

Thịnh Thế Khói Lửa

Contents

Thịnh Thế Khói Lửa	5
1. Chương 1	6
2. Chương 2	9
3. Chương 3	12
4. Chương 4	15
5. Chương 5	18
6. Chương 6	21
7. Chương 7	24
8. Chương 8	26
9. Chương 9	28
10. Chương 10	30
11. Chương 11	33
12. Chương 12	36
13. Chương 13	39
14. Chương 14	42
15. Chương 15	45
16. Chương 16	48
17. Chương 17	51
18. Chương 18	54
19. Chương 19	56
20. Chương 20	59
21. Chương 21	62
22. Chương 22	64
23. Chương 23	67
24. Chương 24	70
25. Chương 25	73
26. Chương 26: Mỹ Nữ, Xin Chào, Ta Gọi Là A Thất!	76
27. Chương 27: Pháp Bào (áo Choàng Thụng Dài)	79
28. Chương 28: Thợ Rèn Sư Phó	80
29. Chương 29: Bị Giết	83
30. Chương 30: Chỉ Thích Hợp Làm Địch Nhân	85
31. Chương 31: Ta Rất Là Khoan Hồng Đại Lượng	88
32. Chương 32: Lễ Vật 30 Cấp	88
33. Chương 33: Nhiệm Vụ Ám Sát	91
34. Chương 34: Người Đến Từ Tây Vực	94
35. Chương 35: Bị Theo Dõi	96
36. Chương 36: Ám Sát Thất Bại	99
37. Chương 37: Đuổi Khách	102
38. Chương 38: Tin Tức Về Kiến Hội Lệnh	105
39. Chương 39: Lễ Vật 30 Cấp Của Hỉ Ca	108
40. Chương 40: Khối Quặng Thạch Có Giá Trị	110
41. Chương 41: Xảo Ngộ Đáng Chết	114

42. Chương 42: Huyết Chiến Mỹ Nhân Ngư (thượng)	117
43. Chương 43: Huyết Chiến Mỹ Nhân Ngư (hạ)	119
44. Chương 44: Thu Hoạch	122
45. Chương 45: Tự Sát	124
46. Chương 46: A Thất, Lại Là Hắc!	127
47. Chương 47: Màu Đen	130
48. Chương 48: Phản Đồ	132
49. Chương 49: Hỗ Trợ	134
50. Chương 50: Người Chết Ta Sống (thượng)	136
51. Chương 51: Người Chết Ta Sống (hạ)	138
52. Chương 52: Hoa Đào Của Sở Lão Cha	141
53. Chương 53: Cuộc Chiến Ở Nhà Ông Nội	143
54. Chương 54: Dân Nhập Cư Lậu	146
55. Chương 55: Thợ Săn? Con Mồi?	149
56. Chương 56: Long Tộc	151
57. Chương 57: Còn Có Hỉ Ca Khác Hay Sao?	154
58. Chương 58: Tin Tức Của Thiên Nhân	157
59. Chương 59: Đổi Mặt	159
60. Chương 60: Trở Lại	162
61. Chương 61: Đều Là Người Quen	165
62. Chương 62: Ăn Chực CƠM TỐI	168
63. Chương 63: Lễ Vật Của A Thất	171
64. Chương 64: Chìa Khóa Thông Đạo	173
65. Chương 65: Một Con Cá Dẫn Đến Huyết Ấn	176
66. Chương 66: Gặp Chuyện Bất Bình	179
67. Chương 67: Hắc Âm Huyền Tộc	182
68. Chương 68: Độc Y Cô Tửu	185
69. Chương 69: Bảy Ngàn Với Hai Vạn Năm (7000 Vs 25000)	187
70. Chương 70: Phi Khuynh Thành	190
71. Chương 71: Ý Tưởng Của Hỉ Ca	193
72. Chương 72: Một Tháng Thu Nhập 100 Kim	196
73. Chương 73: Ấm Sát!	198
74. Chương 74: Ta Đi Cùng Người	200
75. Chương 75: Càng Lúc Càng Xa	203
76. Chương 76: Một Ngàn Kim	205
77. Chương 77: Tự Gây Nghiệt	208
78. Chương 78: Cảm Tưởng Sau Khi Bị Trúng Độc	211
79. Chương 79: Duyên Phận A~	215
80. Chương 80: Xích Diễm Long Vương	217
81. Chương 81: Bốn Khối Bảo Thạch	220
82. Chương 82: Bị Người Ấm Sát	222
83. Chương 83: Người Không Nghe Thấy, Không Được Trách Ta	226
84. Chương 84: Là Ai Lấy?	229
85. Chương 85: Đội Trưởng Anh Dũng	232
86. Chương 86: Trị Giá 5 Vạn Kim	235
87. Chương 87: Gặp Lại	237
88. Chương 88: Cái Gọi Là “còn Gìn”!!	240
89. Chương 89: Thủ Trạc (vòng Đeo Tay)	242
90. Chương 90: Bản Sao Cá Nhân	246
91. Chương 91: Bảng Tinh Tàn Phiến	249
92. Chương 92: Cô Tửu Suýt Chết Đói	251
93. Chương 93: Bảo Thạch Bị Đem Bán	254
94. Chương 94: Bảo Hộ Giả Chi Thuần	257
95. Chương 95: Trở Lại Đầm Lầy	260

96. Chương 96: Gặp Gỡ	262
97. Chương 97: Tiểu Cửu Và A Thất	263
98. Chương 98: Chín Đứa Con Của Rồng	268
99. Chương 99: Cô Tửu Bán Thân	273
100. Chương 100: Phấn Khích	276
101. Chương 101: Trong Đêm Khuya	280
102. Chương 102: Hộp Lốp Ấc Ôn	282
103. Chương 103: Di Tích Bản Đồ	284
104. Chương 104: Chúc Phúc Bộ Trang	287
105. Chương 105	290
106. Chương 106: Hai Vạn!	291
107. Chương 107: Người Ôm Ta Đi!!!	294
108. Chương 108: Triệu Hồi Sa Vương	297
109. Chương 109: Hai Bang Sống Mái Với Nhau (đánh Lộn)	302
110. Chương 110: Tìm Tới Cửa	306
111. Chương 111: Vực Sâu	308
112. Chương 112: Sở Nhị	313
113. Chương 113: Chiến Tranh Giữa 2 Nữ Nhân	314
114. Chương 114: Vực Sâu	319
115. Chương 115: Đấu Giá Truyền Kỳ Vũ Khí	322
116. Chương 116: Mua Bán Cũng Cần Mánh Mung	325
117. Chương 117	328
118. Chương 118: Danh Dương	330
119. Chương 119: Ta Nuôi Người	333
120. Chương 120: Xem Náo Nhiệt	336
121. Chương 121: Sáu Cái Ghế	339
122. Chương 122: Vẫn Khỏe Chứ?	342
123. Chương 123: Anh Là Đồ Ngốc	345
124. Chương 124: Đánh Cuộc	348
125. Chương 125: Một Chiêu Phán Thắng Bại	350
126. Chương 126: Lừa Gạt	352
127. Chương 127: Thiên Hạ Của Vực Sâu	357
128. Chương 128: Đa Tạ Kiếm Cửa Người	360
129. Chương 129: Ai Tính Kế Ai	363
130. Chương 130: Hỉ Ca, Anh Đã Về!	365
131. Chương 131: Mặt Phạm Hoa Đào	367
132. Chương 132: Đột Nhiên Xuất Hiện Em Gái	369
133. Chương 133: Trở Lại Bang	372
134. Chương 134: Đánh Giá Thực Lực	376
135. Chương 135: Bị Dẫn Đi Rồi	380
136. Chương 136: Liên Minh	384
137. Chương 137: Rời Bỏ Vực Sâu	387
138. Chương 138: Di Thất Đại Lục	390
139. Chương 139: Công Tước Hút Máu	393
140. Chương 140: Nhiệm Vụ Âm Sát	395
141. Chương 141: Cứu Ta Sống Lại A ~	399
142. Chương 142: Băng Nguyên Thành Gặp Gấu	402
143. Chương 143: Sư Phụ Mười Năm Không Gặp	405
144. Chương 144: Tiểu Tử, Sao Giờ Mới Về!	407
145. Chương 145: Hạnh Hội (hân Hạnh Gặp Mặt)	410
146. Chương 146: Chuẩn Bị Kiến Thành	413
147. Chương 147: Phải Mở Phiên Tòa Thẩm Vấn	415
148. Chương 148: Công Thành Chiến Chấm Dứt	418
149. Chương 149: Hội Trưởng Lão Giá Lâm	421

150. Chương 150:	Phương Cát Tường	424
151. Chương 151:	Chúc Người May Mắn	427
152. Chương 152:	Bị Lừa	429
153. Chương 153:	Bị Đá	431
154. Chương 154:	A Thất Phát Sốt	434
155. Chương 155:	Cũng May Đũa Móc Không Đáng Tiền	437
156. Chương 156:	Bị Luân Bạch	439
157. Chương 157:	Gia Tộc Bán Thế	442
158. Chương 158:	Không Cần Giải Thích	444
159. Chương 159:	Nhất Đại Tông Sư	447
160. Chương 160:	Nhiệm Vụ Bảo Thạch	450
161. Chương 161:	Thần Điện Xuất Hiện	452
162. Chương 162:	Phong Tỏa	455
163. Chương 163:	Đen Ăn Đen	457
164. Chương 164:	Đến Lãnh Người	460
165. Chương 165:	Lấy Lui Làm Tiến	463
166. Chương 166:	Muốn Gặp Con Rể	465
167. Chương 167:	Nhân Viên Phục Vụ	468
168. Chương 168:	Có Bát Quái	471
169. Chương 169:	Giang Hồ Chính Là Đây	474
170. Chương 170:	Xảo Ngộ (gặp Gỡ Bất Ngờ)	476
171. Chương 171:	Ta Cũng Gia Nhập	479
172. Chương 172:	Long Môn Khách Điểm	481
173. Chương 173:	Đừng Để Ta Chờ Lâu	484
174. Chương 174:	Trở Lại Như Xưa	486
175. Chương 175:	Tần Thiếu Gia	489
176. Chương 176:	Gặp Đánh Nhau	493
177. Chương 177:	Giết Người Cướp Trang Bị	495
178. Chương 178:	Gia Nhập Bang Hội Của Ta	498
179. Chương 179:	Đứa Nhỏ Thành Thật	501
180. Chương 180:	Chơi Ẩn Gian Thực Đáng Xấu Hổ	503
181. Chương 181:	Đuổi Đi	506
182. Chương 182:	Hoạt Động Bang Phái	508
183. Chương 183:	Khi Dễ Một Con Khỉ	511
184. Chương 184:	Cầm Y	513
185. Chương 185:	Tranh Chấp	516
186. Chương 186:	Chuyện Riêng	519
187. Chương 187:	Phiền Toái Tới	521
188. Chương 188:	Chẳng Phải Đại Sự Gì	524
189. Chương 189:	Chuyển Chức Nhiệm Vụ (thượng)	525
190. Chương 190:	Chuyển Chức Nhiệm Vụ (trung)	528
191. Chương 191:	Nhiệm Vụ Chuyển Chức (hạ)	530
192. Chương 192:	Cô Phụ, Hảo! (dượng, Xin Chào!)	532
193. Chương 193:	Lễ Vật	535
194. Chương 194:	Phấn Màu Vu Thạch	537
195. Chương 195:	Ăn Bánh Bao	539
196. Chương 196:	Lục Đạo Cầm Y	542
197. Chương 197:	Phong Ba Nổi Lên	544
198. Chương 198:	Ai Thắng Ai Thua	546
199. Chương 199:	Phương Thức Của Hấn	548
200. Chương 201:	Hắn Là Vậy	551
201. Chương 202:	Gặp Gỡ	554
202. Chương 203:	Liều Tùy Phong	556
203. Chương 204:	Hồng Môn Yến	558

204. Chương 205:	Đàm Phán Thất Bại	561
205. Chương 206:	Sau Khi Cầu Hôn Sẽ Nói Cho Người Biết	564
206. Chương 207:	Người Biết Ta Sao?	566
207. Chương 208:	Theo Ta Đi	568
208. Chương 209:	Cầm Y Đổi Chủ	571
209. Chương 210:	Ân Oán Cá Nhân	574
210. Chương 211:	Một Cái Tên Đáng Khinh	576
211. Chương 212:	Buông Tha Một Ít, Nhận Về Một Ít	578
212. Chương 213:	Thanh Tỷ	581
213. Chương 214:	Hợp Tác	583
214. Chương 215:	Kết Hôn Rồi	585
215. Chương 216:	Nhạc Phụ Và Nhạc Mẫu Tìm Tới Cửa	587
216. Chương 217:	Nửa Đêm (thượng)	589
217. Chương 218:	Nửa Đêm (hạ)	591
218. Chương 219:	Anh Làm Sao Vậy?	593
219. Chương 220:	Tới Cửa Đá Quán (quậy Phá)	595
220. Chương 221:	Bi Kịch Của Nhân Gian	598
221. Chương 222:	Có Người Khởi Nghĩa	600
222. Chương 223:	Ngoại Ưu Nội Loạn	603
223. Chương 224:	Bi Kịch Cũng Có Nhiều Kiểu	605
224. Chương 225:	Ác Danh Vang Xa	608
225. Chương 226:	Bị Đuổi	610
226. Chương 227:	Có Vợ Rồi Không Dậy Nổi Luôn A~	613
227. Chương 228:	Anh Họ Trên Tivi	615
228. Chương 229:	Đi Thăm Kinh Lôi Hội	617
229. Chương 230:	Ai Mới Có Tư Cách	619
230. Chương 231:	Liên Minh	622
231. Chương 232:	Đánh Boss Thống Lĩnh (thượng)	624
232. Chương 233:	Đánh Boss Thống Lĩnh (hạ)	627
233. Chương 234:	Đây Là Thịnh Thế Của Chúng Ta (đại Kết Cục)	630

Thịnh Thế Khói Lửa

Giới thiệu

Thể loại: võng du trí não, nữ cường
 Bản convert: Tàng Thư Viện
 Editor: hoanguyendinh (tự 3c) (c1 –

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thinh-the-khoi-lua>

1. Chương 1

“Tỷ, xem ta mang cho người lễ vật gì này.”

Phanh! Bang! Hai tiếng nổ. Cửa phòng Sở Hỉ Ca bị người đến mạnh mẽ đá văng.

Hỉ Ca trừng mắt, nhìn chỗ lõm vào trên cánh cửa, nhướn mày.

“Sở Tiểu Ca, đã là lần thứ năm của tháng này rồi đấy.”

“Không phải chỉ là cái cửa thôi sao. Cười với gia cái coi. Gia mua cho bộ trang phục thượng đẳng”

Sở Tiểu Ca đi đến trước mặt Hỉ Ca, nâng chiếc cằm tinh tế của nàng lên, khuôn mặt tuần tú nhỏ nhắn lộ vẻ đùa bỡn tươi cười. Rõ ràng ý vị đáng khinh, nhưng biểu hiện trên mặt Sở Tiểu Ca lại có vẻ dè dặt thường đáng yêu.

Hỉ Ca nhếch miệng nửa cười nửa không, giáng cho Sở Tiểu Ca một cái tát.

“Muốn chết! Tiểu tử thôi người ngay cả tỷ tỷ thân sinh cũng dám đùa bỡn!”

“Ai da, người ta chỉ là kích động một chút thôi mà~~ Lão tỷ, người nghe gì chưa, Thịnh Thế rốt cục đã chính thức hoạt động rồi đó. Phiên bản mới gọi là Thích khách truyền thuyết. Ta nói, vị thích khách kia thật sự là rất suất, rất suất nha.....”

Sở Tiểu Ca ngồi xuống bên người Hỉ Ca, không chút khách khí chộp lấy quả táo nàng vừa mới gọt dùng sức cắn một ngụm, nhai nhai nuốt nuốt xong lại tiếp tục vung tay múa chân loạn cả lên.

“Ồ”

Hỉ Ca ngay cả đầu cũng không thèm ngẩng lên, vươn tay lấy trái táo khác tiếp tục gọt.

“Đã nói người cái gì cũng không biết. Lão tỷ, người như vậy là không được nha. Người với ta thật một trời một vực mà! Bây giờ còn có ai không ngoạn trò chơi a, người như thế nào giống mấy vị bô lão cổ lỗ sĩ chứ.”

Sở Tiểu Ca tựa hồ đem chữ “Ồ” của Hỉ Ca thành câu phủ định, còn không đợi Hỉ Ca phản ứng, lại nói một tràng dài.

“Ừm”

Hai năm trước trò chơi Thịnh Thế mở phiên bản thử nghiệm, Hỉ Ca từng may mắn được mời tiến vào trò chơi. Đáng tiếc, thử nghiệm chấm dứt, Hỉ Ca liền quyết định buông tha. Ở trong trò chơi đó, nàng gặp được mối tình đầu, tìm thấy sự tôn nghiêm, nhưng rốt cuộc chúng đều không đáng giá, nàng đành rời đi.

“Lại nói, đại gia hôm nay có lòng tốt thưởng cho người cái mũ giáp, dù sao người mỗi ngày ngất ngốc ở nhà cũng không có việc gì làm, không bằng thuận tiện theo giúp ta ngoạn trò chơi đi.”

Sở Tiểu Ca xem Hỉ Ca không có phản ứng gì, cái miệng nhỏ nhắn nhếch lên, theo sau lưng lấy ra cái mũ giáp màu hồng phấn ném vào lòng Hỉ Ca. Về mặt gương gương tự đắc, giống như muốn nói, còn không mau cảm kích đi, đây là đại gia ta thưởng cho người đó.

“Người từ đâu có được cái này?” Hỉ Ca có chút kinh ngạc ôm lấy mũ giáp. Tiểu đệ tuy rất có tiền, bắt quá lần này cũng thật lãng phí. Loại mũ giáp này không phải mấy ngàn đồng liền có thể mua được.

“Người hỏi làm gì a, tóm lại là tặng cho người. Còn có, ta rất vất vả mới kiếm được bản tuyên truyền đầy đủ (của trò chơi) đó nha. Ôi, thần tượng của ta ngay tại bên trong aaaaaa~~”

Thuận tiện đem vật cầm trên tay ném tới Hỉ Ca trên giường, Sở Tiểu Ca như một trận gió xoáy biến khỏi phòng Hỉ Ca.

.....

Sau khi tiểu đệ rời đi, Hỉ Ca do dự hồi lâu, rốt cục mở máy tính lên, chạy đĩa cài đặt, sau đó lẳng lặng ngồi trên ghế đợi trò chơi Thịnh Thế Chi Chiến khởi động.

Cảnh tượng chiến trường hiện ra trước mắt.

Không có khói súng tràn ngập. Chỉ có sự tĩnh lặng chết chóc. Đưa mắt nhìn lại, trong vòng trăm dặm quanh đế đô tụ tập vô số người. Tất cả như hổ rình mồi chăm chăm nhìn lên bóng dáng màu hồng nhạt đứng trên tường thành kia.

Nhưng tầm mắt của nàng lại chỉ nhìn vào hắn. Khi đối mặt với nàng, hắn tựa hồ không có cảm xúc dao động gì. Người nam nhân ấy dùng một loại khí thế bề ngễ thiên hạ ngồi trên hắc sắc thiên mã (ngựa đen), ánh mắt lạnh như băng.

Bộ hắc sắc chiến thiên thần giáp kia là nàng đưa cho hắn, hắn còn nhớ rõ không? Con hắc sắc thiên mã là hai người cùng nhau bắt, hắn còn nhớ rõ không? Chỉ sợ là không nhớ rõ đi!

“Vì cái gì phải làm như vậy?” Giang sơn này là hắn đánh hạ đến đưa cho nàng. Hiện giờ, hắn muốn thu hồi ư? Chính là, vì sao muốn dùng phương thức tuyệt tình này chứ, rõ ràng chỉ cần hắn mở miệng nói một câu mà thôi.

“Công thành.” Tiếng nam nhân trong treo nhưng lạnh lùng từ sau mặt nạ ngân sắc truyền ra.

Đây là cách hắn trả lời nàng đi. Kim sắc cự kiếm giơ lên, hai mảnh kim sắc ngũ trảo kim long phóng cao, bàng hoàng ở không trung phát ra từng trận tê hồng, vô số người đổ xô ủa tới tấn công tường thành.

“Nguyên lai ta đối với ngươi mà nói, chính là một hồi trò chơi thôi.” Trên tường thành, thanh âm của nữ tử vang lên mang theo vài phần tự giễu. Tiếc là chỉ có một mình nàng mới nghe thấy được.

Khói lửa ngập trời. Các loại pháp thuật hoa lệ đánh ầm ầm vào lớp phòng hộ màu vàng óng của đế đô. Nàng ngược mắt nhìn lên không trung, mái tóc dài màu đỏ rực theo gió tung bay.

“Ngươi đưa ta một trận thịnh thế khói lửa này, ta có thể nào không đáp lễ ngươi đâu!”

Một trận kim quang hiện lên, lớp phòng hộ của đế đô nháy mắt biến mất vô tung. Trên khuôn mặt của nữ tử tuyệt thế xinh đẹp xuất hiện một nụ cười yếu ớt, ánh mắt mị hoặc có thể khiến tâm hồn người khác nhện nhạo không yên.

” Huyễn thế..... Ma âm.” Môi đỏ mọng khẽ mở, bốn chữ như sấm rền. Một cổ đàn tranh đột nhiên xuất hiện trên tường thành. Mười ngón tay ở cổ đàn thờ ơ gảy. Trên bầu trời thoáng chốc xuất hiện vô số hỏa diễm tạo thành một đóa hoa lửa khổng lồ. Khắp đất trời, lại bởi vì nàng mà trở nên rực rỡ. Những cánh hoa lửa rơi đến đâu, người ngã ngựa đổ đến đó.

“Nghịch chuyển càn khôn.” Một người, một kiếm, một mạng. Kim quang hiện, ánh kiếm rơi rơi.

Cảnh tượng cuối cùng là hình ảnh hắn cúi đầu nhìn nàng, ánh mắt đầy thương hại, hay là thứ gì khác, nàng không rõ.

Hĩ Ca từng trải qua này đó, nhìn đến cảnh ấy, nàng tự giễu cười cười. Kế tiếp hắn là hình ảnh hắn xưng đế đi.

Chính là, sự việc kế tiếp làm cho Hĩ Ca ngây ngốc toàn tập. Thế nhưng, kết cục lại là.....

Khi hắn bước ngang thi thể nàng để tiến vào đế đô. Ngay khoảnh khắc ấy, một đạo bóng trắng như u linh xẹt qua. Vấy một cái, chỉ một chiêu, không có gì đáng cười hơn, cái tư thái nhàn nhã như đang tản bộ ấy khiến hắn chết. Hắn quả thật chết, khinh địch như vậy, sẽ chết!

“Thiên hạ này cũng không phải của một mình ngươi.” Âm thanh mang theo ba phần châm chọc bảy phần khiêu khích của thích khách áo trắng vang lên. Sau đó, trước ánh mắt còn đang ngỡ ngàng của mọi người, vị thích khách lần nữa biến mất.

Từ đầu tới đuôi, chỉ để lại một bóng dáng nhạt nhòa.

Hĩ Ca ngơ ngác nhìn màn hình, cho đến khi cảnh vật nhạt dần, thay vào đó là bảy chữ màu đỏ thật lớn xuất hiện — Thịnh Thế Chi Thích Khách Truyền Thuyết.

“Phanh!” Hĩ Ca còn chưa hoàn hồn, cánh cửa lại một lần nữa bị đá văng. Sở Tiểu Ca hấp tấp chạy vào. Phát hiện Hĩ Ca đang xem bản video tuyên truyền, Sở Tiểu Ca hắc hắc cười hai tiếng, bước đến trước mặt Hĩ Ca.

“Có phải thích khách kia rất tuần tú hay không? Trời ạ, anh ta quả thực rất suất. Thế nhưng trên đời còn có người so với Minh Độ Thiên càng suất hơn. Trời ơi là trời~~”

Hỉ Ca nhìn thấy tiểu đệ ...à... ánh mắt mê giai còn háo sắc hơn sắc nữ vài phần, nháy mắt đỉnh đầu như sấm nổ.

“Không được, lần này ngươi nhất định phải theo ta cùng ngoạn trò chơi.”

“Vì cái gì?” Như thế nào lại lôi nàng vào?!

“Thần tượng quá suất. Nước phù sa không lưu ruộng người ngoài. Ngươi phải quyến rũ hắn, biến hắn thành anh rể của ta.” Sau đó Sở Tiểu Ca làm một tặng ca ngợi cảm thán.

“.....” Lần này, nàng đúng thật không cẩn thận đã bị sét đánh chết. “Ta sẽ không ngoạn trò chơi.”

“Không quan hệ, không phải có ta đây sao, ta sẽ bảo hộ ngươi.” Sở Tiểu Ca vỗ ngực cam đoan.

Hỉ Ca khinh bỉ liếc tiểu đệ một cái, ngươi bị ta một cước đá bay mấy thước thì dùng cái gì đến bảo hộ ta? Bất quá nàng cũng chỉ là nghĩ trong lòng thôi, còn chưa có thật sự nói ra lời đả kích. Vốn tiểu đệ nàng ở phương diện võ thuật không có mấy tự tin.

Sở gia là võ thuật thế gia, một thế hệ này chỉ có Hỉ Ca cùng Tiểu Ca là hai đệ tử duy nhất. So với thiếu niên mười tám tuổi Sở Tiểu Ca mà nói, công phu võ thuật của Hỉ Ca tuyệt đối không chỉ hơn một cấp bậc. Có thể đánh nhau mới có cơm ăn, đây là gia huấn của Sở gia. Cho nên, cuộc sống của Hỉ Ca so với Sở Tiểu Ca quả thật vẫn hậu đãi hơn một chút.

“Ta không nghĩ ngoạn.”

“Không được, mũ giáp đều đã mua rồi. Cũng đã đăng ký mặc định tên ngươi. Hơn mười vạn tiền một cái mũ giáp đó. Ngươi nếu không cần ta hiện tại nhảy lầu cho ngươi xem!”

Vì sợ Hỉ Ca không chịu chơi, Sở Tiểu Ca vừa mua được mũ giáp liền đem thân phận Hỉ Ca mặc định vào luôn. Một cái mũ giáp chỉ có thể một người sử dụng. Cho nên nếu Hỉ Ca không cần, cái mũ giáp trị giá hơn mười vạn tiền này sẽ biến thành đồ phế thải. Bất quá nói tới chuyện nhảy lầu, cho dù công phu Sở Tiểu Ca không bằng Hỉ Ca, nhưng nhảy từ lầu hai xuống, hắn cũng sẽ không gãy chân gãy tay đi.

“..... Ngươi thật ngoạn cố!” Hỉ Ca cầm lấy mũ giáp, bắt đắc dĩ thở dài. Quên đi, liền cùng hắn ngoạn trò chơi, chỉ cần không tranh thiên hạ, căn bản không có cơ hội đụng tới người đó đi!

.....

“Thiếu gia, không có ai đi lĩnh mũ giáp kia.” Trong căn phòng xa hoa như cung điện, một vị trung niên mặc âu phục màu đen cúi đầu nhẹ giọng báo cáo.

Đứng trước cửa sổ, nam nhân với nửa thân trên trần trụi, tấm lưng rộng được bao trùm bằng một hình xăm đầu sói đỏ như máu. Dù chỉ là hình xăm, nó vẫn khiến lòng người kinh sợ. Trong mắt con sói chỉ có huyết tinh lạnh như băng, tựa như ánh mắt của người nam nhân vậy. Ánh mặt trời xuyên qua khung cửa sổ nhuộm lên nửa thân trên trần trụi rắn chắc của người nam nhân một mảng màu vàng nhàn nhạt. Nam nhân cao cao tại thượng, khí thế lạnh băng khiến người ta cơ hồ không dám ngẩng đầu nhìn anh ta.

“Mũ giáp đâu?”

“Công ty Thịnh Thế đưa ra bán đấu giá công khai, cuối cùng bị một tên oắt con dùng mười lăm vạn mua rồi.”

“Đi ra ngoài.” Thanh âm trầm thấp lạnh băng truyền ra.

“Vâng.” Vị trung niên vội vã xoay người, vừa ra khỏi phòng, ông ta thở dài nhẹ nhõm. Ông ở danh gia ngũ đời người nhiều năm, ngay cả lão gia chủ đều không khiến ông cảm thấy áp bách lớn như vậy. Ngoài đầu nhìn lại cánh cửa phòng đã đóng kín, vị trung niên nhanh chóng rời đi.

Vốn tưởng chỉ là một hồi trò chơi, chính là khi hắn làm xong hết thấy mới phát hiện chính mình hối hận. Bình sinh là lần đầu tiên hối hận. Thế nhưng là bởi vì chính mình ở một hồi trò chơi cô phụ một nữ nhân. Hắn từng có rất nhiều nữ nhân. Nàng không phải là người đẹp nhất, trở trêu sao lại là người làm cho hắn

khó quên nhất. Biểu tình làm nũng của nàng, bộ dạng giận dữ của nàng, nụ cười của nàng, nhất cử nhất động của nàng hình như đã khắc sâu ở trong đầu hắn, làm cho hắn căn bản không thể nào quên.

Nàng đáp ứng để công ty lấy cảnh chiến tranh kia làm hình ảnh tuyên truyền cho trò chơi là ngoài dự đoán của hắn. Mà nàng không đi lĩnh cái mũ giáp số lượng có hạn kia cũng là ngoài dự kiến của hắn. Có lẽ, con người chân chính của nàng, hắn căn bản là chưa từng hiểu biết quá.

Một tiếng trước khi trò chơi chính thức bắt đầu, Hỉ Ca nhận được thông báo từ công ty Thịnh Thế, mũ giáp trò chơi bán đấu giá được mười lăm vạn, tiền đã chuyển vào tài khoản ngân hàng của nàng.

Hỉ Ca nhìn tấm chi phiếu mà dở khóc dở cười. Nàng căn bản không nghĩ tới công ty trò chơi sẽ đem tiền cấp cho nàng. Cứ như thế, mười lăm vạn của tiểu đệ đệ nhà nàng lại chạy tọt vào túi riêng của nàng. Sau này nếu tiểu tử kia biết được thì có khóc rống hay không?

Share this:

2. Chương 2

Không có khổ tận cam lai a, vượt qua đau khổ không nhất định sẽ tìm thấy hạnh phúc. Rất có thể cái phía sau là một loại thống khổ mới a. Hỉ Ca cảm thấy những trải nghiệm của chính mình trong trò chơi kỳ thật chính là một loại bi kịch.

Sự tình phải kể từ khoảnh khắc nàng mang lên mũ giáp đăng nhập vào trò chơi.

“Đang tra xét thân phận. Đã kiểm chứng. Thịnh người chơi kiến tạo nhân vật.”

Thanh âm hướng dẫn lạnh như băng vang lên giữa không trung trong nháy mắt liền biến mất, sau đó chỉ còn lại một mình Hỉ Ca đứng trơ trọi, trước mặt nàng hiện lên hình ảnh năm nữ nhân trong trang phục của năm loại chức nghiệp.

Hỉ Ca nghiêng đầu ngó, sau đó bước đến một bóng dáng mặc trang phục bó sát màu đen, là trang phục tiềm hành (ẩn thân), trên tay nàng ta cầm một chủy thủ màu đỏ. Trong đầu Hỉ Ca hiện lên hình ảnh các thích khách ở chiến trường thi triển kỹ năng ẩn thân ám sát. Ẩn thân ám sát tựa hồ là kỹ năng huyết lệ nhất của chức nghiệp thích khách. Ngọn lửa đen thẫm từ thanh chủy thủ tiến vào trái tim địch nhân một khắc kia sẽ bắt đầu thiêu đốt tất thảy.

Thích khách đích xác rất suất, bất quá ở loại trò chơi hư nghĩa mà độ chân thật đến 100% này, nàng không nghĩ sẽ có một ngày mình cầm chủy thủ đi cửa cổ người khác. Những người lựa chọn chức nghiệp thích khách cần phải có một trái tim cứng, một tinh thần thép và một tính cách (có thể nói là) biến thái. Nàng không muốn bản thân trở nên biến thái, cho nên nàng buông tha.

Hình ảnh thứ hai là vũ giả, Hỉ Ca trực tiếp lướt qua. Kinh nghiệm chua cay của lần trước nhắc nhở nàng không cần trầm mê với quá khứ. Kế tiếp, nàng không nghĩ sẽ trở thành vú em của đoàn đội (chức nghiệp được sư?!). Rồi nàng cũng không có tính toán sẽ phát triển theo hướng bạo lực, cuối cùng nàng dừng lại ở hình ảnh nữ thuật sĩ.

“Xác nhận kiến tạo nhân vật.”

“Tính danh.”

“Hỉ Ca.” (Hình như là đồng âm nhưng viết hơi khác so với tên thật của nữ chính)

“Tính danh đã cài định (không thể thay đổi), thịnh người chơi lựa chọn điều chỉnh tướng mạo, giới hạn cho phép là tăng hoặc giảm 10% ở bốn chủng loại hình thể: xinh đẹp, thanh thuần, trí tuệ, tao nhã.”

“Tướng mạo giảm 5%, thanh thuần.”

Lúc trước nàng không thay đổi tướng mạo, lại lựa chọn hình thể xinh đẹp. Kết quả, rất nhiều người cho rằng loại mỹ nữ như nàng là người không đáng để tin tưởng. Thời thế đã đổi thay rồi, mỹ nữ bây giờ mất giá rất thê thảm nha.

“Nhân vật kiến lập thành công. Máy chủ tự động phân bố điểm thuộc tính, lực lượng 3, tinh thần 5, nhanh nhẹn 4, sức quyến rũ 5, hội tâm 3.”

Nghe đến thuộc tính của mình, Hỉ Ca thực muốn bưng mặt khóc. Số 10 là mãn điểm (cao nhất), nàng vậy mà không có lấy một cái vượt quá 5. Hệ thống có hay không rất khi dễ người?

“Vì tính chất đặc thù của mũ giáp, người chơi có một cơ hội thay đổi điểm thuộc tính”. Còn không đến nỗi thất đức lắm, Hỉ Ca tự an ủi, cũng may đệ đệ mua trúng mũ giáp lúc trước chính nàng dùng, bằng không tiến vào trò chơi với thuộc tính cùi bắp kiểu này, nàng sẽ thương tâm đến chết.

“Một lần nữa lựa chọn.....”

Hai phút sau, một tân thủ với trang phục màu trắng mặc định của hệ thống hiện ra trong một cái thôn nhỏ ở vùng biển phía nam. Sau khi vào tân thủ thôn, ước chừng có hơn 5 phút, Hỉ Ca vẫn chưa hồi phục lại tinh thần sau cú sốc đả kích quá lớn.

Khi nàng một lần nữa lựa chọn lại thuộc tính, tinh thần lực được mãn điểm (10 điểm). Đối với thuật sĩ mà nói, đây là thuộc tính cực tốt. Người khác xuất ra một cái pháp thuật, nàng có thể xuất ra hai cái. Người khác không có pháp lực, pháp lực của nàng có thể xem như cuộn cuộn không hết. Ngay cả một ít cấm chú (kỹ năng cao cấp), nàng hiện tại đều có đủ pháp lực để thi triển.

Ngoài ra, mỗi khi thăng cấp, ngoài 5 điểm có thể tự do phân bố, tinh thần lực sẽ tự động tăng 5 điểm. Đây là mãn điểm thưởng cho. Lúc trước Hỉ Ca không rõ vì cái gì lại có loại ban thưởng biến thái như thế này. Hiện tại nàng đã hiểu, nguyên lai đây là bồi thường a. Bởi vì..... các thuộc tính cơ bản khác của nàng, trừ bỏ hội tâm là 2, còn lại toàn bộ đều là 1 điểm.

Sau khi trò chơi Thịnh Thế chính thức vận hành, cũng không phải chưa từng có người gặp phải tình trạng điểm thuộc tính cùi bắp như này, chẳng qua người ta đều sẽ lựa chọn san hào (xóa nhân vật, tạo lại cái mới), chỉ có nàng, bị kịch chấp nhận sự thật.

Mặc lên người trang phục do hệ thống phát cho, quần cụt, áo ngắn tay, Hỉ Ca ngựa quen đường cũ nghênh ngang lướt qua các con đường trong thôn, tiến thẳng đến nhà thôn trưởng, gõ cửa.

Các NPC của Thịnh Thế đều có trí năng và cảm xúc. Họ dựa vào thái độ và biểu tình của người chơi mà quyết định ban bố nhiệm vụ. Cho nên, lúc ở tân thủ thôn, ngàn lần vạn lần không nên đắc tội với trưởng thôn, bằng không ông ta sẽ làm cho người thực thê thảm, chẳng những không thể nào thoát khỏi nơi này, không tài nào thăng quá 10 cấp mà ngay cả cơ hội đánh quái ông ta cũng sẽ không cho người.

Hỉ Ca nhớ rõ lần trước, nàng có biết một người tên là Thực Hoàn, chính bởi vì dám cười nhạo thôn trưởng, liền 3 ngày sau đó, hắn không thể không ở lại tân thủ thôn, một mình nhốt ở hậu viện để đạt được kinh nghiệm.

“Tiến vào.”

Hỉ Ca đi vào phòng khách, liền thấy một con chó ở trước mắt nàng lúc ẩn lúc hiện, thôn trưởng thì đang nhàn nhã ngồi ở ghế thượng lắc lư hai chân.

Thôn trưởng liếc mắt cao thấp đánh giá Hỉ Ca, thực vừa lòng gật đầu, “Tiểu nha đầu có lễ phép, so với cái tên vừa rồi xông vào đây thì tốt hơn nhiều. Như vậy thì sẽ không để người đi đánh quái trừ ba cấp. Người sang nhà Ngô đại thẩm sát vách mang về một mâm bánh bao cho ta ăn đi.”

Hỉ Ca gật gù đầu, trong lòng thì cảm thán, hệ thống đúng là thăng cấp, đến độ vô sỉ của thôn trưởng cũng thăng cấp a! Lúc trước ông ta có thể hỏi người đi tìm một cái trứng chim để đổi một mâm bánh bao, hiện tại thế nhưng ngay cả trứng chim cũng chưa hỏi.

Nàng tiếp nhận nhiệm vụ, theo cửa sau đi ra ngoài, quẹo phải rồi đi thêm hai mươi bước thì tiến vào một cái tiểu viện. Ngô đại thẩm cũng được mệnh danh là đao phủ của tân thủ thôn. Mặc dù bà ấy chưa từng giết người, nhưng Hỉ Ca cho rằng, so với thôn trưởng, bà ấy còn khủng bố hơn.

Hỉ Ca vào đến sân nhà Ngô đại thẩm thì thấy bà ta đang bận rộn làm đồ ăn, Hỉ Ca cố gắng kéo khóe miệng mỉm cười, bất đắc dĩ hướng đến chỗ Ngô đại thẩm nhỏ giọng nói.

“Đại thẩm..... Thôn trưởng nhờ ta đến xin một mâm bánh bao.” Nói xong nàng lập tức lui ra sau hai bước, sẵn sàng đợi bão táp xuất hiện.

Quả nhiên, chỉ hai giây sau, Ngô đại thẩm dùng ngôn ngữ tao nhã nhất, bằng âm thanh cao nhất, mắng chửi liên tục bất tận, nào là hành vi của thôn trưởng thật không phúc hậu, ông ta nên đi xuống địa ngục đi. Hỉ Ca cảm thán trong lòng, đại thẩm thật là biết nhìn xa trông rộng, ngay cả chuyện hậu sự của thôn trưởng cũng đã an bài tốt lắm.

“Bánh bao còn chưa chuẩn bị. Người trước tiên giúp ta rửa rau, sau đó đi lấy mấy cái trứng chim đến.” Ngô đại thẩm sau khi chửi rửa thực vừa lòng, rốt cục mở miệng giao nhiệm vụ.

Hỉ Ca thập phần không xác định rau củ và trứng chim này có thể ăn được hay là không, bất quá nàng vẫn thực nhanh chóng chạy đi lấy mấy cái trứng chim. Sau đó lại chạy trở về hì hục gọt rau.

Lúc ở bên ngoài, nàng liếc mắt nhìn tình hình, thì ra tân thủ (người chơi mới) đang ở trong thôn làm nhiệm vụ cũng không nhiều lắm. Xem ra, đại đa số mọi người đều đã bị thôn trưởng đẩy ra dã ngoại giết quái cả rồi. Hơn nữa, những người còn tại thôn cơ hồ đều là nhiệm vụ xây tường, rèn sắt gì gì đó, giống như nàng một cái nhân nhả nhiệm vụ, đúng là không có ai.

Ngồi đào đào (rau củ), Hỉ Ca thật hưng trí phát hiện thế nhưng nàng đào ra tiền nha. Không thể tưởng là đào củ lý mà cũng đào ra được 1 ngân tệ. Mặc dù ít ỏi nhưng cũng khiến người ta vui vẻ a.

Còn chưa kịp đem tiền quảng vào túi thì Ngô đại thẩm giống như một cơn lốc bay đến trước mặt Hỉ Ca, chop lấy tiền trên tay nàng cười đến thực vui vẻ: “Ta nói như thế nào đã đánh mất một ngân tệ, nguyên lai là làm rơi ở đây a. Thật cảm ơn người. Đúng rồi, này đó đồ ăn đã đủ rồi, theo ta vào nhà bọc bánh bao.” Nói xong liền quay đích đi.

Hỉ Ca nhìn nhìn bàn tay trống trơn của mình, thật sâu thở dài. Ta nói, ở đời làm gì có chuyện tốt như thế a.

Đi theo Ngô đại thẩm bọc bánh bao hơn nửa giờ, Hỉ Ca rốt cục cũng cầm được hai mâm bánh bao đi ra. Lãng phí nửa giờ, bù lại, nàng được Ngô đại thẩm tặng cho một tô cháo đặc chế, giúp bổ sung thể lực khi chiến đấu. Trong thời kỳ đầu thì nó là một thứ không tồi. Mấy cái loại kim sang được giúp hồi huyết cấp tốc gì đó hiện giờ còn chưa xuất hiện. Bất quá Hỉ Ca cảm thấy chính mình tựa hồ không thể dùng đến tô cháo này đi. Với lượng huyết của nàng hiện giờ, dùng nói là (xui xẻo) gặp phải công kích của người khác, ngay cả bị quái chạm một cái liền có thể lăn quay ra chết, có đâu thời gian mà đi ăn cháo bổ huyết T__T

Hỉ Ca bưng mâm bánh bao, vừa vào cửa đã gặp một tên thích khách mặt hầm hầm bước ra. Nàng vội nhảy qua một bên nhường đường.

“Tiểu tử, đừng quên đi đánh 50 đầu dã trư, thuận tiện mang về 50 khối thịt cho ta.” Âm thanh nhàn nhã của thôn trưởng từ bên trong truyền ra. Hỉ Ca thật đồng tình nhìn bóng dáng của vị thích khách kia. Xem ra hẳn chính là cái tên hỗn đản mà thôn trưởng đã nhắc đến hồi sớm.

Bất quá người này hiện tại hẳn là cấp bậc không thấp đi. Nếu nàng nhớ không lầm thì dã trư (heo rừng) là quái cấp 7. Mới hơn nửa giờ tiến nhập trò chơi mà có thể sát quái cấp 7, nhất định là cao thủ.

“Ai nha, mau đưa bánh bao đến đây.” Thôn trưởng thấy Hỉ Ca còn đứng ở ngoài cửa, chạy nhanh ra ngoắc nàng vào. Hỉ Ca chưa kịp mở miệng, thôn trưởng đã trực chỉ hướng mâm bánh bao trên tay nàng thẳng tiến, chop lấy một cái bánh bao bỏ vào miệng, vừa ăn vừa gật gù, nhóp nhép khen ngon gì đó.

“Thôn trưởng đại nhân, ngài xem.....” Hỉ Ca đứng kế bên ngó thôn trưởng nhai nuốt bánh bao, sốt ruột chờ đợi, ông ta không phải nên tặng kinh nghiệm cho nàng rồi đi. Người chơi trong thôn thấp nhất cũng đã lên 3 cấp, chỉ có mình nàng vẫn ở cấp 0. Hơn nữa, trên người nàng còn chưa có nổi một bộ quần áo cho ra hồn.

“Dem ba khối thịt lợn này đến nhà Phương Đầu Bếp, làm thành thịt kho tàu mang về cho ta.” Thôn trưởng nhàn nhạt ra lệnh, căn bản không hề nghĩ đến chuyện cấp kinh nghiệm cho Hỉ Ca.

“Vâng”

Ban đầu là sững sốt, tiếp theo Hỉ Ca vui vẻ cầm thịt lợn chạy đi. Phương thức ban bố nhiệm vụ của Thịnh Thế rất phức tạp. Bất quá theo Hỉ Ca biết, luân phiên nhiệm vụ là loại cho điểm thưởng hậu hĩnh nhất. Mặc kệ là luân phiên nhiệm vụ cấp thấp nhất, điểm thưởng tuyệt đối sẽ không làm cho người chơi thất vọng.

Thôn trưởng chính là đang ban cho nàng một cái luân phiên nhiệm vụ. Mà với luân phiên nhiệm vụ thì trước khi hoàn thành cả chuỗi nhiệm vụ này, người chơi sẽ không nhận được bất kỳ điểm thưởng gì. Đây cũng là nguyên nhân khiến Hỉ Ca vui vẻ.

“Mang cây thuốc này tặng cho Ngưu đại thúc.”

“Mang tú hoa châm (kim may) này tặng cho Trương Tài.”

.....

Trong vòng 10 giờ sau đó, Hỉ Ca rốt cục hiểu được nỗi khổ của một người trưởng thôn là như thế nào. Đến cả chuyện tên khất cái nằm giữa chợ kia có cơm để ăn hay không mà trưởng thôn cũng phải quản luôn, thiệt là không dễ dàng mà. Vì sao ông ta còn chưa mệt chết đâu!

“Nhiệm vụ cuối cùng, đi bắt cho ta một con thỏ trở về, ta nghĩ muốn ăn thịt thỏ.”

Ngay lúc Hỉ Ca tưởng mình sẽ điên mất, nhiệm vụ cuối cùng cũng xuất hiện.

Bất quá..... Bắt thỏ? Con thỏ là quái cấp 1. Đối với người khác mà nói, chuyện này chẳng có gì khó khăn, nhưng với Hỉ Ca mà nói..... tựa hồ có điểm thật phiền toái nha.

Đã sửa bởi thuganhanuoi lúc 27.09.2015, 09:22.

3. Chương 3

“Phát nổ cái gì, người còn không đi nhanh.”

Thôn trưởng thấy Hỉ Ca còn đứng hình tại chỗ, phát phát tay đuổi nàng ra ngoài. Một con thỏ mà thôi, có cần phải trương ra cái mặt như chết đến nơi rồi không.

“Thôn trưởng, ít nhất cũng cho ta một thanh vũ khí để dùng a!”

Nhìn ngang nhìn dọc con người 0 cấp trước mặt, chỉ có thể miễn cưỡng xuất ra một cái kỹ năng quán thân, nhưng nếu không có vũ khí, vậy thì nàng ta phải dùng đến tay không mà đánh quái rồi. Với thân hình yếu ớt thể kia, đụng phải con thỏ, đúng là không biết ai đang đánh ai nha.

Thôn trưởng cao thấp đánh giá Hỉ Ca một phen, gật gật đầu tỏ vẻ đồng tình, bất quá câu nói kế tiếp của Thôn trưởng thật là đã kích tâm tư thiếu nữ của nàng: “Lại nói, ta cho người một cây pháp trượng, người có thể dùng đến sao? Với chút lực lượng còm của người?”

Hỉ Ca dơ mặt bước ra khỏi nhà thôn trưởng... huhu... nàng bị một cái NPC khinh bỉ.

Đi ra bãi cỏ trước thôn, Hỉ Ca quan sát một chút, phát hiện cơ hồ không thấy ai ở trong này đánh thỏ. Cũng đúng thôi, trò chơi khởi động đã gần mười tiếng đồng hồ, đại bộ phận người chơi chắc hẳn đã thoát khỏi tân thủ thôn rồi. Cho dù là một số ít người đắc tội trưởng thôn, phỏng chừng cũng đều đã 5-6 cấp đi, chỉ có một mình nàng vẫn còn 0 cấp.

Hỉ Ca ngồi xổm đưa mắt nhìn xa xăm, cuối cùng lắc lắc đầu chuẩn bị đi liều mạng với con thỏ. Vốn nàng còn nghĩ, có thể hay không nàng sẽ (may mắn) đụng tới một con thỏ ngọc, thế là lơ ngơ lảo ngáo hoàn thành nhiệm vụ luôn. Bởi vì trong trò chơi này, con thỏ còn không tính là quái cấp cao nha.

Tùy tiện tìm một con thỏ đang cúi đầu ăn cỏ, Hỉ Ca đưa chân đá một cước. Tư thế thật hoa mỹ, đây là thành quả 10 năm luyện tập của nàng, chính là lấy việc đá đích đệ đệ Sở Tiểu Ca mà thành tựu. Đáng tiếc, một chữ miss to dùng hiện ra trên đầu con thỏ. Tiếp theo, con thỏ nổi giận hướng Hỉ Ca cắn một cái. Sau đó Hỉ Ca hóa thành một đạo bạch quang tự động trở về điểm sống lại trong thôn.

Một người chơi bình thường, cho dù là 0 cấp cũng có ít nhất 100 điểm huyết và 5 điểm phòng ngự. Nhưng Hỉ Ca lại chỉ có 20 điểm huyết và 1 điểm phòng ngự. Thông thường, một con thỏ phải cần khoảng bảy cái mới có thể cắn chết một người chơi, bất quá với Hỉ Ca thì một ngụm cũng đủ giết nàng rồi.

Cũng may 0 cấp thì lúc chết không mất kinh nghiệm, trên người nàng cũng không có đồ vật giá trị gì. Hơn nữa, dưới 10 cấp, sau khi sống lại, thể lực pháp lực tự động hồi đầy. Coi như Thịnh Thế còn nhân từ với tân thủ.

Lại một lần nữa chạy ra tân thủ thôn, Hỉ Ca thật hùng dũng hướng tới con thỏ đánh tới, không hề ngoại lệ, lại chết trở về.

Chết hơn mười lần, Hỉ Ca rốt cuộc phát hiện ra nhược điểm của con thỏ, cuối cùng có thể đánh vào giáp phòng ngự của nó. Đáng tiếc, nàng mới thương tổn nó được 3 điểm, lại bị cắn chết.

“Ui, người là đang luyện tập tự sát sao?” Khi nàng còn chưa từ bỏ ý định, lại một lần nữa chạy ra bãi cỏ, còn chưa động thủ thì một giọng nói mang vẻ chế giễu lọt vào tai nàng.

“Liên quan gì đến người!” Hỉ Ca ngẩng đầu hung dữ trừng mắt nhìn tên nam nhân đang nhàn tản đứng dựa vào cây đại thụ kế bên. Liếc mắt một cái, nàng nhớ rõ tên này, chính là cái tên đã đắc tội với trưởng thôn. Quả nhiên ông ta còn chưa tha cho hắn.

“Ta chính là tò mò thôi, người như thế nào không có pháp tượng?” Trong nháy mắt nam nhân liền thay đổi thái độ, từ cái nhếch mày nhạo báng chuyển sang nụ cười ấm áp như ánh mặt trời. Nguyên lai người này có khuôn mặt rất tuấn tú, nụ cười cũng rất mê hoặc lòng người. Bất quá, đối với Hỉ Ca, hiện tại con thỏ mới là mục tiêu của nàng.

“Không có.” Có cũng không dùng được, chuyện bí kịch này tốt nhất vẫn là không nên nói cho người ngoài đi.

“Vậy ta đại phát từ bi tặng cho người một cái.” Nói xong nam nhân quả thật lấy ra một cái pháp tượng, hướng trên người Hỉ Ca quăng tới. Kết quả, tính danh trên đầu nam nhân tức khắc chuyển sang màu đỏ, còn Hỉ Ca thì một lần nữa hồi thôn.

Thất Tử cảm nín ngắt đầu nhìn trời sâu sắc cảm thán, vì cái gì hắn thật sự có hảo ý, sao bỗng nhiên trở thành ác ý PK rồi.

“.....”

“Lão Đại, người còn chưa rời khỏi tân thủ thôn?”

Hỉ Ca còn chưa trở về, Thất Tử đột nhiên nhận được tin nhắn tán gẫu.

“Ồ, vẫn chưa. Ta còn phải ở tân thủ thôn giết một con sói lông vàng a. Đại khái khoảng một giờ nữa thì xong.” Thất Tử vẫn tùy ý ngã người dựa vào thân cây, lơ đãng trả lời.

“Không phải chỉ là một con tiểu boss sao, đáng giá cho người tốn hơn mười tiếng đồng hồ? Tư Văn, Điểm Mặc cũng đều nhanh 17 cấp.” Người bên kia ai oán than hai tiếng, tựa hồ không thể hiểu nổi suy nghĩ của lão đại bọn họ.

“Đã lên bảng xếp hạng rồi?”

“Phải, đều lọt vào top ten a. Đáng tiếc không có tên người. Vị trí đầu bảng bị một người tên là Minh Độ Thiên chiếm giữ.”

“Ai~ ta đây không lo người lo cái rắm..... Người đi thăng cấp đi, ta còn phải tìm tiểu muội muội nói chuyện phẩm a.” Nhìn thấy Hỉ Ca đang chậm rãi tiến đến, Thất Tử trực tiếp ngắt tin nhắn, cười yêu mị tiến tới chỗ nàng.

“Dựa vào~ ta nói như thế nào không ra tân thủ thôn, nguyên lai đánh boss là giả, tán gái mới là thật.” Phía đông của Nam Uyên Thành là vùng biển thuộc về tộc nhân ngư (người cá). Ở đó, một cái kiếm khách, một cái được sư và một cái vũ giả, ba đại nam nhân đang ra sức xoát quái.

Hiện tại, cấp bậc trung bình của người chơi là 13-14 cấp, cho nên khu vực quái trên 20 cấp như này sẽ không có ai bén mảng đến. Mặc dù nhân ngư có độ phòng ngự cực thấp nhưng tính công kích lại phi thường cao. Cộng thêm chúng luôn tấn công theo bầy. Chính vì vậy nếu không có một đội ngũ thật sự mạnh, chẳng ai muốn tới nơi này xoát quái cả.

Tay được sư một bên không ngừng trốn tránh sự công kích của quái ở chung quanh, một bên quơ cây quyền đầu (hình như là cây gỗ) màu xanh biếc. Lượng huyết đã giảm đáng kể của hai nam nhân khác lại từ từ nhích lên “Lại nói, cho dù lão đại không ở tân thủ thôn, cũng sẽ không theo chúng ta xoát quái, các người không phải là không biết tính hẩn sao.”

.....

Lại nói tới tân thủ thôn bên này, để bù đắp chuyện quảng trường tạo thành huyết án, Thất Tử lần xăn lịch xích chạy theo Hỉ Ca một hai đời phải giúp nàng hoàn thành nhiệm vụ.

Hỉ Ca thật sự bị hẩn làm cho phiền chết, đành phải gật đầu đáp ứng. Theo kế hoạch của nàng, đầu tiên, hẩn phải đánh cho con thỏ ngoắc ngoải, chỉ chừa lại một chút huyết, sau đó, Hỉ Ca sẽ đập một cước, như vậy phỏng chừng có thể hoàn thành nhiệm vụ rồi.

Chính là Hỉ Ca tính kế tốt lắm, cố nhiên lại quên tính đến lực công kích của tên kia. Theo Hỉ Ca biết, thích khách bình thường có lực công kích không cao. Cái bọn họ theo đuổi là nhanh nhẹn và hội tâm. Không nghĩ tới nàng gặp phải một cái quái thai.

“Người là kiếm khách?” Hỉ Ca trợn mắt nhìn nguyên một bầy thỏ nằm chổng vó trước mắt, chết ngất ngư. Tên nam nhân này cứ một quyền đánh chết một con thỏ. Nếu người nào không biết sẽ cho rằng hẩn có thâm thù đại hận gì với loài thỏ cũng nên.

“Không, ta là thích khách.” Thất Tử cười càn sáng lạn, sau đó dán sát mặt lại, tung một cái mị nhãn, “Có cần ta thoát quần áo không?”

“Thoát tất cả.” Hỉ Ca trừng mắt nhìn khuôn mặt tuấn tú trước mặt, không chút do dự mở miệng.

Thất Tử đứng đĩnh thoát ý, sau đó tiếp tục quần nhau với con thỏ. Nhờ không mặc trang phục, cho nên sau 5-7 lần ra tay, cuối cùng Hỉ Ca cũng nhìn thấy một con còn sống.

Thất Tử quăng con thỏ lên thăm cổ, để mặc Hỉ Ca vất vả đập đập đá đá, sau ba lần “miss” tới “miss” lui, rốt cuộc con thỏ bị nàng dày vò đến chết.

Nghe tiếng hệ thống nhắc nhở nhiệm vụ đã hoàn thành, Hỉ Ca thở ra một hơi, đánh một con thỏ, nàng tốn mất mấy tiếng đồng hồ a. Đúng là không dễ dàng mà!

“Người đang làm cái gì?” Hỉ Ca thấy Thất Tử nằm dài trên mặt đất, nhìn ngó vào con thỏ như đang tìm kiếm cái gì, nàng tò mò nhìn không được hỏi một câu.

“Ta đang hoài nghi nó là tự sát.” Thất Tử trả lời thập phần nghiêm túc.

Hỉ Ca cảm giác có nguyên một đàn quạ bay ngang qua đầu nàng.

Nhờ Thất Tử thu thập thi thể con thỏ, Hỉ Ca liền mang phần thịt thỏ hướng nhà trưởng thôn tiến tới. Hồi nãy nàng chỉ lo chuyện đánh quái mà quên học kỹ năng thu thập. Hoàn hảo tên nam nhân bên cạnh nàng nhờ vào sự chiếu cố đặc biệt của thôn trưởng, không có đòi hỏi gì cao cấp hết, ông ta chỉ yêu cầu hẩn đi thu thập đủ loại thịt thà mà thôi, vì vậy mà cho dù vẫn còn ở tân thủ thôn nhưng kỹ năng thu thập của hẩn đã lên hàng trung cấp. Nói không biết chừng, hẩn đã giết cả ngàn con quái rồi cũng nên.

“Không tồi không tồi, thế nhưng có thể hoàn thành một cái nhiệm vụ gian nan.” Sau khi cầm thịt thỏ, thôn trưởng thật vừa lòng gật đầu. “Đây là nhiệm vụ thưởng cho, người hảo hảo tiếp nhận đi.”

Hỉ Ca nhận từ tay thôn trưởng một quyển kỹ năng thư lóe sáng hào quang màu trắng, một cái cuốn trục, một kiện trường bào màu xanh biển, lại còn trực tiếp thăng lên chín cấp.

Cuốn trục là nhiệm vụ đặc thù của hệ thống. Bởi vì Hỉ Ca dùng là loại mũ giáp có số lượng bán hạn chế. Mỗi cái mũ giáp loại này sẽ có một cái nhiệm vụ ẩn được cài đặt sẵn bên trong. Chẳng qua có thể hay

không kích hoạt được nhiệm vụ đó, phải bàn tới vận khí của người chơi. Tính ra vận khí của nàng không tồi. Còn chưa ra khỏi tân thủ thôn đã nhận được nhiệm vụ ẩn rồi.

Về phần kỹ năng thư, Hỉ Ca nhìn xem, sau đó ngốc trệ luôn. Như thế nào lại cấp cho nàng một quyển huyết tế kỹ năng thư? Kỹ năng này nàng có nghe nói tới nhưng chưa từng thấy qua. Nghe nói kỹ năng này đến thời kỳ hậu chiến đúng là nghịch thiên. Là kỹ năng duy nhất có thể thêm huyết trên phạm vi rộng. Hao phí pháp lực là rất lớn. Bình thường thuật sĩ sẽ không lựa chọn đi làm vú em, cho nên nàng chưa từng gặp qua người nào sử dụng nó hết. Mà điều tiên quyết hơn nữa chính là, kỹ năng này không thể học tập từ NPC mà phải thông qua kỹ năng thư để học. Trong thời gian beta của trò chơi, kỹ năng thư của huyết tế chưa từng xuất hiện quá.

Cuối cùng, trường bào thuật sĩ nhìn cũng không tệ lắm, là một kiện trang bị màu lam cấp 10, có thể tính là tiểu cực phẩm.

Thấy Hỉ Ca cầm kỹ năng thư với vẻ do dự, thôn trưởng đen mặt tức giận “Quyển sách này chính là bản duy nhất, người không học liền trả lại cho ta.”

Nhìn thôn trưởng tiến đến, ý đồ giành lại vật phẩm, Hỉ Ca không nói hai lời, trực tiếp bóp nát quyển kỹ năng thư. Một vòng bạch quang quán quanh cổ tay nàng, sau đó Hỉ Ca đọc được phần miêu tả của hệ thống.

Nàng cảm thấy thật may mắn với lựa chọn của mình.

Huyết tế cấp 1: hồi huyết 50%, tiêu hao pháp lực 50%, làm lạnh thời gian: 20s. Huyết tế cấp 2: hồi huyết 50%, tiêu hao pháp lực 60%. Nhìn đến dòng cuối cùng, Hỉ Ca rốt cuộc nhìn thấy kỹ năng trong truyền thuyết. Sinh mệnh huyết tế: phạm vi 500 lý (5 ngàn mét vuông?!), cùng trận doanh, mãn huyết (phục hồi đầy), tiêu hao pháp lực: 30 vạn điểm, pháp lực không đủ có thể lấy từ sinh mệnh lực bổ sung.

Một cái 60 cấp thuật sĩ bình thường có khoảng 1 vạn pháp lực, mà kỹ năng này đòi hỏi 30 vạn pháp lực. Nói cách khác, thuật sĩ dưới 180 cấp là không thể thi triển Sinh mệnh huyết tế. Đó là đối với người khác, riêng với Hỉ Ca, tựa hồ không phải như thế.

Đã sửa bởi thuganhanuoi lúc 27.09.2015, 09:22.

4. Chương 4

Thôn trưởng vẻ mặt tiếc hận nhìn kỹ năng thư biến mất trên tay Hỉ Ca, lại ngó thấy vẻ mặt đắc ý của nàng, khuôn mặt bắt đầu đỏ dần lên (vì giận?!).

“Trưởng thôn đại nhân, ta đây cáo từ.” Hỉ Ca cũng không tính toán sẽ ở lại tân thủ thôn này lâu dài, thế là nàng lúi lét kéo anh chàng Thất Tử đang đứng kế bên. Nhưng anh ta chỉ trưng ra bộ mặt ai oán.

“Thôn trưởng..... vì sao nàng ta chỉ đánh chết một con thỏ, người liền ban thưởng cho nàng nhiều như vậy, còn ta giết hơn một ngàn quái cao hơn ta 3 cấp, cũng không thấy người cho ta cái gì a!” Thất Tử gắt gao ôm lấy cánh tay Thôn trưởng lắc a lắc, nói cái gì cũng đều không chịu nhúc nhích.

“Tiểu tử, người chính là thích khách a, phải biết nhìn xa trông rộng! Chỉ cần người cố gắng nhất định sẽ có thành tựu vĩ đại.” Thôn trưởng vỗ vỗ cánh tay Thất Tử, vẻ mặt thâm trầm.

Hỉ Ca có thể xác định những lời nói đó chỉ là lừa gạt trẻ nít. Nàng nghe ông ta nói không dưới 10 lần rồi.

” Ta sẽ tận lực cố gắng.” Thất Tử hăng hái gật đầu.

Quả nhiên, lại thêm một tên bị mắc mưu.

“Lại nói, muốn trở thành một thích khách bậc thầy, đầu tiên người phải học được tính nhẫn nại.” Thôn trưởng ánh mắt vừa chuyển, vẻ mặt đồ bưng nhanh chóng thay bằng nụ cười xán lạn, giống như trăm hoa đua nở, thật có thể khiến người ta ngả lòng.

“Đúng vậy, đúng vậy” Hỉ ca thương hại nhìn Thất Tử, người đang mang vẻ mặt sùng nịnh hướng trưởng thôn bày tỏ lòng thành.

“Ồ... hậu viện của ta...” Đến đây thì Hỉ Ca cầm lòng khôngặng, ngửa đầu nhìn trời cảm thán. Quả nhiên biến thái a. Ông ta tất nhiên mang cái nhiệm vụ “vĩ đại” nhất lưu lại cho hắn. Thật không biết Thất Tử rốt cuộc đã đắc tội với trưởng thôn ra làm sao nữa.

Mười phút sau, Hỉ Ca đứng tựa vào cánh cửa duy nhất ở hậu viện, dõi mắt nhìn anh chàng Thất Tử một tay bịch mũi một tay quét chuồng gà. Cõi lòng chua xót giùm cho anh ta, đương nhiên cũng có một phần vui vẻ khi thấy người khác gặp họa.

“Chuồng gà ở nhà thôn trưởng đúng là kho báu nha” Hỉ Ca nhìn thấy một cây búa bay ra, sau đó đến mấy khối vật liệu màu xanh biếc dùng để chế biến bánh mì (phục hồi MP), cuối cùng là một cây côn màu đen.

Sau khi Thất Tử hoàn thành việc quét dọn chuồng gà. Hỉ Ca nhanh tay nhanh chân mang toàn bộ đồ vật phẩm quý dị kia quăng ra giữa sân. Cũng may chuồng gà này trước giờ chưa thấy có con gà nào sống trong đó, nếu không bộ dạng của Thất Tử sẽ không được như bây giờ (không lẽ sẽ thú hơn?!)

Trong lúc đợi Thất Tử đi tìm trưởng thôn giao nhiệm vụ, Hỉ Ca mở cuốn trục của mình ra. Ban đầu cuốn trục hoàn toàn trắng trơn, nhưng hiện giờ nó xuất hiện 4 chữ phát sáng như sau: “Thất lạc quyền trượng”

Tiếp theo là một loạt chữ nhỏ li ti hiện ra. Nhiệm vụ hoàn (số lượng): 99. Nhiệm vụ thứ nhất, tìm ngô đồng chi (hem hiểu nghĩa là gì luôn T_T) trong chuồng gà nhà thôn trưởng.

Từ nhà thôn trưởng đi ra, trên tay Hỉ Ca nhiều thêm một cây côn. Quả nhiên như nàng thắc mắc, cái chuồng gà đó vì sao không có con gà nào ở, thì ra người ta dùng để nuôi phượng hoàng a.

Trên tay nàng, cây hắc mộc côn có tên gọi Phượng Hoàng Ngô Đồng Chi. Mặc dù ngô đồng chi không phải là vật liệu hảo hạng gì. Bất quá xuất xứ từ phượng hoàng thì chắc phải bắt phàm hơn giống khác rồi. Hơn nữa điều làm cho Hỉ Ca miễn cưỡng vui vẻ chấp nhận nó là vì cây mộc côn này vừa khớp với 3 điểm lực lượng của nàng. Tuy nhìn khó coi một chút nhưng rốt cuộc vẫn là vũ khí nha.

Nguyên bản nàng chuẩn bị đi đánh quái nhỏ nhỏ quanh thôn, tranh thủ thăng lên cấp 10, nhưng Thất Tử lại một hai đòi dẫn nàng đi xoát quái.

Nhưng mà Hỉ Ca chưa từng nghĩ đến, Thất Tử thế nhưng đem nàng đến ngay hang ổ sói!!

Hiện tại, hai người bọn họ ngồi vắt vẻo trên cây, nhìn nguyên một bầy sói la liệt bên dưới. Hỉ Ca hung tợn trừng mắt nhìn cái tên đang toét miệng cười bên cạnh.

Nói thật ra lúc mới đến cũng không có nhiều sói như vậy. Nhưng càng vô sâu, cơ hồ mỗi 20 mét sẽ có một bầy 5 con sói tụ tập. Trong thời kỳ beta, khi còn ở tân thủ thôn nàng cũng chưa từng đi xoát quái cho nên không biết có cái loại địa phương khủng bố như này.

“Lát nữa ta đi giết sói, đợi máu ta sắp cạn thì cho ta thêm tí huyết là được.” Thất Tử cũng không rõ Hỉ Ca học kỹ năng gì, chỉ biết có thể thêm huyết thôi.

“Chỉ cần thêm huyết là được?” Nói gì thì nói, cũng là Thất Tử đang giúp mình thăng cấp. Hỉ Ca không thể cự tuyệt hẳn. Dù sao cũng chỉ là thêm huyết, không phải chuyện khó khăn gì. Nếu người khác dùng kỹ năng huyết tế, thời gian làm lạnh cũng phải mất ít nhất 2 phút. Nhưng Hỉ Ca thì chỉ cần 20 giây mà thôi. Nếu chỉ bàn luận về kỹ năng “thêm huyết”, Hỉ Ca hiện giờ tuyệt đối có thể làm toàn bộ được sự thất nghiệp.

“Đương nhiên, nếu người nghĩ muốn đi xuống hỗ trợ ta cũng không để ý.” Quái lang 10 cấp đối với người như Thất Tử là không có gì uy hiếp, nhưng đối với Hỉ Ca thì tuyệt đối là đòn trí mạng. Hơn nữa bên dưới không phải chỉ có một con sói nha.

Thất Tử xoay tròn thanh chủy thủ trong tay, vô thanh vô tức (không tiếng động) bắt đầu leo xuống, khi vừa đến dưới tầng cây, bóng dáng hắn liền biến mất. Là ẩn đòn, kỹ năng cấp 30 của thích khách. Hỉ Ca vẫn nghĩ loại kỹ năng này phải đi Nam Uyên Thành tìm NPC của Thích Khách Liên Minh để học, thật không ngờ Thất Tử thế nhưng mới ở 10 cấp đã học được.

Hơn nữa, dường như ấn độ của Thất Tử rất khác với những thích khách trước kia nàng từng gặp. Hai người bọn họ hiện đang trong cùng một đội ngũ, vậy mà nàng không nhìn thấy bóng dáng của Thất Tử đâu. Kỹ năng ấn độ bình thường cũng không đến mức thần thông thế này đi.

Hỉ Ca ngồi trên tàng cây nhìn xuống phía dưới, đại khái khoảng năm sáu phút sau, nàng nhìn thấy một con sói lông vàng, thể tích to gấp 3 lần sói bình thường, chính là Hoàng Kim Lang Vương, đang đuổi theo Thất Tử. Đồng thời nàng còn nhìn thấy 3 bóng dáng xuất hiện phía bên ngoài hang sói.

“Có người đến.”

Quái dã ngoại trong trò Thịnh Thế không phải là ít, bắt quá với cấp bậc trung bình của người chơi hiện tại, có thể gặp được boss “bự” cỡ này thì đúng là không nhiều lắm. Ở thời điểm mà người người đều mặc bạch trang (quần áo màu trắng của tân thủ), một con boss tuyệt đối sẽ mang đến lợi nhuận cực lớn. Giả sử gặp phải người qua đường đang một mình đánh boss, Hỉ Ca cũng sẽ có suy nghĩ động tâm muốn đoạt quái.

“Không cần lo, trước đừng thêm huyết cho ta.” Thất Tử nói vài câu xong thì bắt đầu chậm lại cước bộ. Bởi vì Hoàng Kim Lang Vương xuất hiện cho nên toàn bộ sói xám dưới tàng cây đều lui ra khoảng cách phía xa. Nhờ vậy mà áp lực của Thất Tử cũng giảm đi rất nhiều.

Hỉ Ca vẫn là lần đầu tiên thấy một người một mình đấu boss. Mặc dù nàng cũng đã từng làm, chính là khi đó cấp bậc của nàng rất cao, lại mang một thân cực phẩm trang bị, thậm chí ngay cả chuyên chú thần khí của vũ giả đều cầm trong tay, đương nhiên một mình đánh boss rất thoải mái.

Nếu giống như Thất Tử người này, mặc trên người một bộ bạch trang cấp 7, đấu với boss cấp 10, nàng tuyệt đối không tìm được biện pháp để đánh. Mà không riêng gì nàng, đại bộ phận người chơi cũng sẽ không có được cái thực lực đó.

Hỉ Ca lẳng lặng đứng ở trên cây, một bên nhìn Thất Tử dẫn dụ boss, một bên liếc mắt chú ý 3 bóng dáng xa lạ. Quả như nàng nghĩ, khi bọn hắn trông thấy Thất Tử đang một mình đánh boss, cả ba người đều đồng thời đứng lại, chum đầu nói gì đó, rồi ngẩng đầu theo dõi phía bên này.

“Bọn hắn còn chưa lại đây hả?” Cho dù đang đánh nhau với Lang Vương, tựa hồ Thất Tử cũng không hề khẩn trương, ngay cả âm thanh giọng nói đều lơ đãng không chút để ý.

“..... Người thực cấp bách muốn họ tới?” Thấy ba người kia đã xuất ra vũ khí mò mẫm hướng qua bên này, Hỉ Ca trong lòng buồn cười. Đứng ở góc độ người ngoài cuộc (và khoái cười trên nỗi đau của người khác), loại hành vi giết người đoạt quái này đúng là hỷ kịch rất đáng xem nha.

“Cho tới bây giờ cũng chưa từng bị người giết quá, rất muốn thử nghiệm một phen.” Thất Tử cười đến vô lại.

Ba người kia mặc dù hướng phía này đi nhưng cũng không làm chuyện hàm hồ, trong đó có một cái được sư khi cách boss 20 thước liền dừng lại. Anh chàng cao to nhất bọn nhanh chóng vọt tới gần quái lang, vùng thanh kiếm màu đỏ hướng Thất Tử đâm tới.

Thất Tử vừa định né tránh kiếm khí, dưới chân đột nhiên mọc ra những nhánh cây quấn quanh chân hắn. Dù chỉ có thể giữ trụ hắn 1 giây mà thôi, nhưng như thế thì hắn cũng sẽ không có khả năng đón đỡ công kích của kiếm khách.

Một cái thuật sĩ, một cái được sư, một cái kiếm khách, ba người phối hợp thực ăn ý, hẳn là cùng một chỗ chơi đùa game đã lâu. Vừa lúc Hỉ Ca đang muốn nhìn xem thực lực của Thất Tử rốt cuộc là cao đến đâu, cho nên nàng rất nghe lời không có nhúng tay.

Vốn tưởng Thất Tử như thế nào đều tránh không khỏi, ai biết hắn thế nhưng trực tiếp chống mộng quỳ xuống. Nhất kiếm kia liền như vậy thất bại. Trên mặt Hỉ Ca xuất hiện hai chữ “đau lòng”, động tác chân chó đó thực không tạo nhả.

“Lần sau, trước khi ta phải ngã sấp xuống, nhớ nhắc nhở ta a... để ta tạo dáng đẹp một chút.”

Thất Tử cười nói xong liền biến mất. Đột nhiên không thấy bóng dáng hắn đâu, ba người kia đều rùn mình. Tên thuật sĩ cảnh giác lùi về đứng kế bên tên được sư, hai mắt đảo qua xung quanh nhìn một lượt.

“Gia tử, người đi đánh lang vương trước, ta mới không tin tên tiểu tử kia lợi hại.”

Bình thường mà nói, ẩn độn kỹ năng của thích khách có giới hạn thời gian, dài nhất cũng chỉ được 15 giây. Chính là sau 3-4 phút, bọn họ vẫn không nhìn thấy bóng dáng Thất Tử đâu.

Mà Thất Tử... sớm đã tót lên tàng cây, cùng Hỉ Ca nói chuyện phiếm.

“Lang vương thoát nhìn không dễ đánh a!”

Lang vương đột nhiên rống to, thân hình cao hơn 2 thước lại to thêm nửa thước, ánh mắt màu vàng cũng nhanh chóng chuyển sang màu đỏ, xem ra nó đã tiến vào trạng thái cuồng bạo.

“Đương nhiên không dễ đánh.”

Thất Tử dựa vào thân cây, khoe miệng nhếch lên, cười thực đều. Nếu dễ đánh, hửn như thế nào phát tán tin tức ra ngoài a.

“Một mình người có thể đấu thắng nó sao?”

Không nghĩ tới sau khi cuồng bạo, tốc độ của lang vương cũng tăng lên gấp hai lần. Tên thuật sĩ không biết cách khống chế công kích, cho nên bị móng vuốt của lang vương chụp tới, một cái tát thối hửn liền về trời, trên mặt đất chỉ lưu lại cái xác của hửn.

“Ta đâu có nói sẽ đánh một mình a...” Thất Tử vừa nói xong, bóng dáng như một phiến lá phiêu phiêu bay xuống, hai thanh chủy thủ trên tay nhanh chóng cắm vào đầu và một bên mắt của lang vương.

Tên kiếm khách gọi Gia tử căn bản chưa kịp phản ứng, chỉ thấy trước mắt nhiều thêm một người, rồi một thanh chủy thủ đã cắm thẳng vào yết hầu (cổ họng), bạo đánh chỉ số hiện lên -1300, kiếm khách trực tiếp giây sát (chết liền lập tức). Hỉ Ca ngồi trên cây neho mắt quan sát, một cái động tác đơn giản mà lại hiệu quả như vậy, tên này ở trò chơi luyện như thế nào mà thành a?

5. Chương 5

Tên dược sư đứng ở phía xa, thấy hai đồng bạn đều đã chết queo, cũng không ngu ngốc, nhanh chóng co giò chạy thẳng ra ngoài. Hỉ Ca quơ quơ pháp trượng (cây mộc côn), cũng thực hiện một cái quán thân kỹ năng. Tên dược sư lão đảo một cái, còn chưa kịp đứng vững, chủy thủ đã tới bên cổ. Huyết của dược sư vốn đã ít, Thất Tử lại đánh vào nhược điểm trí mạng, đồng dạng như trên, là giây sát.

3 người chơi cộng thêm một cái 10 cấp cuồng bạo lang vương cứ như vậy bị hửn một người giải quyết sạch. Hỉ Ca đối với Thất Tử lại càng cân nhắc sâu xa, bất luận là thực lực hay mưu kế của hửn, người thường đều khó có thể so sánh với. Người như hửn không lý nào là hạng vô danh tiểu tốt được.

Thất Tử quét mắt nhìn vật phẩm rơi ra từ lang vương, nhửu mảy, sau đó một cước đá bay thân thể lang vương sang một bên. Lúc này Hỉ Ca mới phát hiện thì ra bên dưới có một phiến đá màu vàng. Thất Tử nhặt phiến đá lên, quơ quơ trước mặt Hỉ Ca, nói: “Đây là nhiệm vụ vật phẩm của ta. Những thứ khác đều thuộc về người.”

Nguyên bản Hỉ Ca không tính toán cùng hửn phân chia này nọ. Chuyện giết lang vương nàng cũng không nhúng tay vào. Không nghĩ tới Thất Tử lại đem đồ vật đưa cho nàng.

Hỉ Ca ngồi trên cây nhìn xuống, lắc lắc đầu: “Ta không cần.”

Thất Tử nhún vai, “Người không cần cũng không sao, hết thời hạn thì chúng sẽ tự biến mất.” Nói xong hửn liền quay lưng đi mất.

Hỉ Ca nhìn thấy hửn đi đã xa, có chút khó chịu với loại phá gia chi tử này, thế là nàng nhảy xuống khỏi cây, đem toàn bộ vật phẩm nhặt lên. Kỳ thật Kim Lang Vương cũng không xuất ra thứ gì tốt, chỉ có một cái găng tay thuật sĩ màu lam, một cây cự kiếm của kiếm khách màu lam và hai mươi mấy ngàn tệ.

“Mỗi người một nửa?” Hỉ Ca xoay xoay nhìn găng tay, cuối cùng thở dài bỏ xuống. Mười cấp trang bị cần 7 điểm lực lượng, nhìn lại điểm 3 đáng thương của mình, nàng quyết định lấy tiền văn thực tế hơn.

“Cất giùm ta trước, đợi lúc có đủ tiền ta cưới lão bà luôn thể.” Thất Tử cười mỉ mỉ, uyển chuyển cự tuyệt đề nghị của Hỉ Ca. Sau đó hắn đưa tay chỉ ra ngoài thôn: “Ta đi phía tây, về hướng cửa biển để làm nhiệm vụ. Còn người?”

“Ta đi Nam Uyên Thành.” Hỉ Ca mới thu được ngàn dặm truyền âm của đệ đệ. Nó nói muốn dẫn nàng thăng cấp, căn bản không cho nàng cơ hội để cự tuyệt. Dù sao Hỉ Ca cũng chưa có ý định gì trong đầu, đệ đệ lại có hảo ý muốn giúp, ngu sao không nhận.

“Vậy ta đây đi trước, có việc nhớ tìm ta.” Thất Tử phát phát tay, cũng không quay đầu, hướng về bên phải mà đi.

Hỉ Ca chuẩn bị xoay người vào thôn, bỗng nàng nghi hoặc quay đầu nhìn nơi Thất Tử vừa biến mất. Nếu nhớ không lầm, con đường đó dẫn đến Nam Uyên Thành đi.

Quả nhiên, chừng 2 phút sau nàng liền thấy Thất Tử quay trở về. Nhìn thấy Hỉ Ca, hắn thể nhưng không có một chút ngưng ngừng, cười hắc hắc hai tiếng: “Ta chỉ muốn xem con đường này còn đi được hay không thôi. Bái bai.”

Hỉ Ca ngốc trệ cùng hắn vẫy tay tạm biệt. Nàng vẫn nghĩ mù đường là đặc quyền của nữ nhân, nguyên lai nàng sai lầm rồi.

Sau khi nhìn Thất Tử khuất dạng, Hỉ Ca mới quay người, trực tiếp chạy đến chỗ Trương thợ rèn. Trò chơi Thịnh Thế có 7 loại chức nghiệp cuộc sống chính: y dược, câu cá, ủ rượu, chế tạo, may vá, xây dựng, rèn đúc. Mỗi người chơi chỉ có thể chọn lựa học một loại chức nghiệp chính. Về phần kỹ năng phụ trợ như gieo trồng, thu thập, đào quặng, hái dược này họ thì có thể tùy tiện học bao nhiêu cũng được.

Vốn Hỉ Ca định học may vá. Trong chức nghiệp thợ may có một loại gọi là Tinh Chế Cẩm Phục. Có thể tạo ra loại trang phục không có thuộc tính phụ trợ mà lại cực kỳ tinh xảo. Mấy bộ quần áo này dù không có tác dụng gì, được cái rất xinh đẹp, thanh niên nam nữ trẻ tuổi đều thích mua, cho nên giá bán của chúng chưa từng tuột dốc quá.

Đáng tiếc, nhiệm vụ thứ hai (trong chuỗi nhiệm vụ của Thất lạc Quyền trượng) lại đòi hỏi nàng học rèn đúc. Hơn nữa phải đạt tới cao cấp thợ rèn. Mặc dù ngành rèn đúc này có mức tiêu thụ rất không tồi, mấu chốt là có ai nhìn thấy một thiếu nữ cầm đe gõ sắt thiết chưa?! Càng đừng nói là phải trở thành cao cấp thợ rèn. Chắc phải tốn vài năm thời gian luyện tập, mà đe gõ bao nhiêu đó sắt thiết, phỏng chừng Hỉ Ca sẽ có dáng dấp rất... khỏe. Nói không chừng không cần nàng tập tậ, có thể trực tiếp tham gia cuộc thi người đẹp thể hình được luôn.

Hỉ Ca không vội, dù sao loại liên hoàn nhiệm vụ tuyệt đối không đơn giản. Vẫn là chậm rãi làm, cái nàng có bây giờ chính là thời gian a. Trả 1 ngàn tệ cho Trương thợ rèn để học kỹ năng căn bản. Nàng chuẩn bị đi mua vài ổ bánh mì phòng ngừa trên đường đi Nam Uyên Thành gặp chuyện không may. Không ngờ Trương thợ rèn lại đưa tay ngăn cản.

Không biết Hỉ Ca rốt cuộc là may mắn hay là bất hạnh. Nàng thể nhưng đụng phải nhiệm vụ cưỡng chế trong truyền thuyết.

Nhiệm vụ của trò Thịnh Thế phần lớn là do người chơi tự mình tìm thấy. Nói ví dụ như nhìn thấy tên khát cái bên đường, cảm thấy ông ta có khả năng đang nắm giữ nhiệm vụ thì người chơi có thể tùy tiện đi tới nói vài câu, cho vài đồng tiền hoặc mua một bát cơm cho ông ta. Từng có người trùng hợp phát xuất nhiệm vụ ẩn theo tình huống như thế. Cho nên sau này, hễ là sinh ra ở tân thủ thôn thì đều chạy tới cho tiền tên khát cái. Đáng tiếc đến nay cũng chưa thấy ai nhận được nhiệm vụ ẩn từ ông ta nữa.

Ngoài ra còn có một loại nhiệm vụ rất đặc biệt, chính là cưỡng chế nhiệm vụ. Có thể nói đây là nhiệm vụ ghê tởm nhất trò chơi, không chỉ tiền thưởng ít thậm thương mà nó còn có giới hạn thời gian nữa. Nếu người chơi không hoàn thành đúng thời hạn, nhất định sẽ bị trừng phạt nặng. Biện thái hơn là, loại nhiệm vụ này không cho phép từ chối, nếu từ chối sẽ bị trừng phạt gấp đôi.

Thực không may, Hỉ Ca còn chưa rời khỏi tân thủ thôn, sao quả tạ đã rơi xuống đầu nàng. Nhiệm vụ của Trương thợ rèn cũng không tính quá khó khăn, chỉ yêu cầu Hỉ Ca đi cửa đông Nam Uyên Thành, tìm đến thất tẩu tử Thủy Loan của anh ta để lấy cây trâm đính ước. Trương thợ rèn còn không ngại nỉ non giải thích với Hỉ Ca rằng nếu không có cây trâm đính ước Tiểu Thúy nhà kẻ bên sẽ không chịu gả cho anh ta.

Hỉ Ca liếc mắt nhìn Trương thợ rèn một cái, trong lòng âm thầm thở dài, cô nương nhà ai không có mắt như vậy a.

Nhiệm vụ có thời hạn một ngày, nếu hoàn thành, Trương thợ rèn sẽ tặng một món vũ khí. Còn rốt cuộc là vũ khí phẩm chất thế nào thì phải xem tiến độ hoàn thành nhiệm vụ ra sao. Nếu trong thời gian ngắn mà hoàn thành thì phẩm chất nhất định sẽ tăng lên.

Hỉ Ca sau khi nhận nhiệm vụ liền theo cổng tân thủ thôn đi ra, hướng về phía Nam Uyên Thành chậm rãi mà tiến. Thịnh Thế không có truyền tống trận, chỉ có vài bản độ đặc biệt mới tồn tại truyền tống trận. Cho nên nếu muốn từ nơi này đi sang nơi khác, phương pháp nhanh nhất là... chết, sau đó ở điện diêm vương lựa chọn địa điểm sống lại. Còn không nữa thì cứ dùng chân mà cuộc bộ thôi.

Theo quy định của hệ thống, nếu là tự ý tự sát, thi thể sẽ nằm tại chỗ (không biến mất) trong vòng 15 phút. Đoạn thời gian này, hãy cầu nguyện là người không đụng phải cừu nhân. Giả sử người gặp phải kẻ thù, mà tên này lại sở hữu khốn thi, như vậy thì chúc mừng người, vận khí của người đã đến.

Khốn thi là một vật phẩm tà ác. Bình thường đánh tiểu quái, 1/100 có thể bạo ra nó. Đồ vật này cũng không có tác dụng gì lớn, chỉ là đem thi thể giữ trụ. Sau đó trong thời gian 15 phút, người ta có thể đối với thi thể người muốn làm gì liền làm. Cho nên chết cũng không đáng sợ, chỉ cần ngàn vạn lần không cần tự sát.

Còn có một loại hình di chuyển nữa là ngồi tọa kỵ. Chính là xác suất bạo ra tọa kỵ trong Thịnh Thế là cực kỳ thấp, 1/1000. Đó là nói loại tọa kỵ bình thường bạo xuất từ quái cấp thấp. Muốn có tọa kỵ phẩm chất cao thì phải tìm đến quái cao cấp, mà loại này thì xác suất càng thấp đến ngạc nhiên. Hỉ Ca còn nhớ ngày trước nàng cùng người kia đi đánh Thiên Mã, ước chừng phải tốn thời gian 1 tháng mới tìm được một con.

Dĩ nhiên vì nhu cầu của quần chúng, hệ thống cũng có bán tọa kỵ. Có điều từ loại ngựa cấp thấp nhất đến cấp cao nhất, giá quy định là 20 kim tệ đến 50 kim tệ. Nói tóm lại, một con ngựa có thể đáp ứng cả một đoàn anh hùng hảo hán.

Cho nên khi Hỉ Ca trông thấy đệ đệ ngồi trên lưng một con Hãn Huyết Bảo Mã hướng bên nàng chạy tới, nàng liếc mắt khinh bỉ. Lúc trước còn mềm lòng muốn đem tiền trả cho tên tiểu tử này, chính là hán không thiếu nhất chính là tiền! Năm vạn nhân dân tệ cho một con Hãn Huyết Bảo Mã, hán thế nhưng không thèm chớp mắt một cái liền xuất ra mua. Mặc dù còn chưa đấu lại con Kim Mã trị giá năm trăm vạn, nhưng kia cũng là tiền a!!!

“Hắc hắc, trông có suất (đẹp trai) không?” Sở Tiểu Ca xuống ngựa, động tác thành thực nhuần nhuyễn, khiến xung quanh một trận hút khí. Cùng với bộ mặt tươi cười sáng lạn kia, không biết có bao nhiêu cô gái đã bị hán mê hoặc. Dù không muốn thừa nhận, nhưng Hỉ Ca trong lòng rất ghen tị nha. Cũng khó trách tên trong game của hán là Tiểu Khuynh Thành. Cho dù một nụ cười của hán không thể làm sụp đổ một tòa thành nhưng miễn cưỡng cũng có thể khiến hai ba cô gái đổ nhào nha.

“Cũng được.” Hỉ Ca cao thấp đánh giá. Mặc dù là ngựa do hệ thống bán, nhưng chất lượng cũng không tồi. So với loại tọa kỵ đánh ra từ boss bình thường đương nhiên cao hơn một bậc.

“Đại tẩu hảo~~” Hỉ Ca còn đang sờ tới sờ lui trên thân ngựa, còn chưa kịp cảm thán (tiền aaa) thì từ phía sau Sở Tiểu Ca đã truyền đến vài tiếng thăm hỏi.

Hỉ Ca kinh ngạc ngẩng đầu, không biết từ khi nào thì phía sau Sở Tiểu Ca nhiều thêm 3 người. Nghe bọn họ xưng hô liền biết đã có sự hiểu lầm. Kỳ thật cũng không thể trách họ. Sở Tiểu Ca chỉ nói cần phải đi đón người, và vì đón người này mà không ngại bỏ tiền ra mua Bảo Mã. Là người bình thường thì sẽ nghĩ ngay Sở Tiểu Ca đi đón bạn gái. Hơn nữa, mặc dù hai người là chị em song sinh nhưng người giống cha người giống mẹ. Ai bảo bảo thai song sinh nhất định phải giống nhau!

“À..... các người hiểu lầm rồi.....” Hỉ Ca nhìn ánh mắt ái muội của bọn hán, cảm giác thật nhức đầu, vừa

định giải thích, ai biết tên tiểu tử Sở Tiểu Ca kia thế nhưng một tay vươn ra ôm lấy nàng vào ngực, thuận thế hôn xuống mặt nàng.

“Tên mập gọi Tây Phương Thất Bại là được sư. Tên cầm sừng (đội nón xanh) gọi là Tiên Nhân, chức nghiệp thuật sĩ. Còn cái tên trông đáng khinh kia gọi Tường Thành.”

“Hắn là thích khách?” Hỉ Ca chợt liên tưởng ngay đến thích khách khi nghe hai chữ đáng khinh.

“Không..... hắn là vũ giả.” Ba người còn lại đồng thanh mở miệng, sau đó vẻ mặt khinh bỉ trừng mắt nhìn Tường Thành.

Trong lòng Hỉ Ca, vũ giả là một hình tượng tao nhã thoát tục, nhưng nhìn bộ dáng tên Tường Thành này, hình tượng đó nháy mắt sụp đổ. Còn nữa, theo như lời Sở Tiểu Ca giới thiệu, vũ khí của Tường Thành thế nhưng lại là tỳ bà!!! Hỉ Ca không thể hình dung ra lúc bọn họ đánh quái, Tường Thành cúi đầu gảy đàn tỳ bà là bộ dáng ra làm sao luôn.

“Tiểu ca ca~~” Còn chưa kịp làm thân với mấy người trước mắt, thanh âm yếu điệu (nhão nhột?!) của một cô gái truyền ra từ đám người. Hỉ Ca thấy thân thể tiểu đệ bên cạnh đột nhiên cứng đờ.

“Tỷ, người giúp ta thu phục nàng, ta đem ngựa tặng cho người.”

“Thành giao.” Tỷ đệ bọn họ ở trong nháy mắt đạt thành hiệp nghị.

6. Chương 6

Cô gái vừa xuất hiện quả thực rất đáng yêu, hai đôi mắt to tròn đen lánh, cánh mũi thon gọn, đôi môi nhỏ nhắn như cánh hoa anh đào hé nở. Nếu như nàng không cố ý chu chu vểnh vểnh tạo dáng đáng yêu thì chắc hẳn trông đã xinh hơn.

Nhìn thấy Sở Tiểu Ca trong ngực đang ôm một người, nụ cười trên mặt cô gái đông cứng lại.

“Nàng ta là ai?”

Mặc dù âm thanh vẫn thánh thót dễ nghe nhưng rõ ràng trong giọng điệu mang ý chất vấn.

Sở Tiểu Ca nghiêng đầu hướng Hỉ Ca cười, nháy nháy mắt.

“Ta là bạn gái của Tiểu Ca, gọi là Hỉ Ca.”

Hỉ Ca đem cánh tay đang đặt bên hông mình đẩy ra, lễ phép hướng cô gái chào hỏi. Đây gọi là “tiên lễ hậu binh” (lịch sự trước, quánh nhau sau), là chiêu số Hỉ Ca vẫn dùng từ trước tới nay để đối phó với mấy em gái chạy theo Tiểu Ca. Điều đáng bất bình là cho tới bây giờ toàn thấy nàng giúp tên nhóc kia thôi. Không phải Sở Tiểu Ca không giúp nàng, mà là từ nhỏ tới lớn, căn bản chưa có nam nhân nào đeo đuổi nàng cả.

Hỉ Ca tự thấy diện mạo của mình cũng xinh xắn đó chứ, không biết vì cái gì không có nam nhân nào cảm thấy hứng thú với nàng.

“Ta gọi là Thu Thủy, thật cao hứng nhận thức người.” Thu Thủy hướng Hỉ Ca gật gật đầu, ánh mắt hơi ươn ướt.

“Ta mang người đi thăng cấp.” Sở Tiểu Ca ném cho Hỉ Ca một khối bảo thạch, Hân Huyết Bảo Mã trong nháy mắt liền thay đổi chủ nhân. Sau đó hắn lấy ra một khối bảo thạch khác, ở trước mặt Hỉ Ca quơ quơ (khoe mẽ), một con bảo mã lông trắng như tuyết liền xuất hiện.

“Ta muốn tới Xích Lưu Hà Thủy làm nhiệm vụ, người nếu không bận thì giúp ta đi.”

Vùng phụ cận của Xích Lưu Hà Thủy toàn là quái 15 cấp. Nhưng nó chính là nhiệm vụ cường chế của nàng a. Khu vực đó quái sẽ chủ động công kích người chơi. Mặc dù công kích tầm xa của Hỉ Ca là rất cao nhưng

nàng sẽ không tài nào chịu nổi một kích của quái (máu quá thấp). Cho nên nàng cần tìm người làm tấm lá chắn.

Hỉ Ca cùng Sở Tiểu Ca chỉ là nói chuyện thuần túy thôi nhưng ở trong mắt người khác thì không có vẻ đơn giản như vậy. Đặc biệt là Thu Thủy. Cô nàng nhìn Hỉ Ca với ánh mắt u oán, tựa hồ không cam lòng.

“Tiểu ca ca vẫn là đi thăng cấp đi, bằng không rất nhanh sẽ bị rút khỏi bảng xếp hạng. Ta giúp Hỉ Ca tỷ tỷ làm nhiệm vụ là được rồi.”

Hai người đang nói chuyện với nhau, Thu Thủy đột nhiên lên tiếng.

Nghe Thu Thủy nói, Hỉ Ca mới phát hiện, tiểu tử này thế nhưng đã gần 18 cấp, nàng mở ra bảng xếp hạng, liền thấy hắn đứng ở vị trí thứ bảy, xem như có đại danh.

Vốn Sở Tiểu Ca nghĩ muốn cự tuyệt, bất quá Hỉ Ca cũng lên tiếng, hắn đành phải dẫn bọn Phương Tây Thất Bại đi thăng cấp, còn Thu Thủy thì theo giúp Hỉ Ca làm nhiệm vụ.

Hỉ Ca dẫn Thu Thủy đi thuật sĩ liên minh trước. Người chơi sau khi thăng đến cấp 10 là có thể đến liên minh để lựa chọn nghề nghiệp. Với thuật sĩ thì có thuật sĩ tấn công và thuật sĩ trị liệu. Hệ tấn công chia ra gồm hỏa hệ, băng hệ, phong hệ, mộc hệ, thổ hệ, lôi hệ. Còn hệ trị liệu nghe đầu cũng được chia ra làm 7 loại. Bất quá cơ hồ không có ai lựa chọn hệ trị liệu. Đơn giản vì thuật sĩ trị liệu cho dù có lợi hại cũng không thể nào bằng được sư, là chuyên chức trị liệu được.

Hỉ Ca trực tiếp chọn băng hệ. Sau đó theo băng hệ đạo sư học 2 cái kỹ năng là băng tiễn cùng băng đồng thuật. Băng tiễn là công kích kỹ năng. Băng đồng là làm chậm lại tốc độ di động. Kỳ thật Hỉ Ca chủ yếu xem trọng trung cấp băng đồng thuật. Nàng là một cái yếu ớt thuật sĩ, phương pháp đánh quái an toàn nhất là làm cho quái ở càng xa mình càng tốt. Điểm mấu chốt của quái là gì? Là tốc độ a. Vậy thì làm cho tốc độ của quái chậm hơn mình, tốt nhất là không cách nào đuổi kịp mình là được.

“Hỉ Ca tỷ tỷ, chúng ta có thể đi rồi chứ?” Thu Thủy thấy Hỉ Ca học xong kỹ năng, liền tắt cửa sổ tán gẫu, hướng Hỉ Ca đi tới.

“Ừ, làm phiền người.”

Hỉ Ca cưỡi ngựa theo Thu Thủy hướng phía đông mà đi. Có lẽ bởi vì trò chơi khởi động chưa lâu, người chơi chưa nhiều mà ai ai cũng đều đang tranh thủ thăng cấp, mong có thể tiến vào bảng xếp hạng, cho nên Nam Uyên Thành không có nhiều người qua lại cho lắm, chỉ có vài người ngồi ở trung tâm bày bán vật phẩm. Trang bị cao nhất được bày bán hiện nay là sắc lam.

Lúc này, Hỉ Ca vốn muốn đem Hộ Khiên lam sắc, là vật phẩm rút ra từ Lang Vương cho Tiên Nhân, đáng tiếc tên kia nhất định không chịu nhận. Hỉ Ca đành nghĩ đến chuyện sẽ đem Hộ Khiên đi bán.

10 cấp trang bị hiện giờ cũng xem như có giá. Thêm một thời gian nữa, khi mọi người cấp bậc đều đại tăng, sẽ không còn ai muốn loại trang bị này nữa. Đợi làm xong cường chế nhiệm vụ, Hỉ Ca nhất định đi shopping một vòng.

Hỉ Ca cùng Thu Thủy đi ra cửa đông thành, dựa theo sự miêu tả của Trương thợ rèn, họ đi vào khu vực phía đông của Xích Lưu Hà Thủy gọi là Đầm Lầy Nước Sâu. Tính ra vận khí của hai người cũng không tồi, trên đường đi chỉ đụng phải mấy con chim nhỏ, Hỉ Ca sử dụng kỹ năng băng đồng và băng tiễn liền thủ tiêu sạch sẽ bọn chúng.

Điều duy nhất khiến Hỉ Ca buồn bực là Thu Thủy với chức nghiệp được sư lại đứng im bất động mỗi khi họ đụng quái. Cho dù được sư chuyên chức là thêm huyết nhưng cũng có vài loại công kích kỹ năng cơ bản a. Nếu không phải vì tinh thần lực của Hỉ Ca cao khiến lực công kích của nàng cũng đặc biệt cao thì 10 cấp người chơi một mình đánh 15 cấp quái là quá phí năng lượng đi.

Nhưng Hỉ Ca cũng chưa nói gì, dù sao tiểu nha đầu mới thất tình không lâu, đại khái là tâm tình không tốt, mà mình cũng xem như là tình địch của nàng. Chính là không muốn hỗ trợ thôi, coi như hợp tình hợp lý.

Bọn họ vừa mới tiến vào khu vực Đầm Lầy, Thu Thủy đột nhiên nói nàng có chuyện gấp phải đi trước, chốc lát sẽ trở lại, bảo Hỉ Ca ở trong này đợi nàng một chút. Thấy vẻ mặt có lỗi của nàng, Hỉ Ca không để ý,

chỉ gặt đầu kê nàng cẩn thận. Dù sao mé ngoài đầm lầy còn chưa xuất hiện nhiều quái, dù gặp phải, bằng vào thể lực của Hỉ Ca hiện tại, đối phó một quái 15 cấp cũng không quá khó khăn.

Thu Thủy vừa đi, Hỉ Ca liền lần mò xung quanh, đem tất cả các địa điểm mà Trương thợ rèn nhắc tới thăm dò một lần. Đáng tiếc không tìm thấy phát trâm (vật phẩm nhiệm vụ). Cuối cùng Hỉ Ca bắt đắc dĩ đưa mắt nhìn vào chỗ sâu nhất trong đầm lầy. Trương thợ rèn nói nơi cuối cùng hắn đi là đầm lầy trung ương. Nếu ở xung quanh đây tìm không thấy, vậy là phát trâm đã rơi ở đầm lầy trung ương – tế đàn long thần.

Hỉ Ca đứng ở bên ngoài do dự một lát, rốt cục cất bước hướng bên trong mà đi. Dù sao nàng mới 10 cấp, cho dù chết cũng không rút cấp, đại khái chính là phải chạy tới chạy lui vài lần thôi.

Hỉ Ca còn chưa kịp đi, đã nghe tiếng bước chân truyền đến. Nghe thanh âm giống như là 2 hay 3 người gì đó, hơn nữa tựa hồ đang hướng phía nàng đi tới. Hỉ Ca cũng sốt một chút nhưng cũng không nghĩ gì nhiều, tiếp tục làm việc của mình.

Không lâu sau nàng nghe thấy tiếng trò chuyện của 3 người nam nhân. Bọn hắn nói chuyện không quá lớn, tấu xảo lại bị Hỉ Ca nghe được. Đường như có điểm quen thuộc. Đến khi bọn hắn đi lướt qua người, nàng mới nhận ra đây chính là 3 tên đã bị Thất Tử giết chết.

Cái này có tính là duyên phận hay không a. Cũng may lúc trước bọn hắn không nhìn thấy Hỉ Ca. Mặc dù nàng có động thủ với tên được sư nhưng cũng không lộ mặt, cho nên hiện tại vẫn tính là nàng an toàn đi.

Không biết có phải Hỉ Ca đa nghi hay không, nàng tổng cảm giác ba người bọn hắn cứ len lén nhìn nàng. Hơn nữa, hề nàng đi đến đâu thì không lâu sau bọn hắn cũng lượn lờ gần đó.

Hỉ Ca tự mình hồi tưởng lại, xác định lúc trước không có bị phát hiện, thế nên nàng giả lơ bọn hắn luôn. Dù sao trên người nàng cũng không có vật gì giá trị, bọn hắn không có lý do gì cùng nàng tranh chấp.

Khi Hỉ Ca dần tiếp cận tế đàn long thần, cước bộ của nàng cũng bắt đầu nhanh hơn. Xung quanh tế đàn có mấy con quái 20 cấp. Toàn là loại phòng ngự cao. Với thực lực của Hỉ Ca hiện tại không tài nào khai phá nổi giáp phòng ngự của bọn chúng. Cho nên nàng chọn cách tránh né tuyến đường tuần tra của bọn chúng.

Nếu lúc này có một cái thích khách bên người thì thật tốt quá. Hỉ Ca chợt nhớ tới Thất Tử và kỹ năng ẩn đòn của hắn. Cho dù là ẩn đòn của người chơi cấp 10, lại so với ẩn đòn cấp cao (người chơi cấp 60 trở lên) càng tinh thâm hơn. Hơn nữa lúc hai người bọn họ ở cùng một chỗ làm nhiệm vụ, Hỉ Ca quan sát biểu hiện của hắn lại càng chấn kinh.

Một cái thích khách mà hội tâm, lực lượng, tốc độ đều giống như đã mất điểm thì có bao nhiêu đáng sợ? Hỉ Ca nghĩ đều không dám nghĩ. Càng không dám nói đến kỹ thuật di chuyển tránh né lộ tuyến của hắn. Nếu không phải tiểu đệ đệ vẫn thường xuyên tán tụng người nào đó, Hỉ Ca cho rằng cái loại thích khách lãnh khốc máu lạnh như Thất Tử mới là thần tượng của hắn. Hỉ Ca thật sự nhìn không được đem Thất Tử và vị thích khách áo trắng (trong đoạn quảng cáo game ở đầu truyện) hòa thành một.

Ngay lúc Hỉ Ca nhìn ra lộ tuyến tuần tra của bốn con giao long (thường luồng nước?!), chuẩn bị hướng tế đàn tăng tốc thì một cái hỏa cầu bay sát qua bả vai của nàng đánh vào cột đá trên tế đàn.

Hỏa cầu này không những làm Hỉ Ca hoảng sợ mà nó còn khiến mấy con giao long đem tầm mắt nhìn qua đây. Hỉ Ca nhú mày nhìn lại phía sau. Phát hiện hỏa cầu chính là do tên thuật sĩ, một trong ba kẻ vẫn đi sau lưng nàng đánh ra.

Tên thuật sĩ giờ phút này đang cầm pháp trượng hướng Hỉ Ca mỉm cười. Là nụ cười sáng lạn, giống như hành vi gây phiền toái cho nàng vừa rồi chẳng liên quan gì đến hắn, hoàn toàn không có nửa điểm bộ dáng hối lỗi. Hỉ Ca cũng cười đáp lễ nhưng trong mắt nàng lóe lên tia nguy hiểm. Nàng hiểu được, ba người này căn bản là đến phá nàng.

Chẳng qua Hỉ Ca thấy thắc mắc, trừ bỏ ở hang sói gặp qua một lần, chính mình cũng chưa từng đắc tội với bọn hắn mới đúng.

Nhưng nàng không có thời gian nghĩ nhiều, bởi vì bốn con giao long đã hướng phía bên này đánh tới. Cũng may chỉ có một con giao long rượt đuổi nàng. Ba con còn lại đánh vào ba tên kia.

Mặc dù chỉ có một con giao long, Hỉ Ca vẫn không có biện pháp đối phó nó. Nàng chỉ có thể vừa quăng băng đồng thuật vừa hướng phía ngoài chạy trốn chết. Lâu lâu lại quay đầu cho nó vài cái băng tiễn. Bất quá rõ ràng là quái thuộc pháp hệ, khả năng miễn dịch với phát thuật của chúng rất cao, hơn nữa lực lượng của Hỉ Ca lại cực thấp, cho nên bắn 10 cái băng tiễn thì cùng lắm chỉ trúng được 2 mũi.

Đợi đến khi nàng vất vả giết chết con giao long thì cũng đã hơn nửa tiếng sau. May mắn bởi vì là vượt cấp đánh quái (người chơi cấp thấp đánh quái cấp cao hơn), vật phẩm tuôn ra xem như không tồi, là một cái trang sức cấp 18 quý hiếm.

Nhặt lên chiếc nhẫn lam sắc 18 cấp, Hỉ Ca đọc xem phần thuộc tính. Là thêm tinh thần lực cùng hội tâm. Hoàn hảo là thứ nàng có thể dùng, bằng không nàng sẽ bức bối đến chết vì phí mất nửa tiếng thời gian.

Sau khi cất chiến lợi phẩm vào ba lô, Hỉ Ca lấy bánh mì cùng nước uống ra, ngồi xuống đất khôi phục thể lực. Chính là nàng còn chưa kịp phục hồi thì đã thấy 2 cái hỏa cầu từ xa đánh tới.

7. Chương 7

Không ngoài dự đoán, Hỉ Ca trực tiếp giây sát. Bất quá nàng vẫn kịp nhìn thấy người ra tay ám toán mình. Chính là cái tên thuật sĩ vừa dụ quái đến đánh nàng kia. Mà bộ dáng của hắn lúc thấy nàng chết cũng đầy kinh ngạc. Hắn vốn tưởng một cái thuật sĩ cấp 10, đủ sức giết chết một con giao long thì thực lực phải rất khá mới đúng, không nghĩ tới chỉ có 2 tiểu hỏa cầu cũng có thể giết nàng. Đó là vì hắn căn bản không biết điểm phòng ngự và lượng máu của Hỉ Ca thấp đến đáng thương.

Hỉ Ca không lập tức hồi địa phủ để đầu thai mà nằm chết tại chỗ. Không phải nàng muốn ở lại để đối đầu với tên đó mà bởi vì nàng nhìn thấy một đám người đang đi tới. Người đi đầu thể nhưng là người mà nàng cực kỳ quen thuộc.

Minh Độ Thiên!

Không nghĩ tới ở chỗ này gặp gỡ hắn. Càng không nghĩ tới sẽ gặp hắn trong tình huống này. Bất quá hiện tại trừ bỏ cái tên, nàng đã không phải là Hỉ Ca của trước đây. Nói như vậy nghĩa là cho dù nàng đứng ngay trước mặt hắn, hắn cũng sẽ không liếc nhìn thêm một cái.

Tên thuật sĩ thấy một đám người hướng về bên này, vốn tưởng là viện binh của Hỉ Ca đến để báo thù. Ai ngờ người nam nhân đi đầu chỉ liếc nhìn thi thể của Hỉ Ca một cái xong lạnh lùng quay người tiếp tục đi.

Hỉ Ca cười cười tự giễu chính mình, sau đó trước mắt tối sầm đã đến địa phủ.

Ngay nháy mắt khi thi thể của Hỉ Ca biến mất, Minh Độ Thiên đột nhiên đứng lại, dăm chiêu nhìn vào địa phương nàng vừa biến mất. Ở trong trò chơi Thịnh Thế, người chơi có thể lựa chọn ẩn tính danh, nhưng lúc hồi địa phủ, tên sẽ hiện lên. Vừa rồi Minh Độ Thiên chính là nhìn thấy một cái tên quen thuộc. Nhưng... có thật là nàng hay không?

Tên thuật sĩ thấy đám người Minh Độ Thiên bỗng nhiên dừng lại thì lập tức khẩn trương lên. Ở thế giới thật, tìm một người “thấy chuyện bất bình giữa đường chẳng tha” có lẽ rất khan hiếm, nhưng trong trò chơi này thì đầy rẫy mấy vị “anh hùng cứu mỹ nhân”. Nếu họ nhìn thấy chuyện hắn vừa đánh lén nữ nhân kia, quyết định động thủ thì hắn tuyệt đối không thể nào chống lại hơn 10 người quần công.

“Lão đại, cứu long đã muốn xuất hiện” Một nữ được sư thân mặc trường bào màu trắng, thần tình lạnh lùng đứng kế bên Minh Độ Thiên báo cáo.

“Ừ, đi thôi” Minh Độ Thiên phẩy tay, hơn mười người liền đi theo anh ta tiến vào vùng trung tâm của Đầm Lầy Nước Sâu

Mặc dù không biết người trước mặt là ai, nhưng tên thuật sĩ cũng hiểu được trong trò chơi này người có thể đánh boss Cửu Long 25 cấp tuyệt đối không nhiều. Nếu không phải là các cao thủ trong top 50, đối đầu với boss Cửu Long, chỉ cần nó lấy vuốt khều một cái cũng sẽ chết ngay.

Nói cách khác, trợ thủ của người nam nhân kia đều là người chơi trên 15 cấp. Trong thời gian ngắn có thể tụ tập một đám người cấp cao như vậy, không cần nghĩ cũng có thể đoán được thể lực của người này to lớn cỡ nào. Cho dù là công hội lớn nhất Nam Uyên Thành – Hắc Âm Huyền Tộc thì hội trưởng của bọn hắn là Huyền Diễm cũng chỉ mới 16 cấp mà thôi.

Sự xuất hiện của nam nhân kia có phải hay không là dấu chấm hết cho Hắc Âm Huyền Tộc? Tên thuật sĩ đứng trầm tư nửa ngày, cuối cùng tự giấu chính mình. Chuyện Nam Uyên Thành rơi vào tay thế lực nào thì quan hệ gì đến ta?

Hỉ Ca từ địa phủ đi ra, đã thấy Thu Thủy đứng ở điểm sống lại ở Nam Uyên Thành. Nàng tò mò hỏi:

“Thu Thủy, người như thế nào cũng ở nơi này?”

“Ta vừa đi tìm người, kết quả bị ba người giết chết” Sắc mặt Thu Thủy quả thật rất tái nhợt, giống như chịu qua kinh hách.

“Thật tẩu xảo a, ta cũng bị ba tên đó giết chết” Hỉ Ca vỗ vỗ bả vai Thu Thủy, rặn ra một nụ cười khổ. Trong lòng lại thấy kỳ quái, lúc ở diêm vương điện, hình như nàng cũng không trông thấy Thu Thủy a. Bất quá diêm vương điện rất đông đúc, lúc nào cũng có người lui kẻ tới, có lẽ nàng không chú ý kỹ đi.

“Chúng ta báo cho Tiểu biết chuyện này đi”. Cách xưng hô của Thu Thủy đối với Sở Tiểu Ca thẳng cấp nha. Nhớ lúc trước vẫn là Tiểu Ca Ca a. Hiểu rõ nàng ta còn chưa chết tâm, Hỉ Ca chỉ mỉm cười, không thêm để ý.

“Không cần phải nói, bị giết một lần mà thôi, chỉ là việc nhỏ.”

Cũng không phải là người mới chơi game lần đầu, mang trong lòng thắc mắc vì sao có người hội sẽ giết mình. Hỉ Ca ở trò chơi chém chém giết giết còn thiếu sao, giết người và bị người giết, đối với nàng đều là chuyện bình thường. Nếu đã chấp nhận chơi game, sớm muộn gì cũng gặp sự tình này. Đã giết người thì cũng nên sớm chuẩn bị để cho người ta giết.

“Vậy... chúng ta còn muốn đi Đầm Lầy Nước Sâu không?” Thu Thủy khiếp sợ hỏi.

“Ta đi một mình là được. Bọn họ ba người cũng không thể ngồi đồng ở nơi đó.” Hỉ Ca thấy Thu Thủy sau khi tử điệu liền không có ý định cùng mình đi liền không miễn cưỡng. Hai người vốn không có chuyện gì chung để nói, Thu Thủy lại xem nàng như tình địch. Nếu cả hai đều không thoải mái, thế thì tách ra sẽ tốt hơn.

Nhìn Hỉ Ca đi khuất dạng. Thu Thủy mới thu hồi ánh mắt. Nàng đi đến một góc sáng sủa, mở ra bản tán gẫu mật, nụ cười ngọt ngào trên môi cũng theo đó biến mất.

Sau khi trở lại Đầm Lầy Nước Sâu, Hỉ Ca quả nhiên không nhìn thấy bóng dáng 3 người kia nữa. Bất quá lúc nàng tiến gần tế đàn long thần thì bị cảnh tượng trước mắt làm cho choáng váng. Bên ngoài tế đàn nằm la liệt thi thể của giao long. Nơi tế đàn trung ương, mười người đang vây đánh một con Hắc Long chín đầu.

Hỉ Ca vừa xuất hiện liền cảm nhận được những ánh mắt không mấy thân thiện của bọn họ. Nàng cũng chẳng quan tâm. Chỉ cần không phải là đồ ngốc liền có thể nhìn ra nàng không có khả năng đến cướp boss a. Một người làm sao mà cướp. Nếu muốn cướp cũng phải kéo thêm một đám chứ.

Đó là điều hiển nhiên. Nhưng sự thật thì luôn có những người không nói đạo lý. Hỉ Ca trông thấy vật phẩm nhiệm vụ của mình – cây phát trâm đang nằm gần bãi đá ở mé phải tế đàn. Nàng còn chưa tiến tới thì đã có người chặn lại, quát lớn:

“Cút, nếu không ta giết”

Hỉ Ca ngẩng đầu. Người nói chuyện không phải Minh Độ Thiên mà là nữ được sư vẫn đi theo bên cạnh hắn thêm huyết. Nàng ta nhìn thấy Hỉ Ca, ánh mắt càng thêm băng lãnh.

Hỉ Ca liếc mắt nhìn qua đám người một cái, căn bản không thèm để ý đến lời nữ nhân vừa nói, lập tức hướng bên phải tế đàn đi qua. Nàng đương nhiên không sợ chết. Nhưng việc chết cũng không phải là thứ nàng thích làm thường xuyên. Nàng sợ dĩ không đi, bởi vì nàng hiểu rõ bằng vào sức lực một mình nàng sẽ

không tài nào qua lọt vòng vây thủ vệ bên ngoài tế đàn, chứ đừng nói là vào được đến trung tâm tế đàn để nhặt cây trâm.

Hiện tại bọn họ đã đem quái chung quanh tế đàn dọn sạch sẽ. Nàng làm sao lại buông tha cơ hội này a. Hơn nữa nàng biết Minh Độ Thiên đối với thủ hạ yêu cầu rất nghiêm khắc. Ở thời điểm đánh quái, mọi người đều phải tuyệt đối nghe theo mệnh lệnh của hắn. Từ trước tới nay chưa từng có người dám kháng ý. Cho nên nàng tự tin là vị nữ được sư kia chỉ là uy hiếp vậy thôi chứ sẽ không đối với nàng tạo thành thương tổn gì.

Đáng tiếc lần này Hỉ Ca tính sai. Nàng vừa cầm đến cây trâm thì bên kia con Hắc Long chín đầu cũng kêu lên một tiếng rồi ầm ầm đổ xuống. Hỉ Ca theo bản năng quay đầu nhìn xem boss chín đầu rút ra thứ gì tốt. Ai biết vừa mới quay đầu đã bị vị nữ được sư kia trực tiếp quăng qua một chiêu cự chi thương.

Không ngoài ý muốn, Hỉ Ca lại lần nữa trở về diêm dương điện.

8. Chương 8

Hỉ Ca đứng ở điện diêm vương, nhìn thấy phán quan trưng ra khuôn mặt đen thui liền cười khổ, trong vòng nửa giờ liên tiếp chết 2 lần, nàng bị phán định là cố ý tự sát. Hỉ Ca bị buộc ngồi gốc ở điện diêm vương 1 giờ đồng hồ.

Nửa giờ sau, Hỉ Ca tranh thủ đi làm lao động cải tạo (lao công), cuối cùng được tha bổng trước thời hạn. Ở điện diêm vương làm lao công nửa giờ, mặc dù không có tiêu hao (điểm) thể lực nhưng vì độ chân thật của trò chơi này siêu cao nên cánh tay nàng cũng mỏi nhừ.

Sau khi ra ngoài, Hỉ Ca không hề nghĩ đến chuyện lập tức đi báo thù. Nàng tự biết thực lực của bản thân. Cho dù sự chênh lệch về cấp bậc không phải là điểm mấu chốt (khi đánh nhau), bất quá ở thời kỳ đầu, khi mà trang bị của mọi người đều chưa được tốt thì cấp bậc cao thấp đúng thật sẽ phân chia ưu thế rất rõ ràng. Nếu muốn báo thù, trước hết nàng cần thăng cấp cái đã.

Lại nói, tên của những người giết nàng đều nằm trong bảng danh sách cừu nhân, còn sợ sau này không tìm thấy bọn họ hay sao?! Hỉ Ca quyết định vẫn là đi giao nhiệm vụ trước.

Hỉ Ca gọi Thiên Lý Mã ra, phóng ngựa hướng về tân thủ thôn. Không ngờ lúc nàng đi ngang qua Được Sư Liên Minh liền nhìn thấy vài khuôn mặt quen thuộc.

Là tên thuật sĩ vừa giết nàng lúc nãy, hai tên đồng bọn của hắn, còn có... Thu Thủy. Hỉ Ca chỉ kịp liếc nhìn 4 người bọn họ một cái, con bảo mã đã phóng vút qua. Ngắm ngấm trong lòng thấy buồn cười. Cô bé Thu Thủy kia thoát nhìn thanh thuần lại đáng yêu như vậy, không nghĩ tới tâm tư cũng thật mưu mô a.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy 4 người bọn họ cùng một chỗ, cho dù có ai nói thế nào thì nàng cũng sẽ không tin cô bé là người đi tìm sát thủ đến giết nàng. Hơn nữa lúc nãy chính cô bé cũng đã nói từng bị 3 người kia giết qua. Nàng sẽ càng không thể nào đem chuyện mình bị giết liên hệ với cô bé. Lòng người thật khó dò a.

Xem ra chuyện tình càng lúc càng hứng thú nha. Hỉ Ca quyết định sau khi trả nhiệm vụ, nhất định sẽ cùng Thu Thủy chơi đùa một chút. Muốn chơi thế nào liền chơi thế đó đi.

Trở lại tân thủ thôn, Hỉ Ca vốn nghĩ chỉ cần giao phát trâm là xong. Ai ngờ Trương thợ rèn còn muốn nàng mang trâm qua nhà sát vách cầu thân giùm cho hắn.

Hỉ Ca nhin không được ngửa mặt lên trời thở dài, làm chân chạy việc còn chưa nói giờ còn phải đóng vai bà mối nữa. Nàng chỉ muốn học kỹ năng rèn đúc mà thôi, có cần phiền phức như vậy không a.

Sau 3 giờ nói năng muốn trọ lữ, Tiểu Thúy cách vách cuối cùng cũng đáp ứng. Hỉ Ca cả người vô lực lết trở về nhà Trương thợ rèn giao nhiệm vụ. Tiểu Thúy, tên đầy đủ là Ngô Tiểu Thúy, thì ra là con gái của

Ngô đại nương. Quả nhiên là mẹ nào con nấy. Hỉ Ca rốt cuộc đã lĩnh giáo được bản lãnh của hai mẹ con nhà này. Nàng thề với lòng, sau này hề gặp ai họ Ngô đều sẽ tránh xa tám thước.

Nghe Hỉ Ca thông báo hôn sự đã thành, Trương thợ rèn cực kỳ hưng phấn liền trực tiếp ném cho Hỉ Ca một cuốn kỹ năng màu lam. Là sơ cấp kỹ năng. Nói cách khác, bằng vào thực lực của Hỉ Ca hiện giờ cũng có thể học được. Hỉ Ca ngược mắt nhìn Trương thợ rèn, cảm thấy anh ta đột nhiên sao mà đẹp trai thế.

Sau khi học xong kỹ năng thư, Hỉ Ca đang chuẩn bị rời đi. Không ngờ Trương thợ rèn lại nói nàng có thể ở trong này sử dụng miễn phí các loại quặng mỏ và bảo thạch đến khi nào kỹ năng thăng đến trung cấp thì thôi. Đây xem như cách anh ta cảm tạ công lao nàng mai mối thành công. Nghe đến hai chữ “miễn phí”, ý tưởng rời đi của nàng liền trực tiếp bay khỏi não bộ.

Ta nói, cho dù các loại sắt thiết của Trương thợ rèn chỉ là quặng cấp thấp, nhưng để có đủ điểm thành thực mà tấn lên trung cấp thợ rèn, nàng cần rất nhiều quặng cấp thấp nha. Bây giờ có người tặng không biếu không, nàng đương nhiên không ngu mà từ chối.

Vì thế Hỉ Ca đánh tin cho đệ đệ biết, sau đó trực tiếp ở lại nhà Trương thợ rèn bắt đầu chuỗi ngày đập đập gõ gõ.

Ngày đầu tiên, Hỉ Ca chỉ đẽ ra được một thanh kiếm màu trắng. Là thành quả sau khi nàng phế đi hơn hai mươi bản thiết. Trương thợ rèn đứng ở một bên quan sát, vẻ mặt nhìn nàng như là hận không thể đem nàng đặt lên bàn mà “đẽ”. Hỉ Ca chỉ muốn đập đầu vào tường.

Nàng thật sự càng ngày càng chán ghét đám NPC của Thịnh Thế. Không có việc gì làm hay sao a, suốt ngày đi khinh bỉ người khác!! Vì luôn thất bại nên nàng không thể gia tăng điểm thành thực của kỹ năng. Kỳ thật việc này cùng điểm lực lượng của Hỉ Ca có chút quan hệ. Với điểm lực lượng rất chi cùi bắp, xác suất thất bại của nàng cao hơn người thường từ 3 đến 4 lần.

Trương thợ rèn nhìn dưới chân Hỉ Ca rơi đầy sắt thiết, bản thân hần bắt đầu thấy hối hận. Làm cái gì lúc trước lại hứa cho nàng dùng quặng mỏ miễn phí đến khi thăng đến trung cấp kỹ năng a.

Sau khi lãng phí vô số quặng sắt, cuối cùng Hỉ Ca cũng đúc ra được một thanh trường kiếm, không phải là bảo kiếm nhưng ít nhất nàng đã thành công nha. Trương thợ rèn nhìn biểu tình vui sướng của Hỉ Ca liền trừng mắt nói: “Với số lượng quặng sắt mà ngươi đã dùng, ta có thể đúc ra được 2 thanh trường kiếm tối ưu.”

... Tự tôn của nàng a... nháy mắt liền bay sạch.

Trải qua một ngày, Hỉ Ca rốt cuộc cũng miễn cưỡng đạt đến tiêu chuẩn của Trương thợ rèn, dùng đúng lượng quặng sắt yêu cầu để đúc ra một thanh trường kiếm tối ưu. Tốn hơn 5 giờ đồng hồ đẽ a, gõ a, đến khi nhìn thấy thanh kiếm thành quả, Hỉ Ca thiếu chút nữa đem nó ôm vào lòng hun hít.

Kế tiếp, Trương thợ rèn yêu cầu nàng đúc ra bạch sắc pháp trượng, chủy thủ, cầm cung và dục sừ (là vũ khí gì của dục sư vậy trời???). Có lẽ bởi vì độ thuần thực của Hỉ Ca càng ngày càng cao nên lúc sau nàng chỉ cần 2 giờ đồng hồ liền có thể hoàn thành một kiện vũ khí tối ưu. Nhờ vậy mà độ thuần thực của nàng cũng tăng tới 999/1000. Oái ăm là cái điểm 1+ cuối cùng kia, vô luận nàng tạo thêm bao nhiêu vũ khí cũng đều không nhúc nhích.

Cuối cùng, Trương thợ rèn rất không tình nguyện đẩy ra hai xe quặng sắt chất lượng trung cấp.

“Hai xe này để cho ngươi luyện tập đúc chủy thủ. Chỉ cần ngươi có thể đánh ra một cây chủy thủ trung phẩm liền sẽ thành công tấn thăng trung cấp thợ rèn.”

Trương thợ rèn nói xong liền nhanh chóng rời đi, làm như sợ Hỉ Ca sẽ đòi của hắn thêm vài quặng sắt nữa vậy. Trung cấp quặng sắt là thứ phải đào ra từ trong mỏ, thuộc loại khan hiếm. Hai xe này so với số lượng quặng sắt cấp thấp mà mấy ngày nay Hỉ Ca tiêu hủy, đúng là không đáng xia răng. Hỉ Ca có thể nhận ra, Trương thợ rèn là đang muốn tiền nàng đi càng sớm càng tốt.

Hỉ Ca ở nhà Trương thợ rèn đập đập gõ gõ đến tối tắm mặt mũi, căn bản không biết ở Nam Uyên Thành có người vì muốn tìm tông tích của nàng mà gần như lật tung cả tòa thành.

“Lão Đại, vẫn tìm không được nữ thuật sĩ kia. Nàng ta có thể hay không đã cầm vật ấy đi bán.”

Nam Uyên Thành, đệ nhất tử lâu, gian phòng chữ “Thiên” ở phía tây nam, Minh Độ Thiên đang nhắm mắt thoải mái tựa vào chiếc ghế cao, hai chân thon dài bắt chéo, tay đặt hồ trên đùi, khóe miệng hơi hơi nhếch, tựa như đang mỉm cười, giống như đang nghĩ đến chuyện gì đó thật vui vẻ.

“Tiếp tục tìm”

Ngày đó Hỉ Ca chết quá nhanh, chuyện kể tiếp phát sinh nàng căn bản không biết được. Bọn Minh Độ Thiên sau khi diệt xong Cửu Long chín đầu mới phát hiện ra bên dưới tế đàn còn có một cửa tầng hầm bằng đá. Chính là bọn hắn không tài nào tìm được chìa khóa mở cửa.

Sau đó có người nhớ ra Hỉ Ca đã cầm đi một cây trâm. Thế là bọn hắn cho rằng cây trâm chính là chìa khóa mở cửa tầng hầm. Đây chính là nguyên nhân Minh Độ Thiên phái người đi tìm Hỉ Ca khắp nơi.

9. Chương 9

Đương nhiên, việc này Hỉ Ca hoàn toàn không biết một mảy may. Kỳ thật, đừng nói cây trâm kia căn bản không phải chìa khóa gì, cho dù nó là chìa khóa, với bản tính của nàng, Hỉ Ca tuyệt đối cũng sẽ không dễ dàng mà giao ra.

Hiện tại, Hỉ Ca chính là đang gấp rút tạo ra chủ tử lam sắc. Nàng không có rãnh rỗi mà để ý xem bên ngoài xảy ra chuyện động trời gì. Liên ngay cả Sở Tiểu Ca gửi qua cả chục tin nhắn cũng đều bị nàng ngăn chặn.

Phấn đấu suốt 2 ngày, Hỉ Ca rốt cuộc cũng tạo ra được một thanh chủ tử màu lam. Chỉ là trung phẩm chủ tử, nhưng nói làm sao cũng là 20 cấp chủ tử nha, xem như là một cái tiểu cực phẩm đi. Đồng thời kỹ năng thợ rèn của nàng cũng tấn thăng trung cấp. Bởi vì nàng là người thứ nhất tấn thăng trung cấp thợ rèn nên hệ thống liền tặng cho nàng một cái danh hiệu “Thợ rèn thành thực”. Chỉ cần khi đang rèn đúc, nếu trưng danh hiệu này lên thì xác suất thành công sẽ tăng thêm 10%

Nhưng khi nhìn thấy điểm thành thực 1023/10.000 của mình, chút tự tin vừa xuất hiện của Hỉ Ca liền bị đả kích trầm trọng. Nàng cực khổ tạo ra một cái tiểu cực phẩm chủ tử màu lam sắc mà cũng chỉ tăng có 24 điểm thuần thực. Chiếu theo như vậy, biết đến năm nào tháng nào nàng mới tấn thăng cao cấp thợ rèn a. Ta nói làm sao mà người chơi với cao cấp kỹ năng cuộc sống lại khan hiếm như vậy, nàng xem như đã hiểu được sự gian khổ của bọn họ rồi.

Nếu không phải vận khí của nàng tốt, lấy được kỹ năng thợ sơ cấp rèn đúc, bằng không nếu muốn tấn thăng trung cấp cũng đã là một hành trình gian nan. Bây giờ nghĩ đến chuyện phải tấn thăng cao cấp thợ rèn, nếu không tìm được kỹ năng thợ màu tím (trung cấp), vậy thì đừng mong hoàn thành nhiệm vụ này. Chỉ cần nghĩ đến chuyện phải tạo ra một thanh chủ tử màu tím, Hỉ Ca liền thấy tương lai thật xa vời.

Nàng nhìn nhìn hai xe quặng sắt và các mẫu mỏ thạch vung vầy khắp nơi, dù sao cũng là đồ miễn phí, nếu không lấy thì thật có lỗi với chính mình. Thế là Hỉ Ca ngó lơ ánh mắt cầu xin của Trương thợ rèn, đem toàn bộ vật liệu thừa thải quặng vào trong ba lô hành lý. Cầm lấy hai thanh chủ tử, nàng vui vẻ rời khỏi tân thủ thôn.

Nàng vốn định trực tiếp đi Nam Uyên Thành. Nhưng rồi chợt nhớ tới Thất Tử. Trong tay nàng hiện giờ đang cầm 2 thanh chủ tử của thích khách. Một cây cấp cho đệ đệ. Một cây tặng cho Thất Tử là tốt nhất. Nghĩ xong Hỉ Ca liền mở ra danh sách bạn tốt, liên hệ với Thất Tử.

Cửa biển phía tây, Phong Nhai động.

Một thân sắc sỡ trang phục với nụ cười sáng lạn trên môi chính là Thất Tử. Dưới chân hắn là ba cỗ thi thể. Ba người này đều là cao thủ trong bảng xếp hạng. Người chết thê thảm nhất là Huyền Diễm, chính là hội trưởng của công hội đứng đầu Nam Uyên Thành, Hắc Ám Huyền Tộc.

“Người, có bản lãnh đừng có đi. Người của chúng ta nhất định sẽ không buông tha người.”

Đứng cách đó không xa là một nữ được sư, tên gọi Hắc Diễm, đang phần nộ trừng mắt nhìn Thất Tử. Sắc mặt có chút trắng bệch, bộ dáng chật vật, cho dù vậy, nàng vẫn rất uy phong chỉ tay vào mặt Thất Tử mà uy hiếp một phen.

“Người nếu như còn không đi, thì sẽ không đi được nữa nha” Thất Tử vẫn giữ vẻ mặt tươi cười nhưng trong ánh mắt đã xẹt qua tia lãnh khốc.

Cô gái vừa nghe Thất Tử nói như vậy, lúc này mới nhanh chân xoay người bỏ chạy. Nhìn thấy bóng dáng của nàng càng ngày càng xa, Thất Tử mở ra tin tán gẫu:

“Cát Tường, có tiểu mỹ nhân chạy trên đường, giúp ta giải quyết.”

“Đã biết. Lão đại, đồ vật lấy được rồi không?”

“Ừ”

Thất Tử đóng tin nhắn. Sau đó nhảy xuống khỏi bãi đá, đi đến bên cạnh thi thể sờ soạn chốc lát, lấy ra một viên đá màu tím. Thuận tay nhặt lên đôi giày của Huyền Diễm sau khi chết rớt ra.

“Kỳ thật ta cũng không muốn giết người nha. Ai biết các người cứ thích rêu rao...chắc chắc... đều 17 cấp, chết một lần là rớt một cấp a, thật không biết tính toán mà.”

Thất Tử vừa lẩm nhẩm vừa lấy tay chọt chọt thi thể đã cứng ngắt của Huyền Diễm.

Huyền Diễm không phải là không muốn đi đầu thai. Hắn căn bản đi không được a. Không biết Thất Tử lấy ở đâu ra một cái khổ thi, đem trói hắn thành cái bánh chưng. Huyền Diễm hiện tại có thể nghe, có thể cảm giác, chính là không thể động đậy.

Nguyên bản Huyền Diễm mang theo thành viên công hội tới đây làm nhiệm vụ. Ai biết ở Phong Nhai động nhìn thấy Thất Tử đang một mình đánh một con tôm biển dị màu tím. Quái biển dị là tùy cơ xuất hiện. Hơn nữa đây lại là quái tử sắc, cấp trên 20. Bình thường sẽ bạo ra một kiện trang bị màu lam. Huyền Diễm đúng là có chút động tâm, thế nên mới cùng đồng bọn quyết định đoạt quái.

Huyền Diễm cũng không phải là người ngu ngốc. Hắn thấy Thất Tử mang một thân trang bị lam sắc, tuy hơi khó coi nhưng phẩm chất đúng là tối ưu, nếu không phải là người có thực lực sẽ không dám một mình đánh boss. Nhưng cho dù có tài giỏi thì cũng chỉ một thân một mình, Huyền Diễm không tin hắn có thể đối phó với 4 người bọn họ. Không nghĩ tới một cái thích khách 10 cấp mà đã học được ẩn đòn, hơn nữa lực công kích còn cao hơn kiếm khách là hắn.

Trừ bỏ Huyền Diễm, hai cái thuật sĩ đi cùng hắn thế nhưng trực tiếp bị Thất Tử giây sát. Ngay lúc đó Huyền Diễm đã biết mình đụng phải một cái đại phiền toái. Nhưng đợi đến lúc hắn lĩnh ngộ được điều đó thì đã quá muộn.

“Ta thật ra là một người rất lương thiện...”

Thất Tử vừa nói vừa lôi thi thể của Huyền Diễm đến bên gốc cây gần đó. Quăng dây thừng lên cây, đảm bảo nhánh cây đủ chắc chắn, sau đó liền đem thi thể của Huyền Diễm treo lên.

“... chính là lòng dạ có hơi hẹp hòi chút thôi”

Thất Tử vỗ vỗ khuôn mặt của Huyền Diễm cười nói:

“Người hảo hảo ở chỗ này nha. Ta đây đi trước”

Sau đó huyết sáo rời đi.

“Mỹ nữ a, tìm ta có chuyện gì?” Đột nhiên nhận được tin tức của Hỉ Ca, Thất Tử không khỏi sững sốt, một giây thất thần khiến chủ thủ trong tay hắn chậm lại, một con tôm binh thừa cơ hung hăng cắn vào tay hắn một ngụm.

“Người còn đang ở ngoài cửa biển sao?”

“Á... Đúng vậy” Phất tay đem con tôm binh giải quyết xong, Thất Tử liền cùng Hỉ Ca nói chuyện phiếm.

“Nói cho ta vị trí cụ thể, ta đi tìm người”

Mặc dù trò chơi bắt đầu chưa lâu nhưng cừu nhân của Thất Tử đã lên đến con số hàng chục. Này cũng không thể trách hần. Mỗi lần hần đang đánh boss đều sẽ mặc danh kỳ diệu bị người tới đoạt quái. Sau đó hần sẽ đem bọn người đó giết sạch. Hiện tại, các công hội hơi có chút tiếng tăm ở Nam Uyên Thành đều sẽ biết đến sự tồn tại của một người tên là Thất Tử.

Ngay cả lệnh truy nã của Nam Uyên Thành cũng có tên hần. Bên trên có viết nếu ai có thể thông báo vị trí cụ thể của Thất Tử liền được thưởng 1 kim tệ. Ở giai đoạn đầu này, 1 kim tệ là rất lớn.

Nếu người khác hỏi hần hiện tại ở địa phương nào, Thất Tử căn bản sẽ không trả lời. Đây là điểm kiêng kỵ của hần. Ngay cả đám huynh đệ đi chung với hần bình thường cũng không dám mở miệng hỏi. Càng đừng nói là Hỉ Ca, một người mới quen biết chưa lâu lắm, có trời biết nàng có thể đem hần bán đứng hay không.

Thất Tử nghe Hỉ Ca hỏi, hơi sững sốt, phân vân không biết nên trả lời thế nào. Còn chưa nghĩ ra thì Hỉ Ca đã lớn tiếng cần nhân.

“Này, người trả lời nhanh lên, ta còn đang bẽ bọn đây này!”

“Ta ở động Phong Nhai...” Thất Tử đem vị trí cụ thể nói cho nàng.

“Bà mẹ nó... xa dữ vậy!” Hỉ Ca nhỏ giọng chửi thề, sau đó đóng tin tán gẫu, bỏ lại Thất Tử dở khóc dở cười.

Khoảng 20 phút sau, Hỉ Ca cưỡi Thiên Lý Mã đến động Phong Nhai. Thất Tử từ xa trông thấy một thân lam bào thuật sĩ xuất hiện. Mái tóc xanh của nàng bị gió biển thổi tung bay, một vài sợi vướng trên khuôn mặt trắng nõn của nàng.

Trông thấy Thất Tử, Hỉ Ca nở ra một nụ cười, đưa tay vẫy vẫy. Thất Tử lúc này mới bừng tỉnh nhưng ánh mắt vẫn có chút quỷ dị nhìn chằm chằm Hỉ Ca, không có đáp lại.

Đến khi Hỉ Ca xuống khỏi ngựa, Thất Tử mới chậm rãi đi đến. Về mặt cổ quái vừa rồi đã sớm biến mất. Khuôn mặt lại trưng ra nụ cười vô lại quen thuộc.

“Đây, cho ngươi” Hỉ Ca lôi từ trong ba lô ra thanh chủy thủ màu lam hướng Thất Tử đưa tới. Nàng biết với thực lực của Thất Tử, tìm một thanh vũ khí lam sắc như thế này chẳng có gì khó khăn. Bất quá khi còn ở tân thủ thôn, hần đã từng giúp nàng đánh quái, hơn nữa đồ vật bạo ra cũng đều cấp cho nàng. Vì vậy ngay khi đúc ra một thanh chủy thủ, người đầu tiên mà nàng nghĩ đến chính là Thất Tử, chứ không phải đệ đệ.

“Ngươi đúc ra?” Thất Tử cũng không khách khí, cầm lấy chủy thủ lật xem, liền kinh ngạc. Hần không phải kinh ngạc vì phẩm chất của chủy thủ mà vì nhìn thấy tên của người đúc ra nó. Những vật phẩm tối ưu đều sẽ có khắc tên người tạo ra nó. Thất Tử chính là nhìn thấy hai chữ “Hỉ Ca” mới có vẻ mặt kinh ngạc.

Trò chơi khởi động chưa được bao lâu mà nàng đã có thể làm ra vũ khí màu lam. Nếu để cho người trong các công hội biết, bọn họ nhất định sẽ muốn chiêu dụ nàng.

“Đúng vậy, không tệ lắm đi” Đây là thành quả sau 2 ngày đổ mồ hôi sôi nước mắt. Nếu Thất Tử dám nói không hài lòng, nàng liền cùng hần so đo.

“Ừ... tốt lắm. Chủy thủ tốt như vậy không nghĩ tới là do ngươi làm ra a.” Đem chủy thủ đang cầm trong tay quăng vào ba lô, Thất Tử liền đổi ngay chủy thủ do Hỉ Ca tặng vào tay. Hần còn hướng Hỉ Ca nở nụ cười cảm kích.

10. Chương 10

“Được rồi, ta phải trở về”. Nếu chủy thủ đã giao, Hỉ Ca cũng không tính sẽ ở lại nơi này. Nàng mặc dù muốn làm nhiệm vụ thăng cấp, nhưng với đám cuồng luyện cấp như người này, nàng vẫn tốt nhất là kính nhi viễn chi (đứng ở xa mà nhìn).

“Làm chi mà vội, không bằng ta mang người đi shopping” Thất Tử cười mỉ mỉ đề nghị, đôi mắt hẹp dài ánh lên vẻ giảo hoạt.

“Lần trước người cũng nói mang ta đi shopping, kết quả mang ta đến hang sói, hại ta thiếu chút nữa bị sói cắn chết. Lần này người lại tính mang ta đi đâu đánh boss đây a?” Hỉ Ca mới không tin tên Thất Tử có ý đồ gì tốt. Hắn mở miệng mời nàng, vậy thì khẳng định con boss kia cực kỳ khó đối phó, hắn cần nàng đi thêm huyết.

Lời nói dối bị vạch trần, Thất Tử vẫn tỉnh bơ nhún vai.

“Lần này không đi đánh boss”. Vừa trả lời, hắn vừa nghĩ thầm, ở trong trò Thịnh Thế, những địa phương nguy hiểm không phải chỉ có hang ổ của boss nha.

“Thật sự?” Hỉ Ca nghi hoặc nhìn Thất Tử chằm chằm, xem vẻ mặt “trung hậu thành thật” của hắn, lòng nàng bắt đầu có chút tin tưởng.

“Đương nhiên”. Hắn tuyệt đối sẽ không thừa nhận mình đang nói dối nha.

Có một số người, bị lừa lần thứ nhất có thể đổ lỗi là do không có kinh nghiệm. Bị lừa lần thứ hai thì chỉ có thể nói chính người đó quá ngu xuẩn. Khi Hỉ Ca đen mặt cùng Thất Tử lên vào Hải hoàng cung đại điện, chui vào gian phòng trên gác mái, nàng bắt đầu muốn tự kiểm điểm bản thân.

“Người nói không đánh boss a? Vậy thì Hắc hải nữ vương người tính đối phó làm sao đây?” Hải hoàng cung là dùng những viên thạch màu lam trong suốt kiến tạo thành. Ngồi trên vương vị là một vị nữ vương tao nhã thoát tục, mái tóc dài đen nhánh xõa dài xuống tận chân nàng.

Mặc dù nguyên tòa cung điện chỉ có một mình nàng ta, nhưng Hỉ Ca không dám nghi ngờ lực công kích của vị mỹ nhân nhìn qua nhu nhược kia. Hắc hải nữ vương là một trong số boss có trí năng mà người chơi cấp thấp có thể đụng phải.

Nàng ta có thể tính toán, biết suy nghĩ như người thường, cho nên muốn giết vị nữ vương này là chuyện vô cùng khó khăn. Hỉ Ca còn nhớ trước kia có một tên kiếm khách 50 cấp, mang theo được sư đi đánh Hắc hải nữ vương 25 cấp, cuối cùng vẫn thất bại.

Tóm lại, boss này không phải dễ chọc. Đương nhiên, phần thưởng là không ít. Trong đó có một thứ mà người người đều thèm nhỏ dãi chính là một cái hoàng kim danh hiệu – hắc hải giả.

Chỉ có người thứ nhất giết chết Hắc hải nữ vương mới được danh hiệu này. Đến nay, Hỉ Ca vẫn chưa nhìn thấy hệ thống thông báo có người từng giết được vị nữ vương này. Nàng đoán, Thất Tử cũng chính là vì danh hiệu này mà đến đây.

Trong trò Thịnh Thế, màu sắc danh hiệu khác nhau sẽ có những phần gia tăng thuộc tính khác nhau. Đương nhiên nếu có danh hiệu gia tăng trạng thái thì cũng sẽ có danh hiệu làm giảm trạng thái. Nói ví dụ, lúc đánh quái không cẩn thận đánh ra một quyển “Hoàng Thư”. Chúc mừng người, trên đầu người sẽ bị dính một danh hiệu “Đồ háo sắc”. Mang danh hiệu này, phạm là người hay quái thuộc về nữ giới sẽ tạo thương tổn gấp đôi cho người.

Hỉ Ca cho rằng “Hắc hải giả” danh hiệu này một chút cũng không thích hợp với Thất Tử. “Đồ háo sắc” mới hợp với hắn hơn.

“Hắc hải nữ vương đúng 12 giờ trưa mỗi ngày sẽ ngủ một giờ, người không biết đó chính là cơ hội để đánh nàng ta sao?” Thất Tử ghé vào lỗ tai Hỉ Ca thổi gió.

“Người không có việc gì làm liền đến nhìn lén nàng ta ngủ?” Hỉ ca kinh ngạc. Đến thời gian ngủ nghỉ của boss mà hắn cũng biết. Người trước mắt này đúng là nhân tài a!

Thất Tử đầu đầy mồ hôi “... Ta là nghe người ta đồn”

“Nếu lời đồn sai, cả hai chúng ta đều sẽ không toàn mệnh đi ra” Mặc dù danh hiệu hoàng kim kia sẽ gia tăng 10% lực công kích. Rất dụ hoặc lòng người. Nhưng Hỉ Ca vẫn cảm thấy hai người bọn hắn là không có khả năng đối phó với vị nữ vương kia.

“Thời khắc mấu chốt, ta sẽ chạy trước” Thất Tử rất không có khí phách trả lời. Nghe được lời hắn nói Hỉ Ca liền sinh khí. Xoa dịu nửa ngày, nàng mới nhẫn nhịn xuống, không có một cước đem hắn đá bay.

“Cách 12 giờ còn đến nửa tiếng đồng hồ, người kéo ta tới đây sớm như vậy làm gì?” Hỉ Ca vừa nói vừa cẩn thận di chuyển bả vai đã cứng ngắc, xoay nghiêng thân người tìm tư thế thoải mái một chút.

“Lúc nàng ta ngủ, cửa hoàng cung sẽ đóng. Để ngừa vạn nhất, vẫn nên đến trước núp thì tốt hơn.”

Nửa tiếng sau, Hỉ Ca cùng Thất Tử mất to trừng mắt nhỏ. Hỉ Ca nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Thất Tử. Là tên nào nói Hắc hải nữ vương mỗi ngày sẽ ngủ trưa. Bây giờ đã là chính Ngọ, nhưng nàng nhìn như thế nào cũng không thấy vị nữ vương kia có dấu hiệu chuẩn bị đi ngủ a. Giờ thì tốt rồi, cửa hoàng cung đã đóng. Bọn hắn chẳng lẽ phải ngồi góc mở ở đây thêm 1 giờ nữa?

“Ách... chắc là tư liệu viết sai... hắc hắc...” Thất Tử ngây ngô cười. Đôi mắt lại nhìn về chiếc giường đầy trần châu của vị nữ vương kia, vẻ mặt thâm trầm.

“Nhiều trần châu như vậy, không biết giết chết nàng ta lúc sau thì chúng có biến mất hay không a?” Hỉ Ca nhìn những viên trần châu lớn nhỏ đủ cỡ, ánh mắt cũng có chút đăm đăm. Đây không có biện pháp, đây là thiên tính của nữ nhân.

“Ta đi xuống thử xem” Thất Tử vừa nói xong, trong tay hắn cũng xuất hiện thanh chủ thủ, sau đó nhảy xuống.

Hỉ Ca liếc mắt xem thường. Nàng đột nhiên phát hiện ra, đi với Thất Tử, mọi lúc mọi nơi đều có thể gặp nguy hiểm. Chẳng lẽ hắn không biết trong lúc tổ đội, cho dù nàng không công kích Hắc hải nữ vương thì điểm cừu hận vẫn sẽ tính trên người của nàng hay sao?! Thất Tử lại không phải kiếm khách, lao thẳng đến boss, hắn cũng không có cách nào hấp dẫn điểm cừu hận lên người hắn đi. Điều này nghĩa là chỉ cần Hắc hải nữ vương vẫy một cái kỹ năng “Bích ba nhộn nhạo”, hắn liền về trời.

Nguyên bản vị nữ vương đang mê đắm nhìn một đồng trần châu trên tay, đột nhiên thấy nhiều thêm một người trước mắt liền sững sốt, sau đó khuôn mặt kiều diễm liền lạnh xuống.

“Tên trộm ti tiện, cả gan xông vào hải hoàng cung của ta”

“Ta không phải trộm” Thất Tử còn rất thành thực giải thích. “Ta là thích khách, chuyên giết người.”

Nói xong liền trưng ra một nụ cười tỏa nắng, sau đó không chút khách khí hướng Hắc hải nữ vương trước ngực đâm tới.

“Thực tàn nhẫn” Hắc hải nữ vương là viên công boss (đánh từ xa). Phòng ngự vật lý của nàng rất thấp. Cho nên một đao của Thất Tử đã lấy đi của nàng 5% huyết lượng.

Hỉ Ca xuất ra pháp trượng Phượng Hoàng Ngô Đồng Chi, tư thế sẵn sàng để tùy thời có thể thêm huyết cho Thất Tử. Hiện tại không phải là thời điểm ngồi xem kịch vui. Nếu Thất Tử toi mạng, nàng trăm phần trăm cũng phải tuần táng theo.

Cho tới bây giờ cũng chưa có ai dùng loại này phương thức đến nhục mạ Hắc hải nữ vương. Nàng ta thể nhưng tiến ngay vào trạng thái cuồng bạo. Làn da trong suốt nhanh chóng biến thành màu đen. Đôi mắt đen cũng biến sang màu đỏ. Mái tóc dài thể nhưng biến thành vô số con rắn nhỏ.

“Lần sau nhớ nhắc nhở ta, ngàn vạn lần không cần công kích bộ ngực của boss nữ”

Bị Hắc hải nữ vương đánh trúng một quyền, lượng máu của Thất Tử mất đi ¼.

“Người có thể đâm thử thêm một đao xem” Thất Tử dùng kỹ năng ẩn đòn, vòng ra phía sau boss, chuẩn bị lại đâm thêm một đao. Ai ngờ những con rắn nhỏ tựa hồ có thể nhìn thấu qua thuật ẩn thân, nhảy mắt liền quần lấy tay phải của Thất Tử.

“Tên trộm ngu xuẩn, không cần vọng tưởng đã bại ta” Hắc hải nữ vương thậm chí không cần xoay người. Khuôn mặt lạnh băng lộ ra một mặt mỉm cười. Dưới làn da đen đầy vẩy trông lại càng dữ tợn.

“Ai dza... đầu năm nay quả nhiên khi ra cửa vẫn nên mang theo hai thanh vũ khí a” Bên tay trái của Thất Tử đột nhiên xuất ra thêm một thanh chủy thủ. Hắn không chút do dự đem đâm hắc xà đang quẩn tay phải của hắn chặt đứt.

Quả nhiên là thế, Hỉ Ca đứng ở trên cao quan sát Thất Tử động tác liền ngộ ra. Lúc trước nàng còn kỳ quái vì sao đi giết Lang Vương lại cần đến hai thanh chủy thủ, không ngờ Thất Tử lại là song thủ thích khách a (người thuận cả hai tay).

Hỉ Ca đối với chức nghiệp thích khách cũng không hiểu biết nhiều. Những thích khách trước kia nàng tiếp xúc qua đều không có ai là song thủ thích khách. Bởi vì so với đơn thủ thích khách (người thuận một tay), kỹ năng của song thủ thích khách là rất ít, còn yếu (lực) hơn. Lại nói, không phải ai cũng thuận cả hai tay. Cho nên trong trò chơi, song thủ thích khách cực kỳ hiếm.

Hiện tại, Hỉ Ca có thể hiểu vì cái gì kỹ năng của song thủ thích khách lại yếu hơn. Cả hai thanh chủy thủ đồng công kích. Vậy một cái liền tạo thành gấp đôi thương tổn so với người khác. Nếu không hạ thấp công kích, vậy thì không ai có thể tranh điểm cừu hận của boss với hắn rồi.

Thất Tử cùng Hắc hải nữ vương ở bên dưới triển đấu. Hỉ Ca đứng ở trên cao chỉ cần không ngừng sử dụng kỹ năng huyết tế là được. Ban đầu nàng còn lo kỹ năng huyết tế thêm máu rất nhiều, hội sẽ đem điểm cừu hận chuyển qua người nàng. Giờ mới biết là nàng đã suy nghĩ quá nhiều.

Hắc hải nữ vương căn bản nhìn cũng không thèm nhìn Hỉ Ca một cái, toàn bộ ánh mắt hung tợn đều chỉ chăm chăm nhìn vào Thất Tử. Giống như muốn nguyên rửa đem Thất Tử đánh xuống 18 tầng địa ngục, nếu nguyên rửa thật sự có tác dụng...

Hắc hải nữ vương cùng Thất Tử liên tục chiến đấu. Đối phó với boss trong trạng thái cuồng bạo có điểm hơi chật vật, bất quá Thất Tử xem như vận khí tốt, bởi vì đứng phía sau hắn là một kho máu di động.

Đánh qua nửa tiếng đồng hồ, cuối cùng bọn họ đem Hắc hải nữ vương cấp đánh thành cuồng bạo Huyết ma. Không phải lực công kích của Thất Tử không được, mà bởi vì lúc Hắc hải nữ vương còn nửa lượng máu, nàng ta thể nhưng lại cuồng bạo lần thứ hai, đem lượng máu hồi đầy.

Hoàn hảo là lần cuồng bạo thứ hai, mặc dù lực công kích tăng nhưng phòng ngự lại rất thấp, bằng không Thất Tử đã sớm châu diêm vương.

“Mệt chết ta” Đứng ở trên cao Hỉ Ca có chút mệt mỏi. Nàng thật chịu không nổi việc thêm máu nhằm chán này nha. Có làm hay không, nàng là thuật sĩ a, vì sao phải làm công việc của được sư?! Mà được sư còn có thể lấy cơ tinh thần lực không đủ. Nàng ngay cả cái cơ này cũng không dùng được. Thật không có biện pháp. Bởi vì tinh thần lực của nàng cao hơn người thường đến mấy lần. Cho nên tốc độ khôi phục của nàng nhanh đến người khác không thể tưởng tượng nổi.

Ngay lúc Hỉ Ca mở miệng than thở, xung quanh thân mình Hắc hải nữ vương đột nhiên tỏa ra một tầng khói màu đen, cơ thể nàng ta nhanh chóng bành trướng ra, nhìn từ xa giống như một hang động đen ngòm

“Con bà nó” Thất Tử chửi thề một tiếng. Sau đó một tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên, nháy mắt, huyết lượng của Thất Tử liền cạn sạch.

Khi Hỉ Ca nhìn thấy tầng khói màu đen, nàng đã biết sự tình không ổn. Đáng tiếc, ngàn tính vạn tính, hai người bọn họ quả thật không tính đến chuyện sẽ đụng phải boss cuồng bạo lần thứ ba trong truyền thuyết.

Lúc đánh boss, người bình thường chỉ đụng phải boss cuồng bạo một lần. Chỉ có loại người xui xẻo mới đụng tới boss cuồng bạo hai lần. Hiện tại, nàng cùng Thất Tử, hai người có phải hay không là số quạ đen?

11. Chương 11

Hắc hải nữ vương sau khi nổ bạo thì đều cùng Thất Tử đi châu diêm vương. Hỉ Ca mặc dù giống như được sư có thể thêm huyết, nhưng nàng không có thuật hồi sinh. Cho nên nàng chỉ có thể trơ mắt nhìn thi thể

của Thất Tử nằm bên dưới.

“Haiz... người yên nghỉ đi thôi” Hỉ Ca che miệng cười trộm, nàng thề, nàng tuyệt đối không phải đang bỏ đá xuống giếng.

Lúc này cũng vừa đúng lúc hết thời gian phong bế, cửa hoàng cung mở ra. Bên ngoài liền có một tiểu đội 6 người đang đứng chờ. Lúc này hệ thống đồng thời phát ra thông báo: “Chúc mừng người chơi Hỉ Ca, Thất Tử đã đánh chết Hắc hải nữ vương. Bởi vì hai vị đã kích hoạt 3 lần trạng thái cuồng bạo của boss, đặc biệt thưởng cho danh hiệu “Hắc Hải Thẩm Phán Giả”

Ba lần cuồng bạo mặc dù trả giá rất lớn, nhưng danh hiệu ám kim kia tuyệt đối xứng đáng với sự hy sinh của Thất Tử. Trò chơi ban đầu chưa có danh hiệu ám kim. Phải đến khi người chơi đạt đến cấp 70, đi đánh Tứ đại thần thú mới có cơ hội đạt được danh hiệu ám kim.

Hỉ Ca và Thất Tử có thể tính là thuần túy vận khí tốt. Hai người nhằm ngay lúc Hắc hải nữ vương đang ngấm trăn châu mà xông vào đánh. Boss Hắc hải nữ vương này chỉ có một điểm không tốt, đó chính là yêu thích trăn châu. Nên khi nàng ta cho rằng hai người đến trộm đồ trăn bảo thì liền cuồng bạo lần thứ nhất. Dĩ nhiên cũng phải tính đến một nhất tập kích ngay ngực của Thất Tử kia nữa.

“Hắc Hải Thẩm Phán Giả” danh hiệu gia tăng 20% lực công kích, khiến cho lực công kích của Hỉ Ca bay lên một trình độ rất khủng bố. Nhưng đồng thời, tình cảnh của nàng cũng sẽ càng ngày càng nguy hiểm. Bởi vì từ nay về sau, khi đánh quái, nàng cơ bản chính mỗi dụ quái a nhưng chỉ cần quái chạm một cái liền có thể tử. Nếu cùng người ta tổ đội, nàng tùy thời đều có thể đem cừu hận hấp dẫn lên người mình. Dù sao không phải tất cả người chơi đều có lực công kích biến thái giống Thất Tử.

“Lão đại, chúng ta còn cần đi vào không?”

Đứng ở bên ngoài chính là người vẫn đang ra sức tìm kiếm tông tích của Hỉ Ca, Minh Độ Thiên. Hắn vốn tưởng Hỉ Ca trộm chìa khóa lúc sau liền trốn biệt tích, không nghĩ tới lại chạy đến nơi này đánh Hắc hải nữ vương. Hơn nữa chỉ có hai người cũng có thể đánh chết boss. Đây là chuyện theo lý thuyết là không thể xảy ra. Bởi vì cả hai người bọn họ đều không phải được sư, không thể thêm huyết.

“Tiến vào”

Mặc dù không biết hai người bọn họ dùng phương pháp gì đánh bại boss nữ vương. Minh Độ Thiên vẫn muốn gặp gỡ họ. Với cấp bậc hiện tại mà đã có trình độ này, nếu có thể chiêu dụ thì quá tốt. Nếu không thể, liền đem họ giết chết ở thời kỳ mới nhú. Thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết, đây chính là phong cách làm việc của Minh Độ Thiên.

Lúc đám Minh Độ Thiên đi vào, thi thể của Thất Tử vẫn nằm trên mặt đất. Hỉ Ca đã thu lượm xong chiến lợi phẩm. Nữ vương bạo ra một kiện màu lam thích khách mũ giáp và một đôi giày của kiếm khách. Hỉ Ca còn mừng rỡ phát hiện đám trăn châu không có theo chân Hắc hải nữ vương biến mất. Hỉ Ca cầm lên một viên trăn châu, thuộc tính của nó không ngờ lại là một loại đặc thù tài liệu dùng cho rèn đúc. Không thể lãng phí tài nguyên, Hỉ Ca hướng xung quanh thu lượm trăn châu bỏ vào ba lô.

“Không thể tưởng được, người thế nhưng trốn ở nơi này”

Hỉ Ca đang thu lượm trăn châu, không hề phát hiện có người tiến vào, thẳng đến khi tiếng nói châm chọc phát ra nàng mới ngẩng đầu nhìn lên.

Là nữ được sư lần trước giết nàng. Nhìn kỹ cô gái trước mặt, Hỉ Ca ngỡ ngàng nhận ra người quen. Cũng là người nước Thục khi xưa của nàng, tên là Bắc Yến Phi. Lúc trước Hỉ Ca cùng nàng ta có quen biết qua. Bất qua khi ấy nàng ta không có vẻ mặt lãnh diêm cao ngạo như hiện tại.

Nguyên lai nhìn từ góc độ khác, sẽ thấy một bộ mặt khác của con người a. Lúc trước quen biết, Bắc Yến Phi xem như là bằng hữu của nàng. Chính Hỉ Ca giới thiệu nàng ta với Minh Độ Thiên. Không nghĩ tới trò chơi khởi động lại không lâu, Bắc Yến Phi thế nhưng cũng đã theo ở Minh Độ Thiên bên người, thoát nhìn quan hệ của hai người cũng rất thân mật.

Hỉ Ca nhin không được cười khổ. Con mắt nhìn người của nàng quả thật có vấn đề, vô luận là nhìn nam nhân hay nữ nhân.

“Ta làm gì cần phải trốn?” Hỉ Ca kỳ quái hỏi. Lần trước đã ra tay giết nàng, bây giờ còn nói với cái giọng như thể chính nàng mới là người làm việc sai trái. Người tốt sẽ bị khi dễ sao? Mặt mình có giống người lương thiện à?

“Mang chìa khóa trả lại, chúng ta sẽ tha ngươi một mệnh” Cả bốn người đi theo Minh Độ Thiên đều chưa mở miệng, chỉ có Bắc Yến Phi một người nói.

Hỉ Ca nhìn thoáng qua Minh Độ Thiên, đoán không ra biểu tình trên mặt hắn là có ý tứ gì. Hỉ Ca hạ mắt, trong lòng như có điều gì đó vỡ vụn. Nàng vẫn nghĩ Minh Độ Thiên đối với nàng luôn có điểm đặc biệt, nguyên lai hắn đối với Bắc Yến Phi cũng đồng dạng đặc biệt a. Bắc Yến Phi bây giờ chính là hình ảnh của nàng lúc xưa. Trước tiên là bị hắn sủng đến hư, sau đó là không chút lưu tình ném bỏ.

“Chìa khóa gì?”

“Chìa khóa cửa đá. Đừng giả ngốc. Chúng ta chính mắt nhìn thấy ngươi cầm đi chìa khóa. Chỉ cần ngươi đem chìa khóa giao ra, sự tình lần này chúng ta xem như chưa từng phát sinh.”

Câu nói của Bắc Yến Phi khiến Hỉ Ca bật cười. Từ đầu tới cuối là nàng ta khiêu khích đi. Như thế nào lại có vẻ giống như người làm sai là nàng?! Đầu năm nay nữ nhân nói lý lẽ cũng thật khan hiếm.

“Ta vì cái gì phải giao cho ngươi?” Cho dù chính mình cũng không biết cái gì chìa khóa, Hỉ Ca cũng không tính theo chân bọn họ giải thích. Kỳ thật, có giải thích cũng không ai tin.

Nếu muốn người ta tin tưởng ngươi, chứng minh thực lực là phương pháp duy nhất. Nghĩ đến đây Hỉ Ca liền liếc mắt nhìn thi thể của Thất Tử. Mặc dù ở trạng thái thi thể, hắn vẫn có thể nghe rõ đối đáp của bọn họ đi. Không rõ nếu đổi lại là hắn, hắn sẽ xử trí ra làm sao? Là rực tiếp ẩn thân, sau đó đem cả đám giết sạch. Hỉ Ca nghĩ chắc chỉ có Thất Tử người này quái nhân mới dùng loại phương pháp đó, nghĩ đến đây, trên mặt Hỉ Ca liền xuất hiện ý cười.

Bắc Yến Phi cơ bản liền chướng mắt cái tên của Hỉ Ca. Minh Độ Thiên bên người chỉ cần có nàng là đủ rồi, không cần Hỉ Ca. Cho dù người trước mắt không phải là Hỉ Ca ngày xưa. Nhưng chỉ cần trùng tên, nàng cũng không chịu được.

Bởi vì tướng mạo Hỉ Ca thay đổi, Bắc Yến Phi không có đem người trước mắt liên hệ đến vị nữ vương của tứ đại lục tuyệt thế kinh diễm Hỉ Ca khi xưa.

“Dem chìa khóa cho ta, ta sẽ phân một nửa vật phẩm trong thạch thất cho ngươi”

Mắt thấy không khí giữa hai người càng lúc càng ngưng trọng, Minh Độ Thiên rút cuộc mở miệng. Thanh âm của hắn vẫn như cũ thật bình tĩnh, trên mặt hoàn toàn không có một chút biểu tình, nhìn thấy Hỉ Ca cũng không có mấy may thay đổi thần sắc.

“Không có hứng thú” Dem trên châu bỏ vào ba lô sau, Hỉ Ca đi đến bên cạnh thi thể của Thất Tử, vỗ vỗ khuôn mặt của hắn. “Này, trở về, chúng ta gặp lại trong thành”.

Nếu nàng đoán không sai, chính mình đại khái sẽ bị những người trước mắt giết chết. Sau khi đánh chết boss nữ vương, cấp bậc của nàng đã thăng lên 12 cấp. Lúc này bị giết chết, đại khái sẽ rút lại 10 cấp đi.

“Chìa khóa ở trong tay ngươi sao?” Minh Độ Thiên không có bị lời nói của Hỉ Ca làm cho nổi giận, giọng nói của hắn vẫn như trước bình tĩnh.

“Ngươi nói sao thì là vậy”. Thi thể của Thất Tử rút cuộc biến mất. Hỉ Ca đứng dậy hướng Minh Độ Thiên cười cười. Nàng chưa từng thấy qua hắn nổi giận. Nàng rất muốn biết loại người như Minh Độ Thiên lúc nổi giận trông sẽ ra sao.

“Ngươi muốn chết” Bắc Yến Phi nhin không được, vừa định ra tay nhưng bị một ánh mắt của Minh Độ Thiên dọa trở về.

“Đã quấy rầy” Minh Độ Thiên nhìn Hỉ Ca, vẻ mặt lạnh nhạt. Thủy chung từ đầu tới cuối trong mắt hắn không có xuất hiện một chút cảm tình.

“Ai dzô, vốn nghĩ sẽ được miễn phí tổng tiền về thành đây. Thực phiền toái, bây giờ lại phải tự mình chạy về”

Nếu hắn đã mở miệng tha cho mình, Hỉ Ca cũng không có ngu tự mình tìm chết để bị rút cấp. Gọi ra Thiên lý mã, Hỉ Ca leo lên ngựa phóng đi.

Thăng đến lúc bóng dáng của nàng đã biến mất, trong đáy mắt Minh Độ Thiên mới xuất hiện một tia sắc thái, nữ nhân này chính là nàng sao? Rõ ràng so với nữ nhân nhiệt tình hào phóng lúc trước rất khác xa, nhưng vẻ quật cường trong ánh mắt lại rất giống, chính là loại thần thái khiến cho người ta si mê.

Vốn có ý định chiêu dụ nàng, nhưng xem ra không được rồi, mặc dù trong mắt nàng không có sự chán ghét nhưng mỗi câu nói dường như đều nhằm vào hắn. Lúc này thuật sĩ vẫn đứng bên phải Minh Độ Thiên liền lên tiếng

“Lão đại, có cần đi chiêu dụ Thất Tử hay không? Hắn ta ở Nam Uyên Thành thanh danh không mấy tốt, nhưng nghe nói thực lực rất không tồi”

Đây là do Chư Cát Hầu còn chưa chạm trán với Thất Tử, cho nên mới nói thực lực của hắn không tồi. Nếu Chư Cát Hầu chính mắt nhìn đến thao tác của Thất Tử, tuyệt đối sẽ không đánh giá thấp thực lực của hắn như vậy. Thực lực của Thất Tử đâu phải chỉ là không tồi thôi đâu. Trong đám người này, trừ bỏ Minh Độ Thiên, toàn bộ đều sẽ không chịu nổi 5 chiêu của hắn.

“Phải người đi thử xem, nếu không được, liền đem hắn giết chết”. Lưu lại Hỉ Ca là vì trong lòng còn vương nghi hoặc. Về phần Thất Tử, trong mắt Minh Độ Thiên vẫn là một tên vô danh tiểu tốt.

“Đã biết.”

20 phút sau Hỉ Ca mới chạy về đến Nam Uyên Thành. Mặc dù Thiên lý mã tốc độ rất nhanh nhưng bản đồ thật sự quá lớn. Đây là cỡi ngựa, đổi lại là đi bộ, phỏng chừng phải mất vài canh giờ mới có thể trở về.

Khi Hỉ Ca tiến vào Nam Uyên Thành, sắc trời đã dần tối. Trên đường cái người chơi xuất hiện ngày càng đông. Vào buổi tối, tầm nhìn giảm, hơn nữa quái cũng không thường xuyên xuất hiện. Cho nên khi trời sẫm tối, tất cả mọi người thích tụ tập ở thành trấn để trao đổi tin tức hoặc bày quán bán hàng.

Hỉ Ca vừa bước vào Cát Tường tửu lâu liền thấy Thất Tử đứng trên lầu hai vẫy tay gọi nàng. Nhìn qua cửa sổ, trong gian phòng đó hình như không chỉ có một mình hắn.

Hỉ Ca xuống ngựa đi vào tửu lâu, lập tức có người đi ra nghênh đón.

“Xin hỏi khách quan là muốn ăn cơm hay muốn tìm người?”

Tiểu nhị thế nhưng là người chơi chứ không phải NPC. Hỉ Ca vốn có nghe nói Cát tường tửu lâu là do người chơi kiến lập. Nàng nghĩ trò chơi mới khởi động không lâu, chuyện này vốn không thể xảy ra, bởi vì để xây dựng một tòa tửu lâu cần tiêu tốn rất nhiều ngân lượng. Hiện tại nhìn đến vị tiểu nhị người chơi này, nàng thế nhưng đã sáng tỏ.

Ta nói, đầu năm nay boss thì rất ít nhưng người chơi (chịu) tiêu tiền lại rất nhiều nha.

12. Chương 12

“Trên lầu, tìm người” Hỉ Ca hướng người nọ cười cười, nhưng vừa định bước lên lầu liền bị tiểu nhị cản lại.

“Xin lỗi khách quan, lầu trên tạm thời không mở cửa”

Cát Tường tửu lâu mới khai trương chưa tới 2 ngày, vậy mà đại sảnh phía dưới đã đầy hơn phân nửa. Nhưng cho tới nay chủ nhân của Cát Tường vẫn không có ý định mở cửa lầu hai. Có thể lên lầu hai cũng chỉ có vài người bằng hữu thân thiết của lão bản (ông chủ) mà thôi.

Nghe đồn lão bản không gần nữ giới. Cho nên vị tiểu nhị kia mới mạnh tay ngăn Hỉ Ca lại.

“Mang khách nhân đi lên”

Hỉ Ca còn chưa kịp mở miệng phân trần thì một giọng nói khàn khàn ở trên lầu đã truyền xuống.

“Vâng, lão bản” Tiểu nhị vừa nghe tiếng lão bản liền gấp rút dẫn đường cho Hỉ Ca. Thẳng đến khi vào căn phòng chữ Thiên duy nhất ở lầu trên mới dừng lại.

Cánh cửa bằng gỗ hương trầm khắc họa tinh tế không hề đóng kín. Xuyên qua bức rèm che, Hỉ Ca thấy rõ bên trong có 4 người đang ngồi. Thất Tử chính là ngồi ngay cửa sổ, tay chống cằm nhìn ra bên ngoài, sườn mặt bị bóng tối che khuất. Khuôn mặt trông vừa quen thuộc vừa xa lạ kia khiến Hỉ Ca trong nháy mắt cảm thấy người này tựa hồ cùng với Thất Tử mà nàng quen biết là hai người hoàn toàn khác biệt.

Bên trong 4 người đều không lên tiếng. Ai ăn cứ ăn, ai uống trà cứ uống trà, ai đang ngắm cảnh cứ ngắm cảnh. Hỉ Ca nghĩ nghĩ, hình như theo phép lịch sự thì nàng nên gõ cửa nhỉ?!

Tiếng đập cửa của nàng thành công hấp dẫn sự chú ý của 4 người nọ. Vừa nhìn thấy Hỉ Ca, Thất Tử liền trưng ra một khuôn mặt tươi cười. Có điều nụ cười sáng lạn ấy trông hơi cố gắng quá. Hỉ Ca nhú mày, cảm giác hình như tâm tình của hắn không được tốt cho lắm.

Nhìn thấy Hỉ Ca hướng Thất Tử đi tới, 3 người còn lại trao đổi ánh mắt với nhau xong đồng thời buông hết việc đang làm, xoay người ngó qua đây, bộ dáng như đang xem kịch vui.

4 người bọn hắn chơi với nhau từ nhỏ. Rõ ràng Thất Tử cũng không phải là người lớn tuổi nhất. Nhưng cổ tình hắn vẫn mang danh lão đại. Không có biện pháp a. Hắn có thực tài để đảm đương vai trò lão đại.

Từ nhỏ hắn đã luôn tươi cười, cười mĩm, cười nhếch, cười đều, cười lạnh... đủ các kiểu cười. Nhưng rất ít người có thể nhìn ra phía sau nụ cười ấy ẩn chứa tâm tình gì. Bọn họ xem như lẫn lộn cùng nhau hơn 20 năm, tự nhiên có chút hiểu biết về hắn. Nhìn thấy lão đại tâm tình không mấy tốt, cả bọn liền đặt nghi vấn, có phải hay không tâm tình của lão đại liên quan đến vị tiểu mỹ nhân này?

“Hắn không giết người?” Phát hiện Hỉ Ca không có giảm cấp bậc, nụ cười trên mặt Thất Tử liền trầm xuống.

“Người hy vọng ta chết sao?” Hỉ Ca đến trước mặt Thất Tử liền ngồi xuống, đem toàn bộ chiến lợi phẩm bày lên trên bàn. Kia một đống trân châu nháy mắt làm cho toàn bộ căn phòng tỏa sáng ngời ngời.

“Trân châu đen...” Người mở miệng là một đại hán cao to thô lậu, theo thanh âm này thì đây chính là lão bản của Cát Tường tửu lâu.

Hỉ Ca vẫn cho rằng lão bản của tửu lâu phải là người văn thư nho nhã, bằng không nữa là một ông chú bệ vệ có dáng dấp tư sản địa chủ, chứ không nên nhìn như nhân viên cầu đường thế này a!

“Tài liệu rèn đúc” Hỉ Ca tốt bụng giải thích, ánh mắt của 4 người trong phòng liền sáng như đèn pha. Rèn đúc a! Bọn hắn không có người nào học rèn đúc cả. Mà nói đến cũng thực quý dị, Thất Tử thế nhưng đi học câu cá. Ai cũng không rõ vì sao hắn lại học câu cá. Chẳng lẽ chuẩn bị tu tâm dưỡng tánh?

“Tài liệu đúc thần khí?” Thất Tử hai mắt tỏa sáng hỏi.

“Người là đang nhầm mơ hử?” Hỉ Ca chu miệng, không chút khách khí chế giễu.

“Mơ mộng một chút cũng không mất tiền mà” Thất Tử nhún vai.

Mấy viên trân châu này hẳn là bảo vật của Hắc hải nữ vương. Bình thường thì mỗi con boss luôn có một cái hòm đựng châu báu, bên trong chứa đủ thứ đồ này nọ, có cái hữu dụng có cái không. Cũng vì lý do này mà bọn Minh Độ Thiên mới cố chấp với cái chìa khóa tầng hầm đến vậy. Nói không chừng đó chính là nơi boss Cửu Long cất giấu bảo tàng nha. Hỉ Ca chính là một cái hy vọng của bọn họ.

“Trân châu đen dùng để chế tạo ám kim vũ khí, còn nó có thể hay không tạo ra thần khí thì không ai biết chắc được.”

Người vừa mở miệng nói là một bạch diện thư sinh chức nghiệp được sư, đang ngồi gặm đùi gà ở phía xa trong góc phòng.

“Tư Văn, người làm sao mà biết?” Lại một người nữa lên tiếng. Là một kiếm khách với một thân trang phục uy vũ nhưng nhìn như thế nào Hỉ Ca cũng cho rằng đó là một tên nhóc con? Có lẽ là nhóc con thật. Trông hắn chẳng có dáng dấp của người trưởng thành gì cả.

“Không cần hoài nghi anh đây nha. Anh đây chính là thần.” Tư Văn nhếch miệng nói, căn bản không có trả lời thẳng vào vấn đề.

Tư Văn, cái tên này thật ra cũng rất xứng với bộ dáng trắng trẻo của hắn. Nếu cầm thêm một quyển sách, lại đeo vào một cặp mắt kính, quả thực sẽ ra dáng giáo sư đại học lắm nha. Có điều, cái chân gà hắn đang cầm trên tay kia đúng là rất biết phá hư hình tượng.

Thất Tử tựa hồ biết được trong lòng Hỉ Ca đang nghĩ cái gì, liền ở bên tai nàng nhỏ giọng nói.

“Tên đầy đủ của hắn là Tư Văn Bại Hoại”

... Ngượng ngùng a, nàng vừa rồi hình như kết luận hơi sớm.

Toàn bộ trang bị đều vào tay bọn huynh đệ của Thất Tử. Dù sao Hỉ Ca cũng không dùng được. Mà đám người này thật không biết hai chữ khách khí viết như thế nào. Chính xác thì biểu tình của bọn họ như hổ đói vô mỗi. Vừa thấy trang bị liền xông chết tranh nhau, mặc kệ bản thân có thể dùng được hay không, ngay cả mũ giáp thích khách của Thất Tử cũng bị bọn họ đoạt đi.

Hỉ Ca bị họ làm cho kinh ngạc không thôi. Cho dù chưa từng thấy qua trang bị cao cấp, cũng không cần khoa trương như vậy đi.

Lấy hết trang bị của Hỉ Ca, vị lão bản của tửu lâu tên là Cát Tường Như Ý hình như có điểm áy náy nên xuất ra vài món trang bị thuật sĩ xem như đền bù cho nàng. Hỉ Ca nhìn thoáng qua, phát hiện thấp nhất cũng là trang bị màu xanh biếc. Quả là người có tiền a.

Hỉ Ca thở dài một hơi, bất đắc dĩ lắc đầu từ chối, đẩy toàn bộ trở về. Cát Tường Như Ý dường như không hiểu ý tứ của nàng là làm sao, liền đưa mắt hỏi Thất Tử.

“Thu hồi đi. Nàng không dùng được”

Trang bị đều có yêu cầu lực lượng. Với điểm lực lượng của Hỉ Ca hiện giờ, căn bản không thể mặc lên các trang bị này. Hiện giờ, Hỉ Ca chỉ có thể miễn cưỡng cầm theo một cây pháp trượng và khoác lên một cái trường bào mà thôi. Vật trang sức không yêu cầu điểm lực lượng. Nhưng trang sức 10 cấp rất là hiếm. Chính vì vậy, sau khi rời khỏi tân thủ thôn đến nay, trên người Hỉ Ca vẫn chỉ mặc trang phục màu trắng của tân thủ, thêm một cái trường bào do thôn trưởng tặng lúc trước và cây hắc mộc côn Phượng Hoàng Ngô Đồng Chi.

“Nếu không có việc gì nữa, ta đây cáo từ.” Hỉ Ca xem chừng bọn hắc hủ không mấy hứng thú với đám trân châu liền thu về trong ba lô hành lý. Định bụng chốc nữa mang cất hết vào kho hàng. Có lẽ ngày nào đó sẽ dùng đến. Dù sao nàng cũng học nghề thợ rèn, muốn đổi cũng không đổi được. Bây giờ chỉ có thể tận lực nâng cấp kỹ năng mà thôi.

Kỳ thật nghề thợ rèn cũng không quá khó khăn như người ta tưởng tượng. Hơn nữa trong trò Thịnh Thế, vũ khí cấp bậc càng cao càng khó tạo ra. Nếu học đến cao cấp thợ rèn, tạo ra ám kim trang bị, vậy thì tuyệt đối có thể làm giàu nha.

“Người định đi đâu?” Hỉ Ca đã muốn đi đến đầu bậc thang, Thất Tử thỉnh thoảng hỏi.

“Đi hẹn hò” Hỉ Ca khoát khoát tay, cước bộ nhẹ nhàng đi xuống lầu.

Căn phòng thỉnh thoảng chìm vào im lặng. Khóe miệng Thất Tử hơi run rẩy. Những người còn lại thì nghếch mặt ra vì kinh ngạc. Vốn tưởng lão đại mang về một vị tiểu mỹ nhân chính là chị dâu, ngờ đâu đã có chủ.

“Ách... lão đại, người phải nhìn vào sự thật đi thôi”

Cát Tường Như Ý thấy nụ cười trên mặt Thất Tử càng tươi rồi liền nhịn không được nuốt nước miếng. Lão đại của bọn họ đã lâu không bị đả kích như vậy a.

“Không sao.” Qua một lúc lâu, Thất Tử mới lấy lại được hơi thở bình thường, nụ cười trên khuôn mặt còn đặc biệt tươi sáng hơn. “Thời gian còn dài”

Hắn có rất nhiều thời gian, không cần vội.

Yêu thích một người cần bao lâu để xác minh? Thất Tử không biết. Hắn chưa từng thích qua bất luận nữ nhân nào. Bất quá hiện tại hắn đã biết. Để xác định có phải hay không mình đã yêu thích một ai đó, chẳng cần tốn bao nhiêu thời gian, chỉ cần một cái liếc mắt liền đủ rồi.

Trong khi đó Hỉ Ca hoàn toàn không hay biết một câu nói của nàng đã làm cho bọn người kia chấn kinh. Kỳ thật cái “hẹn hò” của nàng chính là đi gặp đệ đệ ở tửu quán Hẹn Hò mà thôi. Vốn dĩ nàng có thể gọi đệ đệ đến Cát Tường tửu lâu tìm mình. Bất quá đây là nơi làm ăn của bằng hữu của Thất Tử. Nếu Thất Tử chính là lão bản thì nàng đã không thêm khách khí với hắn rồi.

Hỉ Ca trong lòng cũng có phát giác, mặc dù quen biết Thất Tử chưa lâu nhưng hai người lại giống như đã quen thân từ kiếp trước. Có thể bởi vì tính cách của Thất Tử rất thoải mái nên đi bên cạnh hắn Hỉ Ca luôn thấy thật tự do tự tại. Nghĩ đến Thất Tử, Hỉ Ca không nhịn được nhớ đến quá khứ, nếu lúc trước người nàng gặp đầu tiên là Thất Tử chứ không phải Minh Độ Thiên, có phải hay không sự việc sẽ không như hiện tại?!

“Hỉ Ca, sao bây giờ mới đến.”

Vừa ló đầu vào tửu quán, Hỉ Ca liền bị đệ đệ một phen lao tới ôm ấp, động tay động chân. Hai bàn tay của tên đó thật tự nhiên nhéo má của nàng. Hỉ Ca cũng không để ý. Bởi vì nàng biết tiểu tử Sở Tiểu Ca này làm việc gì cũng có mục đích hết. Đương nhiên nàng là người hợp tác rất biết điều. Nàng cứ để mặc cho hắn ôm.

“Ta bận chút chuyện.” Hỉ Ca nhìn lướt qua dãy bàn phía xa liền hiểu được ý tứ của Sở Tiểu Ca. Thì ra Thu Thủy cũng đang có mặt.

Lúc này Hỉ Ca mới nhớ lại chuyện nàng bị Thu Thủy cùng ba tên kia lập mưu giết chết. Đầu óc xoay chuyển, nàng tự hỏi lần này nàng ta lại có mưu đồ gì không đây?

Ánh mắt Hỉ Ca lóe sáng, môi mọng nhếch lên, bên má liền xuất hiện một núm đồng tiền thực đáng yêu.

Nhìn thấy biểu tình trên mặt Hỉ Ca, Sở Tiểu Ca liền nhú mày. Khi hắn thấy ánh mắt của Hỉ Ca đang nhìn Thu Thủy liền đầy nghi hoặc. Hắn chỉ là muốn Hỉ Ca giúp mình giải quyết chuyện dây dưa của Thu Thủy thôi. Nhưng xem ra Hỉ Ca đang rất bất mãn với nàng kia. Không biết nàng kia đã làm chuyện gì khiến lão tỷ nổi giận như vậy a?

13. Chương 13

“Hỉ Ca tỷ tỷ mấy ngày nay đã đi đâu vậy, lúc Tiểu làm nhiệm vụ chuyển chức cũng không thấy tỷ ở bên cạnh a.”

Sở Tiểu Ca đưa tay kéo chiếc ghế cho Hỉ Ca ngồi xuống bên cạnh. Hỉ Ca nghe Thu Thủy nói liền nén cơn giận, cười cười lấy trong ba lô ra một thanh chủy thủ ném cho Sở Tiểu Ca.

“Màu lam, trung cấp vũ khí? Là người làm ra?”

Sở Tiểu Ca kinh ngạc nhìn thanh chủy thủ trên tay. Vật phẩm cao nhất trên người hắn cũng chỉ là màu xanh biếc tối ưu mà thôi. Không nghĩ tới lão tỷ nhà hắn vừa ra tay chính là màu lam trung cấp vũ khí. Tính năng (của chủy thủ) còn cộng thêm 3 điểm nhanh nhẹn nữa, này tuyệt đối là chủy thủ cấp 20.

“Tặng cho người, vừa lòng không?” Hỉ Ca lơ đãng nhìn lướt qua Thu Thủy, thấy hai tay nàng kia nắm chặt thành quyền đặt ở trên đùi. Nụ cười trên mặt thì cứng ngắc.

“Nguyên lai mấy ngày nay người đi học rèn đúc. Vừa hay ta có một bản phối tạo màu lam pháp tượng, cho người học này” Sở Tiểu Ca vừa nói vừa lôi trong ba lô ra một tấm da dê.

Hỉ Ca tiếp nhận bản phối tạo, không ngờ là bản vẽ chế tạo 30 cấp pháp tượng. Thật không biết hẩn từ nơi nào tìm được. Pháp tượng này cũng không phải là rất có giá trị. Bởi vì so với màu lam pháp tiền 20 cấp, thuộc tính của nó thua kém một mảng lớn. Nói gì thì nói, đợi đến lúc mọi người đều thăng lên cấp 30, vũ khí màu lam sẽ trở nên rất phổ thông. Bất quá pháp tượng này có thể sản xuất hàng loạt, sau đó bày quán bán đại trà, phỏng chừng có thể kiếm được không ít tiền.

Hỉ Ca vừa định thu hồi bản vẽ bỏ vào ba lô, không ngờ Thu Thủy lúc này lại mở miệng nói.

“Tiểu, ta có một người bạn đang muốn thăng lên trung cấp thợ rèn, vừa lúc cần một cái màu lam phối tạo, có thể hay không tặng bản vẽ này cho bạn ta?”

Nói xong Thu Thủy còn hướng khuôn mặt đáng thương nhìn Hỉ Ca năn nỉ: “Hỉ Ca tỷ tỷ, có được hay không?”

Nếu là người khác, có lẽ thật sự sẽ bị vẻ đáng thương của Thu Thủy làm cho mềm lòng. Nói thật, màu lam phối tạo ở thời gian đầu xem như có giá, nhưng đến lúc sau thì ai cũng có thể tìm được, nó chẳng khan hiếm gì. Chỉ tiếc, Hỉ Ca lúc này là cố tình không xem nàng ta vào mắt.

Hỉ Ca ở dưới ánh nhìn của mọi người đem bản vẽ thu vào tay. Sau đó cầm ly rượu trên bàn uống một hơi cạn sạch. Lúc này mới thông thả mở miệng.

“Để chế tạo thành công 20 cấp màu lam vũ khí phải tiêu tốn 1 xe quặng sắt cấp thấp. Muốn chế tạo thành công 30 cấp màu lam vũ khí, ít nhất cũng cần 2 xe quặng sắt cấp trung. Ta rất muốn biết hiện tại là người nào có thể cấp ra 2 xe quặng sắt cấp trung đây a?”

Quặng sắt không giống với quặng đồng và quặng thiết là thứ chỉ cần đào liền có được. Quặng sắt bình thường tỉ lệ xuất hiện là 1/50. Cấp bậc (sắt) càng cao liền càng yêu cầu thợ mỏ cấp bậc phải cao. Trung cấp quặng sắt yêu cầu trung cấp thợ mỏ. Hơn nữa, cho dù là một trung cấp thợ mỏ đào suốt một ngày một đêm, nhiều lắm là đào ra được mấy khối sắt mà thôi.

Lúc trước Hỉ Ca tạo ra 20 cấp màu lam vũ khí đã tiêu thủy hết 2 xe quặng sắt cấp thấp đó a. Cấp bậc vũ khí càng cao thì tỷ lệ thất bại càng lớn. Lại nói, không phải ai cũng có được danh hiệu “Thợ rèn thành tựu” như nàng. Trong thời kỳ đầu này, đừng nói là 30 cấp vũ khí màu lam, chính là 20 cấp vũ khí thôi thì người bình thường nếu không có tài chủ sau lưng bảo trợ cũng đừng hòng mà rèn ra được, càng đừng nghĩ đến chuyện tấn thăng trung cấp thợ rèn.

“Cái này...”

Hỉ Ca vừa đặt câu hỏi liền khiến Thu Thủy nuốt nghẹn một bụng muốn nói trở về. Hiện tại mọi người đều tập trung vào luyện cấp, có mấy người nghĩ đến chuyện luyện tập kỹ năng cuộc sống đâu. Cho dù là có, ai lại tình nguyện mạo hiểm tính mệnh tiến vào khu vực quái 30 cấp để đào quặng sắt bậc trung đây.

Thu Thủy cũng chỉ là người mới chơi game. Rất nhiều sự tình nàng ta hoàn toàn không rõ. Sở dĩ mở miệng muốn bản vẽ là vì không thích Sở Tiểu Ca mang đồ vật này nọ tặng cho Hỉ Ca mà thôi. Căn bản nàng ta không có suy tính trước sau gì hết.

Nhìn thấy vẻ mặt xấu hổ của Thu Thủy, tên được sư đứng bên cạnh gọi là Tây Phương Thất Bại liền mở miệng giải vây.

“Thu Thủy muội muội à, đại tẩu nói rất đúng. Bằng hữu của muội cho dù lấy được bản vẽ cũng không thể làm ra vũ khí a. Như vậy thật lãng phí. Không bằng để đại tẩu dùng, dù sao đại tẩu cũng đã là trung cấp thợ rèn rồi a”

Tiên Nhân đứng kế bên cũng phụ họa gật đầu. Bọn hắn đều biết tình ý của Thu Thủy giành cho Sở Tiểu Ca. Nguyên bản mấy ngày vừa rồi cả đám cùng nhau luyện cấp, bọn hắn còn nghĩ Sở Tiểu Ca đã chấp nhận Thu Thủy, không ngờ nhảy ra một nàng Hỉ Ca. Vốn bọn hắn hôm nay chỉ muốn đến xem náo nhiệt mà thôi. Không nghĩ tới Hỉ Ca nói năng rất tuyệt đường sống của người ta. Một lời đã khiến Thu Thủy nghẹn họng, không có đường lui luôn.

Thu Thủy chỉ cúi đầu, ánh mắt phấp phồng, cũng không nói chuyện nữa. Người ngoài nhìn vào sẽ còn tưởng Hỉ Ca là đang khi dễ nàng ta. Bất quá Hỉ Ca cũng chẳng quan tâm. Nếu đã tìm đến nàng gây phiền toái, vậy thì phải chuẩn bị tâm lý bị nàng trả thù đi. Sở Hỉ Ca nàng không có cái gì tốt, chính là thù dai.

“Đúng rồi, giúp ta lưu ý ba người này. Một cái thuật sĩ, một cái kiếm khách và một cái dược sư. Thuật sĩ gọi là Du Phiên Gia. Kiếm khách hình như gọi là Gia Tử. Nếu có thể xử lý được thì giết chết bọn hắn giùm ta”

Nói xong nàng liền liếc mắt nhìn Thu Thủy, thấy nét mặt nàng ta càng trắng bệch.

“Bọn hắn làm gì người?” Sở Tiểu Ca vừa nghe lão tử nói muốn hắn giết người, sắc mặt liền trầm xuống. Mặc dù hắn biết lão tử của hắn không dễ bị người khác ức hiếp. Bất quá nếu có người đụng tới Hỉ Ca, hắn đương nhiên sẽ không bỏ qua.

“Chịu người sai khiến nên giết ta một lần. Nếu có cơ hội liền giết bọn hắn mười lần báo thù cho ta a. Giờ ta phải đi, có việc sẽ tìm người.” Hỉ Ca vỗ vai Sở Tiểu Ca, quay đầu hướng bọn người kia cười tạm biệt một cái.

Nguyên tưởng Hỉ Ca là người ôn hòa lại e thẹn, nhưng nhìn thấy nụ cười của nàng, bọn Tây Phương Thất Bại liền không khỏi rung mình. Bọn hắn rất hiểu được Hỉ Ca tuyệt đối không phải người lương thiện gì. Đặc tội với nàng khẳng định không có kết cục tốt. Người ta giết nàng một lần, nàng thế nhưng nghĩ muốn giết người ta lại 10 lần.

Đứng ở phía sau, Thu Thủy nhìn bóng dáng của nàng, cặp mắt lộ vẻ oán hận.

Đánh rắn phải đánh ngay đầu. Hỉ Ca hiện tại không có nhiều thời gian cùng Thu Thủy chơi đùa. Cho nên trước hết cấp nàng ta một cái cảnh cáo nho nhỏ. Nếu nàng ta còn không thu móng vuốt, Hỉ Ca sẽ không như lần này nhẹ nhàng buông tha như vậy đâu.

Sau khi ra khỏi tửu quán, Hỉ Ca ngẩng đầu nhìn trời, đã gần hừng đông. Nàng liền quyết định đi ra quảng trường mở quán, đem toàn bộ trang bị vô dụng trong ba lô ra bán.

Thời gian đầu, trò chơi không đòi hỏi nhiều chi phí, nàng lại không tính phần đầu thành phú bà. Bất quá tiền đương nhiên là càng nhiều càng tốt a. Huống hồ, nàng còn phải tấn thăng cao cấp thợ rèn đây, các bản vẽ về sau sẽ yêu cầu rất nhiều bảo thạch quý hiếm. Những thứ mà không phải cứ đào trong mỏ là tìm ra, hoặc chỉ cần đánh quái là lượm được, cho nên cách tốt nhất để có bảo thạch vẫn là dùng tiền để mua.

Trên đường đi đến Hải hoàng cung, Thất Tử và nàng đã đánh không ít quái, lượm được vô số trang bị màu xanh biếc. Thất Tử đối với đồ vật mà bản thân hắn không dùng được thì chẳng có hứng thú liếc mắt, cho nên Hỉ Ca toàn quyền hưởng soát.

Hỉ Ca vừa đến quảng trường liền bị dọa sợ. Lúc ban ngày nàng không thấy ai lượn lờ ở đây. Không nghĩ tới trời vừa tối thì người người đều đổ về quảng trường tụ tập.

Quảng trường trung ương có một tòa tháp bảy tầng được bao phủ bởi các loại tinh thạch, ánh sáng từ nó tỏa ra đủ khiến Nam Uyên Thành bao bọc trong một vầng hào quang chói lọi. Nhìn rất ra dáng Bát Dạ Thành nha (Thành phố không biết đến bóng đêm. Là Las Vegas hả ta?)

Hỉ Ca cũng không có ngay lập tức dừng sạp mà trước hết đi dạo xung quanh một vòng, nhìn xem người ta bán cái gì. Hiện tại, trang bị cao cấp cũng chưa có nhiều, nhất là trang bị màu lam lại càng hiếm thấy. Cho dù có người bán thì giá cũng rất trên trời.

Sau khi tính toán cân nhắc một chút giá tiền các trang bị, Hỉ Ca liền đi vào Hội quán, bỏ ra 20 ngân tệ mua một quầy hàng. Sau đó tìm một chỗ ít người qua lại để dựng sạp, đem toàn bộ các trang bị không dùng được quảng lên đó, định giá ổn thỏa, nàng liền trực tiếp ngồi xuống bên cạnh nhắm mắt nghỉ ngơi.

“Mỹ nữ, bao tay này có thể giảm giá hay không?”

Cũng không biết đã qua bao nhiêu thời gian, thiếu chút nữa Hỉ Ca ngủ gục bên cạnh quầy hàng, đột nhiên lúc này có người nói chuyện.

Nàng mở mắt, nhìn thấy trước quầy hàng của mình xuất hiện 3 người. Người vừa nói chuyện là một nam kiếm khách, diện mạo cũng không tệ lắm, thuộc loại hoa hoa công tử. Xem hắn một thân trang bị đều là 20 cấp màu lam. Hỉ Ca lại nhìn xuống bao tay hắn vừa chỉ, khoe miệng liền nhếch lên.

Đó là bao tay kiếm khách 15 cấp màu lam phẩm chất tối ưu. Trong mắt Hỉ Ca không tính là cực phẩm. Dù sao lúc trước Thất Tử ngay cả liếc mắt nhìn nó cũng không thèm liếc. Khi trưng bày Hỉ Ca là thuận tay ném nó lên sạp, rồi cũng bắt chước người khác hét giá trên trời, 10 kim tệ.

10 kim tệ ở giai đoạn hiện tại không thể nghĩ ngờ là một số tiền cực lớn. Bất quá nàng có thể nhìn ra được vị kiếm khách trước mắt này là hạng người có thể móc ra 10 kim. Nói đâu xa, trang phục màu lam hắn mặc trên người nàng vừa nhìn thấy bày bán lúc này, giá rất trên trời, vậy mà hắn cũng chịu mua.

“Người muốn trả bao nhiêu?”

Hỉ Ca ngồi phía sau sạp, cười mỉa mỉ nhìn người trước mắt hỏi. Nàng buôn bán trước giờ cũng không có thói quen định giá trước. Bình thường đều là người mua thấy giá nào thích hợp thì lên tiếng, sau đó có thể thương lượng. Vừa lòng thì mua, không vừa lòng liền đường ai nấy đi, vậy thôi. Hỉ Ca cho rằng phàm là người thật sự muốn mua trang bị, ít nhiều đều đã dò hỏi giá cả trước rồi. Còn những người mà nhìn thấy trang bị nào cũng đều kêu giá 50 ngân tệ, liền là loại người không đáng để nàng đàm phán.

“À... 3 kim được không?” Vị kiếm khách kia không nghĩ tới Hỉ Ca sẽ hỏi ngược lại mình, thật cẩn thận dò xét.

Kỳ thật Hỉ Ca nghĩ giá 3 kim tệ vẫn tính hơi cao. Mấy đồ vật này ở thị trường không thể xem là quý hiếm. Mà cũng có thể vì nàng nhìn thấy trang bị màu lam hơi nhiều nên mới không thấy chúng quý hiếm. Thất Tử đánh ra toàn là trang bị màu lam, các thứ trang bị màu xanh biếc cơ bản đều không thèm liếc tới. Đi với Thất Tử lâu ngày, Hỉ Ca cũng dưỡng ra cái thói mắt mọc trên đỉnh đầu nha.

Mặc dù trong lòng nghĩ như vậy nhưng nàng không có nói ra miệng, có người muốn trả nhiều tiền, nàng tuyệt đối không từ chối. Hỉ Ca cầm bao tay lên ngắm nghía, nhìn nhìn vị kiếm khách kia, lại hỏi:

“Vật này trị giá 3 kim tệ sao?”

“Kia... 4 kim tệ thì thế nào? Ta trên người chỉ có nhiều đó thôi” Xem ra vị kiếm khách kia rất muốn có bao tay này. Sau khi liếc nhìn đồng bạn, hắn liền cắn răng trực tiếp nâng cao giá thêm hẵn 1 kim tệ.

Hỉ Ca nhìn qua 2 người còn lại, phát hiện thì ra bọn hắn cũng đều là một thân cực phẩm, nàng không khỏi cười cười, thì ra trong trò chơi này kẻ có tiền thực sự rất nhiều a!

“Vậy thì 4 kim tệ đi”

“Chậm đã, ta ra giá 5 kim tệ”. Đột nhiên có người chen ngang.

14. Chương 14

Hỉ Ca ngược mắt lên liền thấy một đám người đang đi tới, cầm đầu là một vị kiếm khách, hắn ngay cả tên cũng không thèm ẩn giấu. Hỉ Ca vừa trông thấy người quen liền che miệng cười tủm tỉm, sau đó vô thanh vô thức đem đôi giày màu lam đang đặt trên quầy giấu đi.

Người đến chính là hội trưởng của công hội đứng đầu Nam Uyên Thành Hắc Âm Huyền Tộc, Huyền Diễm. Trên đường đi Hải hoàng cung, Thất Tử đã đem chuyện giết chết Huyền Diễm ra kể với nàng, còn đưa cho nàng đôi giày mà hắn nhặt được từ trên người Huyền Diễm. Bởi vì Hỉ Ca không dùng được nên mới nghĩ đến chuyện mang nó ra bán. Không nghĩ tới sẽ gặp được chủ nhân của nó ở đây. Nàng không muốn dây vào chuyện phiền phức, đành giấu đôi giày đi.

“Vị bằng hữu này, bao tay là ta muốn mua trước.” Thấy Huyền Diễm đột nhiên chen ngang, sắc mặt của vị kiếm khách kia có chút khó coi. Hai người bên cạnh hắn cũng đồng dạng nhăn mặt. Bất quá bọn hắn ngại phe Huyền Diễm đông người nên chưa muốn ra tay động thủ trước.

“Không phải ngươi còn chưa mua được sao? Chưa vào tay thì nó không phải là của ngươi. Ta ra giá 5 kim tệ, ngươi nếu có tiền thì ra giá cao hơn đi. Ta sẽ không để ý mà nhường nó cho ngươi.” Hai người đều là kiếm khách, đồng dạng muốn bao tay này. Kế tiếp phát sinh chuyện gì, dùng đầu ngón chân để nghĩ Hỉ Ca cũng có thể đoán được. Nàng cũng không mở miệng, chỉ khoanh tay đứng ở một bên đợi xem kịch vui.

“Ta ra giá 7 kim tệ” Người đứng ở phía sau vị kiếm khách kia này giờ vẫn im hơi lặng tiếng bỗng nhiên mở miệng nói chuyện. Đó là một nữ thuật sĩ mặc một áo bào màu đỏ như lửa. Mái tóc của nàng cũng đỏ rực. Dáng người nhỏ xíu nhưng trông rất “nóng bỏng”. Xem ra tính tình cũng “nóng” không kém a.

Vị nữ thuật sĩ ở trước mặt Huyền Diễm, hất cằm trừng mắt nhìn. Căn bản không xem đệ nhất công hội của Nam Uyên Thành vào mắt.

“Hừ... ta trả 10 kim tệ” Huyền Diễm sắc mặt bình tĩnh như thường, trực tiếp nâng giá lên 10 kim. Thật ra hắn cũng không nhất định phải có trang bị này. Nhưng hắn không thể mất mặt mũi a. Sau khi chết dưới chủy thủ của Thất Tử, lòng tự tôn của hắn bị đả kích trầm trọng. Hiện tại là hắn đang tìm về một chút tự tin của bản thân.

“11 kim tệ” Nữ thuật sĩ tiếp tục tăng giá. Bất quá tài khí có chút không đủ lớn. Hiện tại hệ thống trao đổi tín dụng còn chưa hoạt động (đổi tiền thật thành tiền trong game), ở trên người bọn họ tổng cộng cũng chỉ có 20 kim.

“15 kim”

“Ngươi... tính ngươi giỏi. Bọn ta không cần nữa.” Nữ thuật sĩ còn có ý định tăng giá. Nhưng vị hắc y thích khách ở phía sau đã đưa tay ngăn nàng lại.

Nhìn thấy 2 bên đã thỏa thuận xong, Hỉ Ca liền cùng Huyền Diễm tiến hành giao dịch. Huyền Diễm cũng rất sòng phẳng, giao dịch xong liền xoay người rời đi. Vị kiếm khách nhìn thấy bao tay vốn nên thuộc về mình đã bị người ta mua mất, vẻ mặt ủ rũ đang tính bỏ đi, lại bị Hỉ Ca gọi trở về.

“Chờ một chút, trên người ngươi còn bao nhiêu tiền?”

“Ách... còn 20 kim” Kiếm khách kỳ quái nhìn Hỉ Ca. Hắn đối với nàng cũng không phản cảm gì. Dù sao thương nhân chính là lấy lợi ích làm đầu.

“Ta nơi này có một đôi giày thuật sĩ màu lam và một đai lưng kiếm khách màu lam, liền bán cho ngươi với giá 10 kim tệ.”

Ánh mắt Hỉ Ca rất tốt. Nàng nhìn ra được đôi giày của nữ thuật sĩ phẩm chất không cao. Đai lưng của kiếm khách cũng chưa từng đổi qua. Dù sao hiện tại người chơi tài lực rất ít (những người bơm tiền thật vào game). Nàng xem như bán cho bọn họ một cái ân tình đi. Đổi lại là người khác, 10 kim tệ không thể nào mua nổi 2 kiện trang bị màu lam như này đâu.

“Này...” Kiếm khách quay đầu nhìn về phía hắc y thích khách. Người nọ mặt không chút đổi sắc, gật gật đầu, hắn liền xuất ra 10 kim tệ đưa cho Hỉ Ca. Hơn nữa còn nói cảm ơn nàng.

Hỉ Ca nhận tiền xong liền lấy từ trong ba lô ra đai lưng và đôi giày. Kiếm khách nhìn thấy cả hai trang bị đều có gia tăng thuộc tính liền giật mình ngược mắt nhìn Hỉ Ca. Hiện tại trang bị có gia tăng thuộc tính rất hiếm, cho nên giá cả phi thường cao. Hắn nhận rõ hai kiện trang bị này không chỉ có giá 10 kim tệ.

“Được rồi, các ngươi tiếp tục, ta đi trước.” Trong lúc Hỉ Ca chớp mắt nghỉ ngơi thì toàn bộ trang bị màu xanh biếc đều đã được người ta mua hết. Hơn nữa nàng vừa kiếm được 25 kim tệ, cộng thêm tiền trong túi, tổng cộng cũng được hơn 40 kim. Xem như là kẻ có tiền rồi a.

“Chờ đã... có thể hay không cho ta biết tên của ngươi? Nếu về sau lại có trang bị gì tốt, có thể bán cho chúng ta trước được không?” Vị kiếm khách thấy Hỉ Ca vội đi liền ngăn nàng lại. Hắn không phải kẻ ngốc. Hiện tại trên thị trường trang bị màu lam rất ít, mà Hỉ Ca cùng một lúc có thể xuất ra 3 kiện màu lam, lại

là trang bị gia tăng thuộc tính nữa. Có thể đánh ra được loại này trang bị nhất định không phải người tầm thường. Cho dù sau này Hỉ Ca không bán trang bị cho hắn, nhưng kết giao bằng hữu vẫn là đáng giá.

“Cũng được” Hỉ Ca báo tên, rồi cùng ba người bọn họ thêm bạn tốt. Nàng nghĩ bọn họ dù sao cũng là người chịu chi tiền. Chính nàng lại không có thời gian mỗi ngày bày quán, liền bán cho bọn họ cũng rất thuận tiện.

Nàng còn thăm suy tính, nếu bọn họ quả thật lắm tiền, tương lai có thể thương lượng cùng bọn họ mở cửa hàng vũ khí. Nàng cần thăng cấp kỹ năng thợ rèn, trong quá trình đó sẽ chế tạo rất nhiều vũ khí. Đồ vật làm ra mà không thể bán thì rất lãng phí. Lựa chọn tốt nhất vẫn là mở cửa hàng. Đương nhiên đây chỉ là ý tưởng trong đầu Hỉ Ca mà thôi.

“Hỉ Ca, người có bận việc gì không? Vừa lúc đội ngũ chúng ta thiếu 1 người. Nếu không có việc gì thì cùng chúng ta đi đánh thiên lang đi”

Vị nữ thuật sĩ gọi là Quá Nhật Hoàng Hoa Cẩm Thực (sau này sẽ gọi ngắn gọn là Hoàng Hoa thôi nhé, mình lười đánh chữ dài dòng) thật tự nhiên hỏi Hỉ Ca. Nói một cách dễ nghe thì nàng ấy là người rất vô tư. Chỉ mới kết bạn với Hỉ Ca thôi, còn chưa biết nàng là người thế nào, đã rủ nàng đi làm nhiệm vụ rồi.

Hỉ Ca cũng sốt một chút, quay đầu nhìn vị hắc y thích khách gọi là Tả Thủ. Mặc dù hắn không mở miệng nói chuyện, nhưng Hỉ Ca nhận ra được ở giữa 3 người bọn họ thì hắn mới là người ra quyết định.

“Đúng đó, cùng đi đi” Sau khi mang vào đai lưng mới, kiếm khách tên gọi Phá Quân cũng gia nhập hàng ngũ chiêu dụ. Bọn họ làm nhiệm vụ chủ tuyến chương 1 đến giai đoạn cuối thì không đấu lại boss. Cố tình Tả Thủ lại không thích cùng người khác tổ đội. Cho nên ba người bọn họ đối phó với boss rất là chật vật. Hiện tại, nếu có thể mời Hỉ Ca cùng đi, Tả Thủ hẳn là không phản đối đi.

Nghĩ đến đây, Phá Quân nhin không được trộm liếc Tả Thủ một cái. Lại phát hiện ra tên kia không có vẻ gì muốn nhúc nhích. Tên đó chẳng lẽ bị chạm giầy thần kinh nào rồi. Không biết khóc thì cũng có thể cười a, gật đầu một cái cũng có gậy cổ chết đâu.

“Đi thôi” Tả Thủ ngẩng đầu, u ám nhìn Hỉ Ca một hồi lâu, sau đó xoay người đi.

Hỉ Ca choáng. Đây là đồng ý hay là không đồng ý a?

Nhưng mà Hoàng Hoa và Phá Quân lại rất nhanh tay nhanh chân thêm nàng vào đội ngũ.

“Đúng rồi Hỉ Ca, chủ tuyến nhiệm vụ của người đã làm xong chưa?”

“Ta còn chưa có làm”

Mới đặt chân ra khỏi tân thủ thôn nàng liền gặp bao nhiêu chuyện phiền toái. Người ta luyện vài ngày liền có thể lên đến 16-17 cấp. Giống như Sở Tiểu Ca cùng Thất Tử loại người cuồng luyện cấp thì hiện giờ đã thăng hơn 20 cấp. Mà nàng vẫn ngây ngốc ở cấp 11. Về phần nhiệm vụ chủ tuyến, đến NPC phân bổ nhiệm vụ nàng còn chưa biết ông ta ở đâu nữa là.

Hỉ Ca nghĩ nghĩ, một mình nàng đánh thiên lang không nổi, cho nên vốn không tính tiếp nhận nhiệm vụ chủ tuyến. Nói gì thì nói, nhiệm vụ chủ tuyến của Thịnh Thế phi thường rắc rối. Mấy nhiệm vụ lẻ tẻ của nó thôi mà nàng còn chưa làm xong, vậy nên nàng vẫn mang ý sợ hãi. Nhưng nếu cùng làm với họ, thuận tiện tiếp nhận để lấy điểm kinh nghiệm cũng tốt. Nàng nếu hoàn thành xong chương 1, đại khái có thể thăng đến cấp 15 đi.

Sau đó bọn Tả Thủ phải đợi Hỉ Ca hết nửa giờ đồng hồ để nàng đi làm nhiệm vụ chủ tuyến chương 1 cho đến giai đoạn cuối giống bọn họ. Khi Hỉ Ca cười bảo mã đến Thiên Lang Vọng Nguyệt Hồ thì đã thấy bọn Tả Thủ ngồi chồm hổm ở đó. Nhìn thấy Hỉ Ca xuất hiện, Tả Thủ chính là gật đầu một cái. Phá Quân thì ngược lại, chạy tới dụi mắt nhìn chăm chăm con bảo mã của nàng.

“Hỉ Ca, ngựa ở đâu người có vậy?”

“Người ta tặng”

“Kể lắm tiền a. Năm ngàn hai một con thiên lý mã. Vậy mà cũng đem tặng cho người...” Phá Quân vuốt ve bộ lông đen tuyền của con ngựa, ánh mắt thêm khát.

Nghe Phá Quân nói Hỉ Ca mới thấy nghi hoặc. Nếu nàng nhớ không lầm thì hiện tại trò chơi còn chưa khởi động hệ thống đổi tiền đi. Tiểu đệ đệ làm thế nào mua được nhiều như vậy bảo mã a, lại là thiên lý mã nữa. Nhưng rồi Hỉ Ca chợt nhớ tới bằng hữu của Thất Tử, Cát Tường Như Ý. Người ta còn không phải chỉ trong hai ngày liền đem đệ nhất tử lâu khai trương đó sao. Đại khái là mỗi người đều có cách thức kiếm tiền riêng của họ.

Lại nghĩ đến bản thân, Hỉ Ca liền sầu não. 45 kim trên người mình hiện giờ khi nào mới sinh sôi nảy nở thành 5 ngàn kim a. Trở thành tỷ phú thật là một giấc mộng xa vời!

Bốn người chuẩn bị tốt, mang vào Tị Bọt Nước mà nhiệm vụ cấp cho, cả bọn thật cẩn thận lặn xuống Thiên Lang Vọng Nguyệt Hồ. Trên mặt hồ, đám thủy thảo lơ lửng, lâu lâu lại thấy một con cá nhảy lên khuấy động làn nước màu xanh biếc. Bên dưới hồ phủ đầy sa thạch. Hỉ Ca thật vui vẻ hưởng thụ cảnh sắc đẹp đẽ trước mắt.

Nhiệm vụ chủ tuyến ở các bản đồ đều không giống nhau. Hồi xưa Hỉ Ca làm nhiệm vụ chủ tuyến của Nam Uyên Đại Lục nên là đi xuống đáy biển. Nàng không có làm nhiệm vụ chủ tuyến của Vọng Nguyệt Hồ, cho nên không biết bên dưới đáy hồ lại có cảnh sắc tuyệt đẹp như thế này.

Xuống đến đáy hồ, Hỉ Ca nhìn xa xa liền thấy một con quái vật toàn thân đen thui, ước chừng to bằng hai tầng lầu. Không tưởng một con cự lang cứ như vậy nằm ở dưới hồ làm bạn với đồng đá phế tích. Con quái vật đang nhắm mắt nghỉ ngơi, tiếng ngáy truyền xa cả dặm, nghe rền rĩ giống như tiếng sấm.

Đối phó với một con boss cỡ bự thế này mà trong đội ngũ không có lấy một cái dược sư. Hỉ Ca quay đầu thật nghiêm túc nhìn Tả Thủ. Không lẽ hẳn đối với thực lực của nàng lại tin tưởng đến dường ấy sao?

Hình như năm nay rất thịnh hành phong thái đại thần lãnh tĩnh thì phải. Lại nói Thất Tử cũng có thể tính là đại thần, nhưng hẳn đi theo phong cách biến thái. Nhìn Tả Thủ trước mắt, Hỉ Ca nghĩ tên này tuyệt đối có phong thái đại thần lãnh tĩnh.

15. Chương 15

Bởi vì không có dược sư, Tả Thủ trở thành người chịu trách nhiệm hấp dẫn cừu hận của boss. Điểm nhanh nhẹn của hắn vốn cao nhất, độ an toàn đảm bảo hơn, lỡ có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra, hắn vẫn có thể chạy trốn. Hỉ Ca cùng Hoàng Hoa thành người công kích chính. Nếu lực công kích đủ mạnh, đối phó với con thiên lang này thật ra không quá khó.

Boss thiên lang này bề ngoài thoạt nhìn rất khủng bố, nhưng nó không có kỹ năng gì lớn, chỉ có thể triệu hồi thiên lang con, mà cũng chỉ có thể sử dụng kỹ năng ấy một lần duy nhất. Vừa hay Phá Quân đủ sức tiêu diệt đám thiên lang con kia.

Sau khi Tả Thủ bố trí nhiệm vụ của từng người, Hỉ Ca nhìn tình hình thấy cũng không cần đem chuyện nàng có thể trị liệu nói ra. Bọn họ quen chưa lâu, mà kỹ năng của nàng có thể tính là kỹ năng bảo mạng (bảo vệ mạng sống), không phải thời điểm nguy hiểm vẫn là không nên nói cho người khác biết.

Lúc đầu, bọn họ có thể nói là phối hợp rất ăn ý. Sau đó boss xảy ra tình trạng hồi huyết với tốc độ rất nhanh, Hỉ Ca cùng Hoàng Hoa không thể không tăng lực công kích. Lúc này vấn nạn của Hỉ Ca liền xuất hiện. Nàng đánh một cái công kích liền bạo ra hơn 2000+ điểm thương tổn, điều này khiến bọn Tả Thủ bị dọa sợ.

Một thuật sĩ 14 cấp có thể đánh ra gấp đôi thương tổn của một kiếm khách 19 cấp. Không phải là rất đả kích tâm tư của người khác hay sao a.

Cũng may Tả Thủ rất biết cách bảo trì ổn định điểm cừu hận, cho nên ngẫu nhiên Hỉ Ca bạo đánh ra một chút lớn công kích cũng không hấp dẫn cừu hận qua bên này.

Bốn người đánh khoảng hơn 20 phút, thiên lang rút cuộc sử dụng kỹ năng triệu hồi. Dùng đến kỹ năng này nghĩa là lượng máu của nó đã sắp cạn kiệt. Hỉ Ca nhìn thấy Phá Quân một mình đấu 5 con tiểu thiên lang có hơi chật vật, liền thuật tay quăng qua hai cái băng đồng thuật. Băng đồng thuật không phải công kích kỹ năng, cho nên không hấp dẫn cừu hận. Mà cũng nhờ Hỉ Ca trợ giúp nên Phá Quân mới có cơ hội thở dốc, hất quay đầu lại hướng Hỉ Ca cười cảm kích, sau đó quét kiếm tiêu diệt mấy con tiểu boss còn lại.

Thấy máu thiên lang đã gần cạn, Hỉ Ca liền chậm lại công kích. Lúc này Tả Thủ đột nhiên ngừng cước bộ. Chủy thủ hất văng cầm bên tay phải bỗng vẽ một đường cong trên không trung rồi rơi vào tay trái, rạch một đường trên bụng boss, sau đó chủy thủ lại bay về bên tay phải, rạch thêm một đường, tạo thành một vết thương hình chữ thập, tạo ra hơn 10 ngàn điểm thương tổn.

Thiên lang ngã xuống, tiếng hệ thống vang lên thông báo nhiệm vụ đã hoàn thành, Hỉ Ca vẫn chưa thoát khỏi cảm giác khiếp sợ. Không rõ đạo này nàng gặp cái vận khí gì, như thế nào đi đâu cũng gặp mấy tên thích khách khủng bố như vậy a.

Hai lần bạo đánh. Loại kỹ năng này chỉ có mẫn cấp kiếm khách hoặc mẫn cấp thích khách mới có thể sử dụng. Nhưng mà Tả Thủ sử dụng không phải kỹ năng. Đây là kỹ thuật. Phải là người có ý thức chiến đấu cực cao, nếu không căn bản không thể sử ra loại kỹ thuật này. Hỉ Ca tin Thất Tử, loại song thủ thích khách như hắn cũng có thể sử ra hai lần bạo đánh, cơ mà cho tới bây giờ vẫn chưa thấy hắn dùng qua. Nàng thật không nghĩ tới thực lực của Tả Thủ cũng mạnh mẽ như vậy.

Tả Thủ dường như không trông thấy vẻ mặt khiếp sợ của Hỉ Ca, vẫn như thói quen chạy đến bên thi thể thiên lang lượm vật phẩm nhiệm vụ, sau đó ngồi yên bất động như tảng đá.

Nhìn người ta không có phản ứng gì, Hỉ Ca không thể bạo gan chạy qua hỏi thăm xem vừa rồi hắn như thế nào đánh quái nha. Nàng chỉ có thể đứng tại chỗ, trừng lại trừng.

Vốn tưởng đánh quái xong là đã hoàn thành nhiệm vụ, không nghĩ tới còn chưa đi ra khỏi đáy hồ, Hỉ Ca đột nhiên thấy huyết lượng của Tả Thủ giảm xuống rất nhanh, dường như là bị công kích.

“Người quen cũ” Khuôn mặt trước giờ vẫn không chút biểu cảm, lúc này Tả Thủ lại phản ứng. Bộ mặt nghiêm túc bỗng chốc lạnh xuống, mày kiếm nhăn lại, đôi mắt u ám hơi có chút dọa người.

Hỉ Ca ở bên cạnh nhìn thấy biểu tình trên mặt hắn, cảm giác quen quen, hình như đã gặp ở đâu rồi.

“Haha... lâu ngày không gặp, chọc ngươi chút thôi đừng nổi đóa”

Âm thanh quen thuộc mang bảy phần ý cười ba phần chế giễu Hỉ Ca nghe suốt mấy ngày nay nên có nhảm mắt nàng cũng biết người vừa lên tiếng là ai.

Nàng cuối cùng biết vì cái gì còn chưa thấy người mà huyết lượng của Tả Thủ đã giảm xuống nhanh chóng như vậy. Ở giai đoạn này, thích khách có thuật ẩn thân sợ chỉ có một mình Thất Tử mà thôi.

“Người như thế nào lại ở đây?” Thất Tử sau khi hiện thân cũng không động thủ nữa nhưng chủy thủ trên tay Tả Thủ không có dấu hiệu thu hồi. Xem ra Tả Thủ vẫn rất kiêng kị Thất Tử. Thay vì nói kiêng kị, không bằng nói Tả Thủ sớm hiểu biết trình độ vô sỉ của Thất Tử cho nên mới không dám lơ lửng.

“Người đem chuyên chức nãi mẹ (dược sư) của ta đi mất, ta đương nhiên chạy đến đòi về a” Thất Tử hướng Hỉ Ca nháy mắt, thuận tiện quăng qua một cái hôn gió.

Hỉ Ca không hề tức giận, chỉ liếc hắn một cái. Nàng căn bản không tin hắn đến đây để tìm nàng.

Tả Thủ như cũ vẫn cảnh giác nhìn chằm chằm Thất Tử, mở miệng hỏi Hỉ Ca: “Các người biết nhau?”

“À...” Hỉ Ca gật đầu.

Hỉ Ca cảm thấy Tả Thủ xem Thất Tử không vừa mắt, kiểu như kẻ thù người sống ta chết vậy. Không biết Thất Tử đã làm gì hắn. Bất quá không cần tưởng tượng nhiều nàng cũng có thể đoán được. Cứ xem hành vi của Thất Tử liền biết, nếu không phải giành quái của người ta thì cũng là ám sát người ta. Việc này người khác không dám làm chứ Thất Tử thì tuyệt đối làm không ít lần nha.

Qua một lúc, Tả Thủ mới chậm rãi thu hồi chủy thủ trên tay, nhưng ánh mắt vẫn cảnh giác theo dõi nhất cử nhất động của Thất Tử.

Thất Tử hoàn toàn không xem ánh mắt cừu hận của Tả Thủ vào mắt, trực tiếp hướng Hỉ Ca đi tới. Vung tay quăng cho nàng một cái vòng cổ. Hỉ Ca tiếp nhận liền mở ra xem. Là 15 cấp màu xanh biếc ưu tú vòng cổ, thêm thể lực cùng tinh thần lực. Mặc dù chỉ là trang sức màu xanh biếc nhưng bởi vì trang sức là vật phẩm cực kỳ khan hiếm cho nên cái vòng cổ này so với vũ khí màu lam còn đáng giá hơn.

Hỉ Ca cũng không khách khí, tiếp nhận vòng cổ xong liền trực tiếp đeo lên. Giết xong thiên lang, nàng vừa hay lên đến cấp 15. Sau khi quay về giao nhiệm vụ, nói không chừng còn được cấp thêm không ít kinh nghiệm. Hơn nữa, mỗi lần hoàn thành một chương trong nhiệm vụ chủ tuyến, người chơi có thể được cấp một cái danh hiệu. Mặc dù chỉ là danh hiệu màu xanh, nhưng nếu may mắn nàng có thể nhận được một cái danh hiệu gia tăng thể lực, vậy thì quá tốt.

Hỉ Ca hiện tại không dám đeo lên cái danh hiệu “Hắc Hải thẩm phán giả”, vốn công kích của nàng đã cao, còn cộng thêm 20%, kia thuần túy là đi tìm chết.

Hành động của hai người đều lọt vào mắt đen của Tả Thủ, ánh mắt của hắn chợt lóe, nhìn Hỉ Ca càng thêm quái dị.

“Người tìm ta sao?” Sau khi mang vào vòng cổ, nhìn thấy huyết lượng của mình tăng lên một mảng, dù vẫn kém rất xa so với người bình thường, nhưng Hỉ Ca thấy thật vừa lòng.

“Ừ, người lúc nãy nói đi hẹn hò, chính là theo chân bọn họ đánh boss sao?” Thất Tử làm bộ lơ đãng hỏi một câu, nhưng ánh mắt thì nhìn chằm chằm phản ứng của Hỉ Ca.

“Không phải. Là đi gặp đệ đệ của ta. Thuận tiện tặng cho hắn cây chủy thủ. Đệ đệ của ta cũng luyện thích khách giống người a.” Hỉ Ca không nghĩ giấu diếm Thất Tử, rất sáng khoái nói ra. Dù sao đây cũng không phải bí mật gì.

Nghe Hỉ Ca trả lời, khuôn mặt tuấn tú của Thất Tử trong nháy mắt trở nên cứng ngắt. Hắn theo bản năng đưa tay lau mồ hôi trên trán. Trong lòng cảm thán, xong đời, lần này đã làm chuyện xấu!

“Đi thôi, ta mang người đi thăng cấp” Thất Tử sau khi hồi tưởng lại chuyện cũ, thực xác định mình không lộ ra dấu vết khả nghi nào, lúc này mới bình tĩnh xuống. Sau đó liền lôi kéo Hỉ Ca đi chỗ khác.

“Các người định đi đâu?” Phá Quân kinh ngạc nhìn Thất Tử nắm tay của Hỉ Ca. Người này là ai a, như thế nào vừa đến liền đem người mang đi a?

“Phá Quân, chúng ta đi giao nhiệm vụ.” Thấy Phá Quân đang muốn tiến đến ngăn cản hành vi bắt cóc của Thất Tử, Tả Thủ đột nhiên lên tiếng gọi đồng bạn lại.

Phá Quân nhìn Hỉ Ca càng lúc càng đi xa, lại nhìn thấy sắc mặt không chút đổi sắc của Tả Thủ, trong lòng thật bất mãn.

“Ca, người cùng người kia rất quen thuộc sao?” Hoàng Hoa đi đến trước mặt Tả Thủ, kỳ quái hỏi. Vị ca ca này của mình bình thường đều cực kỳ bình tĩnh, vừa rồi lại rất kích động a.

“Không quen.... Nhưng mà các người đừng có chọc vào hắn. Đó là tên biến thái.” Nhắc đến Thất Tử, gân xanh trên trán Tả Thủ lại nổi lên. “Nếu đụng phải hắn thì tận lực tránh đi”.

Hỉ Ca không có cùng Thất Tử đi làm nhiệm vụ, bởi vì nàng phải thoát khỏi trò chơi. Không có biện pháp, đây là hạn định của công ty Thịnh Thế để phòng ngừa người ta ham chơi quá độ. Mũ giáp bình thường có hạn định là 8 tiếng đồng hồ. Giống như Hỉ Ca, mũ giáp có số lượng hạn chế thì hạn định là 12 tiếng. Mặc dù chỉ cách nhau 4 tiếng, nhưng đối với mấy trò chơi hư nghĩa thì đó là một sự chênh lệch lớn. Nói làm sao thì những người chơi sử dụng mũ giáp số lượng hạn chế vẫn nên có chút tiện nghi hơn người khác. Dù sao loại mũ giáp này bán với giá không hề rẻ, nếu không có chút ưu đãi thì thật bất công.

Hỉ Ca cùng Thất Tử hẹn ngày mai lại lên tuyến cùng nhau làm nhiệm vụ. Sau đó nàng hạ mũ giáp thoát khỏi trò chơi. Mở mắt ra liền thấy Sở Tiểu Ca đứng ngay đầu giường với khuôn mặt như đưa đám, trông y như xác sống trôi dạt.

“Người làm sao?” Hỉ Ca leo xuống giường, mặc áo khoác, chuẩn bị vào phòng bếp làm chút gì ăn. Sau khi tốt nghiệp đại học xong nàng vẫn chưa đi tìm việc làm. Không phải là không muốn đi mà là ông nội không cho nàng đi.

Sở gia gia (ông nội) bây giờ vẫn là gia chủ. Lời ông nói chính là thánh chỉ. Ngay cả lão cha hung bạo của nàng cũng phải cúi đầu lắng nghe. Sở gia gia bình thường rất cưng chiều Hỉ Ca, lúc nghe Sở cha nói muốn Hỉ Ca tự mình ra ngoài tìm việc nuôi sống bản thân, tại hiện trường đem lão con của mình một cước đá bay.

Đừng nghĩ lão gia gia tuổi đã lớn thì sức sẽ yếu, ông luyện công phu hơn 50 năm. Nếu Sở cha không phải thân mình còn khỏe mạnh rắn chắc, một cước kia có thể đem Sở cha đánh cho hấp hối. Một cước đó liền quyết định Sở Hỉ Ca thành con sâu rọu. Dù sao Sở gia đại nghiệp rất lớn, nuôi một con sâu rọu như Hỉ Ca cũng chẳng tốn bao nhiêu.

“Ta bị người giết.” Sở Tiểu Ca lò dò đi phía sau lão tỷ. Hắn không biết nấu cơm, nếu không có Hỉ Ca, hắn chính là quỷ chết đói.

“Bị ai giết?” Hỉ Ca kinh ngạc quay đầu. Tiểu tử Sở Tiểu Ca này mặc dù bình thường có chút huyền hoang (khoe mẽ) nhưng tuyệt đối không phải loại côn đồ du dương chuyên tìm chuyện phiền toái. Hơn nữa thực lực của hắn ở trò chơi tuyệt đối không kém, làm sao liền bị người ta giết chết nhẹ nhàng như vậy?

“Là một tên thích khách ti bỉ vô sỉ.” Sở Tiểu Ca nghiêng răng nghiêng lợi nói.

16. Chương 16

Nói đến quá trình bản thân bị giết như thế nào, Sở Tiểu Ca vẫn là một bụng oán khí. Chuyện kể rằng, sau khi hắn cầm chủ thủ Hỉ Ca tặng liền chuẩn bị ra khỏi thành để làm tín nghĩa nhiệm vụ. Đây là một loại nhiệm vụ thường nhật (mỗi ngày) của các thành trấn, mỗi người chơi chỉ có thể nhận một lần một ngày. Mà một lần nhiệm vụ này có tổng cộng 99 bước. Sau khi hoàn thành 99 bước, hệ thống sẽ thưởng cho 50 điểm giá trị tôn kính. Hiện tại, giá trị tôn kính của thành trấn chẳng có lợi ích gì, nhưng mà đợi đến thời kỳ hậu chiến, người chơi nào có đủ điểm giá trị tôn kính thì mới có thể vào cửa hàng mua vũ khí và trang bị đặc thù.

Tín nghĩa nhiệm vụ có một yêu cầu rất biến thái, đó là không thể đứt gánh giữa đường, nghĩa là nếu đang làm nhiệm vụ mà bị tử vong, như vậy phải làm lại từ đầu. Dĩ nhiên nếu người chơi không thể hoàn thành nó trong một ngày thì có thể tiếp tục làm vào ngày hôm sau. Xem như hệ thống cũng có chút nhân từ.

Sở Tiểu Ca chính là làm nhiệm vụ này suốt ba ngày rồi. Hắn đã hoàn thành được 89 bước. Vốn hắn định thừa dịp buổi tối rảnh rỗi thì đem nhiệm vụ làm cho xong luôn. Không nghĩa tới hắn vừa bước chân ra khỏi Nam Uyên Thành liền bị người ta giết chết.

Sở Tiểu Ca cũng có thể tính là một tên thích khách có bản lĩnh. Khi vừa ra đến cửa tây thành hắn liền có cảm giác bất an. Chắc nhờ luyện võ từ nhỏ, cho dù đây là đang ở trong trò chơi, nhưng thần kinh cảnh giác của hắn vẫn nhạy bén hơn người bình thường.

Hắn dừng lại ngó nghiêng tìm kiếm nhiều lần vẫn không phát hiện ra bất cứ dấu hiệu khả nghi nào. Lại nói, tuy thích khách có thuật ẩn thân, nhưng đến nay vẫn chưa có người nào thăng đến cấp 30 để mà học kỹ năng này. Vì vậy, Sở Tiểu Ca liền cho rằng bản thân đang giả ma hù quỷ vậy thôi. Huống hồ, thực lực của hắn cũng không kém cỏi, nếu có người nghĩ muốn ám toán hắn, vậy phải xem người đó có bản lĩnh ấy hay không.

Không nghĩ tới, hắn vừa chạy đến rừng rậm Thủy Nông, mới nhìn thấy NPC giao nhiệm vụ thôi thì trên cổ hắn đột nhiên nhiều ra một cây chủ thủ. Người nọ cắt xẹt qua cổ họng hắn một đường, không có giết chết hắn. Đây tuyệt đối không phải vì người ta không giết được hắn, mà bởi vì người ta còn muốn tra tấn hắn.

Sau khi bị chủ thủ cắt cổ lần thứ 2, huyết lượng của Sở Tiểu Ca liền giảm hết một nửa. Hắn vốn tưởng mình còn có cơ hội phản kích, ai biết hắn vừa định động thủ thì nhìn thấy cơ thể bỗng nhiên đổi sang màu xanh lá. Hắn trúng độc.

Loại độc dược này cũng không có tác dụng gì ghê gớm, chỉ là làm chậm lại động tác của người bị trúng độc. Kiểu như bình thường Sở Tiểu Ca có thể trong 1 giây rút ra chủy thủ phòng thân, bây giờ phải mất đến 5 giây. Mà trong 5 giây đó, trên người hắn xuất hiện không biết bao nhiêu là lỗ thủng.

Người nọ dường như cố ý tra tấn hắn. Mỗi nhát đâm đều không thương tổn đến chỗ yếu hại. Ước chừng phải mất hơn 1 phút sau Sở Tiểu Ca mới hồi địa phủ. Khi hắn chết, trên người hắn có hơn 10 lỗ thủng.

Thống hận nhất cũng không phải chuyện này, mà là đợi sau khi hắn sống lại, mở ra danh sách cừu nhân, chuẩn bị tìm người nọ báo thù mới phát hiện không nhìn thấy tên ai cả. Người nọ là dùng một ngân tệ mua áo choàng của hệ thống để ẩn tính danh, khiến cho hắn căn bản không biết cừu nhân của mình tròn méo ra làm sao luôn.

Nghe tiểu đệ dùng giọng nói đầy bi phẫn kể lại quá trình bị giết, người đầu tiên Hỉ Ca nghĩ đến chính là Thất Tử. Nhưng nàng lập tức đánh tan ý niệm này. Thất Tử và tiểu đệ vốn không quen biết. Hắn sẽ không vô duyên vô cớ tìm tiểu đệ gây phiền toái. Bất quá, trong số những người Hỉ Ca nhận thức, người có thể dùng thủ đoạn vô sỉ kiểu đó, cũng chỉ có mỗi Thất Tử mà thôi.

Hỉ Ca suy nghĩ hồi lâu vẫn không tìm ra manh mối gì. Trò chơi bắt đầu chưa lâu, những người có thực lực mạnh mẽ cũng chưa xông lên bằng xếp hạng, nàng căn bản không thể dựa vào tình hình trước mắt để phân tích xem ai là người đã hạ thủ. Có đủ bản lĩnh đem Sở Tiểu Ca giết chết một cách sáng khoái như vậy, tuyệt đối không phải là kẻ vô danh tiểu tốt. Hiện tại, Hỉ Ca chỉ có thể an ủi tiểu đệ đang nước mắt ngấn nước mắt dài rằng sớm hay muộn, sẽ có một ngày họ tìm được kẻ thù.

Kỳ thật cũng là Hỉ Ca tự mình đa tâm. Khi nàng bùng lên một mâm xủi cảo nóng hổi, Sở Tiểu Ca cười chỉ nha một tiếng, quăng ngay chuyện trả thù gì đó ra sau đầu, lao vào xủi đẹp món xủi cảo, ăn ngấu ăn nghiêng đến thiếu chút nữa xơi luôn cái đĩa.

Hỉ Ca nhìn cái đĩa còn hơn phân nửa xủi cảo của mình, lại nhìn Sở Tiểu Ca đang chăm chăm ngó qua đây, bất đắc dĩ đẩy cái đĩa của mình đến trước mặt hắn.

“Tự nhiên”

Sở Tiểu Ca chưa bao giờ khách khí với lão tỷ, hắn vui vẻ ôm cái đĩa tiếp tục càn quét. Thẳng đến khi trên bàn không còn thừa lại chút gì, hắn mới vừa lòng chùi miệng.

“Tỷ, người như thế nào không ăn?” Ăn no xong, Sở Tiểu Ca mới nhớ đến người ngồi bên cạnh.

“Không đói” Hỉ Ca buông đũa, đứng lên đem chén đĩa mang xuống nhà bếp. Đại khái đây chính là câu thành ngữ “Một người ăn no, cả nhà không đói” đi. Hỉ Ca chỉ không rõ, đáng người tiểu đệ rất tốt, cơ bụng sáu múi rõ ràng, vậy thì đồng thức ăn kia tiêu hóa đi đường nào rồi?

Tạm thời không thể tiến vào trò chơi, Sở Tiểu Ca liền ngồi ở ghế sofa ngoài phòng khách, tay không ngừng bấm điều khiển tivi. Còn Hỉ Ca thì đang rửa chén trong bếp.

Sở cha Sở mẹ không ngụ chỗ này. Bình thường chỉ có hai chị em ở chung với nhau. Hỉ Ca cơ bản không thể trông cậy vào tiểu đệ, cho nên mọi chuyện trong nhà đều do nàng đích thân làm. Cũng may tên nhóc này xem như còn có lương tâm, biết sợ lão tỷ mệt chết nên bình thường bọn họ đều gọi món ăn bên ngoài, cực chẳng đã mới bắt Hỉ Ca xuống bếp.

Chuông cửa bắt chợt reo.

Âm thanh (chuông cửa) tuy nói là dễ nghe nhưng tiếng vang rất lớn khiến Hỉ Ca cũng phải nhảy dựng lên. Cái chuông cửa này hình như đã mấy năm rồi không có ai sử dụng đến nha. Tiểu đệ trưng ra bản mặt thối hoắc, đứng lên đi mở cửa. Hỉ Ca âm thầm cầu nguyện cho cái người xui xẻo đứng bên ngoài kia.

Quả nhiên, cửa vừa mở, còn chưa thấy rõ ai đang đứng bên ngoài, Sở Tiểu Ca liền vung ngay một quyền. Hỉ Ca ở trong bếp đợi nửa ngày cũng không có nghe tiếng xương quai hàm bị đánh vỡ, nàng tò mò nghiêng đầu ngó ra. Thật kinh ngạc phát hiện tiểu đệ thể nhưng bị người ta chế trụ, mà người ngoài cửa cũng chỉ dùng có một bàn tay.

Hiểu ra mình không thể đánh lại đối thủ, Sở Tiểu Ca biết điều không động thủ nữa. Người nọ rút cuộc nói lỏng bàn tay, sau đó thật tự nhiên bước chân vào nhà.

Đó là một nam tử trẻ, khoảng đầu 27-28 tuổi, làn da rám nắng, đôi mắt đen thẳm sâu không thấy đáy, đôi mày kiếm nhíu lại, vẻ mặt cương nghị nghiêm túc.

“Anh họ” Hỉ Ca liếc qua một cái liền nhận ra người đến là ai. Nàng lập tức chạy ra nghênh đón, thuận tiện đem tiểu đệ còn đang sinh khí đẩy sang một bên.

Mấy hôm trước, Sở mục có gọi điện nói rằng Quan gia (gia tộc họ Quan) sắp về đây làm lễ tế tổ. Quan gia và Sở gia cũng xem như có quan hệ bà con xa. Cho nên Sở cha liền bảo vị anh họ trước mắt này đến ở vài ngày với chị em Hỉ Ca.

Hỉ Ca âm thầm thở dài. Cha mẹ nàng thật đúng là người giang hồ, quá sáng khoái đi. Trong nhà có con gái mới lớn, vậy mà cũng dám đem nam nhân về. Tuy bọn họ rất tin tưởng Hỉ Ca, kia cũng không thể cứ như vậy mà yên tâm giao nàng cho sói nha.

“Hỉ Ca, đã lâu không gặp!” Nhìn thấy Hỉ Ca, Quan Tả gật đầu cười. Hắn cùng Hỉ Ca từng gặp mặt một lần hồi 8-9 tuổi gì ấy.

Nói thật, Hỉ Ca hoàn toàn không nhớ mình còn có một vị anh họ (bà con) xa, phải nhờ Sở mục nhắc mới nhớ. Vậy mà vị anh họ này còn nhớ rõ nàng a.

“Tiểu đệ, chào anh họ đi” Nhìn thấy vẻ mặt của Sở Tiểu Ca nhăn nhó khó chịu, Hỉ Ca không chút câu nệ, lập tức giơ tay gõ đầu hắn một cái. Sở Tiểu Ca run run một chút, sau liền ngoan ngoãn đi qua gọi một tiếng anh họ.

Vậy là nguyên bản chỉ có 2 chị em sống nương tựa lẫn nhau, nay trong nhà nhiều ra thêm một đại nam nhân. Lúc đầu, Sở Tiểu Ca luôn trưng ra bộ mặt miễn cưỡng không tình nguyện. Nam nhân mà, ai cũng có điểm cao ngạo. Hắn luyện võ hơn 10 năm, thế nhưng người ta chỉ dùng một tay liền chế trụ được hắn. Việc này đã kích lòng tự tôn đến cỡ nào a.

Bất quá Quan Tả vừa dọn vào, đến buổi tối thì Sở Tiểu Ca liền đem mấy vấn đề tự tôn mặt mũi gì đó quăng hết ra sau não. Bởi vì không nghĩ tới Quan Tả là một đầu bếp cực giỏi. Bình thường 2 chị em toàn gọi món ăn ở nhà hàng cao cấp, mặc dù rất ngon nhưng ăn hoài thì cũng ngán. Còn mấy món ăn do Quan Tả nấu, nhìn thì không cầu kỳ nhưng lại có khẩu vị cơm gia đình nha. Trong bữa cơm, hai chị em tranh nhau ăn đến nỗi thiếu chút nữa nuốt luôn cả lưỡi.

Tối, Hỉ Ca vừa tắm xong liền có điện thoại của Sở mục.

“Mẹ, đã trễ thế này còn tìm con có chuyện gì nha!” Hỉ Ca cầm điện thoại đi lại bàn trang điểm, thoa một chút kem dưỡng da lên tay.

“Đã gặp Quan Tả chưa? Cảm thấy anh ta thế nào?” Tiếng nói của Sở mục kích động vang lên.

“Rất tốt, công phu không tồi lại còn biết nấu cơm.” Hỉ Ca đối với Quan Tả xem như chỉ mới nhận biết được chừng đó chuyện.

“Ta không phải hỏi ngươi mấy vấn đề này. Ngươi chẳng lẽ không có chút cảm giác nào khác sao?” Nghe con gái trả lời lơ đãng không chút để ý, Sở mục thiếu chút nữa đã đập bàn.

“Lão bà, nhẹ chút, tay của ta sắp bị bà bóp gãy rồi đây” Tiếng ai oán của Sở cha truyền vào trong tai nghe. Hỉ Ca cười trộm. Lúc nàng không ở bên cạnh, nếu Sở mục có chuyện không vui, vậy thì người hứng đòn chính là Sở cha a.

“Mẹ à, con vẫn còn trẻ. Mẹ không cần vội vã tống con ra khỏi nhà nha” Hỉ Ca thở dài, cuối cùng cũng hiểu ý tứ của Sở mục. Cái gì mà đến ở nhờ vài ngày, đều là lấy cớ mà thôi. Căn bản là muốn tạo cơ hội cho nàng và Quan Tả phát triển tình cảm. Muốn hai họ Quang-Gia trở thành người một nhà, đã thân càng thêm thân. Nhưng có cần nhảy vọt luôn đến bước “sống chung” không a.

“Tiểu tử Quan Tả kia tính tình rất tốt, ngoại hình không sai, gia cảnh rất ổn, còn biết kiếm tiền, người làm sao lại không vừa mắt?”

“Nếu mẹ cảm thấy anh ta không tồi, vì sao không tự lấy làm chồng luôn?!” Hỉ Ca nhỏ giọng than thở một câu.

“Bởi vì lão bà đã có ta” Sở cha chớp lấy điện thoại, quát xong một câu liền “hừ” một tiếng cúp máy.

Hỉ Ca cười toe toét, quăng điện thoại qua một bên, còn thuận tiện tắt luôn nguồn điện để ngừa vạ nhất Sở mụ lại gọi về.

17. Chương 17

Sự xuất hiện đột ngột của Quan Tả cũng không có làm rối loạn nhịp độ cuộc sống của Hỉ Ca, trừ chuyện lúc ở nhà nàng không thể mặc áo quần tùy tiện ra còn lại thì mọi chuyện vẫn ổn, nếu không muốn nói Quan Tả đã phụ trách luôn việc nấu ăn cho hai chị em. Thế cho nên quan hệ giữa Quan Tả và Sở Tiểu Ca càng ngày càng tốt.

Sau bữa tối, Sở Tiểu Ca lôi kéo Quan Tả ngồi ngoài phòng khách miệt mài tám chuyện trên trời dưới biển, Hỉ Ca lắc đầu ngán ngẩm, lên chui vào phòng, thuận tiện đóng kín cửa, sau đó leo lên giường mang mũ giáp trò chơi vào.

Khi Hỉ Ca tiến vào trò chơi, thời gian (bên trong trò chơi) chỉ mới là tảng sáng. Nam Uyên Thành chưa có nhiều người qua lại cho lắm, chỉ có vài người chơi thương nhân cấp bậc thấp đang ở thu thập tài liệu. Thời gian đầu, tài liệu phổ có xác suất bạo cực thấp. Hỉ Ca cũng không tính lãng vãng ở đây tốn thời gian với bọn họ (mua tài liệu). Nàng trực tiếp đi đến thuật sĩ liên minh để học kỹ năng công kích “ảo ảnh lưu băng” của cấp 15, sau đó chạy đi giao nhiệm vụ chủ tuyến.

Có lẽ hôm nay vận khí của nàng tốt nên giao nhiệm vụ chủ tuyến lại được cấp cho danh hiệu có tính năng thêm huyết. Hỉ Ca nhìn danh hiệu màu xanh biếc trên đỉnh đầu “Thiên lang vọng nguyệt”, rồi lại nhìn (cột) huyết lượng tăng thêm một mảng, tâm tình cực kỳ sung sướng.

Huyết lượng tăng đồng nghĩa với thời gian tồn tại của nàng càng dài, sẽ không bị người ta quăng một cái kỹ năng liên tử vong, ít nhất nàng cũng sẽ có một cơ hội để phản kích. Kỳ thật chỉ cần có thể kiên trì 2 lần công kích, vậy thì người bình thường cơ bản không có cơ hội xử lý Hỉ Ca. Bởi vì nàng trừ bỏ công kích cực cao đến biến thái còn có một cái huyết tế kỹ năng. Vừa có thể tự thêm huyết vừa có thể tấn công, người như nàng nhìn làm sao cũng là cực phẩm nha.

Đáng tiếc, trò chơi chỉ mới bắt đầu, số điểm thuộc tính của Hỉ Ca quá là kém cỏi. Một thân bốn sự như vậy mà không có đường phát huy. Nàng hiện tại chỉ có thể chậm rãi tích trữ thực lực, thời kỳ hậu chiến mới là mục tiêu của nàng. Huống hồ, có Thất Tử ở đây, đánh quái giết người đều là hấn động thủ, Hỉ Ca cơ bản không cần phỉ sức.

Mở ra danh sách bạn tốt, tên Thất Tử vẫn xám xịt. Hỉ Ca nghĩ nghĩ, cuối cùng quyết định đi học kỹ năng đào quặng. Dù sao nàng cũng sẽ chuyên sâu vào rèn đúc, có thể tự cung tự cấp nguyên liệu sẽ tốt hơn. Còn nữa, cao cấp thợ mỏ rất khan hiếm. Nếu sau này có đào ra quặng mỏ quý giá, nếu bản thân nàng không dùng được thì cũng có thể đem bán. Nàng vẫn nhớ trong thời kỳ Beta của trò chơi, đến thời hậu chiến, thi thoảng có những quặng thạch mà giá cả còn cao hơn cả một kiện trang bị cao cấp. Đương nhiên cái loại quặng thạch cao cấp này không phải chỉ cần thợ mỏ cao cấp đào suốt 10 ngày nửa tháng sẽ tìm được, chuyện này phải bàn đến vận khí nữa.

Hỉ Ca trước tiên đi đến tiệm tạp hóa mua vài lát sandwiches cùng mấy bình sữa, dùng để bổ sung huyết lượng. Nói thế nào nàng hiện tại cũng là kẻ có rủng rỉnh tiền trong túi, không thể lại ăn bánh mì khô và uống nước lã nha. Huống hồ bánh mì khô của hệ thống đúng là khó nuốt cực kỳ, nếu không phải vì nghèo kiết xác lại cần bổ sung khí lực để đi đường, không ai tình nguyện ăn nó.

Sau khi mua xong mọi thứ, Hỉ Ca mới chậm rãi hướng về phía nam thành, đi đến tổng hội kỹ sư. Mặc dù nói kỹ năng đào quặng ai cũng có thể học nhưng mà học phí của nó lại đáng giá bằng cả một gia tài. Hỉ Ca rút ra 20 kim tệ mà trong lòng âm thầm đổ máu. Sau khi giao tiền, mỏ sư phụ cấp cho Hỉ Ca một quyển sách, rồi thuận tay lấy đại một cây cuốc đã muốn rỉ sắt ném cho Hỉ Ca, vẻ mặt cực kỳ thối, giống như muốn đuổi nàng đi nhanh để ông ta còn quay vào ngủ tiếp.

NPC trong trò chơi này đúng hàng đại gia, xem người chơi như cỏ rác. Hỉ Ca cầm lấy cây cuốc thuộc hàng đồ cổ, cúi đầu ủ rũ bước ra khỏi tổng hội kỹ sư. Nàng đứng là khi không phí tiền mua cái bực bội vào người nha.

Vừa bước ra đường, Hỉ Ca chợt nhìn thấy người quen. Mà bóng dáng của người nọ chỉ vừa thoáng qua liền biến mất ở góc ngã tư đường. Hỉ Ca nhíu mày, sau đó quyết định đuổi theo. Người kia chính là tên được sư, một trong ba người ngày hôm kia đã giết nàng. Trí nhớ của Hỉ Ca cực kỳ tốt, đặc biệt là cừu nhân thì nàng không bao giờ quên.

Theo đuôi người kia một hồi liền thấy hắn đi ra khỏi thành. Làm Hỉ Ca có chút kỳ quái chính là hắn thể nhưng hướng cửa bắc mà đi. Phía bắc Nam Uyên Thành là khu vực quái 30 cấp. Xem bộ dáng của hắn thì nhiều lắm là 20 cấp thôi, không biết hắn đang có nhiệm vụ gì ở đó đây.

Ngay lúc Hỉ Ca quyết định tiếp tục trộm theo dõi tên kia thì nàng đột nhiên phát hiện bụi cỏ bên cạnh lay động. Có thổ? Hỉ Ca cúi đầu quét mắt nhìn xung quanh nhưng không thấy bóng dáng con vật nào, lúc nàng ngẩng đầu liền thấy có hơi thở phả ngay sau ót.

“Muốn dọa chết ta hay sao hả?!” Hỉ Ca quay đầu quả nhiên nhìn thấy Thất Tử đang trưng ra khuôn mặt sáng lạn như hoa. Khoảng cách hai người thực gần. Vừa rồi nếu không phải Thất Tử thối lui nửa bước chân, nói không chừng lúc Hỉ Ca quay đầu hai người đã môi chạm môi rồi.

Thật ra, Thất Tử cũng không phải chính nhân quân tử gì, có điều hắn cảm thấy thời cơ lúc này chưa chín mùi, nếu làm quá lỗ sẽ dễ thất bại thôi.

“Ta vừa đăng nhập vào trò chơi liền thấy người rậm rịt theo dõi người ta. Thế nào, là cừu nhân?” Thất Tử nghiêng đầu nói nhỏ vào lỗ tai Hỉ Ca.

“Phải. Lúc ở hang sói, người giết 3 người bọn họ. Sau đó bọn họ đều chạy tới giết ta.” Hỉ Ca ló đầu ra khỏi thân cây, phát hiện tên được sư kia không có đi tiếp, hình như đang chờ người, thế là nàng đứng đó tán chuyện với Thất Tử.

“Người như thế nào đắc tội bọn hắn?” Thất Tử xác định lúc ở hang sói bọn người kia căn bản không nhìn thấy Hỉ Ca. Trong danh sách cừu nhân của họ cũng chỉ có tên hắn mà thôi, không có lý nào lại tìm Hỉ Ca gây phiền toái a.

Hỉ Ca thế là đem sự tình giản lược nói ra, Thất Tử một phen cười nhạo, nhưng thấy nàng trừng mắt tức giận, hắn liền thu liễm, ôn tồn hỏi.

“Bọn hắn giết người như thế nào?”

“Giây sát a. Tên thuật sĩ quảng ra một chiêu liền đem ta giây sát.” Hỉ Ca thở dài. Trong một ngày bị người ta giết 2 lần, mà đều là giây sát. Nàng nghĩ lại cũng thấy đau lòng a.

“Thật là bất hạnh!” Hỉ Ca đang đứng đưa lưng về phía Thất Tử nên không thấy ánh mắt của hắn xẹt qua tia băng lãnh. Về phần hắn nói ai là người bất hạnh thì còn chưa thể xác định.

“Này, người nói nếu ta đánh lên tên đó thì có trái với đạo nghĩa giang hồ hay không?” Đứng canh nửa ngày cũng không thấy có ai tới, Hỉ Ca trong lòng bắt đầu xao động.

“Người thật xác định lúc đánh nhau người chết sẽ không phải là người?” Thất Tử ghen nửa ngày mới trả lời lại một câu. Hỉ Ca hung tợn liếc hắn một cái sắc lém.

Nếu chủ động công kích, nhiều lắm là bị gia tăng giá trị tội ác, mà giá trị tội ác có thể tẩy trừ. Hỉ Ca quan sát địa thế xung quanh một chút. Nơi này không có người, không có quái, nếu bất thành linh đánh lên, chắc chắn có thể dễ dàng giết chết tên kia.

“Nếu lát nữa ta không thể giết chết tên kia ngay lập tức, người liền đi lên bồi cho hắn thêm một đao” Để ngừa vạn nhất, Hỉ Ca vẫn quyết định nhờ cậy Thất Tử. Mặc dù nàng rất tự tin vào bản lĩnh (thực lực) của mình nhưng lại không mấy tin vào vận khí (may mắn) của bản thân a. Nàng cho rằng từ lúc bắt đầu trò chơi tới nay, nàng một mực là số con rệp.

“Được.” Thất Tử lơ đãng nghiêng người đứng tựa vào thân cây, nhìn vào nửa khuôn mặt của Hỉ Ca trong tầm mắt, khóe miệng hần nhếch lên lộ ra một nụ cười mê hoặc lòng người.

Khi tên được sư di chuyển xoay lưng về phía nàng, trong nháy mắt Hỉ Ca liền huy động pháp trường quang ra kỹ năng băng đồng thuật. Tên được sư phát hiện có người công kích, đang chuẩn bị phản kích thì hai cái băng tiễn của Hỉ Ca đã đánh lên người hắn lấy đi 1800 huyết lượng. Nhưng lúc này Hỉ Ca cũng đã bị lộ hành tung.

Tên được sư vừa liên tục thêm huyết cho bản thân vừa huy động cây được sử trong tay. Một đạo bạch quang hướng Hỉ Ca đánh tới.

Bất quá hắn còn chưa kịp nhìn thấy Hỉ Ca ngã xuống thì trên cổ hắn đã xuất hiện một tia máu đỏ khiến hắn trực tiếp tử vong. Hỉ Ca bị đánh trúng một chiêu, huyết lượng chỉ còn lại vài chục điểm. May mắn lúc này nàng vừa được thưởng một cái danh hiệu thêm huyết, bằng không nàng đã đi chầu diêm vương rồi.

Tự quảng cho mình một cái huyết tể, Hỉ Ca thầm thấy may mắn được Thất Tử hỗ trợ, nếu không lúc này ai chết trước còn chưa biết nha. Nàng hiện tại đối phó kiếm khách với kỹ năng tấn công ở cự ly gần (cận chiến) thì còn dễ dàng, nhưng đối phó với loại chức nghiệp chuyên tấn công ở cự ly xa (viễn công) như được sư, thuật sĩ và vũ giả thì không nắm chắc cho lắm.

Tên được sư vừa về làng, Hỉ Ca liền nghe thấy tiếng người vọng lại từ phía xa. Thất Tử kéo Hỉ Ca núp vào sau thân cây, như lúc trước ghé vào lỗ tai nàng thổi gió.

“Hai tên kia đến.”

“Thuật sĩ giao cho ngươi” Hỉ Ca hoàn toàn không khách khí. Dù sao đối với Thất Tử mà nói, giết người là chuyện cơm bữa, cũng chỉ tăng thêm 2 điểm tội ác mà thôi.

“Ta rất cao giá nha” Thất Tử vừa cười vừa nói.

“Khỉ, 1 ngân tệ, miễn trả giá.” Hỉ Ca nói xong liền thật sự móc trong ba lô rồi ném ra đằng sau 1 ngân tệ.

Thất Tử đón lấy ngân tệ, cười mỉa mỉ đem bỏ vào hầu bao. Mặc dù hắn có hơn 300 kim, bất quá trong mắt hắn thì 1 ngân tệ này tựa hồ còn đáng giá hơn.

Hai người vừa đến có chút kỳ quái nhìn xung quanh. Đồng bọn vừa rồi còn nói chuyện ước hẹn, như thế nào đến nơi lại không thấy bóng dáng. Kiếm khách tên gọi Gia Tử vừa định mở tin tán gẫu ra hỏi thăm thì băng đồng thuật của Hỉ Ca đã ném tới.

Phía bên kia, hành động của Thất Tử nhanh hơn nàng vài phần, hắn và tên thuật sĩ đã quần nhau một trận. Băng đồng thuật có thời gian làm lạnh không lâu lắm, vừa đủ cho Hỉ Ca sử dụng hai lần băng tiễn. Kiếm khách dù sao cũng là chức nghiệp cận chiến, không thể nào công kích tới Hỉ Ca được. Cho nên nàng dùng 4 cái băng tiễn liền cho tên kiếm khách đi thăm địa phủ.

Sau khi hàng phục kiếm khách, Hỉ Ca quay đầu xem Thất Tử, phát hiện hắn thế nhưng còn đang chơi trò mèo vờn chuột với tên thuật sĩ. Hỉ Ca nheo nheo mắt, nói.

“Đừng đùa nữa”.

Thật không rõ vì sao hắn lại thích giết người như vậy. Cũng may người hắn giết không phải là nàng. Cho dù là ai, bị Thất Tử xem là địch nhân, đều sẽ sống không an ổn a.

Tiếng nói của Hỉ Ca liền hấp dẫn sự chú ý của tên thuật sĩ. Hắn nhìn thấy Hỉ Ca, còn chưa kịp tỏ vẻ kinh ngạc thì đã bị Thất Tử cửa cổ.

“Ngươi có thể nào cắt cổ người ta không?” Tuy biết cần cổ là chỗ yếu hại. Nhưng nói thật, Hỉ Ca mỗi lần nhìn thấy loại hành vi giết người này của Thất Tử liền rung mình.

“Không có biện pháp, là quán tính” Thất Tử nhún vai trả lời.

Tên thuật sĩ bị giết bạo ra một tấm da dê. Đây là loại vật phẩm có xác suất bạo dẫn 1/100, không biết có phải là thứ gì tốt không. Thất Tử đi qua cầm lấy tấm da dê lên đọc, đại khái hắn nghiên cứu đến hơn 5 phút sau mới ngừng đầu nói.

“Không biết là cái gì!”

18. Chương 18

Hỉ Ca đi qua cầm lấy tấm da dê xem xét hồi lâu, cuối cùng phán định đây là bản đồ. Chính xác là bản đồ kho báu. Trong trò chơi này, những boss mang hình dạng con người nhất định sẽ có xác suất bạo ra bản đồ kho báu. Người chơi có thể dựa vào bản đồ để đi tìm kho báu. Bất quá cho dù tìm đến đúng địa điểm đánh dấu trên bản đồ cũng không nhất thiết sẽ tìm thấy bảo tàng. Rất có thể rương kho báu là một loại cơ quan do hệ thống sắp đặt. Hỉ Ca nhìn thấy người chơi chết vì những rương bảo tàng cạm bẫy nhiều lắm rồi.

Thêm một điểm phiền toái nữa là bản đồ kho báu rất khó xác định vị trí. Có thể bạn ở phía đông Châu Xích Hỏa đại lục đánh quái liên lùm được một bản đồ của đáy biển Nam Uyên đại lục. Lại nói về tấm bản đồ nàng cầm trên tay, theo như nàng phỏng đoán thì tấm bản đồ này là của vùng phụ cận. Không có khả năng bọn họ vô duyên vô cớ chạy tới khu vực quái 30 cấp. Thực lực của bọn họ cũng không cao đến loại trình độ này. Cho nên, bọn họ đến nơi này, mục đích duy nhất chính là vì tàng bảo đồ. Nhưng đây chỉ là phỏng đoán của nàng. Hỉ Ca không dám khẳng định. Nàng liền đem suy luận của mình nói cho Thất Tử. Trong lòng nàng không mong hắn sẽ nêu ra được ý kiến gì hay ho.

“Chúng ta có thể đi tìm tên thuật sĩ kia hỏi” Thất Tử trầm ngâm nửa ngày mới trả lại một câu.

Hỉ Ca trừng mắt nhìn hắn nửa ngày, đáng tiếc hắn không có điểm tự giác, cuối cùng Hỉ Ca bắt đắc dĩ phải hỏi ngược lại một câu.

“Không dùng bạo lực được không? Có cách nào ôn hòa một chút không?”

Nàng biết phương thức của Thất Tử, một là đem tên thuật sĩ kia treo lên sau đó cầm đao chém, hai là trực tiếp luân bạch. (Luân bạch là giết người ta nhiều lần đến khi giáng xuống cấp bậc 1 mới thôi)

Không thể phủ nhận biện pháp này đích xác không tồi. Nhưng mà bọn họ không có thâm cừu đại hận đến như vậy. Hiện tại, Hỉ Ca là đi theo tiêu chí hòa bình, không nghĩ làm lớn chuyện. Huống hồ Minh Độ Thiên cũng ở đại lục này. Nàng không muốn quá nổi danh, khiến Minh Độ Thiên chú ý. Thất Tử có thể không sợ, chính là Hỉ Ca thật sự chịu đủ rồi.

Dựa theo sự hiểu biết của nàng đối với Minh Độ Thiên, hắn là từ sau lần ở hải hoàng cung, Thất Tử và nàng đã bị Minh Độ Thiên chú ý. Minh Độ Thiên chính là hướng tới ngôi vị bá chủ, bằng không dưới trướng cũng không chiêu mộ nhiều cao thủ như vậy.

Khiến Hỉ Ca hoài niệm chính là nàng quen biết Minh Độ Thiên hơn một năm, thế nhưng nàng bị ai nhận ra nàng căn bản không hề biết thực lực thật của hắn. Minh Độ Thiên bình thường rất trầm tính, Hỉ Ca vẫn cho rằng thực lực của hắn phải cực cao. Không nghĩ tới ở lần quốc chiến đó, nàng mới biết hắn là loại chủ soái chỉ chuyên đi chiêu mộ nhân tài, kiến lập những thế lực khổng lồ để làm việc cho hắn chứ thực lực bản thân thì... (ba chấm)

Nếu Hỉ Ca đã lên tiếng, chịu lòng mỹ nhân là vinh hạnh của Thất Tử cho nên hắn rất không tình nguyện nói ra phương pháp thứ hai.

Lần đó Hỉ Ca gặp qua ba người huynh đệ của hắn. Lão bản của Cát Tường tửu lâu chính là người chuyên đi sưu tầm kho báu. Theo lời Thất Tử kể, lúc Thịnh Thế còn mở bê-ta, Cát Tường Như Ý trong vòng hai tháng không ngừng không nghỉ đi mở hơn một ngàn rương kho báu, chết vô số lần.

Hỉ Ca đối với loại người cố chấp đến điên cuồng thế này cực kỳ khiếp sợ, bất quá nàng đồng thời cũng rất bội phục họ. Vì một tàng bảo đồ, một ngày có thể chết vài lần, đối với bọn họ, là chuyện bình thường.

Hỉ Ca vốn tưởng hai người phải trở về thành tìm người. Ai biết Thất Tử chỉ mở ra tin tán gẫu, nói 2 câu, chưa tới 15 phút sau bọn Tư Văn Bại Hoại, Cát Tường Như Ý và một người có bộ dáng rất không tình nguyện đã chạy tới đây. Phải nói là hai người kia bị Cát Tường Như Ý kẹp nách xách lại.

Nhìn vẻ mặt nôn nóng của Cát Tường Như Ý, Hỉ Ca rót cuộc tin tưởng loại người như anh ta đích xác có thể trong vòng 2 tháng đào ra hơn một ngàn rương kho báu. Hình như ánh mắt của thương nhân khi nhìn đến tiền tài đều đặc biệt kỳ dị đi. Hỉ Ca cảm thấy ánh mắt của Cát Tường Như Ý nhìn đến bản đồ kho báu liền phóng ra hào quang.

“Lão đại, người từ đâu có bản đồ này?” Căn thận cầm bản đồ xem hơn nửa ngày, Cát Tường Như Ý cuối cùng cười hắc hắc hỏi. Bộ dáng của hắn thiếu chút nữa dọa Hỉ Ca đứng tim. Như thế nào mới còn bình thường, xoay một cái liền biến thành bộ dạng ngốc nghếch đầu.

“Giết người bạo ra” Thất Tử ngồi dưới tàng cây, một tay cầm lát sandwich một tay cầm ly sữa, biểu tình thật hưởng thụ. Vốn điểm thể lực của hắn đều đầy, Hỉ Ca không tính mang đồ ăn cho hắn, ai biết hắn lại đúng lý hợp tình nói hắn còn chưa ăn sáng.

Thân thể trong trò chơi nếu đói khát sẽ có biểu hiện giảm sút một chút. Nhưng thức ăn trong trò chơi căn bản không có tác dụng bồi dưỡng, trừ bỏ thỏa mãn chút vị giác ra thì nó chính là hành vi lãng phí kim tệ. Hỉ Ca lại không thể cùng Thất Tử so đo, thế là nài nỉ cho hắn một ly sữa và một lát sandwich.

Ba người kia nghe đến lai lịch của tàng bảo đồ cũng không có nửa phần kinh ngạc, phỏng chừng đã quá quen thuộc.

“Bản đồ này hẳn là cửa khẩu Tây Giang, xuyên qua khu vực này chính là Tây Giang. Bất quá nơi đó là bản đồ quái cấp 40.” Cát Tường Như Ý rót cuộc khôi phục bộ dáng bình thường, chỉ có bàn tay vẫn gắt gao nắm chặt tấm bản đồ, không hề có ý định giao ra, ngay cả Tư Văn muốn xem một chút cũng bị anh ta một quyền đánh bay.

Cát Tường Như Ý nói ra vấn đề anh ta lo lắng nhất, chính là Hỉ Ca. Huynh đệ của anh ta đều đã hơn 20 cấp, ai cũng một thân trang bị màu lam lại còn gắn bảo thạch lục phẩm, cho dù vào khu vực quái 40 cấp cũng có thể miễn cưỡng toàn mệnh. Trong khi đó Hỉ Ca chỉ mới 15 cấp, tiến vào đó cơ bản là đi tìm chết.

Đương nhiên, “huynh đệ” mà Cát Tường Như Ý ám chỉ không có bao gồm Thất Tử. Ở trong mắt anh ta thì Thất Tử không phải người bình thường, không thể dùng tiêu chuẩn của người bình thường để đánh giá được. Căn bản thì mấy vấn đề an toàn tính mạng gì đó, đối với Thất Tử chỉ là chuyện con muỗi.

“Hỉ Ca theo ta. Ba người các người đi mở đường” Sau khi ăn hết miếng bánh sandwich, uống hết chai sữa, lúc này Thất Tử mới vừa lòng vỗ vỗ bụng đứng lên tuyên bố một câu.

“Vậy bọn ta đi trước” Phỏng chừng Cát Tường Như Ý chính là đợi lời nói này của Thất Tử. Cho nên Hỉ Ca còn chưa kịp phản ứng thì anh ta đã cùng Tư Văn Bại Hoại và Hung Vô Điểm Mặc Phi (gọi tắt là Mặc Phi thôi nha) cấp tốc chạy.

Nhìn thấy thân hình to như trái núi nhỏ của Cát Tường, cùng hai bóng dáng nhỏ bé kề kề bên cạnh đi xa dần, Hỉ Ca nhìn không đường cảm thán dùm cho hai người kia. Mỗi ngày phải cùng một vũ giả nhìn như nhân viên cầu đường thế kia đánh quái, hai người bọn họ phải vượt qua bao nhiêu là chướng ngại tâm lý a.

Hỉ Ca chưa từng mua qua thiên lý mã, cho nên nài nỉ không biết loại ngựa này còn có chức năng cùng tọa kỵ. Lúc Thất Tử nhảy lên phía sau lưng ngựa, ôm lấy nài nỉ, Hỉ Ca có điểm lúng túng.

Đối phó với quái cấp cao, biện pháp tốt nhất chính là tốc độ. Có điều quái 40 cấp là loại chủ động công kích, hơn nữa nếu người chơi có cấp bậc thấp hơn quái quá nhiều sẽ dễ dàng hấp dẫn điểm cừu hận. Cho nên cách giải quyết của họ là chạy càng xa quái càng tốt, khoảng cách được kéo ra đồng nghĩa với điểm cừu hận sẽ giảm. Đó là lý do Thất Tử bảo nài nỉ cùng cười ngựa với hắn.

Nhìn tình hình trước mắt, Hỉ Ca thật nghĩ muốn đem vị trí của hai người hoán đổi cho nhau. Tuy nhiên khi tưởng tượng đến cảnh nài nỉ ngồi trên lưng ngựa, trong lòng ôm một đại nam nhân, cả người liền nổi da gà.

“Này, ngựa đi có chậm quá không?” Hai người ngồi trên lưng ngựa rong ruổi cả nửa ngày, Hỉ Ca cảm thấy hình như họ cười ngựa mà còn muốn chậm hơn người ta cước bộ nữa.

“Đi chậm chậm mới tốt. Ba người kia đều đem quái tiêu diệt xong, hai chúng ta càng an toàn” Thất Tử cười mỉ mỉ trả lời. Dọc theo đường đi, hắn được dịp ôm người đẹp trong lòng, đương nhiên phải đi thật chậm để hưởng thụ một phen. Có điều... e hèm... chuyện này không nên để cho Hỉ Ca biết.

Hỉ Ca ngậm miệng. Nàng tự biết khi nói chuyện với Thất Tử, trừ phi hấn hành xử như người bình thường, hoặc nàng trở nên biến thái giống hấn, còn không thì chừng một hai câu là nàng liền nghẹn họng.

“Hình như bên kia có người thì phải?” Ngồi trên lưng ngựa tầm nhìn xa hơn, Hỉ Ca mơ hồ cảm thấy phía trái khu rừng có động tĩnh. Nàng nhịn không được quay đầu qua xem. Nếu không nhìn thì tốt rồi, đằng này nàng vừa nhìn thấy người kia, tâm liền không yên muốn ngo ngoe làm chuyện xấu.

Là Bắc Yến Phi. Hơn nữa nàng ta chỉ có một mình. Không cần biết vì sao nàng ta lại chạy tới khu vực này. Đây chính là cơ hội tốt a!

Thấy Hỉ Ca ngồi ở đằng trước cứ thấp thỏm không yên. Thất Tử liền vòng tay ôm lấy chiếc eo nhỏ nhắn của nàng, mạnh mẽ đem nàng ôm trụ.

“Người làm sao?”

“Gặp người quen, muốn xuống gặp ôn lại chuyện cũ a” Đối với ba người lúc trước giết mình, kỳ thật trong lòng Hỉ Ca cũng không ghi hận nhiều. Ở trong trò chơi thì chuyện người giết ta, ta giết người là không thể tránh khỏi. Nhưng đối với Bắc Yến Phi thì Hỉ Ca tuyệt đối không buông tha dễ dàng nha.

“Lần này tạm thời quên đi, lần sau lại tính.” Thất Tử nhìn lướt qua Bắc Yến Phi, sau đó vỗ mạnh vào mông ngựa, thiên lý mã tung vó chạy đi.

Tiếng vó ngựa lọt vào tai Bắc Yến Phi. Nàng ta ngược mắt nhìn qua, thấy hai người đang ngồi trên ngựa liền nhịn không được hừ lạnh một tiếng. Cùng lúc đó, từ trong khu rừng phía sau lưng nàng đi ra mấy người nữa. Những người đó đều là tay chân của Minh Độ Thiên.

“Yến tỷ, có người sao?”

“Chỉ là hai tên tiểu tốt thôi. Mấy tên Hắc Âm Huyền Tộc kia đã xử lý xong rồi sao?” Bắc Yến Phi xoay người, hắc cầm hồi, một bộ cao ngạo khí phách.

“Dạ đã làm đúng theo chỉ thị của lão đại. Huyền Diễm giết 3 cấp. Những tộc nhân khác thì giết 1 đến 2 cấp. Phỏng chừng gia tộc này sẽ sớm biến mất thôi.”

“Tốt. Mau xử lý cho xong rồi nhanh đi thăng cấp. Những người thực lực quá kém sẽ không có tư cách đi theo lão đại.”

“Yến tỷ nói phải”.

Bắc Yến Phi nói xong liền xoay người đi, không chú ý tới ánh mắt của những người phía sau lộ ra vẻ chán ghét. Những người này phần lớn đều đi theo Minh Độ Thiên từ thời beta. Đối với chuyện ngày trước, vì sao Minh Độ Thiên và Hỉ Ca trở mặt với nhau, bọn hấn chính xác cũng không rõ ràng cho lắm. Sự thật thì chuyện này chẳng có nội tình gì cả, chẳng qua là Minh Độ Thiên đột nhiên thấy nhàm chán thôi (nên gây chiến?!).

Điều đặc biệt là cho dù chuyện gì xảy ra, nhóm người này vẫn có hảo cảm với Hỉ Ca. Hiện tại đột nhiên xuất hiện một Bắc Yến Phi, luôn tỏ vẻ ta đây tài giỏi, thực khiến người khác chán ghét. Nói làm sao bọn họ thực lực từng người đều không hề kém cỏi. Sở dĩ tụ lại dưới trướng Minh Độ Thiên là vì bản thân tính cách của Minh Độ Thiên khiến họ khâm phục. Còn đối với cái loại người dựa hơi như Bắc Yến Phi, trừ bỏ chán ghét vẫn là chán ghét.

19. Chương 19

Hỉ Ca cùng Thất Tử cưỡi ngựa một đường chạy tới cửa khẩu Tây Giang, vốn tưởng nếu không bị quái quần ẩu thì ít nhất cũng đụng phải vài con quái, đằng này dọc theo đường đi bọn họ chỉ gặp vài con tinh tinh (một giống khỉ), mà bởi vì tốc độ ngựa quá nhanh nên bọn tinh tinh còn chưa phản ứng thì họ đã biến mất rồi.

Do 5 người ở cùng một đội ngũ, khi Cát Tường Như Ý dùng lệnh triệu tập thì một lát sau bọn họ đã tụ lại một chỗ. Lúc này Hỉ Ca mới hiểu được vì cái gì trên đường đi nàng và Thất Tử không gặp quái, là do bọn Cát Tường đã hấp dẫn chúng đi hết cả rồi. Nàng chỉ không hiểu làm cách nào bọn hắn có thể hạ gục nhanh tiêu diệt gọn cả đàn quái vật như thế?!

“Mọi người vất vả rồi” Thất Tử vừa đến liền ngồi xuống, nhìn ba người bạn của mình đang nằm xụi lơ trên mặt đất, chấp tay tươi cười hành lễ.

“Khách khí khách khí” Cát Tường vẻ mặt đau khổ ôm quyền đáp lễ. Con bà nó, vốn nghĩ Tây Giang không có quái cao cấp nên chính mình mới chạy nhanh như vậy. Ai biết bản đồ này là khu vực xoát quái. Bọn hắn 3 người vừa đến nơi đã bị hơn 20 con thụ yêu quấn thân. Một đồng thực vật với dây quấn dài ngoằn luôn nhìn chăm chăm người mà chảy nước miếng, làm sao người có thể khoái trá đây. Nếu không phải bọn thụ yêu này tốc độ di chuyển chậm, phỏng chừng 3 người bọn họ đã sớm đi địa phủ ngồi uống trà rồi.

Thấy 2 người họ một bộ tươi cười bộ đỡ nhau, Hỉ Ca liếc mắt khinh bỉ, nàng không nói gì trực tiếp nhảy xuống ngựa. Cũng may màn trình diễn nhanh chóng chấm dứt khi Thất Tử nhìn thấy tình trạng thảm hại của 3 người kia.

“Đi, cùng đi lấy kho báu nào”. Cát Tường vung tay lên ra hiệu, sau đó tiến nhanh về phía trước.

Ngược lại với vẻ hăng hái của Cát Tường, mọi người ở phía sau đều rất nhất trí đi thật chậm rãi. Nếu đào ra kho báu thì ai cũng được chia phần, nhưng nếu đào ra cơ quan ám khí, bọn họ không muốn là người hy sinh đầu tiên. Hiện giờ trong đội có một người cực kỳ yêu thích việc tầm bảo (tìm kiếm bảo vật), nên loại nguy hiểm này thích hợp cho anh ta đi làm không phải sao?!

Kết quả cuối cùng rất bất ngờ, bọn họ không có đào ra bảo vật gì hết, chỉ lượm được một cái chìa khóa. Mà cái chìa khóa này ngay cả lời giới thiệu cũng không có, rốt cuộc nó dùng để làm gì, không ai biết. Cả 5 người đứng đó, mắt to trừng mắt nhỏ, cảm lạnh không thốt nổi một lời.

“Có lẽ chúng ta nên đi tìm tên kia để hỏi” Cát Tường sờ cằm, trầm ngâm nửa ngày mới phán một câu. Tình huống này xem ra là bản đồ tìm được ở một nơi nào đó và chìa khóa này dùng để mở cửa nơi đó. Có điều đây là lần đầu tiên Cát Tường gặp phải trường hợp này. Hắn trước giờ đào ra không biết bao nhiêu rương kho báu, cũng chưa từng đào ra rương đựng chìa khóa nha.

“Người nghĩ hắn sẽ thành thật nói ra sao?” Mặc Phi khinh bỉ trừng mắt nhìn Cát Tường. Bất quá, Hỉ Ca ngó tới ngó lui thế nào cũng thấy đôi mắt luôn có vẻ uơnh ướnh của Mặc Phi không thích hợp để trừng người ta, liếc mắt đưa tình thì có thể.

“Hắn sẽ nói. Nhất định nói.” Tư Văn đưa mắt nhìn Thất Tử. Hai người họ nhìn nhau như ngầm hiểu ý, cùng nở nụ cười. Hỉ Ca và 2 người còn lại đồng thời rùn mình.

Thất Tử cưỡi ngựa với Hỉ Ca, họ đi trước một bước, trở lại Nam Uyên Thành. Còn 3 người kia cứ cuốc bộ từ từ về. Hỉ Ca nghĩ thấy thật kỳ lạ, Cát Tường rất giàu nha, hắn sở hữu cả một tòa tửu lâu, như thế nào không có tiền mua ngựa a? Thất Tử tốt bụng giải thích cho nàng hiểu. Lúc trước Cát Tường nhờ người ta dạy cách cưỡi ngựa, hắn rút từ trên lưng ngựa xuống không biết bao nhiêu lần, đến nỗi bây giờ hề nhìn thấy ngựa là chân hắn lại phát run.

Đương nhiên, Thất Tử không có nói cho Hỉ Ca biết lý do vì sao con ngựa kia cứ dõ chứng đem chủ nhân ngồi trên lưng đá xuống hoài như vậy. Nguyên nhân là có người động tay động chân dở trò quậy phá. Về phần người kia là ai, khỏi hỏi cũng biết.

Vốn tưởng phải hao tổn chút thời gian để đi tìm ba tên kia, không nghĩ tới bọn hắn còn cấp bách hơn họ. Thất Tử và Hỉ Ca vừa vào thành liền trông thấy ba tên đó đang đứng đợi ở cổng thành. Vẻ mặt rất giống hung thần ác sát, nhìn như bọn giang hồ đang đứng chặn cửa thu phí bảo hộ.

Bất quá lần này bọn hắn đã thông minh ra. Biết đối phó với Thất Tử không lại nên đã kéo thêm 6 người làm trợ thủ.

“Người biết bọn kia sao?” Hỉ Ca nhìn thấy 6 người kia đều mang vẻ mặt phẫn nộ căm hờn nhìn Thất Tử liền nhịn không được tỏ mò hỏi.

“Không biết” Thất Tử một câu khẳng định chắc nịch.

“À~~” Hỉ Ca trực tiếp đem lời Thất Tử suy luận ra như sau. Thất Tử đã giết qua bọn kia, nhưng chúng không phải loại người xứng đáng cho hắn để vào mắt. Thật là, trò chơi mới khởi động vài ngày, làm sao ra nhiều cừu nhân như vậy a!

Đại khái là cừu nhân gặp nhau liền đồ mắt. Không cần nói gì hết, cả đám trực tiếp nhào vào xáp lá cà. Trong vòng chiến lâu lâu lại bay ra một cái hỏa cầu, nện xuống mặt đất phát ra âm thanh ầm ầm thật lớn.

Là một thuật sĩ yếu ớt, Hỉ Ca rất hiểu chuyện, nằng thành thật núp sau lưng Thất Tử. Hắn xem chuẩn mục tiêu xong, Hỉ Ca liền quăng ra một cái băng đồng thuật, sau đó quăng tiếp hai ba cái băng tiễn. Đối thủ của họ cũng không phải là dạng khù khờ. Thấy lực công kích của Hỉ Ca cao như vậy, lập tức chuyển mục tiêu tấn công qua nằng. Cũng may có Thất Tử làm tấm lá chắn ở phía trước, Hỉ Ca chỉ cần để ý huyết lượng của Thất Tử, lâu lâu lại cho hắn thêm chút máu. Vậy là đánh một hồi, bên kia chỉ còn lại vài người sống sót trong khi Thất Tử và Hỉ Ca đều toàn thân nguyên vẹn.

Đám người kia nhìn thế nào cũng không hiểu, vì sao bọn Hỉ Ca rõ ràng không có được sự, thế nhưng huyết lượng luôn luôn đầy. Theo lý thuyết, Thất Tử trúng đòn nhiều như vậy, đổi lại là người khác, sớm đã chết 18 lần rồi. Còn nữ thuật sĩ ở phía sau nữa, cho dù băng đồng thuật cùng băng tiễn không hao tổn pháp lực nhiều nhưng pháp lực cũng không phải là thứ vô hạn, vậy mà xem ra nằng ta đích thực là pháp lực dùng hoài không hết a.

Vốn mấy người kia thấy bọn Hỉ Ca còn chưa chết, đang muốn tiếp tục đánh, ai biết ở góc phố đột nhiên truyền đến một trận bước chân hành quân chỉnh tề. Hỉ Ca cùng Thất Tử trao đổi ánh mắt, đồng thời thở dài.

Ở trong thành chủ tụ tập đánh nhau là phạm pháp. Mặc kệ người có lý do gì. Về phần hình phạt thì rất đa dạng, có thể bỏ tù, có thể trói gô dẫn đi diễu phố, mà cũng có thể là chặt đầu thị chúng, tùy tình hình mà NPC sẽ quyết định.

Mặc dù trò chơi này cho phép người chơi cướp ngục, bắt quá hạn giờ cấp bậc sào (tổng binh quân) của người chơi là 20, người cao nhất cũng chỉ mới 29 cấp, mà thủ vệ của thành chủ đều là NPC cấp 150. Cướp ngục là chuyện tình về sau a.

Cũng may thủ vệ xem như biết giảng đạo lý, Hỉ Ca cùng Thất Tử là phòng vệ chính đáng. Chỉ là băng tiễn của Hỉ Ca đã phá hư ngã tư đường, còn giết 3 người đến nỗi bị hồng danh (tên chuyển sang màu đỏ) nên bị gán vào dạng tội phạm truy nã. Thế là nằng cùng Thất Tử bị tuyên án ngồi tù một ngày.

Hỉ Ca chơi trò chơi này lâu như vậy cũng chưa từng giết người đến nỗi phải vào ngục. Đây là lần đầu tiên. Cảm giác cũng thật mới lạ. Ngục giam của Nam Uyên Thành là một tòa mê cung ngầm dưới đất. Sau khi đem hai người tống vào bên trong, thủ vệ đóng cửa đá lại rồi bỏ đi.

Theo như lời Thất Tử nói thì trong ngục giam có rất nhiều quái vật, cấp bậc không đồng nhất, giết quái vật cấp bậc càng cao thì điểm tội ác của họ sẽ càng giảm. Hay nói cách khác là họ sẽ được tha bổng trước thời hạn.

Theo bậc thang đi xuống dưới, đập vào mắt đầu tiên là hai cánh cửa bằng đá màu đen thật lớn, bên trên điêu khắc rất nhiều hình thù, đại khái là mấy cái truyền thuyết gì đó về nơi này. Trên cánh cửa có khắc hai viên dạ minh châu, giữa bóng tối phát ra ánh sáng âm u.

Nhờ chút ánh sáng từ dạ minh châu, miễn cưỡng có thể nhìn thấy xung quanh đều là những bức tường đen ngòm. Chuột chạy rong khắp nơi trên mặt đất. Cũng may Hỉ Ca không sợ chuột. Dưới chân toàn là xương trắng, khi bước đi sẽ giẫm lên chúng, tiếng xương vỡ vụn vang vọng trong mê cung nghe thật rợn người.

Xem ra Thất Tử thường xuyên đến nơi này, thế nên hắn rất tự nhiên lôi trong người ra một cây nến và một cái hỏa diêm (cái vật giữ lửa trong ống trúc á, xem phim kiếm hiệp để biết thêm chi tiết). Cuối cùng hai người cũng có chút ánh sáng để nhìn cho rõ cảnh vật xung quanh.

Ngục giam này thật ra cũng không tính là mê cung. Chẳng qua nơi này có rất nhiều thạch thất (nhà đá) y chang nhau. Hơn nữa không ai biết chỗ này rộng đến đường nào. Cho nên đi tới đi lui một hồi rất dễ bị lạc đường.

Hỉ Ca cầm cây nến đứng trước một tòa thạch thất, nghiêng đầu nhìn Thất Tử, thấy hắn không nói gì liền mạnh dạn đưa tay đẩy cánh cửa đá. Thất Tử tiến vào trước. Hỉ Ca do dự chốc lát rồi cũng vào theo. Cánh cửa đá phanh một tiếng đóng lại.

Hỉ Ca còn chưa kịp lấy lại nhịp thở đã nghe một tiếng rít chói tai vang lên. Nàng ngẩng đầu liền thấy một con chuột khổng lồ, lông đỏ sậm đang hướng Thất Tử đánh tới.

“Biến dị huyết thử (chuột biến dị), quái tinh anh 30 cấp” Thất Tử đã hơn 20 cấp, hắn có thể nhìn thấy thông tin của quái vật cao hơn hắn trong vòng 10 cấp.

Sau khi Thất Tử báo thông tin, Hỉ Ca liền tìm một địa phương an toàn để đứng, lấy ra pháp trượng quăng một cái băng đồng thuật qua. Trời đúng là không toại lòng người nha. Đại khái bởi vì quái vật trong ngục giam rất dễ bị chọc giận, Hỉ Ca mới vậy một chiêu vậy mà cũng đem cừu hận hấp dẫn qua đây. Nhìn thấy con chuột biến dị hướng mình rống, Hỉ Ca thập phần trấn định lại quăng qua một cái băng đồng thuật. Thật không may, bởi vì cấp bậc chênh lệch quá lớn nên kỹ năng của nàng đánh không trúng mục tiêu. Đại khái Hỉ Ca phải liên tục sử dụng 5-6 lần băng đồng thuật mới thành công được 1 lần. May mà động tác của Thất Tử rất nhanh, ở nửa đường đã đem biến dị huyết thử ngăn cản. Một dao của hắn cắm ngay con mắt của huyết thử. Tiếng thét chói tai của quái vật thiếu chút nữa đâm thủng màng nhĩ của Hỉ Ca.

Thực lực của Thất Tử dù mạnh, nhưng đối kháng với quái tinh anh cấp 30 thì huyết lượng vẫn cạn rất nhanh. May mắn hai người bọn họ xem như phối hợp đã lâu, kết quả xem như không tồi, Hỉ Ca giữ vững tần suất thêm máu cho hắn, không khiến hắn nửa đường phải hy sinh.

Chiến đấu khoảng 5 phút, quái chuột không tình nguyện ngã xuống. Hỉ Ca hoài nghi huyết lượng của con quái này chẳng nhiều nhận gì. Đánh một chút liền chết. Vốn tưởng quái 30 cấp sẽ bạo ra vật tốt, ai biết trừ bỏ giảm một chút điểm tội ác cho hai người, nó chỉ bạo ra một đôi mắt.

>> Biến dị huyết thử song đồng tử, thần bí vật phẩm, tác dụng không rõ.

Hỉ Ca đem cặp mắt quăng vào ba lô. Sau đó 2 người tiếp tục đi tới.

20. Chương 20

Hai người ở trong ngục giam cũng không biết đã đánh bao nhiêu quái, có lần bước vào gian thạch thất kia liền đụng phải hai con nhân sư bằng đá, chưa kịp phản ứng đã thấy mình bị tổng trở ra cửa vào bên ngoài bậc thang. May mắn là lúc đang ngồi tù thì bị giết chết cũng không giảm cấp bậc. Thế, cứ như vậy chiến đấu với quái vật một hồi, trong ba lô của Hỉ Ca có khoảng 5-6 cặp mắt của những giống sinh vật gì đó không rõ. Rốt cuộc thời gian tha bổng cũng đến.

Bất quá, Hỉ Ca không có được thả ngay lập tức mà là bị đưa đến gặp trưởng ngục. Gặp trưởng ngục rồi, Hỉ Ca mới hiểu những cặp mắt quái vật kia dùng để làm gì.

Theo lời trưởng ngục nói, chỉ có quái tinh anh ở ngục thất mới bạo ra những cặp mắt này. Màu mắt khác nhau đổi lấy những lệnh bài khác nhau. Mắt màu đỏ có thể đổi lấy lệnh bài giảm 3 điểm tội ác. Mắt màu tím đổi lấy lệnh bài giảm 5 điểm tội ác. Cuối cùng là mắt màu xanh có thể đổi lấy lệnh bài truy nã của Nam Uyên Thành. Chỉ cần viết một cái tên lên tấm lệnh bài này, trong vòng 3 giờ, thủ vệ của Nam Uyên Thành sẽ tiến hành truy nã người mang tên đó. Mặc dù chỉ có giới hạn truy nã trong Nam Uyên Thành, nghĩ nghĩ thì cũng không có nhiều hữu dụng lắm, bất quá ai biết được sau này có khi lại cần dùng đến a.

Ra khỏi cửa nhà giam, Hỉ Ca thuận tay ném cho Thất Tử mấy tấm lệnh bài giảm điểm tội ác. Nàng tự thấy bản thân không cần dùng đến mấy thứ này, nhưng với tính cách của Thất Tử, đảm bảo không tới 2 ngày liền sẽ dùng hết sạch đám lệnh bài đó.

“Đi tẩu lâu, bọn Cát Tường hình như đã dò ra lai lịch của cái chìa khóa kia.” Thất Tử không đợi Hỉ Ca phản ứng đã nhanh nhẹn kéo cánh tay nàng lôi đi.

Bình thường Hỉ Ca không thích cùng người khác da thịt tiếp xúc. Cho dù là tiểu đệ cũng không ngoại lệ. Nếu Sở Tiểu Ca không có lý do chính đáng mà dám đụng chạm nàng, nàng liền đem hắn ra một góc đánh

cho một trận. Nàng cúi đầu nhìn xuống cổ tay đang bị Thất Tử nắm... cách một lớp quần áo... hình như cũng không có gì đáng ngại. Hỉ Ca nghĩ nghĩ một hồi liền quyết định quên đi.

Lần thứ hai đi vào căn phòng chữ Thiên của Cát Tường từ lâu, khác với lúc trước, hiện giờ trên bàn bày toàn bộ món ăn ngon đặc giá nhất của bốn tiệm. Nhìn thấy Thất Tử kéo tay Hỉ Ca đi vào, ba người kia có chút đăm chiêu, liếc mắt nhìn nhau nhưng không nói gì.

“Vừa ăn vừa nói đi” Truyền thống tốt đẹp của người Trung Quốc, trao đổi cảm tình đều diễn ra trên bàn ăn.

Hỉ Ca cũng không cùng họ khách khí, liền ngồi xuống ăn uống tự nhiên. Nàng còn chưa có dịp thử qua mấy món ăn của Cát Tường từ lâu đây. Người ta mỗi ngày xếp hàng dài để vào đây, nhất định hương vị phải rất ngon a. Nàng nhanh tay gấp một bụi hoa màu đỏ bỏ vào miệng, mùi vị giống trái bình quả (hem biết là trái gì nha T___T), sau đó là bụi hoa màu vàng nhạt, thật ngon, là vị quả đào.

Nhìn thấy nguyên một bàn đồ ăn, Hỉ Ca chỉ chuyên chú gấp mấy bụi hoa, trông mắt 4 tên nam nhân muốn lòi ra luôn. Bụi hoa trong trò chơi này là một loại đặc thù thực vật. Màu sắc khác nhau cho ra mùi vị khác nhau. Còn nữa, mặc dù bụi hoa mọc đầy trên mặt đất, nhưng chỉ có những người đã học đến cao cấp đầu bếp mới có thể chế biến chúng thành thức ăn.

Thật ra, Hỉ Ca đối với thức ăn cũng không có hứng thú đặc biệt gì. Ở cuộc sống thật, nàng tùy tiện ăn cái gì cũng được. Nhưng nàng có hứng thú với đặc thù kỹ năng đầu bếp của trò chơi này a. Hương vị món ăn trong trò chơi sau khi chế biến có mùi vị rất kỳ lạ.

“Khụ... nghe nói tám bản đồ là ba người kia đánh được ở đầm lầy nước sâu. Có điều ta không nghĩ ra nơi đó có cửa ngầm gì.” Tư Văn nói xong cũng bắt chước Hỉ Ca vươn tay cầm lấy một khối bụi hoa màu xanh, vừa cho vào miệng liền nhin không được lộ tuôn đầy mặt.

“Cái đó là vị mù tạt. Ăn nó vào, thể lực trong một ngày sẽ không thuyên giảm.” Hỉ Ca cười mỉ mỉ giải thích. Mù tạt là hương vị mà người bình thường rất khó thừa nhận. Hy vọng Tư Văn sẽ không vì vậy mà sinh ra bóng ma tâm lý a.

Đứa nhỏ thực đáng thương, khuôn mặt trắng trẻo giờ biến thành đỏ gay. Hỉ Ca vẫn một dạng “không liên quan đến ta”, chỉ thuần túy chong mắt xem kịch vui càng khiến Tư Văn muốn khóc rống hơn.

Nguyên bản Cát Tường và Mặc Phi cũng muốn ném thử bụi hoa, nhưng nhìn thấy biểu tình thống khổ trên mặt huynh đệ mình, hai người liền dứt khoát thu tay về. Không dám cùng Hỉ Ca so đo. Vốn tưởng nàng là nữ sinh ngây thơ, không nghĩ tới nàng cùng một loại người với Thất Tử a (biến thái =))).

“Nếu ta đoán không lầm, chìa khóa này dùng để mở cửa hầm của boss Cửu Long.” Hỉ Ca vẫn nhớ rõ mỗi thù bị giết 2 lần. Bắc Yến Phi vẫn bắt nàng giao ra chìa khóa gì đó. Nhớ khi ấy 3 tên kia ám toán nàng, rồi bọn họ cùng đánh mấy con giao long thủ vệ. Con giao long do Hỉ Ca giết bạo ra chiếc nhẫn 18 cấp. Có thể chìa khóa này bạo ra từ 1 trong 3 con giao long thủ vệ còn lại.

“Chính là cái chìa khóa mà Minh Độ Thiên vẫn muốn tìm trên người ngươi?” Lúc ở hải vương điện, mặc dù đã chết, Thất Tử vẫn không hồi địa phủ nên có nghe được đoạn đối thoại của Hỉ Ca với đám người Minh Độ Thiên.

“Đúng vậy, là nó. Bọn người Minh Độ Thiên cố chấp muốn tìm nó như vậy, xem ra đồ vật bên trong căn hầm nhất định không tồi.” Thật không nghĩ tới, quay qua quay lại, rốt cuộc chìa khóa vẫn rơi vào túi mình. Hỉ Ca ngả người dựa vào lưng ghế mềm mại phía sau, môi nhếch lên, tâm tình cực kỳ tốt.

“Vậy tìm thời gian rảnh, mọi người cùng nhau đi xem thử.” Muốn đến hầm đá, trước hết phải đánh bại boss Cửu Long, Cát Tường suy tính một lát liền đưa ra đề nghị.

“Còn tìm thời gian rảnh làm gì, thừa dịp có mặt lão đại ở đây, đi luôn bây giờ đi.” Tư Văn vừa nói vừa thè lưỡi, tay liên tục quạt, ánh mắt vẫn hồng hồng, thoạt nhìn giống như con thỏ.

“Cũng tốt. Một lát nữa ta còn có chuyện.” Thất Tử gật đầu đồng ý.

Hỉ Ca nhún vai, “Ta sao cũng được.” Nàng là một tên thuật sĩ yếu ớt, chủ yếu là đi ăn theo. Mấy người bọn họ kỹ thuật đều rất cao. Phóng chừng đánh boss Cửu Long cũng không cần đến nàng trợ giúp.

Thế là một hàng người chạy tới đầm lầy nước sâu. Bọn họ rất nhẹ nhàng thoải mái đem đám thủ vệ xung quanh tể đàn dọn sạch sẽ. Sau đó bắt đầu đối phó boss Cửu Long, rồng chín đầu.

Lúc bắt đầu, Mặc Phi nắm giữ điểm cừu hận rất tốt, chính là đến nửa đường, cừu hận thế nhưng bị Thất Tử hấp dẫn mất. Mắt thấy huyết lượng của Thất Tử rút một mảng lớn, Tư Văn thiếu chút nữa khóc đi ra. Hắn chỉ là một được sư cấp 21, căn bản không có kỹ năng thêm huyết mạnh, chỉ có thể liên tục thêm máu, một lần cũng chỉ được 3/100.

Huyết lượng của Thất Tử so với huyết lượng của kiếm khách (máu trâu) là một trời một vực, nhưng con số vẫn rất lớn a, nếu mỗi lần chỉ thêm được 3/100, vậy chắc phải mất cả năm mới đầy ống máu. Theo đà này, phỏng chừng không lâu nữa, Thất Tử liền treo (chết).

Hỉ Ca đứng bên ngoài, thấy huyết lượng của Thất Tử một hồi vẫn không có dấu hiệu đi lên, nàng liền giơ pháp trượng quăng ra một cái huyết tể. Trong nháy mắt, huyết lượng của Thất Tử liền phục hồi một nửa. Hai mươi giây sau lại quăng thêm một cái huyết tể, cột máu liền hồi đầy. Bọn Cát Tường lúc này không lo đánh boss mà quay đầu nhìn Hỉ Ca như thấy quái vật. Đây là thuật sĩ sao? Có thuật sĩ trâu bò như vậy? Thế thì được sư còn lăn lộn làm sao đây?!

“Hèn gì lão đại lại cầm tay Hỉ Ca không buông. Nếu là ta, ta trực tiếp đi qua ôm đùi nàng.” Cát Tường nhỏ giọng nói với Mặc Phi.

“Chính xác.” Nếu mang theo một thuật sĩ có kỹ năng trị liệu biến thái cỡ đó, khác nào đang đeo một cái kim bài miễn tử bên người. Mặc dù bọn hắn biết, Thất Tử cũng không phải vì kỹ năng thêm huyết của Hỉ Ca mà đem nàng cột vào người. Bất quá bọn hắn hiện giờ rất là ghen tị nha.

Hai người nói chuyện rất nhỏ, nhưng âm thanh vẫn lọt vào tai Thất Tử, hắn liếc mắt nhìn Mặc Phi, sau đó nhếch miệng cười: “Người muốn ta dẫn điểm cừu hận à?” Hàm răng trắng bóng kia khiến Cát Tường một thân run rẩy.

“Hắc hắc...” Mặc Phi cười hắc hắc, gãi gãi đầu, sau đó rất hiểu chuyện đem cừu hận kéo trở về. Lần này Thất Tử không chế lực công kích tốt hơn, không có lại đem cừu hận của boss hấp dẫn qua.

Ngoài ý muốn là hai phút sau, Cửu Long quay qua cắn Hỉ Ca. Là do nàng không cẩn thận quăng ra hai cái kỹ năng, lấy hơn 6000 điểm máu của boss. Nếu còn không tấn công nàng, Cửu Long sẽ thực hổ thẹn với cái tên rồng chín đầu của nó nha.

Haiz... Hỉ Ca thật sâu thở dài. Quả nhiên, nếu không phải Thất Tử là người hấp dẫn điểm cừu hận, nàng căn bản không thể ra tay. Vừa thấy boss hướng phía mình đánh tới, Hỉ Ca không nói hai lời, trực tiếp quay đầu bỏ chạy. Nếu còn không mau chạy, 15 cấp của nàng liền sẽ hóa mây bay.

Hỉ Ca chạy vòng quanh Cát Tường và Tư Văn hai lần, lúc này Thất Tử mới kéo được điểm cừu hận trở về. Sau đó mọi người đồng nhất trí, Hỉ Ca thêm huyết, Thất Tử kéo cừu hận, vậy là an toàn nhất.

Sau đó, chỉ có Thất Tử cùng Hỉ Ca đánh boss. Mặc Phi và Tư Văn bị đá kích trầm trọng. Bọn hắn một cái là cực phẩm máu trâu, một cái là đẳng cấp được sư, thế nhưng đều bị đá ra ngoài thành người vô công rồi nghề. Còn cho người ta đường sống không a.

Cát Tường thì hoàn toàn ngược lại, hắn rất vui vẻ bảo rằng về sau nên cùng tổ đội đánh quái với Thất Tử, như vậy sẽ càng an toàn.

Sau khi giải quyết xong boss Cửu Long, nhặt lên 2 kiện trang bị, đợi một lúc cho thi thể của boss biến mất, cánh cửa hầm đá ngay dưới móng của boss mới lộ ra. Thất Tử ngoác tay, Cát Tường hiểu ý liền chạy như điên qua mở cửa.

21. Chương 21

Sau khi cửa mở, đợi thêm vài giây, Cát Tường thật cẩn thận là người thứ nhất tiến vào hầm. Một lát sau, trong kênh đội ngũ nghe được tiếng Cát Tường bảo mọi người cùng đi vào.

Hỉ Ca vừa bước qua cửa đá, bảng nhiệm vụ liền chớp động, nàng mở ra thì thấy một nhiệm vụ mới xuất hiện: thăm dò tầng 1 vực sâu, tiến độ hoàn thành 0%, phần thưởng không biết.

“Mọi người đều nhận nhiệm vụ sao?” Hỉ Ca đọc xong phần nhiệm vụ của mình mới ngẩng đầu hỏi những người còn lại. Thế là mọi người đều đem nhiệm vụ nói ra. Không ngờ mỗi người tiếp nhận một nhiệm vụ khác nhau. Hơn nữa, nhiệm vụ của Hỉ Ca là đơn giản nhất.

Nhiệm vụ của Cát Tường là thu thập 100 huyết châu. Mặc Phi là nhiệm vụ giết chết 100 thủ vệ. Nhiệm vụ của Tư Văn là giết chết 4 con ác quỷ. Nhiệm vụ của Thất Tử mới là kinh điển, giết chết kẻ thống trị vực sâu (tên trùm) Táp Nặc Tư.

“Đúng là nam nữ khác biệt. Niên đại nam nữ bình đẳng đã xa rồi a.” Sau khi đọc qua nhiệm vụ của Hỉ Ca, 4 nam nhân vừa thở dài vừa đi trước dò đường. Hỉ Ca ở phía sau nhún vai lắc đầu, này cũng không phải lỗi của nàng. Nhìn cũng biết hệ thống phân chia nhiệm vụ dựa vào thực lực của từng cá nhân. Điều làm cho Hỉ Ca ngạc nhiên là không ngờ thực lực của Tư Văn thế nhưng lại rất gần với Thất Tử. Nàng vẫn nghĩ Tư Văn là được sự, thực lực hẳn phải là yếu nhất trong 4 người. Xem ra con mắt nhìn người của nàng quả thật có vấn đề.

Hiện giờ bọn họ đang đứng giữa một mảnh rừng hóa đá, ngẩng đầu chong mắt cũng không thể thấy ánh mặt trời. Ánh sáng duy nhất ở nơi này đến từ thạch thụ (cây hóa đá), trên đầu thạch thụ lóe ra ánh sáng màu tím nhạt. Cả vực sâu được bao bọc bởi một màu tím hoang mang.

Huyết châu của Cát Tường tìm rất dễ dàng. Dưới mấy tàng cây có đây. Chỉ là mỗi lần Cát Tường cúi người nhặt huyết châu, đằng sau thạch thụ đột nhiên sẽ xuất hiện 2-3 tên thủ vệ. Có lẽ vì không có ánh sáng mặt trời chiếu rọi, cho nên bọn thủ vệ này tuy mang bộ dạng con người nhưng tất cả đều có tóc trắng, mắt tím, khoác trên mình một bộ giáp trụ màu bạc, nhìn có hơi hướm phong cách quý huyết quý tộc ở thế kỷ 18 của Châu Âu.

Bất quá hành vi của chúng hoàn toàn không có phong cách “quý tộc” gì cả. Thủ vệ ở vực sâu công kích không cao, phòng ngự cũng thấp. Lần đầu tiên trông thấy chúng, mọi người còn chưa kịp động thủ, Cát Tường đã một chiêu đánh chết hẳn. Lúc tên thứ hai đi ra, Cát Tường muốn tìm điểm kinh nghiệm nên xung phong tiến lên, ai biết anh ta trực tiếp cùng thủ vệ đồng quy vu tận (chết chung). Nguyên lai lần đầu là nhờ vận khí tốt mà thôi.

Sau khi được Tư Văn cứu sống, Cát Tường rút cuộc hiểu chuyện, không có đóng vai anh hùng rơm nữa, ngoan ngoãn làm viễn thủ tấn công (đánh từ xa). Huyết lượng của anh ta không cao, thủ vệ dùng kỹ năng tự bạo một cái anh ta liền đi đời. Cho nên mỗi lần anh ta đi nhặt huyết châu, liền đem Mặc Phi làm tấm lá chắn.

Lúc đầu, vì kỹ năng tự bạo rất biến thái của đám thủ vệ mà mọi người lúng túng tay chân. Nhưng sau đó họ càng phối hợp thì càng ăn ý. Giống như Mặc Phi và Cát Tường hợp tác cực kỳ thuần thục, thậm chí không cần Tư Văn thêm huyết cho họ. Cát Tường chính là vũ giả, mà chức nghiệp vũ giả viễn công có rất nhiều kỹ năng khống chế. Mỗi lần thủ vệ sắp tự bạo, Cát Tường chỉ cần quăng ra một kỹ năng chế trụ, vậy là đám thủ vệ không có cơ hội tự bạo. Sau đó bọn họ liền dễ dàng giết chết nó.

Nhìn Cát Tường canh thời điểm để phóng ra kỹ năng khống chế cực kỳ chuẩn xác, Hỉ Ca phải âm thầm gật đầu tán thưởng. Chính nàng lúc trước luyện chức nghiệp vũ giả một thời gian dài cũng không tự tin nói nàng có thể đánh như vậy chuẩn. Quả nhiên núi cao còn có núi cao hơn. Vậy mà lúc trước còn dám tự xưng nữ vương, thật đúng là trò cười mà.

Họ đi hết 1/4 khu vực, nhiệm vụ của Cát Tường và Mặc Phi đều đã hoàn thành. Nhưng mới thấy 1 con ác quỷ xuất hiện trong nhiệm vụ của Tư Văn mà thôi.

Ác Quỷ vực sâu là quái vật thuộc hắc ám pháp hệ, sử dụng hắc ám pháp thuật, hơn nữa là kỹ năng công kích sát thương cao trên phạm vi rộng. Hỉ Ca cùng Tư Văn, hai người tận lực thêm huyết, bọn họ mới miễn

cưỡng giết được 1 con Ác Quỷ. Kỳ thật chuyện này khó khăn nhất chính là bọn họ không có vật phẩm đối kháng hắc ám tính năng. Quái ở nơi này, công kích đều có chứa hắc ám tính năng, chúng giống như độc được, có chứa chất ăn mòn. Thất Tử mỗi lần trúng chiêu sẽ có tình trạng mất máu theo giây. Nếu không phải có Hỉ Ca ở bên cạnh, chỉ một mình Tư Văn thêm máu sẽ không kịp với tình trạng mất máu đó.

Sau khi diệt con Ác Quỷ đầu tiên, mọi người quần tơi quần lui nửa ngày cũng không nhìn thấy con thứ hai. Cũng may thủ vệ nơi này cho điểm kinh nghiệm rất hậu hĩnh, cả đám liền vui vẻ vừa đi tìm vừa xoát quái. Sau khi giết chết tên thủ vệ thứ 100, con Ác Quỷ thứ hai mới xuất hiện...

Suốt 4 giờ giết đám thủ vệ, Hỉ Ca rốt cuộc lên tới cấp 18. Không thể không nói, đến bây giờ, ngoài một ít thạch huỳnh quang dùng cho rèn đúc, đám quái vật ở nơi này chẳng bạo ra bất cứ trang bị hay vật phẩm gì. Bất quá điểm kinh nghiệm cho đúng là đây.

Hỉ Ca thăng liền 3 cấp, nhưng bọn Cát Tường hình như không thăng cấp nào. Có điều nhìn biểu tình của họ, tựa hồ cũng thấy nơi đây rất thích hợp dùng để xoát quái chà kinh nghiệm. Ba người tụ lại một chỗ thảo luận cả nửa ngày. Hỉ Ca nghe loáng thoáng, bọn họ nói đợi làm cho xong nhiệm vụ lần này, sau đó sẽ quay lại đây xoát quái đến khi thăng 30 cấp.

Cát Tường và Tư Văn đều 28 cấp. Mặc Phi thì 29 cấp. Hỉ Ca chỉ mới 18 cấp. Thất Tử hơn nàng một chút, 25 cấp. Khu vực này toàn là quái cấp 27, Ác Quỷ là boss cấp 30. Tính toán ra, nơi này đúng là rất thích hợp để chà kinh nghiệm đến cấp 30.

Hỉ Ca không thích xoát quái. Nàng tình nguyện chạy khắp nơi tìm nhiệm vụ để kiếm điểm kinh nghiệm. Cho nên nàng cự tuyệt lời mời của Cát Tường. Về phần Thất Tử, tựa hồ hẳn cho tới bây giờ cũng chưa từng cùng người khác tổ đội xoát quái. Cát Tường căn bản không có mở miệng hỏi hẳn luôn.

Hỉ Ca mở cửa sổ nhiệm vụ của mình, phát hiện bản đồ khu vực chỉ đánh dấu 95% hoàn thành. Mảnh đất phía bên phải vẫn tối đen, bọn họ còn chưa đi qua đó.

Vào lúc này, nhiệm vụ của ba người kia đều đã hoàn thành, chỉ còn nhiệm vụ của Hỉ Ca và Thất Tử là chưa. Bởi vì bọn họ tổ đội với nhau, trước khi nhiệm vụ của toàn đội hoàn thành, không ai lĩnh được phần thưởng gì hết.

Thất Tử tiếp tục là người dẫn đường, anh dừng tiến lên phía trước. Bọn họ đi vào khu vực phía bên phải của bản đồ không lâu thì nhiệm vụ thăm dò của Hỉ Ca nhảy gần đến số 100%. Trước mắt, chỉ còn một khu doanh trại nữa thôi. Trên bản đồ hiện thị khu doanh trại màu đỏ, nghĩa là bên trong có boss biến dị.

Sau khi bước vào doanh trại, dạo vòng quanh một hồi, bọn họ mới phát hiện ở đây không có thủ vệ, kỳ thật là không có bóng dáng con quái vật nào. Động vật sống duy nhất là một con heo màu hồng phấn vẫn nhí nha nhí nhảnh cùng đi cùng đến với bọn họ từ lúc này tới giờ.

“Nó là Tật Nặc Tư?” Mi mắt Hỉ Ca giật giật, rất không muốn tin khi nhìn thấy trên đầu con heo quả thật có một cái tên đang sáng lấp lánh, Tật Nặc Tư. Không phải tự nhiên mà quái được xưng là biến dị boss, bởi vì chúng luôn rất... dị. Nhưng cái này có phải quá... dị rồi không?

“Hô hô” Tật Nặc Tư vốn đã nhìn thấy bọn Hỉ Ca từ trước, chẳng qua người ta thực bình tĩnh đi tới đi lui không thèm để ý đến nó mà thôi.

Thất Tử không nói hai lời, trực tiếp cầm chủy thủ hướng cần cổ con heo đâm tới. Hắn mặc kệ con vật này là biến dị kiểu gì, chỉ cần biết giết nó rồi là nhiệm vụ sẽ hoàn thành.

“Người không thể giết ta.” Đứng nhìn Tật Nặc Tư thân mình tròn trịa mà lăm lăm, tốc độ di chuyển của nó lại cực nhanh. Chủy thủ của Thất Tử cắt qua cổ nó một đường, chỉ chảy ra một ít máu, cũng chưa lấy được mạng nó.

“Người là kẻ thống trị vực sâu?” Thất Tử thu hồi chủy thủ, tùy tiện hỏi một câu. Hắn rất khó hình dung làm thế nào mà một con heo có thể thống trị vực sâu này.

“Ta là kẻ thống trị của tầng 1” Nhìn thấy ánh mắt không mấy tin tưởng của đám con người, Tật Nặc Tư liền lắc lắc cổ nói tiếp “Bất quá sau khi ta biến thành bộ dạng này, không ai nghe lời ta nữa!”

“Ra vậy” Thất Tử gật đầu, sau đó lại đâm một đao qua.

“A... vị thích khách vĩ đại này, nếu người không giết ta, ta liền nói cho người biết làm thế nào để tiếng vào tầng thứ 2. Nơi đó có rất nhiều quặng thạch quý giá, còn có, giết chết thủ lĩnh tầng 2 sẽ nhận được một bộ sáo trang.”

Con heo, vì mạng sống của nó, liền đem toàn bộ thông tin không được phép tiết lộ nói ra hết. Đây chính là bi kịch của boss a. Bởi vì chúng nó cũng biết sợ hãi. Hỉ Ca lắc đầu cảm thán. Nếu là nàng, nàng sẽ tha mạng cho Tạp Nặc Tư. Dù sao, giết chết một con heo không có khả năng phòng vệ, thật sự rất mất hình tượng. Bất quá đây là chuyện của Thất Tử. Với Thất Tử mà nói, hần cần bản không biết hình tượng có mặt mũi ra làm sao.

“Giết người rồi không phải ta cũng sẽ đi được đến tầng 2 sao?!” Thất Tử trầm mặc nửa ngày mới tựa tiểu phi tiểu nói.

“Người làm sao biết?!” Đáng thương cho tiểu trư, liền như vậy bị một đao cửa cổ.

Sau khi nhiệm vụ hoàn thành, Hỉ Ca được một cái đai lưng thuật sĩ, một bộ vực sâu sáo trang, một cái hắc ám minh quang chi hộ có thuộc tính +15 tinh thần lực, kháng hắc ám tính năng +7.

Bọn Cát Tường cũng được một bộ sáo trang theo đúng chức nghiệp của từng người, là sáo trang cấp 30. Đây cũng không tính là tốt, bất quá chúng đều có hắc ám kháng tính, cho nên mặc lên người rồi ở vực sâu thoát quá là lựa chọn không tồi.

Hỉ Ca ném đai lưng vào ba lô, xoay qua nhìn thấy Thất Tử vẫn đứng ngốc một chỗ, trên mặt là biểu tình “không thể tin nổi”, nàng liền đi qua đẩy hần một cái, hỏi: “Làm sao vậy?”

>> Nhiệm vụ hoàn thành 5%, thưởng cho: không.

Đọc phần nhiệm vụ của Thất Tử xong, Hỉ Ca vỗ vỗ vai hần tỏ ý an ủi cùng cổ vũ. Đứa nhỏ đáng thương! Ai biết người khi dễ một con heo không có khả năng phản kháng a. Giờ thì tốt rồi, hệ thống không thêm thưởng cho người luôn.

22. Chương 22

May mắn là, tuy Tạp Nặc Tư biến thành một con heo, nhưng dù sao nó cũng là boss, nên gia tài của nó không hề ít. Giết con heo bạo ra được một cái chìa khóa, một bản vẽ và một đôi hài ám nguyên tàn phiến. Mặc dù chỉ là kiện trang bị cấp tàn phiến nhưng ít nhiều cũng là phần thưởng a. Mọi người nhất trí đem cặp giày kia tặng cho Thất Tử xem như bồi thường.

****Giải thích ngoài lề:** mình chưa từng chơi game online kiểu nhập vai thế này, nên không rõ lắm cách chia cấp bậc trang bị ra sao. Nhưng đọc đến giờ thì mình thấy hình như truyện này na ná với Trọng Sinh Tặc (là truyện du hí dựa theo game phương Tây), cho nên cấp bậc có lẽ được phân chia như sau: bạch trang (màu trắng, thấp nhất) >> lục trang (màu xanh) >> lam trang (màu xanh ngọc) >> tử trang (màu tím) >> ám kim (màu vàng) >> tàn phiến >> truyền kỳ >> thần cấp (cao nhất). Tàn phiến mặc dù được đặt cao hơn ám kim nhưng nếu không có đủ một bộ trang bị (áo quần, giày, nhẫn...v.v..) thì công dụng của nó lại không cao như trang bị đơn lẻ của ám kim. Đó là mình đọc truyện rồi suy đoán ra vậy thôi chứ không biết có đúng hay không nha. Hết giải thích **

Về phần bản vẽ, Mặc Phi nhất lên xem xong liền trực tiếp ném qua cho Hỉ Ca. Đó là bản vẽ 35 cấp cự kiếm hồn thương, tử trang (màu tím). Bản vẽ này nếu đem ra ngoài bán tuyệt đối là hàng xa xỉ. Cho dù hiện tại chưa chắc có người có đủ bản lĩnh làm ra nó, nhưng thuộc tính rất không tồi a, quặng thạch yêu cầu cũng rất dễ tìm. Có thể nói cây cự kiếm này là cực phẩm vũ khí cho người chơi từ cấp 35 đến cấp 45.

Hỉ Ca cầm bản vẽ nghiên cứu nửa ngày, lúc ngẩng đầu lên thì phát hiện Mặc Phi đang liếc mắt đưa tình nhìn nàng. Hỉ Ca run run lui về sau 2 bước.

“Người... người muốn làm gì?”

“Hắc hắc... Hỉ Ca a

Người mất bao lâu mới làm xong thanh kiếm này?” Mặc Phi siểm nịnh hướng Hỉ Ca nháy mắt.

Cả người Hỉ Ca nổi đầy da gà da vịt. Sau khi nghiêm túc suy nghĩ, nàng mới trả lời.

“À, nếu có đủ tài liệu, phỏng chừng 5 hay 6 ngày là được.”

Mặc dù hệ thống đem tất cả phương pháp rèn đúc dạy cho người chơi, nhưng người chơi vẫn cần một khoảng thời gian để thích ứng với chức nghiệp. Trò Thịnh Thế này mô phỏng giống thật đến gần 100% . Cho nên rèn đúc vũ khí trong trò chơi so với thế giới thực cũng không khác nhau là mấy, hệ thống chủ yếu chỉ đơn giản hóa quá trình một chút mà thôi. Lúc trước Hỉ Ca phải tiêu tốn vài ngày mới có thể tạo ra một cây chủy thủ màu lam tối ưu, đó là vì nàng còn chưa thuần thục.

Hiện giờ, tuy không dám tự nhận bản lĩnh đầy mình, nhưng có thể khẳng định, so với hồi mới nhập môn, nàng sẽ không lãng phí nhiều thời gian như vậy. Để có thể tấn thăng cấp thợ rèn, nàng cần đem thanh cự kiếm màu tím kia tạo ra, tự phỏng đoán một chút chắc cần khoảng 5-6 ngày. Đương nhiên, điều này có nghĩa là nàng phải bỏ qua chuyện luyện cấp. Vài ngày tính ra cũng không lâu lắm, có điều cấp bậc nhất định sẽ tụt hậu nhiều.

“Cút qua một bên cho lão tử. Chừng đó thời gian đủ cho Hỉ Ca thăng tới 30 cấp. Chỉ là một cây cự kiếm màu tím mà thôi, chính mình bỏ tiền ra mà mua.” – Cát Tường trực tiếp xách cổ Mặc Phi đang đứng trước mặt Hỉ Ca ném qua một bên.

Lời nói của Cát Tường rất có đạo lý. Nguyên bản bọn hắn cùng Hỉ Ca không quá quen thuộc. Hỉ Ca và Thất Tử thân thiết, không có nghĩa nàng phải lãng phí 5-6 ngày hỗ trợ làm ra thanh kiếm này cho bằng hữu của Thất Tử. Mặc dù bản vẽ là họ nhường cho Hỉ Ca, nhưng Cát Tường không muốn dùng nhân tình đến bất buộc nàng. Huống hồ, phân chia vật phẩm nhiệm vụ này nó đều dựa vào nhu cầu của từng người trong đội. Bản vẽ thuộc về Hỉ Ca là điều đương nhiên. Còn nàng có đồng ý đúc thanh kiếm hay không, đó thuần túy là vấn đề tình nghĩa.

“Thăng cấp có thể từ từ cũng được. Mấu chốt là quặng mỏ a. Hiện tại quặng cấp 2 không nhiều lắm, chỉ có thể từ từ tìm mà thôi. Bất quá, ta hứa, lúc ngươi thăng đến cấp 35, sẽ có thanh kiếm cho ngươi.” – Hỉ Ca hướng Mặc Phi cười nói. Dù sao cũng phải thăng cấp kỹ năng rèn đúc. Bản vẽ này vừa đúng lúc có thể sử dụng.

“A~~ Hỉ Ca~~ ta biết ngươi là người tốt mà

” – Mặc Phi thoát khỏi cánh tay của Cát Tường, hướng Hỉ Ca lao qua, tỏ ý muốn ôm nàng một cái thăm thiết.

Hỉ Ca nhìn Mặc Phi hướng chính mình lao tới, trong đầu nhanh chóng vận chuyển, nên cho hắn một cú xoáy người? Hay một cước đá bay hắn đây?

Cũng may khi còn cách Hỉ Ca khoảng 2 mét, Mặc Phi đột nhiên ngừng lại, sau đó từ cái giang tay muốn ôm chuyển thành cái bắt tay gắt gao. Hỉ Ca nhìn hai bàn tay đang bị Mặc Phi nắm a nắm, có chút khó hiểu.

Về phần vì sao Mặc Phi đột nhiên ngừng lại... ừm... bởi vì Hỉ Ca một mực chú ý hành động của Mặc Phi, cho nên không thấy thời điểm Mặc Phi chạy ngang qua Thất Tử, bàn tay Thất Tử lơ đãng đưa lên cần cổ sờ nhẹ một cái. Chỉ là hành động thoáng qua, nhưng bạn học Mặc Phi rất có ý thức tự giác, nhanh chóng đình chỉ hành vi ngu xuẩn lại.

Theo như hiểu biết của Mặc Phi đối với Thất Tử, nếu quả thật hắn ôm trúng Hỉ Ca, như vậy từ hôm nay trở về sau, hắn khi ngủ đều phải trợn tròn mắt, phòng ngừa trên cổ nhiều thêm một cây chủy thủ vào lúc nửa đêm nha.

“Muốn đi tầng 2 của vực sâu không?” – Tư Văn cầm chìa khóa, hỏi ý kiến mọi người.

Thất Tử nhìn cánh cửa xuất hiện trên mặt đất sau khi Tật Nặc Tư biến mất, lắc đầu nói.

“Chờ cả đội đại khái lên đến cấp 35 đi rồi tính. Tầng 2 quái vật cấp bậc chắc chắn không thấp. Hiện tại nếu chết sẽ không có biện pháp làm nhiệm vụ tiếp.”

Mặc dù nói nhiệm vụ thăm dò bản đồ mới cho phần thưởng rất hậu hĩnh, nhưng nguy hiểm đồng dạng cũng rất cao. Lần này bọn hắn may mắn, đụng phải biến dị boss không có lực công kích. Ai biết tiếp theo sẽ gặp

cái dạng boss biến dị kiểu gì. Thất Tử mặc dù không sợ chết, nhưng hắn cũng không nhàm chán đến nỗi đâm đầu vào chỗ chết nha.

“Vây cũng tốt, chuyện này bàn sau. Chúng ta trước đi ra ngoài đã.” – Cát Tường tán thành ý kiến của Thất Tử.

Một hàng người vừa bước ra khỏi hầm đá, hệ thống liền phát tin tức: Tiểu đội Cát Tường Như Ý thành công thăm dò vực sâu tầng 1, đã bại boss thống trị. Bản đồ vực sâu tầng 1 chính thức mở ra. Cửa vào ở tế đàn Đầm lầy nước sâu, hoan nghênh người chơi đến khám phá.

Sau khi hệ thống phát tin tức, thủ lĩnh các thế lực lớn ở Nam Uyên Thành có những phản ứng hoàn toàn không giống nhau.

Chủ nhân nhà bán đấu giá duy nhất của Nam Uyên Thành là Bát Bảo Lão Lão trực tiếp mở ra tin tán gẫu, gửi đi một tin nhắn, sau đó cười mị mị tiếp tục ngồi uống trà.

Ở phía bắc của Nam Uyên Thành, trong băng xuyên nham động, Minh Độ Thiên mặt không chút biểu tình quay đầu hỏi cánh tay phải của mình là Chư Cát Hầu: “Là cửa đá kia sao?”

Tiếng nói trầm thấp, nghe không ra cảm xúc gì, công kích trên tay vẫn không hề giảm bớt, chỉ vài giây sau thì băng xuyên tuyết nhân 30 cấp liền nằm đo ván.

“Đúng vậy” – Chư Cát Hầu gật đầu.

“Ta muốn biết đội ngũ đó gồm những ai.”

“Đã biết lão đại”

Chuyện các thế lực ở Nam Uyên Thành phản ứng ra sao, với Hỉ Ca mà nói, đều chẳng có chút quan hệ gì. Ra khỏi vực sâu, Mặc Phi sống chết muốn đi thăng cấp. Xem ra cây cự kiếm màu tím kia đúng là thuốc kích thích của hắn. Mà Thất Tử thì không nói gì, trực tiếp ẩn thân lui đội, nhanh chóng biến mất không thấy bóng dáng, chắc là đi giết người. Hỉ Ca không muốn xoát quái, nàng quyết định hồi thành đi tìm nhiệm vụ để làm.

Người chơi đều nói Thịnh Thế quá ít nhiệm vụ. Nhưng sau khi Hỉ Ca nghiệm chứng, nàng phát hiện ra chỉ cần cẩn thận tìm, một ngày có thể nhận được 7-8 nhiệm vụ là chuyện rất dễ dàng. Hơn nữa, nhiệm vụ trong thành thị đều thuộc dạng liên hoàn nhiệm vụ, không thưởng cho trang bị gì tốt, được cái điểm kinh nghiệm cho rất nhiều.

Hỉ Ca vào thành, đầu tiên là đi đến tiệm tạp hóa, đem đồ vật tạp nham này nọ trong ba lô bán sạch sẽ. Sau đó chạy tới kho hàng, quảng đại lưng nhiệm vụ vừa thưởng cho và đóng thạch huỳnh quang vào trong.

Sau khi xử lý thỏa đáng, Hỉ Ca nhìn vào ba lô, thấy còn lại 2 kiện trang bị màu lam. Một là giấy của thuật sĩ, hai là khôi giáp của kiếm khách. Hai kiện trang bị này mặc dù không có thiên tứ thuộc tính, nhưng điểm cơ bản của chúng đã rất cao rồi, giá trị không sai biệt lắm, là hàng ưu tú. Lúc đánh boss bạo ra, Cát Tường hỏi thăm nhưng trong đội không ai thèm lấy, liền trực tiếp quảng cho Hỉ Ca.

Bọn hắn toàn là đám có tiền, chẳng để vào mắt mấy kim tệ lẻ tẻ. Hỉ Ca là kẻ bần cùng a, liền không khách khí với họ làm gì.

Hỉ Ca nghĩ nghĩ, mở ra bảng danh sách bằng hữu, dò tìm tên Tả Thủ, sau đó chọn thông giọng nói. Qua một lúc sau, tiếng nói nhàn nhạt của Tả Thủ mới vang lên một cách ngắn gọn lạnh nhạt: “Có việc gì?”

“Hai kiện trang bị”

Hỉ Ca đem thuộc tính của trang bị báo ra. Phía bên kia dừng một chút, sau đó mới trả lời.

“40 kim”

Hai kiện trang bị của Hỉ Ca đều là 25 cấp, hiện tại cấp bậc trung bình của người chơi đều ở khoảng này, thuộc tính lại không tồi, rất dễ tiêu thụ. Có điều, giá 40 kim vẫn là ngoài dự kiến của nàng. Dựa theo tính toán của Hỉ Ca, 2 món đồ này nhiều lắm trị giá 30 kim thôi.

“À, vậy cũng được. Người có thời gian thì đến Nam Uyên Thành tìm ta trao đổi” – Nếu có người nguyện ý chỉ tiền cho nàng, nàng đương nhiên sẽ không từ chối a. Hỉ Ca biết, Tả Thủ sở dĩ trả cao hơn 10 kim đại khái là vì lần trước Hỉ Ca bán rẻ trang bị cho bọn hắn.

“Được, buổi tối gặp.” – Tả Thủ nói xong liền tắt tiếng.

Hỉ Ca nhú nhú mày, trong lòng thầm nghĩ, người này đúng là lạnh như khối băng, tương lai có thể tìm bạn gái sao a?!

Xử lý xong mấy chuyện lớn nhỏ, Hỉ Ca quyết định đi khu tây bắc của Nam Uyên Thành, đến tàng thư viện. Theo nàng biết thì nhiệm vụ ở tàng thư viện là nhẹ nhàng nhất, chỉ có chút buồn tẻ. Bởi vì nhiệm vụ ở tàng thư viện phần lớn là sắp xếp sách, phân loại sách, quét bụi sách, chứ không cần phải chạy tới chạy lui làm mấy việc lật vật như tặng đồ, giao liên này kia, càng tuyệt đối không có đánh quái.

Nhiệm vụ ở tàng thư viện có hạn định về số lượng. Một ngày NPC chỉ phân bố 30 cái. Thời gian game mới mở cửa, mọi người chỉ lo vội vàng vàng học cách đánh quái, không ai buồn đến chỗ này. Còn đến hậu kỳ (thời kỳ sau), điểm kinh nghiệm ở tàng thư viện lại không cao, không đủ hấp dẫn. Cho nên, trừ phi là người nhàm chán không có chuyện gì làm, bằng không cũng không ai thêm đến tàng thư viện.

Hiện tại, Hỉ Ca chính là cái người nhàm chán không có chuyện gì làm kia.

Cưỡi ngựa đến tàng thư viện, Hỉ Ca thu thiên lý mã vào ba lô, sau đó tiến đến mở cửa, bên trong vắng vắng tiếng đọc kinh thư. Hỉ Ca gật gật đầu tỏ vẻ vừa lòng, nơi này tính ra là địa phương yên tĩnh nhất của Nam Uyên Thành. Hỉ Ca bước qua cửa lớn xong, nhìn trái nhìn phải, không thấy ai, liền hướng hậu viện mà đi, mục tiêu là tiểu các (lầu gác nhỏ) hai tầng.

Sau khi đi vào tiểu các, Hỉ Ca phát hiện ở tầng trệt trừ bỏ sách vở nằm lăn lóc khắp nơi ra không có bóng dáng một ai cả, nàng liền theo bậc thang gỗ đi lên lầu hai.

Tại lầu hai, trên bậc ghế duy nhất kê gần cửa sổ, Hỉ Ca nhìn thấy một lão nhân khoảng 80 tuổi đang cầm một quyển cổ thư chậm rãi đọc.

“Các lão, ta tới làm nhiệm vụ.”

“Hôm nay không có nhiệm vụ.”

“Các lão, kinh thư rớt.”

“Cái gì?” – Cái ông lão đầu hai thứ tóc vừa nghe đến kinh thư liền buông thứ trên tay, lập tức bay qua đây. Phát hiện không có cái gì rớt, lúc này mới trừng mắt liếc Hỉ Ca một cái.

“Rồi rồi, đi tầng 1 thu thập đi.” – Ông ta tùy tiện phát một cái nhiệm vụ xong liền quay về ôm quyển sách vừa đọc vừa cười hắc hắc rất đáng khinh (bỉ).

Bởi vì không ai thích ở thư viện tìm nhiệm vụ, cho nên người bình thường cũng không biết gì về vị các lão này. Hỉ Ca thì khác, trải qua một đoạn thời gian quan sát, nàng rốt cuộc phát hiện bí mật của các lão. Ông ta á, đặc biệt thích xem kinh thư, hơn nữa cất giấu rất nhiều kinh thư. Trong thời kỳ beta, lúc quét dọn hai tầng lầu ở đây, Hỉ Ca mới phát hiện được bí mật này. Mà bí mật này không thể bật mí với ai, nên Hỉ Ca một thân một mình ở nơi này làm rất nhiều nhiệm vụ. Bất quá đó là chuyện xảy ra lúc trò chơi còn mở beta. Nhìn đến hiện tại, tựa hồ các lão cũng không có gì thay đổi.

23. Chương 23

Tồn hơn nửa giờ Hỉ Ca mới đem tầng trệt dọn dẹp sạch sẽ, sắp xếp lại các giá sách cùng thu dọn đồng sách rơi đầy trên mặt đất. Cũng may trò chơi này còn nhân từ, không bắt Hỉ Ca phân loại sách bằng tay (có chức năng hỗ trợ), bằng không nàng liền mệt chết. Phải biết rằng lầu các này tuy diện tích không lớn nhưng bên trong chứa rất nhiều sách. Hỉ Ca còn tìm được những bản cổ thư viết về lịch sử của thế giới (trò chơi) này ở đây nữa. Không thể không thừa nhận, trò Thịnh Thế này có nét độc đáo rất riêng. Đáng tiếc, đại bộ phận người chơi chưa từng chú ý qua những vấn đề lịch sử này.

Trở lại lầu 2, kinh thư trên tay các lão đã đổi thành một quyển khác. Mà lão nhân này còn thật sự chăm chú đọc, căn bản không thèm liếc mắt đến cái người đã đứng trước mặt lão hơn 10 phút đồng hồ, là Hỉ Ca.

“Các lão, đã làm xong rồi.”

Hỉ Ca thừa dịp Các lão ngẩng đầu vội chạy đến trước mặt ông ta xum xoe. Điểm kinh nghiệm ở nơi này ban bố dao động theo cảm tình, nghĩa là quyết định dựa vào ấn tượng đầu tiên của NPC đối với người chơi. Hỉ Ca không muốn đắc tội với lão nhân này. Dù sao nàng vốn không tính bôn ba bên ngoài giết quái, vậy thì trước 40 cấp, thư viện chính là nơi tốt nhất để nàng thăng cấp a.

“Ừ, làm rất nhanh, lên lầu một lau sạch mấy cái bàn đi” – Các lão phát phát tay đuổi Hỉ Ca đi, tiếp tục cúi đầu đọc sách.

Nhìn thấy cột kinh nghiệm của mình bay lên hơn 7%, nét mặt Hỉ Ca tràn ra tươi cười. Nàng mới mặc kệ lão nhân này là đối với nàng có ấn tượng tốt hay là bởi vì bị nàng nắm thóp chuyện bí mật nên mới ban bố kinh nghiệm dày hồng chặn miệng nàng. Miễn sao có nhiều kinh nghiệm là tốt rồi.

Vốn tưởng làm một nháoáng hết 20-30 nhiệm vụ là xong, ai biết Hỉ Ca chạy tới chạy lui hết một ngày trời vẫn chưa thấy Các lão ban bố chương (chuỗi nhiệm vụ) mới. Cầm trên tay vò nữ nhi hồng mới mua ở thành nam về, Hỉ Ca có chút mê mang, phân vân không biết có nên tiếp tục trụ ở thư viện nữa hay không?!

Này một ngày trời, nàng làm không dưới 90 nhiệm vụ, mặc dù đám nhiệm vụ này giúp nàng thăng lên 3 cấp, có thể nói là vô tiền khoáng hậu chưa ai thăng cấp nhanh như vậy, nhưng phạm vi nhiệm vụ cũng lan rộng ra, từ thư viện chuyển đến trong thành luôn. Nhắc mới nhớ, ở chung với Các lão một thời gian nàng phát hiện thì ra lão nhân này cực kỳ thích uống rượu, từ giữa trưa tới giờ mà ông ta đã uống hết năm cân nữ nhi hồng rồi.

Nếu không phải ông ta cấp kinh nghiệm thực dày, Hỉ Ca đã sớm nổi xung thiên. Mua đồ vật này nọ đã ngón của nàng hết 5 kim tệ a. Bình thường nàng đều phải tiết kiệm chi tiêu, thế mà hạ hồi lại bị lão nhân này ăn hết.

“Các lão, rượu đây” – Hỉ Ca vừa lên lầu hai, mở cửa phòng, nhất thời hương rượu xộc thẳng vào mũi. Các lão nghe tiếng nàng liền cười đến cong vành mắt, không chút do dự buông xuống kinh thư trong tay, chạy vội qua chộp lấy hủ rượu.

“Các lão, nhiệm vụ của ta khi nào thì mới làm xong a” – Hỉ Ca lợi dụng Các lão đang say hương men, thuận tiện hỏi thăm tình hình.

“Tiểu nha đầu, ngươi gấp cái gì. Trời còn chưa sập, chớ có lo.” – Các lão một bên lắc đầu, một bên ngửa vò rượu tu ừng ực, sau đó thỏa mãn chùi khóe miệng.

“Nhưng ta không định đóng vai anh hùng cứu vớt thế giới nha” – Hỉ Ca kìm chế cảm xúc, thật bình tĩnh trả lời, xong đứng chờ lão nhân lên tiếng.

“Được rồi, được rồi, hiện tại liền cho ngươi nhiệm vụ cuối cùng. Đúng là người trẻ tuổi, không có một chút tinh thần gian lao thử thách gì cả.” – Các lão than thở nửa ngày, rốt cuộc cũng từ trong đồng sách lôi ra một quyển sách cũ, vỏ bìa đã bạc. Hỉ Ca nhìn nhìn, mặt trên quyển sách có in 2 chữ rất to, nhưng là loại ngôn ngữ gì đó, nàng không biết.

Thấy vẻ mặt mê mang của Hỉ Ca, Các lão trừng mắt sau đó thở dài, u sầu giải thích: “Đây là thảo kinh” (sách thuốc)

“Có ích lợi gì?” – Hỉ Ca cầm quyển sách, mở ra xem thử, phát hiện trên mặt giấy toàn là những ký tự lộn ngược, nhìn muốn nổi đom đóm mắt, ngoài ra còn có rất nhiều hình (vẽ) hoa cỏ, bên dưới là một ít dòng chú thích ngắn viết bằng chữ Hán.

“Thu thập toàn bộ thảo dược trong cuốn sách này, giao cho trưởng quầy của Thiên Du được quán.”

Bản sách thuốc này bất quá có khoảng 10 trang. Thu thập 10 loại thảo dược cũng không quá khó khăn. Thế là Hỉ Ca gật đầu tiếp nhận nhiệm vụ.

Nhưng đến lúc nàng mở bảng nhiệm vụ ra mới thấy, hệ thống chỉ hiện thị mục thuyết minh cùng địa điểm bàn giao, về phần sẽ thưởng cái gì, nó hoàn toàn không nhắc tới.

Hy vọng không phải là “cầm kiếm chém xuống nước, nước vẫn chảy về xuôi” (làm chuyện vô nghĩa). Hỉ Ca đối với trình độ vô sĩ của NPC Thịnh Thế hiểu biết 10 phần nha. Bọn hắn có thể đứng lý hợp tình ăn chặn của người phân nửa điểm kinh nghiệm, cho nên không thể không cẩn thận hầu hạ bọn hắn a.

Cầm thảo kinh bước ra khỏi thư viện, trời đã ngã về tây, Hỉ Ca sờ sờ bụng, có chút đói. Nàng một mực làm nhiệm vụ, tuy nói không hao phí thể lực nhưng thể lực cũng không phải là nỗi không đầy, cũng có lúc bị cạn a. Nàng vốn định đi mua 2 ổ bánh mì gặm dần bụng, rồi chợt nhớ hồi chiều đã tiêu tốn mấy kim tệ mua rượu cho Các lão, trong lòng liền bất bình thay cho bản thân, tại sao mình phải tiết kiệm cơ chứ?! Thế là nàng trực tiếp đi đến Cát tường tửu lâu, chuẩn bị tự sướng.

Tiếp đãi nàng vẫn là vị tiểu nhị ca lần trước đã gặp. Anh ta vừa thấy Hỉ Ca, đầu tiên là sửng sốt, kế tiếp liền đưa nàng lên lầu, sau đó nhỏ giọng nói: “Lão bản hiện tại không ở.”

Bọn nhân viên như hắn mặc dù mới làm việc ở tửu lâu này không lâu nhưng cũng biết phòng chữ thiên trên lầu chỉ giành để tiếp đãi bằng hữu thân thiết của lão bản. Lão bản từng ra lệnh, nếu là nam bằng hữu đến ăn cơm, tính tiền gấp đôi; còn nếu là nữ bằng hữu, liền miễn phí. Cho nên nhìn thấy vị nữ bằng hữu duy nhất của lão bản, tiểu nhị vẫn thực chú ý.

“À, vậy thì ta cũng không cần đi lên, tùy tiện cho ta vài món điểm tâm liền tốt rồi.” – Hỉ Ca cũng không phải cố tính muốn đến Cát Tường. Chẳng qua đôi mắt nhìn hết Nam Uyên Thành này, có thể xứng với danh tiếng “mỹ thực” (thức ăn ngon) cũng chỉ có Cát Tường tửu lâu mà thôi. Nàng muốn hưởng thụ, vậy phải tới đây rồi.

“Được, xin cô nương chờ một chút.” – Anh chàng tiểu nhị ca biết Hỉ Ca là bằng hữu của lão bản, không dám chậm trễ, vội vàng chạy xuống nhà bếp hối thúc làm đồ ăn cho nàng.

Hỉ Ca một người một chỗ ngồi gần cửa sổ. Nàng nhàm chán chống cằm đôi mắt nhìn người ta đi qua đi lại bên ngoài. Đột nhiên tin nhắn vang lên, Hỉ Ca mở ra, phát hiện là Tả Thủ.

“Đang ở trong thành sao?”

“Phải, ta ở Cát Tường tửu lâu” – Hỉ Ca ngả người ghé vào trên bàn, ngữ điệu lơ đãng.

“Đợi ta.”

Còn không chờ Hỉ Ca trả lời, hắn liền cắt. Hỉ Ca lắc lắc đầu cảm thán. Đúng lúc nhìn lên thì thấy tiểu nhị đang mang thức ăn tới. Hoàn hảo anh ta còn chưa đem nàng thành heo nái mà nuôi, thức ăn dọn ra không nhiều lắm, lại toàn là đồ điểm tâm nhẹ, thoát nhìn thập phần tinh tế.

Hỉ Ca cầm đôi đũa gấp ngay một khối thịt bò cho vào miệng, sau đó không tự chủ được gật đầu tán thưởng, hương vị không tồi. Mặc dù trò chơi có tồn tại kỹ năng đầu bếp, nhưng nếu người chơi ở thế giới thật hoàn toàn không biết nấu nướng là gì, vậy thì cũng đừng hòng học được kỹ năng này. Nhìn ra, đầu bếp ở Cát Tường Như Ý thật sự có bản lĩnh.

“Phải rồi, nhà bếp còn bụi hoa không?” – Hỉ Ca đang ăn đột nhiên nhớ tới liền ngừng đầu hỏi.

“Hả? A còn, vẫn còn. Nếu cô nương muốn ăn, ta đây đi lấy.”

Bụi hoa tuy là thực vật loại thường, nhưng chỉ có đầu bếp ở Cát Tường tửu lâu mới đủ trình độ biến nó thành món ăn. Cho nên món này giá cả không hề thấp. Hơn nữa, vì thời gian chế biến món này rất lâu nên nó nằm trong hạn mục “hạn chế số lượng bán trong ngày”.

Bất quá từ “hạn chế” này chỉ giành cho khách bình thường, riêng bằng hữu của lão bản thì không thể tiếp đãi như vậy a. Vị tiểu nhị ca vội vàng phóng vào nhà bếp chuẩn bị một đĩa bụi hoa điểm tâm mang ra.

Chiếc đĩa không lớn, chỉ to hơn bàn tay một chút thôi, bên trên bày 7 đóa bụi hoa khác màu, mỗi bụi hoa còn đính một viên thủy tinh đậu khấu. Thủy tinh đậu khấu là một trong mấy loại kẹo ngọt của trò chơi, phẩm vị (tiêu chuẩn cao thấp của thực phẩm) so với bụi hoa còn cao hơn. Hỉ Ca cười mỉ mỉ tiếp nhận chiếc đĩa, nhất thời không nhẫn nhịn nổi liền nhón tay chộp lấy một bụi hoa cho vào miệng.

“Tiểu nhị, đây là ý gì? Như thế nào vừa rồi ta hỏi thì người bảo bụi hoa đã hết, nhưng nàng ta lại có.”

Hỉ Ca đang nhóp nhép đầy một miệng thức ăn còn chưa kịp nuốt xuống, đột nhiên nghe thấy tiếng đập bàn. Nàng tò mò nghiêng đầu qua nhìn, phát hiện bên kia có 4 người, 2 nam 2 nữ. Người vừa đập bàn là một nữ kiếm khách mặc trang phục bó sát người màu lam. Vị nữ kiếm khách mắt to trừng lớn, một bộ dáng “người không giải thích, ta liền đánh người”. Còn vị nữ được sư ngồi kế bên thì đang lôi kéo cánh tay đồng bạn, một bộ dáng “người không ngồi xuống, ta liền khóc cho người xem”.

Nhìn thấy bọn họ cũng không phải là người không hiểu lý lẽ, tiểu nhị liền chạy qua giải thích một phen. Mặc dù không làm cho vị nữ kiếm khách kia hài lòng nhưng nàng ta đã chịu ngồi xuống, chỉ có ánh mắt vẫn trừng Hỉ Ca khiến Hỉ Ca lạnh sống lưng.

Hỉ Ca ăn đến một nửa thì Tả Thủ đến, không thấy bóng dáng Thất Tử bên cạnh Hỉ Ca, mặt thối của Tả Thủ tựa hồ giãn ra. Giao dịch xong, hắn còn tùy tay bốc một khối bụi hoa cho vào miệng, sau đó hừ lạnh với nàng một tiếng rồi bỏ đi. Hỉ Ca sưng sốt nửa ngày, không kịp phản ứng.

Tả Thủ đi một lúc rồi mà Hỉ Ca vẫn bưng chiếc đĩa chăm chú quan sát mấy khối bụi hoa, lòng thầm hỏi, vừa rồi có phải là Tả Thủ nàng biết lúc trước không ta?!

“Này... bằng hữu, chúng ta thương lượng được không?”

“Vâng?” – Hỉ Ca vừa quay đầu vừa trả lời, không ngờ vị nữ kiếm khách đã đứng ngay kế bên, dọa nàng một phen, suýt chút té ngã khỏi ghế.

“Người có thể bán bụi hoa cho ta không a, ta sẽ trả tiền gấp đôi.” – Vị nữ kiếm khách nhìn chằm chằm bụi hoa. Ánh mắt hau háu giống như đang nhìn một anh chàng người mẫu khỏa thân, làm Hỉ Ca rợn cả da gà.

“Ách... không cần, người ăn đi” – Hỉ Ca đẩy chiếc đĩa đến trước mặt nàng ta, thuận tiện nhích ghế ra xa.

“Há, ta đây sẽ không khách khí!” – Một ngum một bụi hoa, trong chốc lát, chén đĩa trên bàn đều sạch trơn, vị nữ kiếm khách còn chưa thỏa mãn liếm liếm môi thèm thuồng. Sau đó nàng ta mới đặt mông ngồi xuống, ánh mắt nhiệt tình như lửa nhìn Hỉ Ca.

Hỉ Ca sợ run một chút, lần đầu tiên bị người ta dùng ánh mắt như vậy nhìn mình a.

“À... còn chuyện gì không?” – Hỉ Ca thật cẩn thận hỏi. Tuy nói mấy năm nay nàng không có bạn trai, như vậy không có nghĩa nàng sẽ hứng thú với nữ giới a! (haha, chết cười với bạn Hỉ Ca)

“Lát nữa chúng ta muốn đi làm một cái che dấu nhiệm vụ, người có hứng thú đi theo hay không?” – Nữ kiếm khách cười mỉ mỉ hỏi.

Bốn bụi hoa có thể đổi lấy một cái che dấu nhiệm vụ. Ông trời không phụ người tốt a!

24. Chương 24

Hỉ Ca sưng sốt vài giây, sau đó lắc đầu từ chối.

“Ta không đi.”

Che dấu nhiệm vụ cực kỳ hiếm gặp, hơn nữa cho dù là tổ đội làm nhiệm vụ, điểm kinh nghiệm cấp cho vẫn rất hậu hĩnh. Nhưng Hỉ Ca không nghĩ chiếm tiện nghi của người khác. Nói chính xác là nàng mở miệng mời người ta ăn, không phải cố tình mua chuộc này nọ.

“Ồ, đừng hiểu lầm. Tổ chúng ta đang thiếu thuật sĩ, vừa lúc người là thuật sĩ nên mới hỏi người thôi. Phải rồi, người là băng thuật sĩ?” – Nữ kiếm khách vừa nghe Hỉ Ca từ chối, thiếu chút nữa đã đập bàn nhảy dựng lên.

“Ách... phải.” – Hỉ Ca gật đầu. Lòng thầm nghĩ, bạn nữ này thật giống quả lựu đạn, nói nổ liền nổ ngay nha.

“Không có chuyện gì làm thì đi với chúng ta đi.” – Còn chưa đợi Hỉ Ca đồng ý, nàng ta đã thay Hỉ Ca an bài mọi chuyện xong rồi. Cuối cùng Hỉ Ca chỉ có nước cười khổ nhận lời mời tổ đội.

Vừa vào đội, Hỉ Ca trước nhất xem qua phần tin tức của đội ngũ. Nữ kiếm khách là đội trưởng, tên gọi Cuồng Vũ. Nữ được sư lúc này khuyên nàng ta tên Tiểu Tà. Còn 2 nam nhân, thật ngoài dự kiến, đều là vũ giả, một người kêu Đông Nam, một người gọi Tây Bắc. Họ là song bào thai, đáng tiếc là dị trứng song bào thai cho nên nhìn một chút cũng không giống nhau. May mắn gen di truyền xem như còn tốt, không có vẻ điển trai như Thất Tử, nhưng cũng thuộc dạng dễ nhìn.

Ra khỏi tử lâu, Cuồng Vũ liền đem nhiệm vụ giới thiệu với Hỉ Ca. Nhiệm vụ của bọn họ tổng cộng có 10 chương, là Tiểu Tà ở tân thủ thôn nhận được. Theo họ kể thì lúc Tiểu Tà ở tân thủ thôn đã cho tên khát cái tổng cộng 100 ổ bánh mì, cho suốt 5 ngày. Lúc Tiểu Tà rời đi, tên khát cái liền cấp cho nàng một cái che dấu nhiệm vụ.

Nghe họ kể xong, Hỉ Ca đầu đầy mồ hôi. Người bình thường đều sẽ cho tên khát cái một ngân tệ, ai nghĩ đến chuyện cho hẳn 100 ổ bánh mì a. Hỉ Ca tổng kết lại, người có thể nhận được nhiệm vụ ẩn từ tên khát cái đều không phải người bình thường (quái nhân?!)

Bởi vì tổ đội bọn họ đã hoàn thành 7 chương đầu, cho nên Hỉ Ca chỉ cộng hưởng (điểm kinh nghiệm) 3 chương cuối cùng. Hỉ Ca thấy nhiệm vụ này cũng không quá khó khăn, chính là khoảng cách hơi xa xôi chút thôi. Giống như sau khi hoàn thành chương 7, bọn họ phải theo cửa đông của Nam Uyên Thành, đi đến quỷ thôn cách đó 100 dặm để thu thập cây (thuốc) khô đắng. Hiện tại, đại bộ phận người chơi không có tọa kỵ (thú cưỡi), cho nên 100 dặm đủ khiến bọn họ cuộc bộ rờn rã một ngày trời a. Ở Thịnh Thế, trừ phi người chơi tiến vào bản sao đặc thù, lúc đó mới có thể sử dụng truyền tống trận, còn bình thường, họ chỉ có thể cuộc bộ.

“Muốn đi ngay bây giờ sao?” – Nhìn thấy Cuồng Vũ dánh về vội vã, Hỉ Ca có chút mê mang hỏi.

“Đúng vậy. Bởi vì khô đắng chỉ nở vào buổi tối. Thừa dịp trời còn chưa tối hẳn, chúng ta liền đi đến quỷ thôn. Nghe nói buổi tối ở quỷ thôn toàn là quái cương thi 25 cấp. Bốn người bọn ta cũng không nắm chắc có thể toàn mạng trở về, cho nên mới tìm một thuật sĩ tấn công.”

Hỉ Ca gật đầu tỏ ý đã hiểu. Nàng đúng là thuật sĩ tấn công, chẳng qua... Hỉ Ca nhú nhú mày, có nên nói cho họ biết kỹ năng tấn công của nàng nếu sử dụng sẽ xuất hiện cục diện thế nào hay không a? Cứ nghĩ đến viễn cảnh sau khi nàng quăng ra kỹ năng ảo ảnh lưu băng, sau đuôi nàng liền mọc ra 7-8 con cương thi, đuổi cũng đuổi không đi, Hỉ Ca liền đau đầu.

“Vậy thì đi thôi. Các người có ngựa cưỡi sao?” – Hỉ Ca nhìn Đông Nam cùng Tây Bắc. Có hai cái vũ giả ở đây, luân phiên sử dụng kỹ năng ma âm vây đám quái vào trạng thái mê muội, như vậy thì sự an toàn của nàng hẳn không có vấn đề gì. Thế là Hỉ Ca nuốt lời muốn nói vào trong bụng.

“Chúng ta có 2 con, bắt quá là loại ngựa thường. Còn người?” – Hiện tại đa phần người chơi đều có chút tiền rủng rỉnh trong túi, không ít người đã bỏ tiền ra mua ngựa của hệ thống. Mặc dù loại ngựa thông dụng này tốc độ không hề nhanh, bắt quá so với cuộc bộ bằng hai chân vẫn tốt hơn.

“Ách... ta cũng có”

“Vậy đi.” – Cuồng Vũ cùng Đông Nam xuất ra một khối thạch, hai con ngựa lông đen liền xuất hiện trước mắt mọi người. Cuồng Vũ và Tiểu Tà cưỡi một con. Đông Nam và Tây Bắc cưỡi một con.

Dưới mắt nhìn chăm chú của bọn họ, Hỉ Ca cũng đem ngựa của mình gọi ra. Nàng còn chưa kịp leo lên, Cuồng Vũ đã quăng khối thạch qua tay Tiểu Tà, lấy tốc độ sét đánh bay lên lưng ngựa của Hỉ Ca, sau đó hướng Hỉ Ca cười cười.

“Ta với người cưỡi chung.”

... Thật sự là đủ nhiệt tình a! Hỉ Ca đầu đầy mồ hôi.

Lúc bọn họ đến quỷ thôn, trời đã tối hẳn. Cuồng Vũ lấy cây đuốc mua ở trong thành ra đốt lên, sau đó đi trước mở đường. Tiểu Tà cưỡi ngựa đi ở giữa, hai huynh đệ kia đi cuối cùng.

Cũng may trời tối thì thị lực của quái đều giảm, cho nên đi trên đường có đụng phải quái vật cũng không xảy ra sự tình nguy hiểm gì. Năm người bọn họ thật thoải mái tiến đến quỷ thôn. Điều duy nhất làm cho Hỉ Ca khó chịu là việc phải ngồi trên lưng ngựa hơn 5 giờ đồng hồ, thật là mệt mỏi. Nàng quyết định rồi, sau này nhất định phải kiếm cho được một con phi hành tọa kỵ (thú cưỡi biết bay), tốt nhất là giống sinh vật gì có đôi cánh dài chừng 20 thước để nàng có thể nằm trên đó ngủ luôn.

Khi cách quỷ thôn chừng 100 thước, cả bọn liền xuống ngựa. Cuồng Vũ vẫn hiên ngang đi trước mở đường. Quỷ thôn nhìn qua rất rách nát, giống như đã thiệt nhiều năm chưa từng có người sống ở đây. Mặc dù chỉ là một đồng tàn tích đổ nát nhưng ngọn hải đăng ở giữa thôn vẫn được khảm một viên dạ minh châu (dùng để chiếu sáng), mà chắc vì tình trạng ô nhiễm nên nó chỉ phát ra ánh sáng màu xanh biếc mờ ảo.

Quái ở đây là cương thi, có lớp da màu xanh lè, trông rất ghê tởm. Nơi này tuyệt đối không phải là địa phương tốt, đừng nói là nữ ngoạ gia (người chơi nữ), ngay cả nam ngoạ gia (người chơi nam) bình thường cũng sẽ không bén mảng tới đây.

Cuồng Vũ... thì không thể gọi là người bình thường. Bởi vì nếu là người bình thường, nhìn thấy mấy con cương thi gớm ghiếc như vậy, phản ứng đầu tiên nhất định là thối lui hai bước. Nàng ta hoàn toàn tương phản. Vừa thấy cương thi, nàng liền giơ đao xông lên. Không riêng gì Cuồng Vũ, ngay cả Tiểu Tà thể nhưng cũng hướng phía cương thi mà chạy tới.

Hỉ Ca thở dài. Cả đội đều xông lên, nàng cũng chỉ có thể đi theo a. Hoàn hảo trong đội còn có 2 người xem như trấn định, không hòa theo Cuồng Vũ cùng điên.

Cấp bậc của cương thi không kém bọn họ bao nhiêu, phòng ngự cực thấp, công kích không cao, tốc độ lại phi thường chậm, có điều bọn nó sẽ phả hơi độc. Chỉ cần cẩn thận không để mình bị trúng độc, vậy thì mọi chuyện đều dễ giải quyết.

Cuồng Vũ loạn đao chém a chém giống như phát tiết, sau khi cương thi nằm la liệt khắp nơi mới vừa lòng lui trở về.

“À... lúc bình thường nàng ta đều... kích động như vậy sao?” – Hỉ Ca nhỏ giọng hỏi Tây Bắc.

“Nhìn mãi sẽ thành thói quen.” – Tây Bắc vỗ vỗ bả vai Hỉ Ca, một bộ dáng cao nhân đang chỉ dạy đệ tử.

“Hay là chúng ta một bên đánh cương thi, một bên hái thảo dược?” – Cuồng Vũ gợi ý. Cương thi 25 cấp cho kinh nghiệm không hề ít, ở trong này luyện cấp là một lựa chọn không tồi. Cuồng Vũ vốn nghĩ Hỉ Ca sẽ từ chối, không nghĩ tới Hỉ Ca cũng không phản đối. Thật ra, Hỉ Ca không sợ cương thi, nàng chỉ cảm thấy chúng rất ghê tởm mà thôi. Đối với fan phim kinh dị như nàng thì mấy con cương thi này chỉ là chuyện con muỗi.

Lúc bắt đầu vẫn là Cuồng Vũ tấn công chính, Hỉ Ca cùng 3 người kia đi theo hỗ trợ. Bất quá khi thấy lực công kích khủng bố của Hỉ Ca, Cuồng Vũ liền quyết định đi dẫn quái, Đông Nam sử dụng kỹ năng ma ám làm cho bọn cương thi mê muội 5 giây, vừa đủ cho Hỉ Ca ném 2 lần ảo ảnh lưu băng, sau đó khi Đông Nam đợi kỹ năng cool down (thời gian chờ) thì Tây Bắc lại dùng ma ám cho Hỉ Ca đánh, cứ luân phiên như vậy, bọn họ diệt 7-8 con cương thi dễ dàng như ăn cháo.

Hỉ Ca đối với kỹ thuật của tiểu đội thực vừa lòng. Giống như nhiệm vụ chính của Cuồng Vũ là dẫn quái, nàng ta rất biết canh thời gian, chưa bao giờ dẫn về quá nhiều, kiểu như bọn họ vừa giết xong 3 con thì cũng đúng lúc nàng ta dẫn về 3 con khác. Rồi hai huynh đệ vũ giả lúc này mới chân chính phát huy sự ăn ý của song bào thai, đánh mấy chục con quái, hai người chưa một lần phát xuất kỹ năng sai lầm, luôn luôn một trước một sau cực kỳ chuẩn xác. Trong 5 người thì Tiểu Tà là an nhân nhất, nàng ấy chỉ phụ trách thêm huyết cho Cuồng Vũ, ngẫu nhiên lâu lâu giúp chữa thương cho hai huynh đệ song sinh khi họ không cẩn thận bị cương thi quơ trúng. Về phần Hỉ Ca... à, bởi vì Hỉ Ca sợ chết, cho nên nàng lúc nào cũng cách bọn quái cương thi xa nhất, từ lúc bắt đầu cho tới bây giờ cũng chưa từng bị thương qua.

Đánh liên tục 20 phút, Hỉ Ca vẫn không ngừng sử dụng quần công kỹ năng, chia đều thời gian rất chuẩn nên không hề lãng phí pháp lực. Rốt cuộc, vẫn là do pháp lực của Tiểu Tà dùng cạn nên bọn họ không thể không ngừng tay nghỉ ngơi.

Trong lúc nghỉ ngơi, người vĩnh viễn không biết mệt là Cuồng Vũ vẫn chạy lung tung khắp nơi để lùng sục

thảo được. Hai huynh đệ song sinh thì ngồi trừng mắt nhìn Hỉ Ca như thấy quái vật. Kỹ năng ma âm không tiêu hao nhiều pháp lực cho lắm nên hiện tại cột pháp lực của bọn họ vẫn còn đầy một nửa. Trong khi Hỉ Ca là sử dụng ảo ảnh lưu băng, nếu tính không sai thì một lần tốn hơn 200 điểm pháp lực, như thế nào Hỉ Ca vẫn có thể liên tục quăng ra kỹ năng chưa từng ngừng nghỉ đâu? Cho dù tinh thần lực của thuật sĩ cao hơn chức nghiệp khác, nhưng cũng không khoa trương đến mức này đi!!

Hai người suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng cũng không mở miệng hỏi, chỉ có thể âm thầm nuốt thối mất xuống bụng.

“Tìm được rồi. Mọi người mau qua hái thảo dược” – Tiếng của Cuồng Vũ từ trong thôn truyền ra. Bọn Hỉ Ca nghe thấy liền chuẩn bị đứng lên đi qua hỗ trợ. Ai biết còn chưa kịp động tay động chân, Cuồng Vũ thế nhưng đã chạy trốn về đây.

“Vũ tỷ, sao đã trở lại rồi?” – Đông Nam mở miệng hỏi.

Hỉ Ca sờ sờ sống mũi, đột nhiên nhớ tới ở quỷ thôn còn có một cái thôn trưởng cương thi. Mà vị thôn trưởng này chính là boss cấp cao. Phỏng chừng tiếng hét vừa rồi của Cuồng Vũ đã đánh thức vị boss kia.

Quả nhiên, Cuồng Vũ sau khi lấy lại hơi thở mới ngượng ngùng cười: “Hắc hắc... đụng phải một boss cương thi, thiếu chút nữa đã bị quơ trúng.”

Cả bọn lúc này mới nhìn lên, liền thấy sau lưng Cuồng Vũ có một con cương thi cao lớn, toàn thân tỏa ra khí đen đang đánh tới. Hỉ Ca nhanh tay quăng ra cái lồng bảo vệ. Cũng may khi ở thành thị, lúc chuẩn bị vật phẩm thì nàng tiện tay cầm theo, không nghĩ tới nó có lúc hữu dụng.

Sau khi được bảo vệ an toàn trong lồng, Hỉ Ca đầu tiên là quăng ra một cái băng đồng thuật (kỹ năng làm chậm tốc độ của quái), rồi không nói hai lời, nàng co giò chạy thẳng, đến vị trí xa nhất của phạm vi kỹ năng mới ngừng lại.

Bốn người kia nhìn thấy phản ứng của Hỉ Ca đầu tiên là sửng sốt, sau đó mới quăng qua một ánh mắt khinh bỉ. Từng gặp qua người sợ chết, nhưng chưa từng thấy người sợ chết đến mức độ này nha.

25. Chương 25

Con thôn trưởng cương thi này không giống mấy con cương thi bình thường, chẳng những tốc độ của nó cực nhanh mà lực công kích cũng rất dọa người. Cuồng Vũ chính là tiến đến gần một kiếm thời đã bị nó giơ móng vuốt cào một cái, nửa cột máu liền biến mất. Cũng may Tiểu Tà nhanh tay thêm huyết và hai huynh đệ song sinh thì vừa kịp lúc quăng ra kỹ năng mê muội, mới không làm cho nó lại cào thêm một vuốt.

Cả năm người đánh hơn 20 phút đồng hồ mới đem con boss 30 cấp thu phục, lãng phí nửa ngày trời. Vật phẩm bạo ra gồm có 1 kim và 32 ngân tệ, một cây tỷ bà màu lam của vũ giả. Đáng tiếc cả hai huynh đệ song sinh đều dùng đòn tranh làm vũ khí nên xem như vô dụng.

Bọn họ lại tốn thêm nửa giờ đi xung quanh thu thập khô đề, sau khi hoàn thành chỉ tiêu của nhiệm vụ mới bắt đầu quay lại giai đoạn chà kinh nghiệm thăng cấp. Lần này Cuồng Vũ biết điều hơn, cực kỳ im lặng, cũng không kích động vọt sâu vào bên trong thôn.

Bọn họ đánh quái đến khi trời tờ mờ sáng, bọn cương thi đều chui hết vào trong quan tài, không có quái để đánh, thế mới quyết định thu binh.

Gần 8 giờ đồng hồ phấn đấu không mệt mỏi, Hỉ Ca rốt cuộc nhìn thấy cấp bậc 20 của mình nhảy lên thành 24. Mà bọn cương thi này tuy không bạo ra vật phẩm gì tốt, ngược lại bạo ra rất nhiều tiền, đánh nguyên một đêm, trong túi Hỉ Ca nhiều thêm 5-6 kim nha. Nhưng khuôn mặt vui sướng của nàng hiện giờ mang vẻ buồn ngủ nhiều hơn.

Cả bọn lê tấm thân mệt mỏi với đôi mắt quầng thâm như gấu trúc trở lại trong thành. Không phải bọn họ không muốn hạ tuyến (thoát trò chơi), mà là bọn họ đã quên mua lều trại. Trò chơi này có quy định, người

chơi khi hạ tuyến phải ở trong thành thị hoặc thôn lí, không thì ở trong lều trại của chính mình, không thể hạ tuyến khi đang ở ngoài dã ngoại. Đáng lý bọn họ còn có một lựa chọn nữa là tiến vào quỹ thôn để hạ tuyến. Có điều bên trong toàn là cương thi nha, nguyên một thôn toàn cương thi nha. Sau khi biểu quyết, cả đám đều gơ tay nhất trí hồi thành, thế là bọn họ lên ngựa phóng đi.

Ngồi lắc lư trên lưng ngựa, mắt nhắm mắt mở không biết trải qua bao nhiêu giờ, Hỉ Ca thiếu điều muốn ngủ gục, đến khi nhìn thấy cửa đông của Nam Uyên Thành, nằng rớt cuống mới chịu mở mắt.

Vốn nghĩ về đến thành là có thể hạ tuyến, ai biết cả bọn nhắm mắt cưỡi ngựa làm sao lại xông thẳng vào trong một đám người.

“Sao lại nhiều người như vậy?” – Cảm giác con ngựa không chịu đi mà cứ đảo vòng quanh, Cuồng Vũ rớt cuống mở mắt, than thở một câu. Than xong mới phát hiện nguyên một đám người trước mắt toàn là hồng danh. Bọn người đó như hổ rình mồi đang chăm chăm nhìn nàng.

Bọn Hỉ Ca rất không may, đã xông vào giữa vòng hỗn chiến, thoát nhìn có vẻ như những người kia đang muốn dùng bọn họ để khai đao. Nguyên bản còn uể oải tinh thần, Cuồng Vũ nhìn tình hình trước mắt liền lập tức thanh tỉnh. Mắt thấy có chuyện đánh nhau, toàn thân nàng ta liền kích động run run, nhanh tay rút thanh cự kiếm bên hông vun lên.

Ngồi ở phía sau, Hỉ Ca bất đắc dĩ nói nhanh: “Đội trưởng đồng chí, bọn kia có hơn 20 người a!”

“À...” – Nhờ Hỉ Ca nhắc nhở, Cuồng Vũ cuối cùng mới tỉnh táo lại. Mặc dù nàng rất thích đánh nhau, đặc biệt là xáp lá cà, nhưng nàng cũng không muốn bị một đám người quần áo ẩu nha. Thế là Cuồng Vũ thu hồi thanh kiếm, dùng chân đạp vào bên hông ngựa để nó tiến lên phía trước.

Vốn tưởng chuyện không dính dáng đến mình thì sẽ không đụng phiền phức, ai biết còn chưa đi qua khỏi đám đông, một cái kim quang cầu (trái cầu ánh sáng) đột nhiên từ bên trong đám người hướng Hỉ Ca đánh tới.

Cái này tuyệt đối là ác ý khiêu khích. Hỉ Ca nhảy ngay xuống đất, thu hồi ngựa chuẩn bị đối phó, nhưng Cuồng Vũ phản ứng nhanh hơn, trực tiếp đem công kích hứng chịu.

Khi Cuồng Vũ bị công kích, cả tiểu đội liền nhận được tin tức. Ba người kia cũng hưng phấn không kém, quay ngựa chạy đến trước mặt Cuồng Vũ.

“Là ai?” – Cuồng Vũ biểu tình không thay đổi, thanh âm cũng thực bình tĩnh.

Chiến trường trước mắt hiện tại chỉ còn lại một phe. Phe kia đã biến thành thi thể nằm đầy trên mặt đất. Nhưng bọn người đang đứng chỉ đưa mắt nhìn, không ai mở miệng.

Nửa ngày không thấy ai trả lời, Cuồng Vũ ánh mắt nheo lại: “Ta hỏi lần nữa, là ai?”

“Là ta lỡ tay.” Một thanh âm ngọt ngào từ phía sau truyền lên. Hỉ Ca ngẩng đầu nhìn xem người vừa nói, liền kinh ngạc.

Không nghĩ tới thế nhưng là Thu Thủy. Xem ra nàng ta đã nhịn không được, từ đặt bẫy sau lưng chuyển sang khiêu khích trước mặt luôn. Phía sau nàng ta là 3 người mà Hỉ Ca cực kỳ quen mặt. Cừu nhân. Ba người kia nhìn thấy Hỉ Ca thì ánh mắt liền lạnh như băng, phỏng chừng là hận không thể lôi nàng ra chặt làm tám khúc.

Hỉ Ca thực bình tĩnh nhìn ánh mắt phẫn hận của bọn hắn, dù sao nếu bản thân nàng bị người ta giết đến nổi bạo mất tàng bảo đồ, nàng cũng sẽ sinh khí (giận dữ), nhất là cái rương bảo tàng kia lại có giá trị rất xa xỉ.

Làm cho Hỉ Ca thấy hơi kỳ quái chính là, cơ hội tốt như thế này, vì sao bọn hắn còn bất động a? Trừ bỏ lúc bắt đầu, Thu Thủy có hành vi cố ý khiêu khích ra thì bọn hắn giống như không có ý định tấn công.

“Là người Khổ độ gia tộc? Thủ hạ của Minh Độ Thiên?” – Cuồng Vũ nhìn huy chương gia tộc trước ngực bọn họ, lông mày nhíu chặt.

Hỉ Ca kinh ngạc nhìn Thu Thủy và ba tên cừu nhân kia. Chuyện Minh Độ Thiên kiến lập gia tộc nàng không kinh ngạc, dù sao hiện tại cũng chưa có kiến thành lệnh, cho nên muốn tạo dựng thế lực thì chỉ có

thể đi từ bước thấp nhất là thành lập gia tộc mà thôi. Điều nàng không ngờ là Thu Thủy thế nhưng lại là thủ hạ của Minh Độ Thiên.

Biết điều này, Hỉ Ca đã hiểu vì cái gì bọn hắn còn không động thủ. Minh Độ Thiên có quy định rất khắt khe. Ân oán cá nhân thì tự thân giải quyết. Nếu không để ý đến toàn cục, đừng trách hắn tâm ngoan thủ lạt (trừng phạt tàn bạo). Hỉ Ca từng chứng kiến Minh Độ Thiên xử trí thủ hạ không tuân thủ quy củ. Nàng trước giờ còn không biết trong trò chơi cũng có thể tra tấn người ta dã man như vậy.

Lại nói, cho dù hắn tàn nhẫn, trước sau vẫn có rất nhiều người cúi đầu thuận phục hắn. Đại khái đó gọi đó là sức quyến rũ trong truyền thuyết đi.

“Như thế nào, đánh người mà không biết nói tiếng xin lỗi ư?” – Dáng vẻ Thu Thủy cực kỳ tức giận, đáng tiếc Cuồng Vũ thì hoàn toàn ngược lại, bộ dáng nhàn tản, không xem đám người Khổ độ gia tộc xung quanh vào mắt, chỉ âm trầm trừng mắt nhìn Thu Thủy.

“Ta đã nói lỗ tay. Người còn muốn thế nào?!” – Thu Thủy là đại tiểu thư. Đến bây giờ cũng chưa từng nói tiếng xin lỗi người khác. Thấy Cuồng Vũ cố ý không bỏ qua sự việc, âm thanh ngọt ngào liền trở nên bén nhọn.

Thấy Cuồng Vũ sắp phải đánh nhau, Hỉ Ca định đi lên khuyên Cuồng Vũ bớt giận. Nếu là Thu Thủy chủ động công kích thì còn tốt, đằng này nếu là Cuồng Vũ ra tay trước, đám người kia tuyệt đối sẽ không buông tha. 20 người đối phó với 5 người, dùng đầu ngón chân suy nghĩ cũng biết kết quả sẽ như thế nào a.

Nhưng Hỉ Ca còn chưa kịp lên tiếng, Tiểu Tà đã kéo tay nàng: “Hỉ Ca, đứng xem nào nhiệt thôi, đừng đi lên.”

“Cuồng Vũ cùng nàng ta có cừ oán sao?” – Rõ ràng là Thu Thủy hướng chính mình đánh a, như thế nào Cuồng Vũ so với nàng còn kích động hơn?

“Không, Vũ tỷ là có cừ oán với Minh Độ Thiên.” – Đông Nam chậm chậm giải thích.

“Vũ tỷ đã thề là sẽ dă kích tất thấy những gì liên quan đến Minh Độ Thiên, cá nhân, tổ chức, tập thể.” – Tây Bắc tiếp lời đệ đệ.

“À ra vậy ~” – Hỉ Ca gật đầu, sau đó quay đầu nhìn Cuồng Vũ.

Cuồng Vũ tuy là người táo bạo nhưng đầu óc vẫn rất thanh tỉnh. Nàng ta biết rõ lúc nào thì nên động thủ lúc nào thì cần nhẫn nhịn. Cho nên đến bây giờ nàng ta cũng chỉ mới động khẩu thôi (chửi bằng miệng). Nguyên một đám người Khổ độ gia tộc vì quy định của Minh Độ Thiên nên chỉ có thể trở mặt nhìn Cuồng Vũ mắng Thu Thủy đến ngậm miệng không nói được gì.

“Ta không ngờ đội trưởng lại có tài ăn nói như vậy a.” – Hỉ Ca cảm thán. Cuồng Vũ mắng hơn nửa tiếng đồng hồ, mắng xối xả đến mức Thu Thủy bật khóc luôn, đến nỗi giận quá định động thủ, may mà 3 tên phía sau đã kịp can lại.

“Tài mắng chửi của Vũ tỷ không phải người bình thường có thể thừa nhận a.” – Tiểu Tà thở dài nói, ánh mắt nhìn về Cuồng Vũ đều là vẻ ngưỡng mộ.

“Cản cái gì cản. Ba người các người có phải nam nhân không? Có gan thì đánh lão nương a!” – Cuồng Vũ còn hiềm mắng chửi chưa đủ nên chuyển qua giọng khiêu khích.

Bọn Hỉ Ca ở phía sau lặng lẽ vỗ tay. Hỉ Ca còn chưa từng trải qua cảm giác thích thú như vậy nha. Trước kia bị người ta giết thì tìm cách trả thù thôi. Lần đầu tiên nàng mới biết, nguyên lai mắng chửi người ta so với trả thù còn hưng phấn hơn.

“Móa, ba cái nạo chẳng thêm một cái tiện chửi.” – Cuồng Vũ sau khi mắng thỏa thích, quay đầu lại hướng bọn Hỉ Ca ngoắc tay. Sau đó tiểu đội hướng cửa thành nam mà đi.

****Giải thích: nạo chửi, tiện chửi là từ dùng để chửi con hoang, con ngoài giá thú. Hết giải thích ****

“Cuồng Vũ, Hỉ Ca, ta sẽ nhớ kỹ hai người các người.” – giọng nói oán hận của Thu Thủy từ phía sau truyền đến.

Hỉ Ca dừng cước bộ, quay lại nhìn bọn hắc cưỡi thản nhiên: “Anh bạn thích khách của ta công phu giết người không tồi đi, nhớ để ý a.”

Sau đó nàng học theo phong cách của Thất Tử, đưa tay lên cổ sờ nhẹ một cái, nhìn thấy bốn người đồng thời cứng đờ, nàng thiếu chút nữa huýt sáo ra miệng.

Xem ra Thất Tử tạo cho bọn họ tâm lý bóng ma còn lớn hơn nàng tưởng tượng. Loại người như Thất Tử, chính là hình ảnh của tử thần, sẽ mang cho người ta cảm giác sợ hãi. May mắn hắc đứng ở phe mình. Nhớ tới Thất Tử, tâm tình của Hỉ Ca đột nhiên tốt hẳn lên. Không biết hắc đang chạy đi đâu giết người đây ta?!

“Hỉ Ca, người cùng nữ nhân kia có cừ oán sao?” – Cuồng Vũ đương nhiên biết Thu Thủy là nhắm vào Hỉ Ca. Nàng sở dĩ lao ra đỡ đạn, thứ nhất vì bọn người kia là thủ hạ của Minh Độ Thiên, thứ hai vì Hỉ Ca là đồng đội. Nàng là kiếm khách trong khi Hỉ Ca là thuật sĩ. Theo lý lẽ thông thường thì kiếm khách chính là tấm lá chắn của đồng đội a.

“Nàng ta thích đệ đệ của ta, nghĩ ta là tình địch, cho nên mới như vậy.” – Hỉ Ca nhún vai giải thích. Về nhà nàng sẽ cùng tiểu tử Sở Tiểu Ca nói chuyện điều kiện lại mới được. Vốn tưởng chỉ là một nữ nhân mê giai mà thôi, không nghĩ tới đụng phải chó điên, chạy loạn khắp nơi cắn người, rất phiền phức a.

“Đúng là bi kịch.” – Cuồng Vũ sờ cằm, sau đó thần bí tiến đến bên cạnh Hỉ Ca hỏi nhỏ. – “Đệ đệ của người đẹp trai không?”

“Hắn... rất nhu nhược, sẽ chịu không nổi sức ép của người a.” – Hỉ Ca nhìn Cuồng Vũ nửa ngày, mới chậm chậm trả về một câu. Thiếu chút nữa làm Cuồng Vũ té ngựa.

Vào đến trong thành, trời đã muốn sáng tỏ. Nam Uyên Thành ngày càng có nhiều người qua lại. Hỉ Ca cùng bọn Cuồng Vũ ở quảng trường thương lượng thời gian gặp mặt để cùng đi giao nhiệm vụ, sau đó nói lời từ biệt rồi hạ tuyến.

Sau khi cởi ra mũ giáp, Hỉ Ca nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy trời vẫn còn tối, nàng liền cuộn mình vào trong chăn ngủ tiếp.

26. Chương 26: Mỹ Nữ, Xin Chào, Ta Gọi Là A Thất!

Trời vừa tảng sáng, Hỉ Ca đã chuẩn bị rời giường. Hiện tại mặc dù cô là một con sâu rọu nhàn tản, nhưng thói quen của cô vẫn không thay đổi, sáng sớm 5 giờ sẽ rời giường luyện công. Đây là Sở ông nội đặt ra quy củ. Từ trên xuống dưới, toàn bộ Sở gia không người nào dám phản kháng. Liền ngay cả Sở lão cha cũng phải tuân thủ. Bất quá, Hỉ Ca nghĩ lão cha sở dĩ siêng năng rèn luyện như vậy không phải vì bản thân ông, điều này chắc chỉ có lão mẹ mới tình tường hiểu biết mà thôi.

Sau khi mặc vào trang phục luyện công, Hỉ Ca đi ra khỏi phòng, sau đó đứng trước cửa phòng em trai, thập phần ôn nhu gõ 2 tiếng.

“Em ra ngay.” – Nghe thấy tiếng đập cửa, tiếng nói hoàn toàn thanh tĩnh của Sở Tiểu Ca lập tức vang lên.

Trước kia, Sở Tiểu Ca là ông trời con. Ngay cả Sở lão cha cũng không có biện pháp kêu cậu rời giường. Kết quả, có một lần ông đem nhiệm vụ gian nan này giao cho Hỉ Ca, cô không nói 2 lời, trực tiếp mở cửa phòng lạnh đem Tiểu Ca quăng vào, để mặc cho cậu tiếp tục ngủ liên tục 12 tiếng đồng hồ không hề mở cửa.

Phòng lạnh dùng để trữ đồ không phải hầm băng, nhưng nhiệt độ trong đó người bình thường khó mà chịu nổi. Sở Tiểu Ca nửa chừng thức giấc liền tìm cách đi ra, lại bị chị hai của cậu dùng một phương thức cực kỳ tàn khốc đập đích cậu trở vô. Kể từ ngày đó, Sở Tiểu Ca mỗi sáng sớm, trước 5 giờ liền tỉnh giấc, ngoan ngoãn ngồi trên giường đợi Hỉ Ca đến gõ cửa gọi cậu rời giường, chưa từng dám mở miệng than vãn qua.

Tiềm lực của con người là vô hạn, chỉ cần người biết cách áp bức cho nó bộc phát ra. Hỉ Ca luôn tin tưởng lời nói của vĩ nhân. Sở Tiểu Ca cũng thực tin tưởng. Bởi vì cậu chính là minh chứng cụ thể.

Đến phòng luyện công, Hỉ Ca trông thấy Quan Tả thế nhưng cũng đến. Quan Tả đã trụ ở nhà cô hơn một tuần rồi. Hỉ Ca nghe em trai nói Quan gia chuẩn bị khánh thành công ty mới, mà người chủ trì chính là Quan Tả. Sở mụ mụ nhất định không chịu để cho Quan Tả đi ra ngoài vườn khách sạn. Thế là từ việc ở nhờ vài ngày, hiện giờ thì tốt rồi, Sở gia lại thêm thêm một thường trú nhân.

“Anh họ, sớm.” (Anh họ, chào buổi sáng!) – Hỉ Ca nhìn Quan Tả gật đầu cười cười.

Quan Tả cũng gật đầu, khuôn mặt chợt nhu hòa, đại khái là đang mĩm cười đi. Sở Tiểu Ca trông thấy Quan Tả liền giống như ruồi thấy thịt, trực tiếp bay qua xoắn xít, nói cái gì phải cùng anh họ luận bàn võ thuật.

Kết quả, lúc Hỉ Ca đang đuổi chân khởi động thì thấy Sở Tiểu Ca bị Quan Tả một quyền đánh ngay sống mũi. Đến lúc cô luyện Thái Cực Quyền thì thấy em trai đã đẩy mình thương tích đang quỳ rạp trên mặt đất.

“Tiếp tục cố gắng.” – Hơn một giờ sau, Quan Tả cười cười vỗ đầu Sở Tiểu Ca, vẻ mặt thông cảm, sau đó nhặt áo lên đi mất, chỉ còn lại Sở Tiểu Ca vẫn nằm dài cuộn người rên rĩ.

Sau khi dùng qua điểm tâm, Hỉ Ca nhận được điện thoại của Sở ông nội. Hỉ Ca quên mất đã sắp đến ngày tế tổ, khẳng định là ông nội không nhận được nhớ cô.

“Ông nội, người có khỏe không?” – Cầm lên tai nghe, đầu bên kia chưa lên tiếng mà chỉ nghe một chuỗi ho khan, Hỉ Ca bất đắc dĩ chống cằm chờ đợi, chuẩn bị đầu trí cùng ông nội.

Ông nội a, mặc dù đã gần 70 tuổi, thân thể mạnh khỏe còn hơn đám thanh niên 20 tuổi, vậy mà lúc nào cũng cố tình tỏ ra yếu đuối.

“Ai da da... già cả rồi, cháu gái cũng không ở bên cạnh.” – Lúc trước Sở lão cha sợ phụ thân của mình tịch mịch nên đã nói sẽ giao công ty cho Sở Tiểu Ca, sau đó về nhà phụng bồi hai ông bà lão. Ai ngờ ông bị Sở ông nội một cước đạp ra khỏi cửa, còn chửi ông là đứa con bất hiếu.

“Ông nội à, không phải là con sợ quấy rầy cuộc sống ngọt ngào của ông nội và bà nội sao?”

Vốn định ở một bên nghe lén, Sở Tiểu Ca vừa nghe thấy hai chữ “ông nội” liền không nói 2 lời trực tiếp cầm chìa khóa xe đông mất. Trong lòng cậu, chỉ có chị hai mới có thể thu phục được ông lão biến thái kia mà thôi. Về điểm này, cả nhà trên dưới đều thập phần kính nể Hỉ Ca.

Một nhỏ một lớn ở trên điện thoại tám chuyện hơn một giờ đồng hồ, sau rốt Sở ông nội mới nói đến chính sự, buộc Hỉ Ca cuối tuần phải trở về một chuyến, thuận tiện ở chơi vài ngày với ông bà.

Mặc dù tuổi tác cách nhau gần 4 con giáp ($12 \times 4 = 48$ năm) nhưng hai ông cháu bọn họ không có khúc mắc gì. Ông nội nhìn thì như người lỗi thời nhưng sự thật tư tưởng rất tiến bộ. Hỉ Ca rất thích đến chơi nhà ông bà nội. Hơn nữa, bà nội là người phụ nữ ôn nhu, tài nấu ăn thì khỏi chê, không phải là trù nghệ thượng đẳng nhưng mà món nào món nấy đều là khoái khẩu của Hỉ Ca.

Gác điện thoại rồi Hỉ Ca mới tiện tay dở lịch định đánh dấu ngày, kết quả nhìn thấy một con số màu đỏ bự chẳng, nó nói với cô, hôm nay chính là thứ sáu. Ông nội quả nhiên có dự mưu! Hỉ Ca cảm thán trong lòng, bất đắc dĩ phải đi lên lầu thu thập quần áo. Đã hứa cuối tuần đến chơi, không thể nửa đường liền nói ngược được.

Ông nội hiện giờ ngụ ở nhà tổ, đi đến đó mất hơn nửa ngày đường. Ngôi nhà cổ này không biết xây từ năm nào tháng nào, chỉ biết mỗi đại gia chủ của Sở gia, lúc về già sẽ đến đó sống. Thật ra hoàn cảnh nơi đó rất tốt, chỉ là giao thông hơi bất tiện một chút, căn bản không có đường cho xe ô tô chạy vào, chỉ có thể đi bộ men theo đường núi, hơn nữa là lộ trình 2 giờ đường núi. Cũng may Sở gia người nào người nấy đều là con nhà võ, cho nên cũng không ai để ý đến 2 giờ cuộc bộ đường núi.

Sau khi thu thập xong, Hỉ Ca gửi cho Sở Tiểu Ca một cái tin nhắn, thông báo một tiếng, rồi cô quảy ba lô lên đường.

8 giờ tối, trên con đường gập ghềnh của hẻm núi, chỉ có một mình Hỉ Ca đang chậm rãi đi tới. Cô còn phải leo qua một ngọn núi nữa thì mới tới nhà. Hỉ Ca tìm một tảng đá ngồi xuống nghỉ chân. Không ngờ lúc này đột nhiên cô nghe thấy tiếng bước chân ở phía sau. Vừa rồi cô căn bản không có cảm giác có người đi đằng sau a. Hỉ Ca đối với thân kinh mẫn cảm của mình rất tin tưởng, vậy mà cô không hề phát hiện có người

đi ở đằng sau!!! Chỉ có một khả năng duy nhất mà thôi. Người đó đi theo đúng nhịp độ bước chân của cô. Hơn nữa, đặt chân sâu cạn cũng hoàn toàn trùng khớp. Thậm chí tiếng hô hấp cũng được khống chế trong phạm vi mà Hỉ Ca không thể phát giác ra. Người như thế, Hỉ Ca chỉ có thể đưa ra một kiểu đánh giá mà thôi: cực kỳ nguy hiểm!!!!

“Là ai?” – Hỉ Ca lên tiếng hỏi. Âm thanh không lớn nhưng ở giữa núi rừng yên tĩnh thì có cảm giác nó được phóng đại ra.

“Người cùng đường.” – tiếng nam nhân vọng lại từ cách đó không xa. Vừa đúng lúc áng mây che khuất ánh trăng bị gió thổi đi, làm cho Hỉ Ca trông thấy rõ ràng hình dáng của người đó.

Đó là một nam nhân thoạt nhìn không lớn tuổi lắm, xấp xỉ 30, khuôn mặt dài dài trông như búp bê, ánh mắt như đang cười, cong cong hình loan đao, nếu không phải hắn ta cao hơn một mét 8, Hỉ Ca thiếu chút nữa nghĩ đó là một cậu nhóc 5 tuổi. Trên người nam nhân, địa phương khiến người ta chú mục nhất chính là 7 viên kim cương đính ở lỗ tai. Chúng phát sáng dưới ánh trăng, trông như thất tinh bắc đẩu.

Thời điểm Hỉ Ca quan sát đánh giá người trước mặt, hắn cũng đồng dạng đánh giá Hỉ Ca. Mặc dù cô đứng quay lưng về phía ánh trăng nhưng cũng không gây trở ngại gì, ánh mắt nam nhân không chút che giấu lộ vẻ tán thưởng. Sau khi nhìn xong, nam nhân còn chặc lưỡi tỏ vẻ vừa lòng.

Nếu không phải cô nhìn không thấu người trước mặt, Hỉ Ca thiếu chút nữa đã đập một cước cho hắn lăn quay xuống núi. Cũng may cô còn lý trí, biết người đi trên con đường này đều là khách đến bái phỏng ông nội. Nói làm sao cũng là khách nhân nhà mình. Huống hồ, cô thật không xác định mình có thể hay không đánh thắng người nam nhân này.

“Mỹ nữ, người cũng đến bái phỏng Sở lão nhân sao?” – Thấy Hỉ Ca ngồi trên tảng đá, nam nhân nhìn quanh cũng không thấy tảng đá nào khác, liền không khách khí, trực tiếp ngồi xuống bên cạnh cô.

“Không phải.” – Hỉ Ca lắc đầu. Cô mới không có ý đến thăm ông lão biến thái ấy nha. Cô chính là đi thăm bà nội thôi. Bất quá từ “cũng” này nghĩa là hắn quả thật đến tìm ông nội. Có điều nghe cách xưng hô tựa hồ thực tùy tiện. Chính vì tác phong tùy tiện kia làm cho Hỉ Ca sờ không tới rốt cuộc hắn đến gặp ông nội vì nguyên nhân gì.

Sở ông nội hiện giờ tuy không quản chuyện trong nhà, bất quá vị trí gia chủ kia vẫn còn tồn tại. Hơn nữa, trừ bỏ vài người có bối phận tương đương, ai dám kêu ông là “lão nhân” đây. Trừ phi người đó không muốn sống nữa. Ai cũng biết Sở ông nội chính là lòng dạ hẹp hòi. Ai gọi ông ấy như vậy, đảm bảo ông sẽ chính chết người đó.

“Ồ, dù sao vẫn là đến Sở gia đi.” – Nhìn thấy mỹ nữ không có hứng thú cùng mình nói chuyện phiếm, nam nhân vẫn như trước, hưng trí bừng bừng tiếp tục mở miệng.

“Phải.”

“Thật trùng hợp, ta cũng đi Sở gia.” – âm thanh 10 phần hưng phấn.

“Ừ.” – Hỉ Ca cũng không tức giận, chỉ liếc hắn một cái. Ngụ ngôn, nhìn cũng biết người muốn đi Sở gia a.

“Mỹ nữ, xin chào, ta gọi là A Thất.” – nam nhân lộ ra hàm răng trắng bóng, rất vui vẻ giơ tay, muốn cùng Hỉ Ca nhận thức.

“Sở Hỉ Ca.” – có thể không cần dùng tên thật, nhưng cô ngại phép tắc lễ giáo này nọ, nên vẫn đem tên thật nói ra. Thuận tiện giơ ra một ngón tay, miễn cưỡng cùng A Thất nắm.

“Hỉ Ca... tên rất hay.” – A Thất nghe thấy tên của Hỉ Ca liền có chút kinh ngạc nhưng rất nhanh vẻ kinh ngạc đã bị nụ cười xán lạn che dấu.

Một hém núi u tĩnh, bởi vì nhiều thêm một tên A Thất mà Hỉ Ca cảm giác như mình đang đi giữa phố chợ ồn ào. Mà phải nói là mấy bà hàng chợ cũng không nói nhiều như tên A Thất này a.

“Hỉ Ca a, người năm nay bao nhiêu tuổi?”

“23”

“Hỉ Ca a, người đã có bạn trai chưa?”

“Chưa.”

“Hỉ Ca a...”

“...”

“Hỉ Ca a...”

“Hỉ Ca a...”

“Hỉ Ca a...”

.....

Lúc ban đầu Hỉ Ca còn miễn cưỡng trả lời hai câu, về sau cô phát hiện cho dù cô không trả lời, hấn thể nhưng vẫn tiếp tục vui vẻ hỏi tới tấp đủ loại vấn đề. Hỉ Ca chỉ có thể ôm một bụng oán khí, nhẫn nhịn một giờ đồng hồ, cuối cùng cũng đến Sở gia.

Đang đứng trước cửa chờ cháu gái đến, Sở ông nội vừa nhìn thấy Hỉ Ca liền tràn ra tươi cười, nhưng đến khi nhìn thấy nam nhân đi bên cạnh cô, trong mắt bỗng chốc hiện lên một tia sợ hãi khó che giấu.

27. Chương 27: Pháp Bào (áo Choàng Thụng Dài)

Tối hôm đó, ngoài dự kiến của Hỉ Ca, ông nội không có đi ra ăn cơm mà là cùng nam nhân kia ở trong phòng bàn luận suốt một đêm. Hai người nói chuyện gì, Hỉ Ca không hỏi. Cô không phải là thủ hạ trực thuộc Sở gia, cho nên rất nhiều chuyện cô chẳng bận tâm. Ông nội mặc dù rất vừa ý Hỉ Ca, lấy thực lực của cô hiện giờ cũng đủ để cạnh tranh vị trí gia chủ tương lai, đáng tiếc lý tưởng của cô không phải là vị trí gia chủ này.

Thật ra, ngay cả một thân công phu của cô cũng không phải do cô tự nguyện học. Năm đó sở dĩ cô học công phu, thuần túy là do Sở ông nội lừa gạt. Ông nội nói với Hỉ Ca rằng, các soái ca (trai đẹp) đều thích các cô nương biết đánh võ. Lúc bé, Hỉ Ca còn khờ dại thuần khiết, cô hội tin tưởng lời nói của ông nội. Kết quả, 20 năm sau, không có lấy một soái ca nào đủ can đảm yêu thích bộ dáng võ học đầy mình của cô.

Sáng hôm sau, Hỉ Ca vừa từ phòng luyện công đi ra liền thấy A Thất cùng ông nội bước ra từ thư phòng. Đây vốn là chuyện bình thường nhưng trong mắt Hỉ Ca, sự việc liền có vẻ kỳ quái. Sở ông nội đối với cấp bậc bối phận cực kỳ nghiêm khắc. Theo lời ông nói thì không có người trẻ tuổi nào có thể đi phía trước ông. Nhưng lần này, người bước ra từ thư phòng đầu tiên chính là A Thất.

Nhìn thấy Hỉ Ca, A Thất liền trương ra bộ mặt lưu manh, hướng cô mi gió. Đứng ở phía sau, Sở ông nội liền đen mặt.

“Ông nội, muốn tiễn khách sao?” – Cho đến bây giờ còn chưa từng bị người đùa bỡn qua, Hỉ Ca cười mỉ mỉ nhìn A Thất, sau đó dùng giọng nói cực kỳ ôn nhu hỏi Sở ông nội.

“A?” – Đã lâu không nghe thấy âm thanh ôn nhu của cháu gái rồi. Lần sau cùng Hỉ Ca giả giọng ôn nhu là lúc Sở lão cha bị một cô gái ở công ty cưỡng hôn vừa lúc bị cô nhìn thấy. Cô gái kia là bị Hỉ Ca một đập đá bay khỏi cửa công ty. Liền ngay cả lão cha vô tội của cô cũng bị một cái bạt tai trời giáng, nằm bẹp trên giường 2 ngày không dám xuống giường. Cho nên mới nói, Hỉ Ca bình thường tính tình rất tốt, chỉ cần không đụng đến vảy ngược của cô là sẽ yên ổn.

“Ông nội, để con tiễn khách cho.” – vốn không có ý tiễn khách, nhưng bị âm thanh ôn nhu của cháu gái dọa cho choáng váng, Sở ông nội cũng sững sờ đứng ở một bên chưa kịp phản ứng.

“Mỹ nữ a, ta còn chưa muốn đi đâu.” – A Thất bay qua dán chặt trên người mỹ nữ, hưởng thụ nhụy ngọc ôn hương. Hỉ Ca hướng hân nở một nụ cười. Kia nụ cười rất mỉa mai, nhất thời A Thất đồng chí hồn phách đều bay lên chín tầng mây.

“Chính là ta nghĩ muốn tiễn ngươi đi.” – A Thất bị một cước đá bay ra khỏi cửa. Phanh một tiếng, cánh cửa liền đóng lại. A Thất vẫn ngồi ngơ ngác dưới đất nhìn cánh cổng uy nghiêm trước mặt, sau đó xoa mông ê ẩm đứng lên, khóc không thành tiếng, hân cả đêm không ăn uống gì, Sở gia như thế nào ngay cả điểm tâm cũng không tiếp đãi đây!

“Ông nội, đến, ăn điểm tâm.” – Sau khi đá bay A Thất, tâm tình Hỉ Ca liền chuyển biến tốt, trực tiếp đi qua lôi kéo ông nội.

Nửa tiếng sau, Sở ông nội ăn xong điểm tâm mới hé cửa lối đầu ra nhìn, không phát hiện bóng dáng người kia, phỏng chừng đã sớm bỏ đi rồi. Lần đầu tiên, Sở ông nội thật lòng bội phục cháu gái của mình. Đúng là nghe con không sợ cợt. Mặc dù ông đã muốn đập cho tên tiểu tử kia một cước từ lâu rồi, đáng tiếc không có can đảm thực hiện, nên một cước của Hỉ Ca thật làm ông hả dạ quá!

Ban ngày không có việc gì làm, Hỉ Ca liền đem mũ giáp đội lên, sau đó nằm ở trên giường, bắt đầu đăng nhập trò chơi, chuẩn bị cùng bọn Cuồng Vũ làm nhiệm vụ.

Mới vừa lên tuyến, Hỉ Ca đã nhận được tin nhắn của Cuồng Vũ. Cô một ngày không đến, bọn họ thế nhưng cũng không đi giao nhiệm vụ. Cho nên vừa thấy cô lên tuyến, Cuồng Vũ liền nhắn tin qua ngay.

Năm người chạy về tân thủ thôn, đem chương thứ 7 của chuỗi nhiệm vụ ẩn giao trả. Hỉ Ca được một cái cần câu ám kim. Phần thưởng của nhiệm vụ ẩn rất phong phú. Nhưng bởi vì nó là nhiệm vụ ẩn, cho nên phần thưởng là cái gì thì phải đợi đến lúc hoàn thành mới biết.

Cần câu ám kim, nói một cách khách quan, thì là cực phẩm. Dù sao có tiền cũng không thể mua được. Bởi vì hệ thống chỉ bày bán cần câu bạch bản mà thôi. Đối với kỹ năng cuộc sống như câu cá, phần trăm thành công này nọ đều dựa theo cấp bậc trang bị. Cho nên mới nói, nó là cực phẩm. Đáng tiếc, cần câu không thể dùng làm vũ khí, hơn nữa cô cũng không học qua kỹ năng câu cá.

Nói thật thì, hỏi 10 người chơi cũng tìm không ra người nào hội đi học kỹ năng câu cá. Tất cả mọi người đều cho rằng, cá câu lên chỉ có thể dùng để tán thưởng kỹ năng đầu bếp, vậy mà phải tốn rất nhiều thời gian đứng đợi ở bên sông chờ cá cắn câu. Hơn nữa, kỹ năng cuộc sống mỗi người chỉ có thể học một cái, đã học câu cá rồi làm sao học nấu ăn?! Ai thêm làm những chuyện nhàm chán như vậy a!

Nhưng theo nhận thức của Hỉ Ca, người nhàm chán vẫn tồn tại nha. Chị như cái người đã mất tích mấy ngày nay, Thất Tử. Hỉ Ca thu hồi cần câu, thở dài, chỉ có thể đợi hôm nào gặp thì đưa cho hân thôi. Hỉ Ca cho rằng, Thất Tử học câu cá thuần túy là vì nhàm chán, một ngày của hân làm gì có thời gian rảnh mà đi câu cá đây.

Cuồng Vũ được thưởng 12 kim tệ. Hai huynh đệ song sinh được thưởng trang bị của vũ giả, lam trang, còn có thiên tứ thuộc tính. Tiểu Tà được thưởng kinh nghiệm, làm cho cô trực tiếp từ 25 cấp bay lên 26 cấp.

Cuồng Vũ rất đồng tình vở vai Hỉ Ca, cười yêu mỉa nói: – “Nhân phẩm xấu cũng không phải lỗi của người.”

28. Chương 28: Thợ Rèn Sư Phó

Thu pháp bào vào rồi Hỉ Ca bắt đầu kéo cái bao tải chứa quặng thạch, dùng tốc độ chậm như sên hướng đến tiệm thợ rèn. Không có biện pháp, ba lô mặc dù còn ô trống nhưng nó không có chức năng chứa quặng thạch. Tiệm tạp hóa có bán túi chuyên dụng để chứa quặng thạch, dĩ nhiên, phải tốn tiền mua. Cái bưu kiện của Cát Tường là sử dụng bao tải chứa đồ, không phải hàng quý giá, nhưng cũng trị giá 5 kim tệ một cái.

Điểm tốt duy nhất của bao tải này là ở chỗ, tuy nó có thể tích rất khổng lồ nhưng lại không yêu cầu người chơi sử dụng nhiều thể lực cho việc khiên vác. Tùy tiện một cô gái như Hỉ Ca cũng đủ sức vác nó mà đi, chỉ là nhìn có hơi... chật vật một chút.

Vì thế, hôm nay trên nhánh đường tây bắc của Nam Uyên Thành xuất hiện một hình ảnh rất quỷ dị. Một nữ thuật sĩ dáng người nhỏ xinh kéo theo một cái bao tải to gấp 4 lần cô thong thả đi trên đường. Hỉ Ca mất nửa tiếng đồng hồ mới lết được đến tiệm thợ rèn mà lúc bình thường cô chỉ cần 2 phút đi bộ.

Thật ra việc này còn liên quan đến đám khán giả nhàm chán trên đường nữa. Hỉ Ca cho tới bây giờ cũng không nghĩ mình là người nổi tiếng như thế. Nửa tiếng đồng hồ chậm trễ kia, là do cô bị 500 ngoạn gia bu quanh dòm ngó, chính là không có ai trả tiền xem mặt cho cô. Cũng không phải không có những vị “anh hùng” muốn cứu “mỹ nhân”, đáng tiếc bao tải này mặc định tên người nhận nên không thể chuyển tay. Nhìn nhóm nam ngoạn gia dáng vẻ oán hận kia, Hỉ Ca cũng thấy đáng tiếc lắm a.

Tiệm thợ rèn của Nam Uyên Thành không giống với cái tiệm lụp xụp ở tân thủ thôn, nó to lớn bề thế hơn. Còn nữa, chỉ cần người chơi chịu chi tiền là có thể thuê một NPC thợ học nghề để giúp gỡ đe đánh thiếc. Giá cũng chỉ có 15 kim tệ một ngày. Đại đa số thợ rèn đều là người của các bang hội lớn, được bang hội bỏ tiền ra bồi dưỡng, cho nên món tiền đó không đáng kể vào đâu. Mà Hỉ Ca là người chơi tự do, tự cung tự cấp, tiền cô kiếm được không dễ dàng gì.

Nhìn con số mấy chục kim tệ trong balô, Hỉ Ca nghe như trái tim đang nhỏ máu khi phải xuất ra 15 kim tệ, 5 kim để thuê một gian phòng rèn đúc, số tiền còn lại để trả cho NPC thợ học nghề. Lý do cô quyết định bỏ tiền là vì... cô không có nhiều thời gian để lãng phí. Trong vòng 2 ngày, cô phải đem kỹ năng rèn đúc tấn thăng cao cấp, sau đó còn phải cùng bọn Cuồng Vũ đi làm nhiệm vụ ẩn a.

Hỉ Ca kỳ thực không thích làm nhiệm vụ đoàn đội, cũng không thích đánh quái. Cô vẫn thích những nơi yên tĩnh hơn. Nhưng hiện tại, cô thật lòng có cảm tình với tiểu đội của Cuồng Vũ. Dù sao chơi trò chơi là để kết bạn, mà bọn Cuồng Vũ thì rất hợp tính với Hỉ Ca. Nếu không, từ lúc bắt đầu cô đã không đáp ứng đi làm nhiệm vụ ẩn với họ rồi.

Hỉ Ca có thể tính là lớp ngoạn gia kỳ cựu, là nhóm người từng đứng trên đỉnh cao của vinh quang, cho nên loại nhiệm vụ ẩn kia đối với cô chẳng hề xa lạ gì. Trải qua thời gian beta, cô đã hiểu ra, bằng hữu mới là thứ quan trọng nhất. Ngày xưa, cô bị cô lập, kỳ thật cũng là do cô chưa từng có bạn bè. Lúc đó, những người cô quen biết, toàn bộ đều là bằng hữu của Minh Độ Thiên, chứ không phải là bằng hữu của chính bản thân cô.

Sự phản bội ấy, cô là người cuối cùng biết được. Kỳ thật, nhiều người đã sớm đoán ra. Chính là không ai mở miệng nói với cô. Hỉ Ca không oán hận bất kỳ ai. Sai lầm kia, là cô dùng danh dự của chính cô, sinh mệnh của chính cô, giang sơn của chính cô để trả giá. Thế là đủ rồi. Bởi vì, cùng một dạng sai lầm, cô sẽ không bao giờ phạm phải lần thứ hai.

Nhớ tới chuyện trước kia, tâm tình của Hỉ Ca có chút mông lung, bất quá cô nhanh chóng hoàn hồn khi nhìn thấy khối quặng thạch cấp 2 phát sáng lấp lờ ở trên bàn. Tên thợ học nghề trị giá 10 kim tệ kia quả nhiên là người nhanh tay nhanh chân. Không cần Hỉ Ca phân phó, hẳn ta đã phân loại toàn bộ quặng thạch. Hỉ Ca còn chưa đụng tay đụng chân, hẳn ta đã làm xong mọi sự chuẩn bị rồi.

Quả nhiên là dùng tiền mua có khác, Hỉ Ca vừa lòng gật đầu. Sau đó cô bắt tay vào rèn đúc. Bởi vì Cát Tường đưa cho Hỉ Ca hai khối quặng thạch, cho nên Hỉ Ca đầu tiên nghĩ đến việc rèn luyện kỹ năng trung cấp trước đã, không thể tùy tiện dùng bản vẽ thanh cự kiếm tử trang kia được, cũng may lúc trước Sở Tiểu Ca có đưa cho cô bản vẽ pháp trượng 30 cấp, dùng nó thì thích hợp hơn.

Cả hai bản vẽ đều yêu cầu quặng thạch cấp 2, đối với cô là cực kỳ xa xỉ, nhưng để nâng cao độ thuần thực, Hỉ Ca chỉ có thể cắn răng mà dùng.

Trưng lên danh hiệu “Thợ rèn thành tựu”, Hỉ Ca cắm cúi ở trong phòng rèn đúc suốt 2 ngày. Trừ bỏ những lúc cần phải bổ sung thể lực, nhận 2 tin nhắn của Cuồng Vũ, còn thì Hỉ Ca chưa từng ngừng tay.

Sau 2 ngày một đêm không ngừng cố gắng, Hỉ Ca cuối cùng đem độ thuần thực đạt đến 9999/10000. Nghĩa là, cô chỉ còn cách cao cấp thợ rèn một bước chân thôi. Có điều, cô đã thử rèn thanh cự kiếm màu tím kia

đến 4 lần rồi, cả 4 lần đều thất bại. Hiện tại, chỉ còn đủ quặng thạch cho một lần rèn nữa, nếu lại thất bại, cô sẽ phải tự bỏ tiền túi ra mua nguyên liệu.

Hỉ Ca ngồi nghỉ ngơi, uống sữa và ăn sandwich. Sau khi no bụng, cô vỗ tay đứng lên, tinh thần tràn đầy. Ở trò chơi này nếu thể lực không đủ, phản ứng sẽ chậm chạp, không phải cái kiểu thông thả từ từ mà là kiểu ngu ngốc ngơ ngơ, còn ăn no rồi, tay chân sẽ nhanh nhẹn hẳn lên. Hỉ Ca nhìn khối quặng thạch trên bàn, hít một hơi thật sâu, từ từ tiến lại.

Bởi vì không có tiền, Hỉ Ca chỉ có thể thuê thợ học nghề trong một ngày. Hiện tại, cô đã không còn người trợ giúp, phải tự thân làm mọi chuyện. Cũng may khi học rèn đúc lúc trước, cô đã quen thuộc với từng bước của kỹ năng. Rất mệt mỏi, nhưng còn trong phạm vi chịu đựng được. Thú thật, đe gõ sắt thiếc lâu ngày, Hỉ Ca cảm thấy cơ thể của mình cường tráng lên không ít.

Dựa theo hướng dẫn của hệ thống, Hỉ Ca tập trung tinh thần thực hiện từng bước từng bước. Bước cuối cùng cực kỳ đơn giản, ngâm kiếm vào nước. Nhưng lúc này, cô bỗng nhiên ngừng lại.

Hỉ Ca nhớ lại 4 lần thất bại trước. Rõ ràng mỗi bước cô đều thực hiện cực kỳ hoàn hảo, chính là ở bước cuối cùng này, sau khi ngâm vào nước, thanh kiếm đều biến thành màu lam. Mặc dù thuộc tính rất tốt, nhưng so với thanh kiếm màu tím thì thua kém một mảng lớn.

Suy nghĩ nửa ngày, Hỉ Ca rốt cuộc phát hiện vấn đề mấu chốt. Là nước ngâm a. Vốn dĩ đây là kiến thức cơ bản, thợ rèn nào cũng biết. Cổ tình Hỉ Ca (ở ngoài đời thật) không có hiểu biết gì về nghề rèn đúc cả. Lúc trước ở tân thủ thôn, Trương thợ rèn cũng không nói cho cô. Anh ta chắc chắn nghĩ cô có thể tấn thăng trung cấp thợ rèn thì hẳn phải biết chuyện này, chính là Hỉ Ca không biết a.

“Lý sư phó, cho ta một bình tử phẩm kim dịch.” – Hỉ Ca hướng ra bên ngoài tiệm hét to một tiếng. Chốc lát sau, một thợ học nghề mang vào cho cô một cái bình nhỏ. Bên trong bình chứa một chất lỏng màu tím phát ra hào quang màu vàng.

Muốn làm ra tử trang vũ khí phải dùng dung dịch đặc thù, đương nhiên, giá trị của bình kim dịch này... Hỉ Ca nhìn tên thợ học nghề lấy đi 30 kim tệ, thiếu chút nữa lệ rơi đầy mặt.

Thừa dịp thanh kiếm vẫn còn đang nóng (mới đe xong), Hỉ Ca vội đổ bình tử phẩm kim dịch vào thùng nước, sau đó mới thật cẩn thận ngâm thanh kiếm xuống.

“Xè xè

”

Cùng với âm thanh xè xè là tiếng hệ thống phát tin tức: “Chúc mừng ngài trở thành người đầu tiên tấn thăng cao cấp thợ rèn, hệ thống đặc biệt thưởng cho danh hiệu “Sư phó rèn đúc”.

Mặc dù chỉ là một cái danh hiệu nhưng điều này cũng đủ làm cho Hỉ Ca vui vẻ suốt một ngày. Với danh hiệu này, tỷ lệ thành công (trong rèn đúc) của cô tăng lên 120%. Mà cô... nhin không được mơ tưởng đến ngày trở thành “Tông sư rèn đúc”, không biết nó sẽ ra làm sao ta?!

Đối với người đầu tiên tấn thăng cao cấp thợ rèn, hệ thống sẽ phát tin tức trên toàn thế giới. Có điều, Hỉ Ca lựa chọn che dấu danh tự, cho nên mọi người chỉ biết Nam Uyên Thành là nơi sản sinh ra cao cấp thợ rèn đầu tiên của trò chơi mà thôi.

Thủ lĩnh của những thế lực lớn trên các đại lục không có phản ứng gì lớn khi nghe tin tức này. Có lẽ họ chỉ hơi thất vọng một chút, bởi vì ai cũng biết người đầu tiên tấn thăng cao cấp thợ rèn sẽ được ban thưởng một danh hiệu. Mà cái danh hiệu kia mang đến lợi ích gì, không cần nói, mọi người đều biết.

Tỷ lệ thành công chính là điểm mấu chốt trong việc chế tạo vũ khí, cho nên nếu tỷ lệ này tăng càng cao thì chuyện tạo ra thần khí cũng không phải là điều không thể. Cứ thử nghĩ xem, 120% thành công đó, chênh lệch biết bao nhiêu a!

Đương nhiên, việc Hỉ Ca trở thành người đầu tiên tấn thăng cao cấp thợ rèn cũng có quan hệ với bản vẽ cô cầm trên tay. Các thế lực đều bồi dưỡng thợ rèn riêng cho mình, điểm mấu chốt là đến giờ vẫn chưa có ai sở hữu bản vẽ vũ khí cấp cao. Phải nói là nhóm của Hỉ Ca rất may mắn khi thu được bản vẽ tử trang

vũ khí lúc đi khai mở bản đồ mới. Nếu không, Hỉ Ca cũng sẽ không thể nào trở thành người đầu tiên tấn thăng cao cấp thợ rèn. À, tài lực khổng lồ của Cát Tường cũng giúp đỡ không ít.

Hỉ Ca mân mê thanh tử kiếm trên tay, xem xét chán chê một hồi mới thả nó vào ba lô. Phải nói thanh kiếm này là một sự thành công vượt bậc.

>> Hồn thương: đơn thủ cự kiếm, tử trang, phẩm chất cao cấp. Người chế tạo: Hỉ Ca. Lực lượng: 150~175, tốc độ: 23~27, hội tâm: +25, thiên tứ thuộc tính: bạo kích +40%

Thanh cự kiếm này đặt trong tay 40 cấp kiếm khách, có thể tính là một kiện thần khí a. Vũ khí của kiếm khách bình thường không bao giờ có hội tâm vượt quá 10, càng đừng nói bạo kích đề cao đến 40%, hơn nữa lực lượng so với tử trang bình thường cao hơn 30 điểm. Cầm nó trong tay, còn sợ cái quái gì nha. Vũ khí do người chơi đúc ra luôn có sự chênh lệch so với vũ khí bạo ra từ quái. Đây gọi là thành quả của sự lao động.

Ngay sau khi hệ thống thông báo tin tức cao cấp thợ rèn, tin nhắn của Hỉ Ca liền chớp động. Mở ra thì thấy là Cát Tường.

“Thành công sao?” – liên lạc vừa kết nối, thanh âm kích động của Cát Tường đã vang lên.

“Thành công!” – Hỉ Ca cười trả lời.

“Hỉ Ca vạn tuế!!!” – tiếng hoan hô của Mặc Phi từ phía bên kia mơ hồ truyền qua. Thấy hân hưng phấn như vậy, Hỉ Ca có chút buồn cười, thầm nghĩ, không biết lúc hân nhìn thấy thuộc tính của thanh kiếm thì sẽ phản ứng ra sao?!

29. Chương 29: Bị Giết

Tắt kên liên lạc, Hỉ Ca nhìn lại thu hoạch của mình trong 2 ngày qua. Gần 20 cây pháp trượng 30 cấp, lam trang. Bốn cây cự kiếm 35 cấp, lam trang. Còn nữa, tiểu kim khố (túi tiền) hiện giờ còn có 10 kim. Cô chân chính từ tiểu tư sản biến thành giai cấp vô sản. Đả kích kiểu này không phải người bình thường có thể tiếp nhận nha. Sau khi thở dài một hơi, Hỉ Ca rút cuốc đứng lên đi ra khỏi phòng. Cô quyết định, một khoảng thời gian dài phía trước, cô sẽ không đặt chân vào nơi này lần nào nữa.

Bước ra khỏi tiệm thợ rèn, Hỉ Ca trực tiếp đi đến Cát Tường tửu lâu. Cát Tường nói muốn tổ chức tiệc mừng cho cô. Hỉ Ca thì không để ý, cao cấp thợ rèn bây giờ khan hiếm nhưng rất nhanh thôi sẽ mọc đầy. Sở dĩ cô đi nhanh đến tửu lâu, là vì bụng cô đang đói.

Rèn một thanh kiếm tốn thể lực ngang ngửa với 4 giờ đánh quái. Hỉ Ca đã ngồi ngốc trong tiệm thợ rèn hơn 2 ngày trời, ăn hơn 30 cái bánh sandwich. Cũng may món này không mắc, bằng không cô thề, cả đời đều không bước vào tiệm thợ rèn nữa bước.

Sau khi đi vào Cát Tường tửu lâu, Hỉ Ca không đợi tiểu nhị đến tiếp đãi, trực tiếp vọt lên lầu hai. Trong phòng chữ Thiên, trừ bỏ Thất Tử, 3 người kia đều có mặt. Hỉ Ca không thèm nhìn vẻ mặt chờ mong của Mặc Phi, trực tiếp kéo ghế ngồi xuống, cầm đầu cầm cổ ăn như hổ đói. Nhìn sức ăn khủng bố của Hỉ Ca, 3 người kia đều choáng váng. Nguyên một bàn đồ ăn tựa hồ còn không đủ cho một mình cô ăn, Cát Tường đưa tay lau mồ hôi trên trán, sau đó gọi tiểu nhị làm thêm vài món. Bọn hân cần phải làm cho Hỉ Ca thật vui vẻ vừa lòng.

Nửa tiếng sau, Hỉ Ca mới thu liễm lại, hài lòng xoa bụng.

“Hỉ Ca a...” – thấy Hỉ Ca đã ăn uống no đủ, Mặc Phi mới nhích lại, ánh mắt chờ mong nhìn cô.

Hỉ Ca từ trong ba lô lấy ra thanh cự kiếm quăng qua cho hân. Sau khi hân cầm lấy, đọc xong bảng thuộc tính, liền không ngừng cười một cách ngây ngô. Vốn tưởng hân sẽ nhào vào ôm hôn gì đó, cô đã chuẩn bị tâm lý cho chuyện này. Kết quả, đứa nhỏ thể nhưng biến thành si ngốc. Hỉ Ca thở dài, sức thừa nhận cũng kém quá đi.

Hai người kia thấy Mặc Phi hướng Hỉ Ca cười a cười như tên ngốc, trong đầu đầy thắc mắc, huynh đệ của mình bị làm sao vậy?

Cho đến khi Mặc Phi đem thuộc tính của Hồn thương cho bọn họ xem, cả hai đều tròn tròn mắt, trong lòng ai oán, vì cái gì lúc trước bản vẽ lại không phải là vũ khí của (chức nghiệp) mình aaaaaa!

Thanh kiếm này quặng lên sàn bán đấu giá, thấp nhất cũng có thể thu vào 500 kim. Mặc dù tử trang vũ khí đã bắt đầu xuất hiện nhưng vẫn còn rất hiếm. Trong thời gian beta, trừ bỏ Thất Tử, bọn Cát Tường cũng chưa từng sở hữu qua tử trang vũ khí, toàn bộ đều là lam trang. Đó là nói khi ấy bọn hắn đã 40 cấp.

“Hỉ Ca, ta nhất định làm trâu làm ngựa cho ngươi~~” – sau khi cười ngây ngô hết nửa ngày trời, Mặc Phi rốt cuộc khôi phục dáng vẻ bình thường, sau đó hắn chạy lại nắm tay Hỉ Ca, ra sức biểu đạt lòng cảm kích của mình.

Mặc Phi lải nhải suốt một giờ đồng hồ, có thể nói là toàn bộ từ ngữ ngợi ca mà cô biết được từ nhỏ cho tới giờ, Mặc Phi đều dùng qua một lần. Cô ngồi nghe đến lưng búng lổ tai, sau đó rất không tình nguyện vỗ vỗ vai hắn.

“Người uống miếng nước thông cổ họng trước, ta đi làm nhiệm vụ.”

Hỉ Ca không lãng phí thời gian, hướng quặng mỏ đằng sau tân thủ thôn mà đi. Bởi vì không có ngựa để cưỡi, cô mất gần một giờ mới đến nơi. Vừa tiến vào động đã nghe tiếng đinh đinh đang đang của lưỡi cuốc, sau đó phát hiện bên trong có vài người đang đào quặng. Sự xuất hiện của cô cũng không khiến bọn họ chú ý.

Nhìn thấy người ta đào quặng, Hỉ Ca mới nhớ, kỹ năng đào quặng của cô còn chưa dùng qua bao giờ. Chỗ lát làm xong nhiệm vụ, cô nên ngốc ở trong này một thời gian để đào quặng và tăng độ thuần thục cho kỹ năng. Dù sao cũng không thể lãng phí 20 kim tiền học phí nha.

Đi loang quanh một lúc, rất nhanh Hỉ Ca đã tìm thấy mảnh vỡ vũ khí của tên khát cái. Làm Hỉ Ca có điểm kinh ngạc chính là, dựa theo lời tên khát cái nói, những mảnh vỡ này ước chừng đã 20 năm tuổi, vậy mà mặt trên của nó không hề rỉ sét, ngược lại còn lộ ra hàn quang. Có thể xác định, thanh vũ khí này không hề đơn giản.

Đem mảnh vỡ bỏ vào balô xong, Hỉ Ca tìm một nơi ít quái rồi cũng bắt chước người ta, bắt đầu đào mỏ. Đại khái chắc vì rất ít người tới đây đào quặng, cho nên thu hoạch của Hỉ Ca rất không tồi, chỉ một lát cô liền đào được một khối sắt.

Ngay lúc này, đột nhiên cô nghe thấy âm thanh ồn ào từ cách đó không xa truyền đến. Mơ hồ là tiếng người nói, mất vài giây, cô mới hiểu bọn người kia là muốn làm gì.

Họ thể nhưng muốn đuổi toàn bộ thợ mỏ đi ra ngoài! Cái loại thanh trừng này Hỉ Ca gặp qua không ít lần. Kỳ thật lúc trước cô cũng từng ra lệnh qua. Mỗi lần tổ đội chuẩn bị đánh đại boss, cô sẽ phát xuống lệnh thanh trừng. Đó là vì lúc xưa cô ngạo nghễ đứng ở vị trí cao cao tại thượng của cường giả. Đến bây giờ mới biết cảm giác bị người ta thanh trừng là như thế nào!!

Xem như phong thủy luân chuyển đi.

Nhìn thấy đám người đang đi tới, Hỉ Ca có chút tự giễu cười cười. Không ngờ là oan gia ngõ hẹp. Lại đụng phải Bắc Yến Phi. Lần này không thấy Minh Độ Thiên. Nhưng cánh tay phải của hắn ta là Chư Cát Hầu thì có mặt, đang đứng bên cạnh Bắc Yến Phi.

Hỉ Ca cũng biết Chư Cát Hầu, bất quá không có giao tình gì. Cô chỉ biết Chư Cát Hầu là thủ hạ dưới trướng Minh Độ Thiên, trí lực cực cao, tâm kế sâu không lường được, là một người tâm ngoan thủ lạt (tàn nhẫn). Nếu có thể, cô không nghĩ muốn chạm trán với Chư Cát Hầu. Không phải cô sợ hắn, chẳng qua là cô mệt mỏi với chuyện đấu đá cân não với người khác. Có điều ông trời không cho cô lựa chọn. Cô không tìm phiền toái, phiền toái cũng đến tìm cô.

Hỉ Ca mới đi được mấy bước, Bắc Yến Phi cùng Chư Cát Hầu liền nhận ra. Nhìn thấy cô, Chư Cát Hầu chỉ nhú mày, thần sắc có chút nghi hoặc, mà Bắc Yến Phi là mặt lạnh xuống dưới.

Cô ta ngheh mặt, ngoắc tay, lạnh lùng ra lệnh: – “Thanh trừng!”

Cô ta cũng không phải hướng Hỉ Ca nói, mà là hướng mấy oan gia phía sau lưng của Hỉ Ca. Ý tứ rất rõ ràng, Hỉ Ca phải chết ở chỗ này. Hỉ Ca thu hồi cây cuốc, pháp trượng màu đen đã nhanh chóng yên vị

trong tay, cô ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt Bắc Yến Phi, thần sắc thực bình tĩnh, không có một chút ý vị cừu hận nào. Chẳng qua chính ánh mắt bình tĩnh của cô càng làm cho Chư Cát Hưu nhũn chặt lông mày. Trong tình thế này mà còn có thể lộ ra biểu tình bình tĩnh như vậy, nữ nhân này tuyệt đối không đơn giản.

Hỉ Ca thấy bọn họ còn chưa động thủ liền hướng Bắc Yến Phi cười cười, sau đó phất tay quảng tới một cái băng trụ.

Hỉ Ca biết, một mình cô không thể nào đối phó nổi 6 người bọn hắn. Chính là cô muốn Bắc Yến Phi chết. Xem như một điểm cân bằng cho chuyện lần trước. Vốn cô muốn giết Chư Cát Hưu, bởi vì hắn chính là lãnh đạo của tiểu đội này. Giết được hắn xem như có chút mặt mũi. Bất quá Hỉ Ca không xác định được thực lực của hắn cao thấp ra làm sao, cho nên đành phải khai đao với Bắc Yến Phi.

Hỉ Ca ra tay cực nhanh, tiểu đội của họ căn bản không kịp phản ứng nên không ai ngăn trở được cú tấn công của cô, chờ bọn hắn tỉnh ngộ thì đã chậm, thanh máu của Bắc Yến Phi chỉ còn lại một vạch. Chư Cát Hưu nhịn không được hút khí. Lực công kích thật khủng bố! Ít nhất cao hơn hắn gấp đôi. Hỉ Ca chỉ mới 24 cấp, mà hắn đã gần 30 cấp. Càng về sau, cô ta tuyệt đối là một đối thủ nặng ký.

Chư Cát Hưu đánh giá Hỉ Ca, âm thầm nhớ kỹ tên của cô. Nếu hắn biết trên người Hỉ Ca chỉ mặc hai kiện trang bị quèn, không biết biểu tình sẽ như thế nào đây?!

“Giết cô ta.” – hắn lập tức ra lệnh rồi lao vào vòng chiến. Hỉ Ca là bị một chiêu phiến tiên của vũ giả trấn định một chỗ. Chư Cát Hưu không chút do dự phóng tới một cái hỏa cầu.

Khi hỏa viêm đánh vào trên người, Hỉ Ca nhanh tay cấp cho mình một cái huyết tể. Sau đó lại quảng qua Bắc Yến Phi một cái băng trụ, đáng tiếc bị kiểm khách của bọn họ cản được. Nhưng không đợi Bắc Yến Phi lấy lại hơi thở, một cái băng tiễn liền khiến cô ta đi chầu diêm dương.

Cùng một lúc, hỏa viêm đạn thứ hai của Chư Cát Hưu đánh tới, “đình” một tiếng thanh thúy vang lên, Hỉ Ca theo đường trường ngã xuống, trên mặt đất bạo ra một kiện đồ vật.

Chư Cát Hưu nhìn thi thể của Bắc Yến Phi, sắc mặt có chút khó coi. Hắn phát ra một cái hỏa viêm đạn, Hỉ Ca có thể đánh ra hai cái băng trụ, điều này có nghĩa tinh thần lực của cô cao hơn hắn 2 lần. Thuật sĩ kiểu này còn là con người hay không! Một lúc sau, Chư Cát Hưu mới đi qua nhặt lên vật phẩm mà Hỉ Ca sau khi chết bạo ra. Nhìn thấy vật đó, sắc mặt của hắn liền thay đổi, là pháp bảo 30 cấp, tử trang.

Hắn mới biết trên người Minh Độ Thiên có 2 kiện tử trang, không ngờ Hỉ Ca cũng có. Chư Cát Hưu thoáng bình phục tâm tình kích động, sau đó sờ nhẹ lên kiện pháp bảo, rồi không chút do dự mặc vào người.

Theo quy cũ của Minh Độ Thiên, sau khi giết người, đồ vật bạo ra thuộc về người ra tay. Cho nên Chư Cát Hưu mới không do dự mặc vào. Dù sao, chỉ cần là (người chơi chức nghiệp) thuật sĩ thì sẽ không thể không động tâm với kiện pháp bảo này. Chẳng qua hắn chưa từng nghĩ đến, vì nó mà hắn sẽ đương đầu với một cái đại phiến toái về sau.

Từ trong điện diêm vương đi ra, sắc mặt Hỉ Ca không thể nói là khó xem bình thường, mà là tối đen, bởi vì cô vừa biết đồ vật bị bạo mất là thứ quan trọng nhất. Nếu là trang bị tử phẩm khác, Hỉ Ca chắc chỉ nhận mình xui xẻo rồi thôi. Điều cô oán hận nhất là... kiện pháp bảo kia là quà tặng của Thất Tử a. Ý nghĩa hoàn toàn không giống với.

30. Chương 30: Chỉ Thích Hợp Làm Dịch Nhân

Không phải Hỉ Ca chưa từng nghĩ đến chuyện chạy đi giết Chư Cát Hưu đoạt lại pháp bảo, chẳng qua so sánh thực lực giữa 2 người, cô không chắc có thể đối phó được hắn. Huống hồ, Chư Cát Hưu lúc nào cũng đi bên cạnh Minh Độ Thiên như hình với bóng, Hỉ Ca tuyệt đối không ngu đến nỗi chạy tới chỗ hắn ta liều mạng.

Trong lòng cô chỉ là có chút khó chịu, cũng không phải kích động. Báo thù thì hẳn rồi nhưng đợi lúc cô có thực lực mạnh mẽ rồi nói sau. Con người của cô chẳng có ưu điểm gì, chính là so với người khác thì kiên nhẫn hơn.

“Ừa, Hỉ Ca, người không phải đi làm nhiệm vụ sao? Như thế nào lại chạy về?” – Hỉ Ca còn đang đứng ngốc ở điểm trọng sinh, đột nhiên nghe tiếng của Mặc Phi.

Hỉ Ca ngẩng đầu thì thấy Mặc Phi đang kỳ quái nhìn cô.

“Được miễn phí tổng tiền trở về a.” – Hỉ Ca hướng Mặc Phi cười cười, trả lời cho có. Hỉ Ca không phải đánh giá thấp 3 người bằng hữu của Thất Tử. Thực lực của họ có lẽ không bằng Minh Độ Thiên nhưng tuyệt đối không kém bao nhiêu. Chẳng qua cô không nghĩ muốn nhờ vả bọn họ. Cũng không phải cô không xem bọn họ là bằng hữu, mà là sự việc này dù sao cũng rất dọa người, muốn mở miệng cũng không biết nói như thế nào.

Mặc Phi chỉ à một tiếng rồi quay lưng vội vàng bỏ đi. Hỉ Ca nhìn bóng dáng của hắn, nhin không được cười khổ. Mặc Phi thoát nhìn có vẻ mờ mờ nhưng tuyệt đối không phải là tên đàn. Bị quái giết và bị người giết, nhìn cấp bậc chẳng phải liền biết sao. Cô chỉ không rõ phản ứng của hắn như vậy nghĩa là làm sao.

Quả thật Hỉ Ca đoán trúng 8-9 phần. Mặc Phi đúng là nhìn ra vấn đề. Bất quá hắn thấy Hỉ Ca không muốn nói nên cũng không truy vấn. Hắn quyết định trở về tìm huynh đệ thương lượng. Mặc Phi trở về đem chuyện của Hỉ Ca nói ra. Tư Văn lập tức phái người đi điều tra. Bởi vì Hỉ Ca từng nói qua địa điểm cô đi làm nhiệm vụ, cho nên rất nhanh đã có tin tức hồi đáp.

Nghe xong báo cáo, nụ cười trên mặt Tư Văn có chút quỷ dị: – “Chúng ta đều đánh giá thấp cô ấy a.”

Giữa vòng vây 6 người, còn có thể xử lý một mạng. Trong 100 người cũng khó mà tìm được một người bản lĩnh như vậy. Còn nữa, bọn kia đều là tinh anh dưới trướng Minh Độ Thiên, người nào người nấy cũng đều là hạng nổi danh ngang ngửa với Thất Tử.

Nghe lời phân tích của Tư Văn, Cát Tường gật gật đầu: – “Đúng là nhìn không ra.”

“Có điều lần này phiền toái to rồi.” – Tư Văn trưng ra bản mặt đau khổ – “Người cũng biết chuyện lão đại tặng Hỉ Ca một kiện pháp bào tử phẩm đi?”

Thất Tử lúc bình thường đánh quái bạo ra cái gì, bọn hắn đều không ai dám hỏi. Trừ phi Thất Tử cần trang bị gì đó, còn không lúc đánh quái sẽ ném bỏ toàn bộ vật phẩm. Bọn Tư Văn nếu không mở miệng hỏi, căn bản Thất Tử sẽ không nghĩ tới đám huynh đệ của hắn cũng cần trang bị!!!

Vài hôm trước, Thất Tử đánh ra một kiện tử phẩm pháp bào, không quăng bỏ, cũng không đem bán, Cát Tường liền biết tên đó muốn để giành tặng cho Hỉ Ca. Chuyện Thất Tử có cảm tình với Hỉ Ca, người có mắt nhìn vào liền biết. Nhưng việc Thất Tử muốn tặng Hỉ Ca pháp bào, cả đám đều thành thực giả ngu. Bởi vì nếu dám mở miệng bàn đến, đảm bảo Thất Tử sẽ nổi giận, chém cho bọn hắn mỗi người một đao. Tên kia rất nhỏ mọn. Trong trò chơi thì chặt chém như vậy, còn ở ngoài đời thật, có trời mới biết hắn sẽ dùng cách gì để gây sức ép lên đám huynh đệ nhiều chuyện.

“Làm sao, đừng nói pháp bào kia bị bạo mất chứ?” – Cát Tường nhảy dựng. Vấn đề này cực kỳ nghiêm trọng a!

“Đúng vậy. Hơn nữa, kiện pháp bào đó hiện giờ đang khóa trên người Chư Cát Hưu. Chuyện này... cho dù chúng ta muốn cứu cũng cứu không kịp rồi.” – Kiện pháp bào kia là một cực phẩm, Chư Cát Hưu nhìn thấy đồ tốt, làm sao lại không mặc ngay vào người. Đến lúc Thất Tử quay về, vừa nhìn thấy liền sẽ hiểu được chuyện gì đã xảy ra, còn cần bọn hắn thông tri hay sao!

“Trốn cũng không khỏi. Vốn nghĩ trước âm thầm cùng Minh Độ Thiên phát triển thực lực song song. Nhưng lão đại mà ra tay lần này, thế nào cũng sẽ khơi mào chiến tranh.” – Lấy hiểu biết của bọn họ về Thất Tử, nội việc Chư Cát Hưu ra tay giết chết Hỉ Ca thôi đã đáng bị liệt vào hàng tử tội rồi, đằng này còn đem tặng phẩm của Thất Tử đưa cho Hỉ Ca mặc lên người, Chư Cát Hưu sẽ bị giết 18 lần chứ không ít.

Bọn Cát Tường còn tin rằng, nếu Thất Tử có thể tra ra lý lịch nhân thân (ngoài đời) của Chư Cát Hưu, phỏng chừng sau khi hạ tuyến, hắn sẽ đi qua cửa cổ người ta luôn. Tên nam nhân biến thái này có suy nghĩ

hoàn toàn không giống người bình thường. Ngay cả bọn họ quen biết hẳn 20 năm còn thấy hẳn cực kỳ quý dị.

“Cũng không phải là không có cách. Có thể cùng Hỉ Ca thương lượng một chút.” – Vẫn mân mê thanh cự kiếm trong tay, Mặc Phi đột nhiên ngẩng đầu chen ngang một câu. Mặc dù hiện tại cấp bậc chưa đủ (để có thể sử dụng thanh kiếm) nhưng Mặc Phi vẫn có thói quen mang thanh kiếm của Hỉ Ca ra vuốt ve. Nhìn đến nó tâm tình liền chuyển biến tốt ngay.

“Lão đại có lẽ chịu nghe lời Hỉ Ca. Bất quá người cho rằng Hỉ Ca bị người ta giết còn có thể tâm bình khí đạm mà không đi tìm Chư Cát Hưu gây khó dễ hay sao?” – Cát Tường lắc đầu nói.

Bọn họ và Minh Độ Thiên hiện giờ đang ở trong trạng thái hòa bình, nước sông không phạm nước giếng. Đồi bên đều biết đến sự tồn tại của đối phương. Bất quá không ai muốn ra tay trước. Nếu lần này Thất Tử động thủ, bọn họ không thể khoan tay đứng nhìn. Trò chơi chỉ mới khởi động, kiểu làm việc kích động như thế này không phải là phong cách mà Cát Tường muốn thấy.

Tuy Cát Tường có chủ ý muốn nhờ Hỉ Ca nhưng không ôm nhiều hy vọng. Lại nói, nếu hẳn bị người ta giết, chưa chắc hẳn đã chịu nhẫn nhịn, càng đừng nói là Hỉ Ca.

“Tìm Chư Cát Hưu gây phiền toái là một chuyện. Chỉ cần lão đại không chạy đi tìm Minh Độ Thiên thì sẽ không có vấn đề gì. Ta chỉ lo hẳn lại xúc động giống như lần trước. Cũng may đó là thời gian beta, nếu không chắc đã xảy ra quốc chiến rồi.” – Tư Văn nghĩ nghĩ rồi nói.

“Một núi không thể có hai hổ. Nhìn nhau không thuận mắt là điều bình thường thôi. Chuyện này để ta tìm cách bỏ nhỏ với Hỉ Ca xem. Chỉ cần tạm thời lão đại chịu nhẫn nhịn một chút là được. Hẳn thì sướng rồi, giết người xong liền quấy dích bỏ đi, mọi chuyện hỗn độn phía sau toàn do chúng ta đi dọn dẹp.” – Cát Tường thở dài, bị người ta đàn áp gần 20 năm, bao giờ mới ngẩng đầu lên được đây a!

“Ai bảo người tài nghệ không bằng người ta. Nếu không hôm nào người thử đi khiêu chiến lão đại một lần?” – Mặc Phi hai mắt lóe sáng nhìn Cát Tường.

“Thúi lắm. Người muốn tìm chết thì đi một mình đi. Ta còn muốn sống thêm vài năm để tìm lão bà đây!”

Ba người bên này phiền não một trận, còn Hỉ Ca bên kia chẳng buồn bực được bao lâu. Trò chơi dù sao vẫn phải tiếp tục. Hơn nữa, đây không phải lần đầu cô bị người ta giết. Có điều cô chính thức kết thù với Chư Cát Hưu rồi a. Mà cừu nhân từng bị Hỉ Ca ghi tạc trong lòng, trước nay đều không có kết cục tốt. Chư Cát Hưu sắp sửa trở thành người tiếp theo gặp đại họa.

Hỉ Ca vốn tưởng đến buổi chiều thì Cuồng Vũ hẳn đã làm xong nhiệm vụ và trở về rồi. Ai biết cô ta gửi qua tin nhắn bảo rằng ở giữa đường gặp phải kiếp nạn. Bị giết chết hai lần, sống lại trong một thị trấn nhỏ rất xa, sớm nhất cũng phải buổi tối mới có thể trở về.

Cuối cùng bọn họ đồng ý để ngày mai mới đi giao nhiệm vụ. Hỉ Ca thấy buổi chiều được rảnh rỗi, không có việc gì làm nên cô dạo một vòng phòng đấu giá. Nhiệm vụ tìm thảo dược của cô còn chưa hoàn thành, mà ở phòng đấu giá có rất nhiều đồ vật quý hiếm. Kết quả vừa mới đến cửa, Hỉ Ca tẩu xảo dụng ngay Sở Tiểu Ca đang từ bên trong đi ra.

“A, Hỉ Ca, sao lại ở chỗ này?”

“Muốn tìm chút đồ này nọ” – Biết em trai là đại tư sản, Hỉ Ca không thềm khách khí, trực tiếp trần lộ của nó 300 kim. Hai người đứng ở cửa, cử chỉ thân mật, chủ nhân phòng đấu giá nhìn thấy thì nghĩ họ là tình nhân, cho nên ông ta nở nụ cười thân thiện chạy qua nghênh đón.

Sở Tiểu Ca vốn là khách sộp ở đây, nếu bạn gái của hẳn muốn tìm đồ vật, khẳng định hẳn sẽ chịu chi tiền, lão bản đương nhiên không thể buông tha cho mỗi làm ăn này nha. Kết quả Hỉ Ca tìm nửa ngày cũng không thấy hai loại thảo dược cô cần. Cuối cùng chỉ có thể nhờ lão bản để ý giúp cô. Đương nhiên lão bản không từ chối.

Không tìm được đồ vật, Hỉ Ca đang muốn bỏ đi, ai biết Sở Tiểu Ca lại kéo cô đến tửu lâu, bảo rằng có chuyện cần thương lượng.

Sau khi Sở Tiểu Ca trình bày xong, Hỉ Ca liền lâm vào trầm mặc, xoay xoay ly rượu trong tay, không thốt nổi một lời. Hiện giờ cô đã hiểu vì sao Thu Thủy lại trở nên không kiêng nể gì. Đã là người của Minh Độ Thiên thì không có chuyện xung đột nội bộ. Thu Thủy biết chắc Sở Tiểu Ca bây giờ không thể làm được gì cô bé nữa.

Tiểu tử này không ngờ lại đi gia nhập Khổ Độ gia tộc. Minh Độ Thiên nghe nói Sở Tiểu Ca cùng Hỉ Ca quen biết, cho nên mới bảo nó đến nói chuyện với cô, chủ ý là muốn kéo cô cùng vào gia tộc. Hỉ Ca không rõ Minh Độ Thiên xem trọng cô ở điểm nào, bất quá chuyện này vẫn khiến cô dở khóc dở cười.

Nếu cô chưa từng chơi qua trò chơi, nếu cô chưa từng gặp gỡ Minh Độ Thiên, có lẽ cô sẽ đồng ý gia nhập Khổ Độ. Đáng tiếc, chuyện gì xảy ra cũng đã xảy ra rồi, thù đã kết, oán đã gieo. Minh Độ Thiên không để cô được yên ổn. Vậy thì anh ta cũng đừng mong sống yên ổn!

“Em trai, em cảm thấy Minh Độ Thiên là người như thế nào?” – Hỉ Ca không trả lời Sở Tiểu Ca, ngược lại, đặt cho nó một câu hỏi.

“Thực lực rất mạnh, chính là hơi lạnh lòng.” – Sở Tiểu Ca nghĩ nghĩ. Mới vài ngày, tựa hồ cậu chỉ biết được nhiều đó. Minh Độ Thiên cực lạnh nhạt, người bình thường căn bản không ai thích chủ động tiếp cận anh ta.

“Thực lực mạnh chỉ là bề ngoài thôi. Tâm cơ của anh ta rất sâu. Khi tính kế một người là sẽ khiến cho người đó vĩnh viễn không có chỗ dung thân. Người nhìn bề ngoài thì nghĩ anh ta là người lạnh lòng. Thật ra, anh ta chính là người lãnh huyết (máu lạnh). Người như thế... chỉ thích hợp làm địch nhân (kẻ thù).” – Hỉ Ca vỗ vai em trai, buông ly rượu rồi nhắc chân đi ra khỏi tửu quán.

Cô chỉ có thể nói bấy nhiêu. Dù sao đây chỉ là trò chơi. Sở Tiểu Ca muốn đi con đường nào là ý nguyện của nó. Còn Hỉ Ca, cô đã quyết định chọn đi con đường của riêng mình, cô tuyệt đối không quay đầu trở lại.

Sở Tiểu Ca ngồi trong tửu quán uống đến nửa ngày, sau đó mới thở dài lẩm nhẩm: – “Chị hai à, không phải chị nói sẽ không đùa trò chơi hay sao!”

31. Chương 31: Ta Rất Là Khoan Hồng Đại Lượng

Hỉ Ca cùng Sở Tiểu Ca nói chuyện xong, sau đó cô cũng không hỏi xem em trai có còn đi theo Minh Độ Thiên nữa hay không. Nói trắng ra, đến thời điểm cô báo thù, tiểu tử này dám lao ra cản, cô sẽ đem nó tống lên băng ca, ném thẳng vào bệnh viện cho nằm một chỗ dưỡng thương 2 tháng. Tôn Ngộ Không có tài giỏi cỡ nào cũng thoát không khỏi bàn tay của Phật tổ nha. Quan hệ giữa Sở Tiểu Ca và cô chính là hình dung như thế.

Cùng bọn Cuồng Vũ đi giao nhiệm vụ, Hỉ Ca nghĩ vận khí của cô đúng là đang bay lên. Tên khất cái vậy mà cấp cho cô một cái nhẫn 30 cấp, lam trang. Vốn trang sức đã cực kỳ hiếm gặp, lam trang hiện giờ càng quý giá. Chính là cô vô duyên với cái nhẫn. Mặt trên chiếc nhẫn đề: “nhanh nhẹn: +9-15”. Hiển nhiên, nó là nhẫn của chức nghiệp thích khách đáng khinh bỉ.

32. Chương 32: Lễ Vật 30 Cấp

Sau khi Thất Tử trở về, toàn bộ thời gian của Hỉ Ca đều cống hiến cho hắn. Bởi vì Thất Tử kiên quyết không chịu đi thư viện làm nhiệm vụ ở chỗ Các lão, cho nên Hỉ Ca đành phải đi theo hắn nơi nơi náo loạn, lúc thì đánh boss, lúc thì đi theo đội ngũ của Cát Tường hưởng kinh nghiệm.

Bản đồ tầng một của vực sâu mở ra, quái bên trong khá nhiều, hơn nữa chỉ cần giết đủ số lượng (100 con) thì sẽ tìm thấy tiểu boss (ác quỷ). Nhưng bởi vì kỹ năng tự bạo của đám thủ vệ rất là biến thái, đại bộ phận ngoạn gia sau khi ném qua đau khổ thì ít có người chịu ở trong đây xoát quái.

Ngược lại, đội ngũ Cát Tường cực kỳ thích nơi này. Mỗi lần Thất Tử lôi kéo Hỉ Ca đi cợ kinh nghiệm, đều sẽ thấy bọn Cát Tường đang ngồi ngốc ở vực sâu.

Mặc dù mỗi ngày trôi qua thật bình yên nhưng trong lòng Hỉ Ca hiểu rõ, đây chính là yên lặng trước phong ba bão táp. Với tính cách của Chư Cát Hầu, hẳn tuyệt đối sẽ không nhẫn nhịn chuyện bị Thất Tử vũ nhục.

Mỗi ngày nhìn Thất Tử vẫn một bộ dáng vô tâm vô phách, sự lo lắng của Hỉ Ca cũng dần lắng xuống. Trời sập mà bọn họ còn không lo, giờ chẳng qua chỉ là một tên Chư Cát Hầu mà thôi. Cho dù là Minh Độ Thiên cũng chưa chắc làm gì được bọn họ a.

Vài ngày sau, Hỉ Ca rốt cuộc vọt tới 28 cấp, mà Thất Tử cũng lên 30 cấp. Vốn dĩ cấp bậc của Thất Tử cách Hỉ Ca không ít, nhưng 29 đến 30 cấp, điểm kinh nghiệm thực khủng bố, gấp 5 lần điểm kinh nghiệm từ 28 lên 29 cấp. Hơn nữa, ở chung một chỗ với Hỉ Ca, cơ bản Thất Tử không thể nào chuyên tâm luyện cấp nên đến bây giờ mới vừa lên 30 cấp.

Nhìn trên kênh đội ngũ, thấy cấp bậc của Thất Tử đột nhiên biến thành 30, bọn Cát Tường đồng loạt dừng động tác. Sau đó mỗi người lục lọi trong balô hết nửa ngày, lôi ra một kiện trang bị cấp cho Thất Tử.

Hỉ Ca nhìn đám vật phẩm này đó, giật mình hút khí, đúng là đại gia nha. Ba kiện thích khách trang bị, đều là 30 cấp, tử phẩm. Thật không biết bọn họ từ nơi nào có được.

Thất Tử không chút khách khí tiếp nhận, mặc lên người xong còn mở miệng chê bai: – “Đôi giày xấu quá!”

Người bốt vô sỉ chút được không?! Đôi giày tử phẩm này quăng ra thị trường có thể bán 500 kim tệ. Vậy mà người dám chê nó xấu?! Đúng là màu sắc hơi chói chút. Nhưng so với đôi giày lam trang thì tốt hơn a.

Thấy mọi người đều tặng lễ vật, Hỉ Ca cũng lục tìm trong balô của mình, mỗi cái ảo ảnh chi giới (nhẫn), 30 cấp, lam trang là có thể tặng. Vốn cô chuẩn bị đưa cho Thất Tử nhưng giữa chừng lại lưỡng lự. Nhẫn là đồ vật hơi miễn cảm nha. Cảm cái nhẫn trong tay, Hỉ Ca đang phân vân không biết nên mở miệng thế nào, vừa ngẩng đầu liền thấy Thất Tử đang sâu kín nhìn cô. Thật có cảm giác kinh hồn tán đảm như đêm khuya xem phim ma a.

“Người... làm sao?” – Hỉ Ca lui về sau hai bước, bảo trì khoảng cách với hắn.

“Hỉ Ca a

chẳng lẽ ngươi không có chút thành ý nào sao? Ta vì ngươi vượt đèo lội suối, gian nan vạn khổ chạy trở về...”

“Dừng... trên đường về ngươi còn thuận tiện giết 8 người, đoạt 4 boss.” – Đối với sự tích vinh quang của Thất Tử, Hỉ Ca sớm tập thành thói quen. Chưa thấy ai vừa về thành liền bị người ta đuổi giết như hắn.

“Hắc hắc... ta là thấy bọn họ đánh boss vất vả quá nên thuận tiện hỗ trợ một chút. Ai biết hệ thống cố tình nhận định quái là do ta giết a” – chớp chớp, ánh mắt vô tội.

“Mệt. Đây, của ngươi. Cả cái này luôn.” – Đưa cho hắn chiếc nhẫn, Hỉ Ca cũng đồng thời đưa luôn căn câu vàng. Dù sao cô cũng không học câu cá, có giữ cũng vô dụng. Chính là không biết cả đời này có cơ hội ăn được cá do hắn câu lên hay không?!

“Oa~~” – Cát Tường cổ ý kéo dài thanh âm.

“Ah??” – Mặc Phi bộ dáng tò mò.

“Aiz!!” – Tư Văn thở dài. Chẳng lẽ nam nhân vô sỉ năm nay đặc biệt có giá? Vì cái gì người ôn nhu văn nhã như hắn lại không có ai muốn đây?

Phản ứng của bọn Cát Tường cũng chẳng ảnh hưởng gì đến tâm tình của Thất Tử. Hắn nhận lấy chiếc nhẫn từ tay Hỉ Ca xong trực tiếp đeo vào, sau đó quơ quơ trước mặt bọn Cát Tường cười xán lạn

“Đẹp không? Đẹp không?”

Đồ khoe mẽ trắng trợn! Đó là suy nghĩ của bọn Cát Tường. Sau khi nhìn thấy thuộc tính của chiếc nhẫn, bọn Cát Tường nhìn Hỉ Ca càng thêm ai oán, vì sao cái nhẫn kia không phải thuộc chức nghiệp của họ a?? Cho dù Cát Tường thập phần có tiền, nhưng trang sức rất khan hiếm, trơ mắt hấn cũng chỉ mới có một chiếc nhẫn 30 cấp +6 mà thôi. So với chiếc nhẫn của Hỉ Ca là không cùng một cấp bậc.

“Hỉ Ca, về sau có thứ tốt giống như vậy, trực tiếp tặng cho ta là được.” – Tư Văn vỗ vỗ bả vai Hỉ Ca.

“Người không phải luyện được sư sao? Chẳng lẽ luyện theo đường nhanh nhẹn?” – Nếu không sao lại cần nhẫn gia tăng điểm nhanh nhẹn a.

“Thời điểm máu chót, ta có thể chạy trốn nha.” – Tư Văn không hề mầu mè nói thẳng. Đứng ở một bên, Cát Tường và Mặc Phi đều một bộ dáng nghiêng răng nghiêng lợi.

Hỉ Ca gật đầu, thuận tiện lui về sau, cách xa Tư Văn tên vô sỉ này. Cô thầm may mắn mình cũng biết trị liệu, hơn nữa không thường xuyên cùng hấn ở chung. Đáng thương Cát Tường và Mặc Phi. Hèn gì cấp bậc của hai người đều thấp hơn Tư Văn dù bọn họ luôn luôn tổ đội với nhau, nguyên lai vào thời điểm máu chót, họ bị được sư đại nhân bỏ rơi.

Thất Tử lên 30 cấp liền phải đi làm chuyển chức nhiệm vụ, sau đó mới có thể tiếp tục nhận điểm kinh nghiệm. Trong trò Thịnh Thế này, 30 cấp là một cái phân lũy rất trọng yếu. Trước và sau 30 cấp là 2 thế giới khác biệt. Những người hiện giờ đang đứng trên BXH, đến 30 cấp về sau cũng không phải tất cả đều giữ được danh vị cao thủ.

Sau 30 cấp, bảng đánh giá thực lực duy nhất của trò chơi sẽ chính thức xuất hiện. Chỉ có những người nằm trong BXH này mới chân chính là cao thủ. Điều đáng tiếc duy nhất là, trên bảng tổng hợp thực lực, người chơi có quyền yêu cầu che dấu tính danh.

Thời kỳ beta, Hỉ Ca đứng thứ 9 trong bảng thực lực. Phía trên cô, 8 người đều che dấu tính danh. Có trời biết hệ thống lập ra bảng đánh giá toàn dấu tên như vậy để làm cái quái gì. Có điều, nghe nói lần này người chơi không thể che dấu tính danh nữa. Hỉ Ca tin tưởng, với thực lực của Thất Tử, cho dù không phải đứng thứ nhất, thì ít nhất cũng nằm trong top 5.

Những người sinh ra ở vùng biển Nam Uyên Thành, sau khi chuyển chức, thuộc tính sẽ tăng, đồng thời còn nhận được “tương thích thủy tính”. Thủy tính có thể giúp người chơi khôi phục huyết lượng nhanh hơn, không nhiều lắm, nhưng trong những thời khắc nguy hiểm thì một giọt máu cũng đủ quyết định sinh tử a.

Sau khi lên 30 cấp, bảng nhiệm vụ của ngoại gia sẽ xuất hiện chuyển chức nhiệm vụ. Độ khó khăn của nhiệm vụ này căn cứ vào thực lực của từng người. Độ khó càng cao, thưởng cho càng hậu.

Trong thời kỳ beta, nghe đồn có một thuật sĩ ở cột mốc chuyển chức cấp 80 đã hoàn thành một cái nhiệm vụ siêu khó khăn, 5 sao, hơn nữa độ hoàn thành là hoàn mỹ, người đó được hệ thống cấp cho một thanh thần khí. Bất quá là truyền thuyết thôi, vì không ai biết người kia là ai.

Thất Tử xem qua bảng nhiệm vụ của mình, không nói gì, chỉ đảo mắt qua lại nhìn Hỉ Ca cùng Tư Văn, cuối cùng đưa tay kéo Hỉ Ca: “Theo giúp ta đi làm nhiệm vụ.” Thực hiển nhiên, nhiệm vụ lần này không thoải mái.

Chuyển chức nhiệm vụ có thể tự mình làm, cũng có thể tổ đội làm. Nếu tổ đội, độ khó khăn sẽ tăng. Hỉ Ca đọc xong nhiệm vụ của Thất Tử liền hối hận vì sao vừa rồi lại đáp ứng giúp hấn. Ai biết hệ thống lại đưa cho hấn một cái biến thái nhiệm vụ a. Kỳ thật, nhiệm vụ này rất xứng với tính tình của Thất Tử.

Nhiệm vụ nói, vượt qua cửa biển phía đông của Nam Uyên đại lục là Đông Châu Xích Hỏa đại lục. Người chơi trên Xích Hỏa đại lục có hỏa tính, tương khắc với thủy tính của Nam Uyên đại lục. Nhiệm vụ của Thất Tử rất đơn giản, giết 10 người chơi 25 cấp hoặc là 2 người chơi 30 cấp của Xích Hỏa đại lục.

Hỉ Ca với Thất Tử vừa tổ đội xong, bảng nhiệm vụ liền thay đổi, số người cần giết từ 10 người nhảy lên thành 15, từ 2 nhảy lên 3. Nhìn làm sao cũng thấy đây là một nhiệm vụ gian nan a.

“Ta có thể cự tuyệt không?” – Hỉ Ca vẻ mặt ảm đạm nhìn Thất Tử

Thất Tử mỉm cười, tuyên bố chắc nịch: “Đương nhiên không thể.”

“Haiz...” – Hỉ Ca thở dài, ai oán quay đầu nhìn đám Tư Văn – “Nếu ta chết không toàn thân, các người nhớ mua cho ta một cỗ quan tài a~”

Rõ ràng cô không phải được sư, vì cái gì hẩn cố tình chọn cô mà không phải Tư Văn đây.

“Không có biện pháp.” – Tư Văn nhún vai – “Người ta nói nam nữ bắt cặp thì lúc làm việc sẽ không biết mệt mỏi. Yên tâm lên đường đi thôi Hỉ Ca. Ta hiện tại liền bắt đầu đi kiếm quan tài cho người.”

Hỉ Ca ở trong lòng nguyên rửa Tư Văn.

Thất Tử và Hỉ Ca còn chưa lên đường, thông tấn khí của Hỉ Ca đột nhiên vang lên. Hỉ Ca có chút kinh ngạc: “Cuồng Vũ, như thế nào lại nhớ đến ta a?”

“Hỉ Ca, người biết Cát Tường Như Ý đúng không? – nghe Cuồng Vũ hỏi, Hỉ Ca kỳ quái quay đầu nhìn Cát Tường, sau đó hơi nhíu mi. Thanh âm của Cuồng Vũ có chút trầm, tựa hồ không được vui vẻ cho lắm.

“Phải. Làm sao vậy?” – Hỉ Ca nghĩ nghĩ rồi vẫn thừa nhận.

“Có thể giới thiệu hẩn cho ta không? Ta có chuyện muốn nói cùng hẩn.”

“Chuyện này... ta phải hỏi một chút, lát nữa sẽ trả lời cho người, được không?” – Mặc dù không biết xảy ra chuyện gì nhưng Hỉ Ca mơ hồ có thể đoán ra.

Hỉ Ca hỏi ý Cát Tường. Hẩn bảo Hỉ Ca cứ cùng Cuồng Vũ liên lạc. Cô còn chưa kịp gọi lại cho Cuồng Vũ thì đã bị Thất Tử kéo vào truyền tống trận.

33. Chương 33: Nhiệm Vụ Âm Sát

Truyền tống trận quả nhiên di chuyển cực nhanh. Bước vào bước ra, Hỉ Ca liền thấy chính mình đang đứng trong một thành thị màu đỏ – Đông Châu Thành.

Kiến trúc ở Đông Châu Thành rất khác biệt so với Nam Uyên Thành. Nơi này đều là những tòa nhà cao lớn hùng vĩ. Nhìn gần mới thấy mấy tiệm thợ rèn, được điểm và tiệm chạp phô.

Hai nơi cho cảm giác như hai thái cực vậy. Hỉ Ca mặc dù không học qua kiến trúc nhưng cũng là người biết thưởng thức cái đẹp. Cô định ở trong thành đi dạo một vòng rồi mới cùng Thất Tử đi kiếm mục tiêu ám sát. Ngày xưa tới đây cũng chưa từng đi dạo nên cô không biết nơi này có địa phương nào xinh tươi đẹp dễ hay không.

Hồi xưa cô ngoạn trò chơi tựa hồ là vì người khác. Hiện tại, cô muốn chơi vì chính bản thân mình, làm chuyện mình muốn làm, đi đến nơi mình muốn đi. Ai ngờ Thất Tử hoàn toàn không có ý định đi dạo phố, trực tiếp dẫn cô đến hiệp hội lính đánh thuê.

“Người tới chỗ này làm chi?”

“Nhận 3 vụ ám sát vẫn tốt hơn là chạy khắp nơi tìm người giết a”

Quả nhiên là thích khách. Hỉ Ca không nói gì, ở phương diện này, cô không thể không thừa nhận, cô không thuần thực bằng hẩn.

“Người thường xuyên tới đây làm nhiệm vụ ám sát sao? Ta nhớ nếu liên tục hoàn thành 20 cái nhiệm vụ, hình như hệ thống sẽ thưởng cho cái gì đó?”

“Ừ, một cái huy chương đồng, toàn bộ thuộc tính +1. Nếu giết đủ 100 người sẽ được thưởng cho danh hiệu “liệt sát giả”, hội tâm +10, còn có một huy chương bạc, các thuộc tính +5.” – Thất Tử một bên dò bảng nhiệm vụ ở hiệp hội lính đánh thuê, một bên trả lời câu hỏi của Hỉ Ca.

“Người hình như rất quen thuộc?”

“Lúc rảnh rồi nhàm chán sẽ đến đây tẩy sát khí (điểm tội ác).” – Thất Tử lựa chọn cực nhanh, lấy tay điểm vài cái liền chọn xong đối tượng. Toàn bộ tin tức của các đối tượng này nhanh chóng hiện lên trên bảng nhiệm vụ của Thất Tử.

** Các trò chơi nhập vai kiểu này đều có phân chia trận doanh để sau này còn mở thế chiến này nọ. Ở trò Thịnh Thế này thì hình như trận doanh lấy ranh giới của đại lục làm cột mốc. Nếu giết người chơi ở cùng trận doanh sẽ bị hồng danh, điểm tội ác tăng. Nhưng nếu giết người chơi ở khác trận doanh, sẽ được ban danh hiệu.**

Hỉ Ca đưa mắt đọc, là 3 người, đều 30 cấp, một thuật sĩ, 2 chiến sĩ. Phần thưởng vô cùng lớn, giết một người được 100 kim, tên thuật sĩ đứng ngay hạng đầu, giết hẳn được 300 kim. Cũng không biết tên này đã giết bao nhiêu người, gây bao nhiêu thù rồi.

“Người này thật cao giá.” – Hỉ Ca liếc qua tên của người đó, Sói Xám Ăn Cừu, vừa nhìn thì biết là một tên phúc hắc.

“Cũng tạm tạm” – Thất Tử đưa tay xoa cằm – “Vẫn chưa cao giá bằng ta.”

“Người cũng có tên trên bảng ám sát?” – Hỉ Ca mở to mắt. Cô trước giờ không chú ý đến mấy chuyện này. Nếu là vậy, theo lý thuyết, hẳn phải có nhiều người tìm đến ám sát hẳn mới đúng a. Hệ thống cấp tiền thưởng rất là lớn nha. Nhưng mấy ngày nay cô ở cùng một chỗ với hắn, cũng không thấy ai chủ động tìm đến, toàn thấy hắn ra tay giết người thôi.

“Biết ngay người không quan tâm ta a. Trò chơi vừa khởi động, tên của ta đã đứng ngóc ở đầu bảng rồi. Đáng tiếc tới bây giờ vẫn chưa từng bị người ta giết qua lần nào.” – Thất Tử thở dài, một bộ dáng “cao thủ tịch mịch”.

“...” – Hỉ Ca khinh bỉ liếc hắn một cái.

Bảng ám sát của các đại lục không dựa theo sát khí mà tính. Nó dựa vào số người đã giết để phân thứ tự. Cho nên, có những lúc, dù trên người không có sát khí nhưng người vẫn có thể bị toàn thể ngoạn gia truy nã vì tên tuổi xuất hiện trên bảng ám sát. Không có biện pháp, làm người nổi tiếng phải có tí danh thơm.

Sau khi có người tiếp nhận nhiệm vụ ám sát, đối tượng bị ám sát trong vòng 3 giờ sẽ không thể hạ tuyến. Cho dù đã đến thời gian hạn định cũng phải trụ lại. Bất quá nếu vượt qua giới hạn thời gian mà còn chưa hạ tuyến, vậy thì thể thảm rồi, toàn bộ thuộc tính đều giảm, đánh quái không có kinh nghiệm, không thể đeo trang bị. Cơ bản chính là tình trạng chờ chết. Cũng may nếu đã nhận nhiệm vụ thì trong vòng 3 ngày người chơi không thể chọn lại cùng một đối tượng. Bằng không đối tượng bị ám sát đã sớm bị người ta dùng chiêu “mài dũa” làm cho mệt chết.

Người chơi sau khi nhận nhiệm vụ, hệ thống sẽ thông báo vị trí cụ thể của đối tượng liên tục trong 3 giờ. Hiện tại, bọn Hỉ Ca nhận được vị trí của người bài danh thứ 3 trên bảng ám sát, chiến sĩ có tên Da Đầu Bóng Lưỡng.

Cụ thể là tên này đang ở ngay trong hiệp hội lính đánh thuê của Đông Châu Thành.

Hỉ Ca cùng Thất Tử nhìn nhau có chút mê mang. Ngay lúc đó, trong đại sảnh có người lớn tiếng mắng chửi.

“Mụ nội nó, đứa nào không có mắt dám nhận ám sát lão tử?!”

Bên cạnh liền xuất hiện một tên chân chó: – “Đầu Bóng Lưỡng ca, khẳng định là mấy tay lính mới miệng còn hôi sữa.”

Hỉ Ca nhún vai, đưa tay làm một tư thế “thỉnh” với Thất Tử. Thất Tử cười cười xuất ra chủy thủ, rồi ở trước mặt Hỉ Ca trực tiếp ẩn thân.

Có thể khẳng định, thực lực của tên Da Đầu Bóng Lưỡng kia cùng lắm chỉ bằng số người hắn đã giết mà thôi. Hỉ Ca đứng trong một góc đại sảnh, nhìn thấy hai tên kia trực tiếp ngã xuống mà không kịp kêu một tiếng, liền trực tiếp xoay người đi ra ngoài.

Trong đại sảnh không có nhiều người cho lắm, khi Đầu Bóng Lưỡng ngã xuống, chỉ có vài người nhìn thấy, nhưng mọi người đều cực kỳ ăn ý xoay đầu qua hướng khác giả ngu. Dám ở trong thành giết người, phỏng

chừng là người đã tiếp nhận nhiệm vụ ám sát, đều là hạng cao thủ, không nên đắc tội, cho nên giả ngu là tốt nhất.

Đối tượng thứ hai là một nữ nhân, tên gọi La Lị. Lúc Thất Tử và Hỉ Ca tìm đến, cô ta đang cùng tổ đội đánh boss, 30 cấp biến dị tuyệt hồ. Đội ngũ có 3 người. Người bạn Hỉ Ca muốn tìm là cô bé kia?!

Nhìn cô bé cầm một cây cự kiếm, Hỉ Ca đúng là lạnh run một chút. Thực nhìn không ra, một tiểu cô nương đáng yêu đường ấy lại là một tên sát nhân cuồng a. Hỉ Ca vốn tưởng Thất Tử sẽ có chút thương hương tiếc ngọc, sẽ buông tha cho nhiệm vụ này. Ai ngờ hắn trực tiếp vọt tới bên người tiểu cô nương, không nói hai lời trực tiếp cấp một đao. Nếu là bình thường, phỏng chừng Thất Tử cũng không thể nào giây sát được, máu chốt là tiểu cô nương đang đánh quái đến thời khắc quan trọng, quái vật vừa hung hăng cắn cô một ngụm, được sự của tổ đội còn chưa kịp thêm huyết thì Thất Tử đã ra tay. Vì vậy mà tiểu cô nương liền anh dũng hy sinh.

Thất Tử giết người xong cũng không buông tha, trực tiếp quay đầu xử lý thuật sĩ và được sự, sau đó thuận tiện đánh luôn tiểu boss đã mất hơn phân nửa máu, rồi ung dung ôm phần thưởng.

Đối tượng thứ ba, chính là Sói Xám Ăn Cừ. Thất Tử còn chưa đi tìm, tên đó đã tự mang thân tới cửa.

Sau khi giết người rồi thuận tiện đoạt quái, Hỉ Ca đem cái cổ cầm lam trang bạo ra từ quái đi bán 15 kim tệ, tâm tình cực kỳ tốt, lôi kéo Thất Tử đi tẩu quán uống rượu.

Làm cho Hỉ Ca kinh ngạc chính là ở Đông Châu Thành cũng nhìn thấy Cát Tường tử lâu. Không ngờ Cát Tường có thể đem sinh ý đến tận nơi này. Quả nhiên là người kinh doanh. Hỉ Ca nhìn tấm bảng hiệu sâu kín cảm thán. Trong khi cô còn đang vì vài kim tệ mà phấn đấu cực khổ, người ta đã muốn bay qua đại lục khác kiếm tiền rồi a. Bần – phú (giàu nghèo) chênh lệch quá rõ ràng. Nghĩ nghĩ, trí tuệ của cô cũng không quá kém đi, vì sao còn chưa kiếm được tiền đâu?

Hỉ Ca cùng Thất Tử cũng không vào được quán rượu. Bọn họ bị chặn ngay tại cửa. Chính xác là Thất Tử bị chặn. Hỉ Ca từ đầu tới đuôi đều không có ra tay với tiểu cô nương La Lị. Cho nên bọn người kia không nghĩ một nữ sinh nhu nhược như cô lại có quan hệ gì với tên thích khách vô sỉ đi ám sát con gái nhà người ta kia.

Hỉ Ca thực không nghĩa khí trốn ở một bên xem náo nhiệt. Sự thật thì cô vẫn thích đánh lén hơn.

Sói Xám Ăn Cừ tựa hồ có tên tuổi khá lớn. Ít nhất thì khi bọn họ bao vây Thất Tử, bên trong Cát Tường tử lâu cũng không có một người dám đi ra xem náo nhiệt. Toàn bộ đều trốn trong quán ló đầu ra nhìn, ánh mắt tràn ngập tò mò.

“Người giết Phong Nguyệt?” – Sói Xám Ăn Cừ thần sắc thực bình tĩnh nhìn Thất Tử. Khuôn mặt tuấn tú xuất hiện một nụ cười lạnh nhạt. Hỉ Ca nhìn như thế nào cũng không thấy hắn ta phù hợp với hình tượng phúc hắc mà cô tưởng tượng trong đầu.

“Ai cơ?” – Hỉ Ca thấy cùng Thất Tử bàn chuyện hắn giết ai, thuần túy là một vấn đề nhàm chán. Hắn căn bản chưa từng nhớ qua tên người bị hắn giết. Đương nhiên, hắn đối với tên cừ nhân lại nhớ dai cực kỳ, tâm trả thù đặc biệt nặng. Đó là đánh giá của Hỉ Ca giành cho Thất Tử.

“Sánh Cùng Phong Nguyệt, sáng hôm nay ngươi đoạt boss còn giết đội ngũ của cô ấy.” – Sói Xám Ăn Cừ tính tình cực kỳ tốt, còn chưa có trực tiếp ra tay. Hỉ Ca lắc đầu, đối phó với loại người như Thất Tử, không nên đứng đó nói nhiều a, trước tiên nên đem hắn giết chết, sau đó tâm sự chuyện cũ với thi thể của hắn í, bằng không đều có thể tùy thời đi bán muối nha!

“Nga~ không nhớ” – Thất Tử thập phần vô lại hướng Sói Xám Ăn Cừ cười cười, sau đó tay trái hơi nâng lên, bộ dáng thủ thế mà Hỉ Ca rất quen thuộc.

Haiz~~ Hỉ Ca thở dài, xuất ra pháp trượng, trực tiếp cấp Sói Xám Ăn Cừ một cái băng trụ, đồng thời chủ thủ của Thất Tử cũng đã bay đến gần cổ anh ta. Bất quá người này không phải tay mơ, vậy mà tránh được công kích của Thất Tử, trên cổ chỉ để lại một vết máu nhỏ.

Khi đồng bọn của anh ta chuẩn bị đối phó Thất Tử, Hỉ Ca đã quăng qua 25 cấp băng đồng thuật, đem bọn họ chế trụ. Mặc dù chỉ có ngắn ngủi một giây, nhưng đã đủ cho Thất Tử bồi một đao. Hỉ Ca lại tới thêm

một cái băng trùy. Hai người họ hợp lực đem con mồi cơ bản không thể phản kháng kia giết chết. Có điều, huyết lượng của Thất Tử cũng cạn gần tới đáy.

Thấy Sói Xám Ăn Cừ bị ám toán, những thủ hạ của hắn ta thập phần kích động. Cũng may Hỷ Ca kịp thời cho Thất Tử một cái huyết tể. Mà Thất Tử cũng không theo chân bọn họ dây dưa, trực tiếp nắm tay Hỷ Ca, sau đó quanh người bọn họ hiện ra một đạo kim quang, nháy mắt liền biến mất.

Nhiệm vụ đã hoàn thành, còn lưu lại để người ta luân bạch hay sao a!

“Thất Tử, ta nhớ kỹ tên ngươi.”

Đối với Thất Tử mà nói, là cừu nhân thì chẳng phân biệt người ở đại lục nào. Ít đi hay nhiều thêm một tên cũng chẳng ảnh hưởng gì tới hắn. Có điều, kẻ thù lần này có vẻ thuộc loại “không chết không ngừng” trả thù nha.

34. Chương 34: Người Đến Từ Tây Vực

Sau khi trở lại Nam Uyên Thành, Thất Tử muốn đi thích khách liên minh để giao nhiệm vụ, thuận tiện học kỹ năng mới. Hỷ Ca cùng Thất Tử chia tay ở trước cửa thích khách liên minh. Trước khi rời đi, Thất Tử gửi qua cho Hỷ Ca 300 kim, xem như phân chia tiền thưởng từ nhiệm vụ. Hỷ Ca không khách khí, căn cứ vào giá cả cung ứng lao động của cô mà tính, 300 kim thật không quá đáng. Có điều Hỷ Ca đã bất tri bất giác xem Thất Tử là người một nhà nên mới khảng khái nhận tiền của hắn. Biến hóa đó chính Hỷ Ca cũng không nhận ra, bất quá Thất Tử nhìn nhìn cô rồi ánh cười xuất hiện trong đáy mắt. Hắn nhận ra. Đối với hắn mà nói, đây là điểm khởi đầu không tồi.

Ra khỏi thích khách liên minh, Hỷ Ca hướng hội bán đấu giá mà đi. Thôn Nguyên Bảo quả nhiên nhớ lời cô đã dặn, mấy ngày liền đều ra sức lùng tìm các loại thảo dược cô cần. Hỷ Ca vừa trở lại không lâu liền nhận được tin tức của anh ta. Hỷ Ca còn tưởng anh ta là đại lão bản hẳn phải bề bộn nhiều việc, không nghĩ tới anh ta thoạt nhìn rất nhàn tản.

Một gốc cây Quỷ Tâm Thảo. một gốc cây Lục Dã Đằng. Nghe Thôn Nguyên Bảo nói này nói nọ đều là mấy thứ đánh ra từ bản đồ cấp 30, thảo nào Hỷ Ca chưa từng nhìn thấy chúng. Cô còn chưa lên tới cấp 30. Hơn nữa bản đồ 30 cấp là đoàn đội hạ bản, cô không có đoàn đội cố định để đi đánh thử.

Hiện tại người chơi 30 cấp cũng đã xuất hiện một ít, đại đa số là cao thủ nổi danh, phần lớn đều có đoàn đội cố định. Thôn Nguyên Bảo có thể mua mấy thứ này từ tay bọn họ, nhất định giao tình không tệ. Thôn Nguyên Bảo không có cùng Hỷ Ca đàm phán giá cả, chỉ mở miệng đòi 10 kim mà thôi. Hỷ Ca không dài dòng, đưa 10 kim liền chuẩn bị bỏ của chạy lấy người. Ai biết chưa kịp đi đã bị Thôn Nguyên Bảo giữ lại, anh ta bảo có chuyện muốn thương lượng với cô.

Thôn Nguyên Bảo là một siêu cấp thương nhân. Trong thời kỳ Beta đã rất có danh khí (tiếng tăm). Nghe nói anh ta có tổ chức riêng, kiếm tiền này nọ là đều từ tổ chức đó mà ra. Đáng tiếc trước kia Hỷ Ca không ở cùng một đại lục nên không để ý tìm hiểu tin tức. Thôn Nguyên Bảo thấy Hỷ Ca là người thẳng thắn nên không lãng phí vô mồm, trực tiếp vào đề.

“Trên tay ngươi có phải hay không đang có rất nhiều 30 cấp thuật sĩ cùng chiến sĩ vũ khí?” – Câu đầu tiên của Thôn Nguyên Bảo khiến Hỷ Ca có chút sửng sốt. Chuyện này hình như chỉ có vài người biết, giống như chỉ có bọn Cát Tường biết? Làm sao Thôn Nguyên Bảo cũng biết? Là Cát Tường nói sao? Hai người bọn họ chẳng lẽ quan hệ rất thân thiết?

Nhìn ánh mắt hoang mang của Hỷ Ca, Thôn Nguyên Bảo xảo lộng đôi ngọc đá trong tay, cười hắc hắc: – “Hắc hắc, ta là cùng Cát Tường nói chuyện mới biết ngươi có không ít trang bị trong tay, vừa hay chúng ta sắp mở một hội bán đấu giá, cần một ít đồ có giá trị.”

Nếu đã nhắc đến tên Cát Tường, vậy là Thôn Nguyên Bảo sẽ không lừa cô, Hỷ Ca ngẫm nghĩ liền hiểu được ý tứ của Thôn Nguyên Bảo: – “Ngươi muốn nhờ ta đúc một cây hôn thương?”

Thôn Nguyên Bảo xoa xoa bàn tay cười híp mắt, Hỉ Ca mém chút bật cười khi nhìn thấy bộ dạng gian thương của anh ta.

“Vốn dĩ ta nghe nói người có vài món thích khách vũ khí, đáng tiếc đều đã đưa cho Thất Tử. Cát Tường nói người có thể chế tạo tử phẩm vũ khí... có thể hay không... hắc hắc...”

“Đương nhiên có thể, bất quá...” – Hỉ Ca có chút do dự. Nếu là đem ra bán đấu giá, Minh Độ Thiên chắc chắn sẽ mua được. Cô không muốn Minh Độ Thiên cầm vũ khí có khắc tên của cô trên tay. Nhưng nghĩ lại, người nào lại không muốn tiền cơ chứ, cô cũng cần tiền a. Minh Độ Thiên vốn là kẻ lăm tiền, vậy thì cho bọn hần nhỏ thêm tí máu đi, cô sẽ thấy thanh thản hơn a.

“Thanh kiếm đó nếu là Minh Độ Thiên muốn mua, thấp nhất cũng phải bán 6 ngàn kim. Người khác mua thì ta không quản.”

Hỉ Ca tự thấy mình đưa giá rất trên trời, 6 ngàn kim là cao hơn giá thị trường những 1 ngàn kim. Còn có bán được hay không, vậy phải xem kỹ xảo của Thôn Nguyên Bảo. Hỉ Ca tin tưởng, Thôn Nguyên Bảo sẽ không để vào mắt điểm nhỏ nhặt này.

“Không thành vấn đề. Lát nữa ta cho người đưa quặng thạch qua. Có thể đúc 2 thanh kiếm không?” – Thôn Nguyên Bảo rất sẵn khoái đáp ứng yêu cầu của Hỉ Ca. Hiện tại, mở hội bán đấu giá thì còn nghe có vẻ hoành tráng chứ về sau nó chỉ là sự kiện nhỏ nhặt. Chủ yếu anh ta muốn tạo tiếng vang trong thời kỳ đầu, nếu lúc này có được 2 kiện tử phẩm vũ khí, đủ làm oanh động một trận.

“Được. Những trang bị khác ta đưa người trước. Ta đi giao nhiệm vụ. Tối trở về lại tìm người lấy quặng mỏ.” – Hỉ Ca đáp ứng cũng thập phần sẵn khoái. Một phần là vì mặt mũi của Cát Tường, một phần là vì lợi ích của chính cô. Trên người cô hiện giờ có một đồng 30 cấp lam phẩm vũ khí, nếu thực sự bán được, khoản thu về cũng không nhỏ.

Rời khỏi phòng bán đấu giá, Hỉ Ca đi thẳng đến trấn Thiên Điều. Cuối cùng đã có thể giao nhiệm vụ thu thập dược thảo của Các lão. Hỉ Ca thừa nhận cô là người cứng đầu, cứ thấy nhiệm vụ làm mãi mà chưa hoàn thành thì trong lòng liền cảm thấy không thoải mái.

Thiên Điều trấn cách Nam Uyên Thành không xa, đại khái cưỡi ngựa thì mất khoảng một giờ. Cũng may lúc này trời còn chưa tối, Hỉ Ca muốn thừa dịp còn thấy ánh nắng thì giao hoàn nhiệm vụ luôn.

Chạy đến Thiên Điều trấn đã là hoàng hôn. Nơi này là một thành cổ tiêu điều. Hỉ Ca là từ phía mặt trời (đang lặn) cưỡi ngựa mà đến, nhìn thế nào cũng có vài phần hình tượng “lãng tử tây phong”. Bản thân cô thì không để ý hình tượng hình mã gì, bất quá trên tường thành Thiên Điều trấn có một thuật sĩ lời hệ, ánh mắt của y dõi theo cô từ lúc cô mới xuất hiện (ở vùng chân trời) đến lúc cô tiến vào thành.

Từ trong được lý đi ra, mặt Hỉ Ca toàn bộ đều là màu đen. Con bà nó! Cô lãng phí nhiều thời gian đi thu thập dược thảo như vậy, cái tên chuồng quây kia vậy mà thưởng cho cô một cây nhân sâm 500 năm!

Không phải nhân sâm không tốt. Trong Thịnh Thế, có một loại dược thảo mà người chơi có thể trực tiếp ăn, thuộc tính thêm vào là vĩnh viễn. Nghe nói loại dược thảo này cực kỳ quý hiếm. Hơn nữa một người chỉ có thể nhận một lần duy nhất, xác suất để nhận loại nhiệm vụ này là 1/5000. Hỉ Ca cho tới bây giờ cũng không nghĩ mình lại có vận khí tốt như vậy, không nghĩ mình lại có được cây nhân sâm 500 tuổi đáng chết này.

Vì cái gì cô lại rơi lệ ư? Bởi vì cây nhân sâm này gia tăng tinh thần lực a. Cô cái gì cũng thiếu, duy nhất không thiếu chính là tinh thần lực đó. Ông trời~~ Đáng chết hơn nữa, loại dược thảo này là mặc định, không ăn không được. Tinh thần lực của cô hiện tại đã tiến quân thần tốc đến một cấp bậc cực kỳ biến thái. Ăn một cây nhân sâm, +5 thuộc tính cơ bản.

+5 thuộc tính cơ bản chính là thế này, Vốn dĩ tinh thần lực của Hỉ Ca đã mãn điểm (10), hiện tại biến thành 15. Trước kia mỗi lần thăng một cấp, cô sẽ được +5 điểm tinh thần lực, hiện tại biến thành +7. Cứ như vậy cộng cộng* vào, pháp lực công kích của cô hiện giờ thực khoa trương nha.

Phỏng chừng cô là người duy nhất trong trò chơi này ôm oán hận vì tinh thần lực quá cao. Haiz~ phải nói là ăn nhiều bồ đào cũng có thể bị ghen chết a.

Hỉ Ca cầm cây nhân sâm vừa đi trên đường vừa ăn. Cũng may nó có vị thơm thơm, ăn không đến nỗi nào. Cái này phải tốn nửa giờ để tiêu hóa, nếu ăn không đúng cách có thể làm cho tinh thần lực giảm xuống (thay vì tăng lên). Mặc dù ôm oán hận, Hỉ Ca không nghĩ phá hư một thứ đồ tốt. Cho nên cô chỉ có thể cuộc bộ từ từ đi ra khỏi Thiên Điều trấn. Đáng tiếc nơi này là một vùng đất cằn cỗi, chỉ có đất đá, không có lấy một cọng cỏ. Tản bộ gì mà chỉ toàn ngửi phải bụi đất, Hỉ Ca trong lòng sinh cảm thán.

“Vị bằng hữu ở phía trước, có thể chờ một chút hay không?” – Đi được nửa ngày, Hỉ Ca đột nhiên nghe thấy phía sau có tiếng người gọi. Theo lý thuyết thì trên con đường này nhìn qua nhìn lại cũng chỉ có một mình cô, người ở phía sau hẳn là đang gọi cô đi?!

Hỉ Ca quay đầu liền thấy một người mặc pháp bào màu đen, trên ống tay áo có thêu một đường chỉ vàng. Người này là thuật sĩ. Đến lúc nhìn thấy diện mạo của người này, Hỉ Ca liền nghi hoặc. Cô nhớ người này. Trong thời kỳ beta, hắn chính là người dám một mình đấu với 8 người của siêu cấp bang phái bài danh thứ 3 là Đại Vương Năm Đám, cuối cùng lại toàn thắng! Tuyệt đối là thuật sĩ bạo lực. Có thể nói là đệ nhất Lôi thuật sĩ của thời kỳ beta. Đáng tiếc, hiện tại, vị lôi thuật sĩ này cũng không thể có được lực công kích khủng bố như Hỉ Ca.

“Có việc gì không?” – Hỉ Ca không phải truy tinh (người hâm mộ những người nổi tiếng hay còn gọi là fangirl) nhưng không có nghĩa cô không thích nhìn ngắm mình tinh nha. Nghe đồn anh chàng này rất hoa tâm (đào hoa), bất quá chẳng quan hệ gì với cô.

Lôi Thương không tính là đẹp trai, nhưng ánh mắt quả thật rất câu nhân (hấp dẫn người khác). Đại khái là “câu hồn nhân” (cặp mắt có sức quyến rũ, kiểu như hồ ly tinh) trong truyền thuyết đi. Lúc trước nghe người ta nói, nếu nhìn chăm chú vào mắt của hắn suốt 5 phút, nhất định sẽ yêu hắn. Nhớ tới lời đồn khi xưa, Hỉ Ca thế là cứ mở to mắt nhìn hắn chằm chằm. Kết quả, khiến cho Lôi Thương đỏ mặt đến mang tai. Hỉ Ca nghiêng đầu nheo mắt nghĩ nghĩ, tin tức bát quái quả nhiên không đáng tin. Cái gì mà câu nhân, phải gọi là dọa người mới đúng.

Cũng may Lôi Thương không để ý ánh mắt quái dị của Hỉ Ca, chỉ có hơi chút xấu hổ lên tiếng: – “Ta muốn đánh một con boss. Một người đại khái không thể đánh nổi. Cho nên muốn nhờ người hỗ trợ. A... ừ... nhiệm vụ hoàn thành sẽ cho người 500 kim. Nếu người đồng ý, ta đưa trước 250 kim. Được chứ?”

“Là boss nào?”

Hỉ Ca biết Lôi Thương là đại gia. Hắn là người của Kinh Lôi Hội (công hội Sấm Sét). Toàn bộ công hội này, từ trên xuống dưới, tất cả thành viên đều có tên tự bắt đầu bằng chữ “Lôi”. Lão đại của bọn họ, Lôi Thần, là một đại nhân vật, nghe nói là ca ca ruột của Lôi Thương. Hỉ Ca từng gặp qua Lôi Thần, là một em tử tinh anh tiêu chuẩn. Nhà của họ tuyệt đối không thiếu tiền. Có điều tên này làm một nhiệm vụ liên vùng ra 500 kim, cũng thật là phá gia chi tử.

“Cách Thiên Điều trấn chừng 200 dặm có một vùng biển sâu, bên trong có boss Ô Tặc Vương 35 cấp. Ta cần đôi mắt của Ô Tặc Vương.”

“Người... từ đại lục nào đến?”

Lôi Thương gãi gãi đầu, có chút ngại ngùng cười cười: – “Tây Vực Sa Hải.”

Xem ra cô lại dụng cao thủ đi xuyên lục địa để làm chuyển chức nhiệm vụ. May mắn hắn không phải đến đây để giết người, so với nhiệm vụ của Thất Tử thì có vẻ bình thường hơn. Bất quá, bắt một thuật sĩ 30 cấp đi đánh boss 35 cấp, hệ thống cũng đủ ác liệt.

35. Chương 35: Bị Theo Dõi

“Người... dựa vào cái gì cho rằng ta có thể giúp người? Phải biết rằng hiện giờ ta mới 28 cấp mà thôi.”

Mặc dù 500 kim đặt ngay trước mắt quả thật rất động tâm. Nhưng Hỉ Ca không phải chưa từng thấy qua nhiều kim tệ. Hiện giờ trên người cô đang có hơn 600 kim đây này. Dĩ nhiên tiền càng nhiều càng tốt, có điều mạng nhỏ cũng rất quan trọng a.

“À... à... ta đã đi vòng quanh vùng phụ cận Thiên Điều trấn vài lần mà không tìm được người nào vượt quá 25 cấp. Hơn nữa, tìm bằng hệ thuật sĩ để giúp ta làm chậm lại tốc độ của boss càng khó khăn. Trừ người ra, ta không nhìn thấy người khác. Muốn 2 người đánh boss 35 cấp, có lẽ ta nên tìm kiếm khách, nhưng nghĩ nghĩ thì thay vì tìm kiếm khách, ta hẳn nên cần được sự mới đúng. Có điều trên người ta chỉ có 500 kim mà thôi.” – Lôi Thương ngưng ngừng gãi đầu, giống như chuyện hẳn chỉ có 500 kim trên người là một chuyện rất dọa người xấu hổ.

Hỉ Ca không cùng hẳn so đo. Cô không có kiểu suy nghĩ như những người ghiền chơi game, vì theo cô thì như vậy sẽ mất đi lạc thú, cho nên cô đối với tâm tình vi diệu của Lôi Thương là hoàn toàn mù mịt. Đương nhiên, cô cũng không có nói với Lôi Thương, kỳ thật bằng 500 kim, hẳn có thể mướn 10 người chơi giúp hẳn vây công boss. Nếu có chuyện kiếm tiền, làm chi để người khác hưởng bát cơm của mình a. Hỉ Ca mỉm cười, sáng khoái đáp ứng Lôi Thương.

Lôi Thương cũng rất trung thực, trực tiếp giao dịch qua 250 kim. Hẳn thống khoái đến nỗi làm Hỉ Ca thấy đau lòng giùm cho hẳn. Kia là kim tệ a, là vàng ròng óng ánh a!!!

Sau khi tổ đội, Lôi Thương nhìn cột huyết lượng của Hỉ Ca chỉ bằng 1/3 của hẳn, con mắt thiếu chút nữa lồi ra. Nhìn thấy sự thay đổi trên mặt hẳn, Hỉ Ca rất muốn cười. Cuối cùng, Lôi Thương nhìn chăm chăm xem xét cô nửa ngày mới mở miệng nói một câu: – “Đi thôi.”

Là người chơi game kỳ cựu, Lôi Thương thật ra không đặc biệt để ý đến vấn đề huyết lượng. Trong rất nhiều trường hợp, nó chẳng đại biểu cái gì. Chính là huyết lượng của Hỉ Ca có phải hay không thấp đến khoa trương?! Lôi Thương chỉ hy vọng mình không nhìn lầm người. Nếu không liền tổn thất 250 kim. Lôi Thương cắn răng một cái, quay người đi phía trước dẫn đường.

Hỉ Ca biết Lôi Thương vừa trải qua một điểm đả kích nhỏ. Không quan hệ, bởi vì chốc lát nữa hẳn sẽ gặp một cái đả kích lớn hơn. Nếu đã đồng ý giúp người ta, cô nhất định hoàn thành lời hứa hẹn. Đạo đức nghề nghiệp của Hỉ Ca là vẫn có nha, cho dù lát nữa đánh không lại boss, chẳng phải cô còn có bằng hữu rất lợi hại sao?!

Hỉ Ca và Lôi Thương đều gọi ra tọa kỵ, hướng Hải Câu ngoài 200 dặm chạy tới. Ngạc nhiên là tọa kỵ của Lôi Thương không phải ngựa mà là 30 cấp Sa Hạt Vương (vua Bò cạp), thuộc loại tinh anh boss, toàn thân đều là màu vàng óng ánh, xa xa nhìn vào cứ là chói lóa. Mặc dù tốc độ không nhanh bằng thiên mã nhưng tạo hình quả thật làm cho người ta chảy nước miếng.

Loại tọa kỵ này chắc cũng phải trị giá 15 ngàn kim tệ đi! Hỉ Ca tự đáy lòng cảm thán. Hiện giờ, người chơi có đủ năng lực để đánh ra tọa kỵ cũng không phải là ít nhưng bình thường cũng chỉ đánh ra mấy loại tọa kỵ rẻ tiền thông dụng. Cái này là tinh anh boss, còn có hình thể khổng lồ, bề ngoài lại óng ánh chói mắt nữa, ta nói, ai lại không muốn trở nên nổi bật giữa biển người a.

Không hổ là người của Kinh Lôi Hội. Tại thời kỳ beta, họ đã kiến quốc thành công. Nhìn người ta này, người bình thường là không thể so sánh với. Mặc dù trước kia Hỉ Ca cũng từng là nữ vương, nhưng cái chức nữ vương của cô là do Minh Độ Thiên đỡ đi lên. Cô có thực lực, đúng vậy, nhưng nếu không có Minh Độ Thiên ở bên, Hỉ Ca cơ bản không thể kiến quốc. Về điểm này, cô không thể không thừa nhận.

“Phía trước chính là khu vực Hải Câu, là nơi ở của Ô Tặc Vương. Boss này lợi hại nhất là kỹ năng phun phao phao (là cái gì nhỉ?!). Tổng cộng có 7 phao phao màu sắc khác nhau, hình như đều độc. Tóm lại là, ta vừa đụng phải phao phao màu xanh thì đã bị độc chết rồi.” – Lôi Thương không ngừng giải thích cho Hỉ Ca biết. Nhắc tới boss Ô Tặc Vương, Lôi Thương vẫn có một loại cảm giác sợ hãi.

“Nó chỉ có một kỹ năng thôi hay sao?” – Hỉ Ca nhú nhú mày, theo lý thuyết thì boss 35 cấp không nên chỉ có một loại kỹ năng chứ!

Lôi Thương có chút ngưng ngừng: – “Ta mới thấy nó dùng một loại kỹ năng thì đã bị giết.”

Lôi Thương đối với giết người (PK) nghiên cứu rất tỉ mỉ, chính là đối với giết quái lại... thực khiến cho người

ta không biết nói làm sao... Hỉ Ca liếc hắt một cái, im lặng. Haiz~ 500 kim tệ a, đâu thể dễ dàng kiếm được chứ!

Sắp tới Hải Câu, thông tấn khí của Hỉ Ca đột nhiên vang lên, là Thất Tử. Mới tách ra không lâu, Thất Tử liền vội vã tìm cô, Hỉ Ca có chút kỳ quái.

“Tìm ta có việc gì sao?”

“Người không ở Nam Uyên Thành?” – Vô luận là thời điểm nào, Hỉ Ca đều có thể nghe được ý cười trong giọng nói của hắt, thật không hiểu hắt làm sao làm được. Hắt là nói một câu rồi cười một cái, hay là cười một cái rồi mới mở miệng nói, hay là vừa nói vừa cười? Hỉ Ca muốn bắt chước một chút, kết quả phát hiện cô chính là không thể phát ra tiếng ...

“Người theo dõi ta?”

“Lần này không phải ta. Nhưng người cần thật một chút. Lúc ta ra khỏi thành liền bị người truy sát, bắt quá số lượng không nhiều lắm, khoảng 2-3 người.” – Thất Tử thật ra không lo lắng lắm. Hắt hiểu rõ thực lực của Hỉ Ca. Lúc đi chung với hắt, Hỉ Ca chỉ cần huy pháp tượng 2 lần liền có thể giết chết một mạng. Hắt chưa bao giờ xem nhẹ cô.

Luận chiêu thức, Hỉ Ca có lẽ không bằng hắt, nhưng thực lực của cô cũng không phải là dân tay mơ. Một thuật sĩ vừa có thể tự thêm huyết vừa có lực công kích khủng bố, lại hiểu biết cách thức chiến đấu, nếu không phải huyết lượng quá thấp, liền ngay cả Thất Tử cũng không dám tùy tiện khiêu chiến cô.

“Người còn dám nói 2-3 người là ít sao. Lần này lại là ai?” – Hỉ Ca cười cười. Hiện tại, người muốn giết cô cũng chỉ có đám người bên Minh Độ Thiên. Chính là không biết lần này là ai hạ lệnh.

“Bắc Yến Phi.”

“Haiz... lại là nữ nhân” – Hỉ Ca cảm thán lắc đầu.

“Người không phải nữ nhân sao?”

“Người có thể bảo ta nữ thần a~” – Hỉ Ca vừa trò chuyện vừa nghiêng đầu nhìn Lôi Thương. Chốc lát có người tìm cô gây phiền toái, Lôi Thương khẳng định sẽ không bỏ rơi cô. Nghe nói Lôi Thương là một tên cuồng PK. Những chuyện như là “giữa đường gặp chuyện bất bình chẳng tha” hay là “rút đao tương trợ” gì đó hắt làm không ít lần. Đừng cho rằng hắt có hảo tâm giúp đỡ người khác. Hắt thuần túy là thấy người ta đánh nhau liền ngứa tay ngứa chân phần khích nhào vô thôi.

“Được rồi, nữ thần của ta, nhớ cẩn thận một chút. Nếu người bị giết, ta sẽ đau lòng lắm.”

“Tin tưởng ta. Ta không đủ sức đối phó Chư Cát Hắc, nhưng ta dư sức đối phó Bắc Yến Phi nha. Đúng rồi, người đã từng đánh qua boss Ô Tặc Vương 35 cấp chưa?”

Hỉ Ca chợt nhớ tới đám người Thất Tử đều có sở thích quái đản. Kiểu như Cát Tường Như Ý thích đi mở ruộng tầm bảo vật, còn Thất Tử lại thích một mình khiêu chiến boss. Điểm này, Hỉ Ca không thể không bội phục hắt. Nghe nói, toàn bộ boss có cấp bậc sần sần với hắt đều đã bị hắt giết qua một lần. Không rõ thật hư ra sao, bắt quá cái danh hiệu “Kẻ hủy diệt boss” trên đầu hắt là thật. Danh hiệu này gia tăng 5% bạo ra vật phẩm cấp cao.

“Ô Tặc Vương? À, cái con phun phao phao. Phao phao màu xanh và màu đen là không thể đựng vào, còn lại đều là thêm trạng thái. Nó có thể biến thân. Nếu trong vòng 5 phút không thể giết chết, nó sẽ hóa thân thành hình thái thứ 2. Hình thái này khó đối phó hơn bởi vì nó sẽ có kỹ năng thủy tiên (tên bắn), kỹ năng quần quanh (dây trời), cận chiến viễn chiến gì đều không thể đánh tới. Nếu trong vòng 10 phút mà còn chưa giết được...”

“Nó còn có thể biến thân tiếp?” – Hỉ Ca vội vã hỏi.

“Không. Nếu còn giết không được, ta nghĩ người nên đến Cát Tường từ lâu đâm đầu vào khối đậu hủ mà chết đi... hahaha” – Chỉ lưu lại tiếng cười làm cho Hỉ Ca giận nghiêng răng nghiêng lợi, Thất Tử cắt thông tấn khí.

“Người có bằng hữu từng đánh qua Ô Tặc Vương sao?” – Lôi Thương từ lời nói chuyện của Hỉ Ca mà suy đoán ra một chút. Ánh mắt nhìn cô liền có chút biến hóa.

Không thể không nói, Lôi Thương tìm đến Hỉ Ca, nguyên nhân là vì Hỉ Ca hợp (nhân) với quan niệm thẩm mỹ của hắn. Nam nhân xem nữ nhân, đầu tiên đều là xem tướng mạo a. Đối với nhiệm vụ, hắn vốn không ôm nhiều hy vọng. Không biết cô là cùng ai nói chuyện, có điều Lôi Thương nghe ra được vài điều. Thứ nhất, có người muốn truy sát cô, 2-3 người gì đó, nếu là nữ nhân tìm giết nữ nhân, vậy là liên quan đến chuyện tình cảm? Thứ hai, bằng hữu kia của cô là một cường giả, thực lực không phải tầm thường. Không người bình thường nào cũng có thể một mình giết chết 35 cấp boss. Nếu việc này là dễ dàng, nó đã không phải là nhiệm vụ chuyển chức.

Trong trò chơi này, bản thân có thực lực cao là một loại tư bản (đại gia?), có bằng hữu với thực lực cao cũng là một loại tư bản. Về đầu, Lôi Thương không xác định lắm. Nhưng về sau hắn thật ra xác định rồi. Với loại người lẫn lộn tình trường nhiều như hắn mà nói, người ở đầu bên kia (thông tấn khí) nhất định là nam nhân, mà Hỉ Ca lại đối với người nọ rất có hảo cảm.

Kết giao với bằng hữu có thực lực cường đại là thói quen của hắn, cho nên trong mắt Lôi Thương, giá trị của Hỉ Ca lại đề cao một bậc.

“Đúng vậy” – Hỉ Ca gật đầu, rồi đem tư liệu về Ô Tặc Vương mà Thất Tử vừa nói kể cho Lôi Thương nghe. Cô tin tưởng tư liệu của Thất Tử là vô giá, đối với nhiệm vụ của Lôi Thương tuyệt đối hữu ích.

“Còn nữa, có lẽ chốc lát sẽ có người tìm ta gây phiền toái. Nếu bọn họ thừa dịp chúng ta đang đánh boss mà giao thủ, người... người nhớ đừng xúc động a~” – Hỉ Ca hướng Lôi Thương cười cười.

“Không bằng để ta giết người, còn người đánh boss?” – Lôi Thương vẫn có hứng thú với giết người hơn.

“Những người này... người không nên động vào thì tốt hơn.” – Hỉ Ca nói. Tin tức bất quá về Lôi Thương quả nhiên là thật. Một tên cuồng PK. Bất quá đây là ân oán cá nhân của cô, Hỉ Ca không muốn lôi người khác vào. Hơn nữa, nếu tạo nên cừ hận giữa Kinh Lôi Hội và Khố Độ Gia Tộc, cô tuyệt đối sẽ không thoát khỏi liên quan. Người ta nói miệng lưỡi thiên hạ rất đáng sợ, không biết chừng lúc đó cô sẽ trở thành thập đại ác nhân gì gì đó. Cô không nghĩ lưu truyền tiếng xấu.

36. Chương 36: Âm Sát Thất Bại

“Nói như vậy, cừ nhân của người không phải tầm thường à. Vậy ta càng muốn gặp.” – Về mặt mong chờ của Lôi Thương khiến Hỉ Ca ghen hờn. Cô như thế nào luôn đứng tới mấy kẻ quái nhân khoái tìm phiền phức vào người ni? Cũng may Lôi Thương xem như biết thu liễm (kìm chế), ít nhất hắn sẽ không chủ động đi công kích người ta. Nếu gặp phải một tên có tính cách (biến thái) giống như Thất Tử, cô còn không phải sẽ khóc ròng sao?

Kỳ lạ là dọc đường đi không thấy ai ra tay tấn công cả, Hỉ Ca quay đầu xem quang cảnh hoang vu ở xung quanh. Thiên Điều trấn đều là cảnh quang này, không có một cọng cỏ chứ đừng nói là cây cối, phỏng chừng nếu có người muốn theo dõi cũng sẽ không dám đến quá gần. Hỉ Ca thấy chuyện này có chút buồn cười. Giết người là giết người thôi, nhào tới đánh một trận là được rồi, không hiểu sao còn bày vẽ theo dõi phiền toái như vậy, nhìn giống như đang chơi trò đặc vụ trinh thám a.

Hải Cầu hiện ra trước mắt, Hỉ Ca cùng Lôi Thương đều xuống ngựa. Lôi Thương lấy trong balô ra một cái tị thủy cầu (hem biết là cái gì, hình như là mũ lặn) đưa cho Hỉ Ca. Hỉ Ca cầm tị thủy cầu màu xanh biếc, kỳ quái liếc hắn một cái: – “Ồ Tây Vực Sa Hải cũng cần dùng đến tị thủy cầu sao?”

Đại lục kia toàn bộ đều là sa mạc, phỏng chừng ngay cả nước cũng đều không có đi, thế thì cần gì đến tị thủy cầu? Hỉ Ca vốn không có hảo cảm với đại lục bên kia, cho nên cũng không rõ lắm về bản đồ của Tây Vực Sa Hải. Lôi Thương trầm mặc chốc lát, sau đó hếch mũi, thập phần đắc ý trả lời

“Giữa sa mạc cũng có ốc đảo nha. Chẳng phải giữa đất bằng của các người cũng mọc lên sa mạc đây sao?”

Hỉ Ca im lặng, cô mới không cùng tiểu hài tử phân tranh kiến thức địa lý!

Sau khi lặn xuống Hải Câu, Hỉ Ca liền trông thấy Ô Tặc Vương. Đại khái nó to gấp 30 lần cô. Thật là khổng lồ. Chỉ liếc nhìn một cái cũng đủ khiến người ta kinh hãi, càng đừng nói đến chuyện đi qua đánh nó. Hỉ Ca cực kỳ thắc mắc, không biết lúc trước Thất Tử làm thế nào giết chết nó? Cũng là cắt cổ sao? Có điều, cổ của nó là chỗ nào nha?!

“Có phải nó trông rất khủng bố không?” – Lôi Thương nhìn thấy ánh mắt khiếp sợ của Hỉ Ca, thanh âm có vài phần đặc ý.

“Ta là đang suy nghĩ sinh vật biển có phải hay không sau khi bị giết cũng sẽ bạo ra triệu hoán thạch? Sở hữu một con Ô Tặc Vương tọa kỵ, đi trên đường nhất định rất phong cách...” – Hỉ Ca cao thấp đánh giá con quái vật khổng lồ kia, trong đầu xuất hiện tình cảnh mình cười trên đầu nó, cực kỳ oai phong xuất hiện trong Nam Uyên Thành. Nhất định là một cú oanh động!

“Nếu bạo ra triệu hoán thạch, ta nhất định tặng cho người.”

Lôi Thương nói xong thì tay phải đã xuất hiện một cây pháp trượng màu bạc, dài khoảng nửa thước, trên đầu pháp trượng là một khối lõi thạch màu tím. Thế nhưng là một cái tử phẩm vũ khí. Quả nhiên là kẻ có tiền. Hỉ Ca âm thầm thở dài. Thật là hâm mộ cùng ghen tỵ a. Cô sẽ không có phúc phần cảm đến tử phẩm vũ khí đi. Cô cùng cây ngô đồng chi kia không biết đến bao giờ mới tu thành chính quả đây.

Sau khi làm xong nhiệm vụ thứ 2 của “Thất Lạc Quyền Trượng”, Hỉ Ca tiếp cái nhiệm vụ thứ ba càng biến thái hơn. Hệ thống yêu cầu cô đi tìm hắc bảo thạch. Hắc bảo thạch chính là bạo ra từ boss Hắc ám hệ 40 cấp, xác suất bạo dẫn là 1/1000. Hỉ Ca vốn căn bản không ôm hy vọng gì nữa.

Trước kia liếc mắt qua bản danh sách đấu giá, bảo thạch này nọ toàn là giao dịch mấy vạn kim tệ trở lên. Đây không có biện pháp. Phải biết rằng, mấy loại bảo thạch có thể khảm vào vũ khí đều có thể gia tăng thuộc tính này nọ. Chẳng khác nào ở thế giới thật, trong thế giới trò chơi, bảo thạch cũng là hàng xa xỉ phẩm.

“Pháp trượng của người là thêm trí (tuệ) hả?” – Nhìn vũ khí trên tay Hỉ Ca, Lôi Thương ghen nửa ngày mới ỏi ra một câu. Hỉ Ca trừng mắt liếc hẩn một cái, không hỏi còn đỡ, hỏi ra càng làm cô thêm tủi thân.

“Ta dẫn quái, người đánh.”

“Người xác định có thể giữ vững điểm cừu hận?” – Lôi Thương rất tự tin vào lực công kích của bản thân, đưa ánh mắt không quá tín nhiệm nhìn Hỉ Ca.

“Nếu người có thể hấp dẫn điểm cừu hận từ tay ta, về sau ta liền theo sau móng người lăn lộn giang hồ.” – Hỉ Ca mím môi, tinh thần nữ cường bồng bồng trỗi dậy.

Từ lúc bắt đầu công kích, Lôi Thương nhìn con Ô Tặc Vương kia một lòng một dạ chạy sau đuôi Hỉ Ca, hẩn rất cực bị đả kích trầm trọng. Ban đầu hẩn còn lo bản thân sẽ hấp dẫn cừu hận cho nên không chế một chút, không có đánh toàn lực. Nhưng về sau hẩn phát hiện, cho dù hẩn đánh toàn lực, Ô Tặc Vương cũng không thêm liếc hẩn một cái.

Nói như thế nào hẩn và Ô Tặc Vương cũng là khác giới nha (con Ô Tặc Vương là nữ O__O), vậy mà nó cứ nhìn chăm chăm Hỉ Ca, thiệt làm cho hẩn thương tâm mà! Kết quả, Lôi Thương kích động bồng bồng quyết định dùng chiêu lôi liên là kỹ năng có lực công kích mạnh nhất của hẩn, hơn nữa còn tạo ra một cái bạo kích. Vốn tưởng lần này sẽ đem lực hấp dẫn kéo qua, đáng tiếc, vẫn y như trước, Ô Tặc Vương chỉ cho hẩn xem cái ót của nó.

Hỉ Ca thật cẩn thận dùng băng đồng thuật để khống chế tốc độ Ô Tặc Vương, một bên thừa dịp cool down mà quăng ra hai cái băng trụ. Mặc dù thuộc tính của Ô Tặc Vương là thủy, lực công kích của Hỉ Ca giảm tác dụng một chút (vì là đồng loại? băng = thủy?!) nhưng vẫn cao hơn Lôi Thương rất nhiều. Xem hẩn đổ mắt muốn đem cừu hận kéo qua, Hỉ Ca chỉ có thể nhìn hẩn bằng một ánh mắt cảm thông.

Khoảng 5 phút sau, mấy cái phao phao của Ô Tặc Vương phun ra cũng hơn 4-5 lượt rồi. Màu đỏ phao phao là giúp thêm huyết. Màu lam là thêm pháp lực. Màu vàng là thêm nhanh nhẹn. Mỗi lần Hỉ Ca đều hướng

phao phao màu vàng bay qua, còn Lôi Thương thì luôn hướng đến phao phao màu lam. Hấn thắc mắc, vì cái gì không thấy Hỉ Ca bổ sung pháp lực?! Đương nhiên, Hỉ Ca sẽ không nói cho hấn biết, tinh thần lực cơ bản của cô là 15 điểm, bằng không hấn sẽ hội bị phần mà chết.

Cho dù lực công kích của hai người đều không tồi, nhưng muốn trong vòng 5 phút tiêu diệt một con boss cao hơn 5 cấp là điều bất khả thi. Chính vì vậy, hai người gặp phải Ô Tặc Vương biến thân.

Sau khi biến thân, boss này liền khó đối phó hơn hấn. Làm cho Hỉ Ca đau đầu là hai cái kỹ năng băng tiền và quần quanh của nó. Quần quanh kỹ năng là dùng để đối phó với cận chiến chức nghiệp. Trong khi băng tiền kỹ năng chính là dùng để đối phó với viễn trình chức nghiệp, kiểu như Hỉ Ca cùng Lôi Thương.

Một cái băng tiền đâm phập vào vai Hỉ Ca. Mặc dù không đau, nhưng hình ảnh hiện lên rất là máu me ghê rợn, nguyên một cái động máu nở ra trên vai, đồng thời Hỉ Ca phát hiện huyết lượng của mình nhanh chóng rút xuống một nửa. Thân thể của cô quả thực yếu đuối a.

Xoay người cho mình một cái huyết tể, trong ánh mắt kinh ngạc của Lôi Thương, huyết lượng của Hỉ Ca một lần nữa hồi đầy. Lôi Thương nhìn chăm chăm Hỉ Ca, đến nỗi quên cả chuyện đánh boss. Vừa này không thấy cô uống hồng được a, như thế nào máu liền hồi đầy?

May mắn là băng tiền của Ô Tặc Vương không phải lúc nào cũng phóng được. Nó cũng cần cool down, đại khái khoảng 30 giây. Hơn nữa một lần chỉ có thể phóng một cây băng tiền. Hỉ Ca rất là xui xẻo, trong 3 lượt, cô đã dính chưởng một lần.

Ngay tại lượt phóng băng tiền thứ tư, những kẻ theo dõi cuối cùng cũng hành động. Bọn họ không phải đến đoạt quái, mà là giết người.

Bắc Yến Phi không biết vì lý do gì Hỉ Ca chạy đi đánh Ô Tặc Vương. Cô ta nghĩ Hỉ Ca và Lôi Thương là bằng hữu, cho nên cũng đem Lôi Thương vào danh sách cừu nhân. Kết quả, cô ta cùng một kiếm khách, một thuật sĩ phân biệt đối phó Hỉ Ca và Lôi Thương. Do thói quen nên cô ta đứng ở phía sau thực hiện chức vụ vú nuôi (được sư thêm huyết), hoàn toàn quên mất mình cũng là viễn trình chức nghiệp, tự thân có kỹ năng công kích.

Đây là nguyên nhân Hỉ Ca không thích chức nghiệp được sư. Quá yên phận, lại bởi vì biết thêm huyết, cuối cùng quên mất bản thân hội có thể công kích người khác. Lúc chịu ủy khuất, muốn tự báo thù cũng không biết làm sao, cứ phải tìm người hỗ trợ. Nếu đổi lại là cô, muốn giết ai cũng quả quyết không tìm một đám tay chân đến dọa người như này. Đương nhiên, Hỉ Ca không phải Bắc Yến Phi. Bởi vì Bắc Yến Phi hoàn toàn không biết loại hành vi này là dọa người.

“Này, ta thích đám cừu nhân của ngươi nha.” – Bị một cái lời hệ thuật sĩ đánh lên, Lôi Thương ngược lại hướng Hỉ Ca vui vẻ cười ha ha.

Hỉ Ca trông thấy Ngũ Tầm Đạo hướng Lôi Thương đánh, mà cái kỹ năng lôi chuy chỉ có thể phá vỡ lớp phòng ngự của Lôi Thương mà thôi. Ta nói, 2 tên đến đánh lên dù ở Nam Uyên đại lục có thể tính là người nổi danh trên bảng cấp bậc, đáng tiếc người bọn hấn đụng phải hôm nay cũng không phải là quả hồng mềm (kẻ yếu).

Theo cách đánh giá của Hỉ Ca, Lôi Thương ở Tây Vực Sa Hải có lẽ nằm trong top 10 của bảng tổng hợp thực lực đi. Không thể không nói, người chơi đại gia như hấn sẽ có thêm một cái ưu thế nữa. Đó là trang bị chói mắt. Ít nhất, kẻ nghèo như cô sẽ không khơi khơi mang theo 3 kiện tử phẩm trang bị đi qua đại lục khác làm chuyển chức nhiệm vụ. Lỡ như bị giết, tìm lại trang bị là điều không thể, thêm nữa, thông đạo chưa khai mở, các đại lục chưa thể lưu thông qua lại, cho nên ngay cả muốn báo thù cũng phải đợi về sau.

“Ta thay mặt bọn họ cảm tạ ngươi.” – Hỉ Ca nhếch miệng cười, huy cao pháp trượng, đem tên kiếm khách đang muốn bổ đôi cô kia đóng băng tại chỗ. Sau đó quăng qua hai cái băng trùy, huyết lượng của gã liền giảm hơn một nửa.

Bắc Yến Phi mới thực sự là gấp. Cô ta Vốn dĩ đã lên 30 cấp, bị Hỉ Ca giết một lần, rút xuống 29 cấp. Mặc dù không cần phải làm lại chuyển chức nhiệm vụ, nhưng kỹ năng thêm huyết mới học được giờ lại không thể sử dụng. Cho nên cô ta chỉ có thể dùng một cái kỹ năng liên tục thêm huyết cho cả hai tên đồng bọn. Đáng tiếc, mỗi lần cô ta chỉ có thể thêm vài chục điểm huyết lượng. Sau một lát thì Ngũ Tầm Đạo bị Lôi Thương

oanh chết. Hai người này đánh theo cách rất quanh minh chính đại. Cả hai đều là lôi thuật sĩ. Cùng đứng chôn chân tại chỗ, dùng đúng một chiêu duy nhất, người đánh qua, ta đánh lại. Một chút rồi một chút hao mòn huyết lượng của đối thủ. Có điều, huyết lượng của Lôi Thương còn chưa với nửa phần, tên kia đã nằm đo ván.

Bắc Yến Phi thấy một người ngã xuống, lúc này tâm tư có chút hoảng hốt. Cô ta tuy bề ngoài thoát nhìn già dặn nhưng thật ra là tiểu bạch thủ (người ngu ngốc), nhìn bộ dáng tưởng là loại giết người thành thực nhưng chung quy đều là giả vờ đóng kịch mà thôi. Có những loại người, không cần bồi dưỡng cũng sẽ bộc lộ khí chất (giết người?!). Mà Bắc Yến Phi... không thuộc về loại người này.

Vừa thoát mái giết chết tên kiếm khách, Hỉ Ca không quên quay đầu cấp cho Ô Tặc Vương một cái băng đồng thuật. Sau đó mới đi đối phó Bắc Yến Phi. Tính ra Hỉ Ca và Lôi Thương phối hợp thực ăn ý, cô vừa quăng ra hai cái băng trùy, Lôi Thương liền oanh một đạo lôi liên, Bắc Yến Phi ngay cả thời gian để thêm huyết cho bản thân cũng không có, oanh liệt ngã xuống đất.

“Đáng tiếc a. Âm sát của ngươi thất bại rồi.” – Hỉ Ca liếc nhìn thi thể của Bắc Yến Phi, người vẫn chưa chịu hồi địa phủ, nở một nụ cười lạnh. Sau đó quay đầu chuyên tâm đối phó Ô Tặc Vương.

37. Chương 37: Đuổi Khách

Cũng may huyết lượng Ô Tặc Vương trước đó đã gần cạn kiệt, Hỉ Ca và Lôi Thương không tốn nhiều thời gian lắm liền giải quyết được con quái vật khổng lồ. Sau khi Ô Tặc Vương ngã xuống, Lôi Thương nhanh nhẹn chạy tới thu thập chiến lợi phẩm. Hỉ Ca đứng ở một bên nhìn thi thể của Bắc Yến Phi.

Vì sao cô ta còn chưa chạy về diêm vương điện để sống lại? Chẳng lẽ là chết không nhắm mắt? Hỉ Ca liếc mắt một cái liền quay đầu, không thêm nghĩ nhiều nữa. Đại khái người ta là khoái nằm đo đất đi.

“Vận khí của ngươi đúng là tốt nha.” – Lôi Thương sau khi thu thập vật phẩm xong, hướng Hỉ Ca ngoắc ngoắc, trên tay quả thật đang nắm một viên triệu hoán thạch.

“Là gì vậy?” – Hỉ Ca đỏ mặt, đừng nói thật sự ra cái tọa kỵ chứ?! Có thể nào về sau cô phải cưới cái con Ô Tặc Vương to khủng bố kia đi trên đường a. Nếu muốn dọa chết người ta cũng không nên dùng biện pháp buồn ối này nha.

“Thật sự là con Ô Tặc Vương. Cho ngươi.” – Lôi Thương ném triệu hoán thạch qua cho Hỉ Ca, rồi giao dịch 300 kim cho cô.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, Lôi Thương không vội vã chạy về Tây Vực mà lò dò đi theo sau lưng Hỉ Ca. Nói cái gì mà muốn nhìn một chút vẻ đẹp phồn hoa của Nam Uyên Thành.

Không thể từ chối, vừa nhận của người ta 500 kim, Hỉ Ca không thể lấy tiền xong liền đuổi người. Tốn vài giờ cưỡi ngựa để đem Lôi Thương về Nam Uyên Thành. Hỉ Ca không dám gọi ra con Ô Tặc Vương. Khối triệu hoán thạch bị cô quăng vào góc xa nhất của balô. Quyết định rồi, cô phải tìm cơ hội tổng khứ cái thứ này đi.

Về đến Nam Uyên Thành, Lôi Thương lôi kéo Hỉ Ca chạy loạn khắp nơi, thấy cái gì lạ lạ liền háo hức đi qua nhìn, y hết một tiểu hải tử. Vài giờ sau, hình tượng hoàn mỹ của Lôi Thương hoàn toàn sụp đổ trong lòng Hỉ Ca. Cô cuối cùng hiểu ra một chân lý, cái gì mà anh hùng, toàn bộ đều là do người khác đắp nên lên. Nhìn cái tên lôi thuật sĩ vĩ đại nhất của Thịnh Thế thời beta ở trước mặt này, nào có nửa phần bộ dáng cao nhân đại hiệp, thuần túy là một tên nhóc còn chưa lớn, chỉ còn kém mỗi chuyện tên nhóc này chưa có đôi cô mua kẹo hồ lô ngào đường cho hần ăn mà thôi.

“Ủa, kia không phải là Lôi Thương sao?” – Lúc đi ngang qua Cát Tường tử lâu, Hỉ Ca không phát hiện có người ngồi trên lầu nhìn thấy cô cùng Lôi Thương đang sóng vai trên đường.

“Lôi Thương đến Nam Uyên Thành sao? Không phải Lôi Thần đem Kinh Lôi thành lập ở Tây Vực Sa Hải à? Tiểu tử kia dám không nghe theo lời ca ca hử?” – Tư Văn chống cằm lưỡi biếng mở miệng hỏi.

“Chắc là đến đây làm chuyển chức nhiệm vụ. Bất quá nhìn giống như hử biết Hỉ Ca. Hai người cùng một chỗ... uhm... nhìn có hơi thân mật.” – Cát Tường nhô đầu ra nhìn, thẳng đến khi hai bóng dáng dưới đường biến mất ở góc rẽ mới chui đầu vào.

“May mắn lão đại không ở đây, bằng không tiểu tử Lôi Thương kia khẳng định không thể sống sót trở về Tây Vực.” – Mặc Phi rụt cổ. Lần trước bọn hử điều tra không đủ phân lượng, làm hại lão đại lần lần chạy đi cắt cổ ngay chính cậu em rể. Cũng may trên bảng cừu nhân không xuất hiện tên Thất Tử, bằng không chính là hậu quả khó lường a.

“Lão đại vừa phát tin tức, nói lập tức sẽ trở về...” – Cát Tường vô thức đưa tay lau mồ hôi trán. Hy vọng không có tẩu xảo như vậy, liền đụng hai người kia trên đường đi. Thất Tử luôn hướng tới sát ý khi hành sự, đối với những thứ có lực uy hiếp tới hử, khẳng định chỉ có một kết cục... là tử vong. Mong rằng Lôi Thương biết suy nghĩ thường thức một chút, cách càng xa Hỉ Ca càng tốt.

Thấy trời đã tối, Hỉ Ca lúc này mới chợt nhớ đến cô còn phải đi hội bán đấu giá lấy quỹ thạch. Lôi Thương đi theo cô sẽ bất tiện, cho nên Hỉ Ca liền an bày cho hử một cái phòng trọ.

Nể tình 500 kim công cán kia, Hỉ Ca móc 10 kim trong hầu bao, mượn cho hử gian phòng chữ Thiên ở Long Môn khách điểm. So sánh với hiện thực thì đây chính là phòng giành cho tổng thống đó!

Vừa rời khỏi khách điểm, Hỉ Ca liền trực tiếp chạy qua hội bán đấu giá, hoàn toàn không chú ý ở góc phố xuất hiện một tên thích khách đang đứng dựa tường, cười đến thật xán lạn.

Tiêu phí hơn 4 giờ, thẳng đến nửa đêm Hỉ Ca mới đúc xong 2 thanh kiếm. Hai thanh cự kiếm lần này một cái là tử phẩm trung giai, một cái là tử phẩm thượng giai, nhưng thuộc tính đều không tốt bằng cây cự thương của Mặc Phi. Mặc dù là thế, Thôn Nguyên Bảo vẫn rất hài lòng ôm ấp 2 thanh kiếm, còn cam đoan với Hỉ Ca sẽ đem toàn bộ vũ khí của cô bán được với giá hời.

Hỉ Ca chỉ cười cười, không nói gì. Cô tin tưởng Thôn Nguyên Bảo. Bởi vì hử là người quen của Cát Tường. Không biết chừng sau hội bán đấu giá này, cô sẽ trở thành một tiểu phú bà nha.

Vui vẻ trở lại khách điểm, Hỉ Ca vốn muốn tìm Lôi Thương. Kết quả tiểu nhị nói khách nhân không ở trong phòng, tìm nửa ngày cũng không tìm được bóng dáng hử đâu. Hỉ Ca nghĩ Lôi Thương chắc chạy ra ngoài chơi, chơi chán rồi sẽ về. Ai ngờ, thời điểm cô nhìn thấy Lôi Thương, phải là thật lâu, thật lâu về sau cơ.

Vậy Lôi Thương ở đâu? Lại nói, người có thể truy cứu ra vấn đề này phải là người có máu mặt trong hắc bang (xã hội đen) của Thịnh Thế. Trong trò chơi này, nếu đã là khách trọ thì sẽ được hệ thống bảo hộ an toàn, không ai có thể tổn thương khách trọ (không thể pk). Tuy nhiên, ở trong khách điểm, người chơi vẫn có thể sử dụng một loại dược thảo, gọi là mê hồn hương. Nếu bị trúng mê hồn hương, người chơi sẽ hôn mê nửa giờ đồng hồ. Mà Lôi Thương quả thật đã bất hạnh ngủ phải mê hồn hương. Sau đó bị người ta mang ra khỏi Nam Uyên Thành.

Thời điểm hử từ trong mơ tỉnh lại, trợn mắt liền thấy một con siêu cấp cự mãng (trăn hoặc rắn gì ế) đang há mồm hướng tới chính mình. Sau đó trước mắt tối sầm. Hử bị nuốt sống. Lần thứ hai tỉnh lại, người đã trở về Tây Vực Sa Hải. Hử cuối cùng vẫn không rõ, như thế nào lại xuất hiện ở động mãng xà vương? Lần tử vong kỳ diệu đó, đến cuối cùng vẫn là một huyền án (án mạng huyền bí).

Vừa ra khỏi khách điểm, Hỉ Ca thật “trùng hợp” gặp Thất Tử vừa từ bên ngoài trở về. Nhìn thấy Hỉ Ca, Thất Tử liền bày ra một khuôn mặt tươi cười.

“Đã đánh xong Ô Tặc Vương?”

“Đúng vậy, ra đồ vật rất tốt, rất xứng với ngươi.” – Hỉ Ca quý dị cười, sau đó mở balô, lôi ra triệu hoán thạch. Trước giờ vẫn không thấy Thất Tử tọa kỵ, Hỉ Ca đoán hử không có mua tọa kỵ. Dù sao thích khách rất nhanh nhẹn, tốc độ di động cực nhanh, cho dù đi bộ cũng nhanh hơn Hỉ Ca mấy lần.

“Triệu hoán thạch? Cái này không phải bạo ra từ Ô Tặc Vương chứ?” – Thất Tử khóe mắt thiếu chút nữa lồi ra. Hỉ Ca cho rằng cái này xứng đôi với hử?????

“Phải a. Ta đặc biệt lưu lại tặng cho ngươi.” – Hỉ Ca cười tươi rói. Cô cực kỳ hưng phấn muốn nhìn thấy Thất Tử cười một con Ô Tặc Vương khổng lồ ở giữa đường cái sẽ là cái dạng gì.

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ, xẹt lửa đùng đùng. Rốt cuộc, nụ cười trở lại trên mặt Thất Tử: – “Ta đã có tọa kỵ. Nhưng mà ta cảm thấy Cát Tường nhất định sẽ thích cái này.”

“Phải

không

” – Hỉ Ca mới không tin lời nói của Thất Tử. Làm sao lại trùng hợp như vậy. Lúc trước Thất Tử toàn cười chung một con ngựa với cô. Hai người bắt quá mới tách ra chừng mấy giờ mà thôi, hần nhanh như vậy đã có tọa kỵ? Hỉ Ca cảm thấy chuyện này nghe làm sao cũng không đáng tin.

“Lúc này vừa đánh được.” – Thất Tử nói dối trắng trợn mà mắt cũng không chớp một cái. Hần vừa rồi chính là đi “hủy thi diệt tích” (giết người giấu xác) mà thôi. Về phần triệu hoán thạch, hần đã đánh ra một khối từ lúc mới 10 cấp cơ, trước giờ vẫn quăng trong balô. Nếu có cơ hội cười chung ngựa với người đẹp, làm chi lãng phí nha.

“Cho dù ngươi đã có tọa kỵ, cũng không hần Cát Tường sẽ thích cái này đi?” – Hỉ Ca vẫn cảm thấy hình tượng Ô Tặc Vương cùng Thất Tử là tuyệt xứng (xứng đôi). Người khác mà cười nó thì thật uống phỉ.

“Yên tâm, hần nhất định thích.” – Cát Tường sợ cười ngựa, mà đến giờ vẫn chưa đánh ra được một viên triệu hoán thạch nào. Với người không có tọa kỵ như hần ta, đừng nói là một con ô tặc, cho dù là quý dạ xoa tọa kỵ, hần cũng dám leo lên cười a!!!

“Đi thôi” – Nói chuyện xong, Thất Tử liền lôi kéo Hỉ Ca.

“Làm gì?”

“Có chuyện mua bán nhỏ. Đi Cát Tường từ lâu thương lượng một chút.” – buôn bán nhỏ trong lời nói của Thất Tử, ở trong mắt người khác sẽ là một chuyện không bình thường!

Phòng nghị sự của Khổ Độ gia tộc.

Minh Độ Thiên ngồi ở ghế thượng trung tâm, mặt không biểu tình nhìn hai viên quản lý cao tầng ngồi hai bên. Anh không mở miệng, những người khác đều không có can đảm nói. Cuối cùng, vẫn là người đi theo Minh Độ Thiên nhiều năm – Chư Cát Hưu – lên tiếng phá vỡ cục diện.

“Lão đại, đã xác định, Cuồng Vũ đem tin tức kia bán cho thủ lĩnh của Thứ.”

Sau khi bị Thất Tử giết qua, Chư Cát Hưu không phải chưa từng nghĩ đến chuyện báo thù. Hần bị giết hơn 8 lần, từ 30 cấp rớt xuống 22 cấp, cho dù là ai cũng sẽ nhịn không nổi. Bất quá hần biết nặng biết nhẹ, không muốn cấp Khổ Độ gia tộc thêm phiền toái, cho nên cẩn thận nhẫn xuống. Không ngờ cái người khiến cho Minh Độ Thiên hiện tại nhủ mày nhẩn mặt kia – Bắc Yến Phi – thật sự là không thông minh được như hần tưởng.

Cô cho rằng Minh Độ Thiên vẫn một mực dung túng cô là bởi vì yêu thích sao. Sự thật ư? Chư Cát Hưu trong lòng rất rõ ràng. Đó không phải là yêu thích nên mới dung túng mà là không cần nên mới bỏ mặc. Nhưng chuyện cô ta đi khiêu khích Hỉ Ca quả thật là hành vi ngu xuẩn. Nếu đánh thắng thì không tính, đằng này đã thua tới tã, lại còn thu hình xuống, gửi qua cho Minh Độ Thiên xem, ý muốn Minh Độ Thiên giúp cô báo thù.

Chư Cát Hưu thật sự không rõ, Minh Độ Thiên muốn dạng nữ nhân nào mà không được. Vì cái gì cố tình giữ một nữ nhân ngu ngốc ở bên người. Muốn bồi dưỡng thành một Hỉ Ca thứ hai ư? Chư Cát Hưu nhìn Bắc Yến Phi, trong lòng cười lạnh. Ghế nữ vương cũng không phải ai đều có thể ngồi.

“Cuồng Vũ gần nhất tiếp xúc với người nào?” – Minh Độ Thiên nghe xong lời nói của Chư Cát Hưu, mí mắt cũng không chớp một cái, tựa hồ mọi việc đều nằm trong sự an bài của anh ta.

“Những người chúng ta phái đi theo dõi đều bị giết chết, không thấy rõ người kia là ai. Bọn họ không gặp mặt ở Nam Uyên Thành.” – Chư Cát Hưu tiếc hận trả lời. Khổ Độ gia tộc cùng Thứ ân oán hận thù có thể truy nguồn cội về thời beta mà tính. Đáng tiếc, bọn hần đến nay cũng không biết thủ lĩnh của Thứ là ai.

Địch nhân trong bóng tối mới là đáng sợ. Hiện giờ hai phương thế lực lại ở trên cùng một đại lục, đương nhiên phải hảo hảo nhận thức nhau.

38. Chương 38: Tin Tức Về Kiến Hội Lệnh

Cùng Thất Tử đi đến Cát Tường tửu lâu, bởi vì đang là ban đêm nên Hỉ Ca thấy không khí trong tửu lâu càng thêm náo nhiệt. Mặc dù hệ thống có xây dựng tửu lâu nhưng so với Cát Tường tửu lâu – cái loại hình phục vụ “khách hàng là thượng đế” này đương nhiên thua kém rất nhiều. Hơn nữa, đầu bếp của Cát Tường tửu lâu đã thăng đến cao cấp, các món ăn nấu lên đều có hương vị cực kỳ thơm ngon, đây cũng là điểm thành công của họ.

Hiện tại, lầu 2 của tửu lâu đã mở ra chiêu đãi khách nhân, bất quá, phòng chữ Thiên vẫn từ chối tiếp nhận bất luận người nào. Lúc Hỉ Ca và Thất Tử bước vào phòng chữ Thiên thì có vài người ngược đầu nhìn họ, trong đó có một vị nam tử trẻ tuổi ngồi ở giữa đại sảnh nhìn Hỉ Ca với vẻ sững sốt, sau đó mới cúi đầu tiếp tục ăn. Vị nam tử này chính là Sở Tiểu Ca.

Có điều những người nhìn thấy Hỉ Ca bước vào phòng chữ Thiên không phải chỉ có Sở Tiểu Ca. Bên cạnh Sở Tiểu Ca là bốn người Thu Thủy. Bốn họ hiện tại đều là người của Khổ Độ gia tộc. Hơn nữa, Thu Thủy vốn cho rằng Hỉ Ca cùng Sở Tiểu Ca đã sớm chia tay, cô nghĩ đến chính mình lại bắt được cơ hội nên vẫn một mực quần lầy Sở Tiểu Ca.

Sở Tiểu Ca cười thầm, lần này Hỉ Ca sẽ không có tâm tư giúp cậu đối phó nữ nhân rồi. Sở Tiểu Ca tự nhận cậu là kẻ phong lưu. Cho dù chán ghét Thu Thủy nhưng cậu cũng chưa bao giờ nói ra những lời ngoan độc, chỉ nhàn nhạt cười mặc kệ.

“Hừ... mới vừa chia tay với anh liền quyến rũ người khác, quả nhiên là tiện nhân.” – Thu Thủy gằn từng tiếng, âm thanh nhỏ nhẹ mềm mại lại dùng để mắng chửi người, thật là có phẩm vị à.

Nghe xong, mấy tên ngồi cùng bàn đều im lặng, chẳng tỏ thái độ gì, chỉ có Sở Tiểu Ca là đen mặt, tay nâng lên nhưng sau cùng vẫn buông xuống. Sau đó, Sở Tiểu Ca lạnh lùng trừng mắt nhìn Thu Thủy: – “Quan hệ gì đến cô. Cần thận cái miệng của cô.”

Nếu là ở ngoài đời thực, Sở Tiểu Ca đã không nói hai lời trực tiếp cho cô ta một cái tát rồi. Đáng tiếc, đây là trò chơi, cho dù có giết người, người ta vẫn có thể sống lại, chẳng tổn hại một mảy may. Người của Sở gia bản chất đều giống nhau, khi đối phó với người khác, đều lựa chọn biện pháp triệt để. Từ lúc Thu Thủy phả ra câu nói kia, cô nghiêm nhiên trở thành mục tiêu “cần giải quyết” (giết chết) của Sở Tiểu Ca. Chính là, Sở Tiểu Ca hiểu rõ, bây giờ chưa phải là thời điểm để ra tay.

Bị Sở Tiểu Ca dọa cho một câu, vẻ mặt của Thu Thủy cứng đờ, đôi mắt đã ửng hồng. Đáng tiếc, Sở Tiểu Ca chẳng thêm liếc cô ta thêm lần nào nữa. Bởi vì cậu còn đang bận suy nghĩ. Vừa rồi lúc nhìn thấy Hỉ Ca, Sở Tiểu Ca cũng thoáng liếc qua người đi bên cạnh cô. Cậu cảm thấy người kia nhìn rất quen mắt, giống như đã từng gặp ở đâu rồi. Nặng óc cả nửa ngày cũng không thể nhớ ra, cuối cùng đành gãi gãi tóc quyết định quẳng chuyện này ra sau đầu luôn.

Hỉ Ca đương nhiên cũng thấy em trai, nhưng bởi vì còn có người ngoài ở đó nên cô không có đi qua chào hỏi. Huống hồ, tiểu tử này hiện giờ là người của Khổ Độ gia tộc, vẫn biết nó đang đi con đường do nó lựa chọn, bất quá Hỉ Ca không nghĩ sẽ để cho nó được thoải mái.

“Lão đại, người như thế nào lại đến cùng Hỉ Ca?” – Nhìn thấy Thất Tử và Hỉ Ca cùng bước vào, Mặc Phi đã cười hi hi chạy qua, hỏi một câu đầy ái muội, đến ngốc tử cũng biết hẩn ám chỉ cái gì.

Hỉ Ca vô thanh vô tức (không tiếng động) đi vòng ra phía sau Mặc Phi, đem cái ghế hẩn đang ngồi lặng yên kéo ra, sau đó thoải mái ngồi lên. Cát Tường nhìn thấy động tác của Hỉ Ca, nhưng lại không hề có ý định nhắc nhở huynh đệ của mình, ngược lại còn cười hề hề lôi kéo Mặc Phi.

“Gặp trên đường đi.” – Thất Tử ngồi xuống phía đối diện, sau đó hướng Mặc Phi khoát tay – “Ngồi xuống rồi nói.”

Sau đó, dưới cái nhìn chăm chú đầy phần khích của 4 người, Mặc Phi một mông té bịch dưới đất, nửa ngày cũng không đứng lên. Mặc Phi quay đầu hoang mang nhìn xung quanh, phát hiện Hỉ Ca đang dùng vẻ mặt thể ngoại cao nhân mỉm cười với hắn. Lúc này hắn mới phát giác sai lầm của bản thân, xoa mông đứng lên, thề với lòng, không bao giờ đi trêu chọc Hỉ Ca nữa.

Vốn nghĩ chỉ có lão đại là không thể đụng tới, ai biết Hỉ Ca cũng đồng dạng không thể đụng vào. Ai dzô, nữ nhân tâm nhãn vốn hẹp. Hơn nữa người ta còn là nữ nhân của lão đại, xem ra hắn càng phải cẩn thận hơn. Mặc Phi oán hận hai câu, sau đó xoay người kéo một cái ghế dựa qua, nhưng mới vừa ngồi xuống liền lập tức nhảy dựng lên.

“Các người nói đi, ta đứng nghe.”

Hỉ Ca liếc mắt nhìn cái người đi ra đứng dựa tường kia liền biết được nguyên nhân. Mặc dù đây là trò chơi, nhưng độ chân thật rất cao. Lúc pk thì không đau đớn nhưng ở té ngã bình thường thì cảm giác không hề được lược giảm. Mặc Phi té ngã dập mông, phỏng chừng phải một lát mới có thể khôi phục.

“Chuyện là thế này, ta có một tấm bản đồ. Vị trí chỉ đến boss thống lĩnh hoàng kim Mỹ nhân ngư 40 cấp.” – Cát Tường nói.

Hỉ Ca kinh ngạc nhìn mình, quay đầu nhìn bọn Thất Tử, thấy họ chẳng có biểu tình gì, xem ra đã sớm biết từ trước. Thống lĩnh boss ở trò Thịnh Thế cũng chỉ có mấy con mà thôi. Mỗi đại lục có 3 chủng thống lĩnh boss, phân biệt ở bản đồ 40 cấp, 70 cấp và 100 cấp.

40 cấp boss thống lĩnh bạo ra kiến hội lệnh. Trong trò Thịnh Thế, ai cũng biết, bang hội đầu tiên được thành lập sẽ có phần thưởng rất hậu hĩnh từ hệ thống. Hậu hĩnh đến độ ai cũng phải động tâm. Chẳng qua boss thống lĩnh hoàng kim cũng không phải là thứ dễ tiêu diệt. Hiện tại, cấp bậc sần sần của ngoại gia là 20~30 cấp, muốn đối phó với hoàng kim mỹ nhân ngư, cái giá phải trả tuyệt đối cực lớn.

Mà chuyện này lại nhắc Hỉ Ca nhớ đến một sự kiện. Cuồng Vũ bán tin tức cho Cát Tường, cô có biết. Cuồng Vũ cùng Minh Độ Thiên đối thoại, cô cũng nghe. Như vậy, những tên trước mắt này là...

Hỉ Ca ngẩng đầu tựa tiểu phi tiểu (cười mà như không cười) quét mắt qua 4 nam nhân ngồi trước mặt: “Như vậy... ai (trong các người) là thủ lĩnh của Thứ a?”

Theo chân bọn họ lẩn lộn lâu như vậy, Hỉ Ca chỉ biết thế lực của họ rất lớn, lại không nghĩ tới bọn họ thế nhưng chính là Thứ.

“Hắn!” – Bốn người đồng thanh nói, đáng tiếc phương hướng chỉ ngón tay đều không giống nhau. Chính là không ai chỉ vào Thất Tử, điều này làm cho Hỉ Ca có điểm kinh ngạc. Cô nhìn ra, trong 4 người thì Thất Tử là người có tiếng nói quyền lực nhất. Vô luận hắn nói cái gì, 3 người kia đều răm rắp đi làm. Không nghĩ tới, hắn cũng không phải là thủ lĩnh của Thứ.

“Khụ... vốn là 4 người luân phiên nhau làm. Có điều lão đại cho tới bây giờ cũng không thèm tuân thủ khế ước. Cho nên vẫn là 3 người chúng ta đảm nhiệm, một tháng đổi một lần, hiện tại ta là thủ lĩnh.” – Cát Tường giải thích với Hỉ Ca.

Hỉ Ca rút cuộc hiểu được vì cái gì lời đồn đãi nói rằng thủ lĩnh của Thứ có tính cách rất quái dị, hành vi không thể lý giải nổi. Đây căn bản là 3 người khác nhau a. Nếu tác phong làm việc giống nhau, kia mới là quái đản.

“Quá thất vọng!” – Hỉ Ca thở dài. Một lần nữa cô lại nghiệm chứng, lời đồn là không thể tin. Cô thề, về sau sẽ không thèm bận tâm đến bất kỳ tin tức bất quái nào nữa. Cái tổ chức thần bí nhất của trò chơi hiện giờ bại lộ trước mắt cô, vị thủ lĩnh cường đại thần bí nhất cũng đang ngồi trước mắt cô, hóa ra chỉ là một đồng nam nhân đáng khinh bỉ.

“Đạch~~ (từ chữ bậy)” – Ba người cấp Hỉ Ca một ngón giữa, biểu lộ sự bất mãn. Chỉ có Thất Tử là cười xoa xoa cánh mũi, biểu lộ sự đắc ý. Xem xem, quả nhiên chức vụ đó sẽ bị người ta khinh bỉ a!

“Hoạt động của Thứ không phải rất bề bộn sao, trước kia cũng không thấy các người kiến bang nha, lần này định đổi phong cách hử?” – Hỉ Ca kỳ quái hỏi.

Thứ là một tổ chức thuộc dạng “trưng bày”, không có bang phái, không có tổng hội, không kiến thành, không kiến quốc, rất khó tưởng tượng họ làm thế nào tồn tại được.

“Đương nhiên không phải. Chẳng qua lệnh bài công hội giá trị rất cao. Hơn nữa lão đại không muốn Minh Độ Thiên là người đầu tiên lập bang phái, cho nên chúng ta phải đem món đồ này đánh hạ đầu tiên.” – Tư Văn hướng Hỉ Ca giải thích.

Hỉ Ca hiểu. Phỏng chừng Thất Tử chuẩn bị cùng Minh Độ Thiên đối đầu rồi, không biết hai người họ có thâm cừu đại hận gì? Hỉ Ca chính là tò mò, lo lắng suy đoán lung tung mà quên mất không đem bản thân cô tính vào mớ rối rắm này.

“Hiện tại thông đạo nối liền các đại lục còn chưa mở, cho dù đánh ra kiến hội lệnh của Nam Uyên đại lục, trừ bỏ thực lực của Minh Độ Thiên ra sợ rằng không còn ai đủ sức để kiến bang a, cho dù muốn cũng sẽ bị Khổ Độ gia tộc đàn áp. Vụ mua bán lần này chỉ sợ không tốt lắm đi?” – Hỉ Ca trình bày suy nghĩ của cô.

Không biết có phải vì Minh Độ Thiên ở đây hay không, rất nhiều lão đại của các tổ chức khác khi phải lựa chọn nơi chốn đều tránh xa Nam Uyên đại lục. Cho đến bây giờ Hỉ Ca cũng chưa nhìn thấy danh nhân hay cao thủ nào xuất hiện ở Nam Uyên đại lục cả.

Bọn Cát Tường dĩ nhiên thuộc hàng danh nhân nhưng bởi vì họ quá yên lặng, đến bây giờ vẫn cùng Minh Độ Thiên nước sông không phạm nước giếng, chưa từng chạm trán qua. Đương nhiên, điều này không có nghĩa hai bên có giao tình giao cảm gì.

“Không lo, thế nào cũng có người muốn nổi danh. Người nọ ra giá 50 vạn kim tệ mua kiến hội lệnh trong tay ta, ta đã đáp ứng rồi.” – Cát Tường cười mỉm.

Người muốn nổi danh nhiều lắm. Cho dù Minh Độ Thiên cường đại cũng không thể một tay che trời. Hơn nữa, nếu hắn có vọng tưởng muốn che trời, này còn phải hỏi ý kiến của Thứ. Từ trước, phạm là người đối địch cùng Thứ đều không có kết cục tốt đẹp. Nếu Minh Độ Thiên đã bị Thứ nhắm trúng, khẳng định Minh Độ Thiên sẽ không có một ngày được sống thoải mái.

“Đánh kiến hội lệnh liền được 50 vạn kim??” – Thật khoa trương! Tại thời điểm cô loay hoay tính toán mấy cái giao dịch vài ngàn kim tệ, người ta đã muốn làm được 50 vạn kim. Đúng là đả kích a!

Theo giá thị trường mà tính, 50 vạn kim tệ trong trò chơi có thể đổi thành 400 vạn RMB (tiền Trung Quốc). Có tiền cũng không nên phung phí như vậy đi! Hỉ Ca nhin không được đau lòng, người mua kiến hội lệnh nhất định là một tên phá gia chi tử.

“Đương nhiên không phải, hần đề nghị chúng ta giúp hần trông giữ tổng đàn công hội trong 12 giờ.”

Sau khi kiến lập bang phái, trong vòng 12 tiếng đồng hồ đầu tiên, nếu có người có thể hủy diệt đại kỳ (cờ) bên trong tổng đàn, vậy công hội cũng bị tính là sụp đổ. Kể bỏ tiền mua kiến hội lệnh không phải ngu ngốc, hần đã tính kế tốt lắm, chuẩn bị làm cho Thứ đối phó Minh Độ Thiên.

“Người đáp ứng sao?”

“Ta còn chờ ý kiến nha.” – Cát Tường nhe đủ hàm răng trắng bóng, cười một cái xán lạn, Hỉ Ca nhìn mà run rẩy toàn thân.

“Hử... này là đang đợi ý tứ của ta đi.” – Hỉ Ca trừng mắt liếc hần một cái. Âm mưu của bọn họ quá lộ liễu. Cô nhìn một cái liền thấy. Lúc này, trừ bỏ cô, cả 3 người còn lại đều không có vẻ nghi hoặc gì. Căn bản là họ đang thông đồng với nhau.

Trong trò Thịnh Thế, một tiểu đội chỉ có thể có 5 người. Hoàng kim mỹ nhân ngư boss thống lĩnh kia, nếu không có 50 người cùng vây công là tuyệt đối đánh không lại. Hơn nữa, họ cần một người chịu trách nhiệm hấp dẫn cừu hận boss. Lần hành động này, Cát Tường nhất định là đội trưởng. Thực lực của Hỉ Ca còn hữu ích hơn 2 tên được sư, nếu hần không kéo cô cùng lên thuyền, xin lỗi, hần sẽ không xứng với danh hiệu trí thương (thương nhân trí tuệ).

“Muốn ta hỗ trợ cũng được thôi. Trở về mua tặng ta một con bảo mã là được.” – Bị người khác tính kế, tâm tình khẳng định không thích thú gì, Hỉ Ca là thuần túy phát tiết.

Cát Tường sưng sốt một chút, liếc qua Thất Tử, sau đó cười cười gật gật đầu: – “Không thành vấn đề.”

Hỉ Ca còn nghĩ hắn ta đang nói đùa. Sự thật, Cát Tường trước giờ không hề biết nói giỡn.

39. Chương 39: Lễ Vật 30 Cấp Của Hỉ Ca

Thoạt nhìn Hỉ Ca không quá tình nguyện, nhưng thật ra cô không để ý nhiều cho lắm. Dù sao cô đã đem bọn Cát Tường trở thành bằng hữu. Bằng hữu hỗ trợ nhau là chuyện bình thường.

Cát Tường không có lập tức triệu tập người đi đánh boss. Một đám người sàn sàn 20 cấp mà đi đánh boss hoàng kim 40 cấp, ta nói, diệt đoàn 10 lần cũng không tất có thể hoàn thành nhiệm vụ. Hỉ Ca hiện tại 28 cấp, có điều, mệnh số của cô trước giờ không cao. Mục tiêu vươn tới của cô bây giờ là 30 cấp. Bởi vì bằng hệ thuật sĩ ở cấp 30 có thể học được một kỹ năng công kích đơn cực mạnh, gọi là bằng nhận, còn có một cái bằng thuần kỹ năng dùng để phòng ngự nữa. Bằng thuần sẽ giúp cô bảo trì mạng nhỏ, nếu không, sinh mệnh của cô thật là yếu ớt a.

Hỉ Ca lại phát hiện ra bản thân cô không thích đánh quái thăng cấp, cho nên toàn bộ kỹ năng của cô đều dừng ở cấp 1. Cho dù lực công kích của cô đủ cao, cấp một bằng cấp 4 của người ta, nhưng thăng cấp kỹ năng về sau sẽ phát sinh ra những thuộc tính đặc biệt bất đồng. Vì muốn đề cao thành công của việc đánh kiến hội lệnh, Hỉ Ca chỉ đành đem mấy kỹ năng của mình thăng cấp một chút.

Cùng bọn Cát Tường ở tửu lâu ăn uống nhậu nhẹt đến gần nửa đêm. Cả 4 người nam nhân đều uống rượu, Hỉ Ca phát hiện Thất Tử uống thế nào cũng không có dấu hiệu say. Trong khi đó, Cát Tường mặt đã đỏ bừng, tinh thần xem như vẫn còn tỉnh táo, có điều đầu lưỡi lúc nói chuyện như lú cả lại. Tư Văn mới là thần kỳ, sau khi say, thay vì uống rượu trong bình, hắn lại hướng rượu chảy dưới đất mà liếm. Hỉ Ca ngồi ngay bên cạnh, cho nên hành động của Tư Văn lọt cả vào mắt cô. Thảm thương nhất là Mặc Phi, một ly liền gục, sau đó ôm chặt Cát Tường, nói làm sao cũng không chịu buông tay.

Gây sức ép đến quá nửa đêm, sau khi ăn uống thỏa thuê, lúc này bên ngoài đã có chút ánh sáng, người chơi đã bắt đầu hướng bên ngoài thành mà đi. Cát Tường cùng Tư Văn quyết định đi an bài sự việc. Nhiệm vụ mang Hỉ Ca đi thăng cấp rơi xuống đầu Thất Tử.

Nhìn cái người đang hôn mê mà vẫn một mực ôm chặt Cát Tường, Hỉ Ca quăng cho Cát Tường một ánh mắt đồng tình, sau đó cùng Thất Tử xuống lầu. Trong trò chơi, uống rượu say, tùy người mà có phản ứng khác nhau. Có người ngày hôm sau tỉnh lại liền thần kỳ tăng lên lực công kích, nhưng cũng có người bị giảm lực công kích đến đáng thương. Phỏng chừng Mặc Phi là loại người thứ hai rồi.

Thất Tử đối với vùng phụ cận của Nam Uyên thành nắm rõ như lòng bàn tay. Bất quá lần này hắn không đem Hỉ Ca đi đánh quái, ngược lại, dẫn cô đến một tòa thành ở rất xa – Tây Lâm.

Tây Lâm không lớn bằng Nam Uyên thành nhưng dân số cũng không phải là ít. Nam Uyên đại lục có tổng cộng khoảng 20 tòa thành loại nhỏ giống như Tây Lâm vậy. Bởi vì tân thủ thôn nơi Hỉ Ca sinh ra gần Nam Uyên thành, nên cô chưa từng đi qua các thành thị khác. Nhìn vẻ quen thuộc của Thất Tử khi đến nơi này, Hỉ Ca đoán hắn có lẽ đã ở trong đây ngày người một đoạn thời gian.

Đến Tây Lâm, trời cũng đã sáng. Thất Tử nói lần này đi đánh quái đại khái tốn 2-3 ngày, vì cần tập trung tinh lực, họ sẽ không hồi thành. Cho nên việc đầu tiên Hỉ Ca làm khi đến đây là đi mua thức ăn.

Hiện tại, cô xem như là một tiểu phú bà, đương nhiên không thể gặm bánh mì nữa a. Có điều Hỉ Ca đi dạo các quán ăn ở Tây Lâm một vòng mới bị ai phát hiện, cô muốn ăn bánh mì cũng chưa có chỗ nào bán, bọn họ chỉ có bánh bao mà thôi.

Bất đắc dĩ, Hỉ Ca đành phải mua 100 cái bánh bao. Cũng may bánh bao tự động gia tăng số lượng, 100 cái bánh bao cũng chỉ chiếm một ô trong balô. Sau đó cô lại mua 100 bình rượu. Ăn bánh bao và uống rượu, đại khái nhân sinh vẫn còn tốt đẹp chán, Hỉ Ca là đang âm thầm cố vũ bản thân.

Mua xong này nọ, Hỉ Ca đến cổng thành hội họp với Thất Tử. Rồi 2 người cùng cưới một con gì đó có bộ lông đen tuyền, vốn là tọa kỵ của Thất Tử. Mặc kệ Thất Tử vẫn cường điệu tọa kỵ của hắn là hầu vương (vua của loài khỉ), Hỉ Ca một mực bảo nó là tinh tinh (khỉ đột). Mặc dù tốc độ của tinh tinh không tính là nhanh nhưng ngồi trên lưng nó thật sự thoải mái, ít nhất so với ngồi trên lưng ngựa chịu xóc nảy thì tốt hơn nhiều.

Ra khỏi thành, dựa theo chỉ dẫn của Thất Tử, bọn họ đi khoảng nửa giờ thì đến nơi – Hoa cốc. Địa phương có tên thật là mỹ miều, đáng tiếc, phong cảnh chẳng xứng với tên.

“Nơi này không tệ lắm đi?” – Quá nửa ngày Thất Tử mới vu vơ hỏi một câu.

“Ừ, con mắt thẩm mỹ của người... có phong cách.” – Hỉ Ca cảm thấy nếu Thất Tử đi học mỹ thuật, tương lai có thể trở thành họa sĩ trường phái trừu tượng.

Hoa cốc... không có hoa, ngay cả cỏ cũng là cỏ khô. Bên trong toàn là hoa yêu, không phải cái loại mỹ nhân yếu điệu uốn éo mà là những đóa hoa ăn thịt người khổng lồ, mở miệng ra toàn là răng nhọn lổm chổm. Điểm tốt nhất của nơi này là quái rất nhiều, hơn nữa đều là quái phòng ngự thấp, tốc độ di chuyển chậm, là địa phương thích hợp để thăng cấp.

“Người chậm rãi đánh quái, ta đây đi câu cá.” – Vốn tưởng Thất Tử sẽ cùng mình đánh quái, ai biết hắn đem Hỉ Ca đến xong liền quay đầu đi.

Nam Uyên đại lực thiếu hụt cái gì chứ nhất định không thiếu nước. Mỗi thành thị đều có rất nhiều ao hồ ở xung quanh. Giống như Nam Uyên thành chính là dựng lên ngay tại cửa biển.

Hoa cốc có một cái ao sen, bất quá hoa sen đều chưa nở. Thất Tử ngồi ở bờ ao, lấy ra cần câu màu vàng lúc trước Hỉ Ca tặng, móc một chút mồi vào lưỡi câu xong quăng dây xuống ao.

Thời gian chậm rãi trôi qua. Đến chính Ngọ (12 giờ trưa), Hỉ Ca một bên uể oải đánh quái, một bên ngoắc Thất Tử vẫn không nhúc nhích đương nhìn chăm chăm xuống mặt ao. Hỉ Ca kỳ quái, từ nãy đến giờ vẫn chưa thấy một con cá nào cắn câu nha.

“Này, người có thể câu lên một con cá cho ta nhìn thử được không? Cho dù không được thì câu lên con cóc con nhái gì đó cũng tốt a.” – Rốt cuộc Hỉ Ca nhịn không được lên tiếng hỏi.

Thất Tử vẻ mặt cao thâm khó lường: – “Người không hiểu đâu.” rồi quay đầu tiếp tục nhìn chăm chăm mặt ao.

Nửa giờ sau, bóng câu động. Hỉ Ca cũng kích động theo. Cô háo hức chờ xem Thất Tử có thể câu lên được chủng vật quý giá gì. Lúc nhìn thấy vật mắc trên lưỡi câu, Hỉ Ca đơ ra tại chỗ. Đích thật là một chủng vật quý hiếm, cô nằm mơ cũng không thể tưởng được, câu cá cũng có thể câu lên một cái quần????

Tuyệt đối là sự thật. Đó là một cái quần, không giống trang bị mà giống trang phục mặc định của hệ thống hơn. Có điều trang phục tân thủ là màu trắng, còn cái quần này màu xanh.

“Đây là quần?” – Hỉ Ca xem xét nửa ngày, nhịn không được mở miệng hỏi.

“Đúng vậy” – Thất Tử cười sảng khoái đáp lại.

“Nơi này vì cái gì lại có quần?”

Thất Tử nhún vai: “Ta cũng không biết. Thời kỳ beta, ta nhằm chán chạy ra đây câu cá, kết quả liền câu lên được thứ này.”

Đem quần quăng vào balô, Thất Tử thân thiết vỗ vai Hỉ Ca: “Đi thôi, đi đánh quái.”

Bởi vì lúc trước Hỉ Ca tò mò hành động của Thất Tử, cho nên đánh quái không hăng hái, điểm kinh nghiệm tăng chẳng bao nhiêu. Sau khi Thất Tử cùng cô đánh quái, đại khái sau 2 giờ liền giúp cô đề thăng 70% kinh nghiệm, phỏng chừng đánh thêm 4 giờ nữa thì sẽ đủ điểm thăng lên 29 cấp.

Nhìn thấy trời sắp tối, Thất Tử liền dẫn Hỉ Ca đi qua nơi khác. Lần này càng tuyệt, hắn đưa Hỉ Ca lên ngọn núi hoang. Để giúp người chơi khi đăng nhập vào buổi tối cũng có cơ hội thăng cấp, hệ thống phân chia xung quanh mỗi thành thị một khu vực có hắc ám quái vật tụ tập, chỉ đến buổi tối chúng mới xuất hiện.

Ở Tây Lâm, hắc ám quái vật tụ tập tại Hoang Sơn. Hai người còn chưa đi lên đỉnh núi đã nghe tiếng quỷ khóc sói tru. Hỉ Ca cho dù gan có lớn cỡ nào, hiện giờ chân cũng có chút nhuyển (mềm nhũn). Cương thi và quỷ đều là một dạng xác chết. Hỉ Ca nhìn cương thi thì không có cảm giác gì, nhưng nhìn thấy quỷ thì chân sẽ xụi lơ.

Núi hoang này là nơi sinh sản quỷ a!

Cũng may, Thất Tử còn có nhân tính, biết thương hương tiếc ngọc. Cả đêm, Hỉ Ca đều ngồi trên tảng đá nhìn Thất Tử cầm dao đi cắt cổ quỷ. Lúc trời hừng sáng, thu hoạch của họ không tệ chút nào, cột kinh nghiệm của Hỉ Ca đã tăng đến cấp 29, 43%. Bánh bao trong balô đã vơi hơn nửa.

Hỉ Ca tổng cộng ăn có 4 cái bánh bao, một mình Thất Tử ăn hơn 40 cái. Không có biện pháp, người ta đổ mồ hôi ra lao động, không thể cho người ta nhịn đói. Cũng may bánh bao rẻ tiền, ăn nhiều mấy cũng không tốn bao nhiêu. May mà cô không mua bánh nướng, nếu không lại phải chia sẻ với hắn.

Buổi sáng hôm sau, Thất Tử lại dẫn cô đến một thành thị khác. Điểm đánh quái lần này là một thôn làng bỏ hoang. Nơi đây bị quái lang (sói) chiếm cứ. Bên ngoài thôn có một dòng sông nhỏ.

Giống y như ngày hôm qua, Hỉ Ca đánh quái, luyện kỹ năng, Thất Tử cầm cần câu ngăn người nhìn dòng sông.

Đánh quái là một công việc nhàm chán, chỉ lặp lại một hành động, cực kỳ buồn tẻ, có điều nhìn thấy cột kinh nghiệm của mình nhích lên từ từ, tâm tình của Hỉ Ca xem như được đền bù phần nào.

Vừa qua giữa trưa, kinh nghiệm của Hỉ Ca đã lên đến 87%. Buổi chiều lại đánh thêm khoảng 2 giờ, phỏng chừng có thể thuận lợi thăng lên 30 cấp. Nếu cùng Thất Tử đánh quái, bảo đảm tốc độ nhanh hơn nhiều. Có điều hình như hiện giờ hắn có chuyện trọng yếu hơn muốn làm.

Ngồi xuống bên cạnh Thất Tử, một tay cầm bánh bao một tay cầm bình rượu, nhìn thấy Thất Tử mắt vẫn không rời dòng sông trong khi miệng liên tục nhai nhóp nhép. Hỉ Ca còn chưa ăn xong một cái bánh bao, hắn đã xơi trọn 3 cái. Hỉ Ca thập phần khó hiểu, đánh quái hao phí thể lực là điều bình thường, hắn từ đầu đến giờ vẫn ngồi một chỗ, vậy thì làm sao lại hao tổn thể lực như thế a?

Buổi chiều, lúc Hỉ Ca vừa lên tới cấp 30, bóng câu của Thất Tử cuối cùng có động tĩnh. Đồ vật câu lên lần này càng quý dị. Hỉ Ca lúc đó đang ngồi kế bên Thất Tử, nhìn thấy đồ vật được câu lên, chỉ còn thiếu một chút là muốn chui đầu xuống đất.

Cái yém! Vậy mà hắn lại câu lên được một cái yém màu xanh dưới lòng sông!

Cầm cái yém lật qua lật lại nhìn một hồi lâu, Thất Tử mới gật gật đầu tỏ vẻ hài lòng: – “Là đồ tốt.”

“Có thể hỏi một chút không, mấy cái này ngươi dùng làm gì thế?” – Nếu hắn trả lời không ổn, Hỉ Ca đảm bảo về sau sẽ cùng Thất Tử cái tên biến thái này bảo trì khoảng cách.

Thất Tử hướng Hỉ Ca cười tươi rói: – “Đây là lễ vật 30 cấp tặng cho ngươi a!”

“CBN, ngươi đi chết đi!” – Lần này Hỉ Ca không nhịn nổi nữa, một cước đạp Thất Tử rơi thẳng xuống sông.

40. Chương 40: Khối Quặng Thạch Có Giá Trị

Thất Tử bị Hỉ Ca “lăng ngược” (dày vò) một phen. Trong trò chơi, dùng tay đánh sẽ gây đau đớn thật sự. Thất Tử kêu rên rất thảm thiết, bất quá, Hỉ Ca nhìn ra, hắn là đang phối hợp diễn trò với cô.

Nháo nháo một lúc, Hỉ Ca cuối cùng vẫn vui vẻ đem bộ quần áo kia mặc vào người. Trước giờ, cô không hề biết đồ tân thủ cũng có thể thêm điểm thuộc tính. Bộ đồ nội y (đồ lót) mà Thất Tử câu lên kia giúp cô tăng thêm không ít điểm phòng ngự. Nể tình mấy điểm phòng ngự này, Hỉ Ca thôi không gây sức ép với Thất Tử nữa. Có điều, Thất Tử lại có vẻ ủ rũ vì chưa ăn đủ đòn.

Sau khi lên 30 cấp, Hỉ Ca cũng nhận được chuyển chức nhiệm vụ. Nhiệm vụ chuyển chức của cô không tính là khó, đánh một cái 3mọt cấp biến dị thủy quỷ. Chẳng qua vận khí của Hỉ Ca đúng là đen hơn đất nồi. Mỗi ngày cô bỏ ra 4-5 giờ đồng hồ ngồi đồng ở khu vực thủy quỷ, vậy mà cũng không gặp được một con quái biến dị nào.

Không hoàn thành nhiệm vụ, không thể học kỹ năng mới, Hỉ Ca đành ở khu vực thủy quỷ nâng cấp kỹ năng. Còn nữa, nếu chưa hoàn thành nhiệm vụ chuyển chức, vô luận đánh quái nhiều hay ít cũng sẽ không gia tăng điểm kinh nghiệm, đồng nghĩa với chuyện không thể thăng cấp. Mỗi ngày, Hỉ Ca chỉ có thể hướng trên người mình dùng kỹ năng huyết tế. Sau 3 ngày, nhiệm vụ của cô vẫn chưa làm xong, nhưng huyết tế kỹ năng đã trực tiếp lên đến cấp 3.

Huyết tế cấp 3 có một cái phụ gia trạng thái làm cho người ta đỏ mắt. Đó là mỗi giây khôi phục 50 điểm pháp lực, liên tục 5 giây. Đối với pháp hệ thuật sĩ và được sư thì 250 điểm pháp lực chẳng đủ xỉa răng, nhưng đối với chức nghiệp không mạnh về pháp lực là thích khách và kiếm khách thì 250 điểm pháp lực này đủ giúp bọn hắn giết thêm một địch nhân.

Một thuật sĩ vừa có thể thêm huyết vừa có thể thêm pháp lực, này có phải hay không là hệ thống bị lỗi (bug)?! Hỉ Ca đôi khi cảm thấy bản thân cô có chút nghịch thiên (trái với ý trời, ý là phát triển vượt quá mức bình thường). Bất quá, một người cho dù có lợi hại đến thế nào cũng không thể gây ra sóng to gió lớn, đoàn kết mới là sức mạnh thực sự.

Tận mắt chứng kiến con thủy quỷ biến dị của mình bị một đội 27-28 cấp ngoạn gia cướp đi, Hỉ Ca nhin không được ngứa mắt lên trời thổ dài. May mắn cho cô, bất hạnh cho đám người kia, con thủy quỷ này là do cô đánh trước, mà lực công kích của cô lại cao, 5 người bọn họ không thể đoạt được điểm cừu hận từ cô, ngược lại còn giúp cô giết quái.

Đọc thông báo nhiệm vụ chuyển chức hoàn thành, tâm trạng của Hỉ Ca cực kỳ tốt, cho nên cô đại nhân đại lượng không so đo với hành vi cướp quái của đám người kia.

Đáng tiếc, lòng tốt của cô không có người nhận ra.

“Ê, người cướp quái của chúng ta đã đành, ngay cả một câu giải thích cũng không nói, có phải hay không ăn hiếp người quá đáng?” – Nhìn thấy Hỉ Ca bộ dáng muốn đi, trong đội ngũ nhảy ra một cô bé nữ sinh toàn thân vận trang phục màu đỏ ngấn cấn cô.

Cướp quái? Hỉ Ca nhú mày. Cô vẫn đứng ở nơi này, quái xuất hiện ngay trước mặt cô, như thế nào lại bị xem là ăn cướp, như thế nào bị xem là kẻ ác rồi? Bất quá Hỉ Ca không nghĩ cùng cô bé nói lý lẽ. Nữ nhân hiểu rõ nữ nhân. Trong rất nhiều trường hợp, giảng đạo lý với nữ nhân là vô dụng.

“Cừu hận của 5 người các ngươi không cao bằng một mình ta, ngươi còn không biết xấu hổ mà nói sao?” – Hỉ Ca mỉm cười trả lời một câu đơn giản như trần thuật, không có lộ ra ánh mắt khinh miệt nào cả. Những người còn lại trong đội ngũ không hề lên tiếng, chỉ đưa mắt nhìn cô vậy thôi.

Sau khi Hỉ Ca rời đi, một tiểu đội khác xuất hiện. Người dẫn đầu là một nam nhân cao khoảng 1 mét 9, khuôn mặt không tính là đẹp trai ngời ngời nhưng có góc cạnh rất nam tính, trên cằm lúng phúng vài cọng râu, dáng người thì cực chuẩn, nếu dùng 2 chữ để hình dung thì phải là “gợi cảm”.

“Sao lại đứng ngốc ở đây?” – tiếng nói trầm thấp cùng ngữ điệu biểu hiện sự uy nghiêm làm cho người nghe trong lòng hơi phát run. Nam nhân thấy em gái cùng 4 người khác đều mang vẻ mặt sững sờ, không khỏi mỉm cười đi qua xoa đầu em gái.

“Vừa rồi, có người cướp quái của chúng ta!” – Cô gái nhỏ trên mặt tràn đầy sự mất hứng.

“Lần sau cướp lại là được rồi. Long Dã, người mang Tiểu Khố Nhi đi nơi khác đánh quái, chỗ này không hợp cho nó thăng cấp.” – Nam nhân nghe em gái Long Khố Nhi tố khổ chỉ hơi nhú mi chứ không tỏ vẻ gì.

“Đã biết lão đại.” – Long Dã gật đầu, khoe miệng nổi lên một tia cười khở. Cũng may tính cách của lão đại và em gái hắn không giống nhau. Hôm nay, nếu đổi lại là người khác, đảm bảo đã tin tưởng lời nói của Long Khổ Nhi rằng có người cướp quái của họ. Sự thật thì... hoàn toàn ngược lại.

Long Khổ Nhi mặc dù không phải là loại công chúa kiêu căng phách lối nhưng tuyệt đối có thể tính là người phiền phức. Trừ bỏ ca ca của cô, những người khác đều cực kỳ đau đầu, không ai chịu nổi cô ta. Chỉ riêng việc vừa rồi, người thông minh nhìn một cái liền hiểu được câu nói của cô có thể rước lấy bao nhiêu phiền toái cho ca ca cô.

Kỳ thật lúc con biển dị thủy quỷ xuất hiện, bọn họ ở khoảng cách xa hơn Hỉ Ca. Khi Hỉ Ca bắt đầu đánh quái, Long Khổ Nhi cố tình muốn chạy qua cướp, ngại cô là em gái của lão đại, bọn hắn đành phải đi theo động thủ. Nhưng nghĩ cũng không nghĩ tới lực công kích của năm người còn không bằng người ta. Cũng may người kia không nói gì chỉ bỏ đi, bằng không lần này thật sự là chuyện lớn. Long Dã là người hiểu chuyện, một thuật sĩ có lực công kích mạnh đến đường ấy, khẳng định không phải là kẻ vô danh tiểu tốt. Bọn họ còn chưa có chỗ đứng ở Nam Uyên Thành, nếu lại tùy tiện đắc tội với một thế lực nào đó, họ sẽ không có kết cục tốt.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, Hỉ Ca chạy về Nam Uyên Thành, đến thuật sĩ liên minh học kỹ năng cấp 30. Kế tiếp, không có chuyện gì làm, cô liền đi dạo phố, chuẩn bị thu mua một số quặng thạch hữu ích.

Có rất nhiều quặng thạch rơi ra lúc đánh quái, nhiều người lại căn bản không biết những (quặng thạch) tài liệu này dùng để làm gì nên đem bán với giá rẻ. Hỉ Ca từng gặp nhiều trường hợp như thế rồi, nhiều khối quặng có giá hơn 100 kim mà cuối cùng bị cô mua với giá một kim.

Sau vài lần chiếm tiện nghi của người khác, Hỉ Ca liền đem việc lượn lờ ở các quầy hàng là nhiệm vụ hằng ngày cần phải làm. Hiện tại, Nam Uyên Thành càng lúc càng tụ tập nhiều người chơi. Số người đứng quán bán hàng buổi sáng cũng không ít. Ở quảng trường trung tâm, nhìn đâu cũng thấy người là người, quang cảnh dị thường náo nhiệt.

Đi dạo 3 vòng quanh quảng trường, Hỉ Ca không thấy ai bán loại quặng thạch dùng cho cấp bậc của cô hiện giờ. Thật ra có một vị nam kiếm khách bán một khối quặng thạch là tài liệu khan hiếm, đáng tiếc chỉ có thợ rèn đại sư mới dùng được. Sau danh hiệu cao cấp chính là danh hiệu đại sư thợ rèn (đồng nghĩa với tông sư? Hay tông sư thợ rèn là cấp bậc cao hơn nữa nhỉ?!). Hỉ Ca suy nghĩ một lát, cảm thấy chính mình rất nhanh sẽ lên tới cấp đại sư, rất nhanh có thể dùng đến tài liệu kia, vì thế cô quyết định đứng ở quầy hàng của vị nam kiếm khách bắt đầu công cuộc... trả giá.

Vị nam kiếm khách là người không hiểu tình hình thị trường cho lắm nhưng cũng biết mỏ thạch này không phải đồ rởm, cho nên hắn ta đặt bảng kê giá 300 kim. Thật ra quặng thạch này trị giá hơn 1000 kim, đương nhiên đây là giá chuẩn sau 3 tháng nữa, bởi vì hiện giờ kẻ có tiền quá ít, cũng chưa có ai lên đến cấp đại sư thợ rèn để mà dùng đến nó.

“Này anh bạn, cái này có thể giảm giá không?” – Hỉ Ca tươi cười ngồi đối diện với vị kiếm khách, đưa tay chỉ vào khối quặng thạch.

“Bán cho người 200 kim, thế nào?” – Vị nam kiếm khách sờ di kê giá cao như vậy là vì sợ người ta chiếm tiện nghi chứ hắn cũng không biết giá trị thật sự của khối quặng thạch.

Hỉ Ca lắc đầu: – “Cao quá, 100 kim thì ta mới miễn cưỡng mua.”

Phải biết rằng sau 3 tháng nữa, giá trị 1000 kim lúc đó sẽ tương đương với giá trị 100 kim ở thời kỳ đầu này. Cô không tính chiếm tiện nghi quá cao của người ta, cho nên ra giá xem như không thấp.

“120 kim đi. Nói như thế nào cũng là ta chạy qua Hải Phong Nhai cách đây cả ngàn dặm lấy về, xem như cấp thêm cho ta chút lộ phí?” – Nam kiếm khách tựa hồ có chút ngượng ngùng, nói câu này xong liền đỏ mặt.

Lời hắn nói cũng không phải không có đạo lý, mặc dù “lộ phí” này hơi đắt, có điều vẫn ở trong phạm vi “chấp nhận được”, ai ngờ Hỉ Ca còn chưa lấy tiền ra giao dịch, có người sắp vào ngay bên cạnh, ý đồ hăng tay trên của cô

“Ta trả 300 kim.”

Nghe âm thanh quen quen, Hỉ Ca nghi hoặc ngẩng đầu lên nhìn liền thấy một thân váy đỏ, chính là vị oan gia ngõ hẹp mới gặp lúc này. Cô bé nữ sinh lại tựa hồ như gặp phải cừu nhân, hết sức đỏ mắt mà nhìn cô.

“Khổ Nhi, không được nháo sự.” – Long Chiến đứng ở phía sau, nhìn thấy hành vi của em gái liền nhăn mày, không thể chịu nổi nên đành giọng cảnh cáo.

“Ca~ tài liệu này ta cần dùng nha~” – Long Khổ Nhi đặc ý hướng Hỉ Ca cười khiêu khích.

Hỉ Ca cũng mỉm cười: – “350 kim.”

Nghe Hỉ Ca nâng giá, vị nam kiếm khách có chút ngớ người, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“500 kim” – Long Khổ Nhi nhất quyết muốn cùng Hỉ Ca giằng co, nói cái gì đều không chịu thối lui.

“Chờ một chút, cái kia... vị đại chị xinh đẹp này, thực xin lỗi. Chúng ta đã đàm phán giá cả xong rồi. Ta không thể bán cho người.” – Nghe họ đối đáp nửa ngày, vị kiếm khách rốt cuộc hiểu được sự tình. Ngoài dự kiến của Hỉ Ca là hắn lại nói một câu đầy chính nghĩa. Hỉ Ca cảm thán, không ngờ trên đời còn rất nhiều người chánh trực.

Vì thế, dưới ánh mắt phần hận của Long Khổ Nhi, Hỉ Ca giao dịch 120 kim, thu về khối quặng thạch. Sau đó cô thêm bằng hữu với vị kiếm khách, mặc dù không biết có thể thành bằng hữu thật sự hay là không, bất quá cô có hảo cảm với những người có tính cách giống như hắn.

Kiếm khách tên Song Khúc, đã muốn 3mặt cấp, một thân trang bị không tính là tốt, vậy mà hắn có thể thăng cấp nhanh như vậy, thật làm Hỉ Ca kinh ngạc.

Từ lúc Hỉ Ca thu quặng thạch bỏ vào trong ba lô, đứng tán gẫu với Song Khúc một hồi, nói chuyện tầm phào đầu đó đã đến lúc cô chuẩn bị rời đi, Long Khổ Nhi vẫn đứng bên cạnh trừng mắt nhìn cô. Hỉ Ca liếc mắt một cái, không có biểu tình đặc biệt gì, ai ngờ lúc cô quay người thì bị vị ca ca kia chặn lại.

“Có chuyện gì?” – Hỉ Ca nhìn Long Chiến. Hắn không che giấu tính danh, Hỉ Ca âm thầm đem tên hắn nhớ kỹ.

“Có thể hay không bán lại cho ta quặng thạch kia? Em gái của ta có chỗ cần dùng.” – Long Chiến tươi cười rất chân thành. Hỉ Ca không thể tưởng được hai người bọn họ là anh em ruột. Tính tình sao thua kém nhiều như vậy.

“Người định ra giá bao nhiêu?” – Hỉ Ca hỏi mà trong lòng thấy buồn cười. Cô xác định Long Khổ Nhi không thể dùng khối quặng thạch này. Bất quá, nếu có người chịu chi tiền, không lấy là ngu ngốc nha. Quặng thạch này tuy khan hiếm, nhưng cũng không phải loại trân quý gì, chỉ cần có tiền là mua được.

“350 kim, được không?” – Long Chiến tươi cười không thay đổi.

“Ta cảm thấy nó trị giá 500 kim.” – Hỉ Ca cũng tươi cười đáp lại. 150 kim kia là tiền trả lễ cho thái độ vô pháp vô thiên của em gái hắn. Hỉ Ca không thích gây chuyện, nhưng điều đó không có nghĩa là cô sẽ để yên cho người ta cười lên đầu mình.

“Được.” – Long Chiến không nói hai lời, giao dịch cho Hỉ Ca 500 kim. Hỉ Ca thực sảng khoái gửi qua khối quặng thạch.

Nhìn thấy trong balô của mình nhiều thêm 500 kim, Hỉ Ca liền vui vẻ gửi qua cho Song Khúc 100 kim, làm cho anh chàng thiếu chút nữa rớt cằm, thật đúng là dân vô sản chân chính a.

“Đúng rồi, thuận tiện nói cho người biết...” – Hỉ Ca đi được 2 bước liền quay đầu hướng Long Chiến mỉm cười – “... khối quặng thạch đó là tài liệu của đại sư thợ rèn. Ta đoán em gái người không có cơ hội dùng đến đâu.”

Sau đó nhìn Long Khổ Nhi đứng ở một bên tức giận trừng mắt giậm chân, Hỉ Ca xoay người bỏ đi, chỉ lưu lại một chuỗi tiếng cười vui vẻ.

41. Chương 41: Xảo Ngộ Đáng Chết

(Sự gặp gỡ bất ngờ đáng chết)

Nhân sinh a! (Đời người a!) Thường xuất hiện những sự trùng hợp. Hỉ Ca lần đầu tiên cảm thấy, trùng hợp có đôi khi làm cho người ta giận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Mới 2 ngày trước còn cùng cô cao thấp tranh giành khối quặng thạch, xem như bị cô lừa mất 500 kim, cái tên Long Chiến kia, giờ phút này lại ở gian phòng chữ Thiên của Cát Tường tửu lâu, ngồi đối diện với cô.

Lúc Hỉ Ca mới tới, vị tiểu nhị ca không có thông báo với cô về sự vắng mặt của Cát Tường. Anh ta chỉ nói lão bản đang tiếp bằng hữu, Hỉ Ca nghĩ là bọn Thất Tử, ai ngờ lại là Long Chiến.

Thấy Hỉ Ca xuất hiện, Long Chiến cũng kinh ngạc vài phần nhưng rất nhanh ánh mắt kinh ngạc bị che trụ. Hai người mắt to trừng mắt nhỏ ngồi trong phòng, không biết nói gì. Hỉ Ca nghĩ nghĩ, có lẽ cô vẫn nên đi ra ngoài trước. Mặc dù Cát Tường hẹn cô đến đây, có điều chủ nhân hẳn lại không thèm có mặt để tiếp đãi khách nhân. Hỉ Ca quyết định ngày mai liền đem con Ô Tặc trong balô tặng cho Cát Tường. Thứ này tuyệt đối xứng với hắn.

“Hỉ Ca, người đến sớm vậy?” – Còn chưa kịp đứng lên, Hỉ Ca đã nghe tiếng Cát Tường ồn ào ở đầu cầu thang. Sau tiếng bước chân hỗn loạn, Hỉ Ca trông thấy Cát Tường, Tư Văn cùng Mặc Phi xuất hiện. Thất Tử vẫn như trước đây... chơi trò mất tích.

Hỉ Ca liếc hắn một cái: – “Vừa rồi ai nói có chuyện gấp?”

Cô đang làm nhiệm vụ liên hoàn, vừa trở lại Nam Uyên Thành liền nhận được tin nhắn thúc giục của Cát Tường. Cô còn tưởng người ngoài hành tinh đến xâm lấn địa cầu đây này, thế nên mới cấp tốc chạy tới.

“Là ta, là ta hỏi. Đến, nhận thức cổ chủ của chúng ta một chút.” – Cát Tường tiến vào phòng, gật đầu chào Long Chiến.

“Người hẳn là nên tìm Thất Tử mới đúng đi~” – Hỉ Ca nghiêng răng nghiêng lợi nói. Mặc dù cả 4 thủ lĩnh của Thứ cô đều quen nhưng cô không phải thành viên của Thứ, vì cái gì cô lại ở chỗ này chứ.

“Chúng ta nhất trí cho rằng người so với lão đại càng có tiền đồ hơn.” – Tư Văn trả lời, ánh mắt hiện lên một hào quang quý dị.

Hỉ Ca ghen khí nửa ngày, cuối cùng bắt lực ngồi xuống.

“Lại gặp mặt.” – Hỉ Ca hướng Long Chiến mỉm cười, chính là bộ mặt hơi cứng ngắt, làm cho nụ cười của cô có hơi... lệch hướng.

Long Chiến không nói gì, mỉm cười xem như đáp lễ, ánh mắt nhìn Hỉ Ca có thêm một chút thương thức. Hắn cho tới bây giờ cũng chưa từng nghe nói qua tổ chức Thứ có nữ thành viên. Thứ cải tổ quy củ từ lúc nào vậy? Trong lòng nghi hoặc nhưng hắn không tiện mở miệng hỏi.

“Lần này Long Chiến sẽ cùng tổ đội với chúng ta.” – Cát Tường là hướng Hỉ Ca thông báo. Có thể Hỉ Ca không để ý mấy vấn đề nhỏ nhất này, bất quá lúc bình thường Hỉ Ca tổ đội với họ hoàn toàn là vì Thất Tử, hiện giờ Thất Tử không ở, cho nên Cát Tường cho rằng mình vẫn nên giải thích một chút.

“Hắn đâu?” – Hỉ Ca không thích dùng thông tấn khí liên lạc với Thất Tử. Hai người bọn họ đến bây giờ vẫn duy trì một phương thức liên hệ cực kỳ quý dị. Nếu Thất Tử mất tích quá 5 ngày, hắn sẽ gửi cho cô một phong thư, bên trong đôi khi chỉ là tên một địa danh, nhưng mỗi lần nhận được thư tín, tâm tình của Hỉ Ca liền thư sướng.

“Lão đại có chuyện cần giải quyết, hai ngày này sẽ không thượng trò chơi.” – Cát Tường trả lời.

Hỉ Ca gật đầu xem như đã biết. Cô và Thất Tử chưa thân mật đến mức kéo ra cuộc sống thật. Cho nên, cô bảo trì trầm mặc, không hỏi nữa.

“Nếu không còn vấn đề gì, ta đây bắt đầu phân công...”

Kế tiếp, những lời Cát Tường nói, Hỉ Ca cơ bản lúc nghe lúc không. Đại khái bởi vì trong đội ngũ còn có người ngoài, Cát Tường không có ý muốn Hỉ Ca xuất đầu lộ liễu nên cũng không yêu cầu cô thêm huyết. Hỉ Ca hiểu ý, giảm được phiền toái thì càng có lợi cho cô. Lần này đánh hoàng kim mỹ nhân ngư đầu lĩnh, Cát Tường tụ tập khoảng 70 người, có một đội được sư chuyên cung cấp huyết và thêm trạng thái. Hỉ Ca hẳn là nhàn rỗi rất nhiều.

Thời điểm được ấn định là 2 ngày sau. Nghe Cát Tường nghiêm cẩn vạch kế hoạch, suy nghĩ của Hỉ Ca sớm đã bay đi chỗ nào rồi. Cô tự hỏi, lúc này Thất Tử đang làm gì? Giết người sao?

Hình như càng ngày càng có thói quen nhớ đến hắn, chính là cô cảm thấy cô sẽ không có khả năng yêu thích hắn. Bởi vì Thất Tử không phải loại hình nam nhân mà cô thích. Loại hình cô thích chính là cái kiểu như Minh Độ Thiên. Từ nhỏ cô đã thấy nam nhân với tính cách trầm tĩnh rất cuốn hút. Nhưng như vậy thì cảm giác với Thất Tử là gì?

Vốn nghĩ để lãng quên một đoạn tình cảm cần rất nhiều thời gian, nhất là sau khi cô trải qua một sự phản bội ghê gớm cỡ đó, chính là cảm xúc của cô hiện giờ đã tiêu hóa đi rất nhiều. Khi đối mặt với Minh Độ Thiên, cô không còn quán tính muốn trốn tránh nữa. Từ lúc nào cô thay đổi rồi?

Trong óc lướt qua rất nhiều vấn đề, rõ ràng đáp án ngay trước mắt nhưng cô làm thế nào cũng không nhìn ra đó là gì.

“Hỉ Ca... Hỉ Ca...”

“Ừ...” – Nghe tiếng Cát Tường kêu, Hỉ Ca theo bản năng đáp lại.

“Người có muốn bổ sung gì không?”

Hỉ Ca cảm thấy Cát Tường đây là cố ý, rõ ràng biết cô cái gì cũng chưa nghe. Cho nên cô dùng trầm mặc để đáp lại.

“Quên đi. Lúc đó ngươi không cướp cừu hận của Mặc Phi là tốt rồi.” – Ánh mắt hung dữ của Hỉ Ca làm Cát Tường rụt người lại. Có điều, lời hắn nói làm cho Long Chiến có chút sững sờ.

“Hắn không ở. Ta còn chưa muốn chết.” – Hỉ Ca mà cướp cừu hận, trừ bỏ Thất Tử, chưa thấy ai có thể cướp trở lại. Cho nên nếu Thất Tử không ở trong đội ngũ, mỗi lần Hỉ Ca công kích đều phải thật cẩn thận, sợ sẩy một cái cô liền đi chầu diêm vương.

Lời nói của Hỉ Ca khiến 3 người kia quỹ dị trao đổi ánh mắt với nhau, tựa hồ thực vui mừng, nhưng Hỉ Ca lại xem thành “gian nan chật vật”.

Thoát khỏi trò chơi, Hỉ Ca cởi ra mũ giáp, xốc chân bước xuống giường. Vừa vào phòng khách liền thấy em trai cùng anh họ đang ngồi xem tivi, thuận tiện ăn gì đó. Trên mặt đất toàn là vỏ giấy của mấy loại thực phẩm ăn nhanh rẻ tiền. Trên bàn bày 3 mâm hoa quả, có khoảng 10 chủng trái cây các loại, chúng còn được cắt tía thành hình hoa lá, tuyệt đối là thủ nghệ của Quan Tả.

Hỉ Ca rất muốn hỏi tiểu tử Sở Tiểu Ca kia một câu, ngươi còn có thể ăn? Chẳng lẽ ngươi là heo?

“Chị hai, đến ăn tráng miệng nè.” – Sở Tiểu Ca hướng Hỉ Ca phát phát tay.

“Em tự ăn đi.” – Hỉ Ca hữu khí vô lực đáp, hô hấp có điểm không thoải mái lắm, có lẽ vì thời gian dài không bước chân ra khỏi nhà.

Hiện tại, Quan Tả cùng hai chị em ăn ở càng ngày càng hòa hợp. Sở mụ mụ thường gọi điện cho cô, khen ngợi anh họ có bao nhiêu tốt tính. Hỉ Ca đương nhiên biết Quan Tả cực kỳ vĩ đại, nhưng cô luôn giả lơ bỏ ngoài tai ý tứ sâu xa của mẹ.

Cô không có hứng thú cùng Quan Tả nói chuyện yêu đương. Sở mụ mụ bảo, mới trước đây cô còn đi sau mông Quan Tả đòi anh cưới cô. Điều này sao có thể!!! Hỉ Ca cự tuyệt tin tưởng chính mình từng làm ra loại hành vi khiến người ta sồn gai óc kiểu đó.

“Đói bụng sao? Có muốn ăn cơm trưa không?” – Quan Tả vẫn ngồi trên sô pha, hướng tầm mắt nhìn Hỉ Ca. Biểu tình nghiêm túc đã biến mất vô tung, gần đây Quan Tả càng ngày càng giống... người?!

“Không cần đâu ạ.” – sao giống vợ chồng nhà người ta nói chuyện với nhau thế nhỉ? Hỉ Ca có chút xấu hổ. Thấy Quan Tả muốn đi xuống bếp làm đồ ăn, Hỉ Ca liền lên tiếng ngăn lại. – “Đừng làm. Em có hẹn với bạn, muốn đi ra ngoài ăn.”

Trở về từ nhà ông nội cũng đã được 7-8 ngày, toàn bộ thời gian sau đó, Hỉ Ca cơ bản đều ở trong trò chơi. Cô sẽ nhanh chóng trở thành trạch nữ mất, nếu còn không ra ngoài tắm chút nắng, ngồi chút gió, cô sẽ nhanh biến thành một cây nấm màu xanh mét.

Quan Tả gạt đầu, sau đó quay lại tiếp tục xem phim. Hỉ Ca nhìn 2 tên nam nhân trong phòng khách đang phát ngốc nhìn vào màn hình, thở dài, quay trở về phòng, thay y phục sau đó ra khỏi cửa.

Sự thật thì Hỉ Ca không có bằng hữu. Hỉ Ca đôi khi cảm thấy bản thân cô quá thất bại. Thời kỳ trung học (cấp 3), mới vừa khai giảng cô liền đắc tội với lão sư (thầy chủ nhiệm). Sau đó lê lết trải qua ba năm trung học đầy bi thảm, trốn học, cúp tiết, leo tường, không sai biệt lắm, những điều nên làm cô đều đã làm. Đến kỳ thi cao khảo (kỳ thi đầu vào đại học), thành tích của cô xếp thứ nhất, đề bẹp cô bạn là học trò cưng của lão sư. Sau đó cô cầm tờ giấy thông báo được tuyển thẳng vào đại học, quơ quơ trước mặt lão sư, tiêu sái rời khỏi trường trung học.

Ở trường trung học, người bạn duy nhất của cô chính là cô học trò cưng kia. Nhưng sau khi bảng kết quả được dán lên, hai người chưa từng nói với nhau một câu nào. Hỉ Ca không hiểu, đến giờ vẫn không hiểu vì sao lại như vậy.

Vào đại học, cô không nổi bật, cho nên cũng không kết giao bằng hữu. Có lẽ vì tính cách của cô. Hỉ Ca luôn chỉ thích ở một mình. Em trai cô trái ngược hoàn toàn. Cơ bản, hai người họ giống như hai thái cực. Hỉ Ca có lúc thực hâm mộ Sở Tiểu Ca. Bên cạnh nó lúc nào cũng có một đồng người vây quanh, lúc cao hứng hay lúc buồn bực đều có thể gọi điện thoại nói chuyện tào lao với ai đó. Điện thoại của cô, chỉ có số của người nhà.

Haiz... Hỉ Ca thở dài. Thôi quên đi. Cô mở cửa ga ra. Bên trong ga ra là hai chiếc xe hơi kiểu dáng thể thao đời mới cực chiến. Còn nằm trong góc tối bụi bặm là chiếc xe đạp yêu dấu của cô. Cưỡi xe đạp đi 20 dặm, đến khu vực gần biển để ăn cá sống, đó chính là niềm hạnh phúc của cô, chính là nhân sinh quan tươi đẹp của cô. Rất tuyệt đi!

Lúc trời chuyển tối, Hỉ Ca một bụng no ứ nự ngồi nghỉ ở cột mốc trên quốc lộ, bên cạnh là chiếc xe đạp yêu dấu. Tốn 4 giờ đồng hồ đạp xe để có thể ăn một con cá, cô cảm thấy bản thân càng lúc càng bất bình thường.

Trên quốc lộ, cách 20 mét sẽ có một cột đèn, đều là cái loại đèn tỏa ra ánh sáng ảm đạm u ám, còn không bằng ánh sáng của mặt trăng. Ăn no liền buồn ngủ, Hỉ Ca nhìn nhìn xe đạp, tự hỏi không biết có nên gọi điện cho em trai kêu nó chạy tới đón mình hay không?

Vừa lấy điện thoại ra, đột nhiên cô nghe thấy cánh rừng phía đối diện quốc lộ vang lên tiếng sột xoạt, sau đó một thanh niên mặc tây trang màu trắng từ trong rừng đi ra, trên tay đang cầm thứ gì đó phản chiếu giống như kim loại, bắt quá chớp mắt một cái liền không thấy đâu nữa.

Người đó leo lên quốc lộ liền trực tiếp hướng Hỉ Ca đi tới. Cướp tiền? Cướp sắc? Hỉ Ca chăm chăm nhìn người nọ đến gần, mặt âm trầm chuẩn bị tâm lý.

“Mỹ nữ, đã lâu không gặp, còn nhớ ta không?” – Khuôn mặt tươi cười xán lạn, nếu không có vết dao rạch trên mặt kia thì tốt hơn.

Hỉ Ca trừng mắt nhìn hắn. Cô đương nhiên nhớ rõ, hắn chính là cái tên nói nhiều còn hơn mấy bà hàng cá, A Thất. Hôm nay đúng là xui xẻo.

“Mỹ nữ, người đang chờ ta sao?” – hành vi đa tình tự sướng điển hình.

“Không phải.”

“A, không cần e thẹn.”

“Ta không có.” – Con mắt chột nào của hắn thấy cô e thẹn hả?!

“Đi thôi. Chúng ta về nhà.” – Sau đó A Thất thật tự nhiên ngồi lên xe đạp.

Còn có nam nhân nào vô sỉ hơn hẳn không? Hỉ Ca trừng mắt nhìn A Thất. Cô nhìn xe, lại nhìn mình, lo lắng không biết có bị giết người cướp xe hay không?

Kết quả là, A Thất chở cô trên đường quốc lộ lưu xiêu loạng quạng chạy đến nửa đêm mới về tới thành thị. Cũng may trên đường không có nhiều xe giao thông qua lại cho lắm nên họ không bất hạnh gặp tai nạn. Tiến vào thành thị rồi A Thất mới thẳng thắn thừa nhận, hẳn chưa từng lái xe đạp bao giờ.

42. Chương 42: Huyết Chiến Mỹ Nhân Ngư (thượng)

Chính mình còn chưa từng dám làm ra hành động như chị hai, đi đến 3 giờ sáng mới về nhà, còn dẫn theo một gã nam nhân? Sở Tiểu Ca ngồi trên ghế sofa, trơ mắt nhìn tên nam nhân lạ mặt kia ngang nhiên bước vào nhà, chiếm lấy khách phòng.

“Chị hai, hẳn là ai vậy?” – Chẳng lẽ chị hai không thích anh họ sao? Sở Tiểu Ca vẫn nghĩ Hỉ Ca có hảo cảm với Quan Tả. Anh họ thật là người vĩ đạiiii~ ~ vô luận nam nhân hay nữ nhân, anh họ đều là hình mẫu tuyệt vời để mơ tưởng a. Sở Tiểu Ca mới nhận thức Quan Tả được vài ngày liền vô cùng sùng bái.

“Khách nhân của ông nội.” – Hỉ Ca nghĩ nghĩ rồi trả lời. Bởi vì cô trừ bỏ biết hẳn gọi là A Thất thì hoàn toàn không biết thêm thông tin gì nữa. Nam nhân này mang cô về đến nhà, sau đó không bỏ đi, ngược lại tự động bước qua cửa. Cô chưa từng gặp nam nhân nào vô sỉ hơn hẳn.

Cũng may trong nhà hiện giờ có nhiều người, không sợ hẳn sẽ làm ra chuyện kinh thiên động địa gì, coi như cho hẳn ngủ nhờ một đêm vậy. Hỉ Ca âm thầm quyết định, ngày mai phải đòi tiền ở trọ, cứ dựa theo giá phòng tổng thống 5 sao mà tính đi.

“Chị hai, vừa rồi là chị đi hẹn hò với hẳn sao?” – Sở Tiểu Ca đi theo Hỉ Ca lên lầu, ý đồ thám thính tin tức.

“Là vô tình gặp trên đường...”

“À ~” – Có ma mới tin. Nào có chuyện trùng hợp như vậy. Đây là ý nghĩ trong lòng Sở Tiểu Ca.

Mà sự thật thì... trên đời quả thật sẽ xuất hiện những chuyện trùng hợp đến ngạc nhiên. Đó gọi là nghiệt duyên. Câu này là suy nghĩ trong lòng Hỉ Ca.

“Chị đi ngủ, đừng có quấy rầy chị. Nhớ rõ, ngày mai khi hẳn rời đi, phải đòi tiền ở trọ, không có tiền liền đập hẳn ra cửa.” – Hỉ Ca nói xong liền “phanh”, đóng sầm cửa lại.

Sở Tiểu Ca có chút ngốc lăng nhìn cánh cửa. Tiền trọ? Cậu không có nghe sai đi? Đằng sau cánh cửa của một căn phòng khác, A Thất nhếch miệng cười.

Lúc Hỉ Ca tỉnh lại, trong nhà đã không còn ai. Quan Tả hẳn là đi làm. Em trai không đi ra ngoài, im hơi lặng tiếng như vậy chắc là đang online chơi game. Hỉ Ca đi vào bếp, hâm nóng đĩa mì Ý mà Quan Tả nấu từ sáng, chậm rãi ăn.

Về phần A Thất... đã biến mất vô tung. Sau khi dọn dẹp chén đĩa, Hỉ Ca trở lại phòng ngủ, ngoài ý muốn phát hiện trên đầu giường của mình xuất hiện một món đồ vật. Là một thanh thủy thủ. Võ đao khảm 7 viên lam thạch, sắp xếp thành hình bắc đẩu tinh, mỗi viên thạch đều to bằng ngón tay út, giá trị khỏi phải nói rồi. Hỉ Ca càng xem thủy thủ càng thấy thích. Mặc dù thủy thủ là vũ khí thuộc hàng nguy hiểm, bất quá Hỉ Ca là một trong số ít nữ nhân khoái loại vũ khí nguy hiểm này. Rút thanh đao ra khỏi vỏ, bên trong hiện lên quang ảnh, chứng tỏ nó sắc bén dị thường. Hỉ Ca dùng tay khảy nhẹ một cái, thật ngoài dự kiến, làm rách một mảng da.

Một thanh thủy thủ tốt cỡ này, giá trị hẳn là không nhỏ, vậy không lẽ lam thạch cũng là đá quý thật? Hỉ Ca cầm võ đao nghiên cứu nửa ngày, rốt cuộc vẫn không thể xác định là ngọc thật hay ngọc giả. Có điều, cô khẳng định, thủy thủ này tuyệt đối có thể thanh toán một đêm ngủ trọ. Chính là... A Thất tiến vào phòng

cô lúc nào? Vì sao cô không hề nhận ra khí tức của hắn? Luyện công hơn 10 năm, thế nhưng bị người ta lên vào phòng mà bản thân cô không hề hay biết. Đây phải nói là sỉ nhục.

Dù sao không thấy người, có muốn truy cứu cũng không được. Hỉ Ca tùy tay đem chủ thủ đặt lên đầu giường, xoay người đem mũ giáp đeo vào.

Tiến vào trò chơi đã là buổi sáng. Cách thời điểm hẹn ước với Cát Tường còn 30 phút. Vì vậy Hỉ Ca chậm rãi đi bộ đến tử lâu. Gần đây cô thường xuyên xuất hiện ở tử lâu, làm cho chương quây, tiểu nhị đến đầu bếp của Cát Tường tử lâu không ai là không biết cô. Tiểu nhị vừa nhìn thấy Hỉ Ca liền tươi cười tiếp đón, không cần hỏi gì, trực tiếp dẫn cô lên lầu hai.

Mặc dù chưa đến giờ hẹn nhưng mọi người đã đến đông đủ. Sau đó, người của Long Chiến và người của Cát Tường đồng loạt hướng hoàng kim mỹ nhân ngư mà tiến.

Điều quan trọng là không bị người chặn đường chém giết. Lần hành động này, bọn họ tụ tập một ít thành viên mà thôi, đều là người tâm phúc, cho nên hẳn là không có vấn đề gì về bảo mật. Bằng không, một bên đánh boss, một bên lo lắng người của Minh Độ Thiên đánh lén thì thật đau đầu.

Hỉ Ca thật ra không chú ý đến mấy vấn đề bảo mật này nọ. Đây rất đơn giản. Người tới giết người. Quái tới giết quái. Nếu là cô, muốn giết ai cô liền xách đao đi giết người đó, bày mưu tính kế làm gì, thật sự rất tốn chất xám.

Lãnh địa của hoàng kim mỹ nhân ngư cách Nam Uyên Thành 3 giờ lộ trình. Đội ngũ ai cũng có tọa kỵ, chỉ trừ Cát Tường là không có. Rốt cuộc, chẳng dặng dừng Hỉ Ca phải đem triệu hoán thạch trong balô ra tặng. Hắn cảm động đến thiếu chút nữa bay qua ô mui cô khóc rống. Hỉ Ca không nói gì, nhảy lui 2 bước, âm thầm lo lắng không biết nếu quả thật gọi ra một con ô tặc vương, hẳn có thể hay không bị đả kích. Kết quả, sau khi nhìn thấy con ô tặc tọa kỵ, Hỉ Ca ngược lại thấy hối hận. Bởi vì nó hoàn toàn không giống với con quái ô tặc vương.

Ô tặc tọa kỵ nhỏ nhỏ xinh xinh, cái miệng chu chu không ngừng phun phao phao làm cho ai nhìn thấy cũng muốn chạy qua ôm nó vào lòng. Ô tặc có thể song kỵ. Kết quả, vì tranh đoạt tư cách cưỡi nó mà 3 người bọn Cát Tường nảy ra một trường quyết đấu sinh tử. Cuối cùng là Tư Văn và Cát Tường chặt vật gian nan hỏa hợp cùng nhau đánh cho Mặc Phi bẹp dí, lúc này bọn họ mới tính là hoan hỉ lên đường.

Hoàng kim mỹ nhân ngư đầu lĩnh xuất hiện ở Hỗn Loạn Chi Hải. Hơn nữa mỗi lần xuất hiện sẽ thay đổi địa điểm, mỗi tháng đổi một lần. Cũng không biết làm sao Cuồng Vũ có thể lấy được thông tin vị trí xuất hiện của boss đầu lĩnh này. Dọc đường đi, bọn họ phải dừng chân mấy lần, đánh cho bọn người theo đuôi chạy tan tác, thật vất vả mới tới được Hỗn Loạn Chi Hải.

Hỗn Loạn Chi Hải là khu vực quái 40 cấp, vì là cửa biển nên thủy quái rất nhiều, hơn nữa đều là quái chủ động công kích. Bất quá, sau khi lặn sâu xuống đáy biển thì quái càng ngày càng tàn mạt, số lượng giảm hẳn.

Hỉ Ca đội Tị Thủy Cầu, thật cẩn thận theo chân Cát Tường di chuyển về phía trước. Cuồng Vũ bán tin tức cho Cát Tường không phải chỉ có vị trí của boss mà còn hướng dẫn cả lộ tuyến an toàn nữa. Chính vì vậy mà bọn họ đi gần nửa ngày rồi cũng không đụng phải con quái nào. Hỉ Ca nhin không được trong lòng nảy sinh lòng khâm phục đối với Cuồng Vũ. Buôn bán có thể tính toán đến bậc này đúng là không phải người thường có thể làm được a.

Thật vất vả cuối cùng cũng đến nơi. Hỉ Ca liếc mắt nhìn đội hình, toàn thấy người là người, đại bộ phận là những gương mặt xa lạ. Cát Tường từng nói qua, một nửa đội ngũ ở đây là người của Long Chiến. Có điều họ đã thỏa thuận rõ ràng, vật phẩm đánh ra, ngoài trừ Kiến Hội Lệnh thì toàn bộ đều vào tay Cát Tường. Long Chiến muốn đích thân tham gia là vì nguyên nhân khác.

Thống lĩnh boss 40 cấp có xác suất bạo ra kỹ năng thư rất cao. Trong Thịnh Thế, cao giá nhất chính là kỹ năng thư. Cho dù là một cuốn kỹ năng thư hạng xoàng cũng có thể rao giá ít nhất một vạn kim, lại còn không bao giờ rớt giá nữa. Long Chiến kỳ thật ôm ý tưởng này mà đến. Nếu có kỹ năng thư rơi ra, hẳn sẽ là người đầu tiên đàm phán với Cát Tường. Nếu đợi kỹ năng thư quảng lên sàn đấu giá, phỏng chừng một vạn kim cũng không đủ để mua được nó. Trong trò chơi, kẻ có tiền chưa bao giờ thiếu. So với thủy triều

như nhau, lớp sau đè lớp trước mà xuất hiện. Một món đồ có giá một vạn kim nếu quăng lên sàn đấu giá có thể cuối cùng bán được với giá 3-4 vạn là chuyện bình thường.

Cát Tường đại khái cũng biết ý đồ của Long Chiến, cho nên không hề cự tuyệt.

Hỉ Ca nhìn trong đám người thì thấy em gái của Long Chiến là Long Khố Nhi. Cô bé vừa nhìn thấy Hỉ Ca liền trừng mắt hung tợn. Cũng không phải tức giận vì 500 kim kia, Long Khố Nhi là chịu không nổi hành vi của Hỉ Ca ngày đó, thật sự là một đả kích lớn.

May mắn là Long Khố Nhi không có ở trước mặt mọi người chạy đến chỉ trích Hỉ Ca. Cũng không phải cô bé biết kiềm chế mà bởi vì có 4 người nam nhân đứng ở đằng sau luôn ra tay ngăn cản sự kích động của cô. Hỉ Ca thấy buồn cười, chỉ liếc mắt một cái, sau đó tập trung nhìn vào cái vỏ sò đang phát sáng ở đằng xa – hoàng kim mỹ nhân ngư đầu lĩnh.

Hoàng kim mỹ nhân ngư đại khái to gấp 2 lần người thường. Dáng người tuyệt đối mỹ lệ. một mái tóc dài màu vàng uốn lượn xuống thắt lưng. Nửa người dưới là những vảy cá màu vàng óng ánh. Nhìn thế nào cũng là một đại mỹ nữ. Đáng tiếc trong mắt của bọn người không biết thưởng thức sắc đẹp ở đây, toàn thân mỹ nhân giống một khối vàng ròng hơn.

“Bắt đầu đi.” – sau khi mọi người đã vào vị trí, Cát Tường liền mở miệng.

Bởi vì đội của Hỉ Ca là chủ đội, cho nên ban đầu chỉ có 5 người bọn họ có thể công kích. Để cho một kiểm khách 35 cấp đi ngăn trở một con boss đầu lĩnh 40 cấp thật là có điểm gian nan. Cũng may, Mặc Phi mới thay một bộ trang bị, gồm 3 kiện tử trang, hơn nữa còn có cây cự thương kia, điểm phòng ngự cùng huyết lượng đều đề thăng. Tối thiểu thì hấn bị cái đuôi của mỹ nhân ngư quất cho 2 cái vẫn chưa bị treo.

Luôn có tinh thần “an toàn bản thân là trên hết”, Hỉ Ca chạy đến cách mỹ nhân ngư khoảng 20 mét thì ngừng lại, sau đó xung quanh cô xuất hiện một vòng hào quang màu lam, đem cả con người cô bao bọc ở bên trong, đây là băng thuẫn cấp 2.

“Hỉ Ca, 2 phút sau, người bắt đầu công kích.” – Sau khi Mặc Phi đã có thể chém vào boss, Cát Tường mới quay đầu hướng Hỉ Ca nói một tiếng. Bởi vì phạm vi công kích của vũ giả là 15 mét, cho nên Cát Tường đứng ngay phía trước Hỉ Ca.

Hỉ Ca đưa tay làm một cái dấu hiệu “OK”, trong tay cầm chắc cây pháp trượng đen thui, hướng mắt nhìn chằm chằm Mặc Phi đang vật vờ với sinh tử ở phía xa.

Có lẽ vì thua kém những 5 cấp cho nên Mặc Phi không thể giữ vững điểm cừu hận, thỉnh thoảng lại xảy ra sự cố, cho nên mọi người phải đợi lúc cừu hận tập trung toàn bộ lên người hấn thì mới dám động thủ.

43. Chương 43: Huyết Chiến Mỹ Nhân Ngư (hạ)

Boss đầu lĩnh quả nhiên khác với boss tinh anh. Một cái kỹ năng liền gây sát 30 cấp thuật sĩ. May mắn Hỉ Ca đứng đủ xa, băng không có 2 Hỉ Ca cũng không thể chịu nổi một kích của nó. Nhìn trong kênh đội ngũ thấy huyết lượng của Mặc Phi giống như nước rút giống nhau, thoát một cái liền gần cạn đấy, sau đó 6-7 cái được sự liên thủ mới có thể thêm đầy. Còn may, mỹ nhân ngư có thói quen chậm rãi, khoảng cách giữa hai lần công kích luôn cách nhau cho nên tình trạng của Mặc Phi không nguy kịch cho lắm.

Đợi đến lúc Mặc Phi gạt đầu ra hiệu, Hỉ Ca mới dám bắt đầu công kích. Bất quá cô vẫn hết sức khống chế, chỉ sử dụng kỹ năng cấp thấp nhất là băng tiễn. Lo lắng nếu cô dùng cao cấp kỹ năng, đem cừu hận kéo qua đây, người chết sẽ không chỉ một mình cô.

Đáng tiếc, lo lắng của cô không phải ai cũng có thể lý giải. Bởi vì cừu hận tập trung ở chủ đội, những đội ngũ khác đều rất nhàn tản đứng ở xung quanh, đại bộ phận là tập trung ở gần Hỉ Ca. Bọn họ đương nhiên nhìn thấy cô dùng kỹ năng cấp thấp nhất.

Thành viên của Thứ cho tới bây giờ vẫn chưa từng gặp qua Hỉ Ca, nhưng nếu cô đi theo thủ lĩnh, này ý nghĩa bất đồng, cho nên bọn họ đối với hành vi của cô xem như không thấy. Nhưng người của Long Chiến thì có ý kiến. Hơn nữa còn có Long Khố Nhi ở một bên đâm bị thọc chọc bị gạo, thế là những người đó liền nhìn Hỉ Ca với ánh mắt khinh miệt, nghĩ rằng Hỉ Ca thuần túy là người đến ăn chực.

Hỉ Ca nhận ra ánh mắt của bọn họ, nhưng cô không để ý. Trước giờ, khi làm việc gì cô không có thói quen đi giải thích. Kỳ thật mỗi tiểu đội đều có bảng thống kê. Lúc bắt đầu, Long Chiến đối với Hỉ Ca hơi bất mãn, cho đến khi nhìn thấy điểm công kích của cô cao gấp 2 lần thuật sĩ là hán, Long Chiến liền ghen hòng.

Long Chiến là kẻ có tiền, nếu pháp lực không đủ thì dùng được thủy trị giá 5 kim để nâng cao. Nhưng cho dù hán không ngừng sử dụng kỹ năng hỏa hệ 30 cấp đều không thể đạt tới điểm công kích cao như Hỉ Ca. Hán nghĩ nát óc đều không hiểu.

70 người trừ đi 15 được sư, còn lại hơn 50 người cùng nhau công kích. Sau 15 phút cũng chỉ có thể làm giảm đi 1/10 huyết lượng của boss. Trước kia Hỉ Ca thường xuyên đánh qua loại boss đầu lĩnh, cô sớm biết sẽ cần rất nhiều thời gian, hơn nữa về sau lại càng khó đánh. Có điều, Hỉ Ca vẫn thấy không yên, tổng cảm giác có cái gì đó không ổn. Hỉ Ca là người luyện võ, cô rất tin tưởng vào giác quan thứ sáu của bản thân. Nếu không phải hiện tại cần đứng chôn chân tại chỗ, cô đã sớm chạy sang chỗ khác rồi.

Mỹ nhân ngư đầu lĩnh có 3 kỹ năng. Thứ nhất là quần công kỹ năng – sóng thần – sẽ xuất hiện khi huyết lượng giảm 1/10. Hỉ Ca nhìn nhìn mỹ nhân ngư trước mắt, phát hiện toàn thân cô ta bắt đầu tỏa ra hào quang màu lam, không nói 2 lời trực tiếp quay đầu bỏ chạy. Boss đầu lĩnh có phạm vi công kích là 25 mét. Hỉ Ca không muốn chết bất đắc kỳ tử cho nên trước khi đến đây đã điều tra tư liệu boss rất kỹ càng.

Cát Tường nhìn thấy hành động của Hỉ Ca, chưa có chuyện gì xảy ra đã bỏ chạy, loại sự việc này hán gặp thường xuyên, đối với thái độ sợ chết của Hỉ Ca bọn hán đã quen. Tư Văn nghĩ nghĩ liền giơ được sừ lên liền tục thêm huyết và trạng thái cho Hỉ Ca, phòng ngừa vạn nhất.

Những người còn lại mở to mắt nhìn, ngạc nhiên không rõ Hỉ Ca đang làm gì. Cho đến khi mỹ nhân ngư đầu lĩnh hét một tiếng chói tai, phạm vi 25 mét chung quanh xuất hiện những bọt nước xinh đẹp, phàm là bị bọt nước đụng phải, huyết lượng liền tục giảm xuống, 5 giây sau mới ngừng lại.

Trừ bỏ Hỉ Ca co giò chạy trốn từ trước, đại bộ phận ngoạn gia cũng còn sống, nhưng những người ít huyết lượng phải lấy thân tuấn chức (hy sinh vì nghĩa) do được sư cứu không kịp. Sau đó, vì được sư – những người ít huyết lượng – đã chết hơn phân nửa, đại bộ phận ngoạn gia lúc này liền lâm vào nguy kịch. Đội ngũ nổi lên từng trận xôn xao. Không hổ là tinh anh của hai phương thế lực, bọn họ rất nhanh trấn định trở lại, phân ra 2 được sư, một lo cứu người một lo hồi huyết.

Bởi vì không đủ được sư cho nên chỉ còn 2 người chiếu cố Mặc Phi. Nhìn thấy Mặc Phi bị một bàn tay của mỹ chân đạp một phát liền mất hơn một vạn máu, Tư Văn rốt cuộc ở trong kênh đội ngũ nói: – “Hỉ Ca thêm huyết.”

Hỉ Ca nhướn mày, vung tay quăng ra một cái huyết tể, không chỉ huyết lượng đầy mà pháp lực của Mặc Phi cũng tăng cao. Tư Văn quay sang nhìn Hỉ Ca, ánh mắt giống như lang sói đang nhìn tiểu bạch thỏ. (ánh mắt đói khát hả ta?!)

“Í, còn cấp thêm pháp lực nữa à!” – Mặc Phi nhin không được than thở một câu. Vũ giả cấp 40 cũng có kỹ năng thêm pháp lực cho người khác. Nhưng hiện tại, chắc chỉ có Hỉ Ca mới làm được điều này.

Đối với mẫu đối thoại trên kênh đội ngũ, Long Chiến chỉ khựng lại một chút, sau đó ngoài mặt xem như chưa có chuyện gì xảy ra tiếp tục quay sang công kích boss. Trong lòng thì ngược lại, đánh giá giành cho Hỉ Ca nâng cao rất nhiều. Thuật sĩ có thể thêm huyết không phải là hiếm, có điều mạnh mẽ như Hỉ Ca vậy, hán chưa từng gặp qua.

“Hỉ Ca, không bằng ngươi đá lão đại rồi theo chúng ta cùng một chỗ đi. Ngươi xem, lão đại không phải quá keo kiệt sao, ngươi lên 30 cấp vậy mà chỉ tặng cho ngươi một kiện pháp bào mà thôi.” – Mặc Phi một bên đánh quái một bên lên tiếng dụ dỗ.

“...” – Hỉ Ca bảo trì trầm mặc. Cô làm sao nói cho bọn họ biết Thất Tử còn tặng cho cô một bộ đồ nội y cầu lên từ dưới sông a.

“Lo đánh quái đi. Còn nhiều lời nữa ta sẽ cáo mật với lão đại.” – Cát Tường đe dọa. Mặc Phi co rụt cổ, sợ tới mức sau đó không dám lên tiếng.

Một lát sau, đến thời điểm mỹ nhân ngư phóng kỹ năng, toàn bộ viễn trình chúc nghiệp đều nhìn chăm chăm Hỉ Ca, cô vừa chạy, bọn họ cũng vội vã chạy theo. Cứ thế, đội ngũ được sự giảm bớt áp lực không ít.

Kỹ năng quần công thứ hai của mỹ nhân ngư sẽ xuất hiện khi huyết lượng của cô ta còn $\frac{1}{2}$, gọi là phân chủ thứ, một lần phóng liên 5 kích (mũi tên?). Lúc này ai có cừu hận cao nhất, cô ta liền chĩa mũi dùi về người đó. Kết quả, Hỉ Ca và Mặc Phi trở thành mục tiêu. Đáng thương Hỉ Ca ngay kích thứ nhất liền ngã, Mặc Phi khá hơn, đến kích thứ 5 mới ngã.

Tư Văn xem như phản ứng nhanh, thừa dịp cừu hận của boss còn chưa loạn liền cứu sống Mặc Phi, sau đó nhanh chóng đem huyết lượng của Mặc Phi hồi đầy.

Về phần Hỉ Ca... đợi sau khi quần công kỹ năng qua đi mới được được sự cứu sống. Nhìn thấy huyết lượng của mình chỉ còn một vạch mỏng, cũng không ai thêm quan tâm cô, Hỉ Ca không để ý trực tiếp quảng cho mình một cái huyết tể. Cô hiểu đây là quán tính của được sự. Xảy ra chuyện, họ sẽ thêm huyết cho kiểm khách trước, sau đó mới nghĩ đến viễn trình chúc nghiệp.

Nhìn huyết lượng của boss từ từ giảm xuống, mọi người đều phấn chấn tinh thần, đã đánh gần một giờ đồng hồ, cho dù trước mắt là một mỹ nhân tiêu chuẩn thì ai cũng đã nhìn đến phát ngán. Hơn nữa, sau khi giảm huyết lượng, toàn thân mỹ nhân ngư không còn phát sáng nữa, ngay cả màu da trắng nõn lúc trước cũng đã biến thành màu xanh mét.

Khi lượng máu còn 1/10, mỹ nhân ngư tiến vào trạng thái cuồng bạo, vật lý công kích và pháp thuật công kích đều tăng. Mặc Phi chết 2 lần. May mà các kiểm khách bên cạnh không chế được cừu hận nên boss không chạy loạn.

Thời điểm này, chỉ cần thêm huyết chậm một khắc là đi tong một mạng người. Bất đắc dĩ Hỉ Ca phải buông tha công kích, chuyển qua thêm huyết cho Mặc Phi. Hỉ Ca canh thời điểm cực kỳ tốt, vài lần cứu Mặc Phi từ hiểm cảnh trở về. Thế là chỉ cần 2 người, Hỉ Ca và Tư Văn thêm huyết cho Mặc Phi, các được sự khác quay sang lo cho đoàn đội. Tình trạng rối loạn nhanh chóng được bình định.

Tuy nhiên đây là “yên tĩnh trước bão giông”, khi mỹ nhân ngư còn khoảng 5 vạn điểm máu, toàn thân xung quanh tỏa ra ánh sáng màu đỏ, đây là trạng thái cuồng bạo lần thứ 2. Nếu trong vòng 5 phút còn không giải quyết được boss, vậy thì chờ đoàn diệt đi.

“Tất cả toàn lực tấn công.” – Cát Tường la lên trong kênh đoàn đội.

Kỹ năng thứ ba của mỹ nhân ngư rốt cuộc xuất hiện – thuần di (di chuyển tức thời). Chỉ thấy bóng dáng của cô ta đột nhiên biến mất, sau đó xuất hiện ngay giữa đám đông, phóng một cái sóng thần, sau đó lại biến mất.

Hỉ Ca đứng ở phía xa, lại có băng thuần chống đỡ nên dù nhận công kích cũng không ngã xuống. Bất quá những người khác thì không có vận tốt như cô. Mỹ nhân ngư đánh lên một lần liền lấy đi hơn 20 sinh mạng.

Thời gian không còn nhiều, đến được sự cũng buông tha cho việc thêm huyết, tất cả đều liều mạng tấn công. Cận chiến chúc nghiệp là kiểm khách và thích khách lúc này không thể đánh tới boss, chỉ có thể không ngừng đuổi theo cô ta chạy loạn. Mặc Phi thì lui về đứng bên cạnh Hỉ Ca.

Thời gian còn 30 giây, huyết lượng boss còn 3 vạn, đội ngũ còn lại khoảng 20 người. Mọi người đều dùng kỹ năng có lực công kích cao nhất, đáng tiếc đánh lên người boss cũng chỉ biến thành 3 con số (hàng trăm), được sự càng thêm hơn, chỉ đánh ra công kích có 2 con số (hàng chục).

Hỉ Ca không chút do dự đem Hắc Hải Thẩm Phán Giả danh hiệu mang lên, pháp trượng trong tay không ngừng vung cao, 5 giây phát ra 5 lần công kích, vận khí thật tốt, có 3 lần bạo kích.

Trên đầu boss bay lên -2400, -4903, -3042, Vốn dĩ mất đi mục tiêu công kích, mỹ nhân ngư rốt cuộc quay người vọt về hướng Hỉ Ca.

Còn 10 giây. một vạn 3 ngàn máu. Mỹ nhân ngư đã ở gần trước mặt. Hỉ Ca cho rằng mình chết không còn nghi ngờ. Ngay lúc này, Mặc Phi bất chợt xông ra, thay Hỉ Ca đỡ một kích, trực tiếp bị giấy sát. Những viên trình chức nghiệp còn lại hợp lực phóng ra một cái công kích, -5039, rốt cuộc mỹ nhân ngư ở trước mặt Hỉ Ca ngã xuống.

Sau đó, hệ thống phát ra thông báo.

>> Hệ thống: “Chúc mừng đội ngũ Cát Tường Như Ý thành công đánh bại 40 cấp thống lĩnh boss hoàng kim mỹ nhân ngư, đạt được Nam Uyên đại lục Kiến Hội Lệnh đầu tiên. Toàn bộ 4 khối Kiến Hội Lệnh đã xuất hiện, hệ thống sau một giờ sẽ tiến hành thăng cấp, thời gian kéo dài một ngày. Thịnh ngoạn gia chuẩn bị hạ tuyến.”

44. Chương 44: Thu Hoạch

Tiếng thông cáo chấm dứt, Hỉ Ca quay đầu xem cảnh chiến trường, sau kích cuối cùng của boss đầu lĩnh, đội ngũ 70 người chỉ còn lại 10 người sống sót, đại bộ phận là kiếm khách máu trâu, được sư chỉ có 2 người, một người đương nhiên là Tư Văn Bại Hoại bởi vì trang bị của hắn vốn tốt.

Trong đội của Hỉ Ca, chỉ có cô và Tư Văn còn sống. Hệ thống phán định boss đầu lĩnh là bọn họ giết cho nên trang bị rơi ra chỉ có 2 người có thể nhặt lên.

Khó có dịp được nhìn thấy hình tượng quý công tử cao cao tại thượng cúi mông lùm đồ vật trên mặt đất, Hỉ Ca đi ở phía sau Tư Văn, vừa tùm tùm mỉm cười vừa giúp đỡ lùm tiền. Boss đầu lĩnh giết rất gian nan nhưng đồ vật bạo ra tuyệt đối không ít. Có 5 kiện trang bị tử phẩm, một cái hộ thủ ám kim 40 cấp của kiếm khách. Đồ vật tuy hảo nhưng đối với Hỉ Ca mà nói, chúng là hàng chỉ có thể nhìn không thể sờ.

“Hắc hắc... hắc hắc... hắc hắc...” – Hỉ Ca đang ở một bên lùm kim tệ rơi đầy đất, đột nhiên nghe thấy tiếng cười sồn gai óc của Tư Văn. Đứa nhỏ này bị thứ gì kích thích mà cười mắc ối như vậy a?

“Người có sao không?” – Hỉ Ca đi đến trước mặt Tư Văn, nhỏ giọng hỏi.

“Hắc hắc... Hỉ Ca~~ hai chúng ta quan hệ không tệ đi. Ta bình thường đối với người rất tốt đúng hôn

” – Tư Văn thu hồi đồ vật trên tay, bay đến chỗ Hỉ Ca, vẻ mặt cực kỳ siểm nịnh.

“Người... muốn làm gì?” – Hỉ Ca lui về sau 2 bước, xem một chút đã la lớn “chớ phi lễ”, bởi vì biểu tình của tên này quả thực rất đáng khinh bỉ.

“Người khi nào thì thăng chức đại sư thợ rèn a?” – Thấy Hỉ Ca bị mình dọa đến, Tư Văn vội khôi phục biểu tình bình thường, bắt quả tươi cười trên mặt vẫn không biến mất.

“À... chắc khoảng 1-2 tháng nữa.” – Hỉ Ca liếc mắt một cái, cuối cùng hiểu được nguyên nhân. Vừa rồi chắc là lùm đến bản vẽ vũ khí mà hắn có thể sử dụng. 40 cấp boss thống lĩnh hắn là bạo ra ám kim cấp bậc, đó là bản vẽ của đại sư thợ rèn. Hiện tại, trong trò chơi cũng chỉ có 2-3 cái cao cấp thợ rèn, mà xác suất cao nhất để tấn thăng đại sư thợ rèn chắc chỉ có Hỉ Ca thôi.

“Không thể... nửa tháng à?” – Tư Văn sau khi lùm hết đồ vật trên chiến trường liền cùng Hỉ Ca đi ra ngoài.

Những người bị boss giết, bởi vì không rút trang bị, không rút cấp bậc cho nên đã lựa chọn đi địa phủ. Những người còn sống khác đều nhào đầu vào quái 40 cấp lựa chọn tự sát, bởi vì chạy bộ về còn lãng phí thời gian hơn. Địa điểm hồi sinh gần nhất là Nam Uyên Thành. Vậy là bọn họ tụ tập ở đó. Bởi vì Tư Văn có nhiệm vụ ở khu vực gần đây cho nên kéo theo Hỉ Ca đi hỗ trợ. Đến cuối cùng, chỉ còn lại 2 người bọn họ.

“Ta thì không thành vấn đề, mấu chốt là hiện tại không có quặng cấp 3 a.” – Vọt tới đại sư thợ rèn, đối với Hỉ Ca là một điều tốt, hướng hồ người ta còn cung cấp bản vẽ nữa. Hỉ Ca thật ra không để ý đến chuyện lãng phí thời gian luyện cấp của cô. Có điều điểm thuận thực cần nhiều lắm, cho dù Hỉ Ca không ngừng không nghỉ đập đập đe đe mỗi ngày, ít nhất cũng phải mất nửa tháng mới có thể xuất sư. Trong lúc đó, phải lãng phí bao nhiêu quặng thạch cấp 3, Hỉ Ca nghĩ đến liền đau đầu.

“Quặng thạch có Cát Tường lo liệu, trở về ta gửi bản vẽ cho người. Còn tiền lúc này thu hoạch được, người cứ giữ lại dùng cho chuyện luyện cấp đi.” – Tư Văn nói xong, Hỉ Ca gật đầu xem như đồng ý, cũng không có cái kiểu khách khí đem hơn 200 kim vừa nhặt được gửi trả cho hắn.

Đây là quy củ. Cho dù biết rõ bản vẽ chỉ có thể cho Hỉ Ca nhưng trước khi nói rõ với đội ngũ, Tư Văn không thể tùy tiện đem nó tặng cho cô. Riêng phần kim tệ thì không quan hệ lắm, dù sao bọn hắn đều là kẻ có tiền.

Hỉ Ca cùng Tư Văn vừa ra khỏi khu vực quá 40 cấp, cô liền nhận được thư tín của Thôn Nguyên Bảo. Trong lúc đội ngũ Cát Tường đi đánh boss đầu lĩnh, hội đấu giá lần đầu tiên cũng đã làm xong. Thời gian diễn ra hội bán đấu giá thật xảo diệu (trùng hợp), đại bộ phận ngoạn gia đều đến tham gia, rất ít người còn rảnh rang mà đi chú ý tới hành động của bọn Cát Tường. Hỉ Ca nghĩ thông suốt, nhin không được đem lòng bội phục sự tính toán của Cát Tường. Hoàn hảo cô là bằng hữu của họ, bằng không bị bọn họ tính kế, thật sự là không hay ho à.

Các sản phẩm mang ra sàn bán đấu giá lần này Hỉ Ca đều đã thấy qua, Thôn Nguyên Bảo muốn cùng Hỉ Ca hợp tác lâu dài, cho nên đã vì cô bỏ qua một số quy củ, ngầm đồng ý cho cô đi cửa sau để mua hàng. Hỉ Ca không cần trang bị, nhưng cô từ hội bán đấu giá mua được 2 khối bảo thạch. Đáng tiếc hắc bảo thạch cô cần cho nhiệm vụ thì lại không có.

Những vũ khí do Hỉ Ca chế tạo đều đã được bán toàn bộ, so với dự liệu của cô không sai biệt lắm. Hai thanh hồn thương ưu tú phẩm, một cây được Minh Độ Thiên mua với giá 7 ngàn kim, một cây được mua với giá 6 ngàn rưỡi kim.

Hội đấu giá lần này không tính là lớn, chủ yếu vì đại bộ phận ngoạn gia còn chưa đủ giàu. Thôn Nguyên Bảo chủ ý muốn đánh tiếng vang cho nên mục đích của hội đấu giá lần này chính là nhắm đến trung tầng ngoạn gia (người chơi giai cấp trung lưu, không quá giàu không quá nghèo). Kết quả xem như không tồi. Thôn Nguyên Bảo tiết lộ với Hỉ Ca rằng, hội đấu giá chân chính sẽ được tổ chức ngay sau khi hệ thống nâng cấp, là cuối tuần này.

Sau khi hệ thống nâng cấp, thông đạo nối liền 4 đại lục cũng sẽ xuất hiện. Đại khái là đến cuối tuần, ngoạn gia ở khắp nơi sẽ trộn lẫn vào nhau, đến lúc đó người có tiền cũng sẽ xuất hiện nhiều hơn. Hội đấu giá lần sau chắc chắn sẽ có quy mô lớn hơn.

Hai khối bảo thạch Hỉ Ca mua với giá một vạn kim, xem như Thôn Nguyên Bảo cấp chút mặt mũi cho Cát Tường. Cộng với số tiền thu vào từ việc bán một đồng lam phẩm vũ khí, cuối cùng Hỉ Ca còn dư lại 5 ngàn kim.

Thoạt nhìn cô là kẻ đã có tiền nhưng thật ra tiền của cô chỉ đủ để mua một kiện tử phẩm trang bị. Khoảng cách với mục tiêu còn xa lắm. Phải cần mẫn kiếm tiền tiếp thôi. Sau khi trò chuyện với Thôn Nguyên Bảo, Hỉ Ca thật sâu thở dài.

Vốn Hỉ Ca muốn mở một cái cửa hàng chuyên bán vũ khí, đáng tiếc bản vẽ hiện giờ quá ít, ngay cả bản vẽ lam phẩm vũ khí cũng tìm không ra. Các bang hội lớn nếu có đánh ra bản vẽ cũng sẽ giữ lại để bồi dưỡng thợ rèn của họ chứ không thêm bán. Nếu cô mở cửa hàng, có lẽ chỉ có thể trưng bày vài loại vũ khí tầm thường. Lúc trước, Hỉ Ca cho rằng khi cô thăng đến đại sư thợ rèn thì đã có thể mở cửa hàng rồi, hiện tại ngẫm lại, cấp đại sư rất nhanh sẽ đạt được nhưng thời điểm khai trương cửa hàng thì lại càng lúc càng xa xôi.

Sau một tháng nữa, giá cả ở Nam Uyên Thành sẽ không tăng trưởng quá lớn, đáng tiếc, đến lúc đó cô cũng không có đủ tiền. Một cửa hàng diện tích khoảng 7-8 mét vuông đã có giá 10 vạn kim tệ rồi. Đương nhiên nếu ngoạn gia có giá trị tôn kính đủ cao thì sẽ được hưởng chiết khấu (giảm giá), hẳn 8-9 vạn tệ là đủ. Hiện giờ cô mới có 5 ngàn kim, nghe thì tưởng nhiều nhưng khoảng cách đến 8-9 vạn là xa vời vợi, cho dù đem Hỉ Ca đi bán cũng không được giá như vậy.

Kiểm tiền nhiều thế nào cũng thấy không đủ nha.

Hỉ Ca quyết định, trong vòng nửa tháng tới sẽ tận lực kiếm tiền, đến lúc đó nếu còn không đủ thì trực tiếp đi gặp Sở Tiểu Ca mà lấy, dù sao tiểu tử kia không thiếu tiền, cùng lắm thì bắt nó nạp tiền (thật) vào trò chơi, đổi lại, về sau cô ôn nhu với nó một chút vậy ~

Đi bộ gần nửa ngày, Hỉ Ca và Tư Văn cuối cùng đến địa điểm làm nhiệm vụ. Chủ tuyến nhiệm vụ 30 cấp không tính quá khó, bình thường chỉ là yêu cầu đánh quái mà thôi, chính là số lượng sẽ nhiều hơn. Vừa mới bắt đầu, Hỉ Ca còn kỳ quái vì sao Tư Văn không kéo bọn Cát Tường mà lại chọn cô. Đến lúc nhìn thấy bảng nhiệm vụ của hắn, Hỉ Ca mới hiểu được thì ra cô là nhân công giá rẻ a...

Chủ tuyến nhiệm vụ của Tư Văn làm đến chương thứ 3 là chương cuối cùng, yêu cầu trong vòng một giờ giết 500 Hải loa thủ vệ. Hải loa thủ vệ là quái nhiều máu phòng ngự cao, mặc dù công kích của nó thấp nhưng không ai nguyện ý đi đánh. Tư Văn là được sự, vốn công kích không cao, cho dù hắn đánh suốt 2 giờ cũng không thể hoàn thành nhiệm vụ.

Hỉ Ca vẫn đứng yên, mở to mắt chăm chăm nhìn, Tư Văn cho dù có bại hoại cỡ nào cũng nhịn không được mà ngượng ngùng. Thật ra không phải bọn Cát Tường không chịu giúp hắn mà là 2 người kia rất cáo già. Ra giá một con quái một kim, không thì bọn họ không động thủ. Hết cách, hắn phải đem Hỉ Ca lừa đến đây.

Hỉ Ca không có vô sỉ giống như bọn Cát Tường, mở miệng đã đòi tiền. Bất quá, dám tính kể cô, Tư Văn cũng phải đổ tí huyết a. Mấy hôm trước hắn vừa đánh được một cái vòng cổ lam phẩm, hắn đeo còn chưa đủ nóng đã bị Hỉ Ca nhất quyết lột xuống. May mà vòng cổ này chỉ có tính năng thêm huyết, trong khi Tư Văn chủ lực đi theo đường thêm pháp lực. Mặc dù đau lòng, hắn cũng phải tháo vòng cổ ra.

Đồ vào tay Hỉ Ca rồi, Tư Văn mới ngẫm lại. Vòng cổ kia thuộc tính là +500 huyết lượng, ngoài ra mỗi giây tự hồi phục 0.1% huyết. Tính làm sao cũng là cực phẩm, quăng lên sàn đấu giá ít nhất cũng bán được 500 kim. Như vậy tính ra Hỉ Ca cùng bọn Cát Tường có khác gì nhau đâu. Mà hiện giờ hắn còn phải cảm kích Hỉ Ca nữa. Quá lỗ vốn. Quá đau lòng.

Tuy nhiên, Tư Văn không thể không thừa nhận, cùng Hỉ Ca đánh quái so với 3 người tổ đội còn hiệu quả hơn. Đương nhiên, hiện giờ người chịu trách nhiệm dẫn quái là hắn. Nếu có người nhìn thấy cảnh tượng lúc này, không biết họ sẽ nghĩ cái gì. Trên bờ cát, một nam được sự mặc trường bào trắng, chung quanh ít nhất có 20 con Hải loa thủ vệ, hắn một người vừa dẫn quái vừa tự thêm huyết. Tình cảnh cỡ nào quỷ dị.

Hỉ Ca đứng ở xa xa không ngừng phóng quần công kỹ năng. Khoảng 5 phút sau, xung quanh Tư Văn ngã gục một đám quái. Hai người tốn khoảng nửa giờ liền làm xong nhiệm vụ. Tư Văn thật sâu ghi nhớ, về sau ngàn vạn lần không cần cùng Hỉ Ca soát quái. Tốn thất tiền tài là chuyện nhỏ, nhưng thân mình nhu nhược của hắn chịu đựng không nổi cách Hỉ Ca gây sức ép nha.

Làm xong nhiệm vụ, Hỉ Ca cùng Tư Văn vốn định tự sát trở về thành. Không ngờ còn chưa động thủ đã thấy 5 người hướng bên này đi đến.

Đi đầu là 2 người cực kỳ quen mặt. Minh Độ Thiên và Chư Cát Hân. Trong 3 người đi phía sau, làm Hỉ Ca ngạc nhiên là cô không nhìn thấy Bắc Yến Phi. Nữ được sự kia cô chưa từng gặp qua. một nữ vũ giả cô cũng không thấy quen mặt. Về phần thích khách... cô thật không ngờ thế nhưng lại chính là em trai Sở Tiểu Ca của cô.

45. Chương 45: Tự Sát

“A, thật trùng hợp.” – Tư Văn nhìn mấy người đi đến. Mặc dù bọn họ là kẻ thù không đội trời chung, nhưng bọn họ không phải loại người nhìn thấy nhau thì sẽ lao vào liều mạng. Ít nhất, Tư Văn tuyệt đối không động thủ trước.

“Tư Văn, đã lâu không gặp.” – Minh Độ Thiên biểu tình kinh ngạc. Bất quá Hỉ Ca tổng cảm giác đó là giả dối. Dù sao cô ở cùng Minh Độ Thiên lâu như vậy, nếu tùy tiện chuyện gì cũng có thể khiến anh ta lộ ra thần sắc như vậy, ah ta đã không phải là Minh Độ Thiên và Khổ Độ cũng liền không có tư cách được xưng là Đại Bang Hội đứng đầu Thịnh Thế.

Hỉ Ca trong lòng cười lạnh, đầu óc xoay chuyển, nghĩ xem ai có thể là nội gián.

“Đúng vậy đã lâu không thấy. Không biết Minh lão đại có cái gì chỉ giáo?” – Tư Văn vẻ phớt lờ hỏi Minh Độ Thiên.

“Nghe nói người vừa đánh ra Kiến Hội Lệnh. Ta đặc biệt đến chúc mừng.” – Minh Độ Thiên nhướn mày, trong mắt lộ ra hung quang. Nếu là đồ vật gì đó, quả quyết không thể làm cho anh lộ ra dáng vẻ “giết người cướp của”, bất quá đây là Kiến Hội Lệnh, này liền bất đồng.

Thứ là kẻ địch của anh. Nếu thật sự khiến cho Bất Bại Bang (tên đoán bậy) kiến thành trước, kia mặt mũi của anh biết để vào đâu. Cũng không phải anh không có thực lực để đánh ra Kiến Hội Lệnh nhưng hiện tại thông đạo đại lục còn chưa mở, nếu đợi đến lúc anh tìm được Kiến Hội Lệnh, bang hội của Long Chiến hẳn đã kiến xong thành chủ.

“Chúc mừng ta làm gì. Đồ vật đó cũng là của Long Chiến. Chúng ta chẳng qua là người làm công mà thôi.” – Tư Văn tươi cười thật hòa khí, rất khó tưởng tượng hắn đang nói chuyện với địch nhân.

“Vậy sao, ta lại nghe nói Kiến Hội Lệnh còn trong tay người đâu?” – Minh Độ Thiên thần nhiên mỉm cười, biểu tình có vẻ nhu hòa đi một chút nhưng ánh mắt vẫn cực kỳ lãnh khốc. Rất khó tưởng tượng, loại nữ nhân nào mới có thể hòa tan băng hàn trong mắt anh.

“Ồ, tin tức của Minh lão đại cũng thật nhanh.” – Tư Văn thần sắc như thường, đối với chuyện Minh Độ Thiên một câu liền đem mưu kế của hắn đánh tan không có gì ảo não. Vốn hắn định làm cho Minh Độ Thiên hiểu lầm Kiến Hội Lệnh nằm trong tay Long Chiến. Bất quá lần này xem ra gian tế của Minh Độ Thiên thực sự có chút tài lẻ.

“Long Chiến ra giá 50 vạn mua Kiến Hội Lệnh, ta cũng có thể ra 50 vạn.”

Nghe lời nói của Minh Độ Thiên, tươi cười trên mặt Tư Văn liền thu liễm: “Thật xin lỗi. Thứ không bao giờ làm chuyện hai mặt. Bất quá nếu người có thể làm cho Long Chiến hồi tâm chuyển ý, có lẽ chúng ta thật sẽ đem Kiến Hội Lệnh bán cho người.”

“Vậy thì đáng tiếc rồi. Hy vọng lát nữa người ngàn vạn lần đừng đem Kiến Hội Lệnh bạo đi ra. Ta nghe nói, càng là đồ trân quý, xác suất bạo đi càng cao.” – Minh Độ Thiên nhìn lướt qua Hỉ Ca – “Khuynh Thành, vị tiểu thư này giao cho người.”

“Đã biết.” – Sở Tiểu Ca đưa tay sờ sờ mũi, cúi đầu che giấu ánh mắt khủng hoảng của mình. Cậu có thể tưởng tượng khung cảnh sau khi hạ trò chơi chị hai sẽ dùng chiêu thức gì đem cậu đá bay. Thậm chí tương lai vài tháng tới, có lẽ cậu sẽ phải trải qua trong bệnh viện.

“Thật là... công bằng.” – Hỉ Ca cười khẽ, gửi đi một cái thư tín. Sau đó nhìn nhìn Tư Văn, nói lời cầu chúc hắn tai qua nạn khỏi. Hy vọng vận khí của hắn không quá kém, đừng đem đồ vật này nọ bạo đi ra, nếu không hắn sẽ bị bọn Cát Tường tra tấn cho đến chết.

Minh Độ Thiên hiển nhiên không có ý tứ chơi trò xấp lá cà. Hắn để cho Chư Cát Hân đối phó Tư Văn, Sở Tiểu Ca đối phó Hỉ Ca. Đây là dự mưu từ sớm. Cho dù Tư Văn lợi hại thì cũng chỉ là được sư. Được sư chỉ có thể thêm huyết, kỹ năng công kích của được sư phải đến 45 cấp mới học được. Hiện tại bắt Tư Văn đấu với Chư Cát Hân, thuần túy là hành vi tự sát.

Về phần Hỉ Ca, Minh Độ Thiên không đánh giá cao cô. Hỉ Ca không có ý tứ muốn phản bác. Cho dù cô đánh thắng Sở Tiểu Ca cũng không có nghĩa cô có thể an toàn rời đi, ngược lại, không chừng sẽ có kết cục thảm hại hơn. Vào lúc cần chết, liều mạng sống sót là hành vi ngu xuẩn.

Phía bên kia, người khống chế toàn cục là Chư Cát Hân. Nhưng bên này, người khống chế là Hỉ Ca. Mặc dù tốc độ của thích khách rất nhanh, loại ốc sên (ý nói chạy chậm) như cô là không thể chạy trốn nổi, nhưng bằng đồng thuật cũng xem như có chút tác dụng. Sở Tiểu Ca còn chưa chạy đến bên người Hỉ Ca, cô đã thối lui hướng vào đám quái đằng sau lưng.

Đứng ở một bên, Minh Độ Thiên thật ra không chú ý vào trận đấu của Tư Văn, ngược lại hưng trí bừng bừng nhìn chằm chằm Hỉ Ca. Nữ được sư bên cạnh hắn mở miệng hỏi: – “Minh, anh nghĩ Khuynh Thành có thể giết được cô ta sao?”

“Được. Có thể làm cho người của Thứ chấp nhận, xem ra trước giờ ta đã xem nhẹ cô ta rồi.” – Minh Độ Thiên thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng. Nhìn tình hình thì là Sở Tiểu Ca đang áp chế nhưng hình như công kích cũng không mấy thuận lợi. Anh tựa hồ nhìn ra được Hỉ Ca là đang mưu tính chuyện gì đó, chẳng qua anh đoán không ra ý tứ của cô.

“Cô ấy cùng Hỉ Ca rất giống.” – Nữ dược sư trong giọng nói vừa có tư vị hoài niệm vừa có tư vị nén giận.

“Giống sao? Hỉ Ca xinh đẹp hơn, so với cô ta càng táo bạo hơn nhiều.” – Hình như nhớ tới chuyện gì, trong mắt Minh Độ Thiên toát ra một vẻ ôn nhu khó thấy được.

Nữ dược sư ngẩng đầu nhìn Minh Độ Thiên rồi mới cúi đầu không nói nữa. Ánh mắt quan sát của nam nhân và nữ nhân vốn không giống nhau. Người mang tên Hỉ Ca ở trước mặt này, nhìn thì có vẻ thật trầm tính nhưng ai có thể nói người mang tên Hỉ Ca lúc trước lại thực sự có tính cách hoạt náo đầu.

Hai người ở đây nói chuyện, hai cuộc chiến bên kia cũng đã kết thúc. Thắng cả hai, chẳng qua hai kẻ thắng cuộc đều có sắc mặt cực kỳ kém.

“Ám kim hộ thủ, không có ra Kiến Hội Lệnh.” – Chư Cát Hầu nhặt chiến lợi phẩm lên. Ám kim trang bị mặc dù giá trị cao, nhưng làm sao so được với Kiến Hội Lệnh

Về phần Sở Tiểu Ca, hần xoa xoa tay, vẻ mặt cực kỳ vô tội: “Em mới cấp cho cô ta 3 đao. Kết quả quái bên cạnh vừa khều nhẹ một cái cô ta liền chết.”

Nghe lời giải thích của Sở Tiểu Ca, Minh Độ Thiên cũng sững sốt. Hiện tại, thuật sĩ bình thường đã có khoảng 7-8 ngàn huyết lượng. Nếu dựa theo lời Sở Tiểu Ca thì Hỉ Ca chỉ có chưa tới 4 ngàn huyết.

“Hóa ra ta vẫn xem nhẹ bọn hần. Vậy mà bạo ra ám kim hộ thủ.” – Minh Độ Thiên nhíu mày. Kiến Hội Lệnh có xác suất bạo dẫn là 50%. Ám kim hộ thủ có xác suất bạo dẫn là 30%. Không nghĩ tới vận khí của anh gần đây lại kém đến như vậy.

Sự thật thì... vận khí của Minh Độ Thiên tốt lắm. Ngược lại vận khí của Tư Văn mới là kém cỏi. Bởi vì trên người của Tư Văn, vật phẩm có giá trị nhất chính là ám kim hộ thủ. Còn Kiến Hội Lệnh... thì đang nằm an toàn trong balô của Hỉ Ca.

Vừa đến điện diêm vương, Hỉ Ca đã nghe tiếng hệ thống thông báo tin tức hạ tuyến. Cô còn chưa kịp hồi sinh đã bị hệ thống mạnh mẽ đá bay. Cởi ra mũ giáp, Hỉ Ca trên mặt tràn ra tươi cười xán lạn, ngay cả Sở Tiểu Ca đang cầm một cây đại bản (gậy to) đứng ở bên cạnh với ý đồ thỉnh tội, cô cũng không giận dữ đá bay nó.

“Đọc cho chị nghe gia huấn (quy củ, luật lệ của gia đình).” – Hỉ Ca quăng mũ giáp qua một bên, ngồi dựa vào thành giường, mỉm cười nhìn em trai.

“Ở trong nhà, chị hai chính là thượng đế. Bất cứ ai có vọng tưởng muốn thương tổn đến chị hai, đều là tội không thể tha... Chị hai à

~~ em thật sự không phải cố ý... chị đừng đi tìm ông nội cáo trạng a

~~” – Mới nói xong hai câu, Sở Tiểu Ca trực tiếp bổ nhào tới, ôm lấy đùi cô khóc lóc om sòm.

Cái gia huấn mà Sở Tiểu Ca vừa đọc là Sở ông nội đặc biệt đặt ra vì cháu gái cưng. Ngay cả Sở lão cha cũng không dám động thủ với Hỉ Ca, sợ đắc tội với Sở ông nội thì chính mình cũng ăn đại bản.

Sự thật thì cái gia huấn bất bình đẳng này là Hỉ Ca thắng cuộc mà có được. Lần đó cô cùng Sở ông nội đánh đổ (cá độ), ông nội thua trong tay cô nên phải ký cái hiệp ước kể trên. Không thể không nói quá trình đánh đổ lần đó, cô đã dùng bao nhiêu chiêu lừa mưu gạt mới thắng nổi. Quá trình tuy vất vả nhưng kết quả lại hời to.

Ít nhất có “gia huấn”, Hỉ Ca muốn làm gì thì làm, Sở lão cha cũng không thể ngăn trở. Có thể nói, trong Sở gia hiện giờ, trừ bỏ ông nội, địa vị của Hỉ Ca chính là dưới một người trên vạn người.

“Hừ... đừng giả bộ đáng thương. Mãi ra mấy vạn kim tệ xem như tiền đền bù tổn thất tinh thần cho chị đây.” – Hỉ Ca trong lúc đàn áp em trai tuyệt đối sẽ không nương tay. Ai biểu tiểu tử này kiếm tiền giỏi hơn cô chứ.

Luận về cơ bắp, Hỉ Ca kế thừa toàn bộ ưu điểm của Sở gia. Nhưng luận về trí tuệ, tiểu tử kia tiếp thu toàn bộ. Mới 15 tuổi, tài khoản của em trai đã lên đến 8 con số (trăm ngàn). Lúc đó, ngân hàng của Hỉ Ca có được vài ngàn RMB mà thôi. Đây gọi là làm người thì có chênh lệch.

“Mấy vạn? Chị hai, không bằng đến một đao giết em còn thống khoái hơn. Em trên người cũng chỉ có mấy ngàn kim tệ mà thôi. Huống chi em đều dựa theo chỉ thị của chị. Không phải Minh Độ Thiên cũng không được lợi gì hay sao?” – Sở Tiểu Ca vừa nghe Hỉ Ca nói đã vội vàng lui người. Cậu không phải máy in tiền a. Sở đại tiểu thư chẳng lẽ không biết kim tệ của Thịnh Thế hiện giờ rất quý sao, ngay cả đô la cũng không cao giá bằng.

“Đây là phí miễn trừ tội danh gián tiếp giết chết chị đây. 10 vạn kim tệ. Vào trò chơi liền lập tức gửi qua. Nếu em dám không cho, chị liền gọi 3 người bạn gái của em đến nhà ăn cơm, để họ nhận thức nhau một chút.” – Võ vớ khuôn mặt trắng trẻo của em trai, Hỉ Ca nhếch mép hừ một tiếng.

Tiểu tử này hành vi vẫn còn rất thành thật, cùng tiểu cô nương nhà người ta chỉ là ôm một cái, nắm tay một cái vậy thôi. Bất quá cả 3 cô bé kia đều đội lên danh hiệu “bạn gái” của nó. Chẳng lẽ nó nghĩ nó che giấu kỹ lắm hay sao, cũng không xem bản lĩnh của chị hai nó học từ ai a.

“Chị... giỏi, vào trò chơi sẽ gửi cho chị...” – Sở Tiểu Ca ủ rũ cuối đầu xoay người đi ra khỏi phòng, lòng âm thầm quyết định, từ hôm nay trở đi, phải bảo trì khoảng cách với tất cả nữ nhân.

“Yên tâm, chờ chị buôn bán có lời sẽ trả tiền lại.” – Hỉ Ca khoát tay, biểu tình không có một chút áy náy.

“Hy vọng em có thể sống đến ngày đó.”

46. Chương 46: A Thất, Lại Là Hỉ!

Lên tuyến chưa được bao lâu thì bị hệ thống đá ra, trong lúc nhất thời Hỉ Ca nghĩ không ra nên làm cái gì, hết cách cô đành đi dọn dẹp phòng ngủ rồi xuống lầu xem tivi.

Vừa mở cửa đã nghe tiếng gầm rống ở dưới phòng khách, Hỉ Ca liếc mắt xem thường, tiểu tử kia cố ý muốn dùng âm thanh lớn tiếng để quấy nhiễu cô sao? Chiêu này không công dụng à.

“Em trai thân mến, em đây là đang bày tỏ sự bất mãn đó ư?” – Hỉ Ca đứng ở đầu cầu thang, ngón tay thon dài mơn trớn thanh vịn, sau đó từ từ xiết vào, giống như đang muốn bóp cổ ai, nhưng biểu tình trên mặt vẫn là tươi cười rạng rỡ.

Sở Tiểu Ca thích kiếm tiền, vung tiền cấp chị hai cũng rất khăng khái nhưng điều đó không có nghĩa cậu thích bị người ta ép buộc. Có điều, nhìn bàn tay ở thanh vịn kia, Sở Tiểu Ca tuyệt đối không có dũng khí để gạt đầu thừa nhận mình đang bất mãn.

“Đương nhiên không phải. Có thể cho chị tiền tiêu xài là vinh hạnh của em a~~” – Giọng điệu siểm nịnh mười phần, còn thiếu mỗi cái đuôi ve vẩy ở đằng sau nữa là cậu có ngay bộ dạng “chân chó”.

“Hừ..” – Hỉ Ca híp mắt nhìn em trai, thiếu chút nữa làm Sở Tiểu Ca sợ run đến mức té vào xô pha. Thấy chị hai có ý muốn lại đây ngồi, Sở Tiểu Ca lập tức co giò chạy vào góc phòng tự kỷ.

Nam nhân ở Sở gia không có nhân quyền. Sở mụ mụ là bạo lực ngoài mặt còn chị hai là bạo lực ẩn tàng. Về phần nãi nãi (bà nội), đừng nhìn vẻ ngoài ôn nhu của bà mà lầm tưởng. Năm đó chính bà đã dùng một chân đạp lên đầu ông nội thể hiện hình ảnh “hiệp nữ”. Hiện tại, chỉ cần nãi nãi nói một câu, ông nội sẽ không dám nói hai lời, lập tức đi chấp hành.

Hỉ Ca cầm điều khiển từ xa, vặn nhỏ âm thanh, có chút ngán người nghe tin tức đang phát trên tivi.

Một người tên là Trương Thiên Lôi bị ám sát ở giao khu, yết hầu bị cắt vỡ, thi thể bị quăng vào núi rừng. Hỉ Ca biết người tên Trương Thiên Lôi này. Mặc dù thực lực của Trương gia so với Sở gia còn thua kém. Nhưng ở C thị (thành phố tên C), Trương gia có thể liệt vào hàng đệ nhất gia tộc. Mà người tên Trương

Thiên Lôi kia chính là Trương gia đương nhiệm gia chủ. Bên người hần có 4 bảo tiêu cao thủ, ngay cả thân thủ của hần cũng được Sở ông nội tán thưởng, làm sao lại bị người ta giết chết dễ dàng như vậy?

Tin tức chỉ nói lướt qua, không đi sâu vào chi tiết, có lẽ nhà đài e ngại áp lực từ phía Trương gia.

“Em biết tin tức gì không?” – Hỉ Ca chuyển kênh, thuận miệng hỏi Sở Tiểu Ca.

“Không có. Nhưng em nghĩ ông nội đại khái biết nội tình gì đó.” – Sở Tiểu Ca tuy còn nhỏ tuổi, bất quá bởi vì Hỉ Ca không thêm để ý đến sự tình trong gia tộc cho nên thân là em trai lại phải trở thành đương gia (thành viên gia tộc). Nhiều sự tình của gia tộc, cậu biết rõ hơn Hỉ Ca.

“Ông nội? Sao lại liên quan đến ông nội?” – Hỉ Ca sửng sốt.

“Lần trước, sau khi chị từ nhà ông nội trở về, em nghe papa nói, ông nội gọi điện bảo papa cắt đứt liên hệ với Trương gia.”

“Thật sao? Vậy núi rùng...” – Hỉ Ca đột nhiên nghĩ tới cái gì, hít sâu một hơi, thấp giọng tự hỏi: – “Sẽ không trùng hợp như vậy đi?”

Nếu thi thể của Trương Thiên Lôi phát hiện ở khu rừng đó, vậy A Thất...Hỉ Ca nhin không được rùn mình. Hy vọng suy đoán của cô không phải là sự thật. Cô còn thu nhận một thanh chủ thủ vật phẩm đây này, nói không chừng đó là hung khí giết người a.

Nhìn Hỉ Ca ngồi than thở nửa ngày, Sở Tiểu Ca không nghe rõ chị hai đang cảm ràm cái gì. Cậu chuyển ánh mắt như suy nghĩ điều gì, sau đó cười cười chạy lại

“Chị hai, hay là chúng ta đi tham quan công ty của anh họ đi?”

“Công ty này nọ có cái gì hay mà xem. Không phải em chưa từng nhìn qua văn phòng của papa sao?” – Hỉ Ca dùng ánh mắt ngó “người ngoài hành tinh”, không biết hôm nay nó lại mắc chứng phong long gì?

“Làm sao giống. Dù sao ở nhà cũng không nấu cơm trưa. Dưới lầu công ty anh họ mới khai trương một nhà hàng thịt nướng rất ngon. Chị hai, đi, em mời khách.” – Sở Tiểu Ca tận lực che dấu biểu tình trên mặt, không thể lộ ra chuyện cậu thu lợi, phải đem chị hai bán đi.

Hỉ Ca nghĩ nghĩ, cảm thấy em trai nói cũng có lý, thế là gật đầu đồng ý.

Lúc hai người đến nơi, đã hơn 12 giờ, vốn Hỉ Ca không muốn quấy rầy Quan Tả, ai biết Sở Tiểu Ca gọi một cú điện thoại, Quan Tả liền từ công ty chạy xuống bồi hai chị em ăn cơm. Hỉ Ca buồn bực không hiểu từ khi nào hai người bọn họ đã trở nên thân thiết như vậy.

Mới ăn một nửa, Sở Tiểu Ca nhận một cuộc điện thoại, bảo có việc phải đi trước, thế là chỉ còn Hỉ Ca cùng Quan Tả, hai người ta nhìn người, người nhìn ta không biết nói cái gì. Đến lúc này mà Hỉ Ca còn không nhìn ra vấn đề thì cô nên chui ngược vào bụng mẹ làm tiểu hài nhi được rồi.

Cô biết Quan Tả là một nam nhân tốt nhưng cô không có ý gì với anh. Người ta nói tình cảm có thể từ từ bồi dưỡng, đáng tiếc hai người dù ở chung một nhà, nhưng Hỉ Ca rất hiếm khi bước chân ra khỏi phòng, cô là một trạch nữ chính hiệu, Quan Tả cho dù muốn bồi dưỡng tình cảm cũng không có cơ hội.

Em trai chính là chìa khóa duy nhất có thể giúp Quan Tả mở ra cánh cửa phòng thủ của Hỉ Ca.

Sau khi ăn cơm xong, Quan Tả không vội về công ty mà cùng Hỉ Ca đi tản bộ. Nắng buổi trưa không quá gay gắt, nhưng người đến người đi trong khu trung tâm rất ồn ào, Hỉ Ca chẳng có tâm tình gì mà tản bộ. Hỉ Ca vốn muốn tìm một chỗ yên tĩnh ngồi nghỉ ngơi một chút, liếc nhìn người bên cạnh, người ta khẳng định sẽ không để cô ở một mình. Haiz... Đi a đi, nửa giờ sau, Hỉ Ca rốt cục nhin không được mở miệng:

“Anh họ, không bằng anh mang em đi tham quan công ty một chút.”

Quan Tả sửng sốt, lạnh nhạt trên mặt tan ra thành một nụ cười: – “Được.”

Công ty của Quan Tả chưa có tòa nhà riêng. Anh đến C thị không lâu, quy mô công ty không tính là lớn, hiện tại đang thuê 5 tầng lầu từ 18-22 của Trung Tâm Hưng Thương Hạ làm văn phòng. Trung tâm Hưng Thương Hạ là một nơi nổi danh, rất nhiều công ty thuê văn phòng ở đây. Nếu Hỉ Ca nhớ không lầm thì trung tâm này là sản nghiệp của Trương gia. Hưng Thương Hạ có 5 thang máy, mặc dù không có quy định

cụ thể nhưng nhân viên bình thường đều dùng 3 cái thang máy bên tay phải, còn thang máy ở vị trí trung tâm chỉ có giám đốc các công ty mới dùng, về phần thang máy ở cửa sau... là của riêng Trương gia.

Hỉ Ca cùng Quan Tả đứng đợi ở thang máy trung tâm. Lúc cửa thang máy mở ra, một bóng dáng quen thuộc xuất hiện trong tầm mắt của Hỉ Ca.

A Thất, lại là hắn!

A Thất không cùng Hỉ Ca chào hỏi, hắn chỉ quét mắt nhìn Hỉ Ca cùng Quan Tả, sau đó quay đầu tiếp tục cười cười nói nói với trung niên nam tử mặc tây trang ở bên cạnh. Hai người tựa hồ quan hệ rất thân mật, lúc đi đến đại sảnh, nam tử còn đưa tay vỗ vỗ bả vai A Thất.

Bước vào thang máy rồi, Hỉ Ca vẫn chưa hồi phục tinh thần. Người đi cùng A Thất chính là em trai của Trương Thiên Lô. Anh ta cũng chính là người sẽ được lợi nhất sau khi Trương Thiên Lô chết. Hỉ Ca không hẳn là hứng thú với gia sự nhà người khác, bất quá xem ra A Thất quả thật có liên hệ với cái chết của Trương Thiên Lô. Ngẫm nghĩ lời em trai đã nói, không lẽ ông nội cũng biết chuyện gì hay sao? Còn nữa, A Thất có thân phận thế nào? Hỉ Ca càng ngày càng tò mò về cái người tên là A Thất kia.

Vừa bước chân ra khỏi thang máy, điện thoại của Hỉ Ca đột nhiên rung lên. Bình thường, người trong nhà nếu muốn tìm cô đều trực tiếp gọi điện, sẽ không nhắn tin. Mở ra tin nhắn, là từ một số lạ, đọc nội dung tin nhắn, Hỉ Ca thiếu chút nữa bóp nát chiếc điện thoại.

Ta biết người không thể rời xa ta, lại còn đuổi theo tới tận đây. Yên tâm, lần sau ta nhất định mang người theo cùng. Bất quá sau này không cần giả bộ chúng ta không biết nhau nga~ Ta sẽ rất đau lòng ~

Cho dù không hiển thị tên người gửi, nhưng lối nói chuyện vô sỉ đó, Hỉ Ca nghĩ cũng không cần nghĩ liền biết ngay là ai. Chính là cái tên đáng chết, vô sỉ, ti bỉ... A Thất. Tốt nhất đừng cho cô gặp lại, bằng không cô nhất định sẽ làm cho cái tên lưu manh nhà hắn biết đụng đến Sở đại tiểu thư sẽ gánh chịu hậu quả như thế nào.

“Hỉ Ca, làm sao vậy?” – Nhìn thấy Hỉ Ca đột nhiên có vẻ mặt nổi giận đùng đùng, Quan Tả nhíu mi hỏi.

“À, không có gì. Nhận được tin quảng cáo bậy bạ thôi.” – Hỉ Ca quơ quơ di động, gượng ngượng cười.

Không khí trong công ty của Quan Tả xem như thoải mái, mọi người đều bận rộn đi tới đi lui. Quan Tả dù muốn ở cùng Hỉ Ca nhưng vừa trở về anh đã phải xử lý chuyện tình. Rốt cuộc chỉ có thể đem Hỉ Ca vào văn phòng của anh ngồi chơi giết thời gian.

Tính cách Hỉ Ca vốn trầm, cô không câu nệ, liền ngồi ở sofa, chậm rãi uống trà, một bên xem phim hoạt hình trên máy tính, thỉnh thoảng lại bật cười, tâm tình rất tốt.

Không lâu sau, cửa văn phòng bị người bên ngoài đẩy mạnh, Hỉ Ca vừa ngẩng đầu, chưa kịp nhìn rõ là ai, một trận hương thơm nức mũi đập vào mặt đến choáng váng, thiếu chút nữa khiến cô ngộp thở, sau đó cô mới phát hiện trên đùi Quan Tả nhiều thêm một nữ nhân. Người đến là một mỹ nữ tóc vàng mặc lễ phục màu đỏ tươi. Hỉ Ca chà chà mắt nhìn kỹ mới xác nhận cô ta thật sự là người Trung Quốc 100%. Có điều mái tóc vàng óng kia... nhìn hơi chói. Lại còn lễ phục màu đỏ nữa. Quá chói.

“Khụ...” – thấy mỹ nữ trực tiếp ngồi lên đùi Quan Tả, còn thân thiết ôm cổ hắn. Hỉ Ca ho một tiếng, mém chút phun ngụm trà mới vừa uống. Đây là niên đại nào a? Nữ nhân liền có thể “bá vương ngành thượng cung” sao? (các bạn tự google để hiểu nghĩa nha, nói đơn giản dễ hiểu trong trường hợp này là thể hiện sự “cường thế, ép buộc”) Không phải rất khoa trương đi?

Lúc này nữ nhân kia mới phát hiện thì ra trong văn phòng còn có người thứ ba. Cô ta trừng mắt nhìn Hỉ Ca, biểu tình bất mãn.

“Tả, cô ta là ai?” – Thanh âm ngọt mị, giống như ướp đường, làm cho người ta có chút mê luyến.

“Là em họ.” – Câu trả lời của Quan Tả rất giản lược, đồng thời hắn còn xảo hiệu đẩy nữ nhân xuống khỏi người mình mà cô ta không thể nhìn ra sự bất thường.

“A, em họ, xin chào.” – Vừa nghe tới là em họ của Quan Tả, biểu tình của nữ nhân kia liền dịu lại, bất quá ánh mắt nhìn Hỉ Ca vẫn có chút hiểm ác.

“Em họ? Chúng ta hình như không quen.” – Hỉ Ca mỉm cười, cự tuyệt một cách lạnh nhạt. Không phải ai cũng có thể gọi cô một tiếng “em họ”. Không phải ai cũng có cái tư cách này.

“Người!” – thần sắc của nữ nhân kia trở nên khó coi, nhưng cô ta lại không thể mở miệng phản bác Hỉ Ca được.

“Lâm Hiểu, vào phòng hội nghị chờ anh. Chốc lát anh đến.” – Quan Tả bình tĩnh lên tiếng, vờ như không nhận ra không khí căng thẳng giữa hai người con gái.

“Biết rồi.” – Lâm Hiểu hôn một cái lên mặt Quan Tả, quay đầu trừng mắt Hỉ Ca rồi mới chịu đi khỏi văn phòng.

“Chúng ta là thế giao (quan hệ hữu hảo giữa hai đại gia tộc). Lâm Hiểu tính tình có chút ngạo mạn, bắt quá làm người cũng không tệ.” – Quan Tả cười khở hướng Hỉ Ca giải thích, trong lòng âm thầm than thở, hôm nay đem Hỉ Ca đến công ty thật là sai lầm.

“Ừm.” – Hỉ Ca gạt đầu, cũng không để ý. Vốn chuyện này chẳng quan hệ gì tới cô cả.

47. Chương 47: Màu Đen

Trở về nhà, liền thấy Sở Tiểu Ca đang ngồi trên sofa run đùi cười đắc ý, không nói nhiều, Hỉ Ca bay qua cho nó một cú móc hậu, sau đó xỉ vả nó, đe dọa nó sau này không cần chạy loạn đi làm bà mối, hoặc là nếu có muốn mối mai gì đó cũng phải tìm một đối tượng trong sạch một chút.

Hôm sau, trò chơi rốt cuộc nâng cấp xong. Hỉ Ca không thượng trò chơi ngay mà chạy lên diễn đàn xem tình hình trước. Đối mới lần này so với thời beta không khác biệt lắm, chỉ là có thêm một ít cải tiến.

Nhiệm vụ thăm dò tứ đại lục quả nhiên xuất hiện. Tất cả ngoại gia đều có thể ở thành thị của mình nhận nhiệm vụ. Mỗi lần hoàn thành nhiệm vụ sẽ nhận được 10 điểm giá trị tôn kính của đại lục. Cửa hàng tôn kính của đại lục cũng đã bắt đầu buôn bán. Bất quá hiện tại mới bày bán bộ sáo trang tử phẩm 40 cấp, thuộc tính phi thường tốt. Ngoài ra hệ thống cũng đưa ra nhiệm vụ súng vật, so với thời beta thì nhiệm vụ này cải tiến nhiều hơn. Mỗi khi làm xong nhiệm vụ, ngoại gia sẽ có 3 cơ hội để lựa chọn súng vật. Còn nữa, súng vật ban đầu của mỗi người đều giống nhau, nhưng cho súng vật ăn thực phẩm khác nhau sẽ dẫn đến tiến hóa khác nhau. Súng vật của Thịnh Thế không phải dùng để đánh quái. Đại bộ phận súng vật dùng để phụ trợ, một ít súng vật có thể giúp nâng cao kỹ năng cuộc sống. Có điều, để bồi dưỡng ra một cực phẩm súng vật, thực phẩm tiêu tốn là rất lớn.

Những đối mới khác, Hỉ Ca chỉ lướt mắt nhìn thôi. Có đối mới về bang phái, kiến (bang) hội so với kiến thành thoải mái hơn nhiều, không cần chiến đấu với quái vật công thành, đối lại phải đề phòng địch nhân công kích tổng đàn.

Hỉ Ca lúc này mới nhớ tới Kiến Hội Lệnh còn nằm trong balô của mình, trò chơi đã mở được một hồi lâu, khẳng định bọn họ đang sốt ruột lắm đây. Hỉ Ca vội vàng mang lên mũ giáp tiến vào trò chơi. Hỉ Ca từ điện diêm vương trở lại Nam Uyên Thành, còn chưa bước qua cửa chính của Cát Tường tửu lâu đã thấy Long Chiến và Cát Tường đang đứng ở bậc tam cấp, vẻ mặt nôn nóng.

Hỉ Ca tiến tới, ném Kiến Hội Lệnh cho Cát Tường. Cô chỉ đợi được chia tiền thôi, giao kèo bên trong không phải vấn đề cô cần lo lắng. Cô tin tưởng cách xử lý của Tư Văn.

“Tư Văn đâu?” – lên lầu hai, Hỉ Ca mới phát hiện cả Tư Văn và Mặc Phi đều không ở. Mở ra danh sách bạn bè, họ không thượng tuyến.

“Mặc Phi chạy qua nhà Tư Văn đòi PK cá nhân.” – Cát Tường giao dịch Kiến Hội Lệnh cho Long Chiến, nhận lấy 50 vạn kim tệ. Mặc dù họ còn chưa hoàn thành toàn bộ giao dịch, bất quá Long Chiến thật là người sáng khoái, chồng đủ tiền cọc.

Hỉ Ca chớp mắt, không biết Tư Văn tính toán thế nào. Nếu tính không tốt, có thể sẽ dẫn đến chết người a. Đáng tiếc, ám kim hộ thủ đã mất. Boss mỹ nhân ngư đầu linh tuần sau sẽ xuất hiện trở lại, nhưng cho dù họ có thể đánh lại cũng không tất bạo ra được đồ tốt.

“Ta đi làm nhiệm vụ.” – Toàn bộ trang bị đều nằm trong balô của Tư Văn. Cho dù Hỉ Ca và Cát Tường muốn phân chia chiến lợi phẩm cũng không có biện pháp. Hỉ Ca quyết định đi làm nhiệm vụ sủng vật trước.

Hệ thống có 3 chủng sủng vật. Thứ nhất, là một giọt nước (thủy cầu) với đôi mắt to mọng nước. Thứ hai, là một quả cầu tròn bằng đất (thạch cầu). Thứ ba, là một trái cầu lông có cánh (mao cầu). Nói tóm lại, vào lúc bắt đầu, sủng vật đều có hình dạng viên viên (tròn tròn), đáng yêu đến nỗi ai nhìn cũng muốn ôm.

Hỉ Ca còn chưa đi đến chỗ phát nhiệm vụ đã có thể nghe tiếng thét chói tai của nữ sinh vọng lại từ đằng xa. Ba chủng sủng vật dẫn đến 3 loại nhiệm vụ khác nhau. Hỉ Ca thích cái con có hình giọt nước nha. Trông nó giống giống cô, toàn thân cao thấp đều có màu lam. Hỉ Ca yêu thích màu sắc này. Thế là cô đi đến nhà Trương đánh cá để nhận sủng vật liên hoàn nhiệm vụ.

Sủng vật liên hoàn nhiệm vụ có tổng cộng 36 chương, đều yêu cầu Hỉ Ca tìm một ít tài liệu rơi ra từ quái vật ở biển sâu, số lượng yêu cầu không nhiều, có điều cô cứ phải chạy tới chạy lui đánh quái rồi giao nhiệm vụ đến một phờ. Cũng may Hỉ Ca có tọa kỵ, hơn nữa lực công kích của cô rất cao, cho dù khu vực soát quái đứng đầy người, cũng không ai cướp được quái từ tay cô.

Hỉ Ca mất 3 giờ đồng hồ mới làm xong, sau đó sung sướng ôm giọt nước về nhà. Ban đầu, giọt nước chỉ to bằng bàn tay. Hỉ Ca nghĩ sủng vật của mình rất đặc biệt, nó lại thích ngón tay của cô a, cứ gấu gao ôm ngón trỏ của Hỉ Ca không buông. Từ xa nhìn lại, Hỉ Ca giống như đang mang một cái bao tay màu lam vậy.

Hỉ Ca còn chưa kịp gỡ cái “bao tay” bám dai như đĩa trên tay cô xuống đã thấy Thất Tử xuất hiện trước mặt, trên đầu hắn ngồi một tiểu mao cầu màu đen.

Nhìn nhìn thủy cầu đang ôm ngón tay của mình, lại quay qua nhìn tiểu mao cầu đang ngồi trên đầu Thất Tử, Hỉ Ca đột nhiên cảm thấy bản thân mình kỳ thật rất may mắn.

“Bảo bảo (sủng vật hay được gọi là bảo bảo, bảo bảo = bảo bối, cực cưng) nhà ngươi như thế nào lại có màu đen?” – Hỉ Ca tò mò hỏi một câu.

“Ta cho nó ăn chút linh thực, ai biết hệ thống phán định nó bị trúng độc, kết quả liền biến đen thui.” – Thất Tử nhún vai, vẻ mặt vô tội giải thích.

... Lần này, Hỉ Ca cảm thấy bảo bảo của mình so với bảo bảo của Thất Tử quả nhiên may mắn hơn rất nhiều.

Sau khi Thất Tử đến, ý định đi làm nhiệm vụ chuyên chúc của Hỉ Ca đành phải từ bỏ. Vốn cô tính đi làm nhiệm vụ này để kiếm điểm kinh nghiệm. Sau 30 cấp, chuyện thăng cấp không còn dễ dàng nữa. Mà nhiệm vụ chuyên chúc cấp kinh nghiệm rất nhiều, đáng tiếc Thất Tử không có hứng thú với mấy thứ này, cổ tình còn không cho Hỉ Ca đi lãng phí thời gian.

Kỳ thật nếu hai người họ tổ đội xoát quái, điểm kinh nghiệm tuyệt đối so với làm nhiệm vụ còn nhiều hơn. Nhưng Hỉ Ca đối với xoát quái lại không dậy nổi một chút hứng thú. Ngày xưa, vì muốn đuổi kịp trình độ của Minh Độ Thiên, Hỉ Ca phải cắn răng theo chân đoàn đội đi xoát quái, thăng cấp, đánh boss, vân vân và vè vè. Chính là hiện tại cô không cần phải tự ngược đãi chính mình nữa.

Thất Tử biết Hỉ Ca không thích đánh quái cho nên lần này họ chuẩn bị đi kiếm thức ăn cho bảo bảo. Hỉ Ca không nghĩ đem bảo bảo nhà cô bồi dưỡng thành cực phẩm sủng vật. Bởi vì cho dù là cực phẩm sủng vật cũng không có lực công kích gì. Cô chính là muốn dưỡng ra một sủng vật mỹ nhân.

Thời kỳ beta, có người phát lên diễn đàn quá trình bồi dưỡng sủng vật. Theo kinh nghiệm thì thủy hình sủng vật nên được bồi dưỡng trong nước, thực phẩm cũng là sinh vật sinh trưởng dưới nước, như vậy sau này khi biến hình sẽ trở thành thủy hệ bảo bảo. Thủy hệ bảo bảo có kỹ năng hồi huyết, cùng được sư giống nhau, thua kém một chút mà thôi, coi như không tồi.

Hỉ Ca không nhắm đến kỹ năng thêm huyết của bảo bảo. Mục tiêu của cô là mỹ nhân ngư bảo bảo. Cô chuẩn bị nuôi dưỡng sủng vật của mình thành một tiểu mỹ nhân ngư. Chính là không biết phải cho bảo bảo

ăn cái gì mới có thể biến hình thành mỹ nhân ngư đây?

Bàn bạc nghiên cứu với Thất Tử một hồi lâu, Thất Tử đột nhiên nhắc tới chuyện lúc trước khi họ đánh Hắc Hải Nữ Vương có được một đồng hắc trăn châu. Thất Tử lý luận, mỹ nhân ngư đều yêu thích các loại trăn châu, không bằng đem hắc trăn châu đốt cho tiểu giọt nước thử xem.

Hỉ Ca lúc này đầu óc đều loạn, không hề nhận ra suy luận của Thất Tử chẳng có nền tảng gì cả. Mỹ nhân ngư yêu thích trăn châu thì có quan hệ quái gì tới chuyện ăn uống? Đến lúc cô tỉnh ngộ thì hắc trăn châu đã vào bụng tiểu giọt nước rồi. Sau khi bảo bảo nuốt hắc trăn châu, thân thể bắt đầu biến đổi.

48. Chương 48: Phản Đồ

Cái gọi “càng làm càng sai” chính là tình cảnh của Hỉ Ca hiện giờ. Theo thông tin trên web thì súng vật một khi đổi màu sẽ không thể biến hình trở lại.

Nhìn tiểu mao cầu màu đen trên đầu Thất Tử, rồi quay sang nhìn giọt mưa trên tay mình cũng đã biến thành đen thui, Hỉ Ca hoài nghi Thất Tử vừa rồi là cố ý “chỉnh” cô. Thấy sắc mặt của Hỉ Ca biến hóa vô số lần, từ xanh sang đen rồi từ đen chuyển xanh, Thất Tử rất cơ trí lập tức tránh xa 10 thước, phòng ngừa Hỉ Ca nổi giận mà ra tay giết người diệt khẩu.

“Đừng nóng giận. Đừng nóng giận.” – Thất Tử cười hi hi, cước bộ vẫn không ngừng lui ra sau.

Hỉ Ca đảo mắt nhìn xung quanh. Đáng giận. Bọn họ hiện ở trong thành. Nếu ra tay không cẩn thận một chút, làm hư đồ vật này nọ (của hệ thống), sẽ bị thủ vệ gán tội “phá hoại của công”, sau đó sẽ bị tổng giam vào ngục lý. Vì chuyện này mà bị tổng giam, không đáng a. Dù sao Thất Tử cũng không thể trốn, sớm hay muộn, có một ngày cô sẽ cho hắn biết tay. Hừ!

Thất Tử thấy biểu tình trên mặt Hỉ Ca dần dần dịu lại, lúc này mới cười mị mị chạy trở về. Còn chuyện hắc dụ Hỉ Ca cho bảo bảo ăn hắc trăn châu, rốt cuộc là hắn cố ý hay vô tình, này chỉ có hắn mới biết được.

Mặc dù đem súng vật nhuộm đen không phải là mong đợi của Hỉ Ca, bất quá cô ngoài ý muốn phát hiện tiểu giọt nước hiện giờ có thêm một cái kỹ năng – hoá triệu Hắc Hải. Xác suất 1% gọi ra Hắc Hải Nữ Vương để thay cô đánh quái. Hắc Hải Nữ Vương sẽ có cùng cấp bậc với súng vật. Kỹ năng này không tồi, có điều xác suất thấp đến nỗi khiến người ta rơi lệ a.

Còn may kỹ năng có thể thăng cấp, chỉ cần cho tiểu giọt nước ăn hắc trăn châu là được. Nhìn khoảng cách thăng cấp 1/10000 mà phát sầu, trong balô của Hỉ Ca tổng cộng chỉ có vài ngàn khối trăn châu mà thôi, đến bao giờ tiểu giọt nước mới ăn no đây?! Hỉ Ca hiện giờ không biết nên cười hay nên khóc. một súng vật chỉ có thể có một kỹ năng. Bảo bảo nhà cô không thể nghi ngờ đã sở hữu một kỹ năng rất cường đại.

“Đi thôi.” – Hỉ Ca ngoắc tay gọi Thất Tử.

“Đi đâu?”

“Đi đánh hắc hải quái, thuận tiện kiếm trăn châu.” – Nếu đã có hy vọng, Hỉ Ca tuyệt đối sẽ không lãng phí. Cũng do Thất Tử làm hại, thế thì bắt hắn đi hỗ trợ đánh quái đi, quá đúng đạo lý còn gì. Hai người còn có thể thuận tiện thăng cấp luôn, nhất cử lưỡng tiện.

“Được rồi, ai kêu ta là vệ sĩ a~” – Thất Tử vui vẻ đồng ý. Hắn triệu ra hắc tinh tinh, kéo Hỉ Ca lên ngồi cùng.

Hiện giờ người có tọa kỵ không phải là ít, nhưng không phải ai cũng giống như Thất Tử có một con tọa kỵ khổng lồ đến khoa trương như vậy, vẫn là đồ hiếm lạ nha. Cho nên đi trên đường, bọn họ hấp dẫn rất nhiều ánh mắt vây xem của công chúng.

Cùng lúc đó, trong khu rừng phía tây của Nam Uyên Thành, Sở Tiểu Ca đang trải qua một cuộc PK sinh tử.

Dưới chân cậu nằm 3 cỗ thi thể. Tình trạng của cậu không khá khẩm hơn mấy xác chết kia là mấy, toàn thân cao thấp trên dưới đều rách rưới đến thâm hại, còn đầu đáng vẻ thư sinh phong lưu tiêu sái nữa. Hiện giờ, người đang giao đấu với cậu chính là thủ hạ đắc lực của Minh Độ Thiên – Chư Cát Hưu.

“Khuyhnh Thành, chỉ cần người giải thích rõ ràng với lão đại, chắc chắn lão đại sẽ buông tha cho chuyện lần này.” – Chư Cát Hưu một bên công kích, một bên mở miệng khuyên bảo. Thanh âm vẫn thực bình tĩnh, không có chút bối rối.

Nếu là lúc bắt đầu, có lẽ Chư Cát Hưu không thể thông dong như vậy, bất quá lúc này Sở Tiểu Ca đã dùng hết kim sang được, huyết lượng chẳng mấy chốc sẽ cạn kiệt.

“Cần thiết sao? Nếu các người đều đã nhận định như vậy, ta làm sao phải phủ nhận a.” – Sở Tiểu Ca nắm chặt chủy thủ, mặt không đổi sắc nhìn chằm chằm Chư Cát Hưu.

Sở Tiểu Ca vừa lên tuyến liền bị lừa đến nơi này. Minh Độ Thiên coi như niệm tình cũ, không làm cho cả 3 người cùng lúc xông lên xử cậu, mà là chơi trò 1 vs 1. Có điều, sau khi cậu giết xong 3 người kia, Chư Cát Hưu lại xuất hiện. Nếu có thể giết luôn Chư Cát Hưu, có thể hay không đối thủ kế tiếp sẽ là Minh Độ Thiên? Sở Tiểu Ca cười lạnh trong lòng.

Cậu gia nhập Khổ Độ chẳng liên quan gì với Hỉ Ca. Cậu tự nhận bản thân chưa từng tiết lộ bất cứ thông tin cơ mật nào. Trong gia tộc, cậu cho tới bây giờ luôn đứng đầu BXH “thành viên quyền hiển (quyền tiền, hiển sức) nhiều nhất”. Chẳng qua lần trước cậu cùng Hỉ Ca diễn kịch, giúp Hỉ Ca không bạo rút Kiến Hội Lệnh. Vì chuyện đó mà cậu bị gán tội phản đồ. Hỉ Ca là chị ruột của cậu, đối lại là ai cũng đều sẽ hành động như vậy, không phải sao?!

Đáng tiếc người của Khổ Độ không nói chuyện lý lẽ, bọn họ nhận định Sở Tiểu Ca chính là gian tế. Không cần biết ai đã tiết lộ cơ mật, hiện giờ toàn bộ tội lỗi đều đổ lên đầu cậu. Tựa hồ những cống hiến trước đây cậu bỏ ra vì gia tộc đều là một vở hài kịch che mắt mà thôi. Buồn cười nhất là, chuyện cậu mỗi cuối tuần gửi cho Hỉ Ca một ngàn kim tệ bị xem thành tội chứng, tội chứng tố cáo cậu cấu kết với Hỉ Ca.

Từ đầu đến cuối, Minh Độ Thiên không hề mở miệng nói qua một câu nào. Không chỉ trích cũng không vạch tội, nhưng Sở Tiểu Ca nhìn ra được, Minh Độ Thiên muốn cậu chết không toàn thây. Phản đồ của Khổ Độ sẽ có kết cục gì, Sở Tiểu Ca biết rất rõ ràng.

Đến lúc này, Sở Tiểu Ca cuối cùng mới hiểu được lời mà Hỉ Ca đã nói trong tử lâu. Người như Minh Độ Thiên căn bản không biết tin tưởng bất cứ ai. Có lẽ từ lúc bắt đầu anh ta đã nghi ngờ, bằng không sẽ không ra lệnh cho cậu đi giết Hỉ Ca. Quả nhiên, anh ta chỉ thích hợp làm địch nhân. Mọi chuyện trước mắt trắng đen rõ ràng rồi. Sở Tiểu Ca mỉm cười, giọt máu cuối cùng cạn sạch, cậu rút cuộc ngã xuống.

“Vì một nữ nhân, đáng giá sao?” – Chư Cát Hưu nhặt trên mặt đất kiện trang bị tử phẩm rơi ra sau khi Sở Tiểu Ca chết, nhếch mép khinh thường.

Sở Tiểu Ca liếc mắt nhìn Chư Cát Hưu, im lặng đi địa phủ, cậu đồng thời nhận được tin tức, cậu đã bị trục xuất khỏi Khổ Độ gia tộc.

Hỉ Ca và Thất Tử rất nhanh tìm được một địa phương gần Hải hoàng cung cực kỳ thích hợp để soát quái. Quái nơi này đều là 35 cấp. Đối với người bình thường thì hơi cao, nhưng so với người có lực công kích cao như họ mà nói, quái ở đây là mỡ dằm miệng mèo.

Thất Tử phụ trách dẫn quái, Hỉ Ca đứng ở xa phóng quần công kỹ năng, thuận tiện thêm huyết cho hắn. Sau 2 phút, hơn 10 con quái toàn bộ ngã xuống. Điểm kinh nghiệm cho đúng là dày. Nhìn cột kinh nghiệm của mình không ngừng nhảy lên, tâm tình của Hỉ Ca vô cùng tốt.

Vốn Hỉ Ca nghĩ hắc trân châu là đánh quái bạo ra, không ngờ lại không đúng, phải lột da của hắc hải thủ vệ mới có được. Kỹ năng lột da của Thất Tử đã muốn thăng đến cao cấp, phỏng chừng hắn phải lột da hơn một vạn con quái rồi. Mặc dù không phải lột da hắc hải thủ vệ nào cũng sẽ được trân châu, nhưng xác suất xem như rất cao.

Hai người ở Hắc Hải soát quái không đến 2 tiếng, trên tay Hỉ Ca nhiều thêm một ngàn khóa trân châu. Cô vất vả lâu như vậy, thế mà tiểu giọt nước tổn không đến 15 giây liền nuốt hết toàn bộ trân châu vào bụng, sau đó vỗ bụng tỏ vẻ hài lòng, chui trở vào sủng vật không gian, cuộn người – ngủ. Đúng là một bảo bảo

ngoan ngoãn a! Hỉ Ca nhìn vào sủng vật không gian, nhìn tiểu giọt nước đang phồng bụng nằm ngủ, thiệt lòng không biết nên làm gì với nó nữa!

49. Chương 49: Hỗ Trợ

Hai người ở Hải hoàng cung đánh quái một lúc thì nhận được tin nhắn của Cát Tường, bảo họ trở về tửu lâu. Hỉ Ca phỏng chừng Tư Văn và Mặc Phi đã giải quyết xong chuyện cá nhân và vừa lên tuyến. Cô thật ra rất tò mò muốn biết rốt cuộc Mặc Phi đã làm chuyện “bại hoại” gì với Tư Văn.

Hai người ngồi thiên lý mã của Hỉ Ca để quay về, bởi vì hắc tinh tinh quá “nổi” (trội). Bình thường, hiếm có người không sợ chết mà chạy đi tìm Thất Tử gây phiền toái, dĩ nhiên ngoại trừ người của Khổ Độ gia tộc. Hỉ Ca không muốn tạo sự chú ý nên quyết định đổi tọa kỵ. Về phần Thất Tử, hẳn hoàn toàn không có ý kiến. Vô luận làm sao thì bọn họ cũng sẽ ngồi chung một tọa kỵ. Hẳn chỉ muốn ôm mỹ nhân, mục đích đạt được là xong.

Nam nữ cùng tọa kỵ là chuyện “thường ngày ở huyện” cho nên lần này họ không hấp dẫn ánh mắt của người đi đường. Ngược lại, Hỉ Ca bị một đội nhân mã hấp dẫn ánh mắt. Chính xác là đoạn đối thoại của họ hấp dẫn cô.

Đám người đó hình như là thành viên cấp thấp của Khổ Độ gia tộc. Mặc dù trên người đeo gia huy (huy hiệu gia tộc) nhưng hiện tại mới 25-26 cấp mà thôi. Trong đó có một nam kiếm khách không dùng kình đội ngũ khi trò chuyện, kết quả làm cho Hỉ Ca nghe thấy một câu. Phản đồ Khuynh Thành kia chết là đáng!

Hỉ Ca nghe xong thì thất thần. Lần đụng độ kia cô đã quá đắc ý. Quên mất Minh Độ Thiên là người thâm trầm nhiều mưu mô. Cô từng là “bạn gái” của Khuynh Thành, vậy mà Sở Tiểu Ca lại không một chút do dự đi lên giết cô. Nhìn làm sao cũng thấy việc ấy có chỗ không đúng. Chỉ sợ hiện giờ em trai đã bị người ta gán cho cái danh “phản đồ” rồi trực xuất khỏi gia tộc.

“Làm sao vậy?” – Thất Tử cảm giác cơ thể của người trong lòng đột nhiên căng cứng, nhỏ giọng hỏi bên tai.

“Có chút phiền toái...” – Hỉ Ca muốn gọi cho em trai. Nghĩ nghĩ lại không làm. Tiểu tử kia phỏng chừng đang chịu đả kích lớn. Có điều nếu vì chuyện này mà nó không ngóc đầu lên nổi, nó không xứng là em trai của Sở Hỉ Ca. Vốn Hỉ Ca không hy vọng em trai đi theo Minh Độ Thiên. Bằng vào thực lực của em trai, muốn tự mình xưng bá một phương còn được, cần gì phải bán mạng vì người khác, nhất là loại người như Minh Độ Thiên. Chuyện lần này, xem như cho em trai thêm một cơ hội để bắt đầu lại từ đầu đi.

“Cần ta hỗ trợ sao?” – Nhìn thần sắc của Hỉ Ca đã khôi phục bình thường, Thất Tử cười mị mị hỏi.

“Người không phải rất cao giá à? Ta đây “mời” không nổi.” – Hỉ Ca bĩu môi. Trong lòng lại nghĩ, có lẽ thời gian sắp tới quả thật phải nhờ Thất Tử hỗ trợ.

Minh Độ Thiên đối đãi với phản đồ ra sao, Hỉ Ca biết rất rõ ràng. Cô đương nhiên không muốn em trai của mình bị người ta luân bạch. Đảo mắt nhìn, cũng chỉ có Thất Tử là có thể hỗ trợ. Giao phó em trai cho Thất Tử, cô cực kỳ an tâm. Điều lo lắng duy nhất là... không biết em trai có trở nên biến thái giống Thất Tử hay không?! Thích khách ti bỉ vô sỉ giống như Thất Tử, trong trò chơi chỉ cần một là đủ rồi, thêm một tên nữa, ai mà chịu cho nổi.

“Ta không ngại người lấy thân báo đáp a~” – Thất Tử nháy mắt cười.

“Nghĩ hay quá nhỉ?!” – Hỉ Ca không tức giận trước câu nói đùa của Thất Tử, chỉ liếc một cái sắc lẹm.

Về đến Cát Tường tửu lâu, Hỉ Ca nhìn thấy Tư Văn đang ngồi ngay ngắn đoạn trang trên ghế, nghiêm chỉnh cúi đầu nhìn xuống mũi chân, trong khi Mặc Phi thì ngồi ở phía đối diện, nghiêng rắng nghiêng lợi trừng mắt nhìn hắn đăm đăm, tựa hồ muốn dùng ánh mắt đâm vài lỗ thủng lên người Tư Văn. Xem ra PK cũng không thể giải quyết vấn đề giữa bọn họ rồi.

Đánh boss được đến 5 kiện trang bị, Cát Tường chỉ lấy ra 3 kiện. Cát Tường thu đai lưng của vũ giả. Thất Tử được một đôi giày thích khách. Tư Văn được một cái áo được sư. Mà Mặc Phi không được phân chia cái gì hết. Không có biện pháp, kiện cực phẩm trang bị của kiếm khách đã bị bạo rút. Đôi mắt của Mặc Phi gần như có thể phun ra lửa. Tư Văn rất biết điều, dịch dịch ghế ngồi ra xa một chút, ý đồ bảo trì khoảng cách an toàn với tên gia hỏa kia.

“Hỉ Ca, nghe Thôn Nguyên Bảo nói người đang tìm hắc bảo thạch?” – Cát Tường đưa bản vẽ cho Hỉ Ca, thuận miệng hỏi.

“Phải.” – Hỉ Ca gật đầu. Thất lạc quyền trượng liên hoàn nhiệm vụ của cô mới làm đến chương thứ 3 liền bị kẹt. Giai đoạn đầu mà còn gian nan như vậy, không biết 96 chương phía sau sẽ khó khăn đến mức nào.

“Người của ta ở Tây Vực Sa Hải đánh được một viên hắc bảo thạch, đợi thông đạo đại lục mở ra, ta sẽ gửi qua cho người. Về phần quặng thạch, sợ là nhất thời không thể thu thập nhiều quặng cấp cao như vậy, có lẽ phải gửi từng đợt nhỏ.”

“Vây cũng tốt.” – Hỉ Ca tiếp nhận hảo ý của Cát Tường. Khoả hắc bảo thạch là thù lao cho lần đánh boss đầu lĩnh. Còn quặng thạch là giao tình của bọn họ. Hỉ Ca không phải người thích làm màu. Đã xem Cát Tường là bằng hữu, cô liền không khách khí nhận đồ vật này nọ từ hắn.

“Khi nào thì Long Chiến lập bang hội? Hắn định xây ở địa phương nào?” – Thất Tử nằm dài trên ghế, mấy ngón tay không ngừng gõ nhịp trên mặt bàn, lưỡi biếng mồm miệng hỏi.

“Ở phía tây nam của Nam Uyên Thành. Xem ra hắn muốn đối đầu cùng Khổ Độ. Chính là không biết hắn có thể duy trì được bao lâu đây?”

Hỉ Ca có thể nghe ra từ trong câu nói của Cát Tường, bọn họ thật ra không ôm nhiều hy vọng đối với Long Chiến.

“Thực lực của Long Chiến kém xa Khổ Độ lắm à?” – Hỉ Ca cho tới bây giờ chưa từng nghe tên Long Chiến. Có lẽ anh ta là sao hôm mới mọc. Nhưng nếu có gan khiêu khích Khổ Độ, làm sao lại không có thực lực?

“Không thua kém nhiều lắm. Điều đáng tiếc là bên người Long Chiến không có một Chư Cát Hầu. Nói thật thì, một trợ thủ hữu dụng so với đám mồm mép lợi hại nhưng bại sự dư thừa sẽ giúp Long Chiến thành công nhanh hơn.” – Nhớ lúc đàm phán, người của Long Chiến dương dương tự đắc nói bọn họ không cần ngoại nhân giúp đỡ bảo vệ đại kỳ, Cát Tường không nhịn được lắc đầu cười khổ. Mà người phát biểu cái câu đao to búa lớn kia chính là trợ thủ đắc lực nhất của Long Chiến. Thật không hiểu trong đầu tên kia chứa cái gì.

Chẳng lẽ hắn cho rằng bản thân đã đủ cường đại để ngang hàng đối kháng với Khổ Độ hay sao? Lấy được Kiến Hội Lệnh chỉ là chuyện nhỏ. Mấu chốt là họ có thể bảo vệ sự sinh tồn của bang hội sau này hay không. Trong mắt Cát Tường, đám người Long Chiến căn bản là một bã hợp (tổ hợp cặn bã), mặc dù cá nhân từng người có thực lực rất tốt, nhưng muốn đối phó với Khổ Độ, này là nhiệm vụ bất khả thi.

“Chư Cát Hầu sao... thật ra hắn cũng có khắc tinh...” – Hỉ Ca thấp giọng nói nhỏ. Cô đột nhiên nhớ tới một người. Ngày xưa, mỗi lần Chư Cát Hầu đấu với người đó, hắn hoàn toàn không chiếm được một chút tiện nghi. Nếu ai có thể mời được người đó về dưới trướng, tuyệt đối là một trợ thủ đắc lực. Đáng tiếc, Hỉ Ca sau khi rời khỏi trò chơi liền không giữ liên lạc với ai, bây giờ muốn tìm cũng không biết đi đâu mà tìm.

“Long Chiến có thể trụ vững hay không chẳng liên quan gì với chúng ta. Chúng ta chỉ cần giúp hắn bảo vệ đại kỳ trong vòng 12 tiếng đồng hồ là xong nhiệm vụ.” – Thất Tử híp mắt nói.

“Đúng vậy. Ba tiếng sau chúng ta đi qua tổng đàn của Long Chiến.” – Cát Tường đứng dậy, gọi người mang thức ăn lên cho bọn họ bồi bổ thể lực.

Đầu bếp của Cát Tường từ lâu hiện tại đã có thể chế biến ra các món ăn có công dụng gia tăng trạng thái (tạm thời). Mấy món này cực kỳ quý hiếm và đắt giá. Nhưng đây là lão bản muốn dùng, tiền tài liền trở thành râu ria.

Đại khái 2 tiếng sau, cả bọn đã ăn uống no nê. Năm người đứng dậy, cùng đi đến tổng đàn của Long Chiến.

50. Chương 50: Người Chết Ta Sống (thượng)

Bang hội thành lập đầu tiên của đại lục đúng là có nhiều phúc lợi. Tổng đàn của Long Chiến rất gần với Nam Uyên Thành. Vị trí địa lý rất tốt. Theo lời Cát Tường nói thì khối đất này hệ thống tặng không cho Long Chiến, là phần thưởng cho bang hội thành lập đầu tiên. Hèn gì Long Chiến khẳng khái bỏ ra một số tiền lớn để mua Kiến Hội Lệnh. Bởi vì tính qua tính lại, hần căn bản không hề lỗ vốn, thậm chí có thể nói là lời to. Đất đai trong trò chơi Thịnh Thế không phải quý giá bình thường, dùng câu “tắc đất tắc vàng” cũng không khoa trương. Số người có tư cách để thành lập bang hội ở Thịnh Thế toàn là dân có tiền. Phải biết rằng, một khối đất dùng để xây tổng đàn bang hội trị giá ít nhất là 30 vạn kim tệ a.

Lúc bọn Hỉ Ca đến, người tham gia bảo vệ đại kỳ đã tụ tập đông đủ. Trong đó Hỉ Ca nhìn thấy một số khuôn mặt quen quen, là những người từng được Cát Tường chỉ định tham gia đánh boss đầu lĩnh, số lượng không nhiều. Vốn Thứ chưa bao giờ dựa vào số lượng để thủ thắng, Thứ chỉ lựa chọn tinh anh trong tinh anh. Bọn họ được tính là chủ lực của lần thủ bang này. Những người còn lại thì không biết là người của Long Chiến hay ngoại nhân Long Chiến mời tới giúp đỡ.

Về mặt Long Chiến cực kỳ ngưng trọng. Sợ là hần vừa nhận được tin tức gì không may hay ho. Dựa theo tính cách của Minh Độ Thiên, hôm nay anh ta nhất định sẽ đến. Mà cũng không biết có chuyện gì, khi bọn Hỉ Ca xuất hiện, đa số người ở đây nhìn họ với ánh mắt không mấy tốt.

“Các người tới rồi.” – Trừ bỏ Long Chiến, những người còn lại không một ai lên tiếng chào hỏi.

Hỉ Ca có chút nghi hoặc liếc nhìn người đi bên cạnh, sau đó nhỏ giọng hỏi: – “Nè, không phải người lại giết người của Long Chiến mà bị họ phát hiện đó chứ?”

Đừng hỏi vì sao cô lại hỏi một câu quái dị như vậy, bởi vì đối với Thất Tử mà nói, chuyện gì cũng có thể xảy ra.

“Chắc vậy?!” – Thất Tử không xác định trả lời. Lúc mới bắt đầu người của Long Chiến cũng xem như nhiệt tình đối đãi, như thế nào bây giờ lại nhìn họ như cừu nhân? Bọn họ có làm cái gì sai trái đâu a!

“Ừ, đã tới.” – Cát Tường căn bản không nhìn đến không khí quỷ dị ở xung quanh, điềm đạm nhìn mọi người chào hỏi. Còn không đợi hần cười hết câu, đã có người xông ra.

“Ca, bọn họ tới làm gì?” – Giọng nói tức giận nghe hơi quen tai, Hỉ Ca nghiêng đầu ngó, thì ra là Long Khố Nhi. Đối với cô bé này, Hỉ Ca hoàn toàn vô lực. Nhà ai có thể dưỡng ra một đứa con như vậy a! Đúng là gia môn bất hạnh!

“Khố Nhi, trở về.” – Long Chiến nhíu mày, giọng răn đe, sau đó hướng Cát Tường cười cười – “Em gái của ta không hiểu chuyện cho lắm, mọi người bỏ qua.”

“Không sao. À, lần này thủ bang, Long bang chủ định an bài như thế nào?” – Cát Tường căn bản không thèm chấp nhất. Nếu tùy tiện một câu có thể làm cho hần nổi giận, hần đã không thể ngồi ở vị trí lão bản hiện tại.

“Chuyện này...” – Long Chiến xấu hổ gãi đầu – “Ta cảm thấy hai bên tách ra thì tốt hơn. Chúng ta thủ phía tây cùng phía nam. Các người thủ phía đông cùng phía bắc, như thế được không?”

Phía tây cùng phía nam của tổng đàn đều nhìn ra biển, không trực diện với Nam Uyên Thành, nói cách khác, căn bản là người của Minh Độ Thiên sẽ khó lòng đánh thẳng vào từ hai nơi đó. Mà hai hướng Thứ trấn giữ mới chính là chiến trường thực sự của lần đối đầu này. Đúng là biết lợi dụng! Hỉ Ca cười lạnh. Thảo nào Cát Tường lại đánh giá thấp Long Chiến. Người như anh ta, vĩnh viễn không thể trở thành bang chủ của một đại bang hội. Quá hèn yếu!

“Nếu Long bang chủ đã nói vậy, liền như vậy.” – Cát Tường hoàn toàn không một chút ngạc nhiên, tựa hồ đã sớm biết Long Chiến sẽ bỏ trí như vậy.

Kỳ thật Long Chiến trong lòng có chút xấu hổ. Hành vi của hắn, nói khó nghe, là khiến Thứ trở thành vật hy sinh. Người trong bang phần lớn không tán thành chuyện hắn bỏ ra 50 vạn kim tệ mua Kiến Hội Lệnh. Mọi người cho rằng Thứ lấy giá quá cao. Hơn nữa, họ tự nhận định không cần đến Thứ, họ cũng có thể đánh bại hoàng kim mỹ nhân ngư để đoạt Kiến Hội Lệnh.

Sau khi thành lập bang hội, mọi người không ngừng ở bên tai hắn nói tới nói lui, muốn hắn phải bảo đảm Thứ không thể chiếm được tiện nghi gì nữa. Kết quả chính là mọi người nghĩ ra bố cục thủ vệ lần này. Cho dù bản thân Long Chiến thấy bố cục này có chút quá phận nhưng lại không thể bãi quyết ý kiến của tập thể.

Người của Thứ đến không nhiều lắm, khoảng 50 người. Nhóm Hỉ Ca trấn giữ hướng đông, theo chân bọn họ chỉ có một đội ngũ (5 người). Những người còn lại bị điều sang hướng bắc.

Liếc mắt bốn phía liền thấy sự khác biệt, hơn 300 người của Long Chiến chia ra thủ ở hai góc mà nhóm 50 người của bọn Cát Tường thì thủ hai góc còn lại. Nhìn cỡ nào là buồn cười!

Hỉ Ca đứng ở một góc sáng sủa của tổng hội, xuất ra thông tấn khí, gọi cho em trai.

“Chị hai, tìm em có chuyện gì?” – Thanh âm của Sở Tiểu Ca vẫn như trước, tràn đầy sức sống, giống như chưa từng gặp phải chuyện gì đả kích. Sự thật thì... cậu đang ở điểm hồi sinh. Cấp bậc từ 33 rút xuống 31. Sát thủ mà Khổ Độ muốn đi giết cậu không phải là người bình thường. Cậu đã rất cẩn thận rồi, vậy mà vẫn bị giết thêm một lần.

“Trong chốc lát, chị đại khái sẽ đánh nhau với Minh Độ Thiên. Em có muốn tham gia không?”

“Chị đánh? Chị điên sao?” – Sở Tiểu Ca kinh ngạc.

Minh Độ Thiên là cấp bậc gì. Chị hai lại là cấp bậc gì. Căn bản không phải cùng một tầng cấp a. Sở Tiểu Ca chưa bao giờ nghĩ rằng chị hai nhà cậu lại có đủ thực lực để đối phó Minh Độ Thiên. Điều làm cậu tò mò là... vì cái gì chị hai luôn có ý đối địch với Minh Độ Thiên?

“Chị không điên. Chị là đang nói thật. Em đến hay là không? Lại nói, nếu em không đến, sau này sẽ không có cơ hội tốt như vậy nữa đâu.” – Kỳ thật Hỉ Ca không đủ tự tin có thể đối phó Minh Độ Thiên. Bất quá cô tin tưởng, chỉ cần có Thất Tử ở đây, cô ở một bên trợ giúp, vậy thì đối phó Minh Độ Thiên cũng không phải chuyện gì khó. Mặc dù cô rất muốn tự tay giết Minh Độ Thiên, có điều cô biết chính mình còn chưa có thực lực “một kích tất sát” (đánh một chiêu là có thể giết chết người ngay lập tức).

“Để em suy nghĩ.” – Sở Tiểu Ca cất thông tấn khí, cảm giác có chút hỗn loạn. Giống như cậu rất sùng bái vị thích khách xuất hiện trên video tuyên truyền của trò chơi, cậu đồng dạng sùng bái Minh Độ Thiên như vậy. Là lòng kính sợ cường giả. Đại khái do kính sợ lâu ngày thành thói quen, Sở Tiểu Ca không hề có ý định xem Minh Độ Thiên là địch nhân.

Thời gian thủ bang chỉ mới bắt đầu, không khí còn rất tĩnh lặng, chẳng có gió thổi cỏ lay gì hết. Lần này phải thủ bang liên tục 12 giờ, Hỉ Ca không muốn thần kinh của mình cứ trôi qua trong căng thẳng, vì thế cô lôi kéo Thất Tử qua một bên chơi game.

Trong Thịnh Thế, khi đánh quái, người chơi thỉnh thoảng lùm được mấy thứ nhỏ nhỏ không có công dụng gì cả, chỉ dùng để giải trí khi nhàn chán. Hỉ Ca từng lùm được một bộ ngũ kì (hình như là cờ vây hay cờ ca-rô gì đó).

Thế là, dưới ánh mắt mở lớn của tất cả mọi người, Hỉ Ca cùng Thất Tử ở một bên chơi vui đến quên trời quên đất. Làm chuyện lén lút đã đành, Thất Tử còn cố tình chọc cho Hỉ Ca cười. Kết quả, trong khi ai cũng căng mắt thẳng lưng thì ở một góc tổng đàn lại vang lên tiếng cười thanh thúy của Hỉ Ca.

Trừ bỏ Long Chiến vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh, toàn bộ thành viên của Long tộc đều liếc mắt khinh bỉ nhìn hai người họ.

“Ở đây không phải là chỗ để các người liếc mắt đưa tình. Thật không biết xấu hổ.” – Long Khố Nhi âm thanh rất nhỏ. Hỉ Ca hoàn toàn không nghe thấy. Những người khác đều không nói gì nhưng biểu hiện trên mặt cũng quá rõ ràng.

Hai tiếng sau, vẫn đứng canh ở cửa đông, sắc mặt của Cát Tường rớt cuộc biến đổi, quay đầu nói với Thất Tử và Hỉ Ca: “Đến rồi. Khoảng 300 người.”

“Vừa đủ.” – Thất Tử hạ con cờ màu đen xuống, nhìn một hàng 5 con cờ nối đuôi nhau (a, đúng là chơi cờ ca-rô), khoe môi cong lên, hàn ý trong ánh mắt khiến người khác phải rùn mình.

“Về sau không chơi nữa.” – Hỉ Ca phẫn hận cướp mấy con cờ trong tay Thất Tử đem cất vào hộp. Không thể ngờ, chơi cờ ca-rô mà cô lại thua thảm hại như vậy. Quá dọa người. Đừng ngạc nhiên vì sao Hỉ Ca lại giận dữ. Nữ nhân vốn là như vậy!

“Đừng giận. Nếu không lần sau ta cho người thắng?” – Thất Tử sợ nhất khi Hỉ Ca giận dữ, cố tình chường mặt qua dỗ ngọt.

“Người lần sau cởi hết quần áo, ta với người quyết đấu một trận!” – Hỉ Ca tức giận trừng mắt.

Thất Tử nhún vai: – “Muốn chiêm ngưỡng thân hình vạm vỡ của ta thì người cứ nói thẳng, sao lại lấy cớ này nọ chứ, ta có bao giờ cự tuyệt người đâu a~”

Nghe lời vô sỉ của Thất Tử, toàn bộ thành viên của Thứ đều che miệng cười trộm, bất quá mọi người rất tự giác, không hề quay đầu nhìn đến hai người. Ai cũng sợ chọc giận Hỉ Ca, cô hội ghi tạc trong lòng, sau đó sẽ âm thầm trả thù.

“Đừng náo loạn nữa. Hỉ Ca, người để ý huyết lượng của lão đại, một lát nữa đem Minh Độ Thiên giết chết!”

Lúc này người của Khổ Độ đã phân thành 4 nhánh, mà hướng đông chính là đội ngũ do Minh Độ Thiên dẫn đầu. Vừa đúng 10 người, không nhiều hơn, không ít hơn.

51. Chương 51: Người Chết Ta Sống (hạ)

Ba hướng kia đều đã lao vào đánh, chỉ có hướng đông vẫn còn bình chân như vại, không ai chịu động thủ trước.

Minh Độ Thiên mặc trên người một áo bào màu bạc, trong tay cầm cây hồn thương tử phẩm tốn 7 ngàn kim tệ mua về từ hội đấu giá. Hỉ Ca đánh giá qua trang bị của anh ta, ngoại trừ mấy thứ trang sức màu mè không phải cực phẩm, toàn bộ trang bị khác đều là hàng tử phẩm. Những người trong đội ngũ của anh ta cũng đều trang bị tận răng. Xem ra vì lần tấn công này, Khổ Độ tốn kém không ít.

Bên này, Thất Tử đưa mắt nhìn Minh Độ Thiên rồi nghiêng đầu xem biểu tình trên mặt Hỉ Ca.

“Ta muốn biết, lúc trước là ai đã giết ta?” – Minh Độ Thiên cầm cây hồn thương, đứng trước cửa đông, sắc mặt bình tĩnh hỏi.

Hỉ Ca nghe lời anh ta nói xong liền nhú mi. Cô bỗng nhiên nhớ tới video tuyên truyền trò chơi. Minh Độ Thiên nói “lúc trước”, không lẽ muốn nói tới thời kỳ beta, trận quốc chiến kia? Hỉ Ca quay đầu nhìn Thất Tử. Kết quả thấy Thất Tử nhe răng giả mặt quỷ trên cô. Nếu thích khách áo trắng quả thật là người của Thứ, chỉ sợ trừ bỏ Thất Tử, không còn ai khác.

“Làm sao, muốn tìm ta báo thù?” – thanh âm miễn cưỡng của Thất Tử vang lên. Bộ dáng lười nhác, tựa hồ hẳn căn bản không xem Minh Độ Thiên vào mắt.

“Là người?” – Minh Độ Thiên chợt nhớ lần trước đã gặp người này ở Hải hoàng cung. Bất quá lúc ấy anh chỉ để ý đến Hỉ Ca, chưa từng liếc mắt nhìn người khác – “Có hứng thú đấu một trận không? Ta thua, người của ta sẽ rời đi. Người thua, người của người phải rút lui.”

Thất Tử chính là đối thủ của Minh Độ Thiên, vô luận là ở ngoài đời hay ở trong trò chơi.

Minh Độ Thiên cho tới bây giờ chưa từng có đối thủ ngang tầm. Sự xuất hiện của Thất Tử làm anh phản ứng không kịp. Tử vong lần đó, đối với anh mà nói, là một đả kích nhưng cũng là một chờ mong. Rốt cuộc, đã có người đủ sức chơi đùa cùng anh.

“Người có chắc chắn không?” – Hỉ Ca hỏi trên kênh đội ngũ. Cô hiểu Minh Độ Thiên, nếu không nắm chắc 10 phần, anh ta sẽ không tùy ý động thủ. Mặc dù cô luôn tin tưởng thực lực của Thất Tử, vẫn không kìm được lo lắng hỏi một câu.

“Nói thật hả? Không có.” – Thất Tử nhướn mày – “Bất quá, hần nhất định sẽ chết.”

“Ta nghe nói được sư đứng ở vị trí thứ nhất trên BXH là người của Khổ Độ. Không bằng chúng ta 2 đấu 2 đi.” – Thất Tử cười như tỏa nắng.

“... Được.” – Không riêng gì Thất Tử, Minh Độ Thiên cũng đồng dạng không đủ tin tưởng. Bọn họ hai người nếu so sánh tổng lực cá nhân mà nói, thua kém là rất khó đoán. Bất quá nếu cộng thêm được sư, anh chiếm ưu thế hơn. Minh Độ Thiên không rõ vì sao Thất Tử lại đưa ra một đề nghị ưu đãi cho mình như vậy, dù sao anh vẫn đáp ứng.

Khi đưa ra đề nghị 1 vs 1, Minh Độ Thiên vốn muốn đánh bạc (cá cược), thành công 50-50. Hiện tại, anh nắm chắc 80%. Minh Độ Thiên lại không biết, Thất Tử bây giờ đã thắng chắc 100%.

“Hỉ Ca, người sẽ không thừa dịp ta đang lâm nạn mà chạy trốn chứ?” – Thất Tử kéo Hỉ Ca đi ra cửa phía đông, về mặt u oán hỏi.

“Thời khắc mấu chốt, ta sẽ.” – Hỉ Ca trả lời không chút lưu tình, đâm cho Thất Tử một dao.

“Người không mang theo được sư?” – Minh Độ Thiên vốn nghĩ Thất Tử sẽ mang theo Tư Văn, không ngờ Thất Tử lại kéo Hỉ Ca. Mặc dù Ngũ Linh được công nhận là được sư đứng đầu trên BXH, nhưng Minh Độ Thiên biết Thứ có một nam được sư mà thực lực còn mạnh hơn cô ta.

“Dẫn theo nam nhân rất phá hoại không khí à.” – Thất Tử cùng Hỉ Ca dừng lại ở khoảng cách 20 thước so với vị trí Minh Độ Thiên đang đứng.

Thời kỳ beta, Thất Tử là một kích gây sát Minh Độ Thiên. Hai người không phải đối đầu trực diện cho nên cũng không biết thực lực chân chính của đối phương ra làm sao nếu chính diện PK.

Hỉ Ca thừa dịp quan sát vị nữ được sư đứng ở phía sau Minh Độ Thiên. Sắc mặt cô ta rất bình tĩnh, bàn tay nắm chặt thanh được sư màu tím. Được sư mạnh nhất Thịnh Thế, Hỉ Ca có nghe nói qua, chính là không ngờ cô ta quen biết Minh Độ Thiên.

“Chuẩn bị xong rồi, vậy bắt đầu đi.” – Cát Tường đứng ở cổng ngoài, trên mặt mang theo ý cười. Sự thật thì từ lúc Thất Tử kéo Hỉ Ca đi ra ngoài, bọn hần đã hoàn toàn yên tâm. Không phải bọn hần tin tưởng Thất Tử, mà là bọn hần tin tưởng Hỉ Ca.

Đừng cho Hỉ Ca là nữ nhân mà làm, khi cùng người ta đánh nhau, hành vi của Hỉ Ca còn đáng khinh bỉ hơn Thất Tử. Hỉ Ca có thể đúng lý hợp tình quăng được sư của đội ngũ ra ngăn trở công kích của kiếm khách. Bọn họ khi cùng nhau tổ đội đánh quái, Tư Văn cho tới bây giờ cũng không dám đứng gần Hỉ Ca, bởi vì hần sợ không cẩn thận một chút liền bị Hỉ Ca quăng ra làm tám lá chắn.

Dĩ nhiên Hỉ Ca không phải không có đạo nghĩa, cô nắm giữ thời gian phóng kỹ năng rất chuẩn, tuyệt đối sẽ không khiến đồng đội tử vong. Trải qua thời gian dài ma luyện, kỹ thuật thêm huyết của Hỉ Ca mặc dù còn thua Tư Văn nhưng cũng không kém bao nhiêu. Cảnh giới cao nhất của được sư là trong nháy mắt có thể hồi huyết cho đội hữu đang bị thương. Cái này phải bồi dưỡng trong một thời gian dài mới tìm ra cảm giác “thời điểm đúng” được. Vì đào tạo kỹ thuật này, bọn Thất Tử ăn không ít khổ sở.

Sau khi Cát Tường hô “bắt đầu”, Thất Tử liền ẩn thân. Hỉ Ca cảm pháp tượng, chậm chậm lui về phía sau. Kiếm khách có một kỹ năng gọi là đâm sâu, phạm vi 15 thước, nháy mắt vọt tới bên người địch nhân, kéo dài trong 2 giây. Hỉ Ca là sợ Minh Độ Thiên đối với cô ra tay, anh ta chỉ cần vậy một cái, mạng nhỏ của cô liền tiêu đời. Ngũ Linh vẫn đứng gần Minh Độ Thiên. Hiện tại 30 cấp được sư không có công kích kỹ năng nào lợi hại, cho nên Ngũ Linh chỉ cần để ý thêm huyết cho Minh Độ Thiên là được. Dù sao một mình Minh Độ Thiên cũng đủ sức đối phó với 2 người.

Bang! một tiếng va chạm. Thân ảnh của Thất Tử xuất hiện sau lưng Minh Độ Thiên. Chủ thủ của hân chỉ cách cần cổ Minh Độ Thiên 2cm bởi vì đã bị thanh cự kiếm của Minh Độ Thiên chặn rớt. Hai người hướng đối phương nhe răng cười, sau đó không chút lưu tình bắt đầu công kích lẫn nhau. Phạm vi công kích của cả hai đều rất nhỏ. Vài lần Hỉ Ca muốn động thủ nhưng sợ làm rối loạn tiết tấu của Thất Tử nên lại thôi. Hơn nữa, Hỉ Ca nhìn ra, Thất Tử tựa hồ chơi rất vui.

Đứng ở bên kia, Ngũ Linh cũng đồng dạng không động thủ. Hai người con gái đều có chung một ý tưởng. Ngay cả khi huyết lượng của Minh Độ Thiên giảm còn một nửa, Ngũ Linh vẫn chưa có ý định muốn ra tay.

Hai tên nam nhân thì liên tục ra chiêu, người chết ta sống, Minh Độ Thiên chém cho Thất Tử một kiếm thì Thất Tử cũng đâm trả một đao. Khi Thất Tử đánh ra một cái bạo kích, huyết lượng của Minh Độ Thiên cuối cùng rớt xuống còn 2700. Đương nhiên tình trạng Thất Tử cũng không khá hơn là mấy.

Lúc này, Ngũ Linh rút cuộc động thủ. Khi Ngũ Linh huy động được sử muốn cấp Minh Độ Thiên thêm huyết, một cái băng tiễn màu lam đã ở ngay trước mắt. Ngũ Linh đành thu tay về để tự hồi huyết cho bản thân, sau đó mới thêm huyết cho Minh Độ Thiên. Thuật sĩ cho dù công kích cao, cũng không thể trong vài chiêu liền lấy được mạng người, Ngũ Linh căn bản không xem công kích của Hỉ Ca vào mắt. Minh Độ Thiên nhìn thấy Hỉ Ca công kích Ngũ Linh, bất quá hân không rãnh tay để xử lý cô, phải giải quyết xong Thất Tử thì mới có thời gian đối phó Hỉ Ca.

Đây chính là sai lầm của Minh Độ Thiên. Quá xem nhẹ Hỉ Ca. Quá xem nhẹ công kích của cô.

Hỉ Ca đeo lên danh hiệu Hắc Hải Thảm Phán Giả, trong vòng 2 giây phóng liền 2 cái băng trùy, lần thứ hai còn ra bạo kích, trực tiếp lấy đi 3000 huyết lượng của Ngũ Linh. Mặc dù Ngũ Linh có hơn một vạn huyết lượng, nhưng bị Hỉ Ca liên tục công kích, căn bản không kịp hồi huyết.

“Linh, thêm huyết cho ta.” – Minh Độ Thiên cùng Thất Tử giao đấu đã muốn đến giai đoạn mấu chốt, huyết lượng của cả hai đều gần cạn. Lúc này, Minh Độ Thiên buộc phải lên tiếng hối thúc Ngũ Linh.

Ngũ Linh liền buông tha cho chuyện tự hồi huyết, tập trung toàn bộ kỹ năng hướng vào Minh Độ Thiên. Trong vòng 3 giây, huyết lượng của Minh Độ Thiên hồi phục hơn phân nửa, mà huyết lượng của Ngũ Linh thì cạn kiệt, thi thể cô đơn nằm cách Hỉ Ca chừng 10 thước.

Hỉ Ca nắm chặt pháp trượng trong tay, ánh mắt có chút phức tạp nhìn vào trận đấu trước mặt. Hận một người, có phải dễ dàng như vậy hay sao, không màng đến chuyện người đó từng là mối tình đầu của mình?!

Thời điểm huyết lượng của Thất Tử chỉ còn 500, hân vẫn tĩnh như không, chẳng lên tiếng thúc giục Hỉ Ca thêm huyết, mà thừa dịp lúc công kích còn liếc Hỉ Ca, nháy mắt cười một cái.

Hỉ Ca nhìn thấy nụ cười của Thất Tử, trên mặt bất giác cũng mỉm cười, phát phát tay, huyết lượng của Thất Tử nháy mắt phục hồi 7 phần.

“Thất Tử...” – Hỉ Ca nhẹ giọng gọi một tiếng, ánh mắt nhìn chằm chằm Minh Độ Thiên. Có một số việc, chung quy phải chấm dứt thôi. Nếu đã hiểu ra vì sao lúc trước Minh Độ Thiên cấp cho cô vị trí kia, vậy thì bây giờ cô còn tâm tâm niệm niệm cái gì nữa.

Thất Tử sững sốt, dừng tay, sau đó hân thấy Hỉ Ca ném ra 2 cái băng trùy hướng ngay ngực Minh Độ Thiên. Hai con số đỏ chói xuất hiện trước mắt mọi người -2490 -3014

Minh Độ Thiên ngã xuống, trên mặt vẫn là biểu tình “không thể tin”. Cho dù Thất Tử là một thích khách có lực công kích cực cao, nhiều nhất cũng chỉ có thể lấy đi của hân khoảng 2000 huyết lượng mà thôi. Không ngờ công kích của Hỉ Ca còn muốn cao hơn?!

“Cát Tường, đánh đi.” – Hỉ Ca quay đầu hướng Cát Tường mỉm cười. Minh Độ Thiên đã chết. Nếu còn không giết đám người Khổ Độ thì thực xin lỗi với chính mình à. Về phần giao ước mới này, Hỉ Ca rất tự giác... quên đi.

“Ra tay giết ta, cần phải trả một giá rất đắt.” – Sở Tiểu Ca cầm chủ thủ dính đầy máu, mỉm cười nhìn thi thể dưới chân.

52. Chương 52: Hoa Đào Của Sở Lão Cha

(hoa đào ở đây ý chỉ tình nhân này nọ)

Khi Sở Tiểu Ca xuất hiện, người của Khổ Độ liền xôn xao. Kỳ thật rất nhiều người của Khổ Độ đối với chuyện Sở Tiểu Ca bị ghép vào tội phản đồ vẫn còn chưa tin tưởng. Nhưng hiện giờ cậu xuất hiện ở đây, lại giúp đỡ Thứ giết chết Chư Cát Hầu, cậu có nói mình trong sạch, sợ rằng không ai chịu tin.

Nếu đã muốn rời khỏi Khổ Độ, Sở Tiểu Ca sẽ không để ý người ta nghĩ gì về cậu. Oán cừu đã kết, cần gì giả mù sa mưa. Có thù thì báo, vậy thôi. Đây là tính cách của người nhà họ Sở.

Sau khi Minh Độ Thiên chết, một được sư khác trong đội định cứu sống hắn, đáng tiếc Thất Tử không cho người ta cơ hội, một kích giết sát được sư duy nhất còn lại của Khổ Độ. Không có được sư, Khổ Độ chính là cá nằm trên thớt. Bọn Hỉ Ca cơ bản là xuống tay tàn sát. Thất Tử và Sở Tiểu Ca đều là thích khách có lực công kích cao, hơn nữa còn biết ẩn đòn, chính là đối thủ khó lòng phòng bị nhất.

Minh Độ Thiên không hồi địa phủ. Anh nằm đó nhìn toàn bộ người của mình bị giết sạch mới thôi.

Ba hướng khác của tổng đàn, tình hình lại không mấy khả quan. Tuy đội ngũ do Minh Độ Thiên dẫn đầu tiến đánh cửa đông, nhưng sự thật thì đội chủ lực của Khổ Độ lại tập trung ở phía nam.

Thấy cửa phía nam sắp bị người công phá. Bọn Hỉ Ca liếc mắt nhìn nhau. Hỉ Ca rất muốn giả lơ, bắt quá người ta thường nói “cửa đi thay người”, xem như nể mặt 50 vạn kim tệ vậy.

Để lại một đội ngũ trông giữ cửa phía đông, Hỉ Ca cùng Thất Tử trực tiếp chạy sang phía nam hỗ trợ. Về phần Sở Tiểu Ca, giết Chư Cát Hầu đã đủ tiêu trừ oán hận. Dù sao cậu cùng người Khổ Độ giao tình một thời gian, quan hệ không tồi, cậu không có hứng thú ra tay với đồng đội cũ. Cho nên ngay khi Chư Cát Hầu hồi địa phủ, Sở Tiểu Ca liền rời đi. Hỉ Ca không nói gì. Mỗi người có cách giải quyết sự việc khác nhau, cô không muốn bắt buộc em trai.

Lúc này cửa nam đã gần bị công phá hoàn toàn. Người của Long tộc chết rất nhiều. Bọn họ chiếm ưu thế hơn được một chút là nhờ vào địa hình, bởi vì toàn bộ bang chúng đều lựa chọn điểm sống lại ngay bên trong tổng đàn, cho nên dù thực lực kém hơn Khổ Độ nhưng bọn họ vẫn miễn cưỡng ngăn cản được thế tấn công của địch.

Trên đường chạy qua cửa phía Nam, Hỉ Ca nhìn thấy Long Khố Nhi đang giao đấu với một thích khách. Hỉ Ca xoay đầu, làm bộ như không thấy, chạy qua công kích một tên Khổ Độ khác. Cũng không biết mọi người của Thứ sao lại ỷ ỷ đến vậy, dù ai đang đứng gần Long Khố Nhi, đánh tới đánh lui làm sao cũng nhất quyết không xử lý tên thích khách kia hộ cô bé, kết quả làm cho cô bé thật sự bị giết chết.

Người của Long tộc không phải bị mù, bắt quá bọn họ lại không thể nói gì. Đến lúc này, Long tộc đều hiểu, thực lực của Thứ không kém như bọn họ đã nghĩ. Người ta ngay cả lão đại của Khổ Độ còn có thể giết, cỡ nào khùng bố a. Nếu lần này không có Thứ hỗ trợ, sợ rằng ngay cả một cái cửa tổng đàn họ cũng không giữ nổi.

Hai phe chiến đấu liên tục trong mấy giờ. Người của Khổ Độ còn khoảng 100 người. Long tộc thì còn nguyên số lượng, bắt quá mỗi người đều rất ít nhất 2-3 cấp. Tổn thất của Thứ chẳng đáng kể, nhiều người còn chưa chết lần nào.

Lúc này, hình như nhận được tin tức từ Minh Độ Thiên, người của Khổ Độ đồng loạt rút lui.

“Sớm biết dễ dàng như vậy, chúng ta tự mình thủ bang là được rồi, còn lãng phí tiền làm gì.” – Long Khố Nhi sau khi chết qua 4 lần liền có thái độ cực kỳ bất mãn với bọn Hỉ Ca. Rõ ràng ở gần ngay bên cạnh, vậy mà không ai chịu ra tay giúp đỡ. Thế là ngay khi cuộc chiến chấm dứt, Long Khố Nhi bắt đầu hoạch họa.

Hỉ Ca nhún vai, từ chối cho ý kiến. Cô chính là có ý đó, thì làm sao?! Mà đây chỉ là khởi đầu thôi, về sau, nếu gặp lại Long Khố Nhi, cô tuyệt đối sẽ không nương tay. Hỉ Ca tự nhận mình không phải là người rộng lượng.

Cát Tường nhìn Long Khố Nhi, không nói gì, quay người trở về thủ ở cửa đông. Người của Khố Độ cũng không xuất hiện trở lại. Thực làm cho người ta thất vọng. Vốn tưởng Minh Độ Thiên chẳng dễ dàng buông tha như vậy. Nhưng mọi người thủ đủ 12 giờ cũng không thấy ai đến đánh nữa.

“Cảm ơn các người đã hỗ trợ.” – Sau khi hệ thống tuyên bố Long tộc kiến bang thành công, Long Chiến đi đến trước mặt Cát Tường, nói lời khách sáo.

“Không cần khách khí. Chúng ta nhận tiền nên phải làm việc thôi. Cáo từ.” – Cát Tường cười cười, liếc mắt nhìn Long Khố Nhi. Hắn đảm bảo, sau lần giao dịch này, bọn hắn sẽ không cùng Long tộc ký giao kèo gì nữa.

Đội thông đạo đại lục mở ra, Minh Độ Thiên sẽ nhanh chóng thành lập bang hội, khi ấy mới thực sự là thử thách của Long tộc. Bất quá, Long tộc rốt cuộc sẽ có kết quả ra sao, này không liên quan gì đến Thứ.

“Vậy ta không tiến.” – Long Chiến nhìn thấy sự lạnh nhạt của Cát Tường, nhịn không được có chút xấu hổ.

Sau khi rời khỏi Long tộc, Hỉ Ca đi theo Cát Tường lấy vài mỏ quặng cấp 3 cùng một ít bản vẽ lam phẩm, sau đó một mình chạy đến điểm thợ rèn để luyện độ thuần thực kỹ năng. Rèn vũ khí suốt 2 tiếng, xem thành quả cùng tiêu hao phẩm không sai biệt lắm, Hỉ Ca liền ngừng tay, đem toàn bộ vũ khí lam phẩm 40 cấp vừa đúc xong quăng vào kho hàng, nói lời chào với bọn Thất Tử, hạ tuyến đi nghỉ ngơi.

“Chị hai, nhanh như vậy đã xuống sao?” – Hỉ Ca vừa mở cửa phòng ngủ đã thấy Sở Tiểu Ca và Quan Tả đang ăn cơm, nhìn đồng hồ, không ngờ đã 2 giờ trưa.

“Sao bây giờ hai người mới ăn cơm?” – Hỉ Ca ngồi xuống, Quan Tả đi vào bếp xới cho Hỉ Ca một chén cơm.

“Em vừa hạ tuyến, anh họ thì mới trở về.” – Sở Tiểu Ca trả lời.

Hỉ Ca gật đầu. Xem ra tối hôm qua Quan Tả không trở về, hôm nay vừa về đến nhà liền bị em trai lôi kéo bắt đi nấu cơm. Nghĩ nghĩ, anh họ xem như là tinh anh (người tài giỏi), vậy mà phải loay hoay trong bếp nấu nướng, hình như không đúng cho lắm. Hỉ Ca trầm tư, xem ra cô phải bồi dưỡng em trai thành thần bếp a, bằng không ngày nào đó Quan Tả rời đi, ai lãnh trách nhiệm nuôi cơm cho cô?!

“Đúng rồi, chị hai, mẹ vừa gọi điện thoại cho em, muốn chị về nhà một chuyến. Hình như mẹ có chuyện trọng yếu muốn nói với chị.” – Sở Tiểu Ca nén cười nhìn Hỉ Ca, vẻ mặt “sung sướng khi thấy người gặp nạn”.

“Xú tiểu tử, em lại đi cáo trạng cái gì hử?” – Hỉ Ca trừng mắt nhìn, khẳng định tiểu tử này lại nói xấu cô. Chỉ cần nghĩ đến người mẹ bạo lực của mình, Hỉ Ca nhịn không được run rẩy.

“Em cái gì cũng chưa nói nha. Dù sao thì trên điện thoại, có vẻ mẹ đang rất bất mãn với chị. Bà nhấn mạnh là chị phải về nhà gặp mặt, bằng không bà sẽ chạy qua đây.”

Em trai phẩy tay. Haiz~ ai bảo chị hai cho tới bây giờ còn không có bạn trai, lại không chịu đi ra ngoài, mẹ sợ chị hai bị ế nên đành ra mặt thay chị a.

Ăn cơm chiều xong, Hỉ Ca về phòng thay đồ, mặc một bộ trang phục nhẹ nhàng màu trắng, đem tóc cột lên cao, sắc mặt âm trầm đi ra khỏi nhà. Hẳn giờ này papa còn ở công ty, Hỉ Ca tính đi tìm papa trước, hỏi thăm tình hình một chút, tránh cho chuyện cô vừa bước qua cửa liền bị mẹ giáo huấn.

Công ty của papa hơi xa, đi đường mất độ một tiếng, Hỉ Ca nhìn nhìn trời, thời tiết không tệ lắm, có nắng nhưng không hanh nóng, dạo này cô toàn ru rú trong nhà, thế này vừa lúc, Hỉ Ca quyết định đi bộ đến công ty. Tản bộ khoảng nửa giờ, Hỉ Ca đột nhiên cảm giác có điểm không đúng. Cô luyện võ thường xuyên, tinh thần đặc biệt mẫn cảm, nếu có người cứ nhìn chăm chăm, cô sẽ cảm giác được. Trên đường, người đến người đi rất nhiều, chính là không biết vì sao, Hỉ Ca cảm giác có người đi theo cô, nhưng cô tìm thế nào cũng không nhận ra ai đang theo dõi mình. Thần kinh cứ căng thẳng như thế cho đến tận lúc bước vào công ty của lão cha, lúc này Hỉ Ca mới nhẹ nhàng thở ra.

Trong đại sảnh công ty, cô gái ở quầy tiếp tân có ngoại hình rất động lòng người, âm thanh lại thánh thót dễ nghe, đáng tiếc cô ta không nhận biết Hỉ Ca. Cô ta rất lịch sự ngăn Hỉ Ca ở ngoài cửa. Thật tình, muốn gặp chính cha ruột của mình mà còn phải thông báo lấy hện a. Hỉ Ca lại không mang theo di động bên người. Cô nói cô là con gái của tổng giám đốc, kết quả không ai chịu tin!

Nhân viên lễ tân xem như là người tốt, mặc dù không tin vào thân phận của Hỉ Ca nhưng vẫn gọi điện lên văn phòng hỏi thăm thử. Đáng tiếc không gặp tổng giám đốc, mà gặp nữ thư ký mới nhậm chức của tổng giám đốc. Vị thư ký lạnh lùng trả lời một câu: “Giám đốc không có con gái” sau đó “bang” một tiếng đập máy.

Hỉ Ca ngốc lảng, cô không được thừa nhận!!!!

Bất quá, đã đến đây thì Hỉ Ca sẽ không trở về dễ dàng như vậy. Đại sảnh công ty có phòng chờ, Hỉ Ca bắt đầu đi đến sofa ngồi xuống. Còn một tiếng nữa mới tan tầm, Hỉ Ca gác chân ngồi đọc báo để tiêu phí thời gian.

Một tiếng sau, Hỉ Ca xem hết toàn bộ tạp chí trên bàn, lúc này mới thấy papa đi ra từ thang máy chuyên dụng. Sở lão cha thoát nhìn như mới 35-36 tuổi. Đi phía sau là một cô gái trẻ tuổi, ánh mắt nhìn ông mê đắm.

“Papa.” – Hỉ Ca hướng Sở lão cha ngoắc ngoắc.

“Bảo bối, con đến lúc nào? Sao không đi lên?” – Sở lão cha nhìn thấy con gái liền sửng sốt, chạy vội qua cười nói.

“Vì sao ư? Một giờ trước, con bị thư ký của papa chặn lại. Con đề nghị a... papa vẫn nên tìm một nam thư ký trung thực thì hơn.” – Hỉ Ca liếc nhìn cô gái phía sau lão cha, cười lạnh nói.

“Ách... nữ nhi a, này cũng không phải lỗi của cô ấy.” – Sở lão cha có chút xấu hổ.

“Hử? Cô ấy có thông tri cho papa sao? Vậy có thể nói cho con vì sao papa không cho con đi lên hay không?” – Hỉ Ca mỉm cười xán lạn.

Papa của cô dù rất sợ mù mù, nhưng điều này không có nghĩa ông không đào hoa. Điều Hỉ Ca khó hiểu nhất là, hoa đào của lão cha toàn là những cô nương trẻ tuổi, thậm chí có người còn sà sà tuổi với cô nữa. Rất nhiều cô gái bạo gan đánh chủ ý muốn trở thành tình nhân của lão cha. Hỉ Ca nhìn vẻ mặt say đắm của nữ thư ký liền nhún mày không ưa. Lão cha còn dám nói xạo để đỡ tội cho cô ta. Vấn đề không đơn giản rồi!

53. Chương 53: Cuộc Chiến Ở Nhà Ông Nội

Kết quả? Sở lão cha bởi vì một đóa hoa đào nho nhỏ mà bị Hỉ Ca la hét một trận, kế tiếp là bị lừa ký một hiệp ước bất bình đẳng. Hiệp ước đó là, papa phải giúp cô thu phục mù mù!

Hỉ Ca không thềm chấp nhất với nữ thư ký kia. Căn cứ theo hiểu biết của cô về papa, sau chuyện này, Sở lão cha sẽ không giữ cô ta lại. Hành vi ái mộ cấp trên là điều bình thường, nhưng cô ta dám vượt quyền, đây tuyệt đối không thể tha thứ.

Chở con gái bảo bối về đến nhà, Sở mù mù đã bày một bàn lớn thức ăn chờ sẵn. Bàn ăn của Sở gia là loại bàn dài dùng cho việc tụ hội cả một đại gia tộc, Hỉ Ca vẫn luôn thắc mắc không hiểu họ mua cái bàn dài như vậy để làm gì, chẳng lẽ còn muốn nằm ngủ trên đó luôn?

Trên bàn ăn, từ đầu này đến đầu kia, đầy ắp thức ăn, Hỉ Ca chỉ nhìn thôi đã thấy kinh hãi. Ăn hết đồng này, cô còn mạng để trở về sao?

“Con gái a~ đến đến, lại đây ăn cơm.” – Sở mù mù vừa thấy Hỉ Ca bước vào nhà, ngay lập tức tiến tới, tươi cười kéo tay cô, về phần Sở lão cha... trực tiếp bị ngó lơ.

Trong lúc ăn cơm, Hỉ Ca một mực gấp thức ăn, hết bên này đến bên kia, đầu cũng không thềm ngước lên. Sở mù mù nghiêng răng nghiêng lợi một phen, rốt cuộc nhẫn nại không được.

“Con gái a~ con cùng Quan Tả sống chung cảm giác thế nào?” – Sở mù mù hai mắt tỏa sáng, chỉ thiếu hai trái tim màu hồng bay bay ra nữa thôi.

“Không phải trong nhà còn có Tiểu Tiểu sao? Làm sao lại nói là 2 người sống chung được.” – Hỉ Ca còn chưa trả lời, Sở lão cha đã lên tiếng cứu nguy. Sở mù mù hung hăng trừng mắt liếc khiến ông ghen hợm.

“Con gái à, Quan Tả rất tuần tú đi. Trước giờ chắc con chưa gặp qua ai đẹp trai như cậu ấy đi...”

Hỉ Ca vô lực cúi đầu, rất muốn rên rỉ một tiếng, cô cần bản còn chưa gặp qua nam nhân nào a.

“Ai nói thế, con trai chúng ta còn đẹp hơn. Ai dám nói Tiểu Tiểu không tuần tú, tôi liền đánh hất.” – Sở lão cha lại lớn tiếng phản bác.

Nếu nhìn kỹ, có thể phát hiện trên đầu Sở lão cha đã đầy mồ hôi lạnh. Ông chính là đang mạo hiểm tính mạng đó. Không biết đến buổi tối sẽ bị bà xã dùng chiêu số gì để đối phó ông đây. Bạo lực gia đình a~

“Ông cầm miệng. Nói nữa, tôi bắt ông ăn hết bàn đồ ăn này!” – Sở mù mù “ba” một tiếng, đem đôi đũa bẻ gãy thành hai đoạn. Trời biết, đũa tre thời đại này có bao nhiêu bền chắc. Cỡ nào khí lực mới có thể bẻ gãy chúng nó nha.

Một tiếng sư tử hồng của Sở mù mù khiến lão cha âm thầm gạt lệ, liếc nhìn con gái một cái xem như ra hiệu “papa không giúp được, con tự lo đi” sau đó lão cha cúi đầu ngoan ngoãn ăn cơm.

“Bảo bối, con xem, cũng không ai chịu con. Không bằng con đồng ý Quan Tả đi. Mẹ thấy tiểu tử đó đối với con cũng là thật tình...” – lời nói trong miệng Sở mù mù thật là có tư vị.

Cái câu “không ai chịu”, đây là đang dả kích hay là đang an ủi người ta vậy?!

“Mẹ, anh ấy không thích con.” – Kỳ thật, Hỉ Ca muốn nói “con không thích anh ta”, nhưng này không phải điểm mấu chốt. Mấu chốt là “kỹ thuật” nói chuyện, bởi vì ở trước mặt Sở mù mù, nhất định phải uyển chuyển lèo lái.

“Ai nói thế? Tiểu tử kia gặp mẹ còn nói nó rất thích con a!” – Sở mù mù vỗ bàn đứng lên.

“Mẹ, đó là lời nó khách sáo thôi. Mẹ không cần tin là thật.” – Nghe mù mù nói, Hỉ Ca sững sốt một chút nhưng rất nhanh liền bình tĩnh lại, chắc đây là hiểu lầm. Cô cùng Quan Tả mới gặp mặt thời gian ngắn trước đây. Nói câu thích cô, rất khó tin tưởng đi.

“Nó dám lừa cô nãi nãi ta. Ta đem hất đánh gãy chân.” – nói được hai câu liền muốn bạo lực. Thật không hiểu lão cha thế nào chịu được. Hỉ Ca nhất thời đồng tình đưa mắt thương cảm nhìn lão cha.

“Bà xã, tôi đi thư phòng.” – Sở lão cha nhìn thấy nước miếng tung bay, mắt thấy gió lốc càng thổi càng lớn, ông vội vã muốn chạy trốn.

“Đi cái gì mà đi. Con gái ông không ai chịu cưới, ông thế nhưng không thèm lo lắng. Nó rốt cuộc có phải do ông sinh ra hay không hả?!” – Sở mù mù trừng mắt nhìn ông chồng.

“... Tôi... vốn không thể sinh con...” – Sở lão cha nhỏ giọng biện bạch, vẻ mặt ủy khuất như cô vợ nhỏ bị ông chồng già răn đe. Thế là Sở mù mù lại một phen lớn tiếng “tấy não” ông chồng.

Hỉ Ca âm thầm cảm cúi ăn. Về phần lời nói vừa rồi của lão mẹ, trực tiếp ném qua sau đầu là được. Rốt cuộc đến 9 giờ tối, Sở lão cha đã muốn ngủ gục trên bàn ăn, còn Hỉ Ca thì che miệng ngáp lên ngáp xuống.

“Thôi, không nói nữa, đi ngủ.” – Hỉ Ca không cần biết lão mẹ tự quyết định cái gì, điều duy nhất cô nghe thấy lúc này chính là câu “ân xá”. Đại từ đại bi quan thế âm bồ tát! Rốt cuộc cô đã được phóng thích trở về ngủ.

Ngày hôm sau, trời còn chưa sáng hẳn, Hỉ Ca đã chui lên xe của papa trốn về nhà. Đáng tiếc, cuộc sống dầu sôi lửa bỏng của cô chỉ mới bắt đầu mà thôi.

Giữa trưa, Sở lão cha và Sở mù mù mang theo hai vali hành lý tiến vào nhà hai chị em, bảo rằng: “phải ở cùng con cái để bồi dưỡng tình cảm.”

“Papa, mẹ muốn làm gì?” – Hỉ Ca kéo lão cha qua một góc, hoảng sợ hỏi.

“À... mù mù nói người đã đồng ý cho bà đến ở. Papa là đi ăn theo thôi.” – Sở lão cha thương cảm vỗ vai con gái. Không biết vì cái gì bà xã lại ưng ý tiểu tử Quan Tả kia. Dù sao, ông chỉ cần nghe lời là được.

“Con đi nhà ông nội. Đừng nói cho mẹ mẹ.” – Hỉ Ca quyết định chạy trốn. Chịu đựng mẹ mẹ một ngày là đủ rồi. Cô không muốn về sau mỗi ngày đều phải trải qua trong tình cảnh “sinh tử nguy hiểm”.

Hỉ Ca đi bộ 2 tiếng đồng hồ trên sơn đạo mới nhìn thấy cổng trang viên. Vừa đúng lúc nhìn thấy vài người đang đi ra từ Sở gia. Cầm đầu là một nam nhân khoảng độ 30 tuổi. Cặp kính đen che khuất ánh mắt sắc lạnh. Vẻ mặt của anh ta rất lạnh khốc. Bộ dáng cực suất. Trên người mặc một bộ tây trang màu xám, thủ công cắt may rất khéo. Anh ta cao ít nhất 1m9, làm cho người ta có cảm giác bị áp bức. Có thể nói, anh ta là nam nhân đẹp trai nhất mà cô từng gặp. Chính là Hỉ Ca có trực giác anh ta rất nguy hiểm.

Lúc Hỉ Ca đi tới, mơ hồ nghe thấy một trung niên nam tử đeo kính gọng vàng nói cái gì... phải dùng thủ đoạn, nhưng ông ta còn chưa nói hết câu đã bị ánh mắt sắc lém của nam nhân đi đầu chặn miệng.

Nhìn thấy Hỉ Ca, ánh mắt nam nhân hiện lên một tia sáng. Hỉ Ca liếc mắt nhìn; lướt qua bọn họ, hơi hơi nhú mi, ngay cả chào hỏi cũng không thèm làm, để bọn họ đứng bên ngoài, đi vào nhà đóng sầm cửa lại.

Vào bên trong, Hỉ Ca mới phát hiện không thấy bà nội đâu. Mà ông nội... đang cầm chén bát quăng ném lung tung, lại mắng chửi rất kịch liệt. Ngạc nhiên nha. Rất khó thấy được thời điểm ông nội nổi giận như vậy.

“Con bà nó, xú tiểu tử kia nghĩ hần là ai vậy, dám uy hiếp lão tử, muốn đồ vật này nọ của lão tử, nằm mơ đi!” – lúc Hỉ Ca đi vào, chính là nghe ông nội đang chửi mắng lời này.

Hỉ Ca đứng dựa cửa, thật sâu cảm thán, ông nội ngay cả lúc nổi giận cũng rất lý trí nha. Ít nhất không đập phá mấy thứ ngoài phòng khách, biết chạy vào nhà bếp đập bể chén bát rẻ tiền.

“Ông nội, làm sao vậy?” – Hỉ Ca nhìn ông nội nửa ngày mới lên tiếng hỏi.

“A... không có việc gì. Ông không vừa mất mấy cái chén này thôi.” – Sở ông nội nhìn thấy cháu gái thì xấu hổ cười, vừa rồi thật kích động, có người vào nhà mà cũng không phát giác ra.

“Thật sao? Vậy về sau ông ăn cơm bằng chén gỗ đi.” – âm thanh ôn hòa của bà nội gầm lên, trực tiếp đâm thủng màng nhĩ của ai đó.

“Đừng mà bà xã... tôi không phải cố ý~”

Hỉ Ca nhún vai, haiz, hôm nay Sở gia xuất hiện quá nhiều “hỏa bạo” a~

Bên ngoài trang viên, một chiếc trực thăng chậm rãi cất cánh, bay khỏi phạm vi của Sở gia. Hỉ Ca hí mắt nhìn, nam nhân kia đang ngồi ở ghế phó lái, vẻ mặt cao thâm khó lường, đoán không được ý nghĩ của hần.

“Nữ nhân kia... là Sở Hỉ Ca?” – nam nhân hỏi người bên cạnh.

“Đúng vậy.”

“Một giờ sau, ta muốn toàn bộ tư liệu của cô ấy.”

Sở Hỉ Ca? Cháu gái cưng của Sở lão nhân? Có đáng giá để ta tiêu phí thời gian hay không? Đôi mắt nam nhân nhú lại, khúc miệng nổi lên một nụ cười lạnh.

Chạy tới chạy lui, thế là qua hết một ngày, cuối cùng Hỉ Ca có thể ở nhà ông nội ngủ an ổn. Sở mẹ mẹ đối với Sở ông nội rất kính trọng, tuyệt đối sẽ không dám đuổi theo Hỉ Ca đến đây. Ít nhất, trong vòng một tuần tới, Hỉ Ca sẽ không có chuyện gì nguy hiểm đến tính mạng.

Đêm đến, Hỉ Ca nằm ở trên giường, đem mũ trò chơi đội lên. Cô lúc chạy trốn vẫn thực bình tĩnh, không quên mang theo mũ giáp.

Tiến vào trò chơi, Hỉ Ca liền nhận được tin nhắn của em trai. Sở Tiểu Ca báo rằng, mẹ ở nhà nổi trận lôi đình, cậu cùng papa đều bị đuổi ra phòng khách ngủ. Đây là hình phạt để tiêu trừ oán khí của mẹ.

Tán gẫu cùng em trai một lúc, Hỉ Ca nhận được tin nhắn của Cát Tường. Cấp bậc hiện tại của bọn họ đều không sai biệt lắm, có thể đi thăm dò vực sâu tầng 2. Vì thế mọi người ước định gặp nhau ở vực sâu tầng 1.

Hỉ Ca đáp ứng sẽ đến nhưng đầu tiên cô chạy vội tới Hiệp hội lính đánh thuê, phát ra một cái yêu cầu thu thập hắc trăn châu vô thời hạn, mỗi trăn châu trả 5 ngàn tệ. Vì muốn nuôi dưỡng tiểu giọt nước mê ngủ của mình, Hỉ Ca đành nhịn đau mà xuất tiền túi mua thức ăn cho nó.

Sau đó, cô ghé tiệm tạp hóa mua chút thức ăn. Sau khi trò chơi nâng cấp, thực phẩm giúp bổ sung thể lực xuất hiện không ít thứ mới mẻ. Trong đó chiếm đa số là các loại bánh ngọt. Hỉ Ca thích ăn ngọt, thế là cô mua hơn 10 cái bánh ngọt. Một cái bánh ngọt có thể bảo trì thể lực trong một ngày. Hỉ Ca – trong tình trạng thể lực đầy mãn – ăn 4 cái bánh ngọt, bị kích phát hiện, hệ thống phán định cô bị bội thực, tất cả trạng thái giảm 30%...

54. Chương 54: Dân Nhập Cư Lậu

Khi Hỉ Ca đến vực sâu cũng không nhìn thấy bọn Cát Tường. Ban đầu cô còn tưởng họ đến trễ, nên ở một bên vừa đánh quái vừa đợi. Qua một hồi lâu, vẫn không thấy ai đến. Lúc này, cô lại phát hiện có vài người lạ mặt đang lảng vảng xung quanh. Những người này trên đỉnh đầu đều gắn tên công hội, bất quá không phải “Long tộc” mà là một công hội tên “Liệp Sát Bang” (liệp sát = sát thủ).

Nam Uyên đại lục mới có một công hội duy nhất, không có khả năng xuất hiện công hội thứ hai nhanh như vậy. Những người này... là từ đâu tới? Hỉ Ca có chút kinh ngạc, bất quá cô không tò mò đi qua hỏi thăm người ta.

Vài người trong số kia đang mang hồng danh, phỏng chừng ở trong này giết qua không ít người rồi. Hỉ Ca tự biết, một chọi 20 là hành vi cực kỳ ngu xuẩn. Cho nên, cô hoàn toàn xem như không thấy bọn họ, tiếp tục ở bên cạnh đánh quái.

Lại qua một hồi lâu, vẫn không thấy động tĩnh gì từ bọn Cát Tường. Hỉ Ca nhin không được mở thông tấn khí, thế nhưng không liên hệ được với cả 4 người. Đồng thời lúc này, những người lạ mặt cũng phát hiện ra sự tồn tại của Hỉ Ca. Có điều, bọn hắn dường như còn đang suy xét gì đó, chưa có ý muốn động thủ.

Cái loại ánh mắt nhìn chằm chằm này làm cho Hỉ Ca rất không thoải mái, nhưng hiện giờ cô không có tâm tư đi quản bọn hắn. Ở trong Thịnh Thế, trừ phi ngoạn gia tự động đóng thông tấn khí thì chỉ có lúc ở địa phủ mới không thể dùng mà thôi. Nói như vậy, không lẽ cả 4 người Thất Tử đều chết hay sao?

“Phó hội trưởng, nữ nhân này có phải là đồng bọn của đám kia không? Có hay không muốn thu thập cô ta?” – ở khoảng cách không xa, 20 người quây quanh một nam thuật sĩ, một người nhỏ giọng hỏi.

“Trước quan sát đã rồi tính. Lần này chúng ta đụng phiền phức rồi. Mục nội nó, ta biết không khi nào bọn kia lại có lòng tốt đem nhiệm vụ đơn giản quảng cho ta. Vốn nghĩ cái tên Thất Tử chỉ là sát thủ độc hành, ai mà biết sau lưng hắn lại có chỗ dựa lớn chứ.” – Vị nam thuật sĩ ngồi trên mặt đất, vẻ mặt phẫn hận, giờ nắm đầm quơ trong không khí.

“Làm sao có thể. Không phải trước khi đi chúng ta đã cẩn thận điều tra rồi sao?” – Kiếm khách bên cạnh hỏi.

“Huyết Xương nói hắn đã bị người ta giết 7 lần rồi. Mà mỗi lần Thất Tử đều không xuất hiện với cùng một đội ngũ. Hiện giờ hắn trốn trong Nam Uyên Thành không dám đi ra ngoài.”

“Sao lại như vậy? Chẳng lẽ cái tên Thất Tử kia là người của Khổ Độ?”

“Không đúng. Người của Minh Độ Thiên làm sao có thể xuất hiện trên bảng ám sát. Mấy cái quy định biến thái của Khổ Độ không phải người chưa từng nghe qua. Mặc kệ như thế nào, chúng ta vừa đến liền đắc tội với một thể lực không biết tên. Hy vọng không gây chuyện quá lớn.” – lông mày nhíu chặt, vị thuật sĩ tuy ngoài miệng nói như vậy nhưng trong lòng lại thập phần lo lắng. Hắn biết, phiền toái lần này không thể giải quyết một cách dễ dàng được.

Huyết Xương là thích khách, có thể ẩn thân, vì muốn trốn những người kia, hắn đã muốn hoàn toàn ẩn thân luôn, vậy mà không biết làm sao vẫn bị phát hiện, sau đó ở ngay cửa vực sâu bị người giết chết. Mà không chỉ giết chết bình thường, hắn bị người ta dùng khỗn thi trói lại, đem treo ở đầm lầy cho cá sấu cắn đến khi khỗn thi hết hiệu lực. Rõ ràng những người kia có thể động thủ đối phó với bọn họ nhưng lại không tiến vào vực sâu, rốt cuộc là có ý tứ gì? Thuật sĩ suy nghĩ nát óc nhưng cũng không thể lý giải được.

Hiện tại nhiệm vụ đại lục đã xuất hiện. Đa số mọi người vì phần thưởng hấp dẫn của hệ thống mà rục rịch, mặc dù thông đạo còn chưa khai thông, nhưng có thể tìm các khe hở, theo đó đi xuyên qua đại lục khác làm nhiệm vụ. Vì họ không đi theo con đường hợp pháp, thế nên thời gian cư trú chỉ được 3 ngày. Trong 3 ngày này, họ sẽ mang danh hiệu “dân nhập cư lậu”, mỗi lần giết người, điểm tội ác là gấp đôi. Nhưng đồng dạng, lúc giết người, xác suất bạo dẫn cũng sẽ cao gấp đôi.

20 người này chính là dân nhập cư lậu.

Liệp Sát Bang là bang hội nổi danh của đại lục Băng Nguyên ở cực bắc. Không những họ nổi tiếng vì là bang hội thành lập đầu tiên trong tứ đại lục mà còn vì toàn bộ thành viên bang hội đều là những người có hứng thú với băng ám sát.

Lần này bọn hắn theo khe hở chui qua đây, một là vì phải làm nhiệm vụ ở vực sâu, hai là có hứng thú với người đứng đầu băng ám sát của Nam Uyên đại lục. Chính là không nghĩ tới khi bọn hắn đang làm nhiệm vụ lại gặp bọn Thất Tử cũng tới vực sâu làm nhiệm vụ. Tình hình sau đó... không cần nói chi tiết làm gì.

Bọn Thất Tử cho dù có lợi hại nhưng 4 người cũng không thể đấu lại 20 người. Sau khi 4 người bị giết, mỗi người bạo rút một kiện tử phẩm trang bị. Có thể nói là tổn thất thảm trọng.

Ngược lại, bên phe Liệp Sát Bang cũng bị đả kích không nhỏ. Nhiệm vụ ở vực sâu này là do thích khách Huyết Xương nhận, là loại nhiệm vụ đoàn đội, không có Huyết Xương, bọn hắn căn bản không thể đi xuống vực sâu tầng 2. Mà Huyết Xương trong lúc đánh nhau thì bị giết, tay chân nhanh đến ngu ngốc, chưa đợi người cứu đã chạy đi sống lại ở Nam Uyên Thành. Không nghĩ tới, có đi không có về. Cho nên vấn đề hiện giờ càng thêm phức tạp.

Vấn đề thứ nhất, những người đang mang hồng danh không có biện pháp vào thành, còn những người không bị hồng danh cũng không dám tiến vào thành, bởi vì sợ sẽ gặp tình trạng giống như Huyết Xương, có thể vào không thể ra. Vấn đề thứ hai, bọn hắn là dân nhập cư lậu, không có bản đồ của Nam Uyên đại lục, căn bản không biết địa điểm đánh quái nào để rửa hồng danh.

Hệ thống quy định, ngoạn gia bị hồng danh cần một giờ đánh quái mới tẩy được một điểm tội ác. Nhưng nếu biết địa danh chuyên dùng để tẩy sát khí thì có thể chỉ cần nửa giờ. Bọn hắn mỗi người đều có hơn 10 điểm tội ác, nếu trong thời gian cư trú ở Nam Uyên đại lục mà không tẩy hết sát khí, rất có thể sẽ trở thành tội phạm bị truy nã.

Bảng truy nã là do ngục giam phát hành, giết một người trên bảng truy nã sẽ được ban thưởng rất hậu hĩnh, ngoạn gia nào cũng sẽ động tâm, đến lúc đó, bọn hắn muốn khóc cũng không kịp.

“Hồng Phấn Yên Chi, ngươi mang huynh đệ không bị hồng danh vào Nam Uyên Thành. Ta mang những người bị hồng danh đi tẩy sát khí.” – Thuật sĩ lo lắng nửa ngày mới hạ quyết tâm. Hắn mới không tin bọn người kia lại thần thông quảng đại đến nỗi có thể đem toàn bộ bọn hắn giết sạch được.

“Đã biết phó hội trưởng. Anh chính mình cẩn thận, chúng ta trở về lại gặp.” – Hồng Phấn Yên Chi dẫn đám người đi trước. Đám còn lại đều là hồng danh, sau khi lượn một vòng ở vực sâu, cuối cùng nhìn thấy chỉ còn mỗi Hỉ Ca đang ở đây.

Kỳ thật Vốn dĩ có vài người đến vực sâu đánh quái. Chính là nhìn thấy một đám hồng danh đi tới đi lui, ai cũng rét run. Trời biết, bọn hồng danh này có phát cuồng lên rồi đem họ giết chết hay không. Thế là còn chưa đợi người ta động thủ, toàn bộ ngoạn gia đều co giò chạy thẳng. Không thể không thừa nhận, mang theo hồng danh đi nghênh ngang bên ngoài hiệu quả rất không tồi.

Hỉ Ca vốn cũng tính thu tay trở về, đến giờ còn không liên hệ được với Cát Tường, chẳng rõ đã xảy ra chuyện gì. Cô muốn quay về Cát Tường từ lâu hồi thăm một chút. Chính là cô còn chưa kịp đi liền thấy một đám hồng danh hướng về bên này.

“Có việc gì không?” – Hỉ Ca đánh chết một thủ vệ vực sâu, nhặt lên mấy ngân tệ, sau đó đứng dậy từ tốn hỏi.

“Xin chào, ta gọi là Ẩn Sát.” – Thuật sĩ cầm đầu tươi cười ấm áp hướng Hỉ Ca chào hỏi.

“Ừ, ta biết.” – Hỉ Ca chỉ chỉ lên đầu của hắn. Bị hồng danh thì không thể che dấu tính danh. Một cái tên đồ lét lập lờ bay tới bay lui, cô cũng không phải bị cận thị.

Lời nói của Hỉ Ca làm cho Ẩn Sát có chút xấu hổ. Ở Cực Bắc Băng Nguyên, chưa có nữ nhân nào nói chuyện với hắn bằng khẩu khí như vậy. Cơ bản là hắn đi đến đâu cũng được nữ ngoạn gia sùng bái vây quanh. Đáng tiếc, nơi này không phải Băng Nguyên. Huống hồ, cho dù hắn có nổi tiếng thế nào, Hỉ Ca cũng sẽ không sùng bái hắn.

“Xin hỏi, người một lát có bận chuyện gì hay không?”

Câu hỏi của Ẩn Sát làm cơ mặt Hỉ Ca giật giật. Hỏi ngu ngốc thế? Không có chuyện làm thì lên tuyến làm cái quái gì.

“Người cần gì cứ nói thẳng.” – Hỉ Ca uyển chuyển hỏi, cô không phải kì thị gì hắn.

“À... ta muốn nhờ người giúp chúng ta tìm địa phương tẩy sát khí. Người xem chúng ta...” – Ẩn Sát quay đầu nhìn huynh đệ của mình, sau đó hướng Hỉ Ca lộ ra một nụ cười khổ.

Hỉ Ca lộ ra vẻ mặt ngốc lảng, giống như không biết hắn vừa nói cái gì.

“Cái kia... chỉ cần người giúp chúng ta, ta có thể tặng người một kiện tử phẩm trang bị thích khách.” – Ẩn Sát lấy ra một kiện tử phẩm trang bị đưa cho Hỉ Ca, sau đó ngượng ngùng cười – “Trên tay ta không có trang bị thuật sĩ, thật xin lỗi, bất quá người có thể dùng cái này để đổi lấy trang bị khác.”

“Cũng được. Mà ta muốn hỏi, các người là ở đại lục nào đến?” – Hỉ Ca cầm hộ thủ, trong mắt hiện lên một tia quỷ dị. Thông đạo còn chưa khai mở, nhưng gặp được vài dân nhập cư lậu cũng không phải là sự việc kỳ quái.

“Cực bắc Băng Nguyên. Chúng ta là người của bang hội Liệt Sát Bang.” – Ẩn Sát nhanh miệng trả lời. Thuận tiện bổ sung thêm câu sau, hắn muốn xem phản ứng của Hỉ Ca. Kết quả, Hỉ Ca chỉ gật đầu, không nói gì thêm.

Liệt Sát Giả, cô chưa từng nghe qua. Bang hội này xem như là tinh tú mới mọc. Là do hội phó của bang hội đứng hàng thứ 3 trong thời kỳ beta tách ra thành lập. Trên diễn đàn, Liệt Sát Bang rất nổi tiếng, số lượng thành viên rất đông. Nghe nói hấp dẫn nhất chính là, thành viên Liệt Sát Bang ai ai cũng thuộc hàng tuần nam mỹ nữ. Ở Cực Bắc Băng Nguyên, Liệt Sát Bang có không ít người “hâm mộ”, thậm chí còn có vài bang hội “fangirl” hay “fanboy” luôn. Tuy nhiên, với người lười dạo chơi diễn đàn như Hỉ Ca mà nói, mấy vấn đề này chỉ là mây bay, cô cơ bản không thêm chú ý đến.

“Tẩy sát khí vẫn nên đi quỷ thôn mới tốt. Giết quái thuộc hắc ám hệ là nhanh nhất. Đi thôi.” – Hỉ Ca nghĩ nghĩ, không mở thông tấn khí mà gửi một tin nhắn cho Thất Tử.

Không lâu sau, Hỉ Ca nhận được thông tấn khí của Thất Tử. Bấm nhận liền nghe được tiếng nói sang sảng của hắn: “Hỉ Ca a~ người ở vực sâu sao?”

“À... ta muốn đi Tây Sơn quỷ thôn một chuyến, trở về lại tìm người.”

“Người đi tẩy sát khí?” – Thất Tử là hồng danh cuồng (khoái giết người để bị hồng danh đến phát cuồng), đương nhiên biết quỷ thôn là địa phương dùng để làm gì.

“Không. Ở vực sâu gặp vài vị bằng hữu.”

“Nga~” – Thất Tử cười quỷ dị.

Sau đó Hỉ Ca tắt thông tấn khí, quay đầu nhìn Ẩn Sát cười cười: – “Đi thôi.”

55. Chương 55: Thợ Săn? Con Mồi?

Tây Sơn quỷ thôn cách vực sâu khá xa. Nguyên một đám đều là kẻ có tiền. 8 người 8 con thiên mã. Một hàng thiên mã chạy trên đường, toàn bộ ngoạ gia nhìn thấy đều nhanh chóng nhường đường, nguyên một đám hồng danh, đứng cản trở chỉ có nước chết nha.

Thấy ngoạ gia chạy vòng tránh bọn hắc, mấy người trong đội ngũ nhin không được phá ra cười. Thậm chí có người còn nói, Nam Uyên đại lục ngoạ gia toàn là bọn có lá gan nhỏ.

Hỉ Ca cười ngựa chạy đằng trước, cô nghe thấy lời kia nhưng không có phản ứng gì.

Mà Ân Sát cũng không khống chế thuộc hạ. Trong nhận thức của hắn, mấy lời kia không có gì là không đúng. Bọn hắc vốn quen thói cao cao tại thượng, không xem ai vào mắt, theo bản năng luôn cho rằng bản thân là nhất đẳng (đẳng cấp cao).

“Phía trước chính là Tây Sơn quỷ thôn. Nhưng phải đợi đến buổi tối thì quái mới xuất hiện. Bây giờ các người có thể ở xung quanh đây soát quái chờ. Phỏng chừng đến ngày mai là có thể tẩy sạch sát khí.” – Hỉ Ca ngồi trên lưng ngựa, chỉ vào ngọn núi trọc lóc ở phía xa. Nam Uyên không thịnh hành cảnh vật núi non trùng điệp, ngọn đồi nhỏ xấu xí này cũng miễn cưỡng được xưng là “sơn”.

“Người không phải đang gạt người đó chứ.” – Thấy Hỉ Ca nói xong liền muốn đi, một nam nhân có giọng nói lớn nhất trong đám ra tay ngăn cản, ánh mắt đánh giá Hỉ Ca.

Hỉ Ca liếc mắt: – “Tin hay không tùy người. Dù sao ta đã dẫn các người đến nơi.”

Cô không có hứng thú cùng bọn hắc chơi đùa. Nếu rời đi chậm một chút, có lẽ sẽ không xem được kịch vui. Cô chỉ thích xem diễn, không phải thích diễn a!

“Chờ một chút, người có thể hay không đợi đến buổi tối mới rời đi.” – Hỉ Ca lách qua tên thích khách kia, kết quả vẫn bị Ân Sát ngăn cản thêm lần nữa.

Lần này cô muốn cười. Đây là muốn giam lỏng sao? Ở trong trò chơi, quả nhiên chuyện hấp dẫn gì cũng có thể xảy ra. Ngay cả loại người tuyệt tình trong truyền thuyết cũng xuất hiện.

“Nếu ta nói không thì sao?” – Nhướn mày hỏi, cô chính là không thích bị uy hiếp.

“Nếu vậy... thật có lỗi.” – Ân Sát khóe miệng nổi lên một tia cười lạnh. Nếu không đáp ứng, liền bắt cô nhả ra thứ vừa ăn được. Không ai có thể chiếm tiện nghi của Liệp Sát Bang.

“Thật không??” Ân Sát, nhấn người đeo trên tay là tử phẩm thiên hoàng đi. Nhấn này khá nổi danh à nha.” – Hỉ Ca bình tĩnh nhìn Ân Sát, trên mặt không có một tia dao động – “Hồng danh sẽ bạo rút trang bị tốt nhất trên người, xác suất hẳn là 70% đi. Người tin hay không, trong vòng vậy 8 người, ta có thể thành công giết người, sau đó ôm luôn chiếc nhẫn?”

Ân Sát ngốc lăng một chút, lại nhìn biểu tình của Hỉ Ca, nét mặt khẽ biến hóa. Không nghĩ tới hắn lại bị một nữ nhân uy hiếp. Vừa rời ở vực sâu, hắn vốn nghĩ Hỉ Ca bắt quá là loại đại tiểu thư, tiến vào trò chơi toàn dùng tiền để đập trang bị. Hiện tại nhìn lại, thoát nhìn không giống lắm.

Biểu tình trên mặt Hỉ Ca quá mức hồ hững, cái loại tự tin này làm cho Ân Sát nảy sinh một tia khiếp đảm. Mỗi câu mỗi chữ đều làm hắn không yên. Lỡ như Hỉ Ca thật sự có thực lực này thì sao? Tử phẩm 35 cấp thiên hoàng nhẫn, có thể đeo đến 60 cấp, giá trị không phải vài ngàn kim tệ có thể mua được. Hơn nữa, đây là nhẫn do bang chủ cấp cho hắn, chính vì vậy hắn mới đứng được ở vị trí này. Nếu làm mất, có thể nói hắn sẽ đánh mất địa vị ở Liệp Sát Bang.

“Nếu không có việc gì nữa, ta đây cáo từ.” – Hỉ Ca cười mà như không cười liếc nhìn Ân Sát, sau đó quay đầu ngựa, chậm chậm rời đi.

Sau khi ra khỏi phạm vi Tây Sơn, Hỉ Ca mới vội tăng tốc, thả lỏng dây cương, nhìn bàn tay đã đỏ đầy mồ hôi của mình, cô thở dài một hơi. Vừa rồi, cô cố gắng biểu hiện bình tĩnh cùng tự tin, sự thật thì cô không nắm chắc gì hết, làm sao có thể ở giữa 8 người vây công, giết được Ẩn Sát chứ. Hai người cũng không phải chỉ thua kém vài cấp bậc. Một chọi tám, đó là đi tìm chết không thể nghi ngờ. Cô cũng không phải Thất Tử, giữa muôn trùng vòng vây, có thể giết vài tên cho vui.

“Hỉ Ca, ngươi còn ở Tây Sơn sao?” – Đi được nửa đường, Hỉ Ca nhận được thông tấn khí. So với âm thanh bình tĩnh lúc thường, Cát Tường dường như có chút phát điên.

“Không có. Ta mang 8 tên hồng danh đến Tây Sơn. Những tên khác đều đã trở về thành.” – Hỉ Ca động não một chút liền đoán được đại khái. Sợ là bọn Cát Tường bị người giết chết, bằng không giọng điệu của hắn cũng không kích động như hiện tại.

“Mấy tên về thành đều đã bị xử lý. Chỉ còn thiếu 8 tên kia... Dám đùa với lão tử, lão tử liền đùa chết bọn hắn.” – Nói đến câu cuối, giọng nói của Cát Tường liền lạnh giống như hàn băng. Hỉ Ca ở đầu bên kia run bả vai, không tiếng động cười khụ khụ.

Kỳ thật, lúc này cô chỉ thấy đáng tiếc, bởi vì không nhìn được tình cảnh bọn Cát Tường bị người khác ngược (đàn áp, bạo hành). Không ngờ họ mà cũng có ngày này. Sau đó cô mới vì bọn Ẩn Sát mà bi ai trong lòng. Ta nói, làm người nhập cư phép đã tội nghiệp rồi, giết vài người thôi có phải vấn đề gì lớn đâu, chính là bọn hắn quá xui xẻo, không may đụng phải bọn Cát Tường. Đụng bọn Cát Tường cũng không tính gì, đáng này còn dây vào Thất Tử! Bất hạnh a~~ Người biến thái trả thù sao có thể giống người bình thường được.

Sau khi Hỉ Ca rời đi, tên thích khách vừa ra tay ngăn cản cô đi đến trước mặt Ẩn Sát, bất mãn nói: – “Phó hội trưởng, sao lại thả cô ta đi. Có thể cô ta trở về liền bán đứng chúng ta.”

Ẩn Sát lạnh lùng liếc mắt một cái, không nói gì. Tên thích khách này không phải thủ hạ dưới trướng, mà do đối thủ cạnh tranh trong bang hội ném qua cho hắn với danh nghĩa đi hỗ trợ, nể mặt bang chủ nên hắn mới thu nhận.

“Phó hội trưởng, ta cũng cho rằng không nên thả cô đi. Chúng ta 8 người như thế nào cũng có thể giữ chân được cô ta. Lời nói vừa rồi khẳng định là muốn dọa người.” – một được sư mở miệng.

“Vừa rồi các ngươi đều nghĩ như vậy?” – Ẩn Sát quét mắt nhìn những người còn lại. Lúc Hỉ Ca nói mấy câu kia, không ai dám tiến lên, hiện tại mới nói thì có cái rắm gì dùng.

Nếu không phải vì giúp đám người này, lão đại cũng không yêu cầu hắn đi Nam Uyên đại lục! Mấy huynh đệ khác vừa gửi tin tức, bọn họ còn chưa vào Nam Uyên Thành liền bị phục kích, không ai sống sót, toàn bộ đều bị khốn thi trói, ném vào đầm lầy. Hơn nữa toàn bộ thi thể được sắp xếp thành 2 mẫu tự (chữ), sau này Liệp Sát Bang muốn không nổi danh cũng không được.

“Đi, chúng ta đổi địa phương.” – Ẩn Sát có thể ở vị trí phó bang chủ không phải là không có ý nghĩa. Hắn cảm thấy Hỉ Ca có lẽ không quen biết 4 người kia, bất quá, để ngừa vạn nhất, vẫn nên đổi địa phương khác.

Đánh quái bình thường so với đánh quái hắc ám hệ sẽ làm chậm thời gian tẩy sát khí nhưng an toàn hơn. Đáng tiếc, còn không chờ bọn hắn rời đi, Ẩn Sát liền phát hiện bọn hắn bị bao vây.

Trên đỉnh núi Tây Sơn đứng hơn 100 người, đại bộ phận là thích khách. Ẩn Sát vừa liếc mắt nhìn một cái, những người đó liền biến mất tại chỗ không một tiếng động.

Là ẩn đòn kỹ năng. Hiện tại vũ giả còn chưa học được kỹ năng thiên nhãn, căn bản không thể phát hiện ra hành tung của thích khách. Mặc dù nghe nói có những người dù không nhìn thấy vẫn có thể cảm giác được sự tồn tại của thích khách ở gần mình, bất quá người như thế rất ít, cơ hồ có thể đếm trên đầu ngón tay. Mà Ẩn Sát, tự nhận bản thân không có sự mẫn cảm kia.

“Nghe nói người trên tay có thiên hoàng nhãn?”

Ẩn Sát nhìn thấy một tên thích khách đứng ở đỉnh núi, cười đến là xán lạn, trong tay cầm một cọng cỏ. Khuôn mặt nhìn quen quen...

“Người như thế nào biết? Là xú nương kia nói cho người?” – Ân Sát lập tức nhớ tới Hỉ Ca. Quả thật bọn chúng biết nhau, hẳn cần rằng nghĩ.

“Nếu ta là người, tuyệt đối sẽ không đầu vô mồm vào lúc này. Vốn dĩ ta còn có chút tò mò đối với Liệp Sát Bang, nhưng hiện tại ta thấy không cần thiết nữa.” – Thất Tử ném cọng cỏ xuống đất, vỗ tay đứng lên. Đáng lẽ chỉ muốn giết một lần, nhưng đám mắng Hỉ Ca là “xú nương”, cho nên Thất Tử cảm thấy nên giết tên kia thêm vài lần, vậy mới là “dạy dỗ” tốt.

“Vì cái gì?” – Ân Sát theo bản năng hỏi.

“Bởi vì... bang hội sắp biến mất, tìm hiểu để làm cái gì chứ.” – Cát Tường hảo tâm giải thích. Mặc dù sắc mặt hắn rất bình tĩnh nhưng chỉ cần nhìn Tư Văn và Mặc Phi đang ở hai bên nắm chặt hai tay hắn liền biết, hắn hiện tại đang trong giai đoạn hỏa bạo, tùy thời tùy lúc sẽ xông lên giết người.

Bọn hắn 4 người bị 20 người vây sát, đó là sự thật. Nhưng chiến quả cũng là hiển hách. Đổi lại là người khác, sẽ không thể ở trong vòng vây 20 người còn giết đi 7 mạng. Dù là như thế, Cát Tường vẫn không nuốt trôi cục nghẹn này. Lại nói, tâm trạng của hắn liên quan đến chuyện hắn là người chết đầu tiên, bởi vì trong 4 người thì huyết lượng của hắn ít nhất. Lúc hắn ngã xuống, địch nhân vẫn còn sống nhăn răng, cho nên, mối nhục này, hắn không thể thừa nhận.

“Muốn giết ta cũng không vấn đề gì. Ta chỉ muốn hỏi một câu. Nữ nhân kia là do các người phái tới?” – Tâm lý thừa nhận của Ân Sát xem như không tồi, rất nhanh liền khôi phục trấn định. Giết người, liền phải chuẩn bị tâm lý bị người trả thù. Sai lầm lần này là do hắn nhìn không đúng người, dây vào một cái phiền toái lớn. Bất quá hắn vẫn cho rằng, vì nơi này không phải Cực Bắc Băng Nguyên, nếu không hắn sẽ không rơi đến bước đường cùng. Sự thật thì... hắn đều nghĩ sai.

“Không. Nếu không phải người đem trang bị của ta đưa cho cô ấy, cô ấy căn bản không biết chúng ta bị các người giết chết.” – Thất Tử mỉm cười trả lời. Hỉ Ca của hắn không những thông minh mà còn rất giáo hoạt.

Ân Sát gật đầu, trong lòng hối hận, cảm xúc hỗn loạn, vốn tưởng chính mình là thợ săn, nguyên lai hắn chính là con mồi.

56. Chương 56: Long Tộc

Tám người bọn Ân Sát cuối cùng bị kết liễu thế nào, Hỉ Ca không biết được, bởi vì khi cô quay lại, hiện trường đã dọn dẹp sạch sẽ. Nói thật, mang theo 100 người đi đối phó 8 người, phỏng chừng Cát Tường nóng đầu đến ngu luôn rồi.

Hồng danh có xác suất bạo trang bị cực cao, một lần thanh tẩy này nhất định là bội thu. Sơ sơ, 8 người kia bạo rất không ít hơn 2 kiện / 1 người, trong đó rất nhiều trang bị là cực phẩm quý hiếm, ngay cả thiên hoàng nhãn cũng bị bạo rất.

Thiên hoàng nhãn có tính năng hồi phục điểm thuộc tính, thêm tinh thần lực, là một cực phẩm đối với được sư cùng thuật sĩ. Tư Văn không chút khách khí giựt lấy, mang ngay vào tay. Dĩ nhiên hắn phải ới ra một số tiền lớn để bù vào, nhưng kim tệ có thể kiếm lại, thiên hoàng nhãn thì chưa chắc muốn đánh liền có thể đánh ra.

Lúc trở về Cát Tường từ lâu, Tư Văn đặc ý quơ tay trước mặt Hỉ Ca ý đồ khoe nhãn. Hỉ Ca nhìn thấy thuộc tính [mỗi giây khôi phục 30 điểm pháp lực] liền nhếch mép cười, không có nói cho Tư Văn biết cô hiện giờ mỗi giây sẽ khôi phục 300 điểm pháp lực. Đây chính là ưu đãi của thuật sĩ với tinh thần lực cao ngất ngưỡng a. Vốn dĩ Cát Tường muốn quay lại vực sâu, nhưng những người còn lại đều oang oang phản đối, nói cái gì muốn ăn uống trước làm việc sau.

Cấp bậc ngoạn gia ngày càng đề cao, những nguyên vật liệu mà ngoạn gia có thể thu thập cũng theo đó nâng lên giá trị. Chính vì vậy, thực đơn của Cát Tường từ lâu càng lúc càng phong phú. Hỉ Ca không hề

khách khí, tất cả món ăn ngon đều gọi một phần, sau đó hài lòng ngồi xuống vừa uống rượu vừa đợi đồ ăn.

Đừng nghĩ từ lâu ngày thường tiêu phí rất lớn, nó cũng đồng dạng thu vào rất nhiều tiền. Một bàn đồ ăn mà Hỉ Ca vừa gọi, có giá hơn một ngàn kim tệ. Trong đó nguyên vật liệu tốn khoảng 50 kim, phục vụ phí khoảng 100 kim, số dư (tiền lời) còn lại chui vào túi riêng của lão bản – Cát Tường.

Đây chính là sự khác biệt giữa gian thương (thương nhân máu mặt) và tiểu thương (người buôn bán nhỏ). Hỉ Ca nghĩ tới giấc mơ khai trương cửa hàng vũ khí của mình, thật là muốn khóc quá đi. Cũng may Sở Tiểu Ca đã hứa, trước khi thông lộ đại lục mở ra nhất định sẽ mang tiền đưa tới cho cô. Con đường trước mặt còn nhiều gian nan, nhưng rất nhanh sẽ nhìn thấy ánh sáng, cố lên~

Trong lúc ăn cơm, Hỉ Ca đem bảo bảo vẫn đang ngủ mê mệt trong không gian sủng vật ra nhìn. Tiểu giọt nước đã ăn hơn 7 ngàn viên trần châu, thế mà không có một chút biến hóa nào. Mỗi lần nó nhìn thấy Hỉ Ca, phản ứng đầu tiên chính là ôm ngón tay cái của cô, ngậm vào miệng không chịu buông.

Nhìn tiểu giọt nước đen thui trên tay Hỉ Ca, Thất Tử cười hắc hắc hai tiếng, giả bộ quay đầu giả lơ. Bọn Cát Tường cũng đem bảo bảo ra. Bọn hắn nhìn sủng vật màu sắc tươi sáng của mình, rồi lại nhìn sủng vật trên tay Hỉ Ca, trong lòng tràn đầy cảm thái. Quả nhiên sủng vật có thể phản ánh tâm tư chân thật của chủ nhân nha~ Ở trên... là câu nói đang lưu truyền trên diễn đàn. Về phần thiệt hay giả, không ai biết. Bất quá, Hỉ Ca cùng Thất Tử đúng là ví dụ tốt. Cả hai đều là loại người có tâm địa “phúc hắc” (phúc=bụng, hắc= đen, phúc hắc = xấu bụng, mưu kế, giảo hoạt), để ra bảo bảo cũng là màu đen!!!!

Không lâu sau, đồ ăn được đưa lên đầy bàn, mọi người còn chưa kịp ăn đã nghe tiếng cãi vả vọng lên từ dưới lầu. Tiếng mắng chửi kịch liệt dần dần truyền vào trong phòng, ầm ĩ lỗ tai của Cát Tường, làm cho sắc mặt của hắn biến đen.

“Bên ngoài xảy ra chuyện gì?”

Gian phòng số một trên lầu luôn có một tiểu nhị đứng túc trực để lão bản tùy thời phân phó. Tiểu nhị đi xuống lầu, một lát liền trở về, cười khổ giải thích: – “Có mấy người đánh nhau vì tranh giành phòng.”

Trong thế giới thật, loại chuyện này dù chưa thấy qua nhưng quả thật Hỉ Ca nghe qua không ít. Bình thường, papa của cô luôn dùng bộ dáng đại gia đi lèo người khác hoặc là cãi vả đấu lý với người khác vì mấy chuyện vặt vãnh giống y vậy. Đàn ông cho rằng đây chính là vấn đề mặt mũi. Hỉ Ca thì nghĩ ngược lại, hành vi này càng làm người ta mất mặt hơn.

Cũng may tiểu thiếu gia (Sở Tiểu Ca) trong nhà cô không mắc bệnh “sĩ diện” giống papa, em trai cũng không để ý đến vấn đề mặt mũi này nọ. Từ nhỏ cho tới lớn, chưa từng có người đến gặp lão cha mắng vốn cái gì mà con trai ông ở ngoài bao gái, hay đánh nhau, vân vân và vè vè gì đó.

“Là những ai?”

“Có 8 người trên đầu gắn danh hiệu Long Tộc. Còn 7 người khác là ngoại gia tự do, nhìn rất lạ mặt, hẳn không phải khách quen của tiệm.”

“Long Tộc xem ra càng ngày càng huênh hoang.” – Tư Văn bốc một khối hải sản bỏ vào miệng, vẻ mặt mãn mê, không tởm, gật gật đầu, lại gắp thêm một khối.

Lần trước bị Hỉ Ca lừa ăn một khối bụi gai có vị mù tạt, Tư Văn trong lòng luôn có bóng ma. Bất quá, hiểu biết của Hỉ Ca về thực phẩm trong trò chơi sâu rộng hơn hẳn mấy người bọn họ. Lần này, cô kêu lên toàn là đồ hải sản, không sai biệt lắm, ăn rất ngon. Chẳng qua hình dạng các món ăn có hơi kỳ lạ. Tỷ như cái món có hình sao biển kia lại có hương vị của cua, mặc dù ăn vào vẫn ngon như thường.

“Người nên ăn ít thôi.” – Nhìn 5 cái chén xếp trước mặt Tư Văn, vậy mà còn muốn đi giành đồ ăn của người khác, Hỉ Ca nhin không được nhắc khéo một câu.

“Không sao. Mặc Phi không biết ăn hải sản.” – Tư Văn bỏ ngoài tai lời nói của Hỉ Ca. Kết quả, hắn ăn phải một món quái dị gì đó, kinh ngạc phát hiện nửa người trên bị tê liệt. Ngay cả đầu lưỡi cũng cứng ngắt như bị chích thuốc tê. Cũng may lúc ăn uống hắn luôn có thói quen ngậm chặt miệng, nếu không bây giờ nước miếng đã giũ đầy bàn.

Hệ thống thông báo, bởi vì hắn ăn quá nhiều hải sản có chứa độc tố, nửa người trên bị liệt nửa giờ.

Thấy Tư Văn ngồi im không động đậy, mọi người tò mò nhìn chăm chăm, chỉ có Mặc Phi là không khách khí dùng đôi đũa chọt chọt lên mặt hắn. Kết quả làm cho người nào đó té chổng vó...

... Cái tên bị liệt nửa người vẫn đang nằm dưới đất kịch liệt vùng hai chân tán loạn ý đồ muốn đá Mặc Phi. Mọi người đồng loạt chuyển ánh mắt sang nhìn Hỉ Ca.

Hỉ Ca vô tội xua tay: – “Không thể trách ta nha. Ta chỉ gọi đúng 5 lần gạch cua, là cho mỗi người một lần. Ai bảo hắn tham ăn quá làm chi.”

Kia người có thể nhắc nhở trước được hay không a!!! Tư Văn nước mắt lưng tròng cảm hận nhìn Hỉ Ca, nhưng hắn bị ai phát hiện hắn không thể ngẩng cao đầu. Đây chỉ có thể trách bản thân tham ăn, hậu quả liền trúng chiêu hiểm độc.

Gạch cua là đặc sản của Nam Uyên đại lục. Món này có chứa một ít hàm lượng độc tố. Một ngày chỉ có thể ăn một lần, sẽ được cộng thêm 100 điểm huyết lượng. Nhưng nếu ăn nhiều hơn, sẽ xuất hiện tình trạng trúng độc. Có tất cả 100 kiểu tình huống trúng độc khác nhau. Phải nói Tư Văn là may mắn, chỉ bị tê liệt trong nửa giờ mà thôi.

“Chưởng quầy còn chưa giải quyết xong sao?” – Lại qua một hồi, tiếng cãi vã vẫn chưa ngừng, giống như không ai chịu nhường ai.

Long Chiến là người thế nào. Cát Tường không biết. Nhưng hắn thật ra nghe không ít tin đồn về tác phong làm việc của thành viên Long Tộc. Một đám người này là những người theo chân Long Chiến từ rất sớm, có thể coi là nguyên lão của bang hội. Hiện tại bọn họ cho rằng Long Tộc đã muốn xưng bá ở Nam Uyên đại lục cho nên hành vi càng ngày càng can rở. Giết người đoạt quái là chuyện thường tình rồi, bây giờ mỗi lần đánh đại boss là sẽ ra lệnh thanh trừng rầm rộ.

Bọn hắn xem như may mắn, đến bây giờ cũng không đụng độ với người của Khổ Độ. Đại khái là do có chỉ thị răn đe của Long Chiến. Nhưng sự phách lối kia vẫn không hề giảm. Bên ngoài hiện giờ lưu truyền một câu thể này: “Làm sao? Muốn cùng Long Tộc đánh nhau, nghĩ xem bản thân có thực lực hay không a.” Chứng tỏ hiện giờ danh vọng của bọn hắn rất cao.

Hỉ Ca nghe những lời bình luận kia, nhin không được lắc đầu. Nam Uyên đại lục nhìn qua như không có cao thủ. Đó là vì Khổ Độ và Thứ ở đây. Những người hiểu biết đều sẽ lựa chọn đại lục khác mà phát triển. Hiện tại thông đạo còn chưa mở nhưng vẫn không ngăn được một ít ngoại gia máu me PK nhập cư lậu sang đại lục khác để tìm người so tài.

Nam Uyên Thành lúc này đã bước vào thời kỳ dung nạp cường giả. Thái độ cao cao tại thượng của Long Tộc, không sớm thì muộn sẽ đắc tội với người khác, cho dù Khổ Độ không ra tay tiêu diệt, cũng sẽ có người ra mặt giải quyết bọn họ mà thôi.

Nói thật, thực lực của Long Tộc không hề mạnh, ít nhất trong mắt Hỉ Ca là vậy. Một bang hội mà ngay cả Kiến Hội Lệnh cũng không thể tự mình đi đánh, bang hội đó chỉ là hàng nhược tiểu (yếu đuối). Chân chính đại công hội, có mấy ai bỏ tiền ra mua Kiến Hội Lệnh đâu? Kiến Hội Lệnh chính là biểu tượng của một công hội, tự mình đánh và bỏ tiền ra mua, ý nghĩa hoàn toàn khác biệt.

“Đi nói với chưởng quầy, đem gian phòng kia tặng cho Long Tộc. Sau đó bảo chưởng quầy mở mấy gian phòng không giành cho ngoại nhân ra để đón khách.” – Cát Tường sau khi suy nghĩ một chút liền trực tiếp ra lệnh.

Lầu hai của Cát Tường từ lâu vẫn còn nhiều gian phòng không mở cửa tiếp khách. Mấy gian phòng đó so với gian phòng số một chữ Thiên không thua kém bao nhiêu. Đây là Cát Tường đặc biệt chuẩn bị giành để tiếp đãi mấy đại công hội. Các vị lão đại của công hội lớn không thích xếp hàng chờ đợi. Cát Tường xem như cấp chút mặt mũi cho bọn họ, đổi lại, họ sẽ không keo kiệt mà chỉ thêm chút tiền cho hắn.

“Đã biết lão bản.” – Tiểu nhị ca gật đầu, chạy vội đi tìm chưởng quầy. Qua một hồi, bên ngoài rốt cuộc yên tĩnh, có lẽ sự an bài kia đều làm hai bên vừa lòng.

Bọn Hỉ Ca tranh thủ trong nửa giờ giải quyết sạch sẽ nguyên một bàn đồ ăn. Đợi đến lúc Tư Văn có thể hoạt động tay chân trở lại, trên bàn chỉ còn toàn chén đĩa. Tư Văn nhìn thuộc tính của mình, hắn có 2 giờ bị suy yếu thể lực, thật muốn đâm đầu đi chết luôn.

Sau khi ăn cơm xong, bởi vì Cát Tường vội vã muốn đi làm nhiệm vụ, cho nên món trắng miệng còn chưa kịp mang lên, cả bọn đã bị Cát Tường tóm cổ lôi ra khỏi phòng. Vừa bước ra khỏi cửa, Cát Tường thành linh đứng lại, biểu tình trên mặt trở nên cực kỳ quỷ dị.

57. Chương 57: Còn Có Hỉ Ca Khác Hay Sao?

Bởi vì Hỉ Ca cùng Thất Tử đi sau cùng, hơn nữa Thất Tử vẫn luôn cúi đầu nói nói chọc chọc cho Hỉ Ca cười, thế nên hai người đều không nhận ra 3 người đi đằng trước đang run rẩy.

“Ồ, quả nhiên là Cát Tường đại ca. Em nói làm sao từ lâu này cũng gọi là Cát Tường đâu.” – một âm thanh dễ nghe vang lên khiến Hỉ Ca chú ý.

Đứng đối diện bọn họ là 7 ngoạn gia, người vừa mở miệng nói chuyện là một nữ sinh chức nghiệp vũ giả. Cô ta một thân trang phục màu lam, 35 cấp phụng đình sáo trang, dáng người lả lướt, khuôn mặt tinh xảo, hấp dẫn không ít ánh mắt của nam nhân xung quanh.

Bộ sáo trang này dành cho vũ giả cấp 35. Tài liệu rất khó kiếm, hơn nữa cần thợ may cao cấp mới có thể may ra. Hỉ Ca tính sơ sơ, 5 kiện trang bị* kia mỗi cái trị giá không dưới 5 ngàn kim tệ.

** Một bộ sáo trang thông thường gồm 5 thứ: mũ, áo, giày, bao tay, vũ khí. Cái này là nói “thông thường”, tại lần trước mình mò vào chơi một game online kia, bộ sáo trang của nó chỉ có 4 kiện trang bị mà thôi, không có bao tay.**

Đại gia a~~ Cùng là nữ nhân như nhau, người ta đã là phú bà, còn cô vẫn nghèo mạt rệp là sao?! Hỉ Ca thật đau lòng. Cho dù ở thời kỳ beta, cô cũng không có phúc khí sở hữu một bộ phụng đình sáo trang.

“... Tiểu Lương, sao em lại đến đây?” – Cát Tường cùng Tư Văn trao đổi ánh mắt, sau đó đồng thời lắc đầu, phiền toái rồi. Vị kia... lão đại còn chưa thu phục được. Bây giờ thêm một vị nữa xuất hiện. Chỉ hy vọng Hỉ Ca không bị nha đầu này chọc giận là tốt rồi.

“Em đến tìm Thất ca a. Các anh rõ ràng nói muốn đi Tây Vực, kết quả em cùng ca ca đi nơi đó lại không gặp được ai. Quá đáng!” – Tiểu Lương chu chu miệng phụng phịu, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng, trông cực kỳ đáng yêu.

Cát Tường nhìn Tư Văn bằng vẻ mặt “quả nhiên như thế”, sau đó xoa xoa mũi, cười ha ha. Vốn bọn hắn muốn đi Tây Vực, ai biết đến phút cuối lão đại lại không chịu đi. Không có biện pháp, 3 người hợp lại cũng không mạnh bằng Thất Tử, chỉ có thể cúi đầu dưới thâm uy của Thất Tử mà thôi. (tác giả dùng từ thâm uy thật nha... haha)

“Ồ ~” – 3 người 2 miệng đồng thanh nói, miễn không phải đến tìm bọn hắn là phước đức rồi.

“Thất ca đâu nè?” – Tiểu Lương hỏi. “Đâm uy” Thất Tử đứng sau lưng bọn hắn cho nên Tiểu Lương vẫn chưa nhìn thấy.

Ba người đồng thời né ra, tránh đường cho Tiểu Lương. Tiểu ma nữ này tốt nhất không nên đụng vào. Nếu không, bị cô dây dưa sẽ phiền cái đầu.

“Thất ca

Thất ca anh lại đẹp trai lên a~” – Tiểu Lương nhìn thấy người đứng phía sau chính là Thất Tử liền không nói hai lời nhào tới ôm.

Hỉ Ca đứng ở một bên nhìn, nhướn mày, trên mặt lại không toát ra cảm xúc gì. Tư Văn vẫn đứng sát bên chăm chăm quan sát biểu hiện của Hỉ Ca, thấy thế liền thở dài, nhỏ giọng nói với Cát Tường: – “Lão đại truy đuổi Hỉ Ca hảo cực khổ a~”

Hỉ Ca không phải nữ sinh bình thường. Nếu nói cô không thích Thất Tử, là giả. Nếu không thích, quan hệ giữa hai người hiện giờ liền quá mức ái muội. Giống như có đôi khi 5 người tổ đội xoát quái, nhưng 3 người bọn Cát Tường cảm thấy được, không ai có thể xen vào giữa Hỉ Ca và Thất Tử. Ngược lại, nếu nói cô thích Thất Tử, thấy một cô gái nhào đến ôm Thất Tử, trên mặt cũng nên hiện ra một ít cảm xúc đi. Thế mà Hỉ Ca không hề khó chịu, ngược lại còn mỉm cười.

Nói không có cảm giác, là gạt người. Lúc ban đầu, Hỉ Ca còn có thể lừa chính mình rằng cô không có cảm tình với Thất Tử. Hắn vốn không phải loại hình nam nhân mà cô thích. Nhưng về sau cô phát hiện, điều đó tựa hồ rất khó thực hiện. Mỗi tình lúc trước khiến Hỉ Ca chịu đả kích không nhỏ. Dù sao cô thích người kia lâu như vậy, tâm dù chết, lòng vẫn vẫn vương. Mà cũng vì chuyện lần trước, Hỉ Ca sau đó không dám bộc lộ cảm xúc ra ngoài mặt, sợ lặp lại lỗi lầm. Đôi khi cô một lần lại một lần tự nhủ trong lòng, Thất Tử sẽ không giống Minh Độ Thiên, nhưng tâm cô vẫn luôn thấp thỏm bất an. Cô rốt cuộc trở thành một con đà điểu (chui đầu, che giấu chính mình), để mặc mọi chuyện xảy ra. Thuyền đến đâu cầu tự nhiên thẳng thôi, mọi sự rồi sẽ có biện pháp giải quyết. Hiện giờ trông thấy một cô gái nhào tới ôm Thất Tử, Hỉ Ca nhìn không được nghĩ tới Minh Độ Thiên. Từng có lần cô nhìn thấy một cô gái ôm Minh Độ Thiên. Lúc ấy cô chỉ có chút chán ghét. Nhưng hiện tại... không hiểu sao Hỉ Ca lại có một loại xúc động muốn chạy đến mạnh mẽ tách 2 người kia ra. Có phải hay không bản thân cô phản ứng hơi thái quá rồi? Hỉ Ca nhíu mày suy tư.

“Xong rồi. Lần này lão đại chết chắc.” – Nhìn thấy vẻ mặt của Hỉ Ca, đứng ở một bên, Mặc Phi nhỏ giọng than.

Tư Văn sợ hãi nhìn Hỉ Ca, nghĩ nghĩ một chút liền gật đầu đồng ý. Hỉ Ca có thể giết người mà không dính máu nha. Tỷ như vừa rồi hắn chỉ ở trước mặt Hỉ Ca khoe mẽ một chút, thế là bị cô bày mưu khiến cho hắn bị tê liệt nửa giờ. Dù nhìn làm sao cũng thấy Hỉ Ca không hề cố ý, bất quá Tư Văn chắc chắn, đó chính là bẫy sập của Hỉ Ca...

“Tiểu Lương, đã lâu không gặp.” – Thất Tử lặng im thở dài, lui về sau một bước, thoát khỏi cánh tay của Tiểu Lương.

“Thất ca, em vừa nghe nói có thể nhập cư lậu sang đại lục khác liền chạy đến tìm anh. Anh có cảm động không nè?!!” – Tiểu Lương bày ra vẻ mặt công chúa nũng nịu.

“À...” – Thất Tử rất biết phối hợp diễn trò, gật đầu. Lòng thầm nghĩ, sớm biết cô sẽ tới, ta đã lôi Hỉ Ca chạy qua đại lục khác rồi, ở lại đây cái cọng lông a!

Thất Tử nheo mắt nghiêng đầu nhìn Hỉ Ca, lại thấy vẻ mặt hưng phấn của Hỉ Ca, nhìn không được run rẩy. Hắn hồi trước không hiểu vì cái gì Tư Văn luôn sợ hãi mỗi khi Hỉ Ca tươi cười. Hiện giờ hắn đã hiểu.

Theo ánh mắt của Thất Tử nhìn sang, Tiểu Lương lúc này mới phát hiện ra Hỉ Ca. Thấy hai người họ trao đổi ánh mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên vẻ bất mãn, cất giọng hỏi.

“Thất ca, vị a di (thím, dì, cô) này là ai vậy?”

Trước kia, Tiểu Lương luôn dùng giọng điệu này để hỏi những nữ nhân xuất hiện bên cạnh Thất Tử. Bất quá Thất Tử cho tới bây giờ đều không để ý, chỉ cười cười bỏ qua. Chẳng qua lần này sắc mặt Thất Tử trở nên dị thường khó coi. Bọn Cát Tường ở một bên sáng mắt nhìn xem náo nhiệt. Còn Tiểu Lương thì chỉ lo khiêu khích nhìn Hỉ Ca.

“Em bé mới 10 tuổi sao? Ta thấy em phát dục cũng sớm quá à. Sao không tìm mụ mụ đến cùng em chơi trò chơi a~ Có chơi cũng đừng quên giờ uống sữa nhé!” – Hỉ Ca cười cười. Trong lòng cô hừ lạnh, muốn cùng cô nãi nãi đây so tâm độc ác hả, người cho rằng 23 năm qua ta làm sao lẫn lộn đây chứ!

“Hahahaha...” – Bọn Cát Tường rất không khách khí mà ôm nhau cười lăn lộn. Đây quá độc! Trước kia sao không phát hiện Hỉ Ca có tài ăn nói như vậy nhỉ.

Thật ra chuyện này không thể không nhắc tới Cuồng Vũ. Do thường xuyên cùng Cuồng Vũ liên hệ, Hỉ Ca ngẫu nhiên cũng học được một chút công phu mắng chửi người. Trước kia cô cảm thấy mắng chửi người khác rất là lãng phí thể lực, nhưng sau này mới biết cảm giác mắng chửi rất thích. Giống như hiện tại, thấy tiểu nha đầu kia giận đến tím mặt, cô liền có cảm giác thành tựu.

Dám kêu cô a di!!! Hai người còn chưa biết ai lớn tuổi hơn ai à. Cũng không biết soi gương nhìn lại chính mình có bao nhiêu già, còn không biết xấu hổ giả lolita (trẻ con).

Thấy em gái của mình đang xấu hổ đỏ bừng mặt đứng giữa một đám nam nhân ôm bụng cười nghiêng ngả, Phong Lương Vũ Thường bắt đầu dĩ phải tiến lên, kéo em gái trở về. Cũng do em gái hấn mỗi lần thấy Thất Tử liền không để ai vào mắt, chỉ một lòng muốn chiếm lấy Thất Tử. Trước kia, Thất Tử không tỏ vẻ bài xích gì, bởi vì Thất Tử vốn không để ý đến mấy nữ nhân đó. Nhưng lúc này hấn rõ ràng thấy sau khi em gái nói câu vừa rồi, nụ cười trên mặt Thất Tử có bao nhiêu lạnh khốc. Thất Tử đến bây giờ đều không thích Tiểu Lương. Bọn họ dung túng Tiểu Lương là vì lúc trước hấn từng giúp 4 người một cái đại ơn. Hiện tại ân nghĩa gì cũng đã sớm trả xong, chỉ là 4 người vẫn ghi tạc trong lòng, mặc cho Tiểu Lương nháo loạn thế nào họ cũng đều nhẫn xuống.

Để mặc cho ca ca kéo trở về, Tiểu Lương chỉ nhìn đăm đăm vào Hỉ Ca, không nói một câu.

Người ta nói, chó sủa là chó không cắn người. Hy vọng là thật. Hỉ Ca cảm thấy lâu lâu nẩy ra một hồi “cung đấu” cũng xem như có tư vị “mối mẹ”.

Nhìn Tiểu Lương một thoáng, Hỉ Ca liền đem ánh mắt chuyển lên người vị ca ca kia. Phong Lương Vũ Thường. Một nam nhân lại dùng cái tên như vậy, có phải hơi nữ tính quá hay không? Thật ra trước kia cô từng biết một người tên là Phong Lương. Nhớ đến hồi đó, hai người bọn họ cũng thuộc dạng có tiếng tăm lừng lẫy.

Càng nhìn càng thấy quen. Hỉ Ca cứ chăm chăm ngó Phong Lương Vũ Thường ước chừng hơn 15 phút, thẳng đến lúc khiến cho tên kia đỏ mặt, cô rốt cuộc giật mình ngăn người. Không ngờ cái tên được sư ngày xưa vẫn luôn đi theo đuôi cô, lúc nào cũng gọi “chị ơi, chị ơi”, chính là người trước mắt này!

Nhìn biểu tình cổ quái của Hỉ Ca, mọi người ở hiện trường đều khó hiểu. Chỉ có Thất Tử là hướng Phong Lương Vũ Thường cười một cái chói sáng, thiếu điều muốn thay thế hào quang của mặt trời.

“Người... không phải là thẩm mên ca ca của ta đi?!” – người này giờ không nói chuyện, Tiểu Lương, rốt cuộc nhìn không được mở miệng hỏi.

Hỉ Ca liếc mắt một cái, hạ mi mắt, chỉ cười một tiếng chứ không trả lời. Thôi quên đi, nể tình lão bằng hữu, cô không nên độc ác quá.

Thấy Hỉ Ca không muốn giải thích, Cát Tường nhún vai, việc này hấn không thể quản, chuyện tình cảm gì đó phải để lão đại tự giải quyết, dù sao cũng là chuyện riêng của hai người.

“Phong Lương, đây là Hỉ Ca. Cô ấy là... bằng hữu của lão đại.” – Kỳ thật Cát Tường rất muốn nói “người nhà” của lão đại, đáng tiếc hấn không có dũng khí – “Hỉ Ca, đây là Phong Lương. Là bằng hữu của chúng ta từ thời beta. Đúng rồi, Phong Lương, vì sao tên của người lại lòi thêm 2 chữ nữa thế?”

Phong Lương nghe tên Hỉ Ca thì tươi cười trên mặt nháy mắt cứng đờ

“Người như thế nào lại gọi Hỉ Ca?” – giọng điệu chất vấn mười phần.

“Làm sao, người muốn quản cả chuyện danh tính à?” – Hỉ Ca có chút buồn cười. Không ngờ phản ứng của Phong Lương lại lớn như vậy. Xem ra trong mắt hấn, địa vị “chị hai” của mình vẫn còn rất trọng yếu. Đáng tiếc, ngày xưa, khi cô kiến quốc, Phong Lương liền rời đi.

“Người... sẽ không phải là... Hỉ Ca kia đi???” – Phong Lương ngây người nửa ngày mới phun ra một câu. Mặc dù tướng mạo không giống, chính là người mang tên Hỉ Ca ở trước mắt này cùng Hỉ Ca quen biết lúc trước cho hấn cảm giác rất giống nhau.

“Kia? Còn có Hỉ Ca khác hay sao?” – Hỉ Ca cười. Nhìn khuôn mặt nộn nộn của hấn, tâm tình Hỉ Ca khoái trá hẳn lên, thật muốn đi qua chọc chọc một cái.

58. Chương 58: Tin Tức Của Thiên Nhân

“Nhưng... không thể nào... chị chính là Hỉ Ca!!!” – nhìn vẻ mặt tựa tiểu phi tiểu của Hỉ Ca, ấn tượng đó Phong Lương không thể nào quên. Trước kia, mỗi lần Hỉ Ca có mưu đồ bất chính đều sẽ có vẻ mặt tươi cười như “tiểu ác ma”, giống y như hiện tại. Khuôn mặt đúng là đã thay đổi... nhưng cảm giác một chút cũng không thay đổi.

Phong Lương tràn đầy kích động ôm lấy Hỉ Ca. Mọi người có mặt tại hiện trường liền đơ ra.

“Có cần khoa trương như vậy không...” – Hỉ Ca cười khở. Nếu biết thừa nhận thân phận sẽ khiến Phong Lương làm ra chuyện như vậy, cô đã không thêm nói.

“Em còn tưởng chị sẽ không chơi nữa.” – Ôm một hồi lâu, Phong Lương mới buông tay, tiếng nói đã bình tĩnh nhưng trên mặt vẫn mang vẻ kích động.

Thời kỳ beta, hần và Hỉ Ca gặp nhau ở tân thủ thôn. Hai người cùng nhau đánh quái, cùng nhau làm nhiệm vụ, cùng nhau thăng cấp cho đến khi Hỉ Ca gặp Minh Độ Thiên. Hần không thích Minh Độ Thiên, nhưng Hỉ Ca thích. Sau đó hai người ít có thời gian gặp gỡ nhưng cảm tình thì vẫn duy trì rất tốt. Lúc Hỉ Ca lấy được Kiến Quốc Lệnh, quyết định thành lập đế đô mới, Hỉ Ca đã nói với hần, sau khi kiến quốc, cô sẽ thành thân cùng Minh Độ Thiên. Thế nên, Phong Lương mới rời đi. Nhưng cuối cùng, kết quả mà hần nghe thấy lại hoàn toàn khác xa những lời Hỉ Ca đã nói.

“Ta yếu đuối như vậy sao?” – Hỉ Ca mỉm cười. Quả thật lúc trước cô không nghĩ sẽ trở lại. Nhưng nếu đã quyết định trở lại, cô sẽ không trốn tránh. Chuyện giữa cô và Minh Độ Thiên còn lâu mới chấm dứt. Đôi khi cô tự hỏi, nếu cô chưa từng gặp lại Minh Độ Thiên, cô có thể giả vờ như không quen biết anh ta hay không? Chuyện đời khó ngờ, bọn họ hiện giờ ở trên cùng một đại lục, hơn nữa còn ở hai đầu chiến tuyến, không thể không đối đầu, vậy vì sao phải trốn tránh chứ? Sở Hỉ Ca... chưa bao giờ biết lùi bước.

“Ca... hai người quen biết sao?” – rất ít khi thấy ca ca của mình cùng nữ nhân có thái độ thân mật như vậy, ánh mắt của Tiểu Lương nhìn Hỉ Ca liền dịu lại.

“Thời kỳ beta, anh vẫn cùng Hỉ Ca chung một chỗ.” – Phong Lương cười đáp.

“Hỉ Ca? Người nói cái kia Hỉ Ca?” – thanh âm của Tư Văn có chút cao chót vót. Lúc nhận thức Phong Lương, bọn hần vốn muốn chiêu dụ Phong Lương vào Thứ. Nhưng Phong Lương không chịu. Hỏi ra mới biết, Phong Lương khi ấy vẫn luôn đi theo một người cực kỳ nổi danh trong trò chơi, chính là “Vũ Thường” Hỉ Ca.

“Vũ Thường” là danh hiệu vũ giả đứng đầu bảng tổng hợp thực lực của Thịnh Thế. Là danh hiệu thần thánh độc nhất vô nhị của trò chơi. Danh hiệu này mang đến cho vũ giả một cái kỹ năng cực kỳ biến thái, trong vòng 30 giây, lực công kích tăng cao 200%. Hồi xưa, Hỉ Ca chính là dùng kỹ năng này để đề cao 80 cấp đàn công huyền thể ma âm. Bằng không cô cũng không thể trong một chiêu liền giết cả đám người dưới trướng Minh Độ Thiên được.

Trừ bỏ Thất Tử, bọn Cát Tường đều nhìn Hỉ Ca như thấy quái vật. Bọn hần trước giờ chưa từng hoài nghi thực lực của Hỉ Ca, nhưng cũng chưa từng nghĩ tới, Hỉ Ca chính là “Vũ Thường”. Đây căn bản là hai khái niệm a!

“Nghe đồn nữ vương Hỉ Ca là “quay đầu cười, trăm người ngã” (đại loại đẹp nghiêng thùng đổ nước)” – Cát Tường cố ý đi vòng quanh Hỉ Ca đánh giá, lắc đầu đầy thất vọng. Khí chất nữ vương thì có, nhưng tướng mạo thì... coi như thanh tú đi, đâu có khoa trương như lời đồn!!

“Người thất vọng sao?” – Hỉ Ca nheo mắt. Cô còn không biết lời đồn về mình lại ghê tởm như vậy. Cái gì mà “quay đầu cười, trăm người ngã”. Thật sự là nổi da gà.

“Không có, tuyệt đối không có thất vọng.” – Cát Tường thật tình lắc đầu. Hỉ Ca đẹp xấu, tròn méo ra làm sao, cùng hần không quan hệ. Lão đại đã ra tay chặt đứt mọi tơ tình rồi, hần bây giờ ngay cả một chút ảo tưởng đều không dám có. Liếc mắt nhìn Thất Tử, biểu tình vẫn bình thường, chỉ sợ Thất Tử đã sớm biết thân phận của Hỉ Ca. Nghĩ đến đây, Cát Tường không khỏi âm thầm than, lão đại quả nhiên âm hiểm. Hèn gì lúc trước vừa thấy Hỉ Ca liền lập tức bám dai như đĩa, chắc đã sớm có dự mưu rồi.

Mọi người đứng ở hành lang nói chuyện, không chú ý tới gian phòng số 3 còn để hé cửa. Những lời họ nói đều được mấy người bên trong nghe rõ ràng.

Đã lâu không gặp bạn cũ, Hỉ Ca vốn muốn cùng Phong Lương tán gẫu một chút, ai ngờ Thất Tử một mực lôi kéo cô đi vực sâu, bảo rằng hoàn thành nhiệm vụ rồi về tán gẫu sau. Hỉ Ca nghĩ thấy cũng đúng, vì thế liền theo Thất Tử rời đi. Bọn họ hai người chân trước vừa ra khỏi tử lâu, ở sau lưng, Cát Tường liền lừa hai anh em Phong Lương đi chỗ khác. Vì cuộc sống an toàn sau này của cả bọn, Cát Tường đành phải thật xin lỗi bằng hữu. Phong Lương không nên ở lại nơi này kích thích tâm tình của lão đại.

“Vũ Thường” là danh hiệu của Hỉ Ca, danh tính của Phong Lương bây giờ đã thay đổi. Người ngu cũng có thể đoán ra Phong Lương thích Hỉ Ca. Cho dù Hỉ Ca và Phong Lương không nảy sinh chuyện gì nhưng có một “trái bom hẹn giờ” ở bên cạnh vẫn rất nguy hiểm nha. Nếu Thất Tử bị đả kích, trời biết Thất Tử sẽ làm ra chuyện điên rồ gì. Cho nên, trước khi Hỉ Ca và Thất Tử “tình định chung thân”, người mang danh là huynh đệ như bọn Cát Tường, phải vì lão đại mà dọn dẹp mọi trở ngại cùng phiền toái.

Lúc bọn Hỉ Ca đang làm nhiệm vụ ở vực sâu tầng 2, Minh Độ Thiên nhận được một tin tức. Hai Hỉ Ca, thật ra là một người!

Tin tức này đến từ Thiên Nhân. Minh Độ Thiên không biết Thiên Nhân đến Nam Uyên đại lục khi nào nhưng anh hiểu rõ, phàm là tin tức của Thiên Nhân, tuyệt đối chính xác.

Thiên Nhân là một tổ chức nhỏ. Nghe nói tổ chức này chỉ có 4 người, phân bố ở 4 đại lục. Chỉ cần có người chịu chi tiền, bọn họ có thể thu thập bất kỳ loại tin tức nào mà khổ chủ muốn. Sau thời kỳ beta, không biết vì lý do gì, Thiên Nhân từ 4 người chỉ còn lại 3.

Những ngoạn gia thời kỳ beta vẫn luôn ôm tâm trạng tò mò với cuộc quốc chiến kia. Ai cũng muốn biết Hỉ Ca rốt cuộc còn chơi nữa hay không. Ngay cả Minh Độ Thiên cũng cho rằng Hỉ Ca không trở lại... Không ngờ, cô thật trở về. Nhưng cô trở thành người của Thứ, đối thủ không đội trời chung của anh.

Nhớ tới lần đối đầu ở tổng đàn Long Tộc, cô chính tay giết mình. Minh Độ Thiên nhắm mắt hồi tưởng biểu tình của Hỉ Ca khi đó, hai tay chậm chậm nắm chặt lại. Nếu không phải hận đến sâu sắc, Hỉ Ca sẽ lộ ra ánh mắt ấy sao?

“Lão đại?” – Chư Cát Hầu chỉ biết lão đại dùng một vạn kim để mua một cái tin tức, lại không biết tin tức này là gì. Bất quá nhìn thấy vẻ mặt của Minh Độ Thiên, sự tình tựa hồ không tốt.

“Không có việc gì. Thông đạo đại lục sau 4 ngày nữa sẽ khai thông. Lúc đó ta muốn gặp mặt tất cả thành viên của Khổ Độ ở cả 4 đại lục. Kế tiếp, chúng ta đoạt bang.”

“Đã biết.” – Chư Cát Hầu gật đầu. Hắn sớm nghĩ tới Minh Độ Thiên sẽ ra quyết định như vậy. Lần trước Long Tộc có Thứ giúp đỡ, lần này còn ai có thể giúp đỡ đây?

Đoạt bang là một hoạt động đặc thù trong trò Thịnh Thế. Ai cũng có thể đi đánh tổng đàn bang hội của người khác, ngay cả kho hàng cũng có thể cướp. Chẳng qua nếu thất bại, người khiêu chiến sẽ bị trừng phạt rất nghiêm khắc. Rớt 10 cấp, trừ đi 5 điểm thuộc tính cơ bản. Ngay cả khi thành công, thời gian thủ bang của họ sẽ kéo dài đến 3 ngày, phòng ngự toàn bang giảm 30%

Cho nên bình thường, các thủ lĩnh sẽ không lựa chọn biện pháp kiến bang điên cuồng như vậy, tính nguy hiểm quá lớn, tổn thất quá nghiêm trọng, mất nhiều hơn được. Đi đánh Kiến Hội Lệnh vẫn luôn là lựa chọn tốt nhất.

Lần này là vì mẫu đất của “bang hội thành lập đầu tiên”. Những mảnh đất có vị trí tốt như thế không nhiều. Minh Độ Thiên nhất quyết phải có được tổng đàn của Long Tộc.

Mà sự việc đau đầu nhức óc của Minh Độ Thiên... cùng Hỉ Ca không liên quan. Bởi vì hiện giờ cô đang bị một đám quái vật ghê tởm bao vây. Quái ở vực sâu tầng 2 có cùng thuộc tính với tầng 1, đều là hắc ám hệ. Chẳng qua tướng mạo xấu xí hơn rất nhiều. Quái tầng 2 tất cả đều là cương thi. Có 3 chủng cương thi: loại bình thường (là như nào??), loại xác rã và ma cà tưng. Cấp bậc đồng đều, 35 cấp.

Tuy nói cương thi có điểm phòng ngự cao, trong công kích còn mang theo độc tố, nhưng đối với bọn Thất Tử mà nói, xoát quái loại này chẳng mấy khó khăn, tốc độ hơi chậm một chút mà thôi. Điều duy nhất làm

cho Hỉ Ca khó chịu chính là đám cương thi xác rã. Độ chân thật của trò chơi rất cao, mỗi lần nhìn bọn chúng, Hỉ Ca thề, cô có thể thấy rõ đám giò bọ nhun nhún bên trong.

“Ta không được, các người chậm chậm đánh đi.” – Hỉ Ca vô lực tựa vào một thân cây. Mà càng đá kích hơn nữa là chuyện 4 tên nam nhân kia, trước mặt đám cương thi gồm ghiếc, tỉnh bơ nướng thịt ăn!!! Đánh quái lâu như vậy, thể lực của Hỉ Ca cũng suy giảm, nhưng cô thật không có khẩu vị để mà ăn uống.

Cương thi trông rất ghê, đánh rất khó, số lượng đông, bất quá vật phẩm bạo ra tốt hơn đám thủ vệ ở tầng một rất nhiều. Thỉnh thoảng bọn Hỉ Ca đánh được lục phẩm trang bị, ngẫu nhiên sẽ có cả lam phẩm trang bị, thậm chí còn đánh ra 2 kiện vực sâu sáo trang, một là hắc ám minh quang thủ (bao tay), hai là hắc ám minh quang y (áo), đều là trang bị thuật sĩ, bất quá Hỉ Ca sẽ không bao giờ có cơ hội mặc. Lần trước làm xong nhiệm vụ ở tầng 1 vực sâu, Hỉ Ca được ban thưởng một cái hắc ám minh quang hộ (mũ giáp). Ba kiện này hợp lại sẽ kích hoạt 2 cái thuộc tính che dấu, quang minh công kích tăng 5% và tinh thần lực +30. Đem chúng rao bán, đảm bảo kiếm bọn tiền. Nếu có thể tìm đủ 5 kiện trang bị, hợp thành bộ vực sâu sáo trang, phỏng chừng có thể kiếm được một mớ kha khá.

Ở trong này soát quái, điểm kinh nghiệm cao gấp 2 lần ở dã ngoại. Chính là cừu hận của quái luôn bị khóa chặt, nếu không phải 5 người hợp lực công kích, có lẽ đã bị cương thi cạp chết. Ngay cả khi bọn họ là tổ đội cố định, thường xuyên phối hợp với nhau, vậy mà lúc mới bắt đầu, phải một lần đối phó 5 con cương thi xông lên một lúc, bọn họ vẫn bị luống cuống tay chân.

Vì bản đồ này là họ mở ra cho nên sau khi quái chết sẽ không nảy sinh con mới. Chính là nhiệm vụ có chút biến hóa. Cả 5 người đều lấy được trên người bọn cương thi một cuốn trục nhiệm vụ, bị truyền tống đi vực sâu tầng 3. Đối đầu với cương thi 54 cấp, huyết lượng 20 vạn.

Sau khi bọn Cát Tường ăn uống no nê, 5 người mới tiến tới quan sát quan tài đặt trước mặt. Quan tài dài khoảng 3 thước, rộng khoảng 1 thước, bên trên có dán một lá bùa màu vàng, có lẽ từ thời rất lâu rồi nên chữ viết trên lá bùa đã phai mờ đi, không đọc rõ chữ.

59. Chương 59: Đối Mặt

So với Mặc Phi là người đứng gần quan tài nhất, Hỉ Ca đứng cách quan tài những 20 thước, hơn nữa đã lên tư thế chuẩn bị sẵn sàng làm người đầu tiên chạy trốn nếu có chuyện bất trắc xảy ra. Con cương thi vương (vua của loài cương thi, hay còn gọi là đại boss) huyết lượng không nhiều lắm. Đó là so sánh với đại boss ở bản đồ 40 cấp mà nói. Tất cả cương thi đều có phòng ngự cao, huyết dày, vì sao con cương thi vương lại không giống bình thường?

Hỉ Ca mới không tin trò chơi sẽ có loại nhầm lẫn số liệu như vậy. Khả năng duy nhất là con đại boss này sẽ có biến thân.

“Đánh thử trước đi. Đánh không lại, lại tính tiếp.” – Cát Tường không ôm quá lớn hy vọng.

“Làm sao đem cương thi từ quan tài kéo ra đây?” – Mặc Phi đã tò mò đi vòng quanh quan tài 2 vòng rồi, âm trầm tham cứu (tham quan + nghiên cứu).

“Đạp nó một cước chắc là được?!” – Hỉ Ca nói đại. Cô thề, cô không hề cố ý.

Chỉ không ngờ Mặc Phi thật biết nghe lời, quả nhiên đi tới đạp một cước. Hậu quả, con cương thi đột nhiên mở mắt, tròng mắt đỏ ngầu, trực tiếp tiến vào trạng thái cuồng bạo, hướng tới Mặc Phi cạp một cái.

“A~~ ta chỉ đá một cái thôi mà...” – Bị cắn một phát, Mặc Phi nháy mắt cả người liền biến đen thui. Tối thiểu bây giờ Hỉ Ca đã biết, độ tính của cương thi vương cao hơn cương thi bình thường rất nhiều. Không những vậy, chỉ một lần công kích, cương thi vương đã lấy đi $\frac{3}{4}$ huyết lượng của Mặc Phi. May mắn Hỉ Ca phản ứng mau, vội vàng dùng huyết tế cứu Mặc Phi trở về.

Hình như con boss này bị khó thở hay sao đó, vậy mà nó không chuyển công kích sang Hỉ Ca. Theo lý thuyết mà nói, lúc mới bắt đầu đánh quái, Hỉ Ca sẽ không dùng huyết tể. Kỹ năng này mặc dù tốc độ thêm huyết nhanh, lượng lại lớn, nhưng đồng dạng sẽ kéo theo cừu hận không nhỏ. Có điều lần này, cương thi vương ngay cả liếc mắt cũng không thêm liếc Hỉ Ca, chỉ chạy theo Mặc Phi mà đánh.

Mặc Phi rất mất hình tượng, đường đường là một kiếm khách đầu đội trời chân đạp đất, vậy mà hiện giờ co giò chạy trốn chết, sau lưng là một con cương thi đang đuổi theo ráo riết. Đầu óc hắn còn chưa bị úng nước, biết chạy vòng quanh Hỉ Ca cùng Tư Văn, nếu không ai đến thêm huyết cho hắn nha.

Không phải Mặc Phi không nghĩ đánh quái. Sự thật thì hắn muốn đánh cũng đánh không được. Độc tố của cương thi vương không phải nói giỡn, 3 giây lấy đi 4000 máu. Hắn cảm thấy trực giác của mình quả nhiên tốt. Nếu không chạy, ngay cả Hỉ Ca và Tư Văn cùng nhau thêm huyết cũng không kịp với tình trạng mất máu, hắn sẽ chết không toàn mạng.

Chính là, chạy trốn cũng không phải cách hay. Tốc độ của kiếm khách vốn không nhanh. Cho dù hắn cố hết sức nhưng vẫn thường xuyên bị móng vuốt của đại boss rờ một cái. Bị trúng độc, Mặc Phi sẽ rơi vào tình trạng giãy dụa chờ chết.

“Mặc Phi, tránh.” – Thất Tử đột nhiên vòng ra sau lưng boss, hai chủ thủ đồng thời cắm vào hai bả vai.

Ngao! (tiếng hú)

Một tiếng gầm rú quỷ dị vang lên, sau đó, cương thi vương quay đầu đuổi theo Thất Tử.

“Hỉ Ca công kích, thuận tiện theo dõi huyết lượng cho ta. Tư Văn, người chúc phúc (tăng trạng thái, tăng thuộc tính) cho Mặc Phi và ta. Mặc Phi, nhắm chuẩn thời gian lại đây tiếp quái.” – Thất Tử sau khi đoạt cừu hận boss, lập tức ở kênh đội ngũ bố trí chiến lược. Trước mắt, phương pháp này là phương pháp có khả năng thành công nhất, nếu còn không được, vậy cả đám chờ chết đi.

Lúc bắt đầu, Thất Tử và Mặc Phi thay nhau nắm dẫn cừu hận xem như bình ổn. Ai biết một lần cuồng hóa còn chưa đánh xong, sau nửa giờ đánh quái, lúc cương thi vương còn 5 ngàn huyết lượng, nó lại biến thân lần hai!!!

Lần này, ngay cả phản ứng đều không có, nháy mắt, cả 5 người đã bị giết sát.

Năm thi thể trừng mắt nhìn nhau, không nói gì, sau đó đồng thời đi địa phủ. Lúc bọn họ xuống địa phủ, hệ thống phát một tin trên kênh thế giới.

Phong ấn vạn năm đại boss ở vực sâu bị 5 ngoại gia đánh vỡ. Kích hoạt 12 tầng vực sâu đều khai thông. Linh chủ của 10 tầng đầu tiên đều có xác suất bạo dẫn vũ khí tàn phiến.

****Tàn phiến ở đây không phải là trang bị cấp tàn phiến nha. Chữ tàn phiến = mảnh vỡ (nghĩa đen), và chỗ này phải hiểu theo nghĩa đen. Nghĩa là thứ mà bọn Hỉ Ca nhận được là những mảnh vỡ rời rạc, sau khi gom đủ số lượng mới hợp thành một vũ khí nguyên vẹn. Còn trang bị cấp tàn phiến thì không phải là mảnh vỡ. Mỗi một trang bị cấp tàn phiến đều là vũ khí toàn vẹn, có thể sử dụng ngay nhưng thuộc tính của trang bị không hoàn hảo, có thể nói là bị phong ấn, người chơi phải hợp đủ một bộ sáu trang bị cấp tàn phiến thì mới kích hoạt toàn bộ thuộc tính của từng trang bị. Giải thích như vậy thì có dễ hiểu hông?!****

Những mảnh vỡ này có kim quang phát sáng vạn trượng. Vực sâu vũ khí chính là thần khí, bất quá bị hắc ám hệ làm cho ô nhiễm (nên không có thần lực đầy đủ?!). Nếu bàn về thực lực, đây hẳn là vũ khí tối thượng của vực sâu. Chính là, vũ khí này so với thần khí còn quý hiếm hơn. Bởi vì cần đến 100 mảnh tàn phiến mới hợp thành, mà mảnh tàn phiến thì chỉ đánh linh chủ mới bạo ra, xác suất bạo dẫn không tới vài thành phần trăm, cộng thêm chuyện rất nhiều ngoại gia đều muốn đi đánh linh chủ, cho dù linh chủ cứ cách 3 ngày lại xuất hiện một lần, nhưng nếu muốn gom đủ 100 mảnh tàn phiến, dám chừng một ngoại gia phải đánh ít nhất 3-4 tháng, đánh không tốt có thể tốn 7-8 tháng. Đợi đến lúc có được thần khí trong tay, 7 tháng sau, là thời kỳ gì rồi a, dám chừng lúc đó chẳng ai còn để mắt đến vực sâu vũ khí nữa!!

Dù đến địa phủ, bọn Hỉ Ca vẫn thu được tin tức của hệ thống. Năm người mắt to trừng mắt nhỏ, thể nhiệm vụ của họ có tính là hoàn thành không a?

Không phải bọn họ không muốn đi ra ngoài xem bằng nhiệm vụ, có điều cả bọn bị Thất Tử làm cho mệt phờ râu. Vừa tiến địa phủ, một tiểu quỷ chạy đến báo rằng, diêm vương đại nhân buộc bọn họ, trong vòng một giờ, phải rửa sạch điểm tội ác của toàn đội, sau đó mới được phép sống lại.

“Trò chơi càng lúc càng biến thái.” – bởi vì Thất Tử giết quá nhiều người, diêm vương đại nhân rõ ràng bất mãn với hắn cho nên mới tăng thêm công sự.

Thế là, bọn Hỉ Ca cũng phải theo Thất Tử làm công ích, đem một đồng đá từ bên kia dời qua bên này, sau đó Thất Tử lại đem một đồng đá từ bên này khiêng trở về chỗ cũ. Cứ như vậy, hết một giờ, chuộc tội xong, bọn họ mới được phép đi đầu thai.

“Người mỗi lần xuống đây đều phải dọn dẹp đá?” – Hỉ Ca tò mò hỏi.

“Không. Làm công một lần cho nửa tháng.” – Thất Tử nhún vai trả lời. Dọn dẹp là lao động nghĩa vụ công ích, chẳng có giá trị gì. Lần này chỉ có thể nói là bọn Hỉ Ca xui xẻo, đụng ngay ngày chuộc tội của hắn.

Ai cũng nói những người xuất hiện trên bảng ám sát rất là oai phong, nhưng nếu người ta thấy phong thái Thất Tử ở địa phủ khệ nệ đi bê đá, đảm bảo không còn ai có tâm tư chui lên bảng ám sát làm gì nữa.

Thật vất vả mới rời khỏi địa phủ, Hỉ Ca đứng ở điểm hồi sinh liền mở bằng nhiệm vụ ra nhìn. Trên đó hiển thị hai chữ màu vàng lóe sáng: hoàn thành!

Phần thưởng lần này... không ngờ là 10 mảnh tàn phiến. Ngoài ra không còn gì nữa, thậm chí cũng không cấp kinh nghiệm. Nếu không phải bằng nhiệm vụ biểu hiện độ hoàn thành là 100%, Hỉ Ca sẽ không dám tin mình liều mạng như thế kia mà chỉ được có 10 mảnh tàn phiến.

“Các người được thưởng cái gì?” – Hỉ Ca cầm 10 mảnh tàn phiến, vẻ mặt sững sờ. Mặc dù đây là thứ tốt, nhưng cần đến 100 cái a, bao giờ mới gom đủ?!

“Đều là mảnh tàn phiến. Ta 7 cái. Mặc Phi 15 cái. Tư Văn 10. Lão đại 20 cái.” – Cát Tường xòe tay ra, nhất thời một đạo kim quang tỏa sáng khiến Hỉ Ca phải híp mắt nhìn vì quá chói.

“Ta cũng được 10 mảnh. Nói như vậy chúng ta được hơn 60 mảnh tàn phiến. Xem ra phần thưởng đúng là hậu hĩnh.” – Hỉ Ca tính toán một chút liền phấn chấn hẳn lên. Bọn họ đã có hơn 60 mảnh, chỉ cần thêm hơn 30 mảnh nữa là có thể hợp thành vực sâu vũ khí. Lĩnh chủ ở vực sâu là quái cấp 70, cần luyện cấp khoảng 3 tháng là đủ sức đối phó rồi. Sau đó bọn họ sẽ sở hữu một thanh thần khí a!!!

Có thể sở hữu một thanh thần khí mà dùng tiền cũng mua không được, điều này đại biểu cho cái gì chứ!! Không nghĩ tới bọn họ làm một nhiệm vụ thôi mà được đến một cơ hội tốt như thế này, quả thật quá may mắn.

Thật ra điều này có quan hệ đến mức độ hoàn thành của nhiệm vụ vừa rồi. Cương thi vương kia không phải là đối thủ mà bọn họ có thể đánh được trong giai đoạn này. Vậy mà bọn họ còn khiến đại boss cuồng bạo 2 lần. Vốn dĩ phần thưởng của hệ thống là 30 mảnh tàn phiến mà thôi, nhưng đội ngũ của họ thế nhưng hoàn thành nhiệm vụ với mức độ “xuất sắc” cho nên mới được thưởng gấp đôi.

Sau khi thảo luận đầu đó, mọi người nhất trí đem toàn bộ tàn phiến thu được cho Hỉ Ca bảo quản. Bởi vì thần khí cũng cần phải rèn đúc mới hợp thành. Đến lúc đó còn cần tay nghề của Hỉ Ca. Dù không biết là ngày nào tháng nào nhưng Hỉ Ca quả thật rất chờ mong.

Cô nhận hết các mảnh tàn phiến, sau đó một mình chạy đến kho hàng cá nhân cất đồ, vừa quay đầu, không biết từ lúc nào sau lưng cô đã xuất hiện một người nam nhân.

“Có việc gì không?” – Nhìn ánh mắt phức tạp của Minh Độ Thiên, Hỉ Ca thật bình tĩnh hỏi.

“Chúng ta tìm chỗ nói chuyện.” – giọng điệu của Minh Độ Thiên vừa có vẻ mê hoặc vừa có vẻ ra lệnh, nhưng Hỉ Ca có thể nghe ra sự chủ động cầu tình trong khẩu khí của anh ta.

Minh Độ Thiên chủ động cầu tình? Hỉ Ca kinh ngạc. Hôm nay mặt trời mọc ở hướng tây hả?

“Ta sẽ không tổn thương người.” – thấy Hỉ Ca không có phản ứng, Minh Độ Thiên lại nói thêm một câu.

“Vây đi thôi.” – nếu người ta đã nhân nhượng đến mức này, Hỉ Ca còn có thể làm gì bây giờ. Cô không phải hoàn toàn tín nhiệm Minh Độ Thiên, nhưng dù sao anh ta đường đường là lão đại của Khổ Độ, chắc không thể lừa cô đi ra ngoài dã ngoại rồi giết cô chứ?!

Hai người vừa đi, bóng dáng của Thất Tử ở góc phố cũng hiện ra (Thất Tử là stalker?), sau đó hẩn theo hướng ngược lại mà rời đi. Không phải hẩn không nghĩ tới chuyện đi theo dõi, nhưng có một số việc, nên để Hỉ Ca tự mình giải quyết mới được. Hẩn chỉ có thể đứng ở đây đợi. Dù sao hẩn tin tưởng vào mắt nhìn của mình, lần này, Hỉ Ca tuyệt đối sẽ không trở lại bên người Minh Độ Thiên.

Kỳ thật, Thất Tử biết Hỉ Ca từ rất sớm. Thời kỳ beta, hẩn từng gặp qua Hỉ Ca. Nhưng khi ấy, trong lòng cô đã có người khác. Hẩn chỉ là người qua đường giáp, rất nhanh liền biến khỏi tầm mắt của Hỉ Ca. Chẳng qua Thất Tử là loại người không bao giờ biết bỏ cuộc. Hẩn vẫn đi theo cô, thẳng đến lúc sự kiện kia phát sinh mới thôi.

Thất Tử không bao giờ thừa nhận mình là người kích động. Với loại người như hẩn mà nói, càng xúc động lại càng dễ chết. Hẩn sở dĩ là người ưu tú nhất, bởi vì hẩn không có những cảm xúc dư thừa.

Có điều, ngày đó, nhìn thấy cô ngã xuống, chính hẩn cũng không rõ vì sao bản thân lại kích động đến mức chạy ra giết chết Minh Độ Thiên. Dùng kỹ năng kia, hẩn bị rút 2 cấp. Nhưng hẩn vẫn chấp nhận trả giá để tạo ra hiệu quả một kích tất sát, làm cho Minh Độ Thiên ở trước mặt tất cả mọi người... mất hết uy phong. Đó là cái giá Minh Độ Thiên phải trả vì đã giết Hỉ Ca.

60. Chương 60: Trở Lại

“Hỉ Ca~”

Hai người đứng trong một mảnh rừng nhỏ. Nơi này bốn phía đều là trúc xanh, không khí mát mẻ khiến cho tâm tình của người ta an ổn hơn nhiều. Hỉ Ca không rõ nhịp đập bình thản của trái tim cô hiện giờ, là vì quang cảnh xung quanh hay là vì chính cô? Minh Độ Thiên đứng trước mặt, đôi mắt đen sâu thẳm. Hỉ Ca ngẩng đầu nhìn anh, cảm thấy chính mình giống như rơi vào bể sâu không đáy. Chính dáng vẻ này đã khiến Hỉ Ca trầm mê không thể kiềm chế ngày xưa.

“Nếu không muốn giết ta, như vậy người tìm ta là vì chuyện gì?” – Hỉ Ca quay đầu, không dám nhìn vào ánh mắt của Minh Độ Thiên.

“Anh vẫn một mực tìm em.”

“Tìm em? Có ý gì?” – Hỉ Ca nhú mày, cô cảm giác Minh Độ Thiên còn có ý tứ khác.

“Anh vẫn nghĩ em sẽ không trở lại, thật ngoài ý muốn...”

Lời vừa nói ra, Hỉ Ca mạnh mẽ ngẩng đầu, ánh mắt lạnh băng, khiến Minh Độ Thiên cứng họng.

Anh ta đã biết? Đây cũng bình thường. Lúc ở tửu lâu, khi cô thừa nhận thân phận, có lẽ có người nghe thấy. Chẳng qua cô không nghĩ, anh ta lại tự mình tìm đến. Hỉ Ca nhếch mép, nở nụ cười châm chọc.

“Anh muốn nói tới chuyện này sao? Nếu vậy thì không cần, tôi đây cáo từ.” (chỗ này mình có ý đổi cách xưng hô, tại vì họ đã nhận ra nhau nên dùng cách xưng hô như ngày xưa cho có vẻ mập mờ một tí =))

“Hỉ Ca, em còn trách anh sao?” – thấy Hỉ Ca muốn đi, Minh Độ Thiên vươn người giữ chặt tay cô, thấp giọng hỏi, vẻ mặt đầy phức tạp.

Hỉ Ca dừng chân, xoay người, ngẩng đầu nhìn, sau đó vươn tay.

Ba! Một cái tát rơi trên mặt Minh Độ Thiên. Âm thanh kia luẩn quẩn vang vọng trong mảnh rừng, chấn động đám chim chóc khiến chúng bay tán loạn. Sắc mặt Minh Độ Thiên không thay đổi, cũng không mở miệng, chỉ nhìn Hỉ Ca đăm đăm. Hai người mắt đối mắt, một lúc sau, trên mặt Hỉ Ca hiện lên một nụ cười lạnh.

“Minh Độ Thiên, xem ra anh còn chưa hiểu rõ tôi đi. Tôi là loại người có thù tất báo. Ai đâm tôi một dao, tôi sẽ giết cả nhà người đó. Cừu hận của chúng ta chỉ vừa mới bắt đầu mà thôi. Nếu anh có thực lực, đem tôi đá văng khỏi trò chơi a. Bằng không, tôi sẽ khiến cho Khổ Độ suy sụp trong tay anh.”

Hỉ Ca nói xong cũng không thèm liếc mắt một cái, xoay người nhắc chân rời đi.

Cô làm sao có thể tha thứ cho nam nhân đã tổn thương cô. Cho dù anh có giải thích, Hỉ Ca cũng không nghĩ đến chuyện sẽ tha thứ. Nếu đã không thể tha thứ, vậy thì đừng dây dưa. Nếu đã không thể trở lại từ đầu, vậy dùng cách thức tàn khốc để chấm dứt đi. Cô cho tới bây giờ cũng không cho rằng bản thân thất bại. Trước kia không. Hiện tại cũng không.

Mắt thấy Hỉ Ca từng bước rời đi, giống như đang đập lên trái tim anh mà đi, Minh Độ Thiên cảm thấy đau đớn tột cùng. Anh không nghĩ đến chuyện Hỉ Ca sẽ dễ dàng tha thứ cho anh, nhưng cũng không nghĩ đến chuyện cô sẽ tuyệt tình như vậy. Trong trí nhớ của anh, Hỉ Ca cho tới bây giờ đều không biết tức giận, chưa từng lộ ra ánh mắt băng lãnh thế kia. Trớ trêu là, Hỉ Ca như thế này càng làm cho anh động tâm hơn (bạn Thiên là M???).

“Không lẽ... ta sai rồi.” – Minh Độ Thiên nhắm mắt, đưa tay vuốt ve nơi vừa bị Hỉ Ca đánh qua. Nơi đó vẫn còn lưu lại hơi nóng của cô. Đánh cũng thật tàn nhẫn a!

“Hắc... thật không ngờ, nữ vương bệ hạ yêu kiều mỹ lệ mà cũng có lúc xuống tay độc ác như vậy.” – một thanh âm thanh thúy vang lên từ trên cây cối đứt suy tư của Minh Độ Thiên.

“Ngũ Linh, người đang nhàm chán sao?” – Minh Độ Thiên dường như không ngạc nhiên khi ở đây đột nhiên xuất hiện thêm một người.

“Không có. Ta chỉ tò mò Thiên Nhân bán tin tức gì cho người mà có thể khiến người kích động như vậy. Hiện tại xem ra tin tức này quả thật đáng đồng tiền. Thân phận của nữ vương bệ hạ a. Bao nhiêu người muốn biết đâu.” – Ngũ Linh nhảy xuống đất, khoanh hai tay, vẻ mặt tựa tiểu phi tiểu.

Thời kỳ beta, mọi người đều biết nữ vương là do Minh Độ Thiên đỡ đi lên, bất quá thực lực của Hỉ Ca cũng thuộc hàng top. Cho dù không có Minh Độ Thiên, cô vẫn có thể tự mình xưng bá một phương. Sau sự kiện kia, nhiều người tiếc hận cùng cảm thán, một thế hệ nữ nhân kiêu hùng cứ như vậy bị hủy hoại.

“Hừ... gọi Chư Cát Hầu đến gặp ta.”

“Èo... vừa mới thấy người có biểu tình bình thường, chớp mắt lại thay đổi. Làm ta còn tưởng người thật sự có tình cảm với Hỉ Ca đây.” – Ngũ Linh tựa hồ rất thất vọng.

“Là cô ấy lựa chọn trở thành địch nhân của ta. Ta chỉ dựa theo phương pháp của cô ấy mà hành sự thôi.” – Minh Độ Thiên nhìn về phía xa, ánh mắt dần khôi phục vẻ băng lãnh.

“Vậy người cẩn thận tên vệ sĩ bên người nữ vương đó. Lúc người phản bội nữ vương, hẳn thế nhưng xuất hiện giết chết người. Thất Tử... haha... người này thật sự rất thú vị.” – Ngũ Linh tự biên tự diễn, tự cười một mình, hoàn toàn không để ý đến tâm tình của Minh Độ Thiên.

Thất Tử... giết ta là vì Hỉ Ca sao? Minh Độ Thiên nhếch mép cười. Thật là một đối thủ nặng ký. Làm cho người ta nhiệt huyết sôi trào.

Hỉ Ca vốn muốn đi làm nhiệm vụ, nhưng cô loanh quanh trong thành mấy vòng, tiếp nhiệm vụ xong lại không có tâm tình đi làm, cảm thấy trong lòng loạn thành một đống. Thế là cô quyết định đi đến Cát Tường tửu lâu.

Nơi đó... vẫn có người đang chờ cô. Giải thích hay không, có lẽ người kia không quá để ý. Chính là Hỉ Ca chỉ muốn cho Thất Tử biết, cô đã trở lại. Vậy thôi.

Khi Hỉ Ca lên lầu, cô kinh ngạc phát hiện trong gian phòng chữ Thiên có 5 tên nam nhân uống rượu đến say mềm, đang nằm bò càng trên mặt đất. Trong phòng tràn ngập mùi rượu, mỗi người chắc hẳn đã uống không dưới vài vò rượu.

Hỉ Ca bước qua đầu Cát Tường, vượt qua thân người Tư Văn, không cẩn thận đập trúng cánh tay của Mặc Phi, may mắn Mặc Phi chỉ rên hừ một tiếng rồi xoay người ngủ tiếp.

Hỉ Ca mặc một thân pháp bào màu lam, cẩn thận đi đến trước mặt Thất Tử, một cước đá bay cái người đang nằm cản trở đường đi là Sở Tiểu Ca. Đúng vậy, em trai cô không ngờ lại ở trong này, cùng 4 tên nam nhân kia uống say đến bất tỉnh nhân sự.

“Này, ta đếm đến 3, người còn không tỉnh, ta liền đem người đá ra khỏi phòng.” – âm thanh của Hỉ Ca rất nhỏ, giữa tiếng ngáy to, lại càng khó nghe.

“1... 3” – tiếng 3 vừa ra, đã thấy Thất Tử mở mắt, bên trong một mảnh thanh tỉnh, căn bản không có dấu hiệu uống rượu. Hỉ Ca nghiêng đầu xem những tên khờ kia, thật sâu thở dài.

“Đã trở lại?”

“Phải.” – một đoạn đối thoại đơn giản, không ai có thể hiểu ý tứ trong đó. Bất quá, bọn họ 2 người hiểu là được rồi.

“Hắn như thế nào cũng ở đây?” – Hỉ Ca cúi đầu nhìn em trai đang ôm vò rượu ngủ ngon lành, thực ác độc dùng chân đá đá vài cái, cảm giác tốt quá đi.

“Tìm người đưa tiền, thuận tiện tìm nơi tị nạn.” – nhìn thấy cấp bậc của em trai vài ngày qua đều không thay đổi, có lẽ thời gian gần đây gặp chuyện rắc rối, hết cách mới tìm tới chị hai.

“Tiểu nhị... làm phiền đưa lên 4 ly trà giải rượu. Bảo đầu bếp pha đắng một chút.”

Trà giải rượu là một loại thực phẩm thanh lọc kỹ năng, uống vào sẽ gia tăng trạng thái. Chẳng qua loại trà này có rất nhiều chủng loại, tác dụng thì không khác nhau, chỉ có hương vị là bất đồng.

Tiểu nhị đứng ngoài cửa sững sốt một chút rồi mới gật đầu đi xuống pha trà. Chốc lát sau, 4 ly trà giải rượu được đưa lên. Hỉ Ca chậm rãi rót trà vào trong bụng của từng người, quả nhiên uống xong liền thanh tỉnh. Chính là sắc mặt ai cũng nhăn nhó, xem ra trà pha rất đắng.

“Chị hai... chị về rồi.” – Sở Tiểu Ca tỉnh rượu nhưng thần trí vẫn có chút mê mang, nhìn chằm chằm Hỉ Ca hết gần 5 phút mới phản ứng lại.

“Tiền chuẩn bị tốt rồi sao?” – câu đầu tiên mở miệng ra đã hỏi tiền, cũng không thèm bận tâm đến tình hình của em trai. Sở Tiểu Ca trong lòng tràn đầy bi phần nhưng không thể nói gì, cắn răng gật đầu. Mặc kệ thế nào, tiền vẫn phải móc ra. Sau đó thật là ủy khuất, cậu quay đầu cắn môi muốn khóc.

“Ngoan, về nhà sẽ nấu cơm cho em ăn.” – sau khi nhận đủ 10 vạn kim tệ, Hỉ Ca cười tươi rói, sờ sờ đầu em trai an ủi.

“Không cần... em tự mình nấu...” – cơm sao... ai biết chị hai có bỏ nhiều tiêu cay vào hay không chứ! Sở đại tiểu thư mỗi khi rảnh rỗi không có gì làm liền thích tìm người thí nghiệm mấy món thức ăn. Mặc dù toàn là món ăn đại bổ, nhưng tình trạng sau khi ăn xong... rất là khủng bố.

Hỉ Ca từng ở nhà nấu qua một nồi canh nhân sâm ngàn năm. Cũng may Sở Tiểu Ca không thích uống canh cho nên chỉ ăn vào hai muỗng mà thôi. Kết quả, em trai toàn thân cao thấp đều phát nhiệt, da dẻ đỏ như Quan Công. Nửa năm sau đó, ngay cả một cọng lông cũng không thể mọc. Hơn nữa, nếu không nhờ Sở ông nội thường xuyên đến châm cứu rồi dạy cậu cách điều tức (hồ hấp có phương pháp, giành cho người tập võ), chắc cậu đã xuất gia đi làm hòa thượng rồi. Hỉ Ca thề, cô lúc đó là có hảo tâm. Khi ấy mới 12 tuổi, nghe trên TV người ta nói nhân sâm ngàn năm có thể kéo dài tuổi thọ. Ai biết em trai ăn xong lại có hậu quả kinh khủng như vậy. Từ đó về sau cô cũng không thử qua mấy thứ dược phẩm kỳ quái, nhưng sự kiện kia vẫn để lại một bóng ma sợ hãi trong lòng em trai.

“Hỉ Ca, người muốn mở cửa hàng sao?” – Cát Tường thấy Sở Tiểu Ca cấp cho Hỉ Ca nhiều tiền như vậy liền tò mò hỏi.

“Ừ, thừa dịp thông đạo đại lục còn chưa mở, địa thế ở đây xem như không tồi, ta muốn mở một cửa hàng vũ khí, sợ sau này muốn mua cũng không có đất mà mua.” – Hỉ Ca biết rõ, thời gian sau, mọi thứ trong trò chơi đều trở nên quý hiếm. Đến lúc đó đừng nói là ở thành chủ của tứ đại lục, ngay cả các thành thị loại nhỏ, đất đai phải có giá trị mấy chục vạn kim a.

“Cũng tốt. Như vậy vũ khí người làm ra cũng có đường tiêu thụ. Nếu có thể làm ra một trang bị ám kim trước hội đấu giá, người có lẽ không cần quảng cáo lên nổi tiếng.” – Cát Tường vuốt cằm phân tích.

“Độ thuần thực của ta hiện giờ còn kém 2 vạn 7 điểm. Nếu có tài liệu trong tay, phỏng chừng sẽ tạo được một trang bị ám kim.” – xem ra Tư Văn sẽ là người đầu tiên nhận được một thanh ám kim vũ khí rồi. Gần đây, Cát Tường luôn gửi bưu phẩm cho Hỉ Ca, không phải là quặng thạch thì là tài liệu rèn 40 cấp lam trang. Hỉ Ca mỗi lúc rồi rảnh liền chế tạo một ít vũ khí lam phẩm. Mặc dù thành phẩm không phải là trang bị cấp cao, nhưng nhờ vậy mà độ thuần thực của cô đề thăng rất nhanh.

“Không được, đem vũ khí bán, không cho tên kia dùng.” – Mặc Phi nhớ tới cái ám kim hộ thủ của kiếm khách mà hấn vô duyên có được, lòng liền giận dữ, hung tợn nhìn Tư Văn.

61. Chương 61: Đề Là Người Quen

Đất đai ở Nam Uyên Thành đều là của hệ thống. Hỉ Ca cầm 10 vạn kim tệ, đi loanh quanh hết nửa ngày mới tìm được Cục nhà đất (mình dùng từ thuần Việt vậy cho dễ hiểu nha).

Hỉ Ca lúc này mới nhớ tới nhiệm vụ đại lục hình như cũng do nơi này phân bổ. Thời gian gần đây cô luôn bận rộn nên không có thời gian đi làm nhiệm vụ để lấy giá trị tôn kính. Có lẽ cô nên kiếm thêm ít điểm giá trị tôn kính xong lại đến mua đất, như vậy sẽ được hưởng chiết khấu.

Trước kia cô luôn đi theo Thất Tử đánh boss, hưởng ké không ít giá trị tôn kính, hoàn thành vực sâu nhiệm vụ cũng được thêm một ít, tổng cộng hiện giờ có mấy ngàn điểm (sao nhiều vậy?!?!? nhớ không lầm thì giá trị tôn kính rất khó lấy mà ta?!). Có điều, giá trị tôn kính cao như vậy cũng chỉ chiếm được một ít tiện nghi khi giao dịch với NPC mà thôi.

Hỉ Ca ở Cục nhà đất một hồi lâu, rốt cuộc hiểu ra, đằng hoàng đứng một chỗ là không bao giờ có thể nhìn thấy quan viên. Vì thế, cô lao vào hàng ngũ những người đang chen lấn ở trước mặt. Dồn co hơn 2 phút, Hỉ Ca cuối cùng đến được trước bàn làm việc của nhân viên nhà đất.

“Mua cửa hàng...”

Hỉ Ca vừa nói xong, trước mặt cô liền xuất hiện một cửa sổ, bên trên liệt kê vị trí các khoảnh đất và giá tiền. Màn hình còn hiển thị giá trị tôn kính của cô, 2390 điểm, không nhiều lắm, nhưng đối với đa số ngoại gia mà nói, đây là một con số lớn. Bởi vì bình thường ngoại gia, cho dù mỗi ngày đi làm nhiệm vụ tôn kính cũng chỉ lấy được vài điểm mà thôi. Trong khi đó, Hỉ Ca đánh một con boss liền lấy đến 50 điểm tôn kính. Đặc biệt lần giết mỹ nhân ngư đầu lĩnh, cô được thưởng 1500 điểm giá trị tôn kính.

Hỉ Ca nhìn lướt qua bảng liệt kê, thấy tửu lâu của Cát Tường có giá đến 300 vạn (3tr) kim tệ, mà đó là giá sau khi sử dụng một vạn điểm tôn kính để hưởng chiết khấu. Hỉ Ca rưng rưng nhắc nhở chính mình... không thể đem bản thân so sánh với giai cấp tư bản bóc lột.

Rốt cục, ở trang thứ 3, Hỉ Ca tìm được khoảnh đất mà cô muốn mua. Diện tích 20 mét vuông, giá bán là 20 vạn kim tệ, hệ thống còn tặng một gã quản lý NPC. Tính tới tính lui điểm chiết khấu nếu sử dụng giá trị tôn kính, Hỉ Ca vẫn không đủ tiền mua. Với một vẻ mặt anh hùng hảo hán không sợ trời không sợ đất, Hỉ Ca nhìn nhân viên nhà đất nắm chặt tay, hỏi một câu: – “Hiện giờ có nhiệm vụ tôn kính không?”

Hỉ Ca tính toán xong cả rồi, nếu cô có thể kiếm thêm 8 ngàn điểm tôn kính, cô liền đủ tiền mua đất. Hôm nay cô không có chủ định muốn làm cái gì cụ thể, vậy đi làm nhiệm vụ tôn kính thôi, còn có thể kiếm thêm ít kinh nghiệm.

“Ngoại gia có điểm tôn kính vượt quá 2 ngàn, có thể lĩnh nhiệm vụ “truy đuổi dân nhập cư lậu”. Giết một người nhập cư trái phép, ngoại gia sẽ được thưởng 200 điểm tôn kính.” – nhân viên nhà đất rành rọt trả lời.

Hỉ Ca nhấp nhấp môi. Truy đuổi dân nhập cư lậu. Chủ ý không tồi a. Nghĩa là cô chỉ cần giết chết 40 người là đủ. Bất quá, nếu làm nhiệm vụ một mình, hình như hơi nguy hiểm. Cô là một thuật sĩ có huyết lượng cùi bắp, chỉ cần người ta chém 2 đao liền đi đời nhà ma.

Nguy hiểm thì nguy hiểm, Hỉ Ca vẫn bám nhận nhiệm vụ. Sau đó, cô mở ra thông tấn khí. Những chuyện giết người phóng hỏa như thế này nên tìm Thất Tử. Còn cả em trai nữa, dù sao em trai dạo này cũng rảnh rồi.

Sau khi liên hệ với em trai xong, Hỉ Ca liền gọi cho Thất Tử. Mất một lúc lâu Thất Tử mới lên tiếng.

“Làm sao vậy, chẳng lẽ người đang nhớ ta?” – âm thanh bốn cột như cũ.

Quên đi, dù sao đã thành thói quen. – “... Ta là muốn hỏi, người có muốn đi làm nhiệm vụ tôn kính, giết người nhập cư lậu không?”

“... Ta đang làm đây. Người không phải không thích giết người sao?” – kỹ thuật của Hỉ Ca không tồi, nhưng cô đối với chuyện giết người hoàn toàn không có hứng thú. Ngược lại, Thất Tử là loại người nếu một ngày không giết ai liền cảm thấy ngứa ngáy tay chân.

“Ta cần điểm tôn kính.” – cô chỉ còn thiếu khoảng 5 ngàn kim, Hỉ Ca có thể mượn của bọn Thất Tử. Nhưng nếu có phương pháp để tự mình giải quyết vấn đề, làm sao lại không làm. Nói gì thì nói, giá trị tôn kính vẫn là thứ hữu dụng.

Hỉ Ca cắt thông tấn khí, ngửa đầu nhìn trời, tâm tình phơi phới. Cô đứng ở Cục nhà đất chờ em trai. Đột nhiên cô nghĩ tới một chuyện... em trai có đủ điểm tôn kính để nhận nhiệm vụ này hay không? Đường như cô không mấy quan tâm đến em trai nhà mình thì phải.

Đứng đợi một lúc, Hỉ Ca nhìn thấy người quen trong đám đông. Là Bắc Yến Phi. Cô ta như thế nào lại đến đây làm nhiệm vụ? Đây không phải là bản tính của cô ta à? Hỉ Ca kinh ngạc nhớ lại, Bắc Yến Phi hình như không còn là được sự chuyên chú của Minh Độ Thiên nữa rồi. Hiện tại bên người Minh Độ Thiên chính là được sự đứng đầu BXH thực lực. Kỹ thuật của Bắc Yến Phi chẳng mấy tốt, chỉ sợ đã bị sa thải. Nhìn pháp bào màu trắng trên người Bắc Yến Phi đã không còn gia huy của Khổ Độ. Cô thở dài.

Minh Độ Thiên, gã này cũng thiệt là...

Bắc Yến Phi không nhìn thấy Hỉ Ca. Cô ta vất vả chen đến trước mặt nhân viên nhà đất, còn chưa kịp lĩnh nhiệm vụ, đã bị vài nữ ngoạn gia đẩy sang một bên.

“Này, các người đây là có ý gì? Muốn gây sự sao?” – đã mất đi thanh âm băng lãnh của kẻ bề trên, hiện giờ Bắc Yến Phi chỉ có thể xem như một tiểu thư đánh đá mà thôi.

“Ta còn tưởng là ai chứ. Thì ra là Yến tỷ. Người không phải là nữ nhân của Minh lão đại sao?” – một nữ ngoạn gia cười lạnh nói.

“Sai rồi. Hiện tại, bên người Minh lão đại chính là Ngũ Linh a. Người ta chính là siêu cấp được sự của thời kỳ beta đó, cô ta làm sao so sánh được.”

“Nhưng mà...” – âm thanh nói nói cười cười vẫn không ngừng vang lên.

Hỉ Ca nhìn gia huy trên người bọn họ, thật ngoài dự kiến, đều là người của Khổ Độ gia tộc. Hỉ Ca hạ mi mắt, nhếch mép, xem ra Bắc Yến Phi đắc tội không ít người a.

Một đám nữ nhân vây quanh Bắc Yến Phi chỉ trở này nọ, người bên ngoài nhìn thấy Khổ Độ gia huy, liền cũng nhiều chuyện vênh tay lắng nghe. Trong lúc nhất thời không ai còn nghĩ đến chuyện đi lên tiếp nhiệm vụ.

Chính lúc này, người không hiểu sự tình – Sở Tiểu Ca, một đường hiên ngang đi xuyên qua đám người, bước thẳng đến trước mặt nhân viên nhà đất.

“Tiểu Khuynh Thành?” – sự xuất hiện của Sở Tiểu Ca làm cho đám người Khổ Độ một trận xôn xao. Chuyện cậu giết Chư Cát Hầu không phải là bí mật gì. Từ trước đến nay, người nào dám ngang nhiên khiêu khích Khổ Độ, bình thường đều sẽ bị luân bạch cho đến khi chạy khỏi trò chơi. Sở Tiểu Ca là trường hợp

đặc biệt, cậu vẫn cứng cổ sống sót đến tận bây giờ, chỉ có cấp bậc là rớt không ít. Mà đám người đuổi giết cậu cũng ăn không ít khổ sở.

Sở Tiểu Ca nghe thấy có người gọi tên mình, nghiêng đầu quét mắt nhìn, phát hiện người của Khổ Độ, cũng không so đo, quay đầu đi làm chuyện của mình. So với Thất Tử mà nói, Sở Tiểu Ca là người lý trí hơn nhiều. Nếu người khác không kiếm chuyện với cậu, cậu cũng không chủ động đi gây phiền toái. Nhưng mà sống ở đời, có đôi khi, mình không đi tìm phiền toái, nó cũng tự tới tìm mình.

Sở Tiểu Ca tiếp nhận nhiệm vụ xong, hướng Hỉ Ca phát phát tay gọi: – “Hỉ Ca

”

Hỉ Ca cũng giơ tay ngoắc ngoắc. Thế là, toàn bộ lực chú ý của mọi người liền quay sang tập trung lên người cô.

“Nữ nhân kia chính là Hỉ Ca? Người đã giết Minh lão đại?” – một người nhỏ giọng hỏi.

“Ta nghe nói, chính cô ta kêu Khuynh Thành lên vào nằm vùng trong gia tộc của chúng ta. Đúng là vô sỉ.” – một người khác nói.

“Ta nghĩ cô ta chỉ là gặp vận may thôi, nên mới thành công đánh lên lão đại.”

“Không phải cô ta có quan hệ mờ ám với tên thích khách vô sỉ kia sao? Như thế nào còn qua lại với Khuynh Thành?” – có người tò mò.

“Cô ta là bạn gái cũ của Khuynh Thành. Chính là loại con gái một chân bước 2 thuyền đó.”

Lúc bắt đầu còn thì thảo, sau vài câu liền không xem ai vào mắt, cả đám người Khổ Độ cứ thế lớn tiếng thảo luận, quên luôn chuyện của Bắc Yến Phi.

Sở Tiểu Ca sắc mặt tái mét. Ai bôi xấu gì cậu cũng không thành vấn đề. Nhưng nói xấu Hỉ Ca... liền có chuyện. Nhưng cậu còn chưa bước ra, lại có một đám người Khổ Độ đi tới. Đúng là tấu xảo, người mới tới cũng là người quen. Chính là Thu Thủy, đi đằng sau là 3 tên từng bị Hỉ Ca cùng Thất Tử đùa chết. Sở Tiểu Ca nhìn thấy Thu Thủy, không nói gì, nắm lấy tay Hỉ Ca. Hiện tại, Thu Thủy đã không còn chạy khắp nơi theo cậu nữa, bởi vì cô ta đã có mục tiêu mới.

Nói đến Thu Thủy... cô gái này cũng là người rất thú vị. Mặc dù biết Sở Tiểu Ca là người có tiền có thực lực, nhưng bị đá ra khỏi Khổ Độ, chắc chắn sẽ không tránh khỏi kiếp nạn bị người luân bạch. Cho nên, Sở Tiểu Ca vừa rời khỏi Khổ Độ thì cô ta liền quay qua chơi trò ái muội với nam nhân khác. Lúc này nhìn đến Sở Tiểu Ca, biểu tình trên mặt Thu Thủy cũng y chang những thành viên Khổ Độ khác, nồng đậm cừ hận.

Bị Thu Thủy châm ngòi, người của Khổ Độ càng lúc càng kích động. Hỉ Ca cười khổ. Cô từ lúc nào biến thành “bàn tay đẫm máu” giết người vô số rồi. Thật là oan uổng a. Đúng là có nghĩ tới, nhưng cô còn chưa thực hiện nha~

“Các người đang làm gì ở đây? Nhiệm vụ đã làm xong sao?” – một âm thanh băng lãnh dừng mãnh vang lên, khiến cho bọn người Khổ Độ run rẩy. Ai cũng đều không dám mở miệng nói chuyện.

Rất có khí chất nữ vương! Hỉ Ca thầm cảm thán. Ngày đó, cùng Ngũ Linh PK, Hỉ Ca không cảm thấy cô ta có gì lợi hại, hiện tại xem ra, cô ta cũng là một người khó đối phó.

Sở dĩ ngày đó Hỉ Ca không nghĩ Ngũ Linh là người lợi hại, bởi vì ưu thế của Hỉ Ca cao hơn rất nhiều so với Ngũ Linh. Một bên là được sư chỉ có thể thêm huyết, một bên là thuật sĩ với tinh thần lực cao ngất ngưỡng. Thật ra thì bất cứ được sư nào đụng phải Hỉ Ca đều không hay ho.

“Hỉ Ca... ngưỡng mộ đã lâu. Ta từng nghe Minh lão đại nói về ngươi.” – Ngũ Linh tao nhã đi đến trước mặt Hỉ Ca, giơ tay ra, trên mặt là nụ cười lịch thiệp, trong mắt không một tia cừ hận. Đúng là người có lý trí.

Hỉ Ca nhìn Ngũ Linh. Không hề vươn tay ra. Cô vốn là người luôn phân biệt địch hữu (địch nhân/bằng hữu) rõ ràng. Hoặc nói cô là người có tâm địa hẹp hòi cũng được.

“Không dám. Ta không phải là người có danh vọng gì.”

“Danh phận nữ vương bệ hạ, chỉ sợ trong trò chơi này không ai là không biết đi!” – Ngũ Linh thu hồi tay, nụ cười vẫn giữ nguyên vẻ lịch thiệp như cũ, sau đó quay đầu liếc mắt nhìn đám người đứng xung quanh – “Rảnh rồi quá liền đi làm nhiệm vụ đi.”

Vài giây sau, toàn bộ người của Khổ Độ liền giải tán.

Nhìn theo bóng dáng của Hỉ Ca cùng Sở Tiểu Ca bước ra khỏi cục nhà đất, Ngũ Linh có chút xuất thần, thì thào tự nói: – “Hỉ Ca... khi nào thì chúng ta mới có thể đấu một trận. Ta rất muốn biết, nữ nhân có thể khiến cho Minh Độ Thiên tán thưởng là người thế nào.”

62. Chương 62: Ăn Chực Cơm Tội

“Chị hai thân mến, có thể nói cho em vì cái gì người kia gọi chị là nữ vương bệ hạ không a~~” – Sở Tiểu Ca bắt ngay chỗ mấu chốt, lò to đi theo Hỉ Ca truy vấn.

Hỉ Ca quay đầu cười mỉm, sau đó dùng pháp trượng gõ một cái thật ác lên đầu nó: – “Biết nhiều làm gì, coi chừng cái đầu em to vỡ ra bây giờ.”

Sau khi tiếp nhận nhiệm vụ, Hỉ Ca sẽ có một bản thông tin chỉ ra vị trí của những người nhập cư lậu. Muốn tìm người để giết quá dễ dàng, bắt quá có thể sẽ gặp trường hợp bị vây công, vậy liền thê thảm. Để bảo tồn mạng nhỏ, Hỉ Ca vẫn quyết định đi theo Thất Tử, ít nhất sẽ không hồ đồ rồi bị giết.

“Nhỏ mọn... Vậy mà lúc trước còn lợi dụng sự đồng tình của em, lừa của em cái mũ giáp trị giá 15 vạn, rất không nghĩa khí mà.” – em trai biểu tình ủy khuất, ngồi lý trên mặt đất.

“Tiểu bằng hữu, người còn quá non (trẻ con, khờ dại)” – Hỉ Ca ngồi xuống trước mặt em trai, không chút khách khí đưa tay chọt chọt khuôn mặt nộn nộn tức giận của nó, cảm giác thật thích quá đi.

“A~~ chị thừa nhận chị chính là nữ vương Hỉ Ca?” – Sở Tiểu Ca ngẩng đầu, vẻ mặt gian trá. Quả nhiên! Cậu đã biết chị hai không đơn giản, chỉ không ngờ thân phận của chị lại khoa trương như vậy.

Nữ vương~~ haiz (thở dài) ~~ thật phù hợp với tính cách của chị hai.

Hỉ Ca nhún vai: – “Đi thôi. Hắn đang chờ chúng ta.”

“Chị hai, chị cùng thích khách áo trắng có quan hệ gì?” – Sở Tiểu Ca chạy theo, vẻ mặt chờ mong hỏi.

“...” – Thích khách áo trắng chính là Thất Tử. Lần trước nghe được đoạn đối thoại giữa Minh Độ Thiên và Thất Tử, cô đã biết điều đó. Nhưng Hỉ Ca nghĩ mãi vẫn không nghĩ ra, vì sao Thất Tử lại làm như vậy (giết MDT á)? Đơn thuần là hắn có cừ oán với Minh Độ Thiên? Hoặc dựa theo tính cách của Thất Tử mà nói, có thể đó chỉ là hành vi nhất thời muốn quấy hư kế hoạch của Minh Độ Thiên? Tóm lại, không thể dùng lối suy nghĩ của người bình thường để mà phán đoán về Thất Tử.

“Chị hai, chị nói đi, có phải anh ta thăm mến chị hay không?” – Em trai phát huy tinh thần bà tám (nhiều chuyện). Chị hai nhà cậu có hơi bạo lực chút, âm hiểm chút, thù dai chút, đặt giữa đám đông chính là loại động vật nguy hiểm. Nhưng trừ bỏ mấy khuyết điểm này ra, chị hai xem như không tồi. Đương nhiên, nếu cho cậu lựa chọn, cậu tuyệt đối không bao giờ chọn bạn gái có tính tình giống như chị hai. Cậu mặc dù mang họ Sở, nhưng so với hai “thê nô” (đàn ông sợ vợ) thích bị ngược đãi ở trong nhà kia, cậu quả thực có kanh hướng rất bình thường nha~

Hỉ Ca nghe xong, sững sốt một chút... thăm mến sao... như thế nào có thể... cô trước kia căn bản không biết Thất Tử là ai mà.

“Chị hai, mặc dù em thấy anh ta không đẹp trai bằng Minh Độ Thiên, bắt quá...” – Em trai vừa nói đến đây liền nhìn thấy một người đang tựa vào thân cây ở phía trước, trên mặt là nụ cười xán lạn, không tự giác rùn mình một cái. – “Em cảm thấy... cảm thấy... anh ta là một người rất nguy hiểm!!!”

Nụ cười kia thật làm cho người ta sợ hãi a!

Hỉ Ca nhìn lướt qua 2 thi thể dưới chân Thất Tử. Trong tình huống này mà hắn còn cười thành cái bộ dáng này, thật sự quá dọa người. Khó trách em trai sẽ phát run. Hỉ Ca vì thường xuyên nhìn thấy nụ cười “mao cốt tưng nhiên” (cười lạnh tóc gáy) của Thất Tử nên lực thừa nhận của cô mạnh hơn rất nhiều.

“Tiểu Khuynh Thành, em trai của ta.” – Hỉ Ca tiến tới, hất đầu giới thiệu với Thất Tử một chút.

“Người hảo. (Xin chào!)” – Thất Tử hướng Sở Tiểu Ca cười một cái. Hàm răng trắng bóng kia không hiểu làm sao khiến cho Sở Tiểu Ca bất giác lùi một bước, trốn phía sau Hỉ Ca.

“Người... người hảo.” – ánh mắt người này sao khủng bố như vậy a~ Sở Tiểu Ca run rẩy trong lòng.

“Hỉ Ca, sao không giới thiệu ta cho em trai ngươi biết?” – nhìn thấy phản ứng của Sở Tiểu Ca, Thất Tử cười càng sung sướng.

“Cần thiết sao? Ngươi quá nổi danh còn gì.” – Hỉ Ca liếc mắt bĩu môi – “Ngươi giết bao nhiêu người nhập cư trái phép rồi?”

Hai thi thể trên mặt đất đã biến mất, xem ra họ trở về thành sống lại. Sở Tiểu Ca giờ mới phát hiện, cả 2 thi thể đều là nữ nhân... trời ạ, ngay cả con gái mà cũng không buông tha nữa... Điều này đối với loại nam nhân luôn thương hương tiếc ngọc như Sở Tiểu Ca mà nói, là chuyện không bao giờ xảy ra. Nhưng giết người là Thất Tử... từ trước cho tới nay, Thất Tử giết ai đều không cần biết người đó là nam hay nữ, bởi vì trong mắt hắn, tất cả đều là con mồi.

“Khoảng một chục người. Gần đây người nhập cư rất nhiều... thực làm cho người ta vui vẻ mà.” – chủ thủ trong tay Thất Tử lóe ra ánh sáng bạc, phiêu một vòng thật đẹp trên không trung, Sở Tiểu Ca nhìn hoa cả mắt.

“A~ hết giờ rồi, ta phải thoát trò chơi. Ngày mai lại đi làm nhiệm vụ vậy.” – nghe tiếng cảnh cáo của hệ thống, Hỉ Ca không thể làm gì khác hơn, nửa đường rút lui.

Hỉ Ca quăng ra một cái lều màu hồng phấn, sau đó tiến vào bên trong rồi biến mất. Thất Tử quay sang nhìn Sở Tiểu Ca.

“Cái kia... em cũng hạ tuyến đi ăn cơm đây.” – không có mặt Hỉ Ca ở đây, Sở Tiểu Ca không có dũng khí đứng cùng một chỗ với Thất Tử, vội tìm cơ chạy.

“Ừ... à... ta đây cũng nên đi ăn cơm nhỉ?” – sau khi Sở Tiểu Ca biến mất, Thất Tử sờ cằm trầm tư – “Bữa tối à... không bằng đi chỗ khác ăn thôi...”

Hỉ Ca vừa mở mắt liền thấy bà nội đang đứng ngoài cửa phòng: – “Hỉ Hỉ, mau ra ăn cơm.”

“Dạ, cháu ra ngay.” – vừa chơi game xong liền có cơm canh nóng hổi chờ đợi, nhân sinh như vậy mới là hạnh phúc a. Hỉ Ca nhảy phóc xuống giường, tùy tiện lấy một cọng thun, lung tung cột tóc lên. Dù sao cô đang ở nhà, chỉ có ông nội và bà nội, thoải mái tùy tính làm sao cũng được.

“Nha đầu, cha cháu vừa gọi điện đến, nó đã khuyên được mẹ cháu rồi, cháu có thể về nhà.” – Sở ông nội sau khi nhanh tay cướp đi miếng thịt bò trong bát của Hỉ Ca, cười gian xảo nói. Hừ, dám giành ăn với lão tử, cho dù là cháu gái thân mến cũng không có cửa đâu.

“Ừm... tạm thời cháu không muốn về.” – hai đôi đũa ở giữa không trung đấu đá với nhau, bà nội hừ lạnh một tiếng liền đình chỉ. Sở ông nội rất không cam lòng rút lui, nhường chân gà nướng cho Hỉ Ca.

Mặc dù mỗi lần ăn cơm đều phải cùng ông nội đấu qua đấu lại, nhưng thức ăn của bà nội nấu vẫn là ngon nhất. Lại có thể ăn uống thả cửa. Quan Tả rất chú ý đến khẩu vị của Hỉ Ca, ngày thường, thức ăn trên bàn cơ bản toàn là các món ăn Hỉ Ca thích, nhưng càng như vậy, Hỉ Ca lại càng không thoải mái. Nếu không phải vì một lời nói của cô, chỉ sợ người như Quan Tả tuyệt đối sẽ không tự mình xuống bếp đâu. Hỉ Ca tự biết không thể đáp trả lại bất cứ điều gì, cho nên, tốt nhất không cần nợ anh ta quá nhiều ân tình.

“Như thế nào, không muốn nhìn thấy tiểu tử Quan gia sao?” – Sở ông nội vẻ mặt hưng trí bưng bưng. Mặc dù Quan gia cũng là gia tộc lớn. Nhưng mấy chuyện như là thông gia liên hôn gì gì đó sẽ không bao giờ phát sinh. Sở gia không cần nương nhờ thực lực của bất cứ gia tộc nào để đi lên.

Trước thời của Sở ông nội, Sở gia chỉ là một võ thuật thế gia mà thôi. Nhưng cơ nghiệp của Sở gia hiện tại, đều do mỗi thế hệ nam nhân Sở gia một tay gây dựng, chưa bao giờ cần sự giúp đỡ của ai khác. Đây chính là niềm kiêu ngạo của nam nhân Sở gia.

“Cháu thấy mẹ có điểm quái đản. Cháu không nhớ rõ anh ấy, không nên có tình cảm gì mới đúng.” – Hỉ Ca cắn chân gà, vị ngọt dịu lan tràn trong khoang miệng làm cô thỏa mãn đến cười híp cả mắt. Dĩ nhiên, sự thỏa mãn này còn thêm một phần nguyên nhân là do cô giành được từ trong tay ông nội nữa.

“Gi? Tiểu tử kia mà nghe cháu nói vậy đảm bảo thương tâm muốn chết. Hồi xưa, chính cháu đã chạy theo người ta nói cái gì muốn làm cô dâu của nó. Bây giờ nó trở lại, cháu đều quên sạch sẽ.” – Sở ông nội gấp một cọng rau, nhú mảy, ngon thì có ngon nhưng không phải thịt, cảm giác giống như lão hổ ăn cỏ, thật khó chịu.

“Ông nội làm ơn đi, lúc đó cháu mới vài tuổi thôi. Hơn nữa, nếu nói như vậy, không phải cháu sẽ có rất nhiều chồng sao?!” – năm đó Sở mục mục giáo huấn Hỉ Ca là, hề thấy ca ca xinh đẹp liền xấp lại, đóng ấn ký lên người người ta ngay. Hỉ Ca đến bây giờ cũng không thể nhớ đã nói với bao nhiêu ca ca xinh đẹp rằng cô muốn làm tân nương của họ. Nghĩ đến tuổi trẻ khờ khạo bị lão mẹ lừa gạt, Hỉ Ca nhìn không được bị thương trong lòng. Cuộc đời này của cô, chuyện bi thảm nhất chính là có một mẫu thân giống như Sở mục mục.

“Tiểu tử này không tồi.” – có thể làm cho Sở ông nội tán dương, phải nói Quan Tả cũng đủ vĩ đại. Sở ông nội trước giờ con mắt luôn mọc trên đỉnh đầu, tiêu chuẩn đánh giá luôn cao ngất ngưỡng. Thật ra, nếu không phải hợp nhãn với Sở ông nội, Quan Tả sợ là đã không thể trụ ở nhà của Hỉ Ca rồi. Đối lại là nam nhân khác, không chừng đã bị Sở ông nội đánh gãy 2 chân.

“Ừm” – Hỉ Ca cúi đầu và cơm trắng, tâm tình thoáng chốc rơi tận đáy. Xem ra Quan Tả quả thật có sức quyến rũ. Giống như hiện tại, cho dù trong lòng cô cảm thấy không thoải mái nhưng làm sao cũng không thể chán ghét anh ta được.

“Tốt hay không tốt thì sao. Nếu Hỉ Hỉ không thích, ông nói nhắm để làm gì. Còn có, ông dám nhử đồ ăn nữa xem, tôi liền bắt ông ăn cỏ.” – Sở bà nội dùng một tay đánh vào sau ót của Sở ông nội, làm ông nuốt xuống lời sắp nói.

Nhìn ánh mắt của vợ, Sở ông nội nhu thuận cúi đầu. Trời đất bao la, vợ là lớn nhất. Đây là giáo huấn do Sở ông nội tự đặt ra.

Ăn cơm xong, Hỉ Ca chiếm luôn cái ghế dựa của ông nội ở ngoài lan can, tay trái cầm quả đào, tay phải cầm ly trà long tinh vừa cướp từ tay ông nội, thông thả vừa uống trà vừa ngắm trăng.

“Trà ngon.”

Hỉ Ca vừa định cầm ly trà lên làm thêm một hớp... ớ... đây hình như không phải cái chén... giống như là ngón tay?

Hỉ Ca quay đầu liền thấy vẻ mặt tươi cười của A Thất. Hắn ngồi ngay bên cạnh, trong tay đang cầm ly trà của cô. Còn tay cô... thì đang nắm ngón trỏ của hắn. Nói không phải khen, ngón tay của hắn quả thật rất đẹp, thon dài cân xứng, nhìn qua giống như bàn tay của nghệ thuật gia.

“Người làm sao lại ở đây?” – Hỉ Ca không muốn truy cứu vì sao hắn có thể im hơi lặng tiếng cầm ly trà của cô. Hỉ Ca chỉ thắc mắc, hắn chạy tới đây để làm gì?

“Ta chưa ăn cơm tối...” – A Thất đáng thương tổ khổ, đôi mắt dưới ánh trăng lóe ra hào quang, nhân tình nhu hòa trong suốt làm cho người ta cảm thấy như đang nhìn thấy một cái đầm sâu không đáy. Là hạng người thế nào mới có nhân tình như vậy a?

“Đừng nói là người đi 2 giờ đường núi chỉ vì muốn đến Sở gia ăn chục cơm chứ?” – đối với người có thân phận quý dị như A Thất, có lẽ chuyện này cũng thực bình thường.

A Thất không ngừng gạt đầu: – “Đúng vậy”

Nụ cười xán lạn hòa cùng ánh sáng tỏa ra từ 7 viên kim cương đính trên lỗ tai càng khiến nhân tình trong mắt A Thất thâm sâu hơn.

63. Chương 63: Lễ Vật Của A Thất

“Xin hỏi, người mang đủ tiền để trả sao?” – Hỉ Ca nghiêng rằng tròng mắt hỏi. Cái tên này cũng thật tự tung tự tác quá mức.

“Ta tưởng lần trước đã trả đủ một năm tiền cơm rồi.” – khoan nói đến ý nghĩa của thanh chủ thủ, chỉ tính giá trị của thanh chủ thủ kia cũng đủ để Hỉ Ca ăn cả đời.

“Cơm nhà ta rất quý. Không trả nổi thì đừng đến.” – Hỉ Ca liếc mắt, vẻ mặt như muốn nói “người bất mãn sao, vậy thì cần ta a~”

“Có thể cho thiếu không?” – A Thất cười lấy lòng, bộ dáng “chúng ta thương lượng, thương lượng”

“Đương nhiên... không được.”

“Haiz... đúng là nữ nhân...” – A Thất thở dài, đưa tay lấy ra một khuyên tai màu đỏ – “Dùng cái này trả tiền cơm được chứ?”

“Ta làm sao biết đây có phải là đồ giả hay không?” – Hỉ Ca nhìn lướt qua cái khuyên tai, bĩu môi.

“Hỉ Ca~ cháu đang nói chuyện với ai đó?” – Hỉ Ca còn chưa cầm cái khuyên tai thì đã thấy Sở ông nội từ trong phòng đi ra. Vừa thấy người bên cạnh Hỉ Ca là ai, Sở ông nội liền kinh ngạc nhưng rất nhanh đã nở nụ cười chào hỏi – “Thất thiếu gia, như thế nào lại đến Sở gia?”

A Thất nhún vai: – “Nghĩ đến đây ăn nhờ bữa cơm thôi, ai ngờ... cơm nước của Sở gia cũng thật đắt.”

Sở ông nội lúc này mới nhìn thấy cái vật lóe sáng trong tay A Thất, tức thời đơ ra. Má ơi, tiểu cô nãi nãi của ta, Hỉ Ca thật sự cái gì cũng dám làm. Đồ vật kia cho dù rơi dưới đất cũng không thể tùy tiện nhặt lên a. Nó so với lựu đạn còn khủng bố hơn nha.

“Ông nội, ông trở về ngủ đi, để đây cháu tiếp khách cho.” – Hỉ Ca thấy Sở ông nội vẫn sững sờ đứng ở chỗ kia, đành phải đi qua đỡ ông vào phòng ngủ. Sau đó, quay đầu ngoắc tay nói với A Thất – “Qua đó chờ ta.”

Sở đại tiểu thư tự mình xuống bếp, đây là vinh hạnh to lớn cỡ nào a! A Thất rất nghe lời, đi vào phòng ăn, thành thành thật thật ngồi chờ bữa cơm tối của hần.

Nửa giờ sau, Hỉ Ca bưng ra một bát lớn, tỏa mùi ngào ngạt. Đối với cái bụng đói của A Thất mà nói, quả thật là hương thơm mỹ vị.

“Đây là cái gì?” – lấy đôi đũa gấp lên từng khúc từng khúc mì sợi, A Thất vẻ mặt ngốc lăng. Nếu hần đoán không sai, đây là mì gói trong truyền thuyết. Cho ăn mì gói cũng không tính đi, thế nào cộng mì của hần đứt đoạn thành từng khúc ngắn ngủn thế này?

Hỉ Ca ngồi ở phía đối diện, mỉm cười tươi rói giải thích: – “Là mì.”

Vốn mì gói chỉ cần trụng nước sôi 5 phút, Hỉ Ca đem nấu hơn nửa giờ, không mềm rục liền thực xin lỗi sự khổ tâm của cô à. Nghe câu trả lời ngắn gọn của Hỉ Ca, A Thất khóe miệng run rẩy... mì gói này... cũng thật cá tính.

“Cộng mì thật mềm, còn có thịt bò nữa... quả nhiên là cực phẩm.” – Cắn một miếng thịt bò mà làm thế nào cũng cắn không đứt vì quá dai. Nhả cũng không được mà nuốt cũng không trôi. Hần cuộc bộ 2 giờ sơn đạo, chẳng lẽ để tìm ngược hay sao a?!

“Biết là tốt rồi. Ăn xong nhớ rửa bát. Đi về nhớ đóng cửa.” – nề tình ông nội, bữa cơm này xem như miễn phí cho hần đi.

A Thất không nói gì. Chính xác là khối thịt bò dai nhách kia làm hần không thể há mồm, sợ không cắn thật sẽ nhỏ ra. Sau khi Hỉ Ca tung tăng đi ra khỏi phòng ăn, A Thất cố gắng thật lâu, cuối cùng nuốt miếng thịt bò xuống. Cũng may Hỉ Ca chỉ bỏ vào bát một khối thịt, nếu còn thêm mấy khối, khó bảo đảm hần không bị thịt bò làm cho nghẹn chết.

Tâm tình của Hỉ Ca rất tốt, vừa đi vừa huýt sáo, về phòng liền tắm rửa, sau đó hài lòng ngã lăn xuống giường đi tìm chu công (ngủ).

Ở phòng ăn, Sở ông nội cười khổ nhìn “đại tiệc” của cháu gái cấp cho khách nhân.

“Thất thiếu gia, rốt cuộc có chuyện gì vậy?” – Sở ông nội ngồi xuống, biểu tình trên mặt cực kỳ nghiêm túc. Sở gia nhà hắn muốn mời cũng mời không nổi vị Tà Thần này. Đến ăn chực cơm chiều sao? Lời này nói ra ai tin?

“Cháu gái của người trù nghệ quả thật không tồi.” – A Thất uống hết một ly nước lớn, vẻ mặt thống khổ ngồi xuống ghế, hắn cảm thấy 2 nhát đâm của người khác cũng không có lực sát thương lớn như bát mì của Hỉ Ca.

“Khụ... Thất thiếu gia... quá khen...” – Thức ăn Hỉ Ca nấu có thể ăn sao trời? Nhất là nó còn cố ý thêm này thêm nọ. Ngày xưa, Sở ông nội từng không cẩn thận ném thử một lần, làm hại ông bị thổ tả một ngày, xem chút tiêu luôn cái mạng già.

“Ta chính là đến ăn cơm thôi.” – A Thất cười cười, trên tay vẫn xoay xoay khóa khuyên tai.

“Thất thiếu gia... chuyện này... cháu gái ta còn nhỏ tuổi, nếu có gì đắc tội, thỉnh ngài không cần để ý, nó chính là có chút tính tình trẻ con thôi.” – nếu người ta không chịu nói thẳng, Sở ông nội lại không thể hỏi, đành nói mập mé để giải vây cho cháu gái. Người trước mặt này tính tình quỷ dị, ai biết tâm tình tốt hay không tốt, nếu người ta đem chuyện hôm nay ghi hận, mạng nhỏ của Hỉ Ca có thể bảo trụ sao? Lại nói, cho dù ông là người lão luyện giang hồ cũng bất lực trước người ta. Thật sự là... Trường Giang sóng sau dề sóng trước a!

A Thất vẻ mặt tươi cười, cầm bát bắn vào bếp, chẳng thèm liếc mắt đến vẻ mặt cầu xin của Sở ông nội, ngoan ngoan thực hiện mệnh lệnh của Hỉ Ca... đi rửa bát.

... Trời ơi! Sở gia nhà ông rốt cuộc chọc giận ai a~ Làm sao lại khiến vị Tà Thần này ghé thăm đây trời. Sở ông nội thiếu chút nữa đã khóc thành tiếng. Ông còn muốn sống thêm vài năm cùng với vợ nha. Nhưng nếu vị Tà Thần này còn đến thêm vài lần nữa, đảm bảo bệnh tim của ông sẽ tái phát, chết lúc nào không hay.

“Sở lão nhân, không cần kích động. Ta cùng cháu gái của người có chút giao tình. Lần này đến thăm bằng hữu mà thôi.” – rửa bát xong, A Thất xoay người đi trở ra, đem khuyên tai quảng vào tay Sở ông nội – “Làm phiền đem vật này giao cho Hỉ Ca. Đây là tiền trả cho bữa cơm vừa rồi.”

Sở ông nội cầm khóa khuyên tai, hai tay không tự chủ được run rẩy, đứng yên không nhúc nhích nhìn A Thất rời đi. Kinh hồn táng đảm hơn nữa là vị kia vậy mà quay người khóa cửa giùm cho ông!!

A Thất vừa biến mất, Sở ông nội như một cơn lốc vọt vào phòng Hỉ Ca, đem Hỉ Ca từ trong chăn lòi ra, nhìn vẻ mặt mê mang mờ mịt của cô, nghiêm túc hỏi: – “Hỉ Ca, cháu thành thật nói cho ông nội biết, cháu làm sao lại biết tên kia?”

“Ai? Ồ... là A Thất sao? Cháu cùng hắn không quen.” – Hỉ Ca nói xong liền muốn ngã ra giường, nhưng Sở ông nội nhất quyết không buông tay, gắt gao ôm chặt bả vai cô.

“Không quen? Nếu không quen sao hắn lại đem vật này tặng cho cháu?” – Đây là vật chứng minh thân phận của người kia. Nếu ai cũng có thể tùy tiện có được, trật tự đã sớm rối loạn rồi!

Nhìn khuyên tai trong tay ông nội, Hỉ Ca chà mắt, còn thật tình hỏi: – “Cái này là đồ thật sao?”

“...” – tiêu rồi, cơ bản ông và cháu gái không quan tâm cùng một vấn đề.

“Ông nội, rốt cuộc có phải là đồ thật hay không?” – cầm khuyên tai lên xem xét – “Nếu là đồ thật, hôm nào đem ra dò giá xem có thể bán được bao nhiêu tiền.”

Hỉ Ca thuần túy là muốn ông nội được vui vẻ, nhưng nhìn sắc mặt khấn trương của ông, cô liền hiểu được, lẽ vật của A Thất không phải là đồ tầm thường.

“Đương nhiên đây là đồ thật. Cái này gọi là huyết toàn. Thôi quên đi, có giải thích cháu cũng không hiểu.” – Sở ông nội khoát khoát tay. Ông khấn trương vì cái gì cơ chứ, ngay cả đương sự còn không kích động đây này – “Người ta tặng cho cháu thì đeo lên đi.”

Mặc kệ thế nào, đây là đồ vật người kia tặng, nếu sau này Hỉ Ca gặp phải chuyện gì, nể mặt mũi của người kia, chắc không ai xuống tay với Hỉ Ca đâu.

Hỉ Ca nhận lấy khuyên tai, dưới mắt nhìn chăm chú của ông nội, đeo lên. Nói đến chuyện xỏ lỗ tai của Hỉ Ca còn có một đoạn lịch sử. Hồi xưa, Sở mục mục nói, nữ hài tử phải có phong thái của thực nữ, xỏ lỗ tai là chuyện bắt buộc. Thế là, vào một buổi chiều, Sở mục mục lừa gạt Hỉ Ca đi xỏ lỗ tai, còn nhìn trời thề thốt rằng tuyệt đối không đau.

Năm đó Hỉ Ca 16 tuổi. Kết quả... ai... cô mới bấm xong lỗ tai bên trái liền nhin đau không nổi, một quyền đem Sở mục mục dấm bay ra ngoài. Sau đó, cô phải quỳ trước bài vị tổ tông suốt 2 ngày để sám hối. Lần đó là dùng kim đâm, ngay cả thuốc tê đều không dùng, vậy thì khác gì mưu sát chứ. Thế mà cô vẫn bị phạt, đạo lý ở đâu a~

Sau chuyện đó, Hỉ Ca không có hứng thú đi xỏ lỗ tai nữa, nên cô chỉ có lỗ tai bên trái. Bình thường Hỉ Ca cũng không đeo khuyên tai. Không nghĩ tới hôm nay lại hữu dụng.

Nhìn khuyên tai đã an vị trên lỗ tai của Hỉ Ca, Sở ông nội ngơ ngác nhìn trong chốc lát, rồi thở dài đứng lên muốn đi, ai ngờ bị Hỉ Ca gọi lại.

“Ông nội, đồ vật của A Thất tặng rất nguy hiểm sao?” – cô còn đang giữ một thanh chủy thủ đây. Nếu phiền toái thì... lần sau gặp mặt trả lại cho hần đi.

“Cũng không phải nguy hiểm, chẳng qua... người bình thường không ai dám nhận.” – Sở ông nội lắc đầu giải thích, sau đó kinh ngạc trừng mắt – “Chẳng lẽ hần còn tặng cháu thứ khác?”

“Đúng vậy, lần trước hần tặng cháu một thanh chủy thủ, cực kỳ xinh đẹp.”

“Mặt trên đính bảo thạch màu gì?”

“Màu lam. 7 khối lam thạch.”

“...” – Sở ông nội đơ ra – “Ông đi ngủ.”

Sở ông nội đột nhiên tỉnh ngộ, rất muốn khóc. Sở gia nhà ông đắc tội với thần thánh phương nào a~~! Suy nghĩ nửa ngày vẫn không hiểu, cuối cùng quyết định trước đi ngủ cái đã. Lưu lại phía sau đứa cháu gái một đầu mờ mịt. Ông nội bị cái gì đã kích rồi???

A Thất trong tay có 7 thanh chủy thủ, khảm 7 màu bảo thạch khác nhau. Giới giang hồ đều biết, hần vào lúc nào thì sẽ dùng chủy thủ màu gì. Từ trước tới nay chưa ai nhìn thấy hần dùng qua lam thạch chủy thủ. Bởi vì hần từng nói, thanh chủy thủ đó, là lễ vật tặng cho vị hôn thê tương lai của hần.

Sở ông nội nghĩ muốn nát óc vẫn không hiểu, Hỉ Ca có chỗ nào tốt chứ, làm sao lại bị người kia nhìn trúng rồi?!

64. Chương 64: Chìa Khóa Thông Đạo

Đêm.

Một hàng người đứng nối dài hơn 10 mét, toàn bộ đều khoác âu phục màu đen, trên mặt đeo mặt nạ màu bạc.

“Thất thiếu gia, chúng tôi đợi ngài đã lâu.”

“Người là nói ta đến chậm sao?” – A Thất cười cười, không chút khách khí hỏi.

“Không. Có thể mời được Thất thiếu gia giá lâm là vinh hạnh của chúng tôi.” – tiếng nói trong bóng đêm truyền tới.

Có người vỗ tay hai tiếng, đèn điện thông minh chớp mắt mở lên, căn phòng đột nhiên sáng lòa. Nhìn thấy người ngồi ở đầu bàn bên kia, A Thất hơi nhíu mi.

“Nguyên lai là chủ nhân của hoàng thành. Khó trách ngay cả đám tay chân cũng có cẩu khí (tiếng chó, ý chửi đám thuộc hạ là chó... haha...) lớn như vậy.” – chủ thủ màu đỏ lóe lên trên tay A Thất, dưới ánh đèn tỏa ra ánh sáng như tinh linh. Những người tại hiện trường nhìn thấy chủ thủ kia, sắc mặt đều trở nên khó coi.

Ở địa bàn của người khác, dám lấy dao ra uy hiếp chủ nhân, sợ rằng chỉ trừ người này không tìm được người thứ hai.

“Nếu thuộc hạ của ta có làm gì khiến Thất thiếu gia không vui vẻ, chủ nhân ta đây sẽ đích thân trách phạt.” – Khuôn mặt nam nhân dưới mặt nạ bạc khế nhướng, trong mắt không có ý cười, toàn thân tỏa ra hơi thở lạnh băng, làm cho mọi người nhìn không được phát lạnh.

“Không cần. Ta là người rất độ lượng.” – mọi người thấy hoa mắt một cái, chủ thủ trên tay A Thất liền không thấy đâu. – “Hơn nữa, cùng người chết so đo thì được cái gì, đúng không, Danh lão bản?!”

Không chút khách khí ngồi xuống ghế chủ thượng, A Thất mỉm cười nhìn nam nhân ở đối diện.

“Nói đúng. Người đâu, mau xử lý.” – không thèm nhìn đến xác chết ở sau lưng, nam nhân lạnh lùng hạ lệnh.

“Nếu Danh lão bản đã sẵn khoái như vậy, chuyện này xem như quên đi. Không còn việc gì nữa, ta đây đi trước.” – nhận lại thanh chủ thủ vừa ném ra của mình, A Thất nở nụ cười thật tươi.

Không ai có thể tưởng được, hắn đến một chuyến chỉ vì muốn đặc biệt đối phó với một hạ nhân không lẽ phép mà thôi.

“Thất thiếu gia...”

“Ta đối với đồ vật của Sở gia không có hứng thú. Ta đối với người cũng không hứng thú nốt.” – A Thất xoay người mở cửa rời đi.

“Danh thiếu gia, người này không nể mặt mũi của ngài một chút nào, có muốn giáo huấn hắn hay không?”

“Phải đó Danh thiếu gia. Xem ra hắn cũng không lợi hại như lời đồn.”

A Thất vừa rời đi, những người ngồi ở hai bên chiếc bàn liền sôi nổi bàn tán nghị luận, giọng điệu thập phần bất mãn. Bọn họ nói như thế nào cũng là lão đại các tổ chức xã hội đen, bị một tên nhãi ranh không tới 30 tuổi liếc mắt xem thường, phần hận bất bình là lẽ đương nhiên.

“Làm ăn không được, nghĩa khí vẫn được. Các vị sao phải khổ não chứ.” – Nam nhân trong mặt nạ bạc tùy ý mở miệng. Nếu A Thất không lợi hại, hắn hà tất phải nhọc lòng mời mọc a. Chính là, ngoài dự kiến của hắn, A Thất vậy mà cự tuyệt mối làm ăn này.

Lần này hắn ra một cái giá cao chót vót. Cho dù A Thất không thiếu tiền, theo lẽ thường, A Thất tuyệt đối không nên cự tuyệt mới đúng. Chẳng lẽ, A Thất và Sở gia có quan hệ gì đó?

Sau khi rời đi tòa thành, A Thất nhàn nhã tản bộ trên đường quốc lộ tối đen. Lỡ tai bên trái còn lưu lại 6 khóa khuyên tai, dưới ánh trăng phản chiếu ra ánh sáng nhàn nhạt. Không biết khi nào thì bên cạnh A Thất đột nhiên xuất hiện một tiểu nam hài chừng 15-16 tuổi. Im hơi lặng tiếng, nam hài đến gần A Thất. Lông mi dài đen nhánh che khuất ánh mắt hữu thần. Nam hài có một đôi tròng mắt màu tím rất đặc biệt.

“Thất ca, không giống cách hành xử của anh nha. Kia đều là tiền đó.”

“Tài liệu đâu?” – A Thất cười cười không có ý phản bác, đưa tay muốn sờ đỉnh đầu nam hài. Nam hài nghiêng người muốn tránh, đáng tiếc tốc độ không nhanh bằng nên đỉnh đầu vẫn bị bàn tay ai kia vò loạn. Nam hài thất vọng thở dài, lấy từ trong ngực áo ra một xấp tư liệu đưa cho A Thất.

“Phải rồi, nghe Như Ý đại ca nói gần đây anh không nhận vụ nào, suốt ngày điên cuồng thượng trò chơi. Hiện tại buôn bán không có lời, anh vậy mà phui tay mặc kệ sao?” – Nam hài giữa đầu, bĩu môi hỏi – “Ồ trong nhà, chính là có một đồng người đang đợi anh bị đá xuống, sau đó đem anh ra băm thây kia kia.”

“Anh mày là sinh vật giống đực, dựa theo thời gian biểu bình thường mà tính, anh mày chính là đến thời kỳ động dục nha~” – A Thất huyết sáo, trên mặt là nụ cười quỷ dị. Nam hài nhìn thấy liền run rẩy.

“...” – không phải anh thích nam nhân sao? Tiểu nam hài trong đầu toàn là dấu chấm hỏi. Từ lúc cậu có trí nhớ cho tới bây giờ, chưa bao giờ thấy Thất ca có nữ nhân bên người, thật ra, nam nhân bên cạnh cũng không có. Cả nhà bọn họ đều nghĩ Thất ca thích nam nhân!!!

“À... Thất ca thích ai sao?”

“Đương nhiên.” – A Thất trả lời thực sảng khoái. Thích lâu lắm rồi. Thật lâu trước kia đã thích. Chẳng qua thời gian này hắn mới rảnh rỗi chạy lại đây nhìn người. So với hắn tưởng tượng, “cô” còn mê người hơn. Fufu~~ (tiếng huýt sáo + chạt lưỡi + hít khí sâu ..v..v..)

“Là nhân yêu à?” – Nam hài vẽ mặt kích động. (nhân yêu = gay, đồng tính)

Phanh~ A Thất đập mạnh tay lên đầu tên nhóc.

“Trở về nói với đám người muốn tới tìm phiền toái kia, bây giờ lão tử bận nói chuyện yêu đương. Ai dám đặt chân vào khu vực này một bước, liền chờ bị phanh thây đi, hiểu được sao?” – A Thất hướng nam hài nở nụ cười vô sỉ, càng nhìn càng thấy giống như dã thú đang nhe răng nanh.

“Hiểu.” – nụ cười trên mặt nam hài đông cứng lại. Yêu đương sao? Nếu là người khác nói những lời này, cậu có thể cho rằng người kia đang nói giỡn. Nhưng đối lại là người trước mắt này, cậu liền không có lá gan để đùa.

Ngày hôm sau.

Ngủ thẳng một giấc đến lúc mặt trời lên quá đỉnh đầu, Hỉ Ca vô lực từ trên giường đứng lên. Cô cảm thấy da mặt sắp dán dính với da lưng (ý nói người lười biếng, lười chấy thây ra), mỗi lần đến nhà ông nội liền trở nên sa đọa như vậy. Bài quyền buổi sáng gì đó liền được cô tự giác bỏ qua.

Ăn xong bữa cơm trưa do bà nội lưu lại trên bàn, Hỉ Ca thần thanh khí sảng trào trở lại giường, chuẩn bị phần đầu... chơi trò chơi.

Khi cô từ trong lều chui ra liền nhìn thấy Sở Tiểu Ca cùng Thất Tử đang nướng cá ăn?!

Kỹ năng cuộc sống của Sở Tiểu Ca là đầu bếp, điều này Hỉ Ca không kỳ quái. Điều khiến cô hoảng sợ chính là con cá do Thất Tử câu lên mà Sở Tiểu Ca cũng dám bỏ vào miệng ăn??? Thất Tử bình thường đi câu cá... không phải câu lên cái quần, thì là áo lót... cô thật tình không biết dưới con sông ô nhiễm kia, cá có phải cũng là cá biến dị?

“Chị hai, chị như thế nào bây giờ mới lên. Bọn em giết xong một đám người rồi mới trở lại.” – Sở Tiểu Ca cầm một xâu cá nướng thơm nồng, quơ quơ trước mặt Hỉ Ca, sau đó hung hăng cắn xuống một ngoạm, còn không quên đem nước miếng chét đầy trên phần thịt cá còn lại.

Thật là ghê tởm! Thăng nhóc nhà cô sao có thể làm ra hành vi bất nhã như thế chứ! Nhưng Sở Tiểu Ca có nguyên nhân của cậu. Đó là, cậu sợ con cá sẽ vô bụng ai kia nếu cậu không làm như vậy!

“Hừ... chị bận ăn món thịt bò hầm của bà nội, đương nhiên lên trễ.” – Hỉ Ca điềm đạm trả lời, sau đó thực tự nhiên cầm lấy xâu cá nướng trong tay Thất Tử, đưa lên miệng ăn.

Mùi vị mặc dù không thể so với đầu bếp thượng đẳng của tửu lâu nhưng tài nấu nướng của Sở Tiểu Ca cũng không đến nỗi. Mấu chốt là, con cá cấp bậc rất cao, chắc phải đại sư điều ngư mới câu lên được!!! Hỉ Ca liếc mắt nhìn Thất Tử. Không ngờ Thất Tử đối với câu cá cũng chịu bỏ công tốn sức như vậy. Câu cá trong trò chơi với câu cá ngoài đời thực không khác nhau là mấy, đương nhiên, thời gian chờ đợi cá cắn câu cũng là tương đương.

“Chị hai, chị thật là nhẫn tâm. Sau khi chị đi, cơm của anh họ nấu không thể nào ăn nổi...” – Sở Tiểu Ca một bên ăn cá một bên ai oán. Thất Tử thì cười mị mị ngồi ở kế bên nghe hai chị em nói chuyện phiếm.

Lúc mới gặp, Sở Tiểu Ca đối với vị bằng hữu vẽ mặt tươi như hoa của chị hai luôn có tâm kính sợ. Bất quá, đi theo Thất Tử giết người một vòng xong, cậu liền trở thành người quen.

Đối với chức nghiệp thích khách, vô luận là kỹ xảo hay thực lực của Thất Tử đều thuộc hàng top. Sở Tiểu Ca có bệnh “luyện anh hùng” rất nghiêm trọng, cho nên, không cần tốn bao nhiêu thời gian cậu liền bị Thất Tử mê hoặc.

“Hừm... tài nấu nướng của em không tồi. Có lẽ chị nên nghĩ đến chuyện bồi dưỡng em thành một hiền nam nội trợ hoàn hảo nhỉ!!” – Hỉ Ca cười âm hiểm nhìn Sở Tiểu Ca.

“Em... em đi nướng cá.” – lấy con cá từ trong balô ra, Sở Tiểu Ca im lặng ngồi nướng cá. Cậu rất sợ mình nói sai câu gì, làm cho chị hai không thoải mái, cậu liền chịu khổ.

“Hỉ Ca~” – Thất Tử chống cằm cười với Hỉ Ca.

“Chuyện gì?” – Hỉ Ca mới ăn một nửa con cá liền cảm thấy nuốt không vô. Cô vừa ăn cơm xong. Trò chơi cùng tình trạng ngoài đời thật có liên hệ mật thiết với nhau. Cho nên, cô muốn ăn thêm cá nướng cũng đành bất lực.

“Người giành mất cơm trưa của ta.”

“Khỉ!! Đây, trả người.” – Hỉ Ca thật ác liệt đem nửa con cá nướng còn lại nhét vào tay Thất Tử. Vốn tưởng hẳn sẽ không ăn, kết quả, Thất Tử dùng sức cắn xuống ngay vị trí cô vừa ăn qua.

Hỉ Ca sững sờ vài giây, sau đó quay đầu, quyết định xem như chưa từng thấy cái gì. Không thấy. Không thấy. Sở đại tiểu thư trong lòng hò hét. Ánh mắt của Thất Tử lại liên tục đảo tới đảo lui trên người cô.

“Đúng rồi chị hai, hôm nay chúng ta làm nhiệm vụ, mỗi khi giết một người nhập cư lậu liền được cấp một khối huy chương. Dùng để đổi chìa khóa thông đạo gì đó.” – Sở Tiểu Ca thuận tay ném cho Hỉ Ca một khối huy chương màu đỏ như máu.

Hỉ Ca nhìn huy chương, thấy trên mặt ghi là “Huy chương dùng để đổi chìa khóa thông đạo Đông Châu Xích Hỏa đại lục”. Cần thêm 10 miếng nữa, sau đó có thể đến Cục nhà đất đổi chìa khóa, như vậy thì 2 ngày sau, khi đi qua đại lục khác sẽ không bị người đuổi giết.

“Thứ này chắc chỉ có thương nhân muốn thôi, ai mà cần chứ?” – Hỉ Ca ném huy chương trả lại cho Sở Tiểu Ca.

Chỉ có thương nhân mới muốn chạy qua đại lục khác trước người ta để mua cửa hàng hay đất đai với giá thấp, hoặc là thu mua tài liệu vật phẩm gì đó. Người chơi bình thường sẽ không muốn chìa khóa này vì không có tác dụng quá lớn nào.

“Trên diễn đàn hôm nay vừa mới phát tin tức, 2 ngày sau, tứ đại lục sẽ xuất hiện một đám boss tinh anh mà chỉ có người chơi khác đại lục mới có thể đánh. Hiện tại, trong Nam Uyên Thành, một cái chìa khóa thông đạo đã hết giá hơn 2500 kim tệ rồi.” – Thất Tử chậm rãi giải thích, thuận tiện đem xương cá quăng xuống đất, chờ hệ thống tự động thu thập rác.

“Giá cả ở Nam Uyên Thành chắc là do Thôn Nguyên Bảo đẩy đi lên đi!” – Hỉ Ca bĩu môi. Tên gian thương kia cùng với Cát Tường là một giuộc, là những tay tư bản chuyên cướp tiền trong túi người nghèo, không phải tốt đẹp gì.

“Ai biết~” – Thất Tử cười. Dù sao, hẳn được ăn chia rất nhiều tiền. Quá trình mua bán gì đó, hẳn không quan tâm. Hắn chỉ quan tâm đến kết quả. Bởi vì, hắn đang muốn để giành tiền cưới vợ.

65. Chương 65: Một Con Cá Dẫn Đến Huyết Án

“Nói như vậy, hiện tại tìm người nhập cư lậu rất khó khăn??” – Nếu chìa khóa thông đạo có giá trên trời, khẳng định rất nhiều ngọan gia chạy đi làm nhiệm vụ liệt sát. Giá trị tôn kính chỉ cần 1000 là có thể nhận nhiệm vụ rồi. Tuy rằng ngọan gia bình thường sẽ không có điểm giá trị tôn kính cao như vậy nhưng các gia tộc rồi bang phái lớn nhỏ đều tề tựu một đám cao thủ. Chỉ sợ hiện giờ muốn tìm người nhập cư lậu ở vùng lân cận Nam Uyên Thành là không được rồi.

“Thất ca nói chốc lát sẽ dẫn chúng ta đi Lâm Thành. Bên kia hình như cũng có khá nhiều người nhập cư lậu.” – Sở Tiểu Ca lại nướng xong một con cá, đưa qua cho Thất Tử, sau đó thu thập mọi thứ bỏ vào túi đựng thức ăn.

Túi đựng thức ăn là đặc chế vật phẩm giành cho ngoạn gia học kỹ năng đầu bếp. Ngoạn gia bình thường chỉ có thể dùng kỹ năng thu thập để cắt lấy da động vật hoặc là móc lấy nội đan này nọ (hem hiểu sao có từ “nội đan” xuất hiện ở đây, truyện này đầu thuộc thể loại huyền huyền hả trời?!!), nhưng nếu cắt thịt sẽ không thể lưu trữ trong balô vì sẽ bị thối rữa. Thịt thối rữa sẽ biến thành một loại thực vật khuẩn, so với độc còn khủng bố hơn. Phản ứng đầu tiên của người chơi đang cắt giữ đám thực vật khuẩn là choáng váng đầu óc, sau đó sẽ bị mất máu liên tục, kế tiếp có thể bị tiêu hao toàn bộ lực công kích cũng không biết chừng. Túi đựng thức ăn dùng để bảo quản thịt thà. Đây là vật phẩm đặc chế giành riêng cho đầu bếp. Túi đựng thức ăn của Sở Tiểu Ca vậy mà đến cấp tử phẩm. Phẩm chất của túi càng cao, số lượng ngăn bên trong càng nhiều. Là một cái cực phẩm nha. Xác suất bạo ra từ việc đánh quái là rất thấp. Giá trị đương nhiên là xa xỉ. Nguyên nhân của sự xa xỉ này, là do trong trò Thịnh Thế có quá nhiều người đi học kỹ năng đầu bếp. Không cần biết là vì tư tâm hay là vì lợi ích, nói chung, những người học qua kỹ năng đầu bếp đều sẽ không tiếc tiền để mua túi đựng thức ăn.

Hỉ Ca còn nhớ, lúc trước cô xem trên diễn đàn, có người nói rằng túi đựng thức ăn là vật phẩm có thể gia công. Đáng tiếc, cô chưa từng gặp qua họa đồ (bản vẽ của cái túi) truyền thuyết kia. Nếu lượm được họa đồ này, cơ bản giống như đang ôm một núi tiền. Hỉ Ca suy nghĩ mơ màng đến bất giác ngây ngô cười, thiếu chút nữa dọa đến Sở Tiểu Ca.

“Chị hai, chị làm sao vậy?”

“Không có gì. Chúng ta đi bây giờ sao?” – Hỉ Ca miễn cưỡng thoát khỏi mộng tưởng, ngẩng đầu hỏi Thất Tử. Lúc này mới phát hiện Thất Tử thế nhưng vẫn đang nhìn cô chăm chăm, trên mặt là nụ cười quỷ dị, làm cho Hỉ Ca cảm thấy cả người không được tự nhiên.

“Không cần gấp. Người nhập cư tuyệt đối không thiếu. Nhất là 2 ngày này, sẽ càng ngày càng nhiều.” – Thất Tử đứng lên, vỗ bụi đất trên người.

“Trước tiên cũng nên đi dò xét tình hình một chút. Sợ rằng sau khi đại lục thông đạo mở ra, ngày tháng yên lành liền chấm dứt.” – Hỉ Ca cảm thán.

Nam nhân chơi trò chơi tất cả đều muốn xưng bá thiên hạ. Hiện tại, nền tảng các thế lực lớn đã hình thành, chỉ đợi đại lục mở ra, họ sẽ phát triển vượt bậc. Những người không có chí cầu tiến giống như cô, nếu không cố gắng sinh tồn, rất nhanh sẽ bị người ta đè đầu cưỡi cổ.

Mặc dù Hỉ Ca không nghĩ tới chuyện xưng vương xưng bá, nhưng cô cũng không thích bị người ta khi dễ. Nhìn lên đỉnh đầu, thấy mình mới 30 cấp, cô nhịn không được thở dài. Hiện giờ, trong Thịnh Thế đã xuất hiện một đám 40 cấp ngoạn gia. Cô không còn thuộc vào hàng top nữa, bất quá vẫn chưa rơi khỏi trung tầng đi?!

Lâm Thành cách Nam Uyên Thành không xa, chỉ cần vượt qua 2 cái bình nguyên, một cái hạp cốc là đến. Những nơi này đều là bản đồ quái 30 cấp đến 40 cấp. Ba người bọn họ không cưỡi tọa kỵ, quyết định đi bộ, thuận tiện soát quái lấy điểm kinh nghiệm.

Mất hơn 2 giờ mới xuyên qua một cái bình nguyên, quái toàn bộ đều do Thất Tử cùng Sở Tiểu Ca giải quyết. Sau khi được Thất Tử chỉ điểm, Sở Tiểu Ca đặc biệt hưng phấn, trên đường đi, thấy quái liền vọt lên đầu tiên, bất kể là quái vật gì, cứ nhè cần cổ mà đâm. Có điều, động tác của Sở Tiểu Ca không lợi hại như Thất Tử, làm cho máu văng tứ tung.

“Người đã nói gì với em trai của ta, sao nó lại kích động như vậy?” – Hỉ Ca cùng Thất Tử lên phên đi ở đằng sau.

“Ta chỉ nói, một thân bốn sự của ta là nhờ sát quái mà có, thuận tiện chỉ điểm vài chiêu mà thôi.”

“Sát quái mà có? Người xác định người đang nói thật?” – Hỉ Ca nhướn mày liếc Thất Tử một cái. Lời nói đó đi lừa tiểu hài tử thì được. Nếu sự lợi hại của hắn có thể tới luyện từ trong việc giết quái, Thịnh Thế đã

sớm trở thành thiên hạ của thích khách rồi. Hơn nữa, nếu hấn nói thật, về sau mọi người đi ngủ đều phải đem băng quần cổ!!!

“À... cũng có chút dính líu chứ nhỉ?!” – đương sự cũng không thể tự xác định chân tướng.

“Thật là manh động.” – nhìn Sở Tiểu Ca giết một con trâu rừng mà toàn thân dính đầy máu, Hỉ Ca bĩu môi xem thường.

Sở Tiểu Ca ở trò chơi gần gũi Thất Tử có một lát liền sùng bái thành như vậy, nếu hấn biết thân phận ngoài đời của Thất Tử, dám chừng hấn sẽ lập một cái bàn thờ ở Sở gia cũng không biết chừng.

“Đỡ mệt nhọc, không phải sao?” – dọc theo đường đi, quái đều do Sở Tiểu Ca động thủ. Hỉ Ca cùng Thất Tử thoả mái rất nhiều.

Mặc dù nhìn Sở Tiểu Ca loãn xoắn lích xích thì cô chỉ hận không thể chạy lên kìm cương con ngựa chứng lại, nhưng Hỉ Ca rốt cuộc không làm gì. Đánh quái là loại hình lao động đòi hỏi thể lực cao. Để cho Sở Tiểu Ca tiếp tục ra sức thôi, coi như cho nó thêm trải nghiệm.

Vừa vượt qua bình nguyên tiến vào hạp cốc, ba người lần đầu tiên nhìn thấy người chơi ở trong này. Hỉ Ca kích động đứng lên mới phát hiện những người kia là thành viên của Long Tộc. Là một đám người cùng nhau đánh quái, thân thủ rất tốt, còn không dùng đến dược thủy, phỏng chừng là đội tinh anh của Long Tộc.

“Cần qua chào hỏi sao?” – Sở Tiểu Ca nhớ lần trước bọn Hỉ Ca giúp Long Tộc thủ thành, cậu nghĩ hai bên quan hệ không tồi nên lên tiếng hỏi.

Thất Tử nhún vai, không trả lời. Hỉ Ca liếc mắt nhìn, thấy trong đám người có 3 gương mặt quen thuộc, mím môi nói: – “Không cần, không quen.”

Hỉ Ca là người thù dai. Những người từng nói xấu cô, cô đều nhớ rõ. Nhưng hiện giờ cô cùng Long Tộc không có thâm cừu đại hận gì. Cứ mắt nhắm mắt mở xem như không thấy bọn người kia là được.

Vốn Hỉ Ca không muốn đối địch, ai biết những người kia giết quái xong lại chuyển địa bàn. Hạp cốc chỉ có một cửa ra rất hẹp, nhưng cũng là nơi có số lượng quái nhiều nhất, tốc độ xoát quái lại nhanh. Những người kia vậy mà chuyển qua chặn ngay cửa. Ba người Hỉ Ca muốn đi xuyên qua, tất phải đụng đầu.

Thất Tử cùng Hỉ Ca hai mặt nhìn nhau, hấn mỉm cười xoa xoa tay. Có lẽ đám người kia đã sớm nhìn thấy bọn Hỉ Ca. Chặn cửa là chủ ý muốn gây sự, bằng không, sớm không đi trễ không đi, đợi đến đúng lúc này mới dời địa bàn là sao.

“Người nghĩ bọn hấn sẽ động thủ trước không?” – Hỉ Ca nghiêng đầu hỏi Thất Tử.

“Sẽ.” – Thất Tử mỉm cười, tay phải buông xuống, một thanh chủy thủ màu tím đã nằm trong tay.

“Làm sao khẳng định?” – cho dù Long Tộc bất mãn với Thứ, cũng không ngu đến nỗi chủ động khiêu khích chứ?

“Bởi vì ta khiêu khích trước.” – Thất Tử vừa dứt lời liền thuận di* đi mất. Đúng lúc này, Hỉ Ca nhìn thấy một con ngư vương ở ngay bên cạnh đám người kia toàn thân biến thành màu đen.** thuận di là kỹ năng di chuyển chớp nhoáng của đạo tặc & thích khách, lóe một cái là đi cả đoạn đường rồi.**

20 cấp biển sâu ngư vương là tinh anh quái. Vật phẩm bạo ra không tốt lắm nhưng điểm kinh nghiệm cho rất dày. Biển dị quái không có phương hướng chủ công, Hỉ Ca vừa nhìn thấy liền huy động pháp trượng. Không thể trách cô, ai biểu con quái này là vật vô chủ. một kích băng trùy của Hỉ Ca đánh vào thân con cá. Đám người Long Tộc không chạy tới giết quái mà trực tiếp chạy qua đây giết cô. Động tác ăn ý như vậy, cô mới không tin bọn họ chưa từng thương lượng với nhau từ trước.

Cũng may đám người này lấy đội hình xoát quái tiêu chuẩn, 2 kiếm khách, 2 thích khách, 1 dược sư. Đội ngũ này đánh quái rất nhanh, nhưng nếu là PK thì không tốt chơi lắm. Đặc biệt đối thủ lại là Hỉ Ca, chức nghiệp thuật sĩ, viễn thủ tấn công.

Hỉ Ca quăng ra một cái băng đồng thuật, sau đó lôi kéo ngư vương quái chạy lui về sau. Có Thất Tử và Sở Tiểu Ca ở đây, cô chỉ cần ở một bên hỗ trợ là được.

Sau khi bị Hỉ Ca làm chậm tốc độ, 4 tên kia vẫn không từ bỏ ý định đối với Hỉ Ca, vẫn kiên quyết hướng về phía cô mà chạy, nhất là 2 tên thích khách. Tốc độ của thích khách luôn cao hơn người thường, cho dù bị làm chậm, hiện giờ vẫn ngang ngửa tốc độ di chuyển của Hỉ Ca. Cô đành phải loạn chuyển, nơi nơi chạy trốn.

Cô cũng muốn PK, nhưng sau đích còn mang theo một con biến dị quái tinh anh, bị con cá này cạp một cái, mạng nhỏ của cô liền đi đời. Hỉ Ca phát hiện, kể từ sau khi cô chọn bằng hệ thuật sĩ, số lần chạy trốn càng lúc càng nhiều. Thật là... có lỗi với danh hiệu viễn thủ tấn công mà!!

Hỉ Ca một bên tránh quái, một bên tung quần công kỹ năng. Lúc bắt đầu, 2 tên thích khách còn có được sư thêm huyết nhưng một chốc thì không thấy nữa. Hỉ Ca nhìn lại mới thấy không biết khi nào thì Sở Tiểu Ca đã chuồn êm ra đằng sau, một đao giết chết được sư của đối thủ.

... nhìn thi thể đáng thương trên mặt đất. Hỉ Ca thở dài. Cô vẫn nghĩ Thất Tử đã đủ thô bạo, ra tay liền sờ ngay cần cổ người ta. Không nghĩ tới Sở Tiểu Ca còn dã man hơn, hấn vậy mà đem đao đâm sâu vào cần cổ. Cho dù ngoạn gia có thiết lập chương trình bảo hộ*, nhìn lỗ thủng sâu hoắc nơi cần cổ kia, vẫn làm người ta sợ hãi a~ ** truyện võng du kiểu giả tưởng thế này, nghĩa là đeo mũ khô giáp, quét hình toàn thân tiến vào trò chơi, độ chân thật 99%, thì sẽ nhắc tới thiết lập chương trình bảo hộ, hoặc là đóng mở cảm giác đau này nọ. Nếu đọc qua truyện du hí thì các bạn sẽ hiểu. Bởi vì mình không biết giải thích làm sao cho rõ nghĩa.**

Hai tên hồn trưởng kia đều không phải là nam nhân chân chính mà!!! Hỉ Ca ở bên này bị 2 người 1 quái đuổi theo sát nút, vậy mà họ lại mặc kệ, không thêm để ý. Mỗi người đối phó một kiếm khách, còn vừa đánh vừa nói chuyện phiếm!!!!

“Uầy, ta không có cướp lão bà của các ngươi, sao đuổi theo ta hoài vậy.” – Hỉ Ca vừa chạy vừa thở dốc, giá trị thể lực của cô nhanh chóng giảm xuống. Điểm thể lực của nữ ngoạn gia vốn không cao, chạy liên tục như vậy đã tiêu tốn 2/3 sức lực của cô. Cho dù bản thân cô có tố chất thể lực không tồi, nhưng đây là trò chơi, trừ bỏ một ít kỹ xảo có thể sử dụng, còn lại đều phải dựa theo số liệu quy định của hệ thống.

“Cần trợ giúp sao?” – sau khi giải quyết kiếm khách xong, Thất Tử đứng ở đằng xa, cười tươi rói, phát phát tay hỏi Hỉ Ca.

Sở Tiểu Ca xem như biết điều hơn, không có lên tiếng châm chọc, nhưng cũng không có ý định tiến lên hỗ trợ.

66. Chương 66: Gặp Chuyện Bất Bình

“Có giỏi thì 2 người các ngươi đừng qua đây.” – Hỉ Ca nghiêng răng quát lớn.

Một tên thích khách đã đuổi tới sau lưng, chỉ còn cách 2 bước chân. Thích khách vươn đao đâm ngay ngực Hỉ Ca. Theo bản năng, Hỉ Ca muốn xoay người tránh. Đây là quán tính của người tập võ. Nhưng cô lại quên mất hiện giờ cô đang ở trong trò chơi, là một thuật sĩ yếu đuối, cường độ dẻo dai của thân thể không cao. Kết quả, cô không thể hoàn thành cú xoay người, phốc một tiếng, cô liền nằm đo đất.

Té... làm sao cũng không thể có một tư thế tao nhã được!!

Sở Tiểu Ca và Thất Tử đều đứng hình, ngay cả thích khách đang đuổi theo Hỉ Ca cũng sững sờ dừng lại vài giây. Một đời anh danh của Hỉ Ca... cứ như vậy bị hủy!!! Cô muốn giết người diệt khẩu aaaaaa~

Thừa dịp thích khách còn đang ngẩn người, Hỉ Ca nhanh tay quơ lên pháp trượng, một đạo băng trụ màu lam cắm ngay ngực thích khách. Mặc dù không thể tạo ra hiệu quả gây sát nhưng cũng làm rơi hết nửa lượng máu của hắn.

“Mình thực xin lỗi liệt tổ liệt tông của Sở gia...” – Sở Tiểu Ca không còn núp sau lưng Thất Tử xem kịch vui nữa, mà lập tức vọt lên trợ giúp, miệng vẫn không quên niệm kinh liên tục. Dựa vào hiểu biết của cậu

về chị hai, chốc lát nữa, sau khi giết chết 2 tên thích khách, chị hai rất có thể sẽ quay ngược lại tiêu diệt cả cậu và Thất Tử luân.

Không đợi Hỉ Ca động thủ lần nữa, Sở Tiểu Ca và Thất Tử đã đồng thời đem 2 thích khách kia xử lý gọn. Hỉ Ca ngồi trên mặt đất, tà tà nhìn hai tên nam nhân đang cười siểm nịnh ở trước mặt.

“Chuyện vừa rồi...”

“Chúng ta cái gì cũng không thấy!” – Hai tên nam nhân nhanh miệng trả lời.

“Hừ... vậy thì tốt.”

Ba người tỉnh bơ đứng nói chuyện phiếm, căn bản không thèm nhớ tới phía sau còn có một con ngư vương biến dị. Cừu hận của ngư vương vẫn tồn trên người Hỉ Ca. Đúng lúc này, nó bất ngờ nhảy tới trước mặt, phóng công kích. Biến dị ngư vương có kỹ năng công kích gọi là Thiên Thượng Phi Lân. Đây là quần thể sát thương, công kích rất cao hơn nữa lại có thể phóng liên tục. Hỉ Ca còn chưa kịp đứng lên, một đám vây cá đã phóng tới ào ào, thoát nhìn giống như một cái lồng, chụp lên cả 3 người.

Là một người vĩ đại, nhìn thấy cái chết trước mắt, bảo vệ sinh mạng của chính mình mới là vương đạo. Vì thế, Sở Tiểu Ca đáng thương liền trở thành tấm lá chắn của Hỉ Ca trong giây phút sinh tử. Hỉ Ca coi như còn có nhân tính, không quên thêm huyết cho Sở Tiểu Ca. Đợi cho quần công kỹ năng trôi qua, trên người Sở Tiểu Ca không có một chỗ lành lặn, toàn thân đều là máu.

Kỳ thật, Hỉ Ca vốn muốn dùng Thất Tử làm tấm lá chắn. Đáng tiếc, Thất Tử và Hỉ Ca là cùng một loại người, so với bất luận kẻ nào đều chạy nhanh hơn. Vì thế, hình ảnh lúc này là... Hỉ Ca trốn sau lưng Sở Tiểu Ca, Thất Tử trốn sau lưng Hỉ Ca...

“Hai người... thực không có nhân tính...” – trúng một cơn bão táp vây cá, Sở Tiểu Ca phát hiện một thân tử phẩm trang bị của hắn bị rút 20% độ bền. Phẩm chất trang bị càng cao, tiền tu sửa càng mắc. Kiện quần áo này chắc phải tốn hơn 50 kim để tu sửa.

“Em trai thân mến, phải biết rằng, trong đội ngũ thì mọi người cần bảo vệ thầy thuốc trước tiên nhá.” – Hỉ Ca khoác vai Sở Tiểu Ca, thâm tình nói.

“Em nhớ rõ chị không phải thầy thuốc mà!”

Mặc dù có thể thêm huyết, nhưng Hỉ Ca không hề có ý thức trách nhiệm của một thầy thuốc. Lúc nào cũng đợi đến lúc người ta gần cạn hết máu Hỉ Ca mới chậm chậm quăng kỹ năng huyết tề qua. Mặc dù thời gian canh rất chuẩn, nhưng lỡ như sai lầm thì sao, không phải cậu sẽ chết không thể nghi ngờ??

“Vì muốn luyện tập cho thuần thực (thời gian phóng xuất kỹ năng thêm huyết), đành phải ủy khuất em rồi.” – Hỉ Ca trắng trợn trả lời.

Sau khi ngư vương bị giết chết, Hỉ Ca nhặt trên mặt đất một khối đá màu đen, không có thông tin gì hết, chỉ có một dòng chú thích “vật phẩm nhiệm vụ”. Kết quả, tảng đá bị Thất Tử chop lấy, bảo rằng đây là vật phẩm nhiệm vụ của hắn. Hỉ Ca lúc này mới nhớ tới thời điểm ở tân thủ thôn, cô cùng Thất Tử đánh ngân lang vương hình như cũng bạo ra một tảng đá giống vậy.

“Không lẽ người vì tảng đá này nên mới chủ động công kích đám người kia?” – Long Tộc quả thật có ý muốn động thủ, nhưng Hỉ Ca cảm thấy Thất Tử càng giống người sớm có dự mưu hơn.

“Làm sao có thể...” – Thất Tử vẻ mặt vô tội nói. Hắn chẳng qua chỉ tung tin đồn nhằm mà thôi. Bảo rằng đánh ngư vương ở hạp cốc có xác suất bạo ra lam thạch giúp gia tăng thủy hệ công kích. Sự thật thì... giết một số lượng nhất định ngư vương sẽ xuất ra biến dị ngư vương. Mà hắn chính là cần tảng đá rơi ra từ biến dị ngư vương!!! Bọn Hỉ Ca tẩu xảo gặp phải biến dị ngư vương cùng lúc với đám người Long Tộc thôi. Thật ra, cho dù bọn Hỉ Ca không xuất hiện, Long Tộc cũng không thể cướp được tảng đá. Bởi vì người của Thứ đã sớm bao vây chỗ này chờ lệnh.

Thừa biết không thể moi được thông tin gì từ miệng Thất Tử nên Hỉ Ca không thèm hỏi nữa, cầm pháp trượng tiến về phía trước, lưu lại Sở Tiểu Ca và Thất Tử đi ở phía sau.

“Thất ca, vừa rồi vì cái gì anh không đi lên bảo hộ chị của em...” – Sở Tiểu Ca đối với hành vi vô sỉ của Thất Tử vẫn canh cánh trong lòng.

“Nếu anh chặn phía trước, Hỉ Ca không những sẽ không thêm huyết cho anh, mà cô ấy còn có thể đâm cho anh một đao a~”

Ở chung một thời gian với Hỉ Ca, Thất Tử quá hiểu cô. Nhìn ngoài mặt thì Hỉ Ca là một người tính tình hòa nhã, dễ nói chuyện. Sự thật thì cô chính là một tiểu ác ma, trên vai lập lòe một đôi cánh đen nhọn hoắc. So với hắc còn giống ác ma hơn. Vừa rồi, họ vô tình nhìn thấy tình trạng quần bách của Hỉ Ca, hại cô cảm thấy mất mặt, nếu cô không ở sau lưng đâm cho hắc một đao, nghĩa là hôm nay cô uống lộn thuốc!

“May mắn em là em ruột.” – Sở Tiểu Ca đưa tay lau mồ hôi trên trán. Cậu nghĩ, may mắn mấy ngày nay chị hai không ở nhà, bằng không, vừa hạ tuyến, có lẽ chuyện đầu tiên chị sẽ làm là bắt cậu thực hiện gia pháp.

Sau khi đi vào hạp cốc, quái liền ít đi, bởi vì đây là khu vực quái 40 cấp, hơn nữa nơi đây lại cách khá xa Nam Uyên Thành, chỉ có vài vị độc hành đại hiệp mới ngẫu nhiên đến đây mà thôi.

Đi sâu vào phía trong hạp cốc, Hỉ Ca đột nhiên nghe thấy tiếng nói chuyện ở phía xa. Thanh âm không lớn nhưng rất quen tai. Hỉ Ca dừng lại, nghiêng đầu lắng nghe, một hồi mới nhận ra người kia là ai.

“Chị hai, chị làm gì?” – phát hiện Hỉ Ca đột nhiên quẹo về bên trái, Sở Tiểu Ca liền tò mò hỏi.

“Gặp người quen, người nhận ra không?” – Hỉ Ca quay đầu hỏi Thất Tử. Thất Tử nhún vai, một bộ dáng “miễn ý kiến”. Hắc nghe ra thì sao, sinh tử của người kia cùng hắc có quan hệ gì?

“Người không nghĩ chúng ta nên hỗ trợ sao?” – vượt qua một rặng san hô, Hỉ Ca nhìn thấy 3 hồng danh đang vây đánh một hắc y thích khách. Xung quanh, trên mặt đất còn nằm mấy cỗ thi thể. Thích khách áo đen kia xem như là người quen của Hỉ Ca. Ít nhất thì Hỉ Ca kiếm được không ít tiền từ hắc. Người này chính là Tả Thủ.

“Hắc sẽ cảm kích ta sao?” – Thất Tử đứng ngay phía sau Hỉ Ca, cánh tay đụng nhẹ vào người cô, mặt hướng về phía trước, kề bên lỗ tai cô mà nói chuyện. Cử chỉ thân mật của 2 người làm Sở Tiểu Ca triệt để kinh ngạc, nhưng đương sự là Hỉ Ca thì lại không tỏ vẻ bài xích gì.

Thất Tử đối với động tác của mình tính toán cực kỳ tốt, nhìn từ bên ngoài sẽ thấy 2 người có vẻ rất thân mật nhưng hắc không quá đụng chạm đến nỗi khiến Hỉ Ca thấy phản cảm. Thật ra lúc ban đầu Hỉ Ca có chút không quen, về lâu về dài cô không phản ứng nữa. Có điều, trong mắt người khác, mà ở đây là Sở Tiểu Ca, việc này quá mức kích thích thần kinh.

Thất Tử chỉ cần nghiêng người tới trước chừng 2cm nữa là sẽ hôn lên mặt Hỉ Ca, vậy mà Hỉ Ca không có một chút đáng về cự tuyệt!!!! Sở Tiểu Ca nhớ tới hồi học đại học, có một anh chàng thích Hỉ Ca, canh me trời tối liền có ý đồ cưỡng hôn cô. Hậu quả, anh ta bại lộ hành tung rồi bị Hỉ Ca đập cho một trận te tua tơi tả. Người luyện võ vốn có thần kinh mẫn cảm. Sở Tiểu Ca lúc bình thường cũng không dám cùng Hỉ Ca thân cận, sợ chạm tới giới hạn phản cảm của chị hai, liền bị đâm bay. Đây là kinh nghiệm 18 năm lăn lộn trong sinh tử của cậu gom góp mà thành.

“Người có thể nói hắc lấy thân báo đáp a~” – đứng trốn đằng sau bụi san hô, Hỉ Ca đại khái đã nghe xong sự tình.

Bọn người hồng danh không phải là người của Nam Uyên đại lục. Bọn họ từ Đông Châu Xích Hỏa đại lục đến đây làm nhiệm vụ. Đáng tiếc, nhiệm vụ của bọn hắc cùng nhiệm vụ của nhóm người Tả Thủ đối lập nhau. Một bên là nhiệm vụ diệt sát. một bên là nhiệm vụ bảo vệ. Kết quả, hai nhóm đụng đầu, liên biến thành cục diện hiện tại. Đối phương có 7 người, nhóm người Tả Thủ chỉ có 3. Đánh qua một phen, trơ mắt còn lại 4 người.

“Đúng rồi, ta lần trước quên hỏi, khi ở vực sâu, vì cái gì Ẩn Sát muốn giết các người?” – thấy chuyện trước mắt, Hỉ Ca đột nhiên nhớ tới chuyện lần trước của Ẩn Sát. Hắc là bọn người kia cũng không vô duyên vô cớ giết người chứ?

“Là nhiệm vụ. Hai bên cùng nhận một cái nhiệm vụ. Bọn Ân Sát chỉ cần giết đủ 5 người chúng ta liền xong. Đáng tiếc bọn hắc không giết nổi người.”

“Vậy bọn Ân Sát thì sao?”

Nguyên lai là như thế. Hỉ Ca gật đầu tỏ vẻ đã hiểu. Đây là hệ thống cố ý sắp xếp an bài như vậy. Một phần là vì muốn kích thích người chơi. một phần là muốn tạo nên cục diện hỗn loạn, chát xúc tác của các kỳ quốc chiến sau này. Thời kỳ beta, còn có đế đô (vương quốc do Hỉ Ca tạo nên) là khu vực trung lập. Hiện tại, nơi đó chỉ là một đồng tàn tích. Toàn bộ tứ đại lực hiện giờ, tất cả mọi người đều chìm đắm trong tâm lý cừu hận lẫn nhau.

“Bị giết trở về.” – Từ 30 cấp bị giết xuống 20 cấp, nếu bọn Ân Sát còn không chịu trở về, chỉ sợ không có cơ hội về nữa. Được cái, từ trên người bọn Ân Sát, Cát Tường lấy được rất nhiều huy chương để đổi chìa khóa thông đạo.

“Ồ...” – Hỉ Ca nghĩ, bọn Cát Tường cũng không sợ Liệp Sát Bang tìm đến trả thù. Dù sao cũng là bọn kia động thủ trước, mặc dù kết quả thì họ là người chịu thiệt – “Đi hỗ trợ đi.”

Quan hệ giữa Hỉ Ca và Tả Thủ không phải quá thân thiết, nhưng mỗi lần có trang bị mới, cô đều sẽ hỏi bọn Tả Thủ đầu tiên. Tả Thủ luôn ra giá cao, so với bên ngoài luôn cao hơn một ít. Cứ như vậy, hai bên xem như có chút giao tình. Nếu đã không thấy thì thôi, đằng này gặp ngay trước mắt, cô không thể cứ như vậy liền bỏ đi.

“Là nam nhân, hắc dám làm dám chịu.” – Thất Tử hoàn toàn không có ý định đi lên giúp đỡ. Hắc cho tới bây giờ cũng không tự nhận là người thiện lương.

“Phải a, là nam nhân, ai lại trốn sau lưng phụ nữ kia chứ.” – Hỉ Ca liếc Thất Tử, hừ một tiếng.

67. Chương 67: Hắc Âm Huyền Tộc

“Được rồi, lần này thuận túy là vì lòng nhân đạo.” – Thất Tử rút cuộc động thủ. Có điều, thời gian xuất thủ của hắc cũng thập phần xảo diệu, chính xác ngay sau khi Tả Thủ bị người giết chết, hắc mới lao ra.

Hỉ Ca không cùng đội ngũ với Tả Thủ, cô không thể nhìn thấy huyết lượng của đối phương, cho nên cô không nghĩ tới chuyện thêm huyết cho Tả Thủ. Đáng thương, bạn học Tả cứ như vậy mà về trời.

3 vs 3

Bọn Hỉ Ca toàn thắng. Dĩ nhiên, chuyện ngay từ lúc bắt đầu, Thất Tử và Sở Tiểu Ca lợi dụng ẩn thân để tiếp cận đối thủ, không thể tính là hành vi vô sỉ được. Là thích khách, ẩn thân vốn là chuyện bình thường. Còn nữa, 2 người nam nhân đồng thời tiến lên giết chết được sư của đối phương... cũng là hành vi hợp với lẽ thường!

Vốn dĩ, việc đi thu thập chiến lợi phẩm là chuyện của Hỉ Ca. Bất quá người của Sở gia tựa hồ rất hứng thú với hành vi thu thập chiến trường. Cho nên, hành động vĩ đại kia bị Sở Tiểu Ca cướp mất.

“3 khối huy chương màu vàng, là Tây Vực Sa Hải.” – Sở Tiểu Ca cầm lấy đồ vật, trực tiếp ném vào balô, tự động thay Hỉ Ca bảo quản.

Hỉ Ca nhìn vẻ mặt gian trá của Sở Tiểu Ca, âm trầm hừ lạnh. Nếu sau này Sở Tiểu Ca không chịu lấy ra 2 cái huy chương trả cô, cô liền cùng nó so tay đôi~

“Ở đây còn có 2 cuốn trục nhiệm vụ...” – giết chết người ta chưa tính, còn bạo rút cuốn trục nhiệm vụ, Hỉ Ca nghĩ mấy người kia nhất định hận 3 người thấu xương. Càng quá đáng hơn là, bọn Hỉ Ca cũng nhất luôn cuốn trục nhiệm vụ của Tả Thủ.

Liên hoàn nhiệm vụ nếu làm chưa tới 50%, khi bị giết có thể bạo rút cuốn trục. Cả hai nhóm đều đang làm tới chương thứ 4, vì vậy bọn Hỉ Ca liền chiếm tiện nghi.

Thức ăn vào bụng Thất Tử có thể ỏi ra không? Đương nhiên không. Thất Tử nhận lấy cuốn trục nhiệm vụ từ tay Sở Tiểu Ca, trực tiếp bỏ vào balô, hoàn toàn không cho người khác cơ hội đàm phán.

Tả Thủ trở về thành sống lại, sau đó gửi cho Hỉ Ca một cái tin nhắn. Tả Thủ đúng là người nghĩa khí, vậy mà đem liên hoàn nhiệm vụ giải thích rõ ràng một lượt. Xem ra hắn đã biết, đồ vật bị Thất Tử nhặt, sẽ không thể lấy về.

Nhiệm vụ liên hoàn này đến chương cuối cùng sẽ đánh một đại boss. Đại boss có sát xuất bạo ra thủy tinh tâm ti (lụa), vật liệu dùng để may cẩm y hoa phục. Tả Thủ muốn tâm ti vì hắn có ý đồ tiến lên thợ may cao cấp. Hỉ Ca vốn thấy ngưỡng ngùng vì lượm đồ vật của người khác nên khi nghe Tả Thủ yêu cầu chỉ cần tâm ti, cô liền đáp ứng.

Kỳ thật, Tả Thủ là một người thông minh. Bởi vì đây là nhiệm vụ cộng hưởng của đội ngũ. Sau khi tiếp nhận nhiệm vụ, không thể tìm người hỗ trợ. Đội ngũ của hắn chỉ có 3 thành viên, không có được sự. Nếu tự mình đi đánh đại boss, khó mà thành công được. Thế là thuận nước đẩy thuyền, hắn muốn mượn tay Hỉ Ca, dù sao cô cũng sẽ không cự tuyệt.

Thế là, 2 cuốn trục nhiệm vụ đều rơi vào tay Thất Tử. Bởi vì là nhiệm vụ đối lập, sau khi cộng hưởng vào, hệ thống tự động phán định khó khăn cao gấp đôi, phần thưởng cao gấp đôi.

Nhiệm vụ này gọi là Con Đường Tơ Lụa. Bởi vì phần thưởng nâng cao, kết quả mỗi giai đoạn đều sẽ thưởng cho các loại trân phẩm vật liệu của thợ may. Bọn Hỉ Ca nhìn bảng giới thiệu nhiệm vụ liền cảm nín. Đây thuần túy là rảnh rỗi sinh nông nổi mà. Mấy vật liệu quý giá (phần thưởng) kia chỉ có cao cấp thợ may mới dùng. Hiện giờ không có mấy người chịu bỏ thời gian ra thăng cấp kỹ năng may vá. Đây là kỹ năng cuộc sống chỉ có chỗ hữu dụng ở thời kỳ về sau. Nói như vậy, cho dù bọn Hỉ Ca hoàn thành nhiệm vụ, lấy tới phần thưởng, cũng chỉ bỏ xó vào kho.

“Vẫn nên giết người nhập cư trái phép trước đi. Nhiệm vụ này đợi lúc khác hẵng tính.” – Hỉ Ca chuyển cáo yêu cầu của Tả Thủ cho Thất Tử, hắn không cự tuyệt. Thật ra, Thất Tử đối với nhiệm vụ này một chút hứng thú cũng không có, hắn thuần túy nhìn thấy Tả Thủ đau khổ liền vui vẻ thôi.

Về phần vì sao Thất Tử khoái tìm Tả Thủ gây phiền toái? Đây phải quay về thời kỳ beta.

Chuyện kể rằng, thời ấy, Thất Tử và Tả Thủ đều là 2 vị độc hành đại hiệp ở tân thủ thôn, đồng thời cùng luyện chức nghiệp thích khách. Lúc ấy, thích khách liên minh có phân bố một cái thần cấp* nhiệm vụ, phần thưởng là một thanh truyền kỳ vũ khí. Nhưng nhiệm vụ này chỉ có người chơi chuyển chức thích khách đầu tiên mới có thể nhận. **nhiệm vụ trong game thường chia độ khó thành S, A, B, C. Thần cấp nhiệm vụ hình như là SS hay SSS gì đó**

Thất Tử và Tả Thủ đều vọt vào chủ thành, cơ hồ đồng thời đi chuyển chức cùng một lúc. Vận khí của Thất Tử hơi lệch, ngay tại cửa ra vào, hắn bị nắng chiếu đến chói mắt đầu óc một tí, thế nên chậm hơn Tả Thủ vài giây. Kết quả, nhiệm vụ kia bị Tả Thủ cướp tay trên. Nếu hắn không biết thì không sao, đằng này hắn lại biết rõ ràng. Xin hiểu cho tâm hồn bị phần của bạn học Thất vào lúc ấy. Vậy nên, một phút mặc niệm cho bạn học Tả... ngày tháng bị thảm của bạn chính thức bắt đầu từ ngày đó.

Thất Tử là ai kia chứ? Trước giờ, những người bị hắn nhắm trúng, không phải san hào luyện lại thì là trốn khỏi trò chơi. Thần kinh của bạn học Tả xem như cứng cỏi, thế nhưng vẫn kiên trì lăn lộn trong trò chơi đến hết thời beta. Dĩ nhiên, thần cấp nhiệm vụ là không thể hoàn thành. Mỗi ngày bị bạn học Thất dày vò, bạn học Tả làm sao có thời giờ đi làm nhiệm vụ a~ Hơn nữa, Thất Tử rất là biến thái. Nếu Tả Thủ đi làm bất kỳ nhiệm vụ nào khác, Thất Tử đều không ngăn cản, nhưng hề Tả Thủ đụng tới thần cấp nhiệm vụ, Thất Tử liền cấp một đao chặt đứt. Đây là hành vi “tổn nhân bất lợi kỷ” (hại người không vì lợi ích gì cả) cực kỳ vô sỉ.

Sau khi trò chơi chính thức khởi động, 2 người cũng ít đụng chạm nhau. Tả Thủ biết rõ sự vô sỉ của Thất Tử nên hắn tận lực tránh xa. Đồng dạng, Thất Tử cho rằng cùng một tên đầu gối đầu dựa thật là nhàm chán nên không chủ động đi gây phiền phức. Bất quá, 2 người đều không vừa mắt đối phương, vì vậy mỗi lần đụng mặt đều sẽ có tâm tình “giương cung bạt kiếm”.

Đối với chuyện tình rối rắm của 2 tên này, Hỉ Ca không có hứng thú muốn nghe. Dù sao, cô nhìn ra được, Thất Tử khẳng định sẽ không đi hại Tả Thủ. Trong trò chơi này, người có thể gây hại đến Thất Tử, sợ còn chưa xuất hiện. Nếu thực sự có một người như thế, Hỉ Ca khẳng định sẽ là người đầu tiên đi chùa cúng bái.

Bọn Hỉ Ca tiếp tục đi Lâm Thành. Dọc đường, không nhìn thấy ngoan gia nào nữa, ngược lại, quái vật càng lúc càng nhiều. Hỉ Ca vẫn trung thành với tiêu chí “sinh tồn” của mình, cô đi ở sau cùng, để cho 2 tên nam nhân đi đằng trước dẹp đường.

Hỉ Ca đem sủng vật lấy ra, đặt tại đầu ngón tay chơi đùa.

Sủng vật của Sở Tiểu Ca đã tiến hóa vào thời kỳ thứ nhất. Nó biến thành một tiểu loli cánh dài (chắc là hình dạng thiên sứ nhỉ?!). Phóng chừng Sở Tiểu Ca chuẩn bị dưỡng nó thành một đại mỹ nữ. Thật không biết tên kia cho tiểu loli ăn cái gì nha? Tiểu loli thoát nhìn da trắng mắt xanh, cực kỳ đáng yêu, có điều hơi ngốc tí, đi 2 bước liền ngã xấp một lần!!

Sủng vật của Thất Tử biến hóa cực kỳ quỷ dị, rất xứng đôi với hắn. Nó biến thành một con hắc miêu (mèo đen) mập mạp. Sủng vật của Thất Tử có kỹ năng phụ trợ câu cá. Hỉ Ca cực kỳ tò mò, làm sao một con mèo có thể hỗ trợ câu cá a?! Không lẽ cuối cùng Thất Tử sẽ thu thập một đồng xương cá sao?

Chỉ có sủng vật của Hỉ Ca là vẫn như cũ, ăn vô số hắc trăn châu nhưng nó vẫn mang hình giọt nước, một chút tiến hóa đều không có, lúc nằm ngủ vẫn phun nước miếng phèo phèo. Chủ nhân như cô thật không dễ dàng mà!

“Triệu hoán”

“Triệu hoán”

“...”

Trên đường đi, Hỉ Ca không ngừng bắt tiểu giọt nước triệu hoán Hắc hải nữ vương, đáng tiếc đều thất bại. Đến lúc tiểu giọt nước mệt đến khóc ra tiếng, Hỉ Ca vẫn chưa nhìn thấy nữ vương đâu cả.

Lúc bắt đầu, Sở Tiểu Ca và Thất Tử đều không thể chịu nổi hành vi man rợ của Hỉ Ca. Nhưng trải qua một hồi bạo lực, 2 người nam nhân đành phải ngoan ngoãn đi đánh quái mở đường. Lúc bọn Hỉ Ca vừa ra khỏi hạp cốc, chuẩn bị tiến vào Lâm Thành, đột nhiên phát hiện bên ngoài cổng thành đứng hơn 200 người, không ít người là hồng danh, bộ dáng muốn nhào vào xấp lá cà. Hành động lớn như này, bình thường chỉ có đại bang hội tổ chức đoàn thể hoạt động gì đó mới nhìn thấy. Hỉ Ca không thích xem náo nhiệt nhưng bản tính của nữ nhân vốn thích chuyện bát quái, cuối cùng, cô lôi kéo Thất Tử và Sở Tiểu Ca qua đó nghe ngóng.

Hỉ Ca đối với tình hình của các thành trấn khác ở Nam Uyên đại lục không quá quen thuộc, bởi vì địa phương hoạt động của cô chủ yếu là Nam Uyên Thành. Chính vì vậy, cô không ngờ ở Lâm Thành cũng có thế lực lớn như vậy. Từ trong thành đi ra một đám người, trong đó có người quen của Thất Tử. Dĩ nhiên, “người quen” này ý chỉ người đã từng bị Thất Tử giết qua 2 lần – Hắc Diễm.

Không ngờ bị Khổ Độ gia tộc trục xuất, Hắc Ám Huyền Tộc vậy mà dời đô đến Lâm Thành. Mà Hắc Diễm tiến quân thần tốc hơn cả Thất Tử. Hiện giờ, Thất Tử mới 37 cấp, trong khi đó, Hắc Diễm đã muốn 39 cấp. Đại khái là bị người khác đá đích nên hắn phát cuồng chẳng?

Nhóm người còn lại, Hỉ Ca không có ấn tượng. Bất quá, cô nhìn ra, bọn họ đều là kẻ có tiền!!! Có thể một lần vượt biên hơn 100 người... không biết bang hội bên kia tiêu tốn bao nhiêu tiền đây.

Hai nhóm người đều không có ý định đàm phán dài dòng, vừa đụng mặt liền nhào vào xấp lá cà ngay. Đây thật là một cơ hội tốt!! Thất Tử tuyệt đối sẽ không buông tha. Thất Tử lôi Sở Tiểu Ca phóng vào chiến trường. Hỉ Ca vì sợ chết nên vẫn tránh ở một bên.

Sự thật chứng minh, hành vi của Hỉ Ca có thể nói là nhát gan, nhưng không thể nghi ngờ là việc làm cơ trí. Bởi vì, một hồi sau, 2 tên kia chạy tới chạy lui trong Lâm Thành để sống lại 3 lượt mà cô vẫn sống khỏe. Nhìn thấy giá trị tồn kính của mình nhanh chóng tăng cao, tâm tình của Hỉ Ca vô cùng tốt. Mục tiêu công kích của Hỉ Ca là những người đã bị đánh còn một nửa huyết lượng. Bọn họ không thể nhìn thấy kỹ năng của Hỉ Ca xuất phát từ phương hướng nào liền bị giết sát. Ban đầu, không có ai chú ý. Nhưng một

lúc sau, người của Hắc Ám Huyền Tộc bắt đầu phát hiện chuyện kỳ lạ, đối thủ của họ khi bị đánh còn một nửa huyết lượng, đột nhiên bị một cái băng trùy từ đâu đó bay ra giết chết.

“Chị hai, hình như có người đang giúp chúng ta.” – Hắc Diễm một bên giết người, một bên trò chuyện với nữ vũ giả có tên gọi Phi Khuynh Thành.

Phi Khuynh Thành tà tà liếc Hắc Diễm một cái: – “Ta như thế nào lại sinh ra một tên em trai ngu ngốc như vậy chứ. Người ta giúp chúng ta hơn nửa giờ đồng hồ, người bây giờ mới biết!”

“... chị, em nhớ rõ, em là do mẹ sinh ra, không phải chị sinh...” – Hắc Diễm trả lời, bộ dáng cực kỳ ủy khuất.

68. Chương 68: Độc Y Cô Tửu

Không riêng gì Hắc Diễm, đối thủ bên kia cũng phát hiện sự tình có chỗ không ổn. Nhưng bọn hắn có kỹ thuật rất tốt, dưới tình huống như vậy cũng không rối loạn, mấy tên đầu lĩnh chụm đầu thương lượng, sau đó 2 tên thích khách nhận được chỉ lệnh, ẩn thân đi mất.

Hỉ Ca đang hào hứng giết người, làm sao có thể phát hiện đối phương ít đi vài người a~

Đang lúc cô chuẩn bị phóng một cái băng trùy thứ mấy chục, trên cổ của cô bỗng nhiên thêm 2 thanh chủy thủ. Ai ui~ xem như hôm nay bị giết một lần, rút mất một cấp đi. Trong đầu Hỉ Ca vừa nghĩ đến đây, người đã ở địa phủ.

“Haha~ chị hai, cuối cùng chị cũng bị giết một lần.” – Sở Tiểu Ca mém chút cười đến méo miệng. Lúc này, khi cậu và Thất Tử bị giết, Hỉ Ca luôn nói mấy câu khiêu khích chọc quê. Giờ cũng đến lượt Hỉ Ca bị giết.

“Quên đi, chị giết hơn 20 người rồi, đã đủ điểm tôn kính, không chơi nữa.” – bị giết, cảm giác rất không tốt, đặc biệt là bị thích khách đâm ngay cổ, nếu tâm lý không đủ mạnh mẽ, phỏng chừng buổi tối nằm ngủ còn có thể gặp ác mộng.

Nếu giá trị tôn kính đã đủ dùng, Hỉ Ca không nghĩ đến chuyện tiếp tục lăn lộn chiến trường. Nhưng Thất Tử và Sở Tiểu Ca thì không có ý dừng tay. Đúng là 2 tên sát nhân cuồng. Hỉ Ca không buồn can gián họ. Cô nhấn tin một tiếng, sống lại ở Lâm Thành xong liền không đi ra nữa.

Lâm Thành không phồn hoa như Nam Uyên Thành, cũng không rộng lớn bằng, nhưng nơi này chính là thủ phủ của giới dược sư, nguyên nhân có lẽ vì vùng phụ cận của Lâm Thành xuất hiện rất nhiều thảo dược. Hỉ Ca đi dạo một vòng, không ngờ nhìn thấy khoảng 7-8 dược sư đang bày bán dược phẩm tự bào chế.

Trong trò Thịnh Thế, bào chế dược dựa theo phương thuốc (của hệ thống) sẽ có vài phần trăm tạo ra biến dị đan dược. Mỗi loại biến dị đan dược mang đến một loại hiệu quả khác nhau. Có loại làm cho người chơi toàn thân biến đen thui. Có loại làm cho người chơi toàn thân phát sáng lờ lờ. Trước kia, Hỉ Ca từng ném qua một viên biến dị đan dược giúp gia tăng mấy vạn điểm kinh nghiệm. Nói tóm lại, sử dụng biến dị đan dược giống như chơi xổ số vậy, bởi vì ngay chính dược sư chế tạo ra cũng không tài nào biết được dược tính của viên thuốc ấy. Cách duy nhất để biết được dược tính của viên thuốc là người chơi tự ăn vào, sau đó hệ thống sẽ có bản ghi chép, về sau nếu gặp lại cùng một loại đan dược, người chơi có thể nhận diện ra nó.

Mấy dược sư kia đúng là đang bày bán biến dị đan dược. Bọn họ cũng thật là phùng con buôn, biết dùng kỹ xảo để chào hàng, mấy viên thuốc đều được đặt tên rất “kêu”, nào là Thập Hương Nhuyễn Cân Tán, hay là Nhất Tiểu Bán Diên, thậm chí có người còn dám đặt là Hắc Đỉnh Hồng!? Lạm phim kiếm hiệp quá à nha~

Mấy đan dược này không phải loại quý hiếm, phỏng chừng là dược cấp thấp làm ra. Muốn ở nơi này tìm biến dị đan dược giúp gia tăng thuộc tính vĩnh viễn là không có khả năng rồi, bởi vì chỉ có thần cấp phương thuốc mới có thể tạo ra. Lại nói, chỉ cần là thần cấp phương thuốc, bất kể tạo ra loại biến dị đan dược rác rưởi gì, quăng lên sàn đấu giá, giá trị liền cao chót vót.

Hỉ Ca ngày xưa có biết một tên dược sư, hẳn từng cấp cho cô một viên thần cấp biến dị đan dược. Khi đó vận khí của cô không mấy tốt, ăn phải viên biến dị đan dược giúp điểm kinh nghiệm tăng 200%, có hiệu quả trong 10 ngày mà thôi.

Hôm nay, Hỉ Ca quyết định bỏ ra hơn 200 kim, mua toàn bộ biến dị đan dược trên thị trường. Đám dược sư không nghĩ tới sẽ có người bỏ tiền mua mấy viên thuốc kỳ quái này, cuối cùng, họ còn tặng thêm cho Hỉ Ca không ít đan dược khác.

Hỉ Ca cầm một đồng đan dược không biết thuộc tính, tâm tình khoái trá, hướng thư viện mà đi.

Hệ thống không đưa ra cách bào chế biến dị đan dược, nhưng người chơi có thể tự viết xuống phương thuốc. Đối với loại biến dị đan dược cấp thấp, chỉ cần ăn khoảng 10 viên là có thể lấy được đan phương. Thuốc có cấp bậc càng cao, số lần ăn được yêu cầu càng nhiều.

Hỉ Ca mua rất nhiều đan dược cùng loại. Cô chính là muốn viết xuống phương thuốc, để giành sau này bán sang tay... Cô từng nghe nói, muốn luyện thần cấp đan dược, cần biến dị đan dược cấp thấp làm thuốc dẫn, hơn nữa số lượng cần là rất nhiều. Thời beta, lúc đến hậu kỳ, biến dị đan phương giá trị tăng muốn chóng mặt. Ngày xưa, Hỉ Ca không thiếu tiền, cho dù nghe đồn này nọ, cô cũng không nghĩ đến chuyện chạy đi lũng đoạn thị trường. Hiện tại, cô phát hiện ra, kỳ thật, chuyện kiếm tiền rất thú vị.

Thư viện của Lâm Thành nằm ở phía tây nam, rất yên tĩnh, bởi vì lúc bình thường, rất ít ngoại gia chạy tới đây. Dù thư viện cũng có phân bổ nhiệm vụ nhưng so với các nơi khác, nhiệm vụ ở đây chán như con gián. So với thư viện của Nam Uyên Thành, thư viện của Lâm Thành cũ kỹ hơn rất nhiều. Cửa lớn xiêu vẹo không chịu nổi. Từ cửa đi vào, hai bên đường, cỏ dại mọc đầy. Phòng ốc bên trong cũng ọp ẹp đến là nản.

Hỉ Ca đi lục thư thính (phòng công văn) mua giấy và bút lông. May mắn đây là trò chơi, bút lông sẽ tự động bơm mực, giảm bớt bao nhiêu chuyện phiền toái. Ở lục thư thính, ngoại gia còn có thể mua sách dạy viết chữ, chính xác là sách dạy thư pháp. Hỉ Ca lúc nhỏ có theo chân ông nội học qua một ít thư pháp. Có điều cô không tài nào viết ra những con chữ mang đến cảm giác bàng bạc hào khí giống như ông nội, nhìn giống ruồi muỗi thì may ra. Chính vì vậy, cô không hề có hứng thú với quyển sách dạy thư pháp đến 20 kim kia.

Sau đó, Hỉ Ca tìm được thư phòng, bất ngờ là nơi này đã có người đến trước. Lúc Hỉ Ca bước vào, người kia đang cúi đầu viết chữ, cảm giác có người đến thì hơi ngừng tay nhưng cũng không ngẩng đầu lên nhìn. Hỉ Ca tò mò nhìn người nọ vài lần, rồi tìm đến góc phòng khác, ngồi xuống, đem một đồng đan dược mới mua đổ ra bàn.

Balô cấp càng cao thì càng có nhiều chỗ hữu dụng, chẳng hạn như nó có thể tự động phân chia các loại dược phẩm rồi gom những loại giống nhau vào cùng một ô. Balô của Hỉ Ca là loại 50 cấp, bậc trung, miễn cưỡng có thể phân biệt mấy loại biến dị đan dược cấp thấp. Hỉ Ca nhìn vào balô, trong 10 chủng biến dị đan dược cô đã mua, có 3 chủng có hơn 10 viên, còn lại đều chỉ có 3-4 viên.

3 chủng coi như không ít.

Hỉ Ca đầu tiên đem loại đan dược gọi là Thập Hương Nhuyễn Cân Tán lấy ra, tổng cộng 13 viên. Ăn càng nhiều, cơ hội có thể viết xuống phương thuốc càng lớn. Vì tiền a

Hỉ Ca cầm viên thuốc, nuốt nước miếng...

Lúc trước, mỗi lần Hỉ Ca bị bệnh, Sở lão cha phải dùng rất nhiều biện pháp mới có thể ép được cô uống thuốc, đôi khi còn phải dùng đến nắm đấm. Bởi vì, Hỉ Ca ghét nhất là uống thuốc. Vậy mà bây giờ, cô lại chủ động cầm viên thuốc. Lão cha mà biết được, chắc sẽ khóc ròng quá!

Viên thuốc có mùi vị không tệ, không khó chịu lắm, hình như có mùi sơn trà. Trò chơi quả nhiên càng lúc càng tiến bộ, ngay cả viên thuốc mà cũng ngon miệng như vậy.

Ăn vào một viên, không có cảm giác quá lớn nào. Trên người Hỉ Ca xuất hiện 2 cái trạng thái. Một là, mỗi giây thêm 30 điểm huyết lượng. Hai là, mỗi giây giảm 10 điểm pháp lực. Dược tính không tốt, nhưng đối với Hỉ Ca thì đây chẳng tính là gì. Pháp lực của Hỉ Ca khôi phục quá nhanh, điểm pháp lực bị trừ còn chưa

kip hiển thị đã bị bổ sung đầy trở lại. Sau khi ăn hết 13 viên thuốc, Hỉ Ca đựng phải trạng thái “đầy mãn”, ăn quá nhiều đan dược cùng một lúc, ngày hôm nay cô không thể ăn thêm đan dược nữa.

Hỉ Ca đem cuộn giấy bày ra trước mặt, chuẩn bị kê đơn. Sao chép phương thuốc cũng cần có định lực chuẩn xác, bằng không sẽ làm cho giấy bị rách bươm. Cũng may giấy trắng không đáng bao nhiêu tiền, nếu đổi lại một cuộn giá 100 kim, cô sẽ hao tài tổn của phải biết.

Hỉ Ca tốn 3 cuộn giấy mới viết xong phương thuốc, sau đó nhìn trên tờ giấy hiện lên ba chữ màu đỏ thật to “Hoàn thành phẩm”. Hỉ Ca thở ra một hơi nhẹ nhõm. Ba chữ này chính là chứng nhận của hệ thống, sẽ không sợ phương thuốc này là đồ giả.

Hỉ Ca cầm phương thuốc, định bỏ vào balô, không ngờ ngược mắt lên liền thấy một nam nhân mặc trường bào màu trắng đã đứng trước mặt cô từ lúc nào.

Nam nhân trước mặt không phải là người đẹp trai, chẳng qua trên người mặc một thân pháp bào màu trắng, hơn nữa mái tóc cũng nhuộm màu bạch kim, còn có khí chất trên người hắn rất hảo hợp, làm cho người ta nhìn một cái liền không tự chủ muốn nhìn lần nữa.

Thấy rõ mặt người kia, Hỉ Ca sửng sốt vài giây. Không nghĩ tới, thông đạo đại lục còn chưa mở ra, cô đã liên tục đụng mặt người quen a~

“Xin hỏi, phương thuốc trong tay người có thể bán không?” – Cô Tửu nhìn Hỉ Ca, trên mặt là nụ cười ôn nhu. Mặc dù hắn bày ra một bộ dáng ôn nhu nhưng Hỉ Ca biết quá rõ, tên này chính là giết người không cần dùng đao.

Thời kỳ beta, hắn là độc y cực kỳ nổi tiếng, tên gọi Cô Tửu. Biệt hiệu độc y là do ngoại gia đặt cho hắn. Chức nghiệp của hắn là dược sư, nhưng chưa từng có người thấy hắn thêm huyết cho ai bao giờ. Hắn chính là dược sư chỉ có hứng thú với luyện chế dược. Thời kỳ beta, hắn là người duy nhất có thể tiến đến thần cấp chế dược sư.

Thần cấp biến dị đan dược mà Hỉ Ca từng ăn, chính là Cô Tửu đưa cho cô.

Đương nhiên, điều kiện để có thể ăn được viên thần cấp đan dược kia chính là... Hỉ Ca bị hắn độc chết 2 lần, rút 2 cấp. Chẳng biết có phải hắn bị lương tâm cắn rứt hay không nên sau khi giết cô xong, lại đem viên thần cấp đan dược kia đưa cho cô?! Dù sao, Hỉ Ca khi đó chính là heo chết không sợ lột da (điếc không sợ súng), cô thật sự đem viên thuốc ấy nuốt xuống.

“Người là Cô Tửu?” – dung mạo của Cô Tửu không thay đổi, Hỉ Ca liếc mắt liền nhận ra. Kỳ thật, không thể tìm được người thứ 2 trong trò chơi này đem mái tóc nhuộm màu bạch kim như hắn!! Cho dù có muốn nhuộm tóc, ai dời lại nhuộm màu bạch kim?! Trông quá hãi hùng!

Cô Tửu nhíu mày: – “Người biết ta? Từng chơi beta à?”

Tính tình của Cô Tửu hình như tốt hơn lúc trước thì phải. Hỉ Ca nhớ, ngày xưa, hắn rất lười mở miệng, mỗi lần gặp ai cũng chỉ nói một câu: “Người muốn chết như thế nào?”

69. Chương 69: Bẩy Ngàn Với Hai Vạn Năm (7000 Vs 25000)

Hỉ Ca không nghĩ đến chuyện nhận mặt người quen. Cùng hắn nhận mặt chẳng có gì hay ho hết. Thế là, Hỉ Ca không trực tiếp trả lời câu hỏi mà quơ quơ phương thuốc.

“Người tính mua bao nhiêu?”

“Ba ngàn.”

“Đó là giá thời beta.” – Hỉ Ca ngã lưng xuống ghế, xoay xoay cán bút trong tay, nhếch môi cười.

“... người muốn bao nhiêu?” – Cô Tửu trầm mặc. Giá tiền hắn đưa ra không hề thấp, so với giá thị trường hiện giờ, tuyệt đối cao. Cố tình cả 2 người đều biết giá trị của phương thuốc khi đến hậu kỳ.

“Bảy ngàn.” – Hỉ Ca vân đạm phong khinh trả lời (nói nhẹ như gió thoảng mây trôi, chẳng biết là nói như nào luôn T___T). Dù sao biến dị đan phương là hàng độc quyền, Cô Tửu không cần, cũng sẽ có người khác cần. Cô phóng giá cao như vậy, chẳng qua vì cô không thích hắn, lúc trước hắn vô duyên vô cớ giết cô 2 lần nha~

“Năm ngàn.”

Hỉ Ca giơ ngón tay lắc lắc: – “Người chính là tài phú đứng đầu thời beta, đừng nói với ta, ngay cả 2 ngàn kim người cũng không moi ra được chứ?!”

Có thể đem kỹ năng cuộc sống thăng đến thần cấp... đều là kẻ có tiền. Cô Tửu luyện đan được có phần trăm thành công cao hơn tất cả giới dược sư, cho nên, hắn kiếm tiền dễ như bờn.

Cô Tửu há miệng thở dốc, đắm chiêu trong chốc lát, sau đó liếc mắt hỏi một câu: – “Trên người người còn biến dị đan dược loại khác đúng không?”

“Còn có 2 chủng.”

“Ta trả hai vạn năm kim, mua của người ba chủng phương thuốc, thế nào?”

... Hỉ Ca đứng hình. Đây có thể gọi là là “thiên tài” toán học không?! Hỉ Ca nhìn Cô Tửu, sau đó gật đầu đồng ý. Cô nhanh chóng giao ra phương thuốc, lấy toàn bộ biến dị đan dược trong balô gửi qua để Cô Tửu tự mình viết đan phương. Cô còn có lòng tốt gửi luôn bút lông và mấy cuộn giấy cho hắn. Đây gọi là tiền Phật tiền tới tây phương.

Lúc đem tiền đặt vào cửa sổ giao dịch, Cô Tửu đột nhiên cảm thấy chuyện này có chỗ không đúng thì phải... ba chủng phương thuốc, một cái giá bảy ngàn, 3 cái làm sao đến hai vạn năm?

Nhưng giao dịch đã hoàn thành. Hỉ Ca cười thật xán lạn, không có một chút áy náy chuyện cô vừa bắt chẹt người khác.

“Chị hai, chị hai, mau, tới mau.”

Hỉ Ca vừa thu thập đồ đạc xong, chuẩn bị rời đi, Sở Tiểu Ca như một cơn lốc ào đến.

Đội ngũ có thể nhìn thấy vị trí của nhau, cho nên cô không thấy kỳ quái khi Sở Tiểu Ca có thể tìm được cô. Điều kỳ quái chính là cô chưa từng gặp qua Sở Tiểu Ca với biểu tình khẩn trương như vậy.

“Chuyện gì?” – Hỉ Ca đem cái tên đang thở dốc kia ôm trụ, giúp nó ổn định thân hình.

“Thất ca bị người ta vây.”

“Chuyện này có gì kỳ quái đâu?” – tình trạng đó đối với Thất Tử mà nói, không phải là chuyện lạ đi, làm sao lại khiến Sở Tiểu Ca thở không ra hơi thế này?

“Vấn đề là... bọn họ chính là bang chúng Mỹ Nhân.”

Mỹ Nhân Bang, ở thời kỳ beta không có thực lực cao, nhưng danh khí lại cực kỳ vang dội. Nghe đồn, bang chúng đều là mỹ nhân. Hỉ Ca từng duy nhất gặp qua bang chủ của Mỹ Nhân Bang mà thôi, một người tên gọi Hoa Mỹ Nhân.

“Thất Tử có cừu oán với các nàng đó hay sao?” – bị một đám mỹ nhân không thèm nói lý lẽ nhìn trúng, không cần nghĩ cũng biết Thất Tử có bao nhiêu bị kích.

“À... ừm...” – Sở Tiểu Ca lén nhìn Hỉ Ca, thấy chị hai không có biểu tình kỳ lạ nào mới gãi gãi đầu nói tiếp – “Thủ lĩnh của các cô vừa nhìn thấy Thất ca liền khóc bù lu bù loa... Sau đó, Thất ca... liền... đi qua ôm cô ta. Em cảm thấy...” – lại liếc mắt lần nữa, Sở Tiểu Ca nhìn thấy nụ cười trên mặt chị hai xán lạn thêm vài phần, nuốt nước miếng, nói tiếp – “Thất ca hình như cùng cô ta...”

Hỉ Ca vỗ vai Sở Tiểu Ca : – “Chuyện riêng tư của người ta, em không cần quan tâm.”

Sở Tiểu Ca ngó chằm chằm Hỉ Ca vài giây, sau đó cúi đầu. Trong lòng cậu tự hỏi, tình hình này có thể tính là biến lạng trước bão táp không? Chị hai hận nhất là đàn ông phong lưu, ngay cả papa mà cô còn có thể xuống tay độc ác, đừng nói là Thất Tử. Mặc dù hiện tại hai người bọn họ chưa có định rõ quan hệ nhưng ai cũng có thể nhìn ra giữa họ có gì gì a. Giờ thì tốt rồi, ở đâu rơi xuống một người con gái. Nhớ đến cảnh tượng cô ta ở trong lòng Thất ca khóc đến hoa rơi nước chảy, Sở Tiểu Ca liền hậm hực. Hai người đang nói chuyện, đột nhiên Thất Tử giải tán đội ngũ. Hỉ Ca nhăn trán, nhíu mày nhưng không có phản ứng gì.

“Chị hai, hiện giờ chị muốn đi đâu?” – đội ngũ cũng giải tán, cái này có lấy nước sông Hoàng Hà cũng tẩy không sạch tội danh nha. Sở Tiểu Ca trong lòng kêu gào, Thất ca à Thất ca, anh nhanh nhanh chạy lại giải thích với chị hai đi a~~

“Trở về Nam Uyên Thành giao nhiệm vụ, sau đó khai trương cửa hàng.”

“Các người về Nam Uyên Thành, có thể dẫn ta theo không?” – đang đứng ở một bên, Cô Tửu chen miệng nói vào một câu. Hắn không phải người của Nam Uyên đại lục, cho nên không có bản đồ khu vực. Nếu muốn đi đâu, hắn phải tự mò mẫm tìm đường. một cái đại lục có diện tích rất rộng nha~

“Được thôi.” – Hỉ Ca gật đầu đồng ý. Cô không rõ lực công kích của Cô Tửu thế nào, nhưng hắn rất nổi danh trong thời beta, hắn là không quá kém. Trên đường đi, thuận tiện dùng hắn làm lá chắn cũng tốt. Làm một cái thuật sĩ èo uột, đem được sư ra làm lá chắn, đối với Hỉ Ca mà nói, chẳng có gì là không đúng cả.

Thấy Hỉ Ca không có ý định đi tìm Thất Tử, Sở Tiểu Ca âm thầm thở dài. Thất ca, anh tự cầu phúc đi. Mặc dù hắn rất thích Thất Tử nhưng cậu vẫn sợ chị hai hơn nha.

Sau khi tổ đội, Hỉ Ca ngạc nhiên khi thấy Cô Tửu vậy mà đã lên 41 cấp. Ở Nam Uyên đại lục, 40 cấp ngoạn gia cũng mới có 10 người mà thôi. Cô từng nghe nói, Cô Tửu là độc hành đại hiệp, chuyên hoạt động một mình, chưa từng cùng người khác tổ đội đánh quái, không biết hắn làm sao thăng cấp nhanh như vậy?

“Người gọi Hỉ Ca?” – nhìn tính danh trong kênh đội ngũ, Cô Tửu kinh ngạc nhìn Hỉ Ca.

“Phải.”

“Thực trùng hợp, trước kia ta cũng biết một người gọi là Hỉ Ca... cô ta đẹp hơn người... nhưng tâm địa giống người, thực hắc (đen, xấu bụng).” – lời của Cô Tửu mém chút làm Hỉ Ca sặc nước miếng.

Cô Tửu sau khi suy nghĩ nửa ngày mới phát hiện ra sự ngê ngẫn của bản thân, cho không người ta 4 ngàn kim tệ. Mà nữ nhân này lại không hề thành thực, rất tự giác, rất vui vẻ ôm tiền của hắn. Bụng đúng là xấu!!!!

“Là bất hạnh của người.” – Hỉ Ca “khích lệ” hắn một câu.

Trước khi rời đi Lâm Thành, Hỉ Ca còn đặc biệt chạy đến tiệm tạp hóa, mua một đồng bánh quế hoa, đặc sản của Lâm Thành, thực phẩm dùng để bổ sung thể lực, còn có 20 bình hoa nhưỡng. Mỗi thành thị có đặc sản khác nhau, Hỉ Ca không phải háms ăn nhưng làm người ai lại không thích mỹ vị a~ Chờ đến lúc cô bước ra khỏi tiệm tạp hóa, Sở Tiểu Ca cùng Cô Tửu hai mặt nhìn nhau thở dài... nữ nhân~

Ngoài cổng thành, chiến trường đã được thu dọn sạch sẽ. Ai chết thì đi diêm vương điện. Ai còn sống cũng chạy đi làm nhiệm vụ. Người của Hắc Ám Huyền Tộc không thấy đâu. Cho nên lúc bọn Hỉ Ca đi ra ngoài, Cô Tửu không bị ai công kích. Giết một người nhập cư lậu sẽ bạo ra một cái huy chương. Ngoạn gia muốn kiếm tiền đây ra đó. Kỳ thật, nếu không phải Hỉ Ca biết Cô Tửu có thực lực đặc thù (dùng độc), cô cũng sẽ không nhịn được mà muốn xử đẹp hắn. Bất quá, vì một cái huy chương và vài chục điểm tôn kính mà đắc tội với độc y, đó là hành động không được thông minh cho lắm.

Bọn Hỉ Ca trực tiếp hướng Nam Uyên Thành mà đi. Đường trở về cũng chính là đường lúc đến. Điều khác biệt là thành viên tổ đội đã thay đổi. Tâm tình của con người cũng thay đổi.

Lúc bước vào khu vực quái 40 cấp Hải Long Vương, Hỉ Ca nhìn thấy phía trước xuất hiện một đội ngũ nữ ngoạn gia. Cô không quen bọn họ. Theo ánh mắt nhìn lại, hình như bọn họ muốn tìm Cô Tửu.

“Người biết các cô ấy? – Hỉ Ca quay đầu thản nhiên cười hỏi Cô Tửu.

Cô Tửu vô lực hừ lạnh: – “Là người của Mỹ Nhân Bang, muốn mua phương thuốc của ta.”

Trong thời beta, chưa từng có nam nhân nào không nể mặt mũi của Mỹ Nhân Bang. Cô Tửu là ngoại lệ, kết quả liền bị các cô nương này quần lấy. Cô Tửu chịu không nổi sự phiền nhiễu, đành lên chạy qua Nam Uyên đại lục. Không nghĩ tới, các cô cũng đuổi theo qua đây.

“Này, người chúng ta muốn là hắc, không liên quan đến 2 người các ngươi. Nếu không muốn chết thì đi nhanh đi.” – Nữ thủ lĩnh, một kiếm khách mặc bộ khôi giáp màu đỏ, chỉ tay vào Hỉ Ca nói như ra lệnh.

Sở Tiểu Ca bĩu môi. Chị hai ghét nhất là bị người ta “chỉ tay” này nọ. Nếu nói năng đằng hoàng, có lẽ Hỉ Ca sẽ không nhúng tay. Dù sao Mỹ Nhân Bang lẫn Cô Tửu đều không phải người quen. Không ngờ đám nữ nhân này lại phách lối quá đáng. Đây có phải là lãnh địa của họ đâu! Hơn nữa, chỉ là trò chơi mà thôi, mọi người đều muốn vui vẻ, hống hách làm quái gì?!

“Chúng ta ở phía trước chờ.” – Hỉ Ca cười cười nhìn Cô Tửu, sau đó kéo tay Sở Tiểu Ca bỏ đi.

Biểu hiện của Hỉ Ca làm Sở Tiểu Ca sửng sốt. Chị hai đổi tính từ khi nào thế?

“Được.” – Cô Tửu không để ý đến thái độ của Hỉ Ca. Họ là bè nước gặp nhau. Hỉ Ca chỉ đồng ý dẫn hắc đi Nam Uyên Thành. Hắc không mong đợi vào lúc này Hỉ Ca có thể ra tay trợ giúp.

“Hừ, người ở Nam Uyên đại lục đúng là kém cỏi.” – lúc Hỉ Ca đi ngang qua, một nữ thuật sĩ mặc trường bào màu đen thấp giọng nói một câu. Âm thanh không lớn, nhưng lại dùng kênh công cộng, cho nên Hỉ Ca nghe được rõ ràng. Mấy cô kia lớn tiếng cười nhạo, liếc mắt nhìn Hỉ Ca vẻ xem thường.

Sở Tiểu Ca nghe được câu nói kia, liền muốn xù lông, Hỉ Ca chính là cười cười mà thôi.

Sau khi vượt qua bọn họ chừng hơn 10 mét, Hỉ Ca buông tay Sở Tiểu Ca, lục tìm một chút trong balô, sau đó nghiêng đầu nhìn Sở Tiểu Ca đang ngốc lảng ở bên cạnh. Lúc này Sở Tiểu Ca mới phản ứng lại. Chị hai vĩ đại làm sao có thể để người ta chế nhạo mà không trả thù à. Cậu xuất ra chủy thủ, trực tiếp ẩn thân, hướng tới nữ thuật sĩ vừa phát ngôn kia, đâm một đao. Một đao này không thể giết cô ta ngay lập tức. Sở Tiểu Ca định bổ thêm một đao nhưng một cái băng trùy từ đằng sau đã đâm xuyên qua người cô ta. Trên đầu cô ta xuất hiện một con số đỏ chói -5064, sau đó tại chỗ ngã xuống chết luôn.

70. Chương 70: Phi Khuynh Thành

Thuật sĩ chết xong, Sở Tiểu Ca lập tức chạy lại công kích dược sư. Hỉ Ca quét mắt nhìn qua phía Cô Tửu, phát hiện hắc đang cùng nữ kiếm khách phân tranh cao thấp. Nữ kiếm khách một thân tử phẩm trang bị nhưng Cô Tửu không hề kém, trang bị của hắc cũng thuộc hàng cao cấp, có lực phòng ngự không thấp, nhất thời nữ kiếm khách không thể làm gì Cô Tửu, hơn nữa hắc còn biết thêm huyết, lại biết dùng độc, tuyệt đối không lép vế.

Phát hiện đội ngũ bị tấn công, nữ kiếm khách không thêm để ý. Cô ta cho rằng, bọn Hỉ Ca chỉ có 2 người, đối phó với 4 người là không có khả năng. Cô ta lại không biết, Hỉ Ca chính là nãi mẹ, cho nên tính toán của cô ta thực sai lầm.

Sở Tiểu Ca vừa động thủ với dược sư, 2 người còn lại đồng thời đánh tới cậu. Họ rõ ràng nhìn thấy huyết lượng của Sở Tiểu Ca rút xuống còn chưa tới 2000, đột nhiên nó lại tăng một mảng lớn.

Có người hỗ trợ? Đây là câu hỏi trong đầu bọn họ. Hỉ Ca thì không đợi bọn họ tính lại sau giây phút sửng sốt, cô nhanh tay liên thủ với Sở Tiểu Ca, một chiêu giết chết dược sư. Sau đó, 2 vs 2, căn bản là không cần nói nhiều, chỉ cần Hỉ Ca không bị giây sát, thắng thua liền định rõ.

Sau khi Cô Tửu giết chết nữ kiếm khách, huyết lượng của hắc vẫn còn đầy măn. Hắc ngẩng đầu, liền thấy trên mặt đất đã nằm đủ 4 cỗ thi thể.

“... là các người giết?” – trừ bỏ giết mình, Cô Tửu thật không biết nói cái gì. 2 vs 4 mà cũng toàn thắng. Chuyện này còn chưa tính, bình thường chỉ thấy nam nhân đánh nhau, như thế nào bây giờ đến nữ nhân cũng trở nên bạo lực như vậy? Hơn nữa, cô nàng này vừa bạo lực vừa xấu bụng, về sau ai thêm lấy chứ?!

Nhìn lên đỉnh đầu của Hỉ Ca, tên tự đã biến thành màu đỏ, Sở Tiểu Ca ngượng ngùng gãi đầu. Không có biện pháp, ai biểu lực công kích của chị hai lại cao như vậy. Kích cuối cùng đều là chị ấy đánh, làm cho trên người cậu không có một chút sát khí nào luôn. Còn nữa, lúc này là bọn họ chủ động công kích trước, cho nên hiện giờ toàn bộ điểm tội ác đều rơi vào người Hỉ Ca.

“Tiện tay thôi.” – Hỉ Ca phẩy tay. Lần này cô tính toán sai rồi, hồi nãy động thủ hơi sớm, còn chưa đợi nữ kiếm khách tấn công Cô Tửu, Sở Tiểu Ca đã ra tay. Bây giờ, điểm tội ác đều rơi vào đội mình. Bị hồng danh, thật ra cũng không tính là gì, hơi phiền phức chút thôi.

“Đa tạ.”

“Đi thôi. Trên đường thuận tiện giúp ta tẩy sát khí, mang hồng danh chạy loạn khắp nơi, ta vẫn thấy có chút áp lực tâm lý.” – 3 điểm sát khí sẽ chuyển tên thành màu vàng, so với màu đỏ, an toàn hơn nhiều. Mặc dù nếu gặp người có ác tâm, đổ máu là không thể tránh khỏi.

Hỉ Ca thật ra không sợ chuyện bị giết, trang bị trên người cô chẳng có mấy cái, duy có các đồ trang sức là hàng cực phẩm khó thấy, nếu bị bạo rút sẽ hơi tiếc nuối. Lại nói, cô chẳng phải quả hồng mềm, sẽ tùy tiện mặc cho người ta giết sao chứ.

Đội Hỉ Ca tiếp tục lên đường. Khoảng 10 phút sau, phó bang chủ của Mỹ Nhân Bang dẫn theo một đoàn người chạy tới.

“Phó bang chủ, Cô Tửu có người trợ giúp, là một nam một nữ, họ đánh lén chúng ta.” – sau khi được được sự cứu sống, nữ kiếm khách vẽ mặt hồ then hồi báo với mỹ nhân vừa tới.

“Cho dù bị đánh lén, 5 đổi phó 3 mà một người cũng không thể lưu lại là sao?” – mỹ nhân xinh đẹp lạnh nhạt hỏi ngược lại.

“Họ có người hỗ trợ. Rõ ràng tên thích khách kia đã muốn sắp chết, không biết vì sao huyết lượng của hắn lại hồi hơn nữa.” – nữ thuật sĩ nhanh miệng nói.

“Việc này các người đợi gặp bang chủ rồi giải thích đi. Đến, chúng ta đuổi theo.” – mỹ nhân xinh đẹp khoát tay, dẫn người của mình đi mất.

Sau khi họ rời đi, nữ kiếm khách liền lạnh mặt xuống, hừ một tiếng, mang theo 4 người trong đội quay về.

Mỹ Nhân Bang hiện giờ so với thời beta không có nhiều biến hoá. Có điều bây giờ bang chủ và phó bang chủ đều có thể lực riêng. Mặt ngoài, bọn họ vẫn là chị em kết bái thân thân thiết thiết nhưng ám chiêu sau lưng từ lúc trò chơi khởi động cũng liền manh nha bắt đầu. Ai cũng muốn tranh chức lão đại.

Phó bang chủ của Mỹ Nhân Bang sở dĩ bám riết không tha Cô Tửu, chính bởi vì Cô Tửu sở hữu phương thuốc chế biến “hồi xuân đan”. Loại dược này so với kim sang dược –cao cấp hồi huyết dược – còn muốn mạnh hơn, mỗi giây khôi phục đến mấy trăm huyết lượng. Lúc đang chiến đấu mà dùng một viên có thể giúp khôi phục hơn 3000 điểm huyết lượng.

Giá trị của phương thuốc này không cần nói cũng biết là rất cao. Lúc Cô Tửu tạo ra phương thuốc kia, hắn còn chưa thăng đến cấp đại sư cho nên tên tuổi bị hệ thống công bố trên kênh thế giới. Khi ấy, toàn bộ công hội đều sôi trào nhiệt huyết chạy đi chiêu mộ Cô Tửu, hắn cự tuyệt tất cả. Sau đó, hắn bị người ta truy đuổi ám sát. Bất quá, rất nhiều lão đại các công hội lớn sau một đoạn thời gian liền hiểu rõ một chuyện, nếu vì phương thuốc mà đắc tội Cô Tửu, không phải là việc gì hay ho, cho nên, bọn họ dừng việc đuổi giết lại.

Mỹ Nhân Bang có thể tính là bang hội lớn. Nhưng các mỹ nhân không một ai chịu buông tay. Kết quả, Cô Tửu không ngừng bị bang chúng Mỹ Nhân đuổi chạy khắp nơi. Hắn bắt đầu đi mới lánh nạn sang Nam Uyên đại lục, không nghĩ tới Mỹ Nhân Bang lại điều động tổng lực đuổi theo.

Cô Tửu mặc dù là dược sư nhưng tinh thần lực hắn đủ cao, lực công kích không thua Sở Tiểu Ca là mấy. Có thêm hắn, khu vực quái 40 cấp liền trở nên dễ giải quyết. Hỉ Ca lò mò đi sau lưng 2 người nhàn nhã

hưởng ké kinh nghiệm. Hỉ Ca vì hấn mà bị hồng danh, cho nên Cô Tửu đương nhiên không cự tuyệt chuyện giúp cô tẩy sát khí. Dù sao chuyện này chẳng tốn bao nhiêu thời gian. Vậy là 3 người ở khu vực quá 40 cấp đánh hơn nửa giờ, tên trên đầu Hỉ Ca đã chuyển thành màu vàng. Ngay lúc bọn họ chuẩn bị rời đi, một đám người hướng phía họ mà tới.

“Lại là người Mỹ Nhân Bang.” – không ngờ lần này đến hơn 10 người. Muốn chạy trốn cũng rất khó. Cô Tửu có chút áy náy nhìn Hỉ Ca.

Sở Tiểu Ca xuất ra chủy thủ, cười nói: – “Giết một người là hoàn vốn. Giết 2 người là buôn bán lời.”

Hỉ Ca chỉ bĩu môi, từ chối cho ý kiến. Cô không thích giết người nhưng cô không hề hối hận việc động thủ giết đám mỹ nhân vừa rồi.

Mắt thấy một đám mỹ nhân sắp tới gần, không ngờ nửa đường lại bị một đám người khác chặn lại. Đây là chuyện gì xảy ra?!! Nhìn thấy đám người vừa xuất hiện đeo gia huy Hắc Ám Huyền Tộc, Hỉ Ca đầu đầy thắc mắc. Người của Hắc Ám Huyền Tộc không hề khách khí với Mỹ Nhân, vừa đụng mặt liền nhào vào xáp lá cà. Cô Tửu cũng rất sững sốt nhìn trường hỗn chiến ở trước mặt, trong lòng cảm thán, Nam Uyên đại lục quả nhiên toàn là người bạo lực!!!

Vốn tưởng bản thân sẽ trở thành thịt dê trên xiên nướng vĩ, cuối cùng lại biến thành vịt xem hoa. Bọn Hỉ Ca rất tự giác, rất vui vẻ, đứng ở đằng xa xem náo nhiệt. Lúc này không nên vọng động. Ai biết nếu họ lộn xộn nhảy vào giữa, 2 phe có nổi điên lên, đem họ thành địch nhân rồi đồng thời xử trí hay không. Hỉ Ca không có hứng thú làm thịt ép mỡ nha.

“Chị hai, nhìn xem, nữ vũ giả bên kia, người đứng kế bên Hắc Diễm.” – Sở Tiểu Ca kích động đẩy đẩy Hỉ Ca, chỉ tay vào một nữ vũ giả 35 cấp đang ôm đàn tỳ bà, cầm cây đàn đập lên đầu một tên thích khách ở trước mặt.

Thật bạo lực!! Có điều... hành vi này sao trông quen thế nhỉ?! Hỉ Ca có chút hoài niệm nhìn chằm chằm vị nữ vũ giả kia. Thẳng đến lúc người đó quay người, nhìn rõ mặt mũi, Hỉ Ca trong lòng liền cả kinh, là cô ấy!!

Phi Khuynh Thành không phải là người nổi tiếng. Thời beta, lúc Phi Khuynh Thành bắt đầu đăng ký vào trò chơi, Hỉ Ca đã muốn là bá chủ một phương. Hai người bọn họ là ngẫu nhiên gặp mặt. Phi Khuynh Thành là muốn cùng Hỉ Ca đấu PK một hồi. Sau đó, mấy lúc rảnh rỗi, Hỉ Ca sẽ chạy đi tìm Phi Khuynh Thành PK.

Lúc đó Phi Khuynh Thành có cấp bậc thấp hơn Hỉ Ca, nhưng kỹ thuật PK tuyệt đối là hàng top. Hỉ Ca chính là học PK từ Phi Khuynh Thành. Hai người không tính là thân thiết. Ngay cả thêm bạn tốt cũng không làm. Chỉ là, Hỉ Ca luôn có thói quen đi đến địa điểm quen thuộc của hai người, ngẫu nhiên gặp Phi Khuynh Thành, ai cũng không nói gì, nhào vào đánh một hồi. Đánh xong liền bỏ đi, không hẹn gặp lại, cũng không hỏi đối phương muốn đi đâu.

Nói thật, Phi Khuynh Thành có lẽ là nữ bằng hữu duy nhất của Hỉ Ca. Một bằng hữu cơ bản chưa từng tâm sự hay mở miệng trò chuyện qua. Đáng tiếc, Phi Khuynh Thành rời khỏi trò chơi rất sớm, trước khi beta đóng cửa, cô ấy đã biến mất. Lúc rời đi, Phi Khuynh Thành gửi cho Hỉ Ca một kiện thần cấp quý vũ đai lưng.

“Em biết cô ấy sao?” – Hỉ Ca nhìn vẻ mặt kích động của Sở Tiểu Ca, thuận miệng hỏi.

“Là học tỷ (người học cùng trường, lớp trên) của em. Học tỷ a

” – vẻ mặt của Sở Tiểu Ca không còn gọi là kích động bình thường nữa, phải gọi là phấn chấn bùng bùng.

“... em... thăm mền cô ấy?” – có thể làm cho Sở Tiểu Ca phấn chấn thành bộ dáng này, Hỉ Ca phải ngả mũ chào người đó, đặc biệt đây lại là nữ nhân, càng khiến Hỉ Ca thêm kinh ngạc.

“Đương nhiên.” – Sở Tiểu Ca tự hào thừa nhận – “Trong trường học bọn em, một nửa nam sinh đều thăm mền học tỷ, nửa không thích kia... chính là gay!” (bó chửi với bạn Tiểu Ca=)))

“...”

“...” – Sở Tiểu Ca cùng Cô Tửu hai mặt nhìn nhau.

“Em đã sớm biết học tỷ cũng chơi trò chơi, chính là chưa từng đụng mặt mà thôi. Chúng ta quả nhiên có duyên quá a

~” – Sở Tiểu Ca hai tay bưng má, ánh mắt mờ mờ, tim hồng chớp chớp, cực kỳ có vẻ mê gái!!!

Hỉ Ca đen mặt, không cần dọa người như vậy chứ. Em là nam nhân đầu đội trời chân đạp đất đó! Cô vẫn biết Sở Tiểu Ca có bệnh mê gái, thật ra thì trai gái gì nó cũng mê. Giống như lúc trước, khi xem đoạn video tuyên truyền, Sở Tiểu Ca cũng đối với Thất Tử một bộ dáng say đắm y như bây giờ. Cái kiểu, hận không thể chạy đến ôm người ta một cái.

“Em xác định cô ấy là học tỷ của em?” – dung mạo Phi Khuynh Thành không khác gì so với thời beta, nhìn chỉ có vẻ thanh tú thôi, không thể là một đại mỹ nữ chứ?!

“Đúng vậy. Cả trường đều biết tên trong trò chơi của học tỷ nha. Đừng nhìn dung mạo trong trò chơi của học tỷ. Em dám đưa tay thề, học tỷ tuyệt đối đã chinh thấp đến mức tối đa. Điều này cũng không quan trọng, học tỷ thân yêu vĩnh viễn là mỹ nhân hoàn hảo nhất... oa oa oa oa~”

Nhìn một đồng nước miếng phun phèo phèo từ miệng của Sở Tiểu Ca, Hỉ Ca có một loại xúc động muốn đem nó nhét trở vào trong bụng mẹ.

71. Chương 71: Ý Tưởng Của Hỉ Ca

Bên này, Sở Tiểu Ca mê mải ca ngợi vị học tỷ của cậu, chiến đấu bên kia đã muốn xong. Người của Hắc Ám Huyền Tộc đông gấp 3 lần người của Mỹ Nhân Bang, căn bản không cần phí nhiều sức lực, liền đem mỹ nhân giết sạch sẽ.

Lưu lại vài người dọn dẹp chiến trường, Phi Khuynh Thành lập tức đi qua bên này. Bởi vì Hỉ Ca đang có sát khí nên tính danh bị buộc phải hiển thị trên đỉnh đầu.

“Hỉ Ca, đã lâu không gặp.” – nhìn một cái, Phi Khuynh Thành vậy mà trực tiếp mở miệng chào hỏi. Tựa hồ Phi Khuynh Thành đã xác định người trước mắt này chính là nữ vương Hỉ Ca.

“Đã lâu không gặp. Làm sao lại nhận ra ta?” – Hỉ Ca tò mò hỏi.

“Ánh mắt thâm tình luôn nhìn chằm chằm ta đã bán đứng người.”

“...” – Hỉ Ca đơ luôn.

Phi Khuynh Thành cười: – “Là ta nghe được tin tức.”

Hỉ Ca gật đầu.

“Trở về báo thù sao?”

Lời nói không đầu không đuôi của Phi Khuynh Thành làm Cô Tửu và Sở Tiểu Ca không hiểu gì cả. Nhưng người trong cuộc thì hiểu.

“Không. Ban đầu chỉ muốn theo giúp em trai chơi cho vui thôi.” – về sau lại bất ngờ đụng mặt nhau, chỉ có thể nói là nghiệp duyên.

“Sau này thì sao? ... Lần trước, ở cửa tổng đàn Long Tộc, người giết chết anh ta, bằng ghi hình đó phát tán đầy trên mạng. Người biết không, hiện tại, có lẽ toàn bộ thế giới đều đang muốn tìm người a~”

Hỉ Ca nhếch mép. Dùng cô làm hình ảnh tuyên truyền quảng cáo khẳng định có thể hấp dẫn một đồng lớn người, những người từng chơi beta, muốn nhìn thấy vị nữ vương bị kịch.

“Người như thế nào gia nhập Hắc Ám? Ta nhớ lúc trước người không thích thế lực này nọ mà?” – Hỉ Ca vẫn nhớ Phi Khuynh Thành là độc hành đại hiệp, ngay cả đánh boss cũng tự mình đánh, nếu đánh không lại thì dùng tiền thuê người đánh giúp, tuyệt đối không bao giờ tổ đội, chẳng rõ vì sao.

“Em ruột của ta, một tay dựng lên gia tộc, lại bị Minh Độ Thiên đuổi khỏi Nam Uyên Thành. Hắn chạy đến tìm ta khóc lóc ỉ ôi. Đúng là tên nhóc vô dụng.” – Phi Khuynh Thành khi nói chuyện tuyệt đối không chừa cho người ta mặt mũi. Bất quá có thể thấy được, cô ta đối với em trai rất tốt, bằng không cũng không giúp hắn xây dựng lại Hắc Ám. – “Có muốn gia nhập không? Xây thành xong, ta đem quyền bang chủ giao cho người.”

“Thôi khỏi, người tự mình làm đi.” – Hỉ Ca không có hứng thú dựng bang phái. Cô hiện giờ chơi trò chơi thuần túy là vì vui vẻ, không muốn trò chơi trở thành một loại gánh nặng. Bang phái đồng nghĩa với trách nhiệm. Cô tự nhận là người vô trách nhiệm.

“Chị hai, Chị hai~ “ – Sở Tiểu Ca thấy Hỉ Ca cùng Phi Khuynh Thành tán gẫu một hồi, nhin không được nắm tay áo của Hỉ Ca lắc lắc, vẻ mặt mong chờ.

Hỉ Ca đương nhiên biết ý tứ của Sở Tiểu Ca, bĩu môi xem thường nhưng rốt cuộc vẫn đem nó đẩy lên phía trước: – “Em trai ta, Tiểu Khuynh Thành.”

“Oa, người có đứa em trai thanh thuần đáng yêu như vậy sao!!!” – Phi Khuynh Thành hưng trí đánh giá Sở Tiểu Ca, thuận tiện bắt tay Sở Tiểu Ca. Không thể không nói, dáng vẻ tiểu bạch kiểm (da trắng, thư sinh) của Sở Tiểu Ca vẫn là dạng “người gặp người thích”. Đối với Phi Khuynh Thành thì không phải là thứ mới mẻ, nếu đây là người khác, có lẽ Phi Khuynh Thành đến liếc cũng không thèm liếc một cái.

Sau khi tìm lại được bàn tay, Sở Tiểu Ca ngẩn người nhìn bàn tay của mình. Học tỷ thân yêu vừa mới nắm tay cậu!! Trời ơi!!! Cậu quyết định về sau sẽ không rửa tay!!! (=__=)

“Chúng ta phải về Nam Uyên Thành. Hôm nào lại đến tìm người.” – Hỉ Ca nhìn trời, thấy không còn sớm, nếu bây giờ không đi, trở về thành sẽ là buổi tối. Di chuyển vào ban đêm không thuận tiện lắm.

“Được.” – Sau đó họ thêm bạn tốt. Phi Khuynh Thành đưa mắt nhìn theo, đến lúc bọn Hỉ Ca đã khuất dạng, mới xoay người trở về.

Lần này, dọc theo đường đi không ai quấy rầy bọn Hỉ Ca nữa, trừ bỏ đánh quái, Cô Tửu đem toàn bộ thảo dược mọc hai bên đường thu thập hết. Hỉ Ca không thể không bội phục hắn. Quái không được vì sao có nhiều chế được sư như vậy nhưng không ai có thể siêu việt như hắn. Bất luận là cây thuốc gì, hắn hái xong, liền có thể nói ra mấy loại phương thuốc để điều chế. Chơi trò chơi mà tìm hiểu đến trình độ này, đúng là không phải người bình thường!!

Vừa vào Nam Uyên Thành, Hỉ Ca vốn nghĩ cùng Cô Tửu tách ra, kết quả hắn sống chết bám lấy. Từ chỗ Phi Khuynh Thành đoán ra thân phận của Hỉ Ca, Cô Tửu cực kỳ vô sỉ tự nhận là người quen cũ. Hiện tại, hắn đến địa bàn của Hỉ Ca, đương nhiên chủ nhà phải tiếp khách.

Hỉ Ca cuối cùng hiểu được nhân phẩm của cô đúng là rất tệ, bằng không làm sao cô toàn gặp một đám người biến thái thế này a~

Lúc trước bị Cô Tửu giết qua, Hỉ Ca không hẳn là chán ghét hắn, một phần có lẽ vì khóa thần cấp biến dị đan dược kia. Cô chỉ là tò mò, vì sao hắn muốn giết cô. Có điều, vô luận Hỉ Ca truy hỏi làm sao, Cô Tửu vẫn một mực im lặng. Bất đắc dĩ, Hỉ Ca phải cười trừ, quên đi.

Buổi tối không thể chạy rong ngoài dã ngoại, thế là Sở Tiểu Ca đòi đi Cát Tường tửu lâu ăn cơm, còn ôm đùi Hỉ Ca khóc rống ở giữa đường, nói cái gì mà toàn bộ tiền túi của cậu đều đã cho Hỉ Ca, cô nhất định phải mời cậu ăn cơm. Mọi người trên đường dùng ánh mắt như nhìn quái vật ngó Sở Tiểu Ca. Cậu vậy mà không hề đỏ mặt, ôm chặt đùi Hỉ Ca lấn a lấn. Hỉ Ca dùng sức muốn đạp cho Sở Tiểu Ca một cước, bất quá cô hiện giờ là một thuật sĩ cùi bắp, lực lượng không cao, đạp một cước mà chỉ như đạp muỗi.

“Rồi rồi, chị mang em đi ăn cơm. Em mau buông tay.” – Hỉ Ca tự nhận da mặt cô không dày bằng Sở Tiểu Ca. Cô Tửu thì lẩn ra phía xa, một bộ dáng “ta không quen 2 người thần kinh kia.” Thật tình, cô muốn đào một cái hố chui xuống chết quách cho rồi. Từ sau khi gặp được Thất Tử, da mặt của Sở Tiểu Ca lại dày thêm một tấc.

Bởi vì có Cô Tửu nên Hỉ Ca không đi lên phòng chữ Thiên, cô bao một gian phòng ở tầng dưới. Lúc bọn Hỉ Ca đang ngồi đợi đồ ăn, Hỉ Ca trông thấy bọn Thất Tử đi ngang qua cửa. Bên người Thất Tử là một mỹ nhân như hoa như ngọc. Danh tính mỹ nhân không thèm che giấu. Hoa Mỹ Nhân. Ba chữ này làm Hỉ Ca phun toàn bộ nước trà vừa mới uống.

Cô Tửu và Sở Tiểu Ca thấy phản ứng của Hỉ Ca cũng quay đầu nhìn ra cửa. Cô Tửu trông thấy Hoa Mỹ Nhân, sắc mặt liền có chút âm trầm. Hẳn đối với cô gái kia không có ấn tượng tốt đẹp gì. Về phần Sở Tiểu Ca, trong lòng cậu đang nghĩ gì, chỉ có cậu mới biết.

Tiểu nhị đối ly trà mới cho Hỉ Ca, sau đó chạy lên lầu. Tiểu nhị này chính là người phụ trách gian phòng chữ Thiên, vốn rất quen mặt Hỉ Ca. Bình thường Hỉ Ca luôn đi lên lầu, hôm nay lại đổi chỗ, tiểu nhị quyết định đi nói cho lão bản biết một chút.

Nghe lời báo cáo của tiểu nhị, Cát Tường liếc mắt nhìn Thất Tử, sau đó khoát tay bảo tiểu nhị đi xuống. Hắn thở dài, không thể không nói, vận khí của lão đại quả thật quá kém, mỗi lần đều bị Hỉ Ca bắt gặp. Lần trước, còn có thể giải thích, dù sao không phải lão đại chủ động, nhưng lần này... không dễ a~

“A Thất, Hỉ Ca là bằng hữu của anh sao, như thế nào không mời cô ấy lên cùng ngồi ăn cơm?” – Hoa Mỹ Nhân ngồi kế bên Thất Tử, một thân trang phục tử sắc, là thiên vũ hà y. Vào lúc này, có thể khoác lên người bộ trang phục thanh thuần tinh xảo như này, đều là kẻ có tiền. Bởi vì, giá tiền một bộ cẩm y hoa phục (loại trang phục màu mè giành cho con gái, mặc đẹp mắt thôi chứ không có thuộc tính) còn cao hơn một kiện 35 cấp tử phẩm vũ khí.

“Không cần.” – nhắc tới Hỉ Ca, nụ cười trên mặt Thất Tử hơi tối đi, hắn liếc mắt nhìn ba tên bằng hữu đang ngồi bên cạnh với bộ dáng “xem kịch vui”.

“A Thất, em nghe nói Cô Tửu đã đến Nam Uyên Thành. Anh có thể giúp em tìm hắn không? Tên kia chôm mắt phương thuốc do bang hội bọn em đánh được. Mặc dù phương thuốc không đáng tiền lắm, nhưng không thể cứ như vậy buông tha tên kia được.” – Cô Tửu mà có mặt ở đây, nghe lời Hoa Mỹ Nhân nói, không biết hắn sẽ có cảm tưởng gì.

Hoa Mỹ Nhân chớp chớp mắt, nhãn tình phải nói là nhu mì hiền thực, quả nhiên so với nữ nhân bình thường là khác một tầng lớp. Thất Tử cũng không quản lời cô nói là thật hay giả, chỉ hừ nhẹ một tiếng, xem như đáp ứng.

Hỉ Ca, ngoài mặt không có biểu hiện gì, kỳ thật trong lòng cô không trấn định được như vậy. Từ lúc ở Lâm Thành, hành vi của Thất Tử đã bắt đầu có chỗ kỳ quái. Hỉ Ca cảm thấy không được thoải mái cho lắm. Nếu cô không thích Thất Tử, vô luận hắn làm gì, cùng cô không quan hệ. Cố tình, vào đúng lúc Hỉ Ca bắt đầu có chút thích hắn, nữ nhân một cái tiếp một cái xuất hiện là sao? Trước đây là em gái của Phong Lương. Khi đó, Hỉ Ca chưa nói gì. Bây giờ lại mọc ra một Hoa Mỹ Nhân. Đến lúc đại lục thông đạo mở, có phải hay không sẽ xuất hiện càng nhiều nữ nhân hơn nữa?!

Hỉ Ca không thích cùng người khác tranh giành nam nhân, cũng không muốn trở thành một người con gái hoa tâm. Cái cô muốn là cảm tình đơn thuần không pha tạp. Vốn dĩ, cô cùng Thất Tử chưa từng hứa hẹn điều gì. Hai người tự biết có hảo cảm với đối phương, vậy thôi. Có lẽ, họ nên tách ra một đoạn thời gian, cần bình tĩnh suy nghĩ một chút.

Hỉ Ca dùng đôi đũa chọt chọt vào chén cơm trước mặt. Nhìn thấy đóa hoa bát khẩu bị Hỉ Ca đâm đến không còn hình dạng, Sở Tiểu Ca và Cô Tửu liếc mắt nhìn nhau, cái gì cũng không nói, cúi đầu tiếp tục ăn cơm.

Cô Tửu mặc dù tò mò, không biết Hỉ Ca vì sao lại ngăn người, nhưng hắn có một tính tốt, đó là không tọc mạch chuyện riêng tư của người khác. Về phần Sở Tiểu Ca, cậu biết rõ Hỉ Ca đang suy nghĩ cái gì lại không có can đảm mở miệng. Vậy là một bữa cơm, chỉ có Cô Tửu và Sở Tiểu Ca ăn no. Hỉ Ca cơ bản không ăn một miếng nào. Tất cả đĩa thức ăn ở trước mặt cô đều bị cô dùng đũa đâm cho nát bét.

Lúc tính tiền, người đi vào không phải là tiểu nhị, mà là Tư Văn. Tư Văn gật đầu chào Cô Tửu và Sở Tiểu Ca, sau đó cười dài ngồi xuống đối diện với Hỉ Ca.

“Sao người lại vào đây?” – Hỉ Ca thấy Tư Văn không lộ ra biểu tình kỳ quái nào nên mở miệng hỏi.

“Vốn muốn đến ăn cơm với người, có điều... hình như bàn thức ăn này không phải dùng để ăn à.” – nhìn lướt qua đĩa thiên hương hoa trị giá 100 kim bị đâm đến thâm, Tư Văn đâm chiêu. Có lẽ, kết cục của Thất Tử, không thể nào khá hơn cái bánh hoa kia nhỉ?!

“Hừ, người còn dám ăn đồ của ta, không sợ lịch sử tái diễn hả?” – Hỉ Ca tựa tiểu phi tiểu nhìn Tư Văn. Thân hình Tư Văn thoáng run lên một chút, hắc quả thật rất sợ.

72. Chương 72: Một Tháng Thu Nhập 100 Kim

“Hỉ Ca, ta đã thu thập quặng mỏ cấp 3 rồi, một lát sẽ gửi qua cho người.” – Tư Văn nhấp nhóm trên ghế, ám kim được sử của hắc a!!

“Gửi bưu kí đi. Chờ ta khai trương cửa hàng xong sẽ đi bế quan, khẳng định trước khi đại lục thông đạo mở ra, vũ khí sẽ đến tay người.” – Hỉ Ca không giống bọn Tư Văn, cô bình thường đều không chăm chỉ luyện cấp, trong khi bọn Tư Văn hễ rảnh rồi là sẽ tụ tập cùng nhau xoát quái. Cấp bậc của cô hiện giờ chỉ ở tầng trung, còn Tư Văn mới mấy ngày không gặp đã lên đến cấp 40 rồi.

“Tốt quá. Phải rồi, lão đại...” – Tư Văn vốn nghĩ giải thích giùm Thất Tử, ai biết hắc còn chưa nói hết câu, Hỉ Ca đã đứng lên, khoát tay chào từ biệt.

“Ta đi trước.”

Tư Văn bất đắc dĩ thở dài, người ta đã không muốn nghe, đành chịu. Hắc chuẩn bị rời gian phòng, đột nhiên nghĩ tới cái gì, vọt đến cửa sổ, lộ đầu nhìn xuống đường, hét lớn.

“Này, người còn chưa trả tiền!”

Mãi nói chuyện, hắc quên mất Hỉ Ca còn chưa trả tiền! Nếu ngồi ở phòng chữ Thiên thì không cần trả tiền, nhưng ngồi ở các gian khác thì vô luận là ai, đều phải chi tiền a! Vừa rồi, khi Hỉ Ca gọi tiểu nhị vào tính tiền, Tư Văn ngăn tên kia ở ngoài cửa. Giờ thì tốt rồi, người đã đi, ai đến trả tiền đây? Ở dưới đường, Hỉ Ca mặt mày phơi phới, hướng Tư Văn vẫy tay, sau đó vui vẻ rời đi. Nếu có người chịu đài thọ tiền cơm, cô làm sao lại cự tuyệt ý tốt của người ta nha~ Nhìn về mặt chờ đợi của tiểu nhị đang đứng ngoài cửa, Tư Văn nhìn đau lấy ra 200 kim. Hắc nghĩ, 3 người ăn bữa cơm, hắc 200 kim là đủ rồi chứ? Kết quả, câu nói đầu tiên của tiểu nhị liền đánh vỡ vọng tưởng của hắc.

“Dạ, tổng cộng 768 kim.”

Tư Văn... hắc phá sản! Sau khi rưng rưng móc tiền túi ra trả, Tư Văn chạy ngay ra cửa tửu lâu, chỉ tay lên trời thề, từ nay về sau, hắc nhất quyết cách xa Hỉ Ca...

Sắc trời đã tối sầm. Trong thành, người qua lại bắt đầu nhiều lên, hoặc là kéo nhau vào tửu lâu, hoặc là đi khách điểm. Cô Tửu lúc này còn chưa buồn ngủ. Hỉ Ca hết cách, đành phải đem hắc giao cho Sở Tiểu Ca, để 2 người cùng nhau đi chơi. Mà Sở Tiểu Ca cũng không quản chuyện Cô Tửu là người xa lạ, liền đi lên quầy vai bắt chuyện như quen lâu rồi. Hỉ Ca cảm thán, không ngờ cái tên Cô Tửu lúc trước phải cạy miệng mới nói một câu lại là người như thế này!

Đuổi bọn họ xong, Hỉ Ca chạy vội đến Cục nhà đất, giao nhiệm vụ, điểm giá trị tôn kính của cô trực tiếp nhảy lên 8190 điểm.

Giá trị tôn kính vượt quá 8000 điểm, cô được chiết khấu 5 ngàn kim, rốt cuộc đã có thể mua cửa hàng. Ngắn ngủn vài ngày, đất đai của Nam Uyên Thành tăng giá rất nhiều, cũng may người chơi không mấy hứng thú mở cửa hàng vũ khí. Cho nên, Hỉ Ca cuối cùng có cơ hội sở hữu một sản nghiệp bất động sản của riêng mình.

Quá trình mua bán trong trò chơi rất đơn giản. Chỉ cần trả tiền là có ngay cửa hàng. Hỉ Ca cảm khế ước mua bán, sau đó nhảy lên ngựa, chạy vội đi xem mặt mũi cửa hàng trông làm sao.

Cửa hàng của cô có vị trí không tồi, cách quãng trường trung tâm một con phố mà thôi, ngoại gia đi qua đi lại không ít. Bên trái cửa hàng là tiệm may. Bên phải là tiệm tạp hóa. Bất quá cả 2 gian này đều chưa có người mua.

Hỉ Ca đánh giá tình hình xung quanh một chút, sau đó đi vào cửa hàng xem xét. Cửa hàng vũ khí đóng cửa lúc 9 giờ. Hiện tại không có khách hàng nào ở bên trong. Cửa hàng vũ khí mặc dù bán vũ khí nhưng vũ khí bày bán nơi này không thể bằng vũ khí do người chơi đúc ra, hoặc do người chơi đánh được. Bình thường chỉ có tân thủ mới chạy đến mua này nọ, hoặc là những người làm nhiệm vụ cần vũ khí đặc thù nào đó mới ghé vào. Còn may, hệ thống không yêu cầu đóng thuế, bằng không tiền thu nhập chẳng đủ để trả tiền thuế luôn.

Hỉ Ca vừa vào cửa, NPC quản lý đang lau dọn lòng vòng. Nhìn một thân áo quần bụi bặm của hắn, Hỉ Ca không thể tin hắn là một nhân tài quản lý được. Cứ nhìn đại chương quầy của Cát Tường từ lâu mà xem, đôi mắt của người ta lúc nào cũng tinh quang lờ lờ, trên tay luôn cầm bàn tính, thoăn thoắt gây gây để đảm bảo không tính sót một xu tiền nào, đó mới là nhân tài a. Tên NPC trước mắt này... haiz... bộ dáng xem như trung hậu thành thực, nhưng nhìn làm sao cũng không giống cao thủ kiếm tiền nha.

“Lão bản.” – nhìn thấy Hỉ Ca, NPC Lai Phúc lễ phép chào, cúi người một góc 90 độ cực kỳ chuẩn.

Hỉ Ca gật đầu, kêu hắn lấy giấy tờ của cửa hàng cho cô nhìn một chút. Ngoại gia lần đầu tiên mở cửa hàng sẽ có một vài ưu đãi, giống như mỗi tháng hệ thống sẽ tặng không một đồng vũ khí, bất quá cao nhất là lam phẩm mà thôi.

Hỉ Ca nhìn doanh thu, cửa hàng này một tháng lời 100 kim. Số tiền này còn không đủ để cô ăn một đĩa thủy thủ thiên hương a. Nói cách khác, vốn ban đầu của cửa hàng khi vào tay cô chỉ có 100 kim. Kế tiếp, nếu cô không cố gắng kiếm tiền, chỉ sợ không lâu sau, cô sẽ phải chạy về tân thủ thôn làm bạn với đại thúc cái bang. Hỉ Ca thở dài, đem sổ sách trả lại cho Lai Phúc. Mặc dù Lai Phúc thoạt nhìn không có gì đặc biệt, nhưng có người đứng thu tiền giúp cô là tốt rồi. NPC của hệ thống mỗi tháng chỉ yêu cầu trả lương 5 kim, không phải là con số lớn. Thấy không còn chuyện gì nữa, Hỉ Ca định đi mượn gian phòng nghỉ ngơi. Trong trò chơi, ngoại gia không cần ngủ. Nhưng Hỉ Ca có thói quen, hề thấy trời tối là đi khách điểm, tìm chiếc giường êm ái ngủ một lát.

Hỉ Ca còn chưa đến khách điểm đã nhận thông tấn khí của Sở Tiểu Ca.

“Đừng nói 2 người thiếu tiền chứ!” – không đợi Sở Tiểu Ca mở miệng, Hỉ Ca đã chen miệng nói ngay, bởi vì trên người cô hiện giờ không còn tiền.

“Không phải. Em và Cô Tử bị người ta giết.” – Sở Tiểu Ca đang đứng ở điểm sống lại, trên tay còn cầm một vỏ nữ nhi hồng.

Vốn dĩ, Sở Tiểu Ca và Cô Tử đang uống rượu trong tử quán. Nhưng vì Cô Tử không thích chỗ đông người, Sở Tiểu Ca thì không ý kiến, thế là bọn họ mua một đồng rượu, chạy ra dã ngoại nhâm nhi. Sở Tiểu Ca tìm một nơi vắng vẻ, không có người cũng không có quái. Sau đó, 2 người uống đến quên trời trăng, rồi đột nhiên ở đâu chạy ra một đám người, giết chết cả 2.

Lúc ấy, 2 người uống đến choáng váng đầu óc, ngay cả phản ứng đều không có liền đã đi chầu diêm vương. May mắn họ không bạo rút đồ vật giá trị nào. Sở Tiểu Ca bị bạo rút hộ thủ bạch bản, chẳng biết cậu còn giữ đồ tân thủ trong balô làm gì nữa. Cô Tử càng tuyệt hơn, bị bạo rút tàng bản đồ. Đây là bản đồ khu vực quái 95 cấp ở Tây Vực.

Sau khi sống lại, 2 người đều không nghĩ nhiều, chuẩn bị chạy ra thành để uống rượu tiếp. Kết quả, vừa ra khỏi cửa, bọn họ lại bị đánh lén. Lần này xem như họ phản ứng nhanh hơn. Cô Tử vừa thấy tình hình có điều không ổn, hắn quăng một đồng độc, sau đó chạy trở vào trong thành. Đáng thương Sở Tiểu Ca bị bỏ lại, rơi vào một hồi quần áo.

Lần thứ 2 bị giết, Sở Tiểu Ca bạo ra một cái bố giáp thích khách, bạch bản. Không biết mấy tên sát nhân kia có ôm đầu khóc rống hay không. Có lẽ họ chưa từng gặp người nghèo đến mức này đi. Vốn dĩ, Sở Tiểu Ca đã bị người của Khố Độ chèn ép đến không thể thăng cấp. Hiện giờ lại rút thêm 2 cấp. Sở Tiểu Ca tức giận muốn bốc khói. Thế là cậu gọi cho Hỉ Ca, ôm ý đồ muốn trả thù.

Hỉ Ca nghe Sở Tiểu Ca tố khổ xong, khinh bỉ bọn họ một phen. Uống rượu thì ở trong thành đi, còn chạy ra dã ngoại làm gì. Bọn sát nhân cuồng trong trò chơi không phải là ít. Chẳng qua, dựa theo lời Sở Tiểu Ca kể, Hỉ Ca đoán cả 2 lần ám sát đều là cùng một đám người, hơn nữa bọn chúng có dự mưu từ trước. Hoặc là cừu nhân của Sở Tiểu Ca. Hoặc là cừu nhân của Cô Tửu.

Hỉ Ca cảm thấy thật đau đầu. Cừu nhân của Sở Tiểu Ca là Khổ Độ gia tộc. Cừu nhân của Cô Tửu là Mỹ Nhân Bang. Cho dù 3 người cùng nhau đánh, nếu đối thủ chạy tới 18-20 mạng, không cần nghĩ cũng biết kết cục là họ bị quần áo mà chết.

Hỉ Ca chạy tới điểm sống lại, nhìn thấy 2 người đang ngồi uống rượu cực kỳ cao hứng. Một tên thì đang cười haha. Một tên thì đang múa. Mà cái tên đang múa kia, không ai khác hơn chính là Sở Tiểu Ca nhà cô. Lúc này, Hỉ Ca chỉ muốn cầu trời cho vài viên thiên thạch rơi xuống đập bể đầu 2 tên kia ra, để xem xem bên trong chứa cái gì. Hại cô lo lắng, vậy mà 2 tên vẫn vui vẻ uống rượu!!!

“Chị hai, đến, lại đây uống rượu... hic...” – Sở Tiểu Ca nhìn thấy Hỉ Ca, vui mừng chạy vọt qua, ợ một tiếng, khiến mùi rượu phun đầy vào mặt Hỉ Ca.

73. Chương 73: Ám Sát!

Sở Tiểu Ca mỗi lần xin sẽ sinh bệnh nói nhiều. Cô Tửu thì đỡ hơn, xin rồi chỉ ngồi một bên cười ngu ngơ. Xem ra chuyện bị người ta giết cũng không đủ kích đến tâm trạng của họ. Hỉ Ca nhìn họ vài giây, sau đó xoay người đi qua tiệm tạp hóa bên kia đường mua 2 viên thuốc giải rượu.

Trong trò Thịnh Thế, rượu là một loại đặc thù vật phẩm. Mỗi loại rượu uống vào sẽ sản sinh ra một loại phản ứng khác biệt. Rất nhiều ngoại gia xem việc uống rượu giống như một trò thử nghiệm kích thích. Nghe đồn, rượu tốt nhất là hân nhân tửu, chưng cất từ boss Sơn hân vương 180 cấp. Nghe đồn, hân nhân tửu ước chừng có hương vị 500 năm, lại được thêm không ít linh dược, uống một ngụm có thể gia tăng toàn bộ thuộc tính thêm 50%. Nghe đồn, tên ngoại gia từng uống một ngụm hân nhân tửu bị rơi vào tình trạng hưng phấn suốt 3 ngày 3 đêm, không tài nào chợp mắt, phải chạy loạn khắp nơi đánh quái, sau 3 ngày liền thăng 2 cấp. Lại nói, không phải ai cũng có thể uống rượu. Có người không chịu nổi độ mạnh của cồn, uống một ngụm liền ngủ thẳng giấc 3 ngày 3 đêm.

Thuốc giải rượu mua ở tiệm tạp hóa chính là dùng để giải rượu, hiệu quả không tốt bằng trà giải rượu mua trong tửu lâu, nhưng tiện lợi hơn. Hỉ Ca mua 2 viên thuốc giải rượu vị hoàng liên (đáng nhất). Cô nhất định phải cho Sở Tiểu Ca một cái giáo huấn. Mới 18 tuổi đã biến thành tửu quý, còn ra thể thống gì nữa!!!!

Lúc Hỉ Ca trở lại, 2 người kia đã uống sạch toàn bộ số rượu đã mua, thậm chí Cô Tửu còn lòi cả rượu thuốc mà hân đã bào chế ra uống luôn. Hỉ Ca đen mặt đi đến bên cạnh Sở Tiểu Ca, vỗ vai. Đang lúc Sở Tiểu Ca ngơ ngác ngược mặt lên nhìn, Hỉ Ca nhanh tay nhét viên thuốc vào miệng cậu. Đầu lưỡi vừa nếm đến vị hoàng liên, sắc mặt Sở Tiểu Ca liền trắng bệch. Cậu muốn nhổ viên thuốc ra, đáng tiếc, Hỉ Ca đã đưa tay bịt chặt miệng. Đợi cho viên thuốc đã hoàn toàn tan trong miệng, Sở Tiểu Ca rốt cuộc thanh tỉnh. Sau đó, cậu không nói 2 lời, lấy một bình kim sang được trong balô ra rửa sạch mùi vị trong miệng.

Nhìn thấy biểu tình thống khổ của Sở Tiểu Ca, lại nhìn vẻ mặt tươi cười đang đến gần của Hỉ Ca, Cô Tửu ngơ ngác một hồi liền phản ứng lại. Hân lục trong balô, lấy ra một viên thuốc màu tím, không chút do dự nuốt xuống. Đây là lợi thể của dược sư, hân không cần viên thuốc đắng ngắt của Hỉ Ca. Hân có thể tự mình giải rượu.

Xem 2 người đều đã thanh tỉnh, Hỉ Ca mở miệng hỏi.

“Giết hai người là ai?”

Nghe Hỉ Ca hỏi, lúc này 2 người mới chậm rãi mở bản danh sách cừu nhân ra nhìn. Sở Tiểu Ca đọc lên một cái tên lạ quắc: – “Người giết em là Xe Ba Gác.”

“Giết ta là Xe Đạp” – Cô Tửu nói.

“Bây giờ ta đi ra ngoài trước. Lát sau 2 người cũng đi ra.”

Từng biết “thủ đoạn trả thù” của Hỉ Ca, Cô Tửu ngoan ngoãn gật đầu.

Hỉ Ca hướng cửa phía tây mà đi. Đạo nửa vòng bên ngoài, không thấy ai đi theo phía sau, cô lúc này mới chạy về, ở gần cổng thành, núp vào một chỗ khuất, sau đó phát tin tức cho Cô Tửu.

Lúc Cô Tửu và Sở Tiểu Ca vừa xuất hiện ở cổng thành, Hỉ Ca phát hiện cách cô 20 mét, dưới gốc cây hòe đang đứng 5 tên. Bọn chúng chụm đầu thương lượng cái gì đó, rồi cầm vũ khí tản ra khắp nơi. Bởi vì trời tối nên Hỉ Ca chỉ có thể nhìn rõ vị trí ẩn núp của 2 tên mà thôi. Một tên vũ giả ôm cổ cầm đang núp trên cây. Một tên thích khách đứng núp sau gốc cây rất gần nơi Sở Tiểu Ca sẽ đi qua, nếu Sở Tiểu Ca không mẫn cảm phát giác ra, khẳng định sẽ bị đánh lén. Lúc này, cô cũng đi ngang qua bọn chúng nhưng dường như chúng không có hứng thú với cô. Xem ra, chúng chính là hướng về 1 trong 2 người Cô Tửu.

“Ở phía trước, cách em 20 mét, trốn sau gốc cây là một thích khách. Chính mình cẩn thận.” – nhận được tin tức của Hỉ Ca, Sở Tiểu Ca vẫn giả bộ như không có chuyện gì, tiếp tục đi tới.

Hỉ Ca nhẹ nhàng di chuyển đến gần vũ giả trốn trên cây, khi tên kia nằm trong vòng công kích, cô mới đứng lại.

Vài giây sau, lúc Sở Tiểu Ca lọt vào phạm vi công kích của thích khách. Một bóng đen từ sau thân cây vọt ra, chủy thủ trên tay đâm vào lưng Sở Tiểu Ca. Người đang cười nói nãy giờ đột nhiên xoay người tránh. Nhìn nụ cười trên mặt Sở Tiểu Ca, tên thích khách cả kinh trong lòng, hẩn hiểu rõ mình đã bị phát hiện. Dù sao hẩn thường xuyên đi ra ngoài giết người, tâm lý không phải tốt bình thường. Nhưng còn chưa đợi cho hẩn phản ứng lại, Cô Tửu đã tung một đoàn bột phấn. Mê muội phấn, 30% thành công khiến địch nhân mê muội trong 5 giây. Có lẽ 5 giây đối với thuật sĩ mà nói, không si nhê gì, nhưng với một thích khách tinh thông ám sát, 5 giây đủ để lấy mạng một địch nhân.

Khi thích khách công kích Sở Tiểu Ca, Hỉ Ca thừa dịp tên vũ giả trên cây còn chưa ra tay đã ném qua một cái băng trùy. Tên kia chưa kịp nhìn thấy ai ra tay với hẩn, Hỉ Ca đã liên tiếp quăng thêm 2 cái băng trùy, hẩn liền gãy sát. Hai người bị xử lý. Ba tên còn lại tựa hồ biến mất tiêu. Sở Tiểu Ca và Cô Tửu đi dạo một vòng trong rừng, không có người nào công kích nữa. Đợi thêm khoảng 10 phút, vẫn không thấy ai xuất hiện, lúc này bọn Hỉ Ca mới thu dọn chiến lợi phẩm, sau đó về thành.

Bọn Hỉ Ca vừa đi, 3 người vẫn ẩn núp xung quanh lúc này mới hiện thân. Trong 3 người này, có 2 người là thích khách. Vừa nãy, Sở Tiểu Ca có đi ngang qua chỗ họ núp vài lần nhưng không phát hiện ra tung tin của họ.

“Ba Gác, tại sao không động thủ?” – một tên thuật sĩ từ phía sau tảng đá đứng lên hỏi.

“Hình như có chuyện. Lão đại không cho động thủ. Chúng ta đi quỷ thôn gặp lão đại.”

“Ừ.”

Ba người không nói nhiều, chạy nhanh ra khỏi thành.

Bên ngoài quỷ thôn, có một người đang ngồi bên sông câu cá. Cần câu hơi rung động, người nọ kéo lên, nhìn con cá bé xíu đang mắc trên móc câu, không nói hai lời, thả nó về lại dưới sông.

“Lão đại.” – 5 người xuất hiện ngay sau lưng của người nọ, tất cả đều nghiêm chỉnh, không ai dám nói lớn tiếng.

“Ta bảo các người đi giết Cô Tửu. Làm thế nào lại giết luôn Tiểu Khuynh Thành?”

“Cô Tửu và Tiểu Khuynh Thành luôn đi chung, đến giờ vẫn không tách ra.” – Xe Ba Gác mở miệng giải thích. Bốn tên còn lại không ai dám nói gì, chỉ biết gãi đầu.

“Vậy còn Hỉ Ca?”

“Cô ấy là về sau mới được gọi đến. Sau khi Linh Độ bị cô ấy giết, chúng tôi liền rút lui.” – Ba Gác biết lão đại muốn nghe cái gì, báo cáo rõ ràng đúng trọng tâm. Lúc này, nếu không phải Hỉ Ca đánh lén, hai bên mà đánh chính diện, còn chưa biết ai ngược ai à. Nhưng hẩn không có lá gan trêu vào Hỉ Ca.

“Các người chỉ cần lấy được đồ vật thôi. Canh lúc Hỉ Ca không có mặt mà ra tay.”

Giết một người thôi, vẫn nghĩ không phải chuyện gì khó khăn. Ai dè, Cô Tửu lại dính líu tới Hỉ Ca, vẫn đi theo bên người Hỉ Ca, điều này thật phiền toái. Mấy tên thủ hạ đã từng gặp qua Hỉ Ca. Diện mạo họ rất bình thường nhưng khó bảo đảm Hỉ Ca khi nhìn đến lại không nhớ ra cái gì. Thất Tử không muốn Hỉ Ca vì mấy chuyện nhỏ nhặt này mà tức giận với hắn.

Hỉ Ca thu xếp cho Cô Tửu và Sở Tiểu Ca chỗ nghỉ ngơi xong, liền đem bưu ký của Tư Văn lấy ra xem. Sau đó cô chạy đến tiệm thợ rèn thuê một gian phòng, chuẩn bị thăng cấp kỹ năng. Từ chỗ Thôn Nguyên Bảo, Hỉ Ca có được rất nhiều họa đồ. Hỉ Ca hiện giờ sở hữu hơn 10 chủng vũ khí họa đồ. Họa đồ của vũ khí 40 cấp có 4 cái. Vũ giả vũ khí cấp tử phẩm có 2 cái. Thích khách chủ thủ họa đồ có một cái. Còn một cái chính là ám kim được sử dụng họa đồ.

Hỉ Ca bỏ ra 300 kim mua 10 bình tử phẩm kim dịch. Sẵn tiện hỏi thăm giá cả của ám kim kim dịch, không ngờ một bình đến 300 kim. Thợ rèn càng luyện càng khó đạt được độ thuần thực. Lại thêm chuyện tiền nong, phỏng chừng luyện đến cấp đại sư lại càng gian nan. Hỉ Ca xem như may mắn, bọn Cát Tường rất giàu. Cát Tường chỉ muốn nhìn thấy vũ khí, còn tốn bao nhiêu tiền mới tạo ra được vũ khí đó, Cát Tường chẳng thèm để ý. Ở 40 cấp tìm được ám kim vũ khí đã là chuyện hiếm thấy. Ở 40 cấp, các ngoại gia mới bắt đầu làm quen với tử phẩm trang bị mà thôi. Ám kim trang bị chỉ có thể đánh ra từ thống lĩnh boss 40 cấp, hoặc là người chơi luyện kỹ năng cuộc sống đến cấp đại sư mới có thể làm ra họa đồ. Không thể không nói, Cát Tường đầu tư vốn này là rất biết tính toán.

74. Chương 74: Ta Đi Cùng Người

Rèn đúc suốt đêm, buổi sáng hôm sau, Hỉ Ca bước ra khỏi tiệm thợ rèn liền cảm thấy choáng váng, thể lực còn lại có vài thành. Cô thuận tay lấy một khối đường thật to trong balô, vừa đi vừa ăn. Món này là lúc Hỉ Ca đánh quái bạo ra. Đường khối là thực phẩm giúp bổ sung thể lực có hiệu quả nhanh nhất. Có điều đáng vẽ của khối đường hơi phô trương. Cầm khối đường trên tay, đưa lên miệng là nó che lấp cả cái đầu!

Hỉ Ca ghé qua cửa hàng vũ khí của mình, đem toàn bộ vũ khí vừa rèn được tối hôm qua bày lên quầy, có 3 thanh chủ thủ tử phẩm, 2 cái cổ cầm tử phẩm, còn có 3 cái cổ cầm lam phẩm. Tử phẩm vũ khí để giá 3000 kim, lam phẩm vũ khí để giá 500 kim. Hiện tại cấp bậc của người chơi bắt đầu tăng, khả năng đánh ra tử phẩm vũ khí cũng tăng. Nếu bây giờ mà bán tử phẩm vũ khí với giá 7-8 ngàn kim là không thể được. Nhưng nếu là ám kim vũ khí, dám chừng để giá mấy vạn kim cũng sẽ bán được rất dễ dàng. Thật ra giá tiền Hỉ Ca đưa ra không hề thấp, cô không chỉ muốn kiếm tiền mà còn muốn tạo chiêu bài. Bởi vì, hiện tại, không một ai bày bán tử phẩm vũ khí. Ngoại gia đánh được tử phẩm vũ khí cũng sẽ giữ lại cho bản thân dùng, hoặc là đem trao đổi. Tử phẩm vẫn là hàng hiếm. Điều cô muốn chính là làm cho toàn bộ ngoại gia ở Nam Uyên Thành biết được, cửa hàng của cô có bán tử phẩm vũ khí. Chỉ cần bỏ tiền, ngoại gia sẽ sở hữu một thanh tử phẩm vũ khí. Cửa hàng còn chưa có hoạt động kinh doanh nào, Hỉ Ca không cần ở lại đây lãng phí thời gian. Thế là, cô ném cửa hàng cho Lai Phúc, tự mình chạy đi nơi khác.

Cô Tửu nói muốn đi Hắc Hải hái dược thảo. Sở Tiểu Ca hình như có khách đến thăm nên đã hạ tuyến. Vậy là Hỉ Ca đi cùng Cô Tửu, dù sao tiểu giọt nước của cô cũng cần hắc trân châu, thuận tiện đi đánh thêm thức ăn cho bảo bảo cũng tốt.

Sau khi tiến vào Hắc Hải, Hỉ Ca tìm một khu vực quái 30 cấp tự mình xoát quái. Tốc độ của cô rất nhanh, chốc lát liền có một đồng thi thể nằm xung quanh. Đáng tiếc, kỹ năng thu thập của Hỉ Ca vẫn ở thời kỳ sơ cấp, lấy đến hắc trân châu toàn là đồ sứt mẻ. Cuối cùng, đến tiểu giọt nước cũng biết sinh khí, liều mạng cắn ngón tay Hỉ Ca, dự đồ làm sao cũng không chịu ăn hắc trân châu do cô thu thập được.

Cô Tửu sau khi đến Hắc Hải liền giống “hai lúa lên tỉnh”, tùy tiện nhìn thấy cái gì cũng kinh hô trầm trở một hồi. Hỉ Ca hoàn toàn nhìn không ra mấy cây cỏ kia có cái gì đáng giá để hấn kích động đến như vậy!!! Mặc kệ làm sao, chỉ cần hấn không chạy qua đây làm phiền cô đánh quái là được. Qua một hồi, Cô Tửu

càng đi càng xa, Hỉ Ca cũng không quá để ý. Phụ cận cao nhất là quái 40 cấp, lấy thực lực của Cô Tửu mà nói, tuyệt đối không có gì nguy hiểm.

Vốn nghĩ đến đây đánh hắc trăn châu cho tiểu giọt nước, nhưng xem ra Hỉ Ca phải đem kỹ năng thu thập nâng đến trung cấp mới được. Thế là Hỉ Ca dừng việc đánh quái, đi dạo một vòng. Cuối cùng cô quyết định đánh Hắc Xà. Hắc Xà là quái có lực phòng ngự cực thấp, điểm kinh nghiệm cho cũng rất ít. Nhưng dùng nó để luyện tập kỹ năng thu thập là rất tốt. Thu thập Hắc Xà có thể lấy được da rắn, mật rắn, hơn nữa còn có xác suất lấy đến hắc trăn châu. So sánh làm sao cũng lợi hơn đánh quái khác. Vì vậy, Hỉ Ca bắt đầu xuống tay chà đạp bọn Hắc Xà, vô tâm để ý trong đội ngũ còn có một người không rõ tung tích. Không biết đã đánh chết bao nhiêu con Hắc Xà, xung quanh Hỉ Ca toàn là xác rắn, hệ thống chưa kịp sản sinh quái mới, cô phải dừng tay, chuẩn bị đổi vị trí. Cô còn chưa kịp đi, đột nhiên phát hiện huyết lượng của Cô Tửu tụt mất một nửa. Có thể một chiêu khiến Cô Tửu rơi mất một nửa huyết lượng, hoặc là đại boss, hoặc là ngoạn gia, hơn nữa là ngoạn gia có lực công kích cực cao.

“Cô Tửu, người ở đâu?” – Hỉ Ca hỏi trong kênh đội ngũ. Hắn còn chưa kịp lên tiếng trả lời, huyết lượng của hắn đã gần cạn kiệt, còn lại mấy trăm điểm máu mà thôi.

Trước sau chưa tới vài giây, nhiều lắm là 2 chiêu, thế nhưng có thể làm Cô Tửu thiếu chút nữa giây sát?

“Đáng chết, là thích khách!” – nói xong câu này, huyết lượng của Cô Tửu rút cuộc cạn sạch.

Sau khi Cô Tửu ngã xuống, Hoa Mỹ Nhân chạy đến bên cạnh thi thể của hắn, đem phương thuốc rơi trên mặt đất cầm lên, về mặt hưng phấn giờ ngón tay lên khen ngợi thích khách đứng ở phía sau.

“A Thất, thật là cảm ơn anh.”

“Ừ.” – Thất Tử thu hồi chủy thủ trong tay. Cô Tửu không thấy mặt Thất Tử. Hơn nữa người đầu tiên động thủ cũng không phải là hắn, người ra tay cuối cùng cũng không phải là hắn. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, hắn sẽ không bị phát hiện.

“A Thất, em nghĩ ở lại Nam Uyên Thành xây dựng bang phái. Anh thấy được không?” – Hoa Mỹ Nhân đi đến bên cạnh Thất Tử, nở nụ cười.

Thất Tử sững sốt, vẻ tươi cười trên mặt lạnh đi mấy phần: – “Ở đây? Em không phải đã thành lập bang hội ở Tây Vực Sa Hải sao?”

“Nhưng mà... nơi này có anh, ở gần thì tốt hơn.”

Nghe câu nói của Hoa Mỹ Nhân, Thất Tử hơi nhíu mày: – “Nhưng anh sẽ không ở lại nơi này lâu.”

“Ừm... bằng không ở mỗi đại lục, em lại thành lập một bang hội.” – Hoa Mỹ Nhân hé miệng cười.

Hỉ Ca chưa từng thấy Hoa Mỹ Nhân có chỗ nào xinh đẹp, nhưng cô không thể không thừa nhận, Hoa Mỹ Nhân có sức hấp dẫn làm tiền vốn. Chỉ riêng mỗi nụ cười kia, đã có thể quyến rũ hồn phách của bao nhiêu nam nhân.

“Em rốt cuộc muốn làm gì?” – hiếm khi Thất Tử không có vẻ tươi cười như hiện tại. Hắn sở dĩ vui vẻ giúp Hoa Mỹ Nhân giết người, chính vì muốn cho cô ta nhanh chóng rời đi. Nếu cô ta biết đến sự tồn tại của Hỉ Ca. Có trời mới biết nữ nhân điên cuồng này sẽ làm ra hành động gì. Không ngờ cô ta còn muốn lưu lại đây!!! Nói giỡn sao!!

Hoa Mỹ Nhân đứng trước mặt Thất Tử, cầm lấy tay hắn, nở nụ cười mê hoặc: – “Em nghe nói, anh hiện tại mê mẩn thượng trò chơi là vì... ừm... vì một người con gái.”

“Liên quan gì đến em?” – âm thanh của Thất Tử đã trở nên băng lãnh. Ánh mắt hắn ngưng tụ hàn ý mãnh liệt.

Hoa Mỹ Nhân thấy biểu tình trên mặt Thất Tử, thân thể khẽ run, nhưng rất nhanh liền trấn định.

“Anh đừng giận. Nói làm sao em cũng là bạn gái cũ của anh. Chúng mình thiếu chút nữa đã kết hôn rồi. Em quan tâm anh là điều bình thường mà.” – Hoa Mỹ Nhân ghé sát vào người Thất Tử, nũng nịu cười.

“Hoa Đán!”

“Vâng?”

“Cô muốn bức tôi sao?” – Thất Tử nhếch mép, trong mắt không hề có ý cười. Hắn rất ít khi lộ ra biểu tình này. Bởi vì những người nhìn thấy biểu tình này, đều đã không còn ở dương thế.

“Em chỉ là nhớ anh mà thôi. Anh bỏ đi lâu lắm rồi.” – rúc vào lòng ngực của Thất Tử, Hoa Mỹ Nhân ngẩng đầu, vẻ mặt đáng thương, trong mắt lấp lóe hơi nước. Nếu không phải đã quá hiểu rõ con người của Hoa Mỹ Nhân, Thất Tử có lẽ cũng bị biểu tình của cô ta lừa.

“Về sau...” – Thất Tử cầm lấy tay của Hoa Mỹ Nhân, cúi đầu, khuôn mặt hai người chỉ cách nhau 2cm. Hô hấp của mỹ nhân đã muốn dồn dập, môi mọng khê nhếch, nhưng cô ta không đợi được một nụ hôn lãng mạn mà là một câu nói khiến người ta lạnh lòng – “... cô nên gọi tôi là Thất thiếu gia, không phải A Thất.”

Âm thanh nhẹ êm, phẳng phất như đang cười nhưng mang theo đao phong (tiếng đao xé gió bay đến) khiến người ta sởn lạnh. Hoa Mỹ Nhân giờ mới nhận ra, người nam nhân trước mắt này không phải là A Thất, bạn thời niên thiếu của cô, mà là Thất thiếu gia.

Thất thiếu gia, không phải là ngoại hiệu đơn giản!

Hai người đang nói chuyện, hoàn toàn không biết có một nữ thuật sĩ mặc trường bào màu lam đang đứng ở phía xa dõi mắt nhìn lại. Trong mắt Hỉ Ca, cô nhìn thấy hình ảnh một nam một nữ đang ôm nhau. Cô không nghe được 2 người đang nói cái gì. Nhưng cô tin tưởng ánh mắt của cô sẽ không lừa cô. Khi Thất Tử cúi đầu, Hỉ Ca liền rời đi, trong lòng có điểm đau. Tựa hồ, cô thật sự không có mắt nhìn người, nhất là nam nhân, lại càng sai lầm. Vốn là dựa theo tọa độ do Cô Tửu cấp mà chạy đến xem tình hình, kết quả làm cho cô nhìn thấy một màn ân ái kia. Cho dù Hỉ Ca là kẻ ngốc, nhìn cũng biết Cô Tửu là do ai giết. Nói cũng đúng, ở Nam Uyên đại lục này, ngoại trừ Thất Tử, còn có thích khách nào có thể trong 2 chiêu giết chết Cô Tửu chứ. Tìm đại một con quái, để nó miễn phí tiễn cô về thành, Hỉ Ca nhìn thấy Cô Tửu còn đứng đợi ở điểm hồi sinh.

“Bao mất cái gì?” – nhìn thấy vẻ mặt uể oải của hắn, khẳng định là thứ giá trị rồi.

Lúc Cô Tửu vừa mới viết ra phương thuốc hồi xuân đan đã bị người người đuổi giết. Dù vậy hắn chưa từng bị ai giết qua, hơn nữa còn bình yên trốn đến Nam Uyên đại lục. Hắn tự tin vào thực lực của bản thân, cho nên không đem phương thuốc cất trong kho. Chạy đến đại lục khác, hắn không thể mở kho hàng, cho nên phương thuốc vẫn nằm trong balô. Giờ thì tốt rồi, bị người ta giết, cũng bạo rút phương thuốc luôn.

Hiện tại, phương thuốc của kim sang được quảng lên sàn đấu giá cũng đã hết giá đến 7 vạn kim tệ. Phương thuốc hồi xuân đan ít nhất cũng trị giá 10 vạn kim. Tiền không phải vấn đề. Mấu chốt chính là, trong thời gian ngắn sắp tới, căn bản không ai có thể viết ra được phương thuốc đó. Mà hắn hiện tại cần phương thuốc đó để thăng cấp kỹ năng chế dược.

“Phương thuốc hồi xuân đan.” – Cô Tửu thở dài trả lời. Đồ vật đã vào tay người khác, khẳng định không thể lấy lại rồi.

Nguyên lai Thất Tử giết Cô Tửu là vì phương thuốc, chỉ sợ là vì mỹ nhân đi. Hỉ Ca cúi đầu, che dấu cảm xúc trong ánh mắt.

“Vậy bây giờ ngươi định làm gì?” – muốn giết Thất Tử lấy lại phương thuốc sao? Đây căn bản là nhiệm vụ bất khả thi.

Cô Tửu nghĩ nghĩ, bất đắc dĩ thở dài: – “Ngày một đại lục thông đạo sẽ mở ra, ta nghĩ đi Đông Châu Xích Hỏa, nghe nói bên đó có một cái nhiệm vụ, hình như bạo ra phương thuốc cấp đại sư.”

“Ta đi cùng ngươi.”

“Hả?” – Cô Tửu có chút sững sờ, không nghĩ tới Hỉ Ca sẽ nói câu này.

“Ngốc trong trò chơi ở đâu cũng là ngốc, đi ra ngoài tham quan cũng tốt. Hai ngày này ta phải nâng cấp kỹ năng thợ rèn, chờ ta đem vũ khí giao cho người ta xong, chúng ta cùng đi, thế nào?”

“Được thôi.” – nếu có Hỉ Ca cùng đi, Cô Tửu tự nhiên thật cao hứng. Cái nhiệm vụ kia một người làm thì hơi khó khăn, hắn còn đang lo không biết tìm ai đến hỗ trợ đây.

75. Chương 75: Càng Lúc Càng Xa

Nói chuyện với Cô Tửu xong, Hỉ Ca quay lại tiệm thợ rèn, thuê gian phòng. Hiện tại cô có đủ quặng thạch, chỉ cần luyện độ thuần thực là được. Vốn Hỉ Ca nghĩ đến chuyện trở về mới rèn ám kim được sử, vừa không chậm trễ việc thăng cấp mà Tư Văn vẫn có được vũ khí. Nhưng nếu cô đi cùng Cô Tửu đến Đông Châu Xích Hỏa, vậy trước hết phải xử lý chuyện tình ở đây cho ổn thỏa đã. Tư Văn là bằng hữu của Thất Tử. Hiện tại, Hỉ Ca không nghĩ sẽ có bất kỳ quan hệ gì với Thất Tử. Nhưng cô đã hứa với Tư Văn, cô phải thực hiện lời hứa của mình.

Ở trong gian phòng tối suốt 2 ngày, Hỉ Ca cơ bản là tai điếc mắt mù với mọi chuyện bên ngoài. Nhìn trong phòng nằm la liệt các trang bị lam phẩm và tử phẩm, Hỉ Ca rút cuộc thở dài nhẹ nhõm, kỹ năng thợ rèn của cô đã vọt tới cấp đại sư. Ngoạn gia đầu tiên tấn thăng đại sư thợ rèn được thưởng cho một cây búa cấp ám kim. Cây búa này có xác suất 5% giúp ngoạn gia tạo ra vũ khí có thêm một loại thiên tứ kỹ năng.

Bình thường, vũ khí do người chơi đúc ra sẽ có số lượng thiên tứ kỹ năng cố định. Tử phẩm trang bị có một loại thiên tứ kỹ năng. Ám kim có 2 loại. Truyền kỳ có 3 loại. Sử thi có 4 loại. Thần khí có 5 loại. Đây là số lượng tối đa do hệ thống đặt ra, không phải vũ khí nào rèn ra cũng sẽ có số lượng tối đa như vậy. Rất nhiều truyền kỳ trang bị sau khi rèn ra có được 2 loại thiên tứ kỹ năng đã là rất tốt rồi.

Cây búa của Hỉ Ca không phải là cực phẩm, nhưng cũng xem như một kiện bảo bối.

Sau khi tạo ra ám kim được sử, Hỉ Ca nhìn thuộc tính của nó. Không thể không nói, Tư Văn đúng là may mắn, cây được sử này là hàng ưu tú, hơn nữa còn có 2 chủng thiên tứ kỹ năng. Một, mỗi giây khôi phục 50 điểm pháp lực. Hai, có 45% xác suất sau khi bị công kích sẽ dẫn phát 3000 điểm phòng ngự, liên tục trong 5 giây. Hai cái kỹ năng này có thể nói là nghịch thiên. Nếu không phải cô không thể dùng được vũ khí của được sử, Hỉ Ca thật muốn đem nó giữ lại cho bản thân dùng.

Thu thập quặng thạch dư thừa đầu vào đó, Hỉ Ca bước ra khỏi tiệm thợ rèn. Ánh sáng chói lọi. Mặt trời rực rỡ. Cô cảm giác giống như cô vừa sống lại. Hai ngày này, tâm tình của cô gần như chết lặng. Trong đầu cô thỉnh thoảng lướt qua khuôn mặt của Thất Tử, còn có nụ cười xán lạn của hắn. Hỉ Ca âm thầm cười khổ. Thoạt nhìn, đã kích mà Thất Tử mang lại còn lớn hơn Minh Độ Thiên. Có lẽ cách tốt nhất là cô nên rời đi một đoạn thời gian. Hỉ Ca không nghĩ tới chuyện tìm Thất Tử trả thù. Cô tự nhận tâm hồn của mình còn chưa đen tối đến mức ấy. Dù sao bọn họ không hứa hẹn cái gì, cũng chưa từng thổ lộ qua. Thất Tử thích ai là chuyện của hắn, không phải sao? Từ lúc bắt đầu, hắn và cô chỉ là bằng hữu. Hiện tại, cô không nghĩ muốn làm bằng hữu với hắn nữa, vậy thì tách ra là được rồi.

Trước tiên, Hỉ Ca chạy tới kho hàng, đem quặng thạch dư thừa quặng vào, sau đó chạy tới cửa hàng vũ khí xem tình hình. Mới có 2 ngày, vậy mà cửa hàng đã phát triển phồn vinh ra ngoài dự kiến của cô. Lúc trước, khu vực này chỉ có lèo tèo vài người chơi qua lại mà thôi. Hiện giờ nó đông nghẹt khách hàng.

Hỉ Ca không có đi vào ngay, cô đứng bên ngoài nghe người ta tám chuyện.

Nghe một chút cô liền hiểu được. Quả nhiên, vài món tử phẩm vũ khí đã tạo ra hiệu quả oanh động. Ban đầu, một ngoạn gia ghé vào cửa hàng mua một món vũ khí cần dùng cho nhiệm vụ, không ngờ nhìn thấy tử phẩm vũ khí đang bày trên quầy. Thế là, một truyền 10, 10 truyền 100. Rất nhanh, cơ bản toàn bộ Nam Uyên Thành hiện giờ đều biết cửa hàng này có bán tử phẩm vũ khí. Với giá cả không quá cao kia, gần như toàn bộ tử phẩm vũ khí trong cửa hàng đều bị đám người có tiền của Long Tộc và Khổ Độ mua đứt. Còn lại, lam phẩm vũ khí cũng bị các ngoạn gia tranh nhau mua rồi. Hiện giờ, mọi người đứng đợi ở bên ngoài, chính là chờ lượt hàng vũ khí mới được bày bán. Hỉ Ca có chút hưng phấn trong lòng. Nói như thế nào, kia toàn bộ đều là con đẻ của cô nha. Hơn nữa, tình hình này xem ra kẻ có tiền trong trò chơi đúng là nhiều.

Vượt qua đám ngoạn gia bên ngoài, Hỉ Ca bước vào cửa hàng. Lai Phúc vừa nhìn thấy cô liền chạy nhanh qua chào hỏi. Hỉ Ca giật mình nhìn thấy Lai Phúc hiện giờ khoác lên người một bộ lam tì trường bào, tóc cũng được bới cao, nhân tình thoát nhìn thật lợi hại.

“Lão bản, ngài đã trở lại.” – Nếu không phải Lai Phúc cúi đầu một góc 90 độ cực kỳ chuẩn, Hỉ Ca còn tưởng đây là quản lý mới a~

Bên trong cửa hàng đứng không ít người, bọn họ vừa nghe Lai Phúc chào Hỉ Ca liền hai mắt nhìn về phía cô, nhiều ánh mắt còn đặc biệt nóng bỏng.

“Ừ, theo ta vào trong.” – nâng người Lai Phúc lên, Hỉ Ca bước vào gian thạch thất đằng sau.

Hiện tại, điều Hỉ Ca tò mò nhất chính là biến hóa của Lai Phúc. Trong trò Thịnh Thế, đại bộ phận công năng đều là do ngoạn gia tự mình mày mò tìm hiểu. Hỉ Ca đối với NPC quản lý của trò chơi không hiểu gì cả. Lúc trước cô còn tưởng đại chương quầy của Cát Tường từ lâu là có bộ dáng như thế kia ngay từ lúc đầu. Xem qua thuộc tính của Lai Phúc xong, Hỉ Ca mới chợt ngộ ra. Không ngờ, NPC quản lý của cửa hàng cũng cần kinh nghiệm để thăng cấp. Mấy hôm nay, Lai Phúc buôn bán lời gần 3 vạn kim. Cấp bậc quản lý của hắn cũng từ cấp 1 nhảy lên cấp 3. Hiện tại, Lai Phúc còn có một kỹ năng là tự động điều chỉnh giá tiền. Sau khi chủ nhân đưa ra một cái giá cố định, hắn có thể cao thấp điều chỉnh để có thể thu vào lợi nhuận cao nhất.

Hỉ Ca nghĩ thầm, hèn gì đại chương quầy của Cát Tường từ lâu nhìn như con khỉ lanh lợi. Một ngày không biết ông ta kiếm được bao nhiêu tiền, cấp độ quản lý nhất định rất cao. Mà cấp bậc quản lý cao lại có thể kiếm ra nhiều tiền hơn nữa. Đến lúc Lai Phúc của cô cũng có bộ dáng giống chương quầy kia, phỏng chừng cô cũng sẽ là một đại phú bà a~

Giải quyết xong thắc mắc của mình, Hỉ Ca đem toàn bộ vũ khí rèn được trong 2 ngày qua ném hết cho Lai Phúc, giải thích sơ lược giá trị của từng món, sau đó Lai Phúc vận dụng chức nghiệp kỹ năng của hắn, tự động điều chỉnh giá cả, được Hỉ Ca gật đầu cho phép, Lai Phúc liền đem toàn bộ vũ khí bày lên quầy hàng. Nhóm vũ khí đầu tiên là tử phẩm vũ khí loại trung, nhưng trong mắt ngoạn gia bình thường, chúng đều là cực phẩm. Sau đó mới bán đến vũ khí có thiên tứ thuộc tính. Hỉ Ca đặc biệt đề cao giá của loại vũ khí này lên 2 thành. Cuối cùng, cô còn đem cây được sử của Tư Văn quảng lên quầy trưng bày. Vì là hàng trưng bày nên người khác không thể nhìn thấy thuộc tính của nó. Nhưng một thanh ám kim vũ khí xuất hiện vào lúc này, không thể nghi ngờ là một chiêu quảng cáo hữu hiệu.

Nhấn lại cho Lai Phúc biết sẽ có một người gọi là Tư Văn Bại Hoại đến lấy ám kim được sử xong, Hỉ Ca liền rời khỏi cửa hàng.

Đứng ở bên ngoài, thấy hàng người nối đuôi nhau chạy vào cửa hàng, trên mặt Hỉ Ca kéo lên một nụ cười thỏa mãn, tâm tình ẩm đậm lúc trước cũng vui đi. Thừa dịp còn sớm, Hỉ Ca chạy tới tiệm tạp hóa, mua một đồng thức ăn. Sau khi thông đạo đại lục mở ra, ngoạn gia sẽ đi chu du khắp nơi, cũng không biết bao lâu mới có thể trở lại chủ thành. Hơn nữa, đến đại lục mới, sẽ không có bản đồ, cô phải tự mình từng bước thăm dò, Hỉ Ca đây là chuẩn bị cho một cuộc kháng chiến trường kỳ. Mua hơn 10 vỏ rượu, mấy con gà nướng, sau đó Hỉ Ca quyết định mua món ăn đáng sợ nhất trong mắt ngoạn gia – thịt trâu. Mặc dù là thịt trâu nướng vĩ, hương vị không tồi, nhưng món này có thể sinh dị biến nha. Thịt trâu, dù đã chín, nếu để lâu, khi ăn vào có thể sinh ra các loại trạng thái hoảng sợ rất kinh dị. Ở tiệm tạp hóa, Hỉ Ca cũng thuận tiện tu sửa trang bị một chút. Thấy mọi thứ đã chuẩn bị tốt, Hỉ Ca mới vừa lòng rời đi.

Lúc Hỉ Ca vừa bước một chân ra khỏi cửa, liền thấy bọn Cát Tường đang đi vào. Vốn dĩ, nữ nhân duy nhất của đội ngũ là cô, hiện giờ đã đổi thành người khác.

“Hỉ Ca?” – nhìn thấy Hỉ Ca, Thất Tử có chút kinh ngạc.

Hỉ Ca gật đầu chào mọi người, sắc mặt bình tĩnh, nhìn Hoa Mỹ Nhân đứng kế bên Thất Tử, khóe miệng nở một nụ cười thần nhiên – “Ta có việc, đi trước.”

Không cho bọn họ cơ hội nói tiếng nào, Hỉ Ca lập tức đi ra khỏi tiệm tạp hóa, quẹo về bên phải, ngày càng rời xa. Thất Tử nhìn bóng dáng của Hỉ Ca, nụ cười trên mặt chậm rãi đọng lại. Hắn đương nhiên nhìn thấy sự lạnh nhạt của Hỉ Ca. Bởi vì sự xuất hiện của Hoa Mỹ Nhân sao? Hỉ Ca cho tới bây giờ cũng không để ý mấy vấn đề này a!

Chính xác! Nếu Hỉ Ca chưa từng nhìn thấy một màn kia, cô bắt quá chỉ có chút không thoải mái ở trong lòng thôi, sẽ không quá mức để ý. Đáng tiếc, có một số việc đã trùng hợp bị cô nhìn thấy.

“Hỉ Ca làm sao vậy?” – Mặc Phi chột chột Tư Văn đang đứng bên cạnh, nhỏ giọng hỏi, đồng thời trộm liếc Thất Tử một cái, âm thầm nghĩ, khẳng định liên quan đến lão đại rồi.

“Cô ấy tựa hồ chuẩn bị tuyệt giao với lão đại.” – Tư Văn là người lý trí. Hẩn nhứ mày, Hỉ Ca không phải là người như vậy. Cô làm gì đều có lý do. Có thể khiến cho cô đưa ra một quyết định như thế, tuyệt đối đã xảy ra chuyện gì mà bọn hắn không biết.

“Cô ấy là Hỉ Ca sao? Nhìn chỉ có chút thanh tú mà thôi.” – Hoa Mỹ Nhân nghiêng đầu nhìn Thất Tử, cười nói.

Thất Tử từ nãy đến giờ đều không mở miệng nói chuyện, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào phương hướng Hỉ Ca vừa biến mất, mày nhứ chặt.

“Lão đại?” – Cát Tường e hèm gọi một tiếng.

“Ta đi tìm cô ấy. Các người lo chuyện đi.”

76. Chương 76: Một Ngàn Kim

Thất Tử mới đi được vài bước liền nghe âm thanh thông báo từ hệ thống.

>> Hệ thống: Nhờ sự cố gắng của tất cả ngoạn gia, thông đạo đại lục đã hoàn thành. Hệ thống sẽ tiến hành cập nhật trong 12 giờ. Thỉnh ngoạn gia nhanh chóng hạ tuyến.

Lúc Thất Tử chạy tới, nhìn ngó một vòng cũng không thấy bóng dáng Hỉ Ca đâu, có lẽ cô đã hạ tuyến. Thất Tử đành phải hạ tuyến theo.

Sau khi Hỉ Ca thoát trò chơi, trong nhà có khách đến tìm ông nội. Là một người bạn vong niên (lâu năm) của ông nội. Hỉ Ca nghe nói về người này lâu rồi nhưng chưa bao giờ gặp mặt cả. Lúc nhìn thấy người nọ, Hỉ Ca nhìn không được cảm thán, quả thật là vong niên (nhiều năm, chỗ này chơi chữ, so sánh với ý ở câu trên), tuổi tác của người đó vậy mà xấp xỉ cô nha~

“Hỉ Ca a~ mau đến nhận thức một chút. Đây là Niếp Lăng. Công phu của tiểu Niếp rất là tốt.” – Sở ông nội lúc rảnh rỗi thường tham gia mấy cái tụ hội gì đó. Thành viên đều là võ sư. Sở ông nội biết đến Niếp Lăng chính là ở trong một kỳ tụ hội. Cũng không rõ vì sao Sở ông nội lại thích Niếp Lăng như vậy.

“Người hảo (Xin chào!)” – Hỉ Ca còn mặc nguyên áo ngủ, bị Sở ông nội lôi kéo xuống dưới nhà gặp khách. Mặc dù áo ngủ rất kín đáo, không hở da lộ thịt, nhưng chung quy cô vẫn thấy xấu hổ. Thế là, cô ngẩng đầu nhìn Niếp Lăng, mở miệng chào một tiếng, sau đó liền cúi lên đầu.

“À à, nha đầu nhà ta có chút ngại ngùng... haha”

Tiếng nói của Sở ông nội vang vào trong phòng khiến Hỉ Ca bĩu môi khinh bỉ. Cô đây là xấu hổ được không?!

“Đến, cùng chơi cờ nào. Bà xã của ta rất nhanh sẽ đi chợ về. Hôm nay ta nhất định phải thắng người.”

Niếp Lăng mỉm cười đi theo Sở ông nội, trước khi đi còn ngẩng đầu nhìn cửa phòng vừa khép lại, trong mắt toát lên vẻ tò mò.

Giờ cơm trưa, trong nhà náo nhiệt ngoài dự kiến. Không biết Sở Tiểu Ca phát điên cái gì, tự nhiên xách gói chạy lại đây, bảo rằng có chết cũng phải ở chung một chỗ với Hỉ Ca. Vậy là trên bàn nhiều thêm 2 miếng ăn.

Hỉ Ca vốn nghĩ Niếp Lăng là loại người ngượng ngùng. Gặp mặt lâu một chút liền phát hiện người này là một tay hài hước. Trên bàn cơm, Niếp Lăng chỉ nói vài câu liền khiến người khác cười không ngừng. Cơm nước vừa xong, Sở Tiểu Ca đã bắt đầu xưng huynh gọi đệ với Niếp Lăng. Thật không ra làm sao. Sở Tiểu Ca chính là tên bạ ai cũng quen, thấy ai cũng xấp vào. Niếp Lăng tâm tư thâm trầm khó đoán hơn. Đó là Hỉ Ca cảm thấy vậy.

Hỉ Ca vốn dĩ muốn giúp bà nội rửa chén, không ngờ bà nội đuổi cô ra khỏi bếp, lại bắt Sở Tiểu Ca đi rửa bát. Đây là bà nội muốn mua toàn bộ chén bát mới sao?

Thời tiết hôm nay không mấy tốt, hơi âm u, mặt trời luôn bị mây đen che khuất. Hỉ Ca đứng ngoài đình viện, ngẩng đầu nhìn không gian ảm đạm, tâm tình cũng ngày càng trầm xuống. Có lẽ ngay từ đầu cô không nên trở lại trò chơi. Thế giới hư ảo, tình cảm cũng là hư ảo, nhỉ?!

“Tâm tình của em hình như không tốt lắm.” – Niếp Lăng đứng ở sau lưng, ánh mắt không hề che giấu vẻ tán thưởng khi nhìn bóng dáng yếu điệu của Hỉ Ca.

“Anh làm sao biết?” – Hỉ Ca không có cảm giác đặc biệt gì về Niếp Lăng. Họ mới gặp mặt lần đầu tiên mà thôi. Không thể vừa gặp liền xem nhau như tri kỷ được.

“Anh không biết. Là bà nội nhìn ra.” – Niếp Lăng cười trả lời. Nhìn vẻ mặt lo lắng của Sở bà nội, Niếp Lăng có chút hâm mộ Hỉ Ca, được người nhà quan tâm thật là hạnh phúc. Còn như hắn, ở bên ngoài một mình, không vương bận nhưng cũng không ai để ý. Xét trên phương diện vật chất, cái gì hắn cũng không thiếu, chính là đôi lúc vẫn thấy thực tịch mịch.

“... anh... có bạn gái chưa?” – Hỉ Ca cười cười, xoay người nhìn Niếp Lăng.

“Hả?” – Niếp Lăng sửng sốt một chút, không dự đoán được Hỉ Ca lại hỏi vấn đề này.

“Nếu chưa có... liền quên đi.” – Hỉ Ca nhún vai, xoay người vào nhà, lưu lại Niếp Lăng với một đầu mờ mịt.

Hỉ Ca đi vào phòng khách, thấy Sở Tiểu Ca đang ngồi trên sofa, vẻ mặt hưng phấn xem tivi, trên tay còn cầm nguyên một đĩa trái cây do bà nội gọt sẵn.

“Em làm sao lại chạy đến đây?”

“Anh họ đi vắng, em không có cơm ăn.” – Sở Tiểu Ca liếc mắt, vươn tay lấy một miếng thơm, còn chưa kịp ăn đã bị Hỉ Ca nghiêng người cắn một ngụm.

Sở Tiểu Ca ngây người nhìn dấu răng hình bán nguyệt trên miếng thơm, sau đó không chút do dự ăn toàn bộ phần thừa còn lại.

“Đi bao lâu?” – hắn phải rất lâu, bằng không Sở Tiểu Ca cũng sẽ không chạy lại đây ăn chực. Mặc dù nhà cha mẹ cũng có cơm, nhưng chị em Hỉ Ca không có dũng khí đi quấy rầy cuộc sống ân ái của Sở lão cha và Sở mẹ. Chị em Hỉ Ca biết bà nội luôn xót cháu, cho nên khi không có cơm ăn, họ sẽ hoan hỷ chạy lại đây ăn chực.

“Khoảng hai tháng gì đó.” – Sở Tiểu Ca bĩu môi. Còn không phải vì chị hai bỏ đi nên anh họ mới lười về nhà sao?! Mặc dù lúc chị hai bỏ đi, anh họ không tỏ vẻ bất mãn gì nhưng sau đó không khí trong nhà cứ lạnh dần, ngay cả cơm nước cũng ngày càng khó ăn. Chị hai đúng là hại nước hại dân.

“A, chị còn nghĩ trở về đây. Xem ra không cần rồi. Em có mang mũ giáp đến không?” – Hỉ Ca ngồi xuống bên cạnh, Sở Tiểu Ca không chút khách khí nằm xuống sofa, đầu gối lên đùi Hỉ Ca.

“Có. Đúng rồi, em ghé qua cửa hàng vũ khí của chị. Tình hình kinh doanh đúng là tốt lắm. Doanh thu một ngày của cửa hàng là bao nhiêu?” – nhắc đến tiền, tinh thần Sở Tiểu Ca liền hưng phấn lên, ngay cả ánh mắt cũng sáng lờ lờ.

“Không nhiều lắm, chừng mấy vạn.” – Hỉ Ca lúc trước có điểm xem nhẹ thị trường tiêu thụ vũ khí, bởi vì cô không ngờ nhu cầu lại cao như vậy. Mấy ngày nay cô buôn bán lời không ít. Có lẽ đợi cho toàn bộ lam phẩm vũ khí bán xong, cô có thể kiếm lại đủ 10 vạn tiền vốn rồi.

“Dễ kiếm tiền như vậy à. Nếu không, em lại đưa tiền cho chị mở thêm chi nhánh, được không?” – Sở Tiểu Ca cười mị mị hỏi.

Hỉ Ca nhướn mày: – “Là tên nào lúc trước nói đã nghèo rớt mồng tơi?”

“Hắc hắc... hắc hắc... em là đang quan sát thị trường nha!” – bị Hỉ Ca nắm cái đuôi, Sở Tiểu Ca xấu hổ cười – “Dù sao thông đạo đã mở, không bằng chị mở thêm 3 cái cửa hàng chi nhánh đi?”

“Em muốn chị mệt chết hay sao hả?” – Hỉ Ca mở cửa hàng buôn bán vì muốn kiếm chút tiền tự cung tự cấp cho bản thân mà thôi. Cô hoàn toàn không có tính toán trở thành một tên thợ rèn đầu thô tay thô trong trò chơi à.

“Chị hai, chị nghĩ em có nên thành lập bang hội không?”

“Kiến bang? Em tính lập bang hội ở đâu?”

Sở Tiểu Ca khoái “chỉ tay sau màn” hơn, đó là lý do cậu tình nguyện gia nhập bang hội của người khác chứ chưa từng nghĩ đến chuyện tự mình lập bang hội. Không biết lần này Sở Tiểu Ca gặp phải kích thích gì?!

“Chuyện này chị đừng quản. À phải rồi, em nghe nói chị cùng Cô Tửu sẽ đi Đông Châu Xích Hỏa. Vậy Thất ca có cùng đi không?”

Sở Tiểu Ca còn chưa nói xong đã thấy Niếp Lăng từ bên ngoài đi vào.

“Anh Lăng, không phải ông nội tìm anh đánh cờ sao?” – Sở Tiểu Ca từ trên người Hỉ Ca ngồi lên, thuận tay chải chải lại mái đầu bù xù.

Niếp Lăng nhún vai: – “Sở bà nội bắt đi ngủ trưa.”

Sở bà nội rất kiên định với quy định “ngủ trưa”, cho nên Sở ông nội dù rất uất ức vì vừa thua 2 ván cờ cũng chỉ đành lủi thủi về phòng.

“Hai người cũng chơi Thịnh Thế sao?” – Niếp Lăng ngồi xuống sô pha đơn ở kế bên. Lúc mới bước vào, hẳn có nghe hai chị em đang nói chuyện.

“Đúng vậy. Anh cũng chơi sao? Anh ở đâu? Em đi tìm anh.” – Sở Tiểu Ca vừa nghe xong liền kích động.

“Đông Châu Xích Hỏa. Anh gọi là Sói Xám Ăn Cừu.” – Niếp Lăng cười đáp.

Hắn vừa nói xong, Hỉ Ca thiếu chút nữa đã phun toàn bộ trái cây đang nhai trong miệng ra. Sói Xám Ăn Cừu... không phải là người lần trước bị cô và Thất Tử giết khi làm nhiệm vụ liệt sát sao? Lần đó, hẳn là cô không bị nhìn thấy đi? Thật không nghĩ tới, Niếp Lăng thoát nhìn ôn hòa như vậy, lại đứng đầu danh sách liệt sát của Đông Châu Xích Hỏa.

“Em gọi là Tiểu Khuynh Thành. Chị hai là Hỉ Ca. Vừa lúc chị muốn đi Đông Châu đại lục, đến lúc đó sẽ đi tìm anh.” – Sở Tiểu Ca đại khái có nghe qua danh tiếng của Sói Xám Ăn Cừu, vẻ mặt thật kích động, thiếu điều muốn lôi giấy bút ra xin chữ ký của người ta!!!

“Tùy thời hoan nghênh.”

Kết quả, từ trưa tới tối, Sở Tiểu Ca bám dính lấy Niếp Lăng. Bọn họ nói chuyện gì, Hỉ Ca không biết, cô chỉ nghe thấy tiếng cười liên tục vang lên từ phòng khách mà thôi.

Ngày hôm sau.

Trò chơi cập nhật xong. Hỉ Ca đội mũ giáp, dạo một vòng diễn đàn, trên đó chỉ xuất hiện một câu thông báo: “Đại lục thông đạo đã mở. Tứ đại lục đã cầu thông.” Còn nội dung cập nhật là gì, hệ thống phán “Thỉnh người chơi tự mày mò tìm hiểu.”

Hỉ Ca đọc xong liền cười khổ. Đối mới lần đầu tiên, hệ thống còn liệt kê chi tiết rõ ràng. Lần này thì hay rồi, bắt người chơi tự mày mò tìm hiểu, đành phải mò mẫm thôi, chắc cũng giống như người ta đi khai hoang lục địa mới, đủ kích thích a~

Đi dạo diễn đàn, Hỉ Ca nhìn thấy một đoạn video liên quan đến mình. Đó là cảnh quay lần thủ bang ở Long Tộc. Dựa vào góc độ quay, người đăng bài hẳn là người của Long Tộc. Bên dưới còn liệt kê đầy đủ thông tin có liên quan, từ thân phận của Hỉ Ca đến mối quan hệ dây dưa mập mờ giữa cô và Minh Độ Thiên.

Hỉ Ca đọc xuống mấy lời bình luận. Một số người chửi Minh Độ Thiên chẳng là cái thá gì. Đây chắc là fan của Hỉ Ca. Một số khác chửi Hỉ Ca đáng đời. Hỉ Ca vốn không để ý cho lắm. Mấy chuyện tranh cãi này không thể nói ai đúng ai sai rõ ràng được. Chẳng qua, điều khiến Hỉ Ca dở khóc dở cười là có người chửi cô “bắt cá hai tay”. Người nọ nói, Hỉ Ca từ sớm đã có nam nhân khác, chính là thích khách áo trắng kia. Minh Độ Thiên đã bị Hỉ Ca cho đội nón xanh (cắm sừng). Mà người nọ kể chuyện cứ y như thật. Buồn cười là

đến cuối cùng thì phe ủng hộ “chuyện tình ba người” lại đông áp đảo. Hỉ Ca chỉ có thể kết luận, thế giới này quả nhiên (nhiều chuyện) đáng sợ!

Hỉ Ca nhìn số lượng bình luận, hơn mấy vạn, haha, xem ra cô quả nhiên nổi danh.

Rời diễn đàn, Hỉ Ca trở lại giao diện trò chơi. Nghe xong đoạn nhạc mở màn, mở mắt ra, cô đã ở trong thành. Vừa vào trò chơi, thông tấn khí của cô đã đình đình liên tục, là Cô Tửu gọi. Vị nhân huynh này chắc đợi đến sốt ruột rồi. Hai người hẹn gặp nhau ở cực nhà đất. Thông đạo đã mở, nhưng trước hết họ cần chìa khóa. Huy chương trong tay Hỉ Ca đủ để đổi lấy 2 cái chìa khóa. Sau đó, hai người chạy đến truyền tống trận duy nhất trong thành, hoa lệ bỏ ra 10 kim, chờ đợi được truyền tống.

Trong lúc đứng chờ ở truyền tống trận, Hỉ Ca âm thầm khinh bỉ công ty Thịnh Thế. Trả 10 kim mà còn không được truyền tống định vị nữa. Hệ thống chỉ đảm bảo họ sẽ được truyền tống đến đúng đại lục muốn đi thôi, còn họ sẽ rơi xuống địa phương nào, vậy phải xem vận khí của người chơi. Ta nói, ngoại gia nếu rơi xuống thành thị kể như còn may mắn, lỡ rơi vào khu vực quái 70-80 cấp, ngoại gia chỉ có cách nghẹn nước mà chết thôi. Ghê tởm nhất là, khi đến đại lục mới, nếu trên bản đồ chưa hiển thị tên thành thị nào, vậy thì nếu bị giết, người chơi sẽ không được sống lại trong thành.

Rơi vào giữa chiến trường mà toàn bộ đều là hồng danh, bạn sẽ có cảm giác gì? Trước kia Hỉ Ca không biết, hiện tại cô đã biết.

Không biết may mắn hay là bất hạnh, Hỉ Ca và Cô Tửu được truyền tống đến mảnh đất bên ngoài một tòa thành nhỏ, cách thành trung tâm không xa. Hơn nữa, bọn họ ngược mắt liền thấy Hỏa Thành ở cách đó khoảng 100 mét. Chính là, nơi này hình như đang phát sinh chuyện gì đó... ách... ở đây không chỉ có người chơi... còn có một con quái vật cao hơn 5 mét.

Hỉ Ca quay đầu nhìn con quái vật, nó gọi là Hỏa Diễm Giáo Chủ, hình như là tầng trung boss. Thực hiển nhiên, đại boss không dễ đánh, bởi vì trên mặt đất đã nằm 20 thi thể. Chuyện càng phức tạp hơn khi nơi này có đến mấy thế lực khác nhau đang đấu đá dành quái. Trong lúc nhất thời, nơi này loạn thành một đồng. Sự xuất hiện bất ngờ của Hỉ Ca và Cô Tửu không thể nghi ngờ đã dẫn phát kích động. Không ai quản rốt cuộc Hỉ Ca và Cô Tửu như thế nào rơi xuống, dù sao, cứ thấy không phải phe ta là giết. Còn may Cô Tửu có rất nhiều được phần làm giảm tốc độ. Hỉ Ca thật sự hài lòng với đám bột phấn này. Chỉ cần quãng 2 bình liền làm cho tốc độ của hơn 10 người chậm lại 10 giây.

Thừa dịp tốc độ của bọn người kia bị chậm lại, Cô Tửu cùng Hỉ Ca bay nhanh vào trong thành. Thấy Hỉ Ca cứ nhìn chằm chằm lọ được trong tay mình, Cô Tửu ném cái bình vào balô: – “Đừng nhìn. Được này một bình trị giá 500 kim. Ta vừa rồi quãng một cái là ném khoảng 1000 kim tẻ ra ngoài đó.”

“...” – nguyên lai làm độc y cũng không dễ dàng. Nếu không phải là kẻ có tiền, dám chùng chảng thế nào luyện thành. Quãng 2 bình được, độc hơn 10 người, cơ bản là quãng cho mỗi người 100 kim tẻ, đúng là phá gia chi tử!

Chạy vào thành, Hỉ Ca nhận được tin tức từ hệ thống: “Chúc mừng ngoại gia mở ra bản đồ Đông Châu Xích Hỏa đại lục. Thưởng cho 2000 điểm kinh nghiệm.” Chẳng nhiều nặng gì, nhưng có còn hơn không.

Hỉ Ca nhìn qua bản đồ, thấy nguyên một mảnh tối đen, chỉ có 30 điểm được đánh dấu, hẳn là vị trí các thành thị. Cẩn thận tìm một hồi mới nhìn ra tọa độ của tòa thành trung tâm, Xích Hỏa Thành, cách nơi này một đoạn nhỏ. Có điều, cô và Cô Tửu muốn đi được đến đó, phải lãng phí một chút thời gian.

“Tìm người dẫn đường thôi.”

Đi dạo một vòng trong Hỏa Thành, Hỉ Ca phát hiện người chơi đúng là đông đúc. Sau khi đại lục câu thông, có vẻ khắp nơi đều náo nhiệt hẳn lên, ngay cả thành thị loại nhỏ cũng tụ tập một đồng ngoại gia.

77. Chương 77: Tự Gây Nghiệt

Hai người đi một lát liền tới quảng trường. Ở đây đang đứng quá trời người. Hỉ Ca cùng Cô Tửu ngó nghiêng nửa ngày, phát hiện, đứng ở đây phần lớn là người chơi có cấp bậc không cao, khoảng 30 cấp mà thôi. Có lẽ họ không thể đi sang đại lục khác nên chạy đến đây, đợi làm người dẫn đường cho người từ đại

lục khác sang. Không thể không nói, đây đúng là thủ đoạn kiếm tiền tốt. Một ngày dẫn đường kiếm khoảng 100 kim tệ lận a~

Hỉ Ca tìm một nam thuật sĩ 32 cấp. Lúc cô nhìn thấy tên này, hắn đang đứng ở giữa đám người, mặt mày ngơ ngác, không biết đang suy nghĩ cái gì nữa. Nam thuật sĩ gọi là Con Chuột Đào Hầm (tên đoán bậy). Hỉ Ca nhìn thấy hắn liền trực tiếp ra giá 50 kim, bảo hắn mang hai người đi Xích Hỏa thành.

Cô Tửu nói nhiệm vụ của hắn có chút phức tạp, nhưng NPC phần đông đều ở Xích Hỏa Thành, đến đó dò hỏi tin tức có lẽ dễ dàng hơn. Hỉ Ca thì nhận được tin nhắn từ Niếp Lăng. Sau khi thêm bạn tốt xong, Niếp Lăng nói hắn chuẩn bị đi Nam Uyên thành đón Hỉ Ca nhưng cô cự tuyệt. Có điều nghĩ làm sao cũng không thể cô phụ tâm ý của người ta, cho nên cô quyết định đi Xích Hỏa thành gặp Niếp Lăng rồi nói sau.

Nam thuật sĩ có chút không yên lòng. Nhưng Hỉ Ca ra giá cao hơn người khác những 10 kim. Đối với ngoại gia bình thường mà nói, 10 kim đủ cho họ chi tiêu trong vài ngày. Thế là bạn Chuột gật đầu đáp ứng.

Ba người tổ đội xong, Hỉ Ca liền lập khế ước. Đây là phòng ngừa bạn Chuột sau khi nhận tiền xong rồi không thực hiện hứa hẹn. Ký kết đâu ra đó, Hỉ Ca giữ khế ước, gửi qua 50 kim. Kế tiếp, ba người hướng cửa tây thành mà đi. Hỉ Ca cười thiên lý mã. Tọa kỵ của Cô Tửu là ngân giáp nhân diện chu (nhện, mặt người, giáp bạc), ngoại hình tương đương khủng bố, nhưng có thể song kỵ, vừa lúc bạn Chuột không có tọa kỵ, thế là 2 người đó cười chung. Hỉ Ca kiên quyết không cùng Cô Tửu đi song song. Con nhện kia làm cô có áp lực tâm lý ghê gớm. Cô tự cười ngửa đi phía trước, ngẩng đầu nhìn trời xanh, âm thầm thở dài.

Cho dù đã ly khai Nam Uyên đại lục nhưng cô vẫn nghĩ tới bên kia. Thật ra cô rất muốn biết, Thất Tử khi hay tin cô rời khỏi đại lục sẽ có biểu tình gì? Có lẽ hắn không thêm để ý đi?

“Hỉ Ca!” – đang lúc Hỉ Ca mơ màng trong hồi tưởng, Cô Tửu đột nhiên gọi tên cô. Hỉ Ca giật mình, ngẩng đầu liền thấy bọn họ bị 3 người lạ mặt chặn đường.

Ba người trước mặt đều mặc tử trang, cấp bậc 35-36, có thể tính là trung tầng ngoại gia.

Hỉ Ca nhìn họ, lại nhìn người đang ngồi trên lưng con nhện, thấy rõ bạn Chuột có biểu tình không đúng lắm. Haiz... ánh mắt của cô đúng là không tốt, toàn tự chui đầu vào phiền toái. Vốn dĩ, loại chuyện không liên quan đến cô, cô sẽ mặc kệ. Nhưng hiện tại bạn Chuột có dây dưa lợi ích với cô. Nếu bạn Chuột chết, chẳng lẽ cô phải chạy về thành tìm người dẫn đường mới hay sao? Vốn Hỉ Ca muốn giảng đạo lý với 3 người kia, không ngờ họ chẳng nói hai lời, trực tiếp động thủ. Bị kích chính là họ vừa ra tay liền đối phó với cô đầu tiên. Chẳng lẽ nữ nhân dễ ăn hiếp hơn nam nhân à?

Hỉ Ca quăng một cái băng thuẫn bảo vệ bản thân, cản được một trái cầu hỏa thuật, sau đó không chút do dự cấp cho nữ thuật sĩ một cái băng trùy, lại đến một cái băng trùy thứ hai. Xem ra kỹ năng của nữ thuật sĩ còn chưa làm lạnh xong, cô ta chỉ có thể phóng ra tiểu hỏa cầu, Hỉ Ca thì không ngừng gọi ra băng thuẫn, sau đó là băng trùy, chưa tới 5 phút liền giết chết nữ thuật sĩ.

Hai người còn lại là cận chiến chức nghiệp, nhắm thấy khoảng cách với Cô Tửu là gần nhất, lại thấy Cô Tửu là được sự nên liền vọt qua công kích hắn. Hỉ Ca không vội hỗ trợ ngay, cô bình tĩnh đứng một bên, lâu lâu thuận tay ném một cái băng trùy hoặc một cái quần công.

Cô Tửu quả nhiên không hổ danh là độc y, một mình đối phó một kiếm khách và một thích khách mà vẫn ung dung tự tại, ngay cả huyết cũng không rót bao nhiêu, một lát liền khiến vị kiếm khách thoát lực, bị Hỉ Ca đánh một cái băng trùy liền ngum củ tỏi.

Về phần thích khách, nhận ra mình không phải là đối thủ của bọn Hỉ Ca. Hắn vậy mà không chạy trốn, hiên ngang đứng lại, chỉ tay vào Cô Tửu, đe dọa: – “Các người giúp hắn, Đoạn Lang Minh sẽ không buông tha các người.”

Lần này không đợi Hỉ Ca động thủ, người vẫn tránh phía sau Cô Tửu – bạn Chuột – đã đi lên cấp một đao, đem thích khách giết chết.

Hỉ Ca nhường mày: – “Đoạn Lang Minh? Nghe quen quen.”

“Đại bang đứng đầu Đông Châu Xích Hỏa.” – bạn Chuột nhìn ba thi thể dưới đất, mày nhíu chặt, trong mắt lóe lên tia lo lắng nhưng rất nhanh liền biến mất.

Hỉ Ca thở dài. Vì cái gì đi đến đâu cô cũng gây hấn với thế lực mạnh nhất là sao? Chẳng lẽ đây là thời gian đại hạn của cô?! Hy vọng đại bang phái thì sẽ biết lý lẽ hơn một chút. Cô không can hệ gì nha, bắt quá là người qua đường vô tội mà thôi.

“Phiền toái.” – Cô Tửu vốn chán ghét các bang phái. Mỹ Nhân Bang đã khiến cho hấn nuốt không vô, giờ lại thêm Đoạn Lang Minh.

“Chờ người làm xong nhiệm vụ, chúng ta lại đi nơi khác.”

Hỉ Ca không sao cả. Hiện giờ cô chỉ hy vọng lời Sở Tiểu Ca đã nói là sự thật. Niếp Lăng ở Đông Châu Xích Hỏa có chút tiếng tăm, sẽ giúp đỡ được phần nào. Bằng không, cô vừa đến đây liền đụng phiền phức lớn. Thật khiến người ta đau đầu.

“Đi thôi.” – điều khiển con nhện bước qua thi thể dưới đất, Cô Tửu vẻ mặt lạnh nhạt tiếp tục đi theo chỉ dẫn của bạn Chuột.

Nhìn 3 người không có ý muốn hồi diêm vương điện để sống lại, Hỉ Ca nhếch mép, sau đó cũng điều khiển con ngựa dẫm qua 3 xác chết. Chuyện này đúng là thú vị!! Cô từng thắc mắc không biết xác chết trong trò chơi mềm hay cứng. Sự thật chứng minh, vừa chết xong liền cứng ngắt!!!!

Nam Uyên đại lực.

Sở Tiểu Ca nghe theo lời dẫn của Hỉ Ca, vừa vào trò chơi liền đi Cát Tường tửu lâu tìm Tư Văn. Đến nơi mới thấy bọn Thất Tử đều có mặt. Hoa Mỹ Nhân cũng có mặt. Sở Tiểu Ca nhìn thấy Hoa Mỹ Nhân liền nhú mày, có chút dăm chiêu nghĩ, chị hai rời khỏi Nam Uyên thành, có phải liên quan đến Thất ca không?

“Khuynh Thành, như thế nào chỉ có em đến đây, chị của em đâu?” – Cát Tường đứng lên chào hỏi, tùy tay lôi cái ghế dựa ra cho Sở Tiểu Ca ngồi.

“Đã đi đại lực khác. Chị bảo em đến nhắn với anh Tư Văn, vũ khí đã làm xong, có thể đến cửa hàng vũ khí tìm chương quỹ Lai Phúc để nhận.” – Sở Tiểu Ca nói xong, sắc mặt mọi người tại hiện trường đều biến đổi.

Hỉ Ca đi sang đại lực khác, còn nhờ Sở Tiểu Ca đến nhắn tin. Thực hiển nhiên, cô không nghĩ cùng bọn họ liên hệ nữa. Bằng không, chỉ một câu nói mà thôi, cần nhờ người chuyển lời sao?!

“Khuynh Thành, theo anh ra đây.” – Thất Tử đứng lên, kéo Sở Tiểu Ca ra ngoài.

“Thất ca, anh làm sao vậy?” – khó thấy được vẻ mặt Thất Tử không mang nét tươi cười như bây giờ. Sở Tiểu Ca mơ hồ cảm nhận giữa chị và Thất Tử đã xảy ra chuyện gì đó. Nhưng cậu không biết chuyện gì là chuyện gì. Hỉ Ca cái gì cũng không nói. Hơn nữa, trước lúc cô rời đi cùng Cô Tửu, cậu một chút cũng không phát hiện chị hai có cái gì không đúng!

“Em biết Hỉ Ca đi đâu không?”

“Ách... không biết.” – Sở Tiểu Ca vô tội lắc đầu. Sự thật thì, cậu biết. Chẳng qua, so sánh giữa Thất Tử và chị hai, cậu sợ uy hiếp của chị hai hơn. Hỉ Ca nói, nếu cậu dám đem tin tức của cô lộ ra ngoài, cô sẽ bảo ông nội đuổi cậu đi, làm cho cậu chạy về nhà tự gặm bánh mì mà sống. Không có biện pháp, hiện giờ cháu đích tôn cũng không có giá bằng cháu gái rượu. Sở gia nhà cậu theo trường phái trọng nữ khinh nam. Cho nên cháu đích tôn, là cậu đây, cũng chỉ có thể nhẫn nhịn chịu đựng bị ngược đãi. Bằng không thì làm sao? Muốn đánh lộn cũng đánh không lại nha~ Ở trong nhà, cậu chính là tiểu tử “không có thiên phú võ học”. Sở Tiểu Ca thật muốn chui vào góc tường tự kỷ, thật muốn nguyện rửa lão tổ tông. Người nói xem, không có việc gì làm, ngồi không nghĩ ra mấy bộ tâm pháp võ công làm gì, khiến cho nữ nhân Sở gia ai ai cũng đều bạo lực!

“Có thể nói cho anh, Hỉ Ca đi cùng ai không?” – Thất Tử chợt nhớ tới cái gì, vội vàng hỏi.

“À, là Cô Tửu. Chị nói, phương thuốc của Cô Tửu bị người bạo rút, chị muốn giúp hấn làm nhiệm vụ.” – không cho nói cô đi đâu, nhưng vấn đề này thì chị hai không có cấm à, Sở Tiểu Ca âm thầm cười.

“Biết ai là hung thủ sao?” – Thất Tử giả vờ dò hỏi.

“Chị nói, là Mỹ Nhân Bang. Lúc chị chạy tới thì Cô Tửu đã bị người ta giết chết rồi... à... Thắt ca, hình như anh cùng bang chủ Mỹ Nhân Bang rất quen thuộc phải không?” – Sở Tiểu Ca không nhịn được hỏi nhiều thêm một câu. Gần nhất, Hoa Mỹ Nhân luôn đi bên cạnh Thắt Tử. Chẳng lẽ chị hai là ăn dấm chua sao?

“Không quen.” – Thắt Tử cười khổ. Hắn rốt cuộc biết khúc mắc ở chỗ nào rồi. Đây gọi là gì nhỉ? Tự tạo nghiệt, không thể sống!!

“Ồ... nếu không còn việc gì nữa, em đi đây. Gần đây không hiểu sao bị người ta giết vài lần, em phải chạy đi thăng cấp.” – Sở Tiểu Ca thấy Thắt Tử đứng ngẩn người ở đó, không biết đang suy nghĩ cái gì, cậu quay đầu vào chào mọi người trong phòng, sau đó xoay người muốn đi.

“Khuynh Thành, bọn anh muốn đi Tây Vực Sa Hải, nếu em không có việc gì làm liền cùng đi với bọn anh đi.” – Sở Tiểu Ca còn chưa kịp xuống thang lầu, Thắt Tử đột nhiên mở miệng. Vốn dựa theo cấp bậc của Sở Tiểu Ca sẽ không đủ tiêu chuẩn để tiến vào đội ngũ. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, cấp bậc của Sở Tiểu Ca sở dĩ rất thâm như vậy, một phần là do mệnh lệnh của hắn.

78. Chương 78: Cảm Tưởng Sau Khi Bị Trúng Độc

Bọn Hỉ Ca còn chưa đến Xích Hỏa Thành, dọc đường, số lần bị chặn giết đã lên đến con số 33. Mặc dù lần đông nhất là một đội ngũ gồm 5 người mà thôi, nhưng 3 vs 5, chung quy cũng có chút khó khăn. Còn may, bạn Chuột có ý thức chiến đấu không tệ, cấp bậc hơi thấp chút nhưng gặp đối thủ thì sẽ không chùn bước.

Tựa hồ ở phương diện PK, nam nhân luôn có thiên phú hơn nữ nhân thì phải. Nhìn bạn Chuột đem đối thủ xoay đến luống cuống tay chân, Hỉ Ca cẩn thận so sánh một chút. Kết quả, cô rất không tình nguyện thừa nhận rằng, trong cùng một tình huống, cô không phải là đối thủ của bạn Chuột.

Bạn Chuột có lực quan sát cực kỳ tốt, bộ vị di chuyển cũng rất tài tình. Hỉ Ca mặc dù có kỹ thuật PK không hề kém, nhưng cô có chút quá phận, thường ý lại bản thân biết thêm huyết, cho nên trong một số thời điểm nguy hiểm, cô căn bản không có ý thức né tránh.

Bọn Hỉ Ca thường không phải là bên động thủ trước. Dù vậy, chuyện ngoài ý muốn vẫn xảy ra. Một lần, có đội ngũ 8 người cố ý dây dưa để họ bị hồng danh. Kết quả sau khi đánh xong, cả 8 người đều bị bọn Hỉ Ca giết, nhưng đồng thời đỉnh đầu 3 người cũng chuyển thành tên vàng.

Tên màu vàng vẫn có thể đi vào thành nhưng nếu bị người ta giết, xác suất bạo rút sẽ cao hơn. Đây không phải là chuyện gì tốt. May mắn bọn Hỉ Ca ngồi tọa kỵ, tốc độ di chuyển nhanh. Dựa theo chỉ dẫn của bạn Chuột, phỏng chừng 20 phút nữa sẽ đến Xích Hỏa Thành.

Đáng tiếc, lộ trình ngắn ngủi này không thuận lợi như tưởng tượng. Bọn họ gặp phải một nhóm khoảng 20 người. Thoạt nhìn những người này không giống với đám người nhận lệnh đến gây phiền toái cho họ lúc trước. Có vẻ là họ bất hạnh đụng tới mà thôi. Ba người đầu tiên từng bị bọn Hỉ Ca xử lý cũng ở trong đội ngũ này. Hình như họ chuẩn bị ra dã ngoại đánh boss, trùng hợp nhìn thấy bọn Hỉ Ca đang đi tới. Cho dù họ không nhớ rõ diện mạo của bọn Hỉ Ca, nhưng đảm bảo không thể nào quên con nhện khổng lồ của Cô Tửu!

Không biết 3 người kia nói gì với thủ lĩnh. Hai bên trao đổi một lát, xong đội trưởng quay đầu ra lệnh cho đội ngũ làm gì đó rồi cất bước đi về phía bọn Hỉ Ca.

Thủ lĩnh của đám người là một nữ thích khách, mái tóc nhuộm màu hồng phấn, trên người khoác một thân thích khách trang bị đen tuyền, thoạt nhìn rất có cảm giác mạnh mẽ. Biểu tình trên mặt thực lạnh khốc. Dáng người mặc dù bốc lửa nhưng khuôn mặt lại có vẻ trung tính.

“Chuột, đã lâu không gặp.” – nữ thích khách đứng bên dưới, ngẩng đầu nhìn người đang cười trên lưng con nhện, biểu tình có chút nhu hòa, giống như đang mỉm cười.

Hỉ Ca nhìn cấp bậc của cô ta, 41 cấp, ở Đông Châu Xích Hỏa hẳn là thuộc hàng top. Chỉ không biết thực lực có mạnh giống như bề ngoài hay không đây?!

“Lang Hôn, ngươi cũng muốn nhúng tay sao?” – bạn Chuột ngồi trên lưng con nhện, từ lúc Lang Hôn xuất hiện, đã âm thầm nắm chặt bàn tay, toàn thân ướt đầm mồ hôi lạnh.

Lang Hôn mặc dù không phải là bang chủ của Đoạn Lang Minh. Nhưng thủ đoạn của cô ta còn cao tay hơn bang chủ là Đoạn Lang. Nếu không phải cô ta chính là bạn gái của Đoạn Lang, sợ rằng bang phái đã sớm nằm trong tay cô ta rồi. Nữ nhân này không chỉ có thực lực mạnh, sức quyến rũ cũng không phải tầm thường. Cả Đông Châu Xích Hỏa đại lục, không biết có bao nhiêu nam nữ hâm mộ cô ta. Trình độ hâm mộ điên cuồng khiến người nghe choáng váng luôn.

“Ta không có hứng thú. Bản bí tịch kia đích xác không tồi. Có điều, ngươi cảm thấy vì một món đồ này nọ mà bị người người không ngừng đuổi giết, đáng giá sao? Từ 40 cấp giết xuống 32 cấp, quá trình đó, cảm giác ra sao?”

Lời nói của Lang Hôn làm Hỉ Ca cùng Cô Tửu liếc mắt nhìn nhau. Không ngờ bước chân ra đường, quơ đại một cái liền đụng ngay cao thủ!!!! Ngoạn gia 40 cấp hiện giờ chẳng lẽ đây ra đường, không còn đáng giá chút nào hay sao trời? Hỉ Ca nhìn lại cấp bậc của mình, 37 cấp, thở dài cảm thán.

“Cái gì đáng hay không đáng. Ta chính là không muốn nhường cho Thiên Lang.” – bạn Chuột nhếch mép.

Con Chuột Đào Hầm lúc trước là thành viên của Đoạn Lang Minh. Trong một lần đánh thống lĩnh boss, bọn họ nhặt được một cuốn kỹ năng thư của thuật sĩ thổ hệ. Trong trò chơi, kỹ năng thư cực kỳ quý hiếm, đặc biệt kỹ năng thư đánh ra từ boss đầu lĩnh lại càng không phải loại xoàng. Kiểu như Hỉ Ca, vừa vào trò chơi liền được ngay một cuốn kỹ năng thư, đó chính là ông trời bị mù mắt!!

Kỹ năng thư kia là một cái quần công kỹ năng, 40 cấp, cool down là 30 giây. Kỹ năng có 3 cấp, mỗi lần thăng cấp, cool down giảm bớt 5 giây. Kỹ năng thư còn có một thuộc tính phụ, gia tăng 20% lực công kích cho thổ hệ thuật sĩ. Khuyết điểm duy nhất của kỹ năng này là yêu cầu pháp lực rất nhiều. Thổ hệ ngoạn gia vốn không có nhiều kỹ năng quần công cho lắm. Kỹ năng quần công 30 cấp của thổ hệ thuật sĩ còn đánh không tới giáp phòng ngự của kiếm khách nữa. Cho nên kỹ năng thư kia tuyệt đối là đồ tốt.

Lúc ấy, trong Đoạn Lang Minh, thổ hệ thuật sĩ 40 cấp chỉ có bạn Chuột và một người tên là Thiên Lang. Hai người này không mấy hòa hợp, bởi vì lúc trước từng xảy ra chuyện đánh nhau vì một người con gái. Về sau, cứ gặp mặt là họ lại giương cung bạc kiếm chém giết. Lần này lại tranh giành một cuốn kỹ năng thư.

Bởi vì Thiên Lang là em họ của Đoạn Lang. Kết quả, vừa nhặt được kỹ năng thư, Đoạn Lang đã tự ý cấp cho Thiên Lang. Bạn Chuột trong lúc nóng giận nhất thời, chạy đến giết Thiên Lang 3 lượt, đến lúc kỹ năng thư bị bạo ra, liền cấp tốc học ngay.

Chuyện này thực ra cũng không phải là nguyên nhân khiến Đoạn Lang Minh truy đuổi bạn Chuột. Mấu chốt là, Đoạn Lang ngại mất mặt mũi. Chuyện Đoạn Lang tự ý đưa kỹ năng thư cho Thiên Lang đã khiến đám nguyên lão trong bang bất mãn với hắn. Nếu không nhờ Lang Hôn chèn ép, có lẽ bang phái đã sớm xảy ra nội loạn. Bạn Chuột có giao tình rất tốt với bang chúng. Đoạn Lang tự biết bản thân không đứng nhưng trong lòng hắn vẫn căm tức. Cho nên, Đoạn Lang dù không quang minh chính đại ra lệnh hạ thủ bạn Chuột, nhưng hắn lại bỏ ngỏ với Thiên Lang, mắt nhắm mắt mở để Thiên Lang tự giải quyết tranh chấp. Đó cũng là lý do vì sao suốt một thời gian dài, bạn Chuột bị truy đuổi khắp nơi nhưng chỉ rút 8 cấp.

“Hai người này là bằng hữu của ngươi sao? Nghe nói kỹ thuật không tồi.” – Lang Hôn nhìn Hỉ Ca và Cô Tửu. Thành viên trong bang bị giết, cô có nghe nói, bất quá cô không tán thành chuyện Thiên Lang phái người đi giết Con Chuột Đào Hầm. Cô cũng giống như Đoạn Lang, giả vờ mắt nhắm mắt mở. Nếu không phải đụng ngay mặt như thế này, cô mới lười đi tìm Con Chuột Đào Hầm a~

“Ta chỉ dẫn đường cho họ thôi. Giết ta thì không thành vấn đề. Thả họ đi.” – trên đường đi, Hỉ Ca và Cô Tửu đều không nổi giận với hắn vì chuyện bị người chặn giết liên tục, bạn Chuột cũng là người nghĩa khí, không muốn bọn Hỉ Ca lại đắc tội với Đoạn Lang Minh.

Thừa dịp bạn Chuột và Lang Hôn nói chuyện, Hỉ Ca đã gửi tin tức cho Niếp Lăng. Đại khái cô chỉ muốn hỏi thăm quan hệ giữa Niếp Lăng và Đoạn Lang Minh. Kết quả, vừa nghe Hỉ Ca nhắc đến Đoạn Lang Minh,

Niep Lãng trực tiếp hỏi tọa độ của cô, bảo rằng sẽ lập tức chạy đến!!

“Chuột, nhiều người ở đây, người cho rằng ta có thể thả họ sao?” – Lang Hôn thở dài. Không phải cô không muốn cấp mặt mũi cho Chuột. Nhưng cô là phó bang chủ của Đoàn Lang Minh. Tình hình trước mắt, nếu cô thả Hỉ Ca cùng Cô Tử đi, người ngoài nhìn vào sẽ nói thế nào chứ? Dù sao bọn Hỉ Ca đã giết rất nhiều thành viên của Đoàn Lang Minh.

Nói xong, Lang Hôn quay đầu ngoắc tay gọi 3 người bị bọn Hỉ Ca giết đầu tiên. Ba người này không biết nãy giờ to nhỏ gì với các thành viên khác. Bây giờ cả đội ngũ đều nhìn bọn Hỉ Ca với ánh mắt đầy căm hận. Miệng lưỡi thế gian a, thật là đáng sợ, Hỉ Ca ngẩng đầu than thở.

Nếu bị giết, bọn Hỉ Ca chắc sẽ sống lại trong Hỏa Thành đi, thế thì nửa đoạn đường vừa đi liền uống công à?

Hỉ Ca đã rút ra pháp trượng. Hai bên cơ bản chuẩn bị lao vào đánh nhau. Lúc này, một âm thanh trầm ấm đột nhiên vang lên.

“Chờ một chút.”

Anh hùng cứu mỹ nhân

Người đến đúng là Niep Lãng.

“Lang Hôn, màu tóc nhuộm đẹp nha!” – Niep Lãng khoác một cái trường bào màu đen viền chỉ bạc, vạt áo trước ngực hơi mở lớn, bên dưới cài một đai lưng màu bạc, khiến cho toàn bộ thân hình thon dài của hắn đều lộ ra ngoài, trông có vài phần gợi cảm.

Bộ Hắc Diễm Cẩm Y này trong thời kỳ beta bán đấu giá đến 3 vạn kim. Sau khi trò chơi khởi động, nghe đồn bộ cẩm y này không những bán vẽ khó kiếm mà tài liệu cũng nhiều hơn mấy ngàn món. Bình thường, thợ may sẽ không lãng phí cả tháng thời gian để may mỗi một bộ quần áo. Hiện tại nhìn thấy bộ cẩm y xuất hiện trên người Niep Lãng, Hỉ Ca càng xem càng đau lòng cho thân phận nghèo khổ của cô.

“Lang ca.” – Lang Hôn nhìn thấy Niep Lãng, biểu tình có chút sửng sốt.

Cả Xích Hỏa Thành đều biết, bang chủ của Đoàn Lang Minh mặc dù tên là Đoàn Lang, nhưng không ai gọi hắn Lang ca, bởi vì còn có một người khác cũng tên Lang (Sói).

“Người có khúc mắc gì với bằng hữu của ta sao?”

Niep Lãng ở Xích Hỏa Thành không có tạo dựng bang phái. Ngay cả khối kiến thành lệnh của Đoàn Lang Minh cũng là do hắn tặng cho. Ở Xích Hỏa Thành, không ai dám xem nhẹ hắn. Bởi vì Niep Lãng nắm giữ thương mạch kinh tế của toàn bộ Đông Châu đại lục. Cơ hồ tất cả dược phẩm, tiệm may đều là tài sản trong tay hắn. Hơn nữa, hắn còn có một đám tinh anh ở bên cạnh giúp hắn kiếm tiền. Thế lực nào muốn động đến hắn đều phải cân nhắc, nếu không cẩn thận, có thể hay không bị đá đè xuống chân?!

Hơn nữa, điều quan trọng là Niep Lãng cùng tất cả lão đại của các thế lực ở Xích Hỏa Thành đều có giao tình, không ai là không nể mặt mũi của hắn. Liên ngay cả Đoàn Lang, người từng xem hắn là kẻ địch, vì một khối kiến thành lệnh, cũng đã mở miệng xưng anh gọi em với Niep Lãng.

Điều Lang Hôn không ngờ là, cô trước giờ chưa từng thấy hắn chủ động xuất đầu vì bất cứ ai, dĩ nhiên trừ đám thủ hạ dưới tay của hắn.

“Đây là bằng hữu của Lang ca?” – biểu tình của Lang Hôn có chút giật mình. Cô biết bọn Hỉ Ca không phải người của Đông Châu đại lục. Cô thực thắc mắc không rõ họ làm thế nào nhận thức Sói Xám Ăn Cừu?

“Người không tin?”

“Đương nhiên không phải. Ngại quá, không nghĩ tới họ là bằng hữu của Lang ca. Hôm nào nhất định em sẽ đến gặp Lang ca để giải thích.” – Lang Hôn nhỏ giọng xin lỗi. Cô là người làm chuyện lớn, vì không muốn xung đột với Niep Lãng, đành phải nhún nhường, việc cúi đầu này không phải người nào cũng có thể làm được.

“Không sao. Hy vọng bằng hữu của ta sau này đi ra ngoài sẽ không bị người của Đoạn Lang Minh chặn đường nữa.” – Niếp Lăng cười mang vẻ cảnh cáo.

“Đương nhiên. Điểm này Lang ca có thể yên tâm. Ai dám kháng lệnh của em, chính là kẻ địch của Đoạn Lang Minh.” – Lang Hôn đủ cuồng đại. Cô một người liền có thể đại biểu cả bang phái, bất quá, toàn bộ người đứng ở phía sau, không một ai có biểu hiện không phục.

Ba người từng bị bọn Hỉ Ca giết còn có vẻ chưa phục lắm nhưng bọn họ biết thủ đoạn của Sói Xám Ăn Cừu, cho nên dù trên mặt có chút nhần nhố lại không dám mở miệng phản đối. Hỉ Ca nhìn bọn hắn, lơ đãng bấu môi, người như bọn họ mà cũng đòi đối phó cô, sợ là không dễ à.

“Hỉ Ca, tại sao đến Đông Châu đại lục cũng không nói cho anh một tiếng, anh cho người tới đón em.” – Niếp Lăng cười với Hỉ Ca. So sánh với lần đầu tiên chạm trán, hiện giờ Niếp Lăng chỉ có dáng vẻ ôn nhu, toàn bộ khí thế sắc bén đều được thu liễm. Kỳ thật, Niếp Lăng vẫn luôn có bộ dáng như thế này. Nếu không phải lần trước Thất Tử giết cấp dưới của hắn, hắn cũng không chủ động đi tìm phiền toái làm gì.

“Như vậy rất phiền. Em chỉ đang giúp bằng hữu làm nhiệm vụ mà thôi. Cô Tửu, đây là Sói Xám Ăn Cừu.” – Hỉ Ca đơn giản giới thiệu 2 người với nhau. Vốn cô muốn giới thiệu cả bạn Chuột, nhưng hình như hai người đó đã biết nhau từ trước.

Kỳ thật, lúc ban đầu, Hỉ Ca không tính tìm Niếp Lăng. Chẳng ngờ trên đường đi, càng lúc càng đông địch nhân. Thế nên, cô mới gửi tin nhắn cho Niếp Lăng. Dù sao đây cũng là địa bàn của hắn, nếu hắn ra mặt, chuyện sẽ dễ giải quyết hơn. Người ta vẫn nói, cường long nan áp địa đầu xà (con rồng cường hãn cũng không thể áp chế con rắn ngay trên địa bàn của rắn), về điểm này Hỉ Ca vẫn hiểu được.

“Kính ngưỡng đã lâu.” – Cô Tửu nhảy khỏi con nhện, chạy tới bắt tay Niếp Lăng.

So với vẻ trấn định của Niếp Lăng, Hỉ Ca khẩn trương hơn nhiều. Cô biết, Cô Tửu là thể độc cuồng nhân (người điên chỉ thích độc hành). Hắn bình thường không thích tiếp xúc với người khác. Nếu có ngày hắn chủ động thân cận với người, vậy chỉ có một nguyên nhân mà thôi. Hắn muốn tìm người để thử độc. Hơn nữa, sau khi độc người xong, hắn còn có thể hỏi người, cảm nhận độc thể nào...

“Xin chào!” – Niếp Lăng mỉm cười nắm tay Cô Tửu. Nhưng rất nhanh hắn liền cười không nổi. Bởi vì toàn thân hắn chuyển sang màu đen. Từ khuôn mặt xuống đến bàn tay, toàn bộ đều đen. Hỉ Ca rất không khách khí, đứng ở một bên cười trộm khi thấy người gặp họa. So sánh với lần Cô Tửu độc cô, lần này Cô Tửu ra tay ác hơn.

Cô Tửu thật sự nhìn chăm chăm Niếp Lăng, rồi hỏi một câu: – “Cảm giác thế nào?” (Càng lúc càng khoái bạn Cô Tửu =)))

“Cả người run rẩy, tốc độ chậm lại 5%, mỗi giây mất 100 điểm huyết, liên tục 2 phút... ách... không thể cử động...” – Niếp Lăng bình tĩnh giới thiệu độc tính cho đến lúc chất độc lan khắp mặt, hắn liền bị đơ toàn thân, chỉ có thể trừng mắt nhìn, không thể tiếp tục nói chuyện.

“Quả nhiên là cao cấp độc được. Hiệu quả không tồi. Đáng tiếc phải sử dụng trong đường kính 10 mét, thật sự là phiền toái.” – Cô Tửu lẩm nhẩm xong liền đứng yên ngó Niếp Lăng, thẳng đến 2 phút sau, hiệu quả của độc được giải trừ mới thôi.

Biểu tình của Niếp Lăng vẫn bình thường. Hắn còn có thể mỉm cười với Cô Tửu. Điều này chứng minh, Niếp Lăng đã học cách dưỡng tâm (tinh) đến bậc thường thờ. Đối ngược lại là Hỉ Ca, sau khi độc tính giải trừ, đảm bảo cô sẽ rút dao ra chém Cô Tửu một hồi mới tiêu tan oán khí trong lòng!

“Độc của ngươi không tồi.”

“Đó là đương nhiên.” – Cô Tửu thực không khách khí thừa nhận.

“Chúng ta về thành trước đi. Bản đồ của 2 người còn chưa mở xong đúng không? Để anh mang 2 người đi một vòng. Bản đồ vùng dã ngoại thì hơi khó khăn một chút. Nhưng nếu có người dẫn đường, chắc cũng mở được một số vùng an toàn, vẫn đỡ hơn 2 người tự mày mò tìm đường rồi đụng phải quái cấp cao.”

Thế là, Niếp Lăng đi trước dẫn đường. Cô Tửu cùng bạn Chuột đi ở giữa, vừa đi vừa nói chuyện phiếm. Hỉ Ca một mình đi ở sau cùng. Lúc này, cô nhận được tin tức của Sở Tiểu Ca. Nó cùng Thất Tử đi Tây Vực

Sa Hải đánh đại boss, kiếm được một kiện pháp bào, 40 cấp, gia tăng 20% lực công kích cho băng hệ thuật sĩ, đã gửi bưu ký qua cho cô.

79. Chương 79: Duyên Phận A~

Ngày qua ngày, đảo mắt, Hỉ Ca đã ở Đông Châu Xích Hỏa gần một tuần. Ngẫu nhiên, cô sẽ thu được tin tức cùng bưu ký từ Sở Tiểu Ca.

Không thể không thừa nhận, đại boss tuy khó đánh nhưng đồ vật bạo ra đúng là thứ tốt. Nhất là có một đội người đi đánh boss, căn cứ theo hệ thống giám định, phạm là người chơi cấp bậc càng cao, đồ vật thưởng cho càng nhiều. Nguyên đoàn đội của Thất Tử không có lấy một thuật sĩ. Chính vì vậy toàn bộ trang bị thuật sĩ rơi ra đều vào tay Sở Tiểu Ca. Không biết đây là Thất Tử cố ý muốn bồi thường cho Sở Tiểu Ca hay là bồi thường cho Hỉ Ca?!

Sau khi đại lục câu thông, cơ hội kiếm được trang bị tốt tăng lên. Các thế lực lớn hầu hết đều xuất động tinh anh đi đánh đại boss ở châu lục khác. Có điều các trang bị đánh được đều lưu hành nội bộ, không ai quảng ra thị trường bên ngoài. Đây cũng chính là quy luật của trò chơi. Người mạnh sẽ càng lúc càng mạnh. Kẻ yếu chỉ có thể tiếp tục yếu. Trò chơi, y như thế giới thật vậy thôi, là thế giới cá lớn nuốt cá bé.

Niếp Lăng không có bang phái. Thế lực của hắn cũng giống như Thứ, chẳng qua người dưới trướng hắn đại đa số lấy kinh doanh làm trọng, không giống như Thứ phát triển toàn diện. Bất quá, cho dù là thương nhân, thủ hạ của Niếp Lăng không ít người có thực lực rất mạnh. Chẳng hạn như người xếp thứ 2 trên bảng liệt sát mà lần trước Thất Tử đã giết chết – Tiểu La Lị và một người nữa là Sánh Cùng Phong Nguyệt.

Vốn Niếp Lăng có đội ngũ cố định. Nhưng bởi vì Hỉ Ca xuất hiện, cho nên Niếp Lăng thay đổi kế hoạch. Hắn để Phong Nguyệt tự mình mang đội ngũ, còn hắn ở lại với Hỉ Ca. Mặc dù Hỉ Ca đã cự tuyệt, Niếp Lăng lại không chịu nghe. Kết quả, Niếp Lăng lưu lại, Phong Nguyệt mang đội ngũ bỏ đi. Hỉ Ca nhìn ra được, bọn Phong Nguyệt có vẻ bất mãn với cô nhưng ngại cô quen biết Niếp Lăng nên không ai dám mở miệng.

Về phần bạn Chuột, người dẫn đường cho Hỉ Ca đến Xích Hỏa thành, vậy mà bị Niếp Lăng giữ chân. Đại khái bạn Chuột nghĩ Niếp Lăng chính là cái lồng bảo vệ, ở bên cạnh Niếp Lăng sẽ an toàn hơn. Hỉ Ca từ chối cho ý kiến về chuyện này.

Khác biệt đại lục có thể sản sinh ra khác biệt nhiệm vụ. Hỉ Ca thừa dịp Nhiếp Lăng và Cô Tửu đi mở bản đồ, cô một mình chạy đến vùng phụ cận của Xích Hỏa thành, một nơi gọi là Thiên Hỏa Bình Nguyên, để thu thập Thiên Hỏa Hoa.

Đây là nhiệm vụ cô vô tình khám phá ra trong một ngày nhằm chán chạy đến thư viện của Xích Hỏa Thành ngó nghiêng tò mò không biết thư viện ở đây có cất giấu một ông Các Lão khác hay không. Chẳng ngờ cô đúng là tìm được một ông Thứ Lão, em trai của Các Lão. Lúc nhìn thấy Thứ Lão, cô suýt chút bật cười ra tiếng. Đúng là anh em, ngay cả sở thích khoái giấu sách cũng giống nhau.

Cũng dùng một kiểu thủ đoạn như lúc trước, Hỉ Ca lừa được không ít nhiệm vụ trong tay Thứ lão. Bất quá, Thứ Lão xem ra khó đối phó hơn Các Lão. Ông ta không yêu cầu Hỉ Ca bỏ tiền ra mua này mua nọ, nhưng cố tình bắt cô chạy ngược chạy xuôi đi thu thập thảo dược.

Đại lục vừa câu thông, trong 10 ngày này, hệ thống ban tặng gấp đôi điểm kinh nghiệm khi làm nhiệm vụ. Nể tình số điểm kinh nghiệm này, Hỉ Ca mới chạy loạn khắp nơi. Kết quả, Hỉ Ca còn chưa làm xong nhiệm vụ thu thập thảo dược, bản đồ của 300 dặm quanh Xích Hỏa Thành đã bị cô mở ra hết. Hiện giờ cô đang đi làm nhiệm vụ cuối cùng, phần thưởng thật làm cho người ta chảy nước miếng: 20 vạn kinh nghiệm, còn có một cái balô 100 ô. Balô 100 ô hiện tại chỉ có thợ may cấp đại sư mới có thể làm ra. Món đồ này cơ bản là “lông phượng giác lân” (ý nói đồ quý hiếm cực kỳ), ngay cả hội đấu giá cũng chưa chắc có. Có thể nói là món đồ “chỉ có thể cầu, không thể nhìn thấy”. Hỉ Ca sẽ không ngu ngốc mà buông tha cho cơ hội sở hữu nó a.

Thiên Hỏa Bình Nguyên là một địa phương cực kỳ nổi tiếng của Đông Châu Xích Hỏa đại lục. Bởi vì đây là địa điểm xuất hiện hỏa thạch cố định. Tuy nơi đây có bảo vật nhưng không có mấy người dám vào đây xoát quái. Lý do? Bởi vì chỉ cần bước vào địa phận của Thiên Hỏa Bình Nguyên, trên người ngoại gia sẽ xuất hiện một cái trạng thái “thiêu đốt”, mỗi giây rơi 200 máu, liên tục 30 phút. Hơn nữa, cứ mỗi 10 phút, trạng thái “thiêu đốt” lại tăng thêm một tầng. Dựa vào lượng máu bị mất mà tính, hiện tại ngoại gia muốn tiến vào nơi này phải dẫn theo 2 dược sư mới đủ dùng.

Khó khăn này, đối với Hỉ Ca, không tính là cái gì. Bởi vì cô có thể tự thêm huyết. Cho dù kỹ năng huyết tế cần thời gian cool down thì điểm mấu chốt là cô quen biết Cô Tửu nha. Cái tên Cô Tửu này đích thực rất trâu bò. Hỉ Ca nói chuyện với hắn mới biết, hắn đã thu thập hơn 100 phương thuốc. Trời biết hắn đã tiêu tốn bao nhiêu tiền cho chuyện bào chế thuốc. Nói không chừng, toàn bộ phương thuốc của Tây Vực Sa Hải đều đã bị hắn một người học xong.

Dược mà Cô Tửu đưa cho Hỉ Ca, có một loại đề cao hỏa hệ phòng ngự, gọi là Thủy Liêm. Sau khi ăn Thủy Liêm, xung quanh thân thể sẽ xuất hiện một tầng nước mỏng, duy trì trong 2 giờ. Hơn nữa, thuộc tính của loại dược này được phép cộng dồn, một lần có thể ăn nhiều nhất là 3 viên. Để chống chọi với Thiên Hỏa Bình Nguyên, ăn 3 viên Thủy Liêm vẫn không đủ, nhưng khi huyết lượng rơi xuống còn có 30/giây, đi vào Thiên Hỏa Bình Nguyên không còn là chuyện bất khả thi với Hỉ Ca nữa.

Huyết lượng của Hỉ Ca hiện giờ chỉ có 7000 điểm, bằng 1/2 máu của thuật sĩ cùng cấp khác mà thôi. Cool down của kỹ năng huyết tế là 15 giây. Đơn giản tính toán một chút, đi vào Thiên Hỏa Bình Nguyên, huyết lượng của cô sẽ luôn nằm ở mức “báo động” nhưng không đến nỗi chết bất đắc kỳ tử. Cũng may Thiên Hỏa Bình Nguyên không có quái chủ động công kích, bằng không Hỉ Ca khẳng định không có ngu đại mà đi tìm chết như thế.

Cưỡi ngựa đến nơi đã là giữa trưa. Hỉ Ca đứng ở triền núi, nhìn xuống cách đó không xa một dãy bình nguyên màu đỏ đậm, hít một hơi thật sâu. Toàn bộ nơi này nhìn từ xa trông giống như một ngọn lửa rực rỡ. Ở chính giữa là Thiên Hỏa Hoa Khai, những đóa hoa màu xanh lam kia chính là trang sức đẹp nhất của nơi này.

Liếc mắt liền thấy Thiên Hỏa Hoa nhưng muốn hái chúng phải đi bộ một đoạn khá xa. À, ở trong này, ngoại trừ hỏa hệ tọa kỵ, tất cả các loại tọa kỵ khác đều không thể sử dụng. Thế là Hỉ Ca đành phải lê từng bước từng bước đi tới.

Xuống đến chân núi, Hỉ Ca móc trong balô ra một bình đựng dược. Lúc muốn đi Thiên Hỏa Bình Nguyên, cô đã chạy tới hỏi Cô Tửu xem hắn có dược phẩm gì có thể liên tục thêm huyết hay không. Ai ngờ Cô Tửu còn cho cô thứ hữu dụng hơn. Theo lời Cô Tửu nói thì mỗi viên Thủy Liêm trị giá 200 kim. Cô một ngụm liền ăn hết 600 kim đó. Hỉ Ca bỏ vào miệng 3 viên thuốc mà nghe lòng nhỏ máu.

Xung quanh Hỉ Ca hiện ra một tầng hơi nước màu lam mờ mờ. Hỉ Ca bước chân vào địa phận của Thiên Hỏa Bình Nguyên, trên người liền xuất hiện một trạng thái. Quả nhiên giống như Cô Tửu đã nói, mỗi giây rơi mất 30 điểm huyết.

Hỉ Ca vừa tính toán số huyết lượng bị mất vừa phóng kỹ năng thêm huyết. Đại khái ở cùng Tư Văn luyện kỹ thuật rất tốt, Hỉ Ca không hề lãng phí một chút pháp lực. Cứ như thế, cô một đường đi tới, không gặp phải tình trạng nguy hiểm nào. Ngẫu nhiên Hỉ Ca cũng nhìn thấy hỏa hệ quái vật, nhưng chúng không chủ động công kích, đi lướt qua bên người chúng vẫn an toàn. Bất quá, để phòng ngừa vạn nhất, Hỉ Ca vẫn đi đường vòng để tránh chúng.

Đi bộ hơn nửa giờ, ngay cả một cái bóng người cũng không thấy.

Đến gần địa phận của Thiên Hỏa Hoa, cô nhìn thấy một đội ngũ từ bên trong đi ra. Bọn họ có 10 người, bao bọc xung quanh cũng là một tầng hơi nước giống như Hỉ Ca. Mà trong số những người này, có người cô quen.

Những người kia đương nhiên cũng thấy Hỉ Ca. Một tên mặc trường bào thuật sĩ lôi hệ đang đi ở cuối cùng, vừa thấy Hỉ Ca liền nhảy dựng lên.

“Hỉ Ca~ Hỉ Ca~ Ta là Lôi Thương nè!!!!”

“...” – Hỉ Ca nhìn dáng vẻ kích động của hần, đầu đầy hắc tuyến. Cô đương nhiên biết hần là Lôi Thương. Máu chốt là, cô và hần thân thiết như vậy hay sao a?!?!

Những người kia vừa thấy Hỉ Ca quen biết Lôi Thương liền buông xuống tâm phòng bị. Ở khoảng cách không xa, 2 thích khách cũng cởi bỏ thuật ẩn thân. Hỉ Ca phải thừa nhận, Kinh Lôi Hội làm việc đúng là cẩn thận. 12 người đối phó với một người, thế nhưng còn cần thích khách đi ẩn thân!!! Hỉ Ca không thể giả vờ không nhìn thấy Lôi Thương, dù sao bọn họ xem như có chút quen biết. Hơn nữa, cô vẫn luôn thắc mắc, vì sao lúc trước Lôi Thương còn chưa đi lĩnh phần thưởng đã vội chạy về Tây Vực?!

“Lôi Thương, đã lâu không gặp.” – Hỉ Ca bước qua 12 tên nam nhân, đi đến trước mặt Lôi Thương. Thật không biết Kinh Lôi Hội đây là “dương thịnh âm suy” hay là sao, nguyên một đội ngũ không có lấy một người con gái, ngay cả được sư cũng là nam nhân!?

“Thật đúng là người a! Ta còn đang tính, sau khi từ nơi này trở về liền đi Nam Uyên Thành tìm người. Không nghĩ tới chúng ta thật là có duyên!”

Đích thật là một loại duyên phận... nghiệt duyên a!

“Ca ca, đây là Hỉ Ca. Là người lần trước em đi làm nhiệm vụ thì quen được. Cô ấy rất lợi hại.” – còn không đợi Hỉ Ca nói chuyện, Lôi Thương đã lôi kéo anh chàng khôi ngô tuấn tú đứng bên cạnh. Người này hoàn toàn không che dấu tính danh, trên đỉnh đầu bay bay 2 chữ màu trắng – Lôi Thần.

Lôi Thần hiện giờ so với thời kỳ beta không có gì thay đổi. Lúc nghe Lôi Thương giới thiệu, hần nhướng mày: -“Nữ vương Hỉ Ca?”

“À...”

Đoạn ghi hình kia nằm trên diễn đàn một thời gian dài như vậy, phỏng chừng tất cả mọi người đều đã xem qua. Người như Lôi Thần, không có khả năng không biết đi. Bất quá mỗi lần bị người khác gọi là “nữ vương”, Hỉ Ca cảm giác ngứa ngáy trong lòng làm sao đó. Bởi vì hai chữ này khiến cô liên tưởng đến hình ảnh một người phụ nữ mặc nội y bằng da màu đen, trên tay là một cây roi...

“Kính ngưỡng đã lâu.” – Lôi Thần đưa tay phải ra, ý chừng muốn cùng Hỉ Ca nhận thức.

Hỉ Ca đầu tiên nâng pháp tượng lên, tự thêm huyết cho mình, xong mới đưa tay ra. Lúc này, không thể che dấu chuyện cô có kỹ năng thêm huyết nữa rồi, bởi vì, nếu không thêm huyết kịp thời, cô liền ngủ. Nhìn hành động của Hỉ Ca, Lôi Thương rút cuộc cởi bỏ nghi vấn trong lòng. Hồi trước hần vẫn luôn thắc mắc, rõ ràng không thấy Hỉ Ca uống được nhưng huyết lượng của cô luôn đầy mãn. Không ngờ, Hỉ Ca biết thêm huyết nha!

80. Chương 80: Xích Diễm Long Vương

Đối với chuyện Hỉ Ca biết thêm huyết, Lôi Thương rất tò mò, nhưng còn chưa đợi hần mở miệng hỏi, Lôi Thần đã lôi cổ hần về. Trong trò chơi, ngoạn gia đều có điểm kiêng kỵ. Nếu giữa chốn đông người mà hỏi kỹ năng ẩn của Hỉ Ca, cô trả lời hay không đều không hay ho.

“Hỉ Ca, cũng tới làm nhiệm vụ sao?” – Lôi Thần ỏn trọng chín chắn hơn Lôi Thương, nhưng hần cũng thấy tò mò y chang.

“Phải. Thu thập Thiên Hỏa Hoa.” – Hỉ Ca gật đầu. Nhìn ra được, bọn Lôi Thần là từ Tây Vực chạy đến đây đánh đại boss. Nhiệm vụ của cô và nhiệm vụ của họ không có khả năng xảy ra tranh chấp.

“... Hỉ Ca, huyết lượng của ngươi có tăng lên hả?” – Lôi Thương nhỏ giọng hỏi một câu. Hần nhớ lúc mới nhận thức Hỉ Ca, mặc dù ý thức chiến đấu của cô rất tốt, nhưng huyết lượng cực kỳ ít ỏi, nhìn đến là dọa người a.

“Không có...” – vấn đề này thực làm cho Hỉ Ca đau lòng.

“... chẳng lẽ người không biết thu thập Thiên Hỏa Hoa cần bao nhiêu thời gian sao?”

Lời nói của Lôi Thương làm Hỉ Ca ngốc lảng. hái thảo được thôi mà, đi đến rồi hái là được, như thế nào còn cần thời gian nữa? Hỉ Ca đối với kiến thức về hoa cỏ này nọ không hiểu biết nhiều. Cô hoàn toàn không biết, cấp bậc loài hoa càng cao càng cần thời gian dài để hái. Giống như Thiên Hỏa Hoa loại này, phải mất khoảng 2 phút mới có thể hái xong. Trong lúc làm hành động hái hoa, ngoạn gia sẽ không có biện pháp thực hiện các thao tác khác. Cho nên mới nói, Hỉ Ca chính là bị Thứ Lão lừa rồi.

Thứ Lão cố ý cường điệu nhiệm vụ này phải một người hoàn thành, nhưng cũng chưa từng nói cô không thể tổ đội. Lúc ấy, Hỉ Ca nghĩ nhiệm vụ đơn giản, một người làm là được rồi, căn bản không nghĩ tới chuyện rủ Cô Tử đi theo hỗ trợ.

Quả nhiên Thứ Lão so với Các Lão hẹp hòi hơn nhiều. Vì muốn báo thù (chuyện cô biết bí mật của ông ta) nên cấp cho cô một cái nhiệm vụ có hệ số khó khăn cực lớn. Ở cấp bậc hiện tại, chỉ bằng một mình cô, tuyệt đối không thể hoàn thành nhiệm vụ. Hiện giờ cô có thể quay về tìm 2 được sư hỗ trợ nhưng ghê tởm nhất là nhiệm vụ này có giới hạn thời gian. Cô đã lãng phí bao nhiêu thời gian để đi đến đây. Bây giờ quay về không còn kịp nữa. Nhiệm vụ thất bại rồi, đảm bảo Thứ Lão sẽ cười nhạo cô cho xem.

Thấy Hỉ Ca có chút ngốc trệ, Lôi Thương tươi cười như tiểu ác ma: “Đội ngũ chúng ta a... vừa lúc có không ít được sư, có thể giúp người làm nhiệm vụ, bất quá...”

Thực hiển nhiên, chuyện tốt không bao giờ từ trên trời rơi xuống cả. Nhưng vô luận làm sao, Hỉ Ca cô nhất định phải có được balô 100 ô. Chỉ cần yêu cầu của Lôi Thương không đến nỗi quá đáng, Hỉ Ca sẽ đáp ứng.

“Nói đi.”

“Chúng ta muốn đánh đại boss Xích điểm long vương. Đại boss này có lực công kích rất cao. Kiếm khách của đội ngũ trụ không nổi. Chúng ta cần một viên trình công kích cao để hấp dẫn quái. Người yên tâm, Long Vương là cận chiến, sinh mệnh của người luôn đảm bảo an toàn.”

Thật ra nếu Lôi Thương không chêm vào câu cuối cùng, Hỉ Ca đã gật đầu, nhưng khi hắn nói câu này, cô tổng cảm thấy việc này có nguy hiểm đến tính mạng nha.

“... cảm ơn người đã tín nhiệm ta. Nhưng mà... công kích của người cũng không thể hấp dẫn boss sao?” – công kích của Lôi Thương đã rất cao, dù hơi kém Hỉ Ca một chút.

“Có thể. Nhưng cừu hận của ta vẫn không lớn hơn bọn hắn cộng lại, cho nên thường xuyên xảy ra vấn đề rối loạn.” – vốn bọn Lôi Thương đã muốn buông tha cho nhiệm vụ này, tính toán đi nơi khác tìm đại boss. Không ngờ lại đụng mặt Hỉ Ca, này cũng xem như may mắn của bọn hắn.

Đương nhiên muốn dụ cho Hỉ Ca ra tay hỗ trợ, bọn Lôi Thương phải ra một cái giá không hề thấp. Nghe nói, đại boss này có 100% bạo ra hỏa thạch. Cho nên Lôi Thần liền hứa, nếu Hỉ Ca giúp bọn hắn, hỏa thạch bạo ra liền vào tay cô.

Lời hứa của Lôi Thần cao hơn sự tưởng tượng của Hỉ Ca. Ngẫm lại, đây là Lôi Thần muốn cấp mặt mũi cho cô. Có thể là vì thực lực hiện giờ của cô, mà cũng có thể là vì thân phận lúc trước.

Hỉ Ca là người luôn nhìn về phía trước mà đi. Quá khứ là quá khứ, không cần biết đã xảy ra chuyện gì, đều đã trôi qua rồi.

Cân nhắc làm sao, Hỉ Ca cũng tìm không thấy lý do để cự tuyệt. Sau khi đáp ứng Lôi Thương, cô tiến vào đội ngũ của họ. Sau đó tiến vào rừng hoa, dựa theo chỉ dẫn của Thứ Lão, tìm một đóa hoa có sắc thái như hoa tiên, màu xanh lục, thân cao ngất, cánh hoa xòe thành nhiều lớp... Thiên Hỏa Hoa Vương.

Hỉ Ca rất muốn hỏi Thứ Lão hái đóa hoa này chuẩn bị làm gì. Người ta chọn vợ cũng không hà khắc như lão chọn hoa nha~

Mất nửa ngày, cùng sự giúp đỡ của bọn Lôi Thương, Hỉ Ca mới tìm được đóa hoa vương. Trước lúc cô rời đi, Thứ Lão có đề cập đến chuyện bên cạnh hoa vương sẽ có bảo hộ giả (người bảo hộ). Trùng hợp là lúc này bọn Lôi Thương có đi ngang qua đây, không biết ai đó trong đội ngũ đã rảnh rồi, thuận tay giết chết bảo hộ giả, thế là tiện nghi cho Hỉ Ca.

Hái Thiên Hỏa Hoa vương khác với hái Thiên Hỏa Hoa bình thường, thưởng cho đúng là nhiều, Hỉ Ca láng láng trong lòng, lần này cô đúng là phát tài.

Sau khi giúp đỡ Hỉ Ca thu thập hoa vương xong, bọn Lôi Thần lại lợi bộ ngược trở về chỗ cũ, chuẩn bị đối phó Xích diễm long vương. Trên đường đi, Lôi Thần rất là hiếu kỳ với màn hơi nước ẩn hiện xung quanh Hỉ Ca, nhìn không được mới hỏi thăm. Hắn không ngờ Hỉ Ca cũng biết Cô Tửu.

“Hỉ Ca, người như thế nào quen biết cái tên Cô Tửu bần xỉn kia?” – Lôi Thương đối với Cô Tửu ấn tượng không mấy tốt, nhưng nói Cô Tửu keo kiệt thì không đúng à. Mỗi lần Cô Tửu dùng đồ vật này nọ, quăng ra toàn tính giá ngàn kim không, xài tiền mà như hắt nước bẩn vậy.

“Cô Tửu nhập cư trái phép đến Nam Uyên đại lục. Trùng hợp ta có nhiệm vụ liệt sát người nhập cư lậu, cứ như vậy liền gặp mặt.”

“Ừ, hắn bị Mỹ Nhân Bang đuổi giết. Cũng khó trách, hắn chẳng nể mặt ai cả, thấy ai cũng đều đi lên đâm một dao, cho nên khi hắn bị đuổi giết chẳng ai muốn ra mặt hỗ trợ hết.” – Lôi Thương vui sướng khi có người gặp họa.

Hỉ Ca hiểu đại khái tính cách của Cô Tửu. Từ khi trò chơi bắt đầu, ai cũng cho rằng Cô Tửu có thực lực mạnh. Các công hội của thời beta cho dù có hứng thú với Cô Tửu nhưng hắn luôn độc hành, nếu hắn không chịu bán mạng vì người khác, ai hội nhiệt tình hỗ trợ hắn chứ!

Đây chính là chuyện thường thức. Thời khắc mấu chốt, con người luôn chỉ có thể dựa vào chính bản thân mình.

Có điều, dựa theo sức phát triển của Cô Tửu hiện tại, sợ rằng sau này, các công hội sẽ có lúc thấy hối hận. Mọi người nhìn Cô Tửu hiện giờ rồi so sánh với các chế được sư cao cấp khác, cảm thấy hai bên không hơn kém bao nhiêu. Ai cũng cho rằng, danh hiệu độc y của Cô Tửu rất nhanh sẽ bị người khác đẩy lùi, dù sao thời kỳ beta cũng không có nhiều người đi học chế được cho lắm, ít nhân tố để so sánh nên Cô Tửu mới tỏa sáng.

Nhưng, có mấy người biết được, Cô Tửu học bao nhiêu cách điều phối được? Kỳ thật, đối với chế được sư, cấp bậc không tính là gì, quan trọng là phương thuốc. Học càng nhiều phương thuốc, chế được sư mới càng hữu ích. Tình hình của Cô Tửu hiện giờ, thăng đến thần cấp chế được sư không phải là chuyện xa vời nữa.

Nghe Lôi Thương nói, Hỉ Ca chỉ cười cười. Nghĩ đến Mỹ Nhân Bang, cô sẽ nhớ tới Thất Tử, nhớ tới chuyện hắn đang ở cùng bang chủ của Mỹ Nhân Bang... tâm tình liền u ám.

Khi Sở Tiểu Ca nhắn tin và gửi bưu ký cho cô cũng sẽ vu vơ đề cập đến Thất Tử. Sở Tiểu Ca nói rằng, Thất Tử cùng Hoa Mỹ Nhân không có quan hệ gì, chẳng qua Hỉ Ca vẫn không tin. Kỳ thật, cô muốn nghe chính là lời từ miệng Thất Tử nói ra. Thất Tử là người cương trực, tuyệt đối không nói dối. Chẳng qua, cô chưa kịp nghe hắn nói đã vội bỏ trốn mất dạng.

Hỉ Ca biết, cô thích Thất Tử, hắn cũng thích cô. Đây là chuyện đúng lý hợp tình phải xảy ra. Nhưng nhìn thấy sự kiện kia, cô không có dũng khí đi hỏi tâm tình của chính mình, chỉ biết bỏ trốn. Đúng là rất dọa người. Cô chính là sợ hãi thôi. Ngấm lại, cô cũng thấy bản thân thật buồn cười. Đại khái, chuyện Minh Độ Thiên phản bội để lại vết thương lớn hơn cô vẫn nghĩ.

Trong đầu, hình ảnh hai người nam nhân cứ thay nhau xoay vần. Cuối cùng, chỉ còn lại một người duy nhất, là Thất Tử. Nhưng, Thất Tử ... sẽ chung thủy sao? Sẽ chỉ yêu duy nhất một mình cô sao? Hỉ Ca không biết.

“Đến rồi.” – đội ngũ đi không bao lâu liền đến địa điểm tân đại boss xuất hiện.

Hỉ Ca nhìn thấy không xa trước mắt một toàn núi lửa di động... chính là Xích diễm long vương. Ý nghĩ đầu tiên nảy ra trong đầu cô là... bỏ chạy.

“Người xác định nó sẽ không phun lửa chứ?” – Hỉ Ca trước khi bước chân vào cửa tử, muốn xác nhận chắc chắn với Lôi Thương.

Câu trả lời của Lôi Thương thiếu chút nữa làm Hỉ Ca học máu : “Đại khái là vậy đi... ách... hắn là không thể nào... lúc chúng ta đánh nó, không thấy nó phun lửa gì cả...”

Chuyện này cũng không thể trách Lôi Thương. Đại boss này chưa từng xuất hiện trong thời beta. Đây là sau khi trò chơi nâng cấp mới thêm vào, hệ thống lại không giới thiệu chi tiết. Nếu bị đại boss phun lửa hỏa thiêu sẽ không bạo rút đồ vật gì, cũng không rút kinh nghiệm, chính là cảm giác chết sẽ không thoải mái lắm.

“Khụ... ta đi... ta nguyên rửa người... nguyên rửa người ngay cả đồng tử (con mắt) đều không bạo ra được.” – nhìn về mặt chờ mong của đoàn đội, Hỉ Ca quay đầu nguyên rửa Lôi Thương, sau đó đội lên danh hiệu “Hắc Hải Thảm Phán giả”, hướng toà núi lửa di động đi tới.

Hỉ Ca đầu tiên quăng ra một cái băng đồng thuật để thăm dò. Miss! (trật). Một chữ màu đỏ thật to bay lên trên đầu đại boss. Hỉ Ca thở ra một hơi, tiếp tục quăng kỹ năng, cũng may không có kéo cừu hận qua đây ngay, chỉ cần đứng xa xa là vẫn an toàn. Long Vương hừ hừ hai tiếng, trong mũi phun ra 2 ngọn lửa. Hỉ Ca nuốt khan nước miếng, thầm nghĩ, lát nữa cô phải chạy vòng quanh hấp dẫn quái, nếu làm không tốt, chỉ cần một ngụm long tức (hơi thở của rồng) là cô liền đi đời nhà ma, chuyện này có thể xảy ra lắm đó.

Sau vài lượt quăng băng đồng thuật, cuối cùng màu da của Long Vương biến thành màu xanh. Boss đã phát hiện ra Hỉ Ca. Nó rống một tiếng, nâng lên cái chân to gấp 10 lần chân voi, bành bạch đuổi theo Hỉ Ca.

Không thể không nói, thể tích khổng lồ cũng có yếu điểm, chính là tốc độ di chuyển rất chậm. Phỏng chừng không cần dùng băng đồng thuật, Long Vương cũng không làm sao đi nổi.

Hiện tại, đơn thể công kích kỹ năng của Hỉ Ca chỉ có băng tiễn và băng trùy. Điều cô cần làm là dẫn trụ cừu hận. Lôi kéo Long Vương chạy vài vòng xung quanh để chuyên chú được sự nhìn thấy huyết lượng của mình. Để ngừa vạn nhất, cô còn cấp chính mình một cái băng thuẫn. Thời khắc mấu chốt có thể cứu cô một mạng a. Cô chính là rất quý trọng mạng sống của mình.

81. Chương 81: Bốn Khối Bảo Thạch

Hỉ Ca lôi Long Vương chạy hai vòng lớn, có lẽ cừu hận đã kéo đủ, nếu còn chưa đủ, chỉ sợ tìm không ra người thứ hai có thể thành công luôn. Hỉ Ca giơ tay ra hiệu. Kiểm khách và thích khách của đội ngũ lập tức tiến lên. Bọn họ thử đánh một chiêu, phát hiện boss hoàn toàn không để ý đến họ, lúc này mới yên lòng.

Kiểm khách có công kích không cao. Sở dĩ bọn hắn có thể giữ chặt cừu hận của quái là vì bọn hắn có kỹ năng chứa thuộc tính hấp dẫn cừu hận. Rất nhiều kiểm khách đỉnh cao cũng toàn mặc trang phục có chứa thuộc tính hấp dẫn cừu hận. Tuy nhiên, cũng có trường hợp kiểm khách không thể bảo trụ cừu hận của quái. Mà loại việc này lại đang phát sinh ở đây.

Lúc bắt đầu, kiểm khách của đội ngũ ra tay rất cẩn thận. Sau đó, Hỉ Ca thấy công kích của bọn hắn quá thấp, boss thì hồi huyết quá nhanh, cần bản đánh một hồi cũng không thấy boss mất đi tí máu nào, thế là cô yêu cầu họ tăng lớn công kích. Bất quá, vô luận bọn hắn gia tăng công kích thế nào, cừu hận của Xích diễm long vương vẫn thủy chung tập trung trên người Hỉ Ca, vẫn một mực đuổi theo cô không hề quay đầu.

Thế là một đoàn người gồm 5 dược sư, 8 tay đâm (người chơi có kỹ năng công kích) cứ thế mà chạy loạn khắp nơi. Hỉ Ca chạy vài bước lại dừng, quay đầu quăng 2 cái băng trùy. Mấy người thuộc chức nghiệp viên công còn tốt, có thể đứng tại chỗ để công kích theo Hỉ Ca. Mấy người thuộc chức nghiệp cận chiến mới là thảm, cứ phải chạy hồng hộc theo bên người Long Vương. Đánh hơn nửa giờ, huyết lượng của Long Vương rụng hơn phân nửa. Đám cận chiến chạy đến phờ rầu, cũng gần hết máu.

Không riêng gì bọn hắn, Hỉ Ca cũng bơ phờ, nhấc chân không muốn nổi. Thể lực của cô vốn yếu, hiện tại chỉ còn 18 điểm. Đang lúc đánh nhau thì không thể bổ sung thể lực. Chốc lát nữa, thể lực tiêu hao sạch sẽ, không thể di chuyển, phải đứng bất động một chỗ, kia mới là bị kịch a.

Còn chưa đợi Hỉ Ca nghĩ đến biện pháp giải quyết vấn đề nan giải, Long Vương đột nhiên bất động. Không phải Hỉ Ca đánh mất cừu hận, mà là nó đang biến hóa. Một đại boss, còn có thể biến hóa thế nào đây? Theo Hỉ Ca phỏng đoán, chỉ sợ nó chuẩn bị phóng ra một cái quần công pháp hệ kỹ năng. Bởi vì đại boss

cận chiến bình thường trước khi phóng kỹ năng sẽ có hành vi đạp chân xuống đất hoặc là đập phá xung quanh gì gì đó, bảo trì bất động, chỉ có pháp hệ kỹ năng.

Loại tình huống này, cô lên làm thế nào? Chạy trốn? Hỉ Ca rất muốn chạy. Nhưng trước mặt nhiều người mà chạy, về sau cô không còn mặt mũi nhìn ai a~ Cho nên, Hỉ Ca chỉ có thể ương ngạnh ngẩng đầu, nghênh đón một kích trí mạng của đại boss. Đương nhiên, lúc này Hỉ Ca không thể rảnh tay. Đại boss đang đứng yên không nhúc nhích, cô còn có thể phóng kỹ năng nha. Thế là bao nhiêu kỹ năng đều được Hỉ Ca quăng lên người đại boss. Đội ngũ nhìn thấy giữa không trung bay lên những con số đỏ chói, ai cũng đều ngẩn người.

Lôi Thần mở bản thống kê ra tra xét một chút, phát hiện, công kích của Hỉ Ca cao hơn Lôi Thương gấp 5 lần...

Tám tay đầm không phải dân lơ mơ, nhìn tình hình liền lập tức xuất động công kích toàn lực, thiếu điều muốn đi lên ôm cứng hai chân của Long Vương luôn. Lúc huyết lượng của đại boss rơi xuống còn 2 vạn điểm, nó rút cuộc động.

Tám đạo liệt hỏa (quả cầu lửa) màu đỏ sậm ầm ầm bay ra khỏi người đại boss, 4 người ở gần Long Vương nhất, đương trường bị giây sát. Tốc độ của liệt hỏa phải nói là quá nhanh, hiện tại muốn trốn cũng không kịp. Những người còn sống không thể làm gì khác hơn, phải tiếp tục công kích. Tệ hơn nữa là, sau khi phát ra kỹ năng, Long vương lập tức khôi phục lại lực phòng ngự. Ngay cả công kích của Hỉ Ca cũng chỉ lấy đi 900 điểm máu của nó. Nói như vậy, chưa kịp đánh rơi 2 vạn điểm máu kia, cả bọn liền bị đoàn diệt.

Trong không trung còn 4 quả cầu lửa. Đội ngũ còn 9 người. Mỗi quả cầu đựng phải người nào, người đó liền biến mất. Máu chốt là, ai sẽ hy sinh đây? Tay đầm mà chết, được sư lưu lại cũng vô dụng. Thấy thuốc mà chết, bọn hắc cũng sẽ mất máu mà chết. Lôi Thương quay đầu nhìn đại ca của hắc. Lôi Thần có chút do dự.

“Lưu lại 2 được sư, ta và 3 người khác sẽ đi.” – Lôi Thần cắn răng, vung tay lên, 3 được sư cùng hắc lập tức hướng vào 4 quả cầu lửa.

Lôi Thần là vũ giả, công kích không cao, chỉ có kỹ năng khống chế là lợi hại. Thật ra, Lôi Thần chỉ giỏi về PK. Lựa chọn của hắc, không thể nghi ngờ, là chính xác nhất. Nhưng, thân là người dẫn đầu đội ngũ, hắc khẳng khái đi chịu chết, điều này khiến Hỉ Ca đánh giá hắc cao hơn một chút.

Cô tự nhận, trong cùng một tình huống, cô tuyệt đối không bao giờ làm như vậy.

Những người còn lại trong đội ngũ vẫn bình thường, không tỏ vẻ gì. Tất cả mọi người tiếp tục gia tăng công kích. Được sư thiếu nhưng người cũng ít đi, áp lực không tính quá lớn. Hỉ Ca rất nhanh liền hấp dẫn được Xích diễm long vương cừu hận, bắt đầu lôi kéo nó chạy lòng vòng như lúc đầu. Bất quá hiện tại còn quá ít người, công kích không có bao nhiêu, tốc độ hồi huyết của đại boss gần như tương đương với lực công kích của họ.

Khoảng 15 phút sau, ngay cả uống được hồi phục pháp lực cũng sẽ không trụ nổi, mắt thấy được sư rất nhanh sẽ tiêu tùng, không ngờ lúc này đại boss lại ầm ầm ngã xuống. Trên mặt đất bạo ra một đồng đồ vật.

“Hai người cứu người đi. Ta sẽ thêm huyết cho.” – nhìn thấy pháp lực của bọn họ không đủ dùng, Hỉ Ca liền cấp cho họ một cái huyết tể. Bởi vì kỹ năng huyết tể của cô cũng đồng thời hồi phục pháp lực, mặc dù rất ít ỏi, nhưng có còn hơn không.

Hai được sư lập tức đem mọi người từ dưới đất kéo lên (cứu sống). Sau khi tất cả đều đã hồi huyết đầy mãn, Lôi Thần và Lôi Thương mới đi tới thu thập chiến lợi phẩm.

Một lúc sau, Lôi Thương về mặt đen hơn đít nòi quay trở lại.

Hỉ Ca nhìn hắc, còn tưởng Long Vương bạo ra toàn thứ rác rưởi. Kết quả, Lôi Thần đi tới, trực tiếp cùng Hỉ Ca giao dịch. Nhìn giao diện xuất hiện trước mặt, 4 khối hỏa thạch, Hỉ Ca cũng ngốc lảng.

Có phải gần đây cô đang gặp vận hên không? Có nên trở về nhà liền mua xổ số không? Nói không chừng có thể trúng mấy trăm vạn a~

Mặc dù biết trước đại boss này có 100% bạo ra hỏa thạch, nhưng không ai nghĩ tới, bạo ra 4 bảo thạch, đều là hỏa hệ!!! Vì lúc bắt đầu, Lôi Thần đã hứa, hỏa thạch về tay Hỉ Ca. Lúc này, hắn thấy tiếc nhưng vẫn nghiêm chỉnh thực hiện hứa hẹn.

Thu bảo thạch vào túi xong, Hỉ Ca thập phần vui vẻ cởi bỏ trạng thái của Thủy Liêm, tự sát trở về Xích Hỏa Thành. Trước lúc Hỉ Ca đi, Lôi Thương chỉ tay thề, nhất định sau này không cùng Hỉ Ca đánh boss. Lôi Thần thì rất thành khẩn chiêu dụ cô gia nhập Kinh Lôi Hội.

Hỉ Ca không đáp ứng Lôi Thần nhưng cô hứa, nếu hắn có cần giúp đỡ gì, tùy thời đến tìm cô. Mặc dù hiện tại cô chỉ có một mình nhưng Lôi Thần lại rất coi trọng lời hứa hẹn này của Hỉ Ca. Dựa vào thực lực của Hỉ Ca, tương lai của cô là vô hạn, không cần biết cô gia nhập công hội nào, tuyệt đối hắn sẽ không muốn trở thành đối thủ của cô.

Mà Hỉ Ca cũng đồng dạng có hảo cảm với Lôi Thần, vô luận là tác phong làm việc hay là nhân phẩm làm người, Lôi Thần đều khiến người ta bội phục. Trở thành bằng hữu của hắn... không có gì là không tốt.

82. Chương 82: Bị Người Âm Sát

Hỉ Ca vừa rời đi, Lôi Thần lấy bản ghi chép trận đấu ra nhìn, trên đó có ghi lại thành tích của Hỉ Ca, hệ thống đánh giá là S+ *. Vốn hệ thống đã thiết lập, đánh Xích diễm long vương cần ít nhất 25 người, nếu cuối cùng còn 10 người sống sót, sẽ được đánh giá A. Bọn hắn chỉ có 13 người mà lại thành công đánh chết Xích diễm long vương. Đây cũng là lý do vì sao họ lại được thưởng nhiều như thế. ** Như mình có giải thích ở chương nào đó phía trước, kiểu tính của game phương tây là S, A, B, C. Trong đó, S cao hơn A. Nếu hiểu theo nghĩa thuần Việt, mình đoán chừng S= “xuất sắc”; A= “giỏi”, B= “khá”, C= “trung bình”, đại loại vậy ớ. Khi phân chia độ khó của nhiệm vụ thì hệ thống game sẽ chơi kiểu SSS, SS hay là AA, BB. Nhưng ở đây là đánh giá thành tích nên mới có dạng S+ **

Nhìn số liệu trên bản ghi chép, những người lúc nãy còn bất mãn với chuyện Hỉ Ca lấy cả 4 khối bảo thạch, hiện giờ đều không mở miệng nói nữa. Công hiến của Hỉ Ca vượt xa dẫn đầu. Cho dù nói, nếu không có bọn họ giúp đỡ thì Hỉ Ca chẳng đánh nổi Long Vương. Nhưng ngược lại, ai trong bọn họ dám tự nhận có đủ thực lực để vượt qua điểm công hiến của Hỉ Ca đây?

Hỉ Ca trở về Xích Hỏa Thành, đầu tiên là đi tìm Thứ Lão giao nhiệm vụ. Lão già này thấy cô nguyên vẹn trở về, hơn nữa còn cầm theo Thiên Hỏa Hoa Vương, ông ta kích động đến tay chân đều run rẩy.

Bởi vì nhiệm vụ hoàn thành với đánh giá S, cho nên Hỉ Ca được thưởng 40 vạn kinh nghiệm, cùng cái balô 120 ô. Nhìn cấp bậc của mình nhảy lên 39, Hỉ Ca thật sâu thở dài. Càng về sau, thăng một cấp bậc càng không dễ dàng a.

Sau khi đổi ba lô mới, Hỉ Ca đem cái balô 50 ô cũ ném bán cho tiệm tạp hóa với giá một ngàn tệ. Không có biện pháp, đồ vật này là mặc định, không thể bán sang tay, nếu không dùng, người chơi chỉ có thể bán cho NPC.

“Hỉ Ca, người về rồi?” – Hỉ Ca vừa bước chân ra khỏi thư viện, Cô Tửu đã gửi tin qua.

“Ừ, làm sao vậy?” – Hỉ Ca đang muốn đi đến hội bán đấu giá để tìm hắc bảo thạch cho nhiệm vụ “Thất lạc quyền trượng”. Lúc trước, Cát Tường có hứa sẽ giúp cô tìm nhưng đến nay vẫn tìm chưa được. Hiện giờ ngoạn gia đánh vào bản đồ 40 cấp cũng nhiều, chắc hẳn sẽ có người đánh ra hắc bảo thạch.

Một khối bảo thạch có giá rất cao. Cũng may trên người cô đang có 4 khối hỏa thạch. Nếu không đủ tiền mua, cô có thể dùng hỏa thạch để trao đổi. Cô thật sự muốn làm cho xong nhiệm vụ này, tối thiểu có thể thay pháp trượng tốt hơn một chút a~

Hỉ Ca bình thường không để ý hình thức này nọ, nhưng dù sao cô cũng là con gái, thích làm đẹp là đương nhiên, bằng không trò chơi cũng không kiếm được nhiều tiền từ việc bán áo quần và trang sức như vậy. Cứ nhìn một hệ thuật sĩ xuất ra pháp trượng có hào quang bắn tứ phía xem, đẹp biết bao. Hỉ Ca an ủi chính

mình, cô không cần phong cách chói sáng như vậy, chỉ cần pháp trượng đừng có đen thui như khúc củ là được.

“Ta làm nhiệm vụ đến bước cuối cùng thì không xong.” – Cô Tử uất ức nói, hần bị đả kích nặng nề.

“Vậy cũng tốt lắm rồi.”

Hỉ Ca vốn từ đầu đã có ý định cùng Cô Tử làm nhiệm vụ, như vậy có thể giúp đỡ lẫn nhau. Nhưng sau khi nhìn bảng nhiệm vụ của hần xong, cô liền đổi ý. Nhiệm vụ liên hoàn của hần có 49 bước. Bước đầu tiên thôi đã yêu cầu hần thu thập 100 chủng được sinh trưởng ở Đông Châu Xích Hỏa. Bước thứ hai càng khoa trương hơn, yêu cầu hần chế ra 10 chủng viên thuốc. Hiện tại, chế được sư nếu có thể học được 2-3 phương thuốc đã là tốt lắm rồi. Cho nên nhiệm vụ này nếu là người khác làm, phỏng chừng đã khóc đến chết. Hỉ Ca không có dũng khí nhìn xuống các bước tiếp theo. Cô để mặc Cô Tử một người tự sinh tự diệt. Thu thập được thảo còn ổn ổn, dù sao Niếp Lăng là dân làm ăn, trong tay hần có rất nhiều được điểm. Mà đám được sư dưới trướng Niếp Lăng, sau khi nghe đến tên Cô Tử, liền có 2 người tự nguyện đi theo Cô Tử giúp hần làm nhiệm vụ.

Luyện được, nếu dùng thủ pháp khác nhau sẽ tạo thành những viên thuốc có chất lượng khác nhau. Giống như nếu chế được sư thực hiện một động tác dư thừa, có thể làm cho chất lượng viên thuốc giảm xuống hoặc là số lượng giảm bớt. Tay nghề của Cô Tử cho tới bây giờ, sản lượng cùng chất lượng vẫn đứng đầu trò chơi, nếu có hần chỉ dẫn, hiệu quả sẽ đề cao không ít.

Nếu có người hỗ trợ, Cô Tử tự nhiên không cự tuyệt. Về phần sau đó hần có chỉ điểm người ta hay không, đến lúc đó rồi nói sau.

“Bước cuối cùng hơi phiền toái, nếu người rảnh, lại đây giúp ta đi.” – Cô Tử mở miệng đòi Hỉ Ca giúp đỡ không một chút khách khí. Dù sao Hỉ Ca đã hứa sẽ giúp hần. Mặc dù những người hiện tại đang hỗ trợ hần cũng là do nể mặt mũi của Hỉ Ca. Nhưng người thay mặt và chủ thể (Hỉ Ca) giúp đỡ là 2 vấn đề hoàn toàn khác nhau nha!!!

“Được rồi, người ở đâu?” – Hỉ Ca một bên đáp, một bên xem xét bảng kỹ năng cá nhân. Độ thuần thực của các kỹ năng hầu hết đã gần mãn cấp. Chỉ có huyết tể kỹ năng là Hỉ Ca thúc thủ chịu trời, đến bây giờ nó vẫn đình trệ không tiến triển thêm chút nào. Hiện tại, huyết tể cấp 4 cần 100 lần thêm huyết mới đổi lại được một độ thuần thực, mà kỹ năng yêu cầu đến 2 vạn điểm thuần thực mới thăng đến cấp 5. Có trời biết cô khi nào thì có thể luyện đủ 2 vạn điểm thuần thực.

“Ta ở điểm hồi sinh. Người tới tìm ta đi.” – Cô Tử suy yếu nói. Nếu không phải bị con xà vương đánh cho ngất ngư, hần mới lười đi tìm Hỉ Ca a.

Vốn hần nghĩ độc của hần đã đủ sắc bén, kết quả gặp phải Bách luyện xà vương mà một ngụm nước miếng liền độc chết một người. Ta nói, dù sao cũng là “vua” một giới, như thế nào gặp đối thủ liền phun nước miếng phèo phèo đâu, rất mất mặt mũi đi.

Cô Tử thí nghiệm vô số phương pháp giải độc nhưng chưa từng học qua cách giải độc của Bách luyện xà vương. Cuối cùng, cả bọn chỉ có thể bị độc chết trở về thành. Đây đã là lần hồi thành thứ 5 rồi. Cũng may đánh đại boss kiểu này, bị giết không rút cấp, nếu không hần đã khóc ròng.

“Ta lập tức tới.” – sau khi cắt thông tấn khí, Hỉ Ca che miệng cười, vui sướng khi có người gặp họa. Quả nhiên, làm nhiệm vụ cũng phải xem nhân phẩm a. Thực hiện nhiên, nhân phẩm của Cô Tử không tốt bằng cô!!!

Hỉ Ca chuẩn bị đi tới điểm hồi sinh, đột nhiên đụng phải một đám người trên đường. Nhìn thấy đám người kia, nháy mắt tâm tình vui sướng của cô liền bốc hơi. Hỉ Ca xoay người, muốn chuyển sang hướng khác, không ngờ có người gọi tên cô.

“Hỉ Ca~ Hỉ Ca~” – bởi vì người gọi là Niếp Lăng. Ít nhất cũng phải nể mặt mũi của Niếp Lăng, bằng không người ta sẽ nói cô nhỏ nhen.

Hỉ Ca liếc mắt, sau đó đi qua.

Đứng bên cạnh Niếp Lăng chính là người cực kỳ quen thuộc của Hỉ Ca. Trên mặt người đó không có biểu tình đặc biệt gì, giống như chuyện bị Hỉ Ca giết chết lúc trước chẳng ăn nhập gì tới anh. Cũng chính vì vậy, khi người ta nhìn anh ta, sẽ cảm thấy anh ta thực khủng bố.

“Hỉ Ca, đây là bằng hữu của anh. Minh Độ Thiên. Còn đây là Chư Cát Hầu.” – Niếp Lăng nhìn ra Hỉ Ca hình như không vui, nhưng không biết nguyên nhân là gì – “Hỉ Ca cũng đến từ Nam Uyên đại lục, hẳn là biết bọn họ đi.”

Thời kỳ beta, Niếp Lăng cũng được công ty Thịnh Thế mời chơi thử nhưng lúc đó hắn bận rộn công việc, không có thời gian chơi trò chơi. Vì vậy, hắn không biết chuyện xảy ra giữa Minh Độ Thiên và Hỉ Ca. Hơn nữa, hắn cũng không phải là người thích nghe chuyện bát quái, càng không thích đạo diễn đàn nên chưa xem qua bản ghi hình kia, sự trùng hợp này đúng thật là làm cho người trong cuộc tức muốn học máu.

Minh Độ Thiên không mở miệng chào hỏi Hỉ Ca, nhưng cũng không lộ ra biểu tình lạnh nhạt như lúc anh ta nhìn những người qua đường giáp. Ánh mắt nhìn chăm chú đến hừng hực lửa của anh ta làm Hỉ Ca nhũn mày.

“Hai người biết nhau sao?” – phát hiện không khí có điểm quỷ dị, hơn nữa người của Khổ Độ đi ở đằng sau Minh Độ Thiên cũng có biểu tình không đúng, Niếp Lăng là người trải sự đời, hắn nhìn ra được hai người giống như có cừ oán.

“Không tính là quen biết.” – Hỉ Ca quét mắt nhìn đám người đứng ở đằng sau Minh Độ Thiên, đều là tinh anh, thì ra họ đến Đông Châu Xích Hỏa đánh đại boss.

Đông Châu đại lục rất lớn. Các thế lực đến đây rất đông, bất quá, người có đủ thực lực để đánh đại boss lại không nhiều. Cho nên không ai lo lắng chuyện 2 thế lực tranh giành đại boss, dĩ nhiên, trừ phi đụng phải đại kinh địch.

Minh Độ Thiên đến đây... hẳn là để tránh thế lực của Thứ rồi.

Chư Cát Hầu đứng kế bên, nghe Hỉ Ca nói xong, vừa định mở miệng phản bác đã bị ánh mắt thâm trầm của Minh Độ Thiên cản lại. Hắn nuốt nước miếng, đem toàn bộ lời muốn nói nuốt vào bụng, cúi đầu im lặng.

“Minh Độ Thiên muốn đi Hỏa Thành. Nghe nói nhiệm vụ của Cô Tửu cũng ở bên đó. Không bằng gọi Cô Tửu tới, mọi người cùng đi chung đi.” – Niếp Lăng từ thuộc hạ đã biết được tình trạng thảm hại của Cô Tửu, cho nên hắn mới nói như vậy.

Hỉ Ca gật đầu. Dù sao cũng không phải nhiệm vụ của cô. Nếu giúp Cô Tửu, cô chẳng cần tạ ơn Minh Độ Thiên. Có người hỗ trợ, ngu gì không đáp ứng.

Gửi tin tức cho Cô Tửu, hắn nghe xong liền vui mừng chạy tới. Bởi vì đội ngũ toàn là người của Khổ Độ, Hỉ Ca vốn có cừ oán với họ nên cô lôi kéo Cô Tửu đi ở đội cuối cùng. Niếp Lăng nhìn thấy vẻ mặt đờ đẫn của Hỉ Ca, nhưng hắn là chủ nhà, hai người đều là bằng hữu, hắn không thể bỏ Minh Độ Thiên để chạy tới an ủi Hỉ Ca.

Hỉ Ca thật ra không phải là người yếu đuối cần an ủi. Cô chỉ là buồn bực vì phải theo chân bọn họ ngồi cùng một chỗ mà thôi. Ánh mắt của bọn họ quả thật có lực sát thương, cô vẫn nên đi cuối cùng, tránh lửa cháy bén vào người.

Vốn dĩ, Hỉ Ca cùng Cô Tửu đi ở cuối cùng chẳng có gì không đúng. Chính là khoảng 10 phút sau, Hỉ Ca cảm giác có người đang theo dõi mình. Cô quay đầu xem vài lần đều không phát hiện chuyện gì dị thường. Cô không phải là vũ giả, không có kỹ năng (là kỹ năng quang chiếu thì phải!?) để biết xem có thích khách ẩn thân gần đây hay không, cô chỉ có thể cẩn thận phòng bị.

Lại đi thêm một giờ đồng hồ, cảm giác bị theo dõi vẫn không giảm. Lại nói, tên thích khách này cũng thật nhẫn nại. Thời gian dài, Hỉ Ca không thể duy trì trạng thái khẩn trương phòng bị, dần dần cô liền thả lỏng tinh thần.

Chính lúc này, khi cô đang cùng Cô Tửu nói chuyện phiếm, trên cổ đột nhiên xuất hiện một chủ thủ màu bạc. Người ra tay trực tiếp cắt ngang yết hầu, yếu hại công kích, lại là bạo kích, 7000 huyết lượng của Hỉ

Ca trực tiếp rơi mất 5000.

Hỉ Ca vừa định thêm huyết, nhưng chủ thủ của người đó còn bồi độc được, căn bản cô không thể động đây. Người này chính là cố tình đến tìm cô, nếu không, hắn cũng không thoa độc được quý giá như vậy lên thanh chủ thủ.

Lại một đao. Hai lần đâm ngay chỗ yếu hại. Thuật sĩ yếu ớt máu còn là Hỉ Ca, ngay cả phản kháng đều không có, trực tiếp ngã xuống.

Hỉ Ca chết rồi, Cô Tửu mới phản ứng. Thừa dịp thích khách còn chưa kịp ẩn thân trốn thoát, Cô Tửu quăng ra một cái nghịch quang (ánh sáng nghịch?!). Thích khách cũng là ngoạn gia 40 cấp, Cô Tửu căn bản không thể gây thương tổn gì cho tên đó, chỉ ngăn trở đường lui của tên đó mà thôi.

Đi ở phía trước, Niếp Lăng phát hiện huyết lượng của Hỉ Ca đột nhiên biến zero, quay đầu lại, thấy thi thể của Hỉ Ca đã nằm dưới đất, sắc mặt liền đen thui. Giữa một đoàn đội đông người, thích khách này còn có gan chạy tới giết Hỉ Ca, đúng là không sợ chết.

Nguyên một đoàn người ở đây, không tới vài chiêu, thích khách liền đo ván. Niếp Lăng tựa hồ cho rằng tên này chết một lần là chưa đủ tội, thế nên mở thông tấn khí, báo cho tất cả lão đại của các thế lực trong Xích Hỏa Thành, hề gặp tên thích khách nào tên là Không Kêu Không Đến thì giết, đến lúc tên kia bị tẩy bạch mới thôi.

Mệnh lệnh của Niếp Lăng khiến cho tâm hồn của thích khách nảy lên. Hắn biết hắn trở về thành nghĩa là đi tìm chết. Những lão đại kia vì nể mặt mũi của Niếp Lăng, tuyệt đối có gan ở ngay trong thành giết chết hắn, dù sao cũng chỉ bị thủ vệ bắt giam vào ngục mà thôi, không mất mát gì.

Thế nên, thích khách rất là quang minh chính đại nằm ngay đơ trên mặt đất, không chịu sống lại.

Cô Tửu cứu sống Hỉ Ca. Cô đứng lên, thấy thi thể của thích khách, trên đầu còn phiêu khởi một cái tên màu vàng, hơi hơi nhướng mi. Người này cô không biết, nhưng cô có gặp qua. Nếu nhớ không lầm, hắn là một trong những người đã từng đuổi giết Sở Tiểu Ca. Xem ra hắn cùng đám người Khổ Độ rất quen thuộc.

Khổ Độ sao? Hỉ Ca nhếch mép. Có ý tứ, thật sự là có ý tứ. Mặc kệ hắn có phải là người của Khổ Độ hay không, vì sao lại muốn giết cô? Là ai ra lệnh? Hiện tại tâm tình của cô rất tệ. Có đôi khi thêm một bớt một là không giống nhau. Kiểu như, cô bị giết một lần cùng với hắn bị giết một lần, không hề giống nhau~

Thấy thích khách kia nằm mãi vẫn không đứng lên, đội ngũ liền đứng lại như đang xem kịch vui, bởi vì ai cũng muốn biết Hỉ Ca sẽ xử trí ra sao. Kết quả, Hỉ Ca lấy trong balô ra một cái khố thi, tiến tới bên cạnh thi thể, cột a cột, cho đến khi tên kia bị gói lại thành một cái bánh chưng.

Khố thi vẫn sẽ có hiệu lực ngay cả khi người chết sống lại tại chỗ. Cho nên trong phòng 15 phút tới, tên kia cho dù muốn đi diêm vương điện cũng không có khả năng. Hỉ Ca muốn chính là hiệu quả này. Người của Khổ Độ cho rằng Hỉ Ca bị giết chết nên chịu đả kích, đang tính ngược thi (đánh đập xác chết). Người có tâm tình xem diễn, Ngũ Linh, hơi nhướng mày. Về phần Chư Cát Hào, hắn bĩu môi khinh thường.

Không ngờ, Hỉ Ca cột xác chết xong, trực tiếp đi tới trước mặt Cô Tửu hỏi: – “Được kia bán thế nào?”

Cô Tửu rất nhanh liền lĩnh ngộ ý tứ của Hỉ Ca. Hắn liếc mắt nhìn thích khách, ý cười lan tỏa trong ánh mắt, cuối cùng đáp lại: – “Nếu là người khác, ta sẽ bán 3 ngàn kim một bình, nhưng ta bán cho người một ngàn kim thôi. Bất quá ta chỉ còn 10 bình.”

“Đủ dùng rồi.” – Hỉ Ca mắt cũng không chớp, trực tiếp giao dịch qua một vạn kim, từ trong tay Cô Tửu cầm đến 10 bình được màu đen.

Trong trò Thịnh Thế, vì phòng ngừa ngoạn gia có ác ý tẩy bạch người khác, hệ thống thiết lập một chức năng, muốn cứu sống người nào đó cần phải đợi người đó bấm nút đồng ý mới được.

Nhưng, luôn có chữ nhưng ở đây, trong trò chơi có một loại thực vật cấp thấp, cách phối được ghé tởm đến độ chế được sư tình nguyện đi đập đầu vào tường cũng không muốn học, gọi là Địch Thủy, được này có thể cưỡng chế người chết sống lại. Hỉ Ca thật ra không biết Cô Tửu có được này hay không. Nhưng dựa theo hiểu biết của cô về Cô Tửu, cô đoán chắc rằng nhãi này tuyệt đối học phối được Địch Thủy.

Hỉ Ca cầm bình được, trên mặt mang theo ý cười, hướng tới thi thể trên mặt đất. Những người ở đây đều không biết Hỉ Ca làm gì, chỉ thấy huyết lượng của thích khách đang giả chết kia đột nhiên đầy mãn. Hỉ Ca mỉm cười nhìn hắn, còn không chờ hắn hết thất thần, một cái băng trùy liền bắn tới, không quá 10 giây, thích khách lại ngủ. Cô không hề muốn làm khó dễ người khác. Được này chính là giúp ngoại gia sống lại trong trạng thái toàn huyết. Nếu tên kia thích chơi, cô liền phạt bồi a!! Liên tục 10 lần, cả đoàn đội đứng yên không nhúc nhích, nhìn Hỉ Ca không ngừng sống lại, rồi không ngừng giết chết thích khách.

Đây là khái niệm gì? Một mãn huyết thích khách, bị thuật sĩ dùng 3 chiêu liền giây sát, hơn nữa liên tục không ngừng nghỉ giết đủ 10 lần?! Nhìn cái tên đỏ choét trên đầu Hỉ Ca, người vẫn giữ vẻ trấn tĩnh từ nãy đến giờ – Chư Cát Hầu – cũng biến sắc mặt.

Hắn thật không nghĩ tới Hỉ Ca lại ngoan độc như vậy, đem một thích khách 40 cấp trực tiếp tủy xuống 30 cấp. Tính ra, một vạn kim đổi lấy 10 cấp, đúng là chơi lớn. Hơn nữa, cách thức cô ra tay rất tàn nhẫn, khiến cho mọi người ở đây không nhịn được run rẩy.

Sau khi sử dụng xong bình được cuối cùng, Hỉ Ca vỗ vỗ thi thể bên dưới, nói to: – “Ta nhớ rõ, trước kia người cùng người của Khổ Độ đuổi giết Tiểu Khuynh Thành, hy vọng là ta đây nhớ sai.”

Không cần nói nhiều, nhiều đây đủ rồi. Nếu cô chất vấn thích khách này có quan hệ với Khổ Độ hay không, đó là hành vi ngu xuẩn. Nói câu này, cô chỉ muốn bọn họ biết, mọi người tự hiểu trong lòng là được. Nói lý lẽ với họ làm gì chứ, điều cô muốn làm là trả thù, nhưng cô còn nhiều thời gian, Hỉ Ca cho tới bây giờ cũng không phải là người nóng vội.

Đến lúc này, hiệu quả của khổ thi mới tan, thích khách rốt cuộc không có dũng khí ở lại nữa, trực tiếp về thành. Về phần hắn trở về thành sẽ gặp chuyện gì, Hỉ Ca không quan tâm. Cô vẫn tin thể lực của Niếp Lăng có thể làm nên chuyện.

Rõ ràng, thích khách cùng người của Khổ Độ có quen biết. Hơn nữa, Hỉ Ca xác định, bọn người Khổ Độ ở đây chính là muốn làm cô xấu mặt. Đó là lý do cô mới xuống tay ngoan độc như vậy. Cô muốn Minh Độ Thiên và bọn người kia thấy, nếu khiến cô nổi giận, cô cũng có khả năng làm cho người ta sống không bằng chết.

“Thật xin lỗi, làm chậm trễ mọi người.” – Hỉ Ca đứng lên, hướng Chư Cát Hầu mỉm cười.

Chư Cát Hầu vội vã quay đầu sang hướng khác. Người vẫn đứng xem náo nhiệt một bên là Ngũ Linh, hút vào một hơi khí lạnh, tim vẫn đang đập âm âm, vốn muốn tìm Hỉ Ca luận bàn một phen, nhưng nhìn tình cảnh trước mắt, tốt nhất là quên đi. Trước kia nghe nói tính tình Hỉ Ca tốt lắm. Đúng là tốt thật, đang lúc giết người mà vẫn có thể mỉm cười. Không có mấy người đủ cường hãn như vậy đi!

Có lẽ, người tốt tính lúc giận dữ lên đều dọa người như vậy!!!

Ngũ Linh nhìn người đang đứng đưa lưng về mình – Minh Độ Thiên, phát hiện bả vai người kia cứng ngắc. Chỉ sợ, biểu hiện của Hỉ Ca vừa rồi đã chấn động đến anh. Trong mắt anh, hình ảnh một Hỉ Ca ôn nhu thuần khiết đã hoàn toàn tan vỡ. Nhưng ai biết được, có lẽ đây mới chính là Hỉ Ca nữ vương a! Đây mới chính là bản tính thực sự của nữ vương a!

83. Chương 83: Người Không Nghe Thấy, Không Được Trách Ta

Giết người xong, Hỉ Ca vẫn như trước, cực kỳ trấn định đi ở cuối cùng. Lúc này, mọi người còn vừa đi vừa nói chuyện phiếm, hiện tại, ai cũng im như thóc. Lặng lặng đi thêm 20 phút, địa điểm làm nhiệm vụ của Cô Tửu xuất hiện trước mắt. Bách luyện xà vương toàn thân đều là vảy bạc, cuộn người thành một cái vòng tròn thật lớn, thành thật ngóc ở trong hang ổ của nó. Hỉ Ca đoán chừng, nếu xà vương đuổi người ra, nó ít nhất dài hơn 30 mét.

Nếu đã đáp ứng giúp đỡ, Minh Độ Thiên liền không chậm trễ. Hơn 20 người một lòng tiến lên. Còn chưa biết độc xà lợi hại thể nào, nó chỉ cần mở miệng, phun một bãi nước miếng liền độc chết một đám người.

Kỳ thật, Bách luyện xà vương ngoại trừ có chất độc lợi hại thì công kích lẫn phòng ngự đều yếu. Đoàn đội không phí nhiều sức lắm, đã tiêu diệt xong.

Cô Tửu điên cuồng chạy lên nhặt lấy độc hoàn vừa bạo ra từ xà vương, lại không biết hấn dùng kỹ năng thu thập loại gì, đem nước miếng, da rắn, thịt rắn, máu rắn toàn bộ đều thu vào balô, lúc này mới xem như xong việc.

“Thật cảm ơn các người đã hỗ trợ. Ta cùng Hỉ Ca đây đi trước. Về sau, nếu cần được gì, có thể tìm ta để mua. Ta sẽ giảm giá 5% cho mọi người.” – Cô Tửu cảm kích nói với Minh Độ Thiên. Chiết khấu của hấn... thật sự đủ lớn nha!

Đại khái Minh Độ Thiên cũng bị 5% chiết khấu làm cho ngay đơ một chút, anh cứng ngắc gật đầu xem như đã hiểu, sau đó đưa mắt nhìn Cô Tửu và Hỉ Ca rời khỏi đoàn đội.

Hai người Hỉ Ca tự sát trở lại Xích Hỏa Thành. Cô Tửu đi giao nhiệm vụ, rốt cuộc nhận được phương thuốc cấp đại sư. Hấn vừa nhìn thấy phương thuốc, trong mắt không còn thấy ai nữa. Nhìn bộ dáng điên cuồng muốn đi chế được của hấn, Hỉ Ca quyết định tự mình đi hội đấu giá, dù sao hiện giờ cô cũng rảnh rỗi, đi nhìn xem có thể mua được hắc bảo thạch hay không, thuận tiện mua một ít quặng thạch.

Dạo một vòng hội đấu giá, Hỉ Ca không nhìn thấy vật muốn mua. Quặng thạch thì có nhưng giá quá cao. Quặng cấp 3 có giá một kim/một khối. Cô muốn chế tạo một thanh ám kim được sử, tốn ít nhất 500 khối quặng cấp 3. Cô là người làm ăn, tình hình này không hợp với tính toán của cô.

Bỏ qua quặng mỏ, Hỉ Ca đi nhìn khu bán bảo thạch. Hiện tại ngoại gia có rất nhiều người đánh ra bảo thạch nhưng phần lớn đều giữ lại tự mình dùng. Nguyên một nhà bán đấu giá, vậy mà chỉ bày bán có 2 khối bảo thạch, một là thổ hệ bảo thạch, hai là mộc hệ bảo thạch. Chẳng có cái nào Hỉ Ca có thể dùng, hơn nữa, giá tiền cũng cao quá đáng. Có vẻ người bán đang cần tiền, vậy mà kêu giá 10 vạn kim / một khối.

Lại ngó nghiêng một vòng, vẫn không thấy có cái gì mua được, Hỉ Ca thất vọng lắc đầu. Vừa định rời đi, Hỉ Ca bất ngờ trông thấy có người quăng lên một khối bảo thạch, lại là hắc bảo thạch, đúng thứ cô đang cần.

Người ta làm nhiệm vụ, quý hiếm nhất cũng chỉ cần vài kim tệ thôi. Cô thì tốt rồi, mới mấy bước đầu của nhiệm vụ đã phải tốn mấy vạn kim tệ!

Người bán hắc bảo thạch xem như có lương tâm, đưa giá một vạn kim mà thôi. Hỉ Ca cảm thấy có chút cao giá nhưng dù sao thị trường bảo thạch vốn đã rất ít ỏi, đặc biệt là hắc bảo thạch càng khó kiếm. Cho nên, Hỉ Ca không chút do dự, đấu giá thêm 100 kim.

Đây là quy củ. Đấu giá mỗi lần phải thêm 100 kim là ít nhất. Tiền của cô a~

Dựa theo luật lệ, nếu có người đấu giá, trong vòng 15 phút, nếu không ai tăng giá, đồ vật sẽ vào tay người ra giá cuối cùng. Hỉ Ca đợi hơn 8 phút, đột nhiên có người bỏ thêm một ngàn kim.

Một ngàn kim... hơi nhiều, nhưng còn trong phạm vi thừa nhận của cô. Thế là, Hỉ Ca lại bỏ thêm một trăm kim. Đối phương dừng lại. Đợi thêm 8 phút, đối phương bỏ thêm một ngàn.

Cứ như vậy một hồi, đấu giá của khối hắc bảo thạch đã lên đến 2 vạn kim. Nhìn màn hình hiển thị giá tiền, Hỉ Ca do dự nửa ngày. Vì một cái nhiệm vụ không biết đi về đâu mà tốn 2 vạn kim, đợi về sau mới biết tiền bỏ ra hôm nay có đáng giá hay không, vấn đề này thật làm cô đau đầu.

Cuối cùng, Hỉ Ca cắn răng, đóng màn hình, quyết định buông tha. Đợi về sau lại đi tìm, cô mới không tin vận khí của mình kém như vậy, ngay cả một khối bảo thạch cũng đánh không ra.

Cô vừa đóng màn hình, chợt nghe cách đó không xa có tiếng người cãi vã. Là một nam một nữ. Nghe câu chuyện của họ xong, Hỉ Ca chợt thấy lòng sung sướng.

Hai người này chính là chủ nhân của khối hắc bảo thạch, cũng chính là người vừa nãy cùng cô nâng giá tiền. Bạn nữ lúc đầu ra giá một vạn kim. Nhưng bạn nam nói như vậy quá thấp, lại thấy có người chịu đấu giá mua bảo thạch, thế là hấn bắt đầu tăng giá, không nghĩ tới người kia cũng tăng giá.

Hấn liền dừng cảm tiếp tục tăng. Kết quả, lúc bảo thạch nâng đến giá 2 vạn kim, Hỉ Ca lại buông tay. Hai người cứ như vậy bỏ ra 2 vạn kim để mua bảo thạch của chính mình. Hơn nữa, họ còn phải đóng 5% phí

tổn cho hội đấu giá. Tính tới tính lui, họ không những không kiếm được tiền, ngược lại còn mất toi một ngàn kim.

“Điều tại người. Giờ thì tốt rồi. Bảo thạch không thể bán, còn mất một ngàn kim!” – nữ vũ giả trong trang phục màu xanh lam u oán nói.

Nam nhân đứng kế bên xấu hổ gãi đầu: – “Nếu không chúng ta lại đem bảo thạch treo lên?”

“Quên đi. Người vừa rồi tăng giá độc ác như vậy, người kia còn muốn mua sao?”

Hỉ Ca nghe họ nói, lúc này mới bước ra, đi tới trước mặt họ, nói: – “Ta mua bảo thạch của người, một vạn kim.”

Nghe Hỉ Ca nói như vậy, nữ vũ giả liền trợn mắt, nhưng còn chưa đợi cô ta phản ứng, nam nhân bên cạnh đã kéo mạnh tay: – “Không được, giá quá thấp. Ít nhất cũng phải 1 vạn 5.”

Hỉ Ca nhướng mày, tên này đúng là còn chưa học khôn: – “Vậy các người chính mình lưu lại mà dùng.”

Hỉ Ca đi 2 bước, xong quay đầu liếc mắt nói thêm một câu: – “Mà, trước 70 cấp, sẽ không có người cần đến hắc bảo thạch đâu.”

Sau 70 cấp, ngoại gia sẽ tiến hành chuyển chức lần thứ 2. Ngoại gia lúc đó có thể tìm NPC bất đồng với chức nghiệp của mình để học tập kỹ năng, có thể học thêm 3 chủng kỹ năng. Lúc đó, hắc ám hệ kỹ năng mới xuất hiện, nhưng cho dù là vậy, thị trường của hắc bảo thạch vẫn không có biến động gì lớn.

Bởi vì hắc ám hệ kỹ năng mặc dù uy lực rất lớn, nhưng ngoại gia được NPC dạy cho loại kỹ năng này rất hiếm hoi, cho nên người sử dụng hắc ám kỹ năng chỉ đếm trên đầu ngón tay.

“A... chờ một chút. Một vạn kim. Ta bán cho người.” – nữ vũ giả phản ứng rất nhanh. Đồ vật này tuy quý hiếm nhưng người mua chẳng có ai. Cho dù có quảng lên sàn đấu giá, chưa chắc có người mua đến. Nếu đúng như Hỉ Ca nói, phải đợi đến 70 cấp mới có người chịu mua, không phải bọn họ sẽ ôm hận khóc ròng sao.

“Tiểu Vũ, đừng nghe cô ta. Cô ta khẳng định là lừa gạt. Nếu nó vô dụng, cô ta cần tới làm gì?”

Hỉ Ca bất đắc dĩ quơ quơ ngón tay: – “Bằng hữu này, rốt cuộc là bán hay không bán. Ta còn bận việc.”

“Bán. Ta bán. Nhưng người có thể nói cho ta biết, người mua bảo thạch làm gì không?” – nữ ngoại gia sau khi giao dịch xong, tò mò hỏi một câu.

Hỉ Ca xoay xoay khối bảo thạch trong tay: – “Làm nhiệm vụ.”

Hỉ Ca mở ra bảng nhiệm vụ, nhìn “Thất lạc quyền trượng” xuất hiện nút bấm “Hoàn thành”. Hỉ Ca thử dài bấm vào. Sau đó khối bảo thạch cô vừa bỏ một vạn kim ra mua cứ như vậy biến mất.

Một vạn kim a

Bảng nhiệm vụ xuất hiện thêm một bước, nhưng yêu cầu phải đến 45 cấp mới làm được. Cấp bậc của cô hiện giờ không đủ.

Có tổng cộng 99 bước, Hỉ Ca mới làm đến bước thứ 5 liền như thế này. Cô rất hoài nghi, không biết đến lúc trò chơi hoàn toàn đóng cửa, nhiệm vụ của cô có thể hoàn thành hay không đây? Thôi quên đi, cứ xem nó như một loại khiêu chiến cũng tốt.

Nhìn thấy một đạo hào quang hiện lên, khối bảo thạch liền biến mất, 2 người kia có chút sững sờ. Đây đúng là tình cảnh khi hệ thống thu hồi vật phẩm nhiệm vụ. Chẳng qua, họ không ngờ có người ngu xuẩn đến nỗi bỏ ra một vạn kim để làm một cái nhiệm vụ a~ Cho dù là nhiệm vụ cấp sử thi chắc cũng không biến thái như vậy đi.

Dưới cái nhìn kinh ngạc của 2 người kia, Hỉ Ca rời khỏi hội đấu giá. Đứng ở giữa đường, cô không biết nên làm gì tiếp theo. Cuối cùng quyết định đi xoát quái, dù sao cũng gần lên 40 cấp rồi. Sau khi lên 40 cấp, cô có thể học thêm một cái kỹ năng quần công là băng thuật.

Dò xét trên bản đồ, Hỉ Ca chọn một địa điểm, sau đó lên ngựa chậm rãi ra khỏi thành. Lúc này, Hỉ Ca nhận được thông tấn khí từ Sở Tiểu Ca.

“Chị còn ở Xích Hỏa Thành sao?” – âm thanh bên kia hơi hỗn tạp, có tiếng rống, có tiếng la hét, rất ồn ào nên tiếng của Sở Tiểu Ca hơi mơ hồ.

“Phải. Làm sao vậy? Em đang ở đâu?”

“Mọi người đang đánh boss. Ngày mai sẽ trở về. Có muốn em mang đặc sản gì về hay không?”

“Đặc sản em gửi qua còn ít sao?” – Hỉ Ca bĩu môi.

Ở bên kia, bọn Thất Tử gặp đại boss, giết một con lại một con, sau đó Sở Tiểu Ca gửi qua cho cô một đồng thứ, không phải là thịt của boss thì là trang bị rơi ra từ boss. Cô thật ra cũng thấy rất phiền a.

“Khuynh Thành, tấn công.”

Hỉ Ca còn chưa nói gì nhiều đã nghe có người gọi Sở Tiểu Ca, là tiếng của Thất Tử. Lâu như vậy không nghe thấy thanh âm của Thất Tử. Thật là hoài niệm... Thật là...

Hỉ Ca thở dài: – “Chờ em đánh xong lại gọi cho chị đi.” Sau đó cắt thông tấn khí.

Phía bên kia, Sở Tiểu Ca còn chưa kịp nghe Hỉ Ca nói cái gì, phía sau lưng đã xuất hiện một con sa hạt vương, chuẩn bị xoi tái cậu.

“Em là muốn báo cho chị biết... bọn em chuẩn bị đi Xích Hỏa Thành... chị không nghe thấy, không thể trách em à...” – Sở Tiểu Ca thì thầm tự nói. Sau đó quay đầu chạy trốn chết, một bên la hét chói tai – “Ăn thịt người... cứu mạng... ăn thịt người... cứu mạng a...”

Đáng tiếc, 4 người khác trong đội ngũ đều đang đối phó sa hạt vương, không ai rảnh tay đi cứu cậu.

“Em nói Tư Văn, anh tốt xấu gì cũng nên cấp cho em một ngụm máu a!” – bị sa hạt vương cắn một phát, Sở Tiểu Ca liền xuất hiện một trạng thái mất máu liên tục. Cậu vừa chạy vừa ai oán nói.

“Không được. Nếu thêm huyết cho em, cừu hận sẽ quay sang anh. Em vẫn nên chống chọi đi. Hạt Tử Vương sắp chết rồi. Cùng lắm, anh sẽ cứu sống em...”

Đây gọi là được sự có ý thức trách nhiệm sao?????????

84. Chương 84: Là Ai Lấy?

Đáng lẽ Hỉ Ca đi xoát quái, nhưng giữa đường cô nhìn thấy một bản sao* 30 cấp ở một tòa thành nhỏ, cách Xích Hỏa thành không xa, gọi là Mê Thành. Thịnh Thế không phổ biến bản sao cho lắm nhưng cứ mỗi 10 cấp, hệ thống sẽ thiết lập một bản sao để ngoạn gia nào có hứng thú muốn khám phá thì có thể phiêu lưu một chuyến. ** bản sao là một bản đồ riêng biệt. Thông thường, mỗi bản sao đều có yêu cầu “vào cửa”, gặp nhiều nhất là yêu cầu “đoàn đội”, nghĩa là phải tìm đủ một đội ngũ thì mới có thể vào bản sao.**

Hỉ Ca đối với bản sao không có nhiều hứng thú, trước giờ chưa từng thử qua. Bất quá, nghe nói hạ bản sao có thể bạo ra rất nhiều tài liệu quý. Vừa lúc, Mê Thành chỗ này bạo ra một loại tài liệu gọi là Hỏa Kim. Thời kỳ beta, mọi người chỉ biết Hỏa Kim là tài liệu của thợ rèn nhưng không ai biết nó có lợi ích gì. Khi Hỉ Ca tấn thăng đại sư thợ rèn, cô có nhận được một tin tức ẩn. Cô tốn 300 kim mới tra xét ra tin tức ẩn đó là gì a. Cây búa của cô có thể thăng cấp, hơn nữa là 100% thành công. Chính là tài liệu thăng cấp cây búa rất khó tìm, rất quý hiếm, rất... tốn tiền. Mà Hỏa Kim là một trong 50 loại tài liệu đó. Đối với Hỉ Ca mà nói, tin tức này đáng giá hơn ngàn vàng. Phải biết rằng, trong trò Thịnh Thế, trang bị dùng cho kỹ năng cuộc sống mới là quý hiếm. Nếu có người kiếm được trang bị cuộc sống cấp sử thi... tuyệt đối sẽ trở thành truyền thuyết!! Bởi vì, cầm một cái sử thi trang bị cuộc sống còn oai phong hơn cầm một thanh vũ khí cấp thần khí nữa.

30 cấp bản sao chắc là không quá khó đi! Hỉ Ca không phải là người tự sướng. Cô còn chưa mơ tưởng mình là nhà vô địch. Suy luận đại khái thì một thuật sĩ 39 cấp với công kích cường hãn... đi vào bản sao 30 cấp hẳn là không có vấn đề gì đi!!!

Đến Mê Thành, Hỉ Ca thấy không ít ngoại gia đang ở vùng phụ cận tụ tập chiêu dụ người tổ đội. Hỉ Ca lướt mắt nhìn, rồi dừng lại ở một đội ngũ xem chừng rất mạnh. Sở dĩ nói “mạnh” là vì thích khách tay đầm của đội mặc trên người một bộ trang bị không tồi. Ở thời kỳ này, người chơi có thể khoác lên người một thân tử phẩm trang bị đều là ngư nhân.

Tổ đội xong, Hỉ Ca còn chưa kịp mở miệng chào hỏi, kênh đội ngũ đã vang lên tiếng nói bất mãn của một người con gái.

“Đội trưởng, sao lại kéo hồng danh vào? Nếu cô ta chết, ta tuyệt đối sẽ không cứu đâu.”

Cứu sống hồng danh, được sư sẽ xuất hiện một trạng thái gọi là “Nguy thiện” (giả vờ tốt bụng). Trạng thái này cũng không nguy hiểm gì, chỉ là trong vòng 15 phút, công kích của được sư bị chậm đi 50% mà thôi. Bình thường, được sư không bao giờ tham gia đánh quái, cho nên trạng thái này chẳng ảnh hưởng gì cả.

Nữ được sư nói như vậy, Hỉ Ca bắt đầu dĩ nhiên vai, miễn ý kiến. Cô không cố tình để bị hồng danh nha. Còn may thành thị này có dân số thấp, sần sần 33-34 cấp mà thôi, phần tử hiếu chiến cũng không nhiều, thấy Hỉ Ca bị hồng danh, phần lớn phản ứng của họ là quay đầu bỏ chạy, không ai muốn tiến lên làm “anh hùng cứu thế giới” cả. Hơn nữa, trên người Hỉ Ca, ngoài kiện quần áo đang mặc, không còn trang bị gì nữa. Vừa nhìn liền nghĩ ngay đến “kẻ nghèo mạt rệp”, sợ là giết chết cô rồi cũng không bạo ra thứ gì tốt.

“Đủ người, vào bản sao thôi.” – cũng không biết tên đội trưởng suy nghĩ cái gì. Hắn chỉ giả vờ như chưa nghe thấy, mở ra bản sao, bước vào.

Hỉ Ca là người thứ hai tiến vào. Dừng nghĩ Hỉ Ca là ngoại gia thời beta thì cái gì cũng biết. Hồi xưa cô chưa từng hạ bản sao, cho nên, hiện giờ cô trông y như “người mới” thôi. Nhưng cho dù chưa từng hạ bản sao, hiểu biết thường thức là vẫn có, Hỉ Ca biết trách nhiệm của mình, không cùng kiếm khách tranh cừ hận.

Khi mọi người bước vào bản sao, nữ được sư quay qua nói với nữ vũ giả: – “Người xem, cô ta 39 cấp mà huyết lượng còn không nhiều bằng ta. Khẳng định trang bị cũng rỗng.”

“Đừng nói nữa Nhật Nhật. Chúng ta đứng đợi lâu như vậy cũng không tìm được thuật sĩ. Mặc kệ làm sao, vẫn là có thêm một tay đầm. Lại nói, cô ta cũng không thể theo chúng ta tranh trang bị a.”

Hai cô con gái tán gẫu cực kỳ vui vẻ. Chính là các cô lại dùng kênh đội ngũ. Mọi người đều có thể nghe thấy. Đội trưởng nghe bọn họ nói chuyện, lông mày hơi nhíu lại nhưng cũng không nói gì, bình tĩnh phân công.

“Không cần chạy loạn nhất trang bị. Thuật sĩ chú ý cừ hận. Bắt đầu đi.” – Đội trưởng dùng từ rất ngắn gọn, hàm súc. Ngay câu đầu tiên đã giải quyết xong vấn đề.

Không biết trước đây hắn từng hạ bản sao này chưa? Hỉ Ca nghĩ thầm. Lại nghe nữ được sư Nhật Nhật nhỏ giọng chê bai một câu.

“Cô ta có khả năng tranh cừ hận sao?”

Quên đi! Nhìn cô bé chắc chưa tới 17 tuổi, còn chưa lớn, không nên cùng cô bé nói lý lẽ. Hỉ Ca thả chậm cước bộ, rút lại ở cuối cùng, bảo trì khoảng cách 10 mét với kiếm khách. Không cần biết cô có khả năng tranh cừ hận với kiếm khách hay không, nhưng cô còn chưa ngu đến nỗi muốn làm tay đầm chủ lực khi đánh quái.

Trong bản sao, cơ bản toàn là tiểu boss tinh anh, đại boss cuối cùng không tính là mạnh nhưng thông thường nó sẽ có vài chiêu kỹ năng lợi hại. Muốn đánh thắng, ngoại gia phải biết dùng kỹ xảo. Tóm lại thì... hạ bản sao cũng có chỗ thú vị. Vừa vào bản sao chừng 2 phút, đột nhiên Nhật Nhật cùng cô bạn vũ giả hét chói tai chạy thẳng tới hướng Hỉ Ca. Cô nghiêng đầu nhìn ra phía sau, không ngờ các cô vậy mà dẫn theo 4 tiểu quái! Hỉ Ca muốn đau đầu, trong bản sao, khi đụng phải quái, người dụ quái chạy thẳng vào tay đầm làm cái gì a!

Dù sao cũng không thể không lo, mới tiến vào bản sao chưa tới 5 phút, Hỉ Ca không nghĩ cứ như vậy bị đoàn diệt. Hỉ Ca quăng qua một cái băng đồng thuật quần thể, 4 tiểu quái lập tức chuyển sang màu xanh, tốc độ giảm xuống. Kiếm khách và đội trưởng vừa nhìn thấy, liền lập tức xông lên.

Kiếm khách có kỹ thuật không tệ, còn biết dùng quần thể kỹ năng, đem toàn bộ cừu hận hấp dẫn lên người. Nhưng, kiếm khách ý thức tốt, được sư lại không có ý thức biết thêm huyết cho đồng đội. Nhặt Nhặt vẫn còn chìm đắm trong nỗi sợ hãi bị quái đuổi giết, cứ đứng ngây ngốc ở một bên.

“Nhặt Nhặt, mau thêm huyết!” – cô bạn vũ giả huých khủy tay gọi, huyết lượng của kiếm khách đang rơi xuống không phanh, lúc này Nhặt Nhặt mới tỉnh trí lại, vội vàng quăng qua kỹ năng mê loạn hoa vũ, kiếm khách lúc này mới thở ra.

Hỉ Ca biết thêm huyết nhưng cô không nghĩ tới chuyện giành bát cơm của người khác. Đó là trách nhiệm của được sư. Trị liệu của Nhặt Nhặt xem như cao, có thể giúp kiếm khách giải quyết 4 tiểu quái. Đó là thường thức, được sư nào cũng có thể làm được. Đáng tiếc, cô ta không phải được sư bình thường!!

Đội ngũ còn chưa có ai lên tiếng ai oán, không nghĩ tới cô ta vậy mà mở miệng chỉ trích.

“Có biết đánh quái hay không vậy? Tại sao thích khách không biết dẫn một con quái đi xa a!”

Thái độ kẻ cả đó, thật sự là...

Tính tình của đội trưởng đúng là tốt, vậy mà không nói trả lại, còn thật sự đi lên lôi kéo một con tiểu quái ra xa. Cho dù vậy, huyết lượng của kiếm khách vẫn không ổn định, trôi lên sụt xuống rất thất thường, quá dọa người.

Hỉ Ca thật tự giác, không đợi Nhặt Nhặt mở miệng chửi lần nữa, đã tự đi lên dụ thêm một con tiểu quái. Nhặt Nhặt nhìn Hỉ Ca, bĩu môi, quay đầu tiếp tục thêm máu cho kiếm khách.

Chỉ có kiếm khách là giết mình ở trong lòng. Lúc này hẳn chính là tập trung hấp dẫn cừu hận của con tiểu quái đó, bởi vì nó là con đầu đàn, công kích tương đối cao hơn mấy con còn lại. Như thế nào Hỉ Ca mới quăng một cái băng trụ liền cướp cừu hận đi rồi?

Thật vất vả giết chết 4 con tiểu quái, không lụm được thứ gì tốt. Nhặt Nhặt than thở trên kênh đội ngũ, sau đó ngoan ngoãn lui về phía sau. Xem ra cô ta cũng biết sợ chết.

Không còn bị các cô làm cho rối loạn, xoát quái cũng thuận lợi hơn. Kiếm khách đã biết kỹ thuật của Nhặt Nhặt không tốt, cho nên mỗi lần dẫn quái tới đều không nhiều hơn 2 con.

Hỉ Ca hít một hơi thật sâu. Hai bạn kiếm khách và thích khách này tốt tính ghê chứ. Nếu là ở đội ngũ bình thường, hề có người chết hoặc thêm huyết chậm một chút là ai cũng quay đầu lại chửi được sư, chẳng ai quan tâm lo nghĩ xem khả năng thêm huyết của được sư là ở mức nào đâu.

Nhưng, kẻ ban ơn có lòng, kẻ chịu ơn lại không biết nhận. Trên kênh đội ngũ, Nhặt Nhặt liên tục bình phẩm, nào là kiếm khách công kích quá thấp, bởi vì công kích của kiếm khách nếu cao đến một mức độ nào đó sẽ bạo ra abc xyz. Hỉ Ca cảm thấy cái đầu của mình càng lúc càng nổ lớn.

Cô ta bị ám đầu à! Cho rằng kiếm khách có thể công kích cao bằng thích khách ư? Hơn nữa, chẳng lẽ cô ta nhìn không ra, trong đội ngũ, người không được việc nhất chính là cô ta sao? Vậy mà còn dám quay đầu chỉ trích người khác? Đúng là đồ thần kinh!

Dù sao, Hỉ Ca vẫn nhịn xuống. Bởi vì đối tượng bị chỉ trích, 2 tên nam nhân, còn không cãi lại, cô thì ăn nhập gì trong đây. Ngay cả nữ vũ giả cũng không lên tiếng ngăn cản, dường như đây là chuyện xảy ra mỗi ngày, đã trở thành thói quen.

Diệt 2 đại boss, đội ngũ thu được kha khá. Đầu tiên, đánh chết Thần Hỏa Tế Sư, bạo ra một kiện pháp bào được sư, rơi vào tay Nhặt Nhặt. Kế đó, đánh chết Thần Hỏa Chiến Sư, bạo ra một cái đai lưng vũ giả, cô bạn của Nhặt Nhặt lấy mất.

Lần thứ ba, đánh chết Thần Hỏa đại quốc sư, vấn đề nan giải liền xuất hiện. Quốc sư bạo ra một kiện pháp bào thuật sĩ. Trang bị này có một thiên tứ kỹ năng, tăng 1% công kích cho hỏa hệ thuật sĩ. Thuộc tính xem như không tồi nhưng khẳng định không thể so được với pháp bào mà Thất Tử tặng cho Hỉ Ca.

Hỉ Ca bấm vào màn hình xuất hiện trước mặt. Không có gì xảy ra! Trang bị không hề xuất hiện trong balô của cô!

Khi đánh bản sao, mỗi lần bạo ra trang bị đều sẽ xuất hiện một bảng thông báo, mọi người trong đoàn đội đều nhìn thấy. Bình thường, ai cũng tự hiểu đạo lý, nếu không phải là trang bị thuộc chức nghiệp của mình, không được tùy tiện lấy.

Một lúc sau, đợi cho đoàn đội đánh tới Thần Hỏa Vương, Hỉ Ca mới mở miệng hỏi

“Là ai đã lấy pháp bào thuật sĩ?”

“Không phải người?” – đội trưởng quay đầu hỏi.

Hỉ Ca nhún vai: – “Thực hiển nhiên, không phải ta.”

85. Chương 85: Đội Trưởng Anh Dũng

Hỉ Ca hỏi lại lần nữa, vẫn không có ai trả lời. Trang bị không thể tự nhiên biến mất. Có lẽ bị ai đó phồng tay trên rồi. Dù sao Hỉ Ca cũng không dùng, xem như quên đi. Hỉ Ca không muốn so đo, cho nên đội ngũ không nhắc lại chuyện này nữa.

Thần Hỏa Vương công kích không cao, nhưng cứ mỗi 5 phút lại phóng ra 2 đạo Hỏa Long. Hỏa Long không có phương hướng tấn công, hề người nào bị nó chạm phải, tốc độ sẽ bị chậm lại, sau đó bị ngọn lửa cắn nuốt cho đến chết, ngay cả được sư cũng không thể thêm huyết để cứu kịp người đó.

Hỉ Ca rất may mắn, chỉ bị Hỏa Long tấn công một lần, trong tình trạng ngàn cân treo sợi tóc mà vượt qua được, những lần khác đều là Nhật Nhật bị tấn công. Đứng ở một bên nghe Nhật Nhật thét chói tai chạy lòng vòng, Hỉ Ca run rẩy nhìn huyết lượng của kiếm khách nhanh chóng giảm xuống, 2 vạn điểm máu mà cũng cầm cự không nổi, cuối cùng hẳn phải tự mình uống được hồi huyết. Hỉ Ca phồng chừng, hẳn là đang uống tiền chứ không phải uống được!

Còn may, Thần Hỏa Vương bạo ra trang bị kiếm khách, một cái hộ thủ. Món tài liệu Hỉ Ca đang đợi cũng xuất hiện. Chỉ không ngờ, Hỏa Kim này lại là lam phẩm tài liệu. Có nghĩa là phải đấu giá trong đội ngũ mới có thể quyết định tài liệu thuộc về ai. Hỉ Ca vận khí không tốt, ra giá thấp hơn 3 điểm.

“Có thể bán Hỏa Kim cho ta không?” – tài liệu này vào tay nữ vũ giả, Hỉ Ca ở trên kênh đội ngũ hỏi cô ta.

“Tặng cho người. Dù sao đối với ta cũng là thứ vô dụng.” – nữ vũ giả thật phóng khoáng nói.

Hai người giao dịch xong, Hỉ Ca nói lời cảm tạ, sau đó đội ngũ rời khỏi bản sao. Vừa bước ra ngoài, kiện pháp bào tướng bị mất lúc trước liền xuất hiện trên người Nhật Nhật. Cô ta còn quay sang hỏi bạn mình xem chiếc áo có đẹp hay không?!

Bình thường, người chơi không thể mặc trang bị của chức nghiệp khác. Nhưng trang bị rơi ra từ bản sao thì có tính chất đặc thù hơn. Do hệ thống muốn hấp dẫn ngoạn gia tham gia hạ bản sao, cho nên trang bị của bản sao luôn đẹp mắt hơn, lại cho phép người chơi khác chức nghiệp cũng có thể mặc. Chỉ là lúc đánh quái, nếu mặc trang phục khác chức nghiệp, hệ thống sẽ tự động phán định người không mặc quần áo, vậy thôi!

Pháp bào thuật sĩ màu đỏ tươi, đường viền chỉ màu trắng uốn lượn từ gấu váy lên đến phần eo, ôm gọn thân người nhỏ nhắn của nữ nhân, trông rất hấp dẫn.

Nhật Nhật đứng cách Hỉ Ca vài bước chân... thật muốn đi lên chém cho cô ta một đao quá...

Hỉ Ca nắm chặt cây pháp trượng, do dự nửa ngày, động thủ hay không động thủ. Ngẫm nghĩ, cô bạn kia vừa đem Hỏa Kim tặng cho cô, nếu bây giờ tiến lên giết Nhật Nhật tại chỗ, hình như không có đạo nghĩa cho lắm. Hay là đợi lát nữa, thừa dịp cô ta đi một mình thì ra tay?

Hỉ Ca nhìn khuôn mặt đang cười tươi rộ kia, không nhịn được thở dài. Chẳng ngờ, cô còn đang phân vân, người vẫn im lặng từ đầu đến cuối, thích khách đội trưởng, đột nhiên đá cả 2 cô kia ra khỏi đội, sau đó chuyển sang hình thức PK, đi lên giết chết Nhật Nhật.

... Hỉ Ca nhìn bạn đội trưởng anh dũng... thật muốn đi lên ôm một cái quá a~

“Làm sao lại...” – vũ giả vừa định mở miệng chất vấn, nhưng hình như hiểu ra cái gì, quay đầu nhìn Hỉ Ca – “Thật xin lỗi. Cô ấy hơi... trẻ con một chút.”

Hỉ Ca nhún vai, cúi đầu nhìn thi thể của Nhật Nhật. Đúng là vận khí tốt, chẳng bạo rút cái gì cả.

“Chị của Nhật Nhật là đường chủ của Đoạn Lang Minh. Mọi người về sau nên cẩn thận.” – nữ vũ giả trước khi đi còn để lại một câu.

“Đa tạ!” – Hỉ Ca hướng đội trưởng mỉm cười.

“Không cần khách khí. Ta nhìn cô ta lâu lắm rồi.” – đội trưởng vẻ mặt thâm ác nói.

“Không phải người thích loại con gái ngây thơ này sao?” – kiếm khách cười dài trêu chọc.

“Về ngoài ngây thơ, nội tâm lang sói, ta không có hứng thú được không!!!”

Bạn đội trưởng này cũng không phải là người ít nói... vừa rồi là nhấn nại chịu đựng thôi... thật khổ thân bạn quá!

“Hỉ Ca, thêm bạn tốt đi. Về sau, đợi bản sao 40 cấp xuất hiện, bọn ta lại tìm người. Công kích của người rất cao nha!” – đội trưởng mở ra bản ghi chép, Hỉ Ca đứng đầu bảng. Đây là cô đã kiếm chế rồi, vậy mà vẫn cao hơn công kích của kiếm khách đến 2 lần.

“Được.”

Bạn đội trưởng tên là Chưa Quy Y. Bạn kiếm khách tên là Chưa Cưới Vợ. Phòng chừng 2 người là bạn thân ngoài đời, đặt tên cũng có phong cách giống nhau như vậy!

Hỉ Ca vốn định lui đội, tự mình đi xoát quái. Không ngờ 2 người kia cũng muốn đi xoát quái. 3 người xoát quái vẫn nhanh hơn. Thế là Hỉ Ca đồng ý đi chung với họ.

Trong trò chơi, nếu ngoạn gia đánh boss cao hơn hay thấp hơn họ 5 cấp, kinh nghiệm sẽ bị giảm bớt. Sau khi cộng trừ nhân chia một chút, bọn họ quyết định đánh quái 37 cấp.

Vì 2 người kia là thổ địa ở đây, Hỉ Ca liền để mặc Chưa Quy Y dẫn đường. Chưa Quy Y đúng là có kinh nghiệm xoát quái. Hắn tìm địa điểm nào cũng vắng vẻ không bóng người, quái thì từng đàn từng đàn đông nghìn nghịt. Nếu bọn quái nhìn không ghê tởm thấy ón... vậy đây chính là ý đẹp cảnh vui rồi.

“Người không thể tìm một nơi có cảnh đẹp một chút, quái đẹp một chút sao?” – Chưa Cưới Vợ nhìn một đám xà lúc nhúc bò trên mặt đất, co cụm đứng ở một bên, nói làm sao cũng không chịu đi lên đánh.

“... trừ bỏ nơi này, người nghĩ còn nơi nào nhiều quái như vậy sao? Hơn nữa, người cũng tự biết đây là quái vật... còn trông cậy chúng đẹp làm quái gì?” – Chưa Quy Y chạy vào, dẫn ra nguyên một đám xà.

Hỉ Ca tìm một địa phương cao ráo, thật ra là cô tốt lên một khối đá cao hơn nửa mét. Đứng ở trên này vẫn không thể phòng ngừa quái bật lên công kích, nhưng ít nhất cô không ở gần đám rắn lớn gần kia. Hỉ Ca không sợ rắn, đó là sự thật. Nhưng điều đó không có nghĩa cô nhìn một đám bò sát màu xanh lục mà không run rẩy nha!

Lúc bắt đầu, chỉ có Chưa Quy Y đi dẫn quái, Chưa Cưới Vợ và Hỉ Ca cùng công kích. một chốc sau, Chưa Quy Y phát hiện, quái hắn dẫn về còn không đủ cho Hỉ Ca xỉa răng. Thế là, 2 người họ quyết định cùng nhau đi dụ quái, để cho Hỉ Ca một người trở thành tay đâm từ xa.

Hỉ Ca quả thật không làm cho họ thất vọng, 3 người đánh hơn một giờ, Chưa Cưới Vợ đã nhảy lên cấp 35, Chưa Quy Y nhảy lên cấp 34. Hỉ Ca nhìn cột kinh nghiệm, cô còn thiếu 40% nữa là có thể thăng cấp, tốc độ đúng là nhanh.

“Hỉ Ca, người không cần thời gian đợi khôi phục pháp lực sao?” – Chưa Quy Y ngồi xuống khôi phục pháp lực, ở bên kia Hỉ Ca vẫn bưng bưng đánh quái.

“Ừm... tốc độ hồi phục của ta... rất nhanh.” – Hỉ Ca chỉ có thể giải thích như vậy.

Chưa Quy Y khôi phục xong, chuẩn bị tiếp tục đi đánh quái, không ngờ Chưa Cưới Vợ đã chạy trở về, vẻ mặt hơi kỳ quái.

“Làm sao vậy?” – Hỉ Ca hỏi.

“Nữ nhân kia mang người đến đây. Có lẽ muốn trả thù.”

“Mấy người?” – Chưa Quy Y quơ quơ thanh chuỷ thủ trong tay, biểu tình chờ mong.

“Ít nhất là 2 đội. Ta nghĩ người tốt nhất không cần đi chịu chết.” – Chưa Cưới Vợ khuyên.

Không có biện pháp, người ta số lượng đông đảo, chỉ cần dùng nước miếng thôi cũng có thể dìm chết cả bọn chứ đừng nói là nhào vào đánh hội đồng.

“Được rồi. Đổi nơi khác.” – Chưa Quy Y có chút không tình nguyện quay đầu phẩy tay gọi Hỉ Ca.

Đáng tiếc, họ đi chưa xa lắm đã bị người ta phát hiện. Sau đó, 3 người bị giây sát. Trước lúc ngã xuống, Hỉ Ca còn trông thấy Nhặt Nhặt dùng chân đạp mấy cái lên thi thể của Chưa Quy Y.

Haiz... ta nói, thời nay, quân tử không nên đắc tội tiểu nhân a!

Ba người sống lại ở Xích Hỏa Thành, việc làm đầu tiên là kiểm tra balô. Hỉ Ca thật muốn khóc. Cô đang bị hồng danh. Một nửa đồ vật trong balô, cộng thêm pháp bào, cộng thêm toàn bộ trang sức đeo trên người, đều đã nằm lại mảnh đất đau thương kia. Cũng may bưu ký của Sở Tiểu Ca gửi từ Tây Vực, bao gồm tài liệu cùng trang bị quý giá này nọ, đều được đặt ở kho hàng, bằng không cô chỉ có nước đập đầu đi chết thôi.

Hỉ Ca trên người chỉ còn mặc mỗi bộ đồ nội y màu xanh, trong tay cầm cây củi (pháp trượng đen của Hỉ Ca), đứng ngơ ngác ở điểm sống lại. Đồ vật mất không tính là gì. Đồ cũ không đi, đồ mới không thể tới. Nhưng kinh nghiệm của cô a... tân tân khổ khổ mấy hôm nay mới lên đến cấp 39, giờ bị giết, lại rớt một cấp.

Ai~ người trong giang hồ, không thể không vậy máu! Hỉ Ca còn đang thở dài ngao ngán, đột nhiên thông tấn khí vang lên

“Chị, chị đâu?”

“Cái gì đâu?” – Hỉ Ca nghe tiếng Sở Tiểu Ca, cảm giác có chút mờng đau.

“Em là hỏi tọa độ của chị ở Xích Hỏa Thành.”

“Điểm hồi sinh... em hỏi làm chi?” – tinh thần Hỉ Ca vẫn chưa kịp phản ứng.

“Tìm chị a. Chị bị người giết?” – Sở Tiểu Ca hỏi.

“Đúng vậy.... em vừa nói cái gì?” – tìm cô? Tiểu tử này sao lại chạy đến Xích Hỏa Thành? Nhưng Hỉ Ca còn chưa hỏi hết câu, Sở Tiểu Ca đã đóng thông tấn khí.

Thấy Hỉ Ca đứng ngẩn ngơ, Chưa Quy Y còn tưởng cô đang đau khổ, dù sao cũng bạo rớt nhiều đồ vật như vậy, hấn nhin không được vỗ vai Hỉ Ca an ủi

“Không cần buồn. Ta trở về tìm người đi trả thù. Để xem ai sợ ai!”

“Chị hai~~”

Hỉ Ca còn chưa kịp trả lời, phía xa xa truyền đến tiếng gọi quen thuộc, cô ngẩng đầu liền thấy một thân lam phẩm thích khách đang hướng bên này chạy qua, đúng là Sở Tiểu Ca.

“Chị hai, thời tiết nóng quá hay sao a. Như thế nào lại thoát y sạch sẽ rồi?” – nhìn cái tên đỏ loét trên đầu chị hai, Sở Tiểu Ca cười càng vui vẻ, ngữ điệu cà rồn chọc người nổi giận.

Ai nhìn vào cũng biết Hỉ Ca khẳng định vừa bị người ta giết, bạo rớt toàn bộ trang bị.

“Tiểu tử thúì, có quần áo hay không, cho chị một bộ. Vòng cổ này, nhẫn này, có cái gì tốt đều mau đem ra.”
– Hỉ Ca liếc mắt, hung hãn gõ đầu Sở Tiểu Ca một cái thật đau.

“Em gửi qua rất nhiều pháp bào mà, sao chị không mặc...” – Sở Tiểu Ca vừa nói vừa lục lọi trong balô. Chỉ chốc lát sau liền thấy hần lòi ra một đồng đồ vật này nọ đưa cho Hỉ Ca – “Chỉ có pháp bào thôi, chị mặc vào trước đi. Trang sức thì lát nữa tìm Tư Văn mà lấy.”

“Bọn hần cũng đến?” – Hỉ Ca sững sốt.

“Đương nhiên. Đại boss còn đánh chưa xong mà. Mọi người chỉ đổi địa phương thôi.”

86. Chương 86: Trị Giá 5 Vạn Kim

Vốn Hỉ Ca còn muốn hỏi, vì sao chỉ có một mình em chạy tới chỗ này... nhưng nghĩ nghĩ lại không nói ra. Kỳ thật, trong lòng cô có chút chờ mong... mà chờ mong điều gì mới được đây?

Sở Tiểu Ca nhìn biểu tình âm trầm trên mặt chị hai, thông minh như cậu đương nhiên đoán ra, có điều cậu cũng không nói gì. Kỳ thật, cả bọn đều muốn đến gặp Hỉ Ca, nhưng Thất Tử không cho. Lão đại nói thế, ai dám phản đối chứ.

Mọi người đều biết giữa Thất Tử và Hỉ Ca đã xảy ra xung đột gì đó, lại không biết rốt cuộc là chuyện gì. Thất Tử không nói, ai có gan hỏi đâu. Trước kia, khi Thất Tử có tâm tình không tốt, hần chỉ cười xán lạn đến dọa người mà thôi. Hiện tại, nụ cười trên mặt Thất Tử biến mất vô tung, lại càng khiến cho mọi người run sợ hơn. Ai cũng có cảm giác như thể trên đầu họ đang lơ lửng 2 thanh đao, tùy thời đều có thể lấy đi mạng nhỏ của họ.

Mới đầu, cả bọn còn tưởng có thể trông cậy vào Sở Tiểu Ca, hy vọng cậu làm nội gián đi tìm hiểu tình hình bên trong. Ai biết Sở Tiểu Ca thật là vô dụng. Không thể trách Sở Tiểu Ca được, hình tượng khủng bố của chị hai đã ăn vào xương tủy, cậu cơ bản không có gan đi dò hỏi tâm tình của Hỉ Ca nha.

“Mọi người định ở lại đây bao lâu?”

“Không biết nữa.” – Sở Tiểu Ca nhún vai.

Hồi đầu, bọn hần dự định ở Tây Vực ít nhất phải giết qua tất cả đại boss một lần. Ai biết nửa chừng Thất Tử lại đổi chủ ý, một mực muốn tới Đông Châu Xích Hỏa. Ai cũng biết lý do vì sao Thất Tử thay đổi chủ ý, cho nên để mặc hần muốn làm gì thì làm. Sở Tiểu Ca biết, Thất Tử đối với chị hai là có chân tình. Không cần biết tình cảm trên thế giới ảo là thật hay giả, nhưng nhìn vào tác phong làm việc của Thất Tử, cậu quả thật rất khâm phục người nam nhân này.

Mặc vào pháp bào của Sở Tiểu Ca đưa, Hỉ Ca không thấy vừa ý cho lắm. Thuộc tính kém hơn pháp bào cũ, màu sắc cũng không phải màu cô thích. Bất quá, có quần áo mặc vẫn đỡ hơn... trông trơn. Hỉ Ca không có nhiều lựa chọn vào lúc này. Thứ cô tiếc nuối nhất chính là vòng cổ cướp được từ chỗ Tư Văn. Hiện giờ huyết lượng của cô lại tụt xuống một mảng. Hỉ Ca nặng trĩu ưu sầu.

Hỉ Ca giới thiệu Sở Tiểu Ca với Chưa Quy Y và Chưa Cưới Vợ. Hai người kia cũng dễ tính ghê, chưa tới một phút đã ôm cổ bá vai xưng anh gọi em với Sở Tiểu Ca rồi.

Nghe họ kể lại sự kiện bị người ta giết, Sở Tiểu Ca hơi nhúu mày. Trong đầu cậu tính toán, có thể dùng tình hình này để giúp Thất Tử đóng vai “anh hùng cứu mỹ nhân”. Tưởng tượng tình cảnh một chút, vẫn là quên đi. Nhìn bộ dáng bưng hấn của chị hai, nói không chừng chị hai đang có bão trong lòng. Tốt nhất vẫn nên tìm một tình cảnh êm dịu để Thất Tử xuất hiện thì tốt hơn.

Không ngờ, bọn họ đứng nói chuyện chưa tới 2 câu. Hỉ Ca nhìn thấy đám người vừa giết cô lúc nãy lại xuất hiện ở cổng thành. Cổng thành cách điểm hỏi sinh không xa. Hỉ Ca liếc mắt liền nhận ra Nhạt Nhạt cùng tên kiếm khách lúc nãy đã đâm cô một đao.

Thiên Lang. Hỉ Ca nhớ rõ hẳn. Lúc cô mới tới Xích Hỏa Thành, Con Chuột Đào Hầm từng nói qua, cậu ta cùng Thiên Lang nảy ra vụ tranh giành bạn gái. Nói như vậy, cô gái được tranh giành kia là Nhật Nhật?! Ánh mắt của bạn Chuột có phải bị lè rồi không?

Hỉ Ca thấy họ, đương nhiên họ cũng thấy cô. Thiên Lang cùng Nhật Nhật không biết to nhỏ điều gì trên kênh đội ngũ khiến bọn người kia bật cười ha hả, sau đó cất bước qua đây.

Uy hiếp? Đe dọa? Hay muốn thị uy đây? Hỉ Ca âm thầm đoán ở trong lòng.

Thiên Lang ôm Nhật Nhật đi đến trước mặt Hỉ Ca, cao thấp đánh giá một phen.

“Nghe nói việc này không quan hệ tới người. Ta giết người một lần là đủ. Nhớ kỹ, về sau đừng theo chân bọn họ cùng một chỗ. Bằng không, thấy một lần giết một lần. Hiểu chưa?”

Loại giọng điệu này... thật sự làm cho khoe mắt Hỉ Ca giật giật. Đúng là có ý tứ nha. Hơn 10 người vây giết cô, cuồn đi 4 viên hỏa thạch cộng thêm toàn bộ trang bị trên người cô, bây giờ lại nói rằng chuyện này xem như quên đi?! Hẳn cho rằng cô thật sự sẽ bỏ qua sao?!

“Là bọn hắn giết chị sao?” – Sở Tiểu Ca huýt còi chỗ hỏi Hỉ Ca.

Hỉ Ca bĩu môi, gật đầu.

“Chị bạo rút bao nhiêu?”

“Bốn khối hỏa thạch, cộng với toàn bộ trang bị. Tính sơ sơ... khoảng 5 vạn kim.” – Hỉ Ca cười mỉ mỉ trả lời.

Sở Tiểu Ca xác định, chị hai của cậu đang rất tức giận. Có điều, bọn cậu ở Tây Vực đánh đại boss, ít nhất giết hơn 10 con, tổng cộng mới lượm được một khối bảo thạch mà thôi. Chị hai thế nhưng có đến 4 khối? Thật không biết có phải nữ thần may mắn mỉm cười với chị hai hay không?

Chưa Quy Y nghe Hỉ Ca nói trang bị bạo rút trị giá hơn 5 vạn kim, thiếu chút nữa thì nín thở. Lúc này hỏi thăm, thấy cô không ca cẩm gì, hẳn còn nghĩ Hỉ Ca vận khí tốt, không bạo rút đồ gì quý giá. Đổi lại là hẳn, nếu mất trắng 5 vạn kim, hẳn chắc đã phát điên rồi.

“Người này là ai?” – Sở Tiểu Ca nhỏ giọng hỏi.

“Một tên đường chủ của Đoạn Lang Minh. Em đừng nhúng tay vào, chị tự mình xử lý.” – Hỉ Ca vỗ vai Sở Tiểu Ca, ngẩng đầu nhìn về phía Thiên Lang. – “Cứ như người nói thôi, chuyện này liền quên đi. Đa tạ.”

Thiên Lang nghĩ Hỉ Ca là người biết điều, gật đầu, sau đó quay qua uy hiếp Chưa Quy Y cùng Chưa Cưỡi Vợ. Nói cái gì, bọn họ nên cẩn thận lúc ra đường, cái gì gặp một lần giết một lần. Nói thì ai cũng biết nói nha. Bất quá, ai giết ai còn chưa rõ à...

“Hỉ Ca, thực xin lỗi. Là ta xúc động không đúng chỗ, khiến người bị mất nhiều trang bị như vậy.” – Chưa Quy Y đến bây giờ còn chưa gặp qua người nào sở hữu hơn 5 ngàn kim.... chứ đừng nói đến 5 vạn kim... số tiền lớn như vậy, hẳn chỉ nghe nói, chưa từng thấy qua a~

“Không sao đâu. Chị hai của ta chính là phú bà. Thứ chị ấy không thiếu nhất chính là tiền đó!” – Sở Tiểu Ca vỗ vai an ủi Chưa Quy Y.

Hỉ Ca đi Đông Châu đại lục, cho nên cô không biết cửa hàng vũ khí của cô hiện giờ đã nổi tiếng khắp nơi. Chuồng quây Lai Phúc càng lúc càng tinh ranh. Pháp trượng tử phẩm đầu tiên bán 3 ngàn kim, đến cái thứ hai đã nhảy lên 5 ngàn kim. Hơn nữa Lai Phúc còn có thể đứng giảng đạo lý với người mua vì sao giá lại tăng!!!! Giảng đạo một lần là mất 2 tiếng đồng hồ. Sau khi nghe xong, người chơi chỉ có thể ngoan ngoãn móc tiền túi ra mua với giá cắt cổ, không những vậy, họ còn nghĩ mình đã mua với giá hời!!!

“À, chị hai, mời em ăn cơm đi. Em tặng bao nhiêu là lễ vật này, kiếm được chúng cũng không dễ dàng nha~” – Sở Tiểu Ca đột nhiên cảm giác có cái gì là lạ, quay đầu nhìn ra sau, rồi nhanh chóng quay trở lại giả vờ như chưa thấy cái gì, bắt đầu lôi kéo Hỉ Ca đi ăn cơm.

87. Chương 87: Gặp Lại

“... trong balô chị còn mấy cái bánh bao, em ăn đi.” – Hỉ Ca thò tay xuống đáy balô, lôi ra mấy cái bánh bao mốc meo.

Bánh bao là loại thực phẩm không bị thiu, cũng sẽ không xuất hiện mùi vị kỳ dị nào, chỉ là để thời gian dài thì tác dụng giảm xuống mà thôi. Có mỹ vị không ăn, lại đi ăn bánh bao thiu sao? Đầu óc của Sở Tiểu Ca còn chưa gặp vấn đề nha. Sở Tiểu Ca thuận tay ném bánh bao xuống đất. Không lâu sau, hệ thống sẽ tự động thu lượm rác, cậu hoàn toàn không có một chút xấu hổ về chuyện xả rác bừa bãi.

“Chị hai, chị giàu như vậy, có một chút tiền cơm mà cũng không chịu móc ra, thiệt là keo kiệt.” – Sở Tiểu Ca than thở, nhưng cũng không dám nói nhiều. Cậu sợ sau khi hạ tuyến, ai biết Hỉ Ca có thể hay không cho cậu ăn nắm đấm.

“Chờ chị tẩy sạch hồng danh đã rồi sẽ bao em ăn thả dạn.” – sau khi bị giết, sát khí giảm đi một điểm, nhưng Hỉ Ca vẫn còn 6 điểm tội ác, có lẽ phải mất một thời gian mới tẩy sạch được.

Hồng danh sau khi bị giết trở về thành sẽ có 15 phút bảo hộ từ hệ thống. Sau 15 phút, NPC thủ vệ sẽ ra lệnh truy nã nếu người đó còn chưa chịu ra khỏi thành. Hỉ Ca đương nhiên không muốn bị tổng vào ngục giam. Phát hiện thời gian bảo hộ của Hỉ Ca chỉ còn 2 phút, Sở Tiểu Ca không dám dấn đưa, lấy ra mấy bình kim sang được đưa qua cho Hỉ Ca, sau đó nhìn cô rời khỏi thành.

Vốn Chưa Quy Y và Chưa Cưới Vợ cũng muốn giúp đỡ Hỉ Ca tẩy sát khí, nhưng Hỉ Ca không chịu. Cô lo lắng thời gian này Thiên Lang sẽ cho người gây phiền toái với họ. Dù Thiên Lang chỉ là một nhân vật nhỏ nhỏ nhưng vẫn là người của một đại bang hội. Hai người đối phó không lại tên kia đâu, tốt nhất bọn họ không nên đi theo cô.

Chưa Quy Y nói cho Hỉ Ca biết một địa phương chuyên dùng để tẩy hồng danh. Ở cách Hỏa Lân Thành một đoạn, hướng về phía đông, là một đầm lầy, nơi cư trú của thổ nhùng. Nghe nói, ở đó có một NPC, nếu giao nộp một số lượng thổ nhùng nhất định, sẽ được thưởng một cái bảo rương. Bên trong bảo rương là gì, này phải bàn đến vận khí của người chơi.

Hỉ Ca dựa theo lời chỉ dẫn của Chưa Quy Y đi đến đầm lầy Thủy Lâm. Dọc theo đường đi, có vài người nhìn thấy hồng danh trên đỉnh đầu cô liền ôm hứng thú muốn thử thời vận, thậm chí có vài nhóm người manh nha muốn đánh hội đồng. Không biết là do Hỉ Ca cưỡi ngựa chạy nhanh hay là bọn người kia đột nhiên mất hứng thú. Tóm lại, khi cô đến Thủy Lâm, đằng sau không có một bóng người nào cả.

Trời đã ngã về chiều. Một vài tia nắng cuối ngày chiếu vào vùng đầm lầy âm u. Thủy Lâm là địa phương có độ ẩm cao, hơi nước ngưng tụ thành một làn hơi dày bao phủ toàn bộ nơi này. Vừa bước chân vào, Hỉ Ca liền nhận được thông báo của hệ thống: thị giác giảm 30%

Đợi đến buổi tối, có lẽ thị giác còn giảm xuống nữa. Theo lời Chưa Quy Y, cũng may quái thổ nhùng ở đây đi theo cặp. Chỉ cần cô không đụng phải boss tinh anh, sẽ không xảy ra vấn đề rắc rối nào.

Trước khi đánh quái, Hỉ Ca cực kỳ nhẫn nại đi dạo một vòng, đem toàn bộ bản đồ mở ra. Diện tích đầm lầy không lớn, chẳng tốn bao nhiêu thời gian. Hỉ Ca cũng tìm được NPC giao nhiệm vụ mà Chưa Quy Y nhắc tới.

Lai đại thúc là một thợ săn, trú ở căn nhà gỗ gần khu đầm lầy. Lúc Hỉ Ca vừa tới gần căn nhà gỗ, đã thấy Lai đại thúc đang ngồi ngay bậu cửa, ôm mặt thở dài. Tiếng thở dài này thông thường là dấu hiệu của loại nhiệm vụ chuyên chúc. Hỉ Ca hoan hỉ chạy tới: – “Đại thúc có chuyện phiền muộn trong lòng sao?”

Nói chuyện với NPC cũng cần kỹ xảo, câu hỏi khác nhau có thể dẫn xuất nhiệm vụ khác nhau. Hơn nữa còn phải căn cứ vào tính tình của NPC mà phỏng đoán nữa. Hỉ Ca thật sự nhìn không ra Lai đại thúc là loại người thế nào, cho nên cô chỉ có thể hỏi một cách lịch sự quy củ thôi.

“A, mạo hiểm giả đáng mến, nhìn thấy người ta thật cao hứng. Thê tử của ta mắc phải một chứng đau chân, đến ban đêm, khí trời trở lạnh, chân của cô sẽ đau đến không chịu nổi. Hy vọng người có thể thu thập 100 con thổ nhùng cho ta làm giày da.”

Hỉ Ca vốn tưởng cứ như vậy là đã lãnh xong nhiệm vụ, bất quá cô lại nhiều chuyện hỏi thêm một câu: – “Chân đau không thể chữa khỏi sao đại thúc?”

Lúc này, Lai đại thúc ảo não cúi đầu: – “Đương nhiên có thể chữa khỏi, bất quá phải tìm được 100 đôi mắt hồng của thỏ nhưng, 100 đôi mắt tím của lân xà cùng 100 nhụy hoa vàng của đoá chiêu diêu.” (không biết là hoa gì)

Lúc này màn hình trước mặt Hỉ Ca xuất hiện thêm một lựa chọn, nhiệm vụ thăng cấp, thưởng cho nâng cao, người chơi muốn nhận hay không?

Câu thêm vào này không làm cho Hỉ Ca cao hứng gì hết. Bởi vì vật phẩm mà Lai đại thúc liệt kê không hề đơn giản. Đại thúc đặc biệt nhấn mạnh đến màu sắc của từng vật. Cho thấy, mấy vật phẩm này là cái loại phải đánh hàng tá quái mới bạo ra một lần!

Kệ đi! Dù sao cô cũng cần tẩy sát khí, giết nhiều quái càng thuận tiện.

Lai đại thúc là người tốt, biết Hỉ Ca lần đầu tới nơi này, liền tặng cho cô một tấm bản đồ, trên đó chỉ rõ địa điểm xuất hiện thỏ nhưng, lân xà và hoa chiêu diêu. Tiếp nhiệm vụ xong, Hỉ Ca được Lai đại thúc đưa cho 3 loại túi đựng khác nhau, còn có một cái bao tay chuyên dụng cho việc hái nhụy hoa. Sau đó, Hỉ Ca bắt đầu công cuộc khiên chiến với con thỏ!

Thừa dịp mặt trời còn chưa lặn, Hỉ Ca tìm một địa phương sáng sủa một chút, bắt đầu đi lùng quái thỏ. Hỉ Ca là viễn trình công kích, trước kia chưa từng dụ quái, hiện giờ huyết lượng của cô lại giảm, chuyện dụ từng đàn quái là một hành vi cực kỳ nguy hiểm. Thế cho nên tốc độ tiêu diệt quái của cô rất chậm. Mỗi lần chỉ có thể đánh cao nhất là 6 con thỏ.

Thỏ nhưng cần 15 phút để biến ra con mới. Thời gian tiêu diệt quái của Hỉ Ca là 5 phút. Mỗi lần diệt xong một đợt, Hỉ Ca lại ngồi xuống thông thả thu thập da thỏ. Bình thường, cứ 3 con thỏ thì Hỉ Ca lại lấy được một đôi mắt màu hồng. Xác suất không mấy tốt a~

Xoát quái hơn một tiếng đồng hồ, Hỉ Ca nhìn vào balô, mới được 45 cặp mắt hồng thôi. Có lẽ do cô đứng ở một chỗ hơi lâu, hiện giờ xác suất ở khu vực này đã giảm xuống, phải 5 con thỏ mới lấy tới một đôi mắt hồng. Không có biện pháp, đây là thiết lập của hệ thống. Hỉ Ca đành phải di dời đi nơi khác.

Vốn cô muốn tới khu vực trung tâm của đầm lầy, nơi đó xoát quái tốc độ cực mau, ngất nổi quái nơi đó đông quá, Hỉ Ca lo sợ một mình cô chống đỡ không nổi. Con thỏ cũng biết cắn người nha. Hơn 30 con thỏ cùng tấn công, mỗi con cắn một ngụm thôi, Hỉ Ca liền tiêu đời. Hỉ Ca quay đầu nhìn xung quanh, bỗng nhiên phát hiện cách đó không xa có một đồng thi thể thỏ. Có người? Dù sao nơi này cũng không còn lợi ích cho cô nữa, Hỉ Ca xoay người đi tìm địa điểm khác. Cô mới rời đi, nơi xa xa hiện ra một bóng dáng. Người nọ tay cầm chủy thủ, ánh mắt vẫn gắt gao nhìn theo hướng Hỉ Ca vừa biến mất.

Lần này Hỉ Ca chọn địa điểm gần cái đầm. Quái ở đây không ít, có thể đánh một lần 10 con. Hỉ Ca đeo lên toàn bộ danh hiệu để gia tăng công kích, quăng ra 6 lần kỹ năng liên rửa sạch đám thỏ. Đàn công kỹ năng của Hỉ Ca đã lên tới cấp 4, mỗi lần đòi hỏi rất nhiều pháp lực nhưng lực công kích quả thật rất lớn, hơn nữa kỹ năng cấp 4 còn có thêm một cái đặc thù thuộc tính, 2 giây định hướng, rất có lợi cho việc xoát quái. Hỉ Ca không gặp vấn đề với chuyện hồi phục pháp lực, cho nên cô có thể không ngừng không nghỉ dẫn quái, dụ quái, giết quái.

Hỉ Ca không quên đem tiểu giọt nước từ trong balô lấy ra. Hỉ Ca rất muốn nhìn tiểu giọt nước biến thân một lần. Cuối cùng, cô thiếu một chút là tắt tiếng (gọi kỹ năng) mới thấy tiểu giọt nước biến thân.

Hắc hắc nữ vương quả nhiên uy vũ. Nếu nữ vương vẫn có hình dạng cao lớn thì càng tốt hơn. Hiện giờ hắc hắc nữ vương chỉ có chiều cao của tiểu giọt nước, trên tay cầm quyền trượng vừa nặng vừa to.

“Bích ba nhộn nhạo” – thấy chủ nhân bị một đám thỏ vây quanh, tiểu nữ vương lập tức công kích, quăng ra một cái đàn công kỹ năng.

Hồi xưa, Hỉ Ca từng chứng kiến hiệu ứng của bích ba nhộn nhạo, uy lực là vô đối. Nhưng bích ba nhộn nhạo của tiểu nữ vương nhà cô... Cuộn sóng xuất hiện, đúng vậy, chính là không tạo ra thương tổn đáng giá nào. Nhìn trên đầu mấy con thỏ hiện lên con số màu đỏ -5, Hỉ Ca chỉ muốn chui đầu xuống đất.

An ủi duy nhất là phạm vi công kích của bích ba nhện nhạo không ngờ rộng đến 40 mét. Quần công kỹ năng của Hỉ Ca cao nhất là được 20 mét thôi. Cho nên cũng không thể nói tiểu nữ vương là đồ vô dụng được, ít nhất nó có thể dụ quái.

Để một tiểu cô nương mặc quần hồng áo đen, cầm một cây pháp trượng to tổ bố đi dụ quái, trên đời này chắc chỉ có mỗi Hỉ Ca làm được việc đó thôi. Dù sao, 2 người phối hợp cũng khá ăn ý. Bình thường, tiểu giọt nước quăng một cái quần công, nguyên đám quái nhào tới, Hỉ Ca phóng ra bằng đồng thuật làm chậm tốc độ của chúng, trước khi chúng có thể chạy tới cắn cô, toàn bộ đều đã ngã gục dần dần lớp lớp.

Hỉ Ca thật cao hứng khi thấy tiểu giọt nước vậy mà thắng một cấp. Kỹ năng triệu hoán cũng từ 1% đổi thành 3%, hình như mỗi lần triệu hoán thành công sẽ đề cao xác suất lên một chút.

Hỉ Ca nhớ lại, cô gọi ít nhất hơn một ngàn lần mới triệu hoán nữ vương được một lần. Quá không dễ dàng rồi a!!! Hơn nữa, nữ vương đúng là nữ vương, mới đi ra được một giờ liền đòi ăn 5 khẩu hắc trân châu, nếu không cho ăn liền không chịu làm việc! May mắn là trong balô Hỉ Ca luôn trữ hắc trân châu. Hơn nữa, ở Nam Uyên đại lục, hiện giờ có không ít tân thủ vì muốn kiếm tiền nên chạy đi làm nhiệm vụ đánh hắc trân châu mà cô đề ra. Cho nên, tạm thời trong một thời gian ngắn, Hỉ Ca sẽ không thiếu hắc trân châu. Có điều, một lần triệu hoán hắc hải nữ vương, Hỉ Ca tiêu hao thể lực gấp 5 lần lúc triệu hoán bình thường. Chỉ một chốc thôi mà cô đã ăn hết gần 6 kim tệ thức ăn rồi. Trời ạ!

Qua vài giờ, Hỉ Ca nhìn vào balô thì thấy cô đã thu đủ 100 cặp mắt hồng. Mặc dù hệ thống ghi chú là “cặp mắt” nhưng trông chúng giống như bảo thạch vậy, tròn tròn sáng sáng, rất đẹp, không khiến Hỉ Ca thấy áp lực tâm lý cho lắm.

Tiểu nữ vương thấy không còn quái để đánh nữa, đại khái buồn chán, nên nó biến trở lại hình hài tiểu giọt nước, cuộn người cắn ngón tay của Hỉ Ca. Đã thắng thêm một cấp, vậy mà tiểu giọt nước chẳng có biến hóa gì cả. Hỉ Ca thật vất vả mới lôi nó xuống khỏi ngón tay để quăng trở vào sủng vật không gian. Hệ thống có giải thích, sủng vật do chính người chơi bồi dưỡng sẽ phát triển trí năng, nhưng nhìn tình hình tiểu giọt nước nhà cô, muốn thấy nó có trí năng chắc phải đợi thêm một thời gian dài nữa quá ~

Lưu lại sau lưng một đồng xác thỏ, Hỉ Ca rời khỏi đầm lầy, chuẩn bị đi tìm hồng lân xà. Cô chân trước vừa rời đi, phía sau đã hiện ra một bóng người. Người này cũng nhanh chóng đi theo cô, để lại dưới chân 4 cỗ thi thể người. Hồng danh giống như Hỉ Ca không thể không có người để mắt tới, nhất là trên người cô lại mặc một chiếc pháp bào cực phẩm như vậy. Bất quá, Hỉ Ca rất là may mắn, bởi vì đã có người ở sau lưng giúp cô chắn sát khí. Thế cho nên, điểm tội ác của Hỉ Ca theo thời gian xoát quái liền giảm xuống, trong khi điểm sát khí của ai kia thì càng lúc càng tăng cao.

Hồng lân xà chỉ ở cách đầm lầy một khoảng gần, cơ bản từ đầm lầy nhìn qua liền thấy. Có điều hiện giờ sắc trời đã tối, thị lực giảm xuống mức thấp nhất, nên Hỉ Ca chỉ có thể nhích từng bước từng bước giết quái.

Trò chơi không bán đèn pin nhưng có bán mấy loại trang bị giúp gia tăng thị lực. Loại đồ vật này tương đối quý hiếm. Hỉ Ca đến nay còn chưa từng gặp qua, chỉ nghe nói tới mà thôi. Thế cho nên, Hỉ Ca đành dùng 20% thị lực của cô để mò mẫn đánh hồng lân xà.

Hai tiếng sau, Hỉ Ca tìm không ra hồng lân xà nữa, ngược lại cô nhìn thấy rất nhiều Quỷ hồn bay lượn xung quanh. Quỷ hồn là tinh anh quái, công kích tốc độ cao, huyết lượng cũng không thấp, đồ vật bạo ra là thứ tốt. Hỉ Ca đầu tiên đánh thử một con quỷ hồn 10 cấp. Đơn giản tính toán công kích của hai bên, sau đó kết luận, một mình cô có thể đối phó Quỷ hồn 30 cấp, đương nhiên nếu có thể làm giảm tốc độ của nó thì càng tốt.

Đánh chết vài con Quỷ hồn, trừ bỏ kinh nghiệm, Hỉ Ca chẳng được đến thứ gì khác. Nhìn vào balô, chỉ thấy mắt thỏ nhưng không có món vật phẩm mới nào. Hỉ Ca nhìn trời, vẫn còn rất khuya, cách trời sáng còn một đoạn thời gian khá dài mà sát khí của cô còn tới 4 điểm.

Hỉ Ca hiện giờ mệt mỏi đến độ không muốn động đậy, thế là cô tìm bãi cỏ nằm xuống.

Vùng Đông Châu Xích Hỏa có một điểm tốt, đó là ban đêm cũng rất ấm áp. Hỉ Ca nhắm mắt nằm một hồi, đột nhiên cảm giác hình như có người ở gần. Cô mở to mắt liền thấy một đôi mắt đen trong suốt đang từ trên cao nhìn xuống.

Trước đây cô vẫn luôn thấy kỳ lạ, hẳn là loại người như vậy, sao có thể sở hữu một đôi mắt trong suốt đến như thế? Hẳn không phải là người thuần khiết. Có lẽ nên gọi hẳn là kẻ vô tâm vô phế mới đúng.

“Hỉ Ca...” – Thất Tử mặc một thân trang phục đen tuyền có đường viền chỉ màu bạc. Đồng màu đồng kiểu như vậy hẳn là một bộ sáo trang. Trang phục không thể xem là đẹp mắt nhưng nhìn vào rất có phong cách riêng. Thất Tử đứng ở trước mặt Hỉ Ca, đưa tay ra, tựa hồ muốn chạm vào mặt cô nhưng đến nửa đường liền dừng lại.

Hỉ Ca nhìn cánh tay đang đưa tới, sóng mắt lạnh băng, hỏi: – “Người sao lại đến đây?”

“Ta đến tẩy hồng danh.” – Thất Tử chỉ lên đỉnh đầu. Tên của hẳn sắp chuyển sang màu đen luôn rồi. Phỏng chừng hẳn đã giết hơn 15 người.

Hỉ Ca ngồi lên, nhất thời không biết phải nói gì với Thất Tử, hoặc là nói, cô hiện tại không nghĩ muốn nói chuyện với hẳn.

“Hỉ Ca, còn giận sao?” – nhìn Hỉ Ca lẳng lặng ngồi lên ôm đầu gối, cúi đầu nhìn xuống hai chân, chỉ cho hẳn thấy cái ót, Thất Tử thở ra, cũng ngồi xuống bên cạnh.

Hẳn có thể giải quyết tất cả phiền toái nhưng lại không biết làm sao giải quyết hiểu lầm giữa hai người. Nếu Hỉ Ca trực tiếp chất vấn, hẳn có lẽ sẽ giải thích. Nhưng Hỉ Ca lại không chịu hỏi, làm hẳn không biết phải mở miệng như thế nào!!

“Không.” – không phải là tức giận, chính là trong lòng có điều khúc mắc. Huống hồ, cô có tư cách gì để giận hẳn đây. Thất Tử muốn ở cùng một chỗ với ai, thì liên quan gì tới cô chứ?! Có lẽ trước kia thường xuyên đi chung với hẳn nên mới nảy sinh cảm giác nhăm lẩn chẳng?

“Người giận ta giết chết Cô Tử sao?” – Thất Tử không muốn nhắc tới Hoa Mỹ Nhân. Nếu phải giải thích quan hệ giữa hẳn và cô ta, tất nhiên phải nói ra một số chuyện Hỉ Ca không nên biết.

Thất Tử vẫn còn do dự. Hẳn không biết thân phận thật sự của hẳn có làm Hỉ Ca sợ hay không. Hẳn tự biết cuộc sống của hẳn có bao nhiêu nguy hiểm. Hỉ Ca nếu vướng vào cũng sẽ gặp bao nhiêu nguy hiểm, hẳn đều rõ ràng, chính là hẳn nhịn không được muốn tiếp cận cô.

Lúc trước, sau khi điều tra ra thân phận của Hỉ Ca, hẳn liền hao hết tâm cơ để tạo quan hệ với Sở gia. Cho dù Sở gia là một đại gia tộc, thế lực cũng lớn, nhưng họ không trực tiếp liên quan đến thế giới của hẳn. Khi hẳn chủ động tìm tới họ, tất cả chỉ vì muốn nhìn thấy Hỉ Ca.

Hai năm trước, lần đầu tiên tận mắt nhìn thấy Hỉ Ca, hẳn đã muốn cô. Mỗi ngày đều mơ tới cái ngày hẳn có thể xuất hiện trước mặt cô, như một nam nhân bình thường, nói ra câu “Anh thích em”. Nhưng rốt cuộc, hẳn chỉ có thể đứng ở xa dõi mắt nhìn cô. Đôi khi hẳn cũng tự hỏi, bản thân có phải mắc bệnh tương tự nặng rồi hay không?! Nếu mọi chuyện vẫn như trong trò chơi lúc trước, hẳn đứng trong góc tối, lẳng lẽ quan sát cô, nhìn cô sánh vai cùng người yêu, sau đó kết hôn sinh con thì đã không xảy ra chuyện rồi. Nhưng lần này cô lại xuất hiện bên cạnh hẳn, lúc này Thất Tử mới biết, hẳn không thể buông tay để cô rời đi. Chuyện này quá khó khăn, hẳn làm không được!

88. Chương 88: Cái Gọi Là “còn Gin”!!

“Không, cùng Cô Tử không quan hệ.” – chuyện Thất Tử giết Cô Tử, Hỉ Ca không mấy để tâm, cái cô để ý là nguyên nhân của hành động đó. Cô chính là giận. Tại sao Thất Tử có thể vì Hoa Mỹ Nhân đi giết Cô Tử nhưng lại không thể vì cô cự tuyệt Hoa Mỹ Nhân?!

Im lặng hồi lâu, hai người đều không nói gì. Nhịp tim đập vững vàng truyền vào tai Hỉ Ca, cô không thể xác định đó là tiếng tim đập của cô hay của người ngồi kế bên. Lúc sau, Hỉ Ca thở dài một hơi, chuẩn bị đứng dậy rời đi, cũng chính là quyết định sẽ buông tha cho đoạn tình cảm này.

Chính thời điểm đó, tay trái của cô bị người gắt gao nắm lại. Thất Tử... không nghĩ cứ dễ dàng buông tay như vậy.

“Hi Ca...”

Hi Ca trầm mặc. Cô không biết phải nói gì. Tựa hồ, cho tới bây giờ, hai người bọn họ chưa từng ngồi xuống nói chuyện một cách nghiêm túc. Cô vẫn nghĩ, ừ thì đứng bên cạnh Thất Tử vĩnh viễn là nói cười vui vẻ, nhưng rất nhiều sự tình xảy ra không như người ta dự định.

“Hi Ca~” – Thất Tử lại gọi một tiếng. Thanh âm nghe như thở dài. Hi Ca thật lòng rất muốn biết, ngay lúc này, biểu tình của Thất Tử rốt cuộc trông như thế nào, nhưng cô không có can đảm quay đầu nhìn lại.

“Hi Ca~ ... anh thích em, chẳng lẽ em không biết sao?” – Thất Tử nhin không được cười khổ, rốt cuộc hấn đã ném được tính quật cường của Hi Ca. Nếu hiện tại hấn không nói thành câu, sợ rằng sau này sẽ không còn cơ hội để bày tỏ nữa. Tính tình của Hi Ca hấn hiểu rõ, nếu đã quyết định cắt đứt, nghĩa là cô sẽ cắt đứt hoàn toàn, triệt để không cho người khác cơ hội thứ hai. Hấn muốn cô. Đời này chỉ nhìn một mình cô. Cô phải đứng ở bên cạnh hấn, mỉm cười với một mình hấn mà thôi.

Quả nhiên, lời hấn vừa thốt ra, Hi Ca cương cứng tại chỗ. Là lỗi tại cô có vấn đề? Hay là Thất Tử bị làm sao rồi?

“Hi Ca, anh thích em, chẳng lẽ em không thích anh sao?”

“... Thất Tử... em ghét anh...” – âm thanh của Hi Ca hơi run rẩy, không ai nhìn thấy biểu tình trên mặt cô hiện giờ là vui hay buồn.

“Anh biết!” – Thất Tử thở ra – “Là lỗi của anh.”

Quay đầu nhìn lại, Hi Ca phát hiện khi Thất Tử không mỉm cười, khuôn mặt thật sự rất khó coi. Hai người chơi trò mắt đối mắt hồi lâu. Thất Tử vẫn không giải thích thêm một câu về sự tình ngày hôm đó. Rốt cuộc, Hi Ca cắn răng thốt ra một câu mà chính cô cũng biết là nghe có vẻ hơi lằng xẹt.

“Em không thích hàng xài rồi của người khác!”

... Ánh mắt của Thất Tử... à, phải nói là biểu tình của Thất Tử trở nên thập phần quỷ dị. Hấn nhìn Hi Ca chằm chằm, rốt cuộc mới mở miệng.

“May quá... anh vẫn còn gin...” (mắc cười chịu ko nổi =)))

Sống gần 30 năm, không phải hấn không có dự vọng. Chẳng qua, bản chất công việc của hấn khiến hấn không thể ở gần người khác. Thông thường, chỉ cần một người ở quá gần hấn trong vòng 15 phút liền bị hấn xem là địch nhân, giết ngay tại chỗ!! (T_T)

Cho nên, chỉ có thể nói, vận khí của Hi Ca quá tốt. Cô lụm được một tên nam nhân... khuê phòng bỏ ngô (haha)

Thất Tử nói xong, hai người mắt to trừng mắt nhỏ. Hi Ca đúng là á khẩu, không biết phải trả lời làm sao. Thất Tử nói dối ư? Căn bản không cần thiết. Nhưng nếu hấn nói thật...Nghĩ đến thôi đã thấy quỷ dị... Hi Ca dùng sức lắc đầu. Đây là làm sao nha... hấn với nữ nhân “làm” hay “không làm” thì liên quan gì đến cô nha!!!! Hi Ca hừ một tiếng, quay đầu đi.

“Hi Ca...” – thấy Hi Ca lại muốn đi, Thất Tử quýnh cả lên. Hấn cần phải làm gì mới có thể lưu cô lại a!?

2 giờ sau.

“Hi Ca

” – ô ô ô (tiếng khóc trong lòng), Hi Ca đúng là có khí lực, vậy mà đủ sức kéo hấn đi liên tục suốt 2 giờ. (hồi này bạn Thất Tử đang nắm tay Hi Ca)

“Hi...”

Lần này không đợi Thất Tử nói xong, Hi Ca đột nhiên quay đầu, vẻ mặt dữ tợn, rất không khách khí rống to lên.

“Anh đang gọi hồn hay sao a!!!!”

Tốt quá! Hỉ Ca đã chịu mở miệng nói chuyện!! Bị người hét vào mặt mà còn có thể vui vẻ cười, trên đời này chắc chỉ có mỗi mình Thất Tử mà thôi.

Hỉ Ca liếc mắt xem thường. Tên nam nhân này, đúng là... chẳng lẽ hắn còn chưa nhìn ra cô không hề nổi giận nữa hay sao? Trừ bỏ kêu “Hỉ Ca”, chẳng lẽ hắn không thể nói thêm vài chữ!!!! Hơn nữa, mỗi lần nghe Thất Tử gọi cả tên họ của cô, Hỉ Ca rất không tình nguyện nhớ tới A Thất. Tổng cảm thấy hai người này càng lúc càng giống nhau. Không phải là tướng mạo giống, chính là cảm giác giống.

Thất Tử không lẽ chính là A Thất ở ngoài đời? Ý tưởng điên rồ này đột nhiên xuất hiện trong đầu Hỉ Ca.

“Hỉ Ca a... Hỉ Ca a...” – vì cầu chúc sự tốt đẹp, thôi thì gọi nhiều thêm một tiếng.

Kế tiếp, Thất Tử nhìn thấy Hỉ Ca quăng cái gì đó lên người hắn. Rồi tiếng âm thanh của hệ thống vang lên: Người chơi bị trúng độc cấm khẩu (không thể nói), thời gian kéo dài: 5 phút.

Ô ô ô... Hỉ Ca độc hắn... Thất Tử hiện tại rất muốn chui vào góc tối để trốn nấp (hiện tượng của người tự kỷ)

Vừa giải quyết Thất Tử xong, Hỉ Ca quay đầu liền thấy một đầu lưỡi dài đỏ loét đang hướng về phía cô. Chính là Tử Quỷ Hồn tinh anh. Không tốt! Mặc dù bị Thất Tử làm cho loạn trí nhưng cơ bản ý thức chiến đấu của Hỉ Ca vẫn cao. Cô tránh nhẹ thân người, sau đó quăng ra bằng đồng thuật. Đáng tiếc, một chữ “trật” hiện lên trên đầu quái. Quỷ Hồn tinh anh 35 cấp có thông số như 45 cấp quái tinh anh bình thường. Hỉ Ca mặc dù đã 38 cấp nhưng vẫn không đủ sức đối phó với con quái này.

Lực công kích của Quỷ Hồn rất cao. Ngay cả một con Quỷ Hồn 20 cấp mà Hỉ Ca còn không dám đối đầu trực tiếp nữa là 35 cấp Quỷ Hồn tinh anh. Hơn nữa bọn nó tốc độ rất nhanh. Nếu không thể giảm tốc, Hỉ Ca cơ bản không thể làm gì nó. Quăng ra liên tiếp 3 cái bằng đồng thuật, toàn bộ đều “miss”. Khi con Quỷ Hồn có khuôn mặt kinh tởm chuẩn bị bổ nhào vào Hỉ Ca thì cái người vẫn đang tự kỷ ở phía sau rốt cuộc tiến lên ngăn trở.

Tuy đã lâu không cùng một chỗ nhưng sự ăn ý giữa hai người vẫn không hề giảm. Vấn đề đau đầu hiện giờ là ai trong hai người sẽ là tay đầm chính? Hỉ Ca phát tay thêm một lần huyết cho Thất Tử, sau đó chạy ra xa, ngẫu nhiên đánh ra một chiêu, cô bị kích phát hiện, nếu không phải “trật” thì cũng là “đánh không xi-nê”. Cơ bản, công kích của cô không làm gì được quái. Cuối cùng, Hỉ Ca chỉ có thể đứng ở một bên chuyên tâm thêm huyết. Chốc lát sau, Quỷ Hồn tinh anh ngã xuống... chính là, Hỉ Ca không được thưởng kinh nghiệm gì hết. Bởi vì... từ đầu đến giờ, bọn họ không hề tổ đội!!!

10 vạn điểm kinh nghiệm của cô a

~~

89. Chương 89: Thủ Trạc (vòng Đeo Tay)

“Hỉ Ca, chúng mình về thành à?” – Quỷ Hồn tinh anh chết đi, trừ bỏ kinh nghiệm, cái gì cũng không có. Đáng tiếc, Hỉ Ca không được phân một chút kinh nghiệm nào. Thất Tử rất biết tình hình, hắn hiểu rõ mình đã phạm sai lầm lớn, thế nên hắn siết nịnh đi lò tò theo sau Hỉ Ca để ỷ ỏi to nhỏ.

“Anh có thể vào thành sao?” – nhìn cái tên đã chuyển sang màu đen thui của hắn, Hỉ Ca nhìn không được liếc xéo một cái. Thật không biết hắn vì sao lại bạo phát cuồng tính như vậy.

Thất Tử xấu hổ cười. Hỉ Ca không thèm nói lý với hắn nữa, tiếp tục đi sâu vào phía trong bình nguyên. Bên trong là phạm vi của Hồng Lân Xà nhưng đường đi có rất nhiều quái, lại toàn là quái chủ động công kích. Nếu Hỉ Ca đi một mình, đảm bảo không thể tới nơi, nhưng có Thất Tử ở đây, sự tình liền dễ dàng hơn nhiều.

Tình trạng vậy khốn trước đây trong mối quan hệ giữa hai người đang từ từ nhạt đi. Cho nên, đừng nói là kêu Thất Tử đi đánh quái, hiện giờ bảo hắn đi gỡ bom, hắn cũng sẽ không do dự.

Cùng Thất Tử soát quái hơn 2 giờ. Hỉ Ca thu thập đủ mắt của Tử Xà, mà hồng danh của cô cũng nhanh chuyển sang hoàng danh (tên màu vàng)

Hơn nữa, nhân phẩm của Thất Tử đúng là tốt, hai người đánh quái còn bạo ra vài món trang bị. Trong đó có một cái minh vũ giới chỉ (nhẫn lông?!). Thuộc tính của cái nhẫn này chính là thần khí cấp 50. Nhưng điều làm cho người ta sôi trào chính là thiên tứ thuộc tính của nó: khi huyết lượng của người chơi giảm xuống còn 5%, sẽ xuất hiện kỹ năng hội tâm.

Vốn Hỉ Ca không tính lấy cái nhẫn. Tốt thì có tốt, nhưng chủ yếu dùng để pk mà thôi, cô không cần. Thất Tử to nhỏ nói muốn đổi nhẫn, mà Hỉ Ca lại nhất quyết không muốn cho hắn... Thất Tử hiện có 2 chiếc nhẫn. Một cái là do Hỉ Ca tặng, thông số hơi kém chút nhưng hắn sống chết nói không bao giờ đổi. Cái còn lại không thua minh vũ giới bao nhiêu. Tóm lại, Hỉ Ca không cho hắn đổi, trực tiếp tịch thu nhẫn.

Nhiệm vụ cuối cùng là đi tìm 6 đóa hoa. Lúc này sắc trời đã tối. Vốn Hỉ Ca muốn tiếp tục làm cho xong. Bất quá, cô có hẹn với Sở Tiểu Ca đi dọn nhà, cuối cùng đành buông tha. Chào tạm biệt Thất Tử xong, Hỉ Ca liên hệ với Sở Tiểu Ca, hai người cùng hạ trò chơi.

Hai chị em ở nhà ông nội được một tuần. Sở mụ mụ rốt cuộc bắt màn đến cực hạn. Ngày hôm qua liền chạy lại đây kéo lỗi tai Sở Tiểu Ca, tuyên bố rằng nếu cậu còn không chịu về nhà đi học, bà sẽ khiến cho cậu không tài nào tốt nghiệp luôn... Sở Tiểu Ca thật ra không quá để ý đến vấn đề học vấn nhưng cậu có tác phong của một nam nhi chân chính, đó là không ngổ nghịch. Cho nên, cậu chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời của mẹ. Nhưng cậu nhiều chuyện hỏi thêm một câu, mẹ có thể kéo cả Hỉ Ca về nhà hay không? Sở mụ mụ vốn không thích bắt buộc nữ nhi, nhưng nhìn biểu tình đáng thương của nhi tử, bà đành đi qua nói với Hỉ Ca vài câu. Nhìn vẻ mặt hòa ái của mẹ khi nói chuyện với chị, hoàn toàn khác xa với vẻ mặt dữ dằn khi nói chuyện với mình, Sở Tiểu Ca chỉ còn biết thở dài... haiz... ai biểu cậu chính là đày tớ của Sở gia làm chi a~

Ở nhà ông bà nội rất tốt, nhưng lại hơi cách biệt với thế giới bên ngoài. Hỉ Ca cho dù tính tình có điềm đạm, cô vẫn là thiếu nữ trẻ trung, vẫn thích sự náo nhiệt, nghĩ tới nghĩ lui, cô cảm thấy nên về nhà cùng Sở Tiểu Ca.

Sáng hôm sau, Hỉ Ca vừa thu thập đồ đạc xong, còn chưa kịp quăng bao tải đựng đồ lên lưng Sở Tiểu Ca, đã thấy Niếp Lăng mặc nguyên một thân trang phục trắng tinh bước vào Sở gia.

“Hỉ Ca, chào buổi sáng!” – Niếp Lăng vừa thấy Hỉ Ca liền mỉm cười chào hỏi.

“Chào buổi sáng! Ông nội đang luyện công ở trong phòng.” – Hỉ Ca mỉm cười đáp lại. Đạo này Niếp Lăng thường xuyên đến Sở gia chơi. Con người anh ta không tồi, cho nên mối quan hệ giữa hai người vẫn rất vui vẻ thoải mái.

“Hôm nay về nhà, thu thập đồ đạc xong, ăn điểm tâm rồi hắn đi.” – Sở Tiểu Ca vừa nói vừa bước vào phòng khách, nhìn thấy bao tải trên tay chị hai, cậu lập tức đi lùi trở ra. Cái bao tải đó không phải là đưa cho cậu vắc xuống núi chứ? Có thể đè chết người đó!!!!

“Thật đúng lúc. Vậy chúng ta cùng xuống núi đi. Anh có thể cho hai người đi kè.” – Niếp Lăng nháy mắt nói.

Hỉ Ca nghĩ nghĩ, gọi điện cho cha mẹ đúng là hơi phiền toái, thế là cô gật đầu đồng ý. Ăn điểm tâm xong, Sở ông nội vốn định chạy đi lôi kéo Niếp Lăng chơi cờ, không ngờ lại bị Sở bà nội nhéo một cái, thế là ông á khẩu không dám nói gì nữa.

Niếp Lăng vừa xách bao to bao nhỏ, cùng với Sở Tiểu Ca và Hỉ Ca đi rồi, Sở ông nội mới meo meo hỏi: – “Bà xã~ làm sao lại nhéo tôi?!”

“Cậu ta không phải đến thăm ông, ông kích động cái gì chứ!” – người sáng suốt nhìn vào liền biết, Niếp Lăng khẳng định đến đây vì Hỉ Ca. Haiz... rốt cuộc cháu gái của mình cũng có người theo đuổi!

Sở bà nội rất có cảm tình với Niếp Lăng. Bà thật hài lòng với mắt nhìn người của Sở ông nội. Chính là không biết cháu gái của bà thì sao? Tiểu tử đó nếu không quỳ xuống ngỏ lời một cách thẳng thắn, không

rõ cháu gái của bà có nhìn ra được tâm ý của cậu ta hay không? Sự thật thì sự lo lắng của Sở bà nội là có nguyên do. Hỉ Ca vốn không thích nam nhân, cho nên độ miễn cảm với vấn đề này cực kỳ thấp, nếu không muốn nói là trì độn. Cô từ đầu đến cuối đều không nhìn ra tâm tư của Niếp Lãng!

Ba người một đường nói cười, rất nhanh đã xuống tới chân núi. Xe của Niếp Lãng là một chiếc Ferrari màu bạc. Hỉ Ca đối với loại đồ chơi này hoàn toàn mù tịt, chỉ nghe nói mỗi một linh kiện của chiếc xe đều có giá cao ngất ngưỡng. Mặc dù Sở Tiểu Ca cũng sở hữu một chiếc Ferrari, nhưng cô lại chưa từng ngồi qua.

Nam nhân tụ vào một chỗ, không phải bàn về nữ nhân thì chính là bàn về xe cộ. Hỉ Ca đối với vấn đề này chẳng có hứng thú, thế là cô một người ngồi ở ghế sau, ngẩn người nhìn phong cảnh ngoài cửa kính. Niếp Lãng tán gẫu vài ba câu cùng Sở Tiểu Ca, sau đó liền bị Hỉ Ca hấp dẫn, chính là nghĩ muốn nói chuyện với cô lại không biết phải nói gì.

Hỉ Ca không giống những người con gái mà hắn quen trước đây. Bọn họ đa phần là những cô gái sôi động và xinh đẹp. Hắn vẫn nghĩ bản thân thích loại con gái như vậy. Nhưng cứ quen biết một đoạn thời gian, vì những nguyên nhân khác nhau, hắn sẽ chia tay họ.

Nói thật, lần đầu gặp Hỉ Ca, hắn không mấy thích cô. Niếp Lãng không thích những cô gái quá trầm tĩnh, cảm giác họ rất khó ở chung. Hỉ Ca cực kỳ xinh đẹp, điều này không cần bàn cãi. Lần đầu tiên nhìn thấy cô, hắn cũng nhin không được kinh diễm một phen. Nhưng ở chung một đoạn thời gian, Niếp Lãng bắt đầu hiểu biết về Hỉ Ca. Đầu tiên là cô rất ít nói. Thứ hai là cô luôn bảo trì khoảng cách với tất cả mọi người. Thứ ba là ánh mắt của cô luôn rất bình tĩnh. Theo lý thuyết, nữ nhân nhìn thấy hắn, cho dù không đổ mắt e thẹn thì cũng sẽ có một chút mộng xuân. Niếp Lãng rất tin tưởng vào sức hấp dẫn của bản thân. Đáng tiếc, Hỉ Ca ngay cả liếc mắt nhìn hắn cũng không thêm liếc một cái. Có lẽ, ban đầu là do không phục, nhưng dần dần Niếp Lãng nhin không được muốn tiến gần Hỉ Ca, muốn biết cô nghĩ gì, muốn biết cô thích gì...

Đến lúc này mà hắn còn chưa nhận ra bản thân thích Hỉ Ca, hắn nên đập đầu vào khối đậu hủ mà chết đi. Đáng tiếc, thái độ biểu hiện của hắn rõ ràng như vậy, Hỉ Ca lại giống như cái gì cũng không nhìn thấy!! Cô rốt cuộc là không thích hắn? Hay là không cảm nhận được tình cảm của hắn đây? Niếp Lãng thật sâu thở dài.

Nhìn Niếp Lãng cứ lâu lâu lại liếc vào kính chiếu hậu để ngắm chị hai, Sở Tiểu Ca hí mắt cười, một bộ dáng “đang xem kịch vui”. Gần đây hoa đào của chị hai hình như hơi nhiều a. Anh họ vừa biến mất, lại xuất hiện Niếp Lãng. Đương nhiên còn phải tính cả anh chàng bên trong trò chơi nữa. Thoạt nhìn, chị hai hình như thích Thất Tử. Không biết hai người bọn họ đã hòa hợp trở lại chưa? Một cậu còn phản bội Chị hai, trở thành gian tế, bán tin tức cho Thất Tử, bằng không Niếp Lãng lại nhân cơ hội này mà chen chân vào a.

Ban đầu Hỉ Ca cũng không có cảm giác gì, bất quá cứ bị người nhìn lén suốt như vậy, người trở như đá cũng sẽ biết nhột nha. Hỉ Ca vừa định quay đầu, đột nhiên một bóng dáng quen thuộc xuất hiện ngoài cửa kính xe. Thật ra không phải là người quen, mới gặp mặt vài lần mà thôi, nhưng người này đã để lại ấn tượng sâu sắc trong trí óc của cô. Người kia mặc một thân tây trang màu trắng. Đứng ở giữa biển người không thể nói là nổi bật. Cổ tình Hỉ Ca vừa liếc mắt liền nhận ra hắn. Trên tay hắn... là vắt mì sao? Tên kia đang cầm thức ăn ư?

Hỉ Ca ghé mặt sát vào cửa kính, muốn nhìn cho kỹ, đáng tiếc tốc độ xe quá nhanh, nhoáng một cái đã mất hút. Thật không biết A Thất có hay không nhìn thấy vẻ ngẩn người của Hỉ Ca khi nhìn thấy hai vắt mì trên tay hắn?!

“Chị, nhìn thấy người quen sao?” – phản ứng khoa trương của Hỉ Ca khiến Sở Tiểu Ca tò mò.

“Ừm... không hẳn là quen...” – vừa dứt lời, di động đã truyền tới tín hiệu có tin nhắn. Đọc xong tin nhắn, Hỉ Ca thật không biết nên có biểu tình gì mới đúng.

Tin nhắn viết: mì thịt bò, bỏ thịt vào trước hay bỏ mì vào trước?

Hắn thật sự đặt một câu nghi vấn, có cả dấu hỏi ở cuối câu!!!! Hỉ Ca đoán, trên tay A Thất đúng thật là mì vắt.

Mì ư? Cô có biết nấu đâu. Hỉ Ca tùy tay phát qua một tin nhắn. Đầu bên kia, A Thất đọc tin nhắn xong, mỉm cười cầm vắt mì và túi thịt bò đi về nhà. Nửa giờ sau, khi Hỉ Ca về gần đến nhà, tin nhắn lại nhá lên.

... mì đã chín rực, vì cái gì thịt bò còn cứng ngắt...

Lúc này đây, A Thất đang mặc tạp dề, đứng trong nhà bếp, cầm một đôi đũa khuấy a khuấy vào nồi mì đang sôi trên bếp, vẻ mặt đầy nghi hoặc. Thôi quên đi, xem như ăn cháo mì vậy... thịt bò còn cứng chút nhưng vẫn bỏ vào bụng được. Haiz... đây chính là bi kịch của kẻ độc thân.

Ai mà biết chứ? Hỉ Ca bĩu môi, cô là vô tội được chưa. Gửi qua một khuôn mặt cười cực kỳ vô tội, Hỉ Ca nhún vai ném điện thoại qua một bên.

Đến nhà.

Có nên mời Niếp Lãng lên lầu hay không? Hỉ Ca cứ phân vân mãi. Còn chưa đợi cô suy nghĩ xong, Sở Tiểu Ca đã mở lời trước. Niếp Lãng muốn lên chơi, đáng tiếc hẳn còn phải đi làm, cho dù là ông chủ thì cũng không thể tùy tiện đi trễ nha, đành tiếc nuối hẹn với Hỉ Ca vào lần sau.

Sở Tiểu Ca tuy muốn xem kịch vui nhưng cậu là người biết chừng mực. Niếp Lãng từ chối rồi là cậu cũng im luôn, không câu kéo.

Bình thường luôn có người đến quét dọn nhà cửa, cho nên dù không có người ở, nhà cửa vẫn sạch sẽ gọn gàng, không hề có chướng khí, chính là hơi có vẻ yên ắng quá thôi. Đại khái do Quan Tả không có ở nhà, cả căn nhà rộng chỉ có bóng dáng hai chị em, cảm giác hơi vắng vẻ.

Hai người thu thập đồ đạc này nọ, làm xong cũng đã giữa trưa, bụng bắt đầu kêu réo.

“Chị hai, em đói quá!” – Sở Tiểu Ca từ phòng tắm bước ra. Đừng nghĩ cậu còn nhỏ tuổi, dáng người rất không tồi a. Da đen thêm một tí là hoàn hảo.

“Chị cũng đói!” – Hỉ Ca hết hơi nói. Cô cũng vừa tắm xong, nằm ngửa trên sofa, tóc xõa tung kéo dài xuống đất.

Hai người nhìn nhau suốt 5 phút, mắt đấu mắt, rốt cuộc Sở Tiểu Ca nhận thua. Đây không có biện pháp, mắt Sở Tiểu Ca không to bằng Hỉ Ca, lực sát thương không đủ lớn.

“Chị muốn ăn món gì?”

“Tôm hùm...”

Nhà hàng làm món tôm hùm ngon nhất cách đây khoảng nửa giờ lái xe. Vì ăn, cô có thể nhịn đói trong nửa tiếng. Thế là, đáng thương Sở Tiểu Ca, còn chưa kịp nghỉ ngơi đã phải bốn ba lái xe đi xa.

“Chị hai, hình như có người theo dõi chúng ta...” – lái xe không bao lâu, Sở Tiểu Ca liền phát hiện có xe đang theo đuôi bọn họ. Hẳn cắt đuôi một chiếc, lại thấy một chiếc khác xuất hiện.

“Cướp bóc sao?” – Hỉ Ca quay đầu nhìn chiếc xe Porsche màu đen đang chạy ở phía sau, híp mắt trầm ngâm.

Loại việc này, Hỉ Ca gặp từ nhỏ cho tới lớn, chẳng phải chuyện xa lạ, nên cảm giác gì cũng đều không có.

“Không giống. Thoạt nhìn bọn họ là đang quan sát chúng ta.” – Sở Tiểu Ca nhìn vào kính chiếu hậu, không thêm phóng nhanh nữa. Thật không biết có bao nhiêu chiếc xe theo đuôi bọn họ đây, cứ cắt được một chiếc lại có một chiếc xuất hiện, làm sao cũng cắt đuôi không hết.

Theo lẽ thường, người đến tìm chị em bọn họ gây phiền toái đảm bảo không phải là sát thủ. Sở lão cha làm việc rất cứng rắn nhưng chưa từng bức ai vào cửa tử. Còn không nữa, nếu Sở lão cha thật sự muốn đối phó một người, tuyệt đối sẽ không để cho người đó có cơ hội tìm đến Hỉ Ca và Sở Tiểu Ca.

Cho nên, dù bị người theo dõi, Sở Tiểu Ca vẫn không sợ hãi. Bắn vào kính nghiệm của cậu, hai người hiện giờ vẫn an toàn. Khi Sở Tiểu Ca cho xe đi chậm lại, người ngồi bên trong chiếc xe phía sau lộ vẻ mặt khó hiểu.

“Vinh quang gia, bọn họ là có ý gì?”

“Tiếp tục đi theo.” – vị trung niên ngồi ở vị trí phó lái, mặc một bộ tây trang màu đen, thần sắc điềm đạm, đôi mắt nhìn theo chiếc xe phía trước, bình tĩnh ra lệnh.

“Tuân lệnh.” – lái xe trả lời, thầm nghĩ, Vinh quân gia trừ bỏ đối với thiếu gia còn tỏ ra ôn hòa một chút, đối với bất luận kẻ nào khác đều trưng ra bộ mặt lạnh băng. Chủ tớ họ đúng là giống nhau, đều dọa người. Thật không biết thiếu gia phát điên cái gì, tự nhiên phái bọn hắn đi giám thị một cô gái. Bọn hắn giết người phóng hỏa đều đã làm qua, chính là cái việc đi rình người khác này... không phải là rất vũ nhục chức nghiệp của bọn hắn quá hay sao!! Cũng không có biện pháp, chính thiếu gia ra lệnh, ai dám không nghe theo. Lái xe thở dài một hơi, tiếp tục theo đuôi chiếc xe phía trước.

Sở Tiểu Ca lái xe hơn nửa giờ, chiếc Porsche phía sau theo đuôi họ cũng đúng nửa giờ. Lúc hai chị em tiến vào nhà hàng, chiếc xe Porsche cũng dừng ngay cửa. Đáng tiếc, người trong xe không bước xuống, kính xe lại đen thui, căn bản họ không nhìn được ai đang ngồi bên trong.

Nếu đối phương không có ý tứ tổn thương đến họ, Hỉ Ca liền ngó lơ luôn. Cô kéo Sở Tiểu Ca đi vào. Thông thường, muốn ăn ngon không nhất thiết phải tìm đến đại tửu lâu (nhà hàng lớn). Nhà hàng này chỉ là loại nhỏ, trên lầu tổng cộng chỉ có 8 bao gian (phòng ăn riêng). Hai chị em đến đúng ngay giờ cơm trưa, khách khứa khá là đông. Bọn họ phải ngồi đợi một hồi mới có bàn trống. Mặc dù là bàn ở dưới lầu, phải ngồi chen chúc, nhưng Hỉ Ca không để ý nhiều như vậy, có ăn là tốt rồi.

Sở Tiểu Ca vừa chạy đi chọn món ăn, ngoài cửa đột nhiên đi vào một người trung niên. Người trung niên có thần sắc lạnh lùng, mặc một thân tây trang phẳng phiu, rất không ăn nhập với không khí của quán. Hỉ Ca vừa nhìn thấy ông ta liền biết người này không phải đến ăn cơm.

Quả nhiên, ông ta không phải đến ăn cơm, mà là đến tìm người, hơn nữa, người ông ta tìm chính là cô. Hỉ Ca ngồi trên một chiếc ghế hơi bần, nhũn mảy, chờ người ngồi trước mặt mở lời.

“Xin chào, Sở tiểu thư!” – âm thanh không nặng không nhẹ nhưng cũng không thể hiện một tia tình cảm nào, khiến người nghe có cảm giác như đang nói chuyện với một cái máy.

“Tìm tôi có việc sao?”

“Thiếu gia nhà tôi có lễ vật muốn đưa cho Sở tiểu thư.” – ông ta mở lòng bàn tay ra, bên trên có một chiếc hộp nhưng màu đen tuyền.

“Thiếu gia nhà ông?” – Hỉ Ca có chút đơ. Thiếu gia nhà ông là ai mới được a???

“Đúng vậy, thỉnh tiểu thư thu nhận.” – Ông ta mở nắp hộp. Bên trong là một thủ trạc màu bạc được trang trí thập phần tinh tế.

Món đồ này cô đã đánh mất năm 18 tuổi, tìm mãi cũng không thấy. Đây là quà sinh nhật năm cô 8 tuổi của Sở mụ mụ tặng cho. Thật ra thủ trạc có một đôi. Cái vòng kia nằm trong tay Sở Tiểu Ca.

Đồ trang sức duy nhất mà Hỉ Ca thích đeo chính là vòng tay – vòng tay màu bạc. Cho nên ngày xưa, lúc đánh mất món đồ này, cô còn lằng lộn khóc lóc một trận.

90. Chương 90: Bản Sao Cá Nhân

“Thay tôi cảm tạ thiếu gia nhà ông. Tạm biệt, không tiễn.”

Nếu là đồ vật của mình, không có lý gì lại không nhận về, chẳng qua, cô cũng không nghĩ sẽ cảm tạ ân tình của họ. Về phần thiếu gia nhà ông ta là người phương nào, Hỉ Ca một chút cũng không có hứng thú muốn biết. Hơn nữa, người đàn ông này mang đến cho cô cảm giác nguy hiểm, không nên theo chân bọn họ có quan hệ thì hơn.

Đối với thái độ “nhận đồ xong đuổi người lập tức” của Hỉ Ca, vị trung niên kia hiển nhiên không đoán trước được, nhưng ông ta chỉ sửng sốt một giây, sau đó liền khôi phục biểu tình bình thường.

“Nếu đã vậy, tôi đây không quấy rầy Sở Tiểu thư nữa.”

Từ lúc ông ta xuất hiện đến lúc biến mất, thời gian không quá 2 phút. Hỉ Ca nâng tay lên, quan sát cái vòng tay, sau đó ném nó ra ngoài cửa sổ. Cô tuyệt đối không bao giờ giữ lại đồ vật không rõ lai lịch!!

“Vinh quang gia.”

“Làm sao?”

“Tín hiệu nghe trộm đã mất.”

“Ừ... gọi người về đi. Không hổ là con gái của Sở Nhâm, quả nhiên cẩn thận.” – vị trung niên nhẹ giọng phân phó.

Sau khi Hỉ Ca và Sở Tiểu Ca ăn cơm xong, chiếc xe vẫn theo đuôi bọn họ rồi cuộc biến mất. Sở Tiểu Ca nhàm chán than thở một câu rồi cũng im.

Về đến nhà, Hỉ Ca định ngủ trưa một lát, không ngờ nhận được điện thoại của Niếp Lăng. Cô vẫn cho rằng bản thân là loại người trầm mặc, không thích trò chuyện tiếp xúc với ai. Nếu cùng bạn nam ngồi chung một chỗ, cô sẽ mau chóng nhàm chán. Vậy mà, cùng Niếp Lăng trò chuyện lại không như vậy. Hai người nói linh tinh, về bạn nữ rất đáng ghét của thời phổ thông, về chuyện cô ghét ăn cà rốt, về blablabla... đến lúc tắt điện thoại, Hỉ Ca kinh ngạc phát hiện bọn họ vậy mà đã tán gẫu suốt 2 giờ đồng hồ. Thật khó mà tưởng tượng được!!

Buông điện thoại xuống, Hỉ Ca giật mình nhìn thấy Sở Tiểu Ca đang u ám đứng ngay tại cửa, hai mắt vô hồn nhìn chằm chằm cô. Mém chút Hỉ Ca tưởng xác chết trôi dạt!

“Em làm sao?”

“Em đói bụng!” – đại khái bao tử của Sở Tiểu Ca làm việc rất có năng suất, cứ đến đúng giờ cơm là nó sẽ kêu réo!

Hồi trưa, Sở Tiểu Ca đã một mình ăn hết một chậu tôm hùm, hiện tại đã than đói rồi... Hỉ Ca nằm trên giường, trừng mắt nhìn, không biết phải nói gì luôn. Sau đó, cô bình tĩnh leo xuống giường. Bởi vì, cô cũng thấy đói.

“Chị, tối nay ăn gì?” – Sở Tiểu Ca vẻ mặt chờ mong hỏi.

“Mì gói.”

“Loại thực phẩm không dinh dưỡng này đã bị anh họ quăng vào thùng rác hết rồi.”

“Vậy uống nước lạnh chống đói đi.” – Hỉ Ca mở tủ lạnh. Bên trong có rau dưa, hoa quả các thứ, chính là không có thức ăn nhanh.

Cuối cùng, Sở Tiểu Ca phải gọi điện thoại kêu cơm ở ngoài. Không có Quan Tả ở nhà, chị em hai người đã trở lại chuỗi ngày đói khát như xưa. Đối với Hỉ Ca mà nói, như vậy cũng không có gì là không tốt. Ăn uống cấp tốc, trời nhanh tối lắm, rồi cuộc đến giờ thượng trò chơi. Sở Tiểu Ca đã sớm tót về phòng rồi. Hỉ Ca leo lên giường, đội mũ giáp, chậm rãi nhắm mắt.

Tiến vào trò chơi.

Trời mờ mờ sáng. Thất Tử còn chưa lên. Hỉ Ca đành phải tự mình đi làm nhiệm vụ.

Mới bắt đầu, Hỉ Ca còn tưởng chỉ cần hái hoa là xong. Ai biết lúc cô đến hồ Lưu Quang nơi trồng tất cả các loại hoa chiêu diêu mới biết, mỗi đóa hoa đều có một bảo hộ giả, chúng sẽ tự động công kích ngoạn gia nào có ý muốn hái hoa!

Điều này có nghĩa, cô phải đánh 100 con quái nếu muốn hái 100 đóa hoa!!! Hơn nữa, hoa chiêu diêu màu trắng có xác suất hái thành công là 50%. Kết quả, Hỉ Ca ở hồ Lưu Quang bắt hoa đến lúc mặt trời xuống núi mà trong balô cũng mới có ba mươi mấy đóa hoa màu trắng thôi.

Vận khí đúng là không tốt. Trời vừa tối, tất cả hoa chiêu diều đều tự động khép cánh. Không thể hái được nữa!! Hỉ Ca giận quá, thiếu chút nữa đã quăng ra kỹ năng băng đàn. Suy nghĩ lại, sợ là đóng băng toàn bộ hồ nước thì hoa cũng sẽ bị đóng băng, cô mới nhịn xuống.

Cũng may, vùng phụ cận có không ít quái. Xem như vừa xoát quái vừa thăng cấp vậy, Hỉ Ca tự an ủi bản thân.

Buổi tối, xung quanh hồ Lưu Quang rất tĩnh lặng, trừ bỏ âm thanh phát ra kỹ năng của Hỉ Ca thì cũng chỉ có tiếng côn trùng kêu mà thôi. Xoát quái là một việc làm cực kỳ nhàm chán. Hỉ Ca ngáp lên ngáp xuống vài lần. Đang lúc cô chuẩn bị thu tay, không đánh nữa, trước mặt cô đột nhiên xuất hiện một vùng lốc xoáy màu đỏ. Vừa nhìn thấy nó, tim Hỉ Ca liền đập liên hồi.

Thịnh Thế có hai loại bản sao. Bản sao đồng đội và bản sao cá nhân. Muốn tiến vào bản sao cá nhân... phải dựa vào vận khí. Cơ bản, trong 100 người chơi mà có được một người đụng được bản sao cá nhân đã là hên lắm rồi.

Bản sao cá nhân có 7 cấp bậc, phân chia theo màu sắc cầu vồng, từ đỏ đến tím, từ 30 cấp đến 90 cấp. Loại bản sao này có phân loại mức độ hoàn thành, mức độ hoàn thành càng cao, phần thưởng càng hậu.

Trước kia, Hỉ Ca từng tiến vào bản sao cá nhân một lần. Lúc đó cô ăn may, mức độ hoàn thành chỉ có 80%, vậy mà đã được thưởng cho một thanh cổ cầm truyền kỳ bị phong ấn.

Hạ bản sao cá nhân, quan trọng nhất là phải câu thông được với NPC khởi tạo nhiệm vụ. Bởi vì từ miệng của NPC này, ngoạn gia sẽ lấy được rất nhiều tin tức hữu ích.

Thật bi ai! Hiện tại, muốn trò chuyện cùng một đứa bé, Hỉ Ca phải cực kỳ, cực kỳ nhẫn nại a. Từ trước tới giờ, cô chưa từng cùng trẻ con nói chuyện nha. Lúc Sở Tiểu Ca 8-9 tuổi, hai chị em toàn dùng chân tay đâm đá để “câu thông” thôi.

Chờ cậu bé khóc đã dờn xong, cuối cùng Hỉ Ca cũng moi được một ít thông tin. Cha mẹ của cậu bé vốn là sơn tặc. Sau, họ muốn hoàn lương nên vụng trộm chạy xuống núi, không ngờ lại bị bắt trở về, bị đánh đập, bị bắt nhốt, bởi vì họ đã trộm mất bảo bối của sơn tặc đầu lĩnh. Nhiệm vụ của Hỉ Ca là giúp đỡ cậu bé cứu cha mẹ.

Vốn Hỉ Ca còn tưởng hai người phải lội bộ một đoạn đường mới đến được sơn trại của bọn sơn tặc. Ai biết, Hỉ Ca vừa mở cửa phòng liền kinh hoàng phát hiện, bên ngoài cửa, tất cả đều là hồng danh sơn tặc!!

Phanh! (tiếng đóng cửa)

Cũng may bọn chúng không chú ý tới cô, nếu không đã bị quần ẩu mà chết rồi. Hỉ Ca phát hiện, huyết lượng của bọn sơn tặc cao hơn quái 38 cấp. Tính ra, mỗi tên sơn tặc là một tiểu tinh anh quái. Hỉ Ca còn nhìn thấy một vài tên có tướng tá cao lớn hơn bình thường, phỏng chừng là đội trưởng sơn tặc. Một người không thể nào đối phó nổi với chừng ấy quái. Đây là bản sao cá nhân, hệ thống không thể nào thiết lập một cái nhiệm vụ không thể hoàn thành nha.

Hỉ Ca mở hé cửa, bắt đầu quan sát động tĩnh. Cứ mỗi nửa tiếng, thủ vệ đứng ngoài cửa sẽ đi tuần tra một vòng, thời gian đại khái là 30 giây, khoảng cách không xa, vừa ra khỏi phạm vi cừu hận mà thôi. Cho nên, nếu Hỉ Ca muốn từ trong phòng này chạy ra ngoài, cô phải tính toán cực kỳ chính xác. Bằng không, kết cục của cô là bị quần ẩu. Vận khí của Hỉ Ca đúng là không tồi. Lúc cô từ trong phòng chạy vụt ra, chỉ kinh động một tên tiểu lâu la. Đại khái cừu hận không đủ mạnh để lôi kéo mấy tên cường đạo khác. Giết một tên lâu la, được một ít kinh nghiệm. Nói không phải chứ, kinh nghiệm cấp cho thật chẳng khác nào cọng lông (ít ỏi). Điều này chứng minh, lúc hạ bản sao, không nên dựa vào chuyện đánh quái để lấy kinh nghiệm a.

Dựa theo chỉ dẫn của cậu bé con, ra cửa quẹo trái, đi 50 thước liền thấy lán trại chính, chỗ này có người tuần tra, cha mẹ của cậu bé bị nhốt ở đây. Dọc đường đi, Hỉ Ca giết thêm vài tên tiểu lâu la, thật dễ dàng tiến tới lán trại chính. Nơi này có hơn 20 gian phòng, thật không biết sơn tặc thì cần nhiều phòng ngủ như vậy để làm gì chứ!!!! Hỉ Ca chỉ có thể bấm bụng đi dò xét từng gian. Đến gian thứ 18, cô nhìn thấy một đôi phu phụ. Nam nhân có vẻ mặt rất hung ác, thoạt nhìn không giống cha đẻ của cậu bé kia.

Hỉ Ca không có nhanh nhẩu xông vào phòng ngay, cô đứng bên ngoài cửa sổ... nghe trộm. Nguyên lai, người đàn bà này là nữ nhân của sơn tặc đầu lĩnh. Hai người bọn họ nghe đồn phụ thân của cậu bé có bảo bối gì đó, vì muốn chiếm đoạt bảo bối nên bà ta mới đi quyến rũ phụ thân của cậu bé. Cả gia đình bị bắt trở về núi, chính là vì bà ta đã chiếm được bảo bối vào tay.

Hỉ Ca vừa nghe xong câu chuyện, tiếng hệ thống chợt vang lên: bạn đã khám phá ra chân tướng sự việc, nhiệm vụ hoàn thành 40%. Sau đó, Hỉ Ca lộn ngược trở về, trình bày chân tướng cho cậu bé con. Kế tiếp, Hỉ Ca nhận được nhiệm vụ, tìm kiếm tông tích của phụ thân. Đáng tiếc, cô chỉ tìm được cái đầu lâu của ông ta. Bất hạnh hơn nữa là, trong quá trình tìm kiếm, Hỉ Ca không cẩn thận bị một tên tiểu đội trưởng nhìn trúng, thế là bị hơn 10 tên cường đạo rượt chạy.

Cũng may, cô có thể nhốt bọn cường đạo bên ngoài cửa phòng, chỉ cần chữa một khe hở, dùng kỹ năng băng trụ là có thể giết bọn chúng. Kinh nghiệm thường cho chẳng nhiều nặng gì. Có điều, sau khi giết chết tiểu đội trưởng, lại bạo ra một cái hộ thủ (bảo vệ tay). Đây là hộ thủ 38 cấp, màu lam, của thuật sĩ. Đối với Hỉ Ca mà nói, loại hộ thủ này không phải là hàng thượng phẩm. Nhưng nó có một ưu điểm khiến cô sáng mắt, đó là, nó không có yêu cầu về lực lượng.

Này chính là trang bị làm riêng cho cô a~~ Ngoạn trò chơi lâu như vậy, đây là lần đầu tiên cô có thể mặc vào trang phục như người ta nha~ Hỉ Ca đưa tay sờ hộ thủ màu lam đeo trên tay, tâm tình thật kích động.

91. Chương 91: Băng Tinh Tàn Phiến

Vốn dĩ, Hỉ Ca không có hứng thú với bọn cường đạo, hiện tại, bọn chúng trong mắt cô đã trở thành bảo bối. Tuy nhiên, chỉ có tiểu đội trưởng mới bạo ra trang bị, mà lỗi kéo cừu hận của một tiểu đội trưởng sẽ dẫn theo 10 tên tiểu lâu la. Lúc này, là Hỉ Ca may mắn, khoảng cách với căn phòng đủ gần cho nên cô mới giữ được cừu hận. Đưa mắt nhìn ra, các tên tiểu đội trưởng khác đều đứng ở xa, tốc độ của chúng lại nhanh, một lần quảng băng đồng thuật chỉ có thể đón trụ 6 tên. Phạm một sai lầm nhỏ, cái đầu của cô liền không thể giữ.

Rối rắm đi qua đi lại trong phòng suy nghĩ hết nửa ngày, Hỉ Ca cuối cùng vẫn bị sức hấp dẫn của trang bị làm mờ mắt. Cô không cam lòng a! Hỉ Ca đi ra ngoài dạo một vòng quan sát địa hình, phát hiện ra sơn trại này cũng không quá lớn. Khu phòng ốc chính của sơn trại là chỗ này. Phía trước là phòng của đầu lĩnh, rất ít lâu la tuần tra. Hỉ Ca tính toán rồi, nếu cô muốn đánh trang bị, vậy thì phải quảng khỏi đầu cái nhiệm vụ báo thù của cậu bé con. Hỉ Ca bước ra khỏi phòng. Hai tên lâu la đứng giữ cửa đã bị giết, trong bản sao thì quái sẽ không xuất hiện con mới khi người chơi còn chưa hoàn thành nhiệm vụ. Hỉ Ca lân la tìm một tên đội trưởng ở gần nhất, sau đó phóng một cái băng tiễn, vậy mà bị áo giáp của hắn ngăn trở, trời a!

Quả nhiên, khi đánh quái cùng cấp bậc, cái mệnh cùi bắp của cô sẽ phản chủ mà. Thuộc tính cơ bản của cô đã không thể thay đổi, Hỉ Ca chỉ có thể thu ngắn khoảng cách, hy vọng có thể bù đắp phần thiếu hụt. Lại phóng một cái băng tiễn, rốt cuộc hấp dẫn được cừu hận. Có điều, tên đội trưởng chỉ mới quay đầu, còn đang ngốc trệ chưa kịp phản ứng, 10 tên lâu la ở phía sau hắn đã cầm dùi cui hô hoán lao qua đây.

Có lẽ, bản năng chạy trốn chính là thiên phú của Hỉ Ca. Cơ bản, cô không hề suy nghĩ gì cả, vừa quảng kỹ năng xong là cô quay đầu bỏ chạy, ngay cả băng đồng thuật cũng quên không phóng ra. Đợi cho cô bình tĩnh lại, đã thấy bản thân đang đứng phía sau cánh cửa rồi!!

... Thời khắc sinh tử, bản năng sinh tồn của con người bùng phát mạnh mẽ thật nha~~

Ở trong phòng, cừu hận vẫn còn giữ nguyên. Chuyện kể tiếp liền dễ dàng nhiều lắm. Hỉ Ca chỉ cần đứng ở cạnh cửa, không ngừng phóng quần công kỹ năng. Bọn cường đạo chỉ có thể đứng bên ngoài, mắc kẹt tại chỗ, trơ mắt bị Hỉ Ca “khi dễ”. Chốc lát sau, 10 con quái cứ như vậy bị giết chết.

Đương nhiên, hiệu quả này còn phải kể tới pháp lực vô hạn của Hỉ Ca. Trong bản sao này, hệ thống thiết lập một mặc định, sau 5 giây nếu ngoạn gia không ra tay công kích thì quái tự động thoát khỏi xiềng xích

cừu hận. Bình thường, thuật sĩ tuyệt đối không có khả năng trong một thời gian ngắn phóng ra hai mươi mấy kỹ năng quần công như Hỉ Ca vậy.

Thế là, Hỉ Ca cứ dẫn từng đám từng đám quái đến ngoài cửa, sau đó trốn trong phòng, một đám lại một đám quần công kỹ năng phóng ra giết gọn bọn chúng. Đúng như cô nghĩ, mỗi tên đội trưởng sẽ bạo ra một kiện trang bị, hơn nữa là khác biệt bộ phận. Hợp lại sẽ thành một bộ trang bị đại đơn. Loại này cũng không có thuộc tính cao, chỉ là 38 cấp lam phẩm. Nói thế nào, hiện giờ ngoạn gia giết quái đều bạo ra tử phẩm trang bị rồi.

Nhưng điều khiến Hỉ Ca khoái trá là bộ trang bị đại đơn này có thuộc tính rất hoàn mỹ. Nó có 3 thuộc tính chính. Một là +5000 điểm huyết lượng, mỗi giây còn phục hồi 30 điểm huyết. Hai là +30% lực lượng. Thuộc tính thứ ba hiện giờ đang xám xịt (chưa kích hoạt). Theo lẽ thường, muốn kích hoạt thuộc tính ẩn cần dùng đến một món đồ vật gì đó. Hỉ Ca hiện giờ chưa có trong tay. Cũng theo lẽ thường, bộ trang bị tìm thấy trong bản sao thì món đồ vật đó cũng nằm trong bản sao.

Hỉ Ca đưa mắt liếc ra bên ngoài... không nhìn thấy bóng dáng tên cường đạo nào nữa, chỉ toàn là xác chết. Phóng chừng, Hỉ Ca đã tiêu diệt toàn bộ cường đạo ở khu lán trại bên ngoài rồi, chỉ còn khu lán trại bên trong.

Hỉ Ca mặc vào bộ trang bị vừa đánh được. Trường bào bên ngoài có màu lam sáng. Trang phục bên trong thì trắng tuyền, có những đường chỉ hoa văn màu ánh bạc. Tay áo không dính liền với thân áo mà được kết nối bằng những sợi vải màu bạc. Đai lưng cũng là một sợi vải bạc, cuốn quanh eo vài vòng. Ưu điểm là nó ôm lấy dáng người yếu điệu của Hỉ Ca, thoát nhìn cô có vẻ lả lướt hơn hẳn. Nếu có thể đổi luôn pháp trượng, vậy thì càng hoàn mỹ. Hỉ Ca đưa tay vuốt mái tóc màu lam, kéo kéo sửa sửa bộ trang phục đang mặc trên người, nhếch miệng cười thật hài lòng.

Sau khi mặc vào trang phục mới, huyết lượng của Hỉ Ca lập tức tăng thành một vạn điểm. Thiếu chút nữa cô đã bắn pháo hoa ăn mừng. Hiện giờ cô đã là thuật sĩ chủ lực (khi tổ đội), mặc dù so với điểm bình quân chung của thuật sĩ chủ lực thì huyết lượng của cô vẫn còn thiếu khoảng 5-6 ngàn điểm, nhưng có thể lấy công kích cao để bù vào. Ăn uống bổ sung thể lực xong, Hỉ Ca quyết định thực hiện nốt phần nhiệm vụ cuối cùng.

Hiện giờ không còn phải sợ tiểu lâu (tòa nhà nhỏ) này nữa, Hỉ Ca cứ một đường đi thẳng tới khu lán trại phía trong. Sau đó tiêu diệt sạch bọn lâu la râu ria, chạy thẳng tới phòng ngủ của tên đầu lĩnh, một cước phá cửa mà vào.

Hai người kia vậy mà còn đang ôm nhau!!! Thời gian lâu như vậy, họ không mỏi tay hả, hả?!?!

Thấy Hỉ Ca đột ngột xông vào, tên đầu lĩnh hơi sững sốt một chút rồi lập tức nhặt thanh đại đao đặt ở trên bàn hướng cô chém tới. Hỉ Ca trong lúc nhất thời không kịp phòng bị liền cứ như vậy bị chém một đao ở trên đầu vai. Máu tươi liền phụt ra. Điểm này không quan trọng. Quan trọng là một vạn điểm huyết lượng của cô liền chỉ còn lại 3 ngàn, hơn nữa cô còn trúng một cái trạng thái xé rách.

Có làm hay không a! Tên này cũng quá hung đi! Hỉ Ca vội vàng quăng ra một cái huyết tế, tự phục hồi máu cho bản thân, sau đó quay đầu bỏ chạy, cũng không quên quăng về phía sau một cái băng đồng thuật.

May mắn là cô đã tiêu diệt toàn bộ bọn lâu la bên ngoài nên không đụng phải tình trạng bị quần công. Chính là tên đầu lĩnh này có độ tránh né quá cao. Hỉ Ca phải liên tục quăng ra băng đồng thuật nếu không đã bị chém thành nhiều mảnh nhỏ rồi. Nói làm sao hẳn có đáng người khá là bệ vệ (to lớn) vậy mà chạy nhanh không thua gì Sở Tiểu Ca !

Lúc bắt đầu, huyết lượng của tên đầu lĩnh là 5 vạn điểm. Đợi đến khi huyết lượng của hắn rút xuống còn một vạn điểm, chuyện tình không thể tưởng tượng được đã xảy ra. Hắn... hắn thế nhưng biến thành viên công!!!

Trời ạ! Có cần khoa trương như vậy không a! Hỉ Ca phát hiện tên đầu lĩnh đột nhiên kích động lên, bẻ gãy thanh đao, sau đó lụm các mảnh vỡ, chuẩn bị dùng làm phi tiêu!!! Phi tiêu có thể phóng từ xa, có điều cần thời gian để đi đến đích, vừa đủ thời gian để Hỉ Ca phóng kỹ năng thêm huyết. Luống cuống chống đỡ thêm khoảng 15 phút, rốt cuộc tên đầu lĩnh cũng ngã xuống.

Hỉ Ca chạy qua đập lên thi thể của hắn. Thằng nhãi này còn nghèo hơn cả cô nữa, ngay cả một đồng bạc cũng không bạo ra!!! Nói làm sao người cũng là lão đại a... sao lại không có tiền bằng một tên tiểu lâu la dưới trướng a. Hỉ Ca hung hăng đập lên thi thể dưới đất để phát tiết bực bội.

Vẫn trốn ở phía sau, cậu bé con lúc này mới chạy ra. Trên người nó cũng toàn là máu tươi. Trên tay còn cầm một cái đầu người – chính là đầu của mẹ kế nó.

“Cảm tạ nữ hiệp đã báo thù cho phụ thân của ta. Đây là bảo vật gia truyền của nhà ta, tặng cho nữ hiệp.” – Thật ra cậu bé con nói rất nhiều lời, bất quá Hỉ Ca chỉ nghe lọt lỗ tai phần nhiệm vụ thưởng cho mà thôi.

Phần thưởng là một cái huy chương bằng bạc, bên trên có khắc đồ văn màu lam, trông giống như chữ viết. Bất quá mỗi chủng tộc (trong trò chơi) sẽ sử dụng một loại chữ viết khác nhau. Hỉ Ca đọc không ra nó nói cái gì. Vừa cầm đến huy chương, Hỉ Ca liền bị truyền tống ra khỏi bản sao. Mặc dù không được thưởng cho bất cứ điểm kinh nghiệm nào, nhưng thu hoạch không tồi a.

Lúc này tiếng hệ thống vang lên bên tai: Chúc mừng ngoạn gia hoàn thành nhiệm vụ Tàn Tuyết báo phụ cừu, độ hoàn thành 100%. Chúc mừng ngoạn gia đã hoàn thành nhiệm vụ đề cao Tàn Tuyết báo phụ cừu, độ hoàn thành 20%. Thưởng cho 50 ngàn điểm kinh nghiệm, 30 kim tệ, 2 khóa thủy hệ bảo thạch.

Chỉ hoàn thành có 20% thôi sao... Hỉ Ca ngẫm nghĩ lại, có lẽ vì cô đã giết sạch toàn bộ quái nên không nảy sinh thêm chi tiết nhiệm vụ khác. Cho nên phần thưởng cũng không hậu hĩnh cho lắm.

Thủy hệ bảo thạch chẳng đáng giá gì cả. Thật ra nó có thể bán với giá vài vạn kim. Bất quá hiện giờ Hỉ Ca chỉ để ý đến mấy loại trang bị cao cấp mà thôi. Đúng rồi, còn một phần thưởng nữa, lúc này vẫn chưa kịp đọc thông tin đã bị tống xuất khỏi bản sao, cô vẫn chưa kịp xem “bảo vật gia truyền” của cậu bé con là gì.

Đợi đến lúc xem xong, Hỉ Ca liền ngốc lảng.

Là truyền kỳ tàn phiến băng tinh!! Truyền kỳ tàn phiến là cái gì, Hỉ Ca không biết. Cô lúc trước chỉ nghe nói tới, chưa thấy qua bao giờ. Người sở hữu các mảnh tàn phiến này cũng chưa bao giờ hé lộ ra tác dụng của chúng. Cô chỉ biết một điều, duy nhất thuật sĩ mới có được mà thôi.

Hiện tại, cô đã biết.

Băng tinh đề cao bằng hệ công kích của thuật sĩ thêm 2%, còn có 20% bạo xuất băng đồng trạng thái, quan trọng nhất là nó kích hoạt thuộc tính thứ ba của bộ trang bị đại đơn! Hỉ Ca run run ôm phiến băng tinh vào trong ngực. Sau đó cô nhìn thấy trường bào của cô bắt đầu thay đổi, màu lam sắc nhạt đi, phần bên dưới còn xuất hiện một tầng băng tinh. Mỗi nơi cô đi qua sẽ lưu lại một lớp băng mỏng, sau một giây liền biến mất. Thuộc tính thứ 3 của trang phục là kỳ lân băng thuần. Khi huyết lượng rút xuống còn 1% thì sẽ có 20% gọi ra được kỳ lân băng thuần với 3 vạn điểm huyết lượng. Đúng là nghịch thiên! Đây là ý nghĩ xuất hiện trong đầu Hỉ Ca.

92. Chương 92: Cô Tửu Suýt Chết Đói

“Hỉ Ca, em còn đang làm nhiệm vụ sao?” – Ngay lúc Hỉ Ca đang ngăn người ngấm nghĩa một thân trạng bị mới toanh của cô thì nhận được thông tấn khí của Thất Tử.

“Phải, làm sao vậy?” – thoát nhìn thì mối quan hệ giữa hai người đã tốt lên, nhưng vẫn có một số việc rất khó nói thành lời. Chung quy, trong lòng cô vẫn lưu lại một vết nứt. Khoảng cách giữa hai người... trong lúc đó cứ như vậy mà dần cách xa.

Cho dù cảm thấy mất mát một chút, nhưng cô nghĩ đây không hẳn là chuyện xấu. Dù sao họ chưa hiểu biết đủ về đối phương. Chính xác là Thất Tử không nghĩ đến chuyện để Hỉ Ca hiểu biết hắn. Là hắn lựa chọn như thế, Hỉ Ca chỉ đơn giản là đón nhận. Cứ tiếp tục thế này, hoặc là đến được với nhau, hoặc là càng lúc càng rời xa, ai biết chuyện mai sau cơ chứ.

“Hồng danh của em đã tẩy xong rồi sao?”

“Đúng vậy.” – ở trong bản sao đánh không ít quái, vừa lúc tẩy sạch hồng danh, Hỉ Ca rốt cuộc có thể quang minh chính đại trở về thành. Chẳng qua cô còn chưa làm xong nhiệm vụ nên vẫn nán lại đây.

“Có thể giúp anh một chuyện không?”

“Được.”

“Trở về thành tìm Cát Tường, nói tên đó chuẩn bị một số thứ cho anh.”

“Ừm? Là vật gì vậy?” – muốn nhờ Cát Tường, không phải chỉ cần nhắn tin hay sao... làm sao phải nhờ đến cô chạy một chuyến về thành? Hỉ Ca có chút nghi hoặc, không biết Thất Tử đây là có ý gì.

“Em gặp hắn thì sẽ biết. Có thể nhanh một chút không.” – Nói xong lời này, Thất Tử trực tiếp ngắt tiếng.

Hỉ Ca một đầu mờ mịt. Hiện tại trời đang tối. Nhiệm vụ của cô đợi đến sáng mới có thể làm tiếp. Hỉ Ca nghĩ nghĩ, cởi bỏ trang bị, dẫn một đồng quái tới, để cho chúng miễn phí tiễn cô về thành.

Bởi vì lần trước cô đột nhiên ra đi không một lời từ giả, hiện giờ Hỉ Ca không thể nào trực tiếp chạy tới gặp mặt người ta, cho nên cô trước hết nhắn tin cho Sở Tiểu Ca. Vừa lúc Sở Tiểu Ca đang ngồi uống rượu với bọn Cát Tường ở tửu lâu. Nghe nói Hỉ Ca đã trở lại, còn chưa đợi cô trình bày giải thích lý do lý trấu này nọ, 4 tên nam nhân đã vội vàng xách môn chạy qua đón.

Nhìn thấy Hỉ Ca, tên kích động nhất lại là Cát Tường Như Ý. Hắn từ xa nhìn thấy cô liền đưa tay móc trong balô ra ra một thứ, đợi Hỉ Ca đến trước mặt liền trực tiếp ném vào tay cô.

... Quả nhiên đủ nhiệt tình a~

“Còn có của ta nữa, Hỉ Ca, này đây đưa người.” – Mặc Phi cũng không cam lòng yếu thế, cũng lôi ra một thứ đưa cho Hỉ Ca.

Là 2 trương chú đồ (bản vẽ). Nếu quảng lên sàn bán đấu giá, đảm bảo giá một cái không dưới vài ngàn kim. Bọn họ thật giàu.

Mặc Phi đưa cho Hỉ Ca một cái chú đồ của ám kim cự kiếm. Còn Cát Tường là bản vẽ chế tạo yên cương. Mặc dù bản vẽ này chỉ có thể chế ra lam phẩm yên cương, không tính là hàng cao cấp, nhưng nó có thể gia tăng 5% tốc độ của mã kỵ, tuyệt đối là hàng tốt. Hơn nữa, yên cương có thể sản xuất với số lượng không giới hạn. Đây là một cách kiếm tiền rất tốt a~ Mã kỵ luôn là lựa chọn số một của người chơi. Sản xuất yên cương để bán sẽ không bao giờ sợ lỗ vốn vì lúc nào cũng có người chịu bỏ tiền ra mua.

Hỉ Ca vốn không định nhận tặng phẩm của hai người họ, dù sao tình hình hiện tại vẫn còn hơi xấu hổ. Nhưng cô không biểu hiện sự bối rối ra ngoài. Còn chưa đợi Hỉ Ca cự tuyệt, Tư Văn đã mở miệng nói trước. Ý tứ của họ là nhờ Hỉ Ca rèn một thanh cự kiếm cho Mặc Phi và làm 10 cái yên cương.

Cho dù như vậy, Hỉ Ca vẫn chiếm tiện nghi. Bất quá trong lòng cô đã bớt áy náy.

Tài liệu rèn yên cương thì dễ tìm, đại khái mỗi bộ tốn chừng 200 kim tệ mua vật liệu là xong. Tài liệu để rèn thanh cự kiếm thì khó tìm hơn một chút, nói làm sao nó cũng là cự kiếm 43 cấp. Trong đó có một loại tài liệu khá quý hiếm, là Liêu Dong Thạch. Trừ bỏ cái này, những tài liệu khác đều có thể mua/kiếm được.

Học xong 2 bản chú đồ, Hỉ Ca mới cùng Cát Tường nhắc tới chuyện của Thất Tử. Không ngờ Cát Tường một đầu mờ mịt, chẳng biết ý tứ của Thất Tử là sao luôn. Sau đó, bọn họ tiến vào Cát Tường tửu lâu, vừa lúc nghe được nhóm người Đoạn Lang Minh tán gẫu, Hỉ Ca lúc này mới đoán ra lý do vì sao Thất Tử lại kêu cô vội vã về thành. Bọn người kia là theo lệnh của Thiên Lang, muốn tiến vào Thủy Lâm đầm lầy để giết chết một nữ nhân. Nếu Hỉ Ca đoán không sai, nữ nhân trong miệng họ nói chính là cô. Dù sao ở Thủy Lâm đầm lầy đánh quái thời gian lâu như vậy, Hỉ Ca chưa từng gặp qua người thứ hai nào. Kỳ quái chính là, Thiên Lang đã nói sẽ không truy cứu nữa, vì sao đột nhiên lại thay đổi chủ ý?

Cô còn chưa tìm hần tính số, không ngờ hần lại mò tới tìm cô. Ngẫm nghĩ, hẳn là Thiên Lang đã đụng độ với Thất Tử đi?! Lại nhớ tới cái hồng danh sắp chuyển sang hắc danh trên đầu Thất Tử, Hỉ Ca thật lòng hy vọng Thất Tử đừng có nổi nóng, lấy cứng chọi cứng với bọn người Thiên Lang. So sánh số lượng hai bên, hậu quả của Thất Tử đương nhiên sẽ thê thảm hơn cả cô a~

Hỉ Ca cố gắng liên lạc với Thất Tử nhưng không cách nào câu thông.

Theo lời Cát Tường nói, khi đi đến Thủy Lâm đầm lầy, Thất Tử còn chưa bị hồng danh. Vậy nghĩa là sau khi vào đầm lầy, Thất Tử mới giết người nhiều như vậy. Hắn chỉ vừa đặt chân tới Đông Châu Xích Hỏa, cho dù trước đây có chút thù địch với Niếp Lăng, cũng không thể bị phát hiện hành tung sớm như vậy. Cho nên, giải thích duy nhất là... Thất Tử giết người đều vì cô?!

Nói trong lòng Hỉ Ca không lo lắng là giả. Vì cái gì tên nam nhân này không giống những người khác chứ. Nếu hắn hành xử như những người khác, cô sẽ không dẫn đo như hiện tại. Rõ ràng cô đã hạ quyết tâm cắt đứt rồi... Hỉ Ca không có biện pháp liên lạc với Thất Tử, trong lòng rối cả lên, vậy mà bọn Cát Tường chẳng tỏ vẻ gì hết. Thậm chí bọn hắn còn có tâm tình rủ Hỉ Ca lên lầu ngồi ăn cơm... Hỉ Ca lúc này mới phát hiện ra, Sở Tiểu Ca cùng bọn Cát Tường đã trở nên rất thân thuộc. Sở Tiểu Ca nói cho cô hay, hắn đã gia nhập Thứ.

Mặc dù chuyện Sở Tiểu Ca được đặt cách gia nhập Thứ một cách nhanh chóng, có một phần nguyên nhân là vì Hỉ Ca. Nhưng Sở Tiểu Ca đã dùng thực lực để chứng minh, cậu đủ tư cách đứng trong tổ chức. Hỉ Ca nhìn Sở Tiểu Ca, cảm thấy không sai biệt lắm, cô im lặng không phản đối. Sở Tiểu Ca không phải tiểu hài tử. Hơn nữa, quy củ của Thứ không quá nghiêm khắc. Bình thường, thành viên của Thứ đều tự thân hoạt động, không cần quan hệ mật thiết với tổ chức. Nghe Sở Tiểu Ca giới thiệu, Hỉ Ca mới biết Thứ không đơn giản như cô tưởng tượng. Trừ bỏ một nhóm thành viên vẫn làm việc trực tiếp dưới trướng bọn Cát Tường, Thứ còn có rất nhiều thành viên trải rộng ở tất cả các đại lục. Nhưng những người này lại không biết đến sự tồn tại của nhau. Chỉ khi đến thời khắc mấu chốt, Cát Tường mới tính đến chuyện sử dụng bọn họ. Rất có thể, hiện giờ, quân đối đầu với bọn Cát Tường cũng có thành viên của Thứ ở bên trong.

Đây chẳng khác nào đang xây dựng một binh đoàn đặc công a~ Hỉ Ca than thở trong lòng.

Ăn một bữa cơm liền mất hơn một giờ đồng hồ. Hỉ Ca nuốt không vô. Cát Tường gọi nguyên một bàn đồ ăn. Hỉ Ca lo lắng cho tình hình của Thất Tử nên ăn chẳng ngon miệng như mọi ngày.

Khuya.

Hỉ Ca ngồi một bên nhàm chán cầm cây dưa chọt chọt cái bánh trong chén, 4 tên nam nhân bên kia thì sôi nổi bàn luận cái gì mà “cô gái kia đẹp” “cô gái kia xinh”. Cô mới không theo chân bọn hắn làm “đồng chí” đâu.

“Lão đại báo tin.” – giữa lúc bọn họ đang xô bồ nói chuyện, Cát Tường đột nhiên nhảy dựng lên. Không biết là vô tình hay hữu ý, lúc hắn nói câu này thì hướng mắt nhìn Hỉ Ca.

“Báo tin gì?”

“... đem cho lão đại 2 thanh chủy thủ... à, độ bền mãi cấp.”

Giết người hoặc bị giết, độ bền của vũ khí đều sẽ bị trừ điểm. Muốn Cát Tường phái người giao chủy thủ, chỉ sợ Thất Tử còn có ý muốn chiến đấu dài dài.

“Ta đi.” – Hỉ Ca vừa nói vừa đứng lên nhưng đã bị một câu nói của Cát Tường đánh bay ý niệm.

“Lão đại nói không cho người đi.”

“...”

“...”

Hỉ Ca cùng Cát Tường chơi trò đầu mắt. Cuối cùng, vẫn là Tư Văn phân tích thiệt hơn mới làm cho Hỉ Ca gạt bỏ ý niệm. Bọn người kia đuổi giết Thất Tử là vì Hỉ Ca. Nếu bây giờ cô lộ đầu ra, đảm bảo sẽ bị sát hại. Như vậy, sự an bài của Thất Tử đã trở thành công cốc.

Rốt cuộc, là Sở Tiểu Ca đi. Cậu là thích khách, có thể ẩn thân, nếu gặp địch thủ, cậu còn có thể bỏ chạy. Bất quá nhìn bộ dáng phấn kích kia, Hỉ Ca cảm thấy được, Sở Tiểu Ca nhà cô không có cửa bỏ chạy rồi, có lẽ nó còn hận không được chuyển hồng danh sớm nữa kia. Nam nhân đúng là giống sinh vật kỳ lạ, lúc nào cũng nhiệt huyết máu lửa bùng bùng, có cơ hội để PK là đều hưng phấn nhào vào.

Sở Tiểu Ca vừa rời đi, Hỉ Ca cũng chạy qua được quán xem một chuyến. Cô Tiểu ở bên trong ngây người không biết bao lâu rồi, chẳng biết hắn còn thở hay không. Lúc cô tới nơi, nhìn thấy trước mắt một Cô Tiểu

đầu bù xu, tóc tai rối bời, mặt mày tái nhợt, hướng cô vươn tay cầu cứu.

“Người như thế nào biến thành như vậy?”

“Cho ta ăn.” – Cô Tửu nhìn thấy Hỉ Ca giống như nhìn thấy thánh mẫu, trực tiếp bổ nhào vào lòng cô.

Hỉ Ca khỏe mắt giết giết, sau đó đem toàn bộ thực phẩm trong ba lô lấy ra, mấy cái bánh nướng nửa chín nửa sống và một bình sữa không biết đã dự trữ bao lâu rồi. Cô Tửu chui ra góc sáng của được quán ngẫu nhiên ăn. Chừng 10 phút sau, hắn mới hài lòng vỗ vỗ bụng

“Rốt cuộc đã sống lại.”

Hỉ Ca trừng mắt nhìn, nửa ngày cũng không biết nói cái gì. Trong trò chơi, có thể bỏ đói cơ thể đến mức độ này, chắc chỉ có mình Cô Tửu quá. Nếu Hỉ Ca đến chậm thêm vài giờ đồng hồ, thể lực của Cô Tửu sẽ bị giảm vĩnh viễn còn 50%. Tên này vì mê chế được mà hai ngày hai đêm không ăn không ngủ. Đợi cho đến lúc hắn phát hiện thể lực không tốt thì đã không thể bước đi, thậm chí gửi tin nhắn cũng cần chỉ số thể lực nhất định, cho dù hạ tuyến sau đó quay trở lại trò chơi, tình trạng đói khát vẫn duy trì như cũ. May mắn, Hỉ Ca còn chưa hoàn toàn quên hắn.

93. Chương 93: Bảo Thạch Bị Dem Bán

Hậu quả là nghiêm trọng, bất quá Cô Tửu đã không lãng phí hai ngày thời gian này. Nhìn hắn đưa tay lấy từ trong balô ra nào là được thủy, viên thuốc, được phần với đủ màu sắc khác nhau, Hỉ Ca hai mắt liền lóe sáng. Kia đều là tiền a

~

Cô Tửu trước giờ luyện được đều không thèm đếm xỉa gì tới phí tổn, không quan tâm gì đến độ khó, chỉ cần hắn có phương thuốc trong tay, hắn nhất định sẽ tìm mọi cách để luyện ra thành phẩm. Thậm chí, lúc hắn nhầm chán, hắn có thể luyện một loại được trị giá vài vạn kim, sau đó luyện ra một viên biến dị đan được.

Hắn, tuyệt đối là một tên luyện được cuồng.

Hỉ Ca hiện giờ không có nhu cầu cần dùng thuốc. Cô Tửu chọn lựa một hồi liền đưa cho cô một viên biến dị đan được, đề cao 100% hội tâm liên tục trong 10 giây. Thời gian duy trì quá ngắn, được cái không có tác dụng phụ, vào thời khắc sinh tử sẽ là chiêu cứu mạng.

Hỉ Ca không nghĩ cô sẽ cần dùng đến nó, nhưng đây là do chính Cô Tửu tặng, cô tuyệt đối sẽ không đem bán.

Hỉ Ca còn tưởng Cô Tửu đã bế quan xong, ai ngờ hắn nói còn muốn bế quan tu luyện thêm một đoạn thời gian nữa, đem toàn bộ được phẩm vừa chế được luyện lại thêm một lần. Hơn 100 phương thuốc đó, thật không hiểu hắn sẽ luyện đến năm nào tháng nào?! Cũng may lên đến cấp đại sư thì tốc độ luyện được tăng lên rất nhiều.

Cô Tửu lôi kéo Hỉ Ca đi săn đầu giá, bảo rằng muốn mua mấy loại thảo dược gì đó.

Săn đầu giá của Đông Châu Xích Hỏa đại lục không có hoành tráng như săn đầu giá của Thôn Nguyên Bảo ở Nam Uyên đại lục. Bất quá mặt hàng bày bán lại đầy đủ hơn, nào là dược tài, quặng mỏ, thịt thà, quần áo, nói chung thượng vàng hạ cám gì cũng có.

Cô Tửu và Hỉ Ca vừa bước vào săn đầu giá liền cảm thấy không khí nơi này có gì đó không đúng. Cả săn đầu giá đông nghẹt người. Nếu là bình thường, Hỉ Ca tuyệt đối không để ý. Nhưng bọn người ở đây, toàn bộ đều là nhân vật tinh anh của Đông Châu đại lục. Chỉ cần nhìn đến trang phục và vũ khí trên người bọn họ là có thể đoán ra.

“Sao lại nhiều người như vậy?”

Cô Tửu chỉ thuận miệng hỏi một câu, ai ngờ tay thích khách đứng bên cạnh lại rất hưng phấn trả lời vấn đề đó.

“Còn không phải do Đoạn Lang Minh làm ra sao. Chẳng biết bọn họ làm thế nào lộng đến 4 khối hỏa thạch. Hiện tại, tất cả lão đại của các đại công hội của toàn đại lục đều tập trung về đây.”

Đoạn Lang Minh? Hỏa thạch? Hỉ Ca híp mắt, nếu cô đoán không sai, đó hẳn là bảo thạch của cô đi? Hỉ Ca mở giao diện ra nhìn. Quả nhiên, chúng nằm chình ình ngay trang đầu tiên.

Thật ra, đối với Hỉ Ca mà nói, hỏa thạch chẳng có tác dụng gì. Nhưng đối với ngoại gia của Xích Hỏa đại lục thì tác dụng rất lớn. Cũng giống như sau khi cô thăng lên 30 cấp, nếu trên trang phục của cô gắn thêm một viên thủy thạch, thuộc tính công kích liền tăng mạnh. Hiện tại, đại lục thông đạo đã mở ra, nếu cùng ngoại gia ở đại lục khác PK, thuộc tính công kích là yếu tố không thể xem nhẹ.

Giá tiền của 4 khối hỏa thạch đang được nâng cao, có vẻ vẫn chưa ngừng lại. Bảo thạch của cô... à không, là bảo thạch bị bạo rút từ trên người của cô, hiện giờ trở thành con vẹt để trứng vàng cho người khác. Hỉ Ca rất bình tĩnh theo dõi bảng đấu giá, không ai biết trong lòng cô đang nghĩ cái gì.

Cô Tửu đối với bảo thạch này nọ không có hứng thú. Hắn chỉ say mê luyện được. Khi hắn giết người cũng là vì muốn thí nghiệm được phẩm. Hắn là được sư, PK cái quái gì. Hơn nữa, bình thường cũng không có ai ngu dại tìm đến hắn để chịu chết cả. Phải biết rằng, cho dù là người có công kích lợi hại nhưng đối với độc được vẫn vô phương chống cự nha. Cho nên, đặc tội với Cô Tửu là chuyện tình cực kỳ bi thảm. Cô Tửu chỉ liếc mắt nhìn đám bảo thạch kia một cái, sau đó bắt đầu tìm kiếm tài liệu hắn cần. Hơn nửa giờ sau, hắn đại khái đã mua đủ, hài lòng đứng dậy, đi đến trước mặt Hỉ Ca.

“Hỉ Ca, ta mua xong rồi, ngươi còn muốn mua gì sao?”

“Không có.” – Hiện giờ giá của 4 khối hỏa thạch đã lên đến 10 vạn kim tệ. Thật khoa trương. Cũng không trách được, bởi vì hiện giờ xác suất gặp được hỏa thạch là cực thấp. Ngẫu nhiên cũng có người đánh ra nhưng không có thuộc tính cao như vậy. Lần này một lúc liền xuất hiện 4 khối, đương nhiên dẫn tới phong ba.

“Làm sao? Người thích mấy khối đá kia?” – Cô Tửu thấy Hỉ Ca nhìn chằm chằm giao diện, có chút kỳ quái hỏi.

“Đúng vậy.”

“Ta có thể cho người mượn mấy chục vạn kim tệ. Nhưng ta tính lời.” – Cô Tửu cười mỉ mỉ đề nghị.

Hỉ Ca liếc mắt. Tên này đúng là có tiền. Mở miệng liền có thể xuất ra mấy chục vạn kim tệ cho người khác mượn. Hắn cũng không sợ cô cầm tiền xong liền quýt nợ luôn a.

“Người nằm mơ đi.”

“Kháo! (tiếng chửi bậy) Thật keo kiệt. Nếu không... ta không tính lời cũng được. Người cứu ta một mạng, xem như ta nhân nhượng vậy.”

“Còn trả một nửa hả?”

“Cái gì?! một nửa?! Tuyệt đối không được!!”

Haiz!! Đầu óc thăng nhĩ này vẫn còn tỉnh táo chán. Hỉ Ca bĩu môi, xoay người đi ra ngoài.

“Người không mua nữa?”

“Ta mua làm gì?” – Bị bạo rút một lần còn chưa đủ tức hay sao a~ Còn mua lại, không phải là muốn bóp nghẹt chính mình hả? Hỉ Ca mới không ngu như vậy. Hiện tại, cô chỉ đang suy tính, làm thế nào để bọn người Đoạn Lang Minh cũng phải chịu một ít chuyện uất ức đây...

Cô đúng là dư tiền, nhưng điều đó không có nghĩa ai cũng có thể lặn bót thịt trên người cô nha. Đoạn Lang Minh không những bạo rút đồ trên người cô, còn sai người đuổi giết cô, nếu không nhờ Thất Tử ngăn cản, chỉ sợ cô đã không có biện pháp chống đỡ. Đây chính là kết đại thù a!

Khi chơi trò chơi, nếu đã dám hồng danh thì phải có đảm lược bị người đuổi giết. Đáng tiếc, Hỉ Ca không có cái đảm lược đó. Cô có thể chuyển hồng danh, nhưng cô không chịu được việc vô duyên vô cớ bị người bạo rút không còn một mảnh.

Sau khi mua đồ vật xong, Cô Tửu tính toán trở về luyện được tiếp. Hỉ Ca nhìn xa trông rộng, biết rõ hẳn không đời nào nhớ đến chuyện mua thực phẩm dự trữ. Thế là cô kéo tay hắn ghé vào tiệm tạp hóa, bỏ ra 2 kim tệ mua 100 ổ bánh mì đưa cho Cô Tửu.

“Ta nghĩ bánh ngọt ăn ngon hơn!” – nhìn một đồng bánh ngọt đủ màu sắc trưng bày trong tiệm tạp hóa, Cô Tửu mê mang nói.

“Mấy cái bánh này... thiệt ra rất khó ăn.” – kỳ thật là do Hỉ Ca muốn tiết kiệm, ai biểu cô là người trả tiền làm chi. Gần đây cô gặp hạn vận, không chỉ trở nên bần cùng, còn chịu tai nạn tổn tiền nữa. Bất qua, theo lời Sở Tiểu Ca báo cáo, dường như tài sản của cô đã lên đến con số 10 vạn kim. Có điều chúng nằm ở Nam Uyên đại lục xa xôi.

“Người thật keo kiệt!” – Cô Tửu không dễ bị lừa.

“Người ăn hay không ăn?”

Rất cuộc, Cô Tửu bỏ tiền mua thêm 10 bình nước. Bánh mì và nước, vừa xứng. Đưa Cô Tửu đến được thất hắc ám kia, Hỉ Ca đột nhiên kéo tay hắn.

“Làm gì?” – Cô Tửu đang nhai bánh mì, ngạc nhiên ngẩng đầu hỏi.

“Người có độc phần nào lợi hại một chút không? Cho ta mấy bình.”

“Có, rất nhiều. Đợi chút.”

Có thể vì độc phần dễ luyện, hoặc là luyện xong không có chỗ dùng hay sao đó, Hỉ Ca vừa đề nghị thì Cô Tửu đã quăng cho cô một đồng chai lọ. Hắn còn đặc biệt dặn dò, đây là hàng dùng thử, nếu vừa ý, sau này hắn sẽ bán giá sỉ cho cô.

Hỉ Ca đem toàn bộ chai lọ quăng vào balô rồi vỗ vai Cô Tửu nói: – “Yên tâm, ta nhất định chiếu cố sinh ý của ngươi.”

Nếu không phải tình huống đặc thù, Hỉ Ca mới lười dùng đến độc dược, làm thế này không thể đề cao hình tượng oai hùng anh dũng của cô a~ Hỉ Ca quyết định rồi, về sau, cô chỉ hỏi mua hàng dùng thử, tuyệt đối không mua thành phẩm chính thức...

Rời khỏi được thất, Hỉ Ca nhất thời không biết phải đi đâu. Mặc dù có ý định phá rối Đoạn Lang Minh nhưng nếu chỉ chạy đi giết vài tên tiểu lâu la thì không đủ hả giận a. Cô cũng không nhàm chán như vậy. Mối thù này khởi nguồn từ Thiên Lang. Người đầu tiên cần đối phó nhất định là tên này. Kế tiếp là bang chủ của Đoạn Lang Minh, chỉ sợ tên này mới là kẻ đầu sỏ đứng đằng sau.

Kỳ thật, giết hồng danh bạo đồ, cho dù là các đại công hội cũng có điều kiêng kỵ. Bình thường, người của các đại công hội sẽ không tùy tiện giết hồng danh. Bởi vì người chuyển hồng danh đều không phải người bình thường. Các công hội nhất định không muốn đắc tội, chuốc phiền phức vào thân. Cho dù có vô tình giết nhầm hồng danh, bình thường các công hội cũng sẽ trả lại đồ đạc.

Nếu là trước đây, Đoạn Lang không biết Hỉ Ca là ai. Nhưng sự việc lần này nháo lớn như vậy, hơn nữa Lang Hôn đã gặp qua Hỉ Ca, biết cô là bằng hữu của Niếp Lăng. Cho nên, Đoạn Lang ra tay lần này, chính là muốn nuốt trọn đồ đạc của Hỉ Ca.

“Chị hai, chị ở đâu?” – Hỉ Ca đang lượn lờ vòng vèo thì thông tấn khí vang lên.

“Trên đường.”

“Hắc hắc, chị hai, em cũng hồng danh rồi.” – giọng nói của Sở Tiểu Ca thập phần kích động.

Nam nhân a~ Hỉ Ca bĩu môi: – “Làm sao?”

“Em giết 5 tên...”

“Rồi?”

“À... em bị bạo.” – đây mới là trọng điểm.

“Kia... Thất Tử đâu?” – trước khi đi, Sở Tiểu Ca đã đổi toàn bộ trang phục vũ khí thành loại lam phẩm bình thường. Cát Tường vẫn biết Sở Tiểu Ca không phải là tên biết an phận.

“Thất ca còn đang ở giữa vòng vây của địch. Em đã giao 4 thanh chủ thủ. Tên của Thất ca đã chuyển thành màu đen...”

Trong trò chơi, hắc danh sẽ bị trừng phạt rất nặng. Chết một lần sẽ giáng 2 cấp, thậm chí có 50% sẽ bị xóa bỏ một cái kỹ năng, vĩnh viễn không thể học lại. Trò chơi đương nhiên công bằng, có trừng phạt sẽ có ban thưởng. Khi sát khí đạt tới một giới hạn nhất định, ưu đãi cũng không ít.

94. Chương 94: Bảo Hộ Giả Chi Thuần

“Người dẫn đầu là Thiên Lang ư?” – nếu Thất Tử không xảy ra chuyện gì, Hỉ Ca yên tâm. Lại nói, gặp phải trường hợp bị vây công như thế này, chỉ sợ không có người thứ hai làm được như Thất Tử đi. Có điều, sau khi vụ này chấm dứt, hẳn phải mất bao lâu mới tẩy hết hắc danh?! Hỉ Ca thở dài.

“Không phải Thiên Lang. Nhưng toàn bộ bọn họ đều là người của Đoạn Lang Minh. Nghe Cát Tường nói, hình như Thiên Lang đang đi làm nhiệm vụ.” – Sở Tiểu Ca trả lời.

“Ở đâu? Cho ta tọa độ.”

“Chị, không phải chị muốn một mình đi tìm hắc thach đấu đó chứ?”

“Tiểu tử, người còn non lắm.” – Hỉ Ca cười hi hi, không trực tiếp trả lời câu hỏi của Sở Tiểu Ca.

“Đợi một lát, Cát Tường đang cho người tra xét, có tin tức gì sẽ lập tức báo qua cho chị.”

Cát Tường bố trí quan hệ trong trò chơi thật nghiêm mật, mới vài ngày đã cài được người vào trong đội ngũ của địch rồi.

Khoảng 20 phút sau, Hỉ Ca nhận được tọa độ của Thiên Lang. Sở Tiểu Ca còn nói thêm, Đoạn Lang cũng đang ở chung một chỗ. Hai người đó hình như đang làm một nhiệm vụ ẩn nên không mang theo người.

Cửa khẩu Hắc Hỏa nằm ở phía tây bắc của Xích Hỏa Thành, hai nơi này cách nhau một khoảng khá xa, mà ở giữa là Hắc Hỏa Thành.

Hắc Hỏa Thành là nơi sản sinh quặng mỏ, trong đó có hắc lân thạch cấp 3 và hỏa lân thạch cấp 5. Cho nên những người tới đây phần lớn là ngoạn gia chức nghiệp cuộc sống hoặc là những người muốn kiếm tiền bằng cách bán quặng thạch.

Thiên Lang và Đoạn Lang chính là ở vùng phụ cận của Hắc Hỏa Khẩu.

Hỉ Ca cưỡi ngựa xuyên qua Hắc Hỏa Thành để tới Hắc Hỏa Khẩu. Cô quyết định, lúc trở về, nhất định phải ở lại Hắc Hỏa Thành vài ngày để đào quặng. Mỏ thạch nơi này tốt hơn loại bày bán trong nhà đấu giá nữa.

Hỉ Ca ở Hắc Hỏa Khẩu lượn tới lượn lui tìm kiếm hơn 20 phút, rốt cuộc nhìn thấy mục tiêu.

“Ca, tìm được rồi sao?”

Thiên Lang và Đoạn Lang đang cầm một tấm bản đồ, ở chung quanh dòm ngó, hình như đang tìm vật gì đó.

“Ừ.”

Hỉ Ca đứng ở phía sau, cách khoảng 20 thước âm thầm nghe lén.

Hắc Hỏa Khẩu từng bị dung nham của núi lửa tàn phá qua, về sau lại bị bọn cường đạo chiếm cứ. Lúc trước có lẽ nó cũng là một nơi phồn hoa đô hội, đáng tiếc, hiện tại chỉ còn lại một mảnh hoang vu. Tầng tầng lá khô lượn tròn trong không khí, lớp lớp xương trắng phơi mình trong nắng nóng, gió vi vu thổi qua, cảm giác đúng là có ý vị khủng bố nha. Nơi này rất giống nấm mồ.

Hai người phía trước lấy ra một cây gậy màu vàng, không ngừng dò dò trên mặt đất. Đại khái khoảng 20 phút sau, họ lộ ra vẻ mặt kinh hãi, vui mừng ngừng động tác, sau đó nhanh chóng đào đất, lộ lên một cái hòm màu đen. Cái hòm không có hoa văn gì cả, chỉ có hình một bàn tay ấn sâu trên bề mặt. Hẳn là cần một loại chìa khóa đặc thù để mở hòm.

“Mau đưa chìa khóa đây!” – Đoạn Lang ôm cái hòm, vẻ mặt kích động.

Có thể làm cho một hội trường kích động thành như vậy, không biết bên trong chứa vật gì đây?! Hỉ Ca sờ cằm, hưng trí chờ đợi. Thiên Lang lôi trong ba lô ra một thanh kim loại tạo hình kỳ quái, vừa đưa đến gần cái hòm liền bị nó hút lấy, hợp với vết lõm trên bề mặt hòm, sau đó cái hòm “tách” một tiếng mở ra. Không có kim quang lờ lờ phát sáng, nhưng nhìn Đoạn Lang ngửa đầu cuồng tiếu, Hỉ Ca cũng thấp thỏm tò mò muốn nhìn.

“Ca, đây là cái gì?”

“Bảo hộ giả chi thuẫn”

Đoạn Lang nói ra lời này, Hỉ Ca đã hiểu ra vì sao hắn lại kích động như vậy. Bảo hộ giả chi thuẫn là kỹ năng cao cấp nhất của kiếm khách. Nghe đồn, khắp thế giới, mỗi tháng chỉ có thể đánh ra 5 quyển. Nếu đem quyển sách này quảng lên sàn bán, nó thuộc vào loại “vô giá”.

Sau khi học kỹ năng này, lúc huyết lượng của kiếm khách rơi xuống dưới 500 điểm, sẽ xuất hiện tình trạng vô địch trong 30 giây, cool down là nửa giờ. Thoạt nhìn nó không khác mấy với thuộc tính “kỳ lân băng thuẫn” trên bộ trang phục của Hỉ Ca đang mặc, nhưng chính mình học kỹ năng và kỹ năng phụ trợ của trang phục là 2 chuyện hoàn toàn khác nhau. Nói nào hay, nếu ngày nào đó Hỉ Ca bị người ta giết chết, bạo rút trang phục, nghĩa là kỳ lân băng thuẫn cũng biến mất, nhưng kỹ năng đã học rồi thì sẽ không bao giờ mất.

“Ca, vậy người mau học đi.”

“Ừ.” – Đoạn Lang gật đầu, vừa định đưa tay chụp lấy cuốn kỹ năng thư, đột nhiên hắn nhận được thông báo: “Bạn bị người chơi Hỉ Ca ác ý công kích. Trong vòng 50 giây, bạn được quyền lựa chọn phản kích.”

Món đồ này là thứ tốt, Hỉ Ca muốn!

Hỉ Ca cấp cho mình một cái băng thuẫn, sau đó trực tiếp công kích Đoạn Lang. Trong thời gian bị công kích, người chơi không thể học kỹ năng. một mình Hỉ Ca đối phó 2 người có chút khó khăn. Nhưng hiện giờ cô đang chiếm tiện nghi. Thứ nhất, người có công kích cao, Đoạn Lang, là kiếm khách, cận chiến chức nghiệp. Cô không sợ bọn cận chiến. Thứ hai, Thiên Lang là viên công nhưng lực phòng ngự của Hỉ Ca đã tăng lên, hơn nữa cô có thể tự thêm huyết. Cô cũng không sợ hắn.

Nếu đánh gần, kiếm khách chỉ cần quảng một cái mê muội là có thể khiến Hỉ Ca không thể đánh trả, cho nên, đối phó Đoạn Lang, đầu tiên phải làm cho hắn bị chậm lại tốc độ. Trang bị của Thiên Lang quá kém, Hỉ Ca mới quảng tới một cái băng trùy liền phá tan giáp phòng ngự của hắn, còn trực tiếp lấy đi 5000 máu. Có điều Hỉ Ca đã xem nhẹ Đoạn Lang. Lợi dụng lúc cô đang công kích Thiên Lang, hắn dùng đột thứ, kỹ năng rút ngắn khoảng cách, tiến tới cho Hỉ Ca một đao. Băng thuẫn của cô cứ thế mà bị tiêu diệt. Cũng may băng thuẫn của cô cấp bậc cao cho nên cô chỉ bị mất 1000 máu. Hỉ Ca không vì chuyện này mà khấn trương. Đưa mắt liếc qua Đoạn Lang đang đứng cách đó không xa, Hỉ Ca vung tay trái lên, ném ra một cái bình màu đen, Đoạn Lang liền xuất hiện trạng thái “thất minh”. Độc này mỗi giây lấy đi 1000 máu, liên tục 5 giây.

Đây đúng là bảo bối dùng để giết người a!! Hỉ Ca nhìn Đoạn Lang điên cuồng chạy loạn khắp nơi, cột máu trên đầu không ngừng rút xuống, tâm tình thật khoái trá. Mặc dù cô biết, vừa quảng ra 2 bình độc được kia, nếu đổi chúng thành kim tệ có thể khiến người ta học máu.

Thừa dịp Đoạn Lang trúng độc, Hỉ Ca liền chuyển công kích sang Thiên Lang. Đầu tiên là quăng cho hắn một cái băng đồng thuật, khống chế tốc độ di động của hắn. Sau đó tự thêm huyết cho bản thân. Kế tiếp, điên cuồng phóng băng trùy vào Đoạn Lang.

Vốn công kích của Hỉ Ca đã cao, tốc độ làm lạnh lại nhanh, còn thường xuyên đánh vào điểm yếu hại của đối phương, cho nên không tới 10 giây, Đoạn Lang vừa thoát khỏi trạng thái “thất minh”, còn chưa kịp phản ứng, đã đi đời nhà ma.

Đồ vật cấp bậc càng cao, xác suất bị bạo ra cũng càng cao. Bảo hộ giả chi thuẩn có thể nói là kỹ năng thư cấp cao nhất, cho nên hiện giờ nó đang nằm trên tay của “cái xác” Đoạn Lang.

Không còn Đoạn Lang bên cạnh, Thiên Lang căn bản không phải là đối thủ của Hỉ Ca. Xem như hắn cũng còn chưa bị mù mắt, đến lúc này đã nhận ra Hỉ Ca.

“Là người!!!!”

“Đúng vậy, là ta. Người cũng to gan nhỉ, còn dám đem bảo thạch của ta đi bán.” – Hỉ Ca rất có tâm tình đứng nói chuyện phiếm với hắn, dù sao xung quanh đây chẳng có ai. Đã dám ra tay giết bang chủ của Đoạn Lang Minh, cô cũng không sợ đắc tội thêm với bọn chúng. Có qua có lại thôi. Bọn hắn không khiến cô dễ chịu, vậy thì bọn hắn cũng đừng mong sống thoải mái.

“Người trả lại kỹ năng thư, ta sẽ cho người 20 vạn kim tệ.” – Thiên Lang nghiêng răng vừa nói chuyện vừa phóng kỹ năng lên người Hỉ Ca. Đáng tiếc, cô biết thêm huyết, cho nên hắn đánh làm sao cũng không có công dụng gì.

“Người cảm thấy có thể sao? Bảo hộ giả chi thuẩn, nếu ta quăng ra thị trường, ít nhất bán được 100 vạn kim tệ đó a~”

“Sẽ không ai dám mua. Lang ca sẽ không để người bán được nó.”

Hỉ Ca dùng ánh mắt nhìn “người ngu” để xem hắn. Chẳng lẽ hắn cho rằng Đoạn Lang Minh là vô địch thiên hạ à? Cái này phải trách ca ca của hắn không dạy dỗ tốt. Hơn nữa, hắn còn dám nhắc tới Niếp Lăng!!! Hắn không biết cô là ai sao?

“Người cho rằng ta sẽ sợ người hăm dọa sao?” – Hỉ Ca nâng tay phóng ra một cái băng trùy, khống chế lực đạo rất chuẩn, làm cho huyết lượng của Thiên Lang còn lại vài trăm điểm.

“Đắc tội Đoạn Lang Minh chúng ta, người về sau đừng hòng ở lại Đông Châu Xích Hỏa!”

“Vậy à? Ta đây mỗi mắt mong chờ a~” – Hỉ Ca mới không tin Đoạn Lang có đủ bản lĩnh để truy nã cô trên phạm vi toàn thể giới. Hơn nữa, cô giống người dễ bị bắt nạt à? Lại quăng thêm một cái băng trùy, nhìn Thiên Lang biến thành xác chết, Hỉ Ca vui vẻ đi qua nhặt kỹ năng thư, sau đó lên ngựa chạy về Hắc Hỏa Thành.

Mà lúc này, ở Xích Hỏa Thành, nhiệt độ đã nóng đến cực điểm. Mọi người không rõ rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, chỉ biết Đoạn Lang đưa giá một vạn kim, xuất lệnh truy nã Hỉ Ca toàn diện. Tin tức vừa xuất hiện, Niếp Lăng đã đến tìm Đoạn Lang. Bất quá Đoạn Lang cũng không cấp mặt mũi cho hắn. Bị Hỉ Ca giết chết, mối nhục này, Đoạn Lang không nuốt trôi. Nhất là bản kỹ năng thư kia, tuyệt đối không thể vuột mất. Sợ là mất kỹ năng thư lần này, không biết vài năm nữa bọn hắn có thể đánh ra lại nó hay không.

Sự thật thì, Đoạn Lang cũng là vô tội. Hắn từ đầu không đoán ra vì sao Hỉ Ca giết hắn.

Cái lần Thiên Lang giết Hỉ Ca, cướp đi 4 khối hỏa thạch, Thiên Lang cũng không biết giá cả thị trường gì hết, cho nên hắn chỉ đi dọa Hỉ Ca một câu, bảo chuyện này xem như quên đi. Nhưng sau đó, hắn biết được giá trị của 4 khối hỏa thạch, tâm liền động. Có điều Thiên Lang không chạy đi tìm Đoạn Lang để thương lượng, ngược lại, hắn tới tìm Lang Hôn, nói dối rằng bảo thạch là của băng hữu tặng cho. Để Hỉ Ca không gây chuyện thị phi, Thiên Lang còn ra lệnh đuổi giết cô, thẳng đến khi cô biến mất khỏi Đông Châu đại lục mới thôi. Hắn cho rằng, đến lúc đó, người cũng đã biến mất, đồ cũng đã bán, tiền đã vào tay, Đoạn Lang sẽ không truy cứu nữa.

Cổ tình, Hỉ Ca lại suy đoán đây là ý tứ của bang chủ Đoạn Lang. Thế nên, Đoạn Lang mới gặp xui xẻo. Hơn nữa, người Thiên Lang phái đi, toàn bộ đều bị một tay thích khách cầm chân. Thiên Lang về tới tổng

đàn bang hội liền nhận được tin tức. Hơn 30 người dưới trướng đều bị giết chết. Trong đó có hơn 20 người bị rút một cấp. Theo lời bọn họ báo cáo, đối phương chỉ có một người. Mà bọn hắn ngay cả mặt mũi của người kia trông ra làm sao cũng không thấy được, chỉ biết người đó gọi là Thất Tử thối.

Đó còn là người sao! Thiên Lang nhin không được chửi thề. Tên thích khách này rõ ràng nhận thức Hỉ Ca. Nếu quả thật người ta muốn tới tìm phiền toái, chỉ sợ ca ca hắn cho dù mỗi ngày đều trốn trong tổng đàn cũng có thể bị nguy hiểm đến tính mạng!

95. Chương 95: Trở Lại Đàm Lầy

Truy nã trên diện rộng, tin tức lớn như vậy, đương nhiên rất nhanh liền rơi vào tai bọn Cát Tường. Vừa nghe thấy, cả đám đều hoảng sợ. Cát Tường vốn cho rằng Hỉ Ca chỉ chạy đi giết người ta một mạng rồi thôi. Không nghĩ tới cô lại làm ra chuyện tình lớn như vậy. Hắn là... Hỉ Ca đã cướp đi vật gì rất quý?! Nếu không Đoạn Lang Minh cũng không tốn nhiều tiền để truy nã cô. Nhưng chờ cho Cát Tường suy đoán xong, lại phát hiện Hỉ Ca đã tắt thông tấn khí, gửi tin cho cô cũng không được.

Cứ như vậy, Hỉ Ca mất tích trước mắt công chúng.

Ban đầu, Hỉ Ca chỉ tính lượn qua Hắc Hỏa Thành một vòng thôi, không nghĩ tới cô tìm được quá trời thứ tốt ở đây, quặng thạch đủ loại cấp bậc này, còn có cao cấp thợ rèn tài liệu. Hỉ Ca bỏ ra 3 kim để mua tài liệu, cái thấp nhất cũng là bản vẽ để rèn ám kim vũ khí. Lại dùng 500 kim để mua hỏa lân thạch và hắc lân thạch, chừng này có lẽ đủ dùng cho 4 ngày. Mua xong này đó, Hỉ Ca mới bị ai nhớ ra một chuyện, cô không thể ném quặng mỏ vào ba lô, chỉ có thể kéo cái đám xe quặng thạch đó đi trên đường. Bất đắc dĩ, Hỉ Ca liền ở lại Hắc Hỏa Thành, thuê một gian phòng, bắt đầu rèn đúc.

Vô luận là đại sư thợ rèn, lần đầu tiên rèn đúc bản vẽ mới đều sẽ bị thất bại. Mất khoảng 2 giờ, Hỉ Ca mới tìm được cảm giác “đúng”, hoàn thành được bộ yên cương đầu tiên. Chỉ là lục phẩm trang bị, không có thuộc tính. Nhưng chỉ cần thành công một lần, xác suất liền tăng. Vừa bắt đầu, Hỉ Ca mất 2 giờ mới đúc ra một bộ yên cương, về sau thì cứ nửa giờ đã làm xong một bộ. Loay hoay khoảng 7 giờ, tiêu tốn hết một xe hắc lân thạch, trong ba lô của Hỉ Ca đã có 15 bộ yên cương. Trong đó, 12 bộ là hoàn thành phẩm, 3 bộ là tàn thứ phẩm, chỉ có thể đề cao tốc độ của ngựa lên 2%. Mặc dù là tàn thứ phẩm nhưng nếu bày bán ở hàng quán vẫn sẽ có người mua. Bởi vì hiện tại cũng không có ai bày bán yên cương. Hơn nữa, bộ yên cương này rất không tồi, có ngân quang sáng lấp lánh, đi từ đằng xa đã thấy nó phát ra ánh sáng lập lòe, rất có phong cách a~

Hỉ Ca định làm việc tiếp nhưng bụng đói cồn cào, thế là cô quyết định đi bổ sung thể lực. Cô mới không muốn bị tình trạng giống như Cô Tửu. Ăn uống xong, Hỉ Ca lê đến cái giường ở một góc sáng sủa của căn phòng, nằm lăn ra ngủ. Khoảng 5 tiếng sau, Hỉ Ca thần thanh khí爽 đứng lên, chuẩn bị bắt tay vào làm việc tiếp.

Đúc yên cương xong, bây giờ chuyển qua đúc thanh cự kiếm của Mặc Phi. Tài liệu rèn thanh cự kiếm này, khó tìm nhất là dong thạch. Có thể nói, thợ mỏ đào một vạn khối thạch mới có được một khối dong thạch. Hơn nữa dong thạch cũng có cấp bậc tốt xấu khác nhau. May mắn, Hỉ Ca mua được 2 khối dong thạch thượng phẩm ở Hắc Hỏa Thành. Hai khối dong thạch, nghĩa là, cô chỉ có 2 cơ hội để rèn thanh cự kiếm ám kim. Hơn nữa, ám kim vũ khí có xác suất thất bại khá cao. Hỉ Ca không chắc 100% sẽ thành công, cho nên cô quyết định rèn một số loại vũ khí khác để tìm cảm giác trước.

Hỉ Ca liên tục rèn hơn 5 giờ đồng hồ, xác suất thành công tăng đến 20%. Lúc bắt đầu, cô chỉ rèn ra một vài tàn thứ lam phẩm vũ khí, sau đó tạo ra tử phẩm vũ khí càng lúc càng nhiều, cảm giác không sai biệt lắm, đã có thể chuyển qua rèn ám kim cự kiếm. Nữ thần may mắn cũng đứng về phía Hỉ Ca, lần đầu tiên đã thành công. Sau khi thành công tạo ra ám kim vũ khí, độ thuần thực kỹ năng cũng tăng lên không ít, bất quá khoảng cách lên tới Tông Sư Thợ Rèn vẫn còn rất xa. Càng kinh hỉ hơn nữa là lần thứ hai cũng thành công nốt, hơn nữa, cự kiếm số 2 còn xuất hiện biến dị. Toàn bộ thiên tứ thuộc tính đều biến mất, đổi thành một kỹ năng gọi là phá vỡ, lúc công kích đối phương sẽ gây ra tình trạng xé rách, phòng ngự giảm

2000 điểm, còn liên tục bị xuất huyết trong 4s. Kỹ năng này so với thiên tứ thuộc tính còn tốt hơn. Mặc dù cả 2 thanh cự kiếm đều là hàng trung phẩm nhưng cái số 2 có giá trị cao hơn hẳn.

Gom toàn bộ thành phẩm vừa làm được bỏ vào ba lô, Hỉ Ca rút cuộc bước chân ra khỏi gian phòng tối, đồng thời mở lại thông tấn khí. Đây là quán tính chung của ngoạn gia chức nghiệp cuộc sống. Mỗi lần họ bế quan đều sẽ đóng thông tấn khí để tránh bị phiền nhiễu.

Hỉ Ca vừa mở thông tấn khí, đủ loại tin nhắn không ngừng vang lên bên tai. Hỉ Ca liếc mắt nhìn một lượt, phần lớn là tin nhắn của Sở Tiểu Ca và Thất Tử. Có vẻ Niếp Lăng cũng vội vã tìm cô, tựa hồ hẳn rất lo lắng cho tình trạng của cô. Hỉ Ca đầu tiên chạy tới bưu kí, gửi vũ khí và yên cương cho Mặc Phi, mấy món đồ này làm nặng ba lô của cô quá a. Sau đó cô mới nhắn tin cho Sở Tiểu Ca.

Sở Tiểu Ca nhận được tin nhắn của Hỉ Ca có vẻ rất kích động, nhưng lắng nghe một lát thì hình như không phải vậy. Tựa hồ phía bên kia xảy ra chuyện gì đó khiến hẳn kích động chứ không phải vì nghe thấy tiếng của cô mà kích động.

“Chị hai, chị ở đâu? A.... đáng chết! Xong đời.”

Kế tiếp liền tắt tiếng. Hỉ Ca đoán, hẳn vừa bị người ta giết.

... 10 phút sau, có vẻ tình hình chiến đấu bên kia đã xong, Hỉ Ca lại nhận được thông tấn khí của Sở Tiểu Ca.

“Chị hai, mấy hôm nay chị chạy đi đâu? Mọi người ở đây tìm chị muốn phát điên.”

“Chị bế quan.”

“Chị không ở Xích Hỏa Thành đúng không?”

“Ừ... làm sao vậy?”

Hắc Hỏa Thành là một thành nhỏ, không có thế lực nào cư trú, cho nên người ở đây cũng chẳng quan tâm đến mấy cái lệnh truy nã. Hỉ Ca ở nơi này, không hề biết cô đã thành người nổi tiếng của cả Đông Châu Xích Hỏa.

“Há há... Đoạn Lang Minh phát ra truy nã lệnh, treo thưởng một vạn kim cho tính mạng của chị. Rất nhiều người cảm thấy có hứng thú với chị à nha.” – Sở Tiểu Ca cười vô tâm vô phể.

“Khỉ!!! Chẳng lẽ mạng của bốn tiểu thư chỉ đáng giá nhiều đó tiền sao? Cát Tường ở đâu? Bảo với hẳn có một quyển kỹ năng thư chị đang muốn bán.” – Hỉ Ca bĩu môi. Dù sao cô cũng là phú bà, tiền bạc có hơn 20 vạn kim, vậy mà cái đầu của cô chỉ trị giá 1 vạn kim là sao hả?!

“Hiện tại không được. Chúng ta đang cùng thế lực của Xích Hỏa Thành đánh loạn. Tốt nhất không nên gặp mặt. Chị vẫn nên đến Thủy Lâm đầm lầy tìm Thất ca đi. Anh ấy ở bên kia một người tẩy hồng danh rất buồn a.”

“Đánh loạn? Vì sao?” – Hỉ Ca nghe Sở Tiểu Ca nói liền sững sờ. Không phải đánh với Đoạn Lang Minh mà là thế lực của Xích Hỏa Thành!

“Không biết Thất ca làm sao lại giết chết lão đại của người ta, rồi không biết làm sao bọn họ lại biết quan hệ giữa Thất ca và chúng ta, cho nên hiện tại hai bên gặp nhau là giết đỏ mắt.”

Sở Tiểu Ca không có một chút hoang mang, ngược lại còn phấn chấn. Hỉ Ca nghe mà đau đầu.

Lão đại trong miệng Sở Tiểu Ca nhắc tới có lẽ là Niếp Lăng. Lúc trước Thất Tử tới đây làm liệt sát nhiệm vụ đã từng giết qua Niếp Lăng. Hiện giờ bị người ta mò tới trả thù, chuyện cũng thực bình thường. Bất quá, nếu Thất Tử thật tâm muốn trốn tránh một người, chỉ sợ ngay cả Niếp Lăng cũng không có biện pháp tìm được hẳn. Cho nên, chuyện này rất kỳ quái. Niếp Lăng như thế nào biết được mối quan hệ giữa Thất Tử và bọn Cát Tường chứ? Đột nhiên Hỉ Ca nhớ tới... Minh Độ Thiên. Tựa hồ Niếp Lăng có quen biết Minh Độ Thiên. Hơn nữa, chuyện lần này chỉ sợ có Minh Độ Thiên nhúng tay trợ giúp, nếu không thế lực của Niếp Lăng cũng không đại gì mà ra mặt đối đầu với Thất. Hai phe đều là bạn bè, Hỉ Ca không có hứng thú muốn chen vào. Cô cũng không nghĩ cô có mặt mũi to như vậy, làm người hòa giải. Cứ đánh nhau đi. Thắng làm vua, thua làm giặc. Đây chỉ là trò chơi mà thôi. Không ai ngu xuẩn xem đây là đời thực cả đi!

Hỉ Ca tính đem kỹ năng thư bán lấy tiền, sau đó chạy lại đầm lầy làm cho xong nhiệm vụ hái hoa. Nhưng hiện tại không thể về Xích Hỏa Thành, Hỉ Ca liền lập một kho hàng ở Hắc Hỏa Thành, đem toàn bộ vật phẩm có giá trị trên 100 kim tổng hết vào. Sau đó leo lên ngựa hướng Thủy Lâm đầm lầy mà đi.

Dù sao cô cũng là tội phạm đang bị truy nã, không thể cứ dương dương tự đắc mà đi trên đường lớn, rồi ngu ngốc bị người ta quần ẩu. Lúc trước bị bạo rút 4 khối hỏa thạch cũng xem như xong, nhưng nếu bộ trang bị trên người này mà bị bạo rút, cô chỉ có nước khóc ròng a~ Cho nên cô chọn đi đường nhỏ.

Đường nhỏ, chính là đường không có dấu chân người. Hỉ Ca cứ chạy thẳng về phía trước, thỉnh thoảng lọt vào khu vực quái 50 cấp, may mắn tránh kịp nên mạng nhỏ vẫn bảo toàn. Đi từ lúc mặt trời đứng núi đến lúc mặt trời xuống núi, rốt cuộc nhìn thấy đầm lầy.

Đường lối trong đầm lầy không dễ đi, cho nên Hỉ Ca quyết định xuống ngựa. Vừa tiến vào chưa tới 5 phút, Hỉ Ca liền cảm thấy một mối nguy hiểm đang rình rập. Theo bản năng, cô xoay người quăng một cái băng trùy, đáng tiếc thất bại. Lúc này, trên cổ cô xuất hiện một thanh chủ thủ.

“Hỉ Ca?” – Thất Tử thu hồi chủ thủ trong tay, xấu hổ mỉm cười.

96. Chương 96: Gặp Gỡ

May mắn đó là Thất Tử. Nhìn rõ mặt người tới, nhịp tim của Hỉ Ca mới bình ổn trở lại. Ngẩng đầu nhìn cái tên đen thui trên đầu Thất Tử, nhìn không được, Hỉ Ca trừng mắt với hắn một cái. Mặc dù là giúp đỡ cô, nhưng... chẳng lẽ hắn không biết biến hắc danh rất nguy hiểm sao!?

“Hỉ Ca... anh đói...” – sau khi tổ đội, Thất Tử liền lò dò đi sau lưng Hỉ Ca, vẻ mặt đáng thương.

“Em trai em không đưa thức ăn cho anh sao?” – Hỉ Ca hỏi xong liền biết mình hỏi thừa. Nếu có thể nghĩ xa nghĩ sâu như vậy, Sở Tiểu Ca đã không phải là Sở Tiểu Ca.

“Nó đưa cho anh 2 cái bánh bao...” – không đủ để xỉa răng, hơn nữa mùi vị rất là... không đúng. Nếu không phải Thất Tử nhìn thấy thể lực bản thân giảm xuống quá nhanh, khôn ngoan đứng yên bất động, phỏng chừng hắn đã đói đến tê liệt.

Thất Tử thập phần khoái trá nhìn Hỉ Ca lo lắng cho hắn. Cô kéo hắn tới dưới tàng cây, sau đó lấy trong ba lô ra một đồng bánh ngọt. Thất Tử không hảo đồ ngọt nhưng nếu là Hỉ Ca đưa cho, vậy nhất định dễ ăn. Trước khi đến đây, Hỉ Ca đã ghé qua cửa hàng, bỏ ra 50 kim tệ mua hết những thứ mà nam nhân có thể ăn. Nhìn tình hình trước mắt, quả nhiên dự liệu của cô là chính xác. Một khối bánh có thể bổ sung 100 điểm thể lực. Thất Tử một ngụm liền ăn 3 khối. Chẳng lẽ hắn không biết hắn vừa ăn hết 3 kim tệ của cô a!!!

“Rốt cuộc ăn no. Chúng mình đi thôi.” – Thất Tử đem toàn bộ thức ăn thừa bỏ vào ba lô, hài lòng vỗ bụng đứng lên.

Hỉ Ca liếc mắt nhìn, xác định hắn không bởi vì ăn quá nhiều mà bị phản tác dụng, lúc này mới yên tâm đứng lên. Trời ngã về chiều. Hỉ Ca muốn nhanh chóng làm cho xong cái nhiệm vụ của Mỗ đại thúc. Nhờ có Thất Tử đi cùng, trong lúc cô hái hoa thì hắn giải quyết quái, chưa tới một giờ, cô đã thu thập xong số lượng yêu cầu.

Lúc này trời cũng vừa sập tối. Xung quanh bắt đầu xuất hiện du hồn tinh anh quái. Thất Tử hiện đã 44 cấp. Hỉ Ca mới 38 cấp. Hai người hợp lực có thể đối phó Quỷ Hồn tinh anh 45 cấp rất dễ dàng.

Trên đường trở về, Thất Tử cố tình tìm kiếm vài con quỷ tinh anh để đánh. Bọn quái này không bạo ra trang bị hay tài liệu gì cả, được cái cho kinh nghiệm rất nhiều. Giết được 10 con tinh anh quái, Hỉ Ca trực tiếp nhảy lên 39 cấp. Nếu đánh thêm vài ngày, cô có thể thăng 40 cấp rồi.

Sau khi lên 40 cấp, có thể đi vào bản đồ đặc thù. Bên trong sẽ có tinh anh quái, thủ lĩnh boss này nọ, những bản đồ này có loại thích hợp để tầm bảo, có loại thích hợp để thăng cấp. Chiến trường viễn cổ cũng ở 40 cấp mở ra, ngoạn gia có thể PK lẫn nhau, dựa theo cấp bậc danh hiệu đạt được mà phân chia phần thưởng,

nghe nói rất hậu hĩnh. Hỉ Ca không thích PK ngoài dã ngoại, nhưng loại 1 vs 1 trên chiến trường thì cô có hứng thú lẫn chờ mong. Có thể nói, 40 cấp mới là sự bắt đầu chân chính của ngoại gia trong trò chơi này.

Bởi vì trời tối đen, Hỉ Ca dẫn theo Thất Tử tới lui vài vòng mới tìm được nhà của Mỗ đại thúc. Sau khi nhận lấy vật phẩm từ tay Hỉ Ca, Mỗ đại thúc liền cho cô một cái rương bạc. Bảo rương chia làm 5 loại: thanh đồng, hắc thiết, bạc trắng, hoàng kim và kim cương. Hai loại phía sau rất khó tìm, hơn nữa còn cần đặc thù chìa khóa mới mở được. Bất quá bên trong toàn là vĩ kì vật phẩm, hoặc là hi hữu kỹ năng thư. Ba loại bảo rương còn lại thì không sai lệch nhau lắm, chỉ khác biệt về xác suất mà thôi. Muốn tìm 3 loại bảo rương này cũng không khó, chỉ cần tìm được NPC phát nhiệm vụ, có thể làm cho NPC chủ động nâng cao yêu cầu là được. Có điều, cùng một nhiệm vụ, NPC chỉ đề cao yêu cầu một lần duy nhất. Nói cách khác, Hỉ Ca được bảo rương bạc rồi, những người đến sau sẽ không còn cơ hội đạt được nữa.

Vừa nhận bảo rương, Hỉ Ca lập tức mở ra. 20 giây sau, nắp bảo rương bung ra, ngân quang lóe lên rồi biến mất. Hỉ Ca đưa tay vào sờ soạt. Thất Tử đứng một bên tò mò hỏi.

“Được bảo bối tốt?”

“...” – Hỉ Ca trầm mặc, lôi ra một pho tượng bạch ngọc. Bên trên khắc một dòng giới thiệu: vật phẩm đặc thù.

“Đây là tì hưu?” – Thất Tử tinh mắt hơn. Ít nhất hẳn có thể nhìn ra pho tượng kia là giống gì. Hỉ Ca thì diếc đặc.

“Em chưa thấy qua sinh vật này bao giờ.” – Hỉ Ca lật tới lật lui, xem xét kỹ lưỡng cũng không nhìn thấy thông tin gì khác, có vẻ như đây là đồ vật cô không thể bán.

“Cát Tường cũng từng mua một pho tượng bạch điêu. Hình như dùng để trấn trạch (bảo hộ ngôi nhà). Em trở về hỏi thăm hẳn thử xem.”

Hỉ Ca đương nhiên không mong đợi lumen được một thanh thần khí từ cái rương bạc. Cô tùy tay đem pho tượng quăng vào ba lô, sau đó theo Thất Tử đi xoát quái. Quái khu vực này đối với cấp bậc của Hỉ Ca thì không tồi, nhưng so với Thất Tử thì hơi thấp. Hơn nữa hai người lại tổ đội, kinh nghiệm chia đôi nên không được nhiều. Đánh một lát, Hỉ Ca liền muốn đổi địa phương. Hỉ Ca đối với địa hình ở đây không quá quen thuộc, nhưng Thất Tử đã ở đây gốc vài ngày, coi như là thổ địa. Hắn mang Hỉ Ca đi tìm một địa phương có quái 40 cấp. Hai người còn chưa ra tay xoát quái, phiền phức đã tới tìm.

Hỉ Ca và Thất Tử nhìn thấy hai bóng đen chạy lại phía này, khi nhìn thấy có người, bọn họ tốc độ liền chậm lại, sau đó quay đầu biến vào rừng. Một lát sau, hai người kia quay lại, dẫn theo một đồng hắc nhân, tiến về phía họ.

Cho dù Hỉ Ca biết mình là người vô tội, nhưng trường kiếp nạn này có vẻ không thể tránh khỏi. Sức hấp dẫn của hồng danh quá lớn a. Nhưng mà, đến khi nhìn thấy đội nhân mã kia, Hỉ Ca ngây ngẩn cả người.

Không riêng gì Hỉ Ca, đối phương cũng đồng dạng ngây người. Hỉ Ca? Vì sao cũng ở đây?

“Niếp Lăng!” – Hỉ Ca thở dài. Hy vọng Niếp Lăng không xúc động bậy bạ, nếu hai phe đánh nhau, cô không muốn đánh cũng phải đánh a.

97. Chương 97: Tiểu Cửu Và A Thất

Niếp Lăng? Không phải nickname? Khóe miệng Thất Tử bắt giác nhếch lên thành một nụ cười ý nhị. Hắn không tiến lên cũng không mở miệng nói chuyện.

Niếp Lăng nhận ra Thất Tử, chẳng qua vì sao tên kia lại cùng một chỗ với Hỉ Ca? Họ là vô tình gặp mặt? Hay là người quen từ trước?

“Hỉ Ca, đây là bằng hữu của em sao?” – Niếp Lăng hỏi thử một câu.

“Đúng... đây là Thất Tử.” – Hỉ Ca nhìn nhìn, thấy hai người không ai có ý định đi lên đánh “người chết ta sống”, trong lòng liền yên tâm. Thật ra về phía Niếp Lăng, cô không quá lo lắng. Người này rất sĩ diện, tuyệt đối sẽ không ra tay đối phó Thất Tử ngay trước mặt cô. Điều cô lo lắng là Thất Tử có hay không tại đường trường đi lên giết Niếp Lăng, bởi vì đó chính là phong cách của hắn.

“Nghe danh đã lâu! Cừu ngưỡng!” – Niếp Lăng nhìn Thất Tử, cười như gió xuân.

“Không dám nhận!” – Thất Tử cũng cười. Hỉ Ca nghiêng mặt qua nhìn. Nụ cười này so với mặt trời tháng 12 còn chói lọi hơn. Cô bắt giác phát run.

Mặc kệ, chỉ cần hai người nể mặt mũi của cô, không nhào vào đánh nhau, vậy thì xem như cô chưa nhìn thấy cái gì. Lại nói, nếu Niếp Lăng biết lúc Thất Tử giết hắn, người đứng kế bên giúp đỡ là cô, không biết Niếp Lăng sẽ có cảm tưởng gì?

“Anh đang tìm người sao?” – Hỉ Ca không muốn hai người bọn họ cứ nhìn nhau cười rợn da gà như thế nên vội vàng mở miệng.

“Đúng vậy, 2 tên thích khách.” – Niếp Lăng vừa trả lời vừa liếc mắt nhìn Thất Tử, vẻ mặt dăm chiêu. Còn Thất Tử thì chẳng tỏ vẻ gì cả.

“Hình như ở bên kia.”

“Vậy được, anh đi trước. Hôm nào lại tới tìm em.” – Niếp Lăng hình như hiểu được ý tứ của Hỉ Ca, nhìn cô cười một cái, lời nói rất có thâm ý. Tìm cô? Đến đâu tìm a?

“Được...” – Hỉ Ca thở ra.

Niếp Lăng theo hướng Hỉ Ca vừa chỉ mà dẫn người đi. Mới vừa ra khỏi tầm mắt, hắn liền dừng chân.

“Lang ca?” – một kiếm khách đứng phía sau hắn tiến lên chờ lệnh.

“Khôn Cùng Năm Tháng không phải đang than nhảm chán sao, liền kêu cô ấy kéo nhân thủ qua đây đi. Chỉ cần Hỉ Ca vừa rời khỏi liền đem Thất Tử hạ sát. Nếu hắn không chết, bảo cô không cần trở về nhìn mặt ta.” – Niếp Lăng bình tĩnh phân phó, âm thanh trong bóng đêm cũng không lan xa, rất nhanh liền theo gió phiêu tán. Nhưng sự âm lãnh trong câu nói kia vẫn quanh quẩn bên tai những người ở đó.

“Đã hiểu.” – Bọn họ đều là người theo chân Niếp Lăng từ lâu, dĩ nhiên hiểu được tính cách của lão đại. Vừa rồi không ra tay, đủ thấy mặt mũi của Hỉ Ca cũng thật lớn.

Nhìn Niếp Lăng rời đi, Hỉ Ca mới hít vào một hơi thật sâu. Niếp Lăng chắc chắn không bỏ qua, nhất định sẽ tìm Thất Tử trả thù, đây là điều tất nhiên. Cô quay đầu nhìn Thất Tử, bĩu môi, ai cũng nhìn thấy thực lực mạnh mẽ của Thất Tử nên thường thường sẽ quên mất hắn cũng rất có tâm kế. Hắn yếu hơn Niếp Lăng sao? Làm sao có thể!!! Có thể cười như bỏ tất khi cắt cổ đối thủ, người như hắn còn cần cô lo lắng sao?

“Hỉ Ca~”

“Hử?”

“Em biết Sói Xám Ăn Cừu?”

“Phải.”

“Quan hệ tốt lắm sao?”

“Bình thường.” – Cô vốn xem Niếp Lăng chỉ là bạn bè, còn không có ý nghĩ sẽ phát triển thành mối quan hệ gì đó.

“Em không nghĩ sẽ gọi Cát Tường đưa vài người lại đây hỗ trợ sao?”

“Không cần.”

Thất Tử mỉm cười. Vậy là mấy ngày tới Hỉ Ca sẽ không rời hắn nửa bước. Tên kia... sẽ không tìm được cơ hội để xuống tay.

Ở cùng một chỗ với Thất Tử chưa bao giờ Hỉ Ca thấy nhàm chán, cho dù chỉ đánh quái rồi đánh quái, Hỉ Ca đều cảm thấy thời gian trôi qua rất nhẹ nhàng. Nhìn cái hắc danh trên đầu Thất Tử chuyển sang hồng danh, Hỉ Ca vui mừng cho rằng đó là thành tựu của cô. Hỉ Ca bây giờ mới hiểu vì sao Thất Tử thường sẽ biến mất một đoạn thời gian, sau đó lúc gặp lại thì cấp bậc 2 người liền cách nhau một khoảng. Tên nam nhân này thường xuyên phải đi tẩy sát khí, một ngày 24 giờ, trừ bỏ hạ tuyến ăn cơm ra, hẳn toàn tâm xoát quái, cấp bậc không tăng nhanh mới là lạ.

Hai người cùng đánh, chỉ sau 3 ngày, Hỉ Ca vậy mà thăng lên 41 cấp.

Hậu quả của chuyện này là... Hỉ Ca nhìn thấy quái, hai mắt liền biến thành màu đen. Điều duy nhất an ủi cô chính là... xác suất triệu hoán thành công của tiểu sủng vật nhà cô tăng lên không ít. Trong 3 ngày này, Hỉ Ca đã triệu hoán thành công 2 lần. Mặc dù tiểu hắc hải nữ vương có lực công kích yếu đến thảm thương, nhưng Hỉ Ca đã nhìn thấy hy vọng trước mắt.

Thấy sát khí trên người Thất Tử giảm còn 5 điểm, giới hạn thời gian chơi game của Hỉ Ca cũng đã đến thể là cô hạ tuyến. Thất Tử không chút do dự cũng hạ tuyến theo. Hắn có dự biện pháp để đối phó với đám người đang theo dõi kia. Hắn không do dự chuyện bị hồng danh. Nhưng hắn thích được cùng Hỉ Ca ở chung một chỗ. Hai người họ bây giờ chỉ có thể đánh quái chứ không thể làm chuyện khác, đúng là tiện nghi cho bọn người kia.

“Chị hai, điện thoại.” – Hỉ Ca vừa thoát tuyến liền nghe tiếng của Sở Tiểu Ca từ dưới phòng khách vọng lên.

“Là ai gọi?” – Hỉ Ca khoát vội cái áo, chạy xuống lầu.

“Không biết. Nghe như tiếng nam nhân mà cũng giống như nữ nhân.” – Sở Tiểu Ca nhún vai, lần đầu tiên trong đời cậu nghe một thanh âm quý dị như vậy.

“Ừm...” – Hỉ Ca lập tức biết người gọi tới là ai. Người mà cô nhận thức, có giọng điệu đó, cũng chỉ có một người mà thôi.

“Hi Hỉ a~ đã lâu không gặp. Có nhớ ta không?” – một giọng nói trung tính mang theo 9 ý cười 18 ý khiêu khích lọt vào lỗ tai Hỉ Ca, làm cô thiếu chút nữa quăng luôn cái điện thoại.

“Người ở đâu?” – Hỉ Ca khoáy lỗ tai một hồi cho thông thuận, rồi mới điều chỉnh tư thế thoải mái ngồi xuống ghế sofa.

“Ngoài cửa nhà người.”

“... người nói giọng hả?” – mắt tích 2 năm, vừa xuất hiện liền đứng ngay trước cửa, có phải sợ cuộc sống của cô quá thái bình rồi không?!

“Ta là nói thật nha~ Đại môn nhà người cứng quá a~”

Vừa nghe đến đó, Hỉ Ca và Sở Tiểu Ca đồng thời quay đầu nhìn ra cửa, bởi vì cánh cửa đặc chế vừa rên lên một tiếng “cách”, sau đó liền bị người bên ngoài đập đổ. Kế tiếp, hai người nhìn thấy một tiểu cô nương mặc một cái quần bông bông màu đen thông thả đi vào nhà.

“Người... người.... là... ai?” – Sở Tiểu Ca vẽ mặt kinh sợ.

Vị tiểu cô nương thoát nhìn giống như búp bê kia mỉm cười, quơ quơ chiếc điện thoại màu hồng đang cầm trên tay, chu môi: “Hi Hỉ~~” Sau đó, Sở Tiểu Ca quả thật thấy chị hai nhà mình bị người nào đó nhào vào ôm cứng.

...

“Tiểu Cửu, người có thể không cần kích động như vậy hay không?” – Hỉ Ca bị người nào đó đè xuống sofa, vẽ mặt bất đắc dĩ, thở dài. Đều là lỗi của cô a. Lúc trước không nên nhõng nhẽo đòi ông cậu dẫn đi Hắc thị chơi, như vậy sẽ không bất hạnh nhận thức người nào đó, bi thảm nhất là bất hạnh này kéo dài đã hơn 10 năm.

Hôm đó, Hỉ Ca nhìn thấy một cô bé chừng 8 tuổi ở Hắc thị bị người ta đánh. Thế là cô liền ra mặt anh hùng cứu mỹ nhân, sau đó thì quen biết Tiểu Cửu. Trước khi biết Tiểu Cửu, cô còn tưởng Tiểu Cửu là bị

người ta bắt nạt. Sau khi biết rồi... haiz... Hỉ Ca không khỏi cảm thương 3 vị đại thúc bư hân kia, cũng không khỏi cảm thương cho bất hạnh của chính cô.

“Hỉ Hỉ, ta có quà cho ngươi.” – Tiểu Cửu nhìn thấy mình mém chút ép Hỉ Ca nghệt thở, cuối cùng lộ ra chút nhân tính, nhồm dậy, ngồi vào ghế sofa bên cạnh, thuận tiện cầm lấy trái nho Sở Tiểu Ca vừa cắn một nửa.

“Cái kia...” – Sở Tiểu Ca nhìn nửa trái nho trong tay mình tự nhiên biến mất, ngây người mất mấy giây, định gơ tay ra giắt lại, nhưng ánh mắt của chị hai đã khiến cậu rụt về. Được rồi, không ăn nho vậy thì chuyển qua ăn quýt đi. Mới vừa tước xong vỏ quýt, còn chưa kịp bỏ vào miệng, nửa đường đã bị người nào đó cướp luôn. Sở Tiểu Ca thậm chí còn không kịp nhìn thấy múi quýt làm thế nào từ trên tay cậu lọt vào mồm của người nào đó.

“Lẽ vật thì không cần...” – Hỉ Ca ho khan một tiếng. Mấy món lễ vật của ngươi có thể dùng được chắc?! Hỉ Ca nhớ đến một đồng lễ vật nhét dưới gầm giường, trong lòng hoảng sợ, lỡ như ngày nào đó có người chạy tới khám nhà, phán cho cô tội tàng trữ đồ phi pháp rồi tống vào ngục giam thì sao đây!

“Ta chọn lâu lắm đó, đến, mau xem...” – Tiểu Cửu sờ soạng trong túi xách một hồi, còn chưa lôi ra thứ gì đã bị Hỉ Ca một phen giữ chặt tay, lôi lên lâu.

Phanh~ Cửa phòng đóng lại. Sở Tiểu Ca nhìn mấy múi quýt rơi lăn lóc dưới sàn nhà, nhú mi, không biết chị hai nhà cậu bị cái gì kích thích?

“A, không xong, đặt tuốt ở dưới. Ngươi chờ một chút.” – Tiểu Cửu từ trong túi xách lôi ra nào súng, nào đạn, nào dao, nào kéo. một lát sau, một cái chủy thương* màu bạc nằm gọn trong tay Hỉ Ca.**Chủy thương không phải chủy thủ (dao găm). Lưỡi của nó có hình dạng như mũi thương (ngọn giáo trên đầu của cây thương). Có điều nhỏ gọn hơn cây thương, độ dài chỉ bằng bàn tay nên gọi là chủy thương.**

Hỉ Ca mới không cần chủy thương. Cô bắt đầu dùng binh khí thời gian gần đây thôi. Kỳ thật, cô có thói quen dùng quyền đầu (nắm đấm). Bất quá, Tiểu Cửu lại rất am hiểu về vũ khí. Trước kia Hỉ Ca còn chính mắt nhìn thấy Tiểu Cửu tự làm ra một loại máy chế tạo (mũi) thương, thực sự làm ra đến một cây thương. Cô không biết nghề nghiệp của Tiểu Cửu là gì. Nhưng cô biết thỉnh thoảng Tiểu Cửu sẽ bị thương.

Mặc dù vị bằng hữu này là loại người nguy hiểm, nhưng không có biện pháp, người nào đó đã tự động xem Hỉ Ca là bạn thân duy nhất. Đừng nhìn bề ngoài nhỏ bé mà phỏng đoán, sự thật thì Tiểu Cửu còn lớn hơn Hỉ Ca một tuổi. Đại khái như người ta nói là, trời sinh lệ chất. Cứ nhìn làn da bóng lưỡng như con nít của Tiểu Cửu, Hỉ Ca thật sâu thở dài.

“Ngươi đặc biệt chạy đến đây thăm ta, không phải chỉ để tặng lễ vật đi?” – món đồ chơi này không có đạn, Hỉ Ca cũng đỡ lo.

“Đúng là không phải. Ta thật ra vì chuyện của ngươi mà trở về.” – Tiểu Cửu bổ nhào lên giường của Hỉ Ca, lăn lộn vài vòng – “Thật thoải mái quá a~ Thích hơn ngủ ở giường đá nhiều.”

“Chuyện của ta?” – Hỉ Ca một không ra khỏi cửa, hai không ra khỏi nhà, vậy mà cũng có phiền phức sao? Hơn nữa, cho dù có, cũng không đến nỗi khiến Tiểu Cửu lo lắng đến mức tự mình chạy tới chứ?

“Ngươi đó a.... bị một kẻ điên bỏ tiền ra treo huyền thưởng mua mạng.” – Tiểu Cửu nhắm mắt nằm ở trên giường.

Huyền thưởng? Hỉ Ca có nghe qua thứ này, nhưng cô chưa bao giờ nghĩ mình cùng nó có quan hệ gì. Tiểu Cửu từng nói với cô huyền thưởng là gì. Chỉ cần giết một người trên danh sách huyền thưởng, người ta có thể sống xa xỉ cả đời.

“Ta đã đắc tội với ai?” – bảng danh sách huyền thưởng không lộ ra tên người treo giải. Bất quá nếu Tiểu Cửu đã nói, nghĩa là cô ấy biết người treo giải là ai.

“Ta cũng thấy kỳ quái. Bà điên kia làm sao lại biết ngươi. Đây, ngươi gần đây có gặp tên quái gỡ nào không?”

Hỉ Ca nhú mày, nếu nói tới quái gỡ, cũng chỉ có A Thất, còn có vị thiếu chủ đã mang găng tay trả cho cô.

“Ta gần đây có gặp một người tên là A Thất.” – Hỉ Ca không muốn giấu diếm Tiểu Cửu.

“A Thất... hần gọi là A Thất? Không có tên sao?” – vừa nghe đến thì Tiểu Cửu vẫn mang vẻ mặt bình thường, nhưng không biết nghĩ đến cái gì, đột nhiên nhảy dựng lên, vẻ mặt kinh ngạc lẫn sợ hãi.

“Hần chỉ nói hần gọi là A Thất thôi. Làm sao vậy? Có vấn đề gì sao?” – Hỉ Ca biết thân phận của A Thất không đơn giản. Chỉ không ngờ lại khiến Tiểu Cửu có phản ứng kịch liệt như vậy.

“Đương nhiên có vấn đề. Người làm thế nào nhận thức hần? Bất quá... hần không thể nào muốn tìm người gây phiền toái đi.” – bằng không trước mắt ta chỉ nhìn thấy một cỗ thi thể. Tiểu Cửu xoay chuyển ánh mắt, khuôn mặt xinh xắn nhàn thành một đoàn. Cô e dè liếc nhìn Hỉ Ca. Hỉ Ca không nên quen biết Thất ca a. Người đó... ngay cả chính cô cũng không dám đụng tới. Nghĩ đến thôi, Tiểu Cửu nhin không được rùn mình.

“Hần nguy hiểm lắm sao?” – Hỉ Ca lại không thấy A Thất có cái gì đáng sợ. Đúng là A Thất có hơi nhiều sự, lại khoái chọc ghẹo cô, thỉnh thoảng gửi tin nhắn nói chuyện phiếm, này cũng không tính là nguy hiểm chứ?!

“Không phải.” – Hần không phải nguy hiểm, mà là phi thường nguy hiểm!! Tiểu Cửu trong lòng leng keng kêu lên 2 tiếng – “Thôi, quên đi. Trước không đề cập đến hần. Bây giờ, nếu trong nhà không có chuyện gì khẩn cấp, người tốt nhất theo ta ra ngoài đi trốn. Tên của người vừa xuất hiện trên bảng danh sách, ta liền cấp tốc chạy lại đây. Phỏng chừng bọn người kia cũng sẽ rất nhanh tìm tới.”

“Cần thiết sao?” – Hỉ Ca nhú mày. Cô không thích cảm giác này, cho dù biết Tiểu Cửu không nói dối, nhưng đột nhiên biết được có người muốn mạng của mình, sao nghe giống như đang nằm mơ vậy?! Một cơn ác mộng.

“Bọn người tới có thể không phải là đối thủ của người. Nhưng bọn hần ở trong tới, người một mình không thể đối phó đâu. Cho dù thêm ta cũng không thể.” – Tiểu Cửu còn chưa nói xong, di động của Hỉ Ca đã vang lên.

Hỉ Ca sờ soạng lên đầu giường.

“A lô...”

“Hỉ Ca a~~” – phía bên kia điện thoại là âm thanh của một người nam nhân.

“...” – đây gọi là “vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo tới” hả?! Hỉ Ca háng giọng – “Tìm ta có chuyện gì sao?”

“Mở giùm cái cửa.”

“Người ở đâu?” – lần này đến phiên Hỉ Ca nhảy dựng, mở cửa gì?

“Cửa nhà người a” – lúc này, trước cửa Sở gia, một nam nhân mặc quần bò, áo sơ mi, trên tay cầm cái tô, dựa vào tường, vẻ mặt tươi cười xán lạn, chính là A Thất.

5 giây sau, Hỉ Ca lao đảo từ trên lầu chạy xuống, thô bạo mở cửa, thứ đầu tiên đập vào mắt cô là một tô thịt bò tẩm hương nồng nặc, sau đó là khuôn mặt của A Thất.

“A, có đồ ăn.” – Sở Tiểu Ca bị bỏ đói từ nãy đến giờ, nhìn tô thịt thì 2 mắt liền tỏa sáng. Chị hai kéo Tiểu Cửu đi lên lầu, cậu không dám tự tiện quấy rầy. Cho dù đói bụng, cậu cũng chỉ có thể chui vào góc tường đào giun.

Bây giờ ngửi thấy mùi thịt, Sở Tiểu Ca không quản người đứng ngoài cửa là ai, có quen hay không quen, cánh tay của cậu đã tiếp nhận tô thịt trong tay A Thất, sau đó chạy một mạch vào nhà bếp. Hỉ Ca nhìn Sở Tiểu Ca nhà mình vừa chạy vừa chảy nước miếng, cô ứ ớ kêu 2 tiếng. Cô rất muốn một cước đá em trai dzính dzách (tường). Thấy đồ ăn liền chop tới, cũng không sợ bị độc chết hả?!

“Người chạy tới chỉ vì muốn tặng thịt?” – không lẽ để cảm tạ cô lần trước chỉ hần cách nấu thịt bò sao?

“Dĩ nhiên không phải.” – A Thất hơi nghiêng người, đưa tay chỉ qua căn biệt thự sát vách – “Chúng ta hiện tại là hàng xóm.”

... Hỉ Ca ngó ra. Nếu nhớ không lầm, ngày hôm qua, chủ nhà bên đó còn chào hỏi cô đi? Thế nào hôm nay đã đổi chủ rồi? Thối bong bóng cũng không nhanh như vậy a~

“Người mừng đến nỗi không nói thành lời à?” – thấy Hỉ Ca ngẩn người, A Thất cười mỉ mỉ nói.

“Không, ta đang suy nghĩ có nên chuyển nhà không.” – Hỉ Ca không một chút lưu tình đáp trở về. Cô không đến nỗi trì hoãn, đương nhiên biết tên nam nhân trước mặt này không phải là du đảng bình thường. Cô cảm thấy kế hoạch bỏ trốn cùng Tiểu Cửu đúng là ý kiến hay.

“Đừng vô tình mà ~~ Nói làm sao chúng ta cũng có chút quen biết.” – mặc dù chưa được gia chủ mời nhưng A Thất rất tự nhiên đi vào nhà, còn thuận tay đóng cửa.

“Ta không quen người.” – Hỉ Ca đi vào phòng bếp, nhìn thấy Tiểu Cửu rất không có hình tượng đang ôm tô thịt nhai ngấu nghiến, mà Sở Tiểu Ca thì bị còng hai tay trên ghế, trong miệng còn bị nhét quả châu.

Hỉ Ca quên nói trước với Sở Tiểu Ca, Tiểu Cửu chỉ có một thói xấu duy nhất thôi, đó là háo ăn. Tuyệt đối không nên cùng cô ta tranh đồ ăn, bằng không sẽ xảy ra án mạng!

“Hỉ Hỉ ~ Thịt rất ngon nga~” – Tiểu Cửu giơ tay, đem tô thịt nâng lên, nhưng vừa nhìn thấy người đứng sau lưng Hỉ Ca, thiếu chút nữa đã đem thức ăn trong miệng phun ra.

“Thất... thất... thất... ca!” – Tiểu Cửu gian nan nuốt miếng thịt xuống, khuôn mặt nháy mắt trắng bệch.

Thật thần kỳ!! Sắc mặt có thể biến nhanh như vậy! Hỉ Ca cảm thán trong lòng. Không ngờ Tiểu Cửu và A Thất biết nhau. Vậy A Thất làm nghề gì nhỉ? Tiểu Cửu là cô nhi, cũng không có huynh đệ chị em gì cả. Vậy mà cô ta lại kêu A Thất là Thất ca. Còn có, Hỉ Ca chưa bao giờ nhìn thấy Tiểu Cửu sợ thành bộ dáng như hiện tại.

“Tiểu Cửu, đã lâu không gặp!” – A Thất biểu tình rất bình tĩnh, chỉ liếc mắt nhìn Tiểu Cửu một cái, cũng không tỏ vẻ gì khác.

“Thất... thất... thất ca là đến chơi?” – mặc dù sợ hãi nhưng Tiểu Cửu vẫn tận lực làm cho cảm xúc ổn định trở lại. Sự tình liên quan đến tính mạng của Hỉ Ca, cô phải hỏi cho rõ ràng.

Vừa rồi nghe Hỉ Ca nói có nhận thức A Thất, Tiểu Cửu cũng không nghĩ hai người lại thân đến mức độ này. Thất ca vậy mà mang tặng Hỉ Ca một tô thịt bò? Không biết trong tô thịt này có bỏ độc hay không?!

“Người nghĩ sao?” – A Thất kéo chiếc ghế qua, đặt ở bên cạnh Sở Tiểu Ca, ngồi xuống. Bị cột trên ghế, lại bị chặn miệng, Sở Tiểu Ca khốn khổ lấy chân đá vào người A Thất.

Tiểu Cửu nhìn thấy liền run run, lo lắng không biết cái chân nhỏ của Sở Tiểu Ca có bị ai kia chặt đứt hay không. Kết quả, A Thất mỉm cười nhìn Sở Tiểu Ca, sau đó lôi trái châu ra, còn thuận tiện đem còng tay cởi bỏ.

“Anh, sao bây giờ mới tới?” – Sở Tiểu Ca vừa thoát thân liền cầm tay A Thất xoay tới xoay lui, rõ ràng cái gì cũng không có, vậy còng tay như thế nào lại được tháo ra nhẹ nhàng như vậy?

“Bí mật.”

98. Chương 98: Chín Đứa Con Của Rồng

A Thất đột nhiên chạy tới bảo rằng họ là hàng xóm thì cũng nên thường xuyên tới lui thăm hỏi. Hỉ Ca không thể mặt dày tổng hấn ra khỏi nhà. Hơn nữa, hấn trừ bỏ có tật xấu khoái nói năng nhún nhút chọc ghẹo cô, còn thì những mặt khác đều bình thường (?!). Kệ đi, dù sao cũng đã là hàng xóm, hữu hảo ở chung vậy.

Nhìn Sở Tiểu Ca thân thiết trò chuyện cùng A Thất ngoài phòng khách, Hỉ Ca thật sự nghi ngờ họ mới là hai anh em do cùng một mẹ sinh ra. Nếu không thì vì sao Sở Tiểu Ca lại kém hơn cô nhiều như vậy a, không hề có chút phòng bị, không quân đối phương có lai lịch gì, cứ như vậy đi lên tay bắt mặt mừng với người ta.

“Hỉ Hỉ, người nói, rốt cuộc người làm sao lại nhận thức hần? Như thế nào gặp hần?” – Tiểu Cửu lồi kéo Hỉ Ca chạy lên lầu, chui vào phòng ngủ, vặn hỏi.

“Hình như hần biết ông nội của ta. Ta gặp hần 2 lần ở nhà ông nội.” – Hỉ Ca tưởng tượng không ra A Thất có chỗ nào nguy hiểm, còn Tiểu Cửu thì một câu cũng không chịu nói rõ.

“... người đúng là... haiz!” – Tiểu Cửu thở dài. Không biết Hỉ Ca đây là gặp vận may hay là gặp vận rủi. Cô vừa nhận được tin tức liền cấp tốc chạy đến, ai biết người kia còn hỏa tốc hơn, trực tiếp dời đến cách vách ở luôn.

A Thất thích Hỉ Ca? Ý tưởng này xoay chuyển trong đầu Tiểu Cửu, khiến cô thiếu chút nữa đã ngửa đầu cười to. Như thế nào có thể!!! A Thất, cái loại nam nhân này cũng biết yêu đương sao?!

“Này, hần không phải là con riêng của papa người đó chứ?” – Tiểu Cửu nghĩ muốn bể đầu cũng không đoán ra sự tình.

Hỉ Ca trợn mắt nhìn Tiểu Cửu: – “Đảm bảo không phải. Papa của ta vẫn còn sống hoàn hảo, này chứng minh bên ngoài ông không có nhân tình.”

Sở mục mục ở phương diện này cực kỳ mẫn cảm. Lão cha cô nếu có gió thổi cỏ lay, chỉ sợ lão cha còn chưa biết mình có mệnh hoa đào thì cánh hoa đào kia đã bị lão mẹ tiễn lên đường; hoặc là lão cha vừa có ý định trồng hoa thì lão mẹ cũng sẽ nhổ tận gốc rễ trước khi cái mầm cây nó nhú chồi; tình trạng tệ nhất là lão cha có con riêng ở bên ngoài, chỉ sợ đứa nhỏ chưa kịp ra đời thì ông đã bị Sở gia quần áo cho tan xương nát thịt rồi. Chuyện này, chỉ có thể trách Sở lão cha năm xưa quá bay bướm, làm cho Sở mục mục mỗi lần nhớ lại đều hận không thể chặt đứt đôi chân của chồng.

“Haiz... đi từng bước tính từng bước vậy. Tạm thời ta ở lại nhà của người.” – Tiểu Cửu không khách khí nói, nghiêm nhiên xem đây như nhà của mình.

Hỉ Ca đã tạo thành thói quen. Sở gia vốn không có nhiều thành viên nhưng khách khứa họ hàng thì rất đông, thỉnh thoảng 7-8 người kéo tới ở nhờ là chuyện bình thường. Mấu chốt là, Tiểu Cửu biết nấu cơm! Tuy hương vị không ngon lắm, vẫn đỡ hơn không có cơm ăn!

“Ừa, Hỉ Hỉ, người cũng chơi Thịnh Thế à?” – Tiểu Cửu nằm lẩn lộn trên giường, vô tình nhìn thấy mũ giáp. Mặc dù cái mũ này đẹp hơn loại mũ của công ty Thịnh Thế bán ra nhưng mặt trên của nó quả thật có gắn logo của trò chơi.

“Ừ, là em trai tặng.” – Hỉ Ca ngược lại có điểm kinh ngạc, không ngờ loại người như Tiểu Cửu cũng biết đến trò chơi này. Hỉ Ca nhìn được giá trị kinh doanh của trò Thịnh Thế, cũng biết trong đó có rất nhiều tập đoàn lớn đổ tiền vào đầu tư, nếu không làm sao có thể khiến mấy tên công tử nhà giàu chịu khó bỏ thời gian ra chơi chứ. Bất quá, Tiểu Cửu không lẽ cũng có thời gian để chơi sao?

“Người cấp bậc rất cao à?”

“Không tính là cao. Làm sao, người cũng chơi?”

“Lúc trước nghe đồn trò này rất vui nhưng ta không có thời gian. Vừa hay, ta mới lui ra mặt sau, bây giờ chỉ giữ chức hướng dẫn viên, cho nên hiện tại ta đang rảnh, chắc sẽ chơi thử xem sao.”

Nghe Tiểu Cửu nói, Hỉ Ca thở ra một hơi. Lúc trước, Tiểu Cửu làm nghề gì, Hỉ Ca không hề hỏi tới. Nhưng Hỉ Ca thường xuyên nhìn thấy Tiểu Cửu bị thương nặng, còn bị người ta đuổi giết, không cần đoán cũng biết Tiểu Cửu làm nghề bán mạng. Trước kia không chơi, không hần vì không có thời gian, mà là không dám chơi đi.

Khi Hỉ Ca cùng Tiểu Cửu tám chuyện xong, đi xuống lầu kiếm chút gì ăn, không ngờ thấy phòng khách vắng hoe, một bóng người cũng không có. Chưa đợi Hỉ Ca chạy đi tìm người, phòng luyện công bên kia đã vang lên những tiếng đánh đấm. Hỉ Ca và Tiểu Cửu liếc mắt nhìn nhau một cái rồi cả hai cùng chạy vội

đến phòng luyện công. Sau đó họ nhìn thấy A Thất, toàn thân hoàn hảo đang đứng ở một bên, trong khi Sở Tiểu Ca thì đang co người rên rỉ trên mặt đất.

Đây là tình huống gì chứ?

“Chúng ta chỉ là luận bàn.” – A Thất nhún vai.

“Dừng sĩ a~” – Tiểu Cửu nhìn Sở Tiểu Ca, ánh mắt thập phần bội phục sự đảm lượng của hắn. Gọi là gì nhỉ, nghe non không sợ lão hổ.

“Em bị lừa a

” – Sở Tiểu Ca nước mắt lưng tròng, gơ bàn tay lên cao, chỗ đốt ngón tay hiện giờ giống như đã lõm xuống. Không biết cậu đã dồn bao nhiêu khí lực cho cú đâm đó.

Vừa rồi, Sở Tiểu Ca ngồi nói chuyện phiếm với A Thất, khoe khoang mình có võ, không nghĩ tới A Thất nói hắn cũng biết chút chút. Sở Tiểu Ca không có ý tốt, kéo A Thất đi vào võ đường bắt buộc đấu một trận gọi là luận bàn. Kết quả, Sở Tiểu Ca đâm lên người A Thất, cái bị thịt A Thất không đau, ngược lại Sở Tiểu Ca đau đến lăn lộn.

Hỉ Ca liếc mắt xem thường, phát phát tay: – “Hai người cứ tiếp tục.” rồi quay lưng đi ra.

Thời điểm A Thất rời khỏi cửa, sắc trời đã tối sầm. Hắn ở đây ăn chục luôn 2 bữa cơm, vậy mà không biết ngưng, bảo rằng sẽ thường xuyên ghé qua nữa.

Hỉ Ca tắm rửa xong, leo lên giường, theo thói quen cầm lấy mũ giáp, đột nhiên nhìn thấy màn hình di động sáng lên, liếc mắt nhìn, là tin nhắn của A Thất, vồn vồn chỉ có 2 chữ: Ngủ ngon!

Tên này đúng là nhàm chán, Hỉ Ca bĩu môi nhưng không tự chủ được, môi khẽ cong lên, sau đó cô tiến vào trò chơi.

Lúc này, ở ngôi nhà cách vách, không gian tối đen như mực, ánh trăng theo cửa sổ chiếu vào, thấp thoáng có bóng người ngồi trên ghế sofa, trên tay người đó là một cây chùy thủ, sáng lấp lờ, dưới chân hắn, nằm ngay đơ trên lớp thảm Ba Tư là một hắc y nhân, không rõ sống chết.

“Trở về nói cho lão đại của người biết, mạng Sở Hỉ Ca là của ta. Nếu hắn cảm thấy hắn có cái thực lực kia, hoan nghênh tùy thời tới tìm ta.”

“Vâng. Đa tạ Thất thiếu gia.” – hắc y nhân vừa nghe xong, thiếu chút nữa đã vui mừng nhảy lên ôm đúi A Thất mà cảm tạ. Cho dù hắn là sát thủ, cũng không đại biểu hắn không sợ chết nha. Chẳng qua, hắn chưa từng nghĩ đến, một mạng người nho nhỏ trên huyền thưởng lại kéo tới vị ôn thần này.

“Hoa Đán... người không nên bức ta!” – A Thất nhắm nghiền 2 mắt, lẩm lẩm một câu.

Hỉ Ca tiến vào trò chơi, không thấy Thất Tử đâu cả. Thời gian trong trò chơi hiện tại là chính Ngọ. Cô đứng giữa một đám quái vật, nhìn thái dương chói sáng trên đầu, không có tâm tình gì mà đánh với đám. Hỉ Ca tìm một chỗ không có quái, sau đó tìm một tảng đá kê lưng, nằm xuống ngửa mặt lên trời... ngấm mây bay.

Ngay lúc mắt Hỉ Ca muốn híp lại vì buồn ngủ, cách đó không xa đột nhiên vang lên một tiếng động. Hình như có người đang đến gần. Hỉ Ca mở mắt, quay đầu qua nhìn.

Có 3 người đang tiến đến, một kiếm khách, một thuật sĩ và một dược sư. Đây là đội hình tiêu chuẩn để xoát quái. Cấp bậc của 3 người cũng rất hoàn hảo. Kiếm khách 37 cấp. Hai người còn lại 38 cấp. Trên người họ có đeo huy chương công hội nhưng Hỉ Ca nhận không ra đó là công hội nào. Sự thật thì đến giờ Hỉ Ca chỉ nhận biết mỗi huy chương của Đoàn Lang Minh mà thôi.

3 người không nhìn thấy Hỉ Ca, lý do là vì góc đứng bị khuất. Bọn họ không tiếp tục đi tới, ngược lại, xoay vòng tại chỗ, kiếm khách bắt đầu dẫn quái.

Quái ở Loạn Thạch Sơn này đều là 40 cấp. Ba người kia đối phó hơi vất vả. Hỉ Ca nhìn nhìn, ừm, hiệu xuất xem như không tồi, nhưng tốc độ thăng cấp như vậy là quá chậm, hắn phải mất một ngày mới lên được một cấp.

Quan sát một chốc, cũng không thấy hứng thú, Hỉ Ca lại nằm xuống, chuẩn bị tiến vào giấc ngủ. Đột nhiên cô nghe “oanh” một tiếng. Đây là âm thanh của hỏa bạo thuật. Kế tiếp là tiếng chửi rủa. Có đánh nhau? Hỉ Ca dụi mắt, ló đầu lên.Ồ, không phải người đánh mà là... biến dị hắc thạch vương?

Nhìn con quái cao hơn 5 thước, toàn thân màu đen, Hỉ Ca nhìn không được muốn huyết sáo. Con quái này trông giống Transformers như đúc. 40 cấp biến dị boss, lực phòng ngự nhất định rất khủng, huyết lượng nhất định rất dày. Ba người kia sao lại may mắn như vậy chứ, Hỉ Ca cùng Thất Tử ở nơi này xoát quái xoát đến mỗi viên đá đều đã đập qua, vậy mà ngay cả biến dị thạch còn chưa thấy nữa là biến dị boss. Vậy mà 3 người này mới xoát quái chưa tới nửa giờ liền có thể xoát ra biến dị boss?! Chỉ có thể kết luận, trong trò chơi này, nhân phẩm rất quan trọng nha~

Hỉ Ca quan sát tình huống xa xa. Hiện trường vừa nhiều thêm 3 người lạ, hẳn là những người có ý đồ muốn cướp quái.

Công kích của biến dị boss dường như không cao lắm, bởi vì kiếm khách vừa có thể khống chế boss vừa có thể đối phó với tên đánh lén. Hỉ Ca chính là ngồi một bên xem kịch vui, hoàn toàn không có tâm tình đi lên hỗ trợ. Cái loại chuyện “giữa đường gặp chuyện bất bình chẳng tha” đã không thuộc về niên đại này nữa rồi, chẳng còn ai muốn ra vẻ đại hiệp đâu, Hỉ Ca càng không.

Ba người đầu tiên xem ra cũng không phải dân tay mơ. Ba chọi ba, còn thêm một con boss, vậy mà họ vẫn chiếm thế thượng phong. Đặc biệt là cái bạn nữ thuật sĩ kia. Ta nói, dạo này nữ nhân còn bạo lực hơn nam nhân nha. Bọn họ giết chết kiếm khách của phe địch, 2 tên còn lại quay đầu bỏ chạy, kết quả, bạn nữ thuật sĩ vẫn không tha, còn muốn đuổi theo.

“Bệ Ngạn, quay lại.” – bạn kiếm khách gọi một tiếng, nữ thuật sĩ tên gọi Bệ Ngạn liền quay đầu trở về.

Tên hay thật! Là đứa con thứ bảy của rồng.** Truyền thuyết rồng sinh 9 con có đến 2 cách gọi tên. Truyền này đi theo thuyết số 1, trong đó, 9 đứa con của rồng có tên theo thứ tự là: Tỳ Hưu, Nhai Xế, Trào Phong, Bồ Lao, Toan Nghê, Bí Hí, Bệ Ngạn, Phụ Hí và Si Vãn.**

“Bí Hí, tại sao không cho em đuổi theo. Hai người kia chẳng còn tí máu nào.”

Kiếm khách không nói gì, chỉ nhìn lướt qua vị trí Hỉ Ca đang ngồi núp, sau đó xoay người tiếp tục đối phó boss. Bệ Ngạn than thở hai câu rồi thôi, sau đó chuyên tâm hỗ trợ. Vốn Hỉ Ca không chú ý nhiều đến 3 người này nhưng nghe mẫu nói chuyện kia, cô đột nhiên nhớ tới một sự kiện.

Thời kỳ beta, cô có biết một gia tộc nhỏ gọi là Long Cung. Lý do Hỉ Ca biết tới cái gia tộc nhỏ này, một là vì 9 thành viên trong gia tộc có tên rất kỳ lạ, còn hai là vì lão đại của họ – Tỳ Hưu – đã từng đuổi giết cô. Nguyên nhân vì sao lại đuổi giết cô, Hỉ Ca đã quên. Hình như cô vô tình giết ai đó và hắn thì tìm tới trả thù. Tỳ Hưu là một kiếm khách phi thường lợi hại. Hồi xưa, nếu không phải nhờ Minh Độ Thiên ra tay, chỉ sợ Hỉ Ca đã chết không thể nghi ngờ. Sau trận chiến đó, Long Cung hoàn toàn biến mất, Hỉ Ca không gặp lại bọn hắn nữa.

Trong lúc Hỉ Ca hồi tưởng lại diện mạo của Tỳ Hưu, biến dị boss bên kia đã bị 3 người tiêu diệt xong. Tầng đá cao 5 thước cứ như vậy ầm ầm ngã xuống, mặc dù không đè chết ai nhưng cảnh tượng vẫn rất khủng bố. Không nghĩ tới, đồ vật trên người boss vừa xuất hiện, bên cạnh Hắc Thạch Vương liền xuất hiện một cái lều trại. Hỉ Ca nhướng mày... Thất Tử đến!

Ba người kia cũng không nghĩ tới sẽ có người lên tuyến ở khu vực này, nhất thời không biết làm sao nên đều bất động. Thất Tử với đỉnh đỉnh hồng danh trên đầu từ trong lều bước ra, nhìn thấy thi thể của boss nằm bên cạnh, vài món trang bị lẫn lóc trên mặt đất, liếc mắt nhìn 3 người đang lờ mờ ngó hán, thông thả gom lều bỏ vào ba lô.

Hỉ Ca ló đầu ra khỏi tảng đá, quơ tay: – “Bên này!”

Thất Tử không có ý định giết người đoạt trang bị, nghĩa là mấy món đồ đó chẳng đáng cho hắn để vào mắt. Bởi vì lấy đạo đức chức nghiệp thích khách của hắn mà nói, chuyện giết người cướp quái là điều thực bình thường!

Thất Tử cùng Hỉ Ca vừa rời đi, Bệ Ngạn tiến lên nhặt trang bị.

“Thông báo cho lão đại, đã tìm thấy người. Gửi tọa độ qua để lão đại còn đuổi kịp.”

“Đã biết. Mà Lục ca, chúng ta tìm 2 người này làm gì?” – Bệ Ngạn khó hiểu hỏi.

“Nữ nhân vừa rồi, nếu giết cô xuống cấp 10 có thể lấy đến một vạn kim.” – Bí Hí rất ít nói chuyện nhưng một khi mở miệng là có thể khiến người ta lạnh run.

“Tàn nhẫn quá đi...”

“Nam nhân kia mặc trên người một bộ yên diệt.” – Dưộc sư nhận xét.

“Yên diệt? Âm kim trang bị?” – Bệ Ngạn sững sốt, quay đầu nhìn về hướng Thất Tử vừa biến mất – “Là thật hay giả? Thời kỳ này mà có người tìm ra một bộ trang bị âm kim sao? Không lẽ hệ thống có bug?”

“Không. Nhai Xế từng bị hấn giết.”

Nghe lão cửu Si Vẫn tường thuật, Bệ Ngạn nhin không được hút vào một hơi khí lạnh. Nhai Xế thân thủ thế nào ai lại không biết. Nhai Xế chính là người đứng thứ nhất trên bảng tổng hợp thực lực của Đông Châu Xích Hỏa. Ngay cả Sói Xám Ấn Cừ cũng không phải là đối thủ của Nhai Xế. Vậy mà đánh không lại tên thích khách vừa rồi? Nói giỡn sao?

“Chúng ta muốn giết họ?”

“Bán tọa độ thôi.” – Si Vẫn nói xong, mở ra thông tấn khí, liên lạc với ai đó. Chốc lát sau, một bóng đen xuất hiện sau lưng bọn họ.

Bốn người trao đổi gì đó, rồi bóng đen rất nhanh liền đuổi theo phương hướng Hỉ Ca vừa rời đi. Bởi vì lão đại đã cảnh báo phải dè chừng Thất Tử, cho nên ba người không dám trực tiếp đuổi theo ám toán. Họ cứ như vậy ở lại tại chỗ tiếp tục xoát quái.

Họ hoàn toàn không biết, Hỉ Ca cùng Thất Tử đang đứng trong một mảnh rừng cách đó không xa. Mặc dù không nghe thấy đoạn đối thoại giữa 4 người nhưng Thất Tử nhận ra hắc y thích khách xuất hiện lúc sau.

“Cừu nhân của anh?” – Hỉ Ca đứng dựa vào một thân cây, nhàn rỗi lụm mấy viên đá rồi chơi trò tung hứng.

Vốn 2 người tính đi tìm một địa phương để xoát quái, kết quả lượn một vòng lại trở về chỗ cũ, vừa lúc nhìn thấy hắc y thích khách. Theo ánh mắt của Thất Tử liền có thể đoán ra, tên kia nhất định là đối thủ nặng ký.

“Đúng vậy. Hấn từng cướp trang bị của anh.” – Thất Tử vẻ mặt đáng thương, ủy khuất nói.

Sự thật thì... hấn chưa kể phần sau của câu chuyện. Vì kiện trang bị kia, hấn bám theo người ta suốt mấy ngày, giết người ta cho đến khi bạo ra mới thôi. Trên thực tế, tất cả thích khách đều có thể tiếp nhiệm vụ để lấy đến yên diệt sáo trang. Nhưng Thất Tử... hấn ngoan độc hơn người ta. Hấn chực ở địa điểm giao nhiệm vụ, hề thích khách nào làm xong, đến trả nhiệm vụ là hấn giết, cướp vật phẩm của người ta rồi đi giao. Duy chỉ có Nhai Xế là hấn thất thủ.

“Nhai Xế chắc chắn là đến tìm anh.”

“À...”

“Có muốn giết 3 người kia không?” – Thất Tử có chút nhin không được, đây mới là ý đồ thực sự của hấn. Mỗi ngày đều xoát quái, giống trăm yêu trừ ma vậy, thật là nhàm chán. Nếu có thể giết 3 người kia, sau đó lại chơi đùa với Nhai Xế một chút, ngày tháng liền hạnh phúc a~

Hỉ Ca ngẩng đầu, liếc mắt một cái: – “Chờ anh tẩy trắng tên đã rồi nói.”

Chỉ cần Thất Tử tẩy trắng xong, cô mới không quản hấn lại muốn đi giết ai, bởi vì lúc đó cô đã được giải phóng.

“Được rồi, vậy chúng ta đi xa một chút.”

Nhìn cái tên trên đầu Thất Tử từ màu đỏ chuyển sang màu vàng rồi biến thành màu trắng, tảng đá trong lòng Hỉ Ca rốt cuộc rơi xuống. Tẩy xong sát khí, Thất Tử cũng không chịu nổi cảnh xoát quái ngoài dã ngoại nữa. Hai người nhất trí trở về thành nghỉ dưỡng một phen.

Tự sát trở về thành, Hỉ Ca kinh ngạc phát hiện ở điểm hồi sinh cũng gặp người quen.

“Lão đại, Hỉ Ca, hai người đã trở lại.” – Tư Văn mỉm cười chào đón, hoàn toàn ngơ lơ ánh mắt tóe lửa của đám người Khổ Độ gia tộc ở xung quanh.

“Chuyện gì xảy ra?” – Thất Tử nhíu mày.

“Gặp người quen, luận bàn một chút. Đi, lão đại, chúng ta đi tẩy trần.”

Tư Văn kéo Hỉ Ca và Thất Tử bỏ đi, sau lưng có không ít người chửi rủa.

Ngồi ở Cát Tường từ lâu hơn nửa tiếng, Hỉ Ca mới nhìn thấy Sở Tiểu Ca, Cát Tường và Mặc Phi một thân gió bụi xuất hiện. Sở Tiểu Ca chỉ còn kém một chút là khoe miệng đã căng đến mang tai, phỏng chừng nó thắng trận PK.

Hình thức PK trong trò chơi cơ bản chỉ có một quy củ, người nào rút lui trước, người đó thua. Thành viên của Thứ ở Đông Châu Xích Hỏa không nhiều lắm, đồng dạng, Khổ Độ cũng không thể kéo quá nhiều người qua. Chỉ cần các đại thế lực ở Đông Châu không nhún tay vào, hai phe bọn họ chẳng thể gây ra phong ba bão táp gì ở đây, cùng lắm là PK dã chiến cho đã ghiền vậy thôi. Hiện tại, hai phe chột nổi danh như cồn ở Đông Châu, đó là vì bọn họ đã nhào vào đánh nhau ngay dưới mũi của Đoạn Lang Minh. Hơn nữa, là đánh ngay cổng tổng đàn công hội của người ta. Đoạn Lang Minh truy nã Hỉ Ca, chẳng khác nào đối đầu với Thứ. Không biết Đoạn Lang Minh vì sao lại đắc tội với Khổ Độ. Dù sao, hôm nay, chỉ cần là người của Đoạn Lang Minh liền không tránh khỏi số kiếp bị giết chết.

99. Chương 99: Cô Tửu Bán Thân

Cả Xích Hỏa Thành đều loạn cả lên, người của Đoạn Lang Minh tự lo cho mình còn chưa xong, căn bản không ai để ý đến lệnh truy nã Hỉ Ca nữa. Vì vậy, Hỉ Ca đi dạo lòng vòng trong thành mà không ai chú ý đến cô. Hỉ Ca trở về chuyện này, nguyên nhân chủ yếu là vì cô muốn bán kỹ năng thư. Món đồ này đối với cô vô dụng. Trơ mắt nhìn, người có khả năng mua cũng chỉ có bọn Cát Tường.

Ruột thịt còn sòng phẳng nữa là bạn bè. Ở điểm tính toán này, Hỉ Ca tuyệt đối sẽ không khoan nhượng. Hỉ Ca đem kỹ năng thư đặt lên bàn, Mặc Phi thiếu chút nữa trừng đến lòi con mắt.

“Cái này... cái này... là truyền thuyết Bảo hộ giả chi thuần sao?”

“Ngươi ra giá đi.” – Hỉ Ca biết Mặc Phi trong người chỉ có 5 kim tệ, cho nên lúc nói câu này, cô đưa mắt nhìn Cát Tường Như Ý.

Mặc Phi có cách tiêu tiền khiến người người phẫn nộ. Lúc trước, hần vậy mà không biết tiệm tạp hóa của hệ thống có bán bánh mì, chỉ một đồng một ổ. Hần ở sàh đấu giá dám bỏ ra 30 ngàn để mua một ổ bánh mì, một lần liền mua 100 ổ. Từ lần đó trở về sau, trên người Mặc Phi không bao giờ có quá 5 kim. Mỗi lần nhớ tới chuyện này, Mặc Phi luôn nghiêng răng nghiêng lợi nguyên rửa Thôn Nguyên Bảo, đúng là một tên cáo già, y như Cát Tường.

“Đồ tốt.” – Cát Tường và Tư Văn đồng thời mở miệng.

Ngay cả Thất Tử là người vốn không mấy hứng thú với đồ vật này nọ cũng nhin không được đưa mắt qua nhìn. Phải nói, Mặc Phi đúng là gặp vận hên!

“Chị hai, cái này không phải là thứ bạo ra lúc chị giết Đoạn Lang chứ?” – Sở Tiểu Ca đọc thông tin của kỹ năng thư, rốt cuộc hiểu được, vì cái gì Đoạn Lang lại điên cuồng muốn mạng của Hỉ Ca. Đối lại là cậu, nếu bị bạo thứ đồ tốt như này, phỏng chừng cậu đã tức giận đến tự sát.

“Ngươi muốn đổi cái gì?” – Cát Tường biết rõ giá trị của kỹ năng thư, cũng biết Hỉ Ca không cần tiền. Chính là hiện giờ trong tay hần không có vật gì có giá trị ngang ngửa với nó.

“Chờ ta nghĩ ra sẽ nói cho người.”

“Được.” – Cát Tường không khách khí.

“Bất quá, cũng nên định trước giá cả chứ nhỉ?!” – Hỉ Ca chống cằm, nháy mắt nhìn Cát Tường.

“Kiến quốc lệnh, thế nào?” – Cát Tường cười mỉ mỉ trả lời – “Tương lai, ta sẽ dựa vào giá cả của kiến quốc lệnh để trao đổi. Hoặc là ta có thể dùng một cái kiến quốc lệnh để trao đổi.”

Quả nhiên là đại gia, mở miệng liền nói tới kiến quốc lệnh. Nếu quả thật kiến quốc lệnh dễ tìm như vậy, thời kỳ beta cũng không phải chỉ một mình cô đi kiến quốc a! Tính ra, kiến quốc lệnh cao giá hơn kỹ năng thư rất nhiều. Cát Tường rốt cuộc là muốn làm gì đây? Hỉ Ca còn đang sững sờ. Thất Tử đã đem kỹ năng thư quảng vào tay Mặc Phi, phán chắc nịch.

“Thành giao.”

“Này, em còn chưa đồng ý đâu.”

“Em không chịu?”

“Hả... không phải.” – có tiền trước mắt mà không lấy chính là người ngu. Cho dù Hỉ Ca không cần tiền, nhưng không có nghĩa cô không thích có nhiều tiền nha. Tương lai, đòi Cát Tường đánh cho mình một cái kiến quốc lệnh sao? Hỉ Ca nghĩ nghĩ, cảm thấy chuyện trở thành nữ vương một lần nữa cũng không phải chuyện xấu.

Bất quá, đây là chuyện rất xa về sau

“Hỉ Ca, chúng ta về Nam Uyên đại lục, người có về cùng không?” – lấy xong đồ vật, Mặc Phi ngây ngô cười hỏi.

“Nhanh như vậy đã muốn về? Boss vực sâu đã đánh xong rồi sao?” – Hỉ Ca kinh ngạc. Theo lý thuyết thì hoạt động đánh boss này còn 2 ngày nữa mới chấm dứt.

“Không có. Nhưng chúng ta ở đây chẳng ích lợi gì. Minh Độ Thiên có Sói Xám Ăn Cừu giúp đỡ, còn bị Đoạn Lang Minh dòm ngó một bên, muốn cướp quái cũng khó. Chúng ta thương lượng rồi, quyết định đi về trước.”

Mặc dù nghe Cát Tường nói như vậy, nhưng Hỉ Ca mới không tin bọn họ buông tha cho nhiệm vụ đoàn đội boss này, vật phẩm bạo ra từ boss toàn là đồ quý hiếm. Người bản địa không thể đánh boss bản địa, nhưng Thứ không phải chỉ có thành viên ở Nam Uyên đại lục. Đám boss ở Nam Uyên chắc chắn nằm trong tay họ rồi, dù sao Khổ Độ vắng mặt, còn ai dám tranh với họ nữa. Long Tộc sao? Ngay cả Hỉ Ca còn không đem đám Long Tộc để vào mắt nữa là bọn Cát Tường.

Kỳ thật, Hỉ Ca vẫn đắn đo không biết có nên trở về Nam Uyên hay không. Ngốc một chỗ hoài cũng chán. Suy nghĩ một lát, Hỉ Ca liền buông tha: – “Mọi người về trước đi. Ta muốn đi Tây Vực Sa Hải một chuyến.”

Mấy hôm trước, Cuồng Vũ gửi tin nhắn cho Hỉ Ca, báo rằng đội ngũ của họ đã chạy đến Tây Vực, quyết định tổ đoàn huyết tẩy sa mạc di tích, hỏi Hỉ Ca có muốn tham gia hay không.

Sau hoạt động đoàn đội boss, hệ thống sẽ tiến hành đổi mới lần thứ 2. Lúc này hệ thống sẽ có những bản đồ giới hạn ngoạn gia cấp 40 trở lên mới có thể mở ra. Một trong số đó là bản đồ sa mạc di tích ở Tây Vực. Bên trong bản đồ này có rất nhiều thứ tốt, quái cũng là loại quý hiếm. Quái quý hiếm chính là loại sau khi bị giết sẽ không sinh ra con mới. Loại quái này rất khó đánh nhưng đồ vật bạo ra có thể khiến cho người ta chảy nước miếng. Tiến vào bản đồ sa mạc mỗi lần chỉ có thể đi 10 người. Vật phẩm phân chia trong tổ đội dựa vào công sức của mỗi người khi chiến đấu. Chỉ cần đội ngũ đủ mạnh mẽ, thu hoạch tuyệt đối là hậu hĩnh.

Cát Tường nghe Hỉ Ca nói như vậy, theo bản năng quay đầu nhìn Thất Tử, phát hiện lão đại không tỏ vẻ gì, mới nhún vai miễn ý kiến. Di tích bản đồ nơi nào chẳng có, không riêng gì Tây Vực. Vốn hẳn muốn lôi Hỉ Ca vào đội ngũ đi khai hoang di tích biển sâu ở Nam Uyên. Đáng tiếc, Hỉ Ca đã có mối. Haiz... còn tưởng kế tiếp có thể nhìn thấy vẻ mặt “có vợ” của lão đại a. Cát Tường và Tư Văn nhìn nhau, sau đó thở dài. Sở Tiểu Ca không hiểu vì sao hai người lại có biểu tình như vậy, nhưng vì hứa theo đại bộ phận, cậu cũng thở dài.

Tốc độ của bọn Cát Tường phải nói là rất nhanh, trước sau chưa tới 2 giờ, toàn bộ thành viên của Thứ đã truyền tống về Nam Uyên đại lục. Đến lúc rời đi, biểu tình của Thất Tử vẫn bình thường. Chẳng qua, Hỉ Ca cảm thấy nụ cười của hắn rất là quý dị, khiến người ta lạnh run.

Tin tức Thứ rời khỏi Xích Hỏa Thành rất nhanh liền truyền ra ngoài. Đoạn Lang nghe xong thiếu chút nữa học máu. Hắn ngay cả cơ hội báo thù cũng không có!! Không phải hắn chưa nghĩ tới chuyện đuổi tới Nam Uyên, nhưng đó là căn cứ địa của người ta a. Hắn đã đắc tội với Minh Độ Thiên, nay lại đắc tội với Thứ, nếu đi Nam Uyên đại lục, không phải là tìm chết sao. Đến cuối cùng, Đoạn Lang vẫn không nghĩ ra rốt cuộc hắn đã làm gì khiến cho cả 2 thế lực đều nhắm vào mình. Hắn chỉ biết Hỉ Ca quen Niếp Lăng, lại không biết mối quan hệ giữa Hỉ Ca và Thứ, càng không biết tình bằng hữu giữa Niếp Lăng và Minh Độ Thiên. Cho nên, cứ như vậy, Đoạn Lang bất tri bất giác trở thành kẻ thù của hai thế lực lớn của Nam Uyên đại lục.

Sau khi bọn Cát Tường rời đi, Hỉ Ca không bước chân ra khỏi thành. Cô vẫn còn là tội phạm bị truy nã, không lý lại chui đầu ra cho người ta nã pháo nha. Thế là, trong mấy ngày đó, ở Xích Hỏa Thành mỗi ngày đều diễn ra một màn kịch quái đản: một nữ thuật sĩ sáng sớm liền từ trong khách điểm chạy đến sân đấu giá, phía sau là nguyên một đoàn người theo đuổi. Ban đầu, những người kia còn lăm la lăm lét ẩn núp này nọ, về sau liền quang minh chính đại đi theo thành đoàn luôn.

Đợi cho Hỉ Ca từ sân đấu giá đi đến tiệm thợ rèn, phía sau vẫn là một cái đuôi dài. Những người này không nghĩ tới chuyện giết người ở trong thành, nhưng bởi vì giá tiền treo thưởng rất cao, cho nên ai cũng nổi lòng tham. Có điều hiện giờ Hỉ Ca đã tẩy trắng tên, nếu giết cô ở trong thành, chẳng những không bạo ra thứ gì, còn sẽ bị thủ vệ tróc nã. NPC thủ vệ không phải là du đảng bình thường, cấp bậc của họ hiện giờ là “vây một cái giây sát nguyên đám siêu cấp đại boss”. Thế nên, mê tiền thì mê tiền, không một ai dám ra tay thử.

Hỉ Ca cứ tăng lơ, xem như không nhìn thấy mấy người đi ở phía sau. Rảnh rỗi, cô liền đi mua sắm, chạy tới sân đấu giá ngồi đồng canh me, ngẫu nhiên còn mua được những tài liệu quý với giá rẻ mạt. Cho dù chính cô không dùng tới cũng có thể bán sang tay để kiếm tiền nha. Phần lớn thời gian, cô trốn trong phòng rèn đúc để luyện độ thuần thực kỹ năng. Tốn gần một vạn kim tệ để mua quặng thạch khan hiếm nhưng thành phẩm làm ra, nếu đem bán, có thể sinh lời gấp mấy chục lần.

Lúc rời đi, Sở Tiểu Ca đã thu gom toàn bộ vũ khí trong ba lô của Hỉ Ca, sau đó dựa theo lời dặn dò của cô, đem đến cửa hàng vũ khí, trưng hàng, định giá. Giờ thì Hỉ Ca chỉ cần ngồi đợi tiền chảy vào túi. Hỉ Ca cũng nghĩ tới chuyện mở thêm một cửa hàng vũ khí ở đại lục khác, nhưng cô có một mình, nếu mở nhiều cửa hàng, chỉ sợ cung không đủ cầu. Thôi thì làm ăn nhỏ, kiếm chút tiền tạm tạm sống qua ngày vậy.

Hỉ Ca lang thang trong thành hết ba ngày, Cô Tửu rốt cuộc xuất quan. Bề ngoài hắn vẫn bình thường, chỉ không biết đầu óc bị chạm mạch chỗ nào đó, vừa xuất hiện liền ném cho Hỉ Ca nguyên một đồng được phẩm, lèn đầy cái ba lô của cô.

“Đây là hối lộ sao?”

“Về sau ta đi theo người.”

Nghe qua thì thấy hắn nói chuyện rất sáng khoái, nhưng Hỉ Ca cảm thấy hắn có chỗ nào đó không đúng lắm.

“Người làm sao vậy?”

“Ta cảm thấy... cuộc sống chẳng còn ý nghĩa gì nữa.” – Cô Tửu ngồi trên mặt đất vẽ vòng tròn.

“Cho nên?”

“Người thu lưu ta đi... một tháng tùy tiện cấp mấy ngàn tệ cũng được. Ta trở thành chuyên chế được sư cho người.” – Cô Tửu đáng thương nhìn Hỉ Ca thăm dò ý tứ.

100. Chương 100: Phấn Khích

Cô Tửu khẳng định đã gặp chuyện gì đó rất đả kích. Bất quá, Hỉ Ca hỏi thế nào hần cũng không chịu nói, đành quên đi. Dù sao tình hình là cô đang chiếm tiện nghi. Mỗi tháng, cô đưa cho Cô Tửu 2000 kim, đổi lại, hần sẽ cung cấp toàn bộ được phẩm mà cô cần, đương nhiên, nguyên liệu là cô bỏ tiền mua. Cho dù vậy, đây vẫn là một mối làm ăn lời.

Trong khoảng thời gian này, Niếp Lãng không liên hệ với Hỉ Ca. Đại khái, anh ta đã biết quan hệ giữa cô và Minh Độ Thiên, còn có quan hệ giữa cô và Thất Tử. Chuyện này... khiến họ trở nên lúng túng xấu hổ. Nhưng trước khi rời đi, Hỉ Ca nghĩ cô nên báo cho Niếp Lãng biết một tiếng, dù sao hai người là bằng hữu. Niếp Lãng đã chiều cổ cô không ít.

Vốn chỉ cần gửi qua một cái tin nhắn là được, ai ngờ vừa nghe Hỉ Ca muốn đi, Niếp Lãng lại nằng nặc muốn gặp mặt một lần. Hần đang ở Bàn Tu Sơn đánh boss vực sâu Bàn Tu Long Đế. Nhất thời không thể chạy về thành. Hết cách, Hỉ Ca đành phải đến cửa hàng của hần ngồi chờ.

Ở Xích Hỏa Thành, Niếp Lãng kinh doanh cửa hàng chứ không mở tửu lâu. Đại bộ phận cửa hàng lấy chức nghiệp cuộc sống làm nền tảng. Hỉ Ca chính là đang chờ ở được pho (tiệm thuốc).

Chưởng quầy không phải NPC mà là một ngoạn gia. Người này tuổi không lớn lắm, khoảng đầu 30 tuổi. Trừ bỏ khuôn mặt cứ đờ đờ chẳng biểu tình gì, các mặt khác đều bình thường. Thấy Hỉ Ca và Cô Tửu đi vào, hần chỉ gật đầu chào rồi kêu người mang ra 2 cái ghế dựa.

Hỉ Ca đối với được điểm không mấy hứng thú. Cô ngồi trên ghế, nhàm chán chơi với ngón tay. Cô Tửu thì ngược lại, hưng trí bừng bừng nhìn tới nhìn lui, còn cùng chưởng quầy tán ngẫu vài câu. Thật không nghĩ tới, chưởng quầy cũng là chế được sư. Cho nên có người nhắc tới luyện chế được thì mặt mày của hần liền khởi sắc, giống y chang Cô Tửu.

Ngồi nghe 2 người nói nhảm gần 2 giờ, Hỉ Ca bắt đầu mất kiên nhẫn, lúc này bên ngoài lại đi vào mấy người.

Đi đầu là một kiếm khách, bộ dáng thực đáng yêu. Hỉ Ca nhận ra người này, là Sánh Cùng Phong Nguyệt. Hiện tại, Sánh Cùng Phong Nguyệt nằm trong top 10 bảng tổng hợp thực lực của Đông Châu, thật nhìn không ra sự tương hợp nào giữa thực lực và dáng vẻ bên ngoài a~

Sánh Cùng Phong Nguyệt nhìn thấy Hỉ Ca thì lộ vẻ kinh ngạc. Bất quá hai người chẳng có giao tình gì cho nên cô ta chỉ liếc mắt nhìn một cái rồi đi thẳng đến chỗ của chưởng quầy.

“Nhị đương gia, muốn tìm gì sao?” – chưởng quầy tươi cười, giọng điệu có vài phần ý tứ trên gheo. Những người khác thì chẳng tỏ vẻ gì. Địa vị của Sánh Cùng Phong Nguyệt chỉ dưới Niếp Lãng, cho nên gọi cô là nhị đương gia không hề quá đáng. Hơn nữa, trong giọng nói của chưởng quầy còn ẩn chứa một phần ý tứ. Trong mắt người ngoài thì quan hệ giữa Sánh Cùng Phong Nguyệt và Niếp Lãng rất ám muội. Chẳng qua Niếp Lãng vốn lạnh nhạt, chưa từng tuyên bố gì, nhưng anh ta rõ ràng chiều cổ Sánh Cùng Phong Nguyệt đặc biệt hơn người khác.

Lại nói, sở dĩ Sánh Cùng Phong Nguyệt không thích Hỉ Ca, đó là vì Hỉ Ca cũng là nữ nhân, lai lịch không rõ, và được Niếp Lãng quan tâm hơn mức bình thường. Mặc kệ Sánh Cùng Phong Nguyệt có thích Niếp Lãng hay không, sự xuất hiện của Hỉ Ca vẫn làm cô ta khó chịu. Cho dù Hỉ Ca chưa làm cái gì nhưng cô ta cứ có tâm ý đối địch vậy đó.

“10 tổ Kim Sang Được, còn có Cổ Thể Đan, 20 khóa.” – Sánh Cùng Phong Nguyệt nói ra thực nhẹ nhàng.

Hỉ Ca chưa từng uống qua Kim Sang Được nhưng Sở Tiểu Ca nhà cô mỗi lần đi ra ngoài đều sẽ dắt sẵn trong lưng một đồng Kim Sang Được, giá cả tuyệt đối trên trời. Còn Cổ Thể Đan, đề cao phòng ngự, liên tục 15 phút, là thuốc của kiếm khách. Trong đồng được phẩm Cô Tửu quảng cho cô cũng có một ít Cổ Thể Đan. Hỉ Ca không biết giá cả chính thức của nó nhưng nhìn vẻ mặt như ăn phải ruồi của chưởng quầy, cô liền biết nó không hề rẻ.

“Nhị đương gia, người giết ta đi. Ta tốn hết 2 ngày cuối tuần mới có thể luyện ra vài khóa Cổ Thể Đan. Người mở miệng liền muốn 20 khóa, không bằng người cứ giết ta đi.” – Chưởng quầy vẻ mặt đau khổ nói.

“Không nhiều lời. Ít nhất là 20 khóa, thiếu một khóa cũng không được. Nếu không ta nói với lão đại người ăn bớt tiền công.”

“Ta không có nhiều như vậy a. Người xem, trên quầy chỉ còn 10 khóa, trong tay ta có 5 thôi. Hết rồi.” – Chương quầy xòe tay ra. Hắn bắt quá mới luyện tới cao cấp chế được sư, xác suất chế được thành công vẫn còn thấp có được hay không a~ Hơn nữa, hiện tại phí tổn để luyện được rất cao. Giai đoạn này, ngoạn gia bình thường căn bản gánh không nổi phí tổn để học chế được a!

Trò chơi này chắc chỉ có một người điên là Cô Tửu mà thôi. Tùy tiện vung tay liền tiêu tốn mấy trăm kim hoặc một ngàn kim để luyện được. Người bình thường là không có khả năng đó!!

“Vậy làm sao bây giờ, đó đã là nhu cầu thấp nhất rồi.” – Sánh Cùng Phong Nguyệt nhíu mày.

“Đúng rồi, người anh em, người có loại đan được này không? Nếu có, giá bao nhiêu ta cũng mua a!” – Chương quầy đột nhiên quay qua Cô Tửu, vẻ mặt mong đợi. Vừa rồi hắn nói chuyện phiếm với Cô Tửu về luyện chế được, hình như có nghe qua Cô Tửu đã luyện qua Cố Thể Đan.

Cô Tửu gật đầu: – “Ta có mấy bình. Đều tặng người.” – Cô Tửu đã tặng Hỉ Ca 5 bình, một bình 10 khóa.

“Tặng ta?” – chương quầy vừa nghe xong thì có chút run rẩy. Một khóa Cố Thể Đan trị giá 30 kim. Nói tặng liền tặng? Đây cũng quá đại gia đi!!

Kỳ thật chế được sư mỗi lần luyện thành công sẽ có ít nhất 6 khóa, xác suất cao còn có thể làm đến 10 khóa một lần. Chỉ 300 kim mà thôi, đối với loại đại gia như Cô Tửu mà nói chẳng tính là gì. Nhưng với người khác, đây là chuyện khác à ~

“Vị huynh đài này, không biết người còn đan được khác không? Chúng ta đang rất cần.” – Sánh Cùng Phong Nguyệt vừa nghe sự tình có chuyển biến, trong mắt ánh lên.

Cô Tửu nhún vai, chỉ vào Hỉ Ca: – “Người đi mà hỏi cô ấy. Bất quá ta nhắc nhở người. Nữ nhân này rất tham tiền, thấy tiền là mắt sáng rõ.”

Hỉ Ca trừng mắt nhìn Cô Tửu một cái. Nói xấu người khác mà còn lớn tiếng như vậy!!! Không phải lúc trước cô chỉ khi dễ hắn dốt toán một chút xiu, lừa hắn có vài ngàn kim mà thôi, có cần ghi hận đến giờ không?!

“A?” – Sánh Cùng Phong Nguyệt sửng sốt một chút, không nghĩ tới Cô Tửu sẽ đưa cho Hỉ Ca. Vốn không có thiện cảm với Hỉ Ca, biểu hiện rõ ràng ngoài mặt như vậy, hiện giờ lại phải đi đến hỏi mua được, thiệt ngại ngùng. Hơn nữa, cho dù muốn mua, Hỉ Ca bán hay không lại là 2 chuyện khác nha.

Hỉ Ca thật ra không muốn xích mích với cô ta, mặc dù chẳng biết vì sao cô ta lại ghét mình. Hỉ Ca là bạn của Niếp Lăng, cho anh ấy mặt mũi vậy. Quan trọng là... đan được này không phải tiền của cô bỏ ra! Mà cô cũng chẳng bao giờ dùng đến Cố Thể Đan. Tùy tiện đưa tặng 2 bình cũng chẳng mất miếng thịt nào.

Hỉ Ca đặt 2 bình được lên quầy: – “30 kim một khóa, 2 bình.”

Cho dù không phải tiền mình bỏ ra nhưng có cơ hội kiếm tiền thì vẫn không nên bỏ qua à~~

“Cảm ơn.” – Sánh Cùng Phong Nguyệt có chút xấu hổ, không nghĩ tới Hỉ Ca lại phóng khoáng như vậy.

“Khách khí.”

Lúc này ngoài cửa vang lên tiếng bước chân, ít nhất có hơn 10 người tiến vào.

Niếp Lăng vừa vào thì thấy Hỉ Ca cùng Sánh Cùng Phong Nguyệt đang đứng ở quầy thuốc, hơi nhíu mi. Sánh Cùng Phong Nguyệt thực lực rất mạnh nhưng tuổi còn nhỏ nên tính tình hơi trẻ con. Cô ta tỏ vẻ đối địch với Hỉ Ca, hắn biết, chính là hắn không tiện can thiệp mà thôi. Hiện tại, thấy 2 người đứng nói chuyện bình thường, hắn có chút kinh ngạc.

“Lão đại về rồi!” – Sánh Cùng Phong Nguyệt hướng Niếp Lăng làm cái mặt quỷ, sau đó tươi cười chào hỏi.

“Ừ.” – Niếp Lăng nhẹ nhàng xoa đầu cô, đột nhiên nhớ tới Hỉ Ca đang đứng bên cạnh, liền xấu hổ rút tay về.

Hỉ Ca nhìn, chỉ cười chứ không nói gì. Niếp Lăng không phải Thất Tử. Nếu đổi lại là Thất Tử làm ra hành động vừa rồi, chỉ sợ Hỉ Ca đã cười không nổi. Hỉ Ca thở dài trong lòng, thì ra cô vẫn chưa buông bỏ Thất Tử được.

“Em thật muốn đi?” – Niếp Lăng hướng Hỉ Ca hỏi.

“Phải. Em đã hẹn với bạn ở Tây Vực Sa Hải rồi.” – Hỉ Ca cười.

“Như vậy... cũng tốt.” – Niếp Lăng thoáng thất vọng. Vốn hắn định dùng mấy ngày thời gian này để ở bên cạnh Hỉ Ca, cho thêm thân thuộc. Không ngờ Hỉ Ca vừa đặt chân tới Đông Châu liền gặp một đồng phiến toái, chẳng có thời gian để bồi dưỡng tình cảm, ngược lại dường ra cừu hận. Niếp Lăng có dò hỏi chuyện của Hỉ Ca và Minh Độ Thiên ngày xưa, không ngờ hai người lại có quan hệ sâu xa như vậy. Hắn chỉ có thể tiếc hận vì sao lúc trò chơi mở beta hắn lại không tham gia.

“Đừng nói anh bảo em chờ 2 tiếng đồng hồ chỉ để nói một câu tái kiến đi?” – Hỉ Ca trêu.

“Đương nhiên không phải.” – Niếp Lăng thở dài. Hắn lấy trong balô ra một vài thứ. “Mấy cái này chắc là của em. Nếu không phải Đoạn Lang đột nhiên phát lệnh truy nã, anh cũng không nghĩ đến.”

Là 4 khóa hỏa thạch. Không phải do hắn đánh ra, vậy khẳng định là đồ Hỉ Ca bị bạo rút.

“Không phải chuyện lớn gì, chỉ là bảo thạch mà thôi, anh giữ lại dùng đi.” – Hỉ Ca không còn bị bảo thạch hấp dẫn nữa. Cô không biết Niếp Lăng làm thế nào lấy được chúng? Dù sao cô không tính lấy lại. Cô không thích nợ tình cảm của ai. Lòng tốt không bao giờ tự nhiên mà có. Không ai tự nhiên chạy đi giúp đỡ người khác cả.

“Nhưng...”

Niếp Lăng còn tính nói tiếp, bất quá bị một câu của Cô Tửu chặn họng.

“Đừng cù cưa. Thật khó khăn mới thấy nữ nhân này hào phóng một lần. Người vẫn nên giữ lại đi.”

Hỉ Ca trợn trắng mắt nhìn Cô Tửu. Cô trong mắt hắn chính là một người mê tiền như vậy sao?

“Bảo thạch này đối với anh rất có ích. Em giữ lại cũng vô dụng. Mà anh giữ mấy viên bảo thạch này, sẽ không xảy ra chuyện gì với Đoạn Lang Minh chứ?” – Hỉ Ca không sợ Đoạn Lang Minh, cô chỉ có một người, cùng lắm là chuyển chỗ ở mà thôi. Nhưng Niếp Lăng thì phải cùng Đoạn Lang ở chung a~

“Có chuyện gì chứ! Đoạn Lang cơ bản là muốn tìm chết!” – Sánh Cùng Phong Nguyệt nghiêng răng. Niếp Lăng quay đầu trừng một cái, cô ta liền im miệng.

“Nếu đã không còn chuyện gì, em đi trước đây.”

“Có cần gấp gáp như vậy không!?” – Niếp Lăng cười dài. Hắn cảm thấy không thể đoán nổi tâm tư của Hỉ Ca. Thoạt nhìn cô tính tình tốt lắm. Nhưng lần trước lúc giết tên thích khách, cô tuyệt đối không nương tay. Phải nói, cô đúng là song diện nhân (người 2 mặt) tiêu chuẩn. Trở thành bằng hữu của cô thực dễ dàng nhưng để có thể đi vào tâm của cô liền khó khăn vạn phần. Nghĩ đến đây, Niếp Lăng nhịn không được có chút ghen tị với Minh Độ Thiên.

“Lão đại, Đoạn Lang đang đến.” – ngoài cửa một trận xôn xao.

Hỉ Ca mỉm cười, cuối cùng cũng tới rồi.

Tâm tình Đoạn Lang không tốt, phải nói là hắn không thể nào nhịn nổi nữa. Hôm nay, hắn tới là muốn tìm Hỉ Ca, không nghĩ tới Niếp Lăng cũng có mặt. Lúc anh hùng hừng hực vọt vào được điểm, nhìn thấy một đồng người đang có mặt, hắn sững sờ.

“Đoạn Lang, có việc gì sao?” – Niếp Lăng bước lên vài bước, không biết vô tình hay cố ý, vừa vặn ngăn trở tầm mắt của Đoạn Lang nhìn Hỉ Ca.

“Lang ca, hôm nay em đến tìm cô ta.”

Đoạn Lang nhìn Niếp Lăng, giờ phút này không có gì dập tắt được lửa hận trong lòng hắn. Mỗi giao hảo giữa hắn và Niếp Lăng chỉ là chuyện trước kia, bởi vì thông qua chuyện 4 khối bảo thạch, hắn đã hoàn toàn

lĩnh giáo được thực lực của Niếp Lăng. Còn nói cái gì đại bang đứng đầu Đông Châu, sự thật thì Niếp Lăng chẳng xem hấn vào mắt.

“Hỉ Ca là bằng hữu của anh.” – Niếp Lăng cười.

“Em biết... nhưng là...” – chuyện bị bạo mất kỹ năng thư chưa có ai biết. Nếu việc này truyền ra ngoài, Đoạn Lang hấn còn mặt mũi nào chứ. Nhưng nếu bây giờ không nói, chỉ sợ sẽ không còn cơ hội nữa.

“Lang ca, em cũng không muốn tìm bằng hữu của anh gây phiền toái. Chỉ cần anh nói cô ta trả kỹ năng thư lại cho em. Em nguyện ý tìm 4 khóa bảo thạch đền bù, cũng xóa bỏ truy nã lệnh.” – Đoạn Lang không muốn đắc tội Niếp Lăng nhưng cũng không muốn buông tha cho bản kỹ năng thư.

“Kỹ năng thư gì?” – Niếp Lăng kinh ngạc.

“Bảo hộ giả chi thuận...” – Hỉ Ca tiếp lời bởi vì Đoạn Lang không có dũng khí để nói. Trên mặt cô còn có nhàn nhạt ý cười châm chọc. – “Đoạn Lang, người của người lúc giết ta chắc cũng không nghĩ tới ta có cái gan đi giết người đoạn bảo à ~ Nếu ta nhớ không lầm, bằng hữu của ta vì ngăn trở đám người Đoạn Lang Minh được phái đi hạ sát ta mà giết không dưới 30 mạng. Người cho rằng, dưới tình hình này, ta sẽ trả lại đồ vật sao?”

Đoạn Lang nhất thời ngậm miệng không nói được gì. Quả thật, bọn hấn sai trước. Đầu tiên là giết người ta, cướp vật, sau đó còn cho người đuổi giết, chính là...

“Ta lúc ấy cũng không biết sự tình. Hơn nữa, Thiên Lang không phải cố ý muốn tìm phiền toái...” – Đoạn Lang còn chưa kịp nói hết đã bị tiếng cười của Hỉ Ca chặn họng.

“Hấn không cố ý? Đoạn Lang, chẳng lẽ người chuẩn bị nói cho ta biết, bằng hữu của ta giết người đến nỗi tên chuyển thành màu đen mà người cũng không biết đi? Người nghĩ giết bao nhiêu người mới có thể biến đen? Hoặc là người có dám thề hay không... người không biết bằng hữu của ta đang mặc một bộ ám kim sáo trang?”

Ám kim sáo trang! Đây đại biểu cho cái gì chứ! Hiện tại, trên thị trường căn bản không tìm thấy một mảnh ám kim trang bị chứ đừng nói là một bộ sáo trang. Kể cả các công hội lớn cũng chỉ mới làm ra đến vài món ám kim mà thôi. Cho nên, một người khoác lên thân một bộ ám kim sáo trang, như thế nào không gây chú ý? Không thể phủ nhận, lúc Đoạn Lang điên cuồng truy đuổi Hỉ Ca đã từng gặp qua Thất Tử, hấn vẫn thêm khát bộ sáo trang kia. Đáng tiếc, hấn xem nhẹ thực lực của Thất Tử.

Hỉ Ca nói ra, Niếp Lăng hơi nhú mày. Hấn hoàn toàn không biết Thất Tử mặc một bộ ám kim sáo trang. Nếu lần trước hai người nhào vào đánh nhau, chỉ sợ hấn đã bị giây sát cũng nên. Lần đầu tiên bị Thất Tử sát hại, mặc dù có chút xuất kỳ bất ý (đột ngột), nhưng Niếp Lăng vẫn phải công nhận thực lực của Thất Tử cao hơn hấn. Vốn tưởng thời gian qua, thực lực của hấn nâng cao, cho dù căn không nổi thì cũng không kém quá xa. Không ngờ hấn vẫn bị Thất Tử bỏ lại phía sau...

“Ta...” – Đoạn Lang nhất thời bị Hỉ Ca hỏi làm cho không nói được gì. Nữ nhân này thoát nhìn ôn nhu, lời nói lại sắc bén như vậy.

“Kỹ năng thư ta sẽ không trả. Lệnh truy nã người nếu thích thì cứ tiếp tục, ta tùy thời hoan nghênh. Dù sao người muốn ta chết đây ra đó, ta không ngại nhiều thêm một người.” – Hỉ Ca không sợ phiền toái. Có loại người, sinh ra đã là đối thủ của bạn, không cần phải cố gắng thay đổi làm gì.

Trò chơi mà thôi, chơi là phải chơi cho thống khoái. Nếu cô đã muốn tiến vào vòng xoáy của thời cuộc, mới không sợ làm cho lốc xoáy mạnh hơn một chút. Chưa từng giết người, chưa từng bị người giết, vậy chơi trò chơi làm gì chứ...

Hỉ Ca nói xong, những người bên cạnh nhìn cô có chút quái dị, đại bộ phận nghĩ rằng cô bị điên. Chỉ riêng Cô Tửu là không. Hấn biết Hỉ Ca của ngày xưa. Nữ nhân này, thực làm cho người ta cảm thấy phấn khích.

Trừ bỏ “phấn khích”, Cô Tửu nghĩ không ra từ thích hợp nào khác để hình dung về Hỉ Ca. Nữ nhân này, cho dù đi đến điểm tận cùng, vẫn một đời kiêu ngạo. Mặc dù hiện tại cô không có được vị trí như ngày xưa, nhưng có những loại người, đi đến đâu cũng không quên mang theo ngạo khí.

101. Chương 101: Trong Đêm Khuya

“Lang ca, nếu bằng hữu của anh đã nói vậy, em đây không còn gì để nói.” – Đoạn Lang dù sao cũng là lão đại của bang phái lớn. Hắn muốn cấp mặt mũi cũng chỉ có thể cấp mặt mũi cho Niếp Lăng, không phải cho Hỉ Ca.

Nhìn Đoạn Lang vẻ mặt xanh mét rời đi, Hỉ Ca bĩu môi, Cô Tửu rất biết phối hợp nên cũng nhường mày ghé đầu nói nhỏ: – “Có muốn ta cấp cho người mấy loại độc phần thật lợi hại không?”

Cô Tửu bây giờ mới biết mấy bình độc phần lần trước Hỉ Ca xin là dùng để làm gì. Hỉ Ca liếc mắt, cái tên này đúng là không sợ trời sợ đất.

“Vì sao lại cho ta, người có thể tự mình dùng.”

“... hửn có thể giết chết ta nha?!” – Cô Tửu rụt vai.

“Nếu người bị bạo rút, ta sẽ nhân từ nhặt trang bị giùm cho người.” – Hỉ Ca vẻ mặt “thâm tình” vỗ vai Cô Tửu.

“Người sẽ không cuỗm luôn?” – không tin hỏi lại.

“Đương nhiên không!” – đúng lý hợp tình trả lời.

Hai người bọn họ nói chuyện rất nhỏ, trừ bỏ Niếp Lăng đứng bên cạnh, căn bản không ai nghe thấy. Mà Niếp Lăng sau khi nghe xong thì khóe miệng run rẩy. Hắn thật không thể lý giải suy nghĩ của Hỉ Ca.

Chuyện tình ở Đông Châu Xích Hỏa xem như giải quyết xong. Về phần Đoạn Lang, không nghĩ hắn sẽ nhẹ nhàng bỏ qua, nhưng Hỉ Ca mặc kệ, cô tùy thời đều có thể tiếp chiêu. Bất quá, Đoạn Lang phải mất bao lâu mới dò được tọa độ của cô, này liền xem tình báo dưới tay hửn có bao nhiêu lợi hại a~

Cuối cùng, Hỉ Ca vẫn không lấy 4 khối bảo thạch, chào từ biệt Niếp Lăng rồi cùng Cô Tửu ly khai. Nhìn thấy bóng dáng màu xanh nhạt biến mất trong truyền tống trận, Niếp Lăng cười khổ, đây là lần đầu tiên hửn thất bại như vậy.

Truyền tống lần này tốt hơn lần trước, Hỉ Ca và Cô Tửu trực tiếp được đưa đến thành chủ của Tây Vực Sa Hải. Trong lúc còn đang choáng váng vì hiệu ứng của truyền tống, Hỉ Ca đã thấy một tòa thành vàng rực xuất hiện trước mắt.

“Vẫn là Tây Vực có cảnh tượng đẹp nhất!” – Cô Tửu ngửa đầu cảm thán.

“Thẩm mỹ của người đúng là có vấn đề...” – Hỉ Ca khinh bỉ một câu.

Dĩ mắt nhìn, khắp nơi đều là cát, rất xứng với cái tên Tây Vực Sa Hải. Cũng may đây là trò chơi, dưới tình huống bình thường sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Về phần “tình huống bình thường” là như nào, chỉ có thể giải thích, trốn ở trong thành sẽ an toàn, còn đặt chân ra ngoài thì... hên xui. Giữa sa mạc mênh mông, ai biết thời tiết biến hóa ra làm sao nha. Đây là độ chân thật mà trò chơi mang đến. Cũng giống như Nam Uyên đại lục là biển đảo với khí hậu ẩm ướt, bước chân ra ngoài sẽ gặp mưa, Hỉ Ca suốt ngày đều bị vây trong trạng thái nhớp nháp, nói không chừng trên người rất nhanh sẽ mọc lên cây nấm!

“Đi thôi.” – Cô Tửu không để ý đến lời châm chọc của Hỉ Ca, hướng trong thành mà đi.

Không khí nơi này rất khô ráo, mặc dù không nóng phồng người như Đông Châu Xích Hỏa nhưng độ ẩm ở đây khá cao, giống như chẳng có lấy một tý hơi nước nào. Rất tổn hại đến làn da. Hỉ Ca theo bản năng đưa tay sờ sờ khuôn mặt. Có nữ nhân nào không quan tâm đến da mặt đâu?!

Cô Tửu vừa vào thành liền băng băng đi lên trước. Hắn vốn sinh ra ở đây, giờ cũng như người đi xa vừa về nhà.

“Người muốn đi đâu?” – Hỉ Ca hỏi.

“Mua quần áo.”

Cô Tửu dẫn Hỉ Ca đi ngang đi dọc trên mấy con đường trải đá vàng, khiến cô thiếu chút nữa thì choáng váng, rốt cuộc mới chịu dừng lại ở một tiểu điểm.

“Lão bản, cho 2 kiện Phòng sa bào.” – Cô Tửu ném vào 2 kim, chốc lát sau một lão thái thái từ trong nhà đi ra, trên tay là 2 túi tiền màu vàng. Hỉ Ca thật không nhìn ra 2 cái “áo bào” này có chỗ nào khác với túi đựng tiền. Phía trên nhún nhún, bên dưới khoét một cái lỗ lớn, hết!

Một kim một cái, đây chính là tư bản a!!!

Hỉ Ca cầm lấy áo bào, nhìn thông tin của hệ thống.

>> Cao cấp Phòng sa bào, có thể chống cự gió lốc sa mạc 50/50.

Phòng chừng là 50 loại gió lốc đi?! Hỉ Ca nhìn Cô Tửu trông áo bào vào, sau đó hần liền biến thành bao tải!!! Phát hiện Hỉ Ca đang trờm mắt quái dị nhìn mình, Cô Tửu phát tay

“Phòng sa bào rất tốt, không có nó người chẳng thể nào đánh quái sa mạc đâu. Đừng nhìn ta như vậy... ta miễn phí tặng cho người còn không được sao...”

Hỉ Ca hút khí lạnh, nhìn chằm chằm hần như quái vật... vấn đề không phải một kim tệ có được hay không~ Chẳng lẽ, cô nhất định phải trờm cái bao tải này lên người sao? Đến lúc Hỉ Ca đi dạo một vòng quanh thành thì mới an ủi mà chấp nhận cái bao tải trên người. Cái bao tải của cô ít nhất còn có mấy cái họa tiết nho nhỏ trang trí, mặc dù rất nhỏ nhưng cũng là hoa cỏ nha, người khác là không có đâu. Tâm tình của Hỉ Ca liền cân bằng.

“Chúng ta trực tiếp đi tìm bằng hữu của người à?” – Cô Tửu đã nghe Hỉ Ca nói qua chuyện đi đánh di tích bản đồ. Dù sao hần đã là người của Hỉ Ca, liền cùng cô đi luôn. Về phần Hoa Mỹ Nhân, nghe nói bọn họ đã đi Cực Bắc Băng Nguyên, nhất thời sẽ không đột nhiên xuất hiện kiếm hần gây phiền toái.

“Bằng hữu của ta chưa đến. Chúng ta dạo chơi 2 ngày đã.”

Hiện tại trò chơi còn chưa update nhưng trên net đã có người bàn luận nội dung update sắp tới rồi. Hỉ Ca sở dĩ đến sớm là vì cô muốn mở ra tất cả bản đồ của khu vực. Cô Tửu chính là thổ địa, có hần bên cạnh liền dễ dàng hơn nhiều.

Không thể không khen, Cô Tửu đúng là xứng chức (xứng với chức danh). Trong vòng một ngày, hần đã mang Hỉ Ca đi dạo một vòng toàn bộ các thành trấn của Tây Vực. Ngay cả một ít NPC bí ẩn chuyên bán vật phẩm đặc thù mà hần cũng tìm ra. Dĩ nhiên, đi dạo phố rất là tốn tiền, cho dù là người keo kiệt như Hỉ Ca cũng tiêu mất mấy ngàn kim tệ. Trong ba lô của cô nhét đầy thực phẩm của Tây Vực, mấy viên bánh tròn tròn nhỏ nhỏ, ăn có chất ngọt ngọt thanh thanh, khá ngon; ngoài ra còn có một ít quặng thạch cấp 6. Hỉ Ca còn đặc biệt mua thêm một cái nhẫn, rất quý giá, tốn của cô 2 ngàn kim, đề cao công kích 20%

Đối với người khác, thuộc tính của cái nhẫn không có gì quá đặc sắc, nhưng vào tay Hỉ Ca chính là bảo mệnh phẩm (đồ vật giúp giữ mạng). Đeo cái nhẫn này rồi, người khác công kích một lần, cô có thể công kích 3 lần. Đây tuyệt đối là cực phẩm! Đáng tiếc, chỉ có một chiếc, lại là hàng lục phẩm 10 cấp. Chủ quầy hàng cũng rất khó xơi, đòi giá 2 ngàn kim, quyết không giảm giá, Hỉ Ca rốt cuộc phải nhịn đau mà mua.

Sau khi Hỉ Ca đã mở xong toàn bộ bản đồ của Tây Vực, rốt cuộc hệ thống thông báo tạm ngắt kết nối để update lần 2.

Bị đá ra khỏi trò chơi, Hỉ Ca cởi bỏ mũ giáp, nhìn ra ngoài, trăng vẫn còn treo trên cao, bầu trời thì tối đen. Nhìn qua đồng hồ báo thức đặt trên đầu giường, không ngờ mới 2 giờ khuya. Cô không hề buồn ngủ. Lăn qua lộn lại trên giường, vẫn không cách nào ngủ được. Hỉ Ca có ý định dùng đồng hồ báo thức đập cho mình hôn mê nhưng nhìn (đồng hồ hình) con gà con rất đáng yêu kia, lại nghĩ tới đây là quà tặng của papa, tốt nhất không nên làm hư, cô đành thở dài quên đi. Đại khái trờm trờm hơn nửa giờ, vẫn không ngủ được, Hỉ Ca khoác tấm áo, mang dép lê, lẹp xẹp đi ra cửa sổ ngắm trăng.

“Hử?” – Hỉ Ca đột nhiên cảm giác được một trận hàn băng, toàn thân liền nổi da gà. Không phải gió lạnh, mà là lòng phát lạnh. Bất quá cổ hơi thở lạnh lẽo kia rất nhanh liền biến mất, Hỉ Ca không hề phát hiện, cách cửa sổ phòng cô chừng trăm thước, có bóng dáng vừa xẹt qua.

“Haiz... quả nhiên đã già rồi... lời ta nói không ai bỏ vào tai nữa...” – giọng nói mang theo vài phần ý cười nhưng có thể khiến người nghe rét run.

Trong gian phòng tối đen, một người đứng ở cửa sổ, trên tay là một mảnh khăn trắng, vừa than thở vừa lau chát lồng màu đỏ dính trên chũy thủ.

“Tra ra chưa?” – trong phòng rõ ràng không thấy bóng người nào khác nhưng lúc này lại có tiếng trả lời.

“Tổng cộng có 27 người tiếp nhiệm vụ. Trong đó có 18 người chủ động buông tha, còn lại 9. Trừ đi người vừa rồi, còn lại 8. Một tên đã nhập cảnh. Ba tên khác, ta sẽ giải quyết.”

“Ai... lực ảnh hưởng quả nhiên không đủ đại.” – người đứng bên cửa sổ thở dài.

“Rất thú vị!! Người cũng chỉ là một cá nhân mà thôi!” – người kia mắng chửi, nhưng trong giọng nói ẩn chứa một chút độ ảm.

“Tiểu Cửu về rồi, người biết không?”

“Ừ, nghe nói nó trở về C thị.”

“Nó đang ở trong nhà Hỉ Ca.”

“Cái gì? Nó làm sao lại biết Hỉ Ca?” – âm thanh kinh ngạc vụn phần.

“Người còn không biết thì ta làm sao mà biết. Không cần điều tra, chúng ta đã gặp mặt.”

“Tiểu nha đầu kia khẳng định bị người hù chết... haha... thôi quên đi, người chậm rãi ở đây chơi, ta thay người chặn mấy tên điên kia, giảm bớt số người chạy lại đây gây phiền toái.” – âm thanh mang theo tia bất đắc dĩ.

102. Chương 102: Hợp Lớp Ác Ôn

Cũng không biết Hỉ Ca chớp mắt lúc nào, đợi đến lúc cô mở mắt, xuống nhà, đã thấy Sở Tiểu Ca hoàn thành xong bài tập luyện buổi sáng và đang ăn điểm tâm.

Hỉ Ca nuốt nước miếng. Làm sao mà nhìn Sở Tiểu Ca ăn uống nhồm nhoàm lại ngon miệng thế nhỉ? Hỉ Ca bay nhanh về phòng, vọt vào toilet, rửa mặt súc miệng, thay bộ quần áo xong bay nhanh xuống phòng ăn.

Nhưng mà.... vì sao cái tên hàng xóm lại có mặt trong nhà cô? Hỉ Ca nhìn vị khách không mời kia, cau có hỏi.

“Người làm gì ở đây?”

A Thất nhún vai: – “Tiểu Cửu mời ta qua ăn sáng.”

Hỉ Ca quay mặt nhìn Tiểu Cửu, phát hiện cô ta đã nhanh chân lủi vào nhà bếp. Không cần nghĩ cũng biết, Tiểu Cửu là bị uy hiếp. Tài nấu nướng của Tiểu Cửu thật tốt lắm. Chính là trong nhà chỉ có 4 mạng người nhưng thức ăn lại bày đầy trên bàn, không có một lỗ hổng luôn. Hỉ Ca thực hoài nghi, không lẽ Tiểu Cửu muốn mọi người bị bội thực mà chết sao! Sự thật chứng minh, Hỉ Ca sai lầm rồi. Ngoại trừ cô, ba người kia ăn như hổ đói. Nguyên một bàn thức ăn, nhaoáng một cái chỉ còn lại nửa ly sữa!

Ăn cơm xong, ai làm gì thì làm, để lại một mình Hỉ Ca ngồi ngây người với nguyên một chồng bát đĩa.

Sở Tiểu Ca bị Tiểu Cửu kéo ra ngoài mua gì đó, phỏng chừng sẽ không về sớm. A Thất ăn chực bữa sáng xong cũng biến mất. Trong nhà chỉ còn lại một mình Hỉ Ca. Thật thanh nhàn!

Thịnh Thế update phải mất 12 tiếng đồng hồ mới xong. Trong lúc nhất thời, Hỉ Ca không biết phải làm gì, thế là mở email lên nhìn xem có ai liên hệ với mình không. Không ngờ bên trong hòm thư quả thực có email mới. Là thư mời hợp lớp. Thời gian là thứ sáu. Hỉ Ca mím môi, thực hối hận đã mở hòm thư. Bấm nút xóa email. Thuận tay đóng máy tính, coi như cái gì cũng chưa thấy là tốt nhất.

Đáng tiếc, cô muốn làm đà điểu nhưng có người không nghĩ buông tha cho. Hỉ Ca vừa tắt máy tính, điện thoại di động liền reng. Nhìn màn hình, là lớp trưởng.

Biết số di động của cô không có bao nhiêu người. Không phải cô không cho, mà là hồi còn đi học, Hỉ Ca thuộc vào hàng “ẩn sĩ”. Căn bản không có bao nhiêu người từng tiếp xúc qua với cô. Thời gian đầu còn có vài nam sinh cảm thấy hứng thú muốn làm quen với cô, nhưng sau đó họ chịu không nổi tính “trì độ” của cô nên đều lặng lẽ rút lui, chẳng có ai chủ động hỏi xin số điện thoại cả.

Đương nhiên, lớp trưởng là ngoại lệ. Hẳn có lẽ là người duy nhất đối xử bình đẳng với tất cả bạn học cùng lớp.

Haiz! Hỉ Ca thở dài, bất đắc dĩ mở máy. Quả nhiên là kêu cô đi họp lớp. Hỉ Ca định bụng kiếm cớ thoái thác, dù sao lúc ở đại học, trừ bỏ đến giờ lên lớp rồi hết giờ về nhà, cô căn bản không có tiếp xúc với bạn học. Nay cũng không phải lỗi của cô. Thời gian đó, Sở lão cha và Sở mụ mụ đều đi nước ngoài, mọi chuyện ở nhà đều quang cho hai đứa con. Lúc ấy Sở Tiểu Ca mới vài tuổi đầu, cho dù hẳn biết cách kiếm tiền, cũng không thể bắt hẳn đi quản lý nguyên một đại công ty a! Thế cho nên, Hỉ Ca phải hy sinh 4 năm tuổi xuân cống hiến cho sự nghiệp phát triển công ty gia đình.

Lớp trưởng nhất định không chấp nhận lời từ chối. Hỉ Ca còn chưa kịp mở miệng nói mình bận rộn, đã nghe đầu dây bên kia một tiếng thở dài náo ruột, kế tiếp là 23 phút lải nhải không ngừng. Hỉ Ca ngồi cứng ngắc trên ghế, tay cầm di động đến mỏi nhừ, không ngừng nghe tiếng nói từ phía bên kia đầu dây truyền qua, tựa hồ không có ý muốn dừng. Cuối cùng, Hỉ Ca nhận thua, phải đáp ứng sẽ tham dự. Vừa nghe xong, lớp trưởng liền cười ha hả báo cho cô biết địa điểm tụ họp, sau đó cúp máy. Hỉ Ca nhìn di động... sắp hết pin, thật muốn khóc quá đi. Điện thoại cô dùng là loại tính cước phí hai đầu a~ **Gọi ra hay nhận cuộc gọi đều bị tính tiền (hay tính phút). Hình như ở nước ngoài đều có loại tính cước phí như thế này. Ít nhất thì ở Mỹ là như vậy**

5 giờ chiều, rốt cuộc Sở Tiểu Ca một thân một mõi lết trở về, vừa nhìn thấy Hỉ Ca liền nhào qua ôm, nói làm sao cũng không chịu buông tay, khóc lóc than thở cho số phận bi thảm của cậu. Từ sáng sớm, cậu phải cùng Tiểu Cửu đi dạo phố, buổi trưa ăn được nửa bát cháo, sau đó phải cuốc bộ cho đến tận bảy giờ. Cậu đã muốn mệt xỉu, vậy mà Tiểu Cửu còn chưa đi chán.

Nhìn Tiểu Cửu ôm từ trong cốp xe ra nào là bao lớn, bao nhỏ, bao vừa, Hỉ Ca trợn mắt: – “Hai người đi mua cái gì vậy?”

Nếu cô nhìn không lầm, cái vật xanh xanh tím tím kia là... áo lót phụ nữ đi? Tiểu Cửu vậy mà kéo Sở Tiểu Ca đi mua nội y? Nó không xấu hổ mà chết sao? Sở Tiểu Ca tựa hồ nhớ tới cái gì, khuôn mặt phút chốc đỏ bừng lên, ho khan 2 tiếng, không nói gì nữa.

Có lẽ vì tâm tình tốt, buổi tối Tiểu Cửu hưng phấn nấu nguyên một bàn đồ ăn cực kỳ phong phú. Thức ăn vừa dọn lên, chuông cửa cũng vừa reo. Nếu có thể, Hỉ Ca thật muốn đập vào mặt cái tên đang đứng ngoài cửa kia. Da mặt hẳn không phải dày bình thường à! Bất quá, trừ bỏ cô, hình như 2 người còn lại vẫn có ý chờ đợi A Thất. Sở Tiểu Ca là dùng ánh mắt sùng bái mà nhìn. Còn Tiểu Cửu... hồi đầu thì có chút sợ hãi, đến giờ ánh mắt cũng bắt đầu chuyển qua sùng bái rồi! Hỉ Ca nhìn không ra, cái tên nam nhân này có chỗ nào đáng cho người ta sùng bái chứ? Là sùng bái da mặt hẳn dày hơn người bình thường à?

Buổi tối, rốt cuộc trò chơi update xong. Hỉ Ca thu dọn đầu đó xong mới trèo lên giường, đeo mũ giáp tiến vào trò chơi.

Lần trước cô hạ tuyến ở một khách điểm trong thành chủ, lúc này vừa lên đã nghe tiếng thông báo có người đang gọi. Mở thông tấn khí, tiếng của Cuồng Vũ liền ào vào màng nhĩ:

“Hỉ Ca

, ta ăn xong 2 bữa cơm rồi mới thấy người lên tuyến a~”

... Khái niệm thời gian của Cuồng Vũ thường liên quan đến thực phẩm hoặc thức ăn, điều này Hỉ Ca đã biết từ trước.

“Gấp cái gì chứ. Người chuẩn bị tốt chưa? Những người khác đều đã đến rồi?” – Hỉ Ca đẩy cửa phòng, đi xuống lầu dưới của khách điểm, phát hiện Cô Cửu đang ngồi ăn cơm, mà người ngồi cùng bàn với hắn là... Cuồng Vũ, Tiểu Tà và hai huynh đệ Đông Tây.

103. Chương 103: Di Tích Bản Đồ

Cô Tửu nhận thức Cuồng Vũ? Thoạt nhìn họ rất quen thuộc. Việc này làm cho Hỉ Ca có chút ngạc nhiên ngoài ý muốn. Mặc dù Hỉ Ca cùng Cuồng Vũ xem như chỗ quen biết, nhưng Hỉ Ca chưa từng có ý muốn tìm hiểu đời tư của cô ấy. Ai lại chẳng có một thời quá khứ. Bây giờ nhớ lại, lần trước Cuồng Vũ đem vị trí của hoàng kim mỹ nhân ngư bán cho Cát Tường, quang minh chính đại tỏ ý đối địch với Minh Độ Thiên mà Minh Độ Thiên lại không động đến cô ấy. Việc này khiến Hỉ Ca phải nhìn Cuồng Vũ với ánh mắt khác xưa.

Cô Tửu là người đầu tiên nhìn thấy Hỉ Ca. Hắn đưa tay ngoắc, kéo cô cùng ngồi xuống. Đã lâu không gặp nhưng có lẽ vì tính cách hợp nhau nên mọi người không có cảm giác bối rối, nói chuyện hỏi han vẫn như thường. Sáu người ngồi tán gẫu hơn một tiếng đồng hồ, sau đó mới bàn vào vấn đề chính.

Sau khi trò chơi update, di tích bản đồ đã mở ra, nhưng muốn vào bản đồ phải thu thập các mảnh ghép nhỏ. Đánh tiểu quái có 10% bạo ra di tích mảnh ghép. Đánh tinh anh quái có 50% bạo ra di tích mảnh ghép. Các mảnh ghép này cũng không phải là duy nhất, rất nhiều quái bạo ra cùng một loại mảnh ghép, cho nên để thu thập đủ 20 mảnh ghép hoàn hảo gộp thành một tấm bản đồ là một chuyện cực kỳ gian nan. Lần này, hệ thống mở ra 500 di tích bản đồ ở mỗi đại lục. Thoạt nghe thì tưởng nhiều, nhưng nếu phân chia theo đầu người ở mỗi nơi thì sẽ biết, con số này ít đến đáng thương. Cuồng Vũ đã tìm đến Hỉ Ca, nhất định sẽ không kêu cô đi đánh mảnh ghép. Cuồng Vũ phân công bọn Tiểu Tà đi mua được phẩm, sau đó dẫn Hỉ Ca đi săn đấu giá.

Mặc dù thời gian update mới qua chưa lâu nhưng săn đấu giá đã xuất hiện không ít di tích mảnh ghép. Bản đồ này giành cho tổ đội 10 người, không phải ai cũng đủ thực lực để đi vào, cho nên rất nhiều người quyết định đem bán các mảnh ghép, như thế kinh tế hơn.

Vừa mới xuất hiện, mảnh ghép có giá rất cao. Dựa theo lẽ thường mà suy đoán, giá cả của nó ít nhất sẽ trụ vững liên tục nửa tháng. Sau khi tất cả bản đồ đều đã được khai hoang, danh sách vật phẩm rơi ra từ bản đồ, thứ gì tốt thứ gì không tốt, được công khai rồi, giá cả của mảnh ghép mới có thể hạ xuống.

Cuồng Vũ không có ý định đi đánh, vậy chỉ có thể đi mua. Mấu chốt là trên sàn đấu giá hiện giờ quảng lên tán loạn các kiểu mảnh ghép, làm thế nào mua đủ mảnh ghép của cùng một bản đồ đây? Hỉ Ca đối với việc này không ồm ỹ vọng gì cả.

Không nghĩ tới, 2 người vừa đi đến sàn đấu giá đã thấy người đứng chờ sẵn ngoài cửa.

Ám Dạ Hành là sàn đấu giá lớn nhất của Sa Hải Thành. Bình thường, một thành thị chỉ có một cửa hàng bán đấu giá. Đây là quy định của trò chơi. Cho nên lúc mới bắt đầu, các lão bản cạnh tranh cực kỳ khốc liệt để tranh giành sàn đấu giá của thành chủ. Có thể chiếm được vị trí của chủ thành, lão bản Ám Dạ Hành nhất định rất cường đại.

Người nọ nhìn thấy Cuồng Vũ, tươi cười trên mặt xán lạn thêm vài phần, trực tiếp chạy qua đón. Hỉ Ca ngược lên nhìn, người này cao hơn cô 2 cái đầu a. Lần đầu tiên cô gặp một người cao như vậy. Người này có địa vị không tồi. Hắn trên người đeo huy hiệu của Ám Dạ Hành. Những người đi ra đi vào, nhìn thấy hắn đều khách khí chào hỏi. Nếu không phải là lão bản của Ám Dạ Hành thì ít nhất chức vụ cũng không hề thấp.

Cuồng Vũ quen biết hắn, hơn nữa còn rất không khách khí.

“Đồ vật ta cần đâu?” – Cuồng Vũ trực tiếp xòe tay.

Người nọ lắc đầu cười khổ: – “Gấp như vậy? Hiện giờ bắt quá mới có 20 trương bản đồ hợp thành mà thôi.”

“Rồi sao? Cũng không phải mua không trả tiền. Mau đưa bản đồ cho ta.”

Người nọ lấy trong ba lô ra 3 trương bản đồ, chuyển giao cho Cuồng Vũ, thế mà Cuồng Vũ còn bĩu môi, có vẻ không hài lòng. Hỉ Ca đứng ở bên cạnh trợn mắt há mồm. Lúc này mới có bao lâu thời gian, vậy mà hắn ta có thể tìm được 3 trương bản đồ?!

“Chỉ có 3 cái sao?”

“Còn 2 cái nữa nhưng ta muốn đem bán.” – Nam nhân cười cười.

Cuồng Vũ xem ra cũng là người biết phân nặng nhẹ, gật đầu: – “Về sau nếu còn có thì giữ lại cho ta. Người bên ta đã đến đông đủ rồi, người kêu 3 người của người đến luôn đi.”

Thì ra Cuồng Vũ và người nọ có hiệp nghị gì đó, bằng không anh ta cũng không thống khoái giao ra bản đồ như vậy. Nhưng nhìn làm sao, người đang chiếm tiện nghi hiện giờ chính là Cuồng Vũ. Cứ nghĩ xem, người có đủ thực lực để gom nhiều trương bản đồ như vậy mà còn cần người khác mang đội đi khai hoang sao?!Đương nhiên, Hỉ Ca không ngu ngốc đến nỗi chen miệng vào phát biểu ý kiến.

Người nọ lúc này mở ra thông tấn khí, nói nói gì đó, chốc lát sau có 3 người từ sàן đầu giá đi ra. Hai nữ, một nam. Nữ kiếm khách và nữ thích khách. Còn nam là thuật sĩ. Nhìn trang phục và pháp trượng, phỏng chừng hẳn là phong thuật sĩ. Bất quá, điều kỳ quái khiến Hỉ Ca chú ý chính là... tên của họ. Vị nam thuật sĩ gọi là Thập Tứ. Nữ kiếm khách với mái tóc đỏ rực gọi là Thập Lục. Nữ thích khách với trang phục đen bó sát người gọi là Thập Bát.

“Cuồng Vũ, không phải tổ đội 10 người sao?” – Hỉ Ca đếm đầu người, hình như còn thiếu một mà Cuồng Vũ tựa hồ không có ý tứ thêm người nào nữa.

“Đúng vậy, còn đợi một người nữa. Là bằng hữu của ta, một thích khách.” – Cuồng Vũ có chút mất tự nhiên khi nói lời này.

Chuẩn bị đầu ra đó, cả đám đứng ở cửa phía tây nhìn ra xa. Ba trương di tích bản đồ đều là khu vực phía tây Sa Hải Thành, cách khoảng 500 dặm. Cả đám đứng đợi hơn 10 phút. Nữ thích khách tên gọi Thập Bát vẻ mặt bắt đầu nhăn nhó. Không phải ôm oán gì với Cuồng Vũ mà là khó chịu với chuyện phải đứng ngoài đường, sau đó cô ta liền bước vào tửu quán ngồi.

Cuồng Vũ không tỏ vẻ gì, chỉ mở thông tấn khí, nói chuyện với ai đó, xong xuôi liền mở miệng nói chuyện trên kênh đoàn đội: – “Chúng ta đi trước.”

Nữ thích khách vừa đặt mông ngồi chưa tới 5 phút liền bị gọi đi, sắc mặt càng kém. Hỉ Ca nhìn Cuồng Vũ, không nói gì, kéo Cô Tửu đi xuống hàng cuối cùng. Hỉ Ca thề, Cuồng Vũ vừa rồi là cố ý!

500 dặm không phải quá xa, cưỡi ngựa mất khoảng mấy giờ. Kỳ thật nếu vừa đi vừa đánh quái cũng là một cách luyện cấp tốt. Bất quá ai cũng nóng lòng muốn khai hoang bản đồ mới, còn có tâm trạng đầu mà đánh quái kiếm kinh nghiệm. Cho nên, một hàng 9 người cứ thế bang bang chạy vào Sa Bảo. Khu vực này Hỉ Ca còn chưa mở bản đồ, cô chỉ có thể chạy theo Cô Tửu. Dọc đường đi chẳng gặp ngoạ gia nào, quái cũng ít đến đáng thương.

Từ lúc mặt trời mọc đến lúc thái dương lên đến đỉnh đầu, rốt cuộc tới nơi. Sa Bảo không phải là thành thị mà là một khu vực trung lập. NPC ở nơi này bán một ít dược phẩm cấp thấp. Ngoạ gia có thể bày quán bán hàng, cũng có thể giết người tự do.

Sa Bảo có thể được xem là khu vực phồn hoa nhất của Tây Vực Sa Hải, bởi vì quái nơi này cực kỳ nhiều, xác suất bạo dẫn cũng cực cao. Trong trò Thịnh Thế, xác suất bạo dẫn của tiểu quái rất thấp, cho dù là đánh tinh anh quái, tiểu boss, biến dị quái, bình thường cũng sẽ khó mà tìm thấy trang bị cực phẩm. Nhưng ở Sa Bảo, tất cả đều có thể.

Vùng phụ cận Sa Bảo, toàn bộ quái đều bạo rớt một loại thạch gọi là Sa Mạc Thất Sắc, xác suất cố định là 2%. Sau khi thu thập đủ số lượng Sa Mạc Thất Sắc, có thể đến Phòng Ngự Quán để đổi các loại trang bị khác nhau. Vì vậy, rất nhiều ngoạ gia chạy đến đây đánh quái, dù sao trang bị ở đây đều là đồ tốt. Dĩ nhiên, tranh chấp là không thể tránh khỏi. Lâu lâu lại xảy ra cãi vã, đánh nhau là chuyện cơm bữa ở Sa Bảo. Hỉ Ca không thích bạo lực, không có nghĩa người khác cũng không thích nha.

Còn cách Sa Bảo chừng một dặm, không biết Thập Lục và Thập Bát xích mích gì đó với người của tổ đội đi ngược chiều, đối phương không nói 2 lời, trực tiếp công kích. Bởi vì Thập Lục và Thập Bát có điểm không vừa ý với Cuồng Vũ cho nên 2 người vẫn đi cách đội ngũ chừng 300 mét. Cuồng Vũ nhìn thấy có người tấn công đội viên của mình, ngược lại không hề vội vã, vẫn đứng chôn chân tại chỗ, xem tuồng. Thập Tứ đi kế

bên Cuồng Vũ tỏ vẻ lo lắng nhưng cũng không tiến lên hỗ trợ. Bởi vì hắn phát hiện ra sự tình hình như không hề đơn giản.

Đánh nhau với Thập Lục và Thập Bát là 3 người, nhưng sau lưng bọn họ là một tổ đội 7 người. Mặc dù 7 người này nhìn như là người qua đường giáp, đang đứng xem náo nhiệt, nhưng ai biết chuyện gì sẽ xảy ra đâu?!

Di tích bản đồ sau khi ghép thành công, nếu ngoạn gia bị giết, bản đồ sẽ tự động phân tán thành các mảnh nhỏ. Nếu vận khí tốt, chỉ bị bạo rút vài mảnh ghép. Nếu vận khí không tốt, có thể bạo rút toàn bộ 20 mảnh. Cho nên, không thể trách Cuồng Vũ suy tính cẩn thận. Trên người Cuồng Vũ đang giữ đến 3 trương bản đồ lận nha. Hiện tại, 3 trương bản đồ nếu quăng lên sàn đấu giá, có thể bán 2 vạn kim tệ một cái, thậm chí có thể cao hơn. Vật phẩm trong di tích bản đồ có thể không đáng giá 7 ngàn kim, nhưng đám đại gia trong trò chơi vĩnh viễn không thiếu. Cho nên bọn trực lợi cũng đầy ra đường.

Lần này, Hỉ Ca thật ra không nghĩ đến chuyện kiếm tiền. Cô chính là muốn tham gia náo nhiệt mà thôi. Khai hoang bản đồ có thể được đến kỹ năng thư. Cô muốn thử vận may xem có thể lấy về thứ gì tốt hay không.

Ở Thịnh Thế, lấy ít thắng nhiều không phải là chuyện lạ. Giống như Hỉ Ca là ví dụ điển hình. Hỉ Ca có trang bị không tồi, ý thức chiến đấu tốt, kinh nghiệm lại nhiều. Có rất nhiều người khi đánh boss thì rất giỏi nhưng chuyển qua PK lại không ra gì.

Thập Lục và Thập Bát vừa có trang bị vừa có ý thức chiến đấu nhưng thủ pháp PK đúng là quá dở. Đối thủ của họ có trang bị tệ hơn rất nhiều nhưng lại thành công áp chế 2 người. Huyết lượng của Thập Lục xuống gần cạn đấy, thấy Cuồng Vũ vẫn không có ý hỗ trợ, rốt cuộc nhịn không được la hét trên kênh đội ngũ

“Cuồng Vũ, người còn chờ gì nữa. Hai chúng ta sắp chết đến nơi rồi.”

Cuồng Vũ vẫn không nhúc nhích. Trừ bỏ Thập Tứ và Tiểu Tà còn có chút lo lắng, toàn đội cũng không có phản ứng gì. Cuồng Vũ nghĩ nghĩ, sau đó trực tiếp đá 2 người kia ra khỏi đội. Nhất thời, toàn bộ đội viên đều nhận được thông báo đã thoát khỏi tình trạng PK.

Người bị công kích là Thập Lục và Thập Bát nhưng vì cùng đoàn đội cho nên mọi người đều bị vây trong trạng thái PK, nếu bị giết, đối phương sẽ không bị hồng danh. Khi thấy 2 người kia bị đá ra khỏi đoàn đội, phía bên kia nổi lên một trận xôn xao. Nhìn thấy 7 người kia chuẩn bị xông qua đây, lại không biết chuyện gì xảy ra, tên đội trưởng bỗng nhiên đưa tay ngăn cản.

Lúc này, không ai có ý muốn ra tay hỗ trợ. Thập Tứ là sợ Cuồng Vũ nên hắn không dám đi lên. Tiểu Tà là có tâm nhưng không có sức, lao lên chỉ có thể trở thành miếng thịt cho người ta xâu xé. Kết cục là, đối phương chết mất một kiếm khách, mà Thập Lục và Thập Bát cũng treo.

Từ đầu tới đuôi, Cuồng Vũ không hề nhúc nhích, một câu cũng không nói qua.

Bảy người kia đứng thảo luận một trận, sau đó một tên được sư đi ra cứu sống đồng bọn, rồi 4 người quay trở lại đội ngũ. Mục đích ban đầu của bọn hắn chính là muốn giết Cuồng Vũ mà không bị hồng danh. Bởi vì ở Sa Bảo, người mang hồng danh liền chỉ có một con đường là bị người người đuổi giết mà thôi.

Bọn hắn có lẽ cũng không biết trên người Cuồng Vũ có bản đồ nhưng nhìn thấy đoàn đội 10 người liền sẽ liên tưởng đến nhóm khai hoang di tích. Không sợ giết lắm, chỉ sợ bỏ sót. Đáng tiếc, Cuồng Vũ không cho bọn hắn cơ hội. Mà bọn hắn không ngu xuẩn đến độ đi lên lấy cứng chọi cứng, cho nên bọn hắn liền rời đi.

“Tiểu Tà, đem các cô sống lại.” – Cuồng Vũ lên tiếng, Tiểu Tà lúc này mới dám chạy qua.

Ai biết vừa mới sống lại, 2 nương kia liền chỉ vào mũi Tiểu Tà chửi mắng loạn lên.

Hiện tại bọn họ không ở trong đoàn đội, cho nên phải dùng hình thức trò chuyện phụ cận. Những lời các cô nói, mọi người chung quanh đều có thể nghe. Thật ra người các cô nhắm vào là Cuồng Vũ nhưng còn cổ kị nên không dám trực tiếp chỉ vào mặt Cuồng Vũ mà chửi thôi. Gọi là mắng chửi cũng hơi quá đáng, họ cũng chưa đến nỗi dùng những từ ngữ quá khó nghe, chỉ là đem mọi trách nhiệm đổ lên đầu Tiểu Tà, nói cái gì được sư mà không biết thêm huyết, nếu không các cô cũng sẽ không chết như vậy.

Hỉ Ca nghe mà mắt trắng dã. Hai nường này thật xem được sư là vạn năng a~ Bình thường lúc đánh nhau, được sư luôn là bia ngắm đầu tiên, ai cho được sư cơ hội đâu? Thuộc tính công kích lần phòng ngự của được sư luôn rất cùi bắp, chỉ có thông số trị liệu cao. Thời điểm PK, được sư luôn là người chết đầu tiên, đợi được sư thêm huyết? Chỉ có kẻ ngu mới nghĩ tới.

Tính tình Tiểu Tà rất tốt, không hề quanh co giải thích, Cuồng Vũ cũng không thanh minh, ngược lại còn gửi qua lời mời tổ đội. Hỉ Ca còn tưởng 2 nường ấy sẽ ngạo nghễ không chịu nhận, ai ngờ họ vẫn chấp nhận vào đội. Thật nhảm chán!

Sau khi 2 người tiến đội ngũ, Cuồng Vũ thủy chung không tỏ vẻ gì, cầm bản đồ đi tìm di tích. Đại khái khoảng nửa tiếng sau, bọn họ rốt cuộc tìm được chìa khóa. Chỉ có người sở hữu bản đồ mới có thể nhìn thấy dấu hiệu. Cuồng Vũ cầm lấy chìa khóa, giờ chỉ còn đợi đội viên đến đông đủ, mở chìa khóa ra là bọn họ sẽ được truyền tống vào di tích. Cái gọi là chìa khóa thực ra chính là một khối thủy tinh.

Cuồng Vũ bảo rằng bằng hữu của cô vài phút nữa sẽ tới, mọi người ráng đợi một chút. Không ai dị nghị gì. 5 phút sau, Hỉ Ca nhìn thấy vị thích khách thần bí kia. Thật đúng là thần bí! Toàn thân cao thấp đều bị kín mít, chỉ chừa đôi mắt ở bên ngoài. Trên người khoác áo choàng đen. Trên mặt đeo mặt nạ bạc. Mặt nạ bạc là đặc thù đạo cụ của hệ thống, có thể che dấu diện mạo lẫn tính danh của ngoạn gia cùng toàn bộ tư liệu thuộc tính. Giá tiền đương nhiên rất cao.

Thấy mọi người đều kinh ngạc, Cuồng Vũ phải mở miệng giải thích. Bằng hữu của cô đặc tội rất nhiều người, có rất nhiều cừu nhân, cho nên không dám lấy mặt thật để gặp người, hy vọng mọi người bỏ qua. Hỉ Ca chỉ cảm thấy kỳ quái, người này mặc nguyên một bộ trang bị không giống ai như vậy, không phải càng khiến người ta chú ý sao? Sau khi thích khách tiến vào đội ngũ, Hỉ Ca chỉ nhìn thấy được một tin tức, hẳn 45 cấp, là người có cấp bậc cao nhất trong đội ngũ.

Cuồng Vũ lúc này nói đến cách phân chia vật phẩm, phân tích chiến thuật này nọ, không thấy ai có ý kiến gì, mới đem chìa khóa lấy ra, kích hoạt.

Hỉ Ca vừa có cảm giác chân chạm mặt đất liền nghe hệ thống thông báo: “Người chơi tiến vào bản đồ Thất Lạc Mai Sa Hoàng Cung.”

Ngẩng đầu lên nhìn, là một cái thành bảo đã bị đập phá nhưng dựa vào những di tích còn sót lại cũng có thể tưởng tượng được đây từng là một hoàng cung hùng vĩ. Vừa vào thành, hệ thống liền phân bổ nhiệm vụ. Giết sạch Mai Sa, đả bại Luyện Chế Sư và Mai Sa Nữ Hoàng, kỳ hạn 24 giờ. Bởi vì bọn họ là đội đầu tiên tiến vào bản đồ nên mới nghe hệ thống phân bổ nhiệm vụ. Phần thưởng chỉ có kim tệ và kinh nghiệm.

Kỳ thật cho dù không có nhiệm vụ, họ cũng phải đánh đến con quái cuối cùng. Chỉ có đánh bại nữ vương mới lấy được phần thưởng hậu hĩnh a~

Hệ thống vừa thông báo xong, vòng hào quang (bảo vệ) bao phủ bọn họ liền biến mất. Còn chưa đợi Cuồng Vũ bố trí nhiệm vụ đã có 5 cự kiếm sĩ hướng bên này vọt qua.

104. Chương 104: Chúc Phúc Bộ Trang

Ngân khải kỵ sĩ, tinh anh quái, huyết lượng 10 vạn. So với tinh anh quái bình thường, đám cự sĩ này có huyết lượng dày hơn rất nhiều. Lẽ ra, tinh anh quái đều là loại công kích cao, huyết lượng thấp, bọn này chính là dị biến. Trong đoàn đội, trừ bỏ Hỉ Ca, tùy tiện lấy ra một người đều có huyết lượng cao hơn con tinh anh quái này nhưng nếu bọn họ xem nhẹ chúng, rất có thể sẽ bị đoàn diệt.

Đông Nam thật là mạng cùi bắp bởi vì 5 con quái lao tới thì đã có 3 con đuổi theo hắn. Cuồng Vũ mặc dù là kiếm khách nhưng cũng chỉ có thể giữ chặt một con mà thôi, cho nên 2 con còn lại trực tiếp đánh lên Đông Nam. một khắc sau, dưới đất nhô lên thêm một khối thi thể. Vũ giả với hơn 7 ngàn huyết lượng cứ như vậy bị giết sát. Nhìn thấy tình huống trước mắt, Hỉ Ca không nói hai lời chạy xuống cuối hàng... cô thậm chí còn đẩy Cô Tửu lên phía trước. Cô Tửu về mặt đen thui, loại quái này cũng dám đẩy hắn đi đánh hả?!

Cũng may trong thời khắc nguy cấp, Cuồng Vũ và Thập Lục kịp thời chạy tới. Còn lại 2 con kia thì bị vị thích khách bí ẩn giữ chân. Hỉ Ca nhìn một lượt, cảm thấy Cuồng Vũ giữ (cừu hận) quái là ổn định nhất, cho nên cô quyết định tấn công con quái của Cuồng Vũ. Những người còn lại trong đội ngũ không phải tay mơ, lúc bắt đầu có hơi lúng túng nên ứng phó không kịp nhưng rất nhanh mọi người liền khôi phục.

Trị liệu của Cô Tửu rất lợi hại. Hắn một mình phụ trách thêm máu cho Cuồng Vũ và cả Thập Lục. Hai người này là kiếm khách nên có điểm phòng ngự khá cao, công việc của hắn xem như nhàn hạ. Ngược lại, vị thích khách bí ẩn công kích cực cao nhưng lực phòng ngự kém hơn kiếm khách rất nhiều, Tiểu Tà một người phụ trách thêm máu cho hắn.

Sau khi giết xong 5 con tinh anh quái, Hỉ Ca được thưởng đến một vạn điểm kinh nghiệm. Nơi này cho điểm kinh nghiệm đúng là kinh người~ Đội ngũ 10 người, chia đều ra mà còn được nhiều đến vậy!!

Quái vừa biến mất, một con đường nhỏ liền xuất hiện dưới chân bọn họ, dẫn lối đi xuyên qua hoàng cung. Vốn dĩ Hỉ Ca đi bên cạnh Cô Tửu. Nhưng cô tính toán một chút, cảm thấy đi bên cạnh vị thích khách bí ẩn thì trị số an toàn sẽ cao hơn. Người này thoát nhìn không giống cao thủ nhưng vừa rồi Hỉ Ca quan sát hắn đánh quái, phát hiện hắn có cước vị (cách di chuyển) rất quỷ dị. Trên thực tế, cước vị của hắn đã hóa giải nhiều đòn công kích của quái, làm cho gánh nặng của Tiểu Tà nhẹ hơn rất nhiều. Người này, so với tưởng tượng của cô, càng lợi hại hơn.

Hoàng cung rất lớn, ngoằn ngoèo nhiều đoạn hành lang gấp khúc, chỉ cần không cẩn thận một chút liền lạc đường. Chỗ tốt duy nhất là vừa đặt chân vào hoàng cung thì mỗi người liền nhận được một tấm bản đồ, hơn nữa trên bản đồ còn đánh dấu những chỗ mà họ đã đặt chân qua.

Hoàng cung phân ra 2 khu vực, nội cung và ngoại điện. Bọn họ hiện tại đứng bên ngoài ngoại điện. Dọc theo hành lang, cứ cách 50 thước sẽ có 2 con ngân khải kỵ sĩ đứng trực, cứ cách 5 phút sẽ xuất hiện một con kim khải kỵ sĩ mang theo 2 con ngân khải kỵ sĩ đi tuần.

“Bắt đầu từ bên trái đi.” – Cuồng Vũ tùy tiện chỉ tay, dù sao đi bên nào cũng giống nhau, đều phải giết quái. Sự thật thì chuyện giết sạch bọn quái ở nơi này không phải là chuyện khó khăn gì, chỉ cần tay đấm không tùy tiện hấp dẫn cừu hận, chỉ cần được sư thêm huyết đúng lực, hết thấy liền dễ dàng.

Kim khải kỵ sĩ không khó đối phó như tưởng tượng. Bọn chúng chẳng qua chỉ có thêm một cái kỹ năng là vô địch phòng ngự duy trì 10s mà thôi. Trong 10s này, người chơi không thể công kích nó, bởi vì làm vậy ngược lại sẽ giúp nó hồi phục huyết lượng. Để nắm vững quy luật giết quái mà hành sự cho đúng cũng tốn kha khá thời gian, đại khái 2 giờ sau, bọn họ mới dọn dẹp sạch sẽ 2 dãy hành lang. Đường nhiên lượm được không ít đồ vật hay ho. Mỗi kim khải kỵ sĩ sẽ rơi xuống 20 kim, mỗi ngân khải kỵ sĩ sẽ rơi xuống 4 kim. Kim khải kỵ sĩ còn rơi xuống tiền (cung tên), ngân khải kỵ sĩ rơi xuống 13 kiện trang bị tử phẩm.

Trong đó, Hỉ Ca chỉ nhìn trúng một cái vòng cổ, gọi là chúc phúc nguyệt chiếu. Vòng cổ này tuy là tử phẩm nhưng thuộc tính chỉ ở mức bình thường. Lúc đoàn đội mang trang bị ra bán đấu giá, Hỉ Ca liền bỏ 200 kim mua xuống. Vòng cổ này là của thuật sĩ. Cuồng Vũ biết chủ ý của Hỉ Ca nhưng không lên tiếng phá đám, càng không có ý chen ngang giành đồ với cô.

Chúc phúc nguyệt chiếu: +10 tinh thần lực, +10 lực lượng; còn có một thiên tứ thuộc tính là đề cao phòng ngự hội tâm. Loại đồ vật này, nếu mang lên sàn đấu giá, chỉ sợ cũng chẳng có ai bỏ ra 100 kim để mua.

Đó là vì họ không nhìn được điểm vi diệu!

Trong thời kỳ beta, Hỉ Ca đã từng nhìn thấy chúc phúc (sáo) bộ trang. Một cái vòng cổ, hai cái nhẫn liền có giá 3 vạn kim tệ. Bởi vì đây là một bộ trang sức sáo trang dùng riêng cho thuật sĩ, có thể đeo từ 40 cấp đến 70 cấp. Chúng có một ẩn dấu thuộc tính. Căn bản mọi người không ai nghĩ tới 3 món đồ này có thể đặt cạnh nhau như vậy. Thịnh Thế có rất nhiều sáo trang ẩn dấu, nhưng trang sức sáo trang thì cực kỳ hiếm. Lúc Hỉ Ca 40 cấp, cô còn chưa nổi danh. Khi đó, cô cùng Minh Độ Thiên cũng không tính là thần mật, cho nên nhóm đầu tiên đi khai hoang di tích bản đồ không có mặt cô. Nhưng sau đó, cô nghe người ta đồn đại rất nhiều chuyện tình, rằng ở trong di tích có thể đánh ra một bộ sáo trang ẩn dấu hoàn chỉnh. Đó là nói nếu người chơi đủ khả năng nuốt trôi nguyên một bộ sáo trang ấy. Dù sao mọi người đều không ngu ngốc. Một kiện trang bị tốt xuất hiện, sau đó lại có vài ba kiện với tên gọi na ná thế, chỉ có người ngu mới không nhìn ra chỗ đặc biệt.

Hỉ Ca lần này không nghĩ sẽ chiếm tiện nghi của ai. Nếu trong đoàn đội không ai muốn mua, cô liền có lợi. Nhưng nếu có người muốn mua, cô sẵn sàng chi thêm ít tiền. Dù sao, có thể tìm được một bộ trang sức vừa ý rất khó, lại là bộ có thể dùng đến cấp 70, ai không ham cơ chứ.

Sau hành lang gấp khúc là 4 tầng đại sảnh của ngoại điện.

Bước qua bức đồ đằng cẩm thạch khắc hình thù quỷ dị, cả đội tiến vào đại sảnh đầu tiên. Bên trong tối đen như mực, căn bản không nhìn rõ cái gì với cái gì. Một đám người chờ Cuồng Vũ mở miệng nói chuyện. Chẳng ngờ Cuồng Vũ cứ như thể một mình vọt vào bên trong. Hai phút sau, Cuồng Vũ hét chói tai chạy trốn chết trở ra, phía sau dẫn theo khoảng 20 nhân mã kỳ sĩ, tình anh quái.

“Lão đại, người muốn chết cũng đừng lôi kéo mọi người chết chung chứ!!!” – Đông Nam hét ầm lên trên kênh đội ngũ.

Cuồng Vũ một bên chạy, một bên vẫn không quên giải thích: – “Rất thú vị, người nghĩ ta muốn chết chắc. Ta là bị ám toán. Ám toán có biết hay không. Mọi người cẩn thận một chút, có ẩn thân quái.”

Ẩn thân quái!

Hỉ Ca nghe Cuồng Vũ nói xong, bàn tay nắm pháp trượng càng chặt. Đây là loại sinh vật có giá trị nhất của di tích a~ Bình thường, ẩn thân quái chỉ có thực lực khoảng bằng 1/4 thống lĩnh boss. Đừng nghĩ 1/4 là con số nhỏ nha. Vực sâu boss cũng bắt quá bằng 1/10 thống lĩnh boss mà thôi. Điều may mắn là ẩn thân quái chỉ có kỹ năng công kích đơn, nếu nó giống vực sâu boss có thể quần công thì đội ngũ 20 người cũng không phải là đối thủ của nó...

Con ẩn thân quái kia vẫn chưa xuất đầu lộ diện. Hình như vừa rồi Cuồng Vũ đã tung mê hương phấn. Hiện tại Cuồng Vũ chỉ đang chạy trốn bọn nhân mã kỳ sĩ. Lúc đầu khoảng cách giữa Cuồng Vũ và bọn quái là 20 thước, nhưng rất nhanh tốc độ của Cuồng Vũ liền chậm lại. Có thể vì tiêu hao thể lực, mà cũng có thể do thuộc tính chạy trốn không cao. Dù sao Cuồng Vũ cũng không phải thích khách.

Động tác của Hỉ Ca rất nhanh. Nhìn chuẩn khoảng cách mới phóng ra công kích. Không ngờ lại không cẩn thận hấp dẫn cừu hận qua đây. Nhìn thấy con quái quay đầu tấn công cô, Hỉ Ca tâm liền chết lặng. Còn chưa đợi Hỉ Ca la lên, vị thích khách ở bên cạnh đã bước lên một bước, đứng đối mặt với con nhân mã kỳ sĩ, vung tay liền xuất hiện một cái bạo kích -8210. Thích khách mang theo con quái, chạy vọt qua hướng Cuồng Vũ. Tốc độ thập phần mau. Tới nơi liền vung đao lên chém 5 con quái ở gần Cuồng Vũ nhất. Kết quả, hiện giờ, đối lại, hắn là người phải chạy. So với Cuồng Vũ, hắn có tốc độ nhanh hơn, lại nắm giữ cừu hận cao hơn. Cô Tửu đứng tại chỗ, vừa ngắm trị liệu cho thích khách vừa cẩn thận đề phòng xung quanh. Ẩn thân quái không biết lúc nào sẽ xuất hiện nha.

Nguyên đội ngũ nhào vào chém giết... đương nhiên rất nhanh liền xong. Quét sạch đám quái này chỉ tốn 40 phút. Vị thích khách bí ẩn sau khi giết xong quái, trực tiếp ngồi xuống đất, móc ra mấy miếng thịt bò bỏ vào miệng nhai. Hỉ Ca nhìn nhìn, người này ăn bằng 3 người a~ Súc ăn thực lớn... có điểm giống Thất Tử!

Ngoại trừ Thất Tử, đây là thích khách cuồng bạo thứ hai mà cô từng gặp. Có điều hắn hơi kiêu lời, dọc theo đường đi, hắn vậy mà chưa từng mở miệng nói một câu nào luôn. Cho dù là người ít nói, cũng không khoa trương như vậy đi?! Có khi nào hắn là đệ tử Thiếu Lâm, tu chính là Cẩm Ngôn Thuật?

Quả nhiên như Hỉ Ca suy đoán, trong đám vật phẩm rơi ra có một chiếc nhẫn chúc phúc. Mọi người không phải kẻ khờ, hơn nữa nhiều người ở đây từng chơi beta, vừa nhìn thấy cái nhẫn liền có thể đoán ra sự tình. Hỉ Ca vẫn cố gắng bỏ ra một giá tiền khá cao. Một cái nhẫn, 500 kim, này cũng không tính là quý. Dù sao bọn Cuồng Vũ và Cô Tửu đều không tỏ ý muốn lấy. Thập Tứ cũng không tỏ vẻ gì. Thập Lục và Thập Bát dường như muốn nói gì đó nhưng bị Thập Tứ ngăn lại.

Đại sảnh thứ hai đều là viễn trình công kích vụ sự, am hiểu hắc ám nguyên rửa, có thể khiến ngoại gia rơi vào điên cuồng trạng thái. Vào lúc này, được phẩm của Cô Tửu liền có chỗ hữu dụng. Mặc dù tốn nhiều thời gian hơn một chút nhưng cuối cùng vẫn đem bọn quái tiêu diệt sạch sẽ.

Sau đó, phiên toái xuất hiện.

Bởi vì chiếc nhẫn cuối cùng của bộ sáo trang không khóa chức nghiệp, ai cũng có thể sử dụng. Giá trị thấp nhất cũng phải là 2 ngàn kim. Hỉ Ca ra 3 ngàn. Thập Lục ra một vạn. Cho dù có trệ độn bao nhiêu, Hỉ Ca

cũng nhận ra ý tứ của Thập Lục. Cô ta không muốn Hỉ Ca dễ dàng có được cái nhẫn.

105. Chương 105

Hỉ Ca đối với hành động của Thập Lục có chút không hiểu. Hình như cô không đắc tội với cô ta à. Vì sao phải làm vậy? Một vạn kim tệ, tuy có chút quý nhưng còn nằm trong khả năng. Thế là Hỉ Ca nâng thêm 1 ngàn.

“1 vạn 5” – Thập Lục tiếp tục tăng giá.

Ban đầu Hỉ Ca chỉ nghĩ cô ta muốn nâng giá đùa cô một chút. Nhưng xem ra cô ta thực lòng muốn có được chiếc nhẫn này. Có điều, nó đáng giá thế sao?

Tinh tú nhẫn, sau khi đeo vào, toàn bộ thuộc tính cơ bản +1. Điểm đáng tiếc duy nhất là chiếc nhẫn có giới hạn cấp bậc, vượt quá 70 cấp sẽ không thể đeo nữa. Đó là lý do vì sao bộ trang sức sáo trang chỉ có thể dùng đến cấp 70. Hỉ Ca không phải coi trọng thuộc tính của cái nhẫn. Dù sao thuộc tính cơ bản của cô toàn bộ là cùi bắp, cho dù đề cao 5 lần cũng không thể so sánh với người bình thường. Cái cô nhắm đến là thuộc tính ẩn của bộ trang kia.

“1 vạn 6.” – Hỉ Ca lên tiếng.

“2 vạn.”

Hỉ Ca nhú mày, không tiếp tục nữa. Hai vạn, đối với cô có chút quý giá. Hơn nữa, đây không phải là nơi duy nhất rơi ra chúc phúc sáo trang. Những di tích bản đồ khác cũng có thể rơi xuống. Cùng lắm là cô chạy tới sàn đấu giá mua là được.

“3 vạn.” – âm thanh khàn khàn lạnh lẽo vang lên từ sau lưng Hỉ Ca làm cô thiếu chút nữa là nhảy dựng. Quay đầu lại nhìn, hóa ra là vị thích khách bí ẩn. Đây là tiếng nói đã bị hệ thống bóp méo. Nhưng cũng không cần khó nghe như vậy chứ?!

Thấy Hỉ Ca buông tay, Thập Lục còn đang đặc ý trong lòng, không nghĩ tới nửa đường lại lòi ra một tên “Trình Giáo Kim” (ý là một người cản đường, hốt tay trên)

Thập Lục vốn dự tính chỉ bỏ ra 1 vạn 5 mà thôi, không nghĩ Hỉ Ca lại nâng lên 1 vạn 6. Cái giá 2 vạn đã là cực hạn của cô ta. Không ngờ còn có người chịu bỏ ra 3 vạn. Thập Lục liếc mắt nhìn Thập Tứ và Thập Bát, 3 người trao đổi ánh mắt một phen, cuối cùng Thập Tứ lắc đầu. Bọn họ trên người không có nhiều tiền như vậy. Quy củ của đoàn đội là một tay giao tiền một tay nhận hàng, trao đổi trang bị diễn ra ngay trong bản sao, cho nên họ sẽ không có cơ hội để chạy đến nhà kho.

Cuối cùng, chiếc nhẫn nằm trên tay vị thích khách bí ẩn. Nhìn hắn tùy ý quăng chiếc nhẫn vào ba lô, Hỉ Ca thật có một xúc động muốn xông lên đánh cướp một phen. Nhẫn yêu dấu của cô a ~~ bây giờ có người cho cô 3 ngàn kim, cô cũng không thấy vui vẻ đâu... hic...

Sự kiện nho nhỏ này không đánh gãy không khí hòa hợp trong đoàn đội. Hỉ Ca chỉ thắc mắc trong lòng... bọn Thập Lục không có ý mua nguyên bộ chúc phúc sáo trang, vậy muốn một cái nhẫn đơn độc làm gì nhỉ? Cả tên thích khách kia nữa, không rõ hắn mua cái nhẫn để làm gì? Dù sao trong bản sao vẫn còn rất nhiều đồ tốt, Hỉ Ca coi lòng đầy hy vọng chờ mong.

Giao dịch xong, Cuồng Vũ và Thập Lục liền dẫn đầu. Hai kiếm khách đi dò đường vẫn an toàn hơn.

Đại sảnh thứ ba tràn ngập ánh sáng, hoàn toàn trái ngược với cảnh tượng tối đen của hai đại sảnh trước. Thậm chí Hỉ Ca trông thấy Thánh kỵ sĩ đứng bảo hộ ở cửa chính đại điện hướng cô mỉm cười nữa. Trên người vị kỵ sĩ còn đeo huy chương quang minh. Như thế nào nó lại xuất hiện ở đây?!? Hỉ Ca cả kinh.

Từ đầu đến giờ họ đều chiến đấu với quái vật thuộc hắc ám hệ, chuyện này thực bình thường. Trong trò chơi, quái vật quang minh hệ cực kỳ hiếm thấy, bởi vì phần lớn quang minh hệ là NPC. Hỉ Ca chỉ nhìn

thấy một lần duy nhất quang minh quái vật mà thôi. Đó là bảo hộ giả của đế đô cũ, Quang Minh Long Hoàng.

Nói thật, nếu Quang Minh Long Hoàng không phải là một con boss công thành, phỏng chừng sẽ có rất nhiều nữ nhân si mê hẳn. Trong cuộc chiến đấu (để kiến quốc), Hỉ Ca từng tham gia vây công Long Hoàng nên cô biết rất rõ sự khủng bố của quang minh hệ công kích.

Quái thuộc quang minh hệ chẳng những có thể triệu hoán (quái vật khác) mà còn biết trị liệu. Hơn 2 ngàn người đánh một ngày một đêm mới giết được Long Hoàng. Hồi ấy, tổng giá trị của dược phẩm mà ngoạn gia đã tiêu hao trong cuộc chiến đó lên đến 30 vạn kim tệ.

Người nhận thức quang minh huy chương trong đội ngũ cũng không phải chỉ có một mình Hỉ Ca. Cuồng Vũ đứng ngăn người nhìn huy chương quang minh mất 10s, sau đó quay đầu lại nói với mọi người

“Chia làm 2 đội. Đông Nam theo ta. Tây Bắc đi với Thập Lục. Nhớ đánh gãy trị liệu.”

Vũ giả có kỹ năng đánh gãy. Cho nên nếu cấp bậc không chênh lệch lắm, ngoạn gia có thể làm gián đoạn kỹ năng trị liệu của quái. Đội ngũ phân chia xong, Cuồng Vũ và Thập Lục cẩn thận tiến vào đại sảnh. Chân vừa vượt qua ngưỡng cửa, 4 đạo ánh sáng liền lập tức đánh lên 2 người họ. Cũng may Cuồng Vũ đã sớm bố trí đội hình nên không ai bị luống cuống tay chân. Xuất hiện trước mắt họ đúng là quang minh thuật sĩ, 4 người. Cuồng Vũ và Thập Lục trực tiếp vọt tới trước, xuất ngay kỹ năng cực đạo, đem 2 tên thuật sĩ quật ngã.

Hỉ Ca là tay đâm viến công nên chỉ đứng ở gần cửa ra vào mà phóng kỹ năng. Khi huyết lượng của quang minh thuật sĩ rơi xuống còn 60%, bọn chúng liền bắt đầu sử dụng kỹ năng trị liệu. Tốc độ cực kỳ nhanh. Đông Nam lúc này mới sử dụng kỹ năng đánh gãy. Còn Tây Bắc chỉ vừa mở bản kỹ năng. Nhìn thấy kỹ năng trị liệu của bọn chúng sắp thành công đến nơi, Vốn dĩ vị thích khách bí ẩn đang công kích cùng Cuồng Vũ đột nhiên xoay người, hướng tên thuật sĩ bên cạnh dùng một cái kích vạm, nháy mắt đánh gãy trị liệu của nó.

Trước sau không quá 1s, nhưng Hỉ Ca vẫn kịp nhìn thấy, động tác đó khiến cô neho mắt.

Thực quen mắt a~ Từ lúc đầu đến giờ, vị thích khách luôn dùng tay trái. Hỉ Ca không mấy để ý đến chuyện này. Người thuận tay trái chẳng xa lạ gì. Nhưng vừa rồi hẳn ta lại đổi sang tay phải. Trước giờ, Hỉ Ca chỉ biết duy nhất Thất Tử là người thuận cả 2 tay thôi. Người này... không phải là Thất Tử chứ? Hỉ Ca nhìn chằm chằm vị thích khách đến xuất thần, bị quái đánh trọng thương cũng không biết.

Mà không nhìn thì không thấy, giờ càng nhìn càng thấy giống. Cước vị di chuyển của hắn, những thói quen nhỏ khi tấn công, còn có góc độ tránh né cổ quái... nhất là bước chạy. Đáng chết! Nếu không phải Thất Tử dạy cho Sở Tiểu Ca những bước chạy (lạng lách), Sở Tiểu Ca làm sao có thể thoát khỏi móng vuốt của cô a~ Càng nghĩ càng giận!! Sở Tiểu Ca lúc trước giống như cục bột, cho dù đánh không lại cũng không dám chạy, toàn thân mình chịu trận. Hiện tại, mặc dù vẫn đánh không lại Hỉ Ca, nhưng Sở Tiểu Ca đã biết chạy trốn, lẩn còn nhanh hơn con thỏ!

106. Chương 106: Hai Vạn!

Trong đại sảnh không có nhiều quang minh thuật sĩ lắm, khoảng 10 tên mà thôi. Đánh xong cũng không ra trang bị, nhưng mỗi người lại được phân một ít quang minh đồ sách tàn phiến. Tập hợp đủ 30 chương quang minh đồ sách có thể đổi thành danh hiệu quang minh dũng sĩ, lúc đánh hắc ám quái vật sẽ được đề cao 5% lực công kích. Hơn nữa, nếu giết hắc ám quái vật càng nhiều, danh hiệu này còn có thể thăng cấp.

Hỉ Ca không có hứng thú với danh hiệu quang minh dũng sĩ. Cả đội gom lại vừa lúc đủ 30 chương đồ sách, tất cả đều bị Cô Tử mua xuống. Cũng không biết hắn dùng làm gì. Tiền mà Cô Tử sử dụng hiện giờ là từ trong túi Hỉ Ca xuất ra (hắn đã bán thân). Hỉ Ca trợn tròn mắt... nhần a nhần... dù sao cũng chỉ có 300 kim.

“Này, làm sao người cứ nhìn chăm chăm vị thích khách kia a?” – Cô Tửu và Hỉ Ca lọt tọt đi ở phía sau cùng, nhỏ giọng nói chuyện phiếm.

“Người quen.”

“... không phải người thích hấn ta chứ?” – Cô Tửu không tin, ánh mắt Hỉ Ca nóng bỏng như vậy...

“Người muốn chết!!!!” – Hỉ Ca liếc mắt nhìn Cô Tửu. Từ hồi Cô Tửu cùng Hỉ Ca luyện tập PK, bị cô một kích giây sát, đến giờ mỗi lần cô vung pháp trượng là hai chân hấn run rẩy.

“Đùa thôi... hi'hi'... Mà hỏi thật, người biết tên thích khách kia sao? Xem kỹ thuật, hấn có thể bài danh đệ nhị chứ chẳng chơi.” – Cô Tửu cũng bắt chước Hỉ Ca, nhìn chăm chăm người đi phía trước.

“Người biết thích khách còn lợi hại hơn à?” – Hỉ Ca đã xác định người kia là Thất Tử. Bởi vì vừa rồi Hỉ Ca nhận tin uy hiếp Sở Tiểu Ca, rốt cuộc Sở Tiểu Ca tiết lộ cho cô biết Thất Tử không đi chung với đội ngũ khai hoang di tích của Thứ.

“Thời beta, ta biết một thích khách gọi là Thất Gia. Hấn tuyệt đối là người phi thường nhất mà ta từng gặp. Đúng rồi, người có xem bản phim tuyên truyền không? Thích khách áo trắng trong đoạn video chính là hấn!”

Hỉ Ca nhìn Cô Tửu, im lặng. Cô Tửu nói không phải Thất Tử mà là Thất Gia. Cái tên này... đúng là đã lâu không nhớ tới.

Thất Gia... chính là bằng hữu duy nhất của thời beta đã nhắn tin cho Hỉ Ca sau khi cô rời khỏi Thịnh Thế. Hồi xưa, cô quen biết Thất Gia lúc cấp bậc còn rất thấp. Bọn họ bắt quá đã ở một chỗ cùng nhau luyện cấp khoảng 3-4 ngày gì đó, không tính là bạn bè thân thuộc. Sau đó thì mỗi người một ngã. Mặc dù trong danh sách bạn bè vẫn hiện tên Thất Gia nhưng Hỉ Ca chưa từng liên lạc lần nào. Đây là trùng hợp sao? Hỉ Ca nhú mày. Trên đời sao lại có nhiều việc trùng hợp đến ngạc nhiên như vậy!!! Hỉ Ca nhăn trán, nghĩ tới tên hàng xóm mới dọn về ở kế bên nhà. Tên kia sẽ không trùng hợp biết chơi trò Thịnh Thế rồi lại trùng hợp có tên là Thất Tử chứ? Hôm nào gọi Sở Tiểu Ca đi thăm dò thử mới được...

Đối với tên A Thất kia, Hỉ Ca cảm thấy có chút kỳ diệu. Cô không chán ghét hấn, ngược lại, có lúc thấy hấn rất đáng yêu.

Đại sảnh thứ 4 là hắc ám triệu hoán sư.

Sau khi dọn dẹp sạch sẽ các chủng loại quái ở cả 4 đại sảnh, Hỉ Ca đột nhiên cảm thấy lạnh sống lưng. Cô theo bản năng xoay người. Bất quá, cô đã đánh giá cao độ dẻo dai của nhân vật trong trò chơi rồi. Cơ thể mất thăng bằng, thế là trực tiếp nằm đo đất.

Lúc này, một đạo ánh sáng đỏ xẹt ngang qua đỉnh đầu của cô.

Con ả thân quái rốt cuộc xuất hiện. Nó hấn đã theo chân bọn họ từ lúc đầu. Là loại hình thích khách quái.

Ản thân quái không thể giây sát Hỉ Ca, nó liền xoay qua tấn công người đứng kế bên là Cô Tửu. Cô Tửu không nói 2 lời, cấp chính mình một cái kỹ năng liên tục thêm huyết, sau đó quay người quăng ra một đoàn bột phấn, kế tiếp thì cấp tốc chạy tới bên người Cuồng Vũ.

Nói thật, loại phản ứng này rất là nhát gan, nhưng đồng thời cũng là phản ứng chính xác nhất trong trường hợp hiện tại. Đáng tiếc, Cô Tửu đã xem nhẹ tốc độ của ản thân quái. Hấn chạy chưa tới 2 bước, trên cổ đã phát lạnh, sau đó liền bị giây sát. Cô Tửu đã làm được một việc tốt trước lúc hy sinh. Đó là hấn đã quăng ra phấn hiện thân, có hiệu lực trong 20s, giúp cho cả đoàn đội có thể nhìn thấy hình dạng của con ản thân quái, hắc ám hệ sát thủ, 48 cấp. Chỉ cần giữ chặt cừu hận của quái, 2 vũ giả luân phiên sử dụng thanh âm liền có thể đánh tan ản hình trạng thái, chuyển đổi phó với ản thân quái liền thoải mái. Có điều Cô Tửu là chủ lực được sự, bây giờ lại chết. Hắc ám sát thủ có lực công kích rất cao. Một mình Tiểu Tà thêm huyết liền không kịp. Ngay cả thời gian để cứu sống Cô Tửu cũng không có.

Nhìn thấy Cuồng Vũ bị thích khách đâm một chiêu bồi thủ, trở nên mê muội, huyết lượng rất xuống còn chưa tới 1000 điểm, Hỉ Ca rốt cuộc động thủ. Quăng một cái huyết tế kỹ năng, huyết lượng của Cuồng Vũ nháy mắt phục hồi 70%. Hành động này khiến toàn bộ đội ngũ ngẩn ngơ. Nhưng vì tình hình khẩn cấp

trước mắt nên không có ai lên tiếng hỏi thăm. Duy nhất Thập Lục là đưa mắt nhìn chăm chăm Hỉ Ca, cho dù không muốn để ý thì Hỉ Ca vẫn cảm giác được ánh mắt nóng cháy của cô ta.

Nhờ có Hỉ Ca ra tay, áp lực của Tiểu Tà liền nhẹ gánh. Thừa dịp rảnh tay liền cứu sống Cô Tửu. Đội ngũ có 2 thầy thuốc và một nửa thầy thuốc, rất nhanh liền giải quyết xong ẩn thân quái. Con sát thủ quái này cũng thật keo kiệt, chỉ rơi ra một thanh chủy thủ, cũng may là trang bị ám kim.

>> Tàn chủy thủ (tàn phiên 1/4), ám kim, phẩm chất tối ưu, có thể khảm một viên bảo thạch, có 2 thiên tứ thuộc tính, bạo kích +25%, tốc độ +10%

Một cái tàn phiên vũ khí đã là ám kim trang bị. Nếu có thể tập hợp đủ 4 cái, tệ nhất cũng là trang bị cấp Sử Thi a. Nói không chừng còn có thể lượm tới một thanh thần khí.

Trong đội ngũ có 2 thích khách. Nếu không có Thất Tử ở đây, nhất định Hỉ Ca đã nghĩ đến chuyện mua đồ vật về. Vừa lúc hần ỏ, vậy không đến phiên cô lo lắng nữa. Thất Tử chính là đại phú hộ. Điểm ấy, đến Cát Tường đều không thể không thừa nhận.

“2 vạn.” – Thất Tử nhìn thấy chủy thủ liền trực tiếp ra giá.

Thập Bát nghe xong thì ngốc lảng. Lúc này vừa mới bỏ ra 3 vạn mua cái nhẫn, bây giờ lại hô giá 2 vạn mua chủy thủ, đây chính là loại người có tiền không biết xài chỗ nào hả?

Chủy thủ đúng là thứ tốt. Chỉ cần là chơi nhân vật thích khách, nhất định sẽ muốn nó. Đáng tiếc, Thập Bát không có nhiều tiền trong túi. Thế là không ai trả giá nữa, chủy thủ liền về tay Thất Tử. Thất Tử nhìn nhìn chủy thủ, cũng không thay mới, tùy tiện quẳng vào ba lô, tiếp tục sử dụng từ phẩm chủy thủ như cũ.

“Mọi người bổ sung thể lực một chút, ngồi nghỉ một lát rồi chúng ta đi vào nội điện.” – Cuồng Vũ đem tiền phân phát cho mọi người xong, phân phó một câu liền ngồi xuống đất.

Hỉ Ca vừa rồi chỉ mất một ít thể lực mà thôi, điểm thể lực vẫn còn 90. Cô lấy trong ba lô ra một trái bình quả, từ tốn nhai. Hỉ Ca nhìn đồng hồ. Bọn họ ở trong đây đã được 7 tiếng. Yêu cầu của hệ thống là 24 tiếng phải khai hoang xong. Nhìn tình hình thì có lẽ chỉ cần 12 tiếng là cả đội có thể đi ra rồi.

Nội điện rất ít quái, trừ bỏ 4 thị vệ thì chỉ còn mỗi Mai Sa Nữ Hoàng. Nhưng bọn chúng là loại “khóa cừu hận”, nghĩa là cả đội phải cùng lúc đánh 5 con quái, trong đó có một con là đại boss. Có lẽ đây là bản sao khó khăn nhất của bản đồ.

Cuồng Vũ phân phó Hỉ Ca và Thất Tử dẫn dụ nữ hoàng đi chỗ khác, 8 người còn lại xử lý 4 tên thị vệ trước, sau đó mới quay lại đánh đại boss. Lần thứ nhất, Cuồng Vũ và Thập Lục dụ quái chậm một chút, làm cho cừu hận rối loạn, hậu quả, mọi người bị lửa giận của nữ hoàng đá bay về cửa ra vào. Sau đó lại thí nghiệm 2 lần nữa, cuối cùng mới thuận lợi chia cắt 5 con quái thành công.

Hỉ Ca đứng ở trên vương tọa, bảo trì khoảng cách 20 thước với đại boss. Không thể trách cô được, nữ vương lúc giận lên liền phun lửa trong phạm vi 18 thước. Thân thể yếu ớt của Hỉ Ca mà nằm trong vòng công kích thì chỉ có con đường đi chầu diêm vương.

Sau khi bọn Cuồng Vũ giết chết 4 tên thị vệ mới chạy qua đây lôi kéo cừu hận của nữ hoàng. Trước lúc bị giết chết, nữ hoàng phóng ra 4 kỹ năng, giây sát đám người cận chiến. Trừ bỏ chuyện này, quá trình chiến đấu xem như thuận lợi.

Mai Sa Nữ Hoàng bạo ra một khối băng tinh bảo thạch, một cái kiếm khách ám kim khải giáp và một bản vẽ hoa phục. Băng tinh bảo thạch bị Hỉ Ca dùng một vạn kim tệ mua lấy. Ám kim khải giáp bị Thập Lục dùng 1 vạn 2 cướp được. Bản vẽ hoa phục bị Tiểu Tà dùng 700 kim rước về. Những người khác chỉ có thể dùng ánh mắt thèm thuồng mà nhìn.

Cũng may trên tay Cuồng Vũ còn có 2 tấm bản đồ, mọi người vẫn còn cơ hội. Sau khi phân chia tiền bạc đầu ra đó, Cuồng Vũ để mọi người về Sa Hải Thành nghỉ ngơi. Ra khỏi bản đồ, Hỉ Ca nghe thấy tiếng thông báo của hệ thống, cô có thêm một cái danh hiệu “Người khai hoang di tích”, là danh hiệu màu trắng, không có thêm thuộc tính gì cả.

107. Chương 107: Người Ôm Ta Đi!!!

Hỉ Ca còn chưa kịp phát tiết bất mãn, Thất Tử đã dùng tốc độ sét đánh, lôi cái lều ra, chui vào. Hấn thể nhưng dám hạ tuyến!!!!!! Những người còn lại chỉ biết đưa mắt nhìn bóng dáng vừa biến mất kia. Cao thủ a~ Đây mới gọi là cao thủ! Hôm nay mọi người đã được mở rộng tầm mắt rồi. Thất Tử thoát tuyến, Cuồng Vũ không vội vã chui vào bản đồ tiếp theo. Cùng đội ngũ bàn bạc thời gian gấp gờ đầu ra đó, sau đó mọi người giải tán.

Hỉ Ca vốn còn muốn ở trong trò chơi ngốc thêm chút nữa. Đột nhiên nghĩ tới một chuyện, cô còn có việc phải làm. Hẹn lớp a!!!

Rất không tình nguyện thoát khỏi trò chơi, Hỉ Ca vừa mở tủ quần áo vừa thở dài. Nếu không phải lớp trưởng gọi điện trực tiếp, cô khẳng định sẽ không đi họp lớp. Hồi còn học đại học, lớp trưởng đúng là rất chiều cô. Coi như không nể mặt thầy tu thì cũng nể mặt phật tổ đi. Mới tốt nghiệp một năm, hình như bạn học đều có tiền đồ sáng sủa thì phải, địa điểm tụ hội vậy mà lại chọn Trúc Uyển, nhà hàng cao cấp nhất của C thị.

Tiểu Cửu nghe Hỉ Ca nói phải đi họp lớp, nhìn xuống một thân áo sơ mi quần jean kia, rất có ý định đưa chân qua đập cho Hỉ Ca một cước bay trở vào phòng. Dưới vũ lực uy hiếp của Tiểu Cửu, Hỉ Ca không thể không khuất phục mà mặc vào một chiếc áo đầm màu lam ngọc. Thật không biết Tiểu Cửu mua cho cô từ lúc nào vậy ta?! Người còn đang mải mê chơi trò chơi, Sở Tiểu Ca, bị Tiểu Cửu nhéo lỗ tai lôi ra, buộc hẳn phải chờ Hỉ Ca đi họp lớp. Hai chị em đồng thời nhìn nhau thở dài.

Trúc Uyển không xa, chỉ mất nửa tiếng lộ trình là tới. Sở Tiểu Ca lái chiếc xe BMW màu bạc từ từ chạy ở trên đường. Không phải cậu muốn chạy chậm, mà là Hỉ Ca không cho cậu lái nhanh!!

“Chị hai, em nghe nói Thất ca đang cùng đội ngũ với chị hả?” – Sở Tiểu Ca không kiềm chế nổi tính tò mò.

Hỉ Ca hung tợn trừng mắt. Nghe nói!!! Bọn hấn đều là trinh thám ngoại hạng có được không. Vậy mà tiểu tử thú này còn giả bộ đi dò hỏi tin tức trên người cô!!!!

“Em còn nghe nói cái gì nữa?” – Hỉ Ca một bộ dáng “tiểu tử thú, em dám không khai ra, chị đây liền khai đao”. Sở Tiểu Ca rất biết điều, lập tức chuyển đề tài.

“Khụ... Nam Uyên Thành xảy ra chuyện.”

“Là Long tộc?”

“Ừ. Minh Độ Thiên đã trở về, quyết định kiến hội. Long tộc đang tìm người đối phó với anh ta. Chị muốn quay về xem diễn hay không?” – Sở Tiểu Ca hưng trí đề nghị.

“Có trò gì hay để xem chứ. Long tộc có cửa thắng sao?” – trong mắt Hỉ Ca thì Long tộc không đủ sức để đối đầu với Minh Độ Thiên. Long tộc biết thân biết phận, không đi trêu chọc Khổ Độ thì may ra còn sống được qua ngày.

“Sai rồi. Nam Uyên đại lục hiện tại không thể đo lường. Chẳng ai biết các thế lực ở đó nông sâu ra làm sao. Ngay cả Cát Tường cũng không biết Nam Uyên từ lúc nào lại nhiều thêm một cái liên minh.”

“Liên minh?”

“Phải, gọi là Vực Sâu. Hơn nữa, tựa hồ liên minh này rất xem trọng Long tộc.”

“Vực Sâu sao... một cái tên chẳng hay ho gì!” – Hỉ Ca nhắm mắt, lâm vào trầm tư.

Vực Sâu, vốn dĩ chỉ có mấy thành viên mà thôi. Hiện tại lại biến thành một cái liên minh!!! Không biết bên trong còn lại những ai?

Xe chạy chậm thế nào đi nữa, sớm muộn vẫn phải đến nơi. Trúc Uyển xây theo kiểu lầu các đình ngói. Phía trước phân thành 15 khu, đây chỉ là tiền viện mà thôi. Hậu viện giành riêng cho hội viên có đặc quyền. Hỉ Ca từng cùng Sở Tiểu Ca đi vào bên trong một lần, quả thực rất xa xỉ, cũng may là tiền của Sở Tiểu Ca bỏ ra.

Dựa theo hướng dẫn mà lớp trưởng đưa, địa điểm tụ hội là ở Nam Hà Viên. Hỉ Ca ngựa quen đường cũ, đi một mạch tới Nam Hà Viên. Từ xa đã thấy lớp trưởng mặc tây trang đứng ở cửa đón. Vừa nhìn thấy Hỉ Ca, ánh mắt lớp trưởng liền sáng lên, khiến cô một trận run rẩy.

“Hỉ Ca, mọi người đã đến đông đủ rồi. Tôi còn tưởng bạn sẽ không đến chứ.”

“Như thế nào lại...” – cô dám không đến, có lẽ ngày hôm sau sẽ bị lớp trưởng gọi điện làm phiền cho đến chết.

Đi theo lớp trưởng vào bên trong hoa viên, thứ đầu tiên đập vào mắt là một hồ sen lớn và một cây cầu cửu khúc (chín đoạn uốn quanh), bên kia cây cầu là mái đình, cũng chính là nơi tụ họp lần này. Bởi vì Hỉ Ca là người cuối cùng đi vào, lại xuất hiện cùng với lớp trưởng nên dẫn tới không ít ánh mắt chú ý.

“Lớp trưởng đại nhân, đây là bạn gái của cậu sao?”

Một bạn học nam lên tiếng hỏi, Hỉ Ca cơ mặt co giật. Mới hơn một năm, người ta liền quên mất cô là ai. Nhớ ngày xưa, cô còn cho cái tên này coi cộp bài thi đây...

“Đầu To, người ánh mắt quá kém đi. Người ta chỉ thay đổi cách ăn mặc một chút liền nhận không ra sao. Như thế nào, hối hận rồi?”

“Hả? Làm sao... Sở Hỉ Ca?!?” – anh chàng có biệt hiệu Đầu To kinh ngạc đến nỗi đứng bật dậy, tiến đến trước mặt Hỉ Ca, nhìn ngó nửa ngày mới sợ hãi than – “Trời của ta~ vì sao lúc trước lại không phát hiện ra a! Hỉ Ca, có hứng thú cùng ta đàm chuyện luyện ái hay không

” (nói chuyện yêu đương)

“...”

Mọi người nghe hẳn nói xong liền cười rống lên. Hỉ Ca thì vẻ mặt hắc tuyến. Nữ sinh trong lớp không nhiều, Hỉ Ca cũng không chơi thân với các cô. Người duy nhất cô quen thuộc là lớp trưởng. Vì vậy, cô rất tự nhiên đi theo lớp trưởng qua bàn nam sinh mà ngồi.

Có thể vì đã tốt nghiệp, tâm tư phóng khoáng hơn nên mọi người cùng nhau tán gẫu quên trời quên đất, không có cái vẻ câu nệ như lúc xưa. Lúc nói tới công việc làm ăn, Hỉ Ca liền thấy xấu hổ. Cô hiện giờ chính là một con sâu rọu chính hiệu, ăn xong liền ngủ, ngủ dậy thì chơi, chơi chán lại ăn tiếp. Tưởng tượng xem, không phải là lối sống sa đọa bình thường à...

Hỉ Ca giả lơ không nói cho mọi người biết cô hiện tại làm gì. Bạn học nam không ai tò mò đi truy vấn. Nhưng điều đó không có nghĩa bạn học nữ cũng sẽ không hỏi. Tỷ như... người vẫn luôn thăm mền lớp trưởng, hoa hậu giảng đường. Đại khái lực kêu gọi của hoa hậu giảng đường không còn mạnh như xưa nên một tảng đá của cô bỏ xuống cũng không gây ra tiếng vang nào. Có lẽ vì những người từng vây quanh cô ta ngày xưa đều là hoa đã có chủ.

Họp lớp đến hơn 9 giờ tối mới tan. Hỉ Ca uống không ít rượu. Tâm trí bắt đầu lảng lảng. Mặc dù ý thức vẫn còn rất thanh tỉnh, nhưng bước đi đã muốn xiêu vẹo. Ăn uống no say xong, mọi người liền giải tán. Chỉ còn lớp trưởng và vài người ở lại. Hỉ Ca ngồi bệt ở ngoài cửa, ngây ngô cười.

“Hỉ Ca? Hỉ Ca!” – lớp trưởng đến phía sau lưng, đẩy nhẹ một cái.

“A... lớp trưởng... hắc hắc...” – Hỉ Ca ngửa đầu qua nhìn – “người thật đẹp trai nha...”

“Hỉ Ca... để tôi đưa bạn về.” – lớp trưởng đầu đầy hắc tuyến

Nắm lấy tay của lớp trưởng đưa ra, Hỉ Ca lảo đảo từ dưới mặt đất đứng lên, nghiêng ngả đi theo lớp trưởng. Lúc này, phía sau đi ra mấy tên tài chủ, là đám người chi tiền cho lần họp lớp này, nhìn thấy Hỉ Ca sóng vai cùng lớp trưởng, mọi người lại sôi nổi bàn tán.

“Đầu To, lớp trưởng đại nhân từ lúc nào lại thân thiết với Hỉ Ca như vậy a?”

Đầu To sờ mũi, vẻ mặt cười khỏ: – “Lớp trưởng thăm mền Hỉ Ca từ 4 năm trước. Đáng tiếc, hoa rơi có ý, nước chảy vô tình, người ta căn bản không hề nhìn thấy.”

“Hèn gì lúc mới tới, lớp trưởng ngăn cản vạn dân mọi người phải chờ, thì ra là vì Hỉ Ca. Lại nói, trong các người có ai biết gia đình Hỉ Ca làm nghề gì không?”

“Không ai biết. Nếu không phải lớp trưởng có ý với Hỉ Ca. Ta ngay cả chú ý cũng sẽ không biết thì ra trong lớp chúng ta còn tồn tại một nữ sinh là cô ấy. Nhưng nói thật thì, tính cách của cô ấy rất được.” – Đầu To cười hì hì huých khuỷu tay người đứng kế bên – “Làm sao, không phải là người có chủ ý với cô ấy đó chứ?”

“Chỉ tò mò thôi. Bằng hữu của ta có biết một người gọi là Sở Tiểu Ca. Không biết có quan hệ gì không?”

“Sở Tiểu Ca? Thương nhân thần đồng?”

“Ai bảo người ta là Sở thiếu gia a. Đúng là không có thiên lý. Lão cha của hắn giàu nứt vách. Hắn còn biết kiếm thêm nhiều tiền. Nghe nói hắn hiện giờ mới mười mấy tuổi thôi.”

“Bỏ đi. Cho dù người phấn đấu cả đời cũng không theo kịp người ta đâu. Đi, đi xem lớp trưởng đại nhân có thật sẽ đưa mỹ nhân về nhà hay không.” – Đầu To khoác vai người kia, cùng nhau bước ra ngoài.

“Ngô Hạo là người thành thật. Khẳng định sẽ ngoan ngoãn đưa người về tận nhà...”

“Này cũng không chắc!”

Lại nói tới Hỉ Ca, lạng quàng đi theo lớp trưởng ra cổng ngoài. Lớp trưởng đại nhân đúng là mệnh khổ. Một bên vừa dìu vừa đỡ Hỉ Ca, một bên còn phải trả lời mấy cái chất vấn không biết từ đâu mọc ra trong đầu cô. Hỉ Ca thề, cô không biết lúc xin lên cô lại nói nhiều như vậy, hơn nữa còn có khuynh hướng bạo lực. Lúc lớp trưởng không chịu trả lời một vấn đề nào đó, Hỉ Ca thiếu chút nữa đã đem người ta đánh cho bầm dập. Vì vậy, lớp trưởng đại nhân cực kỳ hoan hỉ khi nhìn thấy chiếc xe của mình đang đậu ngoài cửa ra vào. Còn chưa kịp đem Hỉ Ca đi ra, Ngô Hạo đã nhìn thấy một số người từ bên ngoài bước vào, đi thành 2 hàng dài.

Người đi đầu là một nam nhân mặc áo sơ mi màu đen đơn giản, đeo cặp kính đen to bản, che khuất đôi mắt với sắc mâu lợi hại. Mà bị người đó liếc mắt một cái, Ngô Hạo liền phát lạnh sống lưng.

“Í... Minh... Minh...” – ngay lúc hàng người đi ngang qua, Hỉ Ca đột nhiên đứng lại, quay đầu nhìn nam nhân đi đầu với vẻ mặt nghi hoặc – “Minh gì nhỉ?”

Chữ đã đến bên miệng nhưng cổ thể nào cũng không thốt ra được. Khuôn mặt Hỉ Ca nhăn lại, cổ nặn óc, lấy tay nắm tóc giết mạnh. Ủa, sao lại không đau chút nào? Nhìn qua, liền thấy lớp trưởng đang kêu rên.

“Hỉ Ca, đừng kéo, đừng kéo nữa.” – Ngô Hạo vô lực rên rỉ. Hắn không nên để cho Hỉ Ca uống nhiều rượu như vậy. Ai mà ngờ sau khi uống vào thì “Hỉ Ca e thẹn” trở thành “Hỉ Ca bá đạo” đâu.

Kỳ thật nam nhân đi đầu kia cũng đã dừng lại. Hắn đang nhìn Hỉ Ca, có chút đăm chiêu. Lúc thấy cái vòng tay màu bạc trên tay cô, khóe miệng nổi lên một nụ cười thâm thúy.

“Thiếu gia!” – vị quân gia đứng phía sau gọi nhỏ một tiếng, nhắc nhở nhẹ nhàng.

“Đi thôi.” – nhìn thật sâu vào đôi mắt của Hỉ Ca lần nữa, Danh Hoàng xoay người chuẩn bị ly khai. Không ngờ lúc này lại vang lên tiếng bước chân ở đằng xa.

Hỉ Ca đi suốt cả ngày, Sở Tiểu Ca bị Tiểu Cửu uy hiếp, nếu không đón Hỉ Ca về thì cậu cũng đừng hòng bước chân vào nhà. Thế là, Sở Tiểu Ca cứ như vậy bị đá ra khỏi cửa. Cậu không thể ngờ vừa bước vào Trúc Uyển liền nhìn thấy chị hai đang nghiêng ngả dựa hẳn vào một nam nhân. Khẳng định đã uống không ít rượu.

Nhớ tới năm Hỉ Ca 18 tuổi, mừng lễ trưởng thành, chị hai đã cường bạo ép buộc cậu uống rượu chúc mừng. Cậu ngày đó hơi phản kháng một chút, hậu quả liền bị Hỉ Ca xem như bao cát, giáo huấn cái gì mà không tuân thủ gia huấn, không kính lão đắc thọ, rồi dẫn cho cậu một trận. Đáng hận chính là ngày hôm sau tỉnh lại, chị hai cái gì cũng không nhớ. Còn dám đứng bên cạnh giường của cậu, vẻ mặt phần nộ hỏi ai đã đánh cậu thành bộ dáng như vậy. Từ ngày ấy trở đi, Sở Tiểu Ca không bao giờ cho phép Hỉ Ca uống một giọt rượu.

Sở Tiểu Ca đi đến trước mặt Ngô Hạo, nói tiếng xin lỗi.

“Chị của em hình như uống hơi nhiều. Thật là phiền anh quá.”

Nói xong liền đưa tay đỡ Hỉ Ca kéo qua người mình, không quên nghiêng người giữ thế thủ thân. Hỉ Ca mê mang mở mắt nhìn nhìn, sau đó nở nụ cười hờ hững 10 cái răng trắng bóng.

“Sở Tiểu Ca a~ đến, cười cho chị xem cái nào!!” – Hỉ Ca bỏ nhào vào người Sở Tiểu Ca, một phen làm nũng.

“...” – Sở Tiểu Ca thật vất vả mới thoát khỏi móng vuốt của chị hai, làm cho cô an phận một chút, sau đó hướng Ngô Hạo gật đầu tỏ ý chào, dìu Hỉ Ca xoay người rời đi.

“Chị không đi nữa

” – Hỉ Ca đi được vài bước lại bắt đầu dõ giọng làm nũng.

“Ngoan, chúng ta về nhà.”

“Không chịu ~~ Em bế chị đi ~~” – Hỉ Ca bắt đầu bắt nạt.

“Chị hai, nghe lời. Đừng quậy nữa.” – Sở Tiểu Ca thật muốn khóc. Cậu nhiều chuyện làm gì chứ. Cứ để cho nam nhân kia đưa chị hai về nhà là được rồi, đỡ phiền toái a.

“Em dám khi dễ chị, chị sẽ méc mẹ, bảo mẹ đánh em.”

“... được rồi, em bế!” – Sở Tiểu Ca cắn răng đem Hỉ Ca ôm lên, lưu lại Ngô Hạo một người đứng ngoài trời đón gió lạnh.

Lúc này có người đến vỗ vai Ngô Hạo: – “Hỉ Ca đâu?”

“Em trai của cô ấy đến đón rồi.”

“Em trai? Cô ấy có em trai sao?” – Đầu To kinh ngạc hỏi.

“Phải.” – Ngô Hạo há miệng... người vừa rồi hình như là Sở Tiểu Ca. Hắn còn tưởng đã biết rõ về Hỉ Ca, hiện giờ xem ra, hắn cái gì cũng không biết. Hắn chính là quản lý trong công ty của Sở gia. Hắn biết chủ tịch có một người con trai, được người trong giới xưng là “thương nhân thần đồng”. Hắn cũng biết chủ tịch có một người con gái, lại không biết con gái chủ tịch chính là Hỉ Ca.

Đầu To huyết sáo, vỗ vai Ngô Hạo: – “Quên đi. Chúng ta về.”

“Thiếu gia!”

“Hử?”

“Tên nhóc vừa rồi chính là người đã mua mũ giáp.” – quản gia đứng sau lưng Danh Hoàng thấp giọng nói.

“Người nói Sở Tiểu Ca?” – Danh Hoàng sững sờ.

“Đúng vậy. Thuộc hạ không bao giờ nhìn lầm.”

Danh Hoàng hạ mắt, trên mặt hiện lên biểu tình phức tạp. Hỉ Ca! Hỉ Ca! Trên đời lại có nhiều sự trùng hợp như vậy sao?

108. Chương 108: Triệu Hồi Sa Vương

Về đến nhà, Sở Tiểu Ca lập tức ném Hỉ Ca cho Tiểu Cửu, bản thân cậu tốt vào phòng ngủ, khóa trái cửa lại, nói làm sao cũng không chịu lộ mặt ra. Tiểu Cửu cùng Hỉ Ca mở nhạc hát karaoke ở phòng khách, âm thanh gào rú như tiếng sói tru, rốt cục Sở Tiểu Ca đầu hàng, cậu cũng chạy xuống gia nhập đội ngũ hát hò. Dù sao, chỉ cần Hỉ Ca còn tỉnh, cậu chắc chắn không có khả năng được ngủ an ổn. May mắn khu vực này không có vấn nạn gây nhiễu (trật tự công cộng), bằng không, bọn họ nhất định đã bị hàng xóm hận chết.

Buổi sáng hôm sau, Hỉ Ca thần thanh khí sảng từ trên ghế sofa tỉnh dậy, hoàn toàn không nhìn thấy dáng vẻ thối khổ sau khi say rượu. Ngược lại, Sở Tiểu Ca một bộ dáng thắm thương bò từ dưới đất lên, đầu tóc bù xù, run rẩy trở về phòng ngủ của mình.

Sau khi rèn luyện thân thể, ăn hết bữa sáng phong phú, Hỉ Ca cảm thấy mỹ mãn, quyết định trở về trong phòng ngủ tiếp tục sự nghiệp chơi game.

Vừa mới tiến vào trò chơi, Hỉ Ca đột nhiên nhận được một cái thông tấn khí. Đầu bên kia truyền đến một giọng nữ thật thanh lãnh: – “Hỉ Ca, ta đã trở về.”

Chỉ một câu nói! Nhưng câu nói này khiến Hỉ Ca nhin không được phải rùng mình. Cô còn đang thắc mắc, không biết người nào dám vênh vao mang danh tiếng Vực Sâu chạy loạn khắp nơi. Nguyên lai, cô ta đã trở lại.

“Người tìm ta chỉ để nói câu này hả?” – Rất nhanh Hỉ Ca sắc mặt liền khôi phục bình thường.

“Đương nhiên không phải. Bỏn cô nương đến là để cười nhạo người.” – Thanh âm mang theo ý cười khi thấy người gặp họa.

Hỉ Ca nhin không được trợn mắt: – “Người tốt tâm quá nhỉ?!”

“Hừ, người đúng là dọa người. Bỏn cô nương tìm người là muốn nói cho người biết, chúng ta tiếp tục đánh cuộc.”

“Ừa, lần trước là ai sắp sửa thua thì đột nhiên biến mất, người còn nhớ rõ sao?”

“Kháo! Sao người nhớ dai thế!” – thanh âm có vài phần bất mãn. Không phải không muốn thực hiện đánh cuộc, ai bảo Hỉ Ca đề ra đánh cuộc quá xảo quyệt làm chi!

“Được rồi, đánh cuộc thì đánh cuộc, hi vọng lần này người sẽ thắng.” – Hỉ Ca kiểm tra ba lô, phát hiện được phẩm còn rất nhiều, liền không vội thoát phụ bản, quyết định ở lại Sa Bảo tìm địa phương thoát quái.

Từ trong phụ bản đi ra, Hỉ Ca trực tiếp thăng 2 cấp, còn kém mấy vạn kinh nghiệm sẽ lên tới 44 cấp. Khi lên cấp 45, cô sẽ học được kỹ năng băng thuật tối khủng. Gọi là băng vũ. Băng vũ có tổng cộng 10 cấp. Nghe đồn, kỹ năng này từ cấp 9 trở về trước, trên cơ bản không hề có lực công kích, chính là cái kỹ năng lờm. Nhưng khi lên tới cấp 10, băng vũ liền biến thành cực uyên băng vũ, sẽ mang kỹ năng cơ bản nâng lên thành cấm chú.

Điều duy nhất làm cho người ta khó chịu là, kỹ năng này tốn 5000 điểm pháp lực cho một lần sử dụng. Cho nên một băng thuật sư thông thường dùng không nổi kỹ năng sang quý đường ấy. Bởi vì dù có luyện thành, cũng không đủ pháp lực để sử dụng. Vì vậy, kỹ năng siêu khủng này ai cũng biết rõ nhưng không mấy ai luyện qua.

“Bỏn cô nương khẳng định sẽ thắng, hừ.” – thông tấn khí đột nhiên bị cắt đứt.

Hỉ Ca bất đắc dĩ cười cười. Lại nói, chỉ sợ không ai có thể tưởng tượng được, lão đại của Vực Sâu sẽ là một nữ nhân. Hơn nữa, cô ta còn là kẻ đối đầu của Hỉ Ca, tính cách người này ti bỉ vô sỉ, lòng dạ hẹp hòi, cộng thêm không biết phân rõ phải trái! Đồng dạng, đối phương cũng hình dung y như vậy về Hỉ Ca. Còn chuyện, sự thật là thế nào, này còn phải đợi hạ hồi phân giải.

Bọn Cuồng Vũ chưa online, Hỉ Ca mang theo tiểu giọt nước nhà cô nơi nơi dọn quái. Hiện tại xác suất triệu hồi thành công tiểu nữ vương tăng cao không ít, Hỉ Ca triệu hồi 20 lần sẽ có một lần thành công. Đáng tiếc, tiểu nữ vương vẫn y như trước, lực công kích thấp đến đáng thương, chỉ có thể dụ quái. Mấu chốt là đưa quái tới xong nó liền thét chói tai chạy núp phía sau Hỉ Ca. Tật xấu này của nó khiến tâm tình Hỉ Ca hậm hực.

Ban đầu, nơi này chỉ có một mình Hỉ Ca, dần dần người tới nhiều hơn, Hỉ Ca nhìn xuống thanh kinh nghiệm, còn có 2% nữa sẽ thăng cấp, cô cũng không tính đối địa phương, đành đến một góc vắng vẻ tiếp tục thoát quái. Nếu chỉ có một mình, có lẽ Hỉ Ca sẽ không thu hút ánh mắt người ta, quan trọng là, bên người cô còn có một tiểu nữ vương. Tạo hình của tiểu nữ vương rất dễ gây sự chú ý. Bộ dáng nhỏ bé đáng yêu, vừa nhìn đã biết là sủng vật của người chơi. Quái vật hình người không phải là lạ, nhưng sủng vật hình người lại có quần công kỹ năng thì rất ít thấy qua.

Dẫn tiểu nữ vương đi một vòng tìm quái. Kết quả, quái không thấy móng nào, nhưng phía sau lại xuất hiện một đám ngoạn gia.

“Hi Ca? Người thế nào chạy tới nơi này?” – hóa ra là người quen.

Hi Ca thở dài, vì sao ở chỗ này lại gặp Lôi Thương chứ?

“Không thấy sao, ta đang đánh quái.” – Đem đám quái tiểu nữ vương dẫn tới giết chết. Sau khi giết, nhìn trên mặt đất chỉ thấy bạch bản trang bị, Hi Ca bĩu môi. Bản thân vận khí triệt để tiêu thất, đánh hơn một giờ, một kiện lục sắc trang bị đều không thấy đâu.

“Nga

muốn hay không cùng ta đi đánh BOSS?” – Lôi Thương cười hì hì dãn người qua, bộ dáng quỵến rũ.

“... Người có chủ ý gì?”

“Hắc hắc, Được sư trong nghiệp đoàn chúng ta đều đã bị ca ca mang đi, đội ngũ không đủ người!” – gặp được một y sư tốt như Hi Ca, hẳn làm sao có thể buông tha chứ. Tuy rằng chỉ cùng Hi Ca gặp qua 3 lần, nhưng Lôi Thương đối với Hi Ca thật sự có cảm tình. Hơn nữa kỹ thuật của Hi Ca ngay cả Lôi Thần cũng nhìn không được mà tán thưởng. Nếu không phải biết Hi Ca cùng “tên kia” có quan hệ mờ ám, hẳn nhất định đã đem Hi Ca lôi kéo vào Kinh Lôi Hội rồi.

“Đánh cái gì?” – Hi Ca nhìn đội ngũ trước mặt, có 4 tên nam, đúng là không có được sư.

“Thừa dịp mọi người bận rộn khai hoang di tích, chúng ta đi tầng 3 Sa Lục đánh Sa Long Vương đi, nói không chừng còn có thể đánh rút tọa kỵ đấy.”

Ở Tây Vực sa mạc, Sa Lục là bản đồ rút ra tọa kỵ nhiều nhất. Đặc biệt là BOSS tầng 2 và 3, Sa Hạt Vương và Sa Long Vương, bởi vì hai tọa kỵ này là loại mới, độc nhất vô nhị, cho nên xác suất đánh được vẫn rất khó khăn. Lôi Thương mặc dù đã có Sa Hạt tọa kỵ, nhưng người nào lại không thích Sa Long kia chứ. Bất quá có thể đánh được triệu hoán thạch hay không, hoàn toàn nhờ vào vận khí. Đặc biệt là vật phẩm đánh rút ở bản đồ này sẽ trực tiếp rơi vào ba lô của ngoạn gia, còn không biết ai sẽ là người có vận khí hảo.

Tuy rằng Hi Ca không chán ghét thiên lý mã, cũng không thích chạy loạn khắp nơi, nhưng nghe Lôi Thương nói như vậy, cuối cùng vẫn gật đầu đồng ý. Hơn nữa nhìn xem bộ dáng của Lôi Thương, phỏng chừng nếu cô không đồng ý, hẳn nhất định không buông tha cho cô.

“Hi Ca, người tại sao không đi đánh di tích bản đồ?”

Sa Lục rất gần Sa Bảo, khoảng 20 phút lộ trình. Hi Ca cưỡi ngựa, mặc cái phòng sa bào cực kỳ dị hợm, đi bên cạnh Lôi Thương.

“Ngày hôm qua mới từ Mai Sa Hoàng Cung đi ra.”

“Rút đồ gì tốt không?” – Lôi Thương hai mắt sáng ngời, Mai Sa Hoàng Cung thuộc loại địa phương tương đối giàu có. Nơi đó quái rút ra trang bị cũng khá nhiều

“Chúc phúc bộ trang.”

“Hả, chúc phúc bộ trang? Ai cầm tới?” – Lôi Thương hiển nhiên là người biết xem hàng. Thuật sĩ có thể đeo 3 kiện trang bị kia, tuyệt đối không phải là điều vui sướng bình thường.

“Ta mua hai kiện, còn một cái... hừ, nó sớm muộn gì cũng là của ta.”

Xem hành động ngày đó của Hoa Mỹ Nhân, Hi Ca khẳng định cô ta cũng có 2 kiện của chúc phúc bộ trang. Cô ta thiếu chính là thứ đang ở trong tay Thất Tử. Lần này, cái nhẫn kia nhất định phải thuộc về cô! Bằng không cô sẽ bầm thây Thất Tử! Cho hẳn biết lừa gạt cô sẽ lãnh hậu quả khủng bố thế nào. Lôi Thương thấy Hi Ca đăng đẳng sát khí, chỉ biết há mồm không dám tiếp tục nói, cũng không biết rốt cuộc cô đang nghĩ đến cái gì.

Đi không bao lâu, Hi Ca rốt cục nhìn thấy Sa Lục trong truyền thuyết. Đó là một tòa thành chìm bên dưới sa mạc, theo cầu thang đá đã bị gió cát bào mòn đi xuống, nhất thời rất khó thích ứng với sự u ám. Mới vừa đặt chân xuống, Hi Ca nhận được tin tức hệ thống: bạn phát hiện Sa Lục.

Đập vào mắt Hỉ Ca đầu tiên là một cung điện xa hoa, trừ bỏ có chút cũ nát ở bên ngoài, nơi này cũng không có gì đặc biệt. Trên vách tường treo mấy bức bích hoạ sắc thái tiên diễm, đại diện được chống đỡ bằng những cột đồ đằng điêu khắc, nét đặc trưng quen thuộc của các bộ tộc sinh trưởng trên vùng sa mạc.

Đi được vài bước, Hỉ Ca phát hiện trên vách tường xuất hiện cái gì đó động đậy. Một con sa hạt đen xì từ bên trong bò ra. Có chút cảm giác như đang xem phim Vua Bọ Cạp, Hỉ Ca một bên theo Lôi Thương đi về phía trước, một bên bớt chút thời gian nhìn ngó xung quanh. Một toà địa cung to lớn thế này, nếu không có sự tồn tại của loài sinh vật sa hạt đáng ghét kia thì tốt biết bao.

Tầng một đều là quái cấp 20, khoảng cách chủ động cừu hận rất gần, trừ phi ngoạn gia đi đến trước mặt chúng, bằng không căn bản chúng không chú ý đến. Hỉ Ca cùng đoàn đội thực nhẹ nhàng lướt vào tầng 2.

Sa Lục tầng 2 có chút âm lãnh. Cung điện không còn nguyên vẹn, xung quanh là đồng đá cùng đất cát lẫn lộn với nhau. Nơi này Sa hạt là 35 cấp. Lôi Thương nói giết chết một vạn Sa Hạt thường có thể dẫn ra Sa Hạt Vương, hơn nữa thù hận là cố định. Sa Long Vương cũng đánh như vậy. Để phòng ngừa có ngoạn gia không đứng đắn tranh giành, ở trong này đánh quái, ngoạn gia chỉ có thể tổ đội, không thể lui đoàn. Mỗi ngày Sa Hạt Vương cùng Sa Long Vương chỉ có thể triệu hồi một lần trong một giờ, hơn nữa một vạn quái thường kia cũng phải ở đây đánh trong một giờ đó mới được.

Đội ngũ của Hỉ Ca, tính cả cô, tổng cộng có 3 thuật sĩ, một kiếm khách, một thích khách, đều thuộc loại tấn công cao. Nếu không có người cố ý đoạt quái, Sa Long Vương hẳn sẽ là vật nằm trong lòng bàn tay.

Lôi Thương vì khối triệu hoán thạch Sa Long Vương mà đã lao tâm khổ tứ tính kế nhiều ngày, bằng không vì sao ngay cả di tích bản đồ hẳn cũng chưa đi, thừa dịp lúc này chạy tới đánh Long Vương chứ. Người trong Kinh Lôi Hội gửi tin tức lại, nói bên trong Sa Lục không phát hiện bóng dáng ngoạn gia, Lôi Thương liền vội vã chạy ngay tới.

Đánh vài con sa hạt chặn đường xong, Hỉ Ca cùng Lôi Thương xuống Sa Lục tầng 3. Mới vừa đi đến cửa, đột nhiên thấy bóng một ngoạn gia đi tới.

“Lôi Minh, người không phải đang làm nhiệm vụ à, sao lại chạy đến đây?” – Lôi Thương gặp người quen, có chút kỳ quái hỏi.

“Năm phút trước, có một đội nữ nhân đi xuống đây, hẳn là người của Mỹ Nhân Bang.”

Lôi Thương nhíu mày: – “Lại là Mỹ Nhân Bang!”

Một núi không thể có hai hổ, cho nên Mỹ Nhân Bang cùng Kinh Lôi Hội thường xuyên xảy ra va chạm. Cũng may Lôi Thần luôn nhường nhịn Hoa Mỹ Nhân. Tuy đại sự không phát sinh nhưng tiểu sự thì không thể tránh khỏi. Đoạt BOSS, giết người... là loại tiểu sự xảy ra hằng ngày.

“Một lát nếu có đánh nhau...” – Lôi Thương quay đầu nhìn về phía Hỉ Ca, còn chưa nói hết câu đã bị Hỉ Ca cướp lời.

“Nếu có đánh nhau, ta nhất định sẽ chạy trốn.”

“Đồ chết nhất.” – Lôi Thương than thở một câu, cũng không xem lời Hỉ Ca nói là thật.

“Xí, ta là thương tiếc mạng nhỏ của ta à nha. Sẽ đánh nhau sao?” – Hỉ Ca nhìn xung quanh, trên đất bất chợt chui ra một con sa long. Tuy hệ thống đã tận lực mỹ hóa (biến cho đẹp đẽ), nhưng trong mắt Hỉ Ca, nó vẫn chỉ là một con giun khoắc khải giáp. Mặc dù Hỉ Ca không sợ sâu, nhưng cô đối với sinh vật có hình dáng giống con giun lại vô cùng chán ghét. Nhất là sau cơn mưa, khi đi ra ngoài tản bộ liền sẽ gặp cái loại sinh vật có bề ngoài không mấy đẹp đẽ này.

Sa Lục tầng 3 rất lớn. Lôi Minh đem vị trí của mấy người Mỹ Nhân Bang chỉ cho Lôi Thương rồi mới đi về giao nhiệm vụ. Lôi Thương ngẫm nghĩ, quyết định không chủ động đi tìm phiền toái, mà tìm một phương hướng khác bắt đầu xuất quái.

Hỉ Ca đem Tiểu nữ vương ra để dẫn quái, thích khách và kiếm khách cũng chạy đi lừa quái. Trong chốc lát, 2 người một sủng (vật) dẫn về một đám đông nghìn nghịt sa long. Thích khách cùng kiếm khách kỹ thuật đều không tồi, chuyện dẫn quái cơ bản không mất chút máu nào. Hỉ Ca không cần lãng phí thời gian thêm huyết cho họ, cô thì triển đồng băng thuật đánh vào đám sa long trước mắt. Ba thuật sĩ điên cuồng hướng

trên người đám quái kia quăng ra quần công kỹ năng. Chốc chốc là một đạo ngũ lôi, lát sau lại là một biển lửa ngút trời. Hỉ Ca càng khoa trương, quần công kỹ năng của cô phóng ra một loạt băng tiễn, không tới 2 phút, gần 200 con quái cứ như vậy ngã ạch xuống.

Điểm ưu việt của nơi này chính là tốc độ reload (sinh quái mới) cực mau. Đáng tiếc điểm kinh nghiệm quá ít, lại không rút tiền, bằng không thật sự là một địa điểm luyện cấp hoàn hảo. Hỉ Ca mắt thấy đánh nhiều như vậy mà bản thân kinh nghiệm mới tăng được hơn 1%, liền nhin không được lắc đầu. Bất ngờ là khi cô mở ba lô, thế nhưng phát hiện bên trong có một mảnh (ghép) Sa Long triệu hoán thạch. Mấy thứ này được hệ thống phân phối ngẫu nhiên, là vật phẩm không buộc định. Cần 50 mảnh để ghép thành khối tinh anh Sa Long triệu hoán thạch.

Mắt thấy còn có năm phút đồng hồ nữa là hết thời gian quy định, bọn họ cũng đã giết hơn 9700 con. Lướt đánh cuối cùng, kiếm khách cùng thích khách đi ra ngoài không chỉ dẫn vài trăm quái vật về mà còn dẫn thêm 2 nữ nhân. Xem danh hiệu trên người 2 nữ nhân kia, thật hiển nhiên là người của Mỹ Nhân Bang. Phỏng chừng là bọn họ đánh không xong cho nên mới lại đây gây phiền toái.

Hai nữ nhân kia đều là thích khách. Các cô thế nhưng không công kích bọn họ mà quay sang cướp quái. Lôi Thương vừa thấy hành động của 2 cô ta liền trực tiếp đổi thành hình thức chủ động công kích, một cái ngũ lôi oanh đỉnh bổ xuống, đem cả quái lẫn người cùng đánh. Hai người đó còn chưa kịp hiểu tình thế đã bị Hỉ Ca dùng ba lượt băng trùy xử lý một người, người còn lại bị một đạo ngũ lôi giáng xuống, rồi bị thích khách trong đội Hỉ Ca trực tiếp cắt cổ. Thoải mái khoái trá xử lý 2 người tự tìm phiền toái xong, bọn họ rút cục trong một phút cuối cùng đem Sa Long Vương dẫn xuất ra.

Tuy rằng Sa Long Vương chỉ hơn Sa Long quái bình thường có một cái tự, nhưng hình tượng này quả thật là khác nhau một trời một vực. Mảnh long uy vũ trước mắt kia so với hình ảnh mấy con giun ngo ngoáy hiển nhiên không cùng một đẳng cấp.

Người lơ là như Hỉ Ca mà cũng bị Sa Long Vương hấp dẫn, đối với triệu hoán thạch kia nổi lên hứng thú. Bởi vì vừa rồi cừu hận của Hỉ Ca cao nhất, công kích cũng là cao nhất, cho nên Sa Long Vương vừa xuất hiện, việc đầu tiên nó làm chính là tấn công cô. Cũng may Hỉ Ca đủ linh mẫn để né tránh. Còn chuyện cô không cẩn thận đem Lôi Thương ném qua trước mặt Sa Long Vương, tuyệt đối là hiểu lầm nha ~~

Kiểm khách nhanh chóng đem thù hận kéo trở về, Hỉ Ca thuận tay ném cho Lôi Thương một cái huyết tể. Lôi Thương sắc mặt cuối cùng mới khôi phục bình thường. Hắn thật không rõ, nữ nhân này thế nào mà vừa thấy chuyện sống chết trước mắt liền như vậy nhát gan, thật ti bỉ! Muốn đẩy cũng nên đẩy cái tên thích khách máu trâu bên cạnh cô kia, làm sao có thể đẩy một thuật sĩ gầy yếu như hắn chứ!

Sa Long Vương không khó đánh, chính là huyết lượng hơi nhiều một chút, lại có thể điều khiển mấy cột cát. Khi cột cát xuất hiện, trong 30s phải đem nó đánh vỡ, bằng không nó sẽ hồi huyết. Bốn người kia thực sự đã phối hợp quen, Hỉ Ca chỉ cần thêm huyết là được, cho nên cũng không xuất hiện sai sót. Ngẫu nhiên Hỉ Ca còn dư ra chút thời gian để cùng Lôi Thương bọn họ đánh vài chiêu. Đại khái đánh khoảng chừng 50 cột cát, huyết lượng của Sa Long Vương rốt cuộc thấy đáy. Mắt thấy thắng lợi trước mắt, một trận thanh âm ồn ào theo cách đó không xa đột nhiên truyền tới.

“Mỹ Nhân Bang đến, lát nữa mọi người cẩn thận chút.” – Lôi Thương phân phó trên kênh đội ngũ, sau đó tăng tốc độ đánh quái. Không còn cột cát xuất hiện, Hỉ Ca chỉ cần cấp kiếm khách thêm huyết, thế nên cô cũng gia nhập đội ngũ đánh quái.

Ngay tại thời điểm Sa Long Vương ầm ầm ngã xuống, đám người Mỹ Nhân Bang xuất hiện trước mặt bọn họ. Hỉ Ca nhìn lướt qua, tổng cộng có 8 người đến. Hình như Mỹ Nhân Bang cũng đang bận rộn khai hoang ở di tích bản đồ, bằng không đã không có ít người đến như vậy.

“Lôi Thương, người giết người của chúng ta là có ý gì?” – người lên tiếng là Đường chủ Yến Mỹ Nhân. Cô ta vừa xuất hiện liền trực tiếp chất vấn Lôi Thương, biểu cảm kia, hừm, thật muốn cho cô ta một gậy.

“Thích giết thì giết, người định làm gì ta?” – Lôi Thương còn mở ra chủ động công kích hình thức. Hắn vừa mới kiểm tra túi đồ một chút, Sa Long Vương triệu hoán thạch không có rút vào túi hắn, vốn hắn đang hậm hực, nay lại có người đến tra hỏi, ai còn dám mong hắn khẩu khí sẽ ôn hòa a.

Hơn nữa, căn cứ hiểu biết của Hỉ Ca đối với hắc mà nói, tên này căn bản không phải là người biết thương hương tiếc ngọc. Thật không biết thời điểm Beta, các nữ ngoại gia chết mê chết mệt hắc ở điểm nào?! Lời nói của Lôi Thương hiển nhiên có tính khiêu khích nhất định, Yến Mỹ Nhân kia bị nói mặt đỏ tai hồng, hắc là không ngờ tới Lôi Thương sẽ nói như vậy.

“Người... người nhất định phải cho chúng ta một cái công đạo.”

“Ta có thể đại biểu Kinh Lôi Hội, nhưng người có thể đại biểu Mỹ Nhân Bang sao? Đừng nói ta khinh thường người à.”

“Thực ác mồm...” – Hỉ Ca lắc đầu. Cô luôn cho rằng ác độc là từ dùng để hình dung vu bà (phù thủy?!), không nghĩ tới, từ này đặt trên người Lôi Thương lại chuẩn xác như vậy.

Nữ nhân tức giận kỳ thực rất đáng sợ. Yến Mỹ Nhân đầu óc nóng lên, căn bản quên mất lời trưởng lão đã dặn qua, không thể động tới Lôi Thương. Cô ta hiện tại một lòng chỉ muốn đem Lôi Thương giết chết, tốt nhất là có thể thi hành tiên thi (đánh xác chết).

Giết thành viên bình thường của Kinh Lôi Hội chỉ là chuyện nhỏ, nhưng Lôi Thương chính là Kinh Lôi Hội lão nhị. Nếu như giết hắc, vấn đề liền biến lớn. Mỹ Nhân Bang sẽ vô tình cùng Kinh Lôi Hội kết đại cừu.

109. Chương 109: Hai Bang Sóng Mái Với Nhau (đánh Lộn)

Yến Mỹ Nhân nhất thời kích động, một lòng muốn Lôi Thương chết. Thủ hạ của cô có giác ngộ khá cao, cũng một lòng muốn bảo hộ hình ảnh duy mỹ của Mỹ Nhân Bang. Cho nên, mặc dù Lôi Thương là cao thủ cũng không thể chịu nổi 5-6 người cùng công kích một lúc. Hỉ Ca thấy thêm huyết cho hắc không xong liền kiên quyết bỏ qua, trực tiếp đổi sang công kích thích khách của đối phương.

Đáng thương cho Lôi Thương, chỉ kịp phóng ra 2 chiêu lôi oanh đỉnh liền nằm thẳng đơ trên mặt đất. Ngay lúc Lôi Thương ngã xuống, Hỉ Ca cũng vừa kịp xử lý thích khách của họ, rất nhanh sau đó lại giẫy rột được sư. Vốn nhóm người Mỹ Nhân Bang không phải cao thủ gì, bằng không họ đã nằm trong đội ngũ đi khai hoang di tích rồi. Chỉ có thể nói Lôi Thương tự làm tự chịu, ai bảo hắc chọc giận nhiều người như vậy.

Cuộc chiến khép lại với tỷ số 3-0. Phía bên Hỉ Ca chết một thuật sĩ. Bên kia toàn quân bị diệt. Nhìn thấy đối thủ đều chết hết, Lôi Thương lúc này mới chịu nhắm mắt đi địa phủ. Hỉ Ca và 2 người trong đội cũng thoát ỷ, sau đó tự sát về thành. Lần này Hỉ Ca rất có nhân tính, chỉ giết 2 người, cho nên đỉnh đầu cô chỉ hiện tên màu vàng, vào thành không gặp trở ngại gì. Những người trong đội cũng ỷ vậy, mỗi người chỉ giết 2 tên. Hỉ Ca thật khâm phục năng lực tính toán chính xác của đội ngũ nha~~

Có điều, Hỉ Ca đã xem nhẹ năng lực kêu gọi của Mỹ Nhân Bang. Ở điểm phục sinh, Hỉ Ca phát hiện bản thân bị vây. Chính xác mà nói, là điểm phục sinh bị người ta vây quanh. Bất quá những người này đa số không phải là thành viên của Mỹ Nhân Bang, bởi vì nam nhân chiếm hơn phân nửa. Hỉ Ca nhìn không được cảm thán, anh hùng xuất đầu vì mỹ nhân quả nhiên đông như kiến. Hiện tại tình huống có hơi căng thẳng. Cô hoàn toàn không tưởng đến chuyện đi lên nói chuyện phải trái với đám người trước mặt. Ở thời điểm mà thực lực mới là tiếng nói tối thượng. Việc phân định ai đúng ai sai là không có ý nghĩa. Hơn nữa, Hỉ Ca cho rằng nói lý lẽ với bọn người này chẳng phải là biện pháp hay ho gì.

Hỉ Ca đứng ở điểm phục sinh một chốc liền thấy Lôi Thương xuất hiện. Hắc nhìn những người kia, sắc mặt âm trầm.

“Thế nào? Muốn cản chúng ta?”

Hắc nhướng mày, hướng Yến Mỹ Nhân đang đứng giữa đám người hừ lạnh. Có phải dạo này hắc thu liễm tính tình hay không? Khiến cho bọn người kia đã quên hắc là hạng người nào?! Bằng không sao có người dám tùy tiện đến đây cản đường hắc chứ?!

“Chúng ta muốn một lời giải thích thôi. Cho dù các ngươi là Kinh Lôi Hội cũng không thể làm càn.” – Yến Mỹ Nhân không còn bộ mặt kiêu ngạo ương ngạnh lúc ở trong hang, ngược lại bày ra dáng vẻ hoa lệ đài vũ (nức nở như muốn khóc), thật khiến người ta đau lòng. Người không biết còn tưởng cô ta bị Lôi Thương ức hiếp a~

Sự thật? Muốn giết người lại bị người diệt đội mà thôi. Có gì đáng nói đâu.

Lôi Thương đã xuất đầu. Hỉ Ca liền thành thật núp sau lưng hắn xem kịch vui. Tình huống phần khích kiểu này không phải lúc nào cũng gặp đâu nha. Thực tế, Hỉ Ca chưa từng hoài nghi trong cơ thể cô có gen “bất quái” (nhiều chuyện). Cô tin tưởng, lúc mang thai cô, Sở mục mục đã mang cái gen ưu tú nhất này di truyền xuống.

“Nói đi, ngươi muốn giải thích cái gì? Không lẽ muốn ta đối với ngươi phụ trách sao? Xin lỗi, ngươi chứng mất ta.” – Lôi Thương bình thường nói chuyện rất khách khí, nhưng lúc hắn giận lên, bộ dáng rất kiêu ngạo, lời nói rất độc địa.

“Ngươi... ngươi... đừng tưởng Kinh Lôi...”

Yến Mỹ Nhân còn chưa dứt lời đã bị Lôi Thương cản lại.

“Miễn bàn đến Kinh Lôi Hội. Ngươi cho rằng Lôi Thương ta dựa vào Kinh Lôi Hội mới dám xông pha trong trò chơi sao? Các ngươi nghe kỹ cho ta, tốt nhất hãy cầu nguyện ta không nhớ mặt từng người ở đây, bằng không, về sau đi ra ngoài, lão tử gặp một lần giết một lần, đến lúc tẩy bạch toàn bộ bọn bây mới thôi.”

Hỉ Ca hơi nhú mày. Cô có chút bội phục ngạo khí của Lôi Thương. Không biết nếu cô có một tên em trai như thế này, mỗi ngày phải thu thập bao nhiêu phiền toái đây?

Ở nơi này có khoảng 100 người, lời nói của Lôi Thương đồng thời đắc tội toàn bộ bọn họ. Kỳ thực cũng không nghiêm trọng như tưởng tượng. Ngoạn gia bình thường sẽ không có cái đảm lượng cùng Lôi Thương cứng đối cứng. Nhưng cũng có nhiều người bị chọc giận, kích động mở ra chủ động công kích ngay trong thành. Mấy vị anh hùng không có đầu óc này kết cục đã nhận lấy một hồi bị kịch. Bởi vì xung quanh điểm phục sinh đứng hơn 10 NPC thủ vệ, phàm là hồng danh xuất hiện ở điểm sống lại, đều bị một chiêu giấy sát.

Người ta không nhường đường, Lôi Thương cũng mặt dày đứng trong điểm phục sinh, không đi ra. Chẳng những vậy, hắn rất không có phong độ, vô luận Yến Mỹ Nhân nói cái gì, hắn đều bốp chát lại, thuận tiện còn khinh bỉ đối phương. Hiện tại, Hỉ Ca bắt đầu đồng tình với Yến Mỹ Nhân. Cô ta đúng là không biết nhìn người, đắc tội ai không biết lại đi đắc tội với tên nam nhân lòng dạ hẹp hòi. Hai bên đấu võ mồm hơn nửa giờ đồng hồ. Lôi Thương một mình với mồm miệng độc xà áp đảo toàn trường. Hỉ Ca đứng kế bên chỉ biết trợn mắt sừng sốt. Cô rốt cuộc đã biết thế nào là miệng lưỡi ngư bu.

“Lôi Thương, ngươi đừng quá đáng, đã giết chúng ta mấy nữ hài tử, còn ở đây nói xạo! Mỹ Nhân Bang sẽ không đơn giản buông tha cho chuyện này đâu!” – Yến Mỹ Nhân rốt cuộc kiên trì không nổi, nước mắt rơi như mưa. Vốn cô ta rất xinh đẹp, vừa khóc lên càng chọc cho các anh hùng xung quanh một trận xôn xao. Bất quá không ai dám kích động chuyển hồng danh đi mưu sát Lôi Thương nữa, bọn họ chỉ có thể dùng ánh mắt để giết người mà thôi.

Lôi Thương bĩu môi khinh thường.

“Tốt, nói được làm được. Ta đây chính là chờ những lời này của ngươi.”

Lôi Thương nói xong liền tươi cười, khiến những người xung quanh nhin không được rùn mình. Hắn cất bước đi ra khỏi điểm phục sinh. Hoàn toàn không xem vào mắt một đồng người đang chắn trước mặt. Kết quả, những người kia liền tự động dạt ra, nhường cho hắn một con đường để đi. Hỉ Ca tủm tủm đi phía sau hắn.

Vừa ra ngoài, Hỉ Ca liền chào tạm biệt Lôi Thương. Cô muốn đi hội đấu giá, sau đó lại đi cửa hàng lương thực. Mỗi khi đến một thành thị mới, trước đạo sản, sau đạo quán, đây là chuyện Hỉ Ca thích làm nhất. Đặc biệt sau khi có chút tiền rùn rĩnh trong túi, Hỉ Ca càng khoái cái hoạt động không tốn thể lực này.

Trước khi rời đi, Lôi Thương đưa cho Hỉ Ca một tấm lệnh bài. Đây là lệnh bài đặc hữu, cho phép Hỉ Ca tùy ý ra vào tổng đàn bang phái của Kinh Lôi Hội. Hỉ Ca cảm thấy Lôi Thần cùng Lôi Thương là loại người có thể kết làm bằng hữu, cho nên cô không khách khí mà nhận lấy.

Ở sân đấu giá, Hỉ Ca mua được một đồng tài liệu của đại sư thợ rèn, tâm tình cực kỳ khoái trá. Hiện tại trong trò chơi đã xuất hiện vài đại sư thợ rèn nhưng bọn họ không có nhiều bản vẽ trong tay; mà Hỉ Ca có đến mấy cái bản vẽ cao cấp. Tuy rằng cô dùng bản vẽ cao cấp để chế tạo vũ khí miễn phí dùm cho người khác nhưng ngược lại cô cũng chiếm không ít tiện nghi (Hỉ Ca dùng để tăng độ thuần thực). Vì vậy, rất nhiều bản vẽ quý hiếm đang có mặt trên thị trường, do không có ai đủ trình độ để rèn, cuối cùng bị Hỉ Ca mua với giá rẻ. Trên sân đấu giá, Hỉ Ca còn nhìn thấy bản vẽ tử phẩm ám khí, là loại vũ khí của đả thủ tấn công, dùng để kéo quái cực kỳ tốt. Ám khí này rất hiếm, đây là lần đầu tiên Hỉ Ca nhìn thấy bản vẽ của nó, cho nên, giá cả tương đối cao. Hỉ Ca tin rằng, vật càng cao giá càng có giá trị. Ví dụ như bản vẽ ám khí này, tương lai một tháng nữa, tuyệt đối có thể chứng minh giá trị của nó. Một cái bản vẽ tử phẩm liền kêu giá một vạn kim tệ, nhưng Hỉ Ca không có ý định sẽ cò kè mặc cả. Đương nhiên, người tinh mắt biết nhìn hàng cũng không phải chỉ có mình cô nhưng rốt cuộc món hàng vẫn bị cô mua xuống.

Rời khỏi sân đấu giá, Hỉ Ca kinh ngạc nhận ra, trong túi chỉ còn lại 10 kim. Đạo này xài tiền như uống nước a~~ Thời gian này cô không có chú ý tới vấn đề thu chi của bản thân. Xem ra vài ngày tới phải bế quan luyện vũ khí để kiếm chút tiền rồi. Hỉ Ca không biết, lúc cô phấn khích ngồi bên trong phòng đấu giá tiêu tiền thì bên ngoài đã diễn ra một hồi cầu huyết sự tình.

“Chị hai, chị đang ở Sa Thành phải không?”

Hỉ Ca vừa bước ra khỏi cửa (sân đấu giá) liền nhận được tin nhắn của Sở Tiểu Ca.

“Đúng vậy. Làm sao?” – Hỉ Ca không hiểu tại sao trong giọng nói của Sở Tiểu Ca lại có vẻ kích động run run?!

“Ở bên ngoài còn đánh nhau hay không? Chị có biết quay hình không? Gửi qua cho em xem truyền hình trực tiếp tại hiện trường đi!!!!”

“Cái gì đánh nhau?” – Hỉ Ca nhìn nhìn, hình như người trên đường rất thưa thớt. Hơn nữa, tại sao mọi người đều hướng cửa nam thành mà chạy? Cô theo bản năng (nhiều chuyện) cũng chạy theo, một bên dò hỏi tình hình từ Sở Tiểu Ca.

“Kinh Lôi cùng Mỹ Nhân rốt cuộc đánh nhau... oa oa ha ha ha ... em chờ ngày này thật lâu nha~~” – Sở Tiểu Ca cười man rợ. Hỉ Ca có thể tưởng tượng ra bộ dáng Sở Tiểu Ca nhà cô đang chống tay ngang hông, ngửa mặt nhìn trời, hả hê cười khoái trá.

Hỉ Ca đầu đầy hắc tuyến. Đúng là cái tên chỉ biết vui sướng khi người khác gặp họa. Bất quá, Kinh Lôi cùng Mỹ Nhân đánh nhau? Chẳng lẽ vừa rồi lại phát sinh chuyện gì? Hỉ Ca vừa nghe Sở Tiểu Ca nói, vừa vội vã chạy tới cửa nam thành.

Nguyên lai, sau khi Lôi Thương cùng cô tách ra không bao lâu thì trên diễn đàn xuất hiện một video clip. Đại khái là tên ngoạn gia nào đó đã quay lại toàn bộ phát ngôn của Lôi Thương ở điểm phục sinh, sau đó tung lên mạng. Càng lợi hại hơn là, video clip có cắt nối biên tập qua, khiến người xem thoát nhìn sẽ nghĩ Lôi Thương đang khi dễ Yến Mỹ Nhân. Nam nhân chơi trò chơi tương đối đông hơn nữ nhân. Lôi Thương lại độc miệng. Video clip rất nhanh liền tạo nên hỏa bạo, trên cơ bản là người người nhào vào chửi mắng Lôi Thương. 10 phút sau, lượt xem của topic đã vượt qua con số 20 vạn. Vào lúc bắt đầu, Kinh Lôi Hội chẳng tỏ thái độ gì. Nhưng dần dần họ cũng biết chuyện này có thể tạo ra ảnh hưởng rất lớn, thế là Lôi Thần lộ diện.

Tên này cũng rất ghê gớm. Hẳn một câu cũng chưa nói, chỉ đăng lên 2 video clip mà thôi. Một cái, là cảnh ở tầng 3 Sa Bảo, đội ngũ của Mỹ Nhân Bang đi lại đánh lên bọn Lôi Thương. Clip kia là cảnh bọn Lôi Thương bị vây ở điểm phục sinh.

Clip thứ nhất khiến toàn bộ ngoạn gia hiểu ra ngọn nguồn sự tình. Hỉ Ca phục Lôi Thần sát đất. Hình ảnh của cô trong clip bị xử lý cho mờ đi. Rất nhiều ngoạn gia nhìn người trong video thoải mái xử lý 2 đối thủ liền cảm thấy hứng thú, tò mò hồi thẩm xem đó là ai.

Clip thứ hai rõ ràng không giống với clip của Mỹ Nhân Bang tung lên, dù là cùng quay một sự kiện. Sự thật thế nào, chỉ cần người có đầu óc liền hiểu được. Chính vì vậy, sau khi Lôi Thần tung lên 2 cái clip, dư luận lập tức nghiêng về phe Kinh Lôi Hội.

Sau đó, Kinh Lôi Hội hướng Mỹ Nhân Bang khiêu chiến. Lý do? Mỹ Nhân Bang giết hội phó của họ. Lôi Thương bị giết như thế nào, mọi người đều nhìn thấy rõ ràng. Cho nên, hành động của Kinh Lôi Hội không bị ai phản đối.

Thừa dịp, Kinh Lôi Hội đã kết thúc hoạt động, mà tinh anh của Mỹ Nhân Bang còn đang vướng bận tại di tích bản đồ, thành viên 2 bang hội cứ thế mà nhào vào đánh nhau.

Hỉ Ca luôn cho rằng Lôi Thần là chính nhân quân tử. Sự thật chứng minh, có thể đứng ở vị trí lão đại của một bang phái, không âm hiểm là không được. Nghe nói, Hoa Mỹ Nhân không có mặt trong trò chơi. Cho nên, trường huyết chiến này, là Kinh Lôi Hội đề bọp Mỹ Nhân Bang.

Cái đám nam nhân của Kinh Lôi Hội hoàn toàn không biết thương hương tiếc ngọc là gì. Có thể kéo cả đám nam nhân qua đánh một thiếu nữ. Vốn Mỹ Nhân Bang không có nhiều cao thủ. Đại đa số là thành viên với kỹ thuật kém và thành viên tay mơ. Mà cho dù là cao thủ, bị một đồng nam nhân cùng công kích cũng không thể trụ nổi một chiêu.

Cho nên, lúc Hỉ Ca chạy tới hiện trường, trên mặt đất toàn là xác nữ nhân. Sau đó, trên diễn đàn từng người quảng lên video clip quay cảnh ở hiện trường. Lần này không một ai lên tiếng nói hộ Mỹ Nhân Bang nữa.

Bất quá, sợ rằng đây chỉ là bắt đầu mà thôi. Đợi Hoa Mỹ Nhân quay lại, 2 bang rất nhanh sẽ liều mạng một trận sống mái không biết chừng. Ai biết được, Kinh Lôi Hội có thể trở thành đệ nhất bang phái không? Hay Mỹ Nhân Bang càng lợi hại hơn? Hoặc là 2 bang tranh nhau chết sống lại tạo cơ hội cho đại bang thứ 3 quật khởi? Trong trò chơi, mọi chuyện đều có thể phát sinh.

Hết phim coi, Hỉ Ca nhìn lướt qua đồng thi thể không có ý định phục sinh kia, nhàm chán ly khai hiện trường. Hỉ Ca nghĩ nghĩ, có nên hòa theo Kinh Lôi đập thêm một gậy vào Mỹ Nhân Bang hay không? Cô rất muốn đánh rần thì đánh giập đầu nha. Cô vốn không có thâm cừu đại hận gì với Hoa Mỹ Nhân. Nhưng... nữ nhân vốn là loại người có tâm địa hẹp hòi, Hỉ Ca không ngoại lệ. Mặt ngoài cô biểu tình lạnh nhạt, xem như không có gì quan trọng, kỳ thực bên trong đã bùng bùng lửa nóng. Hỉ Ca chưa từng phủ nhận cô là người xấu nết a. Người khác mắng cô một câu, cô liền nhớ kỹ trong lòng, về sau sẽ hoàn trả gấp bội. Thái độ lúc trước của Hoa Mỹ Nhân cũng đủ để Hỉ Ca ghim hận một lần. Suy nghĩ cân nhắc mất 2 giây, Hỉ Ca mở thông tấn khí, chuyển đi một câu.

“Có đó không?”

“Ta dựa vào! Người lúc này kiếm ta làm gì?” – giọng nữ ở đầu bên kia vang lên, ào ào chui vào lỗ tai của Hỉ Ca. Hỉ Ca cười cười, thời gian qua lâu như vậy, khí thế đại vương vẫn không sửa đổi chút nào.

“Có hứng thú chạy tới Sa Bảo Thành chơi đùa hay không?”

“Đừng nói chuyện quanh co. Người cho rằng ta là đứa con nít mấy tuổi đầu hả. Muốn lôi kéo ta làm chuyện xấu cũng phải hối lộ chút gì chứ. Đừng quên, 2 chúng ta trên cơ bản là địch nhân a~” – ý là... không có điểm lợi ích liền sẽ mặc kệ!

Bọn họ đều là kẻ lý trí. Đương nhiên biết trên đời này không có bằng hữu vĩnh viễn, cũng không có địch nhân tuyệt đối. Các cô không tính là có thâm cừu đại hận gì, nhiều nhất là kiểu “không hợp nhân nhau”, vậy thôi. Cùng người thông minh nói chuyện sẽ không lãng phí thể lực, Hỉ Ca khéo miệng cong lên một chút cười xấu xa.

“Đương nhiên có điểm tốt cho người. Lần này người chơi chức nghiệp vũ giả đúng không?”

“Phải thì làm sao!! Chẳng lẽ vũ giả chỉ có người biết chơi hay sao?!” – người nào đó đối với biệt danh “Vũ Thường” của Hỉ Ca thời beta vẫn ganh tị lẫn hăm mộ gần chết. Đáng tiếc, loại danh hiệu độc quyền này chỉ khi nào hoàn thành đặc thù chức nghiệp nhiệm vụ mới có thể lấy được. Lúc trước, người nào đó mặc dù đứng đầu BXH thuật sĩ nhưng lại không thể lấy tới danh hiệu “Thiên Thuật”.

“Ta sẽ nói cho người phương cách lấy tới danh hiệu kia. Người giúp ta diệt Mỹ Nhân Bang, thế nào?”

“... quả nhiên đủ âm hiểm. Nói đi, con nhỏ Hoa Mỹ Nhân làm sao lại bất hạnh đắc tội với người thế?”

“Không có thù hận gì cả. Người cũng biết, ta là người hướng nội, tâm tính tốt lắm.” – Hỉ Ca mỉm cười, thanh âm ôn nhu.

“Cái rắm! Người không cần giả bộ trước mặt ta. Mang bản mặt đó đi lừa người khác đi. Chúng ta lần này là đi đánh lén. Cho nên, người tốt nhất tìm người đáng tin một chút.”

“Được. Ta tìm được người sẽ gọi cho người.”

“Đúng rồi, ta giúp người đối phó với tên bạc tình kia. Không có gì trả ơn ta à?”

“Người lấy bổng lộc từ Long Tộc còn chưa đủ sao??? Hơn nữa, người xác định người có thể thắng hả?” – Hỉ Ca rũ mắt.

“Yên tâm đi, ta không giống người.”

“Hy vọng thế. Bye.”

Tắt thông tấn khí, Hỉ Ca liên liên hệ Phi Khuynh Thành.

Phi Khuynh Thành cùng Hoa Mỹ Nhân không có cừu hận, nhưng với phó bang chủ của Mỹ Nhân Bang thì có chút mắc mứu. Lần trước, ở Nam Uyên Thành, Phi Khuynh Thành mang theo người của Hắc Ám gia tộc vây giết đám người Mỹ Nhân Bang. Sau đó nghe nói gia tộc bọn họ bị Mỹ Nhân Bang đả kích trầm trọng, rất nhiều thành viên chọn cách rời đi. Tuy rằng đám người tinh anh vẫn trụ lại nhưng Hắc Ám gia tộc đảm bảo cũng chịu rất nhiều ghen ghét.

Quả nhiên, vừa nghe Hỉ Ca ngỏ lời, Phi Khuynh Thành liền đáp ứng. Hơn nữa, cô ta còn chuẩn bị đem toàn bộ gia tộc chạy sang Tây Vực Sa Hải để nương nhờ Kinh Lôi Hội. Dù sao gia tộc cũng không phải bang hội, không bị gò bó, phương pháp tồn tại tốt nhất là dựa vào đại bang. Hiện tại, Hắc Ám gia tộc ở trong tay Phi Khuynh Thành chỉ còn khoảng một ngàn thành viên, nhưng toàn bộ đều là tinh anh. Lôi Thần nhất định sẽ hoan nghênh.

Sau khi hẹn địa điểm gặp mặt với Phi Khuynh Thành xong, Hỉ Ca kiểm tra ba lô một chút, sau đó đi đến tiệm rèn, tính toán chuyện kiếm tiền. Cô nghĩ đến chuyện mở một cửa hàng ở đây, bất quá khu đất rẻ nhất cũng có giá gần 100 vạn kim tệ. Hỉ Ca nghĩ nghĩ, vẫn là quên đi. Cô không có khiếu buôn bán a~ Trên đường đi tới tiệm rèn, Hỉ Ca nhàm chán mở danh sách bạn tốt, ngoài ý muốn thấy Thất Tử online. Hắn là vừa mới log in.

110. Chương 110: Tìm Tới Cửa

Đi tìm Thất Tử bồi dưỡng “cảm tình” hay là đi tiệm rèn nhỉ? Đúng là vấn đề nhức óc mà. Cuối cùng, tiền vs nam nhân, kim tệ thắng, Hỉ Ca tiếp tục đi đến tiệm rèn. Thật ra thì Thất Tử đã làm Hỉ Ca thất vọng. Lúc Hỉ Ca vừa quẹo qua một góc ngã tư, nhìn thấy tiệm rèn trước mặt, cũng là lúc cô nhìn thấy tên nam nhân kia đang đứng ở cửa tiệm, trên tay cầm một thanh chủ thủ màu đen, cười mị mị nhìn cô. Tốt lắm! Có gan! Hắn thế nhưng dám chạy tới trước mặt cô chịu chết. Hỉ Ca hiện tại rất muốn vì Thất Tử mà vỗ tay tán thưởng.

Nói đến Thất Tử.

Hắn sau khi hạ trò chơi liền lẩn lộn suy nghĩ hết một ngày trời, không biết đã giết chết bao nhiêu tế bào não, rốt cuộc vẫn không biết phải giải thích như thế nào với Hỉ Ca. Kỳ thật chân tướng sự việc cũng không có mấy người biết rõ. Hắn chẳng qua che giấu thân phận một chút mà thôi. Vấn đề cân não là... Hỉ Ca có thể tha thứ cho hắn hay không? Vốn Thất Tử nghĩ đợi một đoạn thời gian, cho Hỉ Ca bình tĩnh lại rồi mới đi tìm cô giải thích. Bất quá hắn nhớ tới chuyện lần trước, Hỉ Ca sinh khí liền... co giò chạy mất tích. Loại chuyện này, hắn không muốn gặp lại lần thứ hai. Mặc dù hiện tại hắn vẫn không ưa cái tên Cô Tử đáng

ghét kia. Nhưng cùng một sai lầm, Thất Tử thề sẽ không bao giờ tái phạm. Hắn phải cắn răng chịu đựng chuyện Cô Tửu kè kè đi bên cạnh Hỉ Ca.

“Hỉ Ca a~ Đừng giận mà. Đây là lỗi của anh!!!” – Thất Tử thấy Hỉ Ca đứng ở bên kia đường, không có ý muốn đi qua, đành phải lò dò chạy tới, vẻ mặt siểm nịnh, bộ mặt tươi cười đó thật khiến người khác vừa muốn giận lại vừa muốn cười.

Hỉ Ca liếc mắt một cái, thực không biết phải nói cái gì. Kỳ thật Thất Tử chưa làm chuyện gì quá đáng. Chính là, vì sao hắn không bao giờ chịu cùng người ta bàn bạc trước a? Thật mệt cho cô còn nghĩ đến hắn, chuẩn bị rèn một cái mặt nạ. Lại nghĩ đến cảnh tượng hắn đeo mặt nạ, Hỉ Ca nhìn không được bật cười.

“Đi thôi!”

Lúc cô muốn tìm hắn tính sổ, hắn co giò chạy. Đến lúc tức khí đã muốn tiêu tan hơn phân nửa, hắn lò dò xuất hiện trước mặt. Coi như nể tình hắn chủ động bày tỏ thành ý, lần này liền quên đi.

“Đi đâu?” – Thất Tử nhìn thấy ý cười trong mắt Hỉ Ca, lòng mừng thầm, lần này hắn là đã vượt qua?! Thất Tử nhẹ nhàng thở ra.

“Đánh thiết. Vừa hay có học đồ (đồ đệ) cao giá giúp đỡ một tay.” – Hỉ Ca xấu xa đưa mắt cao thấp đánh giá Thất Tử một phen. Tướng tá rắn chắc, được, giúp cô đập đe gõ thiết 2 ngày hắn sẽ không mệt chết đi?! Hỉ Ca đây là lợi dụng tâm lý áy náy của Thất Tử, đem hắn tận dụng triệt để.

Sau một ngày một đêm lao động chân tay, Thất Tử vừa nhìn thấy thành phẩm xuất xưởng, theo bản năng liền muốn quay đầu bỏ chạy. Hỉ Ca ngược lại tâm tình vui sướng. Cô thu thập rất nhiều vật phẩm này nọ. Đám vũ khí này đối với cô không có lực hấp dẫn gì, nhưng chúng đều là kim tệ a, tiền a~

Hỉ Ca không mua nhiều tài liệu chế tạo ám khí, chỉ làm ra 3 tổ (tá?!). Mỗi ngoạn gia chỉ có thể đeo lên một lần ám khí. Hỉ Ca đưa cho Thất Tử một cái, để giành cho Sở Tiểu Ca một cái, cái còn lại nhờ Thất Tử đưa cho Mặc Phi. Thất Tử là loại người không thích nhàn rỗi. Bắt hắn ở một nơi, mỗi ngày ngồi ngốc mồm làm một chuyện nhàm chán, chẳng khác nào lấy sinh mạng của hắn. Nhìn thấy bộ dạng như chết rồi của hắn, Hỉ Ca đành buông tay, không rèn vũ khí nữa.

Phi Khuynh Thành nhận được tin nhắn của Hỉ Ca liền lập tức ra lệnh cho thủ hạ chạy tới Tây Vực Sa Hải. Việc đổ bộ này rất nhanh sẽ có người chú ý. Hỉ Ca cũng không sợ Mỹ Nhân Bang biết tới tin tức gì. Phi Khuynh Thành là loại người không sợ trời, không sợ đất. Huống hồ, sắp tới 2 phe sẽ là địch nhân, để ý nhiều làm gì chứ.

Địa điểm gặp mặt của 2 người liền an bài ở khách điểm Cát Tường. Có lẽ vì hệ thống từ lâu của Tây Vực Sa Hải đã sớm bị người khác thâm tóm, cho nên Cát Tường mới quyết định mở khách điểm?! Mặc dù là khách điểm nhưng bên trong có cung cấp thức ăn này nọ. Sinh ý rất không tồi. Đứng ở trước cửa tiếp đón khách nhân đều là ngoạn gia nha, còn là mỹ nữ nữa. Quả nhiên, có tiền muốn làm gì cũng được. Về chuyện đặt tên cho khách điểm, Hỉ Ca chỉ có thể khinh bỉ ở trong lòng. Bọn đàn ông đúng là không có thiên phú gì cả.

Thất Tử đã rời đi trước khi Hỉ Ca đến điểm hẹn. Hắn vốn muốn dẫn Hỉ Ca đi một chỗ, đáng tiếc vừa đúng lúc Phi Khuynh Thành nhận tin qua, cho nên bọn họ liền tách ra.

Hỉ Ca vừa đi tới Cát Tường khách điểm, một nữ tiếp tân xinh đẹp đã thướt tha đi lên chào hỏi, còn chưa đợi Hỉ Ca mở miệng nói chuyện, bên trong đi ra một người. Là một vị trung niên ngoạn gia, đại khái khoảng 60 tuổi. Người này mang đến cho Hỉ Ca một cảm giác thực quý dị, rất không tốt. Hỉ Ca nhìn lão đầu, nhìn không được nhú mày.

“Hỉ Ca?” – lão đầu không biết Hỉ Ca nhưng dường như ông ta đang đi tìm cô.

Hỉ Ca gật đầu. Ngoạn trò chơi lâu như vậy, đây là lần đầu tiên cô gặp người lớn tuổi.

Ánh mắt lão đầu chột lóe: – “Nghe danh đã lâu!”

“Chúng ta biết nhau sao?” – Hỉ Ca trước giờ rất tin tưởng vào trực giác bản thân. Người trước mắt này, tuyệt đối không phải bằng hữu. Nhưng ông ta từ Cát Tường khách điểm đi ra, không lẽ là trùng hợp?

“Cô không biết ta, nhưng ta biết cô.” – một lời thâm ý, làm cho Hỉ Ca nhú chặt mi tâm.

“Ông tìm tôi có chuyện gì?”

“Sở tiểu thư, có loại người không nên tiếp xúc. Ta khuyên cô, vẫn nên làm một người bình thường thì tốt hơn.”

Lời ông ta nói, không thể nghi ngờ, làm cho Hỉ Ca kinh sợ một chút. Sở tiểu thư? Xưng hô này... thật sự là làm cho người ta không thể tưởng được. Thân phận của cô thế nhưng bị người ta nhìn thấu. Xem ra, cô đã đắc tội với một thế lực lớn rồi a~ Hỉ Ca suy nghĩ nửa ngày, vẫn không nghĩ ra được điều gì.

“Tôi vẫn là một cô gái bình thường đó thôi.”

“Sở tiểu thư là người thông minh. Ta nghĩ cô cũng không hy vọng sau này về đến nhà lại nhìn thấy thứ gì không mấy hay ho, khiến cô hối hận đi... Ví dụ như... thi thể của em trai cô?” – ông ta nói xong liền nhìn chằm chằm Hỉ Ca, không muốn bỏ qua biểu tình trên mặt Hỉ Ca.

Hỉ Ca nghe ông ta nói xong, không hề phẫn nộ, không hề sợ hãi. Thứ mà ông ta nhìn thấy là một nụ cười. Một nụ cười quỷ dị.

“Kia không phải càng tốt sao. Di chúc của Sở Tiểu Ca đã viết xong. Nếu nó chết, toàn bộ tài sản của nó đều rơi vào tay tôi. Ông cảm thấy, tôi nên lựa chọn thế nào mới tốt đây?” – Hỉ Ca liếc mắt – “Ông vì sao không trực tiếp đến nhà của tôi để cảnh cáo? Hay là nói, ông căn bản không có can đảm để đến?”

111. Chương 111: Vực Sâu

Lời của Hỉ Ca thật trùng hợp lại chính xác.

Không ai dám tới. Tên kia ở đó, ai có gan dám lăng vãng chứ. Vị trung niên mỉm cười nhìn Hỉ Ca. Chỉ là một vị tiểu thư bình thường mà cũng có cái đảm lượng ấy (lá gan lớn), ở thời điểm không có ai ở bên cạnh, bị người ta uy hiếp mà còn có thể giữ được bình tĩnh. Sở Hỉ Ca không hề biết sợ, là vì cô ta không biết rõ thân phận của thiếu gia? Vậy là cô ta có đảm vô mưu? Hay là cô ta đã có trên tay thông tin của bọn họ, biết rõ thế lực của họ rồi?

Sự thật làm sao? Ai mà biết!

“Không có việc gì nữa, tôi đi trước.” – Hỉ Ca nói xong liền bước đi, đột nhiên cô nhìn thấy khối biển treo bên ngoài khách điểm, khoe miệng giương lên – “Nếu có động thủ, tốt nhất các người làm nhanh lên một tí. Lỡ mà em trai của ta cưới vợ, gia sản thừa kế sẽ bị giảm một nửa, ta sẽ đau lòng a~”

Cho đến khi Hỉ Ca cùng Phi Khuynh Thành biến mất trong khách điểm, vị trung niên kia vẫn còn đứng bất động ngoài cửa. Ông ta phát hiện, hình như chuyện hôm nay đi đến nơi này gặp Hỉ Ca là một sai lầm khủng khiếp. Chỉ sợ chuyện tình về sau sẽ không phát triển như ý ông ta muốn nữa.

“Hình như người gặp chuyện phiền toái?” – Phi Khuynh Thành nằm trên giường, trên tay cầm một ly rượu màu xanh biếc, nhìn Hỉ Ca đang ngồi trên ghế, chậm rãi hỏi thăm.

“Phiền toái sao...” – Hỉ Ca cười cười – “...còn không biết là phiền toái của ai đâu.”

Thực lực của cô tuy không phải thuộc vào hàng top, không thể so sánh với loại người như Tiểu Cửu, nhưng thần kinh của cô còn chưa đến nỗi yếu ớt, bị dọa một câu liền suy sụp. Thời gian này, mỗi lần đi ra khỏi nhà, cô cảm giác được có sát khí đâu đó lớn vờn xung quanh. Hơn nữa Tiểu Cửu còn mơ hồ để lộ một ít chuyện. Từ những chuyện này, cô có thể đoán được không sai biệt lắm.

Mặc kệ người kia là ai. Cô rất nhanh sẽ biết. Tìm cô gây phiền toái sao. Người kia sẽ hối hận cả đời. Nếu đã lựa chọn ẩn nấp trong bóng tối, vậy nên thành thật trốn trong góc tối, đừng lộ diện giữa ban ngày, bằng không, sinh tử khó biết nha. Ai có thể nói trước được, người cuối cùng còn sống sót sẽ không phải là Sở Hỉ Ca cô đây.

“Hừ... là chuyện của người, tự người giải quyết. Chúng ta đến bàn giao dịch đi.” – Phi Khuynh Thành thấy Hỉ Ca không muốn nhắc tới, liền chuyển đề tài.

“Được rồi, người nói trước.”

“Vốn ta muốn gia nhập Kinh Lôi Hội. Nhưng bây giờ ta thay đổi chủ ý.”

Hỉ Ca trừng mắt: – “Vì sao?”

“Ta từ Thiên Nhân mua được một cái tin tức, là về người.” – Phi Khuynh Thành liếc mắt.

Hỉ Ca có chút cả kinh trong lòng: – “Trên người ta còn có tin tức đáng giá gì sao?”

“Ồ... ví dụ như, thời kỳ beta, cái tổ chức bị 8 đại công hội liên hợp truy nã, gọi là gì nhỉ, Vực Sâu. Thật không ngờ, người là trưởng lão của nó a~”

Hỉ Ca cười cười: – “Người mua tin tức sai rồi. Ta như thế nào lại cùng cái tổ chức ô hợp đó có dính líu chứ.”

“Nga~ nguyên lai Thiên Nhân cố ý bôi đen danh dự của người à.”

Hai người trừng mắt nhìn nhau, sau đó bật cười.

“Được rồi, nói yêu cầu của người đi.”

“Em trai của ta sẽ mang gia tộc đến Kinh Lôi Hội, nhưng ta muốn gia nhập Vực Sâu.”

Hỉ Ca đầu đầy hắc tuyến, nhìn chằm chằm Phi Khuynh Thành, một lúc sau mới thở dài: – “Có thể nói cho ta lý do không?”

Thật không hiểu vì sao lại có người thích cảnh trốn chui trốn nhủi, chạy đông chạy tây chứ? Hiện tại Vực Sâu còn chưa nổi danh. Đợi thêm một đoạn thời gian nữa, tình huống tuyệt đối sẽ không khác thời kỳ beta là mấy.

“Ta thích Phần Thiên. Này có tính là lý do chính đáng không?” – Phi Khuynh Thành hai mắt lóe sáng khi nhắc tới Phần Thiên. Hỉ Ca không khống chế kịp, đem nước trong miệng phun ra.

“Người... người... thích... Phần Thiên? Người xác định...?” – Hỉ Ca cảm thán, trong thời đại hủ nữ này, người người thích đam mỹ (chuyện tình đồng tính nam x nam), nguyên lai cũng có người thích bách hợp (chuyện tình đồng tính nữ x nữ)...

Đúng vậy, Phần Thiên không phải nam nhân. Cô ta chính là nữ nhân 100%. Bất quá, cơ bản trừ bỏ thành viên cao tầng của Vực Sâu, người ngoài chưa từng gặp qua cô ta. Cho nên, mọi người chỉ biết, thời kỳ beta, đứng hàng thứ sáu trên bảng tổng hợp thực lực – Phần Thiên – chính là thủ lĩnh của Vực Sâu, đồng thời là người có lá gan bằng trời, một mình dám đắc tội cùng lúc với 8 đại công hội.

“Làm sao? Chẳng lẽ Phần Thiên... rất xấu trai?” – Phi Khuynh Thành nhìn biểu tình quỷ dị của Hỉ Ca, ngồi bật dậy. Không thể nào, người có tính cách bưng hửng như vậy, không thể có bộ dạng đáng khinh chứ. Mặc kệ, mặt mũi bình thường là có thể chấp nhận.

“Ta cảm thấy... người nhất định hối hận.”

Hỉ Ca cố gắng khuyên Phi Khuynh Thành. Đáng tiếc cô ta kiên quyết không nghe lọt lỗ tai. Cuối cùng Hỉ Ca thỏa hiệp. Chuyện này không can hệ đến cô. Dù sao... chuyện xảy ra sau đó cũng không liên quan gì đến cô nha. Hỉ Ca đi tìm Lôi Thương. Đối với chuyện tiếp nạp Hắc Ám gia tộc, cao tầng của Kinh Lôi Hội đã nhất trí thông qua. Về phần Hắc Ám gia tộc có thể bỏ lên vị trí cao tầng trong Kinh Lôi Hội hay không, cái này phải xem thực lực của bọn hắn. Bất quá, trước khi cuộc chiến giữa Kinh Lôi Hội và Mỹ Nhân Bang chấm dứt, Hắc Ám gia tộc vẫn là Hắc Ám gia tộc.

Hắc Diễm không biết vì sao trong gia tộc của hắn lại lòi đầu ra 100 ngoạn gia, đều là người trên 40 cấp. Đám ngoạn gia này tụ thành một đội, trên người đeo một cái huy chương hình chữ thập màu đen.

Ba ngày sau, Hoa Mỹ Nhân phát tin trên diễn đàn, Mỹ Nhân Bang và Kinh Lôi Hội, không chết không ngừng. Chiến tranh ở Tây Vực Sa Hải, chính thức bắt đầu.

Chuyện này không tính là chiến tranh của một đại lục. Bởi vì, rất nhiều thế lực ở các nơi khác cũng bị cuốn vào. Có người là vì lợi ích mà đến. Có người là vì chính nghĩa mà đến. Cũng có người là vì đục nước béo cò mà đến. Ví dụ như Hỉ Ca, điển hình của dạng đục nước béo cò.

Hiện tại ở Tây Vực Sa Hải, bước chân ra thành là thấy hồng danh. Mỹ Nhân Bang và Kinh Lôi Hội đã có không dưới 5 lần tổng công kích. Ai cũng có thắng có thua. Nhưng tạm thời, Mỹ Nhân Bang đang chiếm lợi thế. Mị lực của mỹ nhân không thể xem thường nha. Có điều, Hỉ Ca vẫn xem trọng thực lực của Kinh Lôi hơn. Hôm trước, cô gặp qua Lôi Thần. Anh ta không khấn trương. Thế nên cô cũng không cần khấn trương.

ta là đường phân cách tuyến

“Không phải nam nhân... Không phải nam nhân... Không phải nam nhân...”

Hỉ Ca cùng Phần Thiên ngồi ở khách điểm uống rượu, trong khi đó, Phi Khuynh Thành chui vào góc tường ngồi vẽ vòng tròn, miệng không ngừng niệm câu thần chú ở trên. Nhìn cô ta thật khủng bố. Ánh mắt ai oán nhìn Phần Thiên làm Phần Thiên cả người phát run.

“Ta đặc tội với cô ta hả?”

“Không sai biệt lắm.” – Hỉ Ca cười ha ha. Quả nhiên là ngồi bên ngoài xem kịch vui cảm giác sung sướng gì đâu.

Phi Khuynh Thành ở Tây Vực Sa Hải được 3 ngày thì gặp mặt Phần Thiên – thần tượng mà cô ái mộ từ lâu. Thật ra Phần Thiên so với tưởng tượng của cô không khác nhau nhiều lắm... chính là, vì sao lại là nữ nhân chứ?

“Ta không nhớ đã từng giết qua cô ta a~” – Phần Thiên thở dài.

Hỉ Ca nhún vai: – “Cô ta đối với hình tượng của người có chút bất mãn mà thôi.”

“Thôi quên đi, chúng ta đổi đề tài. Ta đã đáp ứng chuyện của người. Người nên nói cho ta làm thế nào để lấy đến danh hiệu Vũ Thường đi chứ.”

“Gấp cái gì. Người còn cách 50 cấp cả một đoạn đường dài.” – Hỉ Ca hiện tại 45 cấp. Phần Thiên 43 cấp. Tại vì Phần Thiên đăng nhập trò chơi trễ hơn Hỉ Ca rất nhiều. Bằng không, cô ta cũng không đợi đến lúc này mới đi tìm Hỉ Ca.

“Người tốt nhất đừng quên. Ta không tin nhân phẩm của người.”

“Xi... lại nói, người chỉ muốn một cái danh hiệu đó thôi sao? Nên nhớ, lúc trước ta là vũ giả đệ nhất trong trò chơi, rất nhiều danh hiệu độc đáo chỉ có ta mới biết được.”

Hỉ Ca bưng ly trà lên nhấp nháp, không quên theo dõi biểu tình trên mặt Phần Thiên. Cô biết, Phần Thiên chắc chắn nhìn không được. Quả nhiên, chỉ chốc lát sau, Phần Thiên đã mở miệng hỏi.

“Người còn muốn ta làm gì?”

Hỉ Ca cười mị mị: – “Mỗi lần người giết được Hoa Mỹ Nhân, ta liền cho người một cái ưu đãi, cam đoan là thứ người thích.”

Dựa theo tính toán của Hỉ Ca, cơ hội của Phần Thiên không cao lắm, nhiều nhất là giết được 2 lần mà thôi, đó đã là cực hạn rồi. Cũng không phải Hoa Mỹ Nhân lợi hại. Chẳng qua người ta là lão đại, đi ra bên ngoài sẽ có tầng tầng bảo hộ nghiêm mật. Nếu sát thủ là Thất Tử, hẳn rất dễ dàng thoải mái giết chết Hoa Mỹ Nhân. Nhưng Hỉ Ca không muốn liên lụy đến hắn. Mặc kệ hắn cùng Hoa Mỹ Nhân là quan hệ ra sao. Hiện tại Hỉ Ca không thích bản mặt của cô ta, cho nên cô liền tìm cách đối phó. Cô không cầu hắn giúp đỡ một tay, chỉ mong hắn đứng ở vị trí trung lập là được. Hỉ Ca đến bây giờ cũng không nói qua chuyện này với Thất Tử. Về phần hắn có hay không điều tra ra, cô không quan tâm. Hỉ Ca không tin mấy chuyện lên lút của cô có thể qua mắt được ai.

Trong lúc Hỉ Ca cùng Phần Thiên nói chuyện phiếm trong khách điểm, tại Nam Uyên đại lục, bên trong di tích bản đồ, bọn Cát Tường vừa xoát quái vừa tán láo.

“Tư Văn, người thông báo cho lão đại rồi sao?” – Cát Tường hỏi.

“Ừ.” – Tư Văn quơ được sừ, cấp cho Mặc Phi một cái trạng thái tự động thêm huyết.

“Phản ứng thế nào?”

“Phản ứng gì?” – Tư Văn liếc xéo một cái, biết rõ tên này đang tò mò nhưng hần không thèm trả lời.

“Phản ứng của lão đại a. Chẳng lẽ lão đại không có cảm giác gì?” – Cát Tường lo lắng hiện lên trong mắt. Hần vốn cho rằng Hỉ Ca là một người đậm bạc. Giờ mới biết, đụng phải cô là chuyện không may đến cỡ nào. Lão đại của Vực Sâu mà Hỉ Ca cũng quen biết. Hơn nữa Hỉ Ca còn có thể kéo cả Hắc Ám gia tộc qua theo. Chẳng lẽ Hỉ Ca cho rằng chiến tranh ở Tây Vực còn chưa đủ nóng nên quyết định bỏ thêm than (mồi lửa)?

“Lão đại nói hần sẽ ở một bên xem náo nhiệt, chỉ cần Hỉ Ca không xảy ra vấn đề thì hần sẽ không nhúng tay.”

Cát Tường chửi bậy trong lòng, không nhúng tay cái rắm. Lão đại chạy đi giết bà điên kia một lần. Kết quả, bà điên kia chạy tới chỗ hần náo loạn một ngày trời. Nói thật, nếu lão đại không trở lại tiêu diệt bà điên kia, hần nhất định sẽ ra tay thay lão đại. Cát Tường đen mặt. Bà điên kia cho rằng ai cũng có thể nhạ vào ư. Nếu không phải nể mặt lão đại, ở đây, ai muốn liếc nhìn bà ta chứ.

“Ta nói, Sở Tiểu Ca, lão đại của chúng ta gần đây có động tĩnh gì không?” – Tư Văn đột nhiên quay đầu nhìn Sở Tiểu Ca.

“À... Thất ca dạo này không thấy bóng dáng đâu cả. Làm sao xảy ra động tĩnh gì.” – Sở Tiểu Ca thở dài.

“Lão đại không có động tĩnh gì? Không phải em lúc nào cũng ngốc ở trong nhà làm kỳ đà cản mũi đó chứ?” – Cát Tường dè dặt nhìn Sở Tiểu Ca.

“Anh cảm thấy Thất ca sẽ để ý trong nhà có mặt em hay không à?” – Sở Tiểu Ca vài ngày trước vô tình nghe được mẩu chuyện phiếm của bọn Cát Tường, biết được thân phận ngoài đời của Thất Tử. Sở Tiểu Ca chỉ có thể ngửa đầu cảm thán, thế giới này đúng là điên rồi. Cậu phân vân không biết chị hai bị Thất Tử nhìn trúng là may mắn hay là bất hạnh?! Cậu không ghét Thất Tử, hoặc là nói cậu có phần bội phục tác phong của Thất Tử. Đương nhiên, cậu không quên khinh bỉ ánh mắt nhìn người của Thất Tử một phen. Mặt trời mọc ở hướng tây rồi à. Như thế nào chị hai bạo lực của cậu cũng có người yêu thích chứ?

“Thật là... bắt quá em cũng nên tính cách gì đi chứ.”

“Anh cảm thấy em đánh cho chị hai bất tỉnh, sau đó đem người quảng vào nhà Thất ca thì có được không?” – Sở Tiểu Ca chớp chớp mắt.

Cái đám nam nhân này, chuyện gì cũng bình thường, duy nhất chuyện tình cảm là ngu ngốc. Thất Tử còn đỡ. Ít nhất hần biết dùng chiêu “mưa dầm thấm đất”. Đương nhiên, theo ngu ý của Sở Tiểu Ca thì mưa dầm lâu quá phỏng chừng Hỉ Ca càng trì độn không hiểu. Nhưng dù sao phương pháp này so với chuyện đánh người bất tỉnh, tiền gian hậu sát của cái nhóm không biết động đây đâu óc thì tốt hơn nhiều. Sở Tiểu Ca vĩnh viễn không thể tưởng tượng được. Có một ngày không xa trong tương lai, cậu thật sự bị người ta đánh bất tỉnh, rồi bị một nữ nhân lôi đi làm cái chuyện mà ai cũng biết là chuyện gì ấy. Nhưng đây là chuyện về sau.

Cát Tường rờ cảm: – “Chủ ý không tồi.”

Sở Tiểu Ca liếc mắt xem thường. Đương nhiên không tồi. Phương pháp này nhất định khiến Thất ca vui vẻ. Mặc kệ chị hai sẽ có cảm tưởng gì. Dù sao cậu không thể nào tránh khỏi kiếp nạn, người trước người sau đều có thể lấy mạng cậu. Mà cậu thì chưa muốn chết.

“Tóm lại, em trở về sẽ khuyến khích Thất ca động tác nhanh lên. Không thì cứ bắt cóc chị hai, em có thể che giấu tin tức trong 10 ngày nửa tháng gì đó.”

Chúng ta chỉ có thể cho rằng Sở Tiểu Ca đây là đang bước vào giai đoạn phản nghịch, cho nên mới có thể nghĩ ra những chuyện động trời như vậy. Cát Tường và Tư Văn đồng thời trầm mặc. Bọn họ đồng tình với Hỉ Ca. Làm sao lại có một tên em trai mất nhân tính đến như vậy.

Câu chuyện bên này không thể truyền vào lỗ tai Hỉ Ca. Cô căn bản không biết em trai thân sinh của cô đã trở thành gián điệp bán nước. Hỉ Ca giờ phút này đang đi cùng Cuồng Vũ và Thất Tử. Đội ngũ bọn họ lại tiếp tục đi khai hoang di tích. Những chuyện xảy ra bên ngoài phụ bản không có quan hệ gì tới cô cả. Hoặc là nói, cho dù có can hệ thì ai chứng được bằng chứng ra đây?!

Tây Vực Sa Hải, lúc này, đã sớm long trời lở đất.

Mỹ Nhân Bang cùng Kinh Lôi Hội quyết định đánh một trận cuối. Lần này tu tập tất cả tinh anh của cả 2 công hội. Cho dù là tinh anh, nghĩa là đã sàng lọc qua, vậy mà cũng có đến mấy vạn người.

Đại bộ phận bang phái hiện giờ còn chưa có cấp bậc cao. Cho nên thành viên công hội còn chưa vượt lên con số khủng bố như thời kỳ sau. Cho dù vậy, tình hình trước mắt cũng đủ khiến người ta sợ hãi a. Mà chuyện này còn chưa đủ rung động. Chuyện rung động là chuyện ở phía sau. Ngay lúc hai bên đang chuẩn bị lao vào hỗn chiến, Hoa Mỹ Nhân bị giết.

Không ai biết từ đâu lại xuất hiện một vũ giả, đương trường hỗn loạn, chạy tới trước mặt Hoa Mỹ Nhân, giết cô ta. Tuy rằng vũ giả kia cũng bị giết ngay tại chỗ nhưng sự kiện này không thể nghi ngờ đã khiến sĩ khí của Mỹ Nhân Bang giảm sút trầm trọng. Hơn nữa, chuyện này không chỉ xảy ra một lần. Vũ giả kia thể nhưng còn có gan xuất hiện lần thứ hai, lại cũng thành công giết chết Hoa Mỹ Nhân.

Sau khi thông đạo đại lục khai thông, cuộc chiến đầu tiên trên thềm đại lục, người nổi danh nhất không phải là sát nhân cuồng Lôi Thương, cũng không phải người chỉ huy tài giỏi Hoa Mỹ Nhân, mà là vị vũ giả đã 2 lần thành công giết chết Hoa Mỹ Nhân – Phần Thiên.

Phần Thiên – thành viên của Hắc Ám gia tộc, một nam ngoạn gia bình thường, cho đến nay vẫn chưa từng lộ diện.

Tư liệu mà Hoa Mỹ Nhân tra được, chỉ có chừng đó, không gì hơn. Cuối cùng, Hoa Mỹ bỏ ra 10 vạn kim tệ, phát ra lệnh truy nã Phần Thiên. Có lẽ, đối với người khác, lệnh truy nã là một sự tình phiền toái. Bất quá, có người lại cho đó là một vinh dự. Treo thưởng 10 vạn kim tệ, đúng là một cái giá cao ngất ngưỡng. Người nào đó sẽ rất đắc ý đi? Ai biết được.

Hoa Mỹ Nhân đang muốn tìm Hắc Ám gia tộc gây rối. Lúc này một cái tin khác lại bay tới, Hắc Ám gia nhập Kinh Lôi Hội. Mà Lôi Thần trực tiếp đưa chức vị trưởng lão cho Hắc Diễm. Trưởng lão là một cái danh hiệu không có quyền lực gì, nhưng danh hiệu này lại mang ý nghĩa, người này cùng với hội trưởng có quan hệ không giống bình thường.

Mọi chuyện diễn ra đều đúng như Hỉ Ca suy đoán. Điều cô không ngờ là vào thời khắc mấu chốt, Minh Độ Thiên lại xuất hiện và trợ giúp Mỹ Nhân Bang. Khổ Độ đột nhiên nhúng tay vào, cũng không xoay chuyển đại cục, nhưng có thể khiến cho Mỹ Nhân Bang giảm thiểu tối đa tổn thất. Nói cách khác, Mỹ Nhân Bang nhất thời sẽ không biến mất khỏi Tây Vực Sa Hải. Cơ hội này bỏ lỡ, chỉ sợ sau này muốn đối phó Hoa Mỹ Nhân sẽ càng khó khăn. Nhưng Hỉ Ca không lo lắng quá. Bởi vì những ngày tiếp theo của Hoa Mỹ Nhân chắc chắn sẽ không dễ chịu gì cho lắm. Phần Thiên là một người cực kỳ cẩn thận.

“Đi truy cho ta. Nhất định phải điều tra ra cái tên Phần Thiên kia rốt cuộc biến đi đâu!!!!” – Hoa Mỹ Nhân đứng ở tổng đàn bang hội, phần nộ hết lớn. Hoa Mỹ Nhân không rõ, cái tên Phần Thiên kia lấy đâu ra dũng khí, dám chạy đến giết cô 2 lần. Hơn nữa còn thành công???? Nếu không tìm ra người kia, cô như thế nào có thể can tâm đây!!! Mặc dù tra xét ra Phần Thiên là người của Hắc Ám gia tộc, Hắc Diễm cũng không phủ nhận. Chính là hiện tại Phần Thiên đột nhiên biến mất. Một người sống sờ sờ đó làm sao có thể biến mất không vết tích chứ?!

Hoa Mỹ Nhân cùng Phi Khuynh Thành phạm cùng một sai lầm. Lúc Phần Thiên chạy tới giết người, đã đeo mặt nạ, còn trốn vào người một bộ phòng sa bào rộng thùng thình. Căn bản không ai nhận ra Phần Thiên là nam hay nữ. Tư liệu điều ra nói là nam nhân, Hoa Mỹ Nhân cũng theo lối mòn tư duy mà cho rằng Phần Thiên là nam nhân. Bởi vì, có nữ nhân bình thường nào lại cường hãn như vậy? Mà Phần Thiên ở đâu? Cô ta đã sớm mang theo Phi Khuynh Thành, quang minh chính đại rời khỏi Tây Vực Sa Hải.

112. Chương 112: Sở Nhị

Hỉ Ca cùng bọn Thất Tử ở trong di tích ngầy người 2 ngày, cuối cùng đem quái nơi này tiêu diệt sạch sẽ. Đáng tiếc là bản đồ lần này không rơi nhiều trang bị cho lắm, ngay cả che dấu bộ trang cũng không thấy đâu. Tổng thể mà nói, 3 lượt khai hoang di tích, thu hoạch khá khá. Tiền mà mỗi người kiếm được cũng khoảng một vạn kim. Đội hữu của Cuồng Vũ là kẻ có tiền, mỗi lần đấu giá trang bị đều trực tiếp trả hơn một ngàn kim / lần. Hỉ Ca nhin không được đau lòng giùm cho bọn hắn.

Cô Tửu sau khi đánh xong bản đồ, liền muốn đi làm nhiệm vụ chức nghiệp kỹ năng. Hỉ Ca có nghe nói, ngoạn gia gặp phải vận may, đụng tới chức nghiệp NPC, có thể tùy cơ khởi phát kỹ năng nhiệm vụ. Bất quá cô chưa từng gặp phải. Thực hiện nhiên, Cô Tửu là cái tên vận khí cực hảo trong truyền thuyết.

Vốn Cô Tửu muốn rủ Hỉ Ca đi cùng. Nhưng hắn không có can đảm mở miệng. Mỗi lần Cô Tửu đến gần Hỉ Ca, liền phát hiện Thất Tử đứng ngay đằng sau, nhìn hắn cười cười, xoay xoay thanh chủy thủ trên tay. Cô Tửu từng hiểu biết qua uy lực của chủy thủ kia. Đừng nói là một được sự yếu ớt như hắn, ngay cả bọn kim giáp chiến sĩ với lực phòng ngự đỉnh cấp cũng có thể bị Thất Tử vẩy một chiêu liền đi tong 1000+ huyết. Nghĩ đến chủy thủ xuất hiện trên cổ của mình... Cô Tửu sợ hãi. Mỗi lần nhìn thấy Thất Tử, Cô Tửu nhin không được suy nghĩ không biết có ngày nào đó cái đầu của mình sẽ rớt xuống không?! Cô Tửu không phải ngu dần. Hắn đương nhiên phát hiện ra Thất Tử là bất mãn chuyện hắn đi bên cạnh Hỉ Ca. Nhưng vì cái gì cứ đưa ánh mắt uy hiếp nhìn hắn chứ... Quá đáng lắm! Để bảo toàn tánh mạng, Cô Tửu đành buông tha cho chuyện lôi kéo Hỉ Ca đi theo làm nhiệm vụ. Hắn một mình xoay người rời đi.

Những người khác, sau khi đánh xong bản đồ, cũng sôi nổi rời đi. Cuối cùng chỉ còn lại Hỉ Ca và Thất Tử. Hỉ Ca nhin bộ mặt tươi cười chói lóa còn hơn ánh nắng mặt trời kia, sâu kín thở dài, thật không biết nên khóc hay nên cười.

“Anh muốn dẫn em đi đâu?”

Hai người ở giữa sa mạc, nhìn tới nhìn lui, trừ bỏ một ít quái tử đằng ra, không có bóng dáng ngoạn gia nào cả. Mặc dù tử đằng là quái 50 cấp, nhưng số lượng ít, lại thừa thớt nên không tạo áp lực gì cho 2 người.

Tây Vực Sa Hải không phải là địa phương tốt để sinh sống. Ít nhất là cảnh vật nơi này không bằng một góc với Nam Uyên đại lục. Hỉ Ca đột nhiên rất muốn trở về. Nhưng ở bên kia chỉ sợ đang náo loạn đi. Nghe nói, Minh Độ Thiên vừa mang người chạy qua đây hỗ trợ Mỹ Nhân Bang, tổng đàn bên kia của hắn liền bị tập kích. Thực lực của Long Tộc không tính là gì, nhưng dù sao cũng là bang hội được thành lập đầu tiên của Nam Uyên, số lượng thành viên tương đối vượt trội. Hơn nữa còn có Phần Thiên ở phía sau màn thao túng, tình hình náo loạn đó chỉ sợ sẽ không nhanh như vậy đã chấm dứt.

“Sợ anh đem em đi bán sao?”

“Hừ... chỉ sợ bán cũng không có người mua... Í, có người.” – Hỉ Ca thấy không xa phía trước có cái hạp cốc. Đứng ngoài cửa hạp cốc là 2 bóng người.

“Đi thôi.” – Thất Tử mang theo Hỉ Ca hướng tới 2 người kia.

Còn chưa tới gần, Hỉ Ca đã nhìn thấy vị thích khách đứng đầu. Khóe mắt nhin không được run rẩy. Dung mạo đó... có phải hay không sinh ra để đả kích nữ nhân ?!?! Người nói, một đại nam nhân, để tóc dài cũng chưa tính là gì, nhưng mà vì sao bộ dáng so với nữ nhân còn xinh đẹp hơn? Đây là muốn người ta tức chết hả? Hơn nữa, nếu xinh đẹp theo kiểu âm nhu còn an ủi một chút, đằng này vẻ mặt anh ta không hề nữ tính hóa, ngược lại tạo nên một loại đặc thù khí chất. Nói thế nào nhỉ... là cái loại khiến người ta nhìn thấy liền mê muội tinh thần.

“Nhị ca.” – Thất Tử hướng nam nhân gật đầu chào.

Hỉ Ca nghe Thất Tử xưng hô, trong lòng liền kinh ngạc. Hắn gọi người kia là “nhị ca”, xem ra bọn họ có quan hệ không bình thường a.

“Tiểu Thất, đây là Hỉ Ca sao?”

“Phải.”

“Chào em, anh gọi là Sở Nhị.”

Sở Nhị đưa tay nắm lấy tay Hỉ Ca: – “Anh lớn hơn Tiểu Thất vài tuổi, nếu không chê, em gọi anh là nhị ca đi.”

Sở Nhị quả thật không cùng Hỉ Ca nói chuyện khách khí. Loại người thẳng thắn này, chính là khẩu vị của Hỉ Ca. Hỉ Ca cười cười gật đầu: – “Chào nhị ca.”

“Nhị ca, tìm được người rồi sao?” – Thất Tử mở miệng hỏi.

“Ừ, ở bên trong, tổng cộng 8 tên. Chúng ta mỗi người xử một nửa, thế nào?”

“Không thành vấn đề.”

Thất Tử cùng Sở Nhị nói chuyện khiến Hỉ Ca nghe mà như đi trong sương mù, ngơ ngác đứng ở một bên, không hiểu bọn họ đang muốn làm gì.

Cũng may, nữ được sư gọi là Truy Hồn, người đi bên cạnh Sở Nhị đã tốt bụng giải thích một phen. Tám người bọn họ nói tới chính là ngoại gia của Cực Bắc Băng Nguyên. Tội trạng của đám người này là đã lấy trộm đồ của Sở Nhị. Cho nên Sở Nhị mới một đường đuổi tới đây. Nghe Truy Hồn nói, hai người đã đuổi theo 8 người kia suốt 3 ngày. Hỉ Ca nghe mà không biết nói gì luôn. Hai người đuổi giết 8 người, nghe thế nào cũng cứ làm sao đó...

“Chúng ta không cần động thủ sao?” – Hỉ Ca rất tin tưởng thực lực của Thất Tử. Về phần Sở Nhị, cô chưa thấy qua nên không dám vọng động đoán bậy.

“Không sao đâu. Nếu không phải nhìn thấy Tiểu Thất. Lúc này lão đại đã muốn tự mình đi vào rồi.” – Truy Hồn bất đắc dĩ cười cười. Chuyện này đã thành thói quen. Mặc dù là được sư, nhưng cơ bản Truy Hồn đi theo chỉ như cây cỏ làm cảnh.

“Cũng tốt.” – Hỉ Ca liền an tâm. Nếu người ta không cần mình, cô liền ngồi ở bên ngoài chờ.

Hạp cốc khá nhỏ. Cho nên âm thanh ở bên trong vọng ra nghe khá lớn. Những tiếng la hét thảm thiết đều lọt vào lỗ tai của Hỉ Ca. Sau khi nghe được vài tiếng mắng chửi, bên trong liền im bật.

Bên trong, 2 thích khách đứng ở 2 bên, dưới chân mỗi người là 4 cỗ thi thể. Sở Nhị nhìn Thất Tử, ánh mắt lạnh băng, nở nụ cười quỷ dị, giống như cái người ôn hòa ở ngoài cửa hang là một người khác.

“Tiểu Thất, đem chuyện của người xử lý cho tốt. Bằng không ta sẽ tự mình ra tay.”

Thất Tử cũng không nề mặt: – “Người yên tâm, việc của ta còn chưa cần người nhúng tay vào.”

“Vậy thì tốt, ta cũng lười quản chuyện của người. Bất quá, tiểu bảo bối nhà ta nếu chịu bất kỳ tổn thương nào, cho dù là người có núp dưới trướng của Hoa gia cũng sẽ không yên thân đâu.”

“Ta cùng Hoa gia đã sớm cắt đứt quan hệ. Cho ta thời gian một tháng. Ta sẽ đem mọi chuyện xử lý xong.” – Thất Tử nắm chặt chủy thủ trong tay. Nếu không phải vì thân phận đặc biệt của tên kia, hẳn thật muốn đem tên kia ra băm vằm. Mỗi lần gặp mặt tên kia, tâm tình đều không vui vẻ gì.

“Ta khuyên người, tốt nhất vẫn là buông tay đi.” – Sở Nhị mặc danh kỳ diệu nói một câu.

“Nên buông tay chính là người.”

113. Chương 113: Chiến Tranh Giữa 2 Nữ Nhân

Hai người rời khỏi sơn cốc trên mặt đều là tươi cười, không ai có thể nhìn ra, lúc ở bên trong, bọn họ vừa nảy ra một hồi võ mồm giao chiến.

Vốn nghe Truy Hồn nói, sau khi diệt 8 người kia xong, Truy Hồn và Sở Nhị sẽ trở về Cực Bắc Băng Nguyên. Ai biết Sở Nhị đột nhiên thay đổi chủ ý, muốn thăng đến 48 cấp ngay lập tức, cho nên quyết định ở lại Tây Vực đánh quái. Sở Nhị còn trình trọng mời Hỉ Ca cùng tổ đội.

Hỉ Ca nghĩ, có cơ hội cùng tuyệt đỉnh mỹ nam đánh quái thăng cấp là chuyện thực hạnh phúc. Hơn nữa, cô rất có cảm tình với Sở Nhị. Loại cảm giác này rất kỳ diệu. Nói tóm lại là trước khi Hỉ Ca hiểu chuyện gì thì cô đã gật đầu đồng ý. Cô không chú ý tới, đứng ở sau lưng, Thất Tử đang nghiêng răng nghiêng lợi, còn Sở Nhị thì lóe lên ánh mắt giảo hoạt. Ở chung một chỗ với Sở Nhị, cảm giác bị hấp dẫn bởi sức quyến rũ của anh ta càng lúc càng mãnh liệt, hay chính xác hơn là Hỉ Ca càng ngày càng thấy thân thuộc với anh ta. Giống như, cô đã biết anh ta từ rất lâu lắm rồi.

Hai ngày sau, Sở Nhị lên 49 cấp nhưng vẫn không có ý tứ muốn rời đi. Rốt cuộc, Thất Tử nhịn hết nổi.

“Nhị ca, anh tính ở đây đến 50 cấp sao?” – Thất Tử cười mỉa mỉ ngồi xuống bên cạnh Sở Nhị.

Sở Nhị dùng đồng dạng mỉm cười đáp lễ: – “Nơi này thực thích hợp để luyện cấp nha.”

“Nhị ca hẳn là không biết Cực Bắc Băng Nguyên gần đây đã xảy ra đại sự gì đi?”

“À, có chuyện gì mà anh đây không biết hay sao?”

“Tỷ như, phó bang chủ của Thương Lan công hội bị người bạo mất chiến thần bộ trang cái gì đó...” – Thất Tử càng nói càng cười xán lạn.

Chiến thần bộ trang là sáo trang ám kim cấp 40 tốt nhất của kiếm khách.

Lại nói, phó bang chủ của Thương Lan, gọi là Thanh Lam, giữa đội ngũ kiếm khách có thể xếp ở vị trí thứ nhất, thứ hai. Hơn nữa, Thương Lan là đại công hội uy vũ nhất của Thịnh Thế. Người muốn giết Thanh Lam đích xác rất nhiều nhưng có thể thành công lại rất ít. Không biết gần đây Thanh Lam đắc tội với ai, bị người ta giết 2 lần, bạo mất ám kim sáo trang.

“Người giỏi...” – Sở Nhị nghiêng răng nói ra 2 chữ, trong mắt lóe lên một tia tức giận nhưng rất nhanh liền biết mất. Trừ bỏ đội ngũ biến thái do Thất Tử huấn luyện ra, còn ai có can đảm ra tay trên địa bàn của hắn chứ, lại dám bạo mất chiến thần bộ trang nữa...

“Hỉ Ca! Nhị ca phải về. Chúng mình đổi địa phương đi làm nhiệm vụ thôi.” – Thất Tử vỗ vai Sở Nhị, nghiêng đầu nói nhỏ – “Sở Nhị, người ngoan ngoan ở yên tại địa bàn của người đi, nếu còn trở lại đây, ta mỗi ngày sẽ cho người đi quây phá.”

“Người đừng đắc ý sớm. Chờ ta đem chuyện bên đó xử lý xong, ta sẽ trở về tìm người chơi đùa a~” – Sở Nhị cũng mỉm cười đập lưng Thất Tử.

Hai người bày ra hình ảnh “huynh đệ tốt”. Truy Hồn đứng ở một bên mà kinh hãi. Họ a... chính là kẻ thù trời sinh. Lần này không hiểu tại sao lúc gặp mặt lại không xảy ra quyết chiến sinh tử, nhưng nhìn hình ảnh trước mắt càng dọa người hơn.

“Đội người trở về thì đã chậm.”

Khấp người Sở Nhị tỏa ra sát khí: – “Người dám động vào bảo bối, ta liền diệt người.”

“Người có thể diệt ta sao?” – Thất Tử huyết sáo, vẻ mặt đắc ý. Bọn họ cùng hướng về một cái đích. Nhưng lần này Thất Tử đã đi trước một bước. Đợi Sở Nhị trở về thì đã chậm. Hơn nữa, bên kia toàn là thủ hạ của hắn, ngăn trở Sở Nhị là chuyện quá dễ dàng.

Rốt cuộc, Sở Nhị không tình nguyện rời đi. Thất Tử cùng Hỉ Ca đi làm nhiệm vụ.

Trong hai ngày vừa qua, Hỉ Ca thành công lên tới 47 cấp. Mặc dù không khí trong đội ngũ hơi quỷ dị một chút, nhưng không thể không nói, Sở Nhị lẫn Thất Tử đều có lực công kích cao kinh người, cho nên Hỉ Ca đánh cả đàn cả đồng quái cũng không thấy mệt. Có điều, thiên tính của Hỉ Ca là... lười biếng. Nhìn thấy cấp bậc của mình đã đủ cao, tâm tâm với đám cao tầng ngoạn gia, ý muốn soát quái thăng cấp liền biến mất. Nghĩ tới nghĩ lui, cô vẫn thích làm nhiệm vụ hơn. Với lại, “Thất lạc quyền trượng” rốt cuộc đã xuất hiện chuỗi nhiệm vụ mới. Yêu cầu rất đơn giản. Một số là mua đặc thù vật phẩm gì đó. Một số là đánh quái lùm tài liệu đặc thù gì đó. Mặc dù đặc thù vật phẩm không khó tìm, chỉ là lúc cần thiết muốn có thì

hơi tốn thời gian một chút. Hỉ Ca và Thất Tử cơ bản soát đủ một vòng toàn bộ khu vực quái cấp 50 của Tây Vực Sa Hải.

“Em không đi nữa ~” – đến vòng nhiệm vụ 34, Hỉ Ca rốt cuộc chịu không nổi. Bọn họ mỗi ngày chạy loanh quanh làm một cái nhiệm vụ, còn chưa thấy ưu đãi gì, chuyện này cũng chưa tính đi, chính là vì sao mỗi vòng nhiệm vụ lại cách nhau 10 vạn 8 ngàn dặm aaaaaa!!!!

Giống như hiện tại, thế nào lại yêu cầu họ chạy từ cực (phía) nam lên cực (phía) bắc của Tây Vực, mắt thấy sắp bước vào lãnh địa Cực Bắc Băng Nguyên, Thất Tử thật hận vì sao lúc sinh ra hắn không có 4 cái chân. Nhìn Hỉ Ca, không chút hình tượng, nằm vật ra dưới đất, Thất Tử đi tới, dùng ngón tay chọc chọc lên má cô. Không phản ứng. Bóp bóp mũi. Vẫn không phản ứng.

“Hỉ Ca, lập tức đứng lên.”

Tình huống này không biết xảy ra bao nhiêu lần rồi. Dọc đường đi, tọa kỵ của hai người vì lao lực quá độ mà sùi bọt mép. Cho nên bọn họ chỉ có thể dùng chân để đi. Kỳ thật, phần lớn thời gian vẫn là Thất Tử cuốc bộ, Hỉ Ca làm cho hắn phải lôi kéo cô. Hỉ Ca vắt hết óc, dùng đủ mọi thủ thuật để được nghỉ xả hơi. Nhưng Thất Tử vẫn trơ ra. Hỉ Ca thật muốn lệt rơi.

“Đã chết. Không cần thương tiếc.” – Hỉ Ca vẫn nằm dài trên mặt đất, không chịu đứng lên.

Hỉ Ca cùng Thất Tử nói chuyện phiếm mới biết được, nguyên lai Thất Tử cũng có một cái liên hoàn nhiệm vụ, phần thưởng cũng là một thanh vũ khí. Bất quá, Thất Tử đã làm xong 89 vòng, đợi lên 50 cấp là có thể tiếp tục. Hỉ Ca thật không hiểu vì sao hắn có thể chịu đựng nổi loại nhiệm vụ biến thái này. Nếu để cô biết được tên biến thái nào thiết kế liên hoàn nhiệm vụ, cô nhất định cho Tiểu Cửu quảng lậu đạn vào nhà tên đó.

“Được rồi.” – Thất Tử thở dài. Hỉ Ca lập tức thấy hoa mắt một trận, sau đó thân mình chợt nhẹ bồng.

“Ủy, anh làm gì...” – Hỉ Ca chưa từng hưởng thụ qua đãi ngộ được người vác trên vai, trong lúc nhất thời không biết nên phản ứng làm sao.

“Thịt đang tăng giá. Anh không tính lãng phí. Cân nhắc có nên đem em đi bán không (sờ cảm). Hỉ Ca, em nặng khoảng 100 kg đi?” – Thất Tử cười mỉ mỉ hỏi.

“Em mới không nặng đến 100kg!!!! Chỉ có 55kg thôi!!!!” – Hỉ Ca hét chói tai phản bác, này sự tình rất quan trọng nha – “Này, hay là chúng mình lại làm một ván?”

Mặc dù nằm trên lưng Thất Tử cảm giác rất dễ chịu, nhưng chống đầu kiểu này dễ dẫn đến sung huyết não à.

“Đồng dạng sai lầm, anh tuyệt đối sẽ không tái phạm.” – Thất Tử không có ý buông Hỉ Ca xuống.

Hai tiếng trước, Hỉ Ca lừa hắn chơi đoán đoán (là trò gì thế trời!?!). Hắn liếc mắt liền đếm được có 20 cục gạch nhỏ. Chính là không biết vì sao Hỉ Ca nắm tay lại, sau đó mở ra liền biến thành 40 cục gạch?! Bọn họ chơi đoán đoán 9 lần, Thất Tử thua đủ 9 lần. Này không thể trách Hỉ Ca, chỉ tại Thất Tử cứ đòi chơi lại, còn cô thì không hề ý thức rằng chuyện lừa gạt tân thủ là sai trái.

“Anh đã thua 9 lần, lại đến chơi thêm một lần đi.” – Hỉ Ca dụ dỗ.

“Nghĩ cũng đừng nghĩ. Em không biết lừa gạt tân thủ là đáng đánh ư!!!” – Thất Tử nghiêng rằng. Hắn không rõ, vì sao hắn cứ thua hoài chứ?!?!?

Hỉ Ca vô tội nói: – “Đương nhiên không biết a.”

Hơn nữa, không lừa hắn thì đi lừa ai bây giờ!!! Khó có dịp khi dễ (chọc ghẹo) Thất Tử, Hỉ Ca vui đến quên trời đất. Cô cũng không nghĩ tới, ép uống một nam nhân trong thời gian dài, rốt cuộc, ai là người bị hại còn chưa biết nha~~

Vòng nhiệm vụ lần này yêu cầu họ đi vào di tích bản đồ. Khu vực này quái cấp bậc nào cũng có. Không cẩn thận có thể đụng tới 80 cấp khủng bố quái vật. Cho nên vừa đến nơi, Thất Tử đã thành thành thật thật đặt Hỉ Ca xuống.

“Muốn đi vào bây giờ sao?” – Thất Tử ngẩng đầu xem sắc trời.

Ở sa mạc, mặt trời lặn sớm hơn. Còn nữa, nhiệt độ vào ban đêm cũng giảm xuống rất nhanh. Mặc dù đang ở trong trò chơi, phản ứng hiện thực là không có, nhưng rét lạnh sẽ khiến điểm thể lực giảm xuống nhanh hơn. Ngoài ra, buổi tối ở Tây Vực đáng sợ hơn ở Nam Uyên. Ví dụ như một số quái vật sinh trưởng ở sa mạc, đến buổi tối sẽ đề cao lực công kích, từ quái bình thường biến thành tinh anh quái. Người chơi nào không may gặp phải liền đi đời nhà ma.

“Quên đi, ngày mai thượng tuyến lại đi vào.” – thật vất vả mới lết tới nơi này, nếu không cẩn thận gặp sinh vật khủng bố, bị giết trở về thành, mà thành trấn gần nhất cũng cách nơi này một ngày lộ trình, Hỉ Ca hoàn toàn không có hứng thú cuộc bộ đến như vậy.

Hai người lồi lều trại ra, đồng thời hạ tuyến, thoát khỏi trò chơi.

Hỉ Ca ngồi dậy, nhìn lên đồng hồ báo thức đặt ở đầu giường, đã muốn 8 giờ tối. Bình thường, lúc này dưới phòng khách phải rất náo nhiệt mới đúng. Thời gian gần đây, mỗi ngày A Thất đều chạy qua nhà cô, Hỉ Ca đã muốn quen với sự có mặt của hắn. Chính là phòng khách hôm nay lại hoàn toàn yên tĩnh. Hỉ Ca lúc này mới nhớ tới, tựa như cả ngày hôm nay cô không thấy Sở Tiểu Ca, kể cả trong trò chơi lẫn ngoài hiện thực.

Hỉ Ca đột nhiên nghĩ tới ông lão kia, nghĩ tới lời uy hiếp của ông ta. Cô cởi mũ giáp, mang dép lê, chạy vội qua phòng Sở Tiểu Ca. Sở Tiểu Ca không ở. Mọi thứ đều ngăn nắp chỉnh tề.

“Tiểu Cửu!!!!!!!!!!!!!!”

“Hi Hi? Làm sao vậy?” – Tiểu Cửu khoác trên mình một chiếc áo sơ mi rộng thùng thình, từ trong phòng tắm bước ra, trên tay cầm một chiếc khăn, đang lau mái tóc ướt sũng.

“Em trai của ta đâu? Hắn đã về chưa?”

“Không phải mỗi sáng hắn đều đi học sao?” – Tiểu Cửu nhún mày, phản ứng của Hỉ Ca quá mức kịch liệt.

“Hôm nay hắn chỉ có một tiết học. Nếu còn bận việc, hắn sẽ gọi điện thoại báo với ta...” – nói một nửa, Hỉ Ca tắt tả chạy về phòng, đem di động mở ra, không có cuộc gọi lỡ nào.

Hỉ Ca bấm nút gọi cả 2 dãy số của Sở Tiểu Ca. Không ngờ cả 2 máy đều tắt. Cô gọi cho papa, bên kia cũng không biết Sở Tiểu Ca đi đâu. Bây giờ, Hỉ Ca cơ bản đã có thể xác định chuyện gì xảy ra.

“Hi Hi, sự tình rất nghiêm trọng sao?” – Tiểu Cửu thấy Hỉ Ca tắt điện thoại xong, sắc mặt liền dị thường khó coi.

Hỉ Ca gật đầu: – “Mấy hôm trước có người ở trong trò chơi uy hiếp ta, lúc ấy ta cũng không nghĩ là thật.” – Hỉ Ca cắn môi, đôi mắt chợt trở nên băng lãnh – “Sở Tiểu Ca sẽ không đồng thời tắt cả 2 máy điện thoại, chỉ sợ đã có người hạ thủ với hắn.”

“Không thể nào. Thất ca ở đây, ai dám động thủ chứ?” – vừa nói xong, Tiểu Cửu đột nhiên ý thức được mình nói hớ, liền che miệng, đáng tiếc đã không kịp.

“Tiểu Cửu, nói cho ta biết. Chuyện này có phải hay không liên quan đến A Thất?” – Hỉ Ca không phải không biết, A Thất là có ý với cô. So với những người nam nhân khác, Hỉ Ca đối với A Thất đúng là nhạy cảm hơn rất nhiều. Có thể bởi vì hắn giống Thất Tử. Cô đôi khi không phân biệt rõ người trước mắt mình là A Thất, vẫn là Thất Tử.

Cô cũng nhận ra, từ lúc biết A Thất đến giờ, chuyện tình xảy ra xung quanh cô càng ngày càng phiền phức. Giống như, có người mượn sát thủ để giết cô, mà không chỉ có một tên sát thủ. Hỉ Ca không rõ, cô đã đắc tội với kẻ điên nào?! Suy nghĩ cẩn thận, với thân phận thần bí của A Thất, chỉ sợ, cô chính là người vô tội bị liên lụy vào.

“Chuyện này... người tự mình đi hỏi Thất ca đi. Có lẽ anh ấy đang ở nhà.” – Tiểu Cửu trầm mặc một lúc lâu, cũng không dám tự tiện cho Hỉ Ca một cái đáp án chính xác.

Hỉ Ca gật đầu, cầm di động, đi ra khỏi nhà.

“Hi Ca?” – A Thất mở cửa, kinh ngạc nhìn sắc mặt khó coi của người đứng bên ngoài – “Làm sao vậy?”

“Em trai của ta mất tích. Người có gì muốn nói với ta không?”

A Thất sững sốt một chút, khóe miệng nổi lên một tia cười khổ: – “Chờ ta trở lại.”

Nửa đêm, Hỉ Ca ngồi trong phòng khách vàng chóa, rất không phù hợp với tính cách của người nào đó, kiên nhẫn chờ. Sau khi Hỉ Ca nói câu kia, A Thất liền vào phòng thay đồ, sau đó ly khai. Hỉ Ca không hiểu, vì sao cô lại nghe lời hắn, ngoan ngoãn ngồi ở đây đợi. Lời nói của hắn, tựa hồ, mang đến cảm giác vững tin, ít nhất, nó khiến Hỉ Ca không suy sụp ngay. Từ đầu tới giờ, Hỉ Ca không nhận được điện thoại uy hiếp nào. Chỉ sợ mưu đồ của đối phương không đơn giản chỉ là bắt cóc tổng tiền. Có lẽ chuyện này đã vọt tới loại trình độ cao hơn nhận thức của cô rồi, cô cần phải làm cái gì đó mới được.

Hỉ Ca cầm lấy điện thoại, bấm số. Chốc lát sau, tiếng nhạc du dương đổi thành âm thanh tao nhã của một nam nhân.

“Sở tiểu thư, có chuyện gì cần giúp đỡ sao?”

“Người phía sau là ai?”

Đối phương trầm mặc một lát, chậm rãi trả lời: – “Thật xin lỗi, quyền hạn của tiểu thư không đủ.”

“Cái gọi là quyền hạn cao nhất lại không đủ để điều tra đối phương sao? Tốt lắm.” – Hỉ Ca cười lạnh, tắt máy. Xem ra, đối thủ của cô đích thật có thực lực, ngay cả nơi cung cấp tin tức của cô cũng bị phong tỏa. Chẳng qua, như vậy liền xong sao?

Hai phút sau, điện thoại trong tay cô rung lên, nhìn dãy số kia, Hỉ Ca nhếch khóe miệng. Dẫu sao vẫn có người có đầu óc. Mở máy, đầu dây bên kia vang lên âm thanh mềm mại của một nữ nhân.

“Sở tiểu thư, thật xin lỗi, lúc này...”

“Không cần giải thích. Ta chỉ muốn biết, người kia là ai.”

“Sở tiểu thư, chuyện này cần thời gian để điều tra, chúng ta...” – giọng nói uyển chuyển.

“Đệ Tứ, người là đệ Tứ đúng không?”

“Hử?! ... à, đúng vậy.”

“Trở về nói cho Đệ Nhất, trong vòng 15 phút, ta phải có được tin tức. Nếu không, ta sẽ đem toàn bộ 13 người trong công ty các người treo lên bảng thưởng. Ta tin tưởng, nhiều kẻ có hứng thú với tính mệnh của các người lắm đó.”

“Cô...” – bên kia gầm lên một tiếng, nhưng rất nhanh liền im bặt.

Nửa phút sau, âm thanh ảo não của một nam nhân truyền tới: – “Sở Hỉ Ca, người lại muốn làm gì?!”

“Vương Dương, ta mới là người phải hỏi, người thật ra muốn làm gì? Qua cầu rút ván sao? Không đúng, phải nói là ta đã không còn giá trị lợi dụng nào.”

Ngay cả Sở lão cha cũng không biết, Hỉ Ca từng tham dự vào công việc gián điệp này nọ. Nhờ thế mà cô biết được rất nhiều chuyện không nên biết. Nhưng từ sau sự kiện kia (thất tình), Hỉ Ca không còn hứng thú muốn điều tra bất luận kẻ nào, không muốn tìm hiểu bất kỳ tổ chức nào. Mọi người đều biết, 7 năm trước, một tổ chức tên Đồng bồng nhiên quật khởi trong ngành gián điệp. Đứng đầu tổ chức này là một nam nhân. Chỉ cần chịu chi tiền, Đồng sẽ bán cho người bất kỳ tin tức nào người muốn biết. Điều mà mọi người không biết là, lão bản của Đồng thật ra có đến 2 người. Mà một người chính là Hỉ Ca.

“Sở Hỉ Ca, người đừng quá đáng.”

Hỉ Ca nhin không được cười lạnh: – “Hừ, được lắm. Đàm phán hủy.”

Con người rồi sẽ thay đổi. Từng là chiến hữu sòng vai tác chiến, rất nhiều năm sau, có thể đã không nhận ra người đó là ai nữa rồi. Hỉ Ca chợt nhớ lại lần đầu tiên cô gặp Vương Dương. Đó là một ngày rét còng, hắn mặc một bộ đồ tồi tàn đang đứng bối đồ trong thùng rác. Năm đó, hắn 16 tuổi, cô 16 tuổi. Khi đó, ánh mắt hắn quả thực rất trong suốt. Chấp nhất của hắn chính là tin tưởng mình sẽ trở thành người đứng đầu. Kết quả đúng như hắn mong đợi. Nhưng... hắn cũng đã thay đổi.

“Đợi đã... nữ nhân kia gọi là Hoa Đán. Là người của Hoa gia. Bên cạnh người có một người gọi là A Thất. Ta không thể điều tra thân phận của hắn, nhưng nữ nhân này chính là vì hắn mới xuống tay với người.”

“Chỉ có nhiều đó?”

“Còn có, sát thủ đến tìm người đều thất thủ quay về, chuyện này có liên quan đến A Thất. Hoa Đán liền chuyển chủ ý sang Sở Tiểu Ca hoặc là cha mẹ người. Bất quá, có lẽ cô không dụ được cha mẹ người nên sẽ xuống tay với Sở Tiểu Ca.”

“Người cũng biết mấy cái thông tin “đoán” này “đoán” nọ chẳng có ích gì chứ?” – mấy cái lông gà lông tở này mà Vương Dương không điều tra ra, hắn đã không thể ngồi ở vị trí kia suốt 7 năm. Nói đi cũng phải nói lại, không ai có nghĩa vụ trợ giúp người khác, cho dù người đó có là chiến hữu từng vào sinh ra tử với người.

“Hi Ca, ta cũng có nỗi khổ riêng.” – thanh âm bên kia thở dài.

Hi Ca không có hứng thú tìm hiểu tâm tình của hắn: – “Tư liệu về Hoa Đán, cho ta.”

“Người không phải đối thủ của cô ta.”

“Phải hay không, còn không đến phiên người nói. Ta nói mới tính.”

“Hi Ca...”

“Người yên tâm, sau chuyện này, ta sẽ không bao giờ quấy rầy người nữa. Chỉ là, ta đã không phân biệt được lời nói khách sáo mà thôi.” – Cô đứng khờ dại, sao lại tin lời Vương Dương đã nói: “Quyền hạn cao nhất của Đồng vĩnh viễn là của người.”

“Hi Ca!!!!!!!”

Hai phút sau, Hi Ca nhận được tin nhắn. Đọc xong, mặt không chút biểu tình, cô chọn xóa bỏ.

Nữ nhân đấu đá nhau, ai sẽ thua, ai sẽ thắng?!

114. Chương 114: Vực Sâu

Sở Tiểu Ca bình an trở về. Là được 2 người lạ mặt vác trở về. Trừ bỏ bị gãy tay, trên người có chút dấu bầm tím thì không bị thương tổn gì nữa.

A Thất không trở về.

Hai người lạ mặt bảo rằng đã được A Thất phân phó đem Sở Tiểu Ca về nhà, không nói gì thêm, liền ly khai. Hi Ca không đợi A Thất. Mà người kia, cứ như vậy biến mất.

“Chị hai...”

Trong phòng ngủ tối đen, chỉ có ánh sáng nhập nhòa từ màn hình chiếu ra, Hi Ca ngồi trước máy tính, hoàn toàn tập trung vào chuyện đang làm. Lúc này cửa bị người mở ra, Sở Tiểu Ca đứng bên ngoài, do dự nhìn cô.

“Có chuyện gì?” – Hi Ca vẫn không rời bàn phím, chỉ quay đầu liếc mắt nhìn rồi lại chú ý lên màn hình.

“Thất ca bảo em đem cái này cho chị.” – Sở Tiểu Ca bước nhanh tới, đặt đồ vật gì đó lên bàn.

Hi Ca có chút sững sờ nhìn 6 khóa bông tai, đủ màu ngọc bích, tỏa ra ánh sáng màu đỏ nhạt. Thở dài. Cô theo bản năng đưa tay sờ vành tai, trên đó đang đeo một khóa ngọc bích màu đỏ. Hắn có ý gì đây?

“Anh ta còn nói gì?” – Hi Ca mơ hồ có thể đoán ra một số việc, nhưng cô không muốn tin. Rốt cuộc thì A Thất từ đâu mà biết cô?

“Thất ca nói... nếu chị muốn biết chuyện gì... có thể đi hỏi Cát Tường...”

Quả nhiên! A Thất... là Thất Tử.

Hai người này luôn làm cho cô hỗn loạn tư tưởng, bây giờ chậm rãi hòa vào thành một người. Hỉ Ca cũng không kinh ngạc, tựa hồ đã biết trước sự việc sẽ phát sinh như vậy. Kỳ thực, cô đã sớm phỏng đoán ra, cái cô cần là một lời khẳng định từ người khác mà thôi. Hẳn vậy mà lại biến mất. Làm cho cô phải đi hỏi Cát Tường sao? Còn hẳn đâu? Vì cái gì hẳn không tự mình đến giải thích?

Ngoài dự kiến, Hỉ Ca không truy vấn Sở Tiểu Ca. Khiến cho Sở Tiểu Ca vốn chuẩn bị tư tưởng bị đay nghiến, một đường hoan hô chạy khỏi phòng ngủ của Hỉ Ca.

Căn phòng khôi phục sự yên tĩnh. Màn hình máy tính cũng rơi vào yên tĩnh. Trên màn hình đang chạy chương trình screensaver, trên đó là khuôn mặt với nụ cười giống như ánh mặt trời chiếu rọi ngày đông giá rét, là nụ cười có thể khiến người ta quên đi phiền não.

A Thất, nam, sát thủ.

Lãng phí mất 3 ngày, kết quả điều tra chỉ có bấy nhiêu. Hỉ Ca thật không biết phải dùng biểu tình gì để đối mặt với chính mình đây. Hay là nói, kỳ thật, con người của A Thất cũng giống như phần tư liệu này, hoàn toàn đơn giản?!

Trở lại trò chơi, Hỉ Ca cố gắng nói với chính mình. Tất cả đều là ảo. Chưa từng phát sinh chuyện gì. Nhưng nhìn vào danh sách bạn tốt, cái tên kia đã 3 ngày không online.

Ngồi ở lối vào di tích, Hỉ Ca nhìn ra bên ngoài, bầu trời sa mạc chỉ có một màu vàng mênh mông của cát. Khuôn mặt tươi cười lúc ẩn lúc hiện trong tâm tưởng. Hỉ Ca vốn cho rằng, tình cảm của cô giành cho Thất Tử không hề mãnh liệt. Ít nhất, trước khi xảy ra vụ chạm trán với Hoa Mỹ Nhân, cô vẫn nghĩ như vậy.

Buổi tối ngày ấy, hẳn thổ lộ, nói thích cô, nhưng lại không đưa ra bất kỳ lời giải thích nào cả. Cô giận, nhưng đồng thời cũng không thể nào quên cảm giác tim đập nhanh trong lồng ngực. Cô cùng Thất Tử, cho tới bây giờ đều không xảy ra chuyện gì oanh oanh liệt liệt, luôn bình thản mà trôi qua từng ngày. Hỉ Ca đã nghĩ, nếu có một ngày bọn họ xa nhau, cô sẽ không thấy khó chịu. Dù sao, họ còn chưa phát sinh qua chuyện gì.

Sự thật chứng minh, cô sai lầm rồi.

Người kia đột nhiên không thấy. Tâm không đau. Chỉ là, có cái gì đó, cũng đã theo ai kia biến mất không trở lại. Có một câu, Sở Tiểu Ca không nói nhưng mừng tượng Hỉ Ca có thể đoán được. Đại khái, người kia sẽ không trở lại. Cô điều tra qua Hoa gia. Rốt cuộc đã hiểu vì sao Vương Dương lại không chịu hé lộ tin tức cho cô. Gia tộc kia... đúng là khổng lồ. Cô không thể dao động. A Thất cũng không thể.

Hỉ Ca đứng dậy, vỗ vỗ bụi đất, xoay người rời đi. Hỉ Ca không đi tìm Cát Tường. Nguyên nhân hay kết quả, cô đều không muốn biết. Chẳng phải thời gian vẫn trôi, người ta vẫn phải sống hay sao. Mất hay được, tìm hiểu phỏng có ích gì. Cứ coi như, bọn họ bỏ lỡ nhau vậy thôi.

A Thất biến mất 2 tháng. Căn nhà cách vách đổi chủ. Cuộc sống của Hỉ Ca trở lại nhịp độ bình thường. Mỗi ngày ngồi ngốc ở trong nhà chơi game, ngẫu nhiên có thể cùng Tiểu Cửu đi bar uống rượu. Điều duy nhất không giống với ngày xưa chính là quan hệ giữa Sở Tiểu Ca và Niếp Lăng, bỗng nhiên biến tốt một cách khác thường. Lúc bắt đầu, Niếp Lăng chỉ cách 2 tuần mới đến nhà Hỉ Ca, rồi thuận tiện mời cô đi ăn cơm, đi xem phim, hoặc đi dạo phố gì đó. Sau đó, Niếp Lăng gọi điện thường xuyên hơn, chính là trước khi anh ta kịp ngỏ lời gì đó, Hỉ Ca đã chặn họng, không cho anh cơ hội để nói.

Tiểu Cửu bảo, con người của Niếp Lăng không tệ, rất thích hợp để làm bạn trai. Hỉ Ca không rõ, vì sao Tiểu Cửu lại nói tốt cho anh ta. Niếp Lăng có thể là người trong mộng của đại bộ phận thiếu nữ. Nhưng không phải của Hỉ Ca, cô – không hề động tâm.

Thời gian hai tháng đủ khiến trò chơi phát sinh nhiều chuyện động trời.

Cực Bắc Băng Nguyên, đại công hội lớn nhất là Thương Lan, lấy tư thế cường hãn xâm chiếm toàn bộ đại lục, san bằng tất cả chương ngại, trở thành công hội đứng đầu Thịnh Thế.

Tây Vực Sa Hải, không biết vì lý do gì bang chủ Hoa Mỹ Nhân đột nhiên không thấy log in, khiến cho Mỹ Nhân Bang, dưới sự công kích của Kinh Lôi Hội, trực tiếp rơi khỏi hàng ngũ nhất lưu, lưu đầy xuống hàng

tam lưu.

Nam Uyên Đại Lục, Long Tộc cùng Khổ Độ trải qua 5 lần đại quy mô chiến tranh. Điều khiến người ta bất khả tư nghị chính là Long Tộc vậy mà không biến mất, vẫn hiên ngang đứng vững. Khi Thiên Nhân tiến hành đánh giá bằng tổng lực top ten (mười công hội đứng đầu), Long Tộc thế nhưng xếp thứ 7.

Đông Châu Xích Hỏa, trừ bỏ Đoạn Lang Minh, bỗng nhiên xuất hiện thêm một công hội khác gọi là Vực Sâu. Bang chủ – Phần Thiên. Phó bang – Hỉ Ca. Thành viên cũ của Thiên Nhân là Cuồng Vũ cũng góp mặt. Vực Sâu dùng một tháng thời gian quật khởi như vũ bão, làm cho tất cả người chơi đều ngả ngửa. Đoạn Lang Minh không thể ngăn cản bước tiến của Vực Sâu, chỉ có thể trở mắt nhìn Vực Sâu trở thành một phương thế lực ở Đông Châu Xích Hỏa.

Nam Uyên đại lục có rất nhiều kỷ niệm. Hỉ Ca cuối cùng lựa chọn không trở về. Cô một đường phiêu bạt, sau đó ở Đông Châu Xích Hỏa gặp được Phần Thiên.

Chuyện đời khó ngờ, cũng rất buồn cười. Phần Thiên ở trong trò chơi, lần đầu tiên thất bại, không phải thua vì sự mạnh mẽ của Khổ Độ, mà là thua vì sự lật lọng của Long Tộc. Sau khi thành công chế ngự Khổ Độ, sự liên hợp giữa Phần Thiên và Long Tộc cũng chấm dứt. Long Tộc ngay lập tức đá Phần Thiên ra ngoài. Đối với hành vi bán đứng bằng hữu như thế này, Phần Thiên là lần đầu tiên trải nghiệm, cho nên đến giờ cô ta vẫn giận điên lên. Chẳng qua Long Tộc còn chưa hiểu rõ thực lực của Phần Thiên. Sau khi bị đá ra, Phần Thiên bị Chư Cát Hầu đuổi giết, chết 2 lần. Chư Cát Hầu hận nhất là Phần Thiên nhưng cũng không có khả năng tẩy bạch cô ta. Cuối cùng, Phần Thiên mang theo thủ hạ chạy qua Đông Châu.

Kết quả, gặp được Hỉ Ca.

Hai tháng thời gian, đại bộ phận người chơi đã lên đến 60 cấp. Hỉ Ca hiện tại 65 cấp. Sau khi bước qua ngưỡng 60, nhu cầu vũ khí của người chơi tựa hồ càng tăng mạnh. Cửa hàng vũ khí của Hỉ Ca ở Nam Uyên đại lục trở thành cửa hàng có mức thu nhập cao nhất trong trò chơi. Đại bộ phận người chơi hiện tại đã mặc áo kim bộ trang. Truyền kỳ trang bị và sử thi trang bị chỉ có một vài người có được mà thôi.

Trên người Hỉ Ca, đáng tiền nhất có lẽ là cây gậy đen thui kia. Cô thật không ngờ, nhiệm vụ Thất lạc quyền trượng khi hoàn thành 50%, pháp trượng của cô liền thăng cấp, từ bạch bản trực tiếp biến thành truyền kỳ vũ khí.

Trừ bỏ cây pháp trượng đó, trên người Hỉ Ca vẫn như trước chỉ mặc bộ trang 38 cấp. Tuy cấp bậc có chút thấp nhưng rất cuộc nó vẫn là đồ quý hiếm. Riêng thuộc tính thứ 3 của bộ trang là kỳ lân băng thuần cũng đủ khiến người khác thèm thuồng a.

“Phó bang? phó bang?”

“Hả?!” – Hỉ Ca ngồi trong đại sảnh công hội. Bọn họ đang tiến hành một buổi hội nghị, bất quá lực chú ý của cô không hề đặt tại đây. Nguyên nhân khiến cô chán ghét vị trí lãnh đạo chính là chuyện này, phải phụ trách quá nhiều người. Nếu không phải ngày ấy nhất thời không muốn ly khai trò chơi, cô như thế nào lại rơi vào bước đường này chứ. Nhìn những ánh mắt vô tội của các đường chủ ngồi trước mặt, Hỉ Ca thở dài.

Tên hỗn đản Phần Thiên, không biết cùng Phi Khuynh Thành đi làm nhiệm vụ ở chỗ khỉ ho cò gáy nào nữa, ngay cả thông tấn khí cũng tắt. Cái người lười chầy thây, là Hỉ Ca, không thể không đưa đầu ra, tạm thời phụ trách công việc trong bang. Cũng may, 10 đường chủ bình thường đều tự mình phụ trách một mảng công việc, chỉ cần Hỉ Ca mở miệng à ừ hai tiếng là được. Mấu chốt là...

“Phó bang, chúng ta đem Đoạn Lang Minh tiêu diệt đi. Đám hỗn đản kia quá đáng lắm. Bọn em đi xoát quái bị bọn hần diệt đội mấy lần đó.”

“Đúng vậy, đúng vậy, phó bang. Nghe đồn Đoạn Lang Minh thừa dịp bang chủ không ở, đang chuẩn bị đem người qua đánh tổng đàn của chúng ta đó.”

“Phó bang, chúng ta tuyên chiến đi

~”

Hỉ Ca chống cằm, lẳng lặng nghe mọi người rôm rả thảo luận, cái gì mà Đoạn Lang Minh có bao nhiêu quá phận. Từ lúc Phần Thiên biến mất, hội nghị kiểu này không biết đã diễn ra bao nhiêu lần rồi. Lúc đầu, Hỉ

Ca còn không để ý. Nhưng không tới vài ngày sau, toàn bang đều ở trạng thái cao hứng thảo luận về chiến tranh. Cô có giống kẻ ngốc không? Đem 2 vạn người đi đánh 5 vạn người? Thực cho rằng Vực Sâu là vô địch hả? Hơn nữa, cô cũng bận rộn lắm nha, như thế nào mọi người cứ tìm cô là sao.

“Ta muốn biết, trong mọi người, ai tận mắt nhìn thấy Đoạn Lang Minh đem người đi giết thành viên của chúng ta?” – Hỉ Ca gõ tay xuống bàn, tạm thời làm cho mọi người im lặng.

Mọi người quay đầu, ta nhìn người, người nhìn ta, có chút sững sờ.

“Ai thấy? Nói đi.”

“Bọn em... chính là nghe thủ hạ nói.” – một đường chủ mở miệng.

“Em cũng vậy...”

“Đi điều tra rõ ràng, là ai rải tin đồn. Trước khi điều tra ra chuyện này, đừng đến làm phiền ta. Đồng dạng chuyện tình, không cho phép tái phạm, mọi người hiểu được rồi chứ?”

Sau khi các đường chủ rời đi, Cô Tửu xà xuống ngồi bên cạnh Hỉ Ca.

“Sánh Cùng Phong Nguyệt cứ tìm người gây phiền toái, mà người lại trốn tránh hoài hả?”

“Bằng không, thừa dịp Sói Xám Ăn Cừu không ở đây, người và ta tẩy bạch cô ấy, hử?” – Hỉ Ca nhướn mày, tà ác đề nghị.

“... E hèm... trước hết phát cho ta tiền lương tháng này đi đã rồi nói sau.” – Cô Tửu xòe tay.

Hỉ Ca ném qua một ngân tệ: – “Cầm trước đi.”

115. Chương 115: Đấu Giá Truyền Kỳ Vũ Khí

Vực Sâu ở Đông Châu Xích Hỏa bành trướng rầm rộ, trừ bỏ Đoạn Lang Minh thì người bất mãn nhất chính là Sánh Cùng Phong Nguyệt. Từ lúc Niếp Lăng chính thức tuyên bố hân thích Hỉ Ca, cơ bản mỗi ngày Sánh Cùng Phong Nguyệt sẽ kiểm chuyện gây hấn với Hỉ Ca, như nước với lửa vậy.

Hỉ Ca mặc kệ, chẳng tỏ thái độ gì. Cũng may, Niếp Lăng luôn ở giữa điều (hòa) giải (quyết) mọi rắc rối. Có điều, mấy hôm nay tựa hồ Niếp Lăng bận việc đi đâu đó. Không có mặt hân, Sánh Cùng Phong Nguyệt thiếu điều chỉ còn chưa cầm đao lao vào tổng đàn công hội Vực Sâu để chém cho Hỉ Ca hai nhát mà thôi.

“Người thực sự để mặc cô ta ở sau lưng người chém giết hả?” – Cô Tửu vừa nói chuyện vừa lục lợi ba lô, sau đó ném qua cho Hỉ Ca một cái bình ngọc – “Sản phẩm mới nhất. Giảm 100% lực phòng ngự, liên tục 3 giây.”

Hỉ Ca ngả người tựa vào lưng ghế, híp mắt quơ quơ bình được trong tay: – “Cô ta không có nhiều thời gian để quậy phá đâu. Sói Xám Ăn Cừu rất nhanh sẽ trở lại.”

Hỉ Ca mới lười để ý đến chuyện bị chó điên đuổi theo cắn nha.

“Cho nên?” – Cô Tửu không hiểu.

“Cho nên, người bế quan 2 ngày để luyện được, rất nhanh sẽ có chỗ hữu dụng.” – Hỉ Ca nhếch mép cười, thuận tay bỏ bình được vào ba lô.

Không chỉ Cô Tửu cảm thấy phiền, mà Hỉ Ca cũng bắt đầu thấy phiền rồi. Sánh Cùng Phong Nguyệt quậy đến mức đã ảnh hưởng đến đại đa số ngoạn gia của Vực Sâu. Mặc dù Hỉ Ca không có lòng dạ nhúng tay vào chuyện huấn luyện đội tinh anh, nhưng vô luận làm sao cô cũng là phó bang chủ, tâm lý muốn bảo hộ bang phái của mình là phải có.

“Chỉ cần người muốn làm là được. Đi thôi, đi Thiên hỏa bình nguyên giúp ta hái thảo dược.” – Cô Tửu không hỏi thêm gì nữa, mạnh tay lôi kéo Hỉ Ca rời khỏi tổng đàn.

Hai người vừa ra khỏi cửa, một thích khách đứng ở bên ngoài cũng nhanh chóng tiến vào trạng thái ẩn thân, xa xa đi theo đuôi hai người.

Tổng đàn bang hội của Vực Sâu ở vị trí không mấy tốt. Bởi vì lúc bọn họ kiến hội, không ai trong đám cao tầng có giá trị tôn kính ở Xích Hỏa Thành cả. Thế nên, sau khi kiến hội thành công, hệ thống phân bố bọn họ đến một nơi cực kỳ xa xôi hẻo lánh. Ở xa chủ thành cũng có điểm lợi, đó là thành viên bang hội dễ bước chân ra khỏi cửa sẽ gặp ngay quái vật... vĩnh viễn không cần lo lắng đến tình trạng tìm không ra địa phương xoát quái.

Tổng đàn cách Thiên Hỏa bình nguyên không xa cho lắm. Dọc theo đường đi có rất nhiều thảo dược. Phàm là nơi Cô Tửu đặt chân qua, cơ bản không chừa lại một cọng cỏ nào luôn.

Ở Thiên Hỏa bình nguyên không còn nhiều ngoạn gia tụ tập như trước. Hỉ Ca cùng Cô Tửu ăn Tị hỏa đan, sau đó tiến vào bình nguyên. Thích khách vẫn đi sau lưng họ thì ngừng lại bên bờ rừng. Bước vào Thiên hỏa bình nguyên sẽ trúng phải trạng thái giảm máu liên tục, nghĩa là thích khách không thể duy trì kỹ năng ẩn thân. Thích khách nghĩ nghĩ liền xoay người rời đi.

Cô Tửu vào đến bên trong liền trực tiếp bỏ rơi Hỉ Ca, lặn xăn chạy đi hái hoa hái lá của hắn. Hỉ Ca bắt đầu đi liếc mắt nhìn hắn một cái rồi cũng tìm địa phương tốt tốt, triệu hồi tiểu nữ vương, bắt đầu xoát quái.

Hiện tại, xác suất triệu hồi nữ vương là 50% thành công. Chuyện này ngón của Hỉ Ca hết 2 tháng thời gian. Chính là tiểu nữ vương vẫn không có dấu hiệu lớn lên. Tiểu nữ vương đã ăn hết một vạn kim tệ tiền mua hắc trân châu của Hỉ Ca, nhưng vẫn không thấy có dấu hiệu biến hình. Hỉ Ca quá chán nản, không còn đặt hy vọng nữa, chỉ cần tiểu nữ vương có thể dẫn quái là tốt lắm rồi.

Ở Thiên Hỏa bình nguyên, quái trên 60 cấp là loại chủ động công kích. Tiểu nữ vương đi ra ngoài một vòng có thể dẫn về 10 con quái điều. Hỉ Ca đứng tại chỗ, nhìn đám quái tiến vào phạm vi công kích liền bắt đầu phóng băng vũ. Sau một trận mưa băng, toàn bộ quái điều đều nằm la liệt cách cô 6 thước.

Một lát sau, xung quanh Hỉ Ca toàn là xác điều. Tiểu nữ vương ăn 2 lần trân châu bổ sung thể lực, cuối cùng trực tiếp bãi công, chui vào không gian sủng vật trốn mất. Hỉ Ca mở ra nhìn, thấy tiểu nữ vương đã biến trở về tiểu giọt nước, chỉ còn cách ngửa mặt lên trời thở dài. Người khác dưỡng sủng vật, cô chính là số khổ nha, dưỡng ra tiểu đại gia. Mỗi ngày làm việc không tới 3 giờ, liền yêu cầu 2 bữa cơm. Đúng là mệnh bạc mà~~

Sau cấp 60, mỗi lần thăng cấp cần rất nhiều điểm kinh nghiệm. Mặc dù Hỉ Ca đã muốn vượt cấp xoát quái nhưng để lên đến cấp 66 chắc còn cần một khoảng thời gian nữa. Tiểu nữ vương không dẫn quái, Hỉ Ca cũng không muốn tiếp tục. Cô nhàm chán mở BXH cấp bậc ra nhìn nhìn. Sở Tiểu Ca vậy mà xếp hạng 3, không biết nó làm thế nào thăng cấp nhanh như vậy nữa, đã lên đến 70 cấp rồi. Hỉ Ca đang lơ đãng tìm xem cấp bậc của Thất Tử thì nghe tiếng của Cô Tửu trên kênh đội ngũ.

“Hỉ Ca, ngươi ở đâu?”

“Chỗ hỏa điều, ngươi xong rồi?” – Hỉ Ca ngẩng đầu, vẫn còn sớm chán. Bình thường Cô Tửu hái thảo dược không hái đến lúc u linh quái xuất hiện liền không chịu về, hôm nay thế nào lại biến tính rồi?

“Không phải. Có phiền toái. Ta vừa giết 2 người. Đoán chừng ngươi rất nhanh cũng gặp.” – Cô Tửu nhàn nhả nói.

Lời phía sau Hỉ Ca còn chưa kịp nghe, bởi vì người đến gây phiền toái đã xuất hiện rồi.

Đột nhiên cảm thấy toàn thân phát lạnh, Hỉ Ca liền nghiêng người né tránh. Sau đó quăng ra một cái băng vũ trên phạm vi rộng. Những mũi tên băng giáng xuống tên thích khách. Một đám con số màu đỏ nhấp nháy bay lên -5403 -4574 – 4824

Hiện tại, một kiếm khách bình thường có khoảng 4 vạn điểm huyết lượng. Mặc dù lực công kích của Hỉ Ca rất cao nhưng chỉ có thể miễn cưỡng phá đi giáp phòng ngự của kiếm khách mà thôi. Hơn nữa, kiếm khách đã ở sát ngay bên. Giả sử chỉ có một người, Hỉ Ca còn miễn cưỡng đối phó nổi. Nhưng phía sau tên này còn có một tên được sư. Thật là khi dễ người quá đáng.

Bằng thuẫn cấp 5 của Hỉ Ca bị kiếm khách đánh nát, sau đó vấy một chiêu, cô liền mất hơn phân nửa máu. Còn chưa kịp hồi huyết, trên cổ chợt lạnh. Quanh năm đánh rần rột cuộc bị rần rần cản trở. Sống lại trong tổng đàn bang hội, Hỉ Ca còn chưa ngăn người được bao lâu đã thấy Cô Tửu cũng xuất hiện.

“Người cũng bị người đuổi về à?”

“Hừ... thực ti bỉ, cư nhiên còn có mai phục.”

“Người bạo rút cái gì sao?” – Hỉ Ca nhìn vẻ mặt xanh mét của Cô Tửu, phỏng chừng hắc đã bị chiêu cổ hơi kỹ. Hơn nữa, nếu không phải bị bạo rút đồ vật gì đó rất tốt thì hắc cũng sẽ không có vẻ mặt này.

“Luyện được đỉnh (lò). Đó chính là ám kim đỉnh aaaaaa!!!!” – Cô Tửu nghiêng răng nói.

Mặc dù đám ngoạ gia có tiền không thiếu trong trò chơi, nhưng người có đủ tiền để chơi hàng độc thì không nhiều. Nhất là những ngoạ gia lựa chọn chức nghiệp cuộc sống lại càng ít. Cô Tửu mua cái ám kim đỉnh đó tốn hơn 5 vạn kim tệ, hơn nữa còn khảm rất nhiều cực phẩm bảo thạch. Hắc không phải tiếc tiền. Mấu chốt là, thị trường hiện giờ tìm không ra được đỉnh nào tốt hơn cái đó của hắc. Không còn ám kim đỉnh, đường đi tới tông sư chế được sư của hắc sẽ bị chậm lại.

“Xem ra lần này ta phải cùng Sánh Cùng Phong Nguyệt hảo hảo nói chuyện mới được.”

Mất 5 ngày mới lên tới cấp 65, bị giết một cái, rớt xuống 64 cấp. Biểu tình trên mặt Hỉ Ca vẫn thực bình tĩnh nhưng ánh mắt đã muốn nổi bão. Cô là nể mặt mũi Niếp Lăng cho nên vẫn thường ngó lơ, xem như không thấy mấy chuyện phát sinh. Không lẽ người khác nghĩ rằng cô nương nhện là dễ bị hiếp đáp sao?!

“Người một mình đi?” – Cô Tửu đuổi theo sau lưng Hỉ Ca.

“Người cho rằng ta là tên gốc hủ?” – Hỉ Ca trợn mắt đáp. Sau đó hướng vào truyền tống trận, đồng thời mở ra thông tấn khí.

Hai giờ sau, Hỉ Ca ngồi ở sàn đấu giá của Xích Hỏa Thành, Cô Tửu và Cuồng Vũ ngồi hai bên.

“Người xác định muốn làm như vậy hử?” – Cuồng Vũ đưa đầu ra khỏi lan can của bao gian (phòng được bao trọn), rướn cổ nhìn xuống tầng dưới đầy người náo nhiệt.

Sau khi sàn đấu giá thăng cấp, nơi này càng lúc càng giống sàn đấu giá của đời thực. Giữa giờ nghỉ giải lao còn có ca vũ giúp vui. Bất quá mục đích của Hỉ Ca không phải đến xem vũ nữ nhảy múa. Cô đến, mục đích là để bán đấu giá một vật.

Hỉ Ca không biết địa vị ở sàn đấu giá được phân chia thế nào. Cô chỉ biết sau lần quảng chủy thủ lên sàn đấu giá, cô liền được hưởng nguyên một bao gian. Đương nhiên chủy thủ bán lần đó giúp cô kiếm lời hơn 7 vạn kim tệ. Sàn đấu giá ăn 5% chiết khấu trên mỗi giao dịch, nên lần đó cũng kiếm được kha khá. Một lần giao dịch đó không đủ để Hỉ Ca có trọn một bao gian này. Hỉ Ca nghĩ, hắc là do sự nhìn xa trông rộng của một thương nhân, chủ nhà đấu giá có thể nhìn ra tiềm năng từ Hỉ Ca.

Giống như lần này, Hỉ Ca trở lại, liền quảng lên đơn thủ cự kiếm cấp bậc truyền kỳ. Còn chưa biết thanh cự kiếm này có thể bán ra với giá bao nhiêu tiền, riêng chuyện sàn đấu giá của họ có thể trưng ra truyền kỳ vũ khí đã đủ giúp họ nổi danh khắp tứ đại lục rồi. Bởi vì chưa có sàn đấu giá nào trên tứ đại lục trưng ra truyền kỳ vũ khí hết. Do yếu tố thời gian, chuyện xảy ra quá gấp, nên người mua lần này phần lớn là ngoạ gia đến từ Đông Châu Xích Hỏa. Cho dù vậy, hiện tại dưới lầu cũng đã chật ních người. Thế mà bên ngoài vẫn còn người đang chen chân muốn vào.

Là kiếm khách đứng hàng thứ hai của Đông Châu Xích Hỏa, Sánh Cùng Phong Nguyệt chắc chắn sẽ không bỏ qua kỳ đấu giá này. Truyền kỳ vũ khí, trừ bỏ cửa hàng vũ khí ở Nam Uyên đại lục đang trưng bày một thanh, căn bản đến giờ cũng chưa có ai thấy cái thứ hai xuất hiện. Là lão bản thần bí của cửa hàng vũ khí ở Nam Uyên, Hỉ Ca cảm thấy, kỳ thực muốn thăng đến cấp tông sư thợ rèn cũng không phải quá khó khăn như tưởng tượng.

Nửa tháng trước, Thứ tổ đội tiến vào bản đồ 80 cấp, đem Long Vương giết chết liền lấy đến bản vẽ truyền kỳ cự kiếm. Đó là bản vẽ tàn phiến, xác suất thành công chỉ có 5%, nhưng việc ấy làm sao có thể làm khó Hỉ Ca đây. Sau khi giao cho Mặc Phi 2 thanh truyền kỳ cự kiếm, mà theo hắc nói thì một thanh dùng để chém người, còn một thanh dùng để chém quái, Hỉ Ca liền được trả công bằng bản vẽ đó luôn. Vốn thanh

kiếm này cũng chuẩn bị đem đến sàn đấu giá. Sẵn tiện bị người ta xử một lần, Hỉ Ca liền nhân cơ hội tính kế một chút.

Buổi đấu giá rất cuộc bắt đầu. Để kết hợp với thanh cự kiếm, chủ nhân sàn đấu giá cố gắng xuất ra không ít thứ tốt cho xôm tụ. Nhưng nhìn chung không có gì so sánh được với truyền kỳ vũ khí. Một giờ sau, thanh cự kiếm màu đen kia cuối cùng xuất hiện trước mắt mọi người.

Giá khởi điểm, 10 vạn kim tệ.

“15 vạn.” – Sánh Cùng Phong Nguyệt còn chưa đợi người chủ trì giới thiệu hết thuộc tính cơ bản của thanh kiếm đã mở miệng nâng giá. Hơn nữa còn trực tiếp tăng thêm 5 vạn kim. Mặc dù đại gia trong trò chơi rất nhiều, nhưng nghe cô ta kêu giá, nhất thời không một ai dám mở miệng. Cũng không phải vì giá tiền, mà còn bởi vì tên tuổi của cô ta.

Không giống với Niếp Lăng, ở Đông Châu này, Sánh Cùng Phong Nguyệt rất có tiếng tăm. Có thể gọi là thần tượng của đa số ngoạn gia, cho nên mọi người sẽ nguyện ý cho cô ta chút mặt mũi.

“20 vạn.” – đúng 30 giây sau, Cuồng Vũ từ trong bao gian nói vọng ra.

116. Chương 116: Mua Bán Cũng Cần Mánh Mung

Hỉ Ca cùng Cô Tửu ngồi trên ghế sofa bên trong bao gian, khoái chí nghe âm thanh dưới lầu nâng giá. Giá tiền của thanh cự kiếm đã bay vọt lên 25 vạn. Nói thật, một kiện truyền kỳ trang bị có thể bán với giá 10 vạn kim tệ là cao lắm rồi. Bởi vì truyền kỳ vũ khí chưa từng xuất hiện ở sàn đấu giá, nhưng dựa theo thị trường mà phỏng đoán, giá 20 vạn đã là ngưỡng giới hạn. 25 vạn, cái này thì hơi khoa trương à. Quan trọng là, giá tiền này do chính Cuồng Vũ nâng lên. Lúc Cuồng Vũ trực tiếp hét lên 25 vạn, Cô Tửu ngồi ở một bên có điểm hơi run run, không phải là Cuồng Vũ muốn lấy tiền của Hỉ Ca để mua vũ khí của Hỉ Ca luôn đó chứ?!

Ban đầu còn có vài người hòa vào tăng giá theo, nhưng đều bị dọa sợ, chỉ còn lại Sánh Cùng Phong Nguyệt quyết theo sát nút. Hiện tại, có thể nói là cuộc chiến 1 đấu 1.

“Ta nói, người nắm chắc không đó?” – Cô Tửu đưa đầu nhìn xuống dưới lầu. Xung quanh Sánh Cùng Phong Nguyệt tựa hồ nổi lên một trận xào xáo. Tựa hồ cô ta không có nhiều tiền trong người để mà xuất ra một lần như vậy.

Cho dù lấy tiền của mình mua đồ của mình, nhưng bọn họ cũng phải nghĩ tới phí tổn phải trả cho nhà đấu giá chứ?! Mặc dù nhờ thanh vũ khí này mà Hỉ Ca trở thành hội viên cao cấp nhất của nhà đấu giá, được hưởng thụ đãi ngộ 3% phí thủ tục, nhưng đó cũng là tiền a

“Không sao. Lão nương hôm nay nhất định khiến cho cô ta đem toàn bộ tiền đều ới ra. Cô ta không phải thích khoa trương lắm sao?!” – Cuồng Vũ trừng mắt hung tợn nhìn xuống dưới lầu.

“Cô ta hình như không có ý muốn tiếp tục nâng giá nữa kia...” – Cô Tửu ngồi xuống, thò tay bốc bình hầu nhân tửu nhấp một ngụm, sau đó khà một tiếng sáng khoái. Hầu nhân tửu này là hàng cực kỳ hiếm. Bình thường chỉ có hầu vương 70 cấp mới có thể bạo ra. Cho nên hầu nhân tửu trên thị trường có giá cực cao. Cũng không biết chủ nhân nhà đấu giá này tìm được ở đâu đến?!

“Cô ta sẽ theo.” – Cuồng Vũ ngồi xuống, khóe môi nhếch lên, âm trầm cười – “Hỉ Ca, người không lo lắng sao?”

“Lo lắng cái gì mới được?! Lo Đoạn Lang không đuổi kịp đến sao?” – ở Đông Châu Xích Hỏa này, trừ bỏ Sánh Cùng Phong Nguyệt, còn có một kiếm khách lợi hại không kém. Mặc dù không muốn thừa nhận nhưng Hỉ Ca cũng phải công nhận là Đoạn Lang rất mạnh. Cho nên sự kiện đình đám cỡ này mà hấn lại không xuất hiện được sao?

Quả nhiên, ngay lúc người chủ trì gõ búa xác nhận lần thứ nhất, Đoạn Lang rút cuộc xuất hiện, đồng thời nâng giá lên 26 vạn.

Sự xuất hiện của Đoạn Lang nhắc lên một trận cuồng phong. Vốn dĩ đã muốn buông tay, Sánh Cùng Phong Nguyệt lại lần nữa nâng giá lên 28 vạn. Đoạn Lang và Sánh Cùng Phong Nguyệt cũng không tính là có thâm cừu đại hận gì, mâu thuẫn nho nhỏ thì đương nhiên có. Về phần mâu thuẫn nho nhỏ này từ đâu mà ra... thật là có chút ảo diệu, cho nên mọi người đều bảo trì trầm mặc, không ai muốn nhắc tới.

“29 vạn.” – Đoạn Lang dẫn theo một đám người ngồi cách đó không xa. Chỉ cần Sánh Cùng Khôn Nguyệt nâng giá, hắn liền nâng theo.

Hai người hô một đường lên đến 32 vạn.

Đoạn Lang không phải muốn mua thanh vũ khí này, hắn chỉ muốn giúp chủ nhân giấu mặt của thanh kiếm một phen, sẵn tiện móc giò lái Sánh Cùng Phong Nguyệt mà thôi. Cho nên Đoạn Lang sau đó không nâng giá nữa mà ngồi một bên cười cười. Thẳng đến lúc người chủ trì gõ đủ 3 búa, Sánh Cùng Phong Nguyệt cũng chưa phản ứng lại.

“Chúc mừng ngoạn gia Sánh Cùng Phong Nguyệt lấy 32 vạn mua được truyền kỳ vũ khí Tàn hoàng kiếm.”

Lời nói rơi vào tai Sánh Cùng Phong Nguyệt, cô ta theo bản năng quay đầu nhìn Đoạn Lang nhưng hắn đã phát phát tay, dẫn người tiêu sái rời đi. Trước khi đi, Đoạn Lang còn mỉm cười thật tươi. Vì cái gì hắn lại lộ ra biểu tình này? Hắn bại bởi mình, hắn nên phần nộ mới đúng, dựa theo tính cách của hắn thì phải như vậy... Sánh Cùng Phong Nguyệt ngơ ngẩn nghĩ.

“Đoạn Lang hợp tác với người?” – Cô Tửu la lên.

Cuồng Vũ lau mũi, nháy mắt: – “Chỉ cần liên quan đến lợi ích thì trên đời này không có địch nhân vĩnh viễn.”

“Hỉ Ca, người đã sớm biết?” – Cô Tửu bị cái nháy mắt của Cuồng Vũ dọa cho sợ mất mật, lui lại vài bước, quay đầu nhìn Hỉ Ca.

“Ồ... ta đáp ứng bán cho hắn một thanh cự kiếm với giá 10 vạn kim. Nguyên liệu do hắn cấp.” – Hỉ Ca chậm rì rì mở miệng trả lời.

“Người cần nguyên liệu gì?” – Cô Tửu mới không tin Hỉ Ca có thể dễ dàng đàm phán như vậy. Nhìn ngoài mặt thì cô bình đạm vậy đó, trên thực tế, ai biết cô tính kế thế nào ở sau lưng người ta đâu?! Giống như cái người ngu ngốc ở dưới lầu kia kia, ta nói, rảnh rồi không có chuyện gì làm hay sao mà lại đi đấu tay đôi với Hỉ Ca. Lần này thì hay rồi, bốc hơi luôn 32 vạn kim. Hỉ Ca tạo ra một phen cự kiếm đó, chi phí tuyệt đối không quá 5 ngàn kim. Những người biết nội tình như hắn, sẽ đồng tình cho nỗi đau của Sánh Cùng Phong Nguyệt.

“Ồ... cần một viên hỏa thạch, 8 mỏ vàng, quặng sinh cấp 9, lưu li thạch... hình như còn có 10 khóa thiên đường thủy tinh ~” – Hỉ Ca nháy mắt trả lời Cô Tửu.

“Ta khát! Đó là tài liệu để đúc tàn hoàng kiếm sao?”

Đám nguyên liệu đó xem xét cũng có giá hơn 7 vạn kim tệ. Thiên đường thủy tinh là tài liệu rèn vũ khí cấp sử thi hoặc là cấp thần khí gì đó. Loại thủy tinh này sản lượng cực kỳ thưa thớt. Mặc dù thợ rèn có bản ghi chép các loại nguyên liệu cần dùng để nâng cấp, nhưng nếu cấp bậc không đủ hoặc là chưa đạt tới yêu cầu thì tài liệu đó sẽ không hiện ra trên bản ghi chép.

Thiên đường thủy tinh, chỉ có tông sư thợ rèn mới có thể nhìn thấy.

Hỉ Ca nhún vai. Cô chính là vô sản có được không. Thiên đường thủy tinh cái loại đồ vật nghịch thiên này, cô chỉ nghe nói tới lúc ở thời kỳ beta mà thôi. Nó thuộc vào thông tin bí mật của đám cao tầng ngoạn gia. Không ai chịu tiết lộ ra ngoài. Cho nên Hỉ Ca cũng không lo lắng có người nói cho Đoạn Lang biết. Huống hồ, Đoạn Lang biết cô chơi hắn thì thế nào. Hiện tại, thực lực của Vực Sâu có lẽ còn chưa đối phó nổi Đoạn Lang Minh, nhưng 1 tháng sau hay 2 tháng sau thì không ai biết à. Vận mệnh tương lai của thế giới rất bất định.

“Đáng thương Đoạn Lang...” – Cô Tửu thở ra.

Ở dưới lầu, hầu như mọi người đã tản đi hết, chỉ còn lại vài người muốn nhân dịp làm quen với Sánh Cùng Phong Nguyệt nên bu đến chúc mừng. Nhìn vẻ mặt tươi cười cứng ngắt của Sánh Cùng Phong Nguyệt, phải nói lời khách sáo với người khác, Cô Tửu lại thở ra: – “Haiz... Đáng thương tiểu cô nương...”

“Hỉ Ca, đi xuống sao?” – vỡ diễn hạ màn rồi, cũng nên lộ mặt chứ?!

Hỉ Ca lắc đầu: – “Người đi trước đi. Ta dù sao cũng phải nể mặt Sói Xám Ăn Cừu.”

Cô đã nể mặt Niếp Lăng, đáng tiếc Sánh Cùng Phong Nguyệt không chịu hiểu chuyện. Lại nói, Hỉ Ca không đi xuống đối mặt thì người khác không nhận ra vấn đề sao? Ai chẳng biết Cuồng Vũ là trưởng lão của Vực Sâu. Chẳng lẽ làm ra chuyện lớn thế này lại không có sự nhún tay của Hỉ Ca ư?

Sánh Cùng Phong Nguyệt đối phó xong với những người xung quanh, đang chuẩn bị dẫn người rời đi thì Cuồng Vũ từ trên lầu đi xuống. Nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Sánh Cùng Phong Nguyệt, Cuồng Vũ còn không biết điều nào tới chào hỏi.

“Ai ui, chẳng phải là Sánh Cùng Phong Nguyệt sao? Như thế nào cũng tới tham gia hội đấu giá à?”

Sánh Cùng Phong Nguyệt vừa nhìn thấy Cuồng Vũ liền biến sắc mặt. Đương nhiên nhận ra người liên tục tăng giá lúc đầu là ai. Bất quá, chỉ có một mình Cuồng Vũ? Sánh Cùng Phong Nguyệt theo bản năng ngẩng đầu nhìn lên bao gian.

“Phong Nguyệt mỹ nhân, chúc mừng người nha. Bỏ ra 32 vạn kim tệ mua thanh cự kiếm kia. Vốn ta nghĩ thanh kiếm này bán cao lắm là 15 vạn thôi, không thể tưởng được người có thể hào phóng đến mức đó a”

Sánh Cùng Phong Nguyệt không để ý đến Cuồng Vũ, không có nghĩa là Cuồng Vũ sẽ buông tha cho cô ta.

“Người.... Cuồng Vũ, người đừng quá đáng!” – Sánh Cùng Phong Nguyệt cho dù có trì hoãn, đến giờ cũng biết mình bị người ta chơi khăm. Đáng giận là Cuồng Vũ cùng Đoạn Lang lại bắt tay nhau. Cô có nằm mơ cũng chưa từng nghĩ tới chuyện như vậy sẽ phát sinh. Vực Sâu và Đoạn Lang Minh không phải là tử đối đầu hay sao?! Mặc dù biết mình bị chơi khăm, Sánh Cùng Phong Nguyệt rất nhanh khôi phục biểu tình bình thường. – “Quên đi, chỉ là 32 vạn mà thôi. Ta cũng không thiếu tiền. Coi như cho người.”

“Vậy thì đa tạ. Đi thông thả. Lần sau lại đến chiếu cố a.” – Cuồng Vũ nhìn Sánh Cùng Phong Nguyệt nghiêng rằng rời đi vẫn không quên quăng thêm một câu móc họng.

Nửa giờ sau, Cuồng Vũ giao thanh cự kiếm cho nhà đấu giá liền rời đi. Hỉ Ca cầm tới 32 vạn kim tệ xong cũng rời đi. Đông Châu Xích Hỏa đúng là có lắm đại gia. Là một chủ tiệm bán vũ khí nhỏ bé, giờ cầm trong tay một đồng kim tệ, tâm tình của Hỉ Ca không phải tốt bình thường, mà là lâng lâng như bay.

Hỉ Ca đưa 2 vạn kim tệ cho Cuồng Vũ, nhờ Cuồng Vũ đi mua nguyên liệu chế tạo tàn hoàng kiếm. Mặc dù thuộc tính của thanh kiếm này không mấy tốt nhưng nguyên liệu chế tạo lại rất dễ mua, chỉ tốn khoảng một ngàn kim tệ mà thôi. Hỉ Ca vốn đáp ứng sẽ rèn một thanh cho Cuồng Vũ. Hiện tại đang nhàn rỗi, thuận tiện rèn luôn 2 cây đi, xem như trả Đoạn Lang một cái ân tình.

Đoạn Lang ra khỏi sàn đấu giá, người đi bên cạnh hắn là Lang Hôn có chút không vui. Lang Hôn và Sánh Cùng Phong Nguyệt vốn có giao tình. Đối với hành động lần này của Đoạn Lang, Lang Hôn vẫn duy trì thái độ phản đối, nhưng không thể không nói, đàm phán mà Cuồng Vũ đưa ra quả thật quá mê người. Chỉ cần là kiếm khách, sẽ bị dẫn dụ.

“Đoạn Lang, chúng ta làm như vậy có thể chọc tới Sói Xám Ăn Cừu hay không?”

“Sẽ không. Sói Xám Ăn Cừu mỗi ngày đều chạy qua Vực Sâu, bằng không Sánh Cùng Phong Nguyệt như thế nào trở nên điên cuồng như thế.” – Đoạn Lang nhếch môi – “Ta hình như đã đánh giá thấp người tên Hỉ Ca kia. Xem ra, lần này phải liên hệ với Khổ Độ rồi.”

117. Chương 117

Trừ bỏ Lang Hôn, người của Đoạn Lang Minh đều không biết nội tình, rằng Đoạn Lang là người của Khổ Độ, rằng người đứng phía sau Đoạn Lang Minh chính là Minh Độ Thiên.

“Đoạn Lang, anh vẫn còn muốn...” – Lang Hôn muốn nói lại thôi.

Đoạn Lang không phải là tay mơ, nếu không Minh Độ Thiên cũng không đẩy Đoạn Lang đến Đông Châu Xích Hỏa thành lập bang phái. Lang Hôn chỉ không rõ, Đoạn Lang vốn thực lực bản thân đủ mạnh, vì cái gì phải bán mạng cho Minh Độ Thiên? Hơn nữa còn nhất nhất cần tuân ý chỉ? Giống như sự kiện liên quan đến Hỉ Ca, chính là người Khổ Độ bên kia mạnh mẽ buộc Đoạn Lang gỡ bỏ lệnh truy nã. Nếu không, cho dù có Sói Xám Ăn Cừu ở đây, Hỉ Ca cũng không có cửa trở lại Đông Châu Xích Hỏa mà sinh tồn đâu.

Đoạn Lang dừng lại, nhẹ nhàng xoa mái tóc của Lang Hôn: – “Đừng nói nữa.”

Lúc hần lờ cơ thất bước, là người kia cho hần cơ hội trở mình. Cũng không phải hần chưa từng nghĩ đến chuyện rời đi. Nhưng chỉ cần nhớ tới đôi mắt băng lãnh kia, bao nhiêu dũng khí của hần liền tiêu thất.

“Được rồi.” – Lang Hôn thở dài – “À, chuyện lúc này, Sánh Cùng Phong Nguyệt hần sẽ không dễ dàng bỏ qua đâu. Chúng ta có nên âm thầm giúp cô ta một tay không? Vực Sâu phát triển có điểm quá nhanh rồi.”

Chỉ trong vòng một tháng, Vực Sâu đã có thể đứng vững ở Đông Châu. Không phải chỉ vì bọn họ có tài lực hùng hậu, mà còn vì những cái đầu của đám cao tầng lãnh đạo.

Phần Thiên thì khỏi phải nói rồi. Cô ta quá nổi tiếng. Giữa đại chiến của 2 bang phái lớn, nhẹ nhàng chạy đến giết chết Hoa Mỹ Nhân 2 lần, đã vậy còn có thể bình an rời khỏi Tây Vực. Chuyện này căn bản đã trở thành truyền thuyết ly kỳ.

Còn cái người tên là Cuồng Vũ, lúc cô ta gia nhập Vực Sâu, 3 lão đại của Thiên Nhân đều cho người đến tặng lễ. Ngay cả bang chủ của Thương Lan công hội cũng không có phần mặt mũi lớn như vậy. Cho nên, có vô số người tò mò muốn biết thân phận của Cuồng Vũ thật ra là ai.

Lại còn có Hỉ Ca. Thoạt nhìn thân phận của Hỉ Ca là đơn giản nhất. Nhưng sự thật thì thân phận của cô ta mới là tối phức tạp. Căn cứ vào tư liệu do Khổ Độ cung cấp. Cô ta ở cả 4 đại lục đều có mối liên hệ giao hảo với các tổ chức lớn, tất cả đều là loại tổ chức dị thường khủng bố.

Vực Sâu ngoài mặt đang bị bao vây, nhưng thực tế thì nó không hề yếu kém. Rất nhiều ngoạ gia bất mãn với Đoạn Lang Minh, nên khi Vực Sâu xuất hiện liền vui vẻ đầu nhập vào. Đây cũng là nguyên nhân giúp Vực Sâu quật khởi nhanh như vậy.

“Có thể âm thầm hỗ trợ, chỉ cần không bị lật tẩy là được. Anh nghĩ Sánh Cùng Phong Nguyệt cũng không phải kẻ ngu xuẩn, sẽ không dễ dàng bị chơi một vỏ liền mất lý trí.”

Đoạn Lang và Hỉ Ca, mối thù giữa họ không có khả năng giải quyết một cách nhẹ nhàng được. Mặc dù Đoạn Lang không rõ vì cái gì người bên Khổ Độ không cho hần động tới Hỉ Ca, nhưng làm kẻ tiểu nhân giật dây thì không thành vấn đề chứ?!

ta là đường phân cách tuyến

“Hỉ Ca, buông tha cô ta dễ dàng như vậy sao?” – Cuồng Vũ vẫn khó chịu.

“Người nghĩ, đem cô ta tẩy bạch, sau đó đợi Sói Xám Ăn Cừu về xử lý người sao?” – Hỉ Ca liếc mắt. Không thể nghi ngờ, Niếp Lăng là người biết đối nhân xử thế, nói chuyện cũng rất tao nhã hòa ái. Nhưng, một người đàn ông chưa tới 30 tuổi, lại có thể từ hai bàn tay trắng dựng lên một cơ nghiệp đồ sộ như thế. Hỉ Ca không cho rằng hần thật sự là người “tao nhã hòa ái” a~

Nhớ tới thời điểm Niếp Lăng gặp mặt Quan Tả, đúng là khủng bố nha. Hỉ Ca nhìn không được lắc đầu. Chiến tranh không khói súng, giết người không đổ máu, Niếp Lăng vậy mà có thể khiến cho Quan Tả cuốn gói khỏi Sở gia. Ý tưởng đó Hỉ Ca cũng muốn làm từ lâu, chỉ là không biết mở miệng thế nào. Niếp Lăng nhún tay vào, coi như giúp cô bớt đi một chuyện phiền toái.

“Kháo! Thôi quên đi, không chơi với tên lang sói đó. Bất quá... người liền như vậy buông tha cô ta sao?” – Cuồng Vũ ở chung với Hỉ Ca một đoạn thời gian, tự nhiên biết tính tình của cô.

Bình thường nhìn Hỉ Ca ôn nhu vậy đó, nhiều lúc có điểm yếu đuối chộc cho người ta khi dễ, mà bị khi dễ thì Hỉ Ca cũng chẳng tỏ thái độ gì, một mảnh lạnh nhạt, nhiều nhất là nói móc vài câu thôi. Nhưng... xem người không thể chỉ xem bề ngoài. Đặc biệt là loại người như Hỉ Ca. Xác thực mà nói, Hỉ Ca là loại người âm trầm khó định. Hỉ Ca thích nhất là chơi xỏ người khác. Cũng không biết làm sao cô có thể bồi dưỡng ra loại tính cách này nữa.

“Không cần gấp. Cô ta chạy không thoát đâu. Kỳ thật ta đang phân vân, không biết có nên đi qua hỏi mượn vài tên thích khách bên chỗ Sở Tiểu Ca không...”

Sau khi Thất Tử biến mất, Sở Tiểu Ca bước lên tiếp quản Thứ. Nguyên một đám thích khách dưới tay Thất Tử đều là bọn khủng bố. Một số người, ngay cả Sở Tiểu Ca cũng không phải là đối thủ. Nhưng không biết vì sao bọn họ đều can tâm nhận lệnh từ Sở Tiểu Ca. Hiện tại, địa vị của Sở Tiểu Ca ở Thứ là siêu việt. Cơ bản, cậu đã thay thế Thất Tử, trở thành một trong tứ đại thủ lĩnh của Thứ. Mặc dù Sở Tiểu Ca gia nhập Thứ là nhờ Hỉ Ca, nhưng không thể phủ nhận, thực lực của Sở Tiểu Ca mới chính là nguyên nhân giúp cậu trụ vững đến giờ. Phải nói là, sức quyến rũ của tên nhóc đó lớn hơn Hỉ Ca rất nhiều. Nghĩ đến đây, Hỉ Ca quay đầu nhìn Cuồng Vũ, lại nhìn tên đang bò trên mặt đất hái cỏ, bất đắc dĩ thở dài. Vì cái gì những người cô quen biết toàn là quái nhân, còn Sở Tiểu Ca lại quen biết toàn người bình thường a

“Người muốn chơi trò ám sát?” – hai mắt Cuồng Vũ sáng ngời.

Đội thích khách của Thứ, Cuồng Vũ đã từng nghe danh qua. Là ngàn người chọn 1, hơn nữa còn do chính tay Thất Tử huấn luyện. Thất Tử lợi hại thế nào, Cuồng Vũ không rõ cho lắm. Nhưng Hỉ Ca từng nói, nếu Thất Tử và Minh Độ Thiên đấu với nhau, người đo ván nhất định là Minh Độ Thiên.

Trên bảng tổng hợp thực lực của Thịnh Thế, người xếp thứ nhất là Sở Nhị, thứ hai là Minh Độ Thiên. Mặc dù nhận định kia là lời nói phiến diện của Hỉ Ca, nhưng Cuồng Vũ tin tưởng phán đoán của Hỉ Ca hơn là bảng đánh giá kia. Thất Tử huấn luyện không phải chỉ có 1-2 tên thích khách mà ước chừng là hơn 100 tên. Đội ngũ 100 tên thích khách này tuyệt đối trung thành với Thứ. Chỉ cần bọn họ có thể mượn đến 2 tên thích khách, Hỉ Ca còn không phải sẽ đem Sánh Cùng Phong Nguyệt quay cho một đừ sao.

“Ta chỉ cần vài tên bảo tiêu thôi à nha~” – Hỉ Ca mỉm cười, là nữ nhân, ở một số trường hợp, cần phải biết giả bộ yếu đuối.

Hỉ Ca cầm nguyên liệu Cuồng Vũ đưa cho, chui vào tiệm thợ rèn, đe thiết một ngày trời, rèn ra một thanh cự kiếm. Nhìn thời gian không còn nhiều nữa, Hỉ Ca lên kênh đội ngũ nói lời từ biệt, sau đó thoát tuyến.

Buổi cơm tối ở Sở gia vẫn náo nhiệt như lúc thường. Chính là chỉ có 3 người cùng nhau ăn mà thôi. Hỉ Ca đứng ở chân cầu thang, nhìn vào phòng ăn, ngẩn người nhớ tới một bóng dáng quen thuộc. Chớp mắt cúi đầu, đáy mắt xẹt qua một tia ảo não cùng không đành lòng. Làm sao mới có thể triệt để quên người kia đây? Chẳng lẽ lại cần đến một nam nhân khác hay sao?

Không phải Hỉ Ca chưa từng điều tra qua. Nhưng cô cố gắng truy cứu thế nào cũng không tìm thấy bất kỳ tin tức gì của A Thất. Ngay cả Tiểu Cửu cũng truy không ra. Quan trọng là, Tiểu Cửu lại khuyên cô hãy buông tay.

Hỉ Ca cười khổ. Đúng vậy a, đáng lẽ ngay từ đầu đã nên buông tay rồi. Nếu cô sớm cách ly A Thất xa một chút, nói không chừng đã chẳng biết đến phiền não. Đối với chuyện tình cảm, cô luôn ở thế bị động. Ngay lúc cô dùng hết dũng khí để chủ động một lần, người kia lại biến mất. Kỳ thật, hôm đó cô chạy đi tìm A Thất cũng không phải để hỏi tội, chỉ muốn một đáp án mà thôi. Ai biết, hắn có đi không về.

“Hỉ Hỉ, ăn cơm a, người đứng đó phát gốc cái gì?” – Tiểu Cửu mặc tạp dề lộ đầu ra khỏi nhà bếp, thấy Hỉ Ca đứng ngẩn người liền lên tiếng hỏi.

“Ách... đến ngay.”

Sở Tiểu Ca khi ra đường sẽ khoác lên người bộ mặt công tử cao quý. Nhưng ở nhà, nó chính là một tên nhóc không chịu lớn. Nhìn em trai và Tiểu Cửu tranh giành đồ ăn, thiếu chút nữa là bổ nhào lên mặt bàn, Hỉ Ca liền thấy đau đầu. Tên nhóc này cũng là loại người hai mặt điển hình đây.

“Đúng rồi, chị hai, hồi chiều... á á... đồ ăn của ta.” – Sở Tiểu Ca nhanh tay chop lấy đĩa tôm càng ôm vào trong người, không quên hất cằm nghênh mặt nhìn Tiểu Cửu.

“Hử?” – Hỉ Ca ngẩng đầu, nhìn thấy bãi chiến trường trước mắt, âm thầm may mắn cô từ đầu đã nhanh tay gấp toàn bộ thức ăn yêu thích vào trong tô.

“... hồi chiều Lãng ca có gọi điện thoại đến... Ta dựa vào, người giết ta đi aaaaa” – con tôm càng còn chưa kịp nhét vào mồm, một đạo ngân quang không biết từ hướng nào bay tới, chuẩn xác nhắm trúng con tôm, sau đó con tôm anh dũng rơi xuống sàn nhà.

Hỉ Ca nhìn con tôm, khụ 2 tiếng, cúi đầu tiếp tục ăn.

“Lãng ca đã trở về, bảo là ngày mai rảnh, muốn hỏi xem chị có thời gian không?”

“Không có.”

Từ lúc Niếp Lãng công khai thái độ đối với Hỉ Ca, cô liền ngại chuyện chạm mặt anh. Nhưng anh ta đúng là loại người khiến người khác rất khó cự tuyệt. Hơn nữa, Hỉ Ca không hề chán ghét anh ta. Nhưng điều đó không có nghĩa là cô sẽ thích anh ta. Cô có thể rất nhanh yêu thích một ai đó. Nhưng lại không có biện pháp gạt bỏ hình ảnh đang tồn tại trong lòng để đi thích một người khác. A Thất, bất tri bất giác, đã ở sâu trong trái tim cô.

“Ông nội cũng gọi điện đến, cũng muốn hỏi chị có thời gian rảnh không.” – Sở Tiểu Ca vừa nói chuyện vừa không quên quơ đũa tranh đồ ăn trên bàn với Tiểu Cửu.

“Ông nội? Ông nội lại muốn gì?”

“Nói có hoạt động xã đoàn gì đó, toàn bộ bô lão (người già) đều sẽ tham gia.”

Chính là buổi tụ hội người già đi. Theo lý thuyết, hẳn ông nội phải kêu Sở Tiểu Ca hoặc là Sở lão cha đi theo mới đúng, không nên lôi cô vào chứ!?

“Còn em?”

“Em cũng bị bắt đi...”

“Vậy cùng đi. Để chị gọi điện nói một tiếng với Niếp Lãng.” – Hỉ Ca thở dài, lúc nào cũng cự tuyệt làm cho cô ngại không dám gọi điện thoại luôn.

“Hỉ Ca, không bằng mời Niếp Lãng đến nhà dùng cơm một lần đi.” – Tiểu Cửu đột nhiên mở miệng.

Hỉ Ca sững sốt, sau đó nhìn chằm chằm Tiểu Cửu một lúc lâu, cuối cùng chậm rãi gạt đầu: – “Cái đó bàn sau.”

118. Chương 118: Danh Dương

Khi Hỉ Ca giải thích một chút nguyên nhân mình từ chối lời mời, Niếp Lãng nghe xong liền bật cười. Nguyên lai, Niếp Lãng cũng phải đến tham gia buổi tụ hội. Hắn không nghĩ tới lại bị Sở ông nội nhanh chân giành trước, đem Hỉ Ca đoạt mất. Hai người tán gẫu hơn nửa tiếng đồng hồ mới treo điện thoại. Hỉ Ca ngồi trên giường, nhìn danh bạ điện thoại. Niếp Lãng trước giờ không thích nhắn tin, toàn trực tiếp gọi điện. Hơn nữa, hắn nắm giữ thời gian cực chuẩn, lúc nào cũng gọi ngay sau bữa ăn tối và trước lúc Hỉ Ca đi ngủ.

Không giống như A Thất... toàn bộ tin nhắn trong điện thoại của Hỉ Ca đều là tên A Thất. Thời gian gửi toàn bộ là nửa đêm. Rất khó tưởng tượng, nửa đêm nhận được tin nhắn, cô thế nhưng có tâm tình gửi trả lời mà không phải chạy qua đánh cho tên hỗn đản kia một trận vì tội phá giấc ngủ của người khác. Ngón tay dừng ở nút “xóa bỏ” một lúc lâu, cuối cùng vẫn không đành lòng bấm xuống. Một khi xóa đi, có phải bọn họ sẽ không còn liên hệ nữa? Hỉ Ca không biết. Nhưng cô vẫn muốn giữ lại một mối dây gắn kết nào đó với người kia.

ta là đường phân cách tuyến

“Người là thật lòng?” – hai người nam nhân ngồi trên sô pha của một căn phòng xa hoa, trong đó một người đang cầm ly rượu thủy tinh, bên trong sóng sánh lớp rượu nho thượng hạng, nhếch mép nhìn người nam nhân đối diện đang cầm chiếc điện thoại.

“Có gì không thể?” – Niếp Lăng hừ một tiếng, đem điện thoại quăng lên mặt bàn.

“Này không giống với kế hoạch...” – thanh âm mang theo vài phần giễu cợt cùng âm lãnh.

Niếp Lăng ngẩng đầu liếc mắt nhìn đối phương, khóe miệng nổi lên một tia trào phúng: – “Ta lâm trận mới đổi chủ ý, không được sao. Với lại, chỉ cần đạt được mục đích, dùng phương pháp nào thì có quan hệ gì chứ...”

“Tùy người.” – người đối diện ngưng thần một lát, giọng điệu đã dịu lại – “Chính là, người nghĩ mình có thể thành công sao? Sở gia trên dưới không một người nào để đối phó đâu.”

“Cừu gia của Sở gia cũng không phải là ta. Làm sao đối phó với họ là chuyện của ta. Người yên tâm, đã đồng ý hợp tác với người thì nhất định sẽ đem món đồ đó về cho người. Ta chỉ hy vọng có được cô ấy mà thôi.”

“Không thành vấn đề. Bất quá, dễ dàng thay lòng đổi dạ như người sẽ bị thiên lôi đánh đó.”

“Cô ấy sẽ không biết.”

Niếp Lăng nói xong liền đứng dậy đi ra khỏi phòng. Bên ngoài là mặt trời chói lọi. Đóng cửa. Đem tất cả hắc ám giấu ở căn phòng phía sau.

“Đó là do người chưa hiểu cô ấy mà thôi. Kỳ thật, có người nào chân chính hiểu cô ấy đâu?” – ngồi trong căn phòng tối, nam nhân thì thào tự nói. Tựa hồ là nói cho chính hắn nghe, lại như đang nói với người vừa rời đi.

ta là đường phân cách tuyến

Đi theo Sở ông nội tham gia cái gọi là hoạt động xã đoàn, Hỉ Ca rất nhanh liền hối hận. Này làm sao gọi là hoạt động xã đoàn chứ, phải gọi là hoạt động đề thân (mai mối) mới đúng.

Cũng may, bên người cô có Sở Tiểu Ca làm lá chắn, bằng không cô sẽ nhịn không được mà chuồn mất. Tất cả lão nhân đến đây, bên người đều mang theo 2-3 tiểu bối (con cháu). Tất cả bọn tiểu bối đều sà sà tuổi với Hỉ Ca, đều là con nhà thế gia (danh tiếng, giàu có). Cũng chính là bọn người chuyên dùng lỗ mũi để nói chuyện với người khác (ý nói hếch mũi lên trời). Hỉ Ca cực kỳ dị ứng với bọn người này.

“Hỉ Ca a~ đến, lại đây chào Đồng bá bá.” – Sở ông nội hưng trí bưng bưng đi xuyên qua hội trường chào hỏi những người quen biết. Đám tiểu bối dường như cũng được dặn dò kỹ lưỡng nên nhìn thấy Sở ông nội đều nhất loạt cúi đầu hành lễ. Cho nên, trong hội trường bây giờ, người hiên ngang nhất chính là Sở ông nội, cùng với hai đứa cháu đi phía sau.

Hỉ Ca thật muốn khóc, trước lúc đi còn không quên lôi kéo Sở Tiểu Ca, người đang đứng bên quầy thức ăn. Đúng là làm nghiệt không thể sống mà!!

“Chị hai, chúng ta lúc nào có thể chuồn?” – Sở Tiểu Ca vẫn còn nhỏ tuổi, nhưng bộ dáng trắng trẻo đẹp đẽ, khiến cho đám “đại tỷ” thừa dịp ăn đậu hũ, hết sờ má lại vuốt cằm. Thảm thiết nhất là cậu không thể làm mặt lạnh vì phải bảo vệ hình tượng thân sĩ phong độ. Rắc thúi!!

“Chị cũng muốn biết đây này. Bất quá chị đoán, ít nhất còn phải ngốc ở trong này thêm 2 giờ nữa.” – Hỉ Ca thấp giọng rên rỉ. Mặc dù cô không gặp phải tình trạng thảm liệt như Sở Tiểu Ca, nhưng bị một đồng ánh mắt cao thấp đánh giá như muốn lột trần người khác cũng khiến cô thấy áp lực nha.

“Không bằng chúng ta lén trốn đi...”

“Em bộp hậu, chị chạy trước.” – Hỉ Ca không chút để ý đến tình chị em.

“... quên đi, chết thì cùng chết.” – Sở Tiểu Ca gắt gao nắm chặt tay Hỉ Ca.

“Đồng bá bá mạnh khỏe ạ.” – hai người đứng ở phía sau Sở ông nội, rất có quy cũ, cúi đầu lễ phép chào Đồng lão gia.

Đồng lão gia ở C thị phải nói là người có địa vị đặc thù. Chính là loại quan viên cao cấp mà người thường chỉ nghe danh, cả đời cũng khó mà giáp mặt một lần. Đồng lão gia làm quan 30 năm, đổi nhiệm sở 10 thành thị. Rốt cuộc, 10 năm trước dừng chân ở C thị. Nhìn khắp các thành thị khác, không ai không nể mặt mũi ông ta.

“Tốt lắm. Sở lão đầu, ông nuôi dưỡng 2 đứa cháu thật không sai nha. Thế nào, đem theo 2 bảo bối để người ta bắt thêm à?” – Đồng lão gia cười mị mị nhìn hai chị em.

“Ha ha... cho ông ghen tị. Ai bảo ông không thêm cưới vợ chứ.”

Đồng lão gia cả đời cô độc, không cưới vợ, không sinh con, cũng chưa từng nghe qua chuyện dâm dục với nữ nhân. Có thể nói là cô gia quả nhân (người không có gia đình, sống cô độc).

“Lần này cho ông thất vọng rồi. Cháu chất thì ta không có. Nhưng con thì có một đứa.”

“Con? Nhìn bộ dạng của ông, dám chắc con của ông cũng chẳng đẹp đẽ gì rồi.” – Sở ông nội khinh thường nhìn Đồng lão. Lời nói hơi tổn thương lòng tự trọng một chút, nhưng cũng là sự thật. Mấy ông lão này, nếu là người luyện võ thì sẽ có thân hình rắn chắc, bằng không sẽ là loại gầy yếu như cây củi. Giống Sở ông nội như vậy, đến độ tuổi này mà còn có thể một quyền đâm bay đứa con trai, chắc là loại tuyệt chủng.

“Hừ... ông đắc ý cái gì!”

Người ta thường nói, người già liền giống tiểu hài tử, đây cũng là sự thật. Nghe hai ông lão đấu khẩu, rất vui tai. Hơn nữa, chọn lựa giữa việc ngồi đây nghe hai người già cãi lộn và đứng ở ngoài kia bị ruồi nhặng nó bu, Hỉ Ca tình nguyện ngồi ở đây.

“Đúng rồi, Sở lão đầu, nghe nói Danh gia bên kia hôm nay cũng đến.”

“Đến liền đến. Ta sợ hấn chắc.” – Sở ông nội vừa nghe nhắc đến tên đó liền đổi sắc mặt.

Đồng lão gia biết rõ ân oán của hai nhà, trong lúc nhất thời chẳng biết nói gì chỉ lắc đầu thở dài.

“Đến rồi.”

Cửa lớn của hội trường mở ra. Một ông lão với mái tóc bạc trắng, tinh thần quắc thước, đỉnh đạc đi vào. Ánh mắt của ông ta lợi hại vô cùng, đảo qua một vòng liền dừng lại trên người Sở ông nội. Hai người chăm chăm nhìn nhau. Không đúng, phải nói là hai con hổ đang gườm nhau.

“Ông đó là ai vậy? Ông nội có cừ oán với ông ta sao?” – Hỉ Ca chưa từng thấy ông nội lộ ra biểu tình này, nhin không được thấp giọng hỏi Sở Tiểu Ca.

“Danh Dương. Là cừ nhân của ông nội.”

“Vì sao kết thù?”

“Ai mà biết. Chị muốn biết thì đi mà hỏi nãi nãi á. Em không dám hỏi.” – Sở Tiểu Ca nhún vai, sau đó nói tiếp – “ Người đi phía sau Danh Dương là Danh Hoàng. Ra tay tàn nhẫn, thủ đoạn độc ác. Trên thương trường, người bị hấn nhắm trúng đều không có kết cục tốt.”

Hỉ Ca theo lời Sở Tiểu Ca dời ánh mắt về phía người tên là Danh Hoàng. Tấu xảo là Danh Hoàng cũng đang nhìn về phía cô. Ánh mắt hai người chạm nhau. Hỉ Ca nhận ra người này. Bộ dáng xuất sắc như vậy, muốn quên cũng khó lắm.

“Em có thể chơi thử, để xem hấn và em, ai hơn ai.”

“... chị cảm thấy cuộc sống của em dạo này rảnh rỗi quá hả?” – Sở Tiểu Ca biểu môi.

“Hừ... chị tin tưởng thực lực của em thôi.”

Phỏng chừng, cho dù bọn họ không chủ động đi tìm phiền toái, người ta cũng sẽ không buông tha cho. Ngay cả Sở ông nội mà Danh Hoàng còn dám mò đến tìm, hấn có thể buông tha cho Sở Tiểu Ca sao. Cũng may Sở Tiểu Ca không phải là quả hồng mềm.

Sau khi Danh Dương xuất hiện, sắc mặt của Sở ông nội liền đen thui. Người tên Danh Dương kia rất quen thuộc với tất cả lão nhân có mặt ở hội trường. Chính là thái độ của mọi người đối với ông ta có hơi kỳ quái, phải nói là ai cũng nhìn ông ta bằng ánh mắt khủng hoảng cùng tôn kính.

Danh Dương cùng mọi người chào hỏi xong liền mang theo Danh Hoàng trực tiếp đi tới trước mặt Sở ông nội.

“Sở Thượng, đã lâu không gặp.” – ánh mắt đảo qua Hỉ Ca cùng Sở Tiểu Ca

“Ta còn tưởng ngươi chết mất xác rồi chứ, thực đáng tiếc.” – Sở ông nội độc mồm độc miệng là không để cho người ta đường sống. Hỉ Ca hơi nhíu mày. Sở ông nội không phải là người nóng tính. Đây là loại cừu hận gì? Có thể khiến ông nội vừa nhìn thấy Danh Dương liền biến thành như vậy?

“Hừ... cho dù ta chết, ngươi cũng đừng hòng sống thoải mái. Ta lại muốn nhìn xem, chờ đến lúc ngươi chết đi, Sở gia các ngươi có thể duy trì bao lâu.”

Câu chuyện đã từ mâu thuẫn cá nhân bay lên thành mâu thuẫn gia tộc rồi. Những người đứng xung quanh rất nhanh đều lần đi, không ai muốn bị liên lụy vào.

“Không cần ngươi lao tâm. Con cháu của ta đều còn sống phơi phơi. Không giống ngươi. Thật vất vả sinh ra 2 đứa con, đều bị người ta giết chết. Xem ra, ngươi chính là làm chuyện xấu nhiều quá nên bị báo ứng đó. Đáng đời.” – Sở ông nội không hề kiêng kỵ, cố ý nói to lên, cả hội trường không ai dám mở miệng nói chuyện nữa.

Biểu tình bình tĩnh trên mặt Danh Dương đột nhiên trở nên dữ tợn. Mắt thấy động miệng chuyển qua động tay, lại không biết Danh Hoàng xoay người nói nhỏ bên tai ông ta cái gì đó, ông ta liền khôi phục bình thường.

“Vô phương. Ta làm một năm bằng ngươi kiếm tiền 10 năm. Hy vọng ngươi có thể bảo hộ tốt hai tiểu tử nhà ngươi.” – ánh mắt đảo qua, sát khí 10 phần, khóe miệng còn hiện lên nét tươi cười lạnh lẽo.

“Đa tạ Danh lão gia lo lắng. Mạng của hai chị em cháu xem như cứng cỏi.” – Sở Tiểu Ca đón ánh mắt lạnh băng của Danh Dương, khóe miệng gờ lên, cười cười.

“Tiểu tử, lá gan không nhỏ. Không biết mạng của mày có lớn như khẩu khí của mày hay không?”

Đây là chiến tranh giữa các nam nhân. Hỉ Ca thành thật đứng ở phía sau. Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng trong vòng lẩn quẩn này, quan niệm trọng nam khinh nữ vẫn còn tồn tại. Đổi lại, nếu lúc này câu nói kia là do cô nói, chỉ sợ ở đây đã xảy ra một trận đánh nhau rồi. Nhàm chán! Hỉ Ca quay đầu đánh giá Danh Hoàng. Người này, rất khó đối phó. Đây là suy nghĩ đầu tiên của Hỉ Ca.

119. Chương 119: Ta Nuôi Ngươi

Edit: TDC

Beta: hoanguyendinh

Khi Hỉ Ca đang quan sát Danh Hoàng, ánh mắt của Danh Hoàng cũng ở trên người cô. Hỉ Ca ngẩng đầu, ánh mắt hai người đối diện nhau. Hỉ Ca tìm thấy một cảm giác rất quen thuộc nơi Danh Hoàng. Trước đó, cô không khẳng định chắc chắn lắm, nhưng sau khi nhìn vào ánh mắt của anh ta, cô đã xác định được thân phận của người trước mắt. Trên cõi đời này, người nam nhân duy nhất dùng ánh mắt như vậy để nhìn cô, chỉ có Minh Độ Thiên mà thôi. Từng có lúc, cô vì ánh mắt ấy mà say mê, mà chìm đắm đến không thể tự kiềm chế. Bây giờ, lòng cô lại tràn ngập cảm giác lạnh băng.

Thế giới quả thực quá nhỏ, Minh Độ Thiên, Danh Hoàng...

Ban đầu công ty trò chơi có tiết lộ với cô, Minh Độ Thiên và cô ở cùng một thành phố. Nhưng Hỉ Ca không ngờ, bọn họ lại có duyên gặp mặt đến mấy lần. Quan hệ hiện tại giữa hai gia đình, dường như rất thích hợp với câu nói: như nước sôi lửa bỏng? Không tệ à ~

“Hỉ Ca.....” – Danh Hoàng nhấp nháy môi, không ra tiếng, nhưng Hỉ Ca có thể thấy rõ khẩu hình (hình dáng của đôi môi khi phát âm).

Hỉ Ca sững sờ, sau đó giả lơ quay đầu đi, khoe miệng khe nhếch một nụ cười chế giễu. Cô vẫn cho rằng, nếu gặp Minh Độ Thiên (ở ngoài đời), cô sẽ có phản ứng rất kịch liệt, nhưng tại sao, vào lúc này, tim của cô vẫn đập như bình thường? Người nam nhân từng khiến cho cô quay cuồng điên đảo, rốt cục đã hoàn toàn cách xa trái tim cô rồi.

Đang lúc hai ông lão mắng tới không thể tách ra được, cửa lớn lần nữa mở ra, Hỉ Ca theo bản năng quay đầu, vừa đứng lúc nhìn thấy Niếp Lăng ưu nhã tiến vào. Niếp Lăng nhìn quanh hội trường một vòng, thấy Hỉ Ca thì mỉm cười với cô, nụ cười dịu dàng kia cũng không đủ xóa đi sự ảm đạm trong lòng cô lúc này. Hỉ Ca gật đầu với hắn ta một cái xem như chào hỏi, cũng không bày tỏ gì thêm. Niếp Lăng tựa như cũng chú ý tới Sở ông nội, nhưng anh ta không đi tới chào hỏi, mà lại đi tới bên người Đồng lão gia.

Ánh mắt Hỉ Ca luôn luôn dõi theo Niếp Lăng, thấy anh ta cười nói với Đồng lão gia cái gì đó. Sau đó Niếp Lăng vẫn đứng bên cạnh Đồng lão, tràn đầy hứng thú mà nhìn hai lão nhân mặt đỏ tới tận mang tai chửi mắng nhau. Trái tim Hỉ Ca động đập, chẳng lẽ Niếp Lăng chính là con nuôi của Đồng lão sao?

“Được rồi, được rồi, tuổi tác đã cao, muốn ằm ỉ thì về nhà mà ằm ỉ, không nữa thì hai người đi ra ngoài đánh một trận. Thật không sợ người ta chê cười hay sao a.” – Đồng lão canh thời điểm cũng không tệ, phỏng chừng hai người kia sắp tìm không ra từ ngữ nào mới mẻ để mắng chửi nữa, lúc này mới can thiệp.

Sở ông nội nghe lời của Đồng lão, hung tợn trợn mắt nhìn Danh Dương một cái: – “Hứ, ta nể mặt lão Đồng, có bản lãnh thì ra ngoài đánh một trận.”

“Đánh với ta?! Hứ, người đủ tư cách sao!” – Giọng nói mặc dù vô cùng quyết liệt, nhưng Danh Dương cũng không có vẻ muốn gây hấn với Sở ông nội nữa.

“Tối, giới thiệu với các người, con nuôi của ta. Thế nào, không tệ chứ?” – Đồng lão đắc ý nhìn Sở ông nội. Dĩ nhiên Sở ông nội đã biết Niếp Lăng. Nghe nói Niếp Lăng là con nuôi của Đồng lão, nhất thời sững sờ tại chỗ, thật lâu sau mới có phản ứng.

“Ta nói, Đồng lão đầu, ông cũng quá đáng thật, thuận tay nhặt đồ có sẵn đấy à! Đứa nhỏ tốt như vậy, tại sao lại để cho ông chà đạp kia chứ.” – Sở ông nội nói thẳng chẳng ngại mất lòng ai. Dù sao tính tình Sở ông nội chính là như thế, Đồng lão cũng đã biết.

“Hiện tại tiện nghi ta, tương lai còn không phải tiện nghi cho ông sao? Ta thấy tiểu Hỉ Ca nhà ông cũng trạc tuổi con trai ta, hay là ông gả Hỉ Ca tới đây đi.” – Ý tứ trong lời nói của Đồng lão quá rõ ràng. Mặc dù ông vừa cười vừa nói, nhưng người trong cuộc đều nhận thấy ông không hề nói đùa. Trong lời nói này có mấy phần là ý tứ của Niếp Lăng, có mấy phần là ý tứ của Đồng lão, thật sự còn phải suy xét mới biết.

Hỉ Ca nghe lời này sắc mặt vẫn bình tĩnh như trước, vừa không lộ ra vẻ e lệ, cũng không mở miệng phản bác. Cùng quan sát vẻ mặt Hỉ Ca, sắc mặt Danh Hoàng và Niếp Lăng lại không giống nhau.

Sở ông nội vừa nghe Đồng lão nói liền không nhịn được cười ha ha: – “Chủ ý này.....”

“Ông nội.” – Sở ông nội còn chưa nói hết câu, Sở Tiểu Ca đột nhiên mở miệng, ngăn không cho ông nói tiếp – “Chị hai mới 23 tuổi, ông cũng nên có lòng tin ở chị ấy một chút chứ ạ. Bằng không người ngoài sẽ tưởng chị hai đây ế đến không ai thèm lấy đó.”

Sở Tiểu Ca vừa thốt lên, chọc cho mấy lão đầu tử xung quanh phá lên cười. Hỉ Ca nghiêng đầu nhìn, Sở Tiểu Ca nhếch miệng cười với cô, thừa dịp lực chú ý của bọn họ không ở trên người mình, nhỏ giọng nói bên tai cô

“Yên tâm, em chưa đồng ý, không ai được phép đem chị gả ra ngoài đâu.”

Hỉ Ca liếc, âm thầm từ tốn nhéo nhẹ bên hông nó một cái. Khoe miệng lại hơi nâng lên, nếu nói trên đời này có một người hiểu rõ cô, chỉ sợ cũng chỉ có mình Sở Tiểu Ca mà thôi. Mặc dù nó bị cô khi dễ rất thâm,

nhưng mỗi khi thương tâm, người mà cô có thể ôm lấy mà khóc, chỉ sợ cũng chỉ có nó.

Bị Sở Tiểu Ca quấy rối như vậy, Đồng lão cũng không có ý nhắc lại chuyện đó, nhưng ánh mắt Niếp Lãng nhìn Sở Tiểu Ca có mấy phần thâm ý.

Niếp Lãng vẫn nghĩ, Sở Tiểu Ca cùng lắm là đời thứ hai trong đại gia tộc. Sở Tiểu Ca không dính vào mấy thói quen của những con nhà thế gia, chắc hẳn là nhờ gia giáo. Những điều người ta đồn thổi, nếu nói là thành tích, đa phần chỉ là bọt nước mới phải. Hơn nữa bình thường thấy chị em họ sống chung, biểu hiện của Sở Tiểu Ca thập phần nhu nhược. Bây giờ xem lại, Sở Tiểu Ca cũng không đơn giản như trong tưởng tượng. Xem ra những tin đồn về “tiểu thần đồng” vẫn có vài phần đáng tin.

Vừa rồi Sở Tiểu Ca làm mất mặt người ta, Hỉ Ca thấy hơi ngượng với Niếp Lãng, cho nên khi Niếp Lãng mời cô khiêu vũ, Hỉ Ca không nỡ từ chối. Nhìn tay Niếp Lãng vịn vào bên hông Hỉ Ca, hai người trên sàn nhảy cười đùa, Sở Tiểu Ca khẽ thở dài. Ngẩng đầu nhìn lên đèn treo hoa lệ trên trần nhà, tự hỏi trong lòng: “Thất ca, anh thật sự không trở lại sao?”

Sở Tiểu Ca không biết Hỉ Ca thích người nào. Nếu như có một ngày trái tim Hỉ Ca thật sự nghiêng về Niếp Lãng, dù không tình nguyện, cậu cũng sẽ không ngăn cản. Nhưng sau khi cậu nghe từ miệng Cát Tường Như Ý, biết được những việc A Thất đã làm, cậu thật không biết nên nói gì nữa. Người đàn ông kia, thích chị mình đến như vậy, đáng tiếc, Hỉ Ca lại không biết gì hết.

Sau khi bữa tiệc kết thúc, Niếp Lãng vốn đề nghị đưa Hỉ Ca về nhà, nhưng Sở ông nội nói muốn cùng đi với Hỉ Ca, cuối cùng Niếp Lãng chỉ có thể trở mắt nhìn hai người họ rời khỏi hội trường.

Ngồi trên xe, Sở ông nội đột nhiên nghiêm mặt nhìn Hỉ Ca: – “Hỉ Ca, cháu không thích Niếp Lãng sao?”

“Thích ạ.” – Giọng của Hỉ Ca không chút ngập ngừng. Đây là sự thật, cô rất thích người tên Niếp Lãng này. Nhưng thích ở đây không giống với yêu. Yêu thích trong lời nói của ông nội, chắc chắn không phải là tình cảm của cô đối với Niếp Lãng.

“Vậy tại sao lúc này không đồng ý. Tiểu tử Niếp Lãng kia cũng không tệ lắm.” – Ấn tượng của Sở ông nội với Niếp Lãng rất tốt, nếu không lúc này cũng sẽ không thiếu chút nữa đã đồng ý đề nghị của Đồng lão.

“Ông nội, cháu không muốn lập gia đình sớm như vậy.” – Hỉ Ca cười giải thích.

Sở ông nội nhìn Hỉ Ca chừng ba mươi giây, sau đó chậm rãi mở miệng – “Ông nghe nói Thất thiếu gia đã từng là hàng xóm của cháu, có phải là thật không?”

“Dạ phải.” – chuyện như thế, Hỉ Ca không nghĩ giấu ông nội. Huống chi, cho dù muốn giấu, cũng không giấu được.

“Không phải cháu thích hẳn chứ?” – Câu hỏi của Sở ông nội hết sức thẳng thắn, Hỉ Ca ngẩng đầu nhìn ông, phát hiện ánh mắt ông nội từ không có biểu cảm chuyển thành sắc bén, tựa hồ muốn nhìn thấu con người cô.

“Đúng ạ.”

Sở ông nội gật đầu một cái, không nói gì, chỉ ngồi thẳng người, nghiêng đầu về phía ngoài cửa sổ nhìn theo những dãy nhà cao tầng không ngừng lướt qua. Hồi lâu, Sở ông nội mới chậm rãi mở miệng

“Hai đứa không thuộc về cùng một thế giới. Anh ta, máu lạnh, thích giết chóc, ngay cả sư phụ mình cũng không bỏ qua.”

“Cho nên?” – Lần đầu tiên nghe được đánh giá của người khác về A Thất, Hỉ Ca không nghĩ ông nội sẽ gạt cô. Trên thực tế, A Thất mà cô từng thấy qua, cũng chính là đáng về đó. Nhưng, vậy thì sao?

“Nếu như cháu khẳng định như thế, vậy thì kết cục của cháu sẽ giống kết cục của cô cháu.”

Hỉ Ca nhìn gò má ông, dù Sở ông nội vẫn cường tráng như xưa, nhưng ông đã già rồi. Trán của ông đã có nếp nhăn, tóc đã hoa râm. Người xung quanh vẫn cho là Sở ông nội chỉ có một người con trai. Rất ít người biết được, thật ra ông còn có một người con gái. Nhưng cũng coi như không có. Năm Hỉ Ca 3 tuổi, cô đã dẫn đứa con trai bảy tuổi rời khỏi Sở gia, từ đó về sau Hỉ Ca chưa từng gặp lại cô gái dịu dàng, khoe miệng tươi cười có má lúm đồng tiền ấy nữa.

Trước kia Sở lão cha thường vuốt tóc cô, nói cô rất giống cô cô. Hỉ Ca không nhớ rõ hình dáng của cô cô, chỉ nhớ mang máng, cái ngày cô cô quỳ trước cửa lớn của Sở gia, vẻ mặt của cô cô khi bị Sở ông nội đuổi đi. Hình ảnh đó, cô vẫn không sao quên được.

“Cháu hiểu.” – Hỉ Ca quay đầu sang chỗ khác, không nói thêm câu nào.

Đối với việc trong nhà có thêm một Tiểu Cửu, Sở ông nội không nói gì, ông chỉ ở chỗ Hỉ Ca một đêm, sáng ngày thứ hai thì xe của Sở lão cha đã đỗ bên ngoài chờ từ sớm. Sau khi Sở ông nội rời đi, tâm tình Hỉ Ca vẫn hết sức nặng nề. Tối hôm qua cô một đêm không ngủ, trong đầu không ngừng vang lên lời nói của ông nội.

Vứt bỏ sao? Hay là cứ vứt bỏ đi!

“Chị hai.” – Nhìn Hỉ Ca đứng ngẩn ngơ ở cửa sổ, Sở Tiểu Ca đứng sau lưng cô rất lâu, rốt cuộc nhin không được chọc chọc bả vai cô.

Quả nhiên, Hỉ Ca theo bản năng cho cậu một cú móc hậu, mặc dù không có đá trúng Sở Tiểu Ca, nhưng lại làm chiếc dép vẽ ra một đường cong duyên dáng giữa không trung, rơi ngay dưới chân Tiểu Cửu.

“Người sao lại dọa người như vậy?”

“Tối hôm qua em quên chưa nói.....”

“Hử? Nói gì?”

“Nếu như ông nội đuổi chị ra ngoài, em nuôi chị.”

Hỉ Ca ngẩng người nhìn Sở Tiểu Ca hồi lâu, cuối cùng gõ thẳng lên đầu hấn một cái.

“.....sao bỗng nhiên có lòng tốt như vậy.”

“Đúng là nữ nhân, không đáng cảm thông chút nào.” – Sở Tiểu Ca vừa xoa đầu, trưng vẻ mặt đưa đám đi tới tìm sự an ủi nơi Tiểu Cửu.

Nhìn Sở Tiểu Ca giả vờ khóc lóc lừa gạt sự cảm thông của Tiểu Cửu, Hỉ Ca nhin không được bật cười. Haiz... bát tự* còn chưa có xem, lúc này, cô tự tìm phiền não làm gì chứ. **xem bát tự (ngày tháng năm sinh) là bước đầu tiên của chuyện cưới hỏi**

120. Chương 120: Xem Náo Nhiệt

Lúc Hỉ Ca vào trò chơi, trời còn chưa sáng. Logout tại bang phái như đã thành thói quen. Nên lúc vào trò chơi, cũng là đang đứng trong đại sảnh của bang phái. Vừa lúc Hỉ Ca online, Phần Thiên cùng Phi Khuynh Thành từ bên ngoài đi vào, đáng vẻ hấp tấp, trên mặt còn lộ ra nụ cười đáng đánh đòn. Một bang chủ, một phó bang, đem tất cả chuyện phiền toái trong bang đẩy lên người mình, sau đó tiêu dao sung sướng, không phải đáng đánh đòn thì là gì.

“Hai người các người, ra ngoài chơi rất vui về đi?!?” – Khoan thai ngồi trên ghế, Hỉ Ca nhìn nhìn, cảm thấy 2 người kia có điểm là lạ.

“Không phải chúng ta tin tưởng thực lực của người sao, nghe nói người đem Sánh Cùng Phong Nguyệt lắc lư đùa giỡn? Cô ta lại đắc tội với người hả?” – Phần Thiên đi đến bên cạnh Hỉ Ca, tìm một cái ghế ngồi xuống, vẻ mặt đầy hứng thú nhìn cô.

“Không tính đắc tội, chỉ vui đùa một chút thôi. Các người tìm được cái gì hả?” – Hỉ Ca không tin Phần Thiên vô duyên vô cớ rời đi lâu như vậy. Tròn năm ngày, hai người bọn họ lại không thăng thêm một cấp nào. Theo tính cách Phần Thiên, chuyện này căn bản là không thể nào.

“Thật đúng là không thể gạt người cái gì, hai chúng ta được Cuồng Vũ chỉ cho bản đồ đi thăm dò Boss thống lĩnh.”

Boss Thống lĩnh, cấp 40 bạo ra Kiến hội lệnh, cấp 70 bạo ra Kiến thành lệnh. Trước kia Phần Thiên không thành lập bang phái, đương nhiên không để ý đến mấy chuyện này. Nhưng bây giờ đã có bang phái, tất nhiên muốn phát triển thành bang hội mạnh nhất. Chơi trò chơi, không phải vì vui vẻ sao. Phần Thiên từ trước đến nay không chịu làm kẻ dưới, những người trong bang chỉ sợ cũng như thế. Bất kể là ai, vì lý do gì, khi đã gia nhập Vực Sâu, nếu chọn ở lại thì nơi đây chính là nhà của họ. Họ sẽ chung tay xây dựng nơi này trở thành nơi tốt nhất.

“Tìm được không?” – Hỉ Ca nhìn về mặt của Phần Thiên, đoán rằng cô ta hẳn đã tìm được boss.

“Tìm được nhưng lúc đó đụng phải người của Sói Xám Ăn Cừu.” – Phần Thiên cười có chút âm hiểm.

“...Người... đều giết chết hết?” – Không giết người thì không phải tính cách của Phần Thiên.

“Ai bảo đối phương chỉ có một người làm chi...” – Phần Thiên nhún vai.

Một người không thể (tự) hồi sinh, muốn sống lại chỉ có cách lựa chọn trở về (điểm sống lại trong) thành, mà thành thị gần nhất cũng cách nơi đó nửa ngày đường. Chờ người đó quay lại địa điểm cũ, đoán chừng hoa cúc vàng cũng đã tàn.

“Giết thì giết. Người chuẩn bị lúc nào thì đi?”

Boss Thống lĩnh 70 cấp, 10 ngày mới xuất hiện một lần, cho nên người đầu tiên biết tin tức là người chiếm ưu thế. Nhưng boss Thống lĩnh 70 cấp lực công kích quá khủng, phải có trang bị và cấp bậc đủ cao mới có khả năng đánh được. Yêu cầu đặc biệt là kiếm khách. Đánh loại boss này cần đến vài nhóm lớn kiếm khách, nếu buông lỏng một chút, nhất định sẽ uống phí công sức, vậy nên trang bị của kiếm khách hết sức quan trọng. Mặc dù kiếm khách lợi hại nhất trong bang phái là Cuồng Vũ, nhưng trang bị của Cuồng Vũ không thuộc hàng top. Trên thực tế, kiếm khách có thể hấp (dẫn) trụ (vững) được boss thống lĩnh cấp 70 chỉ có thể nằm trong top 5 của bảng tổng hợp thực lực kiếm khách của Thịnh Thế mà thôi.

“Chúng ta ít kiếm khách quá, cho dù uống được của Cô Tửu, đoán chừng cũng cần kiếm khách có lực phòng ngự trên hai vạn mới được.”

Hỉ Ca nhìn lực phòng ngự của mình, thật đáng thương chỉ có 1800 điểm, cô đành câm nín không biết nói gì. Kiếm khách muốn có phòng ngự trên 2 vạn điểm, ít nhất trên người phải mặc 2 trang bị cấp truyền kỳ. Thật trâu bò!

“Ta có thể tìm được người, nhưng sợ rằng boss mà bạo ra trang bị kiếm khách, hẳn sẽ lấy đi một món.”

Trang bị bạo ra từ boss Thống lĩnh nhất định là cấp truyền kỳ hoặc cấp sử thi. Nếu là truyền kỳ còn đỡ, nếu thực sự bạo ra trang bị cấp sử thi, đến lúc đó nhất định sẽ có người bắt mắt trong lòng.

“Cái này ngươi yên tâm, chỉ cần hẳn chịu tới, đồ bạo ra nhất định sẽ ưu tiên hẳn lựa chọn.”

Phần Thiên là người thẳng thắn, cô biết Hỉ Ca quan hệ khá rộng nên mới nhờ vả. Nếu không đánh bây giờ, chỉ sợ phải chờ đến tuần sau. Một tuần, có trời mới biết lúc ấy đã có bao nhiêu người được đến tin boss thống lĩnh xuất hiện. Sợ rằng khi đó là đi giết người chứ không phải đi giết boss nữa. Chuyện liên quan đến lợi ích, ai chịu nhường ai đây.

Hỉ Ca gật đầu, đi ra khỏi đại sảnh bang phái, mở ra thông tấn khí, suy nghĩ một chút lại đem thông tấn khí tắt đi. Có lẽ cũng nên trở về một chuyến. Rời khỏi Nam Uyên hơn hai tháng, cô cũng nên đổi mặt với thực tế rồi.

Trở lại Xích Hỏa thành, tìm được nơi truyền tống, tốn 50 kim tệ để về tới Nam Uyên thành, thật ra chỉ là trong nháy mắt.

Một cái chớp mắt, tòa thành màu đỏ liền biến mất, thay vào đó là một màu xanh thẫm, Nam Uyên thành vẫn phồn hoa tấp nập, mọi người đều vội vã đi tới đi lui. Từ khi thông đạo mở ra, các đại lực đều câu thông với nhau, rất nhiều người từ các thôn trấn chạy tới thành thị.

Đứng ngăn người ở điểm truyền tống một lúc lâu, Hỉ Ca mới chợt nhớ tới mục đích chuyến đi lần này. Trước đây, mỗi lần trở lại Nam Uyên, nơi đầu tiên cô đến là Cát Tường tửu lâu. Nhưng bây giờ Hỉ Ca lại không biết nên đi đâu? Ở trong thành đi tới đi lui, vòng vo nửa ngày, cuối cùng cô dừng chân trước cửa hàng vũ

khí của mình. Nếu không phải cửa hàng vẫn ở chỗ cũ, cô có chút không thể tin được đây là tiệm của mình. Từ lúc nào cửa hàng của mình lại biến thành tòa nhà hai tầng? Trước cửa thì tấp nập người ra kẻ vào?

“Nè, người rót cuộc có đi vào hay không, đừng đứng đó cản đường.”

Hỉ Ca chưa phản ứng kịp, sau lưng cô truyền đến một âm thanh, Hỉ Ca không đứng vững thiếu chút nữa đã bị người sau lưng đẩy ngã. Quay đầu lại, thấy kiếm khách toàn thân kim quang đang khó chịu nhìn cô, bên cạnh hắn còn có mấy người, hẳn là một đội. Kiếm khách này trang bị cũng rất tốt, toàn bộ là ám kim, trước ngực có đeo huy hiệu của... Long Tộc!

Thật là trùng hợp! Nếu người bọn họ đụng phải là Phần Thiên chứ không phải Hỉ Ca, đoán chừng lúc này đã xảy ra một hồi đại nạn. Ai bảo hắn may mắn gặp phải cô chứ, liếc nhìn tên kiếm khách, Long Hồn, Hỉ Ca âm thầm ghi nhớ, sau đó xoay người vào cửa hàng. Hỉ Ca vào cửa hàng thì biết chương quỳ Lai Phúc ở trên lầu. Tầng 2 là nơi bán vũ khí cao cấp. Hỉ Ca ở dưới lầu nhìn một lượt, đều là lam phẩm tử phẩm vũ khí, các loại coi như đầy đủ, ước chừng là Sở Tiểu Ca lấy được. Sau khi dạo quanh tầng một xong, Hỉ Ca liền đi lên tầng 2. Cô lên cũng thật đúng lúc, trên đây đang có người gây gổ với nhau.

Một đám người bu quanh, bên trong vòng tròn truyền ra tiếng một nữ nhân. Nghe có chút quen tai, nhưng nhất thời Hỉ Ca nghĩ không ra là ai. Tất cả mọi người đang vây quanh chương quỳ Lai Phúc. Là một nữ nhân đang cùng một nam nhân âm ỉ to tiếng. Bởi vì Hỉ Ca di chuyển một hồi thì đứng đối diện với nữ nhân kia, vừa vặn nhìn thấy mặt của cô ta. Là người quen, nhìn một lượt, phát hiện ở đây phần lớn người chơi đều là Long Tộc. Nữ nhân kia chính là Long Khổ Nhi. Kẻ thù truyền kiếp, Hỉ Ca nhìn không được thờ dài.

Hỉ Ca không nhận ra nam kiếm khách đang gây gổ với Long Khổ Nhi, trang bị trên người hắn không phải là quá tốt, cho dù Long Khổ Nhi chỉ vào mũi hắn mắng, hắn cũng không nói gì, chẳng qua là vẻ mặt càng phát lạnh mà thôi.

“Ta cho người biết, đây là địa bàn của Long Tộc, người tốt nhất nên thức thời mà rời khỏi. Nếu không hôm nay người tuyệt đối không thể ra khỏi cửa tiệm này.” – Ngón trỏ của Long Khổ Nhi thiếu chút nữa chỉ đến mũi nam nhân, thể hiện khí thế kiêu ngạo không thể nghi ngờ.

Có điều... tiệm của cô, từ lúc nào đã thành địa bàn của Long Tộc? Khế đất vẫn còn trong tay cô mà ta?! Hỉ Ca đây đầu thắc mắc.

“Kiếm, sẽ không bán cho người.” – Nam nhân nhìn Long Khổ Nhi, chỉ nói một câu.

Lúc này Hỉ Ca mới để ý tới, trong tay kiếm khách có một thanh cự kiếm, ờ... là truyền kỳ cự kiếm, không nghĩ tới hắn thế nhưng mua lại. Hỉ Ca giao phó cho Sở Tiểu Ca, thanh kiếm này phải bán ít nhất với giá 15 vạn kim tệ. Kết quả, vào tay Lai Phúc, thanh kiếm trực tiếp tăng giá lên thành 20 vạn kim tệ. Có thể bỏ ra 20 vạn kim tệ mua một thanh truyền kỳ cự kiếm, nhìn xem trên người kiếm khách kia mặc trang bị cái gì, nếu là người thông minh, tuyệt đối sẽ không động đến hắn. Đáng tiếc, cũng không phải tất cả mọi người đều có đầu óc, nói thí dụ như Long Khổ Nhi đây.

“Hừ, vậy người hôm nay không nên ra khỏi Nam Uyên thành.” – Nhìn đến nam nhân rắn mềm không buông, giọng nói Long Khổ Nhi liền thay đổi.

Long Khổ Nhi vốn biết đây là cửa hàng vũ khí nổi tiếng, nhưng giá của thanh kiếm kia thật sự là quá đắt. Vốn dĩ trên tay không có nhiều tiền như vậy, ai biết khi kiếm đủ tiền rồi, vừa lúc lại có người mua mất thanh kiếm. Chương quỳ nói, nếu lão bản không trở lại, tạm thời sẽ không cung cấp hàng mới. Mặc dù không ai biết lão bản thần bí của tiệm này là ai, nhưng có thể đoán ra vũ khí này, người bình thường sẽ không ngu mà đi đắc tội. Vì thế, Long Khổ Nhi chỉ có thể quay sang làm khó dễ người mua kiếm.

“Ta lát nữa sẽ trực tiếp truyền tống, không có ra khỏi thành.” – Kiếm khách kia nói thêm một câu, làm cho Hỉ Ca bất giác cười lớn. Đây đúng là loại người dùng để đối phó với Long Khổ Nhi.

“Người!”

Trong thành không thể giết người, hơn nữa có giết người cũng chưa chắc sẽ bạo ra cây kiếm. Người này có chết cũng không chịu bán kiếm, Long Khổ Nhi thật không biết phải làm sao.

“Người anh em, ta khuyên người vẫn nên đem cây kiếm bán cho chúng ta, dù có sang đại lục khác, Long Tộc chúng ta cũng sẽ tìm được người.” – Long Hồn rất cục mĩnh nói.

Kiếm này là Long Khổ Nhi muốn mua cho Long Hồn, hẳn tất nhiên không muốn để cơ hội tốt như vậy vượt mất.

“... Long Tộc, rất lợi hại sao?” – Kiếm khách kia dừng một chút, cau mày suy nghĩ một lát sau đó như bừng tỉnh ra – “Bát đại công hội, các người đứng thứ 7 đúng không?”

“Đúng thì thế nào, người có ý kiến gì sao?”- Nghe giọng nói khinh thường của kiếm khách, Long Hồn đứng lên, sắc mặt trở nên khó coi.

“Không có gì, chẳng qua thấy cái tên có chút quen tai mà thôi.”- Kiếm khách khua tay cười cười – “Thương Lan công hội, tên hiệu là Thanh Lam, muốn chỉ giáo, có thể đến Cực Bắc Băng Nguyên tìm ta.”

Hỉ Ca nghe nam nhân nói tên, tâm tình trở nên đặc biệt tốt. Nếu cô nhớ không lầm, phó hội trưởng của Thương Lan công hội tên là Thanh Lam.

121. Chương 121: Sáu Cái Ghế

Edit: hoabingan

Beta: hoanguyendinh

Thanh Lam xưa nay rất khiêm tốn. Có điều hẳn là người đứng đầu BXH kiếm khách thế giới, thực lực tổng thể cực kỳ kinh khủng. Trước kia, Hỉ Ca không mấy quan tâm đến các loại BXH của Thịnh Thế, nhưng hiện giờ dù sao cô cũng là phó bang chủ, những chuyện cần biết tuyệt đối không thể không biết.

Lại nói, BXH chẳng qua là một đồng số liệu liên tục tăng dần. Người xuất hiện trên đó phần lớn đã trang bị tận răng, nhưng đồng số liệu đó có thể nói lên vài vấn đề nhất định. Chỉ ít, hiện tại cả 5 kiếm khách đứng đầu trên thế giới, theo như Hỉ Ca biết, không một ai là không được công nhận. Thương Lan công hội từ trước tới nay đều đi theo con đường khiêm tốn. Việc này khiến cho đại bộ phận ngoại gia không biết những tên tuổi lớn của bọn họ. Cho nên, sau khi Thanh Lam báo tên, người của Long Tộc cũng không có phản ứng gì.

Hỉ Ca đứng một bên, cười xem trò vui.

Người Long Tộc vẫn như trước vây quanh Thanh Lam, hoàn toàn không có ý để cho hắn rời đi. Thanh Lam cau mày, vừa định nói gì, đột nhiên nhìn thấy Hỉ Ca đứng phía sau đám người cười trộm.

“Hỉ Ca? Cô là Hỉ Ca đúng không?” – Thanh Lam trực tiếp lờ Long Khổ Nhi, cất tiếng hỏi, trong giọng nói còn mang theo chút vui mừng.

Hỉ Ca sửng sốt một chút, tại sao hắn biết mình. – “Anh nhận ra tôi?”

“Có nghe Nhị ca nhắc qua, tôi tên là Thanh Lam.”

“Xin chào.”

Hai người hàn huyên không coi ai ra gì, khiến cho Long Khổ Nhi mất hết kiên nhẫn. Mặc dù Hỉ Ca rời Nam Uyên đại lục đã lâu, nhưng Long Khổ Nhi vẫn chưa quên cô. Cô ta vốn có thành kiến với Hỉ Ca, hiện tại thái độ không thay đổi mấy.

“Cô ở đây làm gì, những thứ kia cũng không phải loại người như cô có thể mua được.” – Long Khổ Nhi liếc Hỉ Ca một cái, hừ lạnh khinh thường.

Hỉ Ca thở dài, quên đi, cùng cô ta gây gỗ thật đánh mất thân phận của mình à. Bởi vì một câu nói của Long Khổ Nhi, trong nháy mắt sự chú ý của tất cả mọi người đều dồn lên người Hỉ Ca.

Chương quỹ Lai Phúc cũng vậy. Ông ta nhìn thấy Hỉ Ca, ánh mắt liền tròn tròn: – “Lão bản, người đã trở lại.”

Mặc dù đã gần ba tháng không nhìn thấy Hỉ Ca, nhưng trí năng (trí tuệ và năng lực) của NPC rất không tệ.

“Lão bản?”

“Lão bản!”

Hỉ Ca lại là lão bản. Nhất thời âm thanh từ bốn phía truyền đến, ai cũng không nghĩ tới chủ tiệm là Hỉ Ca. Mặc dù cửa hàng này không lớn, nhưng nó là một trong những cửa hàng kiếm được nhiều tiền nhất ở Nam Uyên đại lục. Tất cả mọi người đều phỏng đoán lão bản của cửa hàng này là người chơi chức nghiệp sinh hoạt, rất nhiều công hội muốn chiêu mộ, đáng tiếc chưa có ai từng nhìn thấy lão bản phía sau màn. Bây giờ chương quỹ đột nhiên nói cho bọn họ biết, lão bản của tiệm này chính là Hỉ Ca, tâm tình mỗi người đều không giống nhau.

Một câu nói của Lai Phúc làm cho mặt Long Khổ Nhi chuyển xanh, cũng may cô ta không ngu lắm, biết trước mắt không thể đắc tội Hỉ Ca, không thể làm gì khác hơn là nhịn một bụng tức ghen, âm thầm mang người của Long Tộc rời khỏi.

“Long Khổ Nhi, đây không phải là địa bàn của Long Tộc, lần sau có muốn giương oai, cô cũng nên tìm hiểu rõ rồi hãy mở miệng.” – Hỉ Ca ở trên lầu nhìn Long Khổ Nhi đang đi xuống thì nói vọng theo – “Còn có, trở về nói với Long Chiến, chuyện chỉ mới bắt đầu thôi. Vực Sâu sẽ không bỏ qua cho hần, nói hần cứ từ từ mà hưởng thụ đi.”

Long Khổ Nhi nghe Hỉ Ca nói thì dừng lại, sắc mặt xanh mét, rốt cục không thể kiềm chế rống lên – “Chuyện của chúng ta và Vực Sâu, không liên quan đến người!”

Mặc dù Vực Sâu bị Long Tộc đâm sau lưng một phen, làm cho Phần Thiên bị thương không nhẹ, song mấy ngày nay Long Tộc cũng không được tốt cho lắm.

Bởi vì cao thủ của Vực Sâu đa số giỏi về đánh lén. Bình thường, nếu không có chuyện gì quan trọng, bọn họ sẽ không ở lại Đông Châu Xích Hỏa mà chạy loạn khắp thế giới. Rất nhiều người thích mảnh đất Nam Uyên này, đến đây thường xuyên là lẽ đương nhiên. Chuyện lần trước đã để lại trong lòng bọn họ một nỗi oán hận. Vì vậy, mỗi lần gặp người của Long Tộc đi ra ngoài, chỉ cần đối phương có số lượng ít hơn là họ sẽ nhào vào xử lý sạch sẽ. Ngay cả Long Chiến cũng rất khó khăn mới thoát được mấy vụ đánh lén này. Thành viên Long Tộc đã trải qua những ngày kinh hồn bạt vía như vậy suốt hai tháng qua.

Vì chuyện của Vực Sâu, các trưởng lão Long Tộc đã làm âm ỉ lên không ít lần. Nhiều thành viên, vì bị giết quá nhiều lần mà chọn cách rời khỏi Long Tộc. Cho nên, vừa nghe Hỉ Ca nhắc tới Vực Sâu, Long Khổ Nhi mới có phản ứng lớn đến như vậy.

“Bởi vì ta là phó bang chủ của Vực Sâu!” – Hỉ Ca cười cười – “Thay ta hỏi thăm ca ca của cô, lần sau gặp lại chính là lúc Vực Sâu tuyên chiến với Long Tộc.”

Lần này trở về đây, không phải chỉ vì muốn tìm người, Hỉ Ca còn muốn thông báo cho các ngoại gia biết thái độ chính thức của Vực Sâu. Bọn họ chuẩn bị vùng lên. Hỉ Ca tin rằng, lời của cô sẽ được lan truyền rất nhanh. Đây chính là hiệu quả mà cô muốn. Mặc dù hiện giờ để lộ chuyện này đối với Vực Sâu sẽ tạo nhiều áp lực, nhưng nếu không có người đến quấy rối, Vực Sâu tại sao phải giết gà dọa khỉ đây chứ. Riêng với Hỉ Ca, mặc dù bây giờ quan hệ của cô với Thứ không bằng với trước kia, nhưng Sở Tiểu Ca vẫn ở, ai dám động đến cô?! Coi như Long Tộc một lần nữa bị buộc phải nhẫn nhịn, cũng đành chịu thôi. Về phần sau khi cô trở lại Đông Châu Xích Hỏa, nếu có bản lãnh, Long Tộc cứ vượt qua đại lục đuổi theo a, chỉ sợ bọn họ có đi không về.

Sau khi Long Khổ Nhi dẫn người rời khỏi, đám đông vây xem náo nhiệt cũng dần dần tản hết, trên lầu hai chỉ còn lại Hỉ Ca và Thanh Lam. Thanh Lam không phải là người giỏi bắt chuyện, có lẽ vì hai người còn chưa biết nhau nhiều, sau vài câu khách sáo thì không còn gì để nói. Nhưng, hần cũng không có ý rời đi, cố ý ở lại muốn cùng Hỉ Ca ăn cơm. Mặc dù đây là lần đầu tiên hai người gặp nhau, không biết tại sao, thái độ

của Thanh Lam cứ là lạ. Người ta mời mình ăn cơm, cự tuyệt thẳng thừng là không nể mặt mũi. Dù không để ý đến Thanh Lam, cũng phải để ý đến Sở Nhị. Nói làm sao Hỉ Ca từng gọi Sở Nhị một tiếng nhị ca nha.

Trong Nam Uyên Thành, từ lâu có tay nghề nhất dường như chỉ có Cát Tường. Đứng trước cửa Cát Tường từ lâu, trong lòng Hỉ Ca có chút khổ sở, những chuyện trước kia giống như một thước phim quay chậm, lướt qua trước mắt cô. Mới chỉ hơn hai tháng, mà giống như đã trải qua cả một đời.

“Hỉ Ca, sao lại không đi vào?” – Thanh Lam nhìn Hỉ Ca đứng bên ngoài, không nhận được gọi một tiếng.

“À... đến đây.”

Cát Tường từ lâu không thay đổi gì mấy, chỉ là bên trong trang trí xa hoa hơn. Hiện tại, những người đến đây, đại đa số đều là người có tiền. Thanh Lam đương nhiên là người có tiền, có rất nhiều tiền là đằng khác. Vì vậy, hẳn thuê hẳn một gian phòng. Chương quỹ mập mạp ưỡn bụng, vẻ mặt vui vẻ

“Xin chào khách quan, mời ngài đi bên này.”

Giá thuê một gian phòng ở lầu hai là một ngàn kim tệ một canh giờ. Nói thật, Hỉ Ca thà đến đầm lầy, vừa ăn vừa nhìn cá sấu bơi qua bơi lại, chứ tuyệt đối không muốn ngồi ở đây ăn cơm. Bởi vì, cô cảm thấy cô đang ăn chính là kim tệ.

“Ồ... Hỉ Ca tiểu thư?” – Tiểu nhị phục vụ gian phòng chữ Thiên từ trên lầu đi xuống, vừa đứng lúc nhìn thấy Hỉ Ca, kinh ngạc lên tiếng hỏi.

Chương quỹ là NPC nhưng tiểu nhị nơi này đều là ngoạn gia chân chính.

“Xin chào” – Hỉ Ca gật đầu cười. Dù sao lúc trước cô cũng thường xuyên đến đây ăn cơm. Đâu biết tiếp đó người kia xoay người chạy lên lầu, giống như nhìn thấy quỷ vậy. Trái tim yếu ớt của Hỉ Ca có chút bị đả kích, thuận tay sờ lên mặt mình, thật sự dọa người như vậy sao?

“Chị hai ~” – không quá mười giây sau, Sở Tiểu Ca lộ đầu ra từ lầu hai.

Khách nhân trong quán đều không tự chủ mà ngẩng đầu nhìn vị thích khách áo trắng ở trên lầu chạy như bay xuống. Hỉ Ca để ý mới thấy, khách ăn cơm phần lớn là nữ giới. Sau khi nhìn thấy Sở Tiểu Ca thì hai mắt của họ đều sáng lên, chỉ thiếu chút nữa là thét chói tai xông tới xin chữ ký.

Tiểu tử này lại đi phóng điện khắp nơi rồi. Cũng không phải một mình Sở Tiểu Ca chạy xuống, theo sau cậu còn có mấy người nữa. Bọn Cát Tường Như Ý vậy mà đều ở. Sở Tiểu Ca vừa xuống liền ôm Hỉ Ca xoay hai vòng. Hôm nay bọn họ vừa gặp mặt ở nhà, cũng không biết cậu bị cái gì kích thích, Hỉ Ca liếc mắt, thật vất vả mới gỡ được cánh tay của em trai ra khỏi người mình.

“Hỉ Ca, đã lâu không gặp.” – Cát Tường mỉm cười nhìn Hỉ Ca.

“Đã lâu không gặp.” – Thật ra trong lòng Hỉ Ca vẫn rất sợ hãi chuyện đối mặt với bọn hắn. Vấn đề liên quan đến Thất Tử, rồi nhiều chuyện khác nữa, khiến cho lòng cô sinh ra khúc mắc. Mặc dù vẫn giữ liên lạc, nhưng chủ yếu lấy Sở Tiểu Ca làm người trung gian.

“Vị này là...” – Lúc này Cát Tường mới phát hiện bên cạnh Hỉ Ca có một người đàn ông!

“Thanh Lam, phó hội trưởng Thương Lan công hội.”

“Xin chào, ta là Cát Tường Như Ý.” – Trong mắt Cát Tường Như Ý lóe lên một tia sáng. Thương Lan công hội sao? Có chút mắc míu với bọn họ à. Nghe nói, người đối đầu với Thất Tử chính là hội trưởng bên đó.

“Xin chào, nghe danh đã lâu.” – Thanh Lam ngoài cười nhưng trong không cười tiến tới bắt tay. Con bà nó, hẳn tuyệt đối sẽ không quên, hai tháng trước, Thứ phái một đội thích khách bao vây hắn, giết hắn, bạo rút chiến thần bộ trang. Mặc dù hắn không biết làm sao hội trưởng có thể lấy chiến giáp về, nhưng chuyện này cũng đủ khắc sâu trong lòng hắn. Đương nhiên, sau lần ấy, hắn càng nể nang những thích khách có thực lực khủng bố kia. Một đội người đó, tùy tiện chọn ai cũng đều là hàng tinh anh. Vậy mà bọn họ lại chơi trò đánh hội động, không phải quá vô sỉ sao!!!!

“Chị hai, lên lầu đi, em mời chị ăn cơm.” – Sở Tiểu Ca hưng phấn kéo Hỉ Ca lên lầu. Hôm nay đúng là ngày tốt lành, mới nghe được tin tốt, kế tiếp thì thấy chị hai trở lại Nam Uyên, cậu rất cực có thể yên tâm.

Mặc dù Thanh Lam có chứng ngại tâm lý với bọn Cát Tường, nhưng ai bảo hắn muốn mời Hỉ Ca ăn cơm đây, lại còn chọn địa điểm là đại bản doanh của đối thủ nữa chứ. Không có biện pháp, hắn chỉ có thể đi theo vào gian phòng chữ Thiên. Gian phòng này từ lúc Hỉ Ca rời đi vẫn không có gì thay đổi, vẫn là 2 cái bàn, xung quanh ghế để tán loạn, Hỉ Ca quét mắt nhìn, vẫn là sáu cái ghế.

122. Chương 122: Vẫn Khỏe Chứ?

Mặc dù trong lòng Thanh Lam rất kìm nén, nhưng không thể không nói, cùng những người này ở chung một chỗ mà hắn không cảm thấy gì mới là lạ. Bọn Cát Tường Như Ý coi như bình thường, chỉ hơi nóng mắt với hắn một tí, có thái độ của Sở Tiểu Ca là hơi thái quá. Trên thực tế, Hỉ Ca phát hiện, chỉ cần bên cạnh cô xuất hiện nam nhân, Sở Tiểu Ca liền sẽ kích động. Cũng không biết rốt cuộc Sở Tiểu Ca hưng phấn cái gì, sợ cô ế chồng mộng vì không ai thèm sao?!

“Vực Sâu ở Đông Châu Xích Hỏa vẫn tốt chứ? Gần đây ta nghe nói bên kia có động tĩnh không nhỏ a!” – Tư Văn ngồi cạnh Hỉ Ca, chiếc đũa trong tay không ngừng vun vẩy cùng Sở Tiểu Ca giành thức ăn, quay đầu nói chuyện phiếm với Hỉ Ca.

“Tạm được, cũng không có chuyện gì quá lớn.”

Sở Tiểu Ca nhanh tay chộp miếng lam sắc hải tinh cuối cùng bỏ vào trong chén, sau đó lại bị Hỉ Ca trộm mất. Vì phòng ngừa Sở Tiểu Ca giành lại, Hỉ Ca nhe răng cắn một miếng, khiến cho Sở Tiểu Ca hoàn toàn chết tâm.

“Ta nghe nói Sánh Cùng Phong Nguyệt đang gọi người về. Hiện tại Sói Xám Ăn Cừu không có mặt, sợ rằng cô ta sẽ ra tay đối phó với các người.” – Tư Văn liếc nhìn miếng hải tinh trong bát Hỉ Ca, vẻ mặt tiếc hận.

Hải tinh là nguyên liệu quý hiếm, nếu không phải có Hỉ Ca ở đây, trên căn bản nhà bếp sẽ không lấy ra chế biến. Một tuần mới có thể hái đến một quả, sau khi được đầu bếp cấp tông sư nấu qua, ngoạn gia ăn vào sẽ có được một tăng lá chắn, phòng ngự +5000, hiệu lực một tuần.

Lời của Tư Văn không khiến Hỉ Ca kinh ngạc. Trước kia Cuồng Vũ từng nói, tin tức của Thứ tuyệt đối không chậm hơn so với Thiên Nhân. Lần trước, bọn họ mua tin tức boss Hoàng Kim Mỹ Nhân Ngư thống lĩnh từ Cuồng Vũ, cũng chỉ vì muốn tỏ rõ lập trường với Minh Độ Thiên mà thôi.

Thành viên của Thứ chủ yếu là chức nghiệp thích khách. Mà từ trước đến nay, nhiệm vụ tìm hiểu tin tức đều do thích khách đảm nhiệm. Mặc dù tới bây giờ Hỉ Ca chưa từng gặp qua người của Thứ ở Đông Châu Xích Hỏa, nhưng điều này không chứng tỏ bọn họ không tồn tại ở Đông Châu.

“Chuyện nhỏ mà, Phần Thiên sẽ giải quyết.” – Hỉ Ca không quá quan tâm. Niếp Lăng đi công tác đã về, rất nhanh sẽ vào trò chơi. Sánh Cùng Phong Nguyệt nếu muốn động thủ thì phải chờ hai ngày này mà ra tay. Gần đây Phần Thiên đang đem tinh anh của Vực Sâu điều về, nếu thật phải đánh nhau, đó mới là chuyện thú vị.

Bề ngoài, thành viên Vực Sâu không yếu. Đó là nói bề ngoài. Thế lực ẩn tàng của Vực Sâu, những tinh anh núp ở tứ đại lục, vốn ít khi lộ diện. Để đối phó với Thương Lan công hội thì chưa được, nhưng đối phó với Long Tộc, cũng chỉ như một bữa ăn sáng mà thôi. Quan trọng là, những việc này không liên quan đến Hỉ Ca. Ai bảo Phần Thiên với Phi Khuynh Thành biến mất một thời gian dài, nên bây giờ hai người đó lo mà xử lý mọi chuyện lớn nhỏ trong bang đi.

“Như vậy, lần này vì sao ngươi lại tới đây? Nếu là chuyện nhỏ như trong lời nói, e rằng ngươi cũng sẽ không tự một mình đi chuyện này.” – Tư Văn hạ mắt.

Nói chuyện với người thông minh không cần phải quanh co, Hỉ Ca không khách sáo, nói thẳng: – “Ta muốn Mặc Phi!”

Mặc Phi đang vui đầu ăn đột nhiên phát hiện không khí xung quanh có gì đó không đúng, ngẩng đầu, vẻ mặt mê mang nhìn mọi người.

“Người muốn Mặc Phi?”

Lời này quá kích thích, không biết chừng có thể khiến ai đó chết thảm nha~

“Khụ khụ... chị hai, sao chị lại muốn Mặc Phi ca?”

“... Ta chỉ muốn mượn hân dùng một chút thôi, bảo đảm xong chuyện sẽ trả lại...” – Hỉ Ca đầu đầy hắc tuyến, bọn họ làm sao lại có vẻ mặt quỷ dị như vậy chứ!?

“Nhanh như vậy?” – Cát Tường Như Ý không cùng mọi người nháo, rất nhanh hiểu được ý tứ của Hỉ Ca. Hỉ Ca chạy tới mượn kiểm khách, chỉ có thể vì Boss thống lĩnh cấp 70.

“Ừm... ta cùng Phần Thiên ra điều kiện, nếu bạo ra trang bị kiểm khách sẽ ưu tiên cho các người một món, sau đó mới nói tới đãi ngộ.” – Hỉ Ca hiểu, nếu tới cầu người, phải ra giá lớn, bằng không sẽ không thể khiến người ta xuất toàn lực được. Huống chi, thực lực của Mặc Phi xứng đáng với cái giá đó.

Mặc Phi vừa nghe thấy, ánh mắt lóe lục quang, ưu tiên a, nếu có thể bạo ra được sử thi trang bị không phải có nghĩa là... hắc hắc...

“Ta đi!” – Không đợi người khác lên tiếng, Mặc Phi đã vọt đến trước mặt Hỉ Ca, thâm tình nắm tay Hỉ Ca lắc lắc – “Hỉ Ca~~ ta biết người tốt nhất ~~ có chuyện tốt sẽ nhớ tới ta.”

Boss thống lĩnh kia, Thứ không phải không thể đánh. Mấu chốt là bọn họ không cần. Nếu không có người bỏ tiền muốn mua vật phẩm đặc thù, bọn họ căn bản sẽ không có chủ ý đánh nó. Bởi vì tiêu hao và lợi nhuận không xê xích bao nhiêu. Lý do ư? Thứ phát triển rất lệch pha. Thành viên bên trong hơn một nửa là thích khách. Hậu quả của việc phát triển lệch pha này là lúc đi đánh đại boss, sẽ dễ xảy ra tình trạng bị quần công, thích khách đều tử trận ráo rọi. Nhưng điểm lợi thế của sự lệch pha này là nếu bọn họ PK trên quy mô lớn, đối thủ của họ nhất định sẽ có kết cục rất thảm.

“Vực Sâu muốn đánh boss thống lĩnh?” – Thanh Lam không nhịn được hỏi một câu, trên mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Thương Lan công hội còn đang tìm thông tin, chưa có kết quả. Không nghĩ tới động tác của Vực Sâu lại nhanh như vậy. Đáng tiếc là, Vực Sâu không có kiểm khách dưng mãnh, nếu không cũng sẽ không chạy tới đây tìm người. Lại nói, có thể mời đến kiểm khách thứ bậc này cũng tính là một loại thực lực đi. Người bình thường, mời được Mặc Phi sao?! Hoặc là, ở trong mắt Hỉ Ca, người như Mặc Phi cũng không có gì đặc biệt, cũng hai mắt, cái mũi, cái miệng như ai. Còn trong mắt người khác, Mặc Phi chính là hạng cao thủ không thể với tới, một nhân vật thần thánh. Mấy người ở đây, trừ bỏ Hỉ Ca không có mặt trên BXH, người nào cũng là loại “không dễ trêu chọc”.

Về lý thuyết, so với thuật sĩ đứng đầu BXH, lực công kích của Hỉ Ca cao hơn đến 2 lần. Nhưng ai bảo trang bị của cô lại quá kém như vậy. Hiện tại đã hơn 60 cấp mà còn mặc áo trang cấp 38. Mặc dù bộ áo trang này có thuộc tính nghịch thiên nhưng cũng không thể thay đổi được sự thật là nó chỉ có 38 cấp a!

“Ừ, đại khái khoảng 2 ngày sau thì mọi người sẽ trở lại gần hết.” – Hỉ Ca cũng không sợ đem chuyện này nói với Thanh Lam.

Dù cho Vực Sâu có “vô tình” đối địch với Thương Lan công hội, nhưng xem ý tứ, Thanh Lam lại không có ý gây chuyện bất lợi cho cô. Hơn nữa, hai ngày sau, chuyện này cũng sẽ không còn là bí mật. Sau khi đánh boss xong, nhất định Vực Sâu sẽ công khai video. Đến lúc đó, thế lực của Vực Sâu lớn mạnh bao nhiêu, đại thể là mọi người trên thế giới đều sẽ biết. Khi đó, BXH bát đại công hội nhất định phát sinh biến hóa lớn.

“...cho ta đi theo có được không?” – Thanh Lam suy nghĩ một chút, ngượng ngùng nói. Mặc dù hẳn là kiểm khách cực phẩm, nhưng hẳn là người của Thương Lan, yêu cầu như vậy sẽ khiến người ngoài có ý kiến.

Hỉ Ca kinh ngạc nhìn Thanh Lam chằm chằm, khiến cho mặt hắc đỏ ửng lên.

“Ta nghĩ đi xem xem... Thương Lan công hội rất nhanh cũng sẽ đánh thống lĩnh... ta muốn biết các số liệu... ừm... nếu không được thì thôi vậy...”

“Không thành vấn đề!!! Dĩ nhiên là không thành vấn đề.” – chủ tank* và phó tank đều có đủ, lại là hạng cao thủ hạng nhất nữa, có vấn đề cái quỷ ấy. **tank = người đứng chịu đòn (công kích) chủ chốt của đoàn đội.**

Nếu Hỉ Ca có thể mang 2 cao thủ kiếm khách trở về, bọn Phần Thiên còn không mừng đến chết đi a~ Hơn nữa, Hỉ Ca trong bụng cười trộm, có hai tên này miễn phí quảng cáo, chỉ cần video vừa tung ra, sợ rằng cả thế giới sẽ nổ tung luôn... haha...

“Về thù lao, bang chủ của chúng ta sẽ bàn với người sau.”

“Không cần, không cần tiền, ta chỉ đi theo xem một chút, cũng coi như được thêm kiến thức.” – Thanh Lam nhìn bề ngoài hơi lạnh khốc, nhưng sau khi chân chính tiếp xúc mới biết hẳn loại người dễ mắc cỡ.

“Đây là quy củ.” – Hỉ Ca nhún nhún vai, nếu Mặc Phi không lấy tiền, cô có thể làm chủ. Còn Thanh Lam, mặc dù hẳn tự nguyện đi, nhưng thân phận của người ta như thế, coi như hẳn không quan tâm đến số tiền kia, nhưng có một số thủ tục không thể không làm.

“Ta nói này Hỉ Ca, người cho hẳn một thanh kiếm không phải tốt rồi sao?!Truyền kỳ cự kiếm cũng có thể so với sử thi trang bị đi!” – Mặc Phi che miệng nói.

“...Ta vừa mới mua một thanh rồi...” – Thanh Lam đầu đầy mồ hôi, sớm biết, hẳn còn bỏ nhiều tiền như vậy để mua kiếm làm gì a! Coi như hẳn là người có tiền, nhưng một lần lấy ra 20 vạn, cũng không phải con số nhỏ đâu.

Không phải ai cũng như Hỉ Ca, bán một thanh vũ khí, qua tay liền kiếm lời hơn 10 vạn kim tệ.

“Phốc ~” – Sở Tiểu Ca đem toàn bộ nước trái cây trong miệng phun ra, nhìn Thanh Lam một cách kỳ quái – “Không phải chứ! Người chính là người mua thanh kiếm đó?!”

Khi cậu từ trong miệng Hỉ Ca biết được để chế tạo một thanh truyền kỳ cự kiếm cần tốn bao nhiêu tiền, Sở Tiểu Ca liền hết sức tò mò, rốt cuộc người nào tiêu tiền như rác, đem 20 vạn kim tệ mua vũ khí đó về. Hôm nay, đã có dịp nhìn thấy đại gia chân chính!!!

Hỉ Ca quay đầu nhìn Thanh Lam: – “Cũng được. Khi trở về, ta sẽ bảo Phần Thiên trả người 20 vạn kim tệ. Sau đó sẽ rèn cho người một thanh kiếm, vậy có được không?”

Thù lao này không tính là cao. Nhưng Thanh Lam là nhân tài hiếm có, việc này đáng giá. Dĩ nhiên, Hỉ Ca hoàn toàn có thể không cần trả thêm thanh kiếm. Có điều, cô nghĩ kỹ rồi, một thanh kiếm đổi lấy một cái nhân tình, vì sao lại không làm chứ?

“Người biết rèn kiếm?” – Thanh Lam choáng, ngu ngốc toàn tập. Hẳn vẫn nghĩ rèn đúc gì gì đó là chuyện cực kỳ khó khăn.

Hỉ Ca chỉ cười chứ không trả lời. Mặc Phi trực tiếp lấy ra 2 cây truyền kỳ cự kiếm, tay phải cầm một cây, tay trái cầm một cây. Thanh Lam nhìn thấy, thiếu chút nữa hộc máu.

Nhiệm vụ hoàn thành, nhưng so với thời gian dự tính sớm hơn 2 ngày, Hỉ Ca không muốn trở về nhanh như vậy. Nếu đã gặp mặt bọn Cát Tường, lời vẫn giấu trong lòng không dám hỏi, cô có chút nhịn không nổi rồi.

Sau khi ăn tối xong, Thanh Lam bị Sở Tiểu Ca cùng Mặc Phi kéo ra ngoài. Tư Văn chào Hỉ Ca xong cũng lui xuống xử lý công việc. Trong gian phòng còn lại Hỉ Ca và Cát Tường.

“Vẫn khỏe chứ?”

Nghe Cát Tường đột nhiên mở miệng hỏi câu này, Hỉ Ca ngẩn người. Nhìn vẻ mặt ngơ ngác của Hỉ Ca, Cát Tường cười cười nói tiếp.

“Lão đại nhờ ta hỏi giùm...”

123. Chương 123: Anh Là Đồ Ngốc

Edit: hoabingan

Beta: hoanguyendinh

“Anh ấy sao rồi?” – Lời của Cát Tường khiến cho ông tay áo Hỉ Ca bắt giác run lên.

“Chưa chết.” – Nhớ tới cái bao đặt trên giường không khác nào xác ướp, sống dở chết dở, hơn nữa còn cực kì không chịu phối hợp để người khác chữa trị, Cát Tường đang tức muốn xịt khói.

Tên kia lúc mới tỉnh lại, không thèm nhìn xem trên người rốt cuộc có bao nhiêu vết thương, lại muốn tiến ngay vào trò chơi. Tư Văn sợ hãi xảy ra chuyện nên không đồng ý, kết quả hắn không chịu phối hợp chữa trị. Cả đám sau đó phải vất vả lắm mới giữ được mạng sống cho hắn. Đến lúc có thể an toàn mang vào mũ giáp trò chơi, tên kia lại không biết cảm kích gì cả! Ta nói, Thần Phật cũng không khó chiều bằng hắn nha. Ngoài Hỉ Ca ra, sợ rằng hắn sẽ chẳng nghe lời ai hết.

Cát Tường oán giận kể khổ khiến Hỉ Ca không nhịn được khẽ cười một tiếng, cô ngập ngừng hỏi: – “Anh ấy... bị thương rất nghiêm trọng sao?”

Chuyện của Hoa gia đã truyền ra ngoài. Hỉ Ca không nghĩ tới, A Thất lại làm vậy. Trong một đêm, Hoa gia khổng lồ cứ như thế biến mất vô tung.

“Đúng a. Hắn còn không phối hợp trị liệu, chúng ta nói gì hắn cũng không nghe, hay là người đi khuyên hắn một chút?” – Cát Tường biết, A Thất rất muốn, nhưng lại không dám liên lạc với Hỉ Ca.

Tuy chuyện này đối với đám người bọn họ mà nói, chẳng phải chuyện đại sự gì. Nhưng Hỉ Ca dù sao cũng là người bình thường!! Người bình thường gặp phải tình huống thế này, lại biết mọi chuyện là do A Thất gây ra, hắn sợ Hỉ Ca sẽ oán hận. A Thất biết, hắn không thể chịu đựng được ánh mắt lạnh băng của Hỉ Ca, vì vậy từ suy nghĩ “rất muốn gặp” lúc mới tỉnh lại biến thành suy nghĩ “không dám gặp” của hiện tại.

“...Ta biết.” – Hỉ Ca trầm mặc hồi lâu, không nhịn được mà thở dài. Tên nam nhân kia, thật giống một đứa trẻ, cô làm sao ghét được hắn đây.

“Vậy tốt quá. Tên kia từ lúc tỉnh lại, ngày ngày đều ôm điện thoại ngăn người.” – Nói xong những lời này, Cát Tường đứng lên vỗ vỗ vai Hỉ Ca – “Lão đại giao cho người, ta đi ra ngoài.”

“Ừ.” – Hỉ Ca có chút bất đắc dĩ đồng ý, lại cảm thấy hình như mình bị Cát Tường gài bẫy, còn là tự nguyện mắc bẫy nữa.

Vốn còn chưa đến thời gian logout, chẳng qua, sau khi nghe Cát Tường kể chuyện thì Hỉ Ca không có tâm tình ở lại trong trò chơi, cô vội vã logout.

Hiếm khi vào thời điểm ban ngày mà cô bước ra khỏi cửa phòng. Trong nhà hiện giờ cực kỳ yên tĩnh. Sở Tiểu Ca với Tiểu Cửu cũng đều đang trong trò chơi. Cho đến bây giờ, Hỉ Ca vẫn chưa biết tên của Tiểu Cửu trong trò chơi, cô ta cố làm ra vẻ thần thần bí bí, Hỉ Ca cũng chẳng thêm hỏi.

Đi xuống dưới lầu ngồi vào ghế salon ở phòng khách, ngẩn ngơ nhìn quảng cáo trên tivi hơn 20 phút, điện thoại trong tay Hỉ Ca đã có chút bị nắm đến nóng lên, cô vẫn còn do dự. Cô không biết phải nói gì với A Thất, cảm giác có chút lúng túng. Chán nản đem điện thoại ném sang một bên, một mình ngồi trên ghế salon, Hỉ Ca ngẩng đầu lên thì thấy Tiểu Cửu không biết từ lúc nào đã nằm trên ghế salon xem phim thần tượng. Hai phút trôi qua, Hỉ Ca nhấc điện thoại lên, mở ra, gửi đi một tin nhắn.

ta là đường phân cách tuyến

Trên một hòn đảo nhỏ thuộc Thái Bình Dương, ánh nắng chói chang bị rèm cửa sổ màu vàng nhạt ngăn cách với bên ngoài. Một luồng gió len lén thổi đến, đem rèm cửa vén lên, khiến ánh nắng lặng lẽ chui vào phòng. Trong phòng bày biện đơn giản đến nỗi làm người ta phát giận, ngoài một cái giường lớn đến khoa trương, thì cũng chỉ có một cái ghế.

Lúc này, ngồi trên ghế là một ông lão hơn 50 tuổi. Mà ở trên giường, là một nam nhân toàn thân quần băng, rất hiển nhiên, nam nhân này chính là A Thất.

“Thất thiếu gia...” – Ông lão do dự một lúc, mới mở miệng nói.

“Ừ...” – Vươn tay ra, trên cổ tay cột một cái nơ con bướm xinh đẹp. A Thất không nhìn vào nơ con bướm, mà lại nghiêm túc nhìn chăm chăm vào điện thoại di động trong tay.

“Hành động lần này của thiếu gia, khiến các trưởng lão rất bất mãn.” – Ông lão nhíu mày, giọng nói lộ vẻ không vui. Coi như người trước mắt này địa vị rất cao, thực lực cũng mạnh đến kinh khủng, nhưng hành động lần này của hắn đã ảnh hưởng đến lợi ích của một số người.

“Cho nên?” – A Thất ngay cả mí mắt cũng không động. Bản khoản do dự từ trước đến nay không phải là tác phong của hắn. Huống chi, những lão đầu tử đáng chán kia cũng nên sớm có người tới thu thập rồi.

“Hội trưởng lão quyết định thu hồi quyền lợi mà thiếu gia đang sở hữu. Còn có, mấy ngày này thiếu gia tốt nhất không nên đi ra ngoài.”

Nghe ông lão nói, khóe miệng A Thất nhếch lên một nụ cười – “Bọn họ có phải cho rằng Hoa Đán cùng Hoa Vĩnh Nguyên không đáng chết?”

Nhìn thấy nụ cười không rõ ràng của A Thất, ngực ông lão đột nhiên nhảy lên một cái. Những năm qua tình hình quá an ổn làm ông quên đi những chuyện từng xảy ra. Ông còn nhớ cái ngày đó, khi ấy ông hãy còn rất trẻ, nhìn thằng bé 7 tuổi đứng trước thi thể cha mẹ nó, vừa cười vừa nói với Hoa gia đại trưởng lão: – “Nếu hôm nay tôi không chết, thì người chết sẽ là ông.”

Đã từng là người đứng đầu giới hắc ám (xã hội đen), Hoa gia đại trưởng lão căn bản không nghĩ tới, chỉ trong vòng 5 năm, mạng của ông ta lại kết thúc bởi đứa trẻ choai choai đó. Từ đó về sau, cái tên A Thất truyền khắp giới hắc đạo, hắn rút dao ra ở đâu, nơi đó không còn người sống.

Chỉ là... Hoa Đán cùng Hoa Vĩnh Nguyên hiện giờ đã được đón về tổng bộ, coi như đám người xung quanh A Thất có thực lực phi phàm, cũng không thể làm được gì, huống chi hắn còn đang bị thương nặng như vậy.

Nhìn bộ dáng vui đầu suy nghĩ khổ sở của ông lão, A Thất mất hứng nói: – “Yên tâm, trước khi người của Hoa gia chết hết, ta sẽ không rời khỏi nơi này.”

“Hi vọng Thất thiếu gia tuân thủ lời đã nói, cáo từ.” – ông lão không muốn ở lại nơi này quá lâu. Mặc dù người đang nằm trên giường, hiện giờ đối với ông, chẳng có tính uy hiếp gì. Nhưng loại đao liếm máu người này, chỉ cần bọn họ còn sống, thì đều là bom hẹn giờ, có thể đứng xa một chút, thì ngàn vạn lần không nên tới gần.

“Không tiễn.”- A Thất ngay cả đầu cũng không ngẩng, tiếp tục nhìn điện thoại di động.

Đến khi cửa phòng đóng lại, hắn mới nghiêng đầu nhìn về phía rèm cửa, khóe miệng khẽ nhếch một nụ cười quỷ dị, lão già kia thật sự cho rằng hắn dễ dàng nhận thua như vậy sao?! Hắn chỉ sợ tên biến thái kia đã bắt đầu động thủ rồi. Thật ra, hắn biết, một thân thương tích của hắn, không phải tất cả đều do Hoa gia gây ra. Không đúng, phải nói, hơn phân nửa thương tích của hắn là do tên biến thái kia làm ra. Nếu không phải hắn bị trúng phát đạn của tên kia, làm sao hắn có thể thất bại chứ! Tên kia chính là bỏ đá xuống giếng!!!!

Đang lúc A Thất một bụng buồn bực, điện thoại di động trong tay đột nhiên rung lên, A Thất gắt gao nhìn chăm chăm màn hình, nghĩ rằng hắn đang thấy ảo giác. Từ năm 7 tuổi đến giờ, hắn cầm dao giết người mà không hề biết run tay, thế nhưng bây giờ, cầm một cái điện thoại di động lại khiến hắn run rẩy không ngừng.

Hít sâu một hơi, mở ra tin nhắn, phía trên hiện lên mấy chữ.

Anh có khỏe không?

Không khỏe, anh muốn lắm mà không khỏe được.

Cúi đầu liếc nhìn bằng quần trên người, thở dài, hắn chỉ bị đâm hơn mười đao và trúng một phát đạn thôi, bọn Cát Tường thật sự là làm lớn chuyện, giống như tận thế đến nơi rồi vậy. Nếu để bộ dáng hiện giờ đi gặp Hỉ Ca, không biết cô sẽ tức giận như nào đây? Mặc dù hắn còn lòng muốn về gặp cô, nhưng nơi này hiện tại không do hắn quản. Dưới sự phân phó của Cát Tường, ở đây, ngay cả một cọng lông chim cũng không

lọt qua được. Cũng may tên biến thái kia xuất thủ có chừng mực, ít nhất đã không xuống tay ở chỗ hiểm. Dù vậy, lúc hắn trở về, cũng vì thiếu máu quá nhiều mà suýt chết ngay tại chỗ. Lúc Cát Tường nhìn thấy hắn, thiếu chút là bị hù chết. Ngay cả Tư Văn là người trầm mặc nhất cũng phải nổi đóa lên. Quên đi, hắn còn phải đang hoang nằm dưỡng thương nữa.

Ôm điện thoại di động nằm trên ghế salon, nhìn lên trên trần nhà, Hỉ Ca cười có chút bất đắc dĩ.

Nếu như vậy, cũng đừng kéo dài thêm nữa, tắt thở sớm chút đi.

Hỉ Ca cũng không khách khí, câu nói đầu tiên liền làm cho A Thất thiếu chút là học máu tức chết.

...Hỉ Ca, em còn tức giận sao? Thật xin lỗi.

Một lúc sau, lúc Hỉ Ca chờ đến sắp ngủ gật, âm thanh báo tin nhắn chợt vang lên, nhìn câu nói trên điện thoại, đầu tiên Hỉ Ca ngây người một chút, theo bản năng lắc đầu một cái, ngay sau đó mới nhớ là người kia không thể nhìn thấy hành động của cô. Nếu vẫn còn tức giận, thì cô sẽ không chủ động tìm hắn a~

Anh là đồ ngốc, em không nói chuyện với đồ ngốc.

Ném điện thoại di động xuống, Hỉ Ca tâm tình thật tốt đi đập cửa phòng Sở Tiểu Ca, mạnh mẽ ép buộc Sở Tiểu Ca ra khỏi trò chơi, lại đem Tiểu Cửu từ trên sofa lôi xuống, cố ý muốn lập hội hát hò. Tiểu Cửu và Sở Tiểu Ca hai người nhìn nhau không biết nói gì. Cuối cùng vẫn là Tiểu Cửu ôn hòa, dùng thức ăn hấp dẫn và bức ép, lúc này mới khiến Hỉ Ca an phận. Ban ngày, hàng xóm bên cạnh có 2 người già, sợ rằng tiếng hát của Hỉ Ca sẽ khiến họ phát bệnh tim mà chết. Trên thực tế thì tiếng hát của 3 người bọn họ đều rất dọa người~

“Tâm tình rất tốt nhỉ?”

A Thất nằm trên giường ôm điện thoại di động cười khúc khích, cửa phòng đột nhiên bị mở ra, một anh chàng mặc áo blouse trắng, khuôn mặt tuấn tú lãng tử tiến vào, nhìn bộ dáng cười đến vui vẻ của A Thất, không nhịn được liếc hắn một cái.

“Lúc nào ta mới khỏe hẳn?”

Khó có dịp nhìn thấy bệnh nhân chịu phối hợp như vậy, nhưng bác sĩ không được vui vẻ cho lắm.

“Ít nhất phải chờ hai tháng.”

“Hai tháng, quá dài đi...” – A Thất dùng ánh mắt không tín nhiệm liếc nhìn tên “lang băm”.

“...Nếu không phải tại lúc đầu ngươi không phối hợp điều trị, thì hiện tại ngươi đã có thể xuống giường rồi.” – Phải nói là, ai bảo hắn để cho mọi người lo lắng, bắt giam hắn hai tháng để trừng phạt là nhân từ lắm rồi.

Nhìn mặt bác sĩ bắt đầu biến thành màu đen, A Thất rụt cổ một cái, được rồi, hai tháng thì hai tháng. Cùng lắm thừa lúc bọn họ không để ý lén chạy đi là được.

“Hai tháng này, 3 người chúng ta sẽ không rời khỏi đây một bước, ngươi chết tâm đi.” – Bác sĩ đẩy gọng kính trên sống mũi, hừ một tiếng. Biết nhau nhiều năm như vậy, nếu còn không biết suy nghĩ của tên kia thì thật uổng phí với hai tiếng “anh em” à.

“Các ngươi không phải còn bẽ bộn nhiều việc sao?” – A Thất vẫn chưa từ bỏ ý định.

“Giúp ngươi hoàn toàn hồi phục mới là việc quan trọng nhất.”

“...Có thể thương lượng một chút không?” – Được rồi, hắn nhận, bọn họ lợi hại!

“Không có thương lượng.”

Đàm phán thất bại. A Thất chán nản, ai bảo hắn bây giờ đánh không lại người ta đây.

124. Chương 124: Đánh Cuộc

Tin nhắn của Hỉ Ca, rõ ràng đã cho A Thất dũng khí. Huống chi A Thất lại không phải là đồ ngốc, dĩ nhiên biết nên thuận thế tấn công. Thỉnh thoảng, A Thất sẽ gửi cho Hỉ Ca một tin nhắn đùa giỡn một chút. Lúc tâm tình Hỉ Ca tốt thì để mặc cho hắn đùa giỡn, tâm tình khó chịu thì đi kích động lại hắn. Hỉ Ca không có phát hiện, tin nhắn của hai người bọn họ, hiện giờ chẳng khác gì tin nhắn của 2 người đang yêu nhau, chỉ là nội dung tin nhắn là có chút quỷ dị.

Bây giờ Hỉ Ca đã biết thân phận thật của A Thất, liền biến thành một đứa bé tò mò. Trước đây thông qua máy tính cô cũng biết rất nhiều về cái thế giới hắc ám thần bí kia, nhưng vẫn không ngăn được sự hiếu kỳ trong lòng. Tin tức dù sao cũng chỉ là tài liệu trên giấy, những văn kiện đó có thể là giả, Hỉ Ca thích nghe A Thất kể chuyện về thế giới kia hơn. Nhưng dù cô hỏi thế nào đi nữa, chuyện về Hoa gia, A Thất nhất định không nhắc tới, dù chỉ là một chữ. Cuối cùng, Hỉ Ca đành bắt đầu dần dần quên đi.

Đối với cô mà nói, tin tức tốt nhất chính là A Thất rất nhanh có thể vào lại trò chơi. Mặc dù trên người hắn đang bị thương, nhưng hiện tại khôi phục khá là nhanh, chơi trò chơi sẽ không có gì đáng ngại, chỉ cần hắn được bác sĩ Tư Văn cho phép là được.

Hỉ Ca thế nào cũng không nghĩ tới, Tư Văn lại là bác sĩ. Nghĩ đến Tư Văn tính tình âm hiểm phức tạp, Hỉ Ca vẫn cảm thấy tên này thích hợp bay về cổ đại làm quân sư quạt mo hơn.

Nhìn Hỉ Ca vui vẻ về phòng lên trò chơi, Tiểu Cửu vẫn như cũ đầy bụng lo lắng. Sở Tiểu Ca ngồi trên ghế salon, nhìn Tiểu Cửu bưng nước và trái cây tới, cầm một miếng dưa, ngẩng đầu lên nói với cô – “Sao vậy?”

“... Hoa gia có người vẫn còn sống, ta sợ họ sẽ đối phó với Hỉ Ca.” – Tiểu Cửu ngồi vào cạnh Sở Tiểu Ca, chau mày nói. Trước đây, A Thất ở chỗ này, tất nhiên không ai dám bén mảng tới. Nhưng bây giờ A Thất không có ở đây, Hoa gia còn bị ép đến đường cùng, cô chỉ có một mình, sợ rằng không ứng phó được.

“Hoa gia rất lợi hại sao?” – Sở Tiểu Ca khẽ nhíu mày.

“Ừ, đã từng rất lợi hại.”

Từ khi gia chủ đời trước của Hoa gia chết trong tay A Thất, thì Hoa gia bắt đầu xuống dốc không phanh. Nhưng khi A Thất bị hội trưởng lão buộc phải thế, vĩnh viễn không động đến người Hoa gia, lúc này Hoa gia mới được bình yên mà phát triển như vũ bão.

Kết quả là 10 năm sau, A Thất lại đem Hoa gia tiêu diệt. Việc làm này căn bản giống như muốn gây hấn với hội trưởng lão đầy quyền uy vậy. Không biết tiếp theo hội trưởng lão sẽ dùng phương pháp gì đối phó với A Thất. Đây cũng là nguyên nhân mà Tiểu Cửu muốn Hỉ Ca rời khỏi A Thất. Hỉ Ca một khi bị liên lụy, cuộc sống sau này sẽ long trời lở đất. Khi đó, cả Sở gia cũng sẽ vạn kiếp bất phục.

Sở Tiểu Ca biết Tiểu Cửu lo lắng chuyện của Hỉ Ca và A Thất. Mặc dù đứng trên lập trường gia tộc mà xét, Hỉ Ca và A Thất không nên ở cùng một chỗ. Nhưng cậu đời này chỉ có một người chị bảo bối, cho nên vô luận Hỉ Ca làm gì, cậu đều sẽ ủng hộ. Tính tình Hỉ Ca vẫn luôn quá tinh táo, khó có được lúc cô đầu đá bừa bãi một lần. Cậu thân là em trai, nên đem con đường phía trước dọn dẹp sạch sẽ cho chị mới phải!

“Hi vọng mọi chuyện sẽ êm.” – Tiểu Cửu lo lắng ngược nhìn cửa phòng trên lầu đang đóng chặt, không thể nhìn được mà thở dài.

Trở lại trò chơi, bọn Cát Tường đều đã trở về từ lâu. Mặc dù vẫn còn một ngày (mới tới thời điểm đánh boss thống lĩnh), nhưng cô với mấy người đó trước kia chưa từng phối hợp, trước hết muốn mài dũa độ ăn ý. Vì vậy, Hỉ Ca cùng với Thanh Lam và Mặc Phi chuẩn bị lên đường. Sở Tiểu Ca cũng đi theo, nói là muốn bảo vệ Hỉ Ca. Chỉ là Hỉ Ca cảm thấy em trai càng giống đi ngấm mỹ nữ hơn. Khi Hỉ Ca nói cho nó biết, Phi Khuynh Thành hiện giờ là phó bang chủ của Vực Sâu, nó thiếu chút nữa đã muốn nộp đơn xin gia nhập Vực Sâu rồi. Không lay chuyển được Sở Tiểu Ca, Hỉ Ca chỉ có thể cho nó đi cùng.

Sau khi trở lại Vực Sâu, Phần Thiên biết Hỉ Ca đem về 2 kiếm khách loại xịn, vui mừng đến không khép được miệng. Phần Thiên không phải là người tính toán chi li, cho nên rất nhanh cùng với Thanh Lam và Mặc Phi nói chuyện ổn thỏa. Hai bên đều hết sức hài lòng. Ngay cả Sở Tiểu Ca, Phần Thiên cũng cấp cho

hiệu quả. Mặc dù Sở Tiểu Ca là em trai của Hỉ Ca, nhưng dù sao người ta cũng là người có thực lực, mang ra để làm quảng cáo tuyệt đối có hiệu quả.

Đối với việc quay video lúc đánh Boss, Mặc Phi không có ý kiến gì, nhưng Thanh Lam trước hết cần xin chỉ thị của hội trưởng. Suy cho cùng hắn cũng là người của một công hội lớn, nếu đột nhiên xuất hiện cùng với thành viên Vực Sâu, thật không được tốt cho lắm. Không nghĩ tới Sở Nhị lại đáp ứng ngay. Mọi việc tiến hành rất thuận lợi, chỉ có một điều mà Hỉ Ca không hiểu, đó là, Sánh Cùng Phong Nguyệt chưa tìm đến Vực Sâu gây phiền phức, giống như đột nhiên bốc hơi vậy. Nếu như cô ta động thủ còn tốt, nhưng cô ta lại không có động tĩnh gì, điều này mới khiến cho người ta lo lắng. Phần Thiên luôn phải người theo dõi, bất luận cô ta có rụt rịt gì, tin tức sẽ truyền tới tai bọn họ. Hỉ Ca liền thanh thần ổn định cùng đội ngũ đi soát tiểu quái.

Dựa theo bố trí của Phần Thiên, đội chính chỉ cần 10 người, những người khác chỉ phụ giúp công kích. Hỉ Ca, Sở Tiểu Ca, Phi Khuynh Thành, Cuồng Vũ, Cô Tửu, Thanh Lam, Mặc Phi, và 3 được sự giỏi nhất trong bang lập thành đội chính. Phần Thiên là bang chủ nên phải chủ trì toàn cuộc, vì vậy không thể ở trong đội chính, chỉ có thể ở bên cạnh chỉ huy.

Để thử tay nghề đánh Boss, phó bản rõ ràng là nơi tốt nhất, cấp bậc của mọi người ở đây đều tầm 65. Thanh Lam, Sở Tiểu Ca và Mặc Phi đều có cấp bậc tương đối cao, vừa đủ để vượt qua phó bản dễ dàng hơn.

Ở trong Thịnh Thế, từ 50 cấp trở lên thì phó bản đều có tính tới độ hoàn thành. Nếu độ hoàn thành càng tốt, lúc rời khỏi phó bản, khai bảo rương, sẽ được đến thứ càng có giá trị. Tất nhiên, vận khí cũng là điều rất quan trọng. Phó bản 60 cấp ở Đông Châu Xích Hỏa có thể dùng truyền tống trận để vào, Hỉ Ca dẫn theo đội đi theo truyền tống viên, thế nhưng hết sức không khéo gặp phải Sánh Cùng Phong Nguyệt trên đường đi.

Kỳ thật ban đầu Hỉ Ca không nhận ra cô ta, bởi vì Sánh Cùng Phong Nguyệt đã đổi một thân trang bị. Đó là một bộ nguyên tố sáo trang, sau khi mặc vào trên người tản ra hồng quang nhàn nhạt, thêm Hỏa hệ công kích rất cao, hơn nữa trên đó còn khắc thêm Hỏa thạch. Nguyên tố sáo trang cùng với ám kim sáo trang có một điểm giống nhau duy nhất là thuộc tính công kích; mặc trang phục này vào, đi tìm người chơi Băng Hệ hoặc Thủy Hệ PK, nhất định sẽ có được hiệu quả cao.

“Hỉ Ca.”

Đang đi, trước mặt đột nhiên xuất hiện một người, Hỉ Ca sửng sốt, nhìn lại mới biết là Sánh Cùng Phong Nguyệt.

“Có chuyện gì?” – Hỉ Ca quan sát cô ta một phen, đối với việc cô ta đổi trang phục có chút suy nghĩ. Vốn dĩ Boss ở Đông Châu Xích Hỏa đều có thuộc tính hỏa, chỉ có kẻ ngu mới có thể mặc một thân trang phục hỏa hệ đi đánh Boss. Suy ra, Sánh Cùng Phong Nguyệt đang muốn tìm người PK. Đối tượng... sẽ không phải là mình chứ? Hỉ Ca vô cùng uất ức mà nghĩ, nhìn lại ánh mắt hung tợn của Sánh Cùng Phong Nguyệt, e là, cô đã đoán đúng rồi?!

“Ta muốn khiêu chiến với người.” – vừa nói Sánh Cùng Phong Nguyệt vừa đưa ra chiến thư.

Nhìn chiến thư giấy hồng chữ vàng, Hỉ Ca ngẩng đầu nhìn Sánh Cùng Phong Nguyệt: – “Sao ta phải tiếp nhận thư khiêu chiến của người?”

Chuyện nhảm chán như vậy, vì sao cô lại phải làm chứ? Hỉ Ca từ trước đến nay làm việc gì đều có tính toán, cùng với cô ta PK chẳng có gì tốt. Hỉ Ca không cần danh lợi, cô tình nguyện chạy đi giết Sở Tiểu Ca mấy lần cho vui. Sở Tiểu Ca nằm trên BXH nhân vật thế giới, nhưng khi PK với cô, nó không dám đánh trả, điều này thật sáng khoái a

“Nếu như người không nhận chiến thư, ta sẽ công bố với toàn thể giới, đến lúc đó Vực Sâu sẽ phải chịu đả kích lớn.” – Sánh Cùng Phong Nguyệt cười lạnh nói.

Hỉ Ca sửng người nhìn chằm chằm cô ta thật lâu, phát hiện Sánh Cùng Phong Nguyệt lần này đã thông minh hơn. Suy nghĩ cẩn thận một chút, thật ra thì đánh một trận cũng có chỗ tốt, nếu như cô thật sự cự tuyệt Sánh Cùng Phong Nguyệt, chuyện này dù không phát sinh như Sánh Cùng Phong Nguyệt nói, nhưng

cũng là một chuyện phiền phức. Dù sao Hỉ Ca đang là phó bang chủ của Vực Sâu. Dĩ nhiên, Hỉ Ca hoàn toàn có thể không để tâm đến cô ta. Đợi đánh Boss thống lĩnh xong, quảng video lên, còn ai để ý việc phó bang chủ cự tuyệt chiến thư của Sánh Cùng Phong Nguyệt chứ.

Từng nghe qua, Sánh Cùng Phong Nguyệt là báu vật của Xích Hỏa đại lục, nhưng trên thế giới, cô ta vốn không là cái đỉnh gì. Chỉ có thể tính là người chơi tinh anh thôi. Thịnh Thế này cho tới bây giờ cũng không thiếu người chơi tinh anh.

“Đồng ý với người cũng không phải là không được, nhưng đánh như vậy thật vô vị, không bằng chúng ta đánh cuộc chút gì đi.” – Nếu đã quyết định sẽ xuất thủ, thì phải tính toán một chút. Hỉ Ca cũng không muốn sau này ngày ngày đánh nhau với trẻ con, không có việc gì lại bị người sau lưng bắn lén. Cho dù Sánh Cùng Phong Nguyệt là người của Niếp Lăng, sợ rằng lần này, không tránh khỏi việc làm mất mặt Niếp Lăng thêm lần nữa.

“Người muốn đánh cuộc thế nào?” – Sánh Cùng Phong Nguyệt vốn muốn mang người đến gây phiền toái cho Vực Sâu, kết quả Niếp Lăng lại phái người cảnh cáo cô, không để cho cô trực tiếp dính vào. Từ đây lòng Sánh Cùng Phong Nguyệt vẫn rất sợ Niếp Lăng, cho nên nhịn không được nhất thời xúc động, bỏ ra số tiền lớn mua một bộ nguyên tố trang bị, chỉ vì muốn có thể quang minh chính đại đánh bại Hỉ Ca.

Ở Đông Châu Xích Hỏa, rất ít người nhìn thấy Hỉ Ca PK với người khác. Bình thường lúc Hỉ Ca luyện cấp, bao giờ cũng đi một mình. Sánh Cùng Phong Nguyệt vốn đoán không được thực lực của Hỉ Ca. Tuy nói lần trước Hỉ Ca đã giết Đoạn Lang và Thiên Lang, nhưng Đoạn Lang lại nói đó là do hấn nhất thời sơ ý, trúng phải bẫy của Hỉ Ca mà thôi, hơn nữa bên cạnh Hỉ Ca còn có người giúp một tay. Có người cho là Đoạn Lang giữ lại chút mặt mũi cho mình, có người lại bảo hấn nói thật. Bất kể thế nào, Hỉ Ca cũng chưa từng ra mặt giải thích.

Sánh Cùng Phong Nguyệt rất tự tin vào thực lực của mình, cô tự nhận, nếu như trang bị như nhau, ngay cả Đoạn Lang cũng chưa chắc là đối thủ của cô, cho nên cô vốn không cho rằng lần khiêu chiến này mình sẽ thất bại. Khi Hỉ Ca nói muốn đánh cuộc, cô không hề nghĩ ngợi mà đồng ý ngay.

“Nếu như người thua, phải nhận thua trước cả đại lục, sau này nơi ta xuất hiện, người cũng phải nhượng bộ lui binh, thế nào?” – Hỉ Ca không có hứng thú ép người vào đường cùng, riêng vụ đánh cuộc này đã đủ đủ kích lòng tin của Sánh Cùng Phong Nguyệt rồi.

“Nếu người thua, lập tức rời khỏi Đông Châu Xích Hỏa, vĩnh viễn không được phép đặt chân tới đây nữa bước.” – Sánh Cùng Phong Nguyệt cũng nói ra điều kiện.

Về phần ai thắng ai thua, dù sao ai cũng cho rằng mình sẽ thắng, kết quả... đến lúc đó sẽ biết!

125. Chương 125: Một Chiêu Phán Thắng Bại

Edit: TDC

Beta: hoanguyendinh

Chiến thư của Sánh Cùng Phong Nguyệt thuộc loại thông báo toàn đại lục, khi Hỉ Ca tiếp nhận nó thì hệ thống sẽ thông báo trên toàn đại lục suốt 3 ngày. Sau khi chiến thư được nhận rồi, người chơi có thể lựa chọn khiêu chiến công khai (người chơi khác có thể vào xem trực tiếp), hoặc là khiêu chiến cá nhân (tự đóng cửa đánh nhau trong âm thầm).

Dĩ nhiên, giá tiền của lá chiến thư này không hề rẻ. Dù sao không phải tiền Hỉ Ca bỏ ra, cho nên cô chẳng thèm quan tâm. Vốn Hỉ Ca lên tinh thần chuẩn bị đi đánh phó bản, giờ thì hay rồi, giữa đường đụng ngay phiền phức. Hơn nữa để tránh xuất hiện biến cố, Sánh Cùng Phong Nguyệt đã mua loại chiến thư tức thời (nhận là quánh liền), nghĩa là Hỉ Ca không có bất kì cơ hội đổi ý hay lật lọng nào. Có thể nói, cô ta dùng chiêu này đúng là không tệ.

Chiến thư trên tay lóe lên ánh sáng đỏ, Hỉ Ca trực tiếp được đưa vào võ đài lớn nhất Xích Hỏa thành. Nơi này rất rộng rãi, trên đài tỷ võ chỉ có Hỉ Ca và Sánh Cùng Phong Nguyệt đứng ở 2 đầu. Hình thức khiêu chiến mà Sánh Cùng Phong Nguyệt chọn là dạng cá nhân. Nhưng họ vẫn có thể mời vài người vào xem, nếu muốn. Hỉ Ca kéo hết người trong đội ngũ, Sánh Cùng Phong Nguyệt cũng kéo theo 3 người.

Khi hệ thống phát tin, cả Xích Hỏa đại lục liền rơi vào trạng thái hưng phấn. Ở Đông Châu Xích Hỏa, Sánh Cùng Phong Nguyệt và Hỉ Ca đều là người nổi tiếng, hơn nữa mọi người còn nghe đồn, nguyên nhân của lần tỷ võ lần này là vì một người đàn ông. Chuyện bát quái thể này đương nhiên làm cho ai cũng phơi phới, tinh thần bát quái vĩnh viễn là vô tận! Dĩ nhiên, tin tức này rất nhanh cũng truyền tới các đại lục khác, không có nhiều người chú ý cho lắm, nhưng Sở Nhị đang chủ trì hội nghị của công hội thì ngược lại, hăng hái bùng bùng.

“Hội trưởng, hai nữ nhân đánh nhau, người kích động cái gì?” – Nhìn Sở Nhị đang vội vàng bận rộn gửi tin tức cho Thanh Lam muốn tên kia quay video gửi tới đây, bạch y được sự ngồi ở vị trí Phó hội trưởng tỏ vẻ khó hiểu.

“Tò mò mà thôi.” – Sở Nhị hàm hồ một câu, tin tức phát đi, hẩn ngồi an vị chờ video.

Đại khái một phút trôi qua, thông tấn khí của Sở Nhị đột nhiên vang lên, hẩn mở thông tấn khí, cũng không biết nghe được cái gì, vẻ mặt trở nên hơi quỷ dị. Hồi lâu, hẩn tắt thông tấn, khước mắt hơi nheo lại. Nếu quả thật như Thanh Lam nói, Hỉ Ca còn là người bình thường sao?

Quá trình chiến đấu, bao gồm chuẩn bị, bắt đầu, kết thúc, đến khi mười người bọn họ rời khỏi tỷ võ tràng, thời gian chưa tới một phút. Vì sao? Hỉ Ca cảm thấy hết sức ngượng ngùng, bởi vì cô không cẩn thận phóng ra một chiêu bạo đánh, sau đó, giãy sát Sánh Cùng Phong Nguyệt.

Loại thuật sĩ gì có thể một chiêu giãy sát kiếm khách máu trâu??? Đây là chuyện mà người bình thường có thể làm sao??? Sánh Cùng Phong Nguyệt không sao hiểu rõ, trên thực tế, không ai hiểu nổi vừa rồi rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra. Video của Thanh Lam còn chưa bắt đầu quay, trận đấu đã kết thúc rồi, là sao? Tử vong ở tỷ võ tràng, không bị rút cấp, nhưng hệ thống sẽ thông báo trên toàn đại lục. Lúc Hỉ Ca dẫn người rời khỏi tỷ võ tràng, thông báo đã truyền khắp thế giới. Hỉ Ca vẫn chờ tin tức Sánh Cùng Phong Nguyệt mở miệng nhận thua, đáng tiếc, không có ai lên tiếng cả. Haiz~~ đánh nhau với trẻ con đúng là lãng phí thời gian nha, phải nói chính là hành vi tự đập đá vào chân mình.

Dẫn theo đội ngũ tìm được truyền tống viên tiến vào phó bản. Một đội người rất nhanh biến mất trong truyền tống trận.

Phó bản 60 cấp tên là Thiên Cung, bên trong tổng cộng có hai boss, một là Hỏa Thần, hai là Thủy Thần, đều có kỹ năng quần công. Hỉ Ca mới tới đây một lần duy nhất khi đi theo bọn Phần Thiên, có điều lần đó 5 người đi vào, mới đụng tới Hỏa Thần đã thua, chứ đừng nói cầm được trang bị.

Phó bản 60 cấp được công nhận là phó bản khó nhất, hơn nữa công ty Thịnh Thế kiên quyết không giảm độ khó, kết quả là, đội ngũ khai hoang 5 người không một ai thành công, đội ngũ khai hoang 10 người, chỉ có 6 đội thành công. Nghe nói đội ngũ 10 người khai hoang thành công sẽ nhận được phần thưởng vượt mức, đáng tiếc, từng nhóm dừng cảm xông lên, từng nhóm dừng cảm chết trận. Đứng ở lối vào truyền tống trận của Thiên Cung, nhìn xung quanh không có một người chơi nào. Phó bản mà lại hoang vu tới trình độ này cũng coi là một loại cảnh giới a~

Mới vừa vào Thiên Cung, nghênh đón 10 người bọn họ chính là 7 tiên nữ xinh đẹp mặc tiên y màu hồng, có điều thủ đoạn của tiên nữ cũng hơi bạo lực một chút, vừa tới gần, trực tiếp rút đại đao ra, chém người. Vũ giả và thuật sĩ rồi rít thối lui ra phía sau đội ngũ, cũng may kiếm khách trong đội tương đối nhiều, mạnh nhất chính là Thanh Lam, một mình kéo ba quái.

Vốn Hỉ Ca còn tưởng Thanh Lam không mang trang bị cực phẩm nào theo, giờ mới biết, trang bị đáng thưởng thức nhất trên người hẩn chính là bộ cấm y phục. Người khác mặc cấm y phục thường là muốn tạo dáng, khiến bản thân càng đẹp trai càng tốt, tên này thì ngược lại, mặc trang phục của dân đánh cá?! Cũng không biết thợ may nào lại rảnh như vậy, ngay cả y phục của dân chài cũng bỏ công cắt may?!

Thanh Lam không phải kiếm khách máu trâu, mặc dù phòng ngự của hẩn rất cao nhưng lượng máu của hẩn chỉ bằng 3/4 của Mặc Phi. Bù lại, công kích của hẩn rất cao, kéo quái tương đối vững vàng. Người thành

thạo vừa ra tay là thấy ngay sự khác biệt. Nếu là kiếm khách khác, nhiều quái tấn công một lúc như vậy, ít nhất cũng rụng mất mấy người. Nhưng 3 kiếm khách trong đội ngũ bọn họ thì phối hợp rất nhịp nhàng, một người cũng không rụng. Có điều, lượng máu của 7 con quái không thấp, dọc theo đường đi không biết có bao nhiêu tiên nữ như thế. Mặc dù nơi này thật sự rất thích hợp để thử độ phối hợp của đội ngũ, nhưng Hỉ Ca lại nghĩ, thật không nhìn thấy hi vọng có thể đi ra ngoài a~

Trước mắt là đường đi tới chỗ Hỏa Thần. Thực khiến người ta muốn khóc. Rõ ràng thực lực đội ngũ rất tốt, ý thức cũng rất được, nhưng cạm bẫy trên đường lại nhiều đến nỗi lòng người cảm phần. Hơn nữa nơi này là phó bản 10 người, vô sỉ hơn phó bản 5 người rất nhiều, cạm bẫy trên đường quả thực là muốn khiêu chiến sự nhẫn nại của người chơi nha. Phía trên phía dưới cùng phun lửa cũng được đi, tốt xấu gì khoảng cách giữa hai lần còn có mấy giây nghỉ ngơi, dĩ nhiên, đây là hệ thống suy nghĩ cho người chơi. Nhưng mà, trong thời gian mấy giây ấy, hai bên còn phóng ra loạn tiễn là sao????

Khi Cô Tửu bị loạn tiễn đâm cho thành con nhím, tất cả mọi người ngửa đầu câm nín, không còn gì để nói. Nghĩ kĩ lại, muốn xuyên qua cạm bẫy kinh khủng đó, không nắm vững được thời gian hai giây ngắn ngủi để tránh né, vậy thì ở đây luyện tập tự sát đi. Cũng may tính tình cả đội ngũ đều là loại bền gan vững chí, đối mặt trở ngại đều bám riết không tha, cuối cùng kết quả biểu quyết là, để cho Cô Tửu cõng hết đồ đi xông pha thử, mọi người ở chỗ này chờ. Dù sao chờ hấn qua được đầu bên kia, một lát có ai chết hấn cũng có thể kéo thi thể đến bên cạnh. Dĩ nhiên Cô Tửu không đồng ý, nhưng ý nguyện của hấn không được thông qua. Kết quả biểu quyết 1 vs 9, bạn học Cô Tửu đáng thương ở cạm bẫy đó thử tới thử lui không dưới 30 lần, rốt cục, vượt qua~~

Đang lúc mọi người ngồi dưới đất đợi Cô Tửu cố gắng, Hỉ Ca đột nhiên nhận được tin tức của Phần Thiên, nhìn nội dung tin tức, sắc mặt Hỉ Ca trở nên khó coi, cô cảm thấy xem thường Sánh Cùng Phong Nguyệt.

126. Chương 126: Lừa Gạt

Phần Thiên nói, Sánh Cùng Phong Nguyệt đã san hào (xóa acc), hơn nữa san hào đình đám đến mức hiện tại Hỉ Ca đã mang danh nữ nhân độc ác nhất Đông Châu Xích Hỏa. Hỉ Ca cô rốt cuộc đã làm gì nên tội chứ? Không phải chỉ không cẩn thận giết cô ta thôi sao?! Đầu năm nay, ác ý PK bị người ta mắng là chuyện bình thường, nhưng cô nghiêm chỉnh PK, đánh bại Sánh Cùng Phong Nguyệt trên võ tràng đẳng hoàng, sao bây giờ lại đổ lỗi cho cô rồi?!

“Sao vậy?” – Cuồng Vũ ngồi cạnh Hỉ Ca cất tiếng hỏi, khó có lúc nhìn thấy Hỉ Ca biến sắc mặt.

“Sánh Cùng Phong Nguyệt san hào. Hiện tại ta thành cạp mẹ bức tử cừu non. Có rất nhiều người chơi tìm đến Phần Thiên, nói nếu như ta không công khai xin lỗi, bọn họ sẽ để cho Vực Sâu không thể ngóc đầu lên ở đại lục này. Hoặc là, đá ta ra khỏi Vực Sâu cũng được.”

Hỉ Ca nhếch nhếch khóe miệng, Sánh Cùng Phong Nguyệt, vốn chỉ là đùa vui một chút coi như xong, không ngờ cô ta lại làm đến mức này, muốn lừa gạt sự đồng tình của người chơi ư?! Hỉ Ca thật rất muốn biết trận phong ba này có thể kéo dài bao lâu. Hừ, san hào?! Cũng chỉ đổi một mũ giáp khác mà thôi. Hỉ Ca dám thề, Sánh Cùng Phong Nguyệt nhất định sẽ mua mũ giáp mới để chơi tiếp.

“Ha, rất có đầu óc, cũng đủ lợi hại, mặc dù có chút ngu xuẩn.” – Cuồng Vũ không chút hứng thú bĩu môi. Vốn nghĩ chuyện sẽ không đến mức này. Nếu bang hội của Sánh Cùng Phong Nguyệt là đệ nhất bang hội như Thương Lan, từ đầu đã có một đồng bang chúng có tiền, nhào vào đối phó với Hỉ Ca còn có thể làm nên chuyện. Người chơi ở Đông Châu Xích Hỏa chỉ thừa thớt như ruồi nhặng, náo loạn một lúc sẽ tàn, không thể thành đại sự gì được.

“Hiện tại bên ngoài có chút phiền toái, video diễn thuyết của Sánh Cùng Phong Nguyệt đã phát trên kênh công cộng, hơn nữa còn đưa lên đầu. Trong bang đã có không ít người đang luyện cấp bên ngoài bị giết trở về không rõ lý do.”

“Người tính sao?”

Mặc dù Hỉ Ca muốn tha là có thể tha, nhưng bây giờ cô đã là phó bang chủ của Vực Sâu, nếu không nhắc đến, người chơi trong bang nhất định sẽ có ý kiến, thoái lui cũng không phải chuyện gì to tát, nhưng tiếng nói của phó bang chủ cô đây sau này cũng sẽ không còn uy lực.

“Thật phiền!” – Hỉ Ca thở dài, cô tuyệt đối không thể ra mặt nói xin lỗi. Bởi vì, chỉ cần cô nói xin lỗi, đến lúc đó chuyện xấu gì cũng đều đổ lên đầu cô, danh tiếng của cô so với trước sẽ càng xấu. Hơn nữa, không làm sai chuyện gì thì Hỉ Ca tuyệt đối sẽ không nói lời xin lỗi với bất luận kẻ nào. Sánh Cùng Phong Nguyệt ư, cô ta không xứng!!

“Nếu không, ta và người thương lượng với Sói Xám Ăn Cừu? Sánh Cùng Phong Nguyệt là người bên hán, nếu như hán ra mặt giải thích, cũng sẽ không xảy ra chuyện gì.” – Cuồng Vũ đột nhiên đề nghị.

Hỉ Ca lắc đầu một cái, nếu như Niếp Lăng có lòng quan tâm đến chuyện này, video đó nhất định sẽ không được phát lên. Hỉ Ca không tin Niếp Lăng không biết việc làm của Sánh Cùng Phong Nguyệt. Thái độ của Niếp Lăng, trái lại thật làm cho cô cảm thấy thú vị.

Hiện tại bọn họ vào phó bản đã được gần hai canh giờ, nghe nói Sánh Cùng Phong Nguyệt phát video từ một giờ trước, Niếp Lăng rõ ràng ở tuyến, tại sao cũng không nói gì với mình, người thông báo cho cô vẫn là Phần Thiên? Sợ rằng, chuyện này có liên quan đến boss Thống lĩnh. Nếu như ngày mai Vực Sâu điều động bang chúng đi đánh boss, hành động lớn như vậy sẽ dẫn đến sự chú ý. Người chơi lẽ sẽ không nghĩ đến chuyện đi theo tìm phiền toái, nhưng nếu có người kích động bọn họ thì sao? Nếu như người kích động đó là Niếp Lăng? Đừng nói Hỉ Ca nghi ngờ Niếp Lăng. Thực ra, ngày đó rời khỏi yến hội, cô nhìn thấy Niếp Lăng và Danh Hoàng nói chuyện phiếm rất thân mật, cô cảm thấy mọi chuyện xảy ra đều đã có chủ ý từ trước. Hai người đó biết nhau ở ngoài đời, Niếp Lăng lại đột nhiên có hứng thú với cô? Chẳng lẽ sức quyến rũ của cô lớn đến vậy? Có thể cô lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, nhưng có một số việc vẫn nên cân nhắc trước sau thì hơn.

“Hỉ Ca, Cuồng Vũ, mau tới đây tự sát.”

Hai người còn đang ở đó nói chuyện phiếm, Cô Tửu đã đứng đối diện không đợi được hô lên. Hỉ Ca ngoan ngoãn cởi bỏ trang bị, bỏ hết đồ vật vào bọc, sau đó vọt vào trong cạm bẫy, nhẹ nhõm khoái trá mà bị giết chết. Kéo tất cả mọi người qua rồi, mọi người mặc trang bị, thêm máu và pháp lực xong rồi tiếp tục xoát quái. Đại khái là phối hợp càng ngày càng thuần thục, tới khi tiến đến boss Hỏa Thần trước mắt, dùng không tới nửa giờ. Trong lúc đánh tiểu quái còn rút ra mấy miếng vải may cao cấp, Hỉ Ca cũng may mắn lấy được một cái.

Hỏa Thần có hình tượng là một lực sĩ, mới nhìn xa xa, tựa như một ngọn núi lửa di động, toàn thân trên dưới không chỗ nào không bốc lửa, kiếm khách trong đội chỉ cần đứng trước mặt nó hai thước, mỗi 10s sẽ xuất hiện trạng thái bỏng, rơi 2000 điểm máu, kéo dài 3s.

Cũng may trạng thái này vũ giả có thể phá giải, trước kia Thanh Lam đã có kinh nghiệm đánh phó bản 10 người, hán nói qua đặc điểm của boss, kỹ năng quần công và những tình huống có thể phát sinh giữa chừng, trong đó khó khăn lớn nhất phải kể đến đả thủ cao cấp tấn công.

Bởi vì khi lượng máu của Hỏa Thần mất đi một nửa, nó sẽ có một khoảng thời gian không hấp thu cừu hận của kiếm khách, ai có công kích cao, phải loại ngay người đó, nếu không nó sẽ đuổi theo người đó mà đâm, thời gian kéo dài chừng 20s. Người công kích cao nhất chết, nó sẽ đi đối phó người công kích cao thứ hai. Muốn chạy trốn còn phải bận tâm đến những thứ đuổi theo phía sau kia, nếu như không cẩn thận nhích tới gần đồng bạn, lửa độc trên gai của quái cũng có thể khiến người trúng độc chết ngay.

Thanh Lam vốn tưởng rằng nói như vậy, mọi người sẽ tỏ vẻ gì đó, kích động chẳng hạn. Ai biết trừ Hỉ Ca ra, không ai thêm hỏi hán xem phải chạy trốn thế nào.

“Ai, các người dù sao cũng cho ta chút mặt mũi chứ.” – Thanh Lam bắt đầu dĩ tiếp lời.

“Không cần lo lắng, ta sẽ tự mình giải quyết chị hai, dù sao người Hỏa Thần tìm đến đầu tiên nhất định là chị ấy.” – Sở Tiểu Ca vỗ vỗ bả vai Thanh Lam, trực tiếp bày tỏ sự sùng bái với chị hai nhà mình.

“Áp lực lên ta hiện tại rất lớn nha.” – Hỉ Ca dường như khóc không ra nước mắt. Sau khi thăng cấp, kỹ năng của cô cũng thăng cấp. Hiện tại ngay tới băng tiền, kỹ năng có lực công kích thấp nhất của cô, cũng

đã gặp hai ba lần người khác, cô dù muốn không chế cũng không không chế nổi a.

Kỹ năng của kiếm khách hấp dẫn cừu hận càng ngày càng nhiều, về cơ bản chỉ cần kỹ năng không bị trượt, Hỉ Ca sẽ không cách nào lôi được cừu hận về mình. Nghe Thanh Lam nói một tràng, cuối cùng Hỉ Ca cũng đúc rút được tinh hoa trong đó, hiểu rõ công việc cụ thể. . . Đồng thời cô cũng hiểu, tại sao Thanh Lam không phải là hội trưởng của Thương Lan công hội. Nam nhân dài dòng như vậy, đoán chừng công hội bọn họ không có mấy người chịu được đi!

Mọi người ai cũng có vị trí và nhiệm vụ riêng, Thanh Lam và Mặc Phi đi lên dẫn quái, giới hạn máu tương đối nhiều, cho nên mới nói hấn là tank chính. Mặc dù mới đầu vì mọi người không nắm rõ bước đi tốt, thiếu chút nữa kéo mất cừu hận, cũng may mấy kiếm khách thuộc hàng nhân tài có kỹ thuật, ba người thay phiên nhau kéo, cuối cùng cũng ổn định được cừu hận. Hỉ Ca ngưỡng chừng le lưỡi, cô chỉ quảng một cái băng đồng thuật mà thôi, không ngờ như vậy cũng có thể lôi cừu hận đi. Băng đồng thuật cấp 5 có thuộc tính giảm máu, cừu hận là rất nhỏ. Chỉ có thể nói, cô trời sinh đã có mệnh kéo cừu hận của quái ~

“Trong một phút, Hỉ Ca đừng động thủ.”

Mặc Phi đúng là đã sớm hưởng qua thực lực kéo cừu hận của Hỉ Ca. Thất Tử không có ở đây, hấn không dám để cho Hỉ Ca tùy ý phát huy, một khi Hỏa Thần chạy, bọn họ đều tới số. Bị người vô tình vứt bỏ, Hỉ Ca đứng một bên xem cuộc chiến, không có cách nào khác, thực lực mạnh không thể động thủ theo ý mình, Hỉ Ca rất là AQ mà tự an ủi.

Bởi vì Thanh Lam đã nói qua, hơn nữa mỗi lần boss chuẩn bị phóng kỹ năng hấn đều nhắc nhở, cho nên đánh tới khi Hỏa Thần rút một nửa máu cũng không có xảy ra vấn đề gì lớn lao. Thuận lợi như vậy, dĩ nhiên còn liên quan đến trang bị của mọi người, dù sao cũng là cao thủ, quần áo mặc vốn đều là trang bị ám kim hoặc truyền kì, nếu còn không chịu nổi một con boss, vậy cũng thật là bi kịch.

Tất cả mọi người đánh rất nhẹ nhàng, trừ Hỉ Ca. Đây đại khái là vấn đề quán tính, cô cứ đến thời khắc máu chót là tương đối sợ chết, cô rất lo lắng cho sự mất bình tĩnh của mình, lỡ mà kéo theo Hỏa Thần trốn sau lưng Sở Tiểu Ca, vậy thì thật bi thảm. Cũng may tốc độ di chuyển của Hỏa Thần không nhanh, tránh con boss chân to như vậy cũng không quá khó khăn, chỉ có điều gai sau lưng của nó có chút khiến người ta chịu không nổi, cứ phải biến Hỉ Ca thành con rắn mới được sao (chạy lạng lách), sắp không còn chỗ cho cô chạy rồi đó~

Hỉ Ca tự nhận là đã chạy rất cẩn thận, thế nhưng sơ sẩy để quái bắn một cái gai ra ngoài, trực tiếp độc chết Cô Tửu. Mọi người thấy uy lực của gai, không nói hai lời chen thành một đoàn, Hỉ Ca chạy tới đâu, tiếng thét chói tai vang lên tới đó. Cô mới chính là người bi thảm nhất được không?! Những cái gai kia phải cách xa cô một thước, nhanh không được chậm cũng không được. Cuối cùng Hỏa Thần cũng bị kiếm khách kéo trở về, nhưng Hỉ Ca vẫn phải chạy tới chạy lui.

“Ta nói này Thanh Lam, ta phải chạy tới khi nào?” – Hỉ Ca rốt cục không nhịn được kêu lên một tiếng.

“A, ta chưa nói cho người biết sao? Phải chạy đến khi boss chết mới thôi.”

Một câu của Thanh Lam thiếu chút nữa khiến Hỉ Ca gục tại chỗ. Hấn từng nói qua sao, từng nói qua sao!!! Tại sao cô không hề hay biết?!?!?

“Người đương nhiên chưa từng nói!” – Hỉ Ca giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, thật muốn mang theo những cái gai này giết chết cả đội ngũ đang cười trộm kia, bà nội nó!!!!

“Vậy cũng tốt, không phải giờ người đã biết rồi sao, đừng nóng vội, từ từ chạy đi.”

..... Cô không vội, cô có thể không vội sao?? Người khác không có nguy hiểm tính mạng, chỉ có mình cô... tùy thời tùy chỗ có thể bị giây sát. Đám người này nhất định thấy cô dễ bắt nạt đây mà. Dù gì bọn họ cũng coi như có nhân tính, Hỉ Ca chạy tới chạy lui hơn hai mươi vòng, boss rốt cuộc ngã xuống.

Nhìn Hỉ Ca gơ tay lôi từng cổ áo của mọi người mà dạy dỗ, Thanh Lam không nhịn được cẩn thận liếc Hỉ Ca, trong lòng có chút đáng tiếc. Nếu gặp Hỉ Ca sớm hơn một chút, kéo cô về công hội, top ten của Thương Lan công hội hiện giờ nhất định sẽ có mặt Hỉ Ca. Thực lực mạnh, bộ vị chuẩn, năng lực xử lý không tồi, nếu không cũng không trở thành phó bang chủ của Vực Sâu, thật là một người toàn năng!!! Quan trọng

nhất, cô ấy còn là một mỹ nữ!!! Thanh Lam ghen khóc. Top ten của Thương Lan công hội không có lấy một nữ nhân, ngày ngày hẳn phải nhìn một đám nam nhân tụ họp chung một chỗ, có lắm hay không a~

Sau khi Hỏa Thần chết, trang bị bạo ra là một cái ám kim hộ thủ của vũ giả, hơn nữa hộ thủ đó còn tốt hơn các trang bị khác, việc này trái lại Hỉ Ca chưa từng nghĩ tới.

“Những thứ kia tốt hơn bên ngoài, chỉ là quá khó đánh, hơn nữa mỗi lần trang bị chỉ rơi ra một món.” – Thanh Lam nhún nhún vai, nếu như không phải toàn người chơi tinh anh tụ họp thành đội ngũ này, đội ngũ bình thường xác suất vượt qua vốn dĩ chỉ là số lẻ.

Người chơi tinh anh ai lại chịu đốt thời gian vào từng món trang bị này chứ. Nếu có thời gian rảnh, còn không bằng đi thăng cấp.

Vũ giả duy nhất trong đội ngũ chính là Phi Khuynh Thành, tiện lợi cho cô ấy. Nhìn Phi Khuynh Thành vui rạo rức mang hộ thủ ám kim vào tay, Hỉ Ca cảm thán trong lòng, đời này rốt cuộc cô có cơ hội mặc ám kim trang bị vào hay không đây. Mặc dù trang bị của Hỉ Ca không tồi. Mấu chốt là người ta phải có tinh thần cầu tiến nha. Cô không thể lúc nào cũng mặc y phục 30+ cấp chạy loạn khắp nơi, rất mất mặt đó.

Chia xong trang bị đánh được từ boss đầu tiên, mọi người vốn muốn tiếp tục, ai biết thông tấn khí của Hỉ Ca tự nhiên vang lên, chuyện lần này có chút phiền phức.

Đoạn Lang Minh cũng dính vào.

Những người chơi tứ tán, không ít người là thủ hạ của Sánh Cùng Phong Nguyệt, hiện tại đang canh giữ tại trụ sở của Vực Sâu, chỉ cần có người ra vào, lập tức bị giây. Người chơi Vực Sâu sống lại ở thành bang đã lên tới trăm người.

“Chúng ta ra ngoài trước, trong bang xảy ra chút phiền toái nhỏ.” – Hỉ Ca nói đơn giản, mọi người trong tình cảnh khó hiểu, xoay người chạy ra cửa, đi vào truyền tống môn.

Ra khỏi truyền tống môn, nhìn tình hình bên ngoài, Hỉ Ca liền run lên. Không ngờ có người đang ôm cây đợi thỏ, cô có nên cảm thấy vinh hạnh không đây. Cũng may người tới không nhiều lắm, khoảng 25-26 người thôi, cấp bậc à... 58 – 59 chiếm đa số, hơn 60 cấp cũng chỉ có ba người.

Bọn họ không phải là muốn tới lừa hồng danh chứ (khiến người khác giết mình rồi bị hồng danh, sau đó sẽ bị hội đồng để bạo hết đồ đạc)?! Hỉ Ca uất ức nghĩ. Chứ muốn tới đòi công đạo, có bấy nhiêu người chẳng thể làm nên trò trống gì nha. Những người đó vừa nhìn thấy Hỉ Ca đi ra liền không khách khí phi thẳng tới tấn công. Vô cùng may mắn là Mặc Phi đứng trước mặt Hỉ Ca, một mình hấn tiếp chiêu của 7-8 người ước chừng không có vấn đề gì. Dù sao kém hơn 10 cấp, trang bị lại đầy đủ, còn có Hỉ Ca ở phía sau thêm máu, Mặc Phi liền thoải mái đánh. Thanh Lam và Cuồng Vũ cũng lục tục đi ra. Cô Tửu không chịu cô đơn, vừa lộ mặt liền vung một đống độc phấn. Hỉ Ca thật muốn mắng hấn là tên phá gia chi tử. Mặc dù hiệu quả quần công của độc phấn tương đối tốt, nhưng như vậy cũng quá mắc tiền, dùng thật lãng phí.

“Đừng giết người, coi chừng hồng danh.” – Cuồng Vũ đột nhiên ở trong đội kêu một câu, Sở Tiểu Ca vốn sắp giết người lại ẩn thân chạy trở về.

Hai bên tạm thời tạo thành cục diện đối chọi, bên này không làm gì được bên kia.

“Sao rồi?” – Hỉ Ca lên tiếng hỏi.

“Đám người này đều là biên hồng. Chúng ta ngày mai đi đánh thống lĩnh, nếu hôm nay không có cách tẩy sạch hồng danh thì sẽ phiền phức lớn.”

Bọn họ là đội chủ lực, ai trong đội ngũ bị hồng danh cũng đều phiền phức.

“Là ai phái tới?”

Nếu Cuồng Vũ nói vậy, nhất định có thông tin.

“Phía bên kia chưa nói, có thể là Đoạn Lang, cũng có thể là.....” – Cuồng Vũ chỉ nói một nửa, có điều người kia là ai trong lòng mọi người đều đoán ra.

“Tin tức của người có chính xác không?” – Loại chuyện nhảy qua đại lục đánh boss thống lĩnh tuyệt đối sẽ không phát sinh, nếu không sẽ khiến cừu hận giữa các đại lục càng lớn, hiện tại có thể ngăn cản Vực Sâu ngoại trừ Đoạn Lang Minh, sợ rằng chỉ có Niếp Lăng thôi. Hỉ Ca cũng không muốn tin chuyện này, chỉ là, cô tin Cuồng Vũ.

“Thật là, không ai biết thân phận người kia, chuyện này chỉ có 2 người biết.” – Sắc mặt Cuồng Vũ cứng ngắc. Cô rời khỏi Thiên Nhân thật ra không phải vì sinh ra thù hận với người đó, cảm thấy hơi ngại ngùng mà thôi. Người mới tới kia cũng rất chiều cô, loại chuyện như vậy hẳn vốn dĩ không cần nói, bởi vì cô bây giờ là người của Vực Sâu.

“Làm sao bây giờ, tiếp tục tổn sức với bọn họ nữa sao?” – Sở Tiểu Ca khó chịu hỏi.

Mặc dù người của đối phương phần lớn chỉ chủ động công kích Hỉ Ca nhưng có rất nhiều kẻ chưa công kích đã bị độc dược của Cô Tửu đánh cho rút máu. Trước mắt nhiều hồng danh như vậy mà không thể giết, đây không phải là khiến người ta thêm khát sao! Trong lúc nhất thời, không ai biết kẻ nào có thể giết còn kẻ nào thì không nên giết.

“Thêm máu cho ta, ta giết.” – Hỉ Ca cười lạnh, bất kể đám người này là do ai phái tới, không phải là muốn hồng danh sao, cô động thủ không phải được rồi sao.

Bản thân Hỉ Ca là tay đấm. Mặc dù có thể thêm huyết, nhưng đó chỉ là vai trò phụ trợ vì cứu vãn đội ngũ mà tồn tại. Bất kỳ ai cũng có thể thay thế cô. Kiếm khách và được sư tuyệt đối không thể biến hồng danh. Lực công kích của vũ giả không cao. Một người đối phó với cả đám người nơi này đúng là hơi ngốc. Cho nên cô là người thích hợp nhất để xuất thủ.

“Chị ngốc sao, đứng sang một bên đi.” – Sở Tiểu Ca kéo Hỉ Ca trở lại, thuận tay đẩy Hỉ Ca ra sau lưng – “Cô Tửu, cho ta ít độc, thuận tiện thêm máu.”

Cô Tửu gật đầu đem các loại thuốc thêm trạng thái đưa cho Sở Tiểu Ca, trên cây chủy thủ đã bôi hết chất độc, Sở Tiểu Ca ẩn thân mờ mịt đi ra ngoài.

“Tiểu tử này càng ngày càng giống lão đại.” – Mặc Phi vừa nghiêng người chặn lại thích khách của đối phương, xoay tay lại cho kẻ kia một kiếm không nặng không nhẹ, cũng không có quan tâm đối phương ra sao.

Phi Khuynh Thành hết sức sung sướng mà ở phía sau tung kỹ năng trói, hôn mê rồi khống chế, Hỉ Ca cũng đứng đây không ngừng phóng ra băng đồng thuật, Sở Tiểu Ca một mình xuyên qua xuyên lại giữa đám người. Giờ tay chém xuống, từng người chơi 50 cấp vốn không đủ để nhét kẻ rằng, phía sau còn có được sư chiều cổ, cậu hành động càng thêm phách lối.

“Ừm, kỹ thuật quá tốt. Nếu là ta, bị những người kia cùng lúc tấn công, chắc sẽ rút lui mất.” – Thanh Lam tranh thủ hừ một tiếng, Thứ là đám thích khách đáng chết, nếu để hắn biết ai ra lệnh hạ sát hắn, hắn nhất định sẽ báo thù rửa hận.

“Dĩ nhiên rồi, do lão đại chính tay dạy dỗ, kỹ thuật đương nhiên phải tốt. Qua mấy ngày nữa lão đại sẽ trở lại, hoan nghênh người tới khiêu chiến.” – Mặc Phi chỉ sợ Thanh Lam nhàm chán, còn thông báo cho hắn chủ động khiêu chiến.

Hỉ Ca rét lạnh một cái, muốn mở miệng nói gì đó, nhưng thấy vẻ mặt của Thanh Lam, cuối cùng vẫn không nói ra miệng được. Quên đi. Bây giờ khuyên cũng vô ích, cứ để cho Thanh Lam nếm thử sự bỉ ổi của Thất Tử một lần rồi hãy nói. Có điều, Thất Tử đi vắng lâu như vậy, khi trở lại chuyện đầu tiên làm chắc chắn là luyện cấp đi..... Hắn sẽ cùng bọn Cát Tường Như Ý luyện cấp, điều này là hiển nhiên. Lúc này, Hỉ Ca hết sức oán hận mình, không có việc gì sao phải hiểu rõ hắn như vậy chứ!

Giảng co nửa ngày, Hỉ Ca quyết định sau hành động lần này của bang hội, cô sẽ trở về Nam Uyên một thời gian, bởi Thất Tử luyện cấp, hoặc là gọi Thất Tử tới đây cũng được, nhất định Thất Tử sẽ đồng ý.

127. Chương 127: Thiên Hạ Của Vực Sâu

Edit: TĐC

Beta: hoanguyendinh

Sở Tiểu Ca đột nhiên xuất hiện hiển nhiên khiến đối phương một phen đại loạn. Hơn nữa trong bọn họ chỉ có một số ít là thực sự có tâm đến gây phiền toái, phần lớn đều là người chơi riêng lẻ bị người ta kích động, căn bản không biết cái gì gọi là “phối hợp”. Sở Tiểu Ca mà ra tay thì chỉ nháy mắt đã giết được một tên. Rất nhanh, cả đám liền thấy khiếp đảm.

Những người kích động nhìn tình huống chuyển biến bất thường liền quay đầu đối phó với Sở Tiểu Ca. Nhưng bọn Hỉ Ca không phải chỉ biết đứng xem náo nhiệt. Bọn Hỉ Ca sớm đã theo dõi mấy người kích động kia, kỹ năng không chế cũng phóng về phía bọn họ, một lát hôn mê, một lát đánh lui, không đợi bọn họ kịp phản ứng, Sở Tiểu Ca đã gần như dọn sạch chiến trường.

Đám người kéo tới, phần lớn bị giết, phần nhỏ bỏ chạy, mấy tên kích động thấy tình hình không ổn đều cảm thấy liều mạng, nhưng cũng không kịp làm gì, cuối cùng vẫn chết dưới tay Sở Tiểu Ca. Quay đầu nhìn, tính danh trên đầu Sở Tiểu Ca đã chuyển thành màu đen. Hỉ Ca nhịn không được thở dài. Cách cửa phó bản không xa có truyền tống môn về thành, Sở Tiểu Ca hiện tại hồng danh không thể vào thành. Cậu chuẩn bị một mình ra ngoài luyện cấp tẩy hồng danh. Hỉ Ca không thể yên tâm về nó. Mặc Phi lại rất tin tưởng thực lực của Sở Tiểu Ca, nên quay sang khuyên bảo Hỉ Ca một phen, cuối cùng Hỉ Ca gật đầu đồng ý.

Sau khi Sở Tiểu Ca rời khỏi, những người còn lại từ truyền tống môn trở về Xích Hỏa thành.

Mặc dù bây giờ trong bang tương đối rối loạn, nhưng người chơi tinh anh của Vực Sâu trong thời gian này đều vội vã về hết đây rồi, muốn chặn đứng chuyện này cũng không phải quá khó khăn. Chẳng qua là ra tay áp bức mặc dù có thể ngăn chặn chuyện này, nhưng lại ảnh hưởng không tốt đến danh tiếng của Vực Sâu. Nếu muốn có chỗ đứng vững chắc thì không thể đắc tội với tất cả người chơi được.

Để cho những người khác ở lại trong thành mua gì đó tiếp tế, Hỉ Ca mang theo Phi Khuynh Thành và Cuồng Vũ về trước. Mới vừa đến tổng đàn, Hỉ Ca đã nhìn thấy một đám người vây quanh bên ngoài. Số lượng cũng không nhiều lắm, nhưng tiếng la hét không ngừng vang lên, giống như muốn biến Vực Sâu trở thành phản chánh chủ (kẻ tội đồ!?) vậy.

“Các người đã quay lại rồi. Thế nào?” – Phần Thiên nhìn thấy bọn Hỉ Ca, vẻ không vui trên mặt cũng giảm bớt chút ít.

“Thu hoạch tạm được. Vừa giết chết Hỏa Thần thì tin nhắn của người tới.” – Hỉ Ca nhìn quanh một vòng, những Đường chủ cấp cao trong bang đang ở, hẳn là Phần Thiên định mở hội nghị.

Hỉ Ca cùng Phi Khuynh Thành ngồi ở phía bên trái và bên phải của Phần Thiên. Cuồng Vũ an vị ở bên dưới Hỉ Ca. Vị trí đối diện Cuồng Vũ là giành cho Cô Tửu, nhưng Cô Tửu không trở về.

“Được rồi, mọi người đã đến đông đủ, chúng ta họp nào.”

Quét mắt qua đại sảnh bang phái một lượt, đại môn lập tức đóng lại.

“Hiện tại bên ngoài xảy ra chuyện gì, hẳn mọi người đều biết, ta muốn nghe xem mọi người có cách giải quyết nào tốt không.” – Phần Thiên gõ gõ xuống bàn, nhìn về một hàng quan viên phía dưới.

“Bang chủ, bên ngoài đã bị người bao vây, ta thấy nhất thời bọn họ sẽ không tản ra, bằng không để cho phó bang chủ đi ra nói lời xin lỗi đi.” – một lúc lâu sau, Đường chủ tên Phải Trái Đưng Đưa ngồi ở cuối hàng đột nhiên mở miệng.

Hỉ Ca nghiêng đầu nhìn một cái, cô có chút ấn tượng với người này. Hẳn là đại sư thợ rèn. Hiện tại, đối với các bang phái mà nói, có được thành viên là người chơi kỹ năng cuộc sống cấp đại sư rất hiếm. Cho nên lúc tên này xin vào bang, Phần Thiên liền cho hắn vị trí Đường chủ. Về phần Hỉ Ca, chuyện cô là tông sư thợ rèn không nhiều người biết. Hơn nữa cô sẽ không chế tạo vũ khí cho người trong bang.

“Đùa gì thế. Vì sao phải nói xin lỗi chứ? Phó bang không làm sai gì, ta đã bảo cái cô Sánh Cùng Phong Nguyệt kia quá dễ tiện. Thư khiếu chiến là cô ta phát ra, chuyện gì cũng đều là cô ta nói. Phó bang chủ từ

đầu tới cuối cũng chưa làm gì quá đáng.” – Có mấy Đường chủ tức giận vỗ bàn khi nghe lời của Phải Trái Đưng Đưa. Những người này đều do Hỉ Ca lựa ra từ thành viên cấp thấp, thực lực rất khá. Bởi vì do một tay cô bồi dưỡng cho nên ấn tượng của những người này về Hỉ Ca dĩ nhiên tương đối tốt.

“Nhưng mà những người chơi bên ngoài không nghĩ như vậy. Nếu như hiện tại không ngăn chặn những lời nói đó, vấn đề nhất định sẽ nghiêm trọng hơn. Không phải chỉ nói xin lỗi thôi sao. Dù gì cũng là phó bang chủ, sao ngay cả chút việc này cũng không đảm đương nổi.” – Phải Trái Đưng Đưa bị người chỉ vào mũi dầy dỗ một trận, sắc mặt không hề dễ coi. Nếu không phải đãi ngộ của Vực Sâu đối với hắn tương đối ưu hậu, hắn đã sớm rời khỏi đây. Bang phái do nữ nhân dựng nên, có thể có bao nhiêu tiền đồ chứ?!

“Đúng vậy, không phải chỉ nói xin lỗi thôi sao. Trước tiên dẹp yên chuyện này rồi hãy nói.” – Hai người khác gật đầu phụ họa.

Phần Thiên bí hiểm nhìn lướt một vòng – “Ai đồng ý việc phó bang chủ xin lỗi thì giờ tay.”

Phải Trái Đưng Đưa giờ tay lên trước tiên, xung quanh yên lặng chừng 10s, tiếp đến có hai người giờ tay lên. Hỉ Ca ở bên kia âm thầm than thở, trong bang chỉ có mấy Đường Chủ thôi, vậy mà gần một phần ba bất mãn với cô a! Cô làm người cũng có chút quá thất bại đi!?

“Ừm... Ba... So với tưởng tượng của ta thì tốt hơn.” – Về mặt Phần Thiên cười như không cười, quét mắt nhìn từng người trong số ba người họ, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Phải Trái Đưng Đưa – “Người quen Sánh Cùng Phong Nguyệt đúng không?”

Mặc dù là câu hỏi, nhưng trong lời nói của Phần Thiên lại mang ý khẳng định.

“Đúng vậy!”

“Ừ... Trở về nói cho cô ta biết, chỉ cần cô ta xuất môn, Vực Sâu nhất định luân bạch cô ta. Đông Châu Xích Hỏa này, cô ta đừng nghĩ đến chuyện bước vào nữa.”

Lời của Phần Thiên khiến những Đường chủ kia biến sắc mặt. Bọn họ rất hiểu mục đích thực sự của cuộc họp này. Không ít người thầm cảm thấy may mắn, cũng may lúc này không lựa chọn đứng sai phe.

“Về phần 2 người các người, trong Vực Sâu không có thứ hèn nhất, nhận lầm loại chuyện như vậy. Đã biết chưa?”

“Chúng ta, chúng ta chỉ....” – Hai người kia nhìn Phần Thiên, nhất thời mặt đỏ tới tận mang tai.

“Các người là đại diện của Vực Sâu, lại giúp người khác hủy diệt uy phong của bang phái mình. Chuyện như thế này, ta không muốn thấy lại lần thứ hai. Vị trí Đường chủ của hai người, ta sẽ giao cho người khác.” – Phần Thiên vốn có ý muốn chinh đồn bang phái, chỉ là chưa tìm được thời cơ tốt mà thôi. Hiện tại cho dù bọn họ phải đối mặt với kẻ địch lớn mạnh, người tuy không nhiều, cũng quyết không dễ dãi.

Trái Phải Đưng Đưa kia mặc dù không phải là người của Sánh Cùng Phong Nguyệt, nhưng có quan hệ không tệ với đối phương. Thực ra chuyện này Phần Thiên không quan tâm, nhưng hắn dám không phân tốt xấu giúp người ngoài, người như thế cô tuyệt đối sẽ không giữ lại.

“Không tiễn!!!” – một lần kéo xuống ba Đường chủ, những người đang có mặt ở đó đều hai mắt nhìn nhau. Hỉ Ca thì ngược lại không cảm thấy gì hết. Phần Thiên ít quan tâm chuyện trong bang, không có nghĩa là ngớ lơ. Chính xác mà nói thì Phần Thiên có khuyết điểm là thích bao che thủ hạ.

Tính cách này không thể nói là quá tốt, có lúc sẽ khiến cô ta làm chuyện sai lầm. Phần Thiên cũng biết tính xấu của mình, cho nên mới để Hỉ Ca và Phi Khuynh Thành làm phó bang (để kèm cặp hả?!). Chuyện hôm nay, nếu là với người ngoài mà nói, là cách cư xử không tồi. Nhưng quan hệ giữa Hỉ Ca và Phần Thiên lại rất kì lạ. Phần Thiên muốn đánh gục Hỉ Ca, nhưng đồng thời cũng không muốn để Hỉ Ca phải một mình chịu uất ức.

Đưa 3 người kia đi rồi, về mặt Phần Thiên lại như thường ngày, nhìn mấy Đường chủ châu đầu ghé tai trong đại sảnh mà không nói gì, một lúc lâu sau mới gõ bàn mấy cái.

“Ngày mai trong bang tổ chức hoạt động, người chơi 60 cấp trở lên trước chính Ngọ đều phải về bang. Mỗi người tham gia hoạt động được thưởng 300 điểm cống hiến bang phái. Cá nhân ta dành ra 500 kim thưởng

riêng cho người có cống hiến đặc biệt. Mọi tổn thất của lần hoạt động này, bang hội sẽ bù lại.” – Phần Thiên nói xong, ánh mắt những Đường chủ kia lập tức sáng lên, chuyện mới vừa rồi trực tiếp ném ra sau gáy.

Điểm cống hiến bang phái nổi tiếng là khó kiếm. Một người chơi mỗi ngày không làm gì cả, làm mỗi nhiệm vụ bang phái, cao nhất cũng chỉ đạt được 20 điểm. Điểm cống hiến bang phái có thể dùng để đổi trang bị. 300 điểm cống hiến, có thể đổi được 3 kiện trang bị ám kim 60 cấp.

Trong Thịnh Thế, trang bị bang phái không được tính là quá tốt, nhưng nếu thu thập đủ hai món là có thể kích hoạt thuộc tính ẩn. Thuộc tính ẩn của trang bị bang phái tương đối mạnh, hoàn toàn có thể bù lại khuyết điểm thuộc tính yếu. Nếu như không muốn đổi trang bị, điểm cống hiến cũng có thể mua được không ít đồ tốt.

Dĩ nhiên, lập tức bỏ ra nhiều điểm cống hiến như vậy, kế hoạch thăng lên bang phái cấp 3 sẽ tạm thời gác lại. Nhưng hoạt động bang phái lần này nếu thành công, chỗ tốt tuyệt đối không ít.

“Tan họp.” – Phần Thiên nói chuyện làm việc từ trước đến nay như sấm rền gió cuốn, thời gian hội nghị tổng cộng không vượt quá 20 phút.

“Bang chủ, chuyện của phó bang kia.....” – Mấy Đường chủ không thể nào yên lòng cất tiếng hỏi. Dù sao hiện tại người chơi trong bang vẫn không ngừng bị giết, không ít bang chúng đã không nhận được bắt đầu có ý định tổ đội đi báo thù.

“Việc này lát nữa ta sẽ giải quyết trên kênh bang phái, các người về trước thông báo cho thủ hạ đi.”

Thấy mấy Đường chủ đã rời khỏi, Phần Thiên mở hình thức tự do lên tiếng trên kênh bang phái. Thấy Phần Thiên xuất hiện, kênh bang phái nhất thời như ong vỡ tổ. Lên tiếng phần nhiều đều là người bị giết trở về, hoặc có bạn bè bị giết trở về. Không có nhiều người chỉ trích Hỉ Ca, hơn nữa nếu có cũng nhanh chóng bị (những lời chat chit khác) đẩy xuống, nói chung, Hỉ Ca rõ ràng vẫn có uy tín trong bang. Có điều có uy tín là một chuyện, giải thích thì vẫn phải làm. Sau khi Phần Thiên át đi tiếng huyên náo trong kênh bang phái, Hỉ Ca mới cất tiếng.

“Lời đồn thổi bên ngoài chắc hẳn mọi người đã nghe qua rồi, đối với những lời chất vấn về nhân phẩm của ta, cứ giữ ý kiến của mọi người, không hài lòng thì có thể lui bang. Nếu ai không tin ta, người đó sẽ không có tư cách đứng ở Vực Sâu.” – Lời của Hỉ Ca thật sự có chút không khách khí, nhưng hiệu quả mang lại tốt hơn so với bình thường. Không ít người chơi vốn có chút kích động, nghe được lời này của cô, lại thấy vững tin hơn.

“Chuyện này ta sẽ giải quyết trong hôm nay, mọi người có hứng thú có thể xem video một chút. Còn nữa, ngày mai bang phái sẽ tổ chức hoạt động, hoạt động này rất quan trọng. Bang chúng từ 50 đến 60 cấp, sáng mai tập hợp tại bang phái, mỗi người tham gia hoạt động được thưởng 300 điểm cống hiến. Về chuyện mọi người bị giết thời gian qua, ta nói được sẽ làm được, bất kể cá nhân hay tổ chức đã ra tay với chúng ta, Vực Sâu tuyệt đối sẽ không bỏ qua! Đông Châu Xích Hỏa này là thiên hạ của Vực Sâu!”

Giọng nói Hỉ Ca trong trẻo lạnh lùng vang lên trên kênh bang phái, nhất thời không ai nói chen vào. Cho đến khi Hỉ Ca lui xuống, kênh bang phái mới bùng nổ dữ dội.

“Ta kháo (tiếng chửi bậy)!!! Phó bang quá trâu (bò). Con bà nó, Đoạn Lang Minh tính là cái gì. Đông Châu Xích Hỏa vốn chỉ có Vực Sâu chúng ta!”

“Đúng vậy, Sánh Cùng Phong Nguyệt gì đó, ngoài khóc lóc ra cô ta còn có thể làm gì, chít chít oa oa.”

Mới đầu còn có mấy người bắt bình thay Sánh Cùng Phong Nguyệt. Đến khi Cuồng Vũ phát video lên kênh bang phái, danh khí của Hỉ Ca ở Vực Sâu lên cao đến mức không tưởng. Đây còn là người bình thường sao, một chiêu đã giây sát Sánh Cùng Phong Nguyệt!!!! Cũng không biết Cuồng Vũ nhìn xa trông rộng tới mức nào, lúc đó vậy mà còn nhớ quay lại video, từ đoạn Sánh Cùng Phong Nguyệt vừa xuất hiện tìm Hỉ Ca khiêu chiến đến cảnh ở lời đài. Vốn Hỉ Ca còn tưởng muốn giải quyết chuyện này sẽ có chút phiền phức. Ai biết chỉ cần một đoạn video này của Cuồng Vũ, mọi chuyện liền ổn thỏa. Mặc dù sẽ tiết lộ thực lực của cô, nhưng cô không quá để ý. Thật ra, Cuồng Vũ chỉ hành động theo quán tính mà thôi. Trước kia Cuồng Vũ là người của Thiên Nhân, công việc chính là quay video. Từ trong tay cô truyền đi không biết bao nhiêu

video chiến đấu kinh điển, còn có rất nhiều video không dễ gì thấy được. Mặc dù hiện tại đã hoàn lương, nhưng chưa đổi được tật xấu. Nói chung đó là bệnh nghề nghiệp của người bị đui việc.

Sánh Cùng Phong Nguyệt nói gì không quan trọng, bôi nhọ Hỉ Ca thế nào cũng không quan trọng, chỉ cần có đoạn video này, dù cho đầu lưỡi của cô ta có sinh ra thập nhị phẩm kim liên (miệng nở hoa sen 12 cánh???), cũng không làm nên chuyện gì hết. Thực lực của Hỉ Ca bày ra trước mắt, vẻ nhu nhược kia muốn cho ai nhìn?! Hỉ Ca cũng không đem video phát lên kênh thế giới, bởi vì chuyện này không cần cô làm, nhất định sẽ có người làm thay. Quả nhiên, chưa tới 5 phút đồng hồ sau, trên kênh thế giới đã bắt đầu phát tán video quyết đấu.

Chỉ có điều xem xong video này, phản ứng đầu tiên của phần lớn người chơi là... Thịnh Thế có bug~~

Sau đó mọi người chộn rộn bát quái, xem xét trang bị trên người Sánh Cùng Phong Nguyệt, tính toán lượng máu và phòng ngự, rồi cho ra kết luận là, dù một chiêu bạo đánh của đệ nhất nhân cũng tuyệt đối không thể nào giết được. Song, không ai biết bộ trang bị trên người Hỉ Ca có thuộc tính ra sao, cho nên cũng không dám khẳng định chắc chắn. Trong chốc lát, nơi ồn ào nhất có lẽ là văn phòng khiếu nại của công ty Thịnh Thế, điện thoại vang lên không ngừng. Rất cực, sau nửa giờ, cấp cao Thịnh Thế ra thông cáo. Trò chơi trí năng dạng này không thể nào có bug!!!!!! Tất cả thuộc tính của người chơi Hỉ Ca đều bình thường!!!!!!

Mà Hỉ Ca vì một trận đánh này liền vang danh. Thậm chí có người còn “vô tình” để lộ thân phận trước kia của cô. Hỉ Ca chính là nữ vương của đề đô khi xưa, hiện tại là phó bang chủ của Vực Sâu. Nhìn những bài post trên diễn đàn, cái gì mà “Nữ vương quật khởi” rồi “Giấc mơ của Nữ vương”, Hỉ Ca mới đầu còn hăng hái mở ra xem một lát, đọc được mấy dòng, cô lại túm quần đóng cửa sổ màn hình lại (vì xấu hổ). Người chơi trên thế giới này, quả nhiên đều là loại dây leo đầu tường (ý là chỗ nào có ánh sáng liền hướng về phía đó). Video phát được một canh giờ, người chơi bao vây tổng đàn Vực Sâu nên làm gì cũng đã làm, nên giải tán đã giải tán. Những người còn trụ lại, không phải có tổ chức chống lưng thì chính là cố ý đến gây chuyện.

Phi Khuynh Thành cùng Phần Thiên không hề khách khí, dẫn người đi ra giết sạch.

“Hỉ Ca khó đối phó hơn ta tưởng!” – một nữ thuật sĩ tóc bạch kim, 70 cấp, xem xong nội dung tin tức trên kênh thế giới, trên mặt hiện lên một nụ cười xán lạn.

128. Chương 128: Đa Tạ Kiểm Của Người

Đội ngũ ít đi một thích khách. Mặc dù Vực Sâu cũng có thích khách cường lực bậc trung nhưng trang bị của họ không khoa trương giống như Sở Tiểu Ca. Về phần hỏi mượn trang bị, đây là điều cấm kị. Cũng may vây cánh của Thứ ở Đông Châu Xích Hỏa có không ít thích khách đẳng cấp. Bọn họ đều là thủ hạ của Sở Tiểu Ca, Sở Tiểu Ca gọi một người tên là Thê Lãnh tới. Người nọ đối trang bị với Sở Tiểu Ca, trái lại không kém cậu chút nào. Kì lạ là, Thanh Lam từ lúc bắt đầu đã nhìn chăm chăm người kia, ánh mắt hung tợn, vẻ mặt nhe răng nhếch mép, khiến cho mọi người hoặc ít hoặc nhiều đều cảm thấy khó hiểu. Nhưng Thê Lãnh vừa thấy đã hiểu. Anh ta trực tiếp đi tới trước mặt Thanh Lam. Hỉ Ca nhìn cự kiếm trên tay Thanh Lam, thập phần lo lắng hẳn sẽ không kiềm chế được, bổ thẳng vào người ta.

“Người trừng ta cũng vô ích. Không phải lúc đó ta cũng bị người cho một đao sao?” – Thê Lãnh rất bất đắc dĩ nhún nhún vai.

Thanh Lam nghiêng răng nghiêng lợi – “Người một đao lấy mạng của ta!”

Nếu không phải bị chém một đao kia, Thanh Lam còn có thể hồi máu một lần, nói không chừng còn có thể giết chết tên thích khách này. Đây mới là chuyện khiến hắn buồn bực.

“..... Coi như ngươi xui xẻo đi.” – Thê Lãnh cũng không muốn dây vào một địch nhân cường đại. Ai bảo vận khí của tên kia lại tệ như vậy chứ.

Nhìn hai người lờ qua tiếng lại, Hỉ Ca ngó lơ, mang theo người chơi 60 cấp trong bang mở đường đi tới chỗ boss Thống lĩnh. Hiện tại tất cả người chơi đều cưỡi ngựa, nhưng tốc độ nhanh chậm khác nhau. Lộ trình mặc dù dài, nhưng thời gian chia đều thì vẫn đủ. Một ít người khác thì đi theo Phần Thiên. Lần này đánh Thống lĩnh, Vực Sâu xuất động hơn 1500 người. Dĩ nhiên, người chơi 60 cấp trong Vực Sâu thật ra chỉ có hơn 1000, còn lại là người Hỉ Ca mang tới.

Thống lĩnh boss tên là Viêm Hoàng. Tư liệu công khai về boss này không nhiều lắm. Nhưng Cuồng Vũ lại lấy được một phần báo cáo rất chi tiết. Tóm tắt kỹ năng của Viêm Hoàng thành một hàng. Không hổ danh là Thống lĩnh cấp 70. Kỹ năng đều không phải loại mà boss bình thường có thể so sánh được. Có điều, suy đoán và thực tế không giống nhau, chưa ai đánh qua boss này, cho nên phải đợi đến lúc đánh thật để xem trình độ phối hợp của đoàn đội như thế nào.

Phi Khuynh Thành dẫn đường, không lãng phí nhiều thời gian đã tìm được chỗ của Viêm Hoàng. Thoạt nhìn từ xa, Viêm Hoàng chẳng khác nào một ngọn núi lửa đang phun trào. Phần lớn thành viên bị dọa cho sợ hết hồn. Trước khi đi, Cô Tửu bế quan một thời gian, đã làm rất nhiều đan dược kháng hỏa, mỗi người được phát cho 3 viên. Kinh phí làm được đều do bang quỹ bỏ ra. Cô Tửu còn nhờ chuyện này mà luyện độ thuần thục kỹ năng. Cho nên khi Phần Thiên mở miệng nhờ vả, hần hớn hử đồng ý ngay.

Lực công kích của Viêm Hoàng lúc bắt đầu sẽ không cao. Đây là theo tin tức đáng tin cậy. Nhưng tình hình thực tế thì chỉ có trời mới biết. Viêm Hoàng tổng cộng có ba dây máu. Dây máu thứ nhất hết, hần sẽ biến thân lần đầu. Sau khi biến thân mới bắt đầu phóng kỹ năng. Cho nên, giai đoạn đầu mọi người vẫn có thể an tâm mà đánh. Đây cũng là lí do vì sao Phần Thiên yên tâm để cho Hỉ Ca dẫn người đi trước. Còn đội ngũ của Phần Thiên, đã có an bài khác. Dù sao, người có hứng thú với Viêm Hoàng không hề ít. Trên Đông Châu Xích Hỏa này, thế lực ẩn nấp, thế lực đối đầu trực diện, không có mấy người dễ trêu vào a.

Sau khi sắp xếp đội hình ổn thỏa, mọi người gia tăng trạng thái, Mặc Phi dùng ám khí dẫn quái. Có ám khí sẽ không cần ngóc nghếch chạy tới gần boss, như thế này an toàn hơn nhiều. Nhìn ám khí của Mặc Phi vậy mà đánh ra 100 điểm tổn thương, Thanh Lam âm thầm ghen tỵ. Tuy nói lực phòng ngự của Viêm Hoàng không cao, nhưng ám khí nhỏ xíu cũng có thể phá vỡ giáp phòng ngự, việc này rất quá đáng rồi. Không có cách nào, chống lưng cho Mặc Phi là một tông sư rèn đúc a. Đường như nhận ra ánh mắt hâm mộ và ghen tỵ của Thanh Lam, Mặc Phi còn cố ý xoay người phóng thêm một cái ám khí nữa.

“Thiết ~” (tiếng chữi thề) – Thanh Lam thiếu chút nữa lệch mũi.

Mặc Phi tiêu sái đánh mê Viêm Hoàng, định thân boss một chỗ, sau đó phóng ra xa 10 thước, lúc này Thanh Lam liền xông vào. Khoảng cách này vừa đúng là khoảng cách đánh xa tốt nhất. Hỉ Ca đứng trong đám người, cô chưa ra lệnh, bất luận kẻ nào cũng không thể động thủ.

Mặc dù không phóng kỹ năng, nhưng công kích của Viêm Hoàng lại không phải trò đùa. Boss với phòng ngự thấp đồng nghĩa với công kích cao. Về điểm này, Viêm Hoàng lại càng thêm kiệt xuất. Một chiêu của nó đã đánh tan lá chắn trên người Mặc Phi, còn thuận tiện vượt đi 3/4 máu của hần. Đội ngũ được một trận kinh hồn táng đảm. Cô Tửu bên kia cũng hai được sự khác không ngừng thêm máu cho Mặc Phi, mà Phi Khuynh Thành thì cứ cách 20s lại ném qua một lá chắn gia tăng phòng ngự. Ước chừng qua hai phút, cừu hận rốt cục tập trung hết trên người Mặc Phi.

“Được rồi.” – Sau khi thành công ổn định cừu hận, cũng thăm dò được tần suất công kích của Viêm Hoàng, Hỉ Ca cuối cùng mở miệng ra lệnh.

“Kiếm khách và thích khách tiến lên. Vũ giả và dược sư chú ý duy trì lá chắn liên tục trên người kiếm khách. Chấn điểm huyết lượng là được. Thuật sĩ tự do công kích, chú ý pháp lực của mình.” – Hỉ Ca ra lệnh một tiếng. Sớm không thể kiếm chế được phản kích, toàn bộ thành viên tiến lên vây công từ mọi hướng xông thẳng về phía Viêm Hoàng.

Nhìn người chơi chỉ chít như kiến bên cạnh Viêm Hoàng, Hỉ Ca thật lo lắng, boss mà nhắc chân một cái sẽ đập bẹp một đồng người nha. Cũng may công kích của boss này không bỉ ổi như phó bản Hỏa Thần. Dĩ nhiên, dù phòng ngự của Viêm Hoàng không cao, nhưng người chơi mới hơn 60 cấp mà muốn phá vỡ phòng ngự của nó cũng có chút khó khăn. Hơn 500 người cùng đánh suốt một giờ cũng chỉ rút gần nửa dây máu. Đó là nói boss còn chưa xuất chiêu nào có lực sát thương lớn.

Hỉ Ca xen lẫn trong đám người, không cần thêm máu không cần toàn lực công kích, thỉnh thoảng cô vẽ nước điểm son thôi thì lực sát thương cũng cao hơn nhiều so với người khác. Phần Thiên chưa tới, cho nên việc chỉ huy đặt trên vai cô. Hỉ Ca đưa mắt nhìn lướt qua cảnh vật xung quanh, boss Viêm Hoàng xuất hiện mặc dù rất bí mật, nhưng nơi này là thung lũng, ở giữa quá thấp, nếu như bị người vây công từ trên xuống, sẽ có chút phiền phức nhỏ. Mà, thời gian đã qua lâu như vậy, những người khác cũng nên tới rồi mới đúng. Hỉ Ca âm thầm lo lắng. Bọn Hỉ Ca lên kế hoạch rất bí mật, người tham gia lần này đều đã được lựa chọn kỹ càng, nội gián có thể truyền tin ra ngoài căn bản không có ai. Nhưng chuyện lớn như vậy, muốn che giấu nhất định không nổi. Phần Thiên cũng không có ý định giấu giếm, muốn Hỉ Ca tới trước giành cừ hận, chuyện còn lại Phần Thiên sẽ lo.

Boss Thống lĩnh 70 cấp rất khác với boss bình thường khác, người khác có thể tới đoạt. Dĩ nhiên, nếu lại bị đoạt trở về, như vậy đám người giữa đường nhảy ra kia chỉ có thể chịu lời phong (sét đánh). Qua thêm nửa canh giờ, thông tấn khí của Hỉ Ca cuối cùng cũng vang lên.

“Sao rồi?” – Giọng nói của Phần Thiên từ đầu kia truyền đến.

“Sắp đánh tới giai đoạn thứ nhất, bên đó người an bài thế nào rồi?” – Hỉ Ca liếc nhìn lượng máu của Viêm Hoàng, hỏi.

“Quả nhiên không ngoài sở liệu của ta, người chơi 50 cấp của Đoạn Lang Minh đều được điều động, cũng may chúng ta hành động mau lẹ.”

“Yên tâm, khi bọn họ tới, đoán chừng giai đoạn đầu tiên cũng kết thúc rồi. Ta thật ra nghĩ, có thể để cho Đoạn Lang ném thử một chút công kích của Viêm Hoàng, không biết hắn có thể gánh vác được hay không.” – Hỉ Ca hơi ác ý nói.

“Đừng. Ta nghe nói không biết từ đâu Đoạn Lang lấy được ba món truyền kỳ trang bị. Sau khi mặc vào thì lực phòng ngự của hắn đã đủ rồi. Kỳ lạ thật đó, chưa từng nghe nói Đoạn Lang tiếp xúc với thế lực lớn nào, hắn lấy trang bị ở đâu ra?” – Hiện tại vũ khí truyền kỳ, trong tay Đoạn Lang cũng chỉ có một món mà thôi, thế lực có thể lấy ra ba món cùng một lúc, tuyệt đối không phải là thứ dễ trêu vào.

Hỉ Ca trầm ngâm chốc lát – “Chuyện này về sau hãy bàn. Khả năng hắn cướp đi cừ hận không lớn, số lượng người chơi tinh anh hai phe cũng không khác nhau lắm, chỉ cần bố trí tốt, thắng thua còn chưa rõ đâu.”

“Ừ, nhờ có em trai mưu mô âm hiểm của người, các người thật giống nhau a~” – Phần Thiên ở đầu dây bên kia cười nói, hoàn toàn không có ý khích lệ người ta.

“Quá khen~ quá khen~”

Sau khi tắt thông tấn, lượng máu dây thứ nhất của boss rất cục cựa sạch, trên người Viêm Hoàng lóe lên từng vầng sáng màu đỏ, Hỉ Ca vừa thấy tình hình, lập tức hạ lệnh.

“Tất cả tay cầm cận chiến lùi về 20 thước, Thanh Lam quay lại.”

Lời Hỉ Ca còn chưa dứt, toàn bộ đoàn đội cận chiến đều giống như liễu mạng, vội vã chạy trở về, quả thật ai cũng sợ chết.

“..... Không treo kiểu đó a...” – một mình Mặc Phi ở lại trước mặt Viêm Hoàng, 5 giây sau bị chôn vùi trong biển lửa. Cho dù được sự không ngừng thêm máu, cuối cùng vẫn không thể cứu vãn sinh mệnh nhỏ bé của hắn.

Mặc Phi đặc biệt kiên định đứng trong ngọn lửa vài giây đồng hồ, một hồi lửa liền tắt, Thanh Lam thừa dịp vội vàng tiến lên tiếp quản cừ hận của Viêm Hoàng.

Cô Tửu cứu sống Mặc Phi, lại cho hắn thêm trạng thái, lúc này hắn mới chạy về đánh tiếp.

Đợt công kích thứ hai không kém đợt thứ nhất là bao, nhưng quần công rất là đa dạng, hơn nữa còn dày đặc khiến cho pháp lực của được sư bắt đầu có dấu hiệu không ngừng giảm xuống. Viêm Hoàng phóng kỹ năng hút pháp lực của người chơi, không ít người đã mất hết pháp lực rồi. Dĩ nhiên, kiểu công kích này kéo dài trong thời gian ngắn, chỉ cần cố chịu đựng vượt qua là tốt rồi. Mấu chốt là, người khác sẽ cho người thời gian để chịu đựng sao?! Quả nhiên, còn chưa quá hai phút, một nhóm ba người từ đằng xa đi tới, dẫn

đầu nhóm đó, ngoài Đoạn Lang ra còn có thể là ai. Bọn người mới tới chỉ đứng nhìn, còn chưa động thủ. Nhưng bọn Hỉ Ca đã bắt đầu đề cao cảnh giác. Pháp lực suy giảm liền rồi rít uống được. Được thủy hồi phục pháp lực từng lọ từng lọ đổ vô miệng. Nhìn đến cảnh đó, Hỉ Ca liền nhỏ máu trong lòng. Không nấu nướng sẽ không biết củi gạo dầu muối đắt đỏ a~ Cho dù là bang phái trợ cấp, kia cũng đều là tiền đó!! Vì hoạt động này, bang phái đã xuất ra gần trăm vạn kim tệ... haiz~

Đến khi boss phóng quần công lần thứ bảy, người của Đoạn Lang rút cuộc nhìn không được. Nếu để cho Hỉ Ca đánh, bọn họ ngay cả mảnh vụn cũng không kiếm được. Thừa dịp bọn Hỉ Ca sơ hở lui ra, người của Đoạn Lang Minh mạnh mẽ vọt vào.

“Hắc hắc, Hỉ Ca, đa tạ kiếm của ngươi.” – Sau khi Đoạn Lang dẫn quái, quay đầu lại cười một tiếng như khiêu khích Hỉ Ca.

Trong tay hắn cầm thanh truyền kỳ cự kiếm do Hỉ Ca đúc. Hắn dẫn theo hơn 1000 người, hắn mới không tin Hỉ Ca chỉ có 500 người lại dám đối đầu với hắn.

129. Chương 129: Ai Tính Kế Ai

Edit: TĐC

Beta: hoanguyendinh

Về mặt của Hỉ Ca không nóng nảy như Đoạn Lang tưởng tượng, thậm chí sau khi hắn đoạt mất Viêm Hoàng cô cũng không có phản ứng gì gọi là kích động. Ngoại trừ vài người của Vực Sâu có biểu hiện phản nộ một chút, còn thì tình hình phát triển đều nằm ngoài dự liệu của Đoạn Lang. Người của hắn đã lên tinh thần chuẩn bị một trận sống mái, nhưng phía bên Vực Sâu lại không có ý muốn động thủ. Thật ra Đoạn Lang rất biết lợi dụng thời cơ. Vừa rồi hắn đúng là nắm thời gian rất chuẩn. Nhưng đáng tiếc tin tức Đoạn Lang mua được không đầy đủ. Có một chuyện rất quan trọng mà hắn không hề hay biết.

Chính là.....

Tiếp quản Viêm Hoàng chưa đầy 5 phút, huyết lượng của Đoạn Lang đã mấy lần sụt xuống mức nguy hiểm, cũng nhờ trang bị trên người hắn có lực phòng ngự cao cho nên vẫn nghĩ đây là chuyện bình thường, mấy được sự thay phiên nhau thêm máu là ổn định. Khi lượng máu của Viêm Hoàng còn 63%, nó đột nhiên ngừng tấn công. Lúc này, xung quanh thân thể nó bắt đầu nóng rực lên. Người chơi cận chiến đang đứng gần lập tức rơi vào tình trạng rút từng mảng máu.

Đoạn Lang Minh mặc dù cũng có hoàn được cao cấp, nhưng làm sao so được với hoàn được do Cô Tửu chế ra. Mất thấy lượng máu của thích khách và kiếm khách trong bang điên cuồng giảm xuống, hai được sự phụ trách thêm máu cho một kiếm khách cũng không làm nên trò trống gì, Đoạn Lang liền quyết định rất nhanh, ra lệnh rút lui. Đáng tiếc, hắn nói hơi muộn. Lời của hắn còn chưa dứt, luồng nhiệt từ đại boss tỏa ra đã nuốt sống tất cả tay chân tấn công. Mười giây sau, trừ một số kiếm khách máu trâu may mắn sống sót, những người khác toàn bộ đều nằm đo ván.

Vốn dĩ kỹ năng của Viêm Hoàng không có chiêu này, nhưng nếu nắm giữ cừu hận không ổn định thì sẽ phát sinh chuyện như vừa rồi. Đây cũng là lí do tại sao Hỉ Ca không trực tiếp mượn một bộ trang bị cực phẩm để Cuồng Vũ làm Tank chính. Cuồng Vũ có thể đánh nhau, nhưng kỹ năng cừu hận boss lại không lợi hại. Mặc Phi và Thanh Lam có kinh nghiệm phong phú hơn, hai người này cùng nhau ổn định cừu hận của Viêm Hoàng liền ổn.

“Động thủ đi.” – Hỉ Ca nói xong liền lui ra.

Người của Vực Sâu bắt đầu xông lên. Người của Đoạn Lang Minh làm sao buông tay dễ dàng như vậy được. Nhưng đám người bất ngờ xuất hiện phía sau khiến cho Đoạn Lang ứng phó không kịp. Hắn cho rằng Phần Thiên đang bị người ngăn cản, không ngờ Phần Thiên lại kịp thời đưa một đám người tới đây, vậy những người ngăn cô ta đi đâu rồi?

“Thật kì lạ, tại sao cô ta lại ở đây?”

Phần Thiên đưa tay ra hiệu, thích khách trong đội ngũ lập tức ẩn thân xông vào viễn trình tấn thủ của Đoạn Lang Minh. Những người theo chân Phần Thiên hiện giờ là đám bang chúng hơn 60 cấp. Còn những người chơi khoảng 50 cấp của Vực Sâu thì đang ở bãi chiến trường cách nơi này 200 cây số.

Người chơi đẳng cấp cao của Vực Sâu phần lớn đều ở đây, nhưng thật ra tinh anh đoàn của Vực Sâu thì đang ở đại lục khác. Cho nên trận này dù có thua, họ cũng không tổn thất quá nghiêm trọng.

Nói đi cũng phải nói lại, Đoạn Lang rất có thủ đoạn. Không biết hắn dùng pháp thuật nào mà không ít bang phái chấp nhận bỏ qua miếng mồi béo bở (đại boss), quay lại liên thủ với hắn đối phó Vực Sâu. Hắn vừa không muốn bị người ta nói xấu, vừa muốn gây khó dễ cho Vực Sâu. Vì vậy nửa đường liền phái người đánh lên bọn Phần Thiên, sau đó tự thân dẫn người của mình tới đây giành quái với Hỉ Ca.

Xung đột về lợi ích trong liên minh của Đoạn Lang là vẫn có, những người giúp hắn chưa chắc suy nghĩ như hắn. Nhưng cho dù là vậy, bọn họ hợp lực lại đối phó với Vực Sâu là dư sức. Nói khó nghe chút, những người chơi 50 cấp của Vực Sâu tiến lên chỉ có thể chịu chết, nhưng Phần Thiên đã hứa, phần thưởng nhất định không ít, vì vậy tất cả bọn họ đều tự nguyện hy sinh. Vốn dĩ thăng lên hơn 50 cấp hiện giờ không còn quá khó khăn, cho dù rút 2-3 cấp cùng lắm là mất vài ngày soát quái. Bù lại, có thể nhận phần thưởng phong phú từ bang phái, ai mà không động tâm chứ.

Có người cầm chân bọn bên kia rồi, Phần Thiên lập tức mang theo người chơi 60 cấp chạy tới vị trí của đại boss. Mà bọn họ tới, chính là để bao vây.

Đội của Hỉ Ca bên này không tham gia chiến đấu. Một chiêu vừa rồi của Viêm Hoàng đã giết chết phần lớn kiếm khách và thích khách dưới trướng Đoạn Lang. Không có tank, những người còn lại của Đoạn Lang Minh không khó đối phó như tưởng tượng. Hơn nữa, thích khách của Vực Sâu đều nhắm đến được sự phe đối thủ, vì như vậy mới khiến những thi thể kia không thể sống lại. Thế là, Đoạn Lang Minh vốn đang nắm quyền chủ động lại rơi vào thế bị động.

Ở một ngọn núi cách đó không xa, hai người nghiêm mặt bình tĩnh nhìn tình cảnh phát sinh phía dưới.

“Nói sao cũng là người của người, không đi giúp một tay sao?” – Nghiêng đầu về phía kiếm khách mặc chiến giáp màu đen bên cạnh, Niếp Lăng cười như không cười.

“Thực lực của Vực Sâu mạnh hơn ta tưởng, đám người tinh anh quả nhiên không thể khinh thường.” – Minh Độ Thiên lắc đầu tránh đề tài Niếp Lăng đang nhắc đến, mặt không đổi sắc nói đến một đề tài hoàn toàn khác.

“Mạnh nữa thì sao, không phải vẫn sụp đổ trong tay người à. Có lẽ Phần Thiên sẽ không ngờ, Đoạn Lang Minh chẳng qua chỉ là đề ngụy trang.” – Nhìn bóng dáng màu lam trong đám người, đôi mắt Niếp Lăng hơi nheo lại.

Không riêng gì hắn, Minh Độ Thiên cũng luôn theo dõi Hỉ Ca. Nhìn vẻ bình tĩnh chỉ huy thủ hạ tránh chiêu quần công của cô, giống như hoàn toàn không thèm để ý bên kia Đoạn Lang và Phần Thiên đánh nhau khì thế ngất trời. Trên thực tế, Hỉ Ca thật sự không thể phân tâm. Họ tính toán lâu như vậy, nếu như Đoạn Lang còn có cửa thắng, vậy Phần Thiên nên đập đầu vào khối đậu hũ mà chết đi.

“Trải qua lần này, Vực Sâu sẽ nhanh chóng quật khởi. Đoạn Lang Minh chỉ sợ không thể tồn tại được nữa a?” – Niếp Lăng, nghiêng đầu nhìn về phía Minh Độ Thiên, phát hiện ánh mắt tên kia luôn nhìn Hỉ Ca, khéo miệng nhếch lên một tia cười lạnh.

“Đúng vậy, chiến tranh ở Nam Uyên cũng nên kết thúc rồi.”

Minh Độ Thiên xoay người đi xuống núi. Niếp Lăng chậm rãi theo sát phía sau. Chỉ vài câu ngắn ngủi, Đoạn Lang Minh đã từng một thời lừng lẫy đại lục Đông Châu Xích Hỏa cứ như vậy bị vứt bỏ.

Cuối cùng toàn bộ người của Đoạn Lang Minh đều nằm ngay đơ. Cuộc chiến kết thúc. Dĩ nhiên cũng có người chạy trốn, nhưng chạy rồi còn muốn trở lại thì đã muộn. Đợi bọn hắn trở lại, Viêm Hoàng chắc đã chết từ lâu. Không phải không có người tới xem náo nhiệt, nhưng thân thủ không thể so sánh được với Vực Sâu. Những thế lực nhỏ lại không chịu đồng lòng tin tưởng nhau, việc liên thủ dĩ nhiên sẽ không thành công.

Hỉ Ca chỉ huy hơn 500 thủ hạ, cùng hơn 1000 người của Phần Thiên, tổn chừng sáu giờ, cuối cùng cũng giết chết được Viêm Hoàng. Boss thống lĩnh 70 cấp đầu tiên, Viêm Hoàng đã bị giết. Tứ đại lục đều nhận được tin tức. Người trong đội Hỉ Ca bọn họ về cơ bản không tránh khỏi thăng liên hai ba cấp, không còn cách nào, ai bảo cừu hận của Viêm Hoàng đều đặt trên người bọn họ.

Viêm Hoàng vừa ngã xuống, trang bị, kim tệ, còn rất nhiều thứ không thấy rõ rơi đầy đất. Hỉ Ca và Phi Khuynh Thành đi tới, nhặt từng món đồ trên mặt đất lên, bỏ vào bọc của mình. Cuối cùng, Hỉ Ca cầm lên một chiến giáp màu vàng nhạt, cảm lạnh không biết nên nói gì luôn! Vận khí của Mặc Phi thật sự tốt đến mức làm người ta muốn đánh hấn. Thật đúng là bạo rút một món sử thi trang bị, hơn nữa còn là y phục.

Thế giới hiện thông báo, hệ thống sau 5 giờ nữa sẽ tiến hành công thành chiến. Thời gian kéo dài 24 giờ. Bọn Hỉ Ca còn rất nhiều thời gian để chuẩn bị.

Cũng may việc phân phát phần thưởng cho bang chúng không phải do Hỉ Ca phụ trách, làm cô cảm thấy nhẹ nhõm hơn. Trận chiến này coi như thành công, điều duy nhất bọn họ không ngờ tới là tinh anh đoàn hơn 100 người đều bị giết. Hơn nữa, 10 người mang hồng danh, tổn thất hết sức nặng nề. Phần Thiên vừa mới có được Kiến thành lệnh, nghe được tin này, cô ta thiếu chút nữa đã nổi xung thiên. Nhưng rốt cuộc phải nhịn xuống, chuyện quan trọng còn đang ở trước mắt. Phát phần thưởng cho bang chúng đầu vào đó. Phần Thiên chưa quay sang xử lý việc của tinh anh đoàn. Chuyện phát triển như vậy, hiển nhiên là bị người gài bẫy, một sớm một chiều chắc chắn không thể xử lý xong. Sau khi trở về, Phần Thiên trước tiên xử lý những thứ rơi ra từ Viêm Hoàng. Một chiến giáp cấp sử thi, hai truyền kỳ trang bị, một chiếc nhẫn ám kim, một viên Hỏa thạch, một cự nổ đả tạo đồ (bản vẽ cự nổ), một khối Kiến thành lệnh. Vật phẩm không nhiều, nhưng mỗi một món đều khiến người khác nhìn mà thèm thường.

Chiến giáp cấp sử thi đã hứa trước sẽ cho Mặc Phi. Mặc dù Phần Thiên không định đổi ý, nhưng cứ thế mà giao ra cực phẩm trang bị, tâm tư nhứt nhối không ít. Mặc Phi thì ngược lại, miệng chỉ thiếu một chút đã ngoác đến tận mang tai.

Hai truyền kỳ trang bị là đai lưng của vũ giả và hải của dược sư. Chiếc nhẫn ám kim đó ngược lại là một đồ trang sức vô cùng tốt, tăng lượng trị liệu của mục sư thêm 5%, tốc độ hồi phục pháp lực tăng 10%. Nhưng mà, thứ khiến người ta thêm khát nhất chính là cự nổ đả tạo đồ kia. Cự nổ là vũ khí phòng ngự trên tường thành, không được coi là hàng cao cấp, nhưng lại là thứ không thể thiếu khi kiến thành.

Kiến thành không giống kiến bang, trong vòng mười hai canh giờ sẽ bị mười hai đợt quái công kích. Nếu có vũ khí phòng ngự loại lớn ở đây, thủ thành sẽ dễ dàng hơn nhiều. Cự nổ đả tạo đồ này có thể làm tỷ lệ thủ thành thành công tăng lên ba phần.

Đồ tốt được chia xong, Thanh Lam không quá ngây ngô, vốn dĩ Hỉ Ca đã đồng ý đưa cho hấn một thanh cự kiếm, nên hấn chủ động nói có việc gấp phải đi về, thanh kiếm kia lúc nào có thời gian thì đưa cũng được. Mặc Phi thì ngược lại, vẫn cứ đứng ỳ ra đó không đi, nói là muốn đợi Sở Tiểu Ca. Nhưng Hỉ Ca cảm thấy về mặt hấn có chút quỷ dị, rõ ràng còn có dụng ý khác. Dĩ nhiên, Mặc Phi vẫn biết chừng biết mực, không thể ở lại quấy rầy người ta tiến hành nghị sự, hấn đành phải buồn bã đau thương đi dạo phố.

Mặc Phi vừa đi không bao lâu, một người từ bên ngoài tiến vào. Đó là một nữ dược sư, 72 cấp. Nữ dược sư này rất nổi tiếng. Thực tế, Hỉ Ca vẫn luôn lấy làm lạ, sao Phần Thiên có thể biến cô ta thành thủ hạ được. Người này không chỉ chiếm được một chỗ trên bảng top ten tổng hợp thực lực thế giới, thậm chí BXH dược sư toàn thế giới, cô ta đứng thứ ba.

Phần Thiên nói đây là người quen từ thời beta. Nhưng Hỉ Ca nghĩ mãi không ra, dược sư lợi hại như vậy, tại sao trước kia cô chưa từng nghe nói đến? Hay là, người này đã đổi dung mạo, sửa lại tên?

130. Chương 130: Hỉ Ca, Anh Đã Về!

Nữ dược sư tên là Lam Sắc Toái Phiền (sau này gọi tắt là Lam Sắc thôi nha), là lão đại của tinh anh đoàn. Có thể nói, trong tinh anh đoàn thì ngoại trừ Phần Thiên cũng chỉ có cô ta là thực lực đỉnh cấp. Nếu bàn

về thực lực, cô ta dư sức đảm đương vị trí phó bang, nhưng khi Phần Thiên đề nghị thì cô ta lại cự tuyệt.

Lam Sắc và Hỉ Ca có thể nói là quen biết sơ sơ. Ngay cả thời beta, Hỉ Ca vào Vực Sâu cùng Phần Thiên mà cũng không hề biết đến Lam Sắc. Hiện tại, hoạt động của Lam Sắc chủ yếu diễn ra ở Cực Bắc Băng Nguyên, thỉnh thoảng mới trở về một chuyến để bàn giao chút chuyện với Phần Thiên, vốn không bao giờ chạm mặt với bọn Hỉ Ca hay Cuồng Vũ.

Sau khi Lam Sắc đi vào, tìm cho mình một cái ghế ngồi xuống, vẻ mặt bình tĩnh nhìn Phần Thiên.

“Tổn thất bao nhiêu?” – Phần Thiên không dông dài, trực tiếp hỏi.

“48 hồng danh bị giết, toàn thân trang bị đều bị bạo hết. 26 người bị giết hai lần, những người khác không có tổn thất gì.” – Lam Sắc nói giống như đang đọc bản báo cáo, dường như những người chết đó không liên quan gì đến cô.

“Trong số 48 người kia, có bao nhiêu người trên 67 cấp?”

“12 người.”

“Tất cả sao?!” – Phần Thiên vỗ bàn đứng lên, trong mắt lóe lên tia tức giận. Trong tinh anh đoàn, mới có 12 người trên 67 cấp, trang bị trên người bọn họ đều là trang bị tốt nhất của Vực Sâu. Kết quả lần này đều bị bạo hết, Phần Thiên không tức giận mới là chuyện lạ.

“Tất cả.” – Lam Sắc gật đầu một cái, mái tóc dài màu bạch kim phủ xuống trán, che kín nửa khuôn mặt.

“Tất cả người chơi trong tinh anh đoàn bị giết sẽ chiếu theo cam kết mà bồi thường. Bang hội sẽ bồi thường toàn bộ trang bị đã mất, người bảo bọn họ tới kho hàng chọn trang bị đi. Nói họ đừng nghĩ chuyện gì khác, trước tiên luyện lại cấp bậc rồi hãy nói.” – Tổn thất của tinh anh đoàn quả thật quá lớn, kế hoạch kiến thành dự định từ trước không thể không đẩy nhanh tiến độ.

“Được, nếu không có chuyện gì, ta đi trước.”

“Làm phiền người rồi.”

“Khách khí.” – Khi Lam Sắc đứng lên, ánh mắt quét qua Hỉ Ca đang ở một bên, trong mắt lóe lên tia đen tối mơ hồ, khóe miệng nhếch lên xoay người bỏ đi.

Sau khi Lam Sắc rời khỏi, không khí trong đại sảnh có vẻ rất nặng nề, không ai mở miệng nói lời nào. Cuối cùng, vẫn là tiếng thông tấn khí của Cuồng Vũ vang lên phá vỡ không khí trầm mặc. Cuồng Vũ mở thông tấn khí, cau mày nói với người bên kia nửa ngày, sau khi cô tắt thông tấn khí, hơi bất đắc dĩ nhìn về phía Phần Thiên.

“Là Minh Độ Thiên ra tay. Đoạn Lang Minh đã giải tán. Đoạn Lang đưa người sát nhập vào Khổ Độ.”

Trước sau chỉ có mấy giờ, vậy mà xảy ra nhiều chuyện như vậy, Phần Thiên dù có ngu xuẩn cũng biết vấn đề rất cuộc là ở đâu. Họ vốn bị Khổ Độ cài bẫy. Tên Minh Độ Thiên kia quả thật không phải là kẻ tầm thường. Hơn nữa, hắn biết đánh vào tinh anh đoàn. Nếu như tinh anh đoàn xảy ra chuyện, toàn bộ thực lực của Vực Sâu đều sẽ giảm xuống một bậc, kiến thành nhất định sẽ kéo dài. Đến lúc đó, ai là người đầu tiên kiến thành cũng chưa nói trước được.

“Minh Độ Thiên!!!!!! Con bà nó, ta quyết không đội trời chung với người

”

Vì Phần Thiên nổi đóa, hội nghị không thể không dừng lại. Phần Thiên lôi Phi Khuynh Thành đến tỷ võ tràng PK, Hỉ Ca và Cuồng Vũ thì vẫn ngồi trong đại sảnh.

“Chỉ đơn giản như vậy?” – Hỉ Ca cảm thấy, chuyện không đơn giản như vậy.

Tinh anh đoàn cùng với người chơi cấp cao của Vực Sâu tính sơ sơ cũng hơn 2000 người, Khổ Độ dù có dũng mãnh đến đâu, cũng không thể giết hết 2000 người được. Rõ ràng Khổ Độ không đưa nhiều người tới như vậy, nếu không Hỉ Ca đã nhận được tin tức từ Cát Tường rồi. Mà theo Hỉ Ca biết, lần này các bang phái lớn nhỏ trên Đông Châu đại lục cũng chỉ có hơn 2500 người mà thôi. Tuy nói nhân số của bang phái đều hơn vạn người, nhưng người chơi trên 50 cấp hiện giờ còn quá ít. Dù cho Minh Độ Thiên đưa đến 500

người, đánh úp Vực Sâu, cũng không thể diệt hết gần như toàn bộ tinh anh đoàn chứ. Chuyện này, có gì đó mờ ám...

“Ta điều tra được, đúng là chỉ đơn giản như vậy. Nhưng mà.....” – Cuồng Vũ ngừng lại, liếc nhìn Hỉ Ca rồi tiếp tục nói – “Ta đoán, trong tinh anh đoàn có gian tế.”

Nếu như không có gian tế, làm sao hơn 2000 người, mà người chết đều là ngoại gia tuyệt đỉnh trong tinh anh đoàn chứ.

“Phần Thiên không phải đã đảm bảo những người đó đều do cô ta một tay tuyển chọn ra sao?” – Hỉ Ca rất tin tưởng lời của Phần Thiên. Cô ta lúc làm việc tuyệt đối sẽ không qua loa.

“Người chết vì tiếng, chim chết vì miếng ăn, không có gì là tuyệt đối cả. Ta chỉ sợ, tới khi kiến thành, sẽ xuất hiện chuyện phiền phức hơn thôi.” – Cuồng Vũ đuổi người, nghiêng đầu nhìn Hỉ Ca. Phát hiện Hỉ Ca một tay chống cằm, đang tập trung suy nghĩ gì đó.

“Vấn đề trong bang, người cũng biết rồi. Nếu chúng ta đưa ra đề nghị, người nghĩ Phần Thiên sẽ tin tưởng chắc?!” – Hồi lâu, Hỉ Ca mới hờ hững mở miệng.

Cô hiểu rõ tính tình của Phần Thiên. Chỉ cần Phần Thiên đã nhắm trúng ai (tin tưởng ai), tuyệt đối không cho phép bất luận kẻ nào nói xấu người đó. Nếu lúc này Hỉ Ca nói rằng trong tinh anh đoàn có gian tế, Phần Thiên tuyệt đối sẽ không tin. Thậm chí, hai người có thể còn cãi nhau. Hơn nữa, Hỉ Ca và Cuồng Vũ mới chỉ đang suy đoán, còn chưa có chứng cứ gì hết. Phần Thiên là người như vậy, chỉ khi nào bị tổn thương hoặc có chứng cứ xác thực mới chịu tin. Hỉ Ca lại không biết rằng, so với Lam Sắc, Phần Thiên hội sẽ chọn tin tưởng cô hơn.

“.....Người đúng là rất hiểu rõ Phần Thiên à. Người cảm thấy có thể là cô gái Lam Sắc đó không? Dù sao cô ta cũng là người hiểu rõ tinh anh đoàn nhất.” – Cuồng Vũ nhàm chán nằm bò ra bàn, suy đoán.

“Hừ, người nghi ngờ người Phần Thiên đã đích thân tuyển chọn sao?” – Hỉ Ca bĩu môi. Tính tình của Lam Sắc kia, chắc sẽ không làm chuyện thế này. Dĩ nhiên, ai có thể nói chính xác được đây.

Hàn huyền với Cuồng Vũ hơn nửa canh giờ, sau khi Cuồng Vũ đi, Hỉ Ca phát tin tức cho Sở Tiểu Ca. Kết quả Sở Tiểu Ca nói hồng danh của nó đã tẩy hết rồi. Cũng không biết làm sao nó tẩy xong nhanh như vậy, tới giờ mới được hơn một ngày a. Tên nhóc này đúng là người thuộc phái hành động. Sở Tiểu Ca muốn Hỉ Ca an ủi một chút, cho nên hẹn cô tới Cát Tường tử lâu ở Xích Hỏa thành ăn cơm. Hỉ Ca vừa tới Cát Tường tử lâu, tiểu nhị liền dẫn cô đi thẳng tới bao gian trên lầu hai. Xem ra, vô luận là ở nơi nào, cô đều có đặc quyền nha.

Đi lên lầu hai, Hỉ Ca phát hiện tất cả các bao gian đều không mở cửa, hôm nay là ngày đặc biệt gì vậy? Hỉ Ca vừa nghĩ vừa tiến về phía trước, nhìn thấy bao gian chữ Thiên, sau khi đẩy cửa ra, cô đứng sững sờ tại chỗ. Trong phòng không phải là Sở Tiểu Ca, người xuất hiện trước mắt..... là Thất Tử. Hỉ Ca nghĩ rằng mình bị hoa mắt, theo bản năng đưa tay dụi dụi. Nhưng khuôn mặt tươi cười rạng rỡ kia vẫn không thay đổi.

“Hỉ Ca, anh đã trở lại.” – Thất Tử đứng lên, từng bước từng bước đi về phía Hỉ Ca. Nhìn vẻ mặt ngơ ngác của cô, trong mắt hần sáng lên một cảm xúc không nói rõ được, sau đó dang hai tay ra, mạnh mẽ ôm cô vào trong ngực. – “Anh về rồi.”

131. Chương 131: Mặt Phạm Hoa Đào

(bản mặt có số đào hoa?!)

Edit: hoabingan

Beta: hoanguyendinh

Hai cánh tay chần chờ chốc lát, cuối cùng vẫn vòng qua ôm hân.

“A Thất...”

Nếu như người này vẫn không xuất hiện, có lẽ một ngày nào đó cô sẽ quên đi cái cảm giác, không phải khắc cốt ghi tâm nhưng lại ẩn sâu trong lòng mà hân đã mang đến. Nhưng hiện giờ, hân đã trở lại.

“Hi Ca...”

Giọng nói khàn khàn mang theo vài phần đè nén. Thất Tử thật không nhớ rõ, rốt cuộc thì từ lúc nào, hân lại điên cuồng si mê cô gái mà hân không nên đụng đến này.

Hỉ Ca không ngẩng đầu, cũng không buông tay, mặc cho Thất Tử ôm siết lấy cô, cảm giác giống như hân muốn đem cô khảm nhập vào da thịt, Hỉ Ca không tự chủ được khe khẽ thở dài. Từ trước đến nay cô luôn trốn tránh. Có lẽ bởi vì từng bị Minh Độ Thiên phản bội, cũng có lẽ bởi vì nghi kỵ thân phận của Thất Tử, cô bảo vệ bản thân quá tốt, không để cho bất cứ ai bước vào thế giới của cô. Nếu như không phải gặp được Thất Tử, có lẽ, đời này cô sẽ không thay đổi nữa. Hết lần này tới lần khác, cô cứ như vậy ở trong thế giới của mình, cũng không thể tự mình bước ra. Hỉ Ca dán mặt vào ngực của Thất Tử, nghe được tiếng tim đập trầm ổn của hân.

“Mặc Phi, có phải chúng ta nên tránh đi một chút không a...”

Âm thanh quen thuộc truyền đến, mặc dù rất nhỏ, nhưng trong phòng không có tiếng động nào khác, tất nhiên Hỉ Ca nghe được rõ ràng.

“Ừ, người đi trước đi, ta thay người canh chừng.” – Mặc Phi nói.

Hỉ Ca không ngẩng đầu, Thất Tử cũng không có ý buông tay, nhưng, ngoài cửa vẫn không có tiếng bước chân rời đi của hai người (nhiều chuyện) kia.

“Mặc Phi, người không đi sao?” – Sở Tiểu Ca cất giọng nghi ngờ hỏi.

“Chờ chút, lập tức đến.”

Sau cùng Hỉ Ca vô lực rên rỉ một tiếng, cô nên nói gì đây, đầu năm nay nhìn lên lại có thể quang minh chính đại như vậy à? Đoán chừng Thất Tử cũng không chịu nổi, không cam tâm buông Hỉ Ca ra, nghiêng đầu hung tợn nhìn ra cánh cửa đang đóng chặt, gần từng tiếng.

“Bước vào.”

Có lẽ âm thanh không thoải mái của Thất Tử hù dọa đến hai người ngoài cửa, sau một lúc lâu, mới có tiếng thảo luận nho nhỏ vang lên.

“Người vào trước đi.” – Sở Tiểu Ca cố ý để cho Mặc Phi làm bia đỡ đạn.

“Không được, ta mà vào sẽ bị lão đại giết ngay lập tức. Người là em vợ, chắc chắn hân sẽ không làm gì người.”

Hỉ Ca có chút sững sờ, hai người này thật coi trọng phòng không có người hả?!? Vốn còn có mấy phần lúng túng, nhưng giờ cô càng muốn đem hai người kia túm vào đánh cho một trận. Tiểu tử thối kia, cấu kết với người ngoài tính kế cô. Nếu không phải là có âm mưu từ trước, thì Thất Tử sao có thể xuất hiện ở đây. Khi nào thì Sở Tiểu Ca có lá gan để cô làm chim bồ câu (ngây thơ không hiểu chuyện?!?!), nhất định họ đã có an bài từ trước. Nghĩ tới đây, Hỉ Ca nghiêng đầu liếc Thất Tử một cái, Thất Tử cười cười vô tội. Cuối cùng hai người kia bị Hỉ Ca nhéo tai lôi vào. Ai bảo họ dám ở ngoài cửa quang minh chính đại “đùa giỡn” cô, đáng đời.

“Anh rể, cứu mạng... cứu...”

Đối phó với Mặc Phi, Hỉ Ca chỉ có thể làm dữ một chút. Nhưng còn Sở Tiểu Ca, ai bảo nó là em trai cô đây, chỉ có thể nói nó xui xẻo. Khuôn mặt tuần mỹ nhỏ bé bị Hỉ Ca thân mật dùng sức xoa. Sở Tiểu Ca đã khắc sâu sự sợ hãi ở trong lòng, cậu không nên đắc ý, thói hư tật xấu của chị hai sao cậu có thể quên. Thất Tử ngồi bên cạnh, một tay chống cằm, vốn còn chút đồng tình nhìn Sở Tiểu Ca, nhưng sau khi nghe lời thăm thì của tên kia, liền không còn chút tình nghĩa nào ngược mặt giả lơ nhìn ra ngoài cửa sổ. Biểu

hiện diễn hình như vậy, Sở Tiểu Ca không nhận được chán nản. Không dễ dàng chờ Hỉ Ca xoa bóp đủ, Sở Tiểu Ca mới có thể đáng thương vuốt vuốt khuôn mặt mình. Ôi... khuôn mặt vạn người mê trắng trẻo nhỏ xinh của cậu đã bị bóp đến sưng lên.

Mới vừa có chút lúng túng vì bị bọn Sở Tiểu Ca gây rối, thật ra cũng không có gì là to tát, nhưng trong lòng Thất Tử và Hỉ Ca đều có chút khác thường.

“Chị hai, có muốn theo bọn em trở về không?” – Sở Tiểu Ca ngồi trên ghế cách xa Hỉ Ca, kinh hồn bạt vía mà mở miệng.

“Không muốn.” – Vực Sâu gần đây có không ít phiền toái. Cô dù sao cũng là phó bang chủ, nếu thật sự bỏ đi, sẽ thấy có lỗi với Phần Thiên.

“Dù sao Vực Sâu tạm thời cũng không có đủ bản lãnh dựng bang, chị ở đây ngay người cũng không có chuyện gì làm mà.” – Sở Tiểu Ca bắt mắt lăm lăm.

“...” – Hỉ Ca câm nín. Trên thực tế, nếu như Phần Thiên với Phi Khuynh Thành đều ở đây, cô đúng là không có việc gì làm. Không phải cô không có năng lực quản lí bang, chẳng qua cô cảm thấy đây chỉ là trò chơi, không cần thiết phải bán mạng như bọn họ thôi. Cô có thể trông coi cả một công ty lớn của Sở gia. Nhưng nếu không phải trường hợp bức thiết, cô tuyệt đối sẽ không động tay động chân làm việc. Lúc trước, nếu không phải do Thất Tử đột nhiên biến mất, cô chắc chắn đã không rảnh rỗi sinh nông nổi mà gia nhập Vực Sâu. Giờ đã gia nhập rồi, cô lại không nghĩ cứ vứt bỏ như vậy.

“Em nghe nói, lát nữa hệ thống sẽ nâng cấp. Các chức nghiệp sẽ có thêm nhiều thay đổi. Nhiệm vụ và bản đồ cũng nâng cấp. Chị không cảm thấy so với một bang phái thì những thứ này càng hấp dẫn hơn sao?” – Lời nói của Sở Tiểu Ca giống như đang muốn dụ dỗ.

Được rồi, Hỉ Ca thừa nhận là cô động tâm. Hỉ Ca cúi đầu trầm tư, không chú ý tới Thất Tử bên cạnh đang cùng Sở Tiểu Ca trao đổi ánh mắt. Cái này gọi là tiền Phật tiền đến Tây Thiên. Hành động của Sở Tiểu Ca chỉ còn thiếu một chút là xem như đã trực tiếp đóng gói Hỉ Ca tặng cho Thất Tử làm quà luôn rồi. Cũng không biết hai tên này đặt thành hiệp định gì.

“Chị hai ~”

“Em câm miệng.” – Hỉ Ca ngẩng đầu liếc Sở Tiểu Ca một cái. Sau đó nghiêng đầu nhìn về phía Thất Tử. – “Hoặc là ở lại chỗ này, hoặc là đi theo bọn họ, anh chọn đi.”

Biết bọn họ vì ép mình nên mới quyết định như vậy, Hỉ Ca cũng không lãng phí thời gian. Nếu không phải đột nhiên Vực Sâu xảy ra chuyện, cô và Thất Tử trở về cũng không hề gì, có điều hiện tại, tạm thời chỉ có thể ở lại Đông Châu Xích Hỏa.

132. Chương 132: Đột Nhiên Xuất Hiện Em Gái

Vài ngày trước khi hệ thống nâng cấp, cảm giác thật là khó chịu. Trên thực tế, không phải Hỉ Ca chờ mong sự thay đổi của các chức nghiệp hay bản đồ mới cần khai hoang, mà cô đây là đang nóng lòng muốn gặp Thất Tử. Trước kia, khi hai người còn chưa biểu lộ cảm tình, cô chỉ biết, khi nhìn thấy Thất Tử thì trong lòng sẽ rất vui. Hiện tại, cảm giác giống như đứng ngồi không yên, không thể chờ đợi. Cho dù vẫn dùng video call trò chuyện mỗi ngày, nhưng Hỉ Ca không thấy thỏa mãn. Có lẽ, khi yêu, con gái đều như vậy.

Ngồi trên ghế salon, Hỉ Ca âm thầm oán trách trong lòng. Papa đã lớn tuổi như vậy, tính tình vẫn thật trẻ con. Cùng vợ đánh nhau, đánh thua liền chạy đến công ty trốn, nói thế nào cũng không chịu về nhà. Mẹ lại không chịu nhượng bộ mà đi tìm người. Cuối cùng cô trở thành bia đỡ đạn. Có đứa con gái nào xui xẻo như vậy sao.

Sở Tiểu Ca tinh khôn như hồ ly ấy, cậu vừa nhìn thấy Sở mụ mụ bước vào nhà liền trực tiếp nhảy cửa sổ!!!!!! Tốc độ nhảy cửa sổ của Hỉ Ca chỉ chậm hơn một chút thôi, haizz... nên trách ai đây?!

Sau nửa giờ, nhìn thấy thư kí của cha đi tới, Hỉ Ca đứng lên cản đường.

“Cha tôi vẫn còn đang họp sao?”

Buổi họp bắt đầu đã được 3 giờ, đến giờ tan tầm rồi mà vẫn chưa xong, ừ hừ, thật coi cô là trẻ con đây mà.

“Ách... Chủ tịch...” – Thư kí lau mồ hôi trên trán, trong lòng đấu tranh xem có nên nói cho tiểu thư biết sự thật hay không? Nhưng mà, chủ tịch trước khi đi đã ngàn vạn lần dặn dò, tuyệt đối không được nói cho bất cứ ai biết.

“Tôi biết rồi, anh không cần nói nữa.”

Cửa thang máy dành riêng cho chủ tịch mở ra, Hỉ Ca rất bình tĩnh mà nhìn cha đi tới, cũng không bỏ sót hình ảnh một thiếu nữ 17-18 tuổi đi bên cạnh, thân thiết ôm cánh tay ông. Nhưng mà, trên mặt Hỉ Ca nở ra một nụ cười vô cùng rạng rỡ. Thấy thế, nam thư kí ở bên cạnh hơi ngẩn người. Sở lão cha khuôn mặt đang phấn khởi sau khi nhìn thấy con gái thì dừng lại một chút, hết sức kinh ngạc.

“Papa, không giới thiệu một chút sao?”

“Ách... Cái này...” – Sở lão cha nhất thời cứng họng, không biết nên giải thích thế nào cho thỏa đáng. Hỉ Ca vô cùng kiên nhẫn nhìn cha mình, chuẩn bị nghe lời giải thích của ông.

“Chào chị, em tên là Sở Anh.” – Cô bé kia ngược lại rất tự nhiên hào phóng mà đi tới trước mặt Hỉ Ca, khuôn mặt phấn hồng mỉm cười ngọt ngào.

Sở Anh? Trong đầu Hỉ Ca nghĩ nghĩ, không nhớ được là mình còn có một em gái tên là Sở Anh.

“Papa?”

“Này... thực ra Tiểu Anh là con gái của cô cô.” – Sở lão cha thở dài nói.

Hai ngày trước, cô gái này cầm vật mà ông tặng em gái hồi 18 tuổi đến tìm ông. Nhìn khuôn mặt có vài phần giống em gái, còn có lá thư do chính em gái viết, Sở lão cha cảm khái vạn lần. Nghe Sở Anh nói, mẹ cô đã bị bệnh qua đời lúc cô 8 tuổi. Cô bị anh trai đưa đến cô nhi viện. Sau đó anh trai biến mất. Cô bé nói, khi còn sống, nguyện vọng lớn nhất của mẹ là có thể về thăm nhà một lần. Vì thế, cô đem theo di vật của mẫu thân trở về, muốn nói tiếng xin lỗi với ông nội.

“A, chào em, chị là Sở Hỉ Ca.” – Hỉ Ca không mấy thân thiện. Cô không có bao nhiêu nhiệt tình để lãng phí, cho dù là em họ, thì đã sao?

“Chào chị Hỉ Ca.” – Sở Anh cúi đầu 90 độ với Hỉ Ca, làm cho Hỉ Ca nhất thời có chút không thích ứng được.

“Tiểu Anh không cần khách khí với chị cháu, chờ đến tối, cữu cữu (cậu) dẫn cháu về nhà. Ở nhà, cháu còn có một anh trai nữa đấy.”

“Thật à?!” – Sở Anh vẽ mặt kinh ngạc, vui vẻ ôm lấy cánh tay Sở lão cha, – “Cháu nằm mộng cũng muốn có một ca ca đó. Cữu cữu, chúng ta về nhà thôi.”

“Được, được, lập tức về nhà. Con gái à, mẹ con có phải đang ở chỗ con không, để Tiểu Anh ở lại nhà con đi, nhiều người càng náo nhiệt.”

Papa hình như chưa có hỏi qua ý của Hỉ Ca à. Nhưng Hỉ Ca cũng không cự tuyệt, gật đầu một cái, trầm tư nhìn Sở Anh. Em gái này, có phải là đến quá đột nhiên hay không? Không thể trách cô nhạy cảm như vậy. Thất Tử nói, cô phải cẩn thận một chút. Mặc dù hần đã giải quyết Hoa gia nhưng thế lực của Hoa gia rất lớn, sẽ không dễ dàng sụp đổ hết, vẫn còn người trung thành với Hoa gia, bọn họ có thể đi đối phó với Hỉ Ca. Chuyện này rất có thể xảy ra lắm.

“Tiểu thư?” – Nhìn Hỉ Ca đứng ngẩn người, nam thư kí gọi Hỉ Ca, trên mặt có chút nghi ngờ.

“Trước hết chuyện của công ty phải nhờ đến anh rồi.” – Hỉ Ca cười cười với thư kí, tin tưởng người bên cạnh Sở lão cha nhất định có thực lực.

“Tiểu thư xin yên tâm.”

Về đến nhà, liền thấy Sở Tiểu Ca ngồi ngay ngắn trên ghế salon, đang bị Sở mẹ mẹ véo lỗ tai dạy dỗ. Tiểu Cửu thì ở trong phòng bếp chuẩn bị cơm tối. Nhìn chồng rớt cục đã trở lại, tâm tình Sở mẹ mẹ khá hơn, lập tức bỏ Sở Tiểu Ca sang một bên.

“Ông xã, đây là...” – đột nhiên nhìn thấy Sở Anh, Sở mẹ mẹ sững sốt một chút.

“Đây là con gái của Tiểu Ảnh, tên là Sở Anh.” – Về mặt Sở lão cha có chút tối đi, Sở mẹ mẹ lập tức phản ứng lại, vội vàng đem Sở Anh kéo đến bên cạnh mình.

“Chào mẹ!”

“Tốt, ngoan, dáng dấp đứa nhỏ này với Tiểu Ảnh thật giống nhau” – Sở mẹ mẹ để cho Sở Anh ngồi cạnh mình, có chút cảm khái mà nói. Bà cùng Sở lão cha là nhờ Sở Ảnh mới biết nhau. Nhớ tới năm đó, Sở Ảnh bị đuổi khỏi Sở gia, mình lại không thể giúp được gì, trong lòng Sở mẹ mẹ vẫn có chút áy náy.

“Đúng vậy a. Đúng rồi Tiểu Ảnh, đây là anh cháu, tên là Sở Tiểu Ca. Sau này có chuyện gì thì hãy nói với nó. Nó không giúp cháu, nói cho cậu cậu biết, để cậu cậu dạy dỗ nó.” – Sở lão cha vuốt vuốt đầu con trai mình mà nói.

Sở Tiểu Ca liếc nhìn chị hai, hai người trao đổi ánh mắt với nhau, sau đó hần cười cười tiến tới bên người mẹ – “Đến, hôn ca ca một cái, ca ca dẫn em gái ra ngoài chơi.”

“Tiểu tử thôi, người đừng náo loạn.” – Ở sau lưng bị Sở mẹ mẹ hung hãn đánh cho một quyền, Sở Tiểu Ca thiếu chút nữa là học máu bỏ mình, chộc cho Sở Anh cười vui vẻ.

Tuy nói ngôi nhà này rất lớn, nhưng Sở lão cha và Sở mẹ mẹ vẫn trở về chỗ ở của họ. Sở Tiểu Ca và Sở Anh ở cùng nhau không tệ. Cuối cùng bọn họ liền để Sở Anh ở lại.

Sở Anh là một cô gái rất hiểu chuyện. Hỉ Ca lúc đầu đối với cô bé có chút phòng bị, nhưng đến ngày thứ hai, Sở lão cha đem hình của cô cô đến cho cô xem, Hỉ Ca nhìn một lúc lâu, cũng không thể không thừa nhận, mẹ con hai người dáng dấp hầu như giống nhau như đúc. Dù cho trong lòng cô còn chút nghi ngờ, nhưng không thể bắt Sở Anh đi xét nghiệm DNA chứ?! Hỉ Ca đành đem chuyện này giấu ở trong lòng. Có thể cô đã suy nghĩ quá nhiều. Tạm thời, Sở lão cha chưa có thông báo cho ông nội. Tuy Sở Ảnh bị đuổi khỏi Sở gia, thế nhưng dù sao cô ấy cũng là con gái ruột của ông nội, nói không có tình cảm là nói dối. Nếu biết được con gái đã qua đời nhiều năm, sợ rằng ông nội sẽ không chịu nổi sự đả kích này.

“Chị Hỉ Ca, ra ăn cơm thôi.”

Hỉ Ca tập luyện xong liền đi vào đại sảnh, đã nhìn thấy Sở Anh mặc quần cộc, áo sơ mi bó sát, đầu buộc tóc đuôi ngựa, lanh lợi đi vào phòng ăn.

“ừ, tiểu tử kia đâu?” – Sở Tiểu Ca không phải về sớm hơn mình sao, sao lại không nhìn thấy nó, Hỉ Ca có chút nghi ngờ hỏi.

“Tiểu ca ca ở phòng ăn, chị mà không đi, đoán chừng thức ăn sẽ bị ăn hết!”

“Tiểu tử thôi, nó muốn chết.” – Vừa nghe đến bữa sáng bị ăn mất, Hỉ Ca dùng mười phần khí lực mà rống lên, lấy tốc độ chạy đua trăm mét trực tiếp xông về phía phòng ăn.

Sở Anh nhìn bóng lưng Hỉ Ca, nhếch miệng cười.

Ăn uống no say, đem chén đĩa cho Sở Tiểu Ca xử lí, vốn định vào trò chơi, nhưng không thể để Sở Anh một mình, Hỉ Ca đành nhịn, quyết định cùng Tiểu Cửu đưa Sở Anh đi dạo phố. Ba cô gái chuẩn bị xong, cùng nhau rời khỏi nhà. Đại khái là trùng hợp, sau khi ba người đi dạo phố, lúc chuẩn bị đi ăn cơm, ở trong phòng ăn của một nhà hàng xa hoa, gặp được Niếp Lăng. Bên cạnh Niếp Lăng còn có một cô gái hơn hai mươi tuổi, về mặt có chút lạnh nhạt. Nhìn bộ dáng thân mật của họ, giữa thanh thiên bạch nhật mà ôm hôn như chốn không người. Hỉ Ca vẫn nghĩ, Niếp Lăng không phải là loại người tùy tiện như vậy. Sự thật chứng minh, hần cũng chỉ là đàn ông bình thường!!!

“Hỉ Ca, cùng bạn đến dùng cơm sao?” – Niếp Lăng ngược lại không có chút mất tự nhiên nào, nhìn thấy Hỉ Ca liền lững thững đi đến bên cạnh cô. Người con gái bên cạnh hần cũng đi theo tới.

“Ừm, đây là em gái của em, Sở Anh.”- Hỉ Ca cười cười cùng hần chào hỏi.

Tiểu Cửu thì dứt khoát không thèm nhìn Niếp Lãng lấy một cái. Đối với hành động trẻ con của Tiểu Cửu, Hỉ Ca chỉ cười cười. Nói là không có cảm nghĩ gì, là nói dối. Nhưng, Niếp Lãng chưa từng có biểu hiện gì quá mức rõ ràng, cô cũng chưa từng đồng ý cái gì, hôm nay không tính là phản bội được. Huống chi, hiện tại cô đã có Thất Tử, tâm tình tốt, thái độ tự nhiên cũng tốt hơn. Hai người không khách sáo lâu vì Niếp Lãng đã bị cô gái kia kéo đi. Tiểu Cửu hung hăng trừng mắt nhìn theo, rửa thắm một câu.

“Đồ cặn bã.”

Thanh âm Tiểu Cửu không lớn, vừa đủ để mấy người có thể nghe. Niếp Lãng dừng lại một chút, vẻ mặt lúng túng, nhưng không mở miệng giải thích cái gì. Còn Hỉ Ca thì chọc vào trán Tiểu Cửu một cái.

“Người không thể bình tĩnh một chút sao?”

“Bình tĩnh cái rắm a!!! May mắn người không có nghe lời ta. Nếu người thật ở cùng một chỗ với hần, hôm nay lão nương liền một súng bắn chết hần.”

Hỉ Ca cười cười, quay đầu lại nhìn bóng lưng Niếp Lãng, không nhịn được thở dài. Quả nhiên, nhìn người không thể chỉ nhìn bề ngoài nha. Về ngoài của Niếp Lãng có thể lừa gạt rất nhiều người.

“Chị Tiểu Cửu, người kia là thế nào?” – Sở Anh ngồi trên ghế, có chút ngạc nhiên hỏi.

Hỉ Ca vùi đầu nhìn thực đơn, mặc cho Tiểu Cửu cùng Sở Anh nói những chuyện cũ rích kia. Đúng vậy, nếu đã trôi qua, thì chính là chuyện cũ. Mọi người vẫn là bằng hữu. Hoặc là nói, họ còn có thể làm bằng hữu ư?? Hỉ Ca có chút không xác định, cô vẫn luôn cảm thấy Niếp Lãng là người chỉ thích hợp làm bằng hữu. Nhưng mà, lúc trước hần dường như không phải chỉ muốn làm bằng hữu thôi?! Hiện tại ư? Cả trong trò chơi và thực tế, một loạt chuyện đã xảy ra, bọn họ còn có thể là bằng hữu sao?

Rời khỏi phòng ăn, Niếp Lãng ôm cô gái đi trên đường phố, cô gái ngửa đầu nhìn Niếp Lãng

“Lãng, anh thích cô gái kia sao?”

“Anh làm sao có thể thích cô ấy, anh chỉ thích một mình em thôi...” – Niếp Lãng dịu dàng cười, in lên khóe miệng cô gái một nụ hôn, nhưng trong lòng lại có chút khổ sở.

133. Chương 133: Trở Lại Bang

Edit: hoabingan

Beta: hoanguyendinh

Cho dù là trạch nữ (người suốt ngày ru rú trong nhà), thì trong lòng mỗi thiếu nữ đều có đam mê với việc mua sắm, Hỉ Ca cũng không ngoại lệ. Hơn nữa, thể lực của cô so với người thường còn tốt hơn. Vì thế, ba người bọn họ dạo phố suốt một ngày trời. Đến khi sắc trời tối hẳn, họ mới về nhà. Vừa mở cửa, Hỉ Ca liền thấy Sở Tiểu Ca như một con cá chết ngả ngửa ngồi trên salon, nghe tiếng động, Sở Tiểu Ca suy yếu ngẩng đầu.

“Tiểu Cửu. Cứu mạng. Đói sắp chết a

”

“...”

Bận rộn cơm nước xong, Hỉ Ca về phòng đăng nhập vào trò chơi. Hệ thống đã hoàn tất cập nhật. Mở máy tính vào website chủ liên nhìn thấy tin tức ở ngay trang đầu. Hỉ Ca đọc qua một lượt, thầm nhớ mấy tin quan trọng. Không thể không nói, trò Thịnh Thế này không tính là có sáng tạo độc đáo gì nhưng ngược lại có tính giải trí khá cao.

Sau lần cập nhật này, trình độ thao tác của người chơi được đề cao. Người chơi 50 cấp trở lên sẽ được tiến hành đánh giá chức nghiệp. Đánh giá càng cao sẽ lấy được danh hiệu càng độc (hiếm), đeo loại danh hiệu

này lên sẽ có thêm kỹ năng phụ trợ hoặc được cộng thêm điểm thuộc tính. Tin tức quan trọng thứ hai, Di Thất đại lục trên biển đã khai mở. Di Thất đại lục từng là hoàng thành huy hoàng nhất của Thịnh Thế. Đáng tiếc, hiện giờ nơi đó chỉ là một tòa phế tích. Ở trên Di Thất đại lục, người chơi có thể nhận nhiệm vụ, có thể nhận trợ giúp, đánh quái được kinh nghiệm với phần thưởng vật phẩm cực kỳ phong phú. Quan trọng nhất là, pk ở đây sẽ không bị hồng danh. Loại địa phương này luôn được đông đảo người chơi hiểu chiến mong đợi. Nó rất cực đã xuất hiện rồi.

Còn có, hệ thống đã mở ra thành chiến. Sau khi có người xây thành, người chơi khác có thể thông qua thành chiến để chiếm đoạt tài nguyên trong thành ấy. Thành chiến phân làm 2 loại: cướp đoạt và hủy diệt. Căn cứ theo quy định, mỗi tháng có thể tiến hành một lần thành chiến. Đoán chừng đến khi các thế lực đủ khả năng xây thành, hoạt động này nhất định sẽ được phân đông người chơi yêu thích. Phần thưởng của thành chiến sẽ làm không ít người chơi thêm chuộng. Sau lần cập nhật này, Thịnh Thế mới thật sự bước vào giai đoạn tranh bá. Bảng xếp hạng (BXH) của riêng từng đại lục đã bị hủy bỏ, hệ thống chỉ giữ lại 3 BXH mà thôi: bxh cấp bậc thế giới (cá nhân, level cao-thấp), bxh tổng hợp thực lực (cá nhân, thuộc tính công kích-phòng ngự cao-thấp) và bxh PK (cá nhân, trị số pk cao-thấp). Trong đó bxh tổng hợp thực lực có thay đổi lớn nhất. Hệ thống đánh giá từng thuộc tính của chức nghiệp trước, sau đó mới tính đến phần phụ thêm từ trang bị. Nó còn phân nhánh ra thành bxh của 5 loại chức nghiệp riêng biệt. Hơn nữa tất cả các bxh đều không cho phép ẩn tên. Các cao thủ vốn luôn ẩn nắp, lần này có lẽ đều sẽ lên bảng.

Xem xong tin tức, Hỉ Ca mới log in vào trò chơi. Lần trước log out ở Cát Tường từ lâu, giờ xuất hiện vẫn đang ở trong phòng. Thất Tử thì đang nằm bò trên bàn, đôi mắt nhìn chăm chăm một chậu cây văn trúc ở chân tường mà ngẩn người.

“Hỉ Ca

” – cuối cùng cũng đợi được Hỉ Ca log in, Thất Tử lúc này mới khôi phục dáng vẻ bình thường, trực tiếp nhào vào Hỉ Ca, chớp chớp mắt, nhìn vừa vô tội vừa đáng thương như con nai con.

“...Anh luôn ở đây chờ em à?” – Bị Thất Tử gắt gao ôm lấy, Hỉ Ca không giãy giụa.

“Anh sợ em không cần anh nữa ~” (bạn Thất buồn nôn quá :)))

Hỉ Ca tức giận trợn mắt nhìn hắn, gõ lên đầu hắn một cái: – “Anh bình thường một chút cho em.”

“Ừ hừ ~” – Thất Tử nghe lời mà đứng thẳng người – “Chúng ta đi chỗ nào chơi đi?”

Một thời gian dài không login, cấp bậc Thất Tử rất không ít. Hiện tại hắn mới cấp 50 mà thôi, muốn đến bản sao luyện cấp đoán chừng phải đợi một đoạn thời gian nữa. Ban đầu Hỉ Ca muốn đi Di Thất đại lục. Nhưng ở Di Thất rất dễ pk, Thất Tử mặc dù kỹ thuật tốt, nhưng cấp bậc và trang bị hiện giờ theo không kịp người ta. Nơi đó hiện giờ không thích hợp cho hai người đi tham quan.

“Tìm một chỗ vắng cấp trước đã.”

“Tốt.” – Thất Tử ngoan ngoãn nghe lời.

Bây giờ, người chơi cấp 50 đầy ra đường, mà trò chơi vừa cập nhật, cho nên tất cả mọi người đều chạy sang bản đồ mới. Ngược lại bản đồ cấp 50 ở đại lục chính thì lại vắng vẻ. Trước đây lúc Hỉ Ca một mình luyện cấp cũng thích tìm những nơi vắng vẻ như vậy, mặc dù đi hơi xa, nhưng hiệu quả gặt hái rất rõ rệt. Thất Tử hoàn toàn không để ý, chỉ cần có Hỉ Ca bên cạnh, đối với hắn đi đâu cũng như nhau. Hơn nữa, càng vắng vẻ hắn càng có nhiều cơ hội bồi dưỡng tình cảm nha!!!

Phía bắc Xích hỏa đại lục có một tòa thành nhỏ. Hỉ Ca vào tiệm tạp hóa mua những vật dụng cần thiết cho chuyện luyện cấp. Cô Tửu bình thường đều xem Hỉ Ca như kho hàng di động, không còn cách nào, ai bảo balo của cô nhiều ngăn như vậy. Cho nên trên người Hỉ Ca không thiếu nhất chính là lam được hồi máu. Sau khi giao lam được cho Thất Tử, Hỉ Ca lại chạy đi mua thức ăn để hồi phục thể lực.

Chọn nơi này luyện cấp, chủ yếu là vì ở đây có điểm tiện lợi, dĩ nhiên, còn vì thức ăn nơi này có hương vị khá ngon. Tiệm tạp hóa ở đây chỉ bán một loại thức ăn hồi phục thể lực, đều đựng trong các hộp điểm tâm tinh xảo. Bên trong có đủ loại bánh điểm tâm mùi vị thơm ngon. Tất nhiên, giá tiền không hề thấp, 10 kim tệ một hộp. Ăn một hộp, có thể liên tục đánh quái 8 tiếng đồng hồ không biết mệt. Mặc dù hơi đắt,

nhưng đáng giá. Hỉ Ca trực tiếp mua 50 hộp. Hai người không ăn nhiều như thế, nhưng dạ dày của Thất Tử.... luôn khác với người bình thường, coi như mua đồ ăn vặt cho hân đi.

Sau khi chuẩn bị đầy đủ, Hỉ Ca cùng Thất Tử đi đến điểm luyện cấp.

Từ cửa tây đi về bên trái hơn 10 phút là có thể nhìn thấy một ruộng lúa mạch. Trong ruộng lúa mạch tụ tập một đồng quái cường đạo cấp 50. Ngay ranh giới của ruộng lúa, có một lão nông phu đang đứng. Lão giả này sẽ giao nhiệm vụ tuần hoàn cho người chơi, phần thưởng nhiệm vụ chỉ có kinh nghiệm, là 30% kinh nghiệm đánh quái. Nghe đồn nếu người chơi làm xong 1000 nhiệm vụ sẽ lấy được một danh hiệu gì đó. Hỉ Ca chưa từng thấy qua danh hiệu này. Hơn nữa, lão giả còn có thể bỏ ra một lượng kim tệ nhất định mua lại những thứ rơi ra từ quái, mảnh ghép tàng bảo đồ này, mảnh vụn đồ cổ này, vân vân và vè vè...

Cùng Thất Tử nhận nhiệm vụ, Hỉ Ca triệu hoán tiểu nữ vương, sau đó để 2 người kia đi dụ quái, còn cô thì đứng cách cường đạo gần mười thước. Bọn quái nhìn cũng không thèm nhìn cô một cái. Không thể trách được, cấp bậc quá cao thì độ cừu hận cũng giảm. Ngược lại, Thất Tử bị những cường đạo kia bu lấy, rất nhanh liền không nhìn thấy bóng dáng hân đâu luôn.

Lúc này Hỉ Ca giờ cao pháp trương phóng ra một cái băng đồng thuật. Lực công kích của cô rất cao, chỉ cần 2 lần quần công thì đám quái nằm vật ra chết như rạ. Đại thể cứ 2 phút thì họ đánh xong một đám quái. Thất Tử cùng tiểu nữ vương hai người dẫn quái cũng không đủ để Hỉ Ca đánh. Dù Hỉ Ca không hưởng được bao nhiêu kinh nghiệm, nhưng kinh nghiệm của Thất Tử tăng vù vù. Đoán chừng sau 2 giờ có thể thăng một cấp. Tốc độ nhanh như ngồi hỏa tiễn vậy.

Lúc hai người đang đánh quái, Vực Sâu xảy ra một chuyện không lớn không nhỏ. Phần Thiên tước bỏ chức vị phó bang chủ của Phi Khuynh Thành, đưa Lam Sắc lên thay thế. Bình thường Hỉ Ca không mở kênh bang phái, cho nên không biết chuyện này. Chỉ đến khi Cuồng Vũ nhắn tin qua thì cô mới biết. Lúc này, bang phái đã loạn thành một đoàn. Hỉ Ca mở kênh bang phái. Bên trong âm ỉ không ngớt. một phe ủng hộ Phi Khuynh Thành, một phe ủng hộ Lam Sắc. Nhân số hai bên dù không chênh lệch cho lắm, nhưng người ủng hộ Lam Sắc đều là hàng tinh anh. Hai người trong cuộc đều không lộ diện, Hỉ Ca nghe mọi người bàn tán một lát, cũng không biết thêm tin tức gì. Cô trực tiếp mở thông tấn khí gọi Phần Thiên.

“Hỉ Ca, người biết rồi?” – âm thanh của Phần Thiên mang nhiều phần mệt mỏi, đoán chừng Phần Thiên cũng không nghĩ tới chuyện sẽ biến thành cục diện như hiện nay.

Cho tới bây giờ, người chơi tinh anh trong bang đều là dạng đơn thân độc mã, dù có quan hệ chặt chẽ với Vực Sâu, nhưng bọn họ có chút cao ngạo, chuyện xích mích với thành viên bình thường là không thể tránh khỏi. Nhưng Phần Thiên không thể lường được, chuyện lần này lại gây chấn động lớn như vậy. Vốn chuyện xây thành đang khiến Phần Thiên đau cả đầu, lần này thì tốt rồi, náo loạn như vậy, vấn đề càng nghiêm trọng hơn.

“Nói lý do của người đi?” – Hỉ Ca ngồi trên một tảng đá lớn cạnh ruộng lúa mạch, Thất Tử gối đầu trên đùi cô, cầm hộp điểm tâm, tìm trong đó món điểm tâm ngọt mà hân thích. Hỉ Ca thật không biết Thất Tử lại thích đồ ngọt như thế.

“Tinh anh đoàn yêu cầu với ta, hi vọng Lam Sắc làm phó bang chủ. Vừa lúc Phi Khuynh Thành đang ở, ta thương lượng với Khuynh Thành. Sau đó chúng ta quyết định đem vị trí phó bang chủ nhường cho Lam Sắc, còn Khuynh Thành sẽ làm trưởng lão.”

“Lam Sắc biết chuyện này không?” – Cắn một miếng điểm tâm Thất Tử đưa tới, Hỉ Ca mở miệng hỏi.

“Không. Chuyện xong rồi ta mới thông báo. Lam Sắc vốn muốn cự tuyệt, nhưng ta với Phi Khuynh Thành cảm thấy chuyện diệt đoàn lần trước khiến tinh anh đoàn chịu đả kích rất lớn, cho nên nếu họ ra yêu cầu cũng không phải là không chấp nhận được. Dù sao chuyện trong bang Lam Sắc cũng biết, Phi Khuynh Thành ở bên cạnh giúp đỡ cũng được.”

Hỉ Ca âm thầm gật đầu một cái, cũng không có vấn đề gì, nói như thế chỉ cần Phần Thiên giải thích với người chơi trong bang một chút sẽ xong.

“Vậy tại sao cuối cùng lại loạn thành như vậy?”

“Làm sao ta biết được. Vừa đem tin tức nói ra, chưa đến hai phút thì kênh bang phái đã náo thành như vậy. Bây giờ ta ngay cả cơ hội giải thích cũng không có, có ai chịu nghe ta nói đâu.” – Phần Thiên ở bên kia nặng nề thở dài.

“Trước hết người đem danh hiệu của ta cho Phi Khuynh Thành, một lát ta sẽ ra mặt giải thích.” – Ở trong bang danh tiếng Hỉ Ca coi như không tệ, còn có mấy đường chủ hợp tính với cô, cô nói chuyện nhất định sẽ có uy tín.

Nhưng, chuyện rõ ràng không có đơn giản như vậy, người chơi trong bang nhất định sẽ gây náo loạn, về phần người chơi tinh anh có náo loạn hay không, khó mà nói trước được. Rất nhanh, danh hiệu phó bang chủ của Hỉ Ca bị đổi thành trưởng lão. Thông báo bang phái của hệ thống vang lên, âm thanh gây gổ trong bang dần dần lắng xuống. Nhưng rất nhanh lại có âm thanh bất mãn vang lên.

“Bang chủ, đây là có ý gì a? Chức phó bang có phải là ai cũng có thể ngồi hay không?”

“Lời vừa rồi là ai nói đó, có thể đứng ra cho ta xem một chút không?” – Gần như cùng một lúc, Hỉ Ca cất tiếng. Vốn những người khác đang chuẩn bị làm ầm ĩ lên, nghe thấy, nhất thời đều im lặng.

“Phó bang chủ, ta cũng chỉ nói thế thôi. Tại sao lại lấy đi danh hiệu của người chứ, ta không có ý gì khác.” – Nhìn ghi chép một chút, Hỉ Ca ghi nhớ tên người kia, đồng thời nhắn tin cho Cuồng Vũ, nhờ tra xét người này. Cô đem ghi chép lật ngược về trước, nhìn thấy lần đầu tiên thay đổi, người nói chuyện đầu tiên cũng là hắn. Có chút ý ghê à!!!

“Chuyện đổi chức phó bang chủ cũng không phải là đại sự gì, đơn thuần là thay đổi nhân sự thôi. Huống chi Lam Sắc đủ tư cách để làm phó bang chủ, về điểm này ta tin rằng mọi người đều công nhận, đúng không?”

Lời của Hỉ Ca được mọi người ủng hộ. Hồi lâu, Hỉ Ca lại nói tiếp

“Ta rất hiểu kì, các người muốn biết nguyên nhân thay đổi, tại sao không đi hỏi bang chủ mà ở đây gây gổ với nhau là có ý gì? Làm sao, cảm thấy thực lực Vực Sâu mạnh rồi, muốn chia năm xẻ bảy à?”

Giọng nói của Hỉ Ca mang theo ý cười, nhưng người nghe thì không có chút buồn cười nào. Vừa rồi là bị người châm ngòi, người chơi mỗi người một câu, nói một chút liền biến thành gây gổ. Hỉ Ca nói thế, người thông minh đều biết là bị người khác tính kế.

“Còn nữa, người chơi tinh anh đoàn nghe cho rõ. Chớ vì một câu nói chúng ta là tinh anh đoàn mà kiêu ngạo. Hãy nhớ, các người đều là bang chúng của Vực Sâu. Ai cảm thấy ta nói không đúng, cảm thấy mình quá giỏi, cảm thấy Vực Sâu không đủ sức giữ chân mình, có thể rời bang. Trong trò chơi này không thiếu những loại tinh anh cậy tài khinh người đó, ít đi một người, trái đất cũng không ngừng quay. Ai cảm thấy không phục, có thể tới tìm ta, ta sẽ một mình đối chiến.”

Lời của Hỉ Ca khiến cho tinh anh đoàn rối loạn. Cách nói này không khác gì làm mất mặt bọn họ. Nhưng ngại danh hiệu của Hỉ Ca, nhất thời không có ai dám phản bác. Lúc Hỉ Ca vừa gia nhập Vực Sâu, có không ít thành viên tinh anh đoàn từng pk với Hỉ Ca, nhưng đến nay chưa có ai đánh bại được cô. Cuối cùng vẫn là phó đoàn trưởng tinh anh đoàn Thanh Thanh Thảo bị đẩy ra đầu ngọn gió.

“Phó bang, chúng tôi tuyệt đối không có ý kiến gì về chuyện nhân sự của Vực Sâu. Nhưng chúng tôi cũng không muốn phó bang nói...”

“Tiểu Thảo, người đã xem video đánh thống lĩnh rồi chứ?”

“Xem rồi, dĩ nhiên là xem rồi.”

“Người cảm thấy, thực lực của thích khách Thê Lân trong đội đánh chính ra sao?” – Thất Tử ăn xong, nằm ở trên đùi Hỉ Ca hát một điệu dân gian, Hỉ Ca cúi đầu liếc hắn một cái, đưa tay chặn miệng của hắn lại.

“Cao thủ hàng đầu.”

“Ta có thể nói cho người biết, hắn là thành viên của Thứ. Ở Nam Uyên đại lục, Thứ thành lập một tinh anh đoàn, Thê Lân chỉ là một thành viên nhỏ nhoi trong đó. Người cảm thấy, người như hắn nếu ở trong tinh anh đoàn của chúng ta, có thể xếp thứ mấy?”

Sau khi Hỉ Ca nói xong, tinh anh đoàn không ai lên tiếng nữa. Vẫn nghĩ mình là cao thủ, kết quả họ cũng chỉ là ếch ngồi đáy giếng mà thôi.

“Phó bang, chúng tôi sai rồi.”

Cuối cùng, trận khẩu chiến này vì tinh anh đoàn nhận lỗi mà kết thúc. Vừa đúng lúc, Cuồng Vũ điều tra ra tư liệu của thành viên phá rối kia. Hỉ Ca nhìn một chút, chẳng có bao nhiêu hứng thú, dù sao chỉ là kẻ bị người ta phái tới gây rối mà thôi. Cô quăng tài liệu cho Phần Thiên, sau đó im hơi lặng tiếng.

Cô lộ diện cũng không phải muốn đánh chửi người khác, chủ yếu lên tiếng vì Phần Thiên thôi. Phần Thiên là người thông minh, tinh anh đoàn mặc dù trung thành, nhưng công cao che chủ. Ai mà không có tư tâm đây. Hôm nay, bọn họ có thể yêu cầu để cho Lam Sắc làm phó bang, ngày mai không biết còn có thể nói ra yêu cầu gì nữa. Ai~ Hỉ Ca thở dài, cô chỉ thích hợp đóng vai phản diện, về phần trấn an lòng người, chờ Phần Thiên với Phi Khuynh Thành ra mặt đi.

134. Chương 134: Đánh Giá Thực Lực

“Gần đây Vực Sâu xảy ra rất nhiều chuyện.” – Thất Tử cầm bàn tay của Hỉ Ca đang che miệng hần, xoa xoa nắn nắn, giống như đùa nghịch một món đồ chơi yêu thích.

“Anh biết chuyện gì?” – Rời trò chơi lâu như vậy, hần còn có lòng quan tâm đến sự phát triển của trò chơi. Trên thực tế, Hỉ Ca rất tò mò. Hỉ Ca cho rằng Thất Tử căn bản không để ý đến những chuyện này mới đúng.

“Em đột nhiên gia nhập bang phái của họ. Bọn Cát Tường có thể không điều tra Vực Sâu sao?” – Thất Tử thở dài. Sự thật là, Cát Tường kéo lỗ tai hần mà dạy dỗ một trận. Nói cái gì nếu như không phải vì hần, Hỉ Ca đã sớm là người của Thứ. Còn may Sở Tiểu Ca đến lấp chỗ trống của Hỉ Ca, nếu không lỗ tai của hần nhất định sẽ bị Cát Tường mài ra thành bột.

“Tra được cái gì không?” – Hỉ Ca nháy mắt mấy cái, hết sức tò mò mà hỏi. Xem ý tứ của Thất Tử, dường như trong bang còn có bí mật mà cô chưa biết.

“Hôn một cái anh sẽ nói cho em biết.”

“...”

Hỉ Ca trầm mặc, đang lúc Thất Tử thất vọng định buông tha, cô cuối cùng cúi thấp đầu xuống, mắt thấy môi hai người ngày một gần. Kết quả, tại sao khoảng cách lại sai lệch như vậy chứ?? AAAA tại sao lại hôn trên má mà không phải trên môi ~~ Thất Tử gào khóc trong lòng. Hỉ Ca chớp mắt vờ vô tội. Thất Tử không nói muốn hôn ở nơi nào nha.

Thất Tử không cam tâm tình nguyện trả lời: – “Bát đại công hội (thời beta), đứng thứ tư là Phóng Hỏa, em còn nhớ không?”

Hỉ Ca gật đầu một cái, các bang phái có thực lực cô tất nhiên sẽ không quên. Trên thực tế, trong bát đại công hội của thời kỳ beta, nữ nhân có thể khiến Hỉ Ca để mắt tới cũng chỉ có phó bang chủ của công hội Phóng Hỏa. Đáng tiếc, cô vẫn chưa có cơ hội gặp mặt trực diện vì người kia mỗi khi xuất hiện đều đeo mặt nạ. Hiện tại, Phóng Hỏa đã không còn tồn tại.

“Những người giúp Phần Thiên bây giờ từng là thành viên cũ của Phóng Hỏa. Nhiều thủ hạ của cô ta cũng từ Phóng Hỏa đi ra.”

“...Không thể nào...” – Phần Thiên là người của Phóng Hỏa ư? Hỉ Ca chưa từng nghe Phần Thiên nói đến.

“Trong trận quốc chiến, trừ Thương Lan công hội và Kinh Lôi hội, còn một công hội nữa cũng tham dự.”

Thất Tử nói đến chiến quốc. Trong Thịnh Thế chỉ xuất hiện một lần, đó là thời beta. Khi đó người chơi không nhiều lắm, vì thế tình cảnh không hoành tráng, nhưng vẫn đủ sức làm lòng người sợ hãi. Huống chi

Hỉ Ca còn là người trong cuộc, đương nhiên hiểu rõ. Không ngờ những người chơi kia lại đi ra từ bát đại công hội. Minh Độ Thiên thật có sức ảnh hưởng à. Nhưng, bọn họ thì liên quan gì tới vấn đề này?

Nhìn vẻ mặt không hiểu của Hỉ Ca, Thất Tử ngẩng đầu néo khuôn mặt cô: – “Lúc ấy, điều động nhân lực nhiều nhất chính là Phóng Hỏa, Minh Độ Thiên cùng với Phóng Hỏa giao dịch, hạ được đế đô, sẽ để cho bang chủ Phóng Hỏa làm nữ vương. Phóng Hỏa đưa cho hắn một bộ thần diễm sáo trang.”

“Một bộ thần diễm sáo trang sao... rất thích hợp à.” – Hỉ Ca cười nhạt.

Thời kì đó, thần diễm sáo trang là thần cấp sáo trang cao cấp nhất của kiếm khách. Trong trò chơi chỉ có một bộ duy nhất, là phần thưởng của một nhiệm vụ thần cấp (nhiệm vụ cấp S++ hoặc S+++ gì ấy). Không nghĩ tới người của Phóng Hỏa lại lấy tới được. Đối với Minh Độ Thiên, một quốc gia đổi lấy bộ trang bị, chẳng lẽ anh ta vẫn thấy có lời hay sao?

“Hỉ Ca...”

“Hửm?”

“Phần Thiên chính là phó bang chủ của Phóng Hỏa.”

“Cho nên?” – Hỉ Ca nghiêm túc nhìn. Phía sau mới là trọng điểm. Cô cảm thấy Thất Tử sẽ nói ra một vấn đề trọng đại. Bởi vì, rất nhiều chuyện, cô nhìn không thấy, không có nghĩa là Thất Tử cùng bọn Cát Tường không nhìn thấy. Lúc cô rời khỏi Thái Thương Thúc (là cái chỗ quái nào vậy????), rất nhiều chuyện đều bỏ qua, không làm cho rõ ràng, hôm nay nghe Thất Tử nói, ngược lại có chút buồn cười.

“Không cần biết là cố ý hay vô tình, nhưng em phải coi chừng Phần Thiên.” – Thất Tử không khuyên Hỉ Ca rời khỏi Vực Sâu. Có một số việc, không phải khuyên là cô sẽ nghe theo. Hơn nữa, hắn cảm thấy Hỉ Ca không cần người khác quyết định thay.

“Được.” – Cũng không phải không đem lời của Thất Tử để trong lòng, nhưng cô cần ngấm lại mọi chuyện rồi mới có thể đưa ra quyết định.

Trước khi cô rời khỏi Vực Sâu (thời beta), quan hệ của cô với Phần Thiên là đối thủ ngang sức ngang tài. Sau khi cô rời đi, Phần Thiên gia nhập Phóng Hỏa. Chuyện động thủ với cô không phải là việc Phần Thiên có thể quyết định vào lúc đó. Chẳng qua, biết được chân tướng, trong lòng Hỉ Ca vẫn có chút khó chịu. Cô có thủ đoạn để khống chế đại cục, nhưng lại không có phần tư tâm (ý nói mưu mô), nói đến nói đi chính là cô nhìn không thấu người ta mà thôi.

Những ngày kế tiếp trôi qua rất thoải mái, đánh quái mặc dù nhàm chán, nhưng có Thất Tử bên cạnh, tình nhân trong lúc yêu nhau cuồng nhiệt thế này tất nhiên cảm thấy nơi càng ít người càng tốt. Mặc dù, Hỉ Ca không cho rằng bọn họ đang trong giai đoạn yêu nhau cuồng nhiệt. Coi như mối quan hệ của hai người tăng lên giai đoạn thứ hai đi... Nhìn một đám quái Thất Tử vừa dẫn tới, Hỉ Ca phóng quần công chậm mắt nửa nhịp.

“Em đang nghĩ gì thế?”

Đánh xong quái ở chung quanh, Thất Tử không có rời đi. Mà lôi kéo Hỉ Ca ngồi nghỉ ngơi. Hai người bọn họ ở đây đã năm ngày, vẫn quanh quẩn chỗ phiến đá bên cạnh ruộng lúa mạch. Quái ruộng lúa mạch có cấp bậc từ 55 đến 66, trên căn bản là họ không cần đi chỗ khác.

Chỉ trong 5 ngày, Thất Tử thăng liên sáu cấp, đây tuyệt đối là tốc độ hỏa tiễn. Dĩ nhiên, điều này là nhờ công lao to lớn của Hỉ Ca. Cô có cấp bậc cao nên không thể chia kinh nghiệm nhiều, hoàn toàn là tay đầm không công đi hỗ trợ. Thất Tử có thể thăng cấp nhanh như vậy, không thích chí mới lạ.

“Không có gì, chúng ta nên đổi nơi luyện cấp. Anh có muốn đổi trang bị khác hay không?”

Trước kia trang bị của Thất Tử đều là tự kiếm. Nhưng hiện giờ là giai đoạn quá độ, chỉ cần lấy đại một bộ trang phục từ bọn Cát Tường là được. Dù sao cũng không dùng lâu, hơn nữa trang bị Cát Tường không phải là hàng tốt nhất, nhưng đối với người thích cái đẹp, tuyệt đối là cực phẩm.

“Tốt, trước tiên chúng ta về Nam Uyên thành.”

Mấy ngày đánh quái không lùm được trang bị gì, nhưng tiền rơi ra không ít, tính ra cũng được hơn một ngàn kim tệ. Hiện tại nguồn thu vào của Hỉ Ca là cửa hàng vũ khí. Nhưng cửa hàng vũ khí bây giờ do Sở Tiểu Ca quản lý. Cậu thuê mấy người thợ rèn cấp đại sư, cũng không cần Hỉ Ca ngày ngày rèn đúc vũ khí, chỉ cần ngồi thu tiền là được. Vừa đúng lúc Sở Tiểu Ca thu vào mảnh ghép đã tạo đồ chế tạo truyền kỳ vũ khí. Dù sao thợ rèn cấp tông sư hiếm như gấu trúc, hơn nữa tỉ lệ thành công của người khác so với Hỉ Ca vẫn còn kém xa, đưa bản vẽ cho bọn họ chưa chắc có thể rèn ra, đưa cho Hỉ Ca vừa tiện.

Sau khi trải qua sự thay đổi, vận mệnh các thế lực trên thế giới xảy ra không ít biến hóa. Khoa trương nhất chính là Thứ. Có thể nói, top 50 trên btx tổng hợp thực lực của chức nghiệp thích khách, hơn một nửa là người của Thứ. Đầu năm nay, lũng đoạn thị trường mới là vô địch. Sở Tiểu Ca đứng thứ năm. Thứ ba và thứ tư cũng là người của Thứ. Đứng thứ nhất là Sở Nhị. Đứng thứ hai là một thích khách Hỉ Ca chưa nghe nói qua. Phải là công hội thế nào mới bồi dưỡng ra được cao thủ như vậy chứ?! Sớm biết Sở Nhị rất lợi hại, nhưng không ngờ anh ta lợi hại đến trình độ này. Hỉ Ca giờ càng tò mò muốn biết nếu Thất Tử lên bảng thì có thể xếp thứ mấy. Bởi vì hai người vẫn đang luyện cấp, nên không có tham gia đánh giá.

Về đến thành thị, trước tiên đem cái bọc đồ dọn dẹp một lần, thuốc Cô Tửu cho mất đi bao nhiêu, thì ngược lại tài liệu cuộc sống lượng được nhiều thêm bấy nhiêu, đem tài liệu phân loại treo lên quầy giao dịch, tiếp đó hai người mới truyền tống về Nam Uyên thành.

Có thể vì đây là khu vực khỉ ho cò gáy, nên phí truyền tống cần đến 30 kim tệ. Căn bản là muốn giết người mà! Hệ thống sẽ không cùng người chơi phân rõ phải trái, NPC truyền tống giống như người máy thôi, cuối cùng Hỉ Ca tốn 60 kim tệ mới về tới Nam Uyên biển sâu.

Trong Nam Uyên thành, bọn Cát Tường không có ở đây. Thất Tử vừa về không lâu, đã có người tới đưa trang bị. Hỉ Ca liếc mắt nhìn, không nhận được mà lú lẫm, có tổ chức có bối cảnh dựa lưng chính là không giống nhau a, đưa tới là một bộ áo kim sáo trang cấp 55, đồ trang sức đeo tay tất cả đều là ám kim. Trong tay Thất Tử vốn có ba cái truyền kỳ chủy thủ, nghe nói hần muốn thu thập bốn thanh để làm nhiệm vụ, theo nhận xét thì phải là nhiệm vụ thần khí. Hỉ Ca còn có một nhiệm vụ thần khí chưa làm xong đây. Thực sự là càng về sau lại càng phiền toái, cô có tâm nhưng vô lực.

Thay xong trang bị, Thất Tử đi liên minh thích khách học kỹ năng, Hỉ Ca đi dạo hàng quán vỉa hè ở quảng trường. Lúc xế chiều, người chơi tương đối nhiều. Hơn nữa đây là thành chính, trên căn bản mọi người đều thích ở chỗ này cùng náo nhiệt. Phần lớn là bày quán, liếc nhìn lại, thế nào cũng được mấy trăm quầy. Còn lại, nếu không phải là đoàn đội tuyển người, cũng là đặc biệt vì nhiệm vụ mà mướn tay đấm, chỉ cần có thể giao ra giá tiền tốt, sẽ có người đi làm. Hỉ Ca đi một đoạn trên vỉa hè, cô muốn vào vòng trong, thật vất vả mới len qua những người chơi như long như hổ kia. Đi dạo qua từng gian hàng 1, đại đa số đều là bán trang bị, bán tài liệu cũng có, nhưng mà, đều là đồ cô chưa cần dùng tới. Dạo tới dạo lui, hoặc nói là bị mọi người lấn tới lấn lui, vì thế Hỉ Ca nhìn thấy ở trong góc có người bán sách kỹ năng!

Nhưng quyển sách này Hỉ Ca không dùng được. Đây là bản kỹ năng khống chế của được sư, tên gọi quang minh triển nhiều, khống chế quái vật mười lăm giây, sau khi bị công kích sẽ mất hiệu lực. Cũng coi như không tệ, chủ sạp niêm yết giá ba vạn kim tệ, có thể chấp nhận được. Minh không dùng cũng sẽ có người cần dùng. Chẳng hạn loại người trên mặt dán rõ ràng hai chữ “có tiền” như Cô Tửu hoặc là Tư Văn. Có thể kiếm lời một khoản, Hỉ Ca có ngu mới không làm. Đi tới gian hàng, cô chuẩn bị mặc cả với lão bản. Hần hét giá ba vạn, thế nào cũng có thể hạ xuống một ít. Cô còn chưa mở miệng, đột nhiên cảm giác có cái gì đó không đúng, theo bản năng xoay người đưa tay, vừa lúc cản lại bàn tay chuẩn bị đưa về phía mình ở phía sau lưng. Đem tay của người kia hất ra, Hỉ Ca vùng tay đánh tới. Nếu ở trong thực tế, người kia sẽ lập tức biết cảm giác trật khớp là thế nào. Đáng tiếc, lực lượng còm của cô trong trò chơi chỉ có thể khiến cánh tay đối thủ chịu đau một chút mà thôi.

“Dựa vào.” – Người nọ thu hồi tay, sắc mặt không hề đẹp đẻ, mắng chửi một câu. Sau khi mắng xong, hần phát hiện Hỉ Ca vẫn nhìn hần, không nhận được lại mắng thêm một câu – “Nhìn cái gì, có bệnh sao?”

Đi cùng hần là một nam một nữ, giống như không nhìn thấy cái gì, hời hợt liếc Hỉ Ca, sau đó ngồi xuống cùng lão bản mặc cả. Hỉ Ca chưa từng cùng người khác gây gổ. Gặp phải mấy kẻ ngang ngược thích mắng chửi người khác, không phải là cô không muốn đáp lại nhưng cô vẫn nghĩ, cùng thứ người như thế mắng nhau ngoài đường phố, thật sự là có chút thấp kém.

“Lão bản, sách này đặt giá hơi cao a. Bán cho ta hai vạn sáu đi.”

Hỉ Ca đứng ở một bên, nghe nữ nhân kia mặc cả, liền biết là người không có tiền. Lão bản bày quán ở đó không những là vất vả ra nước, còn cứng không ăn mềm không ăn, kiên quyết không xuống giá. Hỉ Ca đứng ở một bên xem bọn hắn nói tới nói lui khoảng 20 phút, cuối cùng cả ba người kia thay nhau ra trận cũng không thể đả động tới lão bản. Hỉ Ca không nhịn được nhếch miệng cười, vừa đúng lúc bị nam nhân vừa chửi cô nhìn thấy.

“Cười cái rắm, con mẹ nó người không phải tới đây gây chuyện chứ?”

Hỉ Ca nhìn hắn một cái: – “Người nói vậy thì là vậy.”

Trực tiếp ở điểm giao dịch của gian hàng, từ trong bọc lấy ra ba vạn kim tệ, cuốn sách kỹ năng kia liền biến vào trong túi của Hỉ Ca. Đồ trên gian hàng vốn là như vậy, sau khi Hỉ Ca mua, lão bản kia không nói thêm lời nào liền thu dọn đồ đạc rời đi, chỉ để lại Hỉ Ca với 3 người kia.

“Bằng hữu, xin chờ một chút.”

Nam nhân kia còn chưa kịp nói gì đã bị nữ được sư túm lại. Nữ được sư hình như không có ý gây xung đột, nhưng mà, hành động hơi trễ à. Mới vừa rồi lúc Hỉ Ca bị chửi, cô ta ngay cả một câu giải thích cũng không nói.

“Có chuyện gì sao?”

“Sách kỹ năng kia ta cần dùng gấp, có thể bán lại cho ta hay không?”

“Người có tiền?” – Hỉ Ca cười như không cười.

“Ba vạn kim tệ ta mua, nhưng ...” – Nữ được sư kia cắn răng, mới vừa rồi cô không phải là không có tiền. Chỉ là đối với người chơi bình thường mà nói, mấy ngàn kim tệ cũng không phải là số nhỏ. Cô cho rằng Hỉ Ca là thuật sĩ, sẽ không mua sách kỹ năng của được sư, huống chi ai ra cửa lại mang theo đến mấy vạn kim tệ a. Cho nên mới cùng với lão bản kia mặc cả lâu như vậy, thế nào cũng không nghĩ đến, Hỉ Ca lại trực tiếp đem sách kỹ năng mua đi.

“Không cần nhưng nhị gì cả ... quyển sách kỹ năng này đúng là ta không dùng đến. Ừ... Xác thực mà nói là chuẩn bị bán qua tay. Có điều, người cảm thấy ba vạn kim tệ có thể mua cuốn sách này sao?” – Đừng nói là Hỉ Ca thích hăm hại người, ai bảo bọn họ dám đắc tội với cô chứ.

Lời của Hỉ Ca khiến cho sắc mặt của nữ được sư thay đổi. Vừa định mở miệng phản bác thì nhìn thấy một nhóm người đi tới, dẫn đầu là một nữ được sư mặc trường bào hồng nhạt. Y phục của được sư cùng một loại đều là màu trắng, trừ phi có khảm thêm bảo thạch sẽ có ánh sáng phát ra, hoặc là hoàn thành nhiệm vụ độc hữu nào đó sẽ được thưởng cho trang phục có màu sắc. Người tới, Hỉ Ca cũng biết, là Ngũ Linh. Ngũ Linh là được sư riêng của Minh Độ Thiên. Sau khi cô ta đến Khổ Độ, liền thay thế vị trí của Bắc Yến Phi. Vô luận là thực lực, hay là sự thông minh, so với Bắc Yến Phi cô ta cao hơn không biết bao nhiêu lần. Nghe nói hiện giờ Ngũ Linh đã ngồi vững vàng trên vị trí phó bang chủ của Khổ Độ rồi.

“Hỉ Ca, đã lâu không gặp. Nghe nói Vực Sâu đã đánh được kiến thành lệnh đầu tiên, chúc mừng nha.” – Ngũ Linh trên mặt mang theo nụ cười, cùng Hỉ Ca nói chuyện phiếm, người không biết sự tình còn tưởng bọn họ rất quen thuộc.

“Đa tạ.” – Hỉ Ca cùng cô ta không tính là thân quen. Trừ lần trước giúp Long Tộc giữ bang phái có cùng Ngũ Linh và Minh Độ Thiên pk 2vs2, còn thì chưa từng xảy ra xung đột trực tiếp nào. Nhưng mà, Hỉ Ca từng giết Minh Độ Thiên, người của Khổ Độ nếu có cơ hội, không phải sẽ đối với cô bỏ đá xuống giếng sao?

“Có hứng thú đem cuốn quang minh triển nhiều kia bán lại cho ta không?” – Đây mới là mục đích của Ngũ Linh. Dù sao người bán sách kỹ năng quá ít, cứ cho là có sách kỹ năng, người ta sẽ muốn trao đổi, không có mấy người đem ra bán.

Hỉ Ca chỉ là vận khí tốt, người kia bày quán chưa tới một canh giờ, liền bị cô nhìn thấy. Vừa đúng lúc trên người cô lại có đủ tiền, chờ đến lúc Ngũ Linh nhận được tin tức, đồ đã ở trong túi của Hỉ Ca.

“Mười vạn kim tệ.” – Nói đến công phu sư tử ngoạn, Hỉ Ca hoàn toàn không cảm thấy có lỗi. Mười vạn kim tệ, đối với Ngũ Linh mà nói chỉ là tiền lẻ, đối với cô cũng thế. Cô đây là quang minh chính đại đào một cái hố trước mặt Ngũ Linh, nhìn xem cô ta có nguyện ý nhảy vào hay không.

“Giá tiền này... Hình như là hơi cao.” – Nụ cười trên mặt Ngũ Linh không có biến mất, trong giọng nói đem theo mấy phần thương lượng. Các cô đều là người chơi thời beta, tất nhiên biết giá của vật này.

“Vậy thì xin lỗi rồi.”

Âm thanh tin tức vang lên, là Thất Tử, muốn cùng cô đi làm đánh giá hệ thống. Hỉ Ca không có hứng thú tiếp tục đùa giỡn với Ngũ Linh, xoay người rời đi.

“Gần đây, vận khí quả nhiên không tốt...” – Nhìn theo bóng lưng rời đi của Hỉ Ca, khóe miệng của Ngũ Linh nhếch lên – “Lần sau, cho ta biết tin sớm một chút.”

“Phó bang, nếu không chúng ta giết người, quyển sách kia sẽ bạo ra thôi.” – một thuật sĩ bên cạnh Ngũ Linh nói. Tỷ lệ bạo rút của sách kỹ năng tương đối cao. Hơn nữa người Khổ Độ từ trước tới nay ở Nam Uyên biển sâu ngang ngược đã quen thói, nói ra cách xử lý này cũng không phải là chuyện kỳ quái.

“Các người tốt nhất đừng có chủ ý đánh tới cô ấy, nếu không những thích khách của Thứ sẽ thay phiên đến tìm các người tâm sự à.” – Nhớ tới người từng bị Khổ Độ đuổi giết – Sở Tiểu Ca – Ngũ Linh khẽ thở dài một cái.

Nếu như hẳn không phải là em trai của Hỉ Ca, hiện tại e rằng Khổ Độ đã nhiều hơn một vị thủ lĩnh. Hẳn thật ra rất lợi hại, rồi Khổ Độ liền bị Thứ lôi kéo, cuối cùng quản lý nguyên đám thích khách của Thứ. Chủ yếu là, Sở Tiểu Ca thường tìm người Khổ Độ “tâm sự”. Có thể nói, người Khổ Độ có thể không biết lão đại phía sau Thứ là ai, nhưng tuyệt đối biết Sở Tiểu Ca là ai.

Đùa giỡn một chút với Ngũ Linh, tâm tình Hỉ Ca thực tốt, hướng liên minh thích khách chạy tới, Thất Tử đang đứng ngoài cửa chờ cô. Đánh giá thực lực thích khách cứ 10 cấp lại làm một lần, sẽ nhận được những danh hiệu khác nhau. Cấp bậc của Thất Tử với bọn Sở Tiểu Ca kém hơn những mười cấp, muốn lên BXH tổng hợp thực lực bây giờ, sợ rằng hơi khó. Quá trình đánh giá của hệ thống rất đơn giản, chính là đối chiến. Ba trận đối chiến, đối thủ đều là bóng của mình, khác biệt là cùng mình ngang cấp, cao hơn mình năm cấp, và cao hơn mình mười cấp. Bởi vì nhiệm vụ là phó bản một người, vì thế sau khi Hỉ Ca và Thất Tử tìm được người đánh giá, hai người liền tách ra. Hỉ Ca đánh với cấp sáu mươi. Chờ lúc cô đi ra, Thất Tử đã sớm ở bên ngoài chờ.

“Sao rồi?” – Hỉ Ca đối với kết quả hết sức tò mò.

“Hai người trước hoàn thành 100%, người cuối cùng chỉ có 90%.” – Thất Tử nhún vai, có chút bất đắc dĩ. Hỉ Ca thật muốn cho hẳn một cái băng chùy.

Độ hoàn thành chỉ cần vượt qua 50%, nghĩa là đối thủ đã bị giết chết. Thất Tử đối phó với chính mình 68 cấp, mặc dù chỉ là cấp bậc tăng lên, nhưng đối phương có kỹ năng cấp 60 và cấp 65, có thể đánh chết đã thuộc hàng lợi hại. Hẳn có thể đạt tới 90% độ hoàn thành, không phải biến thái bình thường à!!!

135. Chương 135: Bị Dẫn Đi Rồi

Edit: hoabingan

Beta: hoanguyendinh

Hỉ Ca tưởng rằng kết quả của cô một cái 98%, một cái 95%, và một cái 67% đã rất lợi hại rồi. Hiện tại, lòng tự trọng của cô thực sự bị đá kích nghiêm trọng. Nhìn danh hiệu màu vàng “Hoàng giả” trên đầu Thất Tử, lại nhìn lên danh hiệu màu bạc “Hoàng giả” trên đầu mình, đôi môi của Hỉ Ca cong lên, hừ, quyết định chiến tranh lạnh với hẳn luôn~

Kết quả đánh giá chia làm năm cấp, từ trên xuống dưới theo thứ tự là Thần, Chí tôn, Hoàng giả, Vương giả và Tướng. Mỗi cấp lại phân làm ba loại là vàng, bạc và đồng.

Đứng thứ nhất trong BXH tổng hợp thực lực bây giờ là Sở Nhị – cấp Chí tôn Bạc, đứng thứ hai là Minh Độ Thiên – cũng cấp Chí tôn Bạc, 8 người còn lại trong bảng top 10 đều là cấp Chí tôn Đồng. Những người ở dưới thì đều là cấp Hoàng giả. Quả nhiên, mở ra BXH thực lực chức nghiệp, tên Thất Tử xếp thứ mười. Người đứng sau hần cấp bạc cũng hơn hần đến mười cấp a, đủ kích thích!!! Tất nhiên, cấp bạc và trang bị cũng là một nhân tố quan trọng để quyết định sự đánh giá của hệ thống, dù nó không phải là nhân tố chủ yếu.

Về phần Hỉ Ca, nói chung thuật sĩ không thể nào mạnh bằng kiếm khách và thích khách, nhưng ở trong BXH thực lực thuật sĩ, cô đủ sức leo đến vị trí thứ sáu. Tuy rằng danh hiệu (đeo trên đầu) của mọi người không khác nhau là mấy (cách gọi), chỉ khác mỗi màu sắc, nhưng thật ra danh hiệu của mỗi người lại mang đến phần thưởng khác nhau. Hỉ Ca lấy được là khả năng tăng phúc, + 50 điểm lực lượng, điều này làm Hỉ Ca hưng phấn thiếu chút nữa nhảy dựng lên. Hỉ Ca thiếu nhất chính là điểm lực lượng đó, có thêm 50 điểm thuộc tính lực lượng này, cô có thể mặc lên trang bị nữ nhân bình thường nha

Sau 10 cấp nữa, ở lần đánh giá tiếp theo, người chơi có thể lựa chọn thay đổi hoặc giữ nguyên danh hiệu của lần đánh giá này. Nếu như ở đánh giá cấp 70 mà ra kết quả tốt hơn, Hỉ Ca sẽ giữ nguyên thuộc tính này. Tất nhiên danh hiệu càng tốt, thuộc tính cộng thêm sẽ càng nhiều. Hỉ Ca nóng lòng không thể chờ đợi. Nhất quyết hôm nay phải mặc lên bộ trang bị ám kim cấp 60 aaaaa!!!! Có trời mới biết cô đã chờ đợi ngày này bao lâu rồi.

“Giờ chúng ta làm gì đây?” – Nhìn Hỉ Ca cười khúc khích một mình mà không nói gì, Thất Tử sợ hết cả hồn.

“Tư Văn đã trở lại rồi à?” – Hiện tại rèn trang bị, dường như có chút khó khăn, hơn nữa cô sẽ nhanh lên cấp 75, nếu giờ mà rèn trang bị thì cũng sắp đến thời điểm phải đổi cái mới. Cuối cùng, Hỉ Ca quyết định tìm Tư Văn đi cửa sau.

“Ừ, hành động của tổ chức vừa mới kết thúc, Cát Tường với Sở Tiểu Ca đã logout, Tư Văn với Mặc Phi thì vẫn còn online.”

“Đi thôi, đi tìm Tư Văn.”

Lôi kéo Thất Tử nhanh chóng tới Cát Tường tửu lâu. Thất Tử mờ mịt đi theo, không biết rốt cuộc Hỉ Ca muốn làm gì?!

Tư Văn cảm thấy hôm nay mình đúng là vận năm mốc mà. Tại sao ư? Người ta bỏ ra 3 vạn kim tệ mua một quyển sách kỹ năng, còn hần tốn 5 vạn kim tệ để mua lại, luôn thể còn phải cho mượn một bộ trang bị bằng hệ thuật sĩ, đồng thời còn phải tỏ ra mình đang rất vui vẻ. Cái rắm a~~ Sao lại xui xẻo như vậy chứ!!!! Không phải hần chỉ bằng bó A Thất thành một cái xác ướp thôi sao, luôn tiện chụp mấy bức hình lưu niệm, lúc xử lý vết thương thì hơi mạnh tay tí, khi rảnh rồi nhàm chán thì vẽ mấy hình hoạt hình tiểu nhân lên bằng bó bột, đó, hần chỉ làm có chút xíu chuyện vậy thôi, hai người kia không cần ghi hận vậy chứ?!?!? May mà Hỉ Ca đồng ý nếu như Sở Tiểu Ca giữ lại hai mảnh ghép đá tạo đồ thì cô sẽ miễn phí chế tạo một cây truyền kỳ được sử cho hần, nếu không hần sẽ lập tức logout đi đổi thuốc cho Thất Tử luôn á.

Hỉ Ca cảm thán, có tổ chức có hậu thuẫn đúng là tốt nhất, thứ gì cũng có thể tìm được. Cộng cộng thêm thêm, bây giờ lực lượng của Hỉ Ca đã có hơn 100 điểm. Thật quá vui

Hơn 100 điểm đủ để cô mặc vào một bộ trang bị, còn là ám kim sáo trang yêu cầu tương đối cao nữa nha. Cát Tường phải cho người đem đến 5 bộ sáo trang mới chọn được một bộ mà Hỉ Ca có thể mặc. Thay trang bị không lâu, Hỉ Ca đột nhiên nhận được tin tức, có người bên ngoài muốn cô logout. Dám tự nhiên xông vào phòng của Hỉ Ca, ngoài Tiểu Cửu thì chỉ có Sở Tiểu Ca. Chắc là có việc tìm cô. Hỉ Ca cùng Thất Tử chào một câu, sau đó thoát khỏi trò chơi.

Cởi bỏ mũ giáp, quả nhiên nhìn thấy Sở Tiểu Ca đang đứng ở đầu giường, vẻ mặt có chút mất tự nhiên.

“Làm sao thế?”

“Ông nội tới, ba mẹ cũng ở đây.”

“Ông nội biết chuyện rồi?” – Hỉ Ca sững sốt một chút, không nghĩ là ông nội lại biết tin nhanh như vậy, nhìn về mặt Sở Tiểu Ca hiện giờ, đoán chắc thái độ của ông nội không được tốt cho lắm.

“Ừm... Ông nội đang một mình nói chuyện với papa, không biết đang nói cái gì nữa. Sao em cảm thấy chuyện này không hề đơn giản.” – Sở Tiểu Ca rất nhạy cảm, cậu nhìn ra được, lúc ông nội vừa thấy mặt Sở Anh, biểu tình rõ ràng là khiếp sợ. Dựa theo tính khí của ông nội mà nói, cho dù gặp mặt con gái ruột cũng không thể nào có vẻ mặt kinh sợ như vậy, rõ ràng chuyện này có cái gì đó không đúng.

“Tiểu Cửu đâu?” – Hỉ Ca gật đầu một cái. Cô phải tìm ông nội nói chuyện mới được.

“Sáng sớm hôm nay Tiểu Cửu nhận được điện thoại, sao đó liền đi ngay, đến giờ vẫn chưa thấy trở lại.”

“Không nói đi đâu sao?” – Bình thường lúc Tiểu Cửu đi đâu, cho dù là bọn Hỉ Ca đang trong trò chơi, cũng sẽ viết giấy để lại.

“Không có.”

“Vậy quên đi, ra ngoài xem một chút.”

Đi theo Sở Tiểu Ca ra khỏi phòng, dưới lầu, trong phòng khách, Sở mục mục đang ôm Sở Anh khuôn mặt ủy khuất an ủi, chắc là bị Sở ông nội làm cho kinh sợ. Phản đối nha! Gương mặt của Sở ông nội, lúc vui vẻ hay tức giận đều có thể dọa tiểu hài tử phát khóc a. Khi còn bé, lúc Hỉ Ca không nghe lời, Sở lão cha thường dùng tên của ông nội để hù dọa cô, lần nào cũng hữu hiệu.

“Hỉ Ca, ông nội ở trong thư phòng lầu hai.” – Không đợi Hỉ Ca xuống tới nơi, Sở mục mục liền mở miệng nói. Hỉ Ca gật đầu tỏ ý hiểu, để cho Sở Tiểu Ca xuống lầu, sau đó đi vào thư phòng tìm ông nội.

Trong thư phòng, Sở ông nội và Sở lão cha đều có vẻ mặt rất nghiêm túc, làm cho Hỉ Ca có cảm giác giống như công ty của Sở lão cha sắp phá sản đến nơi. Cô lịch sự gõ cửa rồi mới bước vào. Sở ông nội ngẩng đầu nhìn cô một cái, sau đó hướng cô ngoắc ngoắc tay.

“Ông nội, có cái gì không đúng sao?” – Đi tới bên người ông nội, Hỉ Ca hỏi.

“Cô của con có con gái không thì ông không biết, nhưng ông biết cô của con còn chưa chết.” – Mặc dù ngoài miệng nói không quan tâm, nhưng trong lòng Sở ông nội vẫn rất thương con gái. Chuyện con gái ông còn sống hay đã chết, ông nhất định biết rõ. Hôm nay nghe nói cái gì mà có cháu ngoại đến tìm, còn có con gái đã chết, Sở ông nội cảm giác chuyện này rất không được bình thường!

Trời vừa sáng, ông vội vàng chạy tới, nhìn thấy khuôn mặt cùng với con gái giống nhau như đúc, nói thật, trong nháy mắt Sở ông nội cũng muốn tin đây quả thật là cháu ngoại của ông.

“Ông nội thật sự xác định sao?”

“Hừ, nếu như cô con xảy ra chuyện, dưỡng con làm sao lại không có động tĩnh gì chứ.” – Mặc dù Sở ông nội không muốn thừa nhận, nhưng người đàn ông mà con gái ông nhắm trúng đúng là không tệ. Hoặc là nói, trong mắt người ngoài thì tên kia là đàn ông xấu, chẳng tốt lành gì, nhưng quả thật hẳn đối với Sở Ảnh rất tốt.

“...Vậy, dưỡng rốt cuộc là ai?” – Những năm này không phải Hỉ Ca chưa từng đi tìm tung tích của cô cô. Nhưng mỗi lần có hé ra tin tức, không bao lâu sau lại bị cắt đứt, cuối cùng cô nản chí mà bỏ cuộc.

“Ông không biết, cô con chỉ nói hẳn tên Sở Diễn.”

Cũng mang họ Sở à, rất có duyên phận đi!

Dường như nhận ra suy nghĩ của Hỉ Ca, Sở ông nội hừ lạnh một tiếng: – “Tên của hẳn là do cô con đặt đó. Đàn ông đàn an gì mà ngay cả tên họ còn không có, vậy mà nó cũng chịu lấy!”

Hỉ Ca len lén nhìn biểu hiện trên mặt ông nội, cảm giác giống như đây là tâm tình của một ông bố khi đứa con gái ruột bị thằng bá vợ nào đó đoạt mất, cho nên sinh ra cấu kính. Chẳng qua là, người không có tên... không phải giống với A Thất sao? Hỉ Ca đã từng hỏi tên A Thất, hẳn rất nghiêm túc nói với cô, hẳn tên là A Thất. Sao lại có người đặt tên như thế? Hỉ Ca mới không tin đâu. Nhưng giờ nghe ông nội nói, cô đột

nhiên nghĩ đến một khả năng. Có khi nào, dượng làm cùng nghề với A Thắt? Vậy thì cô có thể đi hỏi tin tức từ A Thắt không?

“Nếu vậy, ông nội nghĩ rằng Sở Anh này là giả mạo. Cô bé vốn dĩ không phải là con gái của cô?” – Suy đoán này không khiến Hỉ Ca kinh ngạc, từ sau khi nhìn thấy Sở Anh, cô luôn cảm thấy có chút khác lạ.

“Đúng vậy, nhưng mục đích của cô bé là gì? Cô bé hiểu rất rõ chuyện của Sở gia, lại có bộ dạng giống với cô của con nữa...” – Sở ông nội lâm vào trầm tư.

Hỉ Ca nhú mày. Bọn họ cũng không phải con giun trong bụng Sở Anh, ai biết được vì sao cô ta lại đến Sở gia?!

“Ông nội, con đi ra ngoài một chút.”

Hỉ Ca ra khỏi thư phòng, trở về phòng ngủ, mở máy tính trực tiếp tìm A Thắt. Hỉ Ca có chút sốt ruột, cho nên phát bệnh nghề nghiệp, quên mất là hành vi của mình có thể làm kinh sợ những người khác. Vẫn đang băng bó vết thương cho A Thắt, đột nhiên nghe tiếng dinh đang từ máy tính truyền ra, Tư Văn nghiêng đầu ngó, phát hiện vừa rồi là khuôn mặt to lớn của Cát Tường, nháy mắt liền biến thành khuôn mặt nhỏ nhắn của Hỉ Ca, hẩn giật bản cả mình.

“Hỉ Ca, sao vậy?” – Trái lại A Thắt bình tĩnh hơn rất nhiều. Tư liệu về Hỉ Ca, hẩn hiểu rõ hơn Tư Văn. Hẩn biết kỹ thuật (máy tính) của cô rất giỏi, có thể nói là một hacker chân chính.

Đột nhiên nhìn thấy tình trạng nửa thân trần của A Thắt, nhất thời Hỉ Ca chết lặng, ngay cả lời A Thắt vừa nói cũng không nghe lọt lỗ tai, mắt mở lớn, không liếc ngang liếc dọc, nhìn chăm chăm vào thân hình rần rở kia (mà chảy nước miếng?!). Cuối cùng vẫn là Tư Văn chịu không nổi, ho khan 2 tiếng, mới đánh thức Hỉ Ca từ trong mộng tỉnh lại.

“E hèm, hai người cứ từ từ nói chuyện, đúng rồi...” – đi được hai bước Tư Văn dừng lại, vô cùng nghiêm túc nhìn về phía Hỉ Ca – “Lần sau đừng xuất hiện lỗ mông như vậy, ta sẽ gửi cho người một cái thụ quyền.” (là cái gì vậy trời? quyền lợi đặc trưng gì đó? mật mã?)

Hỉ Ca có chút áy náy hướng Tư Văn gật đầu một cái, vừa rồi cô có chút vội vàng. Mà cũng tại A Thắt đang bận rộn, không nhận video call, điện thoại cũng không mở máy. Nếu không phải vì chuyện của Sở Anh, cô sẽ không quấy rầy vào thời điểm tế nhị này.

“Xin lỗi... Đã quấy rầy...”

“Không sao, Tư Văn chỉ lo lắng cho em thôi, đừng để ý. Trẻ như thế này mà còn tìm anh, có chuyện gì xảy ra sao?” – Dựa vào hiểu biết của A Thắt với Hỉ Ca, nếu không có chuyện quan trọng, cô tuyệt đối sẽ không dùng cách này tìm đến hẩn.

“A Thắt, anh biết dượng em không? À... dượng em tên là Sở Diễn.” – Cảm thấy mình hỏi có chút đột ngột, Hỉ Ca cười cười xin lỗi, cô đã quen đem Thắt Tử là người máy vạn năng.

“Sở Diễn à... anh biết, làm sao?” – A Thắt cười, nếu là người khác thì còn khó trả lời, nhưng người này ngược lại hẩn rất quen thuộc. Thật ra, nếu không phải vì người này, hẩn cũng không biết đến (sự tồn tại của) Hỉ Ca.

“Vậy anh có biết cô em hiện tại như thế nào không?” – Hỉ Ca rất tò mò dượng mình làm nghề gì, nhưng trước hết phải xử lý vấn đề trước mắt đã rồi hãy nói.

“Rất tốt. Anh với họ thật ra không thân cho lắm.” – Lúc nói lời này, khóe miệng A Thắt hơi giương lên. Có lẽ không nên nói là không thân. Hồi xưa, hẩn cùng con trai Sở Diễn rất thân thiết, còn cắt máu ăn thề nữa cơ. Đột nhiên nhớ lại hồi hai người bọn họ gặp nhau lần đầu tiên, tên hỗn đản kia đã cho hẩn một đao ở sau lưng, còn hung tợn thề, nhất định phải giết chết hẩn, A Thắt rất muốn cười. Tất nhiên, chuyện ám toán này A Thắt sẽ không kể với Hỉ Ca.

“Vậy anh có biết cô em có mấy người con không?”

“Sao lại hỏi vậy?” – Lời của Hỉ Ca làm cho thần sắc Thắt Tử biến đổi – “Có người tìm tới nhà em sao?”

Hỉ Ca âm thầm than độ nhạy bén của A Thất: – “Đúng vậy, có một người tự xưng là em gái em tìm tới. Cô bé ấy nói cô em đã chết rồi. Nếu không phải ông nội vốn biết cô còn sống, sợ là bọn em cũng không hay biết gì.”

Hỉ Ca có chút bất đắc dĩ, cô phải công nhận cô bé giỏi, công phu che giấu phải nói là tuyệt đỉnh.

“Cô ta với cô em rất giống nhau?” – A Thất đột nhiên nhớ ra cái gì, mở miệng hỏi.

“Phải, giống gần như đúc.”

“Em đừng động đến cô ta, anh cho em số điện thoại, em gọi cho người tên là Lão Hắc, để ông ta đến xử lý...”
– A Thất hình như biết rõ thân phận của Sở Anh.

A Thất còn chưa nói hết câu, đột nhiên Hỉ Ca nghe dưới lầu truyền đến một trận huyền náo. Cô đứng dậy, bước ra khỏi phòng, tò mò nhìn xuống lầu, phát hiện trong nhà không biết từ lúc nào lại mọc ra một đại hán vạm vỡ. Tiểu Cửu đang đứng cạnh ông ta. Mà Sở Anh thì nhìn giống như một con gà chết bị người đàn ông kia nắm chặt trong tay.

“Lão Hắc, cô ta giao cho người xử lý.” – Tiểu Cửu lạnh lùng nhìn Sở Anh, khóe miệng giương lên một tia cười lạnh.

“Các người muốn làm gì?!” – Sở Anh hoảng sợ kêu to, dùng sức muốn thoát khỏi người đàn ông kia, nhưng người nọ vẫn đứng yên không nhúc nhích.

“Làm gì à? Sở Anh à, lần sau lúc người muốn hạ độc, nhớ kỹ phải thừa dịp ta không có mặt hãy ra tay.” – Tiểu Cửu ngoài cười nhưng trong không cười vỗ vỗ gương mặt Sở Anh – “À, ta quên giới thiệu. Ta tên là Cửu, đứng hàng thứ chín.”

Nghe thấy lời của Tiểu Cửu, Sở Anh đang giãy giụa lập tức ngừng lại. Gương mặt vừa rồi còn vô tội, bây giờ tràn đầy ác độc cùng với khiếp sợ: – “Tại sao người lại ở trong nhà Sở gia? Đừng quên mệnh lệnh của trưởng lão!!!”

“Mệnh lệnh của trưởng lão thì sao??? Những lão đầu kia nên sớm vào quan tài rồi.”

Nhìn theo đại hán vạm vỡ rời đi, Hỉ Ca ngơ ngác không kịp phản ứng, hạ mắt, đóng cửa, ngồi trở lại trước máy vi tính.

“À...”

“Hửm?” – A Thất dương dương tự đắc.

“Tiểu Cửu đã gọi người đến lôi Sở Anh đi rồi.”

136. Chương 136: Liên Minh

Chuyện về Sở Anh chưa kết thúc. Mặc dù A Thất không nói rõ, nhưng hần lại nói hần sẽ nhanh chóng trở về. Theo như hiểu biết của Hỉ Ca đối với A Thất, điều đó có nghĩa chuyện này vẫn còn khúc mắc. Sở Anh... cô gái này nếu không phải có hậu thuẫn khổng lồ, khiến ngay cả Tiểu Cửu và A Thất phải kiêng kỵ, thì hiện tại, kết cục của cô ta không phải chỉ là bị xách cổ đi như vậy thôi đâu. Nhưng ngay cả Tiểu Cửu cũng chỉ dám hù dọa Sở Anh chứ không dám thật sự xuống tay. Người gọi là Lão Hắc đó, thái độ đối với Sở Anh đúng là không tốt, nhưng động thủ lại hết sức có chừng mực. Thủ pháp như thế, chỉ để chế trụ, sẽ không khiến cô ta có cảm giác gì khó chịu. Dù sao, Hỉ Ca có muốn tiếp tục hỏi, A Thất cũng không chịu trả lời. Cuối cùng, bị A Thất Tử chọc gheo một trận, Hỉ Ca quyết định tắt máy.

Nhìn màn hình đột nhiên biến thành màu đen, nụ cười trên mặt A Thất dần dần biến mất. Rèm cửa sổ bị vén lên một góc, bên ngoài trời tối không nhìn rõ lòng bàn tay, trong phòng, cũng là một mảng tối đen. Từ nhỏ hần rất ghét bóng tối, nhưng lại không thể không làm bạn với bóng tối. Đời này, thật vất vả mới nhìn

thấy ánh mặt trời, làm sao hắn có thể dễ dàng buông tay. Hội trưởng lão... xem ra người kia còn chưa đủ sợ hãi, hắn nằm lâu như vậy, cũng nên đi ra ngoài hoạt động một chút rồi.

Sở Anh tự nhiên bị người lạ xách đi, Sở gia từ trên xuống dưới không ai cảm thấy kinh ngạc. Trên thực tế, Sở ông nội với Sở lão cha đi ra khỏi thư phòng, nghe nói cô bé đi rồi, họ chỉ ngáp một cái, nói phải về nhà ngủ.

... kết luận, dây thần kinh nhà bọn họ đúng là cứng như thép!!!

Người lớn đi rồi, Sở Tiểu Ca bị ném vào phòng bếp để làm sủi cỏ. Hỉ Ca với Tiểu Cửu thì ngồi trên ghế salon nói chuyện phiếm. Nội dung câu chuyện tất nhiên liên quan đến Sở Anh.

Tiểu Cửu lúc mới bắt đầu cũng không có hoài nghi gì Sở Anh. Nhưng tối hôm qua, Sở Anh lúc đi dạo phố về lại chạy nhanh vào phòng bếp nói rằng muốn giúp Tiểu Cửu một tay. Tiểu Cửu để cho cô ta trông nồi canh cá, còn mình thì đi xối cơm. Sau khi mang cơm lên bàn ăn, Tiểu Cửu quay lại lấy canh. Đại khái là thói quen nhiều năm lẫn lộn chiến trường sinh tử, Tiểu Cửu trước khi ăn cái gì cũng đều thử độc. Cứ coi đây là tâm lý bóng ma đi. Không nghĩ tới, lần này làm việc dư thừa lại thử ra được trong canh có độc. Sở Anh không hạ độc gì ghê gớm, chỉ là một loại thuốc làm tê liệt thần kinh. Cuối cùng nồi canh kia bị Tiểu Cửu rất không cẩn thận làm rơi xuống đất, còn bị bỏng cánh tay. Vì thế tối hôm qua cả nhà mới không có dịp thưởng thức nồi canh với gia vị lạ kia. Đêm qua trở về phòng, Tiểu Cửu liền tra xét tài liệu của Sở Anh, không ngờ phát hiện cô ta có liên quan đến hội trưởng lão.

Lão Hắc là người của hội trưởng lão. Hành động của Sở Anh không phải là mệnh lệnh từ hội trưởng lão, mà là ý tứ của người kia (ai?!?Hoa Đán?!?). Thân là chấp hành hội trưởng của C thị, tất nhiên lão Hắc sẽ ra mặt giải quyết vấn đề. Đương nhiên ông ta là người hiểu chuyện, cho nên cũng không gây bất lợi với Sở Anh.

“Sở Anh không biết người sao?” – Hỉ Ca tò mò nhất điểm này. Sở Anh nếu muốn đối phó với Sở gia, sao lại không điều tra thân phận của Tiểu Cửu kia chứ?!

“Ta hả... hiện tại ta đang làm nhiệm vụ ở bên kia địa cầu nha~” – Tiểu Cửu quỷ dị cười một tiếng. Hỉ Ca gật đầu một cái, không tiếp tục truy vấn nữa.

Thật không biết hội trưởng lão với Sở gia có thù oán gì?! Lần này lại phái người có liên quan đến Sở Anh tới thăm dò. Phải nói lựa chọn của họ rất chuẩn. Chỉ có nữ nhân tay trái gà không chặt như vậy mới có thể dễ dàng đi vào Sở gia. Bởi vì Sở gia từ trên xuống dưới đều là người luyện võ, liếc mắt một cái liền biết người khác có công phu trong người hay không. Hơn nữa võ giả đối với đồng loại rất nhạy cảm, nếu thật sự muốn ẩn nấp dưới mắt bọn họ, e rằng chỉ có loại người như A Thất mới làm được mà thôi.

ta là đường phân cách tuyến

“Buông ta ra. Người phá hư kế hoạch của ta, không sợ trưởng lão sẽ lấy mạng người sao!”

Đi ra khỏi Sở gia, lão Hắc trực tiếp đem Sở Anh nhét vào trong xe, không nói tiếng nào đem Sở Anh cách xa Sở gia. Có điều Sở Anh biết rõ thân phận của lão Hắc, thái độ của cô lúc này hoàn toàn khác với lúc còn ở trong nhà, ánh mắt thâm độc không hề che giấu.

“Thân phận của người đã bại lộ, Sở Diễn đã phái người tới. Nếu người còn chưa muốn chết, ta khuyên người tốt nhất hãy rời đi.”

Nghe đến cái tên Sở Diễn kia, Sở Anh không nhịn được run lên một cái, nhưng rất nhanh sắc mặt liền khôi phục bình thường: – “Ta biết. Nhưng Cửu tại sao lại ở đây? Các người không phải nói... Aaaaaaa”

Sau tiếng thét chói tai là sự va chạm mãnh liệt. Cuối cùng, trước mắt Sở Anh chỉ còn lại màu đen. Trong đêm tối, chiếc xe màu bạc rất nhanh liền biến mất trên đường quốc lộ, để lại sau lưng một chiếc xe jeep bị đụng đến biến dạng.

Trong một buổi tối rất bình thường, một nam nhân họ Sở đã đặt chân tới thành phố này.

Ngày tháng vẫn như cũ bình yên trôi qua. Không có người kỳ quái nào xuất hiện ở Sở gia nữa. Hỉ Ca thì càng ngày càng xinh đẹp, càng ngày càng khó hiểu. Về chuyện này, Tiểu Cửu với Sở Tiểu Ca đều nhất trí, nữ nhân lâm vào bể tình sẽ đánh mất lý trí.

Sở Tiểu Ca còn tưởng rằng, đời này cậu sẽ không bao giờ nhìn thấy hình ảnh chị gái ngồi bên cửa sổ, vu vơ cười khúc khích (như người khùng?!). Bây giờ thì cậu chỉ có thể cảm thán, trên đời này, chuyện kỳ lạ gì cũng có thể xảy ra.

Nửa tháng trôi qua, cấp bậc của Thất Tử lên đến 67. Hỉ Ca thì trầy vi tróc vẩy mới tiến vào cửa 70. Mặc dù chỉ có nửa tháng ngắn ngủi, nhưng trò chơi biến hóa không hề nhỏ. Ít nhất, hiện tại thế giới đã xuất hiện 3 kiến thành lệnh. Người đứng đầu bảng đẳng cấp đã lên đến cấp 81. Nhưng, đến nay vẫn chưa có công hội nào bắt tay vào xây thành. Bởi vì chuyện này cực kỳ khó khăn.

Sau khi Hỉ Ca rời khỏi vị trí phó bang chủ của Vực Sâu, trên căn bản thời gian của cô đều ở cùng Thất Tử trải qua thế giới hai người. Chuyện lớn chuyện nhỏ gì của bang hội, cô đều không tham dự. Hỉ Ca chẳng có hứng thú với mấy chuyện vụn vặt của bang phái, không ai làm phiền cô, này là tốt nhất. Cô cũng biết, bang phái hiện giờ đã bắt đầu lục đục. Nhưng cô không có thời gian mà đi quan tâm.

Lúc Hỉ Ca login, trò chơi đang là buổi tối, hơn nữa Nam Uyên đại lục còn đang đổ mưa. Đại khái bởi vì trong lòng vẫn thích đại lục này, lại không bị chuyện của bang phái đè nặng, Hỉ Ca cùng Thất Tử trở về Nam Uyên liền cùng bọn Cát Tường đi đánh Boss, đi phó bản rất vui vẻ.

Trang bị cấp 70, Hỉ Ca không bóc lột từ chỗ Tư Văn nữa. Tuy rằng người ta cũng chẳng để ý đâu, nhưng Hỉ Ca cảm thấy lấy không như vậy chẳng có ý nghĩa gì hết. Lăn lộn trò chơi, không phải vì muốn có trang bị tốt hơn mà phấn đấu sao?!

Đứng trên đường phố vắng tanh, Hỉ Ca cầm cây dù mới mua từ tiệm tạp hóa, ngược mắt nhìn tòa tháp cao đang phát sáng rực rỡ, khung cảnh đúng là có mấy phần nghệ thuật nha. Hỉ Ca không trở về Cát Tường từ lâu. Nam Uyên khó có được một đêm mưa như thế này, một số nơi nhất định sẽ xuất hiện loại quái vật đặc thù.

Những quái vật kia cũng không có gì đặc biệt, cho kinh nghiệm không nhiều, nhưng lại có tỷ lệ bạo ra một chút đồ chơi nhỏ. Hiện giờ Thất Tử không login, một mình cô đi về cửa nam của Nam Uyên thành. Trời mưa, tỷ lệ xuất hiện quái vật đặc thù kia sẽ rất cao, đi vài bước liền nhìn thấy vài con, nhưng có thể đánh ra đồ tốt hay không còn phải xem vận khí. Vận khí của Hỉ Ca không tệ, vừa ra khỏi thành liền gặp vài con vẹt cấp 10 chạy loạn trên mặt đất. Quái này có màu sắc thật bắt mắt nha. Con vẹt này màu tím. Hỉ Ca giơ tay lên thả một băng nhũ, con vẹt chết, cô xem trên mặt đất, thật keo kiệt, cái gì cũng không cho. Tiếp tục đi về phía trước, dọc theo đường đi cô gặp phải ít nhất 7 con vẹt hiếm lạ kia nữa, nhưng vẫn không ra đồ gì. Lại đi hơn 20 phút, xuyên qua cánh rừng, đi tới bờ thác, Hỉ Ca không định về thành sớm làm gì, chẳng ngờ lúc này nhân phẩm lại bộc phát đột ngột, cô không những đụng phải quái hiếm lạ, còn đụng phải thừa thốt tinh anh quái.

Tinh anh quái thừa thốt tuyệt đối sẽ bạo ra đồ. Trong lòng Hỉ Ca vui mừng, vội vàng dò xét cấp bậc của quái – 75 cấp. Có chút cao. Có chút khó khăn. Cấp bậc quái càng cao, kỹ năng sẽ càng nhiều. Mà loại quái này công kích không hề thấp, một dạng với kiếm khách, dùng thân thể để trách đòn. Xí, loại chuyện tổn thương thân thể như vậy cô tuyệt đối sẽ không làm. Đầu tiên tăng thêm tầng băng chắn, cũng là trạng thái kỹ năng duy nhất, sau đó Hỉ Ca đứng cách quái 20 thước, hướng đến rùa đen thả ra Băng Đổng Thuật. Nhưng mà, Băng Đổng Thuật đối với con quái rùa này hình như không có tác dụng?! Hơn nữa... đây thật sự là rùa??? Nhìn tốc độ di chuyển của nó còn nhanh hơn cả cô nha. Hỉ Ca giật mình. Hóa ra rùa máy sẽ được gắn động cơ pít tông a

Dù gì thân thể của Hỉ Ca đã không còn yếu ớt như trước kia, bị quái rùa đánh cho mấy phát vẫn chịu được. Đang lúc đánh quái đánh đến thoải mái, phải nói là, đang lúc bị quái rùa rượt đuổi chạy loạn khắp nơi, thông tấn khí của Hỉ Ca đột nhiên vang lên. Hỉ Ca không có rảnh để mở thông tấn khí lên xem, cũng không buồn để ý tới, 10 giây sau, âm thanh truyền tin liền ngừng lại.

Chờ lúc cô đem con quái rùa biến dị kia mài chết, đã là chuyện rất lâu sau. Có trách thì trách vận khí của cô không tốt, gặp con quái có phòng ngự cao, tốc độ di chuyển lại cực kỳ biến thái. Nhưng mà thu hoạch luôn ngang bằng công sức bỏ ra, Hỉ Ca nhặt lên một bộ đồ gọi cảm, trong lòng tưởng tượng, nếu Thất Tử mặc bộ đồ này vào, sẽ có bộ dáng thế nào?! (vậy chắc là đồ bơi quá >”

137. Chương 137: Rời Bỏ Vực Sâu

Edit: TĐC

Beta: hoanguyendinh

Hàn huyền với người trong bang một lát, Hỉ Ca mới biết, sau khi Lam Sắc tiếp nhận chức phó bang chủ liền đề nghị Phần Thiên liên minh với người khác. Vì người kiến thành đầu tiên trong trò chơi sẽ nhận được phần thưởng của hệ thống, Phần Thiên nôn nóng kiến thành nên đồng ý với ý tưởng của Lam Sắc. Hơn nữa để tổ thành ý hợp tác, hai bang kết minh sẽ phái một số người chơi tinh anh tiến vào Vực Sâu. Nghe nói, tổng cộng lên tới hơn năm ngàn người, mà chức trưởng lão của Cuồng Vũ và Cô Tửu được đổi thành phó bang chủ của hai phái kia. Chuyện này nói nhỏ không nhỏ, nói lớn không lớn. Có điều, trong lòng Hỉ Ca cứ thấy vướng mắc làm sao đó. Dù sao cô cũng là trưởng lão, chuyện như vậy cũng nên báo tin cho cô biết chứ? Huống chi, việc thay đổi lần trước đã làm cô có chút không vui, hiện tại lại đột nhiên bỏ cũ thay mới trưởng lão nữa. Quan trọng nhất là, Phần Thiên hiểu được hai phái kia bao nhiêu mà cứ như vậy đồng ý cho người chơi của đối phương tiến vào Vực Sâu rồi??? Đóng kênh bang phái, Hỉ Ca đang muốn gửi tin cho Phần Thiên. Lúc này Cuồng Vũ lại truyền tin tới.

“Trong bang rốt cuộc thế nào rồi?” – Hỉ Ca hơi nôn nóng.

“Lam Sắc giới thiệu hai bang hội ở Cực Bắc Băng Nguyên bắt tay liên minh với Vực Sâu, nói là muốn cùng xây thành trì đầu tiên trong Thịnh Thế.” – Cuồng Vũ nói rất bình tĩnh, nhưng ẩn bên trong lại mang theo chút khinh thường.

“Bang phái gì, Cực Bắc Băng Nguyên còn có bang phái nổi tiếng nào sao?” – Bởi vì hào quang của Thương Lan công hội ở Cực Bắc Băng Nguyên quá chói nên những bang phái khác không làm người ta chú ý đến.

“Liệp Sát Bang, hừ, một bang phái bỏ đi. Cái khác là Lửa Độ, vừa quật khởi, nghe nói lão đại là một cô gái, rất có tiền.”

Hỉ Ca khẽ cau mày. Người của Liệp Sát cô đã gặp rồi. Hồi thông lộ đại lục vừa mở, người của Liệp Sát đã đến Nam Uyên, còn đụng độ với bọn Cát Tường, cuối cùng bị người của Thứ tổng trở về. Lần đó bọn họ tổn thất vô cùng lớn. Hỉ Ca sau đó cũng không chú ý tới bang phái này, nhưng có nghe nói danh tiếng của Liệp Sát ở Cực Bắc Băng Nguyên hết sức tồi tệ.

“Phần Thiên quen biết à?” – Hỉ Ca có thể lý giải tâm lý nôn nóng kiến thành của Phần Thiên, nhưng không thể hiểu được lý do cô ta đồng ý với chuyện này. Chẳng lẽ cô ta không biết cho người chơi ở bang hội khác tiến vào Vực Sâu sẽ mang đến bao nhiêu phiền phức sao?

“Không, đều do Lam Sắc giới thiệu. Không phải Lam Sắc thường xuyên chạy lên phía Bắc à. Hai bang này nghe nói đều rất thân với cô ta.”

Do Lam Sắc tiến cử? Uhm... bây giờ không phải chỉ có chút ý kiến không hợp với Lam Sắc nữa rồi. Từ chuyện phó bang đến việc liên minh, chuyện phiền phức liên quan đến Lam Sắc càng lúc càng nhiều à.

“Chuyện liên minh bắt đầu từ khi nào?”

“Nghe nói là từ ba ngày trước, nhưng ta và Cô Tửu mới nhận được tin tức hai giờ trước mà thôi.”

“Phần Thiên có tìm các người thương lượng không?” – Hỉ Ca không tin Cuồng Vũ sẽ đồng ý chuyện liên minh. Không phải trưởng lão bất mãn với bang chủ, mà là, trong tình huống không biết đối phương đang giấu lá bài gì, hành động liên minh này chẳng khác nào dẫn sói vào nhà.

“Không, Lam Sắc tới báo cho chúng ta biết, ta và Cô Tửu ngay cả cơ hội phản đối cũng không có. À đúng rồi, cô ta nói đây là cống hiến vì bang phái, còn thưởng cho ta một ngàn điểm cống hiến nữa... há...”

“.....Người làm gì?” – Hỉ Ca sững sốt, Cuồng Vũ này thiệt là.....

“Làm gì? Lão nương lui bang, không được sao? Bây giờ Cô Tửu đang cùng ta bỏ trốn đây. Hai chúng ta đang ở đại lục thứ năm, có muốn tới đây chơi không?”

Di Thất đại lục được người giang hồ gọi là đại lục thứ năm, hiện tại đã trở thành thiên đường mạo hiểm, nhưng Hỉ Ca vẫn chưa có thời gian rảnh để đi. Vốn dĩ Hỉ Ca đang chuẩn bị sẽ cùng Thất Tử thoát ẩn một thời gian. Không ngờ lại xảy ra chuyện bất ngờ này.

“Ta biết rồi, lui thì lui, chờ ta tìm Phần Thiên nói chuyện một chút đã.” – Hỉ Ca không nói nhiều. Cô hiểu rõ tính tình của Cuồng Vũ, vui vẻ thì ở lại, không vui thì bỏ đi, tiêu sái quay đầu cũng không có gì là không tốt.

“Ừ, con nhỏ Lam Sắc gì đó, là người không dễ đối phó đâu. Người hay là cân nhắc bỏ trốn tới đây luôn đi, cùng lắm thì chúng ta tự lập bang hội.”

“Ta không có hứng thú lập bang.....”

Tất thông tấn khí không bao lâu, Hỉ Ca liền nhận được tin nhắn của Phần Thiên. Gọi cô về bàn bạc chuyện quan trọng. Nói chung cũng đã biết chuyện quan trọng là chuyện gì, Hỉ Ca suy nghĩ một chút, quyết định về một chuyến. Về đến tổng đàn bang hội, trong đại sảnh đã đứng đầy người. Trong đó, hơn một nửa là người Hỉ Ca không quen biết. Đường chủ mà cô biết mặt cũng chỉ còn lại hai người.

“Hỉ Ca, người đến rồi.”

Hỉ Ca tới gần, liền thu hút ánh mắt của mọi người, Phần Thiên lên tiếng chào cô trước. Ngồi ở vị trí bên trái Phần Thiên là Phi Khuynh Thành, sắc mặt không dễ chịu, ngẩng đầu đưa mắt nhìn Hỉ Ca, muốn nói gì đó, nhưng lại thôi. Hỉ Ca đi tới vị trí của mình ngồi xuống, cũng không nói lời nào.

“Hai vị trưởng lão này là người mới tới. Vị này là Phù Đồ của bang Liệp Sát. Vị này là phó bang chủ bang Lửa Độ, Ba Mươi Độ Lễ.” – Phần Thiên chỉ vào hai người bên cạnh Hỉ Ca, Phù Đồ là thích khách, Ba Mươi Độ Lễ là thuật sĩ, cũng là bằng hệ thuật sĩ như Hỉ Ca.

Hỉ Ca gật đầu với hai người đó, nhưng không nói câu nào như trước. Dường như cảm thấy tâm tình của Hỉ Ca lúc này không tốt lắm, Phần Thiên cũng không nói tiếp. Đoán chừng, lúc Hỉ Ca tới, chuyện nên biết cũng đã biết rồi. Có điều, Hỉ Ca không nói lời nào, không có nghĩa là người khác không muốn nói chuyện. Phù Đồ nhìn Hỉ Ca hồi lâu, vẻ mặt hơi quý dị.

“Hỉ Ca trưởng lão, hân hạnh được gặp.”

“Xin chào.” – Hỉ Ca lễ độ đáp lại một câu.

“Ta nhớ, trước kia người ở Nam Uyên đúng không? Cuộc sống bên đó không như ý à? Thứ vẫn không thu nữ nhân sao?” – Phù Đồ biết Hỉ Ca, lúc ấy hần lên qua Nam Uyên, vô cùng xui xẻo mà đụng phải Hỉ Ca. Hần đến chết cũng sẽ không quên chuyện ngày đó. Nếu không phải Hỉ Ca tính kế thì lão đại Ấn Sát của hần sao có thể bị lột sạch, bị giết trở về Cực Bắc Băng Nguyên, hơn nữa còn bị mất địa vị trong bang.

Phù Đồ vốn dĩ đã quên, lúc ấy Ấn Sát hoàn toàn lợi dụng Hỉ Ca, còn chuẩn bị giết người diệt khẩu, không ngờ ngược lại bị Hỉ Ca tính kế. Hồi xưa, bọn Phù Đồ không phải không nghĩ đến chuyện báo thù. Thật ra, lúc thông lộ đại lục mở ra, bọn họ đã dẫn người về Nam Uyên một chuyến. Bốn người thuê phòng trọ, dò la tin tức, nhưng rất nhanh lửa báo thù bị sự thật phũ phàng dập tắt. Bởi vì họ biết được, Thứ không phải là tổ chức mà bọn họ có thể chọc vào. Nếu bọn họ tới tìm phiền toái, chẳng khác nào tự biến thành món ăn. Đối phó với tổ chức khác còn có thể dùng cách đánh lén, nhưng Thứ cơ bản đều là cao thủ đánh lén. Đến lúc đối đầu trực tiếp, còn không biết là ai giết ai nha.

Về mặt Hỉ Ca không thay đổi quét mắt nhìn hần một cái, không có hứng thú cãi vã. Cô hoàn toàn không nhớ rõ người trước mặt này là ai, nhưng mà, có thể cảm giác được oán khí của hần. Mặc dù Hỉ Ca không có thói quen lạm sát (giết người vô tội), nhưng quả thật người chơi chết trong tay cô không hề ít. Cô không có bản lĩnh nhớ hết mặt mũi những người đã trực tiếp hay gián tiếp chết trong tay cô a. Thái độ hờ hững của Hỉ Ca không khiến cho Phù Đồ bình tĩnh, ngược lại còn khiêu khích tính kiêu căng của hần, nhất thời, trong đại sảnh chỉ còn nghe tiếng nói chầm chọc của hần.

“Hỉ Ca trưởng lão, ta nghe nói người đứng thứ sáu trong BXH thuật sĩ. Còn trên bảng tổng hợp thực lực, top 50 hình như cũng không có tên người.....”

Hỉ Ca yên lặng nghe, không hề phản bác. Trái lại, Phi Khuynh Thành cuối cùng nghe không vào, vỗ bàn “bộp” một tiếng đứng lên.

“Con bà nó! Người có phải là đàn ông không? Hỉ Ca là tên mà người có thể gọi sao? Có bản lĩnh thì một mình đấu với Hỉ Ca thử xem. Ở đây nhiều chuyện cái rắc ấy!”

Phi Khuynh Thành đột nhiên hỏa bạo, khiến cho mọi người tại chỗ đều ngượng mặt, nhất là Lam Sắc. Cô ta liếc nhìn Phần Thiên một cái, Phần Thiên bất đắc dĩ vỗ vỗ tay Phi Khuynh Thành, thấp giọng nói một câu: – “Khuynh Thành, người đi ra ngoài bình tĩnh lại chút đi.”

Thái độ của Phần Thiên quá rõ ràng, Hỉ Ca khoanh tay trước ngực liếc nhìn Lam Sắc, sau đó quét qua Phần Thiên, khẽ miệng hơi nhếch lên: – “Có cần ta cũng đi ra ngoài cho tỉnh táo một chút luôn không?”

“Hỉ Ca!” – Phần Thiên nhíu mày, tựa hồ bất mãn.

Nhìn thấy không khí càng ngày càng căng thẳng, Lam Sắc cuối cùng mở miệng nói: – “Bang chủ, bỏ đi, dù sao cũng không phải là chuyện lớn gì. Phù Đồ, người ít nói hai câu đi.”

Cuối cùng Phi Khuynh Thành không đi ra ngoài, mặt lạnh ngồi trên ghế như trước. Phù Đồ rất nghe lời Lam Sắc, có chút tính toán liếc nhìn Hỉ Ca, nghiêng đầu sang nơi khác không lên tiếng nữa. Hắn không phát hiện ra từ đầu chí cuối, Hỉ Ca không hề xem hằm vào mắt.

“Đang ngồi đây đều là chủ lực của Vực Sâu, tuy nói mọi người đến từ các bang phái khác nhau, nhưng bắt đầu từ bây giờ sẽ là người một nhà. Ta nghĩ mọi người ở đây đều biết bang phái ba nhà chúng ta liên minh là vì chuyện gì. Việc kiến thành, ta.....”

Phần Thiên còn chưa dứt lời, Hỉ Ca đột nhiên giơ tay lên.

“Hỉ Ca, người có lời gì muốn nói?”

“Ta muốn biết, sau khi kiến thành, lợi nhuận sẽ chia thế nào?” – Kiến thành xong, thành trì sẽ trở thành khu buôn bán, lợi nhuận thuộc về chủ thành. Nhưng hiện giờ ba bang liên hiệp, nói vậy bọn họ đã sớm chia xong lợi ích rồi?

“Vực Sâu lấy 50%, phần còn lại hai bang kia chia nhau.”

“Vậy ai là người quản lý?” – Tuy nói trong thành có NPC, nhưng quản lý các đẳng cấp trong thành vẫn do người chơi đảm nhiệm. Đặc biệt là vị trí thành chủ, khi chưa có ai kiến quốc, đây là chức vị cao nhất mà người chơi có thể đạt được. Tại sở quản lý, chủ thành có quyền phát biểu tuyệt đối.

“Bởi vì điểm thiện ác của ta không đủ, cho nên, thông qua thảo luận, thành chủ sẽ do Lam Sắc đảm nhiệm.” – Lời của Phần Thiên khiến cho phần lớn người chơi đều sáng mắt lên.

Hỉ Ca đương nhiên biết, Phần Thiên giết người quá nhiều, đã lên bảng liệt sát thế giới, mà thành chủ nhất định không được giết quá một trăm người.

“Ta muốn biết, bang chủ thảo luận với ai trong bang vậy? Ừm..... thân là trưởng lão, hình như ta còn chưa nghe nói về tin tức này?”

“Phi Khuynh Thành vừa đi tìm người, nhưng người không nhận thông tấn khí. Có điều, người chơi đồng ý ta làm thành chủ đạt gần 80%, ta nghĩ Hỉ Ca trưởng lão không có lý do gì phản đối chứ?” – Khóe miệng Lam Sắc hơi nhếch lên.

“Ta đương nhiên không phản đối.” – Hỉ Ca trầm ngâm nhìn Lam Sắc. Cô biết, câu nói của Lam Sắc có ý là, không cho phản đối, bởi vì dù có phản đối, chỉ sợ cũng vô ích.

Chưa đầy một tháng, nhận được 80% ủng hộ từ thành viên, thủ đoạn của cô ta đúng là lợi hại. Chuyện tiếp theo, Hỉ Ca không nghe lọt tai bao nhiêu, bởi vì cô bận suy nghĩ. Bây giờ, cô tiếp tục ở lại Vực Sâu thì có ý nghĩa gì? Hỉ Ca không hiểu nhất, chính là thái độ của Phần Thiên. Phần Thiên không phải người ngu ngốc, tại sao lại để mặc cho Lam Sắc làm ra những chuyện này. Hơn nữa còn cực kỳ tín nhiệm Lam Sắc. Quan hệ giữa hai người, tốt đến mức đó sao? Đợi khi hội nghị bang phái kết thúc, tất cả mọi người rời khỏi rồi, Hỉ Ca vẫn ngồi lại trong đại sảnh, cúi đầu trầm tư. Phần Thiên vốn đã rời đi giờ lộn trở lại, an vị ngồi đối diện với Hỉ Ca.

Hỉ Ca liếc mắt nhìn, lại cúi đầu không lên tiếng.

“Người không muốn hỏi ta chuyện gì sao?” – Phần Thiên là người mở miệng nói trước.

“Người muốn nói gì thì cứ nói đi.”

“Trước kia Lam Sắc đã giúp ta, nếu như không có cô ấy, ta đã sớm bị loại khỏi trò chơi.”

“À.” – Hỉ Ca gật đầu, vẻ mặt không có bất kỳ thay đổi gì.

“Đối với Cuồng Vũ và Cô Tửu, ta rất xin lỗi, đợi sau khi hiệp nghị chấm dứt, ta sẽ tự mình mời bọn họ trở lại.”

“Hiệp nghị?” – Hỉ ca khẽ nhướn mày, vẫn còn một hiệp nghị cô không biết à?

“25% kia chẳng qua là để cho người ngoài nhìn. Trên thực tế, ta chỉ bỏ ra 10% lợi nhuận thôi, đến lúc đó người của bọn họ sẽ rút lui khỏi Vực Sâu.”

“Bọn họ chấp nhận?” – Nếu đã ký hiệp nghị, Hỉ Ca vẫn không tin những người đó sẽ âm thầm làm chuyện ngu ngốc gây tổn hại thế này.

“Quan hệ của bọn họ và Lam Sắc không giống bình thường, hai bên đều đã đồng ý.”

“Người cảm thấy như vậy an toàn sao?”

Nói tới nói lui, Phần Thiên vẫn là hết sức tín nhiệm Lam Sắc. Chẳng lẽ Phần Thiên chưa từng nghĩ tới, một khi Lam Sắc phản bội, cô sẽ không được cái gì hết sao? Vị trí thành chủ là của Lam Sắc, tất cả lợi ích đều nằm trong tay Lam Sắc. Một khi có chuyện không may xảy ra, Phần Thiên sẽ đứng ở tuyệt lộ, không có gì để lật bài. Hơn nữa, Hỉ Ca chưa bao giờ tin vào ước định bằng lời nói.

Dường như biết trong lòng Hỉ Ca đang suy nghĩ gì, Phần Thiên hít sâu một hơi, ánh mắt nhìn thẳng vào Hỉ Ca: – “Lam Sắc tuyệt đối sẽ không làm chuyện đó.”

“Đã như vậy, ta không có gì để nói.” – Hỉ Ca đứng lên, rời khỏi tổng đàn bang hội. Đi vài bước, quay đầu liếc nhìn tấm biển màu vàng kim treo ở phía trên đại sảnh. Cô còn nhớ rõ, ngày đó lập bang, tấm biển kia là do cô và Phần Thiên cùng treo lên.

Tâm tình tốt đẹp khó khăn lắm mới có lại được giờ đã biến mất không còn. Cô chỉ là người bình thường, không thể nhìn trước chuyện tương lai. Cảm giác đối với Vực Sâu cũng giống như nhìn con cái trong nhà mình vậy, tận mắt nhìn nó sinh ra, nhìn nó trưởng thành. Bây giờ, đột nhiên có người chen ngang, đứa nhỏ này có thêm cha nuôi mẹ nuôi, ai có thể cảm thấy dễ chịu cho được?!? Sợ rằng tâm tình của Phi Khuynh Thành cũng sẽ không tốt lắm đi! Quả nhiên, không bao lâu sau, đã nhận được tin nhắn của Phi Khuynh Thành. Người đang ở tửu lâu chờ Hỉ Ca.

Hỉ Ca đi vào một tửu lâu nhỏ, nằm giữa một tiệm rèn và một cửa hàng trang bị. Bên trong ồn ào huyền ảo, mặc dù bên ngoài ánh nắng chói chang, nhưng bên trong lại hơi tối.

138. Chương 138: Di Thất Đại Lục

Thật vất vả mới nhìn thấy Phi Khuynh Thành đang ngồi ở góc trái, trên bàn trước mặt có mấy vò rượu rỗng.

“Ở đây.” – Phi Khuynh Thành lên tiếng chào.

“Tâm tình không tốt uống rượu cũng không giải quyết được.” – Hỉ Ca gọi nước trái cây, không cầm ly rượu Phi Khuynh Thành đẩy tới.

“Ta thật nghĩ không ra.”

Tuy nói Phần Thiên là nữ nhân, nhưng chuyện này không trở ngại chuyện Phi Khuynh Thành tiếp tục hâm mộ Phần Thiên như trước. Chẳng qua, hiện giờ, nghĩ nát óc cũng nghĩ không ra, tại sao Phần Thiên phải làm như vậy? Còn Lam Sắc nữa, Phi Khuynh Thành không ngại chuyện bị tước đi vị trí phó bang chủ. Nhưng mà... cách cư xử của Phần Thiên không khỏi khiến người ta lạnh lẽo.

Sau khi Hỉ Ca giải quyết chuyện lần trước, Phần Thiên tự mình đi tìm Phi Khuynh Thành để phân trần. Nói đến nói đi, Phần Thiên vẫn không nghĩ đó là lỗi của Lam Sắc, ngược lại cho rằng những thành viên kích động kia là do Khuynh Thành cô xúi dục. Nực cười! Nhưng cô nhịn. Sau đó, trong bang không có vụ cãi nhau nào nữa, có điều xung đột vẫn tiếp diễn như cũ. Thủ hạ của Lam Sắc mặc kệ bọn họ là người cùng bang hội, thường xuyên chạy đến gây phiền toái. Hơn nữa hết lần này đến lần khác tìm thủ hạ của Phi Khuynh Thành gây phiền toái. Cô ra mặt hòa giải, lần đầu nói là hiểu lầm, lần hai nói là không cần thận, rồi lần thứ ba, lần thứ tư...v.v.. sau đó, người ta ngay cả giải thích cũng lười không thêm làm.

Phó bang chủ như cô đây, ngay cả quyền phát biểu cũng không có. Lam Sắc có làm gì, Phần Thiên cũng mặc kệ. Nhưng chỉ cần Phi Khuynh Thành cô nổi giận, ra tay động thủ thì tất cả sai lầm đều là do cô. Thủ hạ thân thuộc rất nhiều người liên tiếp lui bang, chỉ vì không chịu nổi bị người cùng bang đánh lén. Tiếp đó thì có rất nhiều người mới vào bang. Cô dần trở nên xa lạ với thành viên, rất nhiều người thậm chí còn không biết cô là phó bang chủ của Vực Sâu. Tất cả mọi người chỉ biết đến Lam Sắc. Không thể phủ nhận, Lam Sắc rất có thực lực, bất luận là chuyện gì cũng có thể xử lý tốt, ngay cả chuyện không liên quan, cô ta vẫn có thể xử lý tốt như cũ. Rất nhanh, Phi Khuynh Thành phát hiện ra, mình ở trong bang, không thể làm gì hết. Bang phái như vậy, còn là Vực Sâu cô một lòng trả giá không?

“Người cho rằng ta thì nghĩ thông chặc?” – Uống một ngụm nước trái cây màu lam, vị bạc hà. Hỉ Ca nhún mày, cầm thực đơn lên, lại gọi một chén màu hồng.

“Thật ra thì, ban đầu Phần Thiên muốn để người tìm hãm Lam Sắc.” – Phi Khuynh Thành đột nhiên ngắt đầu nói.

Hỉ Ca như mặt trời không hiện thân, như núi lửa không lọt nước, thế lực sau lưng của Hỉ Ca, thực lực bản thân của Hỉ Ca, mảnh khóc gian trá của Hỉ Ca đều trên cơ Lam Sắc. Cho tới bây giờ, Phi Khuynh Thành mới chân chính hiểu được dụng ý của Phần Thiên. Hỉ Ca gật đầu một cái, không phủ nhận. Có điều, Hỉ Ca vốn không có hứng thú đấu đá với người khác. Cô chưa từng nghĩ đến, chuyện sẽ thành ra như thế này.

“Người bây giờ tính sao?” – Nhấp một ngụm nước trái cây vị đào, Hỉ Ca hỏi. Đã đến nước này, ngay cả cô còn không muốn tiếp tục ở lại Vực Sâu nữa, sợ rằng Phi Khuynh Thành cũng có ý nghĩ như vậy.

“Ta không biết, em trai của ta bảo ta tới Kinh Lôi hội, ta từ chối rồi.”

Lần trước liên thủ với Kinh Lôi Hội diệt Mỹ Nhân Bang, đám người Hắc Diễm rất nhanh đã dung nạp vào Kinh Lôi, hiện tại phát triển rất tốt. Quan hệ giữa Hắc Diễm và Lôi Thương không tồi, vẫn hồ đồ là chấp sự của Kinh Lôi Hội. Chấp sự giống như đường chủ, tương đương với địa vị trưởng lão, khác biệt duy nhất là trưởng lão không quản chuyện hòa hợp, còn chấp sự phải quản lý sự vụ lớn nhỏ của công hội.

“Vậy thì tiếp tục ở lại Vực Sâu đi, dù sao sau khi kiến thành xong, chúng ta vẫn được chia phần.”

Hồi xưa, Phần Thiên đã cam kết, đánh ra kiến thành lệnh, tất cả người chơi ở đội chủ lực trong bang sẽ được chia một phần trăm hoa hồng. Sau khi kiến thành, Phần Thiên sẽ giữ cam kết này. Một phần trăm không nhiều lắm, nhưng nếu thành kinh doanh tốt, cũng đủ tiêu xài. Lợi ích sau khi kiến thành không phải thứ người bình thường có thể tưởng tượng được. Đáng tiếc Cuồng Vũ đã kích động bỏ đi, còn lôi cả Cô Tửu theo, nếu không đợi sau khi kiến thành xong, hai người bọn họ cũng có thể có được một chỗ tốt rồi.

“..... Người còn nhớ chuyện đó hả!!!!” – Phi Khuynh Thành khó tin nhìn chằm chằm Hỉ Ca hồi lâu, thật không biết Hỉ Ca đang suy nghĩ gì trong đầu.

“Không thể trở ra tay trắng a. Nếu Phần Thiên quên, ta sẽ nhắc nhở.”

“Hay là ta nói với Phần Thiên, bỏ luôn chức phó bang, ta cũng là trưởng lão như người nhé?”

“Tùy người, xem ý của Phần Thiên thì làm trưởng lão không có gì là không tốt.” – Thả chén không xuống, giờ tay lên gọi cốc-tai, ai biết đưa rượu đến không phải phục vụ viên mà lại là Thất Tử.

“Sao anh tìm được tới đây?” – Trong trò chơi có thể thông báo tọa độ của mình cho người khác biết, nhưng rất ít người làm vậy, tất cả mọi người đều thích có sự riêng tư. Thất Tử quấy rầy liên tục mới có thể khiến Hỉ Ca đồng ý báo tọa độ, dù sao chuyện này cũng không có gì ghê gớm.

“Theo hương mùi thơm trên người em mà tìm đến.” – Thất Tử cười híp mắt trả lời, đưa tay lấy ly cốc-tai trước mặt Hỉ Ca, tự mình uống một ngụm lớn, sau đó về mặt trở nên hơi quý dị – “Em gọi vị gì vậy?”

“Em đâu biết?” – Hỉ Ca đẩy rượu ra xa, nhìn vẻ mặt của Thất Tử, khẳng định mùi vị chẳng ra gì.

Phi Khuynh Thành thường nghe Hỉ Ca nhắc tới Thất Tử, nhưng chưa có cơ hội gặp mặt. Sau khi Hỉ Ca giới thiệu xong, họ hàn huyên thêm mấy câu, Phi Khuynh Thành không muốn làm kì đà cản mũi bèn bỏ đi.

Rời khỏi tửu lâu, Thất Tử và Hỉ Ca dắt tay nhau đi tới tiệm vẽ chân dung. Hỉ Ca xem mấy món phục sức xinh đẹp, đưa cho Thất Tử, đáng tiếc, bất kể Hỉ Ca nhõng nhẽo thế nào, Thất Tử vẫn không chịu đeo lên. Đi mấy dặm đường, nhìn thấy không ít mỹ nữ... mặc dù chỉ là quái hồng danh, nhưng đồ thu được không tệ, Hỉ Ca tâm tình liền tốt.

“Còn bao lâu mới tới?” – Trên lưng ngựa, Thất Tử ngồi ở đằng sau, vòng tay ôm lấy thắt lưng của Hỉ Ca. Ngày trước, lúc cùng tọa kỵ, quan hệ còn chưa xác định, đương nhiên hẳn phải khiêm tốn một chút. Hiện tại, Thất Tử chỉ thiếu chút nữa là hóa thân thành bạch tuộc, dính sát người vào Hỉ Ca.

“Nói chung..... Sắp rồi.....” – Tựa vào người Thất Tử, Hỉ Ca uể oải lên tiếng.

Lại nói, Sở Tiểu Ca bảo, có một nơi hết sức thích hợp để luyện cấp, nơi đó còn có thể bạo ra bạch trân châu. Bây giờ tiểu nữ vương nhà Hỉ Ca thay đổi khẩu vị, nói gì cũng không chịu ăn hắc trân châu nữa, mà lại muốn ăn loại bạch trân châu long nhãn. Cho tới bây giờ chưa từng thấy qua loại sủng vật nào kén ăn như vậy, không còn cách nào, không cho nó ăn, nó bèn tuyệt thực. Tiểu nữ vương đói bụng đã hai ngày, hệ thống nhắc nhở, nếu như sủng vật bị đói chết, chủ nhân sẽ nhận danh hiệu Ngược đãi sủng vật. Sau khi nhận danh hiệu này, các loại danh vọng, điểm số của Hỉ Ca đều sẽ bị giảm một nửa. Cho nên, cuối cùng Hỉ Ca phải thỏa hiệp đi tìm thức ăn cho sủng vật.

Có điều, lãng phí ba bốn giờ đi đường, chờ tới khi bọn họ đến nơi, mặt trời đã xuống núi rồi.

Hỉ Ca lười biếng ngồi dưới đất nguyên rửa Sở Tiểu Ca, nhìn Thất Tử đang xuyên qua xuyên lại giữa mấy con quái như thổi đưa, cô chống cằm cảm thán, có Thất Tử ở bên cạnh quả thật rất hạnh phúc. Thất Tử giống như một người hoàn toàn mới, không hề mệt mỏi mà giết quái. Mặc dù sau khi bổ sung thể lực sẽ không có cảm giác mệt mỏi, nhưng Hỉ Ca hiện giờ chỉ muốn lười biếng nằm một chỗ, không hề muốn động tay động chân.

Nhìn từng viên từng viên bạch trân châu rơi xuống đất, Hỉ Ca rất không tình nguyện mệt mỏi đứng lên đi nhặt bạch trân châu. Hắc trân châu cần thu thập mới lấy tới được, bạch trân châu thì không cần, đánh quái liền bạo ra. Có điều, Nam Uyên không có bạch trân châu. Nếu không, Hỉ Ca cũng sẽ không chạy đến tận đây. Thất Tử đánh quái hai giờ, Hỉ Ca lượm được gần ba nghìn viên trân châu, vừa định chuẩn bị bảo hấn dừng tay, đột nhiên nhìn thấy ba người từ xa đi tới. Bọn họ chắc tới giết quái, nhìn thấy Hỉ Ca và Thất Tử ở đây, hơi sững sốt. Không thể trách bọn họ được, xác quái ở đây hơi nhiều hơn mức bọn họ tưởng. Hệ thống mất 5 phút để tái sinh quái mới, bọn họ nhìn qua thì thể đầy trên mặt đất, có hơn một trăm, đây là quái 65 cấp đó, tốc độ giết quái của người này có chút khoa trương rồi.

“Đủ rồi, đủ rồi, đừng giết nữa.” – Nhặt viên trân châu cuối cùng lên, Hỉ Ca gọi Thất Tử quay về. Lúc này Thất Tử mới thu chủy thủ trong tay lại, đồng thời nghiêng đầu nhìn lướt qua ba người vẫn còn đang khiếp sợ đứng bên kia.

“Chúng ta đổi nơi khác sao?” – Trên bản đồ chỉ dẫn, phụ cận có một quỷ bảo, buổi tối mới xuất hiện quái, thuộc hệ công kích linh hồn. Quái nơi đó sẽ rơi ra linh hồn toái phiến. 1000 linh hồn toái phiến có thể hợp thành một linh hồn bảo thạch, gia tăng cảm giác, chính là giác quan thứ sáu trong truyền thuyết.

Đối với người chơi bình thường mà nói, giác quan thứ sáu này không có tác dụng gì. Nhưng với người cấp cao, “cảm giác” là thứ rất quan trọng. Nên biết, muốn phán đoán bên cạnh mình có người ẩn núp hay không, nếu như độ nhạy cảm cao, sẽ nhận ra được. Dĩ nhiên, việc này còn phải xem kỹ thuật của thích khách đi ám toán như thế nào nữa.

“Xin chờ chút.” – kiểm khách dẫn đầu đám người kia thấy Thất Tử và Hỉ Ca chuẩn bị rời đi đột nhiên mở miệng gọi.

“Có chuyện gì?” – Hỉ Ca nghiêng đầu hỏi, vì Thất Tử không thèm nhìn người ta.

“À..... bọn tôi muốn tới quỷ bảo, không biết các bạn có hứng thú đi chung hay không?”

“Quỷ bảo à? Đây, anh nói gì đi?” – Hỉ Ca chọc chọc thất lưng Thất Tử.

“Các người muốn tìm thứ gì ở quỷ bảo?” – Thất Tử trầm ngâm chốc lát, mở miệng hỏi.

“Bọn tôi muốn linh hồn toái phiền, những thứ khác tùy 2 bạn.” – Lần này lên tiếng là thích khách. Đối với thích khách mà nói, linh hồn toái phiền quan trọng hơn, bởi vì bọn họ lo lắng mình bị người cùng chức nghiệp giết chết.

“Không.” – Thất Tử từ chối hết sức dứt khoát, sau đó ôm eo Hỉ Ca bỏ đi.

Nhìn theo hướng họ rời đi, sắc mặt thích khách trở nên cực kỳ khó coi. Hắn nhìn ra được, bọn Hỉ Ca cũng đi quỷ bảo. Ở phía ngoài quỷ bảo, quái bạo ra linh hồn toái phiền cấp thấp nhất là 70, hơn nữa sau khi chết sẽ không ra quái mới. Nếu có người chém hết quái ở vòng ngoài, sẽ chỉ còn lại tinh anh ở bên trong. Mặc dù tinh anh cũng sẽ bạo ra toái phiền, nhưng tinh anh cấp 75 lận đó, chẳng những lãng phí thời gian, tiêu hao lại lớn, đối với đa số người chơi mà nói, đánh tinh anh mất nhiều hơn được. Cho nên, thời gian sau này không còn người đi quỷ bảo đánh quái nữa. Nếu không phải bọn họ nhận được nhiệm vụ cần thích khách có cảm giác trên 25, hắn cũng không chạy tới đây đánh linh hồn toái phiền.

“Đại ca, hình như bọn họ cũng tới quỷ bảo, chúng ta mau mau đi thôi.” – Cô gái duy nhất trong đội ngũ, đẩy cánh tay thích khách một cái.

“Ừ, đi thôi.” – Kiểm khách gật đầu, quay lại liếc nhìn thích khách bên cạnh – “Đừng nghĩ đến chuyện đánh lên người đó.”

“Hắn mới hơn 60 cấp thôi mà.”

“Hắn rất lợi hại.” – Nhìn thi thể trai tinh bị người kia giết, trong mắt kiểm khách lóe lên vẻ kinh dị. Ngang cấp với đám trai tinh kia thôi, nhưng người kia có thể dùng một chiêu giết chết con quái trong nháy mắt. Đây không còn là vấn đề trang bị nữa. Kỹ thuật của người kia phải mạnh lắm mới có thể làm được như vậy.

139. Chương 139: Công Tước Hút Máu

Hỉ Ca vốn chuẩn bị đi quỷ bảo, ba người kia hình như cũng đi quỷ bảo. Cô chưa từng tới quỷ bảo, nếu có người dẫn đường đương nhiên tốt hơn, nhưng Thất Tử không đồng ý, vậy coi như xong.

“Anh muốn linh hồn toái phiền à?” – Thời kỳ beta còn chưa có quỷ bảo này, nhưng linh hồn toái phiền thì Hỉ Ca nhớ. Khi PK ngoài dã ngoại, y phục trên người nên khảm linh hồn bảo thạch, phòng ngừa bị thích khách tới gần.

“Không muốn, chỉ có điều, quái trong quỷ bảo chỉ bạo ra mỗi linh hồn toái phiền thôi, không có thứ khác.”

Hỉ Ca à lên, trách không được Thất Tử trực tiếp từ chối. Chủ ý của ba người kia rất đáng đánh, muốn lợi dụng họ làm lao động miễn phí a. Thật ra, đây là hiểu lầm. Ba người kia vốn không biết chuyện này, chẳng qua họ suy nghĩ đơn giản, thuần túy muốn có thêm người giúp dọn dẹp quái thôi.

“Chúng ta đi xem một chút đi, dù sao buổi tối cũng không có nơi nào khác để đi.”

“Được. Nếu em sợ quỷ, có thể nhào vào lòng anh a~” – Thất Tử cười gian xảo.

“Đừng có nằm mơ.” – Hỉ Ca mặc dù lúc xem phim kinh dị còn chưa biết bật cười, nhưng cũng không phải loại người dễ bị hù dọa.

Thất Tử thở dài thất vọng. Thiệt là hết cách, thần kinh ai đó bền bỉ hơn người thường rất nhiều.

Quỷ bảo không có u ám giống như tên gọi, mà là một tòa cổ堡 xây ở trong rừng rậm âm trầm đổ nát. À, quảng cáo thì không lừa người, tia chớp không ngừng lóe lên trên bầu trời, rất có cảm giác của phim kinh dị. Không biết, nơi này có anh ma cà rồng đẹp trai nào hay không nhỉ?! Đến gần phạm vi quỷ bảo, Hỉ Ca có thể thấy quỷ hồn lắc lư lượn lờ xung quanh. Những du hồn này tương đối dễ đánh, Hỉ Ca và Thất Tử một đường dọn sạch, đánh hơn hai mươi tên du hồn, vậy mà chỉ lượm được ba linh hồn toái phiền.

“Tỷ số bạo quá thấp, chúng ta đi vào thôi.” – Thất Tử không thể nào hài lòng.

Hai người bọn họ trước sau đi vào quỷ bảo, ba người kia còn đang ở lối vào quỷ bảo, nhìn trên đất đầy thi thể quái, hệ thống không soát quái mới, sắc mặt thích khách trong đội ngũ không thể nào dễ coi – “Bọn họ quả nhiên vào trong.”

“Xung quanh không có ai, hay là bỏ đi, chúng ta dọn sạch đám quỷ còn sót lại trước đã.” – Kiếm khách nhìn một lượt, mở miệng nói. Hắn ban đầu không tin hai người Thất Tử và Hỉ Ca có thể bình an tiến vào quỷ bảo.

Quái trong quỷ bảo có tính liên kết cực mạnh, cũng không phải là không thể dẫn từng quái một, chỉ có điều người bình thường rất dễ đứng sai vị trí, đưa tới một đám quỷ hồn tinh anh bu quanh người. Dù cho một đội người cùng nhau tiến vào quỷ bảo, vẫn rất dễ bị diệt đoàn.

Chờ dọn dẹp sạch đám quỷ hồn kia xong, nữ dược sư trong đội ngũ hơi do dự kéo tay áo kiếm khách: – “Đại ca, chúng ta có nên tiến vào hay không, Trích Tinh còn thiếu hai mươi linh hồn toái phiền, hay là chúng ta ngày mai quay lại?”

Chỉ có thể nói vận khí của Thất Tử và Hỉ Ca chẳng ra gì, hai người bọn họ đánh hơn trăm quái chỉ ra được ba mươi toái phiền, mà ba người kia đánh hơn ba mươi quái, đã ra gần hai mươi toái phiền.

“Đại ca, chúng ta vào xem một chút đi, ta đã nhờ người dạy làm sao để dẫn quái riêng lẻ, tuyệt đối sẽ không xảy ra sự cố.” – Thích khách tên Trích Tinh đứng bên cạnh nhìn kiếm khách, trong mắt có chút chờ mong.

“Cũng được, các người cẩn thận một chút, thấy tình hình không ổn phải chạy trước.”

Đội bọn họ đi vào, Hỉ Ca và Thất Tử đã sắp tiến vào tầng cuối. Cũng không biết Thất Tử nghe ai nói, lúc trăng tròn, nơi này sẽ sinh ra Vương tước hút máu, tước vị không rõ. Hắn tới đây, chủ yếu là vì boss này.

Trên quảng trường trung tâm quỷ bảo có dựng mười hai chữ thập, 4 góc có 4 pho tượng ác ma. Những đôi mắt ác ma kia đều đỏ như máu, ban đêm thoát nhìn càng dọa người hơn. Chẳng trách không có mấy người tới đây xoát quái, ngày ngốc ở đây một đêm, rất dễ sinh ra bóng ma tâm lý. Cũng may, tiểu quái ở giữa quảng trường, sau ngày thứ hai giết mới sinh ra con mới. Cũng không tính là tiểu quái, vì bốn con quái đó, Hỉ Ca thiếu chút nữa đã bỏ mạng, cũng may cô mang theo bình máu bên người.

Nói thật, bốn con tiểu quái kia đã cường hãn đến mức đó, cô thật sự có chút không dám tưởng tượng Vương tước hút máu sắp sinh ra sẽ là quái trình độ nào. Nếu không phải bệnh cũ của Thất Tử cứ thấy boss là ngứa ngáy chân tay tái phát, cô sẽ không ngây ngô ở đây làm gì.

“Lát nữa boss xuất hiện, nếu chúng ta đánh không lại thì phải làm sao đây?” – Hỉ Ca chưa đánh đã cuống.

“..... Không cho phép bỏ anh lại mà chạy trốn.” – Ánh mắt của Thất Tử hơi nguy hiểm, mặc dù Hỉ Ca chưa từng làm chuyện như vậy, có điều, hắn cảm thấy Hỉ Ca sẽ có khuynh hướng này.

“Em đâu có nói.....” – Bị Thất Tử nhìn thấu tâm tư, Hỉ Ca một chút cũng không lúng túng, một người chết so với hai người chết vẫn tốt hơn a. Đây cũng không phải là sinh lý tử biệt, đâu cần chết vì tình chứ.

“Ừ... hừm, muốn chạy trốn cũng phải chờ anh chạy trước.....”

“Anh đi chết đi!” – Hỉ Ca một tay vỗ tới, Thất Tử cười hì hì sắp lại gần.

Hai người đùa giỡn một chốc, cuối cùng, trăng tròn cũng lên tới cảnh liêu. Ánh trăng chiếu xuống giữa quảng trường, đôi cánh vẫn thu lại của bốn pho tượng ác ma kia đột nhiên xòe ra, trên mười hai chữ thập lóe ra ánh sáng màu đỏ máu. Nhất thời, cả quỷ bảo được bao phủ bởi một lớp sương mù màu đỏ.

Hỉ Ca nghe thấy hệ thống thông báo: Công tước hút máu vừa xuất hiện, lực công kích của tất cả sinh vật bóng tối ở quỹ bảo tăng 10%, tỷ lệ hút máu thành công tăng 50%.

Một nam tử tuần mỹ cao chừng hai thước, tóc dài màu vàng kim, sau lưng còn mang một đôi cánh đen đột nhiên xuất hiện giữa không trung. Hỉ Ca nhìn chằm chằm công tước hút máu đó hồi lâu, quyết định sau này khi trăng tròn nếu không có việc gì làm, tới nơi này thưởng thức trai đẹp cũng là lựa chọn rất tốt. Nhìn ánh mắt Hỉ Ca có chút biến hóa, Thất Tử khó chịu hừ một tiếng, hẳn không có vẻ đẹp trai như tên ma cà rồng đáng chết kia, cho nên, bất luận tên kia là Công tước hay là Thân vương, tối nay nhất định chết chắc. Đột nhiên nhìn thấy hai chủ thủ xuất hiện trên tay của Thất Tử, Hỉ Ca nhìn không được thở dài, nam nhân này quá hẹp hòi, cô chỉ nhìn nhiều một chút thôi, vậy mà đã hung tợn muốn xông lên rồi sao?

Đột nhiên nghe thấy thông báo của hệ thống, khiến ba người Trích Tinh có chút sửng sốt, công tước hút máu? Bọn họ không phải không biết thực lực của Công tước hút máu cao bao nhiêu, chẳng qua là, nhất thời xuất hiện boss bự, tâm tình mọi người liền có chút hưng phấn.

140. Chương 140: Nhiệm Vụ Âm Sát

Edit: TĐC

Beta: hoanguyendinh

Bên trong quỹ bảo quái đông gấp ba lần bên ngoài, đợi bọn Trích Tinh vào được quảng trường ở trong cùng, đã là chuyện của một giờ sau.

Mà Hỉ Ca và Thất Tử vẫn đang tiếp tục cuộc chiến sinh tử với Công tước hút máu. Kỹ năng khiến người ta không thể chịu nổi của con boss này chính là hút máu, mỗi lần huyết lượng của nó giảm xuống một mức nhất định, nó sẽ tiến hành hút máu trên phạm vi lớn. Cấp bậc của Thất Tử kém boss rất nhiều, dù tỉ lệ đánh trúng mục tiêu có cao thì khi kỹ năng bị cắt ngang cũng sẽ lệch khỏi quỹ đạo. Mỗi lần kỹ năng lệch khỏi quỹ đạo, boss sẽ phục hồi rất nhiều máu, cho nên giảm co hơn một canh giờ (2 tiếng), máu của boss rất cuộc mới rút xuống còn ba vạn điểm. Đánh boss với Thất Tử rất có lợi, đó chính là không cần động não, kỹ thuật nắm bắt thời gian của hắn rất chuẩn. Mỗi lần boss công kích, Thất Tử sẽ né tránh vừa đúng, tổn thương dù nhiều nhưng huyết lượng lại tụt rất ít, không xuất hiện tình huống không kịp thêm máu. Mất thấy boss sắp ngã, cuối cùng đã gần được giải thoát khỏi hoạt động nhảm chán này, tâm tình Hỉ Ca vô cùng tốt. Cô biết Thất Tử mắc chứng cuồng boss, nhìn thấy boss là nhào vào đánh, nhưng đánh thứ này rất cuộc có gì vui, thật sự là khó hiểu nha~

Lúc bọn Trích Tinh tiến vào, nhìn thấy bóng lưng Hỉ Ca và Thất Tử, còn có cả Công tước hút máu ở đó. Khi người ta đang đánh boss, nếu như đột nhiên xuất hiện, rất dễ bị người ta tưởng lầm là người đến giành quái, hoặc tới giành đồ, cho nên bọn họ chỉ đứng ở đằng xa nhìn chứ không đến gần. Nhìn bọn Hỉ Ca đánh boss rất ư dễ dàng, thích khách Trích Tinh cũng ngứa tay ngứa chân, nóng lòng muốn đánh thử, chủ thủ trong tay nắm thật chặt. Đoạt quái vốn là điều rất bình thường của trò chơi, đã dám bước vào đại lục này, hẳn phải có chút bản lĩnh. Nếu để người ta cướp mất quái, đó là do thực lực của người không đủ, đáng đời thôi!

Kiểm khách kéo tay thích khách: – “Đừng lộn xộn, quái này sắp chết rồi, giành cũng vô ích.”

Theo ánh nhìn của kiểm khách, Thất Tử đang tránh kỹ năng quần công cuối cùng Công tước tung ra. Năm con dơi lớn màu đen từ trong cánh của Công Tước hút máu bay ra, vọt tới bên Thất Tử, đồng thời Công tước hút máu cũng tăng tốc độ tấn công lên.

“Hỉ Ca.”

“Ừ.....” – Thêm máu cho Thất Tử lần cuối, Hỉ Ca bắt đầu phóng quần công. Lực công kích của năm con dơi này tăng lên tuyệt đối không thấp hơn chiêu hút máu của Công tước, Hỉ Ca rất cẩn thận nhưng vẫn để một

con dơi lại gần, lá chắn bằng cấp 5 trên người nháy mắt bị phá hết, cô không thể không cẩn thận đối phó với mấy con quái này.

Về phần Thất Tử, cứ để hắn tự sinh tự diệt. Huống chi, dù cho Hỉ Ca muốn giúp hắn, cô cũng không có bản lĩnh đó. Cũng may chờ khi cô giết chết mấy con dơi kia, trên người Thất Tử vẫn còn dư lại chút máu.

“Em như vậy thật không chuyên nghiệp.....” – Nhìn thấy lượng máu của mình cuối cùng cũng tăng lên, Thất Tử không nhận được oán trách Hỉ Ca một tiếng, nếu thấy hắn không ổn, Hỉ Ca nên tiếp viện chứ.

“Xí, lần sau anh đi tìm người nào chuyên nghiệp ấy.” – Hỉ Ca bắt mẫn lăm bầm hai tiếng, vừa bắt cô đánh quái, vừa bắt cô thêm máu, nghĩ cô vụng về sao? Vốn đang chuẩn bị tiếp tục thêm máu, Thất Tử vừa nói vậy, Hỉ Ca trực tiếp dừng tay – “Có bản lĩnh thì anh tự thêm máu đi, hử! Cô nương ta hầu hạ đủ rồi.”

“.....Thân ái, đều là lỗi của anh, em đại nhân đại lượng tha thứ cho anh một lần đi ~” – Vừa luôn miệng xin khoan dung, vừa dùng hai cây chủy thủ để lại vết thương thật sâu trên người Công tước đầm máu, nhiều điểm thương tổn đỏ thẫm từ không trung nhảy ra, —2043, —1369, —2521.

Không còn cách nào, phòng ngự của Công tước đầm máu quá mạnh, còn có chiêu phản ngược, đánh ra 2000 điểm thương tổn đã là người vô cùng mạnh rồi. Bị phản ngược 3000 điểm thương tổn, lại ăn thêm một kích, lượng máu của Thất Tử rút xuống lần nữa.

Về phần ba người vừa chạy tới kia, ánh mắt cũng ra sức nhìn chăm chăm Thất Tử, thích khách cầm song chủy vốn đã hiếm thấy, hơn nữa, kỹ thuật của song chủy thích khách này, thật sự là mạnh hơn họ không biết bao nhiêu lần. Trích Tinh không muốn thừa nhận cũng không được. Mặc dù nhìn hai người ở đó đánh rất nhẹ nhàng, nhưng trong quỹ bảo một tháng mới xuất hiện boss một lần, thực lực mạnh thế nào, trong lòng mọi người đều có thể tưởng tượng được.

Trước tiên không nói đến vấn đề tại sao thuật sĩ có thể thêm máu, mới vừa rồi Thất Tử một mình đối phó với Công tước hút máu, mất ít nhất hai phút, vẫn có thể chống đỡ được, đây tuyệt đối không phải là việc trang bị tốt đến đâu, lượng máu của hắn cao bao nhiêu, mà là kỹ xảo né tránh của hắn. Né tránh không chạm một giây, điều này cần phải có năng lực phối hợp và năng lực khống chế của bản thân rất mạnh!

Boss còn một vụn máu. Thất Tử lách người đi đến trước mặt Công tước, đâm một dao trước ngực, cây chủy thủ trong tay kia thì tung lên vẽ thành một đường cong duyên dáng giữa không trung, rơi xuống sau lưng Công tước, lúc này chẳng biết Thất Tử làm sao đã xuất hiện ở đằng sau từ lúc nào rồi, đưa tay tiếp được cây chủy thủ, đâm thêm một dao. Nếu có người tinh mắt nhìn sẽ phát hiện ra, mũi dao của hai cây chủy thủ cùng đâm vào một chỗ trên người boss. Chiêu này trực tiếp đánh ra -10000 điểm thương tổn, lại đánh vào nơi yếu hại, thương tổn đạt 100%. Đây là kỹ năng liên kích, trở tay đâm ra sau lưng, không thể sai một giây, rất khó sử dụng..... Dù sao nghe nói, hiện tại trên thế giới, thích khách có thể sử dụng kỹ năng liên kích này không vượt quá mười người.

“Thật lợi hại!” – Trích Tinh không nhận được reo lên.

Thi thể Công tước hút máu ngã âm xuống. Cảnh tượng kim quang lóe lên đầy đất không xuất hiện như Hỉ Ca tưởng tượng. Trên mặt đất chỉ có một viên bảo thạch màu đỏ lấp lờ nằm đó mà thôi.

>> Bao Lệ linh hồn bảo thạch: giới hạn thích khách sử dụng, sau khi khảm, độ cảm giác sẽ tăng thêm 30 điểm.

Ném bảo thạch cho Thất Tử, sau đó quay đầu lại nhìn thấy trong góc quảng trường, cặp mắt của ba người đang sáng quắc, tiếng kêu “lợi hại” vừa rồi của Trích Tinh, không phải nói trong đội ngũ, tiếng nói lại hơi lớn, Thất Tử và Hỉ Ca cũng nghe thấy rõ ràng.

“Xin chào, tôi tên là Trục Nhật.” – Kiểm khách đi đầu trong ba người phát hiện Hỉ Ca và Thất Tử nhìn bọn họ, bèn dẫn đầu đi tới.

Không giống với lần gặp đầu tiên, lần này trái lại hắn báo tên ngay, thái độ rất nhiệt tình. Dù sao, trong trò chơi, kẻ mạnh chính là vua. Thái độ của hắn cũng không có gì không đúng. Có điều, Thất Tử không muốn quan tâm đến bọn họ, chỉ gật đầu một cái. Hỉ Ca cảm thấy, Thất Tử chỉ đang giả bộ thâm trầm như cao thủ mà thôi.

“Xin chào.” – Bị Hỉ Ca chọc vào thắt lưng, Thất Tử mới gật đầu chào lại.

“Hai bạn có hứng thú làm nhiệm vụ với chúng tôi không?” – Trục Nhật cũng không để ý thái độ của Thất Tử, vốn dĩ bọn họ chỉ là người xa lạ, hẳn mở miệng nói chuyện, thật sự hơi đường đột.

“Nhiệm vụ gì?” – Thất Tử trước giờ không thích làm nhiệm vụ, nhưng nhìn ánh mắt lấp lánh của Hỉ Ca, hẳn miễn cưỡng hỏi một câu.

“Nhiệm vụ kỳ ngộ, giúp chúng tôi thu thập ngũ sắc châu ở Đế Đô năng lượng trì (cái ao).”

Ngũ sắc châu, Hỉ Ca biết, lúc chiến quốc, cũng nhờ ngũ sắc châu giải phóng năng lượng, cô mới có thể chống đỡ được công kích của những người chơi kia.

“Không đơn giản như vậy chứ?” – Hỉ Ca ở bên cạnh chen vào một câu.

“Đương nhiên, chính tuyến tổng cộng có năm người nhận được nhiệm vụ này, chỉ cần giết chết bốn người còn lại, là có thể tập hợp đủ ngũ sắc châu.”

Nói đến nói đi, thật ra là một liệt sát du hí (nhiệm vụ giết người) mà thôi.

Hỉ Ca không nhìn được cau mày, chẳng trách nơi này lại tên là liệt sát tràng, nhiệm vụ bạo lực như vậy. Nhưng mà..... neho mắt nhìn nam nhân bên cạnh, quả nhiên, sau khi Thất Tử nghe xong, ánh mắt nhất thời sáng lên, hẳn vẫn luôn thích giết người.

“Nhiệm vụ có thể cùng nhận không?”

“Chỉ cần vào đội ngũ, sẽ cùng nhận nhiệm vụ, nhiệm vụ này giới hạn số người là 25, có nghĩa là mỗi người có thể tìm bốn trợ thủ. Nhưng mà, chỉ cần vào đội ngũ, tọa độ của bạn sẽ bị đối phương tra được, cho đến khi nhiệm vụ kết thúc mới thôi. Nhiệm vụ này có giới hạn thời gian, từ giờ đến khi kết thúc chỉ còn một ngày.”

Vì phần thưởng của nhiệm vụ rất nhiều, cho nên Trục Nhật mới nhận. Lúc bắt đầu trong đội ngũ của bọn họ có tổng cộng năm người, nhưng hai người khác đã bị giết, họ đang muốn từ bỏ nhiệm vụ. Vốn dĩ Trục Nhật muốn tìm hai đồng đội mới, chỉ có điều chưa tìm được người thích hợp. Bây giờ vừa khéo gặp được Hỉ Ca và Thất Tử, kỹ thuật của Hỉ Ca ra sao bọn họ không nhìn ra, nhưng bọn họ nhất định phải tận dụng Thất Tử, không nói đến cấp bậc, chỉ nhìn vào kỹ thuật của Thất Tử cũng không có mấy ai dám tới tìm phiền phức a~

“Được.” – Thất Tử tuy cảm thấy hứng thú với nhiệm vụ này, nhưng quan trọng là tiếng nói của Hỉ Ca.

Cuối cùng Hỉ Ca gật đầu đồng ý, dù sao, tới nơi này ngoài đánh quái thăng cấp, hình như cũng không có chuyện gì để làm. Sau khi hai người vào đội ngũ của Trục Nhật, mọi người giới thiệu một lượt, dần dần cũng thân quen hơn. Lúc mới đầu, Hỉ Ca không tính là quá hứng thú với nhiệm vụ, nhưng khi thấy phần thưởng, cô không thể không chế nổi nhịp tim đập loạn. Phần thưởng vật phẩm là năm viên bảo thạch, đội ngũ năm người, mỗi người sẽ được chia một viên. Dĩ nhiên, cô cũng nhìn thấy tọa độ của địch nhân. Quả nhiên, tất cả mọi người thích tác chiến theo đội, nhiệm vụ hiện tại này, vừa đúng 25 người. Hơn nữa, khoảng cách của mọi người không quá xa. Theo như Trục Nhật nói, bọn họ đã giao chiến một lần, có điều đội trưởng giữ nhiệm vụ vẫn chưa bị giết, mà sau khi đội viên chết, có thể tìm kiếm đội viên mới, cho nên đến nay, vẫn còn đủ 25 người.

Buổi tối ai cũng an phận. Bọn Hỉ Ca không đi đâu khác, chỉ ở cổ堡 đánh quỷ hồn tinh anh. Mới vừa đánh Công tước hút máu, cấp bậc của Thất Tử không đủ, cho nên không được chia kinh nghiệm, trái lại Hỉ Ca được nhân đôi điểm kinh nghiệm, chớp mắt đã sắp lên 72 cấp.

Tối nay, Di Thất đại lục thật yên bình, nhưng ở Đông Châu Xích Hỏa kia, mọi chuyện còn đang loạn cào cào.

Tòa thành đầu tiên của Thịnh Thế – tên gọi Vực Sâu, rốt cuộc đã khánh thành ở Đông Châu Xích Hỏa. Đêm đó, Liệt Sát Bang, Linh Độ Hỏa và tất cả mọi người của Vực Sâu đều ở đó. Nói chung Phần Thiên biết Hỉ Ca có khúc mắc trong lòng, hơn nữa chuyện Cô Tửu và Cuồng Vũ lui bang cũng do Phần Thiên xử lý không thích đáng, cho nên, sau khi kiến thành, cô bèn gửi tin nhắn cho Hỉ Ca.

Kiến thành xong, hệ thống phát tin chúc mừng trên thế giới. Người của Liệp Sát Bang, Linh Độ Hỏa cùng với Kinh Lôi Hội và mấy bang phái khác sau đó cũng công khai chúc mừng trên thế giới. Bắt đầu từ thời khắc này, cái tên Vực Sâu đã đi vào lòng tất cả người chơi.

“Sao vậy?” – Thấy Hỉ Ca đột nhiên dừng động tác đánh quái, nữ đạo sư Đạp Nguyệt bên cạnh kéo Hỉ Ca, tính tình của Đạp Nguyệt rất dịu dàng, giọng nói mềm mại, trong đội ngũ chỉ có hai cô gái, cho nên chung sống hết sức hòa thuận.

“Không có gì.” – Đong tin tức, Hỉ Ca nhếch khóe miệng, tin nhắn Phần Thiên gửi đến rất đơn giản

Kiến thành rồi, 3% lợi nhuận thuộc về ngươi.

Hỉ Ca không từ chối. Cô đương nhiên sẽ không từ chối, những thứ này là công sức cô bỏ ra, cũng cần nhận lại, chỉ hy vọng, đường đi của Vực Sâu sẽ đủ dài. Về chuyện trong lòng Phần Thiên rốt cuộc nghĩ như thế nào, kiến thành xong, những việc này cũng không liên quan đến cô. Điều Hỉ Ca để ý, hiện tại cũng chỉ còn lại những thứ lợi nhuận kia mà thôi.

“Vực Sâu thật lợi hại, vậy mà đã kiến thành rồi.” – Trích Tinh nhìn tin tức chúc mừng lướt qua trên kênh thế giới, không nhịn được thở dài một hơi.

“Nếu như gần đây không có những thành khác mạnh mẽ xuất hiện, Vực Sâu nhất định sẽ lấy được chỗ tốt hơn nhiều.” – Trục Nhật cũng cảm thán một câu, chỉ cần kinh doanh cho tốt, không chừng Vực Sâu có thể vươn lên top đầu. Tuy nói Vực Sâu không bằng những đại công hội, nhưng đủ sức kiến thành đầu tiên, chuyện này cũng có chỗ tốt. Sự ủng hộ của người chơi, mới là quan trọng nhất.

“Em không về à?” – Thất Tử lại gần Hỉ Ca, thấp giọng hỏi. Theo lý thuyết, lúc này bất luận ra sao Hỉ Ca cũng nên có mặt chứ.

“Em nghĩ..... không cần đâu.” – Nhìn hai tin tức vừa rồi hệ thống gửi đi, vẻ mặt Hỉ Ca rất hồ hững.

Tin thứ nhất, “Phần Thiên ghi danh 3% lợi nhuận mang tên bạn, tiến hành hệ thống tính công.”

Tin thứ hai, là từ bang phái, “Phó bang chủ Lam Sắc bãi bỏ danh hiệu Trưởng lão của bạn, bạn trở thành bang chúng bình thường.”

A, cô ta hành động nhanh hơn Hỉ Ca dự liệu. Hỉ Ca không hề mở kênh bang phái, cũng không định hỏi gì hết, tình huống đó, cô gần như đã nghĩ đến, chỉ không ngờ lại đến sớm như vậy. Tuy nói từ đầu đến cuối Hỉ Ca không nói câu nào, nhưng trong bang, vẫn có không ít người tỏ ra bất mãn. Chỉ có điều, hiện tại phần lớn quan viên trong Vực Sâu đều do Lam Sắc cất nhắc lên, bọn họ không lên tiếng, bên dưới có nháo cũng nháo không được bao lâu, dù sao ánh mắt mọi người cũng tập trung vào ngôi thành vừa được xây. Hơn nữa, chẳng bao lâu, cái tên Hỉ Ca này sẽ biến mất trong Vực Sâu. Theo Lam Sắc đoán, Hỉ Ca phải lập tức lui bang mới phải, nhưng cô vẫn chưa lui bang. Nhìn tên Hỉ Ca trong cột tên bang chúng, mắt Lam Sắc hơi nheo lại.

“Tại sao lại bãi bỏ chức Trưởng lão của Hỉ Ca?” – Phần Thiên đứng cạnh Lam Sắc, giọng nói rất bình tĩnh, không có bất kỳ ý chỉ trích gì.

“Nếu hoạt động thế này cô ta cũng không tham gia, thái độ đã rất rõ ràng rồi, người cần gì phải giữ cô ta lại?” – Lam Sắc đưa ngón trỏ vuốt lọn tóc bạch kim bên tai vẻ thưởng thức, lông mi thật dài hơi run lên.

“Cô ấy là bằng hữu của ta.”

“Chẳng lẽ ta không phải sao?”

“Hai người các ngươi..... không giống nhau.” – Nói xong, Phần Thiên không nói gì thêm, chỉ cất bước đi vào thành.

Lam Sắc và Hỉ Ca không phải cùng một loại người. Cho nên, Lam Sắc có thể yên tâm rằng Hỉ Ca sẽ không nháo sự, nhưng lại không cách nào yên tâm để Hỉ Ca tiếp tục sống ở đây. Bởi vì Hỉ Ca là người cô không thể khống chế mà Lam Sắc biết Hỉ Ca rất có dã tâm... Còn về phía Phần Thiên, cô có thể nắm giữ người này trong tay. Nhưng rốt cuộc ai mới là quân cờ trong tay ai? Phần Thiên thì cho rằng Lam Sắc mới là quân cờ, vậy còn Lam Sắc nghĩ thế nào? Ai biết được!!

Hỉ Ca bị bãi miễn khỏi vị trí Trưởng lão không bao lâu, thông tấn khí của cô đã vang lên

“Bị người ta lấy đi cái mũ miện lông công, cảm giác thế nào?” – Đầu kia, trong giọng nói của Cuồng Vũ mang theo chút ý tứ hả hê. Đối với việc Cuồng Vũ biết chuyện này, Hỉ Ca cũng không kinh ngạc chút nào. Nếu Cuồng Vũ không cài tay trong ở Vực Sâu, mới là chuyện đáng giật mình ấy chứ.

“Lấy được 2% lợi nhuận của người và Cô Tửu, người nói xem ta cảm thấy sao?”

“..... Xem ra Phần Thiên đối với người vẫn rất tốt, ít nhất cũng không để người trắng tay.”

“Hoặc có thể là do hệ thống công bằng như thế, cho ta luôn 1% lợi nhuận của các người.”

“Người cứ giữ đi, ta cũng không định có quan hệ gì với Vực Sâu. Cô Tửu nói hần cũng không cần. À, nhưng hần muốn nhắc người đừng quên phát lương tháng cho hần, người đã thiếu hần ba tháng tiền lương rồi.”

“..... Hần có thể không nhớ rõ ràng như vậy có được không?” – Hỉ Ca đầu đầy hắc tuyến.

“Hần nói sắp chết đói rồi.”

“.....”

Hỉ Ca không quan tâm đến chuyện của Vực Sâu nữa, đi theo bọn Trục Nhật đánh quái đến tận sáng tinh mơ.

Sau khi mặt trời ló rạng, tất cả quái trong quỹ bảo nháy mắt biến mất, quỹ bảo thoát nhìn không âm trầm kinh khủng như ban đêm, chỉ vắng vẻ hơn một chút. Khả năng đựng độ đội người ở gần nhất chắc khoảng nửa giờ sau. Tại vì nhìn theo hướng đám người kia di chuyển, là đang hướng về quỹ bảo. Hôm nay là ngày cuối cùng, nếu như đến tối nay không thể thu thập đủ ngũ sắc châu, coi như nhiệm vụ thất bại, không ai có thưởng, tất cả mọi người có chút không yên. Kỹ thuật của Trục Nhật và Trích Tinh không tệ. Không tính là đứng đầu nhưng cũng là hàng cao thủ so với người chơi bình thường. Đặc biệt là Trục Nhật. Hần là kiếm khách tương đối lợi hại, hơn nữa còn là một kiếm khách bạo lực.

Đối thủ đầu tiên, bọn Hỉ Ca không hao phí bao nhiêu thể lực liền tiêu diệt xong. Thực lực tổng thể của đối phương quá yếu. Hỉ Ca đến cơ hội xuất thủ còn không có, đối thủ đã bị ba nam nhân xông lên giết sạch. Bỏ thủy lam sắc châu rơi ra từ đội trưởng của đối phương vào túi, Hỉ Ca nghe hệ thống thông báo, độ hoàn thành của nhiệm vụ đạt 40%. Sau khi bọn Hỉ Ca giết chết một đội người xong, tin tức liền đổi mới. Hiện tại chỉ còn lại 13 người. Mọi người bắt đầu cẩn thận hơn.

Gần trưa, chỉ còn 2 đội sống sót. Bọn Hỉ Ca đuổi gần kịp tốc độ với đội Lạc Đan. Trong tay Trục Nhật có hai viên bảo châu, trong tay đối phương có ba viên. Thoạt nhìn dường như đối phương tương đối mạnh.

“Bang chủ, Vực Sâu bên kia kiến thành rồi, lúc nào chúng ta mới kiến thành đây?” – Ở một nơi nào đó trong Di Thất đại lục, năm người ngồi cùng một chỗ, người vừa nói là một kiếm khách, nếu như Hỉ Ca ở đây, cô nhất định nhận ra người này.

“Không vội, chờ làm xong nhiệm vụ này, sau đó trở về kiến thành cũng không muộn.”

Thích khách áo đen ngẩng ngửa chủ thủ trong tay, khoe miệng mỉm cười, giọng nói không vội cũng không nóng nảy.

141. Chương 141: Cứu Ta Sống Lại A ~

Edit: TDC

Beta: hoanguyendinh

Hai đội đều không vội.

Hai giờ sau, đối phương vẫn như cũ không có động tĩnh gì, Trục Nhật cũng không có ý định nhúc nhích. Người nào đuổi tới trước sẽ mất đi quyền chủ động trong tay, điểm này, trong lòng đội trưởng hai bên đều hiểu. Nhưng nếu tiếp tục bình chân như vại, chắc đợi đến trời tối cũng không thể hoàn thành nhiệm vụ được mất. Cuối cùng, Trục Nhật thương lượng với bọn Hỉ Ca, sau đó quyết định đi về phía trước một chút.

Đối phương có lẽ nhìn thấy hành động của họ nên cũng tiến lên một chút. Cứ cà lết như thế, sau nửa giờ, khoảng cách giữa hai bên chỉ còn không tới năm phút đồng hồ đi bộ. Mà nơi bọn họ sẽ đụng mặt nhau, chính là Hoa Lâm ở trước mặt.

Quái trong Hoa Lâm phần lớn đều là hồ điệp, tấn công thành quần kết đội, hơn nữa là quái 70 cấp chủ động, cực kỳ khó dây vào. Đây đều là Trục Nhật nói cho Hỉ Ca nghe, không thể không nói, tên này chuẩn bị rất chu đáo. Địa hình của Hoa Lâm rất thích hợp để giết người, đặc biệt là đối với thích khách, bởi vì nơi đó có nhiều vị trí để ẩn nấp. Khoảng cách nhiệm vụ kết thúc còn một giờ, hai phe rốt cục tiến vào Hoa Lâm. Hiện giờ, nhìn tọa độ không còn giúp gì được nữa. Lúc này nếu cứ chăm chăm nhìn tọa độ của đối thủ, rất dễ trở thành con mồi bị mưu sát nha.

Trận liệt sát du hí, bây giờ mới chính thức bắt đầu.

“Hội trưởng, cần để ý như vậy sao. Đối thủ không thể nào mạnh hơn chúng ta được.” – Không phải kiêu ngạo, thật sự là hắn có lòng tin đối với hội trưởng của mình.

“Chưa chắc, ta nghĩ thấy mùi của đồng loại.” – Từ trong cái bọc lấy ra một cây chủ thủ khác, thích khách trực tiếp ẩn thân, rất nhanh đã biến mất trong Hoa Lâm.

“Xem ra, gặp phải cường địch (đối thủ mạnh) rồi. Được sư đi theo phía sau ta, ngàn vạn lần chớ đi loạn.” – Quét mắt nhìn một vòng xung quanh, không phát hiện nguy hiểm, thích khách trong đội ngũ vẫn như cũ cẩn thận phân phó.

“Biết rồi, sẽ không..... Ách.....” – Lời còn chưa nói hết, cảm giác cổ chợt lạnh, Thanh Lam xoay người, liền thấy một cổ thi thể nằm ngay đơ trên mặt đất.

Nhìn cái tên trong đội ngũ tối đi, Sở Nhị đang trong trạng thái ẩn thân khoe miệng hơi nhếch lên. Tốt lắm, quả nhiên đụng phải tên tiểu tử thối kia. Lần trước còn chưa chơi thoải mái, lần này nhất định phải chọc mấy cái lỗ trên người tên kia mới được.

“Đại ca, hình như có kẻ địch.” – Lời của Trích Tinh vừa mới nói ra, phía sau hắn liền thêm một bóng dáng, Sở Nhị một thân áo đen lặng yên không tiếng động xuất hiện.

Không riêng gì Trích Tinh, Hỉ Ca cũng có cảm giác, cô quay đầu, đúng lúc nhìn thấy Sở Nhị tay cầm chủ thủ mỉm cười với cô. Hỉ Ca sững sốt, ngay cả thời gian phản ứng cũng không cần, kỹ năng băng quần liền đập xuống. Kể từ sau khi hệ thống nâng cấp, kỹ năng né tránh của thích khách càng lợi hại, cho nên Hỉ Ca mới phải dùng quần công, để ngay từ đầu có thể đập vào đối thủ. Cũng may, một chiêu kia của Sở Nhị không giết chết Trích Tinh ngay. Trích Tinh thừa dịp Sở Nhị sơ hở liền chạy trốn. Tề Hoan nhanh chóng bổ huyết, máu vừa mới rụng gần như đã đầy trở lại. Sở Nhị lắc đầu tiếc nuối, hắn bị bốn người vây công mà không hề căng thẳng chút nào, còn có tâm tình đi chào hỏi Hỉ Ca

“Hỉ Ca a, đã lâu không gặp. Tiểu Thất đi giết người rồi à?”

“..... Nhị ca.” – Hỉ Ca chào hỏi xong, liền nhanh tay quăng liên tiếp hai cái băng tiến về phía Sở Nhị. Trong nhiệm vụ, chỉ cần là đối thủ, vô luận là ai cũng đều phải giết.

“Hắc hắc, ra tay thật tàn nhẫn nha~~.” – Sở Nhị thu lại nụ cười, vọt tới chỗ Hỉ Ca. Thích khách cũng có kỹ năng tăng tốc độ, có điều thời gian thì triển kéo dài. Nhưng Sở Nhị biết dùng kỹ năng kết hợp với tốc độ của bản thân, vừa đúng hai giây liền đến trước mặt Hỉ Ca.

Khi chủ thủ của hắn cắm vào ngực Hỉ Ca, cô đồng thời tung bột phấn ra. Một người nếu bị thích khách đứng đầu BXH thực lực đánh hai dao, vừa bạo đánh vừa liên kích, vậy mà còn không chết thì người chơi có thể đi kiện trò chơi bị bug rồi. Dĩ nhiên sau khi Hỉ Ca chết, tình hình của Sở Nhị cũng không tốt cho lắm. Hắn không ngờ, trước khi chết Hỉ Ca còn có thể ném ra độc phấn, làm giảm tốc độ và liên tục mất máu. Độc này hiện tại không có bán trên thị trường. Thật không biết Hỉ Ca từ đâu có được?!

“Haiz... lòng dạ đàn bà đúng là độc ác mà!” – Chật vật chạy trốn khỏi tay Trục Nhật và Trích Tinh, uống vào một chai đồ thấm, lượng máu hồi phục một nửa. Đột nhiên Sở Nhị dừng bước, nói với không khí: – “Đánh lén đối với ta vô dụng thôi, tiểu tử ngươi vẫn nên hiện thân đi.”

Trong rừng không một tiếng động, Sở Nhị lặng lẽ đứng tại chỗ, hai tay cầm chủy thủ thoảng nắm chặt. Đột nhiên sau lưng truyền đến một luồng gió, Sở Nhị theo bản năng quay đầu vung đao, người phía sau khó khăn lắm mới tránh né được. Nhưng lúc này Sở Nhị mới phát hiện bị kịch của mình.

.....Hoàng kim bỉ dực điệp vương, 80 cấp, đã bị hấn mạnh mẽ đâm trúng một đao. Nhìn hồ điệp đáng vẻ xinh đẹp, cao chừng hai thước trước mặt, Sở Nhị không kịp tính sổ với Thất Tử, trực tiếp xoay người bỏ chạy. Lý luận thông thường, hẳn có đủ thực lực để một mình xử lý boss. Nhưng hiện tại à... có một con dao lấp ló lăm le cho hẳn một đao bất cứ lúc nào, hẳn còn chưa muốn chết.

“Nhị ca a~, đừng chạy mà~” – Thất Tử cười hì hì đuổi theo phía sau. Cấp bậc của Thất Tử và Sở Nhị chênh lệch mười cấp. Đối phó với một người chơi tinh anh 70 cấp giống như Sở Nhị, thực lực tương đương nhau, Thất Tử tuyệt đối không có bất kỳ phần thắng nào. Cho nên ở một số thời điểm, cần dụng mưu. Vậy nên, Thất Tử dẫn dụ hoàng kim bỉ dực điệp vương tới. Quả nhiên chiêu này rất hữu dụng.

“Tiểu tử thôi, chớ vội đắc ý. Có bản lĩnh đời này ngươi đừng xuất hiện ở thành phố C nữa.” – Thời gian trúng độc vẫn còn, mặc dù không rụng máu liên tục nữa nhưng tốc độ không thể tăng lên. Thất Tử chạy theo phía sau, đâm một đao vào chỗ yếu hiểm của Sở Nhị. Sở Nhị lắc mình né, chỉ rút vài trăm điểm máu. Hấn thu tay, không ngờ sau lưng đã truyền đến một cơn đau nhức. Con bà nó, phía sau còn một con hồ điệp vương. Sở Nhị bị Thất Tử làm cho cực kỳ chật vật, không thềm giữ phong phạm của cao thủ, trực tiếp mở miệng uy hiếp.

“Thật ngại quá, ta tính hai ngày nữa sẽ về. Ngươi có bản lĩnh thì chạy đến cắn ta a~” – Thất Tử vẫn quán chặt không tha. Sở Nhị biết, mình khẳng định không thể cùng lúc đối phó với tên kia và boss, cuối cùng quyết định tập trung giữ chân Thất Tử.

Hai người tới tới lui lui hơn mười chiêu, cuối cùng lượng máu của Sở Nhị rốt cục không ngừng rút rụng, bị Thất Tử và bỉ dực điệp vương liên thủ mưu hại. Đáng tiếc chính là, Sở Nhị không phải đội trưởng, cho nên ba viên trân châu nhiệm vụ không có rơi ra. Trên thực tế, nếu Sở Nhị là đội trưởng, hẳn đã không chạy loạn khắp nơi như vậy. Làm thủ lĩnh nhất định phải ở một chỗ ổn định đại cục. Điểm này, Sở Nhị và Thất Tử đều làm không tốt, cũng may, bên cạnh họ luôn có người có thể làm được.

Tình hình hiện tại là bốn chọi ba. Trong đội ngũ của Sở Nhị, người lợi hại nhất chính là Thanh Lam. Hai người kia, một là thuật sĩ, một là vũ giả. Thực lực mấy người này đều không quá mạnh, dĩ nhiên, đây là đánh giá của Thất Tử. Sau khi bọn Trục Nhật quay lại, Hỉ Ca được Đạp Nguyệt cứu sống. Đáng tiếc, cô không thể tiếp tục nhiệm vụ nữa. May mắn, lần này không rút cấp.

Hỉ Ca rời đội ngũ nhưng vẫn đi theo như trước. Hiện tại không có việc gì làm, cô đi theo xem kịch vui. Cũng không biết cố ý hay vô tình, nơi hai phe giao chiến, lại là nơi thi thể của Sở Nhị đang nằm. Lúc hai bên bắt đầu hỗn chiến, Hỉ Ca đứng cạnh thi thể Sở Nhị, suy tính xem có nên lấy cổn thi trối lại, cho người này nằm hưởng gió lạnh không??? Cuối cùng vẫn là thôi đi. Cô và Sở Nhị không tính là thân cận. Nếu người nằm đây là Thanh Lam, cô tuyệt đối có gan làm vậy.

Về phần Thanh Lam, hẳn tuyệt đối thảm rồi. Hiện tại hẳn bị người ta xem như boss mà đánh. Thất Tử thì bám theo thuật sĩ của đối thủ, nhanh chóng giết xong, sau đó chạy qua giúp đỡ Trích Tinh đánh ngã vũ giả, đáng tiếc Trích Tinh cũng không đứng vững. Còn lại một mình Thanh Lam, cho dù Thanh Lam có trâu hơn nữa, phía sau không có người thêm máu, hẳn khó mà thoát chết. Trước khi chết, hẳn phóng tới trước mặt Đạp Nguyệt. Đạp Nguyệt mới vừa bị thuật sĩ đối phương công kích, lượng máu vốn đã không nhiều lắm, lại phải đi theo thêm máu cho Trục Nhật, trái lại quên thêm máu cho bản thân.

Chỉ cần một kiếm của Thanh Lam chém xuống, Đạp Nguyệt chết là điều không còn khi ngờ, có điều, Thanh Lam lại chân chờ không xuống tay, chỉ để lại một câu nói liền bị Trục Nhật giết chết. Câu nói của Thanh Lam là thế này.

“Lát nữa cứu ta sống lại a~”

Sau khi Thanh Lam chết, trên đất rơi ra ba viên trân châu màu sắc khác nhau, Trục Nhật nhặt lên, Đạp Nguyệt thì đang nhìn thi thể Thanh Lam ngẩn người. Sau khi tập hợp đủ năm hạt châu, nhiệm vụ tự động kết thúc, lấy được năm viên bảo thạch, Trục Nhật giao dịch thẳng cho Thất Tử hai viên, lại đưa cho Hỉ Ca một viên. Với hành động của Trục Nhật, Trích Tinh và Đạp Nguyệt hoàn toàn không tổ thái độ gì. Bọn

họ hiểu rõ, nếu không gặp được Thất Tử và Hỉ Ca, đừng phải đối thủ như thế này, bọn họ chắc chắn chết không thể nghi ngờ.

Sở Nhị vẫn còn nằm đó, tên của hắn dĩ nhiên lấp lóe trên đầu thi thể. Cũng chính vì nhìn thấy cái tên này mà Trục Nhật mới cam tâm tình nguyện đưa cho bọn Hỉ Ca ba viên bảo thạch.

Là Sở Nhị đó! Hội trưởng Thương Lan công hội đứng đầu thế giới đó! Thích khách đứng đầu bảng tổng hợp thực lực đó! Đây là người trâu bò cỡ nào, vậy mà lại bị giết chết! Hơn nữa còn chết trong tay của đội mình. Trục Nhật cảm thấy hắn giống như đang nằm mơ.

“Đạp Nguyệt, cứu bọn họ sống lại đi.”

Hành động vừa rồi của Thanh Lam mặc dù có chút khôi hài, nhưng cũng rất lý trí. Nếu như Thanh Lam giết chết được sư duy nhất còn sống sót của hai đội. Cả bọn có lẽ thật sự sẽ nằm đo đất ở đây hết rồi. Đạp Nguyệt nghe lời lần lượt cứu bọn Sở Nhị sống lại, sau đó Hỉ Ca lại thêm máu, mọi người lúc này mới bắt đầu ôn chuyện.

“Nhị ca, đã lâu không gặp a ~” – Thất Tử cười hì hì tiến lên chào hỏi Sở Nhị, so sánh với khuôn mặt tươi cười rực rỡ của hắn, sắc mặt Sở Nhị khó coi hơn nhiều.

“Đã lâu không gặp!” – Từ trong kẽ răng hé ra bốn chữ, Hỉ Ca cảm thấy, Sở Nhị giống như có ý đồ muốn bóp chết cô vậy.

“Hỉ Ca a~ Hỉ Ca a~ có lấy được sử thi cự kiếm hay không, rèn cho ta hai cây đi ~” – Giọng nói ngọt xớt truyền đến, Thanh Lam tiến thẳng tới bên cạnh Hỉ Ca.

“..... Đừng có nằm mơ.” – Hỉ Ca tuyệt tình dập tắt cơn mơ.

Nếu đều biết nhau, hơn nữa nhiệm vụ đã kết thúc rồi, mọi người không cần tiếp tục đối địch. Hơn nữa đối phương còn là tay đấm hàng đầu của Thương Lan công hội, bọn Trục Nhật liền tiến lên chào hỏi, không phải để được người ta nhớ tới, mà là muốn lộ cái mặt ra vậy thôi.

142. Chương 142: Băng Nguyên Thành Gặp Gấu

Không khí giữa Thất Tử và Sở Nhị hiển nhiên có gì đó rất không bình thường, may mà hai người bọn họ xem như biết khắc chế, chưa trình diễn màn sinh tử giác đấu. Thanh Lam giới thiệu với Hỉ Ca những người khác trong đội ngũ. Bọn họ cũng từng nghe nói đến Hỉ Ca. Lúc Thanh Lam đi ra ngoài một chuyến liền cầm về 2 cây truyền kì cự kiếm, làm một đám thích khách trong Thương Lan công hội thềm thuồng như điên. Thợ rèn cấp tông sư, trong những người chơi kĩ năng sinh hoạt, là một pho tượng đại thần a. Mọi người cùng nhau hàn huyên nửa ngày, cuối cùng nói đến chuyện kiến thành. Vực Sâu kiến thành, Thanh Lam biết thông tin không ít. Hơn nữa tối qua lúc Vực Sâu kiến thành, Hỉ Ca là phó bang chủ vậy mà lại không có mặt, bao nhiêu đây cũng khiến Thanh Lam tò mò.

Suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng Thanh Lam vẫn hỏi: – “Hỉ Ca, bang các người kiến thành, sao người không tới tham gia?”

“Người chơi của Vực Sâu nhiều như vậy, ít đi một người cũng chẳng sao mà.” – Hỉ Ca khẽ nhún vai, cô đi cũng chỉ thành một con pháo thí mà thôi, cô rất sợ chết nha.

“Nói cũng đúng, nhưng nghe nói tối qua rất đặc sắc đó. Lúc quái vật công thành, bọn họ thiếu chút nữa không bảo vệ được, cuối cùng vẫn là người khác giúp một tay mới thành công.”

“Người khác?” – Hỉ Ca nhướn mày, quái vật công thành khó thể nào trong lòng Hỉ Ca hiểu rõ. Đặc biệt Vực Sâu còn là bang phái đầu tiên trên thế giới kiến thành, chuẩn bị chưa đầy đủ là lẽ đương nhiên. Chỉ có điều, Vực Sâu có trợ giúp sao?

“Ừ, hơn nữa, hắn còn là người các người quen biết đã lâu.”

“Đoạn Lang?” – Nói đến quen biết đã lâu, người đầu tiên thoáng qua trong đầu Hỉ Ca chính là Đoạn Lang.

“Hắc hắc, chính là hắc ta, hơn nữa hắc bây giờ là người của Khổ Độ.”

“.....Hừm hừm, thật là lợi hại.” – Hỉ Ca hừ một tiếng. Minh Độ Thiên thật đúng là có tay chân ở khắp nơi, ngay cả Vực Sâu anh ta cũng muốn chia một chén súp. Đoán chừng, mình bị giáng làm bang chúng, anh ta đã sớm biết rồi.

“Đúng rồi, lão đại nói sau khi trở về chúng ta sẽ kiến thành, có hứng thú qua xem một chút không?”

Hỉ Ca liếc Thanh Lam một cái: – “Người muốn ta làm tay đầm miến phí chứ gì!”

“Hắc hắc, lão đại nói, sau khi kiến thành ta chính là thành chủ, có thể phong ba chức quan. Ta phong cho người làm thư ký của thành chủ nhé?” – Nét mặt Thanh Lam bây giờ có chút giống như ông chú biến thái lừa bán thiếu nữ.

“Diêm Vương đang thiếu thư ký, người có muốn xuống dưới nhậm chức không?” – Thất Tử đột nhiên xuất hiện sau lưng Thanh Lam, trên mặt mang một nụ cười u ám.

Gió lạnh quá a~ Thanh Lam vội vàng ngồi thẳng người, cũng không dám quay đầu lại: – “Hắc hắc, ta nói đùa, nói đùa thôi.”

Cuối cùng, Hỉ Ca vẫn quyết định cùng bọn Thanh Lam đi Cực Bắc Băng Nguyên một chuyến. Dù sao ở lại đây chỉ đánh quái giết người, rất nhàm chán. Thương Lan công hội kiến thành chắc sẽ có nhiều trò vui để xem. Hơn nữa, sau khi thủ thành thành công, phạm là người chơi tham gia thủ thành sẽ được phần thưởng kinh nghiệm và độ cống hiến.

Độ cống hiến nhiều hay ít căn cứ vào số lượng quái người chơi giết được, độ cống hiến càng cao, mua đồ ở chỗ NPC trong thành sẽ càng thuận lợi. Kiến thành xong, sẽ có rất nhiều NPC nghe tin chạy tới, nếu như bọn họ cảm thấy thành này không tồi, sẽ chọn ở lại. Trong đó không thiếu những NPC thương nhân. Mục đích của Hỉ Ca, chính là ngày đầu tiên kiến thành, tìm NPC thương nhân đặc thù. Loại thương nhân này không ở lâu trong một tòa thành, nhưng mỗi lần có thành vừa được kiến lập, họ sẽ xuất hiện.

Mua đồ từ chỗ thương nhân đặc thù cần tiêu hao độ cống hiến và số lượng kim tệ khổng lồ. Dĩ nhiên, vật phẩm mua được tuyệt đối tương xứng. Dù không mua được thần khí, nhưng nếu vận khí tốt, rất có khả năng mua được thần khí toái phế (mảnh vỡ, ghép lại cũng sẽ có thần khí).

Lần đầu tiên truyền tống từ Di Thất đại lục về Cực Bắc Băng Nguyên, cần 50 kim tệ. Cũng vì 50 kim tệ này mà Thất Tử và Sở Nhị lại bình bình bốp bốp đánh nhau. Hỉ Ca cảm thấy trong lòng hai tên này đều có một nhúm lửa, không phát tiết có lẽ sẽ bốc hỏa thành cháy rừng. Vì vậy Hỉ Ca học tập bọn Thanh Lam, khoanh tay đứng một bên xem náo nhiệt. Nhìn hai người bọn họ càng đánh càng xa, bọn Thanh Lam dứt khoát dừng lại vừa đánh quái vừa chờ người. Đang lúc bọn Hỉ Ca đứng chờ người, một tiểu đoàn khoảng chừng mười người tiến lại gần phía bọn họ.

“Người biết bọn họ hả?” – Những người đó rõ ràng đang nhìn chằm chằm Hỉ Ca, biết sắp xảy ra chuyện, Thanh Lam hỏi Hỉ Ca một câu.

Hỉ Ca lắc đầu, cô vừa mới tới đây, vốn chưa đắc tội với ai, sẽ không có người cố ý đến tìm phiền phức mới đúng. Có điều, cửu nhân của cô tuy nói không đến mức trải rộng bốn đại lục, nhưng chắc không kém bao nhiêu, nói không chừng ai đó đã hết sức cố lòng đặc biệt đến đây ấy chứ.

“Là người của Liệp Sát. Ta biết họ.” – Dực sư bên cạnh Thanh Lam lên tiếng.

Liệp Sát là bang phái của Cực Bắc Băng Nguyên, mặc dù danh tiếng không ra gì, nhưng mọi người cúi đầu không thấy ngẩng đầu thấy, có thể nhận biết một hai khuôn mặt quen là điều bình thường.

“À, vậy đoán chừng là tới tìm ta rồi.” – Hỉ Ca bĩu môi. Xem ra tên Phù Đồ chưa từ bỏ ý định với cô.

Sau khi đến gần, đội ngũ Liệp Sát xuất hiện chút rối loạn nho nhỏ, dù cho bọn họ kiến thức nông cạn, cũng không đến nỗi chưa từng thấy mặt phó hội trưởng Thương Lan công hội. Vốn bọn họ chuẩn bị giết Hỉ Ca xong rồi trở về báo cáo, ai biết Hỉ Ca vậy mà ở cùng một chỗ với Thanh Lam. Giết Hỉ Ca rất dễ, nhưng đắc tội với Thanh Lam sẽ tạo phiền toái lớn. Sợ là sau này Liệp Sát ở Cực Bắc Băng Nguyên không có ngày

nào tốt đẹp luôn. Cục Bắc Băng Nguyên có ai không biết phó hội trưởng Thương Lan công hội chứ, Thanh Lam là nhân vật cấp thần tượng, ngay cả lão đại công hội bọn họ cũng không có khí chất như người ta. Có một lần, Thanh Lam không biết bị ai đánh lén. Kết quả là đến ngày thứ hai, tên thích khách đánh lén đó bị chém sạch không còn chút máu, mà Thanh Lam vốn chưa từng nói câu nào, hoàn toàn do thành viên trong công hội tự hành động.

“Người và người của Liệp Sát có thù oán à?” – Lặng lẽ nhìn đội người kia nghị luận cách đó không xa, Thanh Lam không hề có ý khấn trương.

“Không tính là thâm cừu đại hận gì, chỉ là hồi thông lộ đại lực còn chưa khai mở, ta đã giết mấy người chơi hồng danh của bọn hắc mà thôi.” – Đối với Hỉ Ca mà nói, đây thật không phải thâm cừu đại hận gì, nhưng mà, những người chơi bị cô tính kế lại không nghĩ như vậy. Chính sau lần đó, vận mệnh thế lực của bang Liệp Sát mới có sự thay đổi, không ít người vì lần đó mới bị kéo xuống ngựa. Trong lòng những người này, chuyện Hỉ Ca tính kế chính là đầu sỏ gây nên chuyện.

“À, nếu không thì giết bọn họ đi, dù sao cũng là cừu nhân.” – Bây giờ bọn Hỉ Ca bên này có năm người, Sở Nhị và Thất Tử đã sớm không rõ tung tích, đối phó với mười người có chút khó khăn, nhưng bang Liệp Sát vốn không có tinh anh, đối với bọn Thanh Lam mà nói, rất dễ dàng.

“Tùy người!” – Hỉ Ca trái lại thích nghe lời này của Thanh Lam. Dù sao cũng là địch nhân, giết chết thì giết chết, Hỉ Ca từ đầu đã không phải là người lương thiện gì.

Những người đó thương lượng vừa thông suốt, cuối cùng quyết định chờ Hỉ Ca bị rút lại mới ra tay. Bọn hắc chuẩn bị đi, không ngờ Hỉ Ca đã trực tiếp quăng một chiêu quần công về phía bọn hắc. Băng nhũ ầm ầm ào ào rơi xuống từ không trung, tổn thương kéo dài dần chậm lại, những người bang Liệp Sát nhất thời vẫn chưa kịp phản ứng. Bọn Thanh Lam không hề khách khí, xông thẳng tới. Thật ra thì chỉ có một mình Thanh Lam xông lên mà thôi, ai bảo hắc là kiếm khách. Vọt tới một nửa rồi quay đầu nhìn lại, tất cả mọi người đều đi tuốt phía xa, Thanh Lam đột nhiên hơi hối hận. Hỉ Ca núp sau đội ngũ, lôi kéo được sự trong đội ngũ làm lá chắn cho cô. Dù sao tên được sự này cũng là nam, anh hùng cứu mỹ nhân là chuyện thiên kinh địa nghĩa nha. Cô vừa phóng quần công, vừa thêm máu cho Thanh Lam.

Có hai người thêm máu, Thanh Lam một đường vượt ải, một mình chém ngã bốn người. Những người đó vốn không phải tay đánh chuyên nghiệp, đột nhiên đụng phải một kiếm khách đầu đá lung tung, công kích lại cao, đánh thế nào cũng không chết, nhất thời loạn hết cả lên. Cuối cùng có một tên lọt lưới. Đáng tiếc hắc chọn sai đường. Vừa đúng lúc Thất Tử và Sở Nhị quay lại, có lẽ nhìn thấy tình hình rối loạn bên trong đội ngũ. Thất Tử thế là thuận tay giết tên kia luôn.

Chuyện bị tấn công lần này Hỉ Ca hoàn toàn không để trong lòng, rất nhanh liền quên. Có điều, Hỉ Ca không ngờ đây chỉ là mở màn mà thôi, âm mưu nhắm vào cô chỉ mới bắt đầu...

Hỉ Ca lần đầu tiên đến Cục Bắc Băng Nguyên. Nhiệt độ nơi này không phải thấp bình thường. Trên đường đi, rất nhiều người khoác một lớp áo lông thật dày ở ngoài. Nhìn từ xa, mọi người giống như những chiếc kén tằm di động vậy.

“Những trang phục kia đều dùng để giữ ấm cho cơ thể, một kim tệ một cái, kiểu dáng đẹp hơn thì đắt hơn một chút.” – Thanh Lam nhìn dáng vẻ hết sức tò mò của Hỉ Ca thì mở miệng giới thiệu. Bởi vì ở thời kỳ beta, hệ thống chưa khai mở chương trình quản lý nhiệt độ, cho nên hồi xưa bọn họ không cảm nhận được sự lạnh lẽo của Cục Bắc Băng Nguyên.

“Sao các người không mặc?”

“Độ công hiến trong thành đạt tới 500, có thể đổi một viên ngọc chống lạnh, đem theo viên ngọc trong bọc sẽ không cảm thấy lạnh. Nhưng thật ra nhiều người thích mặc thế này hơn.” – Ngón tay Thanh Lam chỉ chỉ, Hỉ Ca theo hướng nhìn qua, thiếu chút nữa nghẹn họng. Cô vậy mà nhìn thấy Bắc Cục Hùng (Gấu Bắc Cục).

Hiển nhiên, con “gấu” kia nhận ra Thanh Lam. Cho nên hướng bọn họ chạy tới, hơn nữa còn giang hai tay ra, nhìn giống y như con gấu bông. Hỉ Ca hết sức thiếu suy nghĩ (làm việc ngu ngốc) vọt ra đằng sau. Thuận thế đẩy một cái, đẩy Thanh Lam vào trong ngực con gấu.

“Thanh Lam, các người cuối cùng đã trở lại. Lão đại đâu?” – con “gấu” dùng sức vỗ lưng Thanh Lam, sau đó lấy cái mũ đội trên đầu xuống. Hoàn hảo lộ ra một khuôn mặt người.

“Lão đại ở..... Hả, lão đại đâu?” – Thanh Lam quay đầu nhìn một vòng, phát hiện Sở Nhị và Thất Tử lại mất tích. Hỉ Ca chỉ chỉ cửa bắc Băng Nguyên Thành cách đó không xa. Mới vừa rồi hai người kia không biết lại tranh luận chuyện lông gà vỏ tỏi gì, hiện tại đang ở bên ngoài âm thầm giải quyết vấn đề tiếp.

Theo Thanh Lam giới thiệu, người vừa tới là một trong những trưởng lão của bang bọn họ, tên là Chức Nam. Tên kia tự phán bản thân có chút thân thích với Chức Nữ. Nói nào ngay, tay nghề may vá của hắn đúng là cao, đã đạt đến cấp tông sư thợ may rồi. Áo tào hình Bắc Cực Hùng vừa rồi, là do hắn tự làm. Hỉ Ca sau khi đến Cực Bắc Băng Nguyên, đám người chơi Liệp Sát bị giết chết kia cũng trở về Đông Châu Xích Hỏa tìm Phù Đồ báo cáo tình hình.

143. Chương 143: Sư Phụ Mười Năm Không Gặp

Edit: TDC

Beta: hoanguyendinh

Lúc logout khỏi trò chơi, trời đã sáng. Sở Tiểu Ca vừa tập thể dục trở về. Tiểu Cửu ở trong bếp chuẩn bị điểm tâm. Hỉ Ca tắm xong, bước ra ban công, cầm khăn lông lau tóc, nhìn hộp quà hoa lệ đặt giữa phòng khách.

“Tiểu Cửu, trên bàn là thứ gì vậy?”

“Buổi sáng mới nhận được, là quà của người. Ta khẳng định... bên trong không phải bom.” – Tiểu Cửu lộ đầu từ phòng bếp trả lời một tiếng.

Hỉ Ca dừng một chút, sau đó cất bước trở về phòng: – “Có thể là khí độc.”

“A..... Đợi ta mở ra kiểm tra lại!” – Tiểu Cửu hết sức nghiêm túc nói một câu.

Sở Tiểu Ca ngồi trên ghế salon ôm gói quà vào trong ngực: – “Nếu là ta, cứ gửi đến một đầu đạn hạt nhân... Bùm... vậy là xong.”

Thành thạo xé bỏ lớp giấy gói, sau đó Sở Tiểu Ca đỡ mặt ra.

“Sao vậy, là đầu đạn hạt nhân thật à?” – Nhìn sắc mặt quỷ dị của Sở Tiểu Ca, Hỉ Ca không nhịn được cười.

“Không, là tình địch của Thất ca đã xuất hiện.”

Sở Tiểu Ca ôm cái hộp, tránh khỏi móng vuốt của Hỉ Ca, xông thẳng vào bếp. Tiểu Cửu vừa nghe có chuyện bất quải, lập tức ném trứng chiên trên bếp qua một bên, vội vàng tiến đến bên cạnh Sở Tiểu Ca.

“Ai da, người đàn à. Nếu là tình địch của Thất ca phải gửi chiếc nhẫn to hơn một chút chứ.” – Nhìn vào hộp, Tiểu Cửu lấy tay gõ lên đầu Sở Tiểu Ca.

“Chiếc nhẫn nhỏ như vậy làm sao có thể biểu đạt được thâm tình đây a.”

Hai người riu ra riu rít tán láo nửa ngày, Hỉ Ca mới chậm rãi đi tới. Liếc mắt một cái, nhìn thấy bên trong hộp quà hoa lệ kia là mấy món đồ trang sức đeo tay có đính kim cương lấp lánh. Bên dưới là một tấm thiệp nhỏ. Dựa vào khung cửa, Hỉ Ca mở thiệp, đọc nội dung bên trong, sắc mặt Hỉ Ca chợt thay đổi.

Đồ đệ thân ái, chúc mừng chúng ta đã quen biết tròn mười năm!

Hỉ Ca có một sư phụ. Kỹ thuật máy tính (hack) của cô đều do sư phụ dạy. Những năm gần đây, Hỉ Ca rất ít online, cũng ít liên lạc với sư phụ. Thỉnh thoảng, hai người trò chuyện trao đổi thông qua phần cứng cao cấp sư phụ để lại. Thật ra, sư phụ của cô không có thời gian xuất hiện cố định nào hết. Một thân kỹ thuật

của cô, chính xác mà nói, là được phần cứng mà sư phụ lưu lại dạy dỗ thành tài. Hỉ Ca vẫn cảm thấy, cô và sư phụ quen biết nhau hoàn toàn không phải do tình cờ. Nhưng sư phụ khẳng khái nói đây là duyên phận.

Nửa đêm xâm nhập vào máy tính của một cô bé 13 tuổi, sau đó lưu lại trên màn hình máy tính tối đen của cô bé 4 chữ to tướng đỏ như máu: “Xin chào Hỉ Ca!”. Ồ thì... loại chuyện như vậy đúng là dựa vào duyên phận mới xảy ra...

Sau khi tốt nghiệp, Hỉ Ca từng có ý đồ điều tra thân phận của sư phụ. Dĩ nhiên, cuối cùng vì máy tính bị đơ mà không thành công. Hỉ Ca rất tò mò về thân phận của vị sư phụ này. Có điều, sư phụ không chịu tiết lộ người là ai, chỉ bảo rằng nếu có cơ hội nhất định họ sẽ gặp mặt. Không ngờ, hôm nay ngoài ý muốn lại nhận được quà của người gửi đến.

“Chị hai, rốt cuộc là ai a? Có phải là một anh chàng đẹp trai nào đó thầm mến chị hay không?” – Sở Tiểu Ca bày ra dáng vẻ chỉ sợ thiên hạ không loạn.

“Nhóc con, đừng nhiều chuyện.” – Đoạt lại hộp quà từ tay Sở Tiểu Ca, Hỉ Ca huýt sáo đi lên lầu.

Sau khi khóa kĩ cửa phòng, ném những thứ đồ trang sức đeo tay lung tung kia sang một bên, cô dùng sức cẩn thận tỉ mỉ mở phần đáy hộp. Quả nhiên hộp quà có hai lớp. Thứ nằm bên dưới mới là cái Hỉ Ca đang chờ. Đó là một hình chữ thập màu bạc với một nam tử nằm bên trên. Kéo góc chữ thập, nam tử bỗng mọc thêm một đôi cánh. Hỉ Ca chạy đi mở máy tính lên. Tìm kiếm, kết nối, sau đó chờ gần năm phút, màn hình bỗng nhiên biến thành màu đen. Giống như 10 năm trước, trên màn hình là hàng chữ màu đỏ như máu.

“Đồ đệ thân ái, tính nhẫn nại của con tốt hơn xưa rất nhiều.”

Lần này không chỉ có chữ viết đơn giản mà còn có thứ khác. Là tiếng nói của một người đàn ông. Y như Hỉ Ca từng tưởng tượng, là tiếng nói của một người trẻ tuổi. Rất trầm ổn, cũng có thể nói rất mạnh mẽ.

“Sư phụ?”

“Ừ, ta đang ở thành phố C, muốn gặp ta không?” – quả nhiên là tính tình của sư phụ, luôn đi thẳng vào vấn đề.

“Dạ muốn.” – trước kia Hỉ Ca đã muốn biết người này là ai, giờ có cơ hội, làm sao cô có thể dễ dàng bỏ qua.

“Hai giờ chiều hôm nay, ta sẽ tới đón con.”

“Sư phụ! Đừng có dọa người như vậy được không~”

Biết địa chỉ nhà cô còn chưa tính, dù sao trên internet không có gì là bí mật cả. Trừ phi là người sống trong bóng tối, nếu không chỉ cần muốn tìm, nhất định có thể tìm được tư liệu cá nhân của người khác. Có điều, sư phụ chạy tới trước cửa nhà cô, không phải có chút quá phách lối đi!?! Hơn nữa, sư phụ này thân phận hết sức đặc biệt, làm Hỉ Ca vốn không dám tùy tiện khai tên thật, chỉ sợ sẽ bị người truy nã.

“Ha ha, đừng lo, sẽ không có đuôi bám tới đâu.”

“Sư phụ, ít nhất người cũng nên nói tên người là gì chứ? Hiện giờ người đã biết tên của con rồi, rất không công bằng đi...” – Hỉ Ca một tay chống xuống bàn, ngồi chán chê trước máy tính nghịch cây thập tự giá màu bạc.

“Gặp mặt rồi, chẳng phải sẽ biết sao.”

“Không lẽ người là đặc biệt tới gặp con?”

“..... Coi như thế đi.”

Trong đầu Hỉ Ca đột nhiên có một ý tưởng hết sức quỷ dị, đừng nói vị sư phụ này là con trai của cô cô chứ!! (đoán tâm bậy, trúng tùm lum =)))

“Tới rồi!”

Ngoài cửa, xuất hiện một chiếc xe đạp, đúng hơn, là một chiếc xe đạp điện.

Hỉ Ca sững sờ tại chỗ, may mà chủ nhân xe đạp điện là một bác gái. Không sai, sư phụ của cô không thể đi xe đạp điện đến đón cô, bằng không, cô phải lập tức trở vào trong nhà thay quần áo.

“Hỉ Ca~” – Phía sau chiếc xe đạp điện là một chiếc xe việt dã. Cửa xe đóng kín. Sau khi Hỉ Ca xuất hiện, cửa sổ xe mới được kéo xuống, một người đàn ông đeo kính đang ở trong xe nhìn Hỉ Ca.

“Sư phụ?” – Sư phụ còn trẻ tuổi hơn so với tưởng tượng của cô. Sau khi ngồi vào trong xe, Hỉ Ca vẫn nhìn chằm chằm sư phụ ngồi ở ghế lái, dáng vẻ ấy, giống như muốn nhìn thủng da mặt người ta vậy.

“Nhìn ra gì chưa?” – một tay nắm vô lăng, một tay đưa lên mặt, gõ nhẹ nhàn, giọng nói thờ ơ.

“Sư phụ, người không phải... cũng mang họ Sở chứ?” – Đừng trách cô hỏi vậy, bởi vì người này rất giống với Sở ông nội khi còn trẻ. Hỉ Ca từng nhìn thấy ông nội đeo kính. Người này, giống ông nội cô như đúc.

“Uhm, anh tên là Sở Niệm.” – Sở Niệm đưa tay gỡ cặp kính xuống, sau đó quay sang nhìn Hỉ Ca. Nếu không phải do màu mắt khác nhau, Hỉ Ca nhất định cho rằng đây là ông nội từ trong album bước ra.

Ánh mắt Sở Niệm có màu tím, rất đẹp. Đây không phải lần đầu tiên Hỉ Ca nhìn thấy người ngoại quốc, nhưng đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy đôi mắt có màu tử sắc đẹp đến như vậy. Cảm giác thật thần bí!!!

“Khụ khụ.” – Không ngờ lại để cho cô đoán đúng. Hỉ Ca cảm thấy, sau này mình có thể treo tấm biển “Sở đại tiên” ngoài cửa lớn, ngày ngày xủ quẻ xem bói, có lẽ đủ sức nuôi sống cả gia đình cũng nên.

“Em cũng có thể gọi anh là nhị ca.” – Sở Niệm cười như không cười.

“Nhị... Nhị ca..... nhị ca?” – sao loạn thế nhỉ?

“Hay em thích gọi anh là anh họ hơn?”

“Trời ơi, kêu sét đến đánh chết con đi!” – Hỉ Ca ngậy người ngồi ở ghế phụ lái, nhất thời không biết nên biểu đạt nội tâm khiếp sợ của mình như thế nào. Mặc dù trong lòng biết rõ mình có một người anh họ, nhưng mà, đã nhiều năm không gặp, Hỉ Ca đâu nhớ rõ hình dáng anh họ thế nào đâu.

Đây là tình huống gì chứ?! Sư phụ quen biết 10 năm lại là anh họ của cô. Hình như còn là Sở Nhị trong trò chơi nữa? Có thể là giả hay không? Rất có thể đi, dù sao đã xuất hiện một Sở Anh (giả mạo), cô vẫn nên cẩn thận một chút thì tốt hơn.

“Vẫn gọi anh là sư phụ thì hơn.” – Cách xưng hô này, tương đối an toàn – “Chúng ta đang đi đâu vậy?” – Nhìn cảnh vật bên ngoài, hẳn là không đi vào trung tâm.

“Đi gặp ông nội.” – Sở Niệm quay mặt lại, nghiêm túc nhìn đường, thuận tiện trả lời Hỉ Ca.

“.....” – Còn chuyện nào dọa người hơn nữa hay không a~

144. Chương 144: Tiểu Tử, Sao Giờ Mới Về!

Hai người đi trên đường núi, Hỉ Ca liếc trộm Sở Niệm, rất muốn biết, trong đầu người này rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì. một lát nữa, ôi, vẻ mặt của ông nội, cô cơ hồ có thể đoán trước được luôn. Haiz, ông nội lớn tuổi như vậy, nếu bị hù dọa thành bệnh tim gì đó, vậy phải làm sao đây!

“Sư phụ..... à... anh họ, sao anh đột nhiên muốn trở về gặp ông nội vậy?” – Vốn Hỉ Ca vẫn hơi hoài nghi thân phận của Sở Niệm, nhưng mà..... trí nhớ của người này thật là tốt đến mức làm người ta nghiêng rằng nghiêng lợi.

Lúc còn rất nhỏ, Hỉ Ca và Sở Niệm chơi đùa trong nhà ông nội, Hỉ Ca không cần thận làm vỡ bình hoa cổ mà Sở ông nội yêu thích nhất. Lúc ấy Hỉ Ca mới ba tuổi, cô gọi anh họ đến, bắt anh giúp dọn dẹp mảnh vỡ. Sau đó cô chạy đi tìm ông nội cáo trạng..... Chuyện về sau, không cần nói thì mọi người đều đã hiểu. Mấy chuyện gài tang vật giá họa như vậy, thật ra thì không cần phải học, vô sự tự thông. Tới tận bây giờ, mỗi lần nhớ tới cái bình hoa bị vỡ, Sở ông nội vẫn có thói quen thở dài than thở đôi câu, nhưng ông không hề biết hung thủ thật sự là Hỉ Ca.

“Anh trở về để gặp em.” – Sở Niệm đột nhiên dừng bước, hơi bất đắc dĩ nhìn Hỉ Ca – “Em đó, toàn gây phiền phức.”

“..... Đâu có.” – Hỉ Ca mếu máo.

“Em không đi chộc Hoa Đán, cô ta có thể tìm em gây chuyện sao?” – Sở Niệm nhú mày. Hoa gia chính là phiền phức lớn. Cũng may tên A Thất vô sỉ đó thủ đoạn đủ độc ác, liều mạng đi xử lý cả nhà người ta. Mặc dù tên đó càng dọn dẹp thì càng rối rắm, nhưng nhờ vậy mà anh không phải gánh áp lực lớn nữa. Chuyện này nếu đổi lại là anh, chỉ sợ đã không giải quyết dễ dàng như vậy. Mặc dù nhìn A Thất rất chướng mắt, nhưng phong cách hành sự của tên đó vẫn khiến người ta yêu thích mà.

“Em chỉ nói chuyện yêu đương thôi... ai biết sẽ có nguy hiểm đến tính mạng chứ.” – Nếu như sớm biết A Thất nguy hiểm như vậy, lần đầu tiên bọn họ gặp mặt, Hỉ Ca đã đánh hấn ngất xỉu rồi ném thật xa. Làm sao cho hắn có cơ hội đến gần cô kia chứ.

Sở Niệm không che giấu nghề nghiệp với Hỉ Ca, thật ra thì cũng không tính là nghề nghiệp, ách..... trên danh thiếp của Sở Niệm ghi là “môi giới kinh doanh”. Về phần môi giới cái gì, cái này a..... một đồng nghiệp vụ phía sau danh thiếp kia nếu nói ra, thật sẽ khiến cho người ta kinh hồn bạt vía.

“Ừ, chuyện yêu đương của em khiến cho cả ngành nghề đều bị chấn động.” – Sở Niệm khê cười, tiếp tục đi về phía trước, vượt qua quả núi này, là có thể thấy nhà cũ của Sở gia rồi. Sở Niệm đứng trên đỉnh núi cao nhìn xuống, khoe miệng mang theo vài phần vui vẻ. Anh gần như có thể đoán được ông ngoại gặp mình sẽ có biểu tình gì. Có thể sẽ một cước tống cổ anh đi không biết chừng. Cho nên anh mới lòi Hỉ Ca đi chung. Mọi người trong nhà đều công nhận, trước mặt Sở gia gia, duy nhất Hỉ Ca mới có tiếng nói mà thôi. Dù cho không được thừa nhận, ít nhất có thể ăn bữa cơm chứ nhỉ?! Tay nghề của bà ngoại rất tốt, điểm này, Sở Niệm rất mong chờ. Không giống tay nghề của mẹ anh, đồ ăn làm ra ngay cả lão cha cũng không nuốt nổi.

“Anh họ, Hoa mỹ nhân kia sao rồi?” – Hỉ Ca tò mò nhất chính là chuyện này. A Thất không nói gì hết, Hỉ Ca không thể làm gì khác hơn là hỏi Sở Niệm. Anh nhất định biết.

“Tạm thời cô ta vẫn đang ở Hội trưởng lão.” – Khoe miệng Sở Niệm cong lên rất quỷ dị. Tất cả mọi người cho rằng Hội trưởng lão là nơi an toàn nhất. Đúng là như thế, nhưng, điều kiện tiên quyết là trong Hội trưởng lão không có tay trong của anh mới được – “Thế nào, em muốn gặp mặt tình địch à?”

Nghề này rất coi trọng thầy trò truyền thụ, thật bất hạnh, sư phụ của anh lại là người của Hội trưởng lão, hơn nữa còn là Thủ lĩnh chấp pháp trưởng lão.

“Không cần, em còn muốn sống thêm vài năm nữa.” – Cô có thể tiếp nhận chuyện bạn trai mình làm nghề nguy hiểm, nhưng tuyệt đối cô sẽ không dính vào. Ai bảo cô bất hạnh không biết quá khứ của A Thất từ trước chứ – “À, còn Sở Anh xảy ra chuyện gì?”

Đối với cục cưng thích tò mò này, Sở Niệm chỉ có thể làm hết sức để thỏa mãn sự hiếu kỳ của cô. Dĩ nhiên, chuyện nào liên quan đến bạo lực đâm máu, anh sẽ chọn cách che giấu: – “Trước kia cô ta là người phụ nữ của bố anh, ách, chính là dượng của em.”

Hỉ Ca trừng mắt, không đợi cô nói, Sở Niệm đã nói tiếp. “Biết chuyện lúc trước của bố mẹ anh không?”

“..... Cô ta không phải rất lớn tuổi sao?” – Hỉ Ca hơi ngẩn người, không thể nào, cô gái đó thoát nhìn tuyệt đối không lớn hơn cô a.

“Đúng vậy.” – Nhắc tới người phụ nữ kia, giọng nói của Sở Niệm không ẩn chứa quá nhiều tâm tình. Chẳng qua là một người phụ nữ si tình mà thôi. Người phụ nữ đó, đáng đáp thật ra xinh đẹp hơn mẹ anh nhiều, nhưng ai bảo bố anh chỉ thích mẹ. Cho nên, người phụ nữ kia mới giải phẫu thẩm mỹ để thay đổi khuôn mặt cho giống hệt mẹ anh. Sự tồn tại của người phụ nữ kia, là do mẹ anh ngầm đồng ý. Trên thực tế, đối với bên ngoài, người kết hôn với bố anh là người phụ nữ kia. Vì bảo vệ vợ mình, Sở Diễn đã lựa chọn sự ích kỷ.

Người phụ nữ kia từng thay Sở Diễn ngăn cản một vụ ẩu đả, từng bị người bắt lại để uy hiếp Sở Diễn, lúc trở về, chỉ còn chút hơi tàn. Nếu như cô ta vẫn an phận như thế, ngoài việc không có được tình yêu của Sở Diễn ra, cô ta có thể có tất cả, đáng tiếc nhiều người lòng tham là vô đáy. Hoa gia cam kết với Sở Anh, nếu như cô ta có thể giải quyết Hỉ Ca, hội trưởng lão sẽ giúp cô ta giải quyết vợ của Sở Diễn. Cô ta tin, cho nên

quyết định làm thật. Thật ra, những giao dịch mờ ám trên thế giới này, đôi khi ngây thơ buồn cười như thế đó. Biết rõ là chuyện không thể, nhưng vẫn có người ôm hi vọng muốn thử.

“Đó là phương tiện giao thông của ông ngoại sao?” – Sau khi xuống núi, rất nhanh liền nhìn thấy sân lớn của Sở gia. Ngoài cổng chính đậu một chiếc máy bay trực thăng..... Thoạt nhìn có chút khoa trương.

“Không phải đâu, ông nội rất ghét mấy món đồ chơi đó.” – Sở ông nội sùng bái việc đi bộ, nếu như không gấp gáp, ông tuyệt đối sẽ không đi bất kỳ phương tiện giao thông nào.

“Có khi ông ngoại bắt đầu thay đổi rồi.” – Sở Niệm khẽ nhún vai, cất bước đi vào.

Khi Hỉ Ca và Sở Niệm bước qua cửa lớn, trong phòng rất yên tĩnh, không có bất kỳ ai ra đón. Hỉ Ca không nhìn được cau mày. Bình thường, bà nội hẳn đã mau chóng ra đón rồi. Dù cho bà nội không có ở đây, ông nội phải nghe tiếng vang từ cửa lớn rồi mới phải.

“Ta nói rồi, món đồ đó tuyệt đối sẽ không đưa cho người. Bây giờ, các người mau rút ra ngoài cho ta.” – Đột nhiên, tiếng hét của Sở ông nội từ trong phòng vọng ra, Hỉ Ca và Sở Niệm nhìn nhau một cái, vội vàng đi vào.

“Sở lão gia, món đồ đó đối với ngài mà nói cũng không có giá trị gì, thiếu gia nhà tôi tuyệt đối sẽ cho ngài một cái giá vừa ý.” – Đứng đối diện với Sở ông nội là một người trung niên mặc âu phục.

Hỉ Ca vừa nhìn thấy người này liền sửng sốt. Không ngờ là người quen. Cô nhớ người này từng đưa cho cô một cái vòng tay. Khi đó, cô còn tưởng ông ta sẽ tiếp tục xuất hiện nữa. Ai biết sau đó ông ta chưa từng trở lại. Nếu nhớ không lầm, người này là quản gia của Danh Hoàng. Mà lúc này, sau lưng ông ta còn có một nam một nữ, trên tay hai người kia..... là súng!!!! Hỉ Ca chọc chọc cánh tay Sở Niệm, cô nhớ Tiểu Cửu hình như có một khẩu súng giống như vậy, làm bằng ngà voi, thoạt nhìn rất quý dị.

“Ừ.” – Ánh mắt Sở Niệm bình tĩnh quét qua hai người kia, sau đó ánh mắt dừng lại trên mặt Sở ông nội.

“Bây giờ, lập tức rút ra ngoài cho ta, nếu không.....”

Lời của Sở ông nội còn chưa nói hết, đột nhiên người đàn ông phía sau quản gia kia ngắt lời: – “Sở lão đầu, đừng quá xem trọng bản thân. Nếu không phải cố chủ nói không thể động đến ông, ông cho rằng bây giờ ông còn có thể thử sao?”

“Tham Lương, đã lâu không gặp.” – Sở Niệm vẫn trầm mặc không nói đột nhiên mở miệng, Hỉ Ca phát hiện toàn thân người đàn ông kia đột nhiên cứng lại.

Người nọ nghiêng đầu, ánh mắt như không tin nổi: – “Sở... Sở Nhị..... Sao người lại ở đây?”

Không riêng gì Tham Lương, ngay cả người phụ nữ bên cạnh hắn cũng hoảng sợ.

“Chắc chắn, xem ra danh tiếng của anh họ thật lớn nha.”

“Người còn biết ta mang họ Sở, xem ra chưa ngu xuẩn lắm.”- Sở Niệm vẫn mỉm cười như trước, giọng nói bình thản dịu dàng, lại khiến lòng người kinh hãi.

Lúc này Sở ông nội mới chú ý đến hai người Hỉ Ca. Sau khi nhìn thấy Sở Nhị, toàn thân Sở ông nội hơi cứng lại, đưa mắt nhìn sang Hỉ Ca, ý nghi vấn trong mắt ông nặng nề. Hỉ Ca nhún vai, cô mới mặc kệ, cô cũng bị lừa đó nha.

“Người.....”

“Người người đang chỉ tay vào là ông ngoại của ta, hiểu nên làm thế nào rồi chứ?”

Hỉ Ca đứng bên cạnh tràn đầy hứng thú nhìn xem, tình thế như vậy, chỉ thấy xuất hiện trong tiểu thuyết và trên phim thôi. Hỉ Ca thật muốn nói một câu: “Anh họ uy vũ!!”

“..... Hiếu!”

“Lẽ vật ta muốn nằm trên người người, mời.” – Sở Niệm rất ga-lăng giúp bọn họ kéo cửa, sắc mặt Tham Lương và người phụ nữ kia trắng bệch, không hề do dự đi ra.

Vị quản gia nhất thời không nắm được lai lịch của Sở Niệm, thấy tay đầm mình bỏ một số tiền lớn mới thuê được đã đi mất, không nói gì cũng đi theo ra ngoài. Trước khi đi, ông ta còn đặc biệt liếc mắt nhìn Hỉ Ca.

“Anh muốn một ngón tay của tên kia hả?” – Hỉ Ca hưng phấn hỏi.

Sở Niệm sờ sờ đầu Hỉ Ca, giọng nói rất bất đắc dĩ: – “Biểu muội à, em nghĩ nhiều quá rồi. Anh chỉ muốn tờ ngân phiếu của hắn thôi.”

Anh là thương nhân nha. Trên thế giới này, bất cứ chuyện gì cũng có thể dùng tiền để giải quyết. Dĩ nhiên, sau khi nhận chi phiếu, anh có thể giết người diệt khẩu, về phần có làm hay không, này phải dựa vào tâm tình. Anh cho tới bây giờ cũng không phải là thương nhân biết giữ chữ tín, có điều khách hàng của anh chưa bao giờ oán trách điều gì.

“.....” Hỉ Ca thất vọng thở dài, tiểu thuyết quả nhiên không thể tin.

“Hừ, tới đây.” – Sở ông nội nhìn thấy Sở Niệm, hình như không kinh ngạc cho lắm. Sắc mặt chỉ hơi khó coi một chút mà thôi, Hỉ Ca cảm thấy, ông nội vừa nãy là tận lực che giấu, đến bây giờ mới có thể bộc lộ tâm tình.

Sở Niệm nghe lời đi tới, Hỉ Ca không ngừng đưa mắt qua lại quan sát hai người. Trong lòng thầm than, tuổi tác quả nhiên có thể tàn phá dung nhan của một người. Nhớ năm đó, Sở ông nội anh tuấn tiêu sái thể nào, hôm nay lại khô quắt như hột đào, mặc dù vẫn là một hột đào tương đối cứng cáp. Cô bây giờ đã có thể đoán ra dáng vẻ già nua của anh họ mình sau này.

“Tiểu tử, sao giờ mới về?” – Giọng nói của Sở ông nội rất bất mãn.

“.....” Thì ra là chê người ta về trễ, chuyện gì xảy ra đây a?!?

145. Chương 145: Hạnh Hội (hân Hạnh Gặp Mặt)

Sở ông nội biết Sở Niệm sao? Người trong cuộc còn mơ hồ nữa là. Kỳ thật, Sở ông nội chỉ biết đến sự tồn tại của đứa cháu trai này mà thôi. Ngày xưa bị đuổi ra khỏi Sở gia, nói không mang oán hận trong lòng là không thể nào. Cho nên, sau khi lớn lên, Sở Niệm từng lén lút sau lưng mẹ tìm cách đối phó Sở ông nội. Hai người có thể tính là kỳ phùng địch thủ. Một lão hồ ly và một tiểu hồ ly, ai cũng không chịu nhường ai, không đem người kia vào mắt, nhưng thật ra càng đấu thì càng hiểu biết nhau.

Mạng lưới tin tức của Sở ông nội không phải đồ bỏ. Không biết từ lúc nào thì ông đã biết Sở Niệm chính là cháu ngoại của mình. Mấy năm nay, mặc dù hai người không lui tới, chính là ngẫu nhiên sẽ có một ít tin tức truyền vào tai. Nói không nhớ đến con gái là giả dối. Nhưng mà, có nhiều chuyện là thân bất do kỷ (vượt ngoài tầm kiểm soát). Vô luận trong lòng có khát khao thế nào, ông phải nhận đau không thể hỏi tới.

Sở Niệm cùng Sở ông nội nói chuyện thực bình thản. Có điều, cả hai người đều ăn ý mà không một lần đề cập đến người cô đang vắng mặt của Hỉ Ca.

Về phần sự tình liên quan đến vị quản gia của Danh Hoàng, Hỉ Ca hỏi thăm, Sở ông nội mới nói bọn người đó là vì một cái bình hoa cổ mà đến. Đáng tiếc, cái bình hoa cổ ấy đã bị vỡ. Nói tới đây, Sở ông nội còn đưa mắt trừng Sở Niệm một cái. Sở Niệm lại liếc mắt nhìn Hỉ Ca. Hỉ Ca thì nhún vai tỏ vẻ vô tội, một bộ dáng “sự tình không liên quan đến ta”. Cô không nghe, không thấy, không biết gì hết nha~~

Sở ông nội kể, cái bình hoa đó là của bà nội Danh Hoàng, là đồ gia truyền. Về chuyện vì sao món đồ gia truyền quý giá của nhà người ta lại rơi vào tay ông?...Khụ... ông không nhắc tới. Bất quá, nhìn dáng vẻ đắc ý của ông nội, Hỉ Ca có thể phỏng đoán vài phần. Hỉ Ca chỉ không hiểu, cái bình đó đã bị vỡ gần 20 năm trước. Nói sự thật là được rồi, tại sao mọi chuyện đến giờ vẫn phức tạp như vậy? Sở ông nội bảo, căn bản người ta không thêm tin lời ông nói. Cái tên Danh Hoàng kia cứ cách 3 năm lại phái người đến đây làm phiền một lần. Gần đây người tới thường xuyên hơn, phỏng chừng Danh lão bản sắp không xong rồi. Đồ

gia truyền của vợ mình lại nằm trong tay tình địch không đội trời chung. Quái không được Danh gia muốn bỏ tiền mua lại. Phỏng chừng Danh lão bản mỗi ngày đều ngủ không được yên giấc.

Về phần Sở gia cùng Danh gia có thâm cừu đại hận gì? Sở ông nội không nói tới. Hỉ Ca cũng không hỏi nữa. Dù sao, muốn tìm hiểu chuyện này có rất nhiều biện pháp, không nhất định phải nghe từ miệng ông nội.

Lần này, bọn người kia bị Sở Niệm dọa một trận, có lẽ thật lâu sẽ không dám mò tới nữa.

Sở bà nội đi chơi cùng bạn bè, đến giờ vẫn chưa về. Vốn tưởng Sở Niệm ít nhất sẽ ở lại đợi đến lúc bà nội về, không ngờ anh chỉ ngồi chơi chưa tới một giờ liền đứng dậy muốn đi. Sở ông nội không mở miệng lưu người lại, đích thân đưa họ ra tận cổng lớn, nhìn bóng của họ biến mất trên con đường núi, ông trở vào nhà lẩn lộn ở phòng khách hết nửa ngày.

Người già rồi, tình cảm hội trở nên mềm yếu, hay nghĩ vẩn vơ, kiểu như lo lắng không biết mình còn sống nổi qua ngày hôm nay hay không. Dù sao, lưng bàn tay là thịt, lòng bàn tay cũng là thịt (ý nói cháu nội cháu ngoại gì cũng là cháu ruột). Chính là, đôi khi có những chuyện thật lực bất tòng tâm. Sở ông nội thở dài trong lòng. Nha đầu Hỉ Ca kia, được mình nuôi dạy tốt lắm, nhưng dường như một số việc căn bản đã vượt khỏi tầm tay rồi. Sở Niệm không phải vì ông mới trở về, điểm này Sở ông nội rất rõ ràng. Nếu thật muốn gặp ông, Sở Niệm đã trở lại từ lâu rồi. Những người xuất hiện bên cạnh Hỉ Ca đều có thân phận đặc thù. Giống như cô bé tên Tiểu Cửu kia, cho dù rất thân với Hỉ Ca nhưng trước đây đều không đến trụ trong nhà của Hỉ Ca, lần này, nhất định là có liên quan đến A Thất.

Nhớ tới người kia, Sở ông nội không nhịn được thở dài. Lúc trước là Sở Diễm, bây giờ là A Thất. Vì sao con gái Sở gia đều không thể lưu lại trong nhà? Năm đó, Sở Diễm đứng trước mặt ông, cả người cao thấp đều tỏa ra hơi thở lạnh băng, không hề có dáng vẻ của một người bình thường. Ông thật không thể nào hiểu nổi, con gái bảo bối của mình vì sao lại thương một tên nam nhân như thế cơ chứ? Cái tên A Thất kia, chỉ có hơn chứ không kém Sở Diễm. Nha đầu Hỉ Ca, hy vọng nó có thể tự lo liệu cho bản thân. Nếu có một ngày, Hỉ Ca lựa chọn bước đi trên con đường như con gái ông, vậy thì nha đầu đó cũng phải rời khỏi Sở gia, vĩnh viễn không thể trở về.

Đối với chuyện Sở Niệm không muốn gặp bà nội, Hỉ Ca nghĩ cô hiểu lý do. Nếu để bà nội nhìn thấy Sở Niệm, mà trong lòng lại biết rõ không thể lưu lại cháu trai của mình, bà nội nhất định sẽ bị thương.

“Anh họ à, ông nội liếc mắt một cái anh liền muốn chạy à?” – ngồi trên xe, nhìn cảnh vật lướt nhanh bên ngoài cửa sổ, Hỉ Ca mở miệng hỏi.

“Không, tạm thời còn chưa tính toán sẽ rời đi.”

Hội trưởng lão tuy rất khó giải quyết nhưng cũng không cần anh xuất đầu lộ diện tự thân ra tay. Mấy năm nay, anh cơ bản đã lui về sau màn. Bất quá, tên hỗn đản A Thất kia dám tuyên bố sẽ đến thành phố này. Hừ... lá gan thật lớn. Anh muốn nhìn xem tên kia có bao nhiêu mạng để chơi đùa!!!! Hơn nữa, A Thất biết đến sự tồn tại của Hỉ Ca, là do sai lầm của anh. Cho nên, chuyện này chính anh phải tự tay xử lý. Mặc dù bọn họ là đối thủ không đội trời chung nhưng anh không hề ghét bỏ gì A Thất. À, điều này cũng không đại biểu anh đồng ý cho tên kia ở cùng một chỗ với Hỉ Ca. Đầu tiên, tên kia phải bước qua cửa của anh trước rồi hãy nói.

“Vậy anh ở đâu?”

“Khách sạn.”

“À... nếu không, anh cũng đến nhà em đi?” – Hỉ Ca thề, đây là lời nói khách sáo theo lễ phép thôi. Cô thực không nghĩ tới anh họ lại gật đầu đồng ý. Sau khi Sở Niệm đáp ứng xong, Hỉ Ca liền thấy hối hận. Cô tổng cảm thấy, hình như cô vừa đào hầm chôn chính mình.

Sở Tiểu Ca dường như đã quen với chuyện Hỉ Ca đem con trai về nhà. Nhìn thấy Sở Niệm, trừ bỏ những mày một cái, còn thì biểu tình đều bình thường. Về phần Tiểu Cửu, ngược lại rất nhiệt tình chào đón Sở Niệm, cũng mở miệng gọi một tiếng “nhị ca”. Haiz... xem ra Tiểu Cửu quen biết Sở Niệm.

Trên bàn cơm, Sở Tiểu Ca một bên nhai nhóp nhép một bên trộm ngắm vị anh họ xa lạ. Không có biện pháp, lúc cô cô rời khỏi Sở gia, cậu còn chưa sinh ra đời. Cho nên đối với vị anh họ này, cậu hoàn toàn

không có ấn tượng gì. Đối với hành vi rình rập một cách quang minh chính đại của Sở Tiểu Ca, Sở Niệm chẳng tỏ thái độ bất mãn gì. Anh bình đạm ăn cơm, tùy ý Sở Tiểu Ca đưa mắt quan sát đánh giá mình.

Cơm nước xong, thừa dịp Sở Niệm ở trong bếp phụ Tiểu Cửu rửa bát, Sở Tiểu Ca lập tức lôi Hỉ Ca ra ngoài phòng khách, vẻ mặt nghiêm túc hỏi: – “Chị hai, người này là thật?”

Lần trước Sở Anh đã để lại một bóng ma tâm lý trong lòng Sở Tiểu Ca. Nếu không nhờ Tiểu Cửu, nói không chừng hiện giờ cậu đã trở thành một tên ngu ngốc nằm liệt trên giường rồi.

“... Ông nội tự thân nghiệm chứng.”

“Anh họ làm nghề gì?” – Sở Tiểu Ca đã biết Tiểu Cửu không phải con gái bình thường. Người mà Tiểu Cửu nhận thức, chắc chắn cũng không bình thường.

Sở Tiểu Ca vừa nói xong, một bàn tay xuất hiện ngay sườn mặt hắn. Một bàn tay thon dài rất đẹp, hai ngón tay kẹp theo một cái danh thiếp. Sở Tiểu Ca ngậy ngốc cầm danh thiếp, cúi đầu nghiêm túc nghiên cứu nửa ngày, sau đó trịnh trọng đem danh thiếp bỏ vào túi, xoay người đi lên lầu.

“Biểu đệ hình như bị kinh hách rồi?” – Sở Niệm nhìn phản ứng của Sở Tiểu Ca, có chút buồn cười.

“Em thì nghĩ... tên nhóc đó đang suy nghĩ nên nhờ anh mua mấy vật phẩm nguy hiểm nào thôi.” – Hỉ Ca nhún vai, cô tin tưởng lực thừa nhận của Sở Tiểu Ca không phải bình thường.

Cũng may trong nhà Hỉ Ca thiếu thứ gì chứ không thiếu phòng ngủ. Hành lý tùy thân của Sở Niệm chỉ có một cái vali nhỏ, rất nhanh mọi thứ liền thu xếp xong. Lúc giúp Sở Niệm dọn phòng, Hỉ Ca thấy anh lôi ra một cái mũ giáp trò chơi.

“Dùng để giết thời gian.” – Sở Niệm quăng cái mũ lên giường.

Buổi tối, cuối cùng Hỉ Ca đã có thể tiến vào trò chơi. Hiện giờ thì tốt rồi, Sở Nhị ở ngay phòng kế bên. Tốt nhất không nên nói cho Thất Tử biết chuyện này. Vốn hai người không thể nào hữu hảo ở chung. Nếu A Thất biết Sở Nhị ở đây, không lập tức chạy trở về mới là lạ.

Lúc Hỉ Ca thượng tuyến, tên của Thất Tử trong khung bạn tốt vẫn xám xịt. Ngay sau đó, Sở Nhị cũng lên tuyến. Sở Nhị hạ tuyến ở Thương Lan Công Hội tổng đàn, hiện giờ xuất hiện dĩ nhiên cũng ở tổng đàn bang phái. Đối với chuyện kiến thành, mọi người đều phấn khích, ai cũng sớm chờ ở tổng đàn, đợi Sở Nhị xuất hiện, phân công công tác. Về phần Hỉ Ca, dù sao là lần đầu tiên đến Băng Nguyên Thành, không có chuyện gì quan trọng để làm nên liền một mình đi dạo phố.

Băng Nguyên Thành trừ bỏ hơi rét lạnh, những thứ khác đều rất được. Toàn bộ kiến trúc đều là băng khối tạo thành. Là một băng hệ thuật sĩ, Hỉ Ca thực thích nơi này. Mặc dù cô không phải là người của Cực Bắc Băng Nguyên nhưng hiện giờ băng hệ công kích của cô vẫn đề cao không ít. Cô chỉ muốn đi dạo phố mà thôi, chính là có người không nghĩ buông tha cho cô. Đại khái là vận cầu thí (cứt chó) đi, cô vậy mà đụng phải người của bang Liệp Sát.

Liệp Sát Bang phần lớn đều là nam nhân, hơn nữa mỗi lần xuất môn đều đi thành đoàn đội. Chuyện này cũng bình thường. Không bình thường là trong đám người đó lại có người nhận ra Hỉ Ca. Nói thật, Hỉ Ca chẳng nhớ tên đó là ai luôn. Lúc bắt đầu, Hỉ Ca không chú ý đến bọn họ lắm. Dần dần, cô tổng cảm giác phía sau có người cứ cố tình vừa đụng vừa đẩy cô. Mỗi lần cô dừng lại ở một hàng quán nào đó, liền có người chen tới đẩy cô sang một bên. Một lần hai lần còn không tính, đến lần thứ năm bị người ta đẩy vai, Hỉ Ca không thể xem như không có chuyện gì xảy ra được. Tên kiếm khách vừa đẩy vai cô đang cúi đầu lựa chọn đồ vật này nọ trên quầy hàng. Hắn vẫn nghĩ Hỉ Ca sẽ lập tức bỏ đi như những lần trước, không ngờ chờ nửa ngày, Hỉ Ca còn đứng ở một bên nhìn chằm chằm. Kết quả, hắn là người không thể nhịn trước.

“Tiểu thư! Người còn nhìn chằm chằm vào ta như vậy, ta sẽ nghĩ người để ý ta a~”

“Yên tâm, ánh mắt của ta không kém đến vậy.” – Hỉ Ca cười cười, nhìn huy hiệu trên ngực hắn, có điểm quen thuộc, vẻ mặt thật tự nhiên nói – “Hóa ra là người của bang Liệp Sát à, hạnh hội.”

Vốn dĩ xung quanh có không ít người chơi, ai cũng nhìn thấy chuyện Hỉ Ca bị người ta cố tình huých đẩy vài lần, thế nên mọi người liền hưng trí bưng bưng vây quanh chờ xem kịch vui. Con gái bình thường nếu gặp phải sự tình này đều sẽ lựa chọn quay đầu bỏ đi, không biết nữ nhân này sẽ có hành động gì đây?

146. Chương 146: Chuẩn Bị Kiến Thành

“Ui, không nghĩ đến người còn nhận biết bang phái chúng ta a~” – kiếm khách cười hi hi, bộ dáng ấy khiến nụ cười trên mặt Hỉ Ca càng sâu.

“Đương nhiên nha. Bang phái nổi tiếng vô sỉ như vậy, ta đương nhiên phải nhớ rồi. Phải a, ta còn nhớ lần trước lúc các người chạy qua Nam Uyên làm nhiệm vụ, bị người đồ sát đuổi trở về, cảm giác ấy chắc vui lắm nhỉ?” – chuyện đấu khẩu nhằm chán này Hỉ Ca không thích làm, nhưng không có nghĩa là cô không thể làm. Nhìn biểu tình biến sắc mặt của tên kia, Hỉ Ca trong lòng thực sướng khoái. Không khí xung quanh, trong nháy mắt, đột nhiên im lặng. Sắc mặt toàn đội ngũ của Liệp Sát đều dị thường khó coi. Rốt cuộc có người nhẫn không nổi nữa, mở miệng chửi bậy.

“Con bà nó, người muốn tìm chết!!!”

Hỉ Ca vẫn giữ vẻ mặt vân đạm phong khinh mỉm cười: – “Đúng rồi, ta nhớ hình như người dẫn đầu đoàn đội đó gọi là Ẩn Sát. Nhấn trên tay hắn bị bạo ra, ta vẫn giữ đây này. Có phải các người muốn chuộc lại không?”

Mặc dù chuyện xảy ra đã vài tháng nhưng trí nhớ của Hỉ Ca tốt lắm. Đáng tiếc, ở trong thành không thể PK. Mấy người kia bị Hỉ Ca chọc giận, thực có xúc động muốn mở đồ giết người. Hỉ Ca liếc mắt nhìn bọn họ một cái, sau đó xoay người chuẩn bị rời đi. Không ngờ lúc này lại có tiếng nói vang lên.

“Ta nhớ rõ người là phó bang chủ của Vực Sâu, như thế nào Vực Sâu vừa kiến thành thì người đã trở thành bang chúng bình thường rồi?”

Người lên tiếng là một cô gái. Hỉ Ca không biết cô ta, nhưng nhìn huy hiệu Liệp Sát Bang trên ngực cô ta, biết ngay là người không có ý tốt gì. Lời kia vừa nói ra, chung quanh nhất thời xôn xao. Chuyện Vực Sâu kiến thành là một tin tức lớn của toàn thể giới. Ở đây, không ai ngờ Hỉ Ca lại là phó bang chủ của Vực Sâu... à không... là cựu phó bang chủ.

“Phó bang chủ.”

Nhìn thấy cô gái kia, mấy tên Liệp Sát liền sôi nổi gật đầu chào hỏi. Nữ nhân này là trường hợp cá biệt. Có thể nói cô là nữ ngoan gia duy nhất ở trong vòng tròn trung của bang Liệp Sát. Chức nghiệp thích khách, kỹ thuật cực kỳ bưu hãn, hơn nữa tâm ngoan thủ lạt, miệng lưỡi cực kỳ độc ác.

Thật tình, không ngờ lại dẫn tới một đại nhân vật, Hỉ Ca nhướng mày: – “Ai biết ta hôm nay có thể là Liệp Sát ngày mai đâu...”

Lam Sắc không hề đơn giản, mà Phần Thiên là người đơn giản sao? Đến cuối cùng, là ai lợi dụng ai còn chưa biết được. Hỉ Ca không có hứng thú nháo sự, nếu lợi ích mà cô muốn có đã cầm trong tay, còn theo chân bọn họ tranh quyền đoạt lợi làm cái gì. Nói thật, nếu cô thật sự có hứng thú với chuyện tranh đoạt này nọ, còn không bằng tự đi xây một ngôi thành để chơi a. Hiện tại, Sở Tiểu Ca có trong tay 2-3 cái kiến thành lệnh kia kìa.

“Ta nghe nói, thời kỳ beta, người là người yêu của Minh Độ Thiên? Sau đó bị người ta đá. Thế nào, cảm giác ấy chắc là thích lắm nhỉ?” – Nữ nhân này rõ ràng không có ý buông tha Hỉ Ca, ngược lại có ý khiêu khích.

“Đúng vậy. Đặc biệt là thời điểm giết anh ta, thực là thích ghê lắm. Người có thể thử xem xem... à.... ta quên mất, người còn không có cái thực lực đó.” – Hỉ Ca mỉm cười trả lại một câu.

Hai người, một giấu đao một giấu kiếm, miệng lưỡi đều sắc bén như nhau. Những người đứng xung quanh thì đang hưng phấn, chuẩn bị quay chụp lại hiện trường, ý đồ phát tán lên diễn đàn. Nhưng bọn hắn còn chưa kịp hành động, Thanh Lam đã dẫn theo một đội nhân mã đi đến. Thanh Lam dáo dác nhìn như đang kiếm người, vừa thấy Hỉ Ca đứng giữa đám người liền vui vẻ gọi lớn

“Hỉ Ca! Hỉ Ca!”

Thanh Lam xuất hiện, vị phó bang chủ kia sắc mặt liền trở nên khó coi, cô ta nhìn không được lui về sau nửa bước.

“Hi Ca a~ Lão đại nói lần này thủ thành ta sẽ chung đội với người đó... hắc hắc... người phải nhớ chiếu cố ta nha.” – Thanh Lam nói xong liền lạnh lùng quay đầu nhìn lướt xung quanh – “Thế nào, các người có việc tìm Hi Ca sao?”

Hi Ca không biết Thanh Lam còn có bộ mặt dọa người đến như vậy. Hắn vừa nói một câu, nữ nhân kia cũng không dám mở miệng nói chuyện nữa. Ở Cực Bắc Băng Nguyên, Thanh Lam là đại biểu của uy quyền. Cho dù hắn làm bậy cũng không ai dám nói cái gì. Đây chính là tiếng nói của thực lực, ai biểu hắn có tiền vốn làm chi. Nữ nhân kia dĩ nhiên không ngờ Hi Ca lại quen biết Thanh Lam. Chuyện Thương Lan xây thành, mọi người đều biết. Có thể chung tổ đội với Thanh Lam, điều này chứng tỏ thực lực của Hi Ca không phải hạng xoàng. Hơn nữa, nghe ý tứ của Thanh Lam, dường như hắn còn có ý ngưỡng mộ Hi Ca. Không cần biết đây là hắn cố ý hay vô tình, một câu nói của hắn, nháy mắt đã nâng Hi Ca lên một tầng cao mới.

“Ở Di Thất đại lục giết người của họ nhiều như vậy, còn không cho người ta đến chất vấn à!” – Hi Ca tựa tiểu phi tiểu nói, sau đó lôi kéo Thanh Lam – “Đi thôi, theo giúp ta khiêng vài cái túi.”

“Túi gì?” – Thanh Lam tò mò hỏi.

“Là được phẩm của Cô Tửu gửi qua, cho chúng ta dùng.” – nếu đã đáp ứng hỗ trợ, Hi Ca đương nhiên phải chuẩn bị đầy đủ. Mặc dù Thương Lan công hội sẽ chuẩn bị rất nhiều được phẩm thêm trạng thái, nhưng không có chế được sư nào lợi hại bằng Cô Tửu. Một đồng trân phẩm này, không phải Hi Ca mở miệng đòi liền có được. Cô phải dùng một năm tiền lương đổi lấy đó a. Giá tiền này còn không bằng được phẩm bình thường. Hi Ca thật không hiểu, Cô Tửu vì sao chấp nhất với chuyện tiền lương như vậy?

“Là vị bằng hữu tông sư chế được sư của người? Ta cho hắn vị trí trưởng lão, gọi hắn đến Thương Lan công hội đi. Khẳng định so với chuyện ngồi ngốc ở Vực Sâu tốt hơn nhiều. Hình như ta nghe nói hắn bị Vực Sâu đá ra rồi?” – Thanh Lam vẻ mặt chờ đợi. Bạn bè của Hi Ca toàn là người không bình thường. Còn có một người tên là Cuồng Vũ nữa, chính là cựu thành viên của Thiên Nhân. Đường dây thông tin của người này nhất định không nhỏ, cho dù không thể lấy đến mấy tin hữu dụng, mò ra chuyện bất quá cũng tốt lắm.

“... à, Cô Tửu vừa rút khỏi bang phái, hắn hiện giờ có chứng sợ hãi chức vụ trưởng lão.” – Hi Ca nửa thật nửa giả nói.

Đoạn đối thoại của hai người nói ở kênh trước mặt, cho nên những người đứng xung quanh đều nghe được. Vị phó bang chủ của Liệp Sát sắc mặt càng khó coi. Rõ ràng là Hi Ca cố ý. Tông sư chế được sư mà Vực Sâu lại giữ chân không nổi. Đây chính là một loại tín hiệu, mặc kệ nguyên nhân đằng sau là như thế nào, người chơi rồi đây sẽ xì xào bàn tán.

Không ngờ lần này Cô Tửu ra tay rất hào phóng, đại khái thời gian này hắn không tìm được chỗ nào để quảng bỏ được, cho nên toàn bộ đều quảng cho Hi Ca. Chết đầy 2 cái túi to. Nhìn Hi Ca lấy ra đan dược gia tăng trạng thái có giá mấy chục kim tệ, rồi độc phần trị giá mấy trăm kim tệ, Thanh Lam muốn chảy nước dãi đầy đất. Thật là đại gia a~ Hắn mặc dù là kẻ có tiền nhưng không thể nào có đan dược vô hạn để sử dụng như này. Kỳ thật, chủ yếu là do phần trăm thành công của Cô Tửu cao hơn người khác, tiền bỏ ra tuy nhiều nhưng thành phẩm thu được cũng nhiều không kém. Hi Ca rất tò mò, Cô Tửu rốt cuộc lấy tiền ở đâu ra? Trước giờ không thấy Cô Tửu đem được đi bán. Không lẽ tên này là bại gia tử?

Sau khi phân loại đan dược đâu ra đó, thuận tiện quảng cho Thanh Lam một ít, Hi Ca mở thông tấn khí gọi cho Cô Tửu. Chốc lát sau, tiếng nói từ bên kia truyền qua.

“Lấy đến rồi? Đừng quên ghi cho ta cảm nghĩ sau khi sử dụng.”

“... chờ chúng ta thủ thành xong, ta sẽ hỏi thăm.” – Hi Ca bất đắc dĩ thở dài, tật xấu của Cô Tửu vẫn không bỏ.

“Thật đáng tiếc. Ta cùng Cuồng Vũ đang bận làm nhiệm vụ, bằng không ta cũng chạy qua xem náo nhiệt.” – Cô Tửu có chút tiếc hận nói. Hắn cùng Cuồng Vũ vận khí cực tốt, vậy mà ở trên Di Thất đại lục tìm được di tích bản đồ. Hắn, Cuồng Vũ, còn có bọn Tiểu Tà đang đi thăm dò bản đồ mới.

“Hi... chờ ta kiến quốc, không phải người còn cơ hội nháo sự sao?” – Hi Ca cười hì hì nói.

“Là người nói đó nha. Ta chờ. Đợi người kiến quốc xong, cho ta cái vương niệm hoàng đế là được.” – Cô Tửu cũng cười hi hi trả lời.

“À... chuyện này ta sẽ để Thất Tử bàn luận với người.”

“... vô sỉ!” – Cô Tửu nghĩ tới Thất Tử liền run rẩy. Không có chuyện gì liền đem tên kia ra hù dọa người ta a~

Tán gẫu xong, Hỉ Ca đi theo Thanh Lam về tổng đàn của Thương Lan Công Hội. Đối với sự xuất hiện của Hỉ Ca, đại bộ phận bang chúng là tò mò. Hỉ Ca phát hiện, không hiểu sao rất nhiều kiếm khách nhìn thấy cô liền chảy nước miếng!!!! Có cần khoa trương như vậy không nha...

“Khụ... các người nhìn cái gì... lập tức lùi ra xa cho ta.” – Thanh Lam nhìn thấy Hỉ Ca có vẻ bị kinh hách liền xấu hổ mắng thuộc hạ một tiếng, sau đó dẫn Hỉ Ca đi vào đại sảnh.

Trong đại sảnh, chỉ có Sở Nhị cùng thành viên cao tầng của Thương Lan đang ở. Hỉ Ca nhìn thấy Sở Nhị, hơi do dự, một lúc sau mới mở miệng gọi một tiếng nhị ca. Quan hệ thân thích của bọn họ vẫn không nên công bố ra. Người khác biết thì không sao cả, điểm mấu chốt là Hỉ Ca sợ Thất Tử biết được, khẳng định người này sẽ tất tốc chạy trở về. Thất Tử thường nói với Hỉ Ca rằng Sở Nhị là thành phần nguy hiểm, nhắc nhở cô phải li khai Sở Nhị càng xa càng tốt. Hỉ Ca thực không hiểu, lúc trước là Thất Tử giới thiệu cô với Sở Nhị, không phải sao?

“Ngồi đi. Đợi Thất Tử lên rồi chúng ta lại bàn chuyện sau.” – Sở Nhị không để ý xưng hô của Hỉ Ca. Chính là nhếch mép cười có chút dọa người. Hỉ Ca gần đây mới phát hiện, Sở Nhị chính là loại người phúc hắc.

Mọi người tụ cùng một chỗ, tán láo đủ chuyện trên trời dưới đất. Mặc dù là người xa lạ nhưng tên tuổi Hỉ Ca đã được Thanh Lam nhắc tới nhiều lần, cho nên chỉ một chốc mọi người liền thân quen lên.

Đại khái khoảng nửa giờ sau, Thất Tử log in. Thất Tử có thể nhìn thấy tọa độ của Hỉ Ca. Quả nhiên không lâu sau hắn liền tìm tới.

Thất Tử và Sở Nhị vừa nhìn thấy nhau, không khí xung quanh liền nóng lên. Hỉ Ca nhanh tay kéo Thất Tử ngồi xuống bên cạnh mình, cách xa Sở Nhị. Tình cảnh quỷ dị trước mắt này, một lời không thể nào diễn tả nổi. Thân đang ở địa phương của đối thủ, nếu Sở Nhị hô một tiếng, bang chúng Thương Lan lập tức vung kiếm ra trận, đó mới là chuyện vui nha.

Sở Nhị nói chuyện rất ngắn gọn đơn giản. Lúc kiến thành, có hai cổng thành cần phải thủ vững. Hắn cần 2 chủ đội. Bất quá, đến lúc phân người vào từng đội, xung đột liền xuất hiện. Thất Tử nhất định muốn cùng một chỗ với Hỉ Ca. Nhưng Sở Nhị lại đem Hỉ Ca xung vào đội của hắn. Hai người không nói câu nào, lòi nhau ra ngoài đánh loạn cả lên.

Hỉ Ca nhìn họ, thật sâu thở dài. Hai người này, rốt cuộc là thâm cừu đại hận chuyện gì a????

Hỉ Ca nhàm chán chống cằm ngồi ở đại sảnh chờ người trở về. Những người khác thì không ôm hy vọng gì, bèn quay sang thảo luận với Thanh Lam. Thế là, trong tình trạng Sở Nhị lẫn Thất Tử đều không có mặt, thành viên đội ngũ cứ như vậy được chỉ định xong. Thanh Lam đem hai người kia phân chung một đội, đem Hỉ Ca phân đến đội của hắn. Đây là sao? Tinh thần dũng mãnh khiêu khích lão đại như thế, thiệt là đáng ngưỡng mộ mà!!!

147. Chương 147: Phải Mở Phiên Tòa Thẩm Vấn

Kiến thành thật ra là chuyện cực kỳ đơn giản, người chơi chỉ cần có kiến thành lệnh là được. Kế tiếp, cả đám nhàn nhả đứng nhìn hệ thống hiển thị uy lực. Một tòa thành cứ như vậy xuất hiện giữa không khí. Dĩ nhiên hiện giờ nó là một ngôi thành trống, các tòa nhà bên trong đều là loại cấp 1. Cho dù vậy, đứng từ bên ngoài nhìn vào, sự to lớn của nó cũng đủ sức làm rung động lòng người. Kiến thành không cần tiêu tiền. Nhưng muốn kinh doanh tốt, muốn kiếm lợi từ một tòa thành, ngân lượng bỏ ra tuyệt đối không ít. Vấn đề

tiền bạc này, không phải là chuyện lo lắng của Hỉ Ca. Chuyện mà cô cần lo lắng là vụ thủ thành sau một giờ nữa.

Thương Lan công hội kiến thành không mời bất cứ ai đến hỗ trợ. Người ta là đại bang đứng đầu thế giới, người ta có cái thực lực này. Nhìn một đám người chơi 80 cấp trước mặt, tâm hồn Hỉ Ca bị đá kích trầm trọng. Cô bất quá mới vài ngày không chăm chỉ luyện cấp thôi, sao đã bị bỏ rơi tuốt đằng sau rồi a?

Trước khi quái vật tấn công tòa thành, Thất Tử nhất định bám riết bên người Hỉ Ca, nói làm sao cũng không chịu qua đội của Sở Nhị. Hai người ngồi trên tường thành, mé xa xa, tránh khỏi tầm mắt của mọi người. Kỳ thật, ở đây ai cũng có tinh thần nhiều chuyện, nhưng lại sợ ánh mắt đầy sát khí của Thất Tử. Cái ánh mắt mà chỉ đối diện với Hỉ Ca mới xuân tươi sáng sủa, vừa quay đầu lại nhìn người khác là mao cốt chủng thiên (sồn da gà). Còn ai dám lại gần chứ, không lẽ muốn thành vật hy sinh sao?!

Sở Nhị đứng ở tường thành phía đối diện, vẻ mặt căng cứng, trừng trừng nhìn bóng lưng của Thất Tử. Không có biện pháp, từ góc độ này, hẳn chỉ có thể nhìn thấy phía sau lưng, bởi vì Hỉ Ca đã được Thất Tử ôm vào lòng.

Cục cựa biểu muội của anh bị tên bỉ ổi kia chiếm tiện nghi aaaaaa!!!! Chuyện nào có thể nhần, riêng chuyện này thì không thể!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! (bạn Sở Nhị tức cười quá =)))

“Hỉ Ca

~~” – Thất Tử vòng tay ôm lấy Hỉ Ca, đưa bản mặt ghé đến cọ cọ vào má cô.

Mặc dù không biết người phía sau vì cái gì lại giận dữ, bất quá, Hỉ Ca lúc này đột nhiên liên tưởng đến... con mèo. Thất Tử thật giống một con mèo. Nếu đưa tay xoa đầu hẳn, nói không chừng hẳn sẽ “ngao” lên một tiếng cho cô nghe!?

“Làm sao vậy?” – Hỉ Ca ngã người tựa vào lòng Thất Tử, hơi nghiêng đầu, ngửa mặt nhìn lên.

Thất Tử trước kia không có thói quen tiếp xúc thân mật (đụng chạm da thịt) với ai. Nhưng vì Hỉ Ca, hẳn lại chịu học. Cả hai người chính là cùng nhau chậm rãi, mò mẫm, sờ soạng, học cách tiến tới gần nhau. Vụng về yêu đương vậy mà cảm giác thực ngọt ngào.

“Anh sắp trở về.”

“Ừ... hả? Anh sắp về?” – Hỉ Ca kích động đến suýt trật cổ.

Thấy cô như vậy, Thất Tử có chút nghi hoặc: – “Làm sao vậy?”

“Khụ... khụ... à thì... thương thế của anh khỏi hẳn rồi sao?” – Hỉ Ca đảo mắt nhìn một vòng, may mắn, không thấy bóng dáng Sở Nhị ở gần đây. Hỉ Ca tổng cảm thấy chuyện này rất đáng sợ. Trong trò chơi, Thất Tử và Sở Nhị luôn đánh nhau loạn cả lên. Nếu đụng mặt ngoài đời, hai người sẽ không lao vào giết nhau thật đó chứ???

“Ừ. Tư Văn nói không có chuyện gì nữa rồi.” – Thất Tử khôi phục nhanh lắm, trừ bỏ tay nghề cao của Tư Văn, còn nhờ vào ý chí và thể lực kinh người của Thất Tử.

“À... cái kia...” – Hỉ Ca do dự, không biết nói làm sao về tình trạng trong nhà hiện giờ.

Thất Tử là người thông minh, không cần Hỉ Ca xoắn xít lo nghĩ phải mở miệng làm sao, hẳn vừa nhìn liền biết chuyện gì đã xảy ra: – “Sở Niệm tới tìm em rồi?”

Quả nhiên Thất Tử quen biết anh họ, còn biết tên thật của anh ấy. Hơn nữa, theo giọng điệu không mấy tốt kia, hai người đúng là quan hệ “người chết ta sống”. Rốt cuộc là thâm cừu đại hận gì vậy a??

“Anh ấy đang ở nhà em.”

“Grừ...” – Thất Tử nghiêng răng nghiêng lợi. Ngẫm nghĩ, sau đó cười thật tươi, chu mỏ hun một cái lên mặt Hỉ Ca – “Anh quyết định bắt cóc em. Chúng mình cùng nhau bỏ trốn đi~~”

“Anh nằm mơ đi!!” – Hỉ Ca trừng mắt liếc một cái sắc lẹm.

“Đừng vô tình với anh mà... nào nào, tới hôn một cái ~” – nói xong, Thất Tử liền chu mỏ chờ đợi. Nhìn quanh, mọi người đều đứng ở xa, không có ai nhìn qua bên này, Hỉ Ca nhanh chóng chạm môi cái bẹp, sau đó nhanh chóng thối lui. Không có biện pháp với người này. Thất Tử căn bản không biết hai chữ ngưng ngừng viết ra làm sao. Nếu bây giờ cô cự tuyệt, không biết một lát nữa hắn sẽ biểu diễn chuyện động trời gì trước mặt mọi người.

“Chỉ như vậy?” – Thất Tử vẽ mặt bất mãn.

“Ngoan~” – Hỉ Ca đưa tay xoa xoa đầu hắn, lại nhón người hôn nhẹ một cái nữa.

“Được rồi, miễn cưỡng nhận.”

Lúc hai người ôm ấp hôn hít, Sở Nhị đứng ở bên kia trừng đến muốn lòi con mắt, chỉ hận không thể đâm vài lỗ lên người Thất Tử. Cái tên khốn khiếp kia cho rằng đây là chỗ không người hả? Hả???

“À... lão đại... không lẽ anh... anh thích Hỉ Ca sao?” – Thanh Lam đứng ở một bên, do dự hỏi. Ánh mắt lão đại thật là khủng bố, giống như sắp bốc lửa vậy.

“Không có!!!” – Sở Nhị trừng mắt, mém chút đã dọa Thanh Lam sợ đến mức rút khỏi tường thành.

“Đã biết, đã biết, lão đại anh không có thâm oán Hỉ Ca.” – Thanh Lam nhún vai, cẩn thận lùi lại, hướng phía bên cạnh đi qua. Ở đây đang đứng một đám người, kích động chờ nghe tin bất quá.

Ngay lúc thành chiến chỉ còn vài phút là sẽ mở màn, Hỉ Ca đột nhiên nhận được tin nhắn. Là của Lam Sắc. Bảo cô lập tức trở về bang hội. Hỉ Ca nhíu mày, giả lơ không thèm để ý. Ai biết, một lát sau, thông tấn khí liền vang lên, nhìn xem, là Phần Thiên. Hỉ Ca chần chờ một chút, sau đó tiếp nhận.

“Hỉ Ca, ngươi đang ở đâu?”

“Bận việc, có gì không?” – liếc mắt nhìn thấy vẻ mặt bất mãn của Thất Tử, Hỉ Ca vội dè thấp âm thanh.

Sau những chuyện xảy ra ở Vực Sâu, thái độ của Thất Tử đối với Phần Thiên rất giá trị hại. Nếu không phải Hỉ Ca lên tiếng cảnh cáo Thất Tử không thể tùy tiện tìm phiền toái, nói không chừng cả đám thích khách của Thứ đã xông vào làm cỏ Đông Châu Xích Hỏa rồi.

“Có thể trở về bang phái không? Hội họp.”

“Làm sao, hiện tại ngay cả bang chúng bình thường cũng phải tham gia hội họp à?” – Hỉ Ca cười.

“Không phải... là chuyện về Liệp Sát Bang. Người ra tay giết vài người của họ, trong đó có người hiện giờ đã là thành viên của Vực Sâu.”

Phần Thiên đã nói đến mức này, nếu Hỉ Ca còn chưa chịu hiểu, kia đầu óc của cô bị nhúng nước rồi. Thật là, hội họp cái gì, nói thẳng là mở phiên tòa thẩm vấn đi. Bọn kia nhanh chân lẹ tay ghê, vừa trở lại đã chạy đi cáo trạng ngay.

“Đã biết. Chờ ta có thời gian rảnh sẽ về.” – Hỉ Ca nhếch miệng cười lạnh. Xem ra, cô không cần lưu luyến Vực Sâu nữa.

“Hỉ Ca, tốt nhất ngươi hiện giờ quay về.” – Phần Thiên nghiêm túc nói, giọng điệu của Hỉ Ca khiến Phần Thiên thấy khó chịu – “Bang chúng có rất nhiều người đang bất mãn với ngươi.”

“Bất mãn chuyện gì mới được? Bất mãn ta giết người sao?”

“Ngươi dù sao cũng từng là phó bang chủ.”

“Như ngươi nói đó... là “đã từng”. Phần Thiên, ta hiện giờ đang ở Thương Lan công hội, đợi ta thủ thành xong sẽ tìm ngươi.” – Hỉ Ca nói xong liền tắt thông tấn khí.

Mặc kệ những lời vừa rồi là Phần Thiên cố ý hay vô tình mới nói ra. Hỉ Ca hiện giờ không có tâm trạng để suy xét sâu xa nữa. Con người với nhau, nên hảo tự hảo tán (gặp gỡ rồi chia tay đều vui vẻ thoải mái), về sau chắc gì còn gặp lại đâu. Quả nhiên, có những người, chỉ nên đứng từ xa mà nhìn. Cô và Phần Thiên, nếu giữ mối quan hệ địch thủ như trước đây, có lẽ đã không phát sinh những chuyện như thế này.

148. Chương 148: Công Thành Chiến Chấm Dứt

Tất thông tấn khí, Hỉ Ca rất nhanh liền quảng chuyện vừa rồi ra sau đầu. Chuyện không quan trọng thì không cần lãng phí thời gian tự vấn làm gì. Thất Tử dường như cũng đoán ra người vừa gọi đến là ai, nhưng hắn không mở miệng hỏi.

Ngay lúc này, tin tức quái vật công thành xuất hiện. Thất Tử và Hỉ Ca nhanh chóng tiến vào trạng thái chiến đấu. Mặc dù rất không tình nguyện, Thất Tử vẫn phải tách khỏi Hỉ Ca, đi về đội ngũ của Sở Nhị. Còn Hỉ Ca thì tiến vào đội của Thanh Lam. Tất cả người chơi đang ở trong thành đều thu được tin tức từ hệ thống

>> Hệ thống: công thành chiến bắt đầu, kéo dài 12 giờ, thỉnh người chơi chuẩn bị.

Thừa dịp quái vật còn chưa tiến vào tầm nhìn, Hỉ Ca quay đầu quan sát bốn phía. Trên tường thành rậm rạp người là người. Ngoài thành cũng đông nghìn nghịt. Những người đứng trên tường thành đều là viễn công. Người chơi cận chiến thì đang ở ngoài thành. Một lát nữa lúc phải chạm trán với quái vật... thiệt cầu chúc cho bọn họ gặp nhiều may mắn. Thương Lan công hội đứng là đại tài chủ. Không ngờ vừa xây thành xong đã có thể trang bị súng bắn tên trên tường thành rồi. Đây là loại máy tự động công kích, một phát bắn ra trăm mũi tên. Hỉ Ca bây giờ mới biết thế nào là đại gia chân chính. Một cây súng bắn tên này trị giá 3 ngàn kim tệ, một mũi tên trị giá 50 ngàn tệ. Sử dụng trong 12 giờ, chỉ sợ phải tiêu tốn gần 100 vạn kim tệ không biết chừng.

Hỉ Ca không có thời gian cảm thán lâu, bởi vì từ xa đã vọng lại từng trận tê rống. Theo bản năng, hành động đầu tiên của Hỉ Ca là xoay người muốn chạy. Do dự nửa ngày, vẫn là cất bước trở về. Haiz... ai mà chẳng bị giết chết, hơn nữa, cho dù muốn chạy cũng không thể nào chạy xa cho được. Cũng may, không ai phát hiện ý đồ lâm trận bỏ trốn của cô.

Nhóm quái công thành đầu tiên là Băng Nguyên Thử (chuột), cấp bậc không cao, chỉ có 43 cấp. Hỉ Ca đứng ở trên nhìn xuống, nhìn không được thở dài. Kia mà là chuột hả? Chúng to bằng con bò có được không?! Bọn quái còn chưa tiến vào phạm vi công kích, một đám người chơi đã sớm lao ra chém giết, hưng phấn giống như mọi người vừa uống thuốc kích thích vậy. Thật ra chuyện này là bình thường. Trong trò chơi, khi mọi người cùng nhau chiến đấu, tâm tình thường kích động hẳn lên. Đừng nói là những người bên dưới, Hỉ Ca đứng ở trên tường thành cũng cảm thấy nhiệt huyết sôi trào. Thanh Lam xem như bình thường. Dù sao hắn cũng là chủ đội, phải có phong phạm của cao thủ. Hiện tại công thành chiến chỉ mới bắt đầu, Thanh Lam đứng trên cao chỉ huy chứ chưa tham gia. Hỉ Ca thì lâu lâu nhăm chán lại phóng vài cái quần công.

Trong 6 tiếng đầu, quái vật công thành không vượt quá cấp 53, cho nên Thanh Lam vẫn đứng yên một chỗ, chưa từng thay đổi vị trí. Một vài cao thủ trong đội của Hỉ Ca đến lúc này đã nhìn không nổi nữa, lén lút leo xuống dưới, lao vào trận chiến bắt đầu phóng kỹ năng loạn cả lên.

Súng bắn tên hoạt động không ngừng nghỉ. Các loại tiễn lần lượt thay đổi, có tiễn tấn công bình thường, có tiễn phóng kèm kỹ năng. Trên mặt đất, lớp lớp thi thể quái vật nằm la liệt. Vừa ghê tởm vừa đẹp đẽ, một loại máu me làm cho tinh thần người ta thêm hưng phấn bùng bùng. Loại quái vật công thành này có thể tính là tiểu boss, cho nên chúng bạo ra rất nhiều tiền. Sắc bạc sắc vàng, ngàn tệ kim tệ, rải đầy mặt đất. Hỉ Ca nhảy khỏi tường thành, giết không ít quái... ừm... thật ra là cô đi xuống để lượm tiền.

Bắt đầu vào khung giờ thứ 8, quái vật công thành đã lên cấp 70. Đây đã muốn vượt qua cấp bậc của đại bộ phận bang chúng Thương Lan công hội. Hơn nữa lần này không phải chỉ có một loại quái, mà là sáu loại quái khác nhau. Trong lúc nhất thời, mọi người đều lúng túng tay chân. Cũng may Thanh Lam không bị rối loạn. Hắn nhanh chóng ổn định cục diện. Toàn bộ viễn trình chúc nghiệp tập trung tấn công quái vật bay trên không. Một ít kiếm khách, giống như Thanh Lam, đứng trên tường thành cũng lao vào tấn công những con quái bị người khác đánh cho gãy cánh. Hỉ Ca cấp cho mình một cái băng thuẫn, lúc này phát hiện được sự của đội ngũ còn đang kẹt ở bên dưới, chưa kịp đi lên, không nghĩ gì nhiều, thuận tay quăng qua cho Thanh Lam một cái huyết tể, giúp hân hồi máu, sau đó mở miệng hỏi.

“Không kêu bọn họ lên hả?” – Hỉ Ca nhìn 3 được sư đang vui vẻ đi lùm tiền ở bên dưới, đối với ánh mắt thấy tiền liền sáng như sao của họ, Hỉ Ca chỉ có thể hừ hừ khinh bỉ.

“Thời gian còn sớm. Đến lúc, bọn họ sẽ tự biết đi lên.”

“Lần công thành chiến này người nghiên cứu rất kỹ rồi a!” – Hỉ Ca thời beta từng tham gia thủ thành. Nhưng sau khi trò chơi nâng cấp, nhiều vấn đề không còn đơn giản như trước nữa.

Vừa rồi, sở dĩ Thanh Lam có thể nhanh chóng khống chế cục diện, trừ bỏ ý thức của các thành viên rất cao, còn bởi vì lực chỉ huy của Thanh Lam rất tốt. Mặc dù lúc Vực Sâu kiến thành, Hỉ Ca không tham gia. Nhưng cô biết, nếu bọn họ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, chỉ sợ đã không thể giải quyết dễ dàng như ở đây. Bang chúng Vực Sâu không có ý thức cao như bang chúng Thương Lan. Về điểm này, Hỉ Ca không thể không thừa nhận, đại bang hội đứng đầu Thịnh Thế, thật sự có chút tài năng.

“Này phải cảm ơn Vực Sâu. Kỳ thật, lần đó khi ta trở về, ngày hôm sau bọn ta đã đánh ra kiến thành lệnh.” – Thanh Lam không có ý định giấu diếm với Hỉ Ca.

Vực Sâu là bang hội đầu tiên đánh ra kiến thành lệnh, chuyện này đúng là một ưu thế. Nhưng bang hội đầu tiên kiến thành không phải là chuyện dễ dàng như trong tưởng tượng. Phần thưởng giành cho bang hội đầu tiên xây thành đúng là lấp lánh đến mức khiến người ta đỏ mắt. Đồng dạng, thất bại sẽ mang đến trừng phạt cực kỳ khủng khiếp. Dù sao, phải có người đi tiên phong, trở thành vật thí nghiệm. Thương Lan công hội mặc dù tiền nhiều, lực mạnh, nhưng không nhất định muốn tranh chức tiên phong này.

Thịnh Thế có nhiều công hội như vậy, vì sao không ai vội vàng tìm kiến thành lệnh? Được đến kiến thành lệnh rồi, vì sao không nhanh chóng xây thành? Toàn bộ đều có nguyên do cả.

Thật ra, nếu lúc trước không phải trong bang xảy ra chút chuyện lộn xộn khiến cô mang bất mãn trong lòng, Hỉ Ca tuyệt đối sẽ ngăn cản Phần Thiên đi xây thành. Bởi vì bọn họ vừa tiêu hao rất nhiều tiền tài lực lượng vào chuyện đánh kiến thành lệnh, lại không có nhiều kinh nghiệm, vội vàng xây thành là hành động điên rồ. Không ngờ, ngoài ý muốn, bọn họ lại thành công. Có điều, miếng bánh ngon này có quá nhiều người tranh ăn. Nói không chừng, tình trạng hiện giờ của Phần Thiên đã không còn tốt.

“Hỉ Ca, ta nói thật, người rời khỏi Vực Sâu đi, đến Thương Lan nè, ta bảo kê cho.”

Thanh Lam không quên đào gốc tường nhà người khác. Hỉ Ca đối với hành động này của hấn chỉ có thể bất đắc dĩ trợn mắt, cảm nín không biết nói gì.

Cực Bắc Băng Nguyên, Thương Lan công hội hỏa diễm ngập trời.

Tây Vực Sa Hải, Kinh Lôi Hội và Nam Uyên Biển Sâu, Khổ Độ cũng đồng thời tiến vào giai đoạn xây thành, chuẩn bị công thành chiến. Nhìn tin tức hệ thống từng cái từng cái hiện mới, phải nói cả thế giới đều náo nhiệt hẳn lên. Vậy là, tứ đại lực, các thế lực chủ chốt đều xuất đầu lộ diện. Tuy Vực Sâu là bang hội đầu tiên xây thành, nhưng điểm ưu thế này lại không biểu hiện triệt để, hiện giờ hào quang kia đã bị người khác che lấp.

Phát triển một thành thị không phải chỉ cần dùng miệng lưỡi múa mép là được. Điểm mấu chốt là nhân khí đầu vào. Mà nhân khí đầu vào của Vực Sâu có đến 4 bang hội. Gánh nặng chia đều, đúng, nhưng khối bánh ngọt cũng phải chia làm bốn. Hỉ Ca được chia 3%. Đoạn Lang có 7%. Phần Thiên giữ 50%. Còn lại 40% chia đều cho Linh Độ Hỏa và Liệp Sát Bang.

Về cái giao dịch Lam Sắc từng nói, cái gì mà 40% lợi nhuận chia cho 2 bang phái kia chỉ là lời hứa ngoài miệng. Sau khi kiến thành, nó chẳng còn ý nghĩa gì nữa. Phần Thiên ảo não nhưng lời đã nói ra, làm sao rút lại được. Lam Sắc cũng làm mặt giận, bảo bọn kia lật lọng gì đó. Chính là, mấy lời này có tác dụng sao?!

Hiện tại, chuyện khiến Phần Thiên buồn phiền không phải là vụ kiến thành của ba thế lực lớn. Dù sao, thành chiến vẫn chưa mở ra, cô không cần lo lắng ngôi thành mình khổ cực xây xong sẽ bị người khác đánh chiếm. Chuyện kiến Phần Thiên buồn phiền là việc Liệp Sát Bang. Bọn hấn đụng ai không đụng, cố tình lại đụng Hỉ Ca. Muốn đòi người trở về giải thích sao? Đừng nói Hỉ Ca mới giết có vài tên tép riu của Liệp Sát, cho dù Hỉ Ca xuống tay với Lam Sắc đi nữa, Phần Thiên cũng không thể nói cái gì. Tính cách của Hỉ Ca ra sao, Phần Thiên là người rõ nhất. Chỉ cần không chọc tới Hỉ Ca, cô tuyệt đối sẽ không tùy tiện đi

tìm phiên toái, tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ giết người. Chẳng phải Hỉ Ca là người hảo tâm gì, bất quá là một người ngại phiên toái mà thôi.

Từ lúc bắt đầu, Phần Thiên đã nhìn ra Phù Đồ có ý đồ không tốt với Hỉ Ca. Bất quá Phù Đồ là người dưới trướng của mình, Phần Thiên cho rằng tên kia sẽ không dám làm gì quá đáng. Ai biết tên kia lại dám sai người đi ám sát Hỉ Ca. Vốn đây cũng chưa phải chuyện lớn, chơi trò chơi ai chưa từng bị giết đâu. Hơn nữa, cho dù Linh Độ Hỏa và Liệp Sát Bang có không ít người chơi gia nhập Vực Sâu, nhưng 80% bang chúng vẫn là thành viên kỳ cựu của Vực Sâu. Bọn kia muốn nháo cũng không thể nháo sự được.

Mấu chốt là, thành viên từng theo chân Hỉ Ca, hiện tại đã rời đi. Thành viên hiện giờ phần lớn là người của Lam Sắc và Phần Thiên. Lại nói, Lam Sắc bỏ mặc sự tình. Ban đầu chỉ có vài người xì xào bàn tán thôi, về sau, toàn bộ công hội đều lao vào bàn luận tranh cãi ngập trời. Một chuyện nhỏ xíu, bàn qua bàn lại liền vượt khỏi tầm tay. Không ai còn muốn truy cứu nguyên nhân sự việc nữa. Hiện giờ, mọi người chỉ biết, Hỉ Ca vô duyên vô cớ giết người. Phù Đồ còn ám chỉ, Hỉ Ca đây là bất mãn với vị trí của mình trong bang phái cho nên mới giết người trút giận.

Nói thật, chỉ cần là người có đầu óc một chút sẽ không thể nào tin vào mấy điều bịa đặt nhằm nhí này. Nhưng lúc này lại có người vô tình nhắc tới chuyện Hỉ Ca không tham gia kiến thành, hơn nữa những người theo chân Hỉ Ca, đại bộ phận đều rời bang. Đây rõ ràng chính là không xem trọng Vực Sâu. Thảo luận tới lui, rốt cuộc Hỉ Ca trong nháy mắt trở thành tội đồ. Sau đó mọi người yêu cầu Phần Thiên phải mở một phiên tòa thẩm vấn, buộc Hỉ Ca giải thích hành vi. Chính vì vậy mà Phần Thiên mới vội vã đi tìm Hỉ Ca. Bởi vì Phù Đồ đã bị triệu về, Phần Thiên hy vọng mọi người có thể cùng nhau ngồi xuống nói chuyện đàng hoàng. Có mặt Phần Thiên ở đây, Phù Đồ chắc chắn nể mặt mũi. Không ngờ, Hỉ Ca lại không chịu về. Chờ nửa ngày, không thấy người đâu, Phù Đồ mang bản mặt cực kỳ khó coi, quấy đích bỏ đi.

Ngồi giữa đại sảnh trống không của bang phái, Phần Thiên nhịn không được thở dài một hơi. Chẳng lẽ, cô thực sự không thích hợp làm lão đại? Kỳ thật, cô tùy ý Lam Sắc làm khó dễ Hỉ Ca là vì nhiều lần cô ngẫu nhiên nghe thành viên trong bang nói rằng, Hỉ Ca mới thích hợp với chức vụ bang chủ. Không riêng gì bang chúng bình thường, ngay cả đường chủ cũng có người nói như vậy. Kỳ thật, nếu là trước kia, Phần Thiên căn bản sẽ không để ý. Nhưng thế lực của Vực Sâu càng ngày càng lớn mạnh, không rõ từ lúc nào, Phần Thiên bắt đầu quan tâm đến địa vị. Người ta nói, công cao che chủ. Cho dù Hỉ Ca không có ý xóa ngôi, nhưng Phần Thiên tự trung vẫn sinh ra vài phần kiêng kỵ. Phần Thiên lợi dụng bàn tay của Lam Sắc, đuổi hết những người chướng mắt. Hiện tại, nguyên lão của bang phái chắc chỉ còn lại một mình Lam Sắc. Phi Khuyết Thành không lâu trước đây đã lui bang. Phần Thiên muốn dùng phần trăm lợi nhuận của thành thị để giữ chân Phi Khuyết Thành nhưng không được. Từng người từng người bỏ đi. Đến lúc này, Phần Thiên muốn hối hận, sợ là đã muộn.

Canh giờ cuối cùng của công thành chiến, hai cổng thành xuất hiện 2 thống lĩnh boss. Một cái là Băng Tuyết Cự Hùng (gấu). Một cái là Hàn Lâm Yến Hoàng (phượng hoàng). May mắn, đội của Hỉ Ca đối phó với Cự Hùng. So với chuyện đối phó với con chim kia, đích thực áp lực của họ nhỏ hơn rất nhiều.

Tất cả mọi người đều lao ra chiến trường. Đáng giận là đoàn quân quái vật tấn công tường thành không những không giảm xuống, ngược lại còn có xu thế tăng lên. Viễn trình đứng trên tường thành có nhiệm vụ rửa sạch hiện trường để bọn Thanh Lam tập trung giải quyết 2 đại boss. Hỉ Ca đi phía sau Thanh Lam, tận lực giúp hấn mở đường. Thật ra cũng không cần cô lao lực, bởi vì thống lĩnh boss đứng là thống lĩnh boss, một bàn tay đập xuống liền tạo thành một mảng lớn đất hoang không người.

Khó khăn lắm mới dẫn dụ Băng Tuyết Cự Hùng tách khỏi đàn quái. Hỉ Ca bắt đầu phóng băng tiễn, một bên không quên thêm huyết cho Thanh Lam. Mặc dù được sự của đội ngũ rất lợi hại, nhưng chỉ có một người thêm huyết thì hơi chật vật. Có sự giúp đỡ của Hỉ Ca, nhiệm vụ của được sự liền nhẹ hẫng. Đến lúc này, mọi người trong đội ngũ mới hiểu vì sao phía bên kia có tới 2 được sự, mà bọn hấn chỉ có một được sự. Hỉ Ca quả nhiên là toàn năng, khó trách Thanh Lam mặc kệ ánh mắt giết người của Thất Tử lẩn Sở Nhị, quyết chí đem người chôm qua đây.

Dù sao, tổ đội 5 người bọn họ đánh cách nào cũng không thể mài chết boss. Hiện giờ, chỉ cần giữ vững cừu hận là ổn. Sau khi quen thuộc tần số công kích của boss, Thanh Lam bắt đầu thay đổi cước bộ. Rất nhanh, Hỉ Ca phát hiện huyết lượng của hấn không còn rớt nhiều như trước nữa. Hỉ Ca nhịn không được tán thưởng trong lòng. Hèn gì Thanh Lam được xưng tụng là đệ nhất kiếm khách. Nhìn ý thức chiến đấu

của hắn này, không phải người bình thường nào cũng có thể luyện được. Thấy bộ vị của Thanh Lam càng ngày càng lả lướt, Hỉ Ca mím môi, cô cũng muốn lả lướt một phen a... Thôi quên đi, hiện giờ công kích của cô đã rất cao, nếu bước đi không cẩn thận, hấp dẫn mất boss, Thanh Lam không cạo đầu cô mới là lạ.

Đánh hơn 2 giờ, gần một vạn người chơi rút cuộc dọn sạch chiến trường. Nếu không phải Thương Lan công hội có nhiều thành viên, cấp bậc lại cao, sắp xếp không ổn đám chừng đã không thủ nổi ngôi thành này.

Sau khi chiến trường không còn bóng dáng của quái vật quần công nữa, Thanh Lam mới chậm rãi đưa boss kéo trở về. Thế là mấy ngàn người chơi nhào vào đánh hội đồng con Cự Hùng 80 cấp. Cho dù là đại boss máu trâu, tổng có thời điểm bị người giết chết. Khi Băng Tuyết Cự Hùng ngã xuống, trên mặt đất rơi ra hai kiện trang bị. Hỉ Ca thầm than trong lòng, Cực Bắc Băng Nguyên quả nhiên giàu tài nguyên, vậy mà bạo ra một kiện trang bị cấp sử thi. Boss bên này vừa ngã xuống, bên kia cũng vang lên tiếng hoan hô. Phỏng chừng Hàn Lâm Yên Hoàng đã tiêu diệt xong. Mơ hồ, Hỉ Ca nghe thấy có người la lên trang bị sử thi cái gì đó.

Quái vật công thành không giống với quái vật bình thường. Thời gian xuất thân của quái vật công thành là một giờ, cho nên kim tệ bạo rút cũng có một giờ mới biến mất. Hoan hô xong, mọi người nhất trí cúi đầu đi lượm tiền. Hỉ Ca đang định quay đầu hỏi Thanh Lam xem đại boss bạo ra cái gì. Ai biết, không thấy hắn đâu, ngẩng lên thì thấy Thanh Lam đang vọt vào thành... đi lượm tiền. Sững sờ nửa ngày, Hỉ Ca do dự, cuối cùng vẫn vọt theo. Tiền đó... ai lại không cần chứ.

Thủ thành tiêu hao rất lớn, nhưng thu về cũng rất nhiều. Hỉ Ca mới lượm chừng 5 phút đồng hồ thôi, thế mà gom hơn 100 kim. Bên dưới tường thành, đám người chơi liên tục soát quái kia, chỉ sợ lần này trở về mỗi người sẽ có ít nhất 2-3 ngàn kim. Vốn tưởng mọi người lượm tiền là sẽ bỏ túi riêng, không ngờ có người chạy tới hỏi Thanh Lam, làm thế nào mới có thể quỳn góp vào chuyện xây thành. Thành viên bang hội có lòng như thế này, cho dù gặp khó khăn cũng nhất định tìm được biện pháp để vượt qua. Có lẽ đây chính là nguyên nhân mà chưa bang phái nào vượt qua mặt Thương Lan công hội được.

“Quỳn góp là chuyện dĩ nhiên rồi. Có điều ngôi thành không có chân, sẽ không bỏ chạy. Thừa dịp bang chủ không ở, mọi người trộm bỏ túi một ít đi.” – Thanh Lam nói xong, cả đám người ôm nhau cười râm râm.

“Phó bang chủ, mọi người chỉ dám ăn tép ăn tôm thôi (ý nói có chôm tiền cũng chỉ chôm tiền lẻ), hay là hôm nay phó bang chủ đãi khách đi!!!!” – không biết là ai nói, kết quả dẫn tới một trận cười nghiêng ngả nữa.

“Ài... bánh mì một đồng một ổ, muốn ăn bao nhiêu thì ăn, các người không cần khách khí.”

Hỉ Ca đứng bên ngoài, nhìn thấy Thanh Lam được một đám thành viên vây xung quanh, bỗng nhiên cảm thấy thật hâm mộ hắn. Người với người đúng là có chênh lệch. Cô không có thực lực giống như Thanh Lam, cũng không một lòng vì bang hội mà dốc sức, lại không gặp được một lão đại như Sở Nhị, không thể nào bồi dưỡng nổi một nhóm người chơi nhiệt huyết. Lại nói, cho dù cô có thực lực, nhưng một người thì có thể làm được gì? Hỉ Ca có chút mơ màng. Cô không muốn tranh bá. Chính là bước đi trên con đường này rồi, một lúc nào đó sẽ muốn đứng ở vị trí cao nhất.

149. Chương 149: Hội Trưởng Lão Giá Lâm

Sau khi thành chiến kết thúc, Hỉ Ca không vội rời đi. Hiện giờ mọi người đều hào phóng bỏ ra 150 kim mua pháo hoa trong cửa hàng, chạy vòng quanh thành, cùng nhau phóng pháo hoa suốt một giờ đồng hồ. Toàn bộ đầu bếp của Thương Lan Công Hội được gọi tới, xăng tay áo chuẩn bị một bữa thịnh yến. Một bữa tiệc dành cho một vạn người, nghĩ thôi đã thấy kinh hoàng. Yến tiệc kéo dài hơn sáu giờ.

Thành chiến rồi tiệc mừng, đến lúc xong xuôi thì thời điểm phải hạ tuyến cũng chỉ cách nửa giờ.

Căn cứ theo quy định của hệ thống, 12 giờ sau khi công thành chiến chấm dứt, NPC mà hệ thống thưởng cho mới có thể tiến vào thành. Đương nhiên, cùng với NPC sẽ là đoàn đội các người chơi thương nhân. Bọn họ đi vào thành là để đánh giá tình hình, sau đó mới quyết định có nên ở lại kinh doanh hay không. Tiền tài sau đó sẽ theo chân bọn họ mà chảy vào. Hỉ Ca phỏng chừng, ngân khố của Thương Lan công hội vì vụ thủ thành mà trở nên trống rỗng rất nhanh sẽ đầy ắp trở lại. Tiếng tăm của Thương Lan công hội cực cao.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, tòa thành này rất nhanh sẽ cùng với Băng Nguyên Thành (thành chủ của hệ thống) vượt lên nắm giữ danh hiệu thành thị phồn hoa nhất của Cực Bắc Băng Nguyên.

Trước khi hạ tuyến, Thanh Lam kéo Hỉ Ca ra một góc vắng vẻ, bộ dạng muốn nói lại thôi.

“Có chuyện gì?” – Hỉ Ca cầm một khối bánh ngọt, nhai nhóp nhép hỏi. Không thể không khen, đầu bếp của Thương Lan công hội thật lợi hại, bánh ngọt này ngon kinh người. Nếu vị đầu bếp kia không phải là đàn ông, Hỉ Ca đã xông tới ôm hôn người ta rồi.

“À... người có hứng thú mở một cửa tiệm trong thành không?” – Thanh Lam dụ dỗ, dáng vẻ rất giống mấy vị tú bà khăn hồng ve vãn khách nhân.

“Tạm thời... không có. Mở thêm cửa hàng không thuận tiện gì cả.” – Hỉ Ca thành thật trả lời. Cái cửa hàng kia của cô đã ném cho Sở Tiểu Ca quản lý rồi. Nếu mở thêm một cửa hàng nữa... cô làm gì có thời gian rảnh như vậy a~

“Ừm... nếu người đồng ý khai trương cửa hàng, ta sẽ đặt cách tặng người 2 khối đất. Miễn phí. Sau này, chỉ cần người đóng thuế hằng tháng là được.” – Thanh Lam rút cuộc để lộ âm mưu.

Miễn phí tặng 2 khối đất sao? Hỉ Ca bĩu môi nghĩ, tính kế thật tốt nha, còn muốn kéo cả Cô Tửu đến, đúng là biết nhìn xa trông rộng.

“Nhị ca đồng ý sao?” – nếu người ta miễn phí tặng, Hỉ Ca mới ngu mà không nhận nha. Với lại, một được phò (cửa hàng bán dược, nhà thuốc) tương tự như dược thất (phòng dùng để điều chế dược). Dù sao Cô Tửu rất thích điều chế dược. Đến lúc đó, chỉ cần để NPC quản lý cửa hàng, Cô Tửu thì cung cấp dược phẩm. Hẳn nhất định không cự tuyệt. Về phần cửa hàng vũ khí, Hỉ Ca nghĩ hẳn không thành vấn đề. Dù sao có NPC quản lý hộ, lâu lâu cô quăng vào vài vũ khí thượng hạng liền ỉn.

Kỳ thật, chủ ý của Thanh Lam không chỉ có nhiều đó. Nếu Hỉ Ca cùng Cô Tửu chịu trụ ở ngôi thành này, nghĩa là hai người nợ hẳn một cái ân tình. Sau này hẳn sẽ dễ dàng chiêu dụ họ gia nhập Thương Lan công hội hơn. Hơn nữa, 2 tông sư chức nghiệp cuộc sống đến Thương Lan thành mở cửa hàng. Tin tức này truyền ra, người đến vây xem sẽ đông như trẩy hội. Đây cũng là một phương thức để quảng bá hình ảnh.

“Ta hiện giờ là thành chủ. Mọi sự vụ lớn nhỏ đều do ta quản.” – Thanh Lam nói xong không nhịn được thở dài. Hẳn đúng là mạng khổ sai. Làm sao lại theo chân một vị lão đại, trừ bỏ có hứng thú với đánh nhau, còn lại thì chuyện gì cũng không quan tâm. Được cái, vào thời khắc mấu chốt, lão đại luôn có phương pháp để xoay chuyển cục diện, tháo gỡ rắc rối, bằng không hẳn đã sớm khóc đến chết rồi.

“Đợi ta hỏi ý kiến của Cô Tửu đã. Nếu hẳn đồng ý, ta sẽ miễn cưỡng nhận lời mời của người~” – Hỉ Ca đây là đại biểu cho loại người đã chiếm tiện nghi còn làm ra vẻ. Thành thị mới xây dựng, giá trị đất đai chưa đến nỗi cao ngất ngưỡng. Nhưng một cửa hàng bình thường trị giá ít nhất là 10 vạn kim tệ nha.

“... Ừ, cứ như vậy. Quyết định rồi thì tìm ta xem bản đồ.”

Quả nhiên, quen biết cao tăng đúng là chuyện tốt, có thể đi cửa sau. Hỉ Ca âm thầm quyết định, phải chọn mảnh đất ở vị trí tốt nhất. Đồ được tặng, ngu gì không lợi dụng cho triệt để chứ.

Thanh Lam vừa nói xong, tự nhiên nghe gió lạnh thổi ở sau lưng. Rùn mình quay đầu lại thì thấy Thất Tử đang nhìn hẩn mỉm cười... cái kia, nếu thật sự có thể gọi là nụ cười... Thanh Lam nhanh tay quăng Hỉ Ca qua, co giò chạy khỏi hiện trường nguy hiểm. Thật không biết Hỉ Ca làm sao chịu nổi bản mặt của tên kia? Không, hẳn nên sửa lại lời này, hai người đó thật đúng là xứng đôi vừa lứa, đều là song diện nhân (người hai mặt, ý thâm sâu).

Hỉ Ca nhìn qua danh sách bạn tốt, Cô Tửu đã hạ tuyến. Cô gửi cho Cô Tửu một cái tin nhắn. Sau đó, tìm một chỗ đất trống, cùng Thất Tự hạ tuyến.

Hỉ Ca vừa thoát trò chơi, chợt nghe tiếng âm ỉ dưới phòng khách vang lên.

Thay một bộ xiêm y, tóc dài xõa ra, Hỉ Ca mang dép lê, bước ra khỏi phòng. Cô chỉ vừa ló đầu ra, hai bên liền truyền đến một trận gió. Hỉ Ca nghiêng người né, một nắm tay rất lớn trượt qua huyệt thái dương. Hỉ Ca âm thầm may mắn trong lòng, lúc này cô không xúc động đối quyền với người này. Người nọ đánh ra

một quyền, liền ngừng công kích, giống như môn thần giữ cửa đứng canh ở đó, ý đồ không cho Hỉ Ca rời phòng.

“Để cô ấy đi xuống.” – một giọng nói già nua truyền lên từ phòng khách. Vị đại hán môn thần rất nghe lời mà tránh qua một bên, nhường đường cho Hỉ Ca.

Hỉ Ca liếc mắt nhìn xuống, trông thấy 2 ông lão và một cô gái đang ngồi trên bộ ghế sofa mà cô mới mua. Sở Niệm và Tiểu Cửu ngồi ở phía đối diện. Sắc mặt hai bên đều không tốt. Trong phòng còn có 7-8 người đang luân phiên chuyển đồ đạc này nọ.

Đây là nhà của cô sao? Hỉ Ca nhất thời không thể xác định. Như thế nào một đồng người tùy tiện ra ra vào vào là sao? Còn Sở Tiểu Ca đã chạy đi đằng nào rồi? Nhìn thoáng qua phòng ngủ của Sở Tiểu Ca, cửa phòng mở, một người đàn ông lạ mặt từ bên trong đi ra, vậy là Sở Tiểu Ca không có ở nhà.

“Anh họ, chuyện gì xảy ra vậy?” – Hỉ Ca xuống lầu, hướng Sở Niệm đi tới.

“Không có gì. Hai vị trưởng lão muốn tìm đồ vật này nọ. Chờ họ tìm được sẽ tự động rời đi.” – Sở Niệm vừa nói vừa liếc nhìn 2 lão nhân. Mặt hai người này nhìn thành một đoàn, cực kỳ khó coi.

Sở Anh cùng trưởng lão chấp pháp của C thị đồng thời biến mất vô tung. Bọn họ không thể làm gì khác hơn là tự mình đến đây tìm hiểu. Mọi chứng cứ đều chỉ vào Sở gia. Mặc dù biết Sở gia và Sở Niệm có quan hệ máu mủ, nhưng việc này liên quan đến danh dự của hội trưởng lão, bọn họ không thể không cẩn thận điều tra. Ai biết, vừa vào Sở gia, nhìn thấy Tiểu Cửu còn chưa tỉnh, thế nào ngay cả Sở Niệm cũng ở? Nhớ tới cái tên không may xâm nhập đầu tiên thì đúng ngay Sở Niệm. Tứ trưởng lão nhìn không được run run trong lòng, hoàn hảo, lúc này ông không có xúc động làm bậy.

“Vậy à... xin hỏi, nếu các vị không tìm được gì đó, sẽ bồi thường cho nhà ta sao? Nói làm sao ta cũng phải làm tổng vệ sinh một lần sau khi các người rời đi. Những năm gần đây, tình hình tài chính của C thị rất là túng quẫn, các vị biết rồi đó.” – Hỉ Ca là người nhạy cảm, nhìn một cái liền hiểu. Những người này thực sự rất sợ Sở Niệm. Dám xông vào nhà cô điều tra à? Không lột xuống một tầng da để làm kỷ niệm, họ đừng nghĩ có thể dễ dàng rời đi. Sau lưng có núi để dựa vào, tư vị oai phong này thật tốt chơi a~

Hỉ Ca nói xong, không ai trả lời, chỉ đổi lại hai ánh mắt lạnh băng. Nếu ánh mắt có thể giết người, hiện tại Hỉ Ca đã nằm đo đất rồi. Nhưng bây giờ, cô mới không sợ nha.

“Anh họ, anh nghĩ sao?”

“Em nói rất đúng.” – Sở Niệm phối hợp gật đầu. Tiểu Cửu liếc mắt bĩu môi, không đem những người ngồi trước mặt để vào mắt.

“Hai vị yên tâm, người của chúng tôi sẽ dọn dẹp sạch sẽ trước khi rời đi.” – Tứ trưởng lão trầm giọng nói.

Hội trưởng lão cao tăng chỉ có 10 người. Nhưng địa vị của họ nặng nhẹ khác nhau. Tứ trưởng lão chỉ giữ vai trò như một quân cờ mà thôi. Cho dù ông ta cuồng vọng cũng không dám làm khó dễ Sở Niệm. Không tính thế lực riêng của Sở Niệm, nội danh hiệu con trai Sở Diễn – kẻ điên – liền đủ làm cho hội trưởng lão sợ run.

Muốn tồn tại trong thế giới hắc ám, không phải chỉ cần có sức mạnh là đủ, mấu chốt là người phải ngoan độc và không sợ chết. Hơn nữa, không chỉ bản thân không sợ chết, nếu cả một đám thủ hạ đều điên cuồng và không sợ chết giống như người, đây mới chân chính là điều đáng sợ. Lúc trước, khi Sở Diễn đột nhiên xuất hiện, hội trưởng lão cho người đàn áp. Kết quả, Sở Diễn cường ngạnh mang người tiến vào đại hội trưởng lão càn quét một trận. Sau đó bình an rời khỏi hiện trường. Lần phong ba đó, hội trưởng lão chết mất 2 người, 3 người bị thương nặng. Đại trưởng lão liền hạ lệnh truy nã. Tổ chức nhận nhiệm vụ truy nã này, ngay hôm sau, bị người ta diệt sạch. Chuyện này không chỉ xảy ra một lần hay hai lần. Cứ như vậy, Sở Diễn dựa vào tâm ngoan thủ lạt (tâm địa ác độc, ra tay tàn nhẫn) mà nổi danh. Con của hắn, tuyệt đối chỉ có hơn chứ không kém.

Nếu năm xưa hội trưởng lão còn có tâm tư đi đối phó với Sở Diễn, thì hiện tại, bọn hắn chính là có tâm nhưng vô lực để đối phó với Sở Niệm.

“Ta không yên tâm, vẫn gửi lại tiền để chúng ta mướn người đến dọn vệ sinh đi.” – Tiểu Cửu mở miệng.

“Các người đừng quá đáng!” – nữ nhân vẫn yên lặng ngồi bên cạnh hai ông lão tức giận đứng lên, bộ dáng muốn đánh người.

“Người đứng thứ mấy? Dám dùng thái độ đó nói chuyện với ta?” – Tiểu Cửu lạnh mặt.

“Người... người...” – nữ nhân kia ngập ngừng nửa ngày không thể nói tròn một câu. Nếu là trước kia, cho dù chỉ thẳng vào mũi Tiểu Cửu mà mắng chửi, cô cũng không e sợ. Bởi vì cho dù có chuyện gì xảy ra, gia tộc nhất định bảo vệ an toàn cho cô. Nhưng hiện tại, phía sau cô đã không còn ai.

“Hừ... ta đã quen nghe người ta gọi mình là Cửu tiểu thư. Thiết nghĩ Tứ trưởng lão đã dạy người quy cũ này rồi đi, Hoa Đán...”

Lời của Tiểu Cửu làm Hỉ Ca nhướng mày. Hoa Đán sao? Khả khả... không nghĩ tới sẽ đụng mặt tình địch. Đáng tiếc, sự việc xảy ra ngoài sự tưởng tượng của Hỉ Ca. Đối thủ của cô không có đỏ mặt cảm tức nhìn cô, bởi vì Hoa Đán căn bản không liếc mắt nhìn Hỉ Ca cái nào.

“Trưởng lão, tìm được rồi.” – đại hán lúc này ra quyền đánh Hỉ Ca kích động chạy từ trên lầu xuống, trong tay còn cầm vật gì đó.

“Hử?” – Sở Niệm lạnh lùng xoay đầu nhìn. Thấy đồ vật trong tay người kia, Sở Niệm nhếch mép, quay người hỏi Hỉ Ca – “Là A Thất tặng cho em sao?”

Người kia đúng là đang cầm thanh chủy thủ mà A Thất tặng cho Hỉ Ca. Cô vẫn đặt nó dưới gối đầu. Thật không rõ vì sao bọn hắn lại kích động khi nhìn thấy nó như vậy?

150. Chương 150: Phương Cát Tường

Hỉ Ca không biết giá trị của thanh chủy thủ, không có nghĩa là những người khác cũng không biết như cô.

Hai ông lão nhìn thấy chủy thủ, sắc mặt nhất thời lại thay đổi. Hỉ Ca nhìn nhìn, có điểm lo lắng. Người già cả rồi, thân thể không tốt lắm, sắc mặt cứ lúc trắng cứ lúc xanh, thay đổi tới lui hoài không biết có chuyện gì xảy ra hay không a?

Về phần Hoa Đán, lúc đầu căn bản không thêm chú ý tới Hỉ Ca, nhưng vừa nhìn thấy cây chủy thủ liền đem ánh mắt chuyển sang, trong lòng cảm hận nghĩ, chính là ả ta. Vì ả mà gia tộc mình mới bị diệt sạch. Ngay cả thế lực hỗ trợ sau lưng của gia tộc cũng bỏ rơi mình. Nếu không phải hội trưởng lão còn niệm tình cũ, nhúng tay vào, chỉ sợ A Thất đã không buông tha cho mình. Tất cả vì ả ta!!!!!! Ánh mắt Hoa Đán nhìn Hỉ Ca đây ngập oán hận.

Hỉ Ca dĩ nhiên nhìn thấy ánh mắt như nổi lửa kia. Chính là, cho dù Hoa Đán trừng lòi con mắt cũng không thể làm gì Hỉ Ca nha. Cô ta không dám động thủ ở đây. Đúng là bi ai mà!!!!

Tứ trưởng lão cẩn thận cầm lấy thanh chủy thủ từ tay thủ hạ, yêu thích vuốt ve không muốn buông tay. Ai cũng biết trong tay A Thất có 7 thanh chủy thủ. Đây không đơn giản chỉ là chủy thủ dùng để giết người, A Thất đem chúng biến thành tác phẩm nghệ thuật. Trước giờ không ai dám xem thường các tác phẩm nghệ thuật này, bởi vì phàm là người của giới xã hội đen, ai lại không biết tiếng tăm của A Thất. Có điều, không phải ai cũng biết lai lịch chính xác của 7 thanh chủy thủ. Bảy thanh chủy thủ, ngày xưa, nằm trong tay bảy tổ chức khác nhau. Sau đó lại đồng thời rơi vào tay A Thất. Kể từ lúc chúng nằm trong tay A Thất, thời đại hắc ám chính thức bắt đầu. Một thời đại của giết chóc và máu me.

“Vì sao chủy thủ lại ở đây?” – Tứ trưởng lão nghiêm túc hỏi, tay gắt gao nắm chặt thanh chủy thủ, làm như sợ nó có chân sẽ chạy mất.

“A Thất tặng.” – Hỉ Ca mở miệng trả lời. Toàn bộ người ở đây đều trừng mắt nhìn cô.

“Người nói bậy. Anh ấy tuyệt đối không đem đồ vật trọng yếu như vậy tặng cho người khác.” – Hoa Đán kích động hét lên. A Thất làm sao có thể tặng người khác chứ? Chủy thủ màu lam này, cô đã muốn sở hữu

từ lâu rồi, nhưng A Thất còn không cho cô cầm xem một chút nữa là. Thế nhưng nó lại ở trong nhà nữ nhân khác. Cô làm sao cam lòng a~

“Người cùng Thất thiếu gia là quan hệ gì?” – Tứ trưởng lão hỏi Hỉ Ca, không quên trừng mắt cảnh cáo Hoa Đán. Ông không ngờ Hỉ Ca lại có quan hệ mập mờ với A Thất. Ông không muốn giữa chừng phải thay đổi kế hoạch. Ông không muốn đắc tội với người nào. Thật ra là ông không có dũng khí đắc tội bất cứ ai ở đây.

“Chuyện này... chờ anh ấy đến, người hỏi anh ấy không phải tốt hơn sao?” – Hỉ Ca không để ý trả lời.

“A Thất sắp tới?” – Sở Niệm sưng sốt, không ngờ tiểu tử thối kia lại nhanh tay như vậy.

“Vâng... vừa hạ trò chơi đã nói sẽ lập tức tới, chỉ không biết mất bao lâu.” – Hỉ Ca không thể nào hưng phấn nổi. Nhìn anh họ vẻ mặt âm trầm, trong lòng cô càng bất an. Thương thế của A Thất vừa mới khỏi, phỏng chừng hôm nay đến nhà cô, sau đó trở về sẽ phải lết lên giường bệnh nằm lại a~

“Thất ca nói sẽ đến một mình sao?” – Tiểu Cửu làm lơ đám người trước mặt, quay đầu trò chuyện với Hỉ Ca.

“Không biết. Bất quá anh ấy đang bị thương. Có lẽ Tư Văn sẽ không để anh ấy đi một mình.”

Ba người tỉnh bơ nói chuyện phiếm. Tứ trưởng lão mặc dù khó chịu lại không dám tùy tiện chen vào. Ông muốn hỏi hận rồi. Tại sao lại ngu xuẩn cho rằng Sở gia dễ đối phó. Nếu thật sự dễ đối phó, Hoa Đán vì sao lại rơi vào kết cục này chứ? Sở Niệm và A Thất trước nay luôn nhìn nhau đỏ mắt, giống như cừu nhân, nhưng quan hệ vẫn thực quý giá khó lường. Bình thường, chỗ nào có mặt Sở Niệm sẽ không thấy bóng dáng A Thất. Tình hình bây giờ... là sao? Sở Niệm đang ngồi đây, nhưng A Thất vẫn muốn tới?! Nguyên tưởng tin đồn A Thất vì một nữ nhân mà ra tay hủy diệt Hoa gia chỉ là chuyện bất quá. Chính là, nhìn tình hình trước mắt, xem ra tin đồn không phải chỉ là tin đồn thôi.

“Tứ trưởng lão, người tính ở đây đợi Thất ca đến tiền người sao?” – Tiểu Cửu ngắt đầu cười mỉa hỏi.

Tứ trưởng lão cứng người một chút. Hoa Đán vẻ mặt phức tạp. Theo lý thuyết, Hoa Đán nên hận A Thất đến tận xương tủy vì đã hủy diệt Hoa gia. Nhưng sinh ra ở trong một đại gia tộc, thân tình của cô đối với gia tộc chẳng có bao nhiêu. Điều cô để ý là địa vị của cô trong gia tộc, là núi cao để cô có thể dựa vào mà thôi. Hoa Đán muốn gặp A Thất. Cô cảm thấy chuyện giữa cô và A Thất nhất định có hiểu lầm. Nhớ lại bộ dáng của A Thất ngày hôm đó, trong lòng vẫn khiếp sợ không thôi. Cô đến bây giờ vẫn không biết, A Thất lại có ánh mắt lạnh băng như vậy, trên mặt lại có thể cười một cách tàn nhẫn như vậy.

“A... không cần. Chuyện hôm nay nhất định là hiểu lầm. Tôi sẽ tìm Thất thiếu gia giải thích sau.” – Tứ trưởng lão luống cuống đứng lên, đột nhiên nhớ tới trong tay còn cầm thanh chủy thủ, xấu hổ đặt nó xuống bàn.

“Chờ một chút!” – Hỉ Ca lên tiếng gọi.

“Còn chuyện gì không?” – Tứ trưởng lão muốn đi lại bị người giữ chân.

Hỉ Ca mỉm cười: – “Phí vệ sinh...”

Dưới ánh nhìn chăm chú của Sở Niệm và Tiểu Cửu, Tứ trưởng lão lôi ra tập chi phiếu, tùy tiện ký đại một con số, sau đó nhanh chân chạy ra khỏi cửa. Kỳ thật, ông ta chính là sợ Hỉ Ca chê tiền không đủ. Tứ trưởng lão vừa đi, Hoa Đán do dự một chút cũng rời đi. Còn lại ông lão đi chung với họ vẫn ung dung ngồi ở sofa.

“Lão gia tử, xem diễn còn chưa đủ ghiền sao?” – Sở Niệm thay đổi thái độ, mặc dù lời nói có vẻ không cung kính, nhưng lại thể hiện mối quan hệ giữa hai người không tệ lắm.

“Hắc hắc... ta sớm đã nghe cái tên oắt con không hiểu chuyện nhà ta luôn miệng nói cái gì A Thất nhìn trúng một cô nương nhà lành. Ta vốn là tò mò thôi... haha...”

Hỉ Ca bị lời nói của ông lão làm cho hỗn độn đầu óc. Cái gì cô nương nhà lành? Đây là thời đại gì rồi, còn dùng câu văn ý tứ như vậy?

“Lần đầu tiên gặp mặt, không thể hào phóng bằng A Thất, món đồ nhỏ này, người cầm đi.” – Ông lão cười mỉa mị móc trong ngực ra một hộp gấm, đưa cho Hỉ Ca.

Hỉ Ca không biết bên trong hộp gấm đựng thứ gì, nhưng nhìn vẻ mặt trịnh trọng của Sở Niệm và Tiểu Cửu, cô liền mờ mịt.

“Cái này...” – nếu Hỉ Ca quen biết người trước mặt thì nhận lễ vật cũng không sao, nhưng mà cô không biết ông ta là ai nha. Nếu nhận lễ vật lung tung, hình như không hợp lễ nghi cho lắm.

Nhìn vẻ mặt do dự của Hỉ Ca, ông lão gãi gãi đầu: – “Quên mất, vòng vo nói chuyện lại quên giới thiệu. Thành con trai của ta tên là Phương Cát Tường. Trong trò chơi gọi là... tên gì nhỉ... à đúng rồi... là Cát Tường Như Ý.”

Phương Cát Tường... cái tên này...haiz... khó trách mỗi lần Hỉ Ca hỏi tên thật, Cát Tường luôn ngây ngô cười lãng sang chuyện khác. Thật không biết ông lão này lúc trước vì cái gì lại đặt tên cho con như vậy nữa? Nếu người này là cha của Cát Tường thì không tính là người xa lạ. Hỉ Ca lễ phép nhận lấy hộp gấm, cúi đầu cảm ơn.

“Đa tạ Phương bá bá!”

“Không cần khách khí. A Thất đúng là có mắt nhìn người. Thành con trai của ta khi nào mới có thể dẫn vợ về nhà a~” – đại khái người già nào cũng suy nghĩ như nhau, đều mong con trai cưới vợ sinh con.

Đại khái Phương lão gia không vội đi, hoàn toàn ngó lơ Tứ trưởng lão đang ở bên ngoài chờ ông, vui vẻ ngồi trong phòng tán gẫu với Hỉ Ca. Nói chuyện hơn nửa giờ, Sở Niệm ám chỉ nhiều lần, ông mới có điểm không tình nguyện, thông thả đứng lên, cầm lấy tay Hỉ Ca, bảo cô nhớ tới nhà ông chơi, còn ám chỉ nếu A Thất đối xử không tốt với cô, có thể chạy qua nhà ông làm con dâu... Thật chưa từng thấy ông lão nào hào hứng tìm vợ cho con trai như vậy~

Sau khi tiễn Phương lão gia, Hỉ Ca nhìn hộp gấm trên bàn.

“Bây giờ có thể nói cho em biết Phương lão bá rốt cuộc là ai chưa?”

Phương lão gia là người của hội trưởng lão, điều này không cần nói, nhưng đảm bảo ông không phải là người có địa vị cao, bởi vì từ đầu đến cuối ông không hề mở miệng nói chuyện, chỉ có Tứ trưởng lão lên tiếng. Nhưng có thể nhìn ra, Tứ trưởng lão rất kiêng kỵ Phương lão gia. Đứng bên ngoài đợi hơn nửa giờ cũng không thấy Tứ trưởng lão lên tiếng phản nản.

“Thủ quỹ của hội trưởng lão.” – Sở Niệm cười thâm thúy.

Địa vị của Phương lão gia ở hội trưởng lão có hơi quái dị. Ông đắc tội rất nhiều người, cố tình không ai dám đụng ông. Bởi vì trong tay ông nắm giữ toàn bộ tiền tài của hội. Ông mà xảy ra chuyện, cả hội trưởng lão đều sẽ trắng tay. Cho nên, mọi người hận ông đến tận xương tủy, vẫn phải tận lực bảo hộ ông an toàn.

“Ông ấy đến đây chỉ vì muốn nhìn mặt em?” – Hỉ Ca thụ sủng nhược kinh (được sủng mà kinh sợ).

“Có lẽ ông ấy đến là để tỏ thái độ. Nếu anh đoán không lầm thì trong hộp gấm này chính là con dấu (dùng để ký tên). Phương lão gia yêu thích nhất là điêu khắc con dấu, bắt quá từ trước tới giờ ông ấy chỉ mới tặng cho 3 người mà thôi.”

Nghe Sở Niệm nói xong, Hỉ Ca vội mở hộp gấm ra xem. Bên trong quả nhiên là một con dấu. Nó làm bằng một loại ngọc trong suốt, dưới tác dụng của ánh đèn tỏa ra ánh sáng chói mắt. Cô không thể nhìn ra nó là một món đồ thượng phẩm?! Cô nhìn không ra giá trị kinh người của nó?! Đương nhiên, Hỉ Ca hiểu được, món đồ này không phải quý giá ở giá tiền, mà là thái độ của Phương lão gia. Có lẽ đây là kim bài miễn tử của cô đi?! Nghĩ đến đây, Hỉ Ca có chút cảm kích Cát Tường. Nếu không phải Cát Tường ra mặt, chỉ sợ Phương lão gia chẳng hơi đâu mà để ý đến cô. Cầm con dấu và chủ thủ lên phòng, phát hiện phòng ngủ không rối loạn như tưởng tượng. Xem ra bọn người kia vẫn biết thu liễm. Có điều không biết bọn họ có động tay động chân giấu thứ gì trong phòng để giám thị cô hay không? Để ngừa vạn nhất, Hỉ Ca quyết định đi xuống hỏi thăm Tiểu Cửu.

“Có nên mời chuyên gia đến dọn dẹp một chút hay không?” – Hỉ Ca vỗ vai Tiểu Cửu.

“Nhị ca đã gọi rồi. Nhưng Tứ trưởng lão chắc sẽ không ngu xuẩn như vậy.”

“... đây là phí dọn dẹp thật hả?” – Hỉ Ca chỉ nói chơi cho vui thôi, không ngờ con số trên chi phiếu đủ dọa người a.... để đếm xem có bao nhiêu con số không...

“Hừ... tiện nghi cho ông ta.” – Tiểu Cửu bĩu môi.

151. Chương 151: Chúc Người May Mắn

Hỉ Ca vào trò chơi liền phát hiện hộp tin của mình đầy ngập tin tức, phần lớn là tin của Cô Tửu, còn có của Phần Thiên. Hỉ Ca đứng ở Thương Lan thành, nhìn cảnh tượng tấp nập trước mặt, có loại cảm giác giống như cô vừa xuyên không. Bây giờ mới vừa qua 12 tiếng đồng hồ không tới mấy phút đi, như thế nào cả tòa thành liền nháy mắt trở nên phồn thịnh hoa lệ như vậy? Lại nhìn cửa hàng bán đấu giá trước mặt... trời ạ... là cửa hàng cấp 5 đó, tốn bao nhiêu kim tệ để thăng cấp a?

Cửa hàng vũ khí của cô đến bây giờ mới thăng đến cấp 3 thôi. Mỗi khi thăng cấp, chi phí bỏ ra chính là tiền để mua thêm diện tích đất cho cửa hàng. Nói như vậy, cửa hàng đấu giá này hiện giờ hẳn là nơi có diện tích lớn nhất ở đây.

Hỉ Ca vừa đi vừa mở thông tấn khí. Nhìn ra được Cô Tửu đã không còn kiên nhẫn nữa, bởi vì âm thanh vừa kết nối liền nghe tiếng hần dòn dập hồi tới.

“Người đang ở đâu?”

“Ở Thương Lan thành. Người còn chưa qua đây sao?” – Hỉ Ca có chút kỳ quái hỏi. Thành vừa xây xong sẽ mở thông lộ, chẳng lẽ Cô Tửu bị lạc đường?

“Thương Lan thành còn chưa mở thông lộ đâu. Hiện tại chỉ có những người nhận được thư mời mới có thể đi vào.” – Cô Tửu thở dài. Hần vừa nhận được tin của Hỉ Ca liền chạy như điên qua, kết quả bị chặn lại ở truyền tống trận vì người ta căn bản không cho ngoại nhân vào.

“Như vậy sao? Vậy người đợi một lát. Ta đi lấy thư mời cho người. Trước vào tửu lâu dùng khăn ủ ấm đi, vùng đất này thật sự rất lạnh.”

“... sao không nói sớm chứ?!” – Cô Tửu nghiêng rằng. Hần không nghĩ tới có thể vào tửu lâu tìm được khăn ủ ấm. Đáng thương cho hần, đứng phơi thân giữa gió lạnh, trên người chỉ mặc một ngoại bào đơn sơ của được sư, ước chừng đã hơn hai giờ rồi... đồ đàn bà lòng dạ ác độc...

“...” – Hỉ Ca cảm thán ngửa đầu nhìn trời rơi lệ. Đây chính là vấn đề trí năng đó!!!! Biết không thể nói lý lẽ với tên kia, Hỉ Ca tiếp tục ôm tâm tình cười nhạo Cô Tửu, tắt thông tấn khí, sau đó gửi tin tức cho Thanh Lam. Rất nhanh liền thấy người chạy tới đưa thư mời cho cô.

Hỉ Ca từ đầu đã có danh hiệu khách quý của Thương Lan công hội, cho lên đi ra đi vào đều không gặp trở ngại gì. Hơn nữa, truyền tống về Băng Nguyên Thành còn được miễn phí. Thật tốt quá. Về sau mỗi ngày lại về đây truyền tống miễn phí. Thật ra, danh hiệu khách quý không có thực quyền, nhưng đeo danh hiệu này lên, lúc ở trong thành mua đồ sẽ được giảm giá.

Dựa theo chỉ dẫn của Cô Tửu, Hỉ Ca tìm Chúc Nam, mua một bộ áo khoác da gấu. Chúc Nam tựa hồ đặc biệt yêu thích da gấu. Lần trước lúc thủ thành, tiêu diệt đại boss Băng Tuyết Hùng Vương xong, Chúc Nam liền đi qua lột da cất đi. Lúc đi ngang qua cửa hàng đấu giá, Hỉ Ca thoáng ngừng lại. Cát Tường lần này chính là mở cửa hàng đấu giá ở Thương Lan thành. Hừ... Hỉ Ca hếch mũi, khinh bỉ kẻ có tiền!!!!

Cô Tửu đúng là người biết hưởng thụ, hần đi vào tòa tửu lâu còn bề thế hơn cửa hàng bán đấu giá. Hỉ Ca ngốc lảng đứng ở cửa. Máy địa phương loại này... khiến người ta có chút áp lực. Tửu lâu này có lẽ là tòa nhà cao nhất của tất cả thành trấn ở Băng Nguyên. Ngẩng đầu, thế nhưng nhìn không tới đỉnh tòa nhà, chỉ thấy mặt trời chói chang trên cao. Cả tòa nhà nhìn qua giống như trong suốt, hình như là dùng một khối thủy tinh dẻo đục mà thành. Loại kiến trúc này Hỉ Ca chỉ mới nghe qua chứ chưa nhìn thấy bao giờ. Nghe nói chủ cửa hàng phải đạt 10 vạn điểm tôn kính mới có thể dùng đến loại kiến trúc đặc thù này.

Trừ bỏ Thương Lan công hội, không ai ở Cực Bắc Băng Nguyên có đủ tài lực như thế. Hỉ Ca phát ngốc đứng ở ngoài cửa chừng 2 phút, sau đó mới hồi thần, đè nén nội tâm kích động, nhấc chân bước vào Băng Nguyên tửu lâu. Bởi vậy mới nói, nam nhân đều không phải là người có tế bào nghệ thuật. Đặt cái tên cũng phàm phu tục tử như vậy!!!

Cả tửu lâu có 7 tầng lầu, phân biệt từ cao đến thấp. Nghe nói, tầng thứ bảy chỉ có người chơi với địa vị cao cấp mới có thể đi vào. Trên tầng bảy có 3 gian phòng. Thái độ phân biệt đối xử, phân chia giai cấp như vậy, không những không làm cho người chơi thóa mạ, ngược lại còn gợi hứng thú của không ít người. Rất nhiều người chơi ở các đại lục khác lục tục chạy tới đây, chỉ vì tò mò muốn biết họ có thể đi vào tầng lầu thứ mấy của tửu lâu....

Hỉ Ca bước vào, tầng trệt đã đầy nghẹt người. Cô nhìn lướt qua, không thấy bóng dáng Cô Tửu đâu cả. Đang lúc Hỉ Ca ngó nghiêng tìm người, một thị nữ mặc phấn trang màu hồng đi tới. Toàn bộ thị nữ ở đây đều là người chơi, không có lấy một NPC nào luôn.

“Tiểu thư, xin chào. Xin hỏi tiểu thư là đang tìm người sao?” – thái độ phục vụ tốt lắm, ít nhất nụ cười trên mặt kia không hề giả dối.

Hỉ Ca gật đầu: – “Ta có hẹn với bằng hữu. Hẳn gọi Cô Tửu, là một được sư.”

Hỉ Ca không dám xác định Cô Tửu có thể xưng tên ra hay không. Không rõ tên kia có hứng thú với chuyện hắc rôt cuộc được xếp ở tầng thứ mấy hay không.

“Xin chờ một chút.” – Thị nữ rời đi, chốc lát sau đã trở lại – “Bằng hữu của tiểu thư đang đợi ở tầng 5. Xin mời theo ta.”

“...” – Hỉ Ca có chút ngạc nhiên. Thật là đi lên sao. Không nghĩ tới Cô Tửu có thể lên tới tầng 5. Nhìn không ra, tên kia lại có thực lực như vậy.

Càng lên cao, trang hoàng càng hoa lệ. Quả nhiên, địa vị bất đồng, đãi ngộ cũng bất đồng. Hỉ Ca đi lên, đột nhiên nhìn thấy một đám người đang đi xuống. Thật xảo! Không nghĩ tới Phù Đồ đã trở lại Cực Bắc Băng Nguyên. Cô còn chưa đi tìm hắn, hắn đã tự mình dâng tới tận cửa. Phù Đồ nhìn thấy Hỉ Ca thì dừng bước, đứng ở trên cao nhìn xuống. Hỉ Ca nhếch mép cười. Có người sinh ra đã yếu (ớt), nên cho người ta cơ hội đứng trên cao nhìn xuống một lần. Hỉ Ca thật biết phối hợp với hoàn cảnh. Kỳ thật, Phù Đồ không tính quá yếu, miễn cưỡng có thể đánh ngang ngửa với Hỉ Ca. Trong đám người trước mặt còn có vị phó bang chủ, cô gái lần trước bị Thanh Lam dọa một tiếng liền bỏ chạy. Một người đánh với một đám người là chuyện viễn tưởng. Cho dù Hỉ Ca mọc thêm 10 cánh tay, chỉ sợ cũng không thể toàn thân mà trở ra.

Thị nữ dẫn Hỉ Ca lên lầu, nhìn không khí có vẻ không đúng, bắt quá là người có chức nghiệp đạo đức, cô ấy liền tiến lên, đứng trước mặt đám người, cúi đầu lễ phép nói: – “Thỉnh quý khách nhường cho một con đường. Vị tiểu thư này cần đi lên lầu trên.”

“Như thế nào, gặp phó bang chủ đều không biết chào hỏi sao?” – Phù Đồ cố ý làm khó dễ. Sau khi Phi Khuynh Thành rời đi, Phù Đồ trực tiếp ngồi lên vị trí phó bang chủ của Vực Sâu. Mặc dù hắn vẫn phụ trách Liệp Sát Bang, nhưng với người bên ngoài, hắn hiện giờ là phó bang chủ của Vực Sâu.

“Phần Thiên còn không dám ép ta gọi hai tiếng “bang chủ”. Như thế nào, người cho rằng người so với Phần Thiên càng có thể đại biểu Vực Sâu sao?” – Hỉ Ca cười lạnh, một chút cũng không nể mặt mũi.

“Ngay cả dũng khí cúi đầu còn không có. Khó trách người không thể ngồi được ở vị trí phó bang chủ của Vực Sâu.” – nữ phó bang chủ của Liệp Sát đứng bên cạnh lên tiếng nói giúp.

“Ta chỉ cúi đầu trước người mạnh hơn mình. Hẳn xứng sao?” – Hỉ Ca liếc mắt nhìn nữ thích khách, nhếch miệng nói. Nữ nhân này miệng lưỡi thật lợi hại. Nhưng là, Hỉ Ca cô là tiểu bạch ư?

“Không cần nói nhiều. Người trước hết giải thích vì sao lại giết thành viên bang hội đi.” – Phù Đồ vội vã mở miệng.

Hỉ Ca bĩu môi: – “Giải thích cái gì mới được? Giết người là Thanh Lam. Người có hứng thú thì cứ tìm hắn mà nói chuyện.”

“Đừng tìm có. Huynh đệ bị giết trở về đều nói là do người giết. Danh sách cừu nhân của bọn hán còn có tên người. Không cần đổ trách nhiệm lên người Thanh Lam. Đây chính là tội...”

“Ồ, ta có tội gì?” – Hỉ Ca nhìn người trước mặt suy nghĩ nửa ngày cũng tìm không ra cái tội gì để buộc lên người cô, liền giúp hán một phen – “Là cấu kết với Thương Lan công hội ý đồ mưu sát bang chúng. Tội danh này sao?”

Phù Đồ vừa định gật đầu đã bị nữ thích khách kéo áo cản lại: – “Đừng tưởng người có Thương Lan công hội làm chỗ dựa thì không ai dám nhạ vào người (gây phiền toái). Ra tay giết chết bang chúng của mình, người nhất định phải cho người ta một cái công đạo chứ. Dù sao, người vẫn là người của Vực Sâu không phải sao?”

“Công đạo đương nhiên ta sẽ cấp. Bất quá, người hình như không phải là người của Vực Sâu à? Lời này, không đến phiên người mở miệng.”

Hỉ Ca cùng Phù Đồ còn đang giằng co tranh chấp, bên dưới lại đi lên 3 người. Cả 3 người đều mang trang bị cực phẩm. Đi đầu là một nam nhân trẻ tuổi, mày rậm mắt to, thoát nhìn khoảng 20 tuổi, trên người mặc một áo bào thuật sĩ, nếu Hỉ Ca nhìn không lầm thì đó là một kiện sử thi trang bị. Các thuật sĩ trên top ten BXH thực lực Hỉ Ca đều đã gặp qua. Nhưng người trước mắt này, giống như từ trên trời rớt xuống, cô không hề biết. Thấy Phù Đồ chắn đường, người nọ không những không chuyển sắc mặt, ngược lại còn dừng chân, đem thị nữ kéo qua một bên, hứng thú đứng nhìn.

Nữ thích khách cười cười: – “Xin lỗi, là ta nói nhiều. Chúc người may mắn.”

Nói xong liền kéo Phù Đồ đi xuống. Lúc bọn họ đi ngang qua, Hỉ Ca nhận được một ánh mắt khiêu khích. Tốt lắm. Đối thủ lần này có vẻ ngang tài ngang sức. Hỉ Ca cười, cuối cùng trò chơi đã không còn nhàm chán nữa. Phù Đồ vừa đi, Hỉ Ca quay đầu tìm thị nữ, vừa lúc nhìn thấy nam thuật sĩ kia. Hán vậy mà đứng lại chào hỏi cô.

“Xin chào! Ta gọi là Khờ Đại.”- Sáng lạn tươi cười, thái độ lễ phép, tên gọi quỷ dị, trang bị cực phẩm, hán thành công để lại ấn tượng tốt trong lòng Hỉ Ca.

“Xin chào, ta là Hỉ Ca.” – Hỉ Ca vừa mở miệng liền nghe tiếng bước chân từ trên lầu đi xuống.

“Hỉ Ca, sao bây giờ mới đến?” – Cô Tửu lộ đầu ra từ cầu thang phía trên.

“Người muốn mời ta ở lại ăn một bữa cơm hay là hiện tại liền theo ta đi?” – Hỉ Ca cười cười, quơ quơ tầm thiệp mời trong tay.

“Người đừng có mơ. Bây giờ đi liền.” – Cô Tửu tuyệt đối không lãng phí tiền trên người Hỉ Ca, nếu ở lại trễ một chút, thật không biết Hỉ Ca sẽ ăn hết bao nhiêu tiền của hán.

“Đồ keo kiệt.” – Hỉ Ca bĩu môi khinh bỉ, không tình nguyện bị Cô Tửu lôi kéo xuống lầu.

Hỉ Ca đã rời đi, Khờ Đại vẫn một mực dõi mắt nhìn theo: – “Cô ấy là ai?”

“Cựu phó bang chủ của Vực Sâu. Có quan hệ thân mật với Thứ. Nghe đồn em trai của cô ấy là một trong bốn lão đại của Thứ.” – nam kiếm khách đứng phía sau Khờ Đại trả lời.

152. Chương 152: Bị Lừa

Người tên Khờ Đại mặc dù để lại ấn tượng tốt trong lòng Hỉ Ca nhưng không đặc biệt đến mức khiến cô phải đi truy tìm thân phận của hán. Hỉ Ca chỉ mở ra bảng tổng hợp thực lực của thuật sĩ, lướt mắt, không nhìn thấy tên Khờ Đại. Xem ra, hán không thực hiện đánh giá của hệ thống.

Hỉ Ca rất nhanh liền quăng cái tên Khờ Đại ra sau đầu. Hỉ Ca cùng Cô Tửu đi tới Thương Lan thành. Cảnh vật vẫn nhộn nhịp như trước. Hỉ Ca nhìn thấy rất nhiều NPC đi ra từ truyền tống trận. Nguyên lai NPC cũng biết dùng truyền tống trận nha, thật là mở rộng tầm mắt.

Thanh Lam vừa lên tuyến liền bắt đầu bận tối tăm mắt mũi, hẳn phải quy hoạch đất đai của tòa thành. Đây là tòa thành của bọn hắn, từng mảnh đất bán cho người nào, hẳn đại khái đã có chủ ý từ trước. May mắn Thương Lan công hội không chỉ có một mình hắn biết quản lý. Trừ bỏ lão đại gian ác chỉ lo bay nhảy vui chơi, những thành viên còn lại đều là người chịu làm việc.

Thanh Lam vừa tìm được một khoảng thời gian ngắn để nghỉ ngơi, lúc này Hỉ Ca lại dẫn Cô Tửu đến.

Đây không phải là lần đầu tiên Thanh Lam gặp Cô Tửu, cho nên không cần khách sáo chào hỏi gì cả. Thanh Lam trực tiếp xuất ra bản đồ phân bố cửa hàng. Hỉ Ca liếc mắt nhìn, trừ bỏ những vị trí mà Thương Lan công hội đã nhắm trúng, những nơi khác đều tùy ý Hỉ Ca chọn. Ít nhất có hơn 50 lựa chọn. Thanh Lam thật đúng là hào phóng.

Đương nhiên, điều kiện để có được 2 cửa hàng miễn phí là Hỉ Ca phải giành quyền ưu tiên cho Thương Lan công hội. Đồ vật này họ phải cung cấp cho Thương Lan xem trước. Giảm giá mà thôi, chỉ cần không vượt quá 5% liền thành giao. Đại khái đây không phải là vấn đề lớn đối với Hỉ Ca và Cô Tửu. Họ sẵn sàng đáp ứng Thanh Lam, sau đó ký vào hiệp ước. Tuy mọi người là bằng hữu, nhưng anh em ruột còn phải sổ sách rành mạch nữa là người đứng. Sự tình liên quan đến vấn đề lợi ích, vẫn ràng buộc trên văn bản hợp đồng thì tốt hơn.

“Người đủ ngoan.” – Thanh Lam thở dài. Ánh mắt của Hỉ Ca thật độc, nhìn lướt qua liền chọn ngay 2 vị trí tốt nhất mà hắn cố tình lưu lại. Đây là hắn thử đánh cược, nếu Hỉ Ca không chọn trúng, hẳn liền lời to. Không ngờ, hắn đã xem nhẹ Hỉ Ca rồi.

“Đừng keo kiệt như vậy chứ.” – Hỉ Ca cầm 2 khế ước đất trên tay Thanh Lam, cười cười rồi đi.

Hỉ Ca đang muốn đến cửa hàng nhìn xem một chút, không ngờ thông tấn khí lại vang lên.

“Khuyên Thành, như thế nào lại tìm ta?” – Hỉ Ca ngạc nhiên hỏi. Nghe nói Phi Khuyên Thành đi Kinh Lôi Hội, còn chưa biết là thật hay giả.

“Ta hôm nay cùng bằng hữu đi Xích Hỏa thành, gặp không ít thành viên của Vực Sâu đang bàn luận chuyện của người.”

“Ồ, đại khái là chuyện liên quan đến Liệp Sát đi. Không quan hệ.” – Hỉ Ca tin tưởng, cô đủ sức đối phó với Phù Đồ.

“Không phải chuyện này. Ta nghe một thành viên kỳ cựu tiết lộ, Lam Sắc đang thảo luận với bọn họ, có muốn đá người ra khỏi bang phái hay là không. Còn có, người thu 3% lợi nhuận của Vực Sâu thành đúng không. Tin tức này không biết vì sao lại lọt ra ngoài. Hiện giờ mọi người náo loạn rất lớn.”

“Là không hài lòng ta lấy 3% lợi nhuận?” – Hỉ Ca thật sự không nghĩ tới điểm này. Vụ 3% lợi nhuận, chỉ có cô, Phần Thiên cùng Cuồng Vũ biết, là ai để lộ ra?

“Ừ, nghe nói tinh anh đoàn náo loạn lợi hại nhất. Họ nói lúc kiến thành người chẳng góp chút công sức nào, còn lấy lợi nhuận nhiều như vậy. Bất quá ta hoài nghi...” – Phi Khuyên Thành không nói nữa, ý tứ đã quá rõ ràng. Phần Thiên chính là bang chủ. Tinh anh đoàn cho dù muốn nháo, nếu Phần Thiên nói một tiếng không phải liền dẹp yên hay sao. Thế nhưng đến nay chuyện vẫn không dừng lại. Phỏng chừng đây là ý tứ của Phần Thiên.

“Người nghĩ nhiều rồi. Phần Thiên không phải là người như vậy.” – Hỉ Ca thở dài. Cô biết ý tứ của Phi Khuyên Thành. Cách cư xử của Phần Thiên đúng là đã làm tổn thương bọn họ rất nặng. Khó trách Phi Khuyên Thành không còn tin tưởng Phần Thiên nữa.

“Nhưng mà...”

“Thôi quên đi. Lát nữa ta sẽ trở về một chuyến, nói rõ ràng một lần cũng tốt. Sau đó lại tìm người tám.”

“Người cẩn thận một chút. Tốt nhất không cần đi về một mình.” – Phi Khuyên Thành lo lắng dặn dò.

“Yên tâm. Ta sẽ không ra khỏi thành. Ai dám ở trong thành giết người chứ.” – Hỉ Ca rất hiểu chuyện, đã không phải là địa bàn của mình, cô tuyệt đối không để cho người khác chiếm tiện nghi.

Đem khế ước thu vào ba lô, Hỉ Ca bàn với Cô Tửu, để hẩn ở lại sắp xếp tình hình của cửa hàng. Sau đó cô đi về phía truyền tống trận, quay về Đông Châu Xích Hỏa.

Xích hỏa thành vẫn là bộ dáng ủ dột như cũ. Vài ngày không thấy, cảm tình chẳng thay đổi là mấy. Chính là, lúc trước còn có cảm giác được chào đón, hiện tại, giống như là con ghẻ bị ghét bỏ. Hỉ Ca tự giễu cười, hướng tới truyền tống trận. Dọc theo đường đi, cô nhìn thấy không ít người chơi đeo huy hiệu của Vực Sâu. Đáng tiếc, cô chẳng nhận ra người nào. Bọn họ nhìn thấy cô cũng xoay người tránh đi, ngay cả chào hỏi còn không thêm. Hỉ Ca chẳng để ý, đây gọi là lên voi xuống chó, là chuyện bình thường.

Đứng ở truyền tống trận, Hỉ Ca đột nhiên nhớ tới một chuyện. Phần Thiên hiện giờ không phải là thành chủ của Vực Sâu thành. Nhưng mà Phần Thiên hẳn có mặt trong thành chứ? Dù sao Vực Sâu thành chỉ mới kiến lập, có rất nhiều chuyện cần giải quyết. Từ sau khi kiến thành, Hỉ Ca chưa một lần ghé qua, cho nên lần này, cô có vài phần hứng thú chờ mong muốn xem bộ dáng của Vực Sâu thành trông ra làm sao.

Hỉ Ca còn chưa bước chân vào truyền tống trận, phía sau có người gọi tên cô. Hỉ Ca quay đầu, liền thấy một vị đường chủ, gọi là Nhện Phương Đông. Đây là đường chủ do Phần Thiên đề bạt, không quá thân thuộc.

“Phương Đông, ngươi sao lại ở đây?” – Hỉ Ca mở miệng hỏi. Dù sao cũng là người đầu tiên duy nhất mở miệng nói chuyện với cô sau khi trở về. Hỉ Ca không thể giả bộ như không nhìn thấy được.

“Ta ở bên kia mua chút đồ, đang chuẩn bị trở về thành. Ngươi là muốn tìm bang chủ sao?” – Phương Đông chuyển mắt.

“Ừ, bang chủ gọi ta trở về một chuyện.”

“Đúng lúc lắm, bang chủ đang ở tổng đàn. Vừa mở cuộc họp, hẳn là còn chưa xong.”

“Như vậy sao... ta đây đi trước. Về sau lại gặp.” – Hỉ Ca gật đầu, quay người đi tổng đàn bang hội.

“Được. Gặp lại sau.”

Hỉ Ca xoay người rời đi nên không nhìn thấy vẻ tươi cười quỷ dị trên mặt Nhện Phương Đông. Lúc này có hai thành viên Vực Sâu tiến lại.

“Chị Phương Đông, cô ta đúng là đi tổng đàn bang hội nha. Thật dễ lừa.” – người mở miệng là một cô gái chừng 18-19 tuổi, trên người mặc một bộ vũ giả bộ trang.

“Hừ... đáng đời cô ta.” – Nhện Phương Đông nhìn theo hướng Hỉ Ca vừa rời đi, khinh thường hừ một tiếng – “Đi, chúng ta đi luyện cấp. Phù Đồ đại ca còn đang đợi.”

153. Chương 153: Bị Đá

Editor: Hình như chương này bị mất một đoạn, cuối chương trước và đầu chương này không khớp với nhau. Mình down lại bản convert vẫn thấy thiếu như cũ. đành chịu vậy. Đoán đại khái là Hỉ Ca trở về tổng đàn bang hội, không gặp Phần Thiên mà lại gặp Lam Sắc đang mở hội nghị, kiểu như muốn hoạch hợ vụ Hỉ Ca giết người, sau đó là phần đối thoại bên dưới.

Hỉ Ca gật đầu: – “Cứ nói tiếp.”

Hỉ Ca mặt không biểu tình, chờ xem Lam Sắc muốn nói cái gì.

“Dù sao thì hai bên đều có điểm sai. Ta cả gan đứng ra thay mặt, tìm Phù Đồ giải hòa, hẳn đã đồng ý sẽ không truy cứu nữa. Bất quá người cần tỏ vẻ chút gì đó.”

Ồ, thì ra nói lý nửa ngày, bây giờ mới vào đề chính. Hỉ Ca tựa tiểu phi tiểu nhàn Lam Sắc, hoài nghi không biết Lam Sắc lại có chủ ý gì.

“Cần ta tỏ vẻ như thế nào?”

“Nghe nói người nắm trong tay 3% lợi nhuận của Vực Sâu thành, có đúng không?”

“Người là nghe ai nói?”

Kỳ thật nói đến việc này, Phần Thiên đúng là đối xử rất tốt với bọn Hỉ Ca. Mỗi cá nhân trong chủ đội tham gia đánh kiến thành lệnh đều được hứa cho 1% lợi nhuận. Trong khi bọn Lam Sắc lại chẳng được hứa cho cái gì. Nói thật, ai mà nghe đến chuyện này cũng sẽ nổi xung thiên.

“Là nghe đồn. Hôm nay muốn nhờ người xác nhận. Nếu người nói không phải thì là không phải.”

Hỉ Ca không tin cô ta chỉ nghe tin đồn thôi, bất quá cô chẳng có ý giấu diếm: – “Là bang chủ chia cho ta phần lợi ích đó. Phó bang chủ cho rằng ta không xứng được hưởng sao?”

“Đương nhiên không phải.” – Lam Sắc cười hòa nhã.

Lam Sắc không dám tùy tiện phán bậy bạ. Lam Sắc mới nhận chức phó bang chủ từ sau khi kiến thành. Trong khi cống hiến của Hỉ Ca (cho Vực Sâu) là không thể bàn cãi, bất luận kẻ nào cũng không thể bắt bỏ những gì Hỉ Ca đã làm cho Vực Sâu. Cho dù Lam Sắc muốn đối phó với Hỉ Ca, nhất định không thể ra tay từ vấn đề chia lợi nhuận này.

“Nếu phó bang chủ cũng đồng ý ta xứng đáng thu 3% lợi nhuận, vậy còn theo ta đề cập ý tứ là tại sao?”

“Ta đồng ý là một chuyện. Nhưng người cũng biết, gần đây Vực Sâu thu vào rất nhiều thành viên mới, họ không biết rõ về người, cho nên lúc tin này lọt ra ngoài đã khiến nhiều người bất mãn.” – Lam Sắc do dự rất lâu, tựa hồ suy nghĩ dữ lắm, sau đó mới ngẩng đầu nhìn Hỉ Ca – “Ta có một đề nghị. Không bằng người đem 3% lợi nhuận trả lại cho bang hội, sau đó ta sẽ gửi tiền vào tài khoản riêng cho người. Người không mang tiếng xấu mà ta cũng dễ nói chuyện với thành viên.”

... Hỉ Ca thật không biết nên cười hay khóc. Bộ nhìn cô giống một tên ngốc lắm hả? Hợp đồng chính thức lại không cần, quay sang tin tưởng một lời nói của miệng sao?

“Ta nghe bang chủ nói, lần trước phó bang chủ cùng Liệt Sát Bang cũng có hiệp nghị bằng lời rằng họ chỉ lấy 10% trăm lợi nhuận lúc kiến thành. Hiện tại, hình như tình hình không giống với lời đã nói ra a. Phó bang chủ xem ra không biết giữ chữ tín cho lắm à.” – Hỉ Ca hừ lạnh, muốn lấy tiền từ trong tay cô sao?! Phải xem Lam Sắc có bản lĩnh đó hay không.

“Người đừng nói bậy. Lúc trước phó bang chủ lôi kéo Linh Độ Hỏa và Liệt Sát Bang đến giúp đỡ chúng ta, nếu không chúng ta có thể xây thành nổi hay sao. Không phải chỉ là chia thêm một ít lợi nhuận cho họ mà thôi. Tính toán cái gì! Người ngay cả công thành chiến còn không tham gia, lấy tư cách gì mà lại được chia nhiều như vậy chứ?” – một đường chủ ngồi bên cạnh Lam Sắc giận dữ vỗ bàn đứng lên.

“Lời người nói có thể đại biểu cho Vực Sâu à? Hoặc là, người có thể đại biểu cho Lam Sắc sao?” – Hỉ Ca nói trả một câu liền chặn họng người đó. Cô ta không tình nguyện liếc mắt nhìn Lam Sắc, sau đó yên lặng ngồi xuống không dám mở miệng nữa.

“Chuyện lần trước là do ta sơ suất. Bất quá, 3% lợi nhuận lần này, ta đảm bảo có thể xuất ra. Người cũng biết tình hình bang hội hiện giờ rất phức tạp, ngân khố càng có nhiều tiền, thế lực của Vực Sâu càng có thể phát triển lớn mạnh, người nghĩ đúng không?” – Lam Sắc muốn lấy nhân tình đánh động Hỉ Ca, chăm chú nhìn xem Hỉ Ca phản ứng ra sao, kết quả chỉ thấy Hỉ Ca mỉm cười có chút quỷ dị.

“Người nhất định muốn thu hồi 3% lợi nhuận trên tay ta đúng không?” – Hỉ Ca cười cười, nghe người ta nói lý lẽ nhiều đó đủ rồi.

“Người dù sao cũng là nguyên lão của bang hội, Vực Sâu đang cần sự hỗ trợ của tất cả thành viên, người sẽ không mặc kệ đó chứ?” – Lam Sắc thở ra, thật tốt, nói chuyện đại nghĩa rất cuộc cũng thông.

“Bang hội gặp nạn đương nhiên ta sẽ trợ giúp. Bất quá, lời đã nói ra, người đừng hối hận.”

Lam Sắc sững sốt. Không lẽ còn có chuyện gì mà cô không biết ư? Phần trăm lợi nhuận trên tay Hỉ Ca là Phần Thiên nói cho cô. Trước giờ mọi người trong bang chỉ biết lợi nhuận của tòa thành mỗi tháng lại hựt đi 3 phần mà không biết chúng đi đâu. Nhưng Phần Thiên không cho phép Lam Sắc đòi lại 3% trên tay Hỉ Ca. Chuyện lần này hoàn toàn là chủ ý của Lam Sắc.

“Nếu phó bang chủ đã quyết định như vậy...” – Hỉ Ca lấy trong ba lô ra một bản văn kiện, quăng lên trên bàn – “Đây là hợp đồng ta với bang chủ đã ký kết. Người muốn thu hồi 3% lợi nhuận, có thể, trước hết bồi thường cho ta 500 vạn kim tệ đã.”

Đây là lý do vì sao Hỉ Ca tin rằng chuyện lần này không phải chủ ý của Phần Thiên. Bản hợp đồng của hai người có những điều khoản cực kỳ ác liệt. Nếu một ngày nào đó Phần Thiên muốn thu hồi lời hứa chia lợi nhuận, Phần Thiên phải bồi thường tổn thất 500 vạn kim tệ cho Hỉ Ca. Đây là Phần Thiên thật lòng muốn bồi thường, bằng không đã không kê một con số cao chót vót như vậy. 500 vạn kim tệ không phải là con số nhỏ. Hiện tại Vực Sâu có thể thu gom nhiều nhất là 100 vạn. Đừng nói Vực Sâu, cho dù là Thương Lan công hội cũng kiếm không ra 500 vạn vào lúc này.

Lam Sắc đọc xong bản hợp đồng, hoàn toàn ngốc lẳng ngồi yên tại chỗ, lời đã nói ra làm sao thu hồi, không lẽ phải thực sự bồi thường cho Hỉ Ca 500 vạn kim hay sao?

“Phó bang chủ tính khi nào thì giao tiền?” – Hỉ Ca cười mỉ mỉ hỏi.

“Chuyện này... là ta lo lắng không chu toàn. Hy vọng người bỏ qua cho.” – Lam Sắc đứng là người nâng lên được bỏ xuống được. Lập tức cúi đầu nhận lỗi, không cho Hỉ Ca thêm cơ hội bỏ đá xuống giếng.

Hỉ Ca cười cười, cầm lấy hợp đồng bỏ vào ba lô: – “Ta cũng cho rằng hôm nay chỉ là hiểu lầm. Nếu đã như vậy, ta không quấy rầy nữa.”

Hỉ Ca không muốn làm căng, cấp cho Lam Sắc chút mặt mũi, dù sao ở đây toàn bộ đều là tay chân của cô ta. Cho dù Hỉ Ca muốn làm khó dễ, hôm nay chắc chắn cũng không thu được lợi lộc gì, ngược lại có thể chọc họ tức lên, càng phiền phức. Đối phó với đám người này sao? Cơ hội còn nhiều. Hỉ Ca đứng dậy chuẩn bị rời đi. Ai ngờ một đám người từ ngoài xông vào, chặn đường.

Người đi đầu là Phù Đồ, còn có người vừa nãy đã chỉ đường cho cô, Nhện Phương Đông.

Hỉ Ca nhìn thấy Phù Đồ rất bình tĩnh gật đầu chào. Nói thật, đấu đá với hắn chẳng có chút hứng thú nào, vừa không có kỹ thuật, vừa không có nội hàm, thật nhàm chán. Sao không thấy ai khác đến quấy phá với cô a~~ Tại sao người của Linh Độ Hỏa lại không tìm cô gây phiền toái nha~~

“Người đến vừa đúng lúc. Mấy huynh đệ của ta ở Cực Bắc Băng Nguyên bị người giết.” – Phù Đồ đi đến trước mặt Hỉ Ca.

“Liên quan gì đến ta?”

“Giết bọn hắn là người của Thương Lan công hội. Nhưng thành viên của ta nói rằng bởi vì họ đắc tội với người nên mới xảy ra chuyện. Ta đã đáp ứng với Lam Sắc sẽ không truy cứu chuyện lúc trước. Nhưng người vì sao vẫn quá đáng như vậy?”

Lam Sắc không mở miệng, chỉ yên lặng ngồi một bên, bởi vì vừa nãy muốn gạt ngã Hỉ Ca, không làm được, ngược lại còn bị hất cho một bát nước bẩn. Bây giờ, Lam Sắc không ngu dại gì lại nhảy vào hố lửa.

“Ai giết người thì người tìm người đó. Đến tìm ta làm gì?”

“Hỉ Ca, đừng cho rằng bang chủ bao che cho người thì người muốn làm gì thì làm.” – Phù Đồ thấy Hỉ Ca lách người muốn đi, lượn tới chặn trước mặt cô lần nữa.

“Ồ, thế người tính xử trí ta như thế nào? Ta mỗi mắt mong chờ nha.”

Thủ đoạn của Phù Đồ rất đơn giản, càng khiến người ta không thể tưởng tượng nổi.

Hỉ Ca nghe được tiếng hệ thống vang lên, ngốc lẳng một chút, nhìn xuống ngực trái, huy hiệu của cô dần dần biến mất. Phù Đồ hiện giờ là phó bang chủ của Vực Sâu, có quyền trục xuất thành viên. Cho nên, hắn cứ như vậy đá Hỉ Ca ra khỏi bang hội. Thuận tiện còn phát tin tức trên kênh bang hội, xuất lệnh truy nã, vĩnh viễn đuổi giết phản đồ Hỉ Ca...

Lam Sắc nhìn thông báo trên kênh bang phái, cả kinh trong lòng nhưng rất nhanh liền bình tĩnh. Lam Sắc đã muốn làm như vậy từ sớm rồi, chỉ hiềm Phần Thiên nhìn chăm chăm nên không dám ra tay. Hiện giờ tên Phù Đồ ngu ngốc lại thay cô động thủ. Sau này Phần Thiên có truy cứu cũng không thể đổ tội lên đầu cô.

“Chiêu này... rất không tồi.” – Hỉ Ca cười cười, căn bản không thèm để ý chuyện mình bị đá ra khỏi bang hội.

“Không phải thành viên của Vực Sâu, mau rút ra khỏi tổng đàn của chúng ta.” – Phù Đồ ngênh mặt đắc ý khiêu khích nói.

“Hy vọng người có thể trụ ở Vực Sâu lâu một chút.” – Hỉ Ca vốn không còn kiên nhẫn nữa, định bụng lần này trở về nói rõ với Phần Thiên xong liền rút lui. Không ngờ Phù Đồ lại chờ không kịp, đá cô ra khỏi bang hội, còn nói mấy lời khiêu khích nữa, hẳn sẽ phải trả giá đắt.

154. Chương 154: A Thất Phát Sốt

“Nếu ta đã không còn là thành viên của Vực Sâu, vậy có câu này muốn tặng cho người.” – Hỉ Ca đứng trước mặt Phù Đồ, ánh mắt bình tĩnh đảo qua toàn bộ người đang có mặt tại hiện trường – “Phù Đồ, bước chân ra ngoài nhớ cẩn thận, coi chừng bị người ta tẩy bạch sẽ thật khó coi.”

“Người có ý gì?” – Phù Đồ nghiêng người muốn nắm cổ tay Hỉ Ca nhưng cô đã nâng pháp trượng đẩy lui hẳn.

“Ý của ta là... Liệp Sát Bang còn ở Vực Sâu một ngày, ta thấy một người giết một người.”

Trơ mắt nhìn Hỉ Ca ung dung rời đi, Phù Đồ giận đến nhảy dựng lên: – “Thấy một người giết một người, người tưởng người là ai chứ?!”

Hỉ Ca đã đi mất nhưng Phù Đồ vẫn mắng chửi không ngừng. Lam Sắc nghiêm mặt ngồi ở một bên, không lên tiếng. Lam Sắc không nghĩ tới, Hỉ Ca bị đá ra khỏi Vực Sâu mà còn có dũng khí nói lời đe dọa. Điều này chứng tỏ, thế lực sau lưng Hỉ Ca không chỉ có Thứ, chẳng lẽ có cả Thương Lan công hội sao? Nguyên tưởng Hỉ Ca sẽ nể mặt Phần Thiên, dù sao hai người bọn họ cũng xem như là bằng hữu. Kết quả, một câu nói kia đã đem mọi chuyện đập đổ, không còn tình nghĩa gì nữa.

Lúc này, một ngoạ gia hấp tấp chạy vào tổng đàn, nhìn thấy nhiều người đang ở đây, hẳn sưng sốt một chút nhưng rất nhanh đã chạy tới bên người Phù Đồ.

“Phó bang chủ bảo ta đến nói với người không cần manh động.”

“Ý gì?” – Phù Đồ nhăn mặt.

“Phó bang chủ nói, Thương Lan công hội vừa tặng Hỉ Ca 2 cửa hàng trị giá mấy chục vạn kim tệ. Hiện tại mọi người không ai biết quan hệ giữa cô ta và Thương Lan là như thế nào. Người tốt nhất không nên đụng tới.”

Nếu người này đến sớm 5 phút, chuyện đã không đến nước này. Đáng tiếc, giờ thì đã chậm.

Phù Đồ đại khái nhận ra hẳn hơi manh động, bất quá trước mặt nhiều người, hẳn nhất định sẽ không nhận sai, còn mạnh miệng nói: – “Cô ta cùng lắm quen biết với Thanh Lam mà thôi. Cho dù có gia nhập Thương Lan cũng không thể gây ảnh hưởng đến Sở Nhị, không khiến tên này động thủ với Liệp Sát Bang. Phó bang chủ lo sợ nhiều rồi.”

Lời nói của Phù Đồ làm cho Lam Sắc nhú mày, mặc dù Phù Đồ là người của Liệp Sát Bang nhưng hiện tại hẳn mang danh nghĩa phó bang chủ của Vực Sâu, vậy mà mở miệng một Liệp Sát hai Liệp Sát, có hơi quá đáng.

“Nhưng...” – người vừa tới còn muốn nói cái gì, Phù Đồ nâng tay cản lại.

“Lam Sắc, ý người thì sao?” – Phù Đồ đã đá Hỉ Ca ra khỏi Vực Sâu, dựa theo hiểu biết của hắn về Hỉ Ca, lời đã nói ra không phải dọa suông. Cho nên, hắn cần biết thái độ của Lam Sắc.

Lam Sắc trầm ngâm một lát, cuối cùng gật đầu: – “Hiện tại muốn gọi Hỉ Ca trở về, chỉ sợ cô ta cũng không nể mặt mũi chúng ta. Nếu đã muốn đối lập, vậy không cần nghĩ nhiều như vậy. Về phía bang chủ, ta sẽ xử lý.”

Người của Linh Độ Hỏa không tham gia vào chính sự của Vực Sâu. Cho nên Lam Sắc tạm thời mượn tay Phù Đồ đối phó với Hỉ Ca. Loại người như Phù Đồ, là đối tượng hợp tác thì không ổn, nhưng dùng làm tốt thí đi đánh dò đường lại hoàn hảo.

“Tốt! Chỉ cần bang chủ bên kia không có vấn đề, Hỉ Ca liền giao cho ta đối phó. Cô ta không thể lúc nào cũng có người của Thương Lan đi kể bên bảo hộ được.”

Một giờ sau khi Hỉ Ca rời khỏi Vực Sâu, thông tấn khí của cô vang lên, mở ra thấy tên Phần Thiên. Hỉ Ca cười cười, ần ần chối. Sau đó, đem tên Phần Thiên xóa khỏi danh sách bạn tốt. Đồng thời thiết lập từ chối nhận cuộc gọi từ người xa lạ.

Một giờ đồng hồ đủ cho bọn Phù Đồ đem mọi chuyện dàn xếp xong. Hiện tại Phần Thiên mới nhớ tới cô, không phải quá trễ à, cảm giác giống như trước giờ cô không tồn tại trong mắt Phần Thiên vậy. Một giờ này phải nói là cực kỳ đặc sắc. Đầu tiên, Phù Đồ mang tội danh của Hỉ Ca ra công bố trên kênh đại lục. Kế tiếp, phát lệnh truy nã Hỉ Ca, phạm là người giết Hỉ Ca, chụp màn hình đem đến cho hắn liền lĩnh thưởng 100 kim tệ.

Tin tức ở Đông Châu Xích Hỏa vừa lan ra, chưa tới 10 phút sau, Sở Tiểu Ca đã tìm Hỉ Ca, hỏi cô có muốn hay không đem toàn bộ bang chúng của Vực Sâu tẩy bạch. Hỉ Ca chỉ cười, không gật đầu cũng không cự tuyệt. Chẳng phải chỉ là lệnh truy nã thôi sao. Ai lại không biết phát chứ. Phù Đồ chỉ dám phát lệnh truy nã ở Đông Châu đại lục mà thôi. Hỉ Ca không làm thì thôi, đã làm liền làm đến nơi đến chốn. Cô chạy qua 4 đại lục, trên liệt sát bảng của mỗi đại lục lại phát một cái tin tức. Ai tẩy bạch phó bang chủ của Vực Sâu có thể đi Cực Bắc Băng Nguyên, đến cửa hàng vũ khí của Thương Lan thành để yêu cầu lão bản đúc cho họ một thanh truyền kỳ vũ khí. Hỉ Ca đem huy hiệu cấp tông sư thợ rèn trưng lên, đồ vật này không thể làm giả.

Đây là một mũi tên bắn hai đích, vừa giải quyết phiền toái vừa thuận tiện quảng cáo cửa hàng.

Bốn chữ “truyền kỳ vũ khí” vừa xuất hiện liền khiến cả thế giới sôi trào. Cao thủ đứng đầu các BXH mặc dù trên người đã có một hai kiện sử thi trang bị nhưng vũ khí cấp sử thi đến nay còn chưa thấy xuất hiện. Chính vì vậy, truyền kỳ vũ khí vẫn là mục tiêu cao cao của mọi người.

Chẳng lẽ như vậy liền xong rồi? Đương nhiên không. Trò chơi chính là một loại chậm rãi hưởng thụ, gây sức ép với đối thủ nên làm từ từ mới thú. Huống hồ, chỉ xử lý một tên Phù Đồ không đủ làm cho Hỉ Ca sung sướng. Kỳ thật, lúc phát lệnh truy nã, Hỉ Ca có thể đem tên Lam Sắc cùng bỏ vào. Bất quá, cô vừa mới lui khỏi bang hội, ra tay ngay với Lam Sắc thì hơi tuyệt tình quá, đối với thanh danh của cô có điểm không tốt. Thanh danh này nọ không có ích lợi gì, nhưng Hỉ Ca trước giờ vẫn để ý.

Không thể làm ngoài sáng, vậy âm thầm giết trong bóng tối chắc là được đi? Dù sao Sở Tiểu Ca hiện giờ đang ghen một bụng khí, kiếm việc cho hắn phát tiết cũng tốt?! Lại nói, đám thuộc hạ của Sở Tiểu Ca bình thường rảnh rỗi cũng thích ra ngoài kiếm chuyện giết người. Bây giờ có nhiệm vụ, đám người này còn không tranh nhau ra tay mới là lạ.

Sau khi chạy một vòng, Hỉ Ca chợt nhớ tới Cô Tửu, không biết tên này sắp xếp cửa hàng đến đâu rồi. Ai biết cô còn chưa kịp đi Thương Lan thành, hệ thống đã cưỡng chế cô hạ tuyến. Hỉ Ca cởi bỏ mũ giáp, nghiêng đầu nhìn thấy di động trên đầu giường đang chấn động. Thời gian này cô thiết lập kết nối mũ giáp và điện thoại, bởi vì không biết A Thất khi nào thì trở về, phòng ngừa lúc A Thất về, cô lại ở trong trò chơi không nghe thấy điện thoại nên để chế độ mặc định cưỡng chế hạ tuyến.

Hỉ Ca nhìn màn hình, khóe miệng giương lên, ần ần tiếp nhận .

“A Thất?”

“Anh đang đứng ngoài cửa.” – tiếng nói của A Thất mang theo ý cười. Hấn thực vui vẻ, trong lòng Hỉ Ca cũng đang nhảy nhót.

Hỉ Ca mặc áo ngủ, khoác thêm một cái áo choàng, xỏ dép lê, chạy như bay xuống lầu. Lúc ở ngoài hành lang vẫn không quên liếc nhìn cửa phòng của Sở Niệm, thầm nghĩ, anh họ sẽ không đột nhiên hạ tuyến đi? Chỉ cần anh họ không đụng mặt A Thất, vậy mọi chuyện liền an toàn.

Cửa mở, Hỉ Ca còn chưa kịp nhìn thấy người đã rơi ngay vào lòng ngực của ai đó.

“A... xa cách lâu ngày đúng là nhớ quá, bình thường không ai chịu ôm anh~~”

Nghe được âm thanh của A Thất, tâm tình lo lắng của Hỉ Ca mấy ngày nay liền thả lỏng, thuận tay vòng qua ôm hấn thật chặt. Đại khái hai người ôm nhau thật là thích, hơn 10 phút vẫn chưa chịu buông tay. Hỉ Ca thì không có gì, chính là bọn họ đang đứng trước cửa nhà a, lỡ có người xuất hiện bất thành linh liền không may.

“A Thất.” – Hỉ Ca nhẹ giọng gọi.

“Ừm...” – A Thất khàn khàn lên tiếng, so với âm thanh lúc bình thường không giống với.

Hỉ Ca vội vã buông người ra, lúc này chưa kịp nhìn kỹ đã bị ôm, hiện tại mới thấy có điểm không đúng.

“Anh làm sao vậy?” – Hỉ Ca nâng mặt A Thất lên nhìn, phát hiện nó đỏ ửng, đưa tay lên trán sờ sờ, quả nhiên bị sốt. Hỉ Ca liếc mắt, phát sốt còn dám chạy loạn. Hấn tưởng mình là siêu nhân à? hay là muốn làm cho cô tức chết hả?

“Anh nóng quá ~” – A Thất cầm hai tay Hỉ Ca, đưa lên má cọ qua cọ lại, ánh mắt mông lung, làm cho Hỉ Ca nhất thời không thể mở miệng mắng chửi cái vẻ mặt đáng yêu này được.

“Anh sốt rồi.” – Hỉ Ca thở dài.

“Ồ...” – A Thất nói xong liền tiếp tục ôm Hỉ Ca vào lòng. Khuôn mặt ẩn phía sau vai cô hiện lên nụ cười quỷ dị. Hừ, nếu không phát sốt, làm sao hấn có thể quang minh chính đại tiến vào nhà cô chứ. Tên Sở Niệm đáng chết, dám đến giành địa bàn với hấn, đi chết đi!!!

“Vào nhà trước đã.” – Hỉ Ca hét cách. Bình thường, lúc Sở Tiểu Ca bị bệnh, cô không nói hai lời đem tiểu tử đó quăng vào bệnh viện. Nhưng hôm nay người phát sốt là A Thất, cô lo lắng thân phận của hấn, cho nên chỉ có thể đem hấn vào nhà, còn ở trong phòng ngủ của cô nữa.

Nhìn A Thất ngoan ngoãn nằm trên giường, Hỉ Ca mới nhẹ nhàng đi xuống lầu tìm thuốc giải cảm. Lục lọi một lúc lâu cũng không lôi ra được viên thuốc nào, có điều lại lôi ra Tiểu Cửu, người nghe tiếng ồn ào nên mới đi xuống xem chuyện gì đang phát sinh.

“Hỉ Ca, người đang làm gì đó?”

“Trong nhà có thuốc hạ sốt không?” – Hỉ Ca vui mừng hỏi, Tiểu Cửu là người dọn dẹp nhà cửa, nhất định biết thuốc men để ở đâu. Hỉ Ca và Sở Tiểu Ca rất mạnh khỏe, mấy năm trời đều không thấy hai chị em sốt cảm vặt vãnh gì đó.

“Người bị bệnh?” – Tiểu Cửu đi xuống, nhìn sắc mặt hồng nhuận của Hỉ Ca, không giống bị bệnh a.

“Không phải. ” – Hỉ Ca trả lời ngắn gọn.

Tiểu Cửu lôi hòm thuốc, lấy ra hai viên: – “Một loại hạ sốt. Một loại giảm đau. Người cần thuốc này làm gì?”

Dù sao cũng không thể giấu diếm, đến sáng mọi người sẽ đụng mặt nhau, Hỉ Ca đành chỉ lên phòng mình: – “A Thất phát sốt.”

“...” – Tiểu Cửu nháy mắt cứng ngắc, Hỉ Ca bỏ đi một lúc sau vẫn chưa hồi phục.

Tiểu Cửu không phải vì A Thất trở về mà kinh ngạc. Tiểu Cửu đây là hoảng sợ. Ai cũng biết Sở Niệm và A Thất mà đụng mặt nhau sẽ phát sinh chuyện kinh thiên động địa gì. Tiểu Cửu lo âu nghĩ, có nên thu dọn hành lý chuẩn bị ngoài vườn khách sạn ở tạm 1-2 tháng hay không? Nếu ở lại đây, chỉ sợ cái mạng nhỏ này sẽ không giữ được nha~

155. Chương 155: Cũng May Đũa Mắc Không Đáng Tiền

Hỉ Ca cầm vĩ thuốc trở vào phòng thì thấy A Thất đã ôm gối ôm ngủ mất tiêu. Khóe miệng của hắn khẽ nhếch, giống như đang mơ một giấc mộng đẹp. Hỉ Ca nhẹ nhàng đặt ly nước và vĩ thuốc lên bàn kê ở đầu giường, sau đó cẩn thận khiến một cái ghế lại ngồi kế bên giường. A Thất ngủ thật an tường. Hỉ Ca khoanh chân trên ghế, chống cằm, ngồi nhìn khuôn mặt đang ngủ say của A Thất mà ngẩn người. Cô chưa bao giờ nhìn thấy một A Thất im lặng như vậy. Về mặt vô hại lại đơn thuần. Thoạt nhìn, rất đáng yêu!

Cứ nhìn một hồi, mí mắt của Hỉ Ca nặng nề sụp xuống.

Không biết qua bao lâu, Hỉ Ca mở mắt ra, ánh sáng trong phòng đã lần nữa chuyển tối, cô phát hiện mình đang nằm trên giường, bên hông có cánh tay gác lên. Hỉ Ca ngốc lảng một chút, sau đó xoay người, vừa lúc nhìn vào đôi mắt của A Thất.

“Hỉ Ca

” – A Thất thấy Hỉ Ca tỉnh liền cười hì hì dán mặt lại.

Xem ra A Thất đã ôm cô lên giường. Vậy mà không làm cô tỉnh giấc? Hỉ Ca có chút kinh ngạc. Trước khi nói chuyện này, Hỉ Ca đưa tay sờ trán A Thất, vẫn còn hơi sốt, bất quá tinh thần đúng là khá hơn rất nhiều.

“Anh uống thuốc trước đã.” – Hỉ Ca chống tay ngồi lên muốn xuống giường lấy thuốc. Ai biết vừa chồm người lên đã bị A Thất kéo trở lại. Mắt thẳng băng, Hỉ Ca trực tiếp ngã đè lên hắn.

“Anh lại muốn làm gì?” – Hỉ Ca không bị đau, bởi vì hành động của A Thất không hề thô lỗ.

“Hôn một cái~” – A Thất giữ chặt Hỉ Ca, choàng tay sau cổ kéo đầu cô xuống, sau đó liền hôn lên môi.

Nói thật, A Thất ở phương diện này không có kinh nghiệm gì cả. Hai người ở trong trò chơi cũng chưa bao giờ luyện hôn môi. Bất quá, người ta nói, mấy chuyện này là vô sự tự thông. A Thất hiện giờ không đủ thể lực để tập luyện (vì bị bệnh) nhưng hắn tràn trề tinh lực để học hỏi nha. Ban đầu, Hỉ Ca có chút kinh ngạc, nhưng cô không đẩy A Thất ra. Cô tùy ý để hắn cần quét đôi môi của mình. Một lúc sau, A Thất vì thiếu đường khí nên phải buông người (... haha...). Hỉ Ca thì có cảm giác giống như trái tim sắp nhảy ra khỏi lồng ngực. Nhất thời, trong phòng ngủ chỉ nghe tiếng thở dốc cùng tiếng tim đập của hai người. Lại một chốc, tựa hồ A Thất còn chưa thỏa mãn, hắn xoay người đem Hỉ Ca đặt dưới thân, lần nữa cúi đầu hôn nhẹ lên đôi môi đã có chút đỏ của cô. Hỉ Ca hơi dịch chuyển thân thể, tìm một tư thế thoải mái, sau đó quàng tay lên cổ A Thất, chuyên tâm hôn. Hỉ Ca là loại người luôn biết mình muốn gì. Nụ hôn có tính cưỡng đoạt của A Thất ban đầu làm cô ngượng ngùng một chút, nhưng cô tuyệt không có ý kháng cự hắn, bởi vì cô cũng thích.

“Hỉ Ca, Tiểu Cửu nói...”

Lúc Sở Niệm xuất hiện, A Thất đang ôm Hỉ Ca hôn đến quên trời quên đất, hoàn toàn đắm chìm trong thế giới riêng, dĩ nhiên không nghe thấy bất cứ âm thanh nào.

Tình hình lúc đó là như vậy. Sở Niệm mở cửa phòng, nhìn thấy Hỉ Ca bị một nam nhân đặt dưới thân, không nhìn thấy khuôn mặt của Hỉ Ca nhưng từ động tác của nam nhân liền biết bọn họ đang... e hèm... làm chuyện đỏ mặt. Cả hai người đều không nhận ra sự tồn tại của anh, Sở Niệm không muốn quấy rầy chuyện tốt của người ta, anh chỉ khựng lại một giây liền yên lặng lui ra khỏi phòng. Đứng ở bên ngoài, Sở Niệm trầm tư, bóng dáng của tên nam nhân kia sao lại quen thuộc như vậy? Vả lại, không phải Hỉ Ca đang cùng A Thất...Nghĩ tới đây, sắc mặt Sở Niệm biến đen, một cước đá bay cửa phòng. Âm thanh cửa phòng bị đá quấy nhiễu hai người trên giường. A Thất về mặt như đưa đám quay đầu nhìn, đối diện ánh mắt như bão lửa của Sở Niệm.

“Người sao lại ở đây?” – Sở Niệm băng lãnh hỏi. Hỉ Ca thề, trong nháy mắt, nhiệt độ xung quanh liền giảm 10 độ, kiểu này đỡ tốn tiền mở máy lạnh.

“Ta vì sao không thể ở trong này?” – A Thất nhìn Sở Niệm, ánh mắt cũng nổi bão.

“Lá gan ngươi thật lớn. Xem ra lần trước ngươi ăn giáo huấn còn chưa đủ?” – Sở Niệm nghiêng răng nói, làm cho Hỉ Ca một trận rùng mình.

“Hừ... muốn giáo huấn ta, ngươi còn non tay lắm.” – A Thất xoay người ngồi lên. Buổi tối lúc lên giường đã đem áo khoác cởi, vừa rồi lại lần qua lần lại nên áo sơ mi của hắn hiện giờ mở bung 2 cúc áo.

Nhìn A Thất chỉnh áo sơ mi, bên trong vẫn còn quần băng trắng, Sở Niệm nhe răng, cất giọng đe dọa: – “Ngươi muốn tự mình đi ra, hay là đợi ta đá ngươi ra?”

... thấy anh họ nháy mắt biến thành bộ mặt ác ma, Hỉ Ca nhất thời cứng ngắt.

“Ai đi còn chưa biết đâu.” – A Thất khiêu khích đáp trả.

Sự thật sao? Hỉ Ca đồng thời mời cả hai tên đó đi ra khỏi phòng ngủ của cô. Ngồi trên giường, nhìn cánh cửa bị đá hư, Hỉ Ca nhin không được thở dài, lo âu nghĩ, không biết có nên bắt anh họ bồi thường tiền sửa cửa hay không? Đợi nửa ngày, không nghe âm thanh đám đá kịch liệt vang lên từ phòng khách. Hỉ Ca phân vân hồ nghi, lại thấy Tiểu Cửu âm thầm chạy lên.

“Họ đâu rồi?” – Hỉ Ca hỏi, nhìn biểu tình của Tiểu Cửu, xem ra đã bị dọa không ít.

“Ngoài tiểu viện... ách... trao đổi tình cảm. Ta cảm thấy Thất ca sẽ thua...”

“A Thất đánh không lại anh họ sao?” – Hỉ Ca kinh ngạc.

“Không phải. Máu chốt là Nhị ca đang cầm roi.”

Vũ khí chuyên dụng của Sở Niệm là roi. Có điểm không hợp với hình tượng của anh. Nhưng uy lực của roi đúng là kinh khủng đến dọa người. Thực lực của A Thất và Sở Niệm vốn ngang nhau, nhưng bây giờ một người cầm vũ khí, một người đánh tay không, khẳng định có chênh lệch.

“Vậy sao?” – Hỉ Ca gật đầu, đưa tay mò xuống gối đầu. Quả nhiên! Hỉ Ca khoe miệng giơ lên. Cô từ dưới gối đầu lấy ra một cái vỏ đao. Xem ra A Thất nhà cô lần này sẽ không bị đuổi đi. Hắn còn biết tìm vũ khí phòng thân. Quan trọng là, làm sao hắn biết cô đem chủy thủ giấu dưới gối đầu? Dù sao, hai người đánh nhau sẽ không hại đến tính mạng. Liền tùy tiện họ chơi đùa đi.

Quăng vỏ đao lên giường, Hỉ Ca đứng lên hỏi: – “Đến giờ ăn cơm chiều rồi sao?”

“... ngươi không lo lắng hả?” – Tiểu Cửu đi theo phía sau, kinh ngạc hỏi.

“Ta có lo lắng thì họ sẽ không đánh nhau sao?” – Hỉ Ca nhún vai. Cô biết Sở Niệm trong lòng biết phân nặng nhẹ. Cho dù hai người tồn tại thâm cừu đại hận gì đó, nhưng A Thất hiện giờ là bạn trai của cô, Sở Niệm chắc chắn không xuống tay quá nặng.

Sở Tiểu Ca bị Tiểu Cửu bắt đi ra ngoài mua đồ, lúc trở về, liền thấy ngoài sân có hai người đang PK (đánh nhau). Một người cầm roi. Một người cầm chủy thủ. Mẹ của ta ơi, đây là chuyện gì xảy ra? Âm thanh cửa sắt mở ra âm ỉ, đương nhiên ai cũng nghe thấy, bất quá hai người đang đánh nhau đều không có ý muốn dừng tay. Cho nên, Sở Tiểu Ca trưng mình ngồi trong xe, trở thành khán giả bất đắc dĩ. Lúc hai người hơi tách xa ra, Sở Tiểu Ca lúc này mới thấy rõ, cùng anh họ đánh nhau không ngờ là Thất ca. Đột nhiên nhìn thấy Thất ca, trong lòng Sở Tiểu Ca thật cao hứng. Có điều, lúc này chạy ra chào hỏi hình như hơi nguy hiểm đến tính mạng à.

“Sở Tiểu Ca, nước tương đâu?” – Hỉ Ca mở cửa sổ, hướng ngoài viện hỏi lớn, thuận tiện nhìn hai bóng dáng đang đánh nhau kia.

“Ồ đây.” – Sở Tiểu Ca chợt nhớ tới nhiệm vụ vinh quang cao cả của mình, vội vàng ôm gói to gói nhỏ lách mình chạy vào nhà.

Tiền viện của Sở gia rất rộng. Nhưng mà phạm vi công kích của hai người kia không hề nhỏ. Sở Tiểu Ca dán lưng sát vào vách tường, nhích từng bước, vậy mà không cẩn thận vẫn bị sợi roi của Sở Niệm quét trúng. Sở Tiểu Ca “A” một tiếng. Sở Niệm sững sốt, dừng tay. A Thất chớp lấy thời cơ, chủy thủ trong tay lóe lên, hướng tới trước ngực Sở Niệm.

“A Thát!!!”

Mắt thấy sắp đặc thủ, một tiếng kêu của Hỉ Ca từ xa vang lên, thân người A Thát hơi chững lại, sau đó ngoan ngoãn thu hồi chủ thủ. Sở Niệm hung tợn trừng mắt liếc, ánh mắt khiêu khích nồng đậm, giống như còn muốn đánh một trận nữa. A Thát đương nhiên có cùng ý tưởng. Có điều Hỉ Ca đang chờ hấn nha. Ai lại rồi hơi bỏ bạn gái mà đi bởi một tên nam nhân a~

“Hỉ Ca~~” – A Thát xoay người, không thèm nhìn Sở Niệm, chạy đến chỗ Hỉ Ca.

Thấy tên kia lại ôm biểu muội cục cựa, Sở Niệm cả người gân xanh nổi lên, thân mình run run. Nếu không phải có mặt Hỉ Ca ở đây, anh chẳng dễ dàng tha cho tên tiểu tử thói kia!!!

“Khụ... anh họ , cái kia.... hay là vào nhà ăn cơm trước đi.” – Sở Tiểu Ca từ vách tường đi qua vỗ vai Sở Niệm. Haiz... cậu hiểu, đây gọi là bệnh luyến muội (yêu thương em gái). Có điều cậu thật thắc mắc, Thát ca đâu đến nỗi là người xấu, vì sao anh họ cứ như muốn ăn thịt người vậy?

“Có bị thương không?” – Sở Niệm đối với lực khống chế của mình rất tin tưởng. Nhưng mà tiếng kêu của Sở Tiểu Ca rất dọa người, anh hơi lo lắng.

Sở Tiểu Ca ngượng ngùng gãi đầu: – “Hắc hắc... không có. Theo bản năng liền kêu ra tiếng vậy thôi.”

“...”

Mặc dù không tình nguyện, rốt cuộc Sở Niệm vẫn đi theo Sở Tiểu Ca vào phòng. Anh không cố ý trùng A Thát, nhưng ánh mắt đảo qua đảo lại cũng sẽ dừng lại trên người tên kia. Kiểu như thấy A Thát quần quýt lấy Hỉ Ca, trong lòng Sở Niệm liền nghiêng răng nghiêng lợi, tên hỗn trướng này dám sờ biểu muội của ta, tên hỗn trướng này dám ôm biểu muội của ta... vân vân và vè vè.

Bữa cơm diễn ra trong không khí thập phần quỷ dị. Mặc dù Sở Niệm và A Thát không chính thức đánh nhau, chỉ tranh đồ ăn. Thật là tai họa. Cũng may Tiểu Cửu thông minh, biết trữ đồ ăn trong bếp. Thế là Hỉ Ca, Tiểu Cửu cùng Sở Tiểu Ca bưng chén cơm chạy vào phòng bếp, để lại A Thát và Sở Niệm trên bàn ăn vung đũa loạn xạ. Hỉ Ca thở ra, trong nhà nhiều đũa, toàn loại rẻ tiền, hư hao cũng không đau lòng. Cơ mà, hai người này có thù hằn gì với đôi đũa a... đem đũa toàn bộ bẻ đôi là sao?!

156. Chương 156: Bị Luân Bạch

A Thát không có ý định ở lại nhà của Hỉ Ca. Có lẽ hấn lo lắng nửa đêm đang ngủ lại phải phòng ngừa Sở Niệm lén lút chui vào phòng cửa cổ hấn. Tính mạng quan trọng hơn. Hỉ Ca vốn không an lòng. A Thát đang sốt, hơn nữa vết thương còn chưa lành hấn. Một mình hấn ra ngoài ở cô không yên tâm. Nhưng nói làm sao A Thát cũng không chịu ở lại. Hỉ Ca bất đắc dĩ phải đưa hấn đến nơi hấn muốn ở. Kết quả, hai người đi sang ngôi nhà sát vách. Nhìn căn biệt thự quá đối quen thuộc, Hỉ Ca nghiêng đầu trừng mắt nhìn A Thát.

“Chủ hộ đi đâu rồi?”

Căn biệt thự này là của A Thát mua từ trước. Bất quá, lúc hấn biến mất, ngày hôm sau liền có một gia đình dọn vào ở. Bây giờ, hấn vừa về, người trong nhà này liền tiêu thất?

A Thát nhún vai: – “Nhiệm vụ hoàn thành, đương nhiên họ phải rút lui.”

Lại nói, A Thát sao có thể để cho người không rõ lai lịch sống ngay bên cạnh Hỉ Ca chứ. Nhất là khi hấn không có mặt ở đây nữa, lỡ có tên nam nhân nào đó để mắt đến Hỉ Ca thì làm sao?!

“Cho nên?”

“Hắc hắc...” – A Thát cười lấy lòng – “Em xem, anh ở đây một mình thiệt là cô đơn trống trải a~~”

“Trước kia không phải anh cũng chỉ sống một mình sao?” – Hỉ Ca khoanh tay.

A Thất nhăn mặt, quyết định xuất chiêu khổ nhục kế: – “Thương tích của anh còn chưa lành. Vừa mới đánh nhau với Sở Niệm, vết thương lại nứt ra... đau quá a~”

A Thất nói xong liền nhuỷnh nhuỷnh ngã vào người Hỉ Ca, hai tay thuận thế ôm cô vào lòng. Hỉ Ca đưa mắt nhìn, trên lưng hằn đúng là có vết máu nhiễm đỏ một mảng.

“Biết trong người có thương tích anh còn đi đánh nhau!!!!” – Hỉ Ca nhin không được rống lên.

“Đau ~” – A Thất đáng thương nhìn Hỉ Ca, trong mắt toàn là ủy khuất. Còn chuyện hấn có đau thật hay không? Đây chỉ có hấn mới biết được. Dù sao, Hỉ Ca đau lòng là được.

Không đành lòng để A Thất ở một mình, hơn nữa nhà mình liền ở kế bên, chỉ cách một vách tường, rốt cuộc, Hỉ Ca thỏa hiệp đi theo A Thất vào phòng. Hỉ Ca không học qua y dược, nhưng thân là con nhà võ, trên người mang thương tích là chuyện bình thường, biết cách sơ cứu này nọ là điều hiển nhiên. Sau khi giúp A Thất băng bó, đặt hấn lên giường, Hỉ Ca nhìn cái xác ướp trên giường thì ngượng ngùng cúi đầu. Ở thì chuyện bôi thuốc cô có biết, nhưng băng bó lại là vấn đề hoàn toàn khác nha. Với lại, trên người A Thất vết thương nhiều lắm, cô vì lo lắng miệng vết thương bị vỡ ra, cho nên cứ quẩn quẩn một hồi thì... thành hình dạng xác ướp kia. A Thất thực ngoan ngoãn nằm ở trên giường, dùng ngón tay, thứ duy nhất có thể hoạt động tự do, hướng Hỉ Ca ngoắc ngoắc. Đem hấn quẩn thành như vậy, cô phải phụ trách mới được!!! Hỉ Ca rất nghe lời, từ từ đi tới. Nhìn nhìn... lại nhin không được muốn cười.

“Anh ngủ không được!”

Nghe nói thuốc giải cảm có tác dụng phụ là khiến người ta buồn ngủ. Bất quá, A Thất lại không có triệu chứng này. Hoặc có thể vì buổi sáng hai người đã ngủ quá nhiều nên giờ không buồn ngủ nữa????

“Vậy anh muốn làm gì?” – Hỉ Ca nhìn ngọn đèn u u trong phòng, nơi này chỉ có một ngọn đèn. Bên ngoài trời đã muốn tối sầm xuống.

“Em theo giúp anh ngủ ngủ.” – A Thất đúng lý hợp tình yêu cầu. Hấn phải thừa dịp Hỉ Ca đang mềm lòng mà nắm chắc thời cơ, bằng vào lúc bình thường, dám đưa ra yêu cầu như vậy, đảm bảo hấn đã ăn vài cú đá.

Hỉ Ca thoáng do dự, lại không biết dùng lý do gì để từ chối. Cô chính là lo lắng, nếu cô ở lại đây ngủ, không biết anh họ ở nhà có giận đến phun lửa không?! Sự thật thì Sở Niệm đã muốn phun lửa rồi. Anh thật không hiểu, chỉ nói đi tiền tên kia về nhà thôi, thế mà đi đến 2 tiếng?? Người cũng mất dạng luôn là sao? Biết trước lúc này đã đi theo sau hai người bọn họ rồi... haizzzz

Sở Tiểu Ca thì ngược lại, hoàn toàn trấn định. Cậu ngồi ở ghế sofa, trong lòng ôm một mâm trái cây, vừa ăn vừa an ủi Sở Niệm: – “Anh họ, chị hai không có việc gì đâu.”

Theo Sở Tiểu Ca phỏng đoán, cho dù có xảy ra chuyện, phỏng chừng người bị hại là Thất ca chứ không phải chị hai nhà cậu.

“...” – Sở Niệm câm nín. Đó là chị ruột của người đó có biết không hả!!!! Sở Niệm nắm mép bàn, dùng sức đến mức cái bàn bằng đá sắp nứt ra luôn.

Sáng hôm sau, vừa tỉnh lại, Sở Niệm liền chạy qua phòng Hỉ Ca. Kết quả gõ cửa nửa ngày cũng không thấy ai ra mở cửa. Tiểu Cửu từ phòng kế bên mò ra, dụi dụi mắt, thông báo một câu.

“Hỉ Ca tối qua không có về nhà!”

Đợi đến khi trời sáng bảnh mắt, Hỉ Ca mới trở lại. Sau lưng cô còn mọc thêm một người ăn chực. Lúc Hỉ Ca vào phòng thay quần áo, Sở Niệm và A Thất lại trợn mắt nhìn nhau. Đến lúc Hỉ Ca trở xuống, phòng khách đã một mảnh hỗn loạn. Sở Tiểu Ca thì ung dung ngồi bẹp dưới đất gặm cam.

“Người đâu?”

Sở Tiểu Ca hát cảm: – “Đi ra ngoài bồi dưỡng tình cảm.”

Trải qua tai nạn buổi sáng, Tiểu Cửu mãnh liệt đề nghị với Hỉ Ca đem hai người kia tách ra. A Thất nhất định bám dính lấy Hỉ Ca không chịu buông tha, cuối cùng Hỉ Ca phải chạy qua cách vách ở tạm.

Sở Tiểu Ca nhìn lướt qua phòng khách, không nói hai lời, lấy chìa khóa xe phóng đi mất. Sở Niệm biết bản thân đã gây ra hậu quả nghiêm trọng, ngượng ngùng nhìn Tiểu Cửu xong cũng chạy biến. Chỉ còn lại Tiểu Cửu một người đứng giữa phòng khách tan hoang, ngửa mặt khóc ròng. Ai ui, đúng là số mệnh làm bảo mẫu mà.

Ở trong trò chơi, Hỉ Ca phát ra một cái lệnh truy nã, cô hoàn toàn không nghĩ đến chuyện việc này có thể bức Phù Đồ đến bước đường nào. Bởi vì cô có thể tạo ra truyền kỳ vũ khí, cho nên vốn không cho rằng đồ vật này có gì hiếm lạ. Bất quá, người khác lại không nghĩ như cô. Rất nhiều công hội, hoặc là các tổ chức liên minh ở các đại lục, đều phái thành viên đi tiếp nhận nhiệm vụ. Thứ nhất, Liệp Sát Bang không phải là một bang hội lớn (nhiều thành viên), ở Cực Bắc Băng Nguyên lại nổi tiếng ác danh, nhiều người ghét. Thứ hai, truyền kỳ vũ khí đúng là có lực hấp dẫn. Chỉ trong một đêm, Phù Đồ liền nổi danh, đồng thời trở thành chuột chạy qua đường, bị người người đuổi giết. Những người tiếp nhiệm vụ thậm chí còn không nể mặt mũi của Vực Sâu, cho dù Phù Đồ trốn ở Đông Châu Xích Hỏa, giết được cứ giết. Sau 2 giờ bị người ta giết 4 lần, cuối cùng Phù Đồ sợ hãi trốn ở Vực Sâu thành không dám bước chân ra ngoài.

A Thất lần trước hạ tuyến ở Thương Lan thành nên khi Hỉ Ca chạy tới đây liền gặp hấn. Thương tuyến chưa tới 2 phút, Hỉ Ca nhận được tin nhắn từ Cuồng Vũ. Kể lại quá trình Phù Đồ bị đuổi giết như thế nào. Hỉ Ca thật muốn nói một câu, nhìn thấy tên kia chật vật như vậy, tâm tình cô liền vui sướng! Hiện tại không có việc gì làm, Hỉ Ca mang theo Thất Tử đi thăm cửa hàng mới mở. Cô Tửu đang ở bên trong bận rộn dọn dẹp, vừa thấy Hỉ Ca, hấn liền thở ra, quăng cái ạch.

“Cửa hàng của người, tự lo liệu đi.”

Cô Tửu xem như có tình có nghĩa, ít nhất đã giúp cô lo xong những vấn đề cơ bản. Cửa hàng hiện giờ mới chỉ cấp 1, có 1 tầng lầu duy nhất, NPC quản lý cũng không phải loại giỏi. Đành chịu, chờ cửa hàng nâng cấp lại để cho NPC tự thăng cấp.

Trên quầy hàng của sơ cấp cửa hàng chỉ được hệ thống cung cấp miễn phí cho bạch bản vũ khí. Một dãy quầy bên kia thì phải đợi lão bản tự mang hàng trưng lên. Hỉ Ca rèn rất nhiều vũ khí, mấu chốt là cô đều để ở Nam Uyên đại lục. Bên kia cô cũng có cửa hàng vũ khí nha. Không thể lấy hàng bên kia bỏ qua bên này. Hỉ Ca nghĩ nghĩ, quyết định trước đi mua quặng thạch, kiếm thời gian rèn một ít vũ khí bỏ vào cửa hàng mới. Dù sao hiện giờ thời gian cần thiết để cô rèn ra một thanh tử phẩm vũ khí là rất ngắn.

Mua quặng thạch ở cửa hàng bán đấu giá có hơi tốn tiền, được cái nhanh chóng. Hỉ Ca không có thời gian để lãng phí, nên tùy tiện chọn một mỏ quặng thạch, một mỏ tài liệu rèn đúc, chuẩn bị bẻ công tảo cẩu. Không ngờ lúc này trang giao dịch đột nhiên xuất hiện một thứ, nhìn thấy thứ kia, hai mắt Hỉ Ca liền tỏa sáng.

Là bản vẽ của truyền kỳ pháp tượng. Bất quá giá tiền hơi cao, giá khởi điểm đến 3 vạn kim, mỗi lần tăng giá là một ngàn kim. Hỉ Ca phỏng đoán bản vẽ này có lẽ sẽ được bán với giá 4 vạn kim. Đối với tài lực của cô hiện giờ, số tiền này là không có vấn đề gì. Lại nói, nếu mua được bản vẽ này, rèn ra 2 thanh pháp tượng là cô có thể lấy lại vốn rồi. Đương nhiên, cũng chỉ có Hỉ Ca mới dám tuyên bố chắc nịch như vậy, bởi vì phần trăm thành công của cô cao hơn người khác.

Mua hay là không mua? Thật nan giải. Hỉ Ca muốn thăng cấp lên đại tông sư thợ rèn cần phải luyện tập độ thuần thực, nghĩa là cần bản vẽ truyền kỳ vũ khí. Cô đã có rồi, nhưng bản vẽ chỉ sợ chệch ít chứ không ngại có nhiều. Mấu chốt là... số tiền bỏ ra kia có đáng giá hay không? Hỉ Ca là thuật sĩ, pháp tượng trên tay cô là truyền kỳ vũ khí, cô không có nhu cầu đổi pháp tượng. Hơn nữa, đợi cô hoàn thành xong chuỗi nhiệm vụ, dám chừng pháp tượng của cô liền biến thành thần khí.

Trên trang giao dịch, giá tiền của bản vẽ kia vẫn tiếp tục bay lên. Thoạt nhìn, người mua không phải hàng đại gia, bởi vì giá tăng lên rất chậm, lại kéo dài rất lâu mới thấy có người nâng giá. Bàn tay Hỉ Ca dừng trên màn hình, phân vân mua hay là không mua. Không ngờ thông tấn khí đột nhiên rung lên, Hỉ Ca giật mình một cái, bấm lộn nút “mua”.

“Cuồng Vũ, có chuyện gì?”

“Phù Đồ bị người ta luân bạch.” – tiếng nói của Cuồng Vũ có vẻ hưng phấn dị thường.

Ba!!!! Hỉ Ca kích động, kết quả, giá tiền bản vẽ nháy mắt tăng thêm một vạn.

10 giây sau, Hỉ Ca ngẩn lẹ nhìn 5 vạn 8 ngàn kim trong túi của mình cứ thế biến mất, khóc không ra nước mắt. Tuy nói, so với tổng tài sản của cô thì số tiền này chỉ như chín trâu mất một sợi lông (không đáng kể). Nhưng mà... kia cũng là nhỏ mất một sợi lông trên người xuống đó!!! Đau mà!!!

Bước chân ra khỏi cửa hàng bán đấu giá, Hỉ Ca chăm chăm nhìn xuống bàn tay, làm như nhìn hoài thì có thể đem tiền lấy lại vậy. Hỉ Ca âm thầm khóc. Bản vẽ gì chứ! Cô chỉ muốn tiền, tiền, tiền...

157. Chương 157: Gia Tộc Bán Thế

Chuyện Phù Đồ bị người ta luân bạch, kể ra, thật kinh hoàng. Sự kinh hoàng này không thể hiện ở việc Phù Đồ bị giết như thế nào, mà là chuyện đội ngũ kia đã ra tay ngay trong Vực Sâu thành, bởi vì Phù Đồ chưa từng bước chân ra khỏi thành nửa bước. Hơn nữa sau đó bọn họ còn an toàn thoát khỏi sự truy đuổi của Vực Sâu cùng NPC thủ vệ. Hỉ Ca rất rõ ràng, thủ vệ của Vực Sâu thành tuy không ghê gớm bằng thủ vệ của Xích Hỏa thành nhưng tuyệt đối không phải là hạng xoàng. Cho nên, dám ở trong thành giết người, đội ngũ kia không chỉ có thực lực mà còn có đảm lượng (can đảm).

Vụ việc của Phù Đồ không chỉ kinh động đến một bang hội là Liệp Sát Bang, mà nó khiến cả thế giới đều chấn động. Ai cũng muốn biết, là người nào, là tổ chức nào có thực lực mạnh đến như vậy. Đại bộ phận người chơi phỏng đoán là Thất. Nhưng Hỉ Ca biết, chuyện này tuyệt đối không phải do Sở Tiểu Ca chỉ đạo. Còn về phần Thất Tử... rất có khả năng, cơ mà Thất Tử trước giờ luôn độc lai độc vãng, không bao giờ tổ đội giết người, cho nên không thể là hắn.

Phù Đồ là bị người ta dùng Địch Thủy, được phẩm cường chế người chơi sống lại, sau đó bị giết từ từ, rút từng cấp từng cấp một. Không kể đến thực lực của đội ngũ kia mạnh thế nào, nội việc họ sử dụng hơn 70 bình Địch Thủy đã khiến người nghe muốn rụng tim rồi.

Lần trước Hỉ Ca mua Địch Thủy từ tay Cô Tửu, một bình giá một ngàn kim. Thị trường bên ngoài bán 3 ngàn kim một bình. Nghĩa là có người chịu bỏ ra hơn 21 vạn kim tệ để hoàn thành một nhiệm vụ chỉ vì muốn Hỉ Ca rèn cho hắn một thanh truyền kỳ vũ khí??? Chuyện này thật khó tin. Nói không chừng, là do tên Phù Đồ đã đắc tội với người kia đi? Hỉ Ca mê mang nghĩ.

Sau khi Phù Đồ bị luân bạch, Hỉ Ca vẫn có ý chờ nhưng chưa thấy ai đến giao nhiệm vụ. Tạm thời cô còn chưa biết người kia tròn méo ra làm sao. Lúc này, Vực Sâu tung ra lệnh truy nã trên toàn thế giới, đối tượng là Hỉ Ca và người đã hoàn thành nhiệm vụ của Hỉ Ca. Đây là lệnh truy nã vĩnh viễn.

Người phát bố cáo là Lam Sắc. Tự chung, Phần Thiên đến giờ vẫn không lộ diện.

Lệnh truy nã vĩnh viễn sao... nếu là Thương Lan công hội, có lẽ Hỉ Ca sẽ lo lắng chút chút. Đằng này người phát bố cáo là Vực Sâu. Không phải cô xem thường Vực Sâu, thành viên của Vực Sâu lớp mới xuất hiện như sóng nước, đến nay Vực Sâu đã không còn là một bang hội nhỏ yếu nữa. Nhưng mà, Vực Sâu không có lực ngưng tụ. Thế cho nên, đến bây giờ, chẳng có ai dám tìm Hỉ Ca gây rối cả.

Hỉ Ca đi đến tiệm thợ rèn, chuẩn bị bế quan. Thất Tử không ở Thương Lan thành, chẳng biết hắn chạy đi đâu rồi. Tồn nửa ngày thời gian rèn một ít tử phẩm vũ khí, mỗi chức nghiệp đúc chừng 2-3 loại gì đó, xong đâu đấy, Hỉ Ca mới dành thời gian nghiên cứu bản vẽ sang quý vừa mua được từ cửa hàng bán đấu giá.

>> Tên: Pháp tượng Lăng Tiêu. Đối tượng sử dụng: tất cả thuật sĩ. Thiên tứ thuộc tính: quần công tăng phúc 20% (tùy thuộc vào cấp bậc của thợ rèn, tỷ lệ này có thể tăng lên cao nhất là 40%)

Hiện giờ còn chưa biết thuộc tính cơ bản của cây pháp tượng ra sao (chưa rèn), nhưng nhìn thiên tứ thuộc tính của nó đã đủ sức làm người ta kích động. Mặc dù chỉ có một thiên tứ thuộc tính, nhưng đây là quần công chúc phúc đó. Giả dụ Hỉ Ca cầm pháp tượng này đi xoát quái, phỏng chừng cô chỉ cần vậy một chiêu liền có thể giây sát nguyên một đám 60 cấp quái vật.

Đương nhiên, để có được vũ khí tốt, phải chịu khó tốn tiền. Hỉ Ca phỏng đoán, tài liệu rèn đúc cây pháp tượng này xem xêm 1 vạn kim. Điều mấu chốt là, Hỉ Ca phải thành công ngay lần đầu tiên. Nếu không,

chẳng biết phải tốn bao nhiêu tiền nữa. Phần lớn tài liệu Hỉ Ca đã có trong tay, những thứ còn thiếu có thể đến cửa hàng bán đấu giá để mua. Dù sao đây chỉ là truyền kỳ vũ khí, tài liệu không phải loại quý hiếm đến đó mắt. Hỉ Ca gửi cho Thất Tử một tin nhắn, nhờ hần lúc trở về thì tìm dùm một ít tài liệu. Chẳng biết Thất Tử có nhận được tin nhắn của cô không nữa, bởi vì đợi nửa ngày vẫn không thấy hần hồi âm.

Hỉ Ca nhốt mình trong phòng tinh luyện, không biết qua bao lâu, đến khi dùng hết toàn bộ quặng mỏ mới chịu ngừng tay. Trong ba lô chất đầy vũ khí. Bởi vì thời gian chế tạo ám kim vũ khí tương đối dài nên cô chỉ đúc 5-6 loại ám kim vũ khí mà thôi. Truyền kỳ vũ khí thì có một cây cổ cầm của vũ giả, tiếc là chỉ đạt đến trung phẩm, bất quá thuộc tính không tồi. Một thanh truyền kỳ vũ khí, một đồng lam phẩm và tử phẩm vũ khí cho mỗi chức nghiệp, đem đặt trên quầy trưng bày của cửa hàng, mặc dù không sáng chói đến mù mắt người ta thì cũng có thể khiến người ta thêm nhỏ dãi.

Thu thập này nọ xong, Hỉ Ca lôi trong ba lô ra một khối đường thẻ, vừa đi vừa gặm. Đường thẻ là thực phẩm bổ sung thể lực với tốc độ nhanh nhất. Bất quá, người chơi bình thường không thích dùng đến nó. Dù sao ăn cơm, ăn bánh, ăn gì đó vẫn ngon hơn ăn đường. Hỉ Ca là do tiêu hao thể lực quá nhiều, trước bổ sung chất đường, sau đó lại đi kiếm đồ ăn.

Đi đến cửa hàng vũ khí của mình, Hỉ Ca kinh ngạc phát hiện thế nhưng nơi này đông nghẹt người. Cô có chút kỳ quái, hiện tại cửa hàng chỉ bán bạch bản vũ khí, vậy mà có người đứng xếp hàng đợi mua?

Vừa thấy Hỉ Ca bước vào, chủ quầy vội vàng chạy qua, cung kính cúi người: – “Lão bản!”

“Ừ.” – Hỉ Ca biết người trước mặt chỉ là NPC, nhưng cô vẫn theo bản năng gật đầu chào lại.

Hỉ Ca nhìn quanh cửa hàng. Kỳ thật không phải có quá nhiều người tụ tập ở đây, mà do cửa hàng quá nhỏ, mới có 4-5 người đứng liền thấy chen chúc như cá mèi xếp lớp. Những người trước mặt hoàn toàn xa lạ với Hỉ Ca. Nhưng rõ ràng là họ đến tìm cô. Một kiếm khách mặc chiến giáp màu vàng, có lẽ là đội trưởng, hướng cô đi tới, lịch sự hỏi.

“Xin lỗi, người là Hỉ Ca?”

Hỉ Ca gật đầu: – “Các người tìm ta sao?”

“Đúng vậy. Lão đại của chúng ta đã hoàn thành nhiệm vụ của người. Hiện giờ chúng ta đến lãnh thưởng.” – Kiếm khách nở một nụ cười hữu hảo.

Hỉ Ca nghe xong thì cả kinh trong lòng. Cô tỉ mỉ quan sát bọn hần thêm lần nữa. Cả 4 người đều có cấp bậc trên 75, mỗi người có từ 1 đến 2 kiện truyền kỳ trang bị, tuy không nhìn ra được thực lực chính xác, nhưng liếc mắt liền biết bọn họ là người có tài lực hùng hậu. Bởi vì Hỉ Ca là cá nhân tự phát cáo nhiệm vụ, cho nên muốn giao nhiệm vụ thì người chơi phải trực tiếp tìm cô, sau đó cô giao ra phần thưởng, lúc này mới tính là hợp đồng chấm dứt.

“Ừm... nhận nhiệm vụ là một đội ngũ. Xin hỏi, trong số các người, ai cần truyền kỳ vũ khí?”

Hỉ Ca mở bản phân bố nhiệm vụ, nhìn tên tuổi của đội ngũ, mắt hơi nheo lại, có một cái tên cô thấy quen. Khờ Đại. Cô nhớ người này, thuật sĩ mặc sử thi pháp bào. Còn 4 tên khác thì đều xuất hiện ở đây. Xem ra, Khờ Đại chính là lão đại trong miệng họ nói.

“Người có thể tạo ra pháp tượng thuật sĩ không? Nếu được, thỉnh cho chúng ta một cây pháp tượng.” – Kiếm khách biết, tuy Hỉ Ca đáp ứng thưởng cho một thanh truyền kỳ vũ khí, nhưng trong tay cô không nhất thiết có bản vẽ truyền kỳ vũ khí của tất cả các chức nghiệp. Cho nên hần mới dùng giọng điệu thương lượng để hỏi.

“Có thể...” – Hỉ Ca cảm thán, lão đại của bọn hần đúng là may mắn. Cô vừa mua được bản vẽ pháp tượng thì bọn hần xuất hiện – “Nhưng mà hiện tại còn chưa được. Ta không có đủ tài liệu trong tay. Có thể chờ thêm 2 ngày được không?”

Kiếm khách vừa nghe Hỉ Ca nói “có thể” liền tươi cười như hoa nở: – “Không có vấn đề. Đừng nói 2 ngày, cho dù là mười ngày, nửa tháng, chúng ta vẫn chờ a~”

“Không đến nỗi lâu như vậy. Đầu tiên thêm bạn tốt trước đi. Sau khi rèn xong vũ khí, ta sẽ tìm người.” – Hỉ Ca cười cười.

Vị kiếm khách này nói chuyện rất hợp khẩu vị của cô. Thái độ còn rất được. Trước giờ, Hỉ Ca toàn gặp mấy tên có ánh mắt mọc trên đỉnh đầu không, lâu lâu đụng tới một người bình thường, tâm tình thật vui sướng. Nam kiếm khách tên gọi Thiên Hạ Vô Đạo, 76 cấp, là người của Bán Thế gia tộc. Hỉ Ca tìm tòi trong trí nhớ nửa ngày cũng không nhớ ra từng có gia tộc nào tên là Bán Thế ở thời beta. Theo lý thuyết mà nói, bọn họ không thể là hàng vô danh tiểu tốt được. Hỉ Ca quyết định lát nữa sẽ đi hỏi Cuồng Vũ, để xem xem Bán Thế gia tộc rốt cuộc là thế nào. Sau khi thêm bằng hữu, đội ngũ kia liền ly khai.

Lúc này Hỉ Ca mới có thời gian lo lắng cho chuyện ở cửa hàng. Hiện tại cấp bậc của chương quầy quá thấp, ông ta không thể tự định giá. Hỉ Ca phải là người quyết định. Tử phẩm cùng ám kim vũ khí đều không cao giá. Ngay cả truyền kỳ vũ khí hiện tại cũng đang rất giá. Hỉ Ca đặt giá 7 vạn kim tệ cho cây truyền kỳ cổ cầm. Cô không trông cậy có người chịu bỏ tiền ra mua. Đây là dùng để tuyên truyền quảng cáo.

Sau khi xử lý xong chuyện ở cửa hàng, Hỉ Ca đi qua cửa hàng kế bên tìm Cô Tửu, vừa đi vừa nhắn tin cho Cuồng Vũ. Cuồng Vũ bảo lát nữa sẽ đến Thương Lan thành. Hiện tại Thương Lan thành đã mở cửa cho ngoại nhân. Cơ mà đến hôm nay Hỉ Ca vẫn chưa có thời gian rảnh để đi gặp NPC thương nhân đặc thù, chẳng rõ ông ta còn ở trong thành hay không.

Hỉ Ca bước ra ngoài, nhìn sang bên trái, liền ngốc lảng. Cô mới đi vào cửa hàng chưa tới một giờ đồng hồ, như thế nào căn nhà cách vách liền trực tiếp nâng thành 2 tầng lầu rồi?

Hỉ Ca còn đang sững sờ đứng nhìn, Cô Tửu từ bên trong đi ra, cười hắc hắc có chút đắc ý: – “Thấy nhà của ta thế nào?”

“Người tốn bao nhiêu tiền thăng cấp?”

“Không nhiều lắm, mấy chục vạn kim thôi.” – Cô Tửu một bộ dáng “ta đây có tiền”.

Hỉ Ca âm thầm nghiêng răng, tên bại gia tử này, vung tay liền mất mấy chục vạn kim tệ mà mắt cũng chưa chớp lấy một cái.

“Nếu người cảm thấy một người xài không hết tiền, ta có thể giúp người tiêu bớt a~” – Hỉ Ca nhếch mép.

“Người còn chưa trả lương cho ta!”

“...” – Được rồi, xem như cô chưa nói cái gì, tốt nhất bảo trì trầm mặc.

Nghe Hỉ Ca nói muốn đi tìm thương nhân đặc thù, Cô Tửu hưng phấn bừng bừng đòi đi theo. Tuy hẳn không có đủ điểm cống hiến, nhưng Hỉ Ca có nha. Nhất là lần trước Hỉ Ca ở trong chủ đội, tiêu diệt thống lĩnh boss công thành, nhất định được chia không ít điểm cống hiến. Hiện tại, Hỉ Ca có hơn 5 ngàn điểm cống hiến. Hỉ Ca cùng Cô Tửu đang chuẩn bị đi, phía trước đột nhiên xuất hiện một người. Hỉ Ca nhìn thấy người kia liền gắt gao nhử mày. Không ngờ người đó lại đến Thương Lan thành. Là chuẩn bị chất vấn cô? Hay là muốn tuyên chiến đây?

158. Chương 158: Không Cần Giải Thích

Cô Tửu cũng đồng thời dừng bước. Tuy nói lúc trước hẳn bị người ta đá ra khỏi Vực Sâu, bắt quá Cô Tửu không vì vậy mà oán Phần Thiên. Nếu không phải Lam Sắc phát lệnh truy nã Hỉ Ca khắp nơi, Cô Tửu căn bản sẽ không để bụng chuyện này. Bởi vì đối với hẳn mà nói, rời khỏi Vực Sâu chỉ là chuyện lông gà vỏ tỏi. Lúc trước, hẳn gia nhập Vực Sâu là vì bạn bè của hẳn gia nhập Vực Sâu, hẳn đối với bang hội chẳng có tình cảm sâu đậm gì.

“Các người trò chuyện tự nhiên, ta đi tìm người cho người trước.” – Cô Tửu nghiêng đầu nhỏ giọng nói với Hỉ Ca xong thì ly khai.

Hỉ Ca mỉm cười gật đầu, sau đó đi về phía Phần Thiên. Hai người không đứng ngốc trong thành mà trực tiếp đi ra cửa bắc, đến khu vực quái 70 cấp gọi là Băng Tuyết Huyền Cảnh, chỗ này toàn bộ đều là băng hệ quái, thỉnh thoảng còn xuất hiện băng hệ độc giác thú, là một loại quái quý hiếm. Quái nơi này không chủ động công kích người chơi, cho nên bình thường chỉ có mấy đôi tình lữ mới chọn nơi đây làm điểm hẹn hò. Cảnh sắc thật sự rất đẹp. Hỉ Ca dẫn Phần Thiên đi ra ngoài dã ngoại, hoàn toàn không sợ Phần Thiên đối phó cô. Đơn giản cô chỉ muốn tìm một nơi ít người, để bọn họ có thể đem lời trong lòng toàn bộ nói ra hết.

“Thực xin lỗi!” – Phần Thiên nhìn chằm chằm Hỉ Ca một lúc thì mở miệng.

“Không cần xin lỗi. Không cần giải thích.” – Hỉ Ca nói lời thật lòng.

Mỗi người có chí hướng khác nhau. Phần Thiên chính là muốn đứng ở vị trí cao cao tại thượng, đương nhiên phải đạp đổ tất cả những người cản đường. Cho dù quan hệ giữa hai người có tốt thế nào thì Hỉ Ca vẫn chỉ là bàn đạp. Đáng tiếc, Hỉ Ca không thích bị người ta dẫm đạp dưới chân.

“Chuyện của ngươi chính là ý của ta. Chuyện của Cô Tửu và Cuồng Vũ cũng vậy.”

“Ta biết.”

Hỉ Ca hiểu chứ. Phần Thiên là bang chủ của Vực Sâu, nếu Phần Thiên không ngầm đồng ý thì Lam Sắc, cho dù cô ta có lợi hại cách mấy, nhưng chắc chắn cô ta không dám vượt quyền mà ra quyết định. Kỳ thật, Phần Thiên là một người rất mâu thuẫn. Một mặt, Phần Thiên lo lắng sự tồn tại của Hỉ Ca sẽ uy hiếp đến địa vị của cô, muốn hạ bệ Hỉ Ca. Nhưng một mặt, Phần Thiên lại cảm thấy có lỗi với Hỉ Ca. Chính vì vậy, Phần Thiên mới thiết kế một loạt động thái nhỏ. Đầu tiên là để cho Lam Sắc bức Cô Tửu cùng Cuồng Vũ rời đi, sau đó lại hào phóng tặng Hỉ Ca 3% lợi nhuận.

Phần Thiên nói xong, hai người liền rơi vào trầm mặc. Một lúc sau, Hỉ Ca đột nhiên mở miệng hỏi.

“Lam Sắc trước kia ở cùng một bang hội với ngươi đúng không?” – Hỉ Ca nhớ đến Thất Tử từng nhắc qua, trong thời kỳ beta, Phần Thiên từng gia nhập một bang phái sau khi rời khỏi Vực Sâu, hơn nữa còn trở thành phó bang chủ của người ta.

“Đúng vậy. Lam Sắc là bang chủ trước kia của ta.” – Phần Thiên dừng một chút, mới trả lời, không có ý giấu diếm.

“Các ngươi đang hợp tác với Minh Độ Thiên đúng không?” – Hỉ Ca cuối cùng đã hiểu được vì sao cô đã trở thành bang chủ bình thường mà Phần Thiên vẫn không yên tâm. Đại khái là có liên quan đến Minh Độ Thiên.

“... Ừm, hiện tại chúng ta là quan hệ hợp tác.”

Hỉ Ca cười, không tiếp tục truy vấn nữa. Đây chính là điểm khác nhau giữa cô và Phần Thiên. Đối với Phần Thiên mà nói, chỉ cần có giá trị lợi dụng, chỉ cần có điểm lợi ích, sẽ không có ai là địch nhân vĩnh viễn. Hỉ Ca hiểu chân lý này, chỉ là cô không cách nào làm được như vậy. Chẳng lẽ đó là nguyên nhân cô không thể trở thành người lãnh đạo sao? Hỉ Ca không biết câu trả lời. Có lẽ, đã đến lúc cô nên thử một lần.

Trải qua bao nhiêu chuyện trong trò chơi, được rất nhiều, mất cũng rất nhiều. Chính là, Hỉ Ca luôn cảm thấy có chút tiếc nuối. Vốn tưởng tiến vào Vực Sâu, tìm thấy một mái nhà, cô rốt cuộc đã có thể bù đắp sự tiếc nuối trong lòng. Đáng tiếc, lại là sai lầm. Nếu Phần Thiên không được, vậy tự mình đến đi.

Lần gặp gỡ này, Phần Thiên hoàn toàn không nhắc gì đến lệnh truy nã của Hỉ Ca. Phần Thiên chỉ đại diện bản thân đến để cho Hỉ Ca một lời giải thích, một cái công đạo. Sau hôm nay, hai người sẽ trở thành địch nhân. Nếu Phần Thiên quyết định hợp tác cùng Minh Độ Thiên, vậy bọn họ không thể là bằng hữu nữa rồi. Đây chính là quyết định của Hỉ Ca. Có lẽ bởi vì phong cách nói chuyện rất thẳng thắn của Phần Thiên khiến người đối diện không bị áp lực, cho nên sau khi Phần Thiên rời đi, tuy trong lòng có chút không thoải mái nhưng Hỉ Ca cũng không bị đả kích gì.

Hỉ Ca về đến thành liền gặp ngay Cuồng Vũ vừa mới tới, hai người chạy đi tìm Cô Tửu. Tên này đã tìm được thương nhân đặc thù NPC. Bất quá hẳn chỉ có thể ngồi kế bên góc mỏ mà nhìn. Hỉ Ca xuất hiện, Cô Tửu hối hả lôi kéo cô, chỉ vào quầy hàng của NPC thương nhân, bảo Hỉ Ca mua ngay 2 loại thảo dược mà cô không thể nhận diện ra là cây thuốc gì. Hỉ Ca nhìn giá tiền, thiếu chút nữa nghẹn chết. Mặc dù chỉ yêu cầu 500 điểm cống hiến, nhưng một gốc thảo dược vậy mà hét đến giá 3 vạn kim. Đây là bán thảo dược hả? Đây chính là muốn mua mạng người đi?! Haiz... ai biết lúc trước cô có ý đồ muốn chiếm tiện nghi của Cô Tửu nên mới ký hợp đồng thuê bao với hẳn chứ. Hỉ Ca đau lòng móc tiền ra mua hai gốc thảo dược.

Vốn tưởng ít nhiều gì Cô Tửu cũng sẽ nói cảm ơn cô. Ai biết, hẳn cầm gốc thảo dược xong liền phán, cái này bù vào tiền lương ngươi thiếu. Sau đó nắm tay Cuồng Vũ chạy mất. Hỉ Ca nhìn bóng lưng hai người mà sửng sốt tại chỗ. Cô bị tính kế?!!!!!! Được rồi, 3 vạn thì 3 vạn, cô nhin. Lần đầu tiên gặp mặt, không phải

cô chỉ “ăn” của hần một chút tiền thôi sao?! Ghi hận lâu như vậy, đúng là thù dai!!! Đồ nam nhân hẹp hòi ~

Hỉ Ca ngồi ở quầy hàng của NPC thương nhân đặc thù, lật tới lật lui xem đồ vật này nọ. Nhàm chán xem hết nửa ngày, mặc dù hàng tốt rất nhiều nhưng lại không có món nào hữu dụng với cô. Một lúc sau, không ngờ cô lại nhìn thấy một khối triệu hoán thạch tọa kỵ. Hỉ Ca sở dĩ để mắt đến nó là vì cục đá này có màu vàng. Ban đầu cô còn tưởng đây là quặng thạch quý hiếm gì đó. cầm khối triệu hoán thạch trên tay, xem xét cẩn thận. Ồ, giá tiền... Hỉ Ca dụi mắt, chỉ có một kim?! Chính là yêu cầu điểm cống hiến rất cao, 4 ngàn điểm. Dọa người a~ cô hiện tại còn lại đúng 4 ngàn điểm cống hiến mà thôi.

“Đây là triệu hoán thạch sao?” – Hỉ Ca do dự nửa ngày, rốt cuộc mở miệng hỏi.

Mua hàng ở chỗ thương nhân đặc thù chính là đánh đổi với vận may. Giống như Cô Tửu vừa rồi mua được hai gốc thảo dược kia, chắc chắn là thứ tốt.

Khối triệu khoán thạch này... giá tiền thì rẻ nhưng lại yêu cầu điểm cống hiến cao. Phải biết rằng, điểm cống hiến chỉ có người tham gia thủ thành mới được phân chia. Người bình thường chắc chỉ được chia chừng một ngàn điểm là nhiều, giống như Hỉ Ca vậy, tuyệt đối là hàng cao thủ trong cao thủ (điểm cống hiến phân chia theo công sức bỏ ra khi thủ thành). Bởi vậy, có thể thấy được, số người đủ sức mua khối triệu hoán thạch này chỉ đếm trên đầu ngón tay.

“Là cục phẩm triệu hoán thạch.”

“... Có thể nói rõ chút không?” – Hỉ Ca biết, lời nói của thương nhân là không đáng tin. Đây là kinh nghiệm chơi trò chơi ngày xưa dạy cho cô. Đặc biệt là loại thương nhân đặc thù như này, lời nói càng không đáng tin.

“Người rốt cuộc mua hay không mua. Nếu không mua thì đừng đứng cản đường.”

Không phải khách hàng là thượng đế à???? Ông ta còn dám lớn tiếng mắng cô??? Hỉ Ca nghĩ nghĩ, dù sao cũng tìm không thấy món hàng nào muốn mua. Không bằng mua đại khối triệu hoán thạch này để thử vận may? Thế là Hỉ Ca trả một kim tệ cùng 4 ngàn điểm cống hiến. NPC thương nhân vừa cầm được tiền liền lấy tốc độ sét đánh dọn dẹp hàng quán, vác lên vai bao lớn bao nhỏ rất nhanh thì biến mất. Hỉ Ca nhìn bóng dáng ông ta hối hả bỏ đi, tự nhiên có cảm giác... không lẽ bị lừa?!

Sự thật thì... Hỉ Ca không bị lừa. Ít nhất, khối triệu hoán thạch thực sự gọi ra một tọa kỵ.

Nhưng là... có ai giải thích cho cô vì sao “tọa kỵ” mà còn cao chưa tới đầu gối của cô không? Hả? Hả? Bởi vì tọa kỵ này là một con heo. Một con heo màu xanh lam. Đây là Hỉ Ca tự thân xác định, cô trực tiếp ngó lơ danh tính trên đầu con heo, Tuyết Vũ Long Vương. Cô dám khẳng định, toàn bộ Long Vương của Thịnh Thế đều có hình dáng giống như heo.

Sau khi bình ổn tâm tình bị đả kích trầm trọng, Hỉ Ca quay về cửa hàng của mình.

Thương Lan thành còn chưa nhận nhịp phồn hoa cho lắm, nhưng cửa hàng vũ khí của Hỉ Ca đã bắt đầu có khách hàng. Rất nhiều người chơi 45-50 cấp đến cửa hàng của cô để lựa chọn vũ khí.

Ưu thế của Thương Lan thành là nó nằm gần một cái tân thủ thôn. Hiện tại Thịnh Thế bắt đầu tạo tiếng vang trên thị trường thế giới. Mặc dù trò chơi mở phiên bản chính thức đã lâu nhưng lượng người chơi mới tiến vào trò chơi mỗi ngày vẫn không có dấu hiệu giảm bớt.

Những tân thủ ngoạn gia này chính là làn gió mới của trò chơi. Rất nhiều người vừa rời khỏi tân thủ thôn liền lựa chọn thành chủ để dừng chân mà phát triển. Cho nên, có vị trí gần tân thủ thôn là một lợi thế to lớn của Thương Lan thành.

Hỉ Ca mở cửa hàng vũ khí đều không quên tạo ra một vài món tiểu cực phẩm cho những người chơi mới. Tiền đó a... đầu năm nay, thứ không thiếu nhất chính là người có tiền. Trái mua một món, phải mua một món, gom lại liền thành khách hàng lớn nha~ Sau khi xem chán chê cửa hàng của mình, Hỉ Ca thuận tiện ghé qua được điểm kế bên. Không hổ là cửa hàng cấp 3, so với cửa hàng cấp một của cô thì trông bề thế hơn rất nhiều.

Cô Tửu không ở đại sảnh, bên trong chỉ có một NPC chường quầy. Vị NPC này có trí năng cao hơn chường quầy của Hỉ Ca. Ít nhất ông ta nhìn một cái liền biết Hỉ Ca là bằng hữu của Cô Tửu cho nên không có ngăn cô đi lên lầu hai. Lầu hai còn chưa mở cửa cho khách hàng. Hiện giờ nơi đây là phòng luyện dược của Cô Tửu. Lúc Hỉ Ca đi vào, Cuồng Vũ đang ngồi trên ghế nhai nhóp nhép cái gì đó. Cô Tửu đến liếc cũng không thèm liếc Hỉ Ca một cái, hai mắt luôn nhìn chăm chăm nồi thuốc màu vàng trước mặt.

“Hắn đang luyện cái gì vậy?” – Hỉ Ca ngồi xuống bên cạnh Cuồng Vũ, trực tiếp cầm khối điểm tâm bỏ vào miệng. Là Song Khẩu. Hương vị không tồi, hình như mang từ Nam Uyên đại lục qua.

“Ai biết. Hắn nói phải đạt tới cấp đại tông sư chế được sư. Ta xem hắn tính toán không cần ngủ.”

“Nếu không quan tâm hắn, vậy người ngồi đây làm chi?”

“Đợi hắn thành công, ta lấy được phẩm a~”

“.....”

159. Chương 159: Nhất Đại Tông Sư

Cô Tửu thăng đến cấp tông sư đã được một thời gian. Bất quá, đại tông sư là cấp bậc không phải dễ dàng đạt được như vậy. Trước không nói tới người chơi có trong tay phương thuốc cao cấp hay không, riêng yêu cầu điểm thuần thực thôi đã khiến người chơi nhìn mà choáng váng muốn bỏ cuộc rồi.

Hỉ Ca nằm mơ đều nghĩ tới chuyện thăng lên cấp đại tông sư thợ rèn. Đáng tiếc, cô không có cái nhẫn nại mỗi ngày ngồi ngốc ở một nơi luyện tập độ thuần thực. Cô Tửu thì ngược lại, cứ nhìn trình độ điểm cường luyện dược của hắn thì biết. Có lẽ, hắn quả thực có thể thành công tấn chức đại tông sư. Một khi Cô Tửu thành công, hắn sẽ là người chơi đầu tiên đạt tới cấp đại tông sư. Ưu đãi mà hệ thống thưởng cho rất đáng thêm muốn.

“Hắn tìm được phương thuốc gì thế?” – Hỉ Ca vừa ăn điểm tâm vừa hỏi thăm.

“Biến dị đan dược. Hắn nói, nếu thành công sẽ ra thứ tốt. Cụ thể là thứ gì thì ta cũng không biết.”

Vì không biết, cho nên Cuồng Vũ mới ngồi ở đây ôm cây đợi thỏ. Bình thường, biến dị đan dược có độ thành công cực thấp. Cho dù thành công, số lượng thu được tuyệt đối không vượt quá 5 khóa. Nhất định không đủ chia phần.

“Ồ...” – Hỉ Ca quyết định ở lại chờ thời luôn.

Cô Tửu mỗi lần luyện dược đều sẽ tiến vào trạng thái giống như ma nhập. Cho dù bên cạnh có người ca hát nhảy múa hắn cũng không nghe đến. Hỉ Ca và Cuồng Vũ ngồi ở một bên nói chuyện phiếm, còn lôi ra một đồng thức ăn bày đầy một bàn dài. Hai người này đều khoái thu thập thức ăn ngon bỏ trong ba lô. Hai người nói một hồi thì nhắc tới chuyện tình của Vực Sâu. Hỉ Ca nói với Cuồng Vũ về chuyện Phần Thiên tìm đến cô. Cuồng Vũ chẳng có phản ứng gì, tựa hồ tình cảm trong lòng đã chết.

“Không bằng người tự mình kiến bang đi.” – Cuồng Vũ đề nghị.

Lúc trước bọn họ có thể chung tay xây dựng Vực Sâu, có thể xem Vực Sâu là một bang hội siêu việt. Thật ra, không chỉ Hỉ Ca mà Cuồng Vũ cũng có chút oán niệm. Minh xây dựng lên, kiến thành xong lại thành thức ăn của người khác. Cảm giác rất không tốt.

“... sau đó thì sao chứ?” – Hỉ Ca cười.

“Sau đó phá hủy Vực Sâu.” – Cuồng Vũ nhe răng cười. Đối với bọn vong ân phụ nghĩa, Cuồng Vũ sẽ không nương tay.

Hỉ Ca không muốn đối phó với Phần Thiên, căn bản vì cô không để tâm. Nhưng Cuồng Vũ lại để bụng. Thối đời, phụ nữ luôn hẹp hòi, chuyện này chẳng có gì là không đúng cả.

“Kiến bang phiên toái lắm. Hơn nữa, hiện tại, đi đâu tìm thành viên?”

Tuy Hỉ Ca có ý tưởng này, nhưng nhớ tới lúc trước xây dựng Vực Sâu gặp bao nhiêu khó khăn. Hồi xưa, nếu không phải nhờ mọi người vận dụng sự quen biết để lôi kéo nhân mạch, chỉ sợ lúc trước Vực Sâu đã bị Đoạn Lang tiêu diệt.

“Nếu chúng ta phải kiến bang, dĩ nhiên phải dùng cách nhanh nhất...” – Cuồng Vũ hướng Hỉ Ca cười cười đầy thâm thúy.

“Người bảo ta đi tìm Thứ hả?”

“Bingo! Thứ chính là một tổ chức. Mặc dù nói tổ chức có lợi thế trong các hoạt động (vì ít bị ràng buộc), nhưng ở một số thời điểm, tên tuổi của bang phái lại có tác dụng lớn hơn. Người nhìn xem, Khổ Độ hiện tại có lực phát triển thế nào. Mặc dù thực lực của Thứ và Khổ Độ không phân cao thấp, nhưng trên thế giới, thử hỏi có bao nhiêu người biết đến sự tồn tại của Thứ? Lại có bao nhiêu ngoạ gia biết đến tên tuổi của Khổ Độ?”

Lời của Cuồng Vũ là sự thật. Thứ có rất nhiều thành viên tinh anh, nhưng lại không so được với lượng thành viên khổng lồ của Khổ Độ. Cho nên đến giờ hai phe vẫn ở thế giằng co. Thực lực tổng thể có thể không phân biệt cao thấp được. Nhưng nếu phải đối chiến thực sự, người thắng cuộc chắc chắn là Khổ Độ (lấy thịt đè người).

Nếu Hỉ Ca muốn kiến bang, không thể quên phần của Thứ. Chỉ cần cô tỏ thái độ một chút là được. Vào thời điểm khó khăn, mọi người trợ giúp nhau, hai bên đều có lợi không phải sao. Hỉ Ca biết, kỳ thật bọn Cát Tường đã sớm muốn kiến bang. Có điều ba người bọn họ không muốn đảm đương chức bang chủ. Sở Tiểu Ca không có hứng thú. Thất Tử lại càng không cần nói tới. Cho nên, nếu Hỉ Ca lên tiếng, bọn họ nhất định sẽ đáp ứng. Vấn đề là, Hỉ Ca cũng không muốn trói mình vào chức vụ bang chủ a~

“Chủ ý không tồi. Có điều, kiến bang xong người sẽ là bang chủ?”

“... người không cần đá trách nhiệm qua ta. Bang chủ đương nhiên là người~” – Cuồng Vũ trừng mắt.

“Vậy bàn sau đi. Để ta suy nghĩ vài ngày đã.” – Hỉ Ca chu môi. Mấy chuyện hạ quyết tâm này rất tốn cân não.

Tán gẫu hơn 4 giờ đồng hồ, đồ ăn thức uống trên bàn đã sạch trơn. Lúc này Cô Tửu không còn loạn tay loạn chân trộn thuốc nữa mà lại nhìn chằm chằm vào cái vạt nấu thuốc. Nhìn biểu tình trên mặt tên kia, Hỉ Ca cùng Cuồng Vũ nhin không được cũng nín thở theo.

Oanh!

Một tiếng nổ. Nháy mắt, cái vạt bắn tung lên trời. Sau đó vạt thuốc bể làm đôi, mấy viên màu đen từ bên trong bay ra ngoài.

“Người nghĩ mấy viên đen thui này có thể ăn không?” – Hỉ Ca nhặt lên một viên màu đen, lật tới lật lui quan sát, không có can đảm bỏ vào miệng.

“Ai mà biết.”

Lúc này, đột nhiên hệ thống phát tin trên kênh thể giới.

>> Hệ thống: Chúc mừng ngoạ gia Cô Tửu trở thành người đầu tiên tấn thăng đại tông sư chế dược sư.

Tin tức vừa nói xong, Cuồng Vũ liền một cước đá cái tên Cô Tửu đang đứng sững sờ kể bên qua chỗ khác, nhanh chóng thu thập mấy viên thuốc đen thui trên mặt đất.

“Này... này... nó vô dụng với người, Hỉ Ca, đừng ăn a~~” – Cô Tửu mất mấy giây mới phản ứng lại, liền chạy nhanh tới cắn ngay miệng Hỉ Ca.

“Người đừng keo kiệt chứ!”

Vạt thuốc bắn ra 4 viên màu đen. Hỉ Ca và Cuồng Vũ phân chia nhanh chóng, mỗi người 2 viên.

“... nó tăng điểm nhanh nhẹn. Người là thuật sĩ thì cần nhanh nhẹn làm gì?”

“Để chạy trốn a~” – Hỉ Ca không chút khách khí trả lời.

“... nhưng... người lấy một viên là được rồi, tốt xấu gì cũng chữa cho ta một viên chứ.” – Cô Tửu rất muốn khóc. Tại sao hắn toàn gặp phải bạn bè xấu a

~

“Miễn trả giá, 5 vạn kim một viên.” – Thời thế đã thay đổi rồi, Hỉ Ca nhếch mép, thực may mắn hôm nay cô chạy tới đây đúng lúc.

“Cô Tửu ~ ta bán cho người một vạn kim một viên, đừng mua của cô ta.” – nhìn thấy Cô Tửu sắp ngã ngồi trên mặt đất khóc rống, Cuồng Vũ đồng tình đi đến vỗ vai an ủi.

“Các người.... thật quá đáng!!!” – Cô Tửu nghiêng răng. Hắn thề, bước ra khỏi chỗ này, hắn nhất định bảo trì khoảng cách an toàn với hai người này.

“Không cần thì thôi.” – Cuồng Vũ nhún vai. Một bộ dáng, là người không cần, đừng trách ta nha.

Đan được Cô Tửu luyện ra lần này quả thực không tồi. Bất quá, đối với cả 3 người đều không có tác dụng lớn, bởi vì đây là loại dược giúp gia tăng vĩnh viễn điểm nhanh nhẹn. Một người tối đa chỉ có thể ăn 2 viên. Mỗi viên tăng một ít điểm, thoát nhìn không nhiều lắm. Nhưng hiện tại cấp bậc trung bình của người chơi là cấp 70, thời kỳ này, muốn tăng điểm nhanh nhẹn là cực kỳ khó khăn. Nói thật, loại đan dược này nếu đem ra thị trường bán, có hét giá 10 vạn cũng sẽ có người mua.

Cô Tửu không nghĩ đến chuyện bán dược. Cho dù Hỉ Ca không mở miệng thì hắn đã có ý định sẽ cấp cho cô 2 viên. Nhưng... tự nguyện cho và cưỡng thế đoạt là hai chuyện khác nhau nha~

“Ta sai lầm rồi... hai đại nhân, các người đại lượng, ít nhiều cho ta biết dược tính dược không? Để ta ghi chép lại, sau đó hãy ăn.”

Nói gây lười một hồi, rốt cuộc Cô Tửu thuyết phục được hai người kia. Dù sao, hiện giờ hắn đã thành công tấn thăng đại tông sư, sau này thuốc gì cũng có thể luyện ra được!! Cuồng Vũ nghe hắn nói thì nửa tin nửa ngờ, chậm chạp đưa ra một viên để Cô Tửu nghiên cứu dược tính, rút kinh nghiệm cho lần chế dược sau.

Kỳ thật lần này thành công thuần túy là vấn đề vận khí. Đan dược giúp gia tăng vĩnh viễn điểm thuộc tính rất khó chế tạo. Cho dù Cô Tửu tấn thăng lên thần cấp chế dược sư cũng chưa chắc có thể muốn luyện là luyện ra dược. Vừa nãy bắt Hỉ Ca bỏ tiền mua hai gốc dược thảo cao cấp nên phần trăm thành công mới tăng cao một chút. Tin tức Cô Tửu thăng lên cấp đại tông sư gây ra rung động rất lớn. Không đến một giờ sau, cái tên Cô Tửu liền trở thành đề tài được nhiều người bàn tán nhất.

Thanh Lam ngồi trong phủ thành chủ mỉm cười rung đùi đắc ý, may mắn hắn có con mắt nhìn xa trông rộng, lôi kéo được Cô Tửu đến mở cửa hàng ở đây. Thấy không, chưa tới vài ngày thì tên kia đã thăng cấp đại tông sư. Đáng tiếc, Cô Tửu không chịu gia nhập Thương Lan công hội, bằng không hắn đã được một món lời to.

Sau khi thăng cấp đại tông sư, luyện chế dược cấp thấp là 100% thành công. Thời gian luyện chế còn được rút ngắn 5 lần. Mấy loại kim sang dược hồi máu gì gì đó, Cô Tửu tùy tiện tốn một giờ có thể làm ra mấy trăm bình.

“Đại tông sư được thưởng cho cái gì?” – Hỉ Ca cũng đi theo con đường phát triển chức nghiệp cuộc sống, đương nhiên biết hệ thống sẽ thưởng cho rất hậu hĩnh.

“Cũng không có gì. Đại tông sư danh hiệu tăng xác suất thành công lên 40%, thưởng cho một cái vật thuộc cấp sử thi, một cái phối phương, huyết lượng tăng thêm 5000 điểm, cuối cùng, mỗi giây hồi 30 điểm huyết.” – giọng nói bình tĩnh, nhưng trên mặt Cô Tửu không giấu được vẻ đắc ý.

“Trời cao không có mắt mà

” – Hỉ Ca ngửa đầu cảm thán, chỉ có thể uất nghẹn gan tỵ trong lòng. Cô quyết định rồi, trở về liền bề quan. Cho dù không được cái danh hiệu đại tông sư đầu tiên của thế giới, nhưng ít ra phải lấy tới danh hiệu đại tông sư đầu tiên của chức nghiệp thợ rèn!!!!!!

Thương Lan thành náo nhiệt cực kỳ, trái lại, Vực Sâu thành ảm đạm đi rất nhiều. Không biết là ai lộ ra tin tức, bảo rằng Cô Tửu mở được điểm trong Thương Lan thành, thế nên mọi người đổ xô chạy tới Thương Lan thành nhìn xem, cho dù không mua được đan dược cực phẩm thì cũng có thể nhìn thấy “quái vật” đại tông sư tròn méo ra làm sao~

Lam Sắc đứng ở phủ thành chủ, sắc mặt có chút khó coi. Cô không nghĩ tới, Cô Tửu lại lợi hại như vậy. Đại tông sư chế được sư là mơ ước của vô số bang phái. Vốn dĩ hẳn là người của Vực Sâu, lại bị cô đuổi đi.

“Phần Thiên!” – Lam Sắc nhìn thấy Phần Thiên tiến vào đại sảnh, biểu tình có chút do dự.

“Không sao đâu. Đại tông sư chế được sư không phải chỉ có một người.” – Phần Thiên an ủi. Nhưng có một câu Phần Thiên không nói ra, đợi đến lúc thế giới xuất hiện đại tông sư chế được sư thứ hai, chỉ sợ Cô Tửu đã lên đến thân cấp chế được sư...

160. Chương 160: Nhiệm Vụ Bảo Thạch

Bốn khóa đan dược bị Hỉ Ca và Cuồng Vũ phân chia, Cô Tửu chỉ có thể đau khổ mặc người cướp bóc. Loại việc này, gặp nhiều sẽ thành thói quen. Cô Tửu chính là như vậy, đã muốn quen.

“Bọn ta đi Di thất đại lục làm nhiệm vụ. Còn người?” – Cuồng Vũ và Cô Tửu còn chưa hoàn thành xong nhiệm vụ bên kia, có vẻ phân thưởng nhiệm vụ rất hậu hĩnh, bằng không họ sẽ không tốn tiền chạy trở về như thế này.

Hỉ Ca nghĩ nghĩ, tạm thời cô còn chưa muốn rời khỏi Cực Bắc Băng Nguyên. Thất Tử hình như đang làm nhiệm vụ chức nghiệp. Hỉ Ca rất thắc mắc, không hiểu hẳn từ đâu lấy được nhiều nhiệm vụ kỳ quái như vậy. Sau khi Thất Tử rời đi, Hỉ Ca không vội thăng cấp, cô quyết định tĩnh dưỡng vài ngày.

Cuồng Vũ và Cô Tửu rời đi. Hỉ Ca chạy một chuyến về Băng Nguyên thành. Cô muốn đến thư viện. Cô đã chạy lên diễn đàn tra xét tư liệu nhưng không phát hiện thông tin gì về con Băng Tuyết Long Vương vừa mới mua. Tư liệu của trò chơi phần lớn đều có thể tra ra ở thư viện. Bất quá ngoạn gia bình thường đều không nghĩ đến chuyện này, ai cũng chạy lên diễn đàn hoặc trang web chủ hỏi thăm. Nếu đến thư viện mà còn không có thông tin, vậy có lẽ con heo của cô là thứ xuất hiện sau khi hệ thống đổi mới.

Thư viện của Băng Nguyên thành có hình dạng giống như một trái cầu bằng tuyết. Ở trước cửa có một ông lão đang quét tuyết, thấy Hỉ Ca đi vào cũng không thèm ngẩng đầu lên nhìn.

Hỉ Ca không nói nhiều, ném ra 10 kim tệ: – “Tư liệu về Băng Tuyết Long Vương”

Ông lão đưa tay chỉ về gian lầu ở mé trái: – “Nơi đó.”

Ở thư viện tra tư liệu không tốn tiền. Bất quá, quy tắc của thế giới thật cũng có thể áp dụng trong trò chơi (quy tắc hồi lộ). Hỉ Ca chỉ thắc mắc, không biết NPC lấy kim tệ để làm cái gì nhỉ?

Vừa tiến vào gian lầu 2 tầng xiêu vẹo, Hỉ Ca liền bị một trận gió bụi phủ đầy người. Không biết nơi này đã bao lâu rồi không được quét dọn nữa. Phủ bụi trên người xong, cô nhẹ nhàng nhấc chân đi vào. Ở tầng một tìm tòi khoảng nửa giờ, Hỉ Ca cuối cùng tìm thấy một cuốn kinh thư về long tộc. Một quyển sách vừa to vừa nặng. Nhìn vật thể dài 2 thước rộng 1 thước dính chặt trên tường kia, Hỉ Ca không tự giác run rẩy. Nếu không phải bên ngoài cái vật thể này có khắc 6 chữ “Long Tộc Bách Khoa Toàn Thư”, cô tuyệt đối không tin nó là một cuốn sách.

Mất chừng một giờ đồng hồ vật lộn, rốt cuộc Hỉ Ca lôi được quyển sách xuống đất. Hỉ Ca không ngại vất vả gì đó, trực tiếp bẹp móng ngồi xuống, gian nan mở quyển sách ra. Hoàn hảo quyển sách viết bằng ngôn ngữ thông dụng, đỡ cho Hỉ Ca phải tốn thêm một mớ tiền để học long ngữ (ngôn ngữ của loài rồng).

Mở ra trang đầu tiên, bên trên ghi lại tên của 10 chủng loại rồng. Băng Tuyết Long Vương xếp thứ ba. Hỉ Ca gian nan lật đến trang hai trăm mấy, liền nhìn thấy hình vẽ con heo màu xanh lam. Giống y chang con heo của cô. Xem ra, cô đúng là đã bỏ một kim tệ mua về một con rồng a. Mấy chục trang phía sau đều là tư liệu về Băng Tuyết Long Vương. Hình dạng của nó biến hóa nhiều lần. Cuối cùng là hình ảnh một con rồng dài 20 thước, toàn thân vảy bạc, đôi cánh dài khoảng 10 thước, lông vũ trắng tinh. Hỉ Ca nhìn chú thích, đây là hình dáng của Băng Tuyết Long Vương lúc trưởng thành.

Sau khi đọc xong, Hỉ Ca mất một lúc mới bình phục sự kích động trong lòng. Nếu cô có thể nuôi con heo lớn thành như vậy, cười làm tọa kỵ, rất có phong cách nha. Thời kỳ beta, cô từng nhìn thấy rồng. Nhưng mà chưa có ai thành công thuần phục một con rồng để làm tọa kỵ đâu. Hỉ Ca cẩn thận nghiên cứu tư liệu. Một hồi sau, hít một hơi thật sâu, Hỉ Ca khép sách lại. Nếu có thể thành công, 4000 điểm cống hiến tiêu phí thực xứng đáng.

Sách có nói, sau khi người chơi đạt tới cấp 100, có thể đi mở phong ấn một vùng đất ở vùng cực bắc, nơi đó có Băng Tuyết Long. Nhưng mà, muốn thuần phục một con rồng để làm tọa kỵ, xác suất thành công là cực thấp.

Mà Hỉ Ca, dùng một kim tệ liền mua được một con Băng Tuyết Long Vương. Chữ “vương” này biểu hiện rằng con heo của cô có vài phần trăm xác suất tiến hóa thành Long Vương. Sách nói, muốn tọa kỵ tiến hóa, phải cho nó ăn băng hệ bảo thạch. Ăn càng nhiều bảo thạch, xác suất tiến hóa càng cao.

Sách còn nói, phẩm chất thực phẩm thấp nhất của long vương là băng hệ bảo thạch. Là thấp nhất đó!!! Có lầm hay không. Nghĩa là nếu Hỉ Ca muốn con heo của cô tiến hóa, tương lai cô phải tìm ra băng thạch quặng cấp thượng thừa. Tương lai... chính là nói chuyện rất xa về sau. Có tiền là có thể mua được bảo thạch. Có bảo thạch thì con heo sẽ biến hóa thành long vương. Một ngày nào đó, nhất định!!! Hỉ Ca chỉ có thể tự an ủi như vậy. Mặc dù cô cho rằng, đợi đến lúc trò chơi đóng cửa, có lẽ cô còn chưa có được tọa kỵ long tộc này.

Ra khỏi thư viện, Hỉ Ca chạy tới cửa hàng bán đấu giá. Đang ở vùng cực bắc, đương nhiên băng hệ bảo thạch là đồ nóng phỏng tay, ai cũng giành giật. Hỉ Ca không trông cậy có thể tìm thấy nó trong đây. Quả nhiên, trên trang bảo thạch chỉ đang rao bán 2 viên, đều không phải là băng hệ. Cửa hàng bán đấu giá không có, vậy đi hiệp hội lính đánh thuê thử xem. Hiệp hội lính đánh thuê chính là nơi phát tán nhiệm vụ từ lớn đến nhỏ. Cần mua cần bán gì cũng có thể vào đây tìm. Bên ngoài cửa hiệp hội có rất nhiều người đang đứng. Phần lớn là đội ngũ đang tuyển người.

Nhiệm vụ nơi này thông thường là loại chỉ có đoàn đội mới đảm đương nổi. Người chơi đại gia không muốn tốn sức thì đành tốn tiền mướn người thôi. Bất quá, Hỉ Ca không thích phương thức làm việc này. Cô không có hứng thú theo chân một đội người xa lạ đi làm nhiệm vụ, giao sự sinh tử của mình cho người không quen. Đây chỉ là trò chơi, đúng, nhưng mỗi khi bị giết, cảm giác rất không tốt.

Ở hiệp hội lính đánh thuê nhìn ngó một vòng, Hỉ Ca không ngờ lại nhìn thấy một cái nhiệm vụ băng hệ bảo thạch. Đương nhiên, nhiệm vụ không hề đơn giản. Yêu cầu ngoạn gia vượt qua Băng Xuyên Giáp, đi đến Băng Đàm giết chết một con Tuyết Long Ngạc tinh anh, lấy về một đôi mắt.

Tuyết Long Ngạc tinh anh là quái cấp 80. Hai người tổ đội liền có thể giết chết nó. Bất quá, tuyến đường đi ngang Băng Xuyên Giáp mới là nguy hiểm. Bởi vì đó là khu vực quái cấp 90. Quái 90 cấp toàn bộ đều là loại chủ động công kích. Hơn nữa, quái ở Băng Xuyên Giáp luôn đi theo bầy, một lần có thể gặp tới 50 con, tiến vào đây liền bị bọn chúng tàn sát là không thể nghi ngờ.

Hỉ Ca bần thần nhìn nhiệm vụ một lúc lâu, cuối cùng thở dài một tiếng, vẫn là quên đi, cho dù tiếp nhận cũng chưa chắc tìm được trợ thủ. Chỉ bằng quay về nhờ bọn Cát Tường đi tìm mấy khóa băng hệ thạch còn hơn. Lúc này, đột nhiên nhiệm vụ kia biểu hiện có người đã tiếp nhận. Hỉ Ca sửng sốt, không biết là ai có dũng khí như vậy?! Hỉ Ca đảo mắt nhìn một vòng quanh đại sảnh, ánh mắt dừng lại trên người một thích khách 85 cấp. Thích khách kia một mình đứng ở một góc. Tựa hồ phát hiện ra ánh mắt của Hỉ Ca, hắn quay đầu lại nhìn, sau đó không chút biểu tình xoay người đi.

Hỉ Ca nhướn mày, trực giác nói với cô rằng bảo thạch nhiệm vụ nhất định do vị thích khách kia tiếp nhận. Thoạt nhìn hắn là độc hành hiệp khách, không lẽ hắn tính một mình đi đấu tay đôi với Tuyết Long Ngạc tinh anh sao??? Hỉ Ca nhìn bằng nhiệm vụ thêm lần nữa, không có gì hấp dẫn, liền không ngốc ở đây, xoay người bỏ đi. Hỉ Ca mới đi được vài bước, đột nhiên có người vỗ vai cô.

“Tiểu thư, xin hỏi có muốn đi Cực Hàn Đại Tuyết Sơn làm nhiệm vụ không? Mỗi người được trả một ngàn kim.”

Hỉ Ca quay đầu lại nhìn người vừa vỗ vai cô, là một kiếm khách có râu quai nón.

“Không đi.”

Cực Hàn Đại Tuyết Sơn hình như là khu vực quái 85 cấp. Ta nói, đầu năm nay mọi người đều thích khiêu chiến giới hạn của bản thân hay sao a?

“Ai da... đợi chút, tiểu thư, chúng ta có thể thương lượng giá cả.” – Kiếm khách vẫn chưa từ bỏ ý định.

Này cũng không thể trách hắn. Buổi sáng hắn nhìn phần thưởng của nhiệm vụ liền không để ý bấm tiếp nhận, ai biết sau đó mới phát hiện hắn phải đi khu vực quái cấp 80. Tốn nhiều thời gian chiêu dụ mới tìm được 2 người, nếu còn tìm không đủ người để tạo đội ngũ, nhiệm vụ liền không thể hoàn thành. Lúc đó hắn phải bồi thường 100 kim tệ cho người ta.

“Ta không thiếu tiền.” – Hỉ Ca bất đắc dĩ nói. Chẳng lẽ người này không nhìn thấy cô là một thuật sỹ yếu ớt hả? Kêu cô đi tới địa phương nguy hiểm như vậy, chẳng phải là đi tìm chết sao?

“Ta có thể... úi, ngươi làm gì?” – Kiếm khách còn chưa nói xong, một người đột nhiên chen vào giữa.

Hỉ Ca ngẩng đầu liền nhìn thấy vị thích khách vừa gặp trong đại sảnh.

“Nhiệm vụ, ngươi lấy tám mươi, trả ta tiền.”

“... Ai nói với ngươi ta muốn làm nhiệm vụ bảo thạch?” – Hỉ Ca tò mò hỏi.

“Ngươi nhìn nó chậm chậm suốt 15 phút.” – Vị thích khách nói.

Được rồi, Hỉ Ca thú nhận, cô quả thật nhìn nhiệm vụ đó với ánh mắt hơi đói khát...

“Chỉ hai chúng ta?” – cùng một thích khách cấp 85 đi làm nhiệm vụ, nếu thực lực của hắn không quá kém, phần trăm thành công tương đối cao.

“Còn 2 người, cấp 83.”

Vị thích khách này quả thật rất kiệm lời... Hỉ Ca gật đầu. Hiện tại cô cũng gần 80 cấp. Nếu là đội ngũ 4 người đi làm nhiệm vụ, vậy hắn dễ dàng hơn nhiều.

“Ta muốn bảo thạch, có thể không? Nếu được thì ký hợp đồng đi.”

Trò chơi chính là ưu thế như vậy, ký hợp đồng liền không sợ bị lừa. Phải biết rằng nếu người hủy ước, trừng phạt của hệ thống là điều mà người chơi khó có thể thừa nhận nổi.

“Một vạn năm, mỗi người năm ngàn, bảo thạch cho người.”

Giá tiền xem như hợp lý. Trên thế giới, bảo thạch xuất hiện không phải là ít, đồng dạng, người có tiền cũng không ít, loại người thích khảm bảo thạch vào trang bị lại càng nhiều.

Sau khi tiến vào đội ngũ, Hỉ Ca mới nhìn thấy tên của hắn ta. Bán Thế Âm Huyết. Sao nghe quen thế nhỉ? Cô đã nhìn thấy từ này ở đâu rồi? Hỉ Ca cúi đầu khổ não, đáng tiếc vẫn không nhớ ra.

161. Chương 161: Thần Điện Xuất Hiện

Hai người bạn của Bán Thế Âm Huyết đều là con trai. Một người là dược sư, tên gọi Tay Trái Nắm Tay Phải. Một người là kiếm khách, tên gọi Thời Tiết Thật Tốt. Hai người này có tính cách trái ngược với Âm Huyết, mở miệng cười suốt. Nhìn trang bị trên người bọn họ, hắn không phải là hạng thiếu tiền. Đại khái tiếp nhận nhiệm vụ là vì lý do gì khác, Hỉ Ca âm thầm đoán tới đoán lui. Nhưng mặc kệ làm sao, miễn cô có bảo thạch là được.

Sau khi ký hiệp nghị, Bán Thế Âm Huyết lựa chọn chế độ đội ngũ cộng hưởng.

Bằng Xuyên Giáp cách Bằng Nguyên Thành khá xa, cho dù cưỡi ngựa thì cũng mất khoảng 7-8 tiếng đồng hồ. Hỉ Ca vào thành mua một số thực phẩm và đồ gia dụng. Sau đó chạy tới dược điểm của Cô Tửu vợ vết một đồng đan dược gia tăng trạng thái. Hỉ Ca có quyền hạn đặc thù, trong dược điểm này có thể muốn lấy bao nhiêu liền lấy bấy nhiêu, không phải trả tiền. Dù sao, Cô Tửu mở cửa tiệm chỉ vì sự tiện lợi cho

việc luyện chế được mà thôi, không phải để kinh doanh. Tồn nửa giờ giải quyết chuyện riêng tư, sau đó bốn người tập hợp ở cửa bắc. Hỉ Ca chưa từng đến Băng Xuyên Giáp, trên bản đồ của cô thì nơi đó vẫn có một màu xám xịt. Phổng chừng Bán Thế Âm Huyết đã đi qua đó rồi.

Tọa kỵ của Âm Huyết là một con gấu bắc cực, tinh anh quá 80 cấp. Nhìn con gấu nghênh ngang đi phía trước, 3 người cưỡi ngựa đi ở đằng sau một bụng ghen tỵ muốn chết.

Hỉ Ca mặc một chiếc áo chống lạnh thật dày, cả người chỉ lộ ra đôi mắt, lão liên nhìn cảnh vật xung quanh. Đây dù sao cũng là lần đầu tiên cô đi ra vùng dã ngoại của Cực Bắc Băng Nguyên. Vừa ra khỏi cổng thành là khu vực quái cấp 30, rất nhiều ngoạn gia sần sần 30 cấp đang đánh Tuyết Tượng (voi tuyết?!). Tuy cảnh vật khắp nơi chỉ tuyền một màu trắng, nhưng nhìn chung phong cảnh vẫn có phong vị riêng.

“Hỉ Ca, người không phải người của Cực Bắc Băng Nguyên đúng không?” – Tay Trái Nắm Tay Phải thấy Hỉ Ca hết nhìn đông lại nhìn tây liền lên tiếng hỏi.

“Ừ, ta là người của Nam Uyên Đại Lục.”

“À, vậy người có nghe nói tới Long Tộc không? Là bang hội đầu tiên thành lập của Nam Uyên đó?”

“Ừ, có nghe qua. Làm sao vậy?” – Hỉ Ca không để ý đến chuyện tình của Long Tộc, nhưng gần đây hình như nghe Cuồng Vũ nói bọn họ gặp chuyện phiền toái gì đó.

“Ha hã... nghe nói Long Tộc bị người khác nuốt mất.” – Tay Trái Nắm Tay Phải cười rất vui sướng.

“Là Khổ Độ sao?” – Hỉ Ca cho rằng chỉ có Khổ Độ mới đủ khả năng làm chuyện đó. Cơ mà, không phải Long Tộc và Khổ Độ đang hợp tác hay sao? Nếu không va chạm lợi ích gì quá lớn, Minh Độ Thiên hẳn là không động thủ với Long Tộc mới đúng?!

“Không phải. Nam Uyên Đại Lục vừa xuất hiện một bang phái mới, gọi là Thần Điện. Cực kỳ khoa trương. Ngay cả Khổ Độ mà bọn họ còn dám khiêu khích. Nghe đồn, ngay cả lão đại của Khổ Độ cũng chưa tỏ thái độ gì.”

“...” – Hỉ Ca trầm mặc. Chẳng lẽ cô đã thoát ly thế giới rồi? Ngay cả chuyện lớn như vậy mà cô cũng không biết? – “Chuyện xảy ra khi nào vậy?”

“Khoảng 10 ngày trước thì Thần Điện ra đời. Ta đoán, lão đại của Thần Điện là một tên đại gia cực kỳ có tiền.” – Tay Trái Nắm Tay Phải rờ cằm.

“Bang chủ của họ gọi là Cuồng Thần. Nghe nói là một cao thủ của thời beta.” – Thời Tiết Thật Tốt bổ sung.

Cuồng Thần à... ừm... Hỉ Ca dăm chiêu gật đầu... cô đúng là có biết tên này. Dích thật là cao thủ của thời beta. Bất quá là dùng tiền mua tiếng. Hỉ Ca rất chán ghét hẳn. Lúc trước có vài lần gặp qua, mỗi lần đều khó chịu. Tên này chẳng những khoái nổ (phô trương), ánh mắt nhìn người càng tệ. Trò chơi khởi động đã lâu, còn tưởng tên này không chơi nữa. Ai biết hẳn chạy tới Nam Uyên dựng bang phái. Trước kia, Cuồng Thần đúng là đối địch với Minh Độ Thiên, chỉ sợ lần này cũng không ngoại lệ.

“Cái gì mà Cuồng Thần... chính là một tên dùng tiền mua tiếng mà thôi.” – Tay Trái Nắm Tay Phải bĩu môi khinh thường.

“Cuồng Thần rất mạnh.” – Âm Huyết đi ở đằng trước bỗng nhiên ngoái đầu nói một câu, sau đó lui xuống đi bên cạnh Hỉ Ca. Phổng chừng hẳn cảm thấy đi một mình ở đằng trước thiệt là nhàm chán.

“Người từng đụng qua Cuồng Thần sao?” – Hỉ Ca nghiêng đầu hỏi.

“Ừ, ta khiêu chiến với hắn hai lần. Một thắng một thua.”

Hỉ Ca im lặng, nghĩ thầm, đây là Âm Huyết khích lệ Cuồng Thần hay đang tự đề cao bản thân vậy??

Sau 4 giờ ở chung với bọn Âm Huyết, Hỉ Ca rút cuộc hiểu được một chuyện. Âm Huyết không phải là người ít nói. Ngược lại, hẳn nói nhiều cực kỳ... về trầm mặc lúc trước là giả thôi, dùng để lừa con nít đó. Hẳn một khi đã mở miệng liền không thể dừng. Tay Trái Nắm Tay Phải vỗ vai Hỉ Ca, về đồng tình.

“Tập quen đi. Âm Huyết đối với người quen đều là một dạng nhiệt tình như vậy.”

Hỉ Ca nên cảm thấy vinh hạnh à? Cô thực muốn khóc. Cô tình nguyện không quen biết với tên nói nhiều kia.

Đi nửa ngày, cuối cùng bọn họ tiến vào khu vực quái 80 cấp – Băng Xuyên Giáp.

Khu vực này không thể cưỡi ngựa, bởi vì lối đi rất hẹp, ngoại trừ cưỡi phi hành tọa kỵ (các loại thú biết bay), bằng không thì phải thành thật mà cuộc bộ. Hỉ Ca lôi trong balo ra một đôi giày trượt tuyết, mang cái này vào thì chuyện đi trên tuyết không còn là vấn đề nữa. Đây là Âm Huyết nói cho cô biết, đúng là dân có kinh nghiệm.

Băng Xuyên Giáp không rộng lắm, diện tích cả khu vực chỉ khoảng vài ngàn mét vuông. Có điều quái vật nơi này đúng là dày đặc, nào là tuyết lang, tuyết báo, tuyết hồ, cơ bản là đi một bước chân gặp một đoàn quái. Những người tới đây đều vì mục đích xoát quái thăng cấp, cho nên mỗi đội ngũ chiếm lấy một vùng.

Bọn Hỉ Ca vừa tiến vào Băng Xuyên Giáp, đột nhiên phía sau truyền đến tiếng rống.

“Tránh đường.”

Hỉ Ca theo bản năng quay đầu nhìn, phía sau là một con cự xà, bề ngang phồng chùng phải đến một mét. Đây là loại tọa kỵ dùng cho cả đội ngũ, rất quý hiếm, mặc dù tốc độ rất chậm nhưng lại hữu dụng. Bên trên cự xà ngồi 5 người, đều mặc áo chống lạnh, hẳn là người của đại lục khác. Bọn họ không che mặt, Âm Huyết nhìn người ngồi trên đầu, chau mày.

“Bọn hấn sao lại tới đây?”

Con cự xà đã muốn đến gần nhưng bọn Hỉ Ca đều không có ý sẽ nhường đường. Thông lộ đúng là nhỏ hẹp, nhưng bên cạnh vẫn còn chỗ trống, xà có thể trườn qua nha, vì sao lại muốn người khác nhường đường chứ?!

Thấy bọn Hỉ Ca không chịu nhường đường, sắc mặt người ngồi ở đầu trở nên cực kỳ khó coi. Nhưng ngồi trên tọa kỵ thì không thể PK, cho nên bọn người đó phải lách qua bên cạnh. Lúc đi ngang qua, người đó mở miệng chửi một câu. Âm thanh không nhỏ.

“Dựa vào ~ người chửi ai đó. Đứng lại cho ta.” – Thời Tiết Thật Tốt lập tức nổi nóng, rống lên một câu. Bất quá, bọn người kia đã cách hơn trăm mét. Chẳng biết bọn người kia có nghe lời Thời Tiết nói hay không. Rất nhanh, bóng dáng bọn họ biến mất ở phía xa.

“Người biết họ hả?” – Hỉ Ca đúng là có chút khó chịu nhưng cô không có kích động như Thời Tiết.

“Ừ. Người ngồi ở đầu là phó bang chủ của Thần Điện, gọi là Sát Thần. Bọn hấn vì sao lại đến Cực Bắc Băng Nguyên chứ?”

“Con bà nó, lần sau đừng để ta gặp hấn. Mặc kệ hấn là cái gì thần, đụng phải ta thì ta chính là tử thần!!” – Thời Tiết vừa nói vừa vung tay. Bộ dáng khiến Hỉ Ca phải bật cười, nhưng không thấy lời nói kia có cái gì quá phận.

Trò chơi mà thôi. Phải làm việc khiến bản thân vui vẻ. Gặp người không ưa, giết đối phương là được. Chuyện này chẳng có gì là không đúng cả. Bất quá, Hỉ Ca thật thắc mắc, không biết thực lực của Thời Tiết cao đến đâu? Có xứng với một thân trang bị cực phẩm hay không? Âm Huyết không nói gì, tiếp tục đi về phía trước. Nửa giờ sau, bọn họ nhìn thấy một cái thôn nhỏ. Đây là cấp điểm (của hệ thống) dùng cho chuyện tiếp tế.

Cấp điểm không lớn, đứng ở đầu thôn có thể nhìn thấy cuối thôn. Vậy mà trong thôn lúc này đang đầy nghẹt người, đại bộ phận là người chơi 78-79 cấp hoặc là 81-82 cấp. Xem ra là đội ngũ đi luyện cấp tới đây nghỉ ngơi. Ở giữa thôn còn có người mở sạp bán hàng, chính là trang bị vừa đánh được.

“Nếu bây giờ đi tiếp, đến nơi chắc trời cũng tối. Chi bằng chúng ta ở lại đây nghỉ một đêm đi.” – Âm Huyết đề nghị.

Hỉ Ca không ý kiến. Cô không vội. Thôn này chỉ có một nhà trọ, giá tiền hơi đắt, đến 50 kim/đêm. Âm Huyết không muốn phòng. Bọn họ chuẩn bị ra ngoài xoát quái. Hỉ Ca không có tâm tư theo chân bọn họ xoát quái cả đêm. Cô trực tiếp đi lấy phòng, sau đó cùng mọi người đi ăn tối.

Mặc dù có áo chống lạnh nhưng thể lực của Hỉ Ca vẫn giảm mạnh, chỉ còn 70 điểm. Lúc này nếu có một nồi lẩu thì thật là hạnh phúc. Thôn nhỏ không có lẩu, nhưng lại có thịt sói nướng, ngon không kém.

Âm Huyết dẫn cả bọn quẹo qua hai con hẻm, đi vào một tiểu điểm. Quán xá cũ kỹ ọp ẹp, nhưng bước vào bên trong Hỉ Ca liền giật mình, bởi vì trong quán có hơn 50 người đang ngồi. Quán chỉ đặt một cái bàn tròn thật lớn. Mọi người, dù quen hay lạ, đều ngồi xuống bên cạnh nhau. Bọn Hỉ Ca xem như may mắn, bọn họ vừa vào thì có người ăn xong đứng lên đi ra. Nhưng bọn họ còn chưa kịp đi qua ngồi vào ghế trống, đột nhiên có mấy người vượt lên, chen chân qua giành mất chỗ. Chuyện này thật ra không phải là đại sự gì. Vấn đề là, những người kia chính là đám người lúc nãy vừa mở miệng chửi bọn Hỉ Ca.

162. Chương 162: Phong Tỏa

Năm người kia cũng nhận ra bọn Hỉ Ca. Thời Tiết Thật Tốt sắc mặt cực kém nhưng chưa xúc động đến nỗi xông lên đánh người. Có điều bọn Hỉ Ca đã vào quán rồi, dĩ nhiên sẽ không rời đi khi chưa ăn được cái gì vào bụng. Âm Huyết tìm cái góc, ngồi xuống đợi đến lượt vào bàn ăn.

Ở những nơi thế này, không phải chỉ có thức ăn ngon mà còn có tin tức hữu dụng. Bọn Hỉ Ca vừa ngồi xuống liền nghe nhóm người bên cạnh đang bàn luận tin tức mới. Nghe nói ở vùng phụ cận vừa xuất hiện thống lĩnh boss. Rất nhiều bang phái có ý định kiến thành, sau khi thu được tin tức liền tìm cách chạy tới đây. Với Hỉ Ca mà nói, tin tức này chẳng to tát gì nhưng với người khác thì đây hiển nhiên là một tin tức tốt.

“Hèn gì bọn Sát Thần chạy tới tận đây. Nguyên lai là vì kiến thành lệnh.” – Âm Huyết có chút dăm chiêu, ánh mắt lóe lên một tia khác thường.

Bữa ăn này đúng là buồn cười. Mọi người ăn xong còn chưa đi ra ngoài, phiên toái đã tìm tới tận cửa. Hiện tại, Sát Thần chính là đứng chặn ngay cửa.

“Người là Bán Thế Âm Huyết?” – Sát Thần trừng trừng, ánh mắt sắc bén nhìn Âm Huyết.

“Làm sao?” – Âm Huyết lạnh nhạt hỏi lại. Trước mặt người lạ, hắn đúng là ít lời.

“Khờ Đại chính là lão đại của các người đúng không?”

À

Hỉ Ca bây giờ đã hiểu vì sao vẻ mặt của Sát Thần lại âm tào bất định như vậy. Hóa ra là chuyện thù hận a. Hơn nữa, cô chợt nhớ tới một chuyện. Cô hình như còn thiếu Khờ Đại một cây truyền kỳ pháp trượng.

“Ừm” – Âm Huyết giống như sợ bị cảm lạnh, đến mở miệng cũng lười.

“Khờ Đại giết rất nhiều thành viên của chúng ta. Hắn còn nói hoan nghênh chúng ta đến báo thù. Cho nên... ta chính là muốn nói, người ra đường nhớ cẩn thận.”

Hỉ Ca đứng ở phía sau, cảm thán muốn nói, Sát Thần thật là người tốt. Bất quá, chuyện này không can hệ gì đến cô, cho nên cô chọn cách im lặng.

“Tốt nhất, các người đừng đi ra ngoài.” – Sát Thần nói xong thì mang theo đội ngũ đi mất.

Hỉ Ca còn tưởng tên này chỉ giỏi nói mà thôi. Bởi vì khu vực xoát quái cách thôn nhỏ có một đoạn, rất khó để PK. Ai biết, sáng hôm sau, cô phát hiện bọn Âm Huyết đều giảm một cấp. Lúc cô ngủ đã xảy ra đại sự gì sao?

“Âm Huyết, các người bị người giết hả?”

“Là bọn Thần Điện kia. Con bà nó, sáng hôm nay bọn họ kéo tới một đám, đem cả thôn bao vây.” – Thời Tiết Thật Tốt mơ hồ tức giận.

Hỉ Ca bước chân ra khỏi quán trọ liền thấy trong thôn xuất hiện thêm rất nhiều ngoạn gia. Tất cả đeo cùng một cái huy hiệu bang phái, Thần Điện huy hiệu. Hỉ Ca có điểm góc lằng. Cô ngoạn trò chơi lâu như vậy, đây là lần đầu tiên nhìn thấy sự tình kiểu này nha.

“Hỉ Ca, sao bây giờ mới đi ra?” – Tay Trái Nắm Tay Phải chạy tới, người của Thần Điện tắt cả ánh mắt đều chuyển tới trên người hắn.

“Ách... chuyện này xảy ra lúc nào? Sao ta không biết gì hết vậy?” – Hỉ Ca hỏi. Một cái thôn nhỏ xíu, nháy mắt bị hơn 200 người bao vây. Có cần khoa trương như vậy không? Chẳng lẽ con thống lĩnh boss xuất hiện ở gần đây sao?

“Mới sáng nay. Băng Xuyên Giáp vừa xuất hiện thống lĩnh boss, là Xích Hỏa Hồ. Chưa đầy nửa giờ, toàn bộ thành viên của Thần Điện liền tới đây, phong tỏa cửa thôn, không cho kẻ nào đi ra đi vào.”

Hành động này cũng giống như thanh trừng, chủ yếu là sợ ngoạn gia ở đây chạy loạn rồi gây ra đại sự gì. Bất quá, đứng ở vị trí của Hỉ Ca, thái độ của Thần Điện đúng là hơi quá phận. Mọi người đều có chuyện cần làm, bằng cái gì phải nghe lời bọn hắn, ở trong đây ngồi ngốc 6 giờ đồng hồ chứ?

“Vậy làm sao mọi người lại gì giết? Là Sát Thần làm?”

“Chỗ chúng ta xoát quái vừa lúc là nơi Xích Huyết Hồ xuất hiện. Thần Điện đem quái lẫn người đều giết tất.”

“Ồ...” – Hỉ Ca gật đầu, sau đó theo chân Tay Trái đi ra cửa thôn. Phía trước là một đám đông nghịt người, họ đang vây quanh một con hồ ly màu đỏ, xung quanh nó khói lửa bốc lên tận tận trời.

“Nhìn cái gì mà nhìn. Cút đi.”

Những người bị thống lĩnh boss giết chết đều chọn sống lại ở điểm hồi sinh trong thôn. Đây chính là ưu thế của khoảng cách gần. Thật là xảo, người vừa lên tiếng chính là Sát Thần. Phỏng chừng vừa chết xong. Hỉ Ca nhường hắn một chút, không để hắn có cơ hội gây khó dễ cô.

“Hỉ Ca, tính tình ngươi đúng là tốt.” – Tay Trái Nắm Tay Phải nhận xét. Bình thường, con gái nếu bị người khác mắng chửi, cho dù không mắng lại, ít nhất cũng giận dữ một chút. Không ngờ, Hỉ Ca còn cười cười.

“Tính ta tốt lắm. Đi thôi, đi ăn sáng.” – Hỉ Ca lại liếc Sát Thần một cái, trong mắt hiện lên một đạo rét lạnh. Cô nhần sao? Đương nhiên. Thần Điện có nhiều thành viên tập trung ở đây như vậy. Kích động một chút liền hỏng chuyện. Cô không có hứng thú bị người ta quần ấu nha. Bất quá, bọn hắn hãy cầu nguyện sẽ không có chuyện gì xảy ra với khối kiến thành lệnh kia a~~

“Chị hai, chị đang ở đâu?” – Thông tấn khí của Hỉ Ca đột nhiên vang lên.

“Cực Bắc Băng Nguyên, Băng Xuyên Giáp. Tìm chị có việc gì sao?”

“Băng Xuyên Giáp hả? Say chị lại chạy đến đó? Không phải Thần Điện đang đánh thống lĩnh boss hay sao? Chị đang xem náo nhiệt hả?” – Sở Tiểu Ca đúng là tin tức linh thông.

“Chị đến làm nhiệm vụ. Còn chưa kịp đi đã bị nhốt ở đây. Em cùng Thần Điện rất quen thuộc hay sao?” – đều là người của Nam Uyên, nếu Thần Điện muốn kiến hội, Thứ chắc chắn phải để mắt đến rồi.

“Cũng tạm. Tên Cuồng Thần còn muốn phô trương hơn cả Long Tộc. Chị bị bọn họ nhốt sao?” – Sở Tiểu Ca vừa nghe, giọng nói lập tức biến lạnh.

“Còn phải nói.”

“Chờ một chút. Em cho Cuồng Thần thả người.”

“Không cần đâu. Thống lĩnh boss cũng sắp chết rồi. Lát nữa nói chuyện sau.” – Hỉ Ca ngắt thông tấn khí.

Hai phút sau, bên ngoài thôn đi vào 2 người. Người đi đầu mặc một thân màu đỏ thích khách bộ trang, trong tay là một thanh chủy thủ tỏa ánh sáng đỏ. Theo thẩm mỹ bình thường thì bộ dáng kia hẳn phải rất suất, bất quá, nhìn tới người kia, Hỉ Ca liền thấy đáng khinh.

“Người thật là Hỉ Ca?” – Cuồng Thần đi vào, những người vây quanh lập tức nhường cho hắn một con đường. Hắn đứng trước mặt Hỉ Ca, chăm chú nhìn một lúc mới lộ vẻ hưng phấn mà hỏi một câu.

... Xem ra Sở Tiểu Ca không nghe lời rồi. Hỉ Ca vô lực thở dài. Cô tình nguyện ở lại đây thêm 2 tiếng cũng không muốn giáp mặt với tên trước mặt. Mặc dù bộ dạng Cuồng Thần có thể nói là đẹp trai. Thời kỳ beta, hắn là thần tượng của rất nhiều người. Đáng tiếc, Hỉ Ca cực kỳ nhạy cảm với loại người có ánh mắt mọc trên đỉnh đầu như hắn.

“Có chuyện gì?” – Ngữ khí của Hỉ Ca hơi lạnh lùng.

“Ta nghe nói người quay lại trò chơi, còn tưởng là tin đồn mà thôi, không nghĩ là sự thật.” – Cuồng Thần mỉm cười, sau đó nhướn mày – “Có hứng thú gia nhập Thần Điện không?”

“Không.” – Hỉ Ca có chút không hiểu, tên này có chủ ý gì? Cô với hắn không tính quen biết. Tự nhiên kêu cô gia nhập Thần Điện? Không lẽ vì Sở Tiểu Ca?

“Ta cho người vị trí trưởng lão, chịu không?”

Cuồng Thần thật ra không chú ý đến Hỉ Ca. Thời beta, hắn chỉ thấy hứng thú với cô vì quan hệ giữa cô và Minh Độ Thiên mà thôi. Không nghĩ tới, lần này trở lại, hắn nghe nói sau lưng cô chính là Thứ. Ngay cả Minh Độ Thiên cũng không dám tìm cô gây phiền toái. Cuồng Thần đối với tin đồn này nọ vẫn bán tín bán nghi. Nhưng hôm nay, một tên đường chủ của Thứ tìm tới, bảo hắn thả người. Hắn bắt đầu thấy tin tưởng lời đồn. Cuồng Thần đương nhiên nghe qua danh tiếng của Thứ. Hắn có thể ở Nam Uyên xây dựng thế lực, một phần cũng vì Thứ không ra tay đối phó với hắn. Bằng không, cho dù hắn có nhiều tiền thì làm được gì.

“Ta chỉ thích làm bang chủ.” – Hỉ Ca nhếch mép cười.

“À, vậy thực đáng tiếc. Mới có một bằng hữu tìm tới, làm cho ta thả người. Người có thể đi rồi.”

“Âm Huyết, chúng ta đi thôi.” – Hỉ Ca không thích giọng điệu của Cuồng Thần. Bất quá, cô không có phản ứng gì.

“Bọn hắn không thể đi. Chỉ có người mới có thể.” – Cuồng Thần lên tiếng cản lại. Nếu là người khác, có lẽ không có vấn đề gì. Nhưng đây chính là người của Bán Thế.

“Có thể nói lý do không?” – Hỉ Ca nhăn mày. Cuồng Thần đúng là khiến người ta chán ghét. Thái độ xấu đến khó tin.

“Thần Điện và Bán Thế là đối địch. Muốn đi, vậy gọi Khờ Đại đến lãnh người a~” – Nhắc tới Khờ Đại, vẻ mặt của Cuồng Thần nháy mắt vắn vẹo. Cuồng Thần nhớ tới một thân truyền kỳ trang bị trên người, ở trò chơi có thể nói là quý hiếm, ai biết gặp phải Khờ Đại thế nhưng không đấu lại tên kia. Nếu không phải đụng tới Khờ Đại, hắn đã sớm vang danh.

“Khờ Đại không thể tới. Không biết ta tới lãnh người có được không?” – một giọng nói trong trẻo lạnh lùng truyền đến. Cuồng Thần quay đầu, nhìn thấy người tới, hai mắt nhú lại. Bán Thế Âm Huyết về mặt hưng phấn. Khờ Đại tuy là lão đại của Bán Thế nhưng người vừa tới mới chính là linh hồn của Bán Thế.

Bán Thế Hiểu Hiểu, 86 cấp vũ giả. Trên bảng tổng hợp thực lực, cô đứng hàng thứ 5.

163. Chương 163: Đen Ăn Đen

Sự xuất hiện của Bán Thế Hiểu Hiểu làm cho Cuồng Thần cảnh giác. Nữ nhân này bình thường rất ít xuất hiện. Cho dù Thần Điện và Bán Thế loạn nháo thế nào, thậm chí là thời điểm hung hiểm nhất, cô ta đều không nhúng tay vào. Như thế nào hôm nay đột nhiên lại chạy tới? Mặc dù cô ta chỉ đến một mình nhưng Cuồng Thần đúng là không có can đảm động tới cô ta. Bán Thế Hiểu Hiểu chỉ dùng ngón tay chặn một đoạn thời gian liền tổ chức xong một cái Bán Thế gia tộc. Cho dù bản thân không phải là lão đại nhưng thực lực trên tay cô ta không thấp hơn Cuồng Thần là mấy.

Cuồng Thần chinh đốn tâm tư một chút, trên mặt hiện lên một tia mỉm cười.

“Đương nhiên có thể. Bất quá, Khờ Đại giết mấy đường chủ của bọn ta, chỉ sợ những người đó sẽ không nể mặt a.” – Cuồng Thần vừa nói vừa đưa mắt nhìn qua đám người đang đánh thống lĩnh boss.

“Ý của người là... kêu ta giết cả đám người đó đến khi nào bọn họ đồng ý mới thôi?” – Hiểu Hiểu mặt không biểu tình hỏi lại. Âm thanh đậm đặc. Những người bên cạnh nghe xong thì cười rộ lên.

Cuồng Thần trong mắt hiện lên một tia băng lãnh. Trước một đám người mà không nể mặt mũi hần à... nên giết cô ta không? Bất quá rất nhanh hần liền bỏ qua chủ ý này. Bán Thế Hiểu Hiểu không nổi danh. Thay vì giết cô ta thì đi giết Khờ Đại hữu dụng hơn. Hơn nữa, giết Hiểu Hiểu sẽ tạo ra hiềm khích với cả gia tộc Bán Thế. Trong khi hiện tại chỉ có một mình Khờ Đại đối địch cùng Thần Điện mà thôi. Vấn đề bên nặng bên nhẹ, Cuồng Thần vẫn biết rõ ràng.

“Nghe nói chủ đội của Thần Điện đang ở Biển Sâu di tích đánh Ba vĩ giao long đúng không?” – Hiểu Hiểu còn không đợi Cuồng Thần trả lời đã nói thêm một câu.

Sắc mặt Cuồng Thần phút chốc trở nên cực kỳ khó coi. Lần này đến Cực Bắc Băng Nguyên đánh thống lĩnh boss, hần không mang chủ đội theo, chỉ mang theo hai kiếm khách chủ lực mà thôi. Hiện tại đang vây công thống lĩnh boss là đoàn đội hạng hai. Đến đại lục khác, Cuồng Thần dù sao cũng có chút lo lắng, vì vậy hần không dám để chủ đội đi mạo hiểm. Lại nói, hiện tại trên thế giới có rất nhiều bang hội muốn kiến thành. Cách thức đánh thống lĩnh boss mọi người đều hiểu rõ, chẳng có khó khăn như những người đi tiên phong. Bọn họ chỉ cần tìm đủ nhân số, lực công kích ổn định, liền không có vấn đề.

“Ồ... là ai truyền tin tức thế?” – Cuồng Thần coi như thông minh, không phủ nhận cũng không thừa nhận, đem vấn đề lộn ngược trở về. Hần tính toán trong lòng, lát nữa phải lệnh cho chủ đội chuyển địa điểm ngay lập tức. Thần Điện mới kiến lập không lâu. Mặc dù bọn họ rất nhanh đã tạo tiếng tăm, nhưng người muốn gây phiền toái cho Thần Điện càng lúc càng nhiều.

“Ta có thể lĩnh người được rồi chứ?” – Hiểu Hiểu không trả lời, chỉ trưng ra một bộ mặt cười ngượng. Về mặt kia là do không có thói quen mỉm cười.

“Không tiễn.” – Cuồng Thần rút cuộc phóng người.

Ra khỏi thôn, Bán Thế Hiểu Hiểu liền gia nhập đội ngũ. Cô vốn đến đây xoát quái thăng cấp, không nghĩ tới sẽ gặp bọn Âm Huyết.

Âm Huyết giới thiệu Hỉ Ca cho Hiểu Hiểu làm quen. Hiểu Hiểu là phó bang chủ. Nhưng nhìn biểu hiện của Âm Huyết thì lực ảnh hưởng của Hiểu Hiểu so với Khờ Đại còn muốn lớn hơn. Chính là Hiểu Hiểu không thích ra mặt mà thôi. Thực lực mạnh, trên bảng tổng hợp duy trì vị trí lâu như vậy, nhưng rất ít người nhận thức Hiểu Hiểu, đây không phải là chuyện đơn giản nha. Đúng là Hiểu Hiểu rất trầm mặc, ngẫu nhiên nhìn thấy cô nghiêm mặt mỉm cười cũng là một loại nhạc thú. Nghe bọn Âm Huyết đi làm nhiệm vụ, Hiểu Hiểu quyết định không đi xoát quái mà cùng mọi người đi đánh Tuyết Long Ngạc tinh anh. Đội ngũ nhiều thêm một vũ giả 86 cấp, nhiệm vụ liền dễ giải quyết.

Băng Xuyên Giáp toàn là Tuyết Long Ngạc. Giết một số lượng nhất định Tuyết Long Ngạc sẽ dẫn ra tinh anh quái. Thế là Thời Tiết và Âm Huyết đi dụ quái. Hiểu Hiểu phóng quần công khổng chế kỹ năng, sau đó Hỉ Ca quăng ra quần công công kích. Mặc dù quái nơi này có kháng tính rất cao, nhưng Hỉ Ca chỉ cần phóng ra 3 lần quần công liền giết xong một đám quái. Hiện tại Hỉ Ca mới học 2 cái quần công kỹ năng, được cái tốc độ công kích của cô nhanh, do thời gian làm lạnh ngắn, tính tới tính lui không sai biệt lắm. Nhìn một đám lại một đám Tuyết Long Ngạc ngã xuống, tâm tình của Hiểu Hiểu tựa hồ rất tốt, khoe miệng hơi nhếch lên. Theo lời của Âm Huyết thì đây là biểu hiện vui vẻ nhất của phó bang chủ bọn họ. Đánh nửa ngày, cuối cùng Tuyết Long Ngạc tinh anh cũng xuất hiện. Có điều, sau khi giết con tinh anh quái, không thấy đồng tử nào rút ra. Hỉ Ca bỗng nhiên có dự cảm không lành. Chỉ sợ nhiệm vụ này không hề đơn giản như họ nghĩ.

... Tám giờ sau.

Năm người ngồi ở Băng Xuyên Giáp, trừ bỏ Hiểu Hiểu, bốn người còn lại đều mang vẻ mặt dờ dẩn. Âm Huyết cầm ổ bánh mì, vừa ăn vừa nhìn một đám thi thể Tuyết Long Ngạc trước mặt, thật sâu thở dài. Hần

đạo qua diễn đàn mới biết, Tuyết Long Ngạc tinh anh có xác suất bạo dẫn đồng tử là 1%. Nói cách khác, nếu vận khí của bọn họ không tốt, có lẽ phải thực sự giết 100 con tinh anh mới lấy tới một đôi đồng tử.

“Hỉ Ca, xoát quái.” – Hiểu Hiểu ăn no xong, vỗ vỗ tay đứng lên, tâm tình khoái trá, thật lâu rồi mới tìm được một tay thuật sĩ hữu dụng. Hiểu Hiểu nhìn Hỉ Ca, trong đầu âm thầm tính toán.

“... Hiểu Hiểu, người không biết mệt hả?” – Hỉ Ca thật muốn hồng mắt. Xoát quái với đám cuồng nhân trong thời gian dài đúng là mệt là người. Ưu điểm duy nhất là cô đã lên 80 cấp. Sau khi lên cấp 80, Hỉ Ca học được quần công kỹ năng cuối cùng của thuật sĩ là băng vũ. Bắt đầu từ bây giờ, nếu muốn có thêm kỹ năng phải dựa vào kỹ năng thư rồi.

“Không mệt a. Không phải vừa ăn bánh mì tăng lực sao?” – Hiểu Hiểu vẻ mặt khó hiểu nhìn Hỉ Ca. Thế lực bổ sung đầy rồi thì làm sao thấy mệt nhỉ?

“...” – Hỉ Ca cầm nín nghĩ, được rồi, nguyên lai mình là người đến từ sao Hỏa.

Bọn Hỉ Ca đang hằng hái xoát quái, kênh thể giới lại nổ ra một sự kiện lớn. Bọn Cuồng Thần ở Băng Xuyên Giáp đánh thống lĩnh boss xong, còn chưa kịp trở về đã bị người khác bao vây.

Lần trước là bọn Cuồng Thần phong tỏa cái thôn nhỏ không cho người khác rời đi. Lần này thì bị người khác bao vây không cho rời đi. Bọn Cuồng Thần đúng là vận cẩu thí. Không nghĩ tới trong cái thôn nhỏ kia có hai vị cao tăng của Huyết Sát Giang Hồ.

Huyết Sát Giang Hồ là một trong bát đại bang phái, thành lập ở Tây Vực Sa Hải. Bọn họ kiến bang trễ, tổng đàn ở rất xa thành chủ, cho nên không xích mích với Kinh Lô Hội. Đây là bang hội nổi lên sau khi Mỹ Nhân Bang biến mất. Bình thường bọn họ không làm động thái gì quá lớn. Hồi Hỉ Ca giữ chức phó bang chủ của Vực Sáu mới chú ý tìm hiểu mà thôi.

Theo lý thuyết, cho dù thành viên của mình bị vây nhốt, dựa theo thái độ bình thường của Huyết Sát Giang Hồ mà nói, bọn họ hẳn là không có thái độ kích động như vậy mới đúng. Thế mà hiện tại, Huyết Sát xuất động toàn bộ thành viên chạy đến Cực Bắc Băng Nguyên. Hỉ Ca cảm thấy, Cuồng Thần đã đắc tội không đúng người rồi.

Địa điểm thống lĩnh boss xuất hiện lần này, ngẫm lại, thiệt là có ý tứ nha. Ngay bên cạnh có điểm hồi sinh, sau khi chết liền có thể sống lại. Thời điểm xoát quái đúng là rất tiện lợi. Bất quá, người chơi không thể tự sát để thoát khỏi vùng đất này, cách duy nhất để rời đi là cuộc bộ.

Chẳng lẽ là trùng hợp? Vì sao cao tăng của Huyết Sát Giang Hồ lại chạy đến đây? Tin tức thống lĩnh boss xuất hiện sao lại lọt ra ngoài? Rồi vì hai lãnh đạo cao tăng bị người nhốt thì Huyết Sát liền xuất động toàn quân đi bao vây người ta? Đây có thể nói là... đen ăn đen?!

Thật muốn biết rốt cuộc là ai đã nghĩ ra biện pháp tuyệt hảo như vậy. Xem ra, Huyết Sát Giang Hồ được xếp vào bát đại bang phái không phải là chuyện đùa. Nếu Thần Điện không có bước chuẩn bị kỹ càng, phỏng chừng hôm nay Cuồng Thần phải tán thân ở chỗ này rồi.

Cuồng Thần chỉ cần ra khỏi thôn liền bị giết không thể nghi ngờ. Trên người hẳn là đang mang kiến thành lệnh. Chết một lần liền bạo rút. Hỉ Ca thừa nhận, cô đang có tâm tình cười trên nỗi đau của người khác.

Hỉ Ca vừa xoát quái vừa nhòm ngó tin tức trên kênh thể giới. Đối thoại xuất hiện không ngừng. Nhìn Cuồng Thần phát tin tức, hẳn là đang tức xịt khói. Bọn Cuồng Thần đã bị vây suốt 5 giờ rồi, đến nay còn chưa có người qua hỗ trợ. Huyết Sát Giang Hồ thì vẫn đang đuổi giết.

“Hiểu Hiểu, gia tộc các người không muốn kiến bang sao?”

Số lượng thành viên của Bán Thế gia tộc hẳn đã đủ rồi. Thực lực lại không thấp. Hỉ Ca có chút không rõ, vì sao bọn họ còn chưa chịu kiến bang? Có điều, quan sát Hiểu Hiểu suốt mấy giờ, Hỉ Ca phát hiện một chuyện. Hiểu Hiểu không mấy hứng thú với những sự kiện xảy ra trên thể giới. Điều duy nhất Hiểu Hiểu quan tâm là cấp bậc của chính mình thăng lên trên bảng cấp bậc.

“Không... Khờ Dại không thích làm bang chủ.” – Hiểu Hiểu nhún vai.

Bọn họ đúng là dân chơi có tiền có trang bị, đáng tiếc không có nhân tài quản lý. Khờ Dại là loại người chỉ thích đánh nhau, thích thăng cấp, thích xuất hiện trên BXH, chứ bảo hấn quản lý á, mơ đi. Cơ bản, bọn họ mà xây dựng bang phái chắc chỉ sau 2 ngày liền phải giải tán.

Lại xoát quái thêm 2 giờ, bọn họ cuối cùng đánh ra một đôi đồng tử. Thấy nhiệm vụ hiển thị “đã hoàn thành”, không quan tâm ý kiến của Hiểu Hiểu, cả bốn người còn lại đều chạy qua một bên nằm vật ra nghỉ ngơi. Không có người trợ giúp, Hiểu Hiểu cũng phải dừng tay.

“Hỉ Ca, không bằng người đến gia tộc của bọn ta đi. Ta mang người đi xoát quái nha~~” – Hiểu Hiểu chủ động nói chuyện, điều này làm Hỉ Ca cảm giác giống như cô ta đang dụ dỗ bán người.

“Ta tạm thời không có tính toán gia nhập ai hết...” – Hỉ Ca không phải chán ghét lối nói chuyện trực tiếp của Hiểu Hiểu. Nếu là trước kia, có lẽ cô đã đồng ý gia nhập Bán Thế không biết chừng. Nhưng sau sự kiện với Vực Sâu, trong lòng cô tự nhiên có bóng ma tâm lý.

“Vậy à... thật đáng tiếc.” – Hiểu Hiểu thất vọng xụ mặt.

Nếu tự sát ở trong đây, bọn họ sẽ sống lại trong cái thôn nhỏ. Hỉ Ca nhắn tin cho Cuồng Vũ hỏi thăm tình hình. Cuồng Vũ nói bên kia vẫn còn giằng co chưa ngã ngũ, phỏng chừng sẽ kéo dài thêm một đoạn thời gian nữa.

164. Chương 164: Đến Lãnh Người

Mặc dù biết sẽ gặp phiền toái, nhưng đi xuyên qua cái thôn nhỏ là thông lộ duy nhất để trở về Băng Nguyên thành. Sau khi thương lượng, cả đội thống nhất tự sát về thôn. Tại điểm hồi sinh trong thôn, Hỉ Ca mở mắt nhìn, hiện tại số người đang có mặt ở nơi này phải gấp mười lần số người có mặt lúc cô mới tới. Thành viên của Thần Điện ở bên trong thôn. Bên ngoài thôn toàn bộ là người của Huyết Sát Giang Hồ. Chỉ cần bước ra cửa thôn, bất kể là người mang huy hiệu Thần Điện hay bang phái khác, đều sẽ bị giết trở về. Huyết Sát chính là sợ có người mang kiến thành lệnh chuẩn ra ngoài, cho nên mới xuất chiêu “thà giết lầm còn hơn bỏ sót”.

Kỳ thật, người đang ở trong thôn hết 95% là thành viên của Thần Điện. Lúc Huyết Sát mới tới đã thả đi một đám ngoạn gia không liên can. Bất quá, một số người là giống như bọn Hỉ Ca, ra ngoài xoát quái thăng cấp xong tự sát trở về. Hay còn gọi là những người gặp vận xúi quẩy.

Âm Huyết dẫn cả đội đi đến cửa thôn liền bị ngăn lại.

“Hiện tại không thể rời đi.”

Người nói chuyện là một thành viên của Huyết Sát, mở miệng xem như khách khí, bởi vì hấn nhìn thấy bọn Hỉ Ca là từ điểm hồi sinh đi ra, hơn nữa không có tiếp xúc với người của Thần Điện.

“Vậy khi nào mới cho chúng ta đi?” – Tay Trái Nắm Tay Phải hỏi.

“Đợi đến khi Cuồng Thần giao đồ vật ra.” – người trả lời là một nam nhân tóc dài, xuyên một thân Thiên Yêu Cẩm Bào màu vàng, cổ áo trễ sâu, lộ cả lồng ngực, có điểm hơi phản cảm nhưng phong cách này lại rất hợp với khuôn mặt xinh đẹp của anh ta. Anh ta không che giấu tên, gọi là Sơn Dã Nhân. Người này Hỉ Ca có biết, lúc đọc tư liệu về Huyết Sát Giang Hồ, cô từng nhìn thấy tên của anh ta. Là người giữ chức vị trưởng lão, rất có thực quyền.

“Bọn tôi là từ điểm xoát quái trở về. Vừa rồi anh cũng thấy đó, bọn tôi không tiếp xúc với người của Thần Điện.”

“Đây là quy củ.” – Nam nhân chỉ mỉm cười.

Nghe Sơn Dã Nhân nói, Hỉ Ca có chút mê mang. Quy củ gì chứ? Chính là kẻ mạnh chèn ép kẻ yếu phải tuân thủ quy tắc trò chơi do bọn họ đề ra mà thôi. Trước đây cô vẫn nghĩ chuyện này không sao cả. Đột

nhiên bây giờ lại thấy hơi khó chịu. Giả sử, mọi chuyện vẫn như trước kia, cô đứng ở trên cao, là người có thể đặt ra quy củ, có phải cô cũng có bộ dạng giống như người trước mặt này? Hồi xưa cảm thấy chuyện này thực hiển nhiên. Giống như cô giết Minh Độ Thiên, không ai dám động đến cô. Giống như cô hạ lệnh truy nã Phù Đồ khiến tên kia bị tẩy bạch, đến nay Vực Sâu cũng không dám làm gì. Chắc chắn nguyên nhân sâu xa không phải vì bản thân cô. Ai cũng biết, sau lưng cô chính là Thứ. Hiện giờ còn thêm một cái Thương Lan công hội. Cho dù Sở Nhị không nói rõ quan hệ giữa hai người, nhưng nếu Hỉ Ca xảy ra chuyện gì, Sở Nhị tuyệt đối không khoan tay đứng nhìn. Bởi vì có núi cao để dựa vào, cho nên cô mới có tâm tư giống như trước kia sao? Nói thật, nếu cô chịu an phận, vì sao lại gia nhập Vực Sâu chứ? vì sao lại muốn Vực Sâu được công nhận là một trong bát đại công hội?

Hỉ Ca trầm ngâm suy nghĩ, mơ hồ đã có đáp án ở trong lòng, chính là cô không muốn thừa nhận. Cô không muốn thừa nhận thất bại của bản thân. Cô luôn nghĩ, nếu không theo đuổi đến cùng, sẽ không biết được kết cục có phải vẫn giống như ngày trước hay không? (bị mất ngôi nữ vương và bị Minh Độ Thiên giết á) Phần Thiên mang đến cho cô một tia hy vọng. Hy vọng đó giờ đã vỡ tan. Có phải cô nên tự cấp cho mình một tia hy vọng khác hay không? Hỉ Ca còn đang sững sờ löt trong mơ suy nghĩ hỗn độn trong đầu, thông tấn khí đột nhiên vang lên. Mở ra, là Sở Tiểu Ca.

“Chị hai, không phải chị vẫn còn ở Băng Xuyên Giáp đó chứ?” – âm thanh hơi hỗn loạn, mơ hồ còn nghe tiếng gió, giống như hấn đang chạy.

“Ừ, vẫn còn bị nhốt. Lại có chuyện gì nữa?”

“Thất ca bảo em tới đón chị về. Người của chúng ta đang chạy qua Băng Xuyên Giáp, lập tức đến, chị đợi một lát.” – Sở Tiểu Ca nói xong liền cắt. Vốn dĩ cậu đang cùng người khác đánh bản sao, ai biết Thất Tử gửi qua tin nhắn, kéo hết 10 người trong bản sao ra ngoài, bảo bọn họ đi đón Hỉ Ca.

Đối với mệnh lệnh của anh rể, Sở Tiểu Ca là rập rập tuân theo. Tối hôm qua, trước khi đi ngủ, Hỉ Ca cùng Thất Tử tán gẫu suốt mấy tiếng đồng hồ, cơ bản đã báo cáo cho Thất Tử biết toàn bộ lộ trình đi qua ngày hôm nay. Thất Tử đang làm nhiệm vụ cường chế, trong lúc nhất thời không thể chạy về, bằng không hấn đã sớm chạy qua đón người. Nghe nói Hỉ Ca đang ở cùng một đội ngũ toàn nam nhân, Thất Tử có thể không sốt ruột được sao? Cho dù biết rõ sẽ chẳng có chuyện gì phát sinh... bất quá, hấn là nam nhân nha... Hôm nay, nhìn thấy trên kênh thế giới, Thần Điện cùng Huyết Sát Giang Hồ tranh cãi ầm ĩ, Thất Tử liền lo lắng Hỉ Ca bị người nhốt trong thôn. Thế là hấn tìm Sở Tiểu Ca, kêu Sở Tiểu Ca chạy qua đón người. Thời gian tính toán rất chuẩn xác.

Buông thông tấn khí, Hỉ Ca nhếch miệng cười. Đồng thời trong lòng hạ một quyết định. Mặc kệ sau này có hối hận hay không, hiện tại, cô rất muốn biết, bản thân cô có thể đi được bao xa. Lúc này đây, cô sẽ không đứng sau lưng người khác nữa.

Tay Trái Nắm Tay Phải vẫn cùng Sơn Dã Nhân thương lượng. Ngữ khí và thái độ của Sơn Dã Nhân tốt đến không thể chê vào đâu được, nhưng... không thả người chính là không thả người. Dẫn đưa đến độ Tay Trái Nắm Tay Phải muốn nổi xung thiên. Nhưng người ta giữ thái độ hòa nhã như vậy xem như cấp mặt mũi cho mình, Tay Trái Nắm Tay Phải không thể làm gì khác hơn. Sơn Dã Nhân thấy đối phương đã muốn từ bỏ ý định, cười cười chuẩn bị rời đi. Đột nhiên cách đó không xa vang lên tiếng người.

“Tránh ra!”

Hấn nghe tiếng liền quay đầu lại nhìn. Vừa thấy người tới thì trên mặt chỉ còn lại sự kinh ngạc tột độ.

Người tới là 50 thích khách. Mỗi người có ít nhất 2 kiện truyền kỳ trang bị. Người đi đầu là một thư sinh da trắng, mặc hắc y, ngồi trên Hắc Long Cầu. Con Hắc Long Cầu đạp trên bốn đóa hỏa diễm, đứng trên đường rất gây chú ý. Hắc Long Cầu là boss mạnh nhất của bản sao cấp 80 ở Nam Uyên Đại Lục, hơn nữa tỷ lệ bạo rút là một phần ngàn. Sơn Dã Nhân luôn muốn có một con Hắc Long Cầu để làm tọa kỵ, đáng tiếc xoát hơn 10 lần bản sao vẫn tìm không ra.

Nhìn Sở Tiểu Ca ngồi trên Hắc Long Cầu, trong mắt Hỉ Ca có chút phản kích không rõ. Nói thật, nếu tên nhóc này không phải em ruột của cô, bộ dáng của nó lúc này đảm bảo đủ sức mê hoặc cô.

Năm mươi người, số lượng căn bản không đủ đối đầu với Huyết Sát Giang Hồ. Nói dễ nghe một chút, Huyết Sát Giang Hồ chỉ cần mỗi người nhổ một bãi nước miếng liền có thể dim chết bọn họ. Có điều, hiện tại

không phải là thời điểm so sánh số lượng a.

Sơn Dã Nhân nhìn đám người vừa đến, trong lòng căn thẳng, sợ rằng chuyện này phiền phức không nhỏ. Chỉ cần là người có mắt liền nhìn ra, những người mới tới không phải là dân hiền lành gì. Năm mươi thích khách khi ở dã ngoại, sức mạnh của họ không giống với lúc bình thường. Huống hồ, năm mươi người này đều là hàng tinh anh.

Sở Tiểu Ca cách cửa thôn chừng 50 thước liền dừng lại, nguyên một đám đồng thời xuống ngựa. Sau đó, toàn bộ đội ngũ đều đứng yên bất động, chỉ có Sở Tiểu Ca một mình đi lại.

“Người là trưởng lão của Huyết Sát?” – Sở Tiểu Ca trực tiếp hỏi Sơn Dã Nhân. Tạm thời, ở nơi này, Sơn Dã Nhân là người có quyền lực lớn nhất. Từ đầu đến cuối, bang chủ lẫn phó bang chủ của Huyết Sát đều không xuất hiện.

“Đúng vậy. Xin hỏi người là...?”

“Thứ, tứ đương gia (đương gia = giống như lão đại, người nắm quyền). Ta đến lãnh người.” – Sở Tiểu Ca cùng người xa lạ nói chuyện đúng là không tốt. Ngữ khí mười phần lạnh lùng. Rất có dáng cao thủ. Sự thật thì, Hỉ Ca chẳng xem tên nhóc này vào mắt.

Sơn Dã Nhân đương nhiên nghe qua danh tiếng của Thứ. Hắn còn biết Thứ có tổng cộng bốn đương gia. Bất quá, hắn trước kia không thường xuyên đến Nam Uyên, cho nên chưa gặp qua Sở Tiểu Ca. Nhìn tình hình trước mặt, phỏng chừng sẽ không có người dám giả mạo thân phận. Người trên thế giới đều biết, bốn đương gia của Thứ có gần 100 thích khách tinh anh dưới trướng. Những thích khách này đều nằm trong top 1000. Đùng nghĩ như thế là ít, nếu thực sự thả bọn họ ra ngoài, đảm bảo gây ra họa lớn.

“Lãnh người? Là người của Thần Điện sao?” – Sơn Dã Nhân nhú mày. Là người nào có thể điều động nhân vật lớn như vậy đến lãnh người chứ? Cho dù Thần Điện thành lập ở Nam Uyên, có lẽ có quan hệ gì đó với Thứ, nhưng nhất định Cuồng Thần không có bản lĩnh cao như vậy.

“Đồng ý hay là không đồng ý?”

“... Nếu không đồng ý, người chuẩn bị làm gì?” – Sơn Dã Nhân có chút mong chờ muốn thử. Lý trí nói cho hắn không nên chọc vào người trước mặt, nhưng lời nói ra miệng lại hoàn toàn trái ngược. Hắn đương nhiên không muốn trở thành đối địch với Thứ. Chính là muốn biết, kẻ làm cho người ta nhắc đến liền run rẩy sợ hãi rốt cuộc có bao nhiêu đáng sợ mà thôi.

Sở Tiểu Ca gật đầu, hướng Sơn Dã Nhân mỉm cười, đồng thời bóng dáng đột nhiên biến mất. Năm mươi thích khách đằng sau cũng đồng dạng mất đi bóng dáng.

Sơn Dã Nhân còn chưa kịp phản ứng, một thanh chủy thủ đã đặt ngay trên cổ, âm thanh nhàn nhạt theo phía sau lưng truyền tới.

“Các người mang tới 5 đường chủ, 4 chấp pháp, 2 trưởng lão và 30 thành viên 80 cấp, đúng hay không?”

“Thật xin lỗi. Vừa rồi đã đắc tội.” – Sơn Dã Nhân cười khổ, hắn nhìn lướt qua đội ngũ, những người mà Sở Tiểu Ca vừa nhắc qua, hiện tại sau lưng đều nhiều thêm một bóng người. Đây là thực lực kiểu gì???

“Người cùng Thần Điện náo loạn chuyện gì ta đây mặc kệ. Nếu người còn tiếp tục chặn đường chị của ta, lần sau, người đến không chỉ có vài người chúng ta thôi đâu.” – Sở Tiểu Ca nhỏ giọng, chỉ có Sơn Dã Nhân nghe thấy, coi như cấp cho người ta chút mặt mũi.

Nói xong, Sở Tiểu Ca trực tiếp đi vào thôn, đến trước mặt Hỉ Ca, trên mặt là nụ cười xán lạn.

“Chị hai, em đến rồi. Chúng ta về thôi.” – không quản ở chốn đông người, Sở Tiểu Ca trực tiếp nắm tay Hỉ Ca, dắt ra ngoài.

“Tẩu tử, hảo!” (Chị dâu, xin chào!) – đám người đi theo Sở Tiểu Ca đều biết quan hệ giữa Hỉ Ca và Thất Tử, nhìn thấy cô liền thành thật vấn an.

165. Chương 165: Lấy Lui Làm Tiến

Cứ như vậy, Sở Tiểu Ca thản nhiên mang người bỏ đi, không ai dám mở miệng ngăn cản. Cuồng Thần đang bị vây trong thôn, nhìn thấy cảnh này, không biết trong lòng là tư vị gì.

Sau khi bọn Hỉ Ca đi xa, Sơn Dã Nhân vẫn dõi mắt nhìn theo. Anh ta không phải nhìn Sở Tiểu Ca mà là nhìn cái người từ đầu đến cuối không hề mở miệng nói chuyện – Hỉ Ca.

Trong lòng Sơn Dã Nhân thầm kêu may mắn, hoàn hảo lúc đầu hẳn không làm chuyện gì quá phận, bằng không, thật đúng là đã đắc tội với toàn bộ thành viên của Thứ rồi. Có thể làm cho những người kia cung kính gọi một tiếng “tẩu tử”, nghĩa là bạn trai của Hỉ Ca có thể là một trong ba đương gia còn lại của Thứ? Người trên thế giới đều truyền miệng nhau, có thể đắc tội với Thương Lan nhưng ngàn vạn lần không thể đắc tội với Thứ. Cái tổ chức biến thái này, cơ bản toàn là bọn sát nhân cuồng đáng khinh bỉ.

Sau khi ra khỏi Băng Xuyên Giáp, những thích khách đi phía sau đồng loạt biến mất, cũng không biết bọn họ chạy đi đâu chơi. Chỉ còn lại đội ngũ của Hỉ Ca và Sở Tiểu Ca một đường trở về Băng Nguyên thành.

“Chị hai, Thất ca nói rất nhanh sẽ làm xong nhiệm vụ, bảo em hỏi xem chị có muốn trở về hay không?” – gần đến cổng thành, Sở Tiểu Ca mới lên tiếng hỏi.

Hỉ Ca nghĩ nghĩ, sau đó gật đầu đồng ý. Dù sao cô đang có chuyện muốn tìm Cát Tường tán gẫu. Hiện tại, cô chỉ cần vào thành, giao nhiệm vụ, lấy bảo thạch là xong. Hỉ Ca có chút chờ mong, không biết con heo màu xanh của cô lúc tiến hóa trông sẽ ra sao. Hiện tại cấp bậc của Băng Tuyết Long Vương rất thấp, đại khái ăn một khối bảo thạch liền có thể tiến hóa ngay, nhưng càng về sau sẽ càng khó tiến hóa.

Đối với sự xuất hiện của Sở Tiểu Ca, cả đội ngũ đều không có động tĩnh gì. Trừ Âm Huyết. Tên này có vẻ ngứa tay ngứa chân, xem ra là muốn cùng Sở Tiểu Ca so chiêu. Đại khái là thói xấu của đám thích khách biến thái.

Vào hiệp hội lính đánh thuê giao nhiệm vụ, thêm bạn tốt với mọi người xong, Hỉ Ca liền cùng Sở Tiểu Ca rời khỏi Băng Nguyên thành. Không còn thuật sĩ toàn năng, Hiểu Hiểu lười đi xoát quái, thế là cũng rời đi. Còn lại 3 tên nam nhân đứng giữa đường phố mùa đông mắt to trừng mắt nhỏ.

Trở về Nam Uyên, từ mùa đông chuyển ngay qua mùa xuân, cảm giác thật là tốt lắm. Vẫn là khí hậu nhiệt đới thích hợp với cô hơn, Hỉ Ca cảm thán trong lòng. Cởi bỏ áo chống lạnh, chỉnh đốn trang phục một chút, Hỉ Ca đi vào Cát Tường từ lâu. Cả đại sảnh, bàn nào cũng đầy người. Hình như nơi này chưa lúc nào vắng vẻ cả. Không biết Cát Tường làm ăn lời lỗ ra sao nhỉ? Để giúp Cát Tường có tiền thu vào mà không biết tiêu xài ở đâu, Hỉ Ca vừa an tọa liền đem toàn bộ món ăn hảo hạng của từ lâu gọi luôn mấy phần, bày đầy một bàn. Sở Tiểu Ca sắc mặt xanh mét.

“Chị hai, cho dù tâm tình không tốt, cũng không nên đầu độc bản thân a~”

Đợi nửa ngày, Cát Tường thì không thấy bóng dáng đâu cả, nhưng lại đợi được Thất Tử xuất hiện. Sở Tiểu Ca nhìn thấy Thất Tử ngoài cửa, vẻ mặt kích động muốn lên tiếng chào hỏi, còn không đợi cậu mở miệng, Thất Tử đã nhào vào người Hỉ Ca.

“Hỉ Ca~~ Hỉ Ca ~~ có hay không nhớ anh a

” – Thất Tử ở trên mặt Hỉ Ca cọ tới cọ lui.

“Thất Tử, đừng náo loạn...” – Hỉ Ca đỏ mặt khi nghĩ tới Sở Tiểu Ca còn ngồi một bên nhìn chăm chăm. Không có biện pháp, da mặt cô không dày bằng ai kia, còn chưa luyện tới trình độ cứng như sắt thép.

“Khụ khụ.... chúng ta cái gì cũng không thấy.” – đi phía sau là bọn Cát Tường. Người mở miệng cũng là Cát Tường. Mặc dù nói “không thấy” nhưng ánh mắt lại mở to trừng trừng nhìn hành động của hai người.

Tư Văn và Mặc Phi còn muốn quá đáng hơn, thiếu chút nữa đã sát tới ngồi ngay bên cạnh, ý đồ nhìn ngắm để “nghiên cứu hành vi”. Ở... đám này toàn là những nam nhân chưa từng yêu, không biết quen bạn gái là như thế nào. Hôn hít một phen liền thả người... kỳ thật Thất Tử chưa muốn buông ra, nhưng nghĩ lại, Hỉ Ca da mặt mỏng, đợi hạ tuyến thì tiếp tục tiếp tục. Dù sao mỹ nhân đã ở trong nhà của hắn, không sợ cô sẽ bỏ chạy.

“Đây là con quái gì thế?” – Mặc Phi kinh hãi hét lên. Hỉ Ca đem con heo sừng vật ra khỏi ba lô, quả nhiên dọa nguyên một đám nam nhân.

“Băng Tuyết Long Vương, là tọa kỵ ta mới thu.” – Hỉ Ca nói xong liền lấy khối bảo thạch cầm trên tay, lắc lắc trước mặt con heo. Con heo lạch bạch chạy tới, sau đó ôm lấy bảo thạch bỏ vào trong miệng.

“Ánh mắt của chị hai lúc nào cũng rất tốt.” – Sở Tiểu Ca không quan tâm đến hai chữ “long vương” trong miệng Hỉ Ca, chỉ thành tâm thành ý xu nịnh chị hai thân yêu.

Cát Tường cẩn thận quan sát con heo vài lần, đem tâm tình khôi phục bình thường, lúc này mới lên tiếng.

“Hỉ Ca, có hứng thú muốn kiến bang hay không?”

“Kiến bang? Sao đột nhiên lại đưa ra đề nghị này với ta?”

“Nam Uyên đại lục trong vòng 2 tháng quét khỏi không ít bang phái, đại bộ phận có thực lực không hề yếu. Tài lực cùng nhân lực đều bị lũng đoạn a!!” – Mặc Phi than thở.

“Làm cho ta đấu đá với một đám hổ báo, các người đúng là có hảo ý nha~” – Hỉ Ca bĩu môi. Cô đúng là muốn kiến bang, không nghĩ tới Cát Tường lại chủ động nói trước. Một khi đã như vậy, không day nghiêng hẳn một phen thì thực là xin lỗi chính mình à.

“Ta làm sao dám a~” – liếc mắt nhìn cái người đang ngồi bên cạnh Hỉ Ca, phát hiện biểu hiện của người đó vẫn bình thường, Cát Tường lúc này mới nhẹ thở ra – “Chúng ta chính là muốn người kiến cái bang hội để hòa hoãn không khí thôi. Về phần đối phó với lang sói, không phải còn có ác ma ở đây sao?”

Bởi vì những nguyên tắc khắc chế này nọ mà trong một số trường hợp Thứ không thể trực tiếp ra tay. Việc này khiến bọn họ mất rất nhiều ưu đãi. Cứ tiếp tục như vậy, thế lực của Thứ ở Nam Uyên sẽ càng ngày càng suy giảm. Cho nên Cát Tường mới nghĩ đến chủ ý kiến bang. Chính là không biết Hỉ Ca có chịu làm hay không.

“Ta đối với chức vị bang chủ không mấy hứng thú...” – Hỉ Ca nhú mày. Chiêu này gọi là lấy lui làm tiến.

“Hỉ Ca...” – Cát Tường trưng ra bộ mặt “người không đồng ý ta liền khóc cho người xem”

“... bất quá, nể mặt mũi mọi người, ta sẽ miễn cưỡng đồng ý, chính là...” – Hỉ Ca làm bộ rất giống. Trên thực tế, trong lòng cô đã sớm cười rũ ra. Hiện tại, cô đang tưởng tượng đến tình cảnh mưa tiền rơi từ trên trời xuống.

“.. là gì?” – Cát Tường vội vàng hỏi.

“Kiến hội lệnh a~ Tiêu hao phí a ~ Tìm người a ~ Toàn là chuyện khó khăn thôi. Haiz... không thể bắt ta một người xử lý tất cả chứ. Không bằng người phái Tư Văn và Mặc Phi đến cho ta sai sử đi?”

“... còn ta thì sao?” – Cát Tường cảm thấy, hình như hẳn tìm Hỉ Ca là chuyện sai lầm rồi. Nhìn sao cũng không giống đang đàm chuyện làm ăn, mà là đang bị lột da. Ngay cả Tư Văn và Mặc Phi cũng muốn, sao không kéo cả Sở Tiểu Ca qua luôn đi!!!!

“Người quá yếu ~”

Sặc... còn bị chê bai. Cát Tường hiện tại chỉ muốn chui vào góc tường ngồi vẽ vòng tròn, nguyên rửa ai đó.

“Lão đại

” – nói không lại Hỉ Ca, Cát Tường liền chuyển hướng sang xu nịnh người khác. Đáng tiếc, Thất Tử là dạng mềm cứng gì cũng không ăn. Cát Tường sắp khóc đến nơi, Thất Tử vẫn im miệng không nói.

Vì có thể ôm lão bà, ta đành phải hy sinh anh em. Đây là tâm tình của Thất Tử.

“Khụ khụ... người thì chúng ta không có. Bất quá, đồ vật gì đó tuyệt đối có, kiến hội lệnh, kiến thành lệnh đều chuẩn bị xong rồi. Trước khi bang hội có công quỹ riêng, tiền bạc chi tiêu cứ lấy từ túi riêng của Cát Tường.” – Tư Văn cười đầy gian trá. Chuyện hãm hại người khác, hẳn thực hiện nhẹ nhàng như gió thổi mây bay.

“Vì sao chỉ có mình ta xuất máu?” – Cát Tường dấy nẩy.

“Bởi vì người có nhiều tiền nhất!” – Ba người còn lại đồng loạt trừng mắt rống lên, khiến Cát Tường phải nhụt chí thụt trở về. Bọn hắn là người nghèo chính hiệu, trên người chưa lúc nào có hơn 100 kim.

“Đầu tiên xuất ra 200 vạn kim đi.” – Hỉ Ca không một chút khách khí mở miệng. Mặc dù tiêu hao ban đầu của việc kiến bang chỉ khoảng 10 vạn, nhưng để phòng ngừa vạn nhất, có thêm một chút vốn dự trữ vẫn tốt hơn.

“... tạm thời, đưa người 50 vạn kim có được không?”

“Cũng được. Vậy ký giấy thiếu nợ đi.” – Hỉ Ca một bộ dáng “ta rất dễ thương lượng.”

Cát Tường gào khóc trong lòng. Vừa phải xuất tiền vừa phải ký giấy nợ, có ai thăm như hắn không a?

Hỉ Ca từ trong tay Cát Tường lấy đến một khối kiến hội lệnh cùng 50 vạn kim. Hơn nữa, đám thích khách dưới trướng Sở Tiểu Ca, thời gian đầu, sẽ giúp cô dọn dẹp mọi trở ngại. Có thể nói, chuyện Hỉ Ca kiến bang chỉ còn thiếu mỗi.... gió đông.

Cái gọi là gió đông...

Hỉ Ca còn đang dò tìm trên danh sách bạn tốt, đột nhiên Sở Tiểu Ca trong trò chơi biến mất. Đây là bị người bên ngoài cưỡng chế hạ tuyến. Hỉ Ca sửng sốt một chút, nhìn qua Thất Tử, hai người đồng thời hạ tuyến theo.

Vừa cởi bỏ mũ giáp, cửa lớn đã truyền tới tiếng đập rầm rầm.

“Chị hai, mở cửa nhanh~” – giọng nói của Sở Tiểu Ca có chút lo lắng.

Hỉ Ca cùng A Thất chạy xuống phòng khách, mở cửa, bên ngoài là Sở Tiểu Ca với mái tóc rối bù, trên người còn mặc áo ngủ, giống như gấp gáp đến không kịp mặc quần áo.

“Làm sao vậy?”

“Mẹ gọi điện nói bà nội vừa vào viện, giống như bị thương rất nghiêm trọng.”

Hai tay Hỉ Ca run lên, cả người phát lạnh, sau đó bị A Thất ôm lấy từ sau lưng.

“Đừng lo lắng. Em mau tới bệnh viện.”

A Thất và Sở Nhị đều không đi, chỉ có Sở Tiểu Ca lái xe chở Hỉ Ca và Tiểu Cửu vào bệnh viện. Lưu lại sau lưng hai tên nam nhân, khó có lúc thấy họ không động thủ giết nhau, cách một vách tường, cả hai nhìn nhau trừng trừng, ý đồ muốn dùng ánh mắt giết người.

“Người lại mang tới phiền toái.” – Sở Nhị lạnh lùng nói.

“Sao biết không phải là phiền toái của người?” – A Thất cười đều. Khi không có mặt Hỉ Ca, hắn không cần phải cười đẹp mắt làm gì, bởi vì chẳng có ai thưởng thức hết.

Tiếp tục trừng mắt thêm một lúc nữa, sau đó hai nam nhân đồng thời hừ lạnh một tiếng, xoay người vào trong, đóng sầm cửa lại.

Sở Tiểu Ca phóng xe như bay trên đường, chẳng biết đã vượt qua bao nhiêu cái đèn đỏ rồi, cuối cùng đến bệnh viện. Ở trong điện thoại, chỉ nghe nói bà nội bị thương, còn chưa biết tình hình thực tế là như thế nào, phải gặp lão cha mới biết cụ thể được.

166. Chương 166: Muốn Gặp Con Rể

Lúc bọn Hỉ Ca đến bệnh viện, bà nội đã được đưa ra phòng dưỡng. Sở ông nội đang ngồi cạnh giường. Sở bà nội thoát nhìn không đến nỗi nguy kịch lắm. Nửa ngày sau, Sở ông nội và Sở lão cha mới từ trong phòng đi ra.

“Ông nội, papa...”

“Ừ, Hỉ Ca, cháu đi với ông ra đây.” – Sở ông nội hướng Hỉ Ca ngoắc ngoắc. Hỉ Ca có chút nghi hoặc, liếc mắt nhìn lão cha, sau đó đi qua.

Cùng ông nội tản bộ trong công viên của bệnh viện, đi qua đi lại mấy vòng, dần muốn nát bãi cỏ của người ta, rốt cuộc ông nội mới chịu mở miệng.

“Ông nghe nói Thất thiếu gia đã trở lại rồi?”

Lời nói của ông nội khiến trong lòng Hỉ Ca có chút căng thẳng. Ông nội nói như vậy, nghĩa là đã biết tin tức cụ thể. Hỉ Ca vẫn chưa quên chuyện lúc trước ông nội có nói qua, cô chỉ không muốn bàn đến vấn đề đó vào lúc này mà thôi.

“Ông nội, vì sao lại hỏi chuyện này?”

Sở ông nội cười cười, không trả lời, bước đi, sau đó chậm rãi mở miệng.

“Cái thằng nhỏ Niếp Lăng... là hảo haid tử. Ông nhớ rõ trước đây quan hệ giữa hai đứa tốt lắm, làm sao gần đây lại không thấy nó tới chơi nữa?”

Chuyện ngày đó, Hỉ Ca chưa nói với ông nội. Chính xác là cô không có hứng thú tám chuyện bát quái này nọ. Xem ra, Niếp Lăng vẫn cùng ông nội lui tới thường xuyên.

“Ông nội, bọn con không hợp nhau.”

Niếp Lăng, nói thế nào nhỉ, là loại người “kính nhi viễn chi” (chỉ thích hợp đứng ngắm đằng xa), ở chung lâu như vậy, Hỉ Ca còn không nhìn thấu được anh ta. Đồng dạng, Hỉ Ca không thể nhìn thấu A Thất. Bởi vì thái độ của A Thất đối với cô và đối với người khác là hoàn toàn bất đồng. Chính là, A Thất làm cho tâm tình cô cảm thấy an ổn, Niếp Lăng thì không.

“Khụ khụ... vẫn thích hợp hơn Thất thiếu gia. Hỉ Ca, cháu có biết Thất thiếu gia làm nghề gì không?”

... nếu ông nội đã hỏi ra miệng, Hỉ Ca không tính lừa gạt nữa.

“Dạ biết!”

Hỉ Ca đối với chuyện của A Thất không biết nhiều lắm, cũng không hỏi kỹ. Nhưng thật ra, rất nhiều chuyện, A Thất không có ý giấu diếm, muốn điều tra thật dễ dàng. Giống như thông tin liên lạc trên internet giữa A Thất và bọn Cát Tường, Hỉ Ca muốn xâm nhập liền xâm nhập.

“Cháu cảm thấy, người như hần, có thể có tình cảm giành cho cháu hay sao?” – Sở ông nội thật sự không hiểu, vì cái gì con gái Sở gia đều yêu thích cái loại nam nhân máu lạnh kia chứ? Mấy tên kia có chỗ nào tốt? Một tên Sở Diển còn chưa đủ, giờ lại đến một tên A Thất!! Sở ông nội nghĩ, về sau tên tiểu tử Sở Tiểu Ca nếu sinh con gái, để phòng ngừa mình lại bị tức chết thêm lần nữa, không bằng đem con gái của nó đá ra khỏi gia tộc trước!!

“Ông nội cảm thấy loại người như Niếp Lăng thì sẽ có tình cảm giành cho cháu hay sao?”

“Hỉ Ca, đừng nói lăng sang chuyện khác.” – Sở ông nội quay đầu trừng mắt liếc một cái.

Hỉ Ca thở dài: – “Ông nội, tự cháu biết cảm thụ. Cháu biết người nào đối tốt với cháu, người nào không. Có thể, A Thất không phải là nam nhân tốt nhất. Nhưng hần là người tốt nhất đối với cháu.”

“Nếu... cùng hần một chỗ, cháu phải rời khỏi Sở gia thì sao?”

Hỉ Ca cười cười, giọng điệu bình tĩnh: – “Cháu nếu đã lựa chọn như vậy thì đã sẵn sàng để đối mặt với cục diện.” Chính xác mà nói, là cô tin tưởng trái tim của mình.

“Cho dù hôm nay hần thích cháu, ai biết ngày mai hần có thể thích người khác hay không? Lỡ như cháu sai lầm thì sao? Không chừng cho mình một đường lui luôn à?” – Sở ông nội quay lưng, hai tay bắt chéo, Hỉ Ca nhìn không tới biểu tình của ông nội, chỉ thấy những sợi tóc bạc đang bay bay.

“Ông nội, người đánh bạc giỏi là người dốc hết tất cả, tuyệt không chừa đường lui cho chính mình. Cháu tin tưởng, cuối cùng cháu sẽ chiến thắng.”

Sở ông nội nhìn phía xa, thấy một đôi nam nữ đang nói chuyện phiếm rất vui vẻ, lòng chùn xuống, chẳng lẽ ông bồi dưỡng cháu gái tốt quá hay sao? Khiến cho đứa nhỏ này tự tin quá đáng?

“Ông cho cháu hai năm thời gian. Hai năm sau, nếu cháu vẫn cố chấp muốn ở cùng hần một chỗ, vậy phải rời khỏi Sở gia.”

Vốn đã chuẩn bị tâm lý bị đuổi khỏi nhà ngay lập tức, lời nói của ông nội làm cho Hỉ Ca nhếch miệng cười lên. Hai năm thì hai năm. Ít nhất cô còn có thể ở trong nhà giả ngây giả dại thêm một đoạn thời gian nữa. Vì tình yêu buông tha cho tình thân sao? Hỉ Ca không biết tình cảm của cô và A Thất có thể so sánh với tình cảm dành cho gia đình hay không. Chính là, cô tin tưởng, hoàn cảnh của cô và cô cô khác nhau. Nếu có thể kéo dài thêm 2 năm, liền còn hy vọng để cứu vãn.

Sở ông nội trở lại phòng bệnh liền đuổi Hỉ Ca và Tiểu Cửu về nhà. Ông nội đang giận dữ, Sở lão cha trong lòng rõ ràng, đành lái xe chở Hỉ Ca và Tiểu Cửu trở về.

“Papa, bà nội vì sao lại bị thương?” – Nghe bác sĩ nói là bị bệnh tim. Nhưng bình thường chưa bao giờ thấy bà nội uống thuốc. Cho dù là phát bệnh, cũng không đến đột nhiên như vậy đi.

“Còn không phải vì Danh lão gia sao. Không biết hần nói cái gì với bà nội con, kết quả bà nội con nghẹn khí ngất đi.” – Sở lão cha thở dài. Chuyện của người lớn, ngay cả ông cũng không dám mở miệng hỏi.

“Người của Danh gia vẫn còn tìm ông nội???” – Hỉ Ca nhú mày. Xem ra lời đe dọa của Sở Nhị lần trước không có tác dụng quá lớn nào. Danh gia thật đúng là không chịu từ bỏ ý định, chỉ vì một cái bình hoa bị bể??

“Là Danh lão bản, đích thân đến tìm ông nội con. Trong tháng này, cửa lớn nhà tổ đã phải thay mới 5 lần rồi.”

“Rốt cuộc là vì chuyện gì? Papa không hỏi ông nội sao?”

“Papa không biết. Bất quá, tiểu tử Danh gia kia hình như biết...” – Sở lão cha nắm vô lăng, hướng Hỉ Ca hát cảm, đưa tay chỉnh lại cái nút cà vạt. Sở lão cha tiếp tục – “Ta đi tìm tiểu tử đó, hần nói hần không có hứng thú nói chuyện với ta.”

Liếc nhìn con gái, vẻ mặt cô lạnh băng, Sở lão cha đưa tay xoa đầu nàng: – “Con gái a~ như thế nào lại biết tên tiểu tử kia?”

Tiểu tử kia chỉ muốn cùng con gái ông nói chuyện. Có phải con gái người ta sau khi lớn lên đều có rất nhiều bí mật hay không? Con gái cùng Danh Hoàng nói chuyện yêu đương lúc nào sao người làm cha như ông hoàn toàn không biết gì hết a?

“... hần muốn nói chuyện với con?” – Hỉ Ca không có hứng thú giải thích với lão cha. Cô sợ rằng, Danh Hoàng tìm cô không phải vì việc này. Cũng không phải là việc gì tốt. Cô không nghĩ Danh Hoàng sẽ vì một hồi tình cảm đùa giỡn trong trò chơi mà đến nay còn tưởng niệm không quên. Danh Hoàng không phải là nam nhân lụy tình. Mà cô, tự nhận bản thân không có cái sức quyến rũ kia.

“Haiz... nếu có thời gian thì con đi gặp thử xem. Nếu không thích thì đừng đi, không sao cả.”

“Con hiểu rồi.”

“À, bạn trai của con... nghe nói đang ở sát vách?” – Tuy còn chưa gặp qua A Thất, nhưng Sở lão cha rất tò mò về A Thất. Thật không biết là người thế nào, có thể làm cho con gái ông vừa mắt.

“Papa muốn gặp sao?”

“Hắc hắc... muốn a~”

167. Chương 167: Nhân Viên Phục Vụ

Nhà người ta thì con rể gặp trưởng bối sẽ hồi hộp, tình hình ở đây lại trái ngược. Xe vừa chạy đến cửa trước, Sở lão cha đã khẩn trương hỏi Hỉ Ca.

“Hay là papa chạy đi mua một ít lễ vật trước?”

“... Papa!!!” – nhìn vẻ mặt của lão cha, không biết nên gọi là “khẩn trương” hay là “hưng phấn” nữa, Hỉ Ca thật cảm nín, không biết phải nói gì luôn. Kỳ thật, cô nghĩ, lão cha nên lo lắng ông có mạng để đi ra khỏi ngôi nhà hay không á.

Sở lão cha sớm biết Sở Niệm đang ngụ trong nhà Hỉ Ca. Mặc dù hai chú cháu đã nhiều năm không gặp, nhưng cảm tình vẫn rất tốt, vừa gặp lại liền lôi kéo nhau nói chuyện phiếm. Hỉ Ca vào phòng gọi điện cho A Thất.

Năm phút sau, A Thất xuất hiện ngoài cửa lớn.

“Hỉ Ca~~” – nhìn thấy người mở cửa là Hỉ Ca, A Thất trực tiếp bay đến. Sắc mặt Hỉ Ca rất tốt, phỏng chừng bệnh tình của bà nội không quá nghiêm trọng.

“Đừng nháo~.” – an toàn đem bàn tay ai đó dời khỏi người mình, biểu tình trên mặt Hỉ Ca trở nên thật nghiêm túc.

“Làm sao vậy?”

“Papa đang ở bên trong.”

“...”

Rốt cuộc có dịp nhìn thấy A Thất đổi sắc mặt. Đưa tay nhắc cầm A Thất, Hỉ Ca cười cười.

“Anh tự cầu nhiều phúc đi.”

“Anh hiện tại chạy trốn còn kịp không?” – cho dù gặp phải bom rơi đạn lạc, A Thất không hề sợ hãi, bởi vì tâm lý của hắn đã được chuẩn bị để đối phó với những nguy hiểm đó. Nhạc phụ tương lai thì... đáng sợ hơn những thứ kia nha.

“Anh nói thử xem?!” – kéo A Thất vào phòng, thuận tay đóng cửa.

“Thân ái ~ đừng tàn nhẫn với anh như vậy. Ít nhất bắt mí cho anh một chút chuyện tình đi...” – A Thất trực tiếp bổ nhào vào lòng Hỉ Ca, làm nũng a làm nũng.

Tiểu Cửu đang ngồi ở phòng khách xem tivi, ách, không thấy gì hết, ánh mắt vẫn chăm chăm nhìn lên màn hình.

Lúc Sở lão cha từ thư phòng đi xuống, điều đầu tiên nhìn thấy chính là hình ảnh một nam nhân đang ôm con gái ông... dám ăn đậu hủ con gái bảo bối của ta?! Ách... hình như không giống ăn đậu hủ mà là... đang làm nũng?!

Hỉ Ca đứng đối diện với cầu thang, cho nên cô ngược mắt lên liền thấy lão cha đang đi xuống, ông vừa đi vừa chăm chăm nhìn tình hình bên này. Hỉ Ca ôn nhu vuốt mái tóc mềm như tơ của A Thất, sau đó ghé vào lỗ tai hắn đậm bạc thông báo một câu.

“Papa đến rồi.”

Thân hình A Thất cứng đờ. Sau đó, hắn hít một hơi thật sâu, chậm rãi xoay người, bày ra bộ mặt tươi cười sáng sủa nhất, cúi đầu vấn an Sở lão cha.

“Sở bá bá, xin chào!” – mặc dù rất muốn gọi ngay một tiếng “nhạc phụ”, bất quá, A Thất sợ dọa đến ông, tốt nhất nên thu liễm một chút.

“À... chào cháu!”

Gặp con rể lần đầu tiên thì nên hỏi thăm chuyện gì nhỉ? Sở lão cha ngồi trên sô pha, nhìn người ngồi đối diện, trầm tư trong sâu não. Hồi xưa, ông là trực tiếp mang lão bà bỏ trốn, sau đó lần đầu tiên gặp nhạc

phụ thì cho người ta một đám chào hỏi. Kể từ đó, mỗi lần nhạc phụ đại nhân gặp ông liền tránh đi đường vòng. Cho nên, thật tình là ông không có kinh nghiệm gì hết nha. Sở lão cha trừng mắt nhìn A Thất nửa ngày, cuối cùng ngoắc ngoắc Hỉ Ca, hai cha con chui vào một góc sáng sủa, không biết bàn luận chuyện gì. A Thất ngồi trên ghế vẽ mặt mê mang.

“Con gái a~ Con nói xem papa nên hỏi thăm chuyện gì mới tốt?”

“Papa!!!!”

“Hay là papa gọi mẹ con đến?”

Nói đến ngôn luận, lão bà đại nhân đúng là có năng khiếu hơn ông. Phỏng chừng có thể thu phục được con rể. Trộm liếc A Thất một cái, phát hiện người kia hướng ông mỉm cười, ông hoảng hồn xoay đầu lại.

“... tùy papa.” – Hỉ Ca hiện tại thật dễ khóc dễ cười. Để mặc lão cha đi gọi điện thoại, cô chạy tới sofa ngồi.

“Hỉ Ca~ nhạc phụ không thích anh à?” – A Thất thật đau lòng, phỏng chừng nhạc phụ không thích hẳn nha. Nếu không, sao mỗi lần nhìn thấy hắn liền có biểu tình kinh hách như vậy a~

“Không phải. Là ông đang khẩn trương thôi.” – Hỉ Ca vừa nói vừa nhéo tay A Thất một cái. Phát hiện cả người hắn cứng ngắc. Hỉ Ca nhin không được muốn cười. Tuy biểu tình trên mặt A Thất rất bình tĩnh, nhưng trong lòng hắn nhất định đang cực kỳ khẩn trương.

Nửa tiếng sau, Sở lão cha rốt cuộc nói điện thoại xong, trở lại phòng khách, phát hiện A Thất đang bóc cam cho Hỉ Ca ăn. Hắc hắc... con rể xem ra có nhiều tài lẻ à nha. Thế nhưng có thể gọt vỏ cam tạo thành hình một đóa hồng. Con bà nó, tại sao ngày xưa lúc đang đeo đuổi lão bà, mình lại không nghĩ ra chiêu này a!! Nhớ lại chuyện lúc xưa ông bóc cam cho lão bà, tay chân run rẩy đến mức bóp nát hết nửa quả cam. Cũng may khi đó lão bà còn nể mặt mũi, không có ra tay bạo lực. Chứ nếu chuyện này xảy ra trong hiện tại, trái cam kia sẽ đi làm bạn với cái ót của ông.

“Sở bá bá, mời bác ăn cam ạ!” – A Thất đem múi cam trên bàn xếp thành hình một con thỏ nhỏ, sau đó mới mang cái đĩa đặt trước mặt Sở lão cha. Sở lão cha nhìn nhìn ngẩn ngẩn một hồi, không nở ăn.

“A Thất, cái kia... cháu đang làm công việc gì?” – Sở lão cha chỉ nghe phong phanh là ông nội không thích bạn trai của Hỉ Ca, chứ thân phận của A Thất thì ông không hề hay biết.

A Thất ngốc lảng một chút, quay đầu nhìn Hỉ Ca, biểu tình xin giúp đỡ.

“Khụ khụ... nhân viên phục vụ, ngành sản xuất.” – Hỉ Ca nghiêm chỉnh thay A Thất trả lời câu hỏi. Mặc dù hai chữ “phục vụ” này không thể diễn giải hết công việc của A Thất... bất quá, hiện tại xem như A Thất đã tạm thời ở ẩn rồi, nói như vậy cũng không hẳn là sai.

“Ồ, làm phục vụ cũng tốt.” – Sở lão cha nghiêm túc gật đầu. Thoạt nhìn ông thực vừa lòng. Nếu ông mà biết chân tướng, chỉ sợ sẽ bị dọa đến đứng tim.

Nghe câu trả lời của Hỉ Ca, người đang đi xuống từ lầu hai là Sở Niệm mém một chút đã lộn đầu lẩn xuống cầu thang. Còn trong phòng bếp, ừ, đại khái toàn bộ chén đĩa trong bồn rửa chén đều bị Tiểu Cửu vô ý đánh rơi xuống đất. Phải nói là nghe Hỉ Ca giải thích chức nghiệp của bọn họ, ai cũng kích động đến phát run.

“Cậu à, mọi người cứ từ từ nói chuyện, cháu đi ra ngoài một chút.” – Sở Niệm đi xuống, cùng Sở lão cha nói qua một tiếng, sau đó âm thầm hướng A Thất liếc mắt một cái trước khi ra khỏi nhà.

“Ừ, đi sớm về sớm, một lát nữa mẹ con sẽ tới.”

“Dạ, đã biết.”

Sắc... một người chưa đủ, lát nữa còn phải ra mắt nhạc mẫu đại nhân a~ A Thất thật muốn nhào vào lòng Hỉ Ca khóc rống. Hắn sống trên đời hơn 20 năm cũng chưa gặp qua chuyện nào kích động như hôm nay.

Sau khi Sở mụ mụ tới, đại khái Sở lão cha tìm được chỗ dựa, không còn khấn trương như trước nữa. Thế là hai vợ chồng xoay A Thất như chóng chóng, hỏi thăm hết cái này đến cái kia. Hỉ Ca ngồi nghe mà cũng chịu không nổi, hết cách, cô phải chạy vào nhà bếp cầu cứu Tiểu Cửu.

Sở mụ mụ mặc dù khó đối phó, nhưng hôm nay xem như nể mặt mũi con gái, không đuổi cùng giết tận. Sau hôm nay, A Thất rốt cuộc hiểu biết trình độ cường hãn của nhạc mẫu. Trong lòng hẩn thầm kêu may mắn, Hỉ Ca nhà hẩn không giống nhạc mẫu, ngẫu nhiên có lúc bạo lực một chút nhưng chưa bao giờ thương tổn hẩn nha.

Trời sắp tối. Hỉ Ca lúc này mới danh chính ngôn thuận mời Sở lão cha và Sở mụ mụ trở về nhà. Sở mụ mụ vẫn còn tiếc nuối vì chưa nói hết chuyện, thế là hẹn hò A Thất gặp mặt một ngày khác để tán gẫu tiếp. Điều đáng tiếc duy nhất chính là Sở mụ mụ còn chưa gặp được Sở Niệm.

“Anh họ đi đâu rồi?” – Hỉ Ca đứng trong đình viện, ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy sao, tựa vào ngực A Thất, mở miệng hỏi. Anh họ lúc đi ra ngoài có điểm gì đó không đúng lắm. Sau đó A Thất dường như cũng có vẻ lo lắng.

“Hoa Đán kết hôn.” – A Thất không trực tiếp trả lời câu hỏi của Hỉ Ca mà lại nói một thông tin mang 2 ý nghĩa.

“Ừm?”

“Cô ta gả cho Tần gia nhị thiếu. Tần gia và chúng ta có quan hệ không tốt lắm.”

Hội trưởng lão đúng là giúp người quyết giúp tới cùng. Không ngờ lại tìm tới Tần gia. Cũng không biết bọn họ hứa hẹn điều gì với Tần gia nữa.

Hỉ Ca gật đầu tỏ vẻ đã hiểu: – “Tần gia thế lực rất mạnh sao?”

“Ừ, so với cô phụ (chồng của cô) còn mạnh hơn vài phần. Chính là gia thế bọn họ rất bề bộn. Không hiểu sao gần đây lại nghe nói rất nhiều người của Tần gia đột nhiên chạy đến C thị. Sở Niệm chắc là đi chào hỏi.”

Nếu đám cao tăng của Tần gia có chút đầu óc, tuyệt đối sẽ không đụng tới Sở Niệm. Tên này thoát nhìn nhu nhược, nhưng thực lực không hề kém. Cho dù bị người ta tính kế gài bẫy, nhất định vẫn có thể sống sót trở về.

“.... anh họ không phải đi một mình đó chứ?”

“Đúng vậy. Làm sao?”

Hỉ Ca lắc đầu. Nếu cô là Hoa Đán, chỉ sợ sẽ ra tay trả thù bằng mọi giá.

Đợi đến nửa đêm, Sở Niệm vẫn chưa về. Hỉ Ca quyết định về nhà ngồi đợi. A Thất nguyên lai còn muốn chạy qua cùng Hỉ Ca bồi dưỡng tình cảm, kết quả bị Hỉ Ca một cước đá bay ra khỏi cửa. Trùng mắt nhìn cánh cửa đóng chặt, A Thất đứng bên ngoài hứng gió lạnh sương đêm nửa ngày mới không tình nguyện mang bộ mặt dỗi hờn như con nít quay vào ngôi nhà sát vách.

Trưa hôm sau, Sở Tiểu Ca từ bệnh viện chạy về. Hỉ Ca đang định vào thăm bà nội, ai biết Sở Tiểu Ca bảo ông nội không cho phép cô vào. Hơn nữa, cha mẹ vẫn canh chừng bên đó, cô đi cũng không giúp thêm được gì. Hỉ Ca ôm gối ôm ngồi trên sofa ngoài phòng khách, vẻ mặt như đưa đám. Nhìn cái người vừa tắm rửa thay đồ chuẩn bị ra khỏi nhà là Sở Tiểu Ca, cô trùng mắt như muốn giết người.

“Chị hai, không cần trừng nữa, cũng không phải ý của em à. Đúng rồi, anh họ đâu?”

“Còn chưa về...”

A Thất hôm qua nói sẽ không xảy ra vấn đề. Chính là trong lòng Hỉ Ca vẫn bất an. Bây giờ đã gần trưa, A Thất chưa qua đây, hẩn là không có chuyện gì đi... Đang nói chuyện, chuông cửa đột nhiên vang lên. Hỉ Ca ném cái gối vào người Sở Tiểu Ca bắt cậu đi mở cửa. Sở Tiểu Ca ngoan ngoãn đi ra, nhìn thấy hai người đứng ngoài cửa, cậu sững sốt nửa ngày không thốt nên lời. Thật khó tin nha!!! A Thất và Sở Niệm đồng thời xuất hiện. Hơn nữa, hai người còn tâm bình khí hòa đứng chung một chỗ? Ngẩng đầu nhìn xem trời sắp có bão hay không? Hẩn là hôm nay mặt trời mọc ở hướng tây đúng hay không? Sở Niệm vào nhà, chào

hỏi mọi người xong liền trực tiếp chui vào phòng ngủ. A Thất nhìn theo, sắc mặt không tốt chút nào. Xem ra, sự tình không được thuận lợi.

“Anh họ không việc gì chứ?” – Hỉ Ca hơi nhích người, A Thất không khách khí trực tiếp xà xuống ngồi kế bên.

“Bị thương nhẹ thôi, không có gì.” – A Thất cười cười, ánh mắt hiện lên một tia sắc bén cùng tàn nhẫn.

168. Chương 168: Có Bát Quái

Lên trò chơi, Hỉ Ca mới chợt nhớ cô còn thiếu người ta một cây truyền kỳ pháp trượng. Mặc dù đến giờ vẫn không thấy ai đến hồi thúc, nhưng sớm muộn gì cũng phải giao hàng. Làm sớm khỏe sớm.

Lần trước Cô Tửu thắng lên cấp đại tông sư đã kích thích tính hiếu thắng của cô. Hỉ Ca tính toán, có phải cô nên tập trung nâng cao kỹ năng cuộc sống hay không a? Nếu làm tốt, nói không chừng hệ thống sẽ tặng cho cô một cái búa cấp sử thi gì đó. Hiện tại, trang bị chuyên chúc của chức nghiệp cuộc sống còn đắt hơn vũ khí đến 5-6 lần. Nhìn giá tiền của mấy món này, tâm của Hỉ Ca liền phát lạnh.

Tài liệu để rèn cây pháp trượng Hỉ Ca đã thu thập đủ, tổn sơ sơ khoảng một vạn kim. Cảm giác rất tệ nha. Đặc biệt là vũ khí rèn ra không phải để bán mà để tặng không cho không, thật sự làm cho người ta đau lòng mà. Đến kho hàng lấy quặng thạch và tài liệu cần thiết, sau đó Hỉ Ca gian nan lê bước đến tiệm thợ rèn. Tiệm thợ rèn cách cửa hàng vũ khí của cô không xa cho lắm.

Hỉ Ca định bụng lúc đi ngang qua cửa hàng thì ghé vào nhìn một cái. Nói ra, cô thật không xứng chức lão bản gì hết. Cửa hàng của cô còn chưa bị phá sản đúng là kỳ tích. Không nghĩ tới, ở cửa hàng của mình, Hỉ Ca đụng mặt Lam Sắc. Phỏng chừng Lam Sắc còn chưa biết cửa hàng vũ khí này là của Hỉ Ca, bằng không cô ta sẽ không đời nào chạy tới đây mua này nọ. Bản thân Hỉ Ca không hề biết cửa hàng của cô nổi tiếng cỡ nào. Sự thật thì, nhờ vào tài quảng cáo của Sở Tiểu Ca, hiện giờ không ai là không biết đến tên tuổi của cửa hàng vũ khí này. Bất quá, đại đa số người chơi cho rằng đây là tài sản của Sở Tiểu Ca.

Đi cùng Lam Sắc là cô nàng phó bang chủ của Liệp Sát Bang mà lần trước Hỉ Ca đã đụng mặt, nhưng huy hiệu của cô ta đã đổi thành “Vực Sâu”. Phù Đồ bị tẩy bạch, cho nên Liệp Sát Bang đưa người khác đến Vực Sâu. Không ngờ lại đưa phó bang chủ qua, chẳng lẽ bọn họ không sợ cô gái này cũng sẽ bị người ta tẩy bạch à?

Lúc Hỉ Ca bước vào cửa tiệm, hai người kia đang từ lầu hai đi xuống. Hỉ Ca đứng ở cửa chờ một chút, sau đó nghĩ, ủa đây là cửa hàng của mình mà, sợ cái gì, người cần sợ hãi là bọn họ mới đúng, cho nên tự nhiên cất bước đi vào.

Đứng trước mặt Lam Sắc, biểu tình đôi bên xem như bình tĩnh, không ai mở miệng nói chuyện, chỉ trừng mắt nhìn nhau. Người có biểu hiện không bình thường chính là cô gái đứng bên cạnh Lam Sắc. Cô ta trợn mắt hung tợn nhìn Hỉ Ca. Chuyện này không lạ, bởi vì Hỉ Ca là nguyên nhân khiến Phù Đồ bị tẩy bạch. Phù Đồ tuy mang danh là thành viên của Vực Sâu nhưng thực tế là người của Liệp Sát Bang, hơn nữa còn là thành viên cao tầng của Liệp Sát Bang. Một người như vậy, vì một phen nhiệm vụ của Hỉ Ca liền bị hủy hoại hoàn toàn. Phỏng chừng, cả Liệp Sát Bang đều thống hận Hỉ Ca.

Hỉ Ca bước chân lên lầu, lúc bọn họ đi ngang qua nhau, cô gái kia thấp giọng nói một câu.

“Một mình đi ra ngoài nhớ cẩn thận.”

Đây là uy hiếp trắng trợn hả?? Hỉ Ca dừng bước, mỉm cười.

“Đa tạ đã nhắc nhở.” Cẩn thận sao? Đây phải xem người nào đủ gan động đến cô a~

Còn chưa đợi Hỉ Ca lên tới lầu trên, Lai Phúc đã chạy tới nghênh đón.

“Lão bản, ngài đã trở lại.”

Lai Phúc so với lần cuối cùng Hỉ Ca nhìn thấy có sự khác biệt lớn. Hỉ Ca rốt cuộc đã hiểu vì sao chương quầy của Cát Tường từ lâu có thể nhìn như gian thương như vậy, thì ra trí lực thăng cấp rồi thì hình dáng bên ngoài của NPC cũng thay đổi theo. Về sau, cửa hàng chắc không cần dùng đến NPC thủ vệ nữa. Nếu có tên trộm vặt nào đó xuất hiện, Lai Phúc chỉ cần xoáy móng một cái, phỏng chừng có thể lấy thịt đè bẹp hẳn.

“Các cô vừa rồi mua gì?” – âm thanh Hỉ Ca không nhỏ, vừa đủ lọt vào tai hai người kia. Quả như Hỉ Ca dự liệu, nghe được Lai Phúc gọi hai tiếng “lão bản”, cước bộ của bọn họ liền chậm lại.

Biểu tình của Lam Sắc có chút ảo não. Lam Sắc sớm biết Hỉ Ca là tông sư thợ rèn, chỉ không ngờ Hỉ Ca có đủ tài lực để mở cửa hàng vũ khí ở Nam Uyên Đại Lục, hơn nữa còn là cửa hàng nổi tiếng khắp thế giới.

“Là thanh chuỷ thủ ám kim chất lượng nhất, Mị Ảnh.” – Lai Phúc cười mị mị trả lời.

“Ồ, về sau người của Liệp Sát Bang và Vực Sâu đến mua đồ, giá tăng gấp đôi.” – Hỉ Ca nhớ rõ, thanh ám kim chuỷ thủ kia cô định giá 1 vạn 5. Thuộc tính của nó ngang với hạ phẩm truyền kỳ vũ khí, chỉ thua ở thiên tứ thuộc tính mà thôi.

Vốn lúc mới rèn xong thanh chuỷ thủ kia, Hỉ Ca định mang đi tặng Thất Tử. Kết quả biết được trên người Thất Tử có đến 3 cây chuỷ thủ cấp truyền kỳ. Hỉ Ca thực oán niệm. Vì sao đồng dạng làm thần cấp nhiệm vụ, cây côn của cô từ cấp 10 đến giờ vẫn duy trì hình dạng đen thui, trong khi chuỷ thủ của Thất Tử càng ngày càng thăng cấp, hơn nữa số lượng cũng tăng?!

“Lão bản, Tiểu Khuynh Thành đại nhân đã ra chỉ thị như vậy từ trước rồi ạ.” – Lai Phúc lại cười mị mị trả lời. Cho nên, cây chuỷ thủ vừa rồi được ông bán với giá hơn 3 vạn kim.

“...” – Hỉ Ca khẽ nhếch đôi môi đỏ mọng, vỗ vai Lai Phúc – “Làm tốt lắm.”

Ở cửa hàng xem xét tình hình, Hỉ Ca phát hiện ám kim vũ khí và tử phẩm vũ khí còn lại khá nhiều, trong khi truyền kỳ vũ khí thì không còn một món. Hàng tốt luôn có người chịu bỏ tiền ra mua. Nếu không phải cô không có đủ quặng thạch trong tay, Hỉ Ca thật muốn chạy nhanh đi rèn 18-20 thanh truyền kỳ pháp trượng. Nói không chừng sẽ dẫn đến một trận oanh động, khiến toàn bộ thuật sĩ trên thế giới đều chạy hết đến đây để mua hàng.

Hiện tại, tài liệu trong tay cô chỉ vừa đủ để tạo ra 2 cây pháp trượng Lãng Tiêu mà thôi. Lại nói, hàng quý hiếm thì phần trăm thất bại đồng dạng cũng cao hơn. Bất quá, Hỉ Ca đã chuẩn bị tâm lý thật tốt. Nếu có thể tạo ra 2 cây pháp trượng thành phẩm thôi, không màng đến thuộc tính của chúng, cô đã buôn bán lời rồi.

Lại xem xét vấn đề tài chính của cửa hàng, Hỉ Ca tâm tình thật khoái trá. Bình thường, tiền bạc lưu động của cửa hàng toàn bộ do Sở Tiểu Ca quản lý. Mỗi lần Hỉ Ca thiếu tiền, cô chỉ cần trực tiếp đi tìm Sở Tiểu Ca là được. Các loại quặng mỏ rồi tài liệu cần thiết cho việc rèn đúc cũng do Sở Tiểu Ca tìm mua. Hỉ Ca cảm thấy có một em trai toàn năng như vậy thật là một chuyện hạnh phúc biết bao.

Ra khỏi cửa hàng, Hỉ Ca hướng tiệm thợ rèn mà đi. Cô mới một chân bước vào, đằng sau đột nhiên có người đưa tay kéo cô lại.

“Hiểu Hiểu, sao lại mặc thành như vậy?” – Hỉ Ca kinh ngạc, không ngờ người tới là Hiểu Hiểu. Bất quá cô nàng ăn mặc đủ quái dị. Toàn thân trùm kín không chừa chỗ hở, nếu không phải trên tay cô đang cầm thanh vũ khí màu bạc quen thuộc, chưa chắc Hỉ Ca đã nhận ra.

“Ta mặc như vậy vì sợ người quen nhận ra a...” – Hiểu Hiểu kéo lớp khăn trùm kín mặt xuống, vẻ mặt khấn trương nói.

“...” – Hỉ Ca gật đầu xem như đã hiểu. Này đừng nói người quen không nhận ra, kể cả người lạ cũng sẽ bị dọa cho hoảng sợ nha. Ai đời đến Nam Uyên thành mà mặc nguyên một bộ quần áo chống lạnh của Băng Nguyên thành, ngay cả mặt mũi cũng che kín. Chẳng lẽ không sợ bị ngộp chết hả?

“Cửa hàng bán đấu giá ở đây có bán mặt nạ không?”

“Hình như có. Người muốn mua hả?” – Hỉ Ca sờ cằm, cô nương này đang trốn tránh ai đó, thật hiếu kỳ. Là người nào có thể dọa Hiểu Hiểu đến mức độ này à~ Hỉ Ca còn tưởng loại người mặt lạnh như Hiểu Hiểu đến trời sập còn không sợ nữa là sợ người.

“Giúp ta mua một cái đi. Trở về ta trả tiền lại cho.” – Hiểu Hiểu quay đầu ngó nghiêng đằng sau, cảm thấy bản thân đã an toàn, vọt ngay vào tiệm thợ rèn.

“Người đợi chút, ta hỏi thăm xem.” – Hỉ Ca không rõ tình hình lắm. Mặt nạ hình như là loại hàng hóa “chợ đen”, bởi vì chỉ có những người có mưu đồ đi phóng hỏa giết người mới cần dùng đến. Hơn nữa xác suất bạo dãn của mặt nạ rất thấp, trong cửa hàng bán đấu giá rất hiếm gặp. Hỉ Ca gọi cho lão bản của cửa hàng bán đấu giá là Thôn Nguyên Bảo. Người kia thật nhiệt tình tiếp nhận thông tấn khí.

“Ha ha... Hỉ Ca... là có vũ khí muốn nhờ ta bán sao?”

Hỉ Ca không liên lạc với Thôn Nguyên Bảo thường xuyên, bắt quá, nhờ ơn của Cát Tường, cho nên Thôn Nguyên Bảo vẫn luôn chiếu cố sinh ý cho Hỉ Ca. Mỗi lần cô cần tìm đồ vật gì đó, chỉ cần nhấc một tiếng, Thôn Nguyên Bảo sẽ giữ lại để bán cho cô, giá tiền còn hạ thấp đi một chút. Đổi lại, Hỉ Ca cũng đưa vũ khí đến cho Thôn Nguyên Bảo bán đấu giá, giúp hắn kiếm lời không ít.

Hỉ Ca rèn ra vũ khí, đầu tiên là tặng người quen, kế tiếp là đưa đến cho Thôn Nguyên Bảo bán đấu giá, sau cùng mới bỏ vào cửa hàng của cô. Chuyện này một phần vì cửa hàng bán đấu giá ở Nam Uyên thành tiếng tăm vang dội hơn các nơi khác.

“Hiện tại không có. Nhưng nếu lần này ta may mắn, chắc hẳn rất nhanh sẽ đem đến một thanh cực phẩm pháp trượng. Không bằng người gửi qua cho ta một ít tài liệu trước đi. Phải rồi, ở chỗ người có bán mặt nạ không?”

“Mặt nạ à... người nói ta mới nghĩ tới một chuyện. Hôm nay, không hiểu chuyện gì xảy ra mà tất cả mặt nạ trên khắp thế giới đều bị mua hết, hơn nữa là do một người mua trọn.”

“... có biết tên người mua hay không?” – mua bán trong cửa hàng bán đấu giá sẽ không để lộ tên tuổi, đây là luật lệ. Nhưng mà... trên đời này có một thứ gọi là “đi cửa sau”.

“Người mua gọi là Khờ Đại. Hắn thu mua ít nhất hơn 40 cái mặt nạ, không biết dùng làm gì nữa.”

“Nguyên lai là hắn ~ Đã biết, cảm ơn. Hôm nào lại tán gẫu. Chắc vài ngày nữa ta sẽ ghé qua.”

“Được. Gặp sau!”

Hỉ Ca đắm chiêu nhìn cái người đang lẩn tránh trong tiệm thợ rèn. Khờ Đại là lão đại của gia tộc Bán Thế không phải sao?!... Sự tình có vẻ thú vị nha~ Hỉ Ca cười mị mị cất thông tấn khí. Mặc dù còn chưa thể xác định chuyện gì đang xảy ra, nhưng dựa vào kinh nghiệm sống hơn 20 năm trên đời, cô đảm bảo, tuyệt đối là chuyện bất quái. Đáng tiếc, cô cùng Hiểu Hiểu không quen thân cho lắm, chạy đến trực tiếp hỏi người ta không phải là tác phong làm việc của cô. Không sao, nhất định có cách tra ra sự tình.

“Sao rồi?” – Hiểu Hiểu hỏi khi thấy Hỉ Ca bước vào.

“Không có. Nghe nói đã bị người khác thu mua.”

Hỉ Ca phát hiện, vừa nghe lời này, sắc mặt Hiểu Hiểu liền biến đổi. Bán Thế Hiểu Hiểu nắm chặt tay, nghiêng răng giận dữ, 5 giây sau, vỗ bàn đứng dậy, ngửa mặt gào lên.

“Khờ Đại, ta với người thề không đội trời chung!!!”

Quả nhiên bị Hỉ Ca đoán trúng rồi.

169. Chương 169: Giang Hồ Chính Là Đây

Hiếu Hiếu bảo rằng chuyện xoát quái thiệt là nhàm chán, hiện tại muốn thử nghiệm cuộc sống của ngoại gia bình thường một chút, thế nên quyết định ở lại đây chơi. Hỉ Ca biết đây chỉ là tìm cớ, nhưng cô tuyệt đối không vạch trần tâm tư người khác. Dù sao, lúc rèn luyện vũ khí cũng cần người phụ giúp, sẵn có người xung phong, ngu mới không nhận nha. Với lại, người thật so với NPC thì dễ sai bảo hơn.

Như dự tính, cây pháp tượng đầu tiên là một thất bại. Tốn hơn 2 vạn kim tệ để đổi lấy một cái tử phẩm pháp tượng tàn phế!!! Hỉ Ca nhìn thành phẩm, thiệt muốn chui đầu vào lò rèn để tự thiêu luôn, nói không chừng hành động “lấy thân tuấn kiếm” kiểu này có thể tạo ra một kiện thần khí đó a~

Rèn một cây pháp tượng mất 7 giờ đồng hồ, thu hoạch duy nhất là độ thuần thực tăng đến 1000 điểm. Hồi xưa, nếu tạo ra “tàn phế” thành phẩm thì độ thuần thực chỉ tăng 500 điểm mà thôi. Khoảng cách thăng cấp đại tông sư thợ rèn còn cần khoảng một vạn điểm thuần thực nữa, tính ra cũng không còn xa.

Hỉ Ca trực tiếp quăng cây pháp tượng tàn phế xuống đất để hệ thống tự tiêu hủy. Thật ra, cây pháp tượng này nếu đem ra ngoài bán cũng có thể thu về 200 kim, bất quá đây là sỉ nhục, tuyệt đối không thể để người khác biết được. Cho nên phải hủy thi diệt tích.

Trong lúc Hỉ Ca ngồi nghỉ ngơi, Hiếu Hiếu chạy ra ngoài mua bánh nướng, thuận tiện còn mua về vài vò rượu. Hỉ Ca đối với rượu không có nhiều hứng thú, bất quá Hiếu Hiếu mua về là loại rượu giúp tăng trạng thái, có điều phải uống đến một số lượng nhất định mới sinh ra hiệu quả.

Thế là 2 người con gái nâng chén uống đến quên trời quên đất. Lúc Thất Tử tới nơi, nhìn thấy tình cảnh trước mắt, tinh thần mạnh mẽ như hấn mà cũng phải khiếp sợ một phen.

Hỉ Ca không uống rượu còn vì một nguyên nhân trọng yếu khác, đó là tửu lượng của cô rất kém. Hỉ Ca uống xong 9 vò rượu, trên người xuất hiện một cái bạo kích kỹ năng, công kích tăng 10% trong 24 giờ, dĩ nhiên đồng thời cũng xuất hiện một cái trạng thái say rượu, nhanh nhẹn giảm 50%.

“A Thất

~” – Hỉ Ca nhìn thấy Thất Tử đột nhiên xuất hiện, cười ngây ngô nhào qua ôm.

“Hỉ Ca?” – Thất Tử nhìn Hỉ Ca nhào vào lòng, ôm cổ hấn hôn tới hôn lui, có cảm giác giống như đang nằm mơ. Tính tình của Hỉ Ca sau khi say rượu hoàn toàn khác biệt với lúc bình thường, bất quá hấn thích nha ~~

“Muốn uống rượu...” – Hỉ Ca bị Thất Tử ôm vào lòng, cổ với tay ra lấy bình rượu đặt trên bàn.

“Không được.” – Thất Tử đem vò rượu chuyển qua chỗ khác, thuận tay lôi người vừa dấy khỏi lòng hấn trở lại chỗ cũ.

“Anh không cho, em đánh anh đó!!!”

“... được rồi, em hôn anh một cái, anh liền cho em uống rượu.”

Thất Tử không phải là chính nhân quân tử, cho nên, hấn yêu cầu Hỉ Ca hôn một cái thì cho uống một ngụm!!! Sau đó, toàn bộ rượu còn sót lại trong vò đều chui vào bụng Hỉ Ca, cũng không biết rốt cuộc cô phải hôn Thất Tử bao nhiêu cái nữa!!! Trong ba lô Thất Tử có tỉnh tửu đan (được giải rượu), nhưng hấn không muốn cho Hỉ Ca tỉnh rượu sớm. Có cơ hội ôm người đẹp trong lòng, nếu không biết lợi dụng thì không phải là nam nhân a!!!

Lúc Hỉ Ca làm nũng (đòi rượu) với Thất Tử thì Hiếu Hiếu đã sớm gục xuống bàn ngủ từ đời nào rồi. Tính ra vận khí của Hiếu Hiếu còn tốt chán, không bị hai người kia tranh thủ làm thiệt. Mấy giờ sau, Hiếu Hiếu mới có dấu hiệu thức dậy. Lúc này Thất Tử mới đem tỉnh tửu đan cho Hỉ Ca ăn. Nhìn Hỉ Ca sắp thanh tỉnh, Thất Tử đặt người trong lòng lên ghế, đặt mặt nạ lên bàn, sau đó xoay người nhanh chân chạy mất bóng. Theo lời Sở Tiểu Ca nói, Hỉ Ca sau khi tỉnh rượu, những chuyện xảy ra trong lúc say rượu đều nhớ rất rõ ràng, để bảo toàn mạng nhỏ, Thất Tử không thể không bỏ chạy.

Thất Tử vừa chạy ra khỏi tiệm thợ rèn, Hỉ Ca chớp chớp mắt nhìn một bàn vò rượu rỗng trên bàn, vẻ mặt hơi mê mang, sau đó trí nhớ tràn về, Hỉ Ca nổi lửa. Hỉ Ca nghiêng răng, vẻ mặt dữ tợn, nhủ thầm, không

sao, tìm không thấy người trên trò chơi, đợi lúc hạ tuyến thì tìm người thật. Hỉ Ca thề, từ bây giờ cô phải cai rượu.

Hiếu Hiếu cầm mặt nạ, có chút khiếp đảm nhìn vẻ mặt như muốn ăn thịt người của Hỉ Ca, tự hỏi không biết lúc uống say mình có làm gì mạo phạm hay không?

Lần thứ hai rèn cây pháp trượng, Hỉ Ca đã biết rõ kỹ xảo, lại cẩn thận từng bước, đến lúc hoàn thành, rốt cuộc có thể nghe thấy âm thanh chúc mừng của hệ thống: “Chúc mừng bạn đã thành công tạo ra truyền kỳ pháp trượng – Lăng Tiêu Dận – phẩm chất tối ưu. Hệ thống thưởng cho 1200 điểm thuần thực.”

Nhìn pháp trượng trong tay, Hỉ Ca kích động muốn đối vũ khí ngay lập tức. Mặc dù quần công kỹ năng của Lăng Tiêu Dận chỉ có 38% tăng phúc, thiên tứ thuộc tính hơi kém so với khúc củi trên tay cô, nhưng tất cả thông số khác đều vượt trội. Nếu không phải khúc củi còn có giá trị ẩn tàng ở thời kỳ sau, Hỉ Ca đã ném bỏ nó từ lâu rồi. Hỉ Ca trừng mắt nhìn khúc củi, tâm tình rất tệ.

“Thành công rồi hả?”

Hiếu Hiếu chạy lại, cầm pháp trượng lên quan sát, nhìn thấy thuộc tính của nó, nước miếng cô ta chảy ròng ròng. Nếu không phải Hỉ Ca đã nói từ đầu đây là pháp trượng làm cho người khác, Hiếu Hiếu thật muốn quẳng nguyên cục tiền ra mua lại. Bất quá, nếu Hiếu Hiếu biết cây pháp trượng này Hỉ Ca đúc cho ai, phỏng chừng cô ta sẽ rất vui vẻ ném nó xuống đất cho hệ thống tiêu hủy luôn.

Hai người ngồi trong tiệm thợ rèn đã một đoạn thời gian dài, đại khái do tác dụng của rượu nên Hỉ Ca thấy tinh thần vẫn rất phấn chấn, không hề mệt mỏi, ngược lại còn muốn kiếm chỗ để phát tiết một chút. Hiếu Hiếu cũng không muốn tìm khách điểm nghỉ ngơi. Thế là hai người quyết định đi xoát quái.

Vùng phụ cận Nam Uyên thành, nói tới khu vực quái 80 cấp thì chỉ có Hải Hạ.

Hai người ở tiệm tạp hóa mua đủ đồ dùng, tốn hơn 10 kim, sau đó mới hướng phía biển mà đi. Sở dĩ Hỉ Ca muốn đi xoát quái là vì con heo màu lam của cô. Băng Tuyết Long Vương sau khi ăn vào một viên băng hệ bảo thạch quả nhiên có tiến hóa, nhưng kỳ tiến hóa tiếp theo phải đợi đến khi nó lên cấp 5. Nói cách khác, Hỉ Ca phải mang theo con heo đi đánh quái kiếm điểm kinh nghiệm. Cái này mà gọi là bỏ tiền mua tọa kỵ hay sao a? Phải nói là bỏ tiền mua một tiểu tổ tông về hầu hạ đó. Dù sao bảo thạch cũng đã vô dụng nó, không thể bắt nó ói ra, hiện tại chỉ cần đợi nó tiến hóa đủ 3 lần là Hỉ Ca có thể sở hữu một con phi hành tọa kỵ. Cô nhần!

Đã lâu không đi xoát quái ở vùng này, không rõ tình hình cho lắm, chẳng biết khu vực nào có nhiều quái khu vực nào không, thế là hai người cứ một đường đi thẳng, cho tới lúc đụng phải một đám Nhân Ngư thì dừng lại. Nhân Ngư 82 cấp, lực công kích thấp, có điều số lượng đông, toàn đánh theo bầy. Không thấy đội ngũ nào đang đóng quân đánh quái ở xung quanh, Hỉ Ca quyết định cứ xoát ở đây. Xoát mới được 2 lượt, đột nhiên xa xa đi đến một đám người, toàn là hồng danh. Trách không được hồi nãy chẳng thấy ai cả, hóa ra là bị người ta giết. Chẳng lẽ bây giờ đi trả thù? Đội ngũ đi ngang qua bọn Hỉ Ca, chính là liếc mắt nhìn một cái, sau đó đi thẳng. Không riêng gì Hỉ Ca, ngay cả Hiếu Hiếu cũng thấy tò mò, hai người lại đánh chừng năm phút, Hiếu Hiếu vừa đánh vừa nhích từ từ đến gần Hỉ Ca.

“Đi nhìn không?”

“Đi!”

Hai người nhất trí, gật đầu, đồng thời thu vũ khí, sau đó mò mẫm theo hướng đội ngũ kia mà tiến. Đi đến phía trước thì thấy một cái động, nơi nơi đều là những con quái bằng đá rất kỳ quái. Xa xa nghe thấy tiếng binh khí chạm nhau. Hỉ Ca đưa mắt nhìn Hiếu Hiếu, trong mắt hai người toàn là hưng phấn.

Chính giữa động là một vùng đất trống, giống như một cái bong nước, cứ cách 1m một giờ sẽ xuất hiện một con Ngư Vương. Nghe đồn, Ngư Vương bạo ra truyền kỳ trang bị, cho nên cứ đến thời gian boss xuất hiện là sẽ có rất nhiều người tụ tập xung quanh. Đường nhiên, boss này không dễ đánh. Cần ít nhất một đội ngũ khoảng 10 người. Bình thường, người đến đây toàn là đội ngũ của các bang hội. Lần này, người cướp được boss chính là đội ngũ của Thần Điện, hơn nữa còn là đội tinh anh. Cổ tình, ngay lúc đội ngũ Thần Điện sắp đánh chết Ngư Vương, không biết từ đâu nhảy ra một đội ngũ của Long Tộc, chính là bang hội nghe đâu đã bị Thần Điện đánh sập từ lâu.

Đoàn đội tinh anh của Thần Điện bị diệt.

Ở vùng phụ cận có không ít ngoại gia của Thần Điện. Đương nhiên, Long Tộc cũng là có chuẩn bị mới đến. Thế là, hai phe cứ như vậy đánh loạn cả lên. Kỳ thật, Hỉ Ca vẫn luôn thắc mắc, Thần Điện rốt cuộc đã dùng thủ đoạn gì để hủy diệt Long Tộc? Theo Hỉ Ca biết, cách duy nhất để hủy diệt một bang phái là thông qua bang chiến (chiến tranh giữa hai bang phái), hơn nữa còn phải lựa chọn hình thức tận diệt bang chiến. Thông thường, lão đại các bang phái sẽ không bao giờ nhận lời khiêu chiến kiểu này.

“Long Hồn, ta làm gì có lỗi với người? Vì sao người lại hại ca ca của ta?”

Tiếng nói của Long Khố Nhi truyền đến, Hỉ Ca vội kéo Hiểu Hiểu vọt qua một khối đá, núp xuống, chỉ lộ đầu lên xem tình hình.

Long Hồn... tên này nghe quen quen. Hỉ Ca lục lọi trong trí nhớ. Tựa hồ đây là bạn trai của Long Khố Nhi. Lần trước Long Khố Nhi đến cửa hàng của cô mua vũ khí hình như để tặng cho Long Hồn. Lướt mắt tìm Long Hồn trong đám người, mặc dù không có ấn tượng nhiều với người này, bất quá nếu nhìn thấy mặt thì Hỉ Ca có thể nhận ra. Quả nhiên, lướt mắt 2 lần thì nhìn thấy Long Hồn, có điều bang huy của hắn hiện giờ là Thần Điện. Biểu tình trên mặt Long Hồn có vẻ khó xử, hắn vừa định mở miệng giải thích cái gì, một nữ được sư bên Thần Điện đã bước tới, thân mật quàng tay, khiêu khích nhìn Long Khố Nhi.

“Anh ấy vốn là người của Thần Điện. Hơn nữa, hiện tại anh ấy là bạn trai của ta, không phải của người. Người có tư cách gì chất vấn anh ấy chứ?”

“Giang hồ chính là đây!” – nghe nửa ngày, Hiểu Hiểu cảm khái chột hạ một câu.

170. Chương 170: Xảo Ngộ (gặp Gỡ Bất Ngờ)

“Các người vô liêm sỉ! Đồ tiện nhân!” – Long Khố Nhi trừng mắt, hung tợn nhìn hai người kia. Long Hồn cúi đầu không phản bác. Dù sao, là hắn không đứng trước, mặc dù Long Khố Nhi có điểm kiêu ngạo nhưng từ đầu đến cuối luôn đối xử với hắn rất tốt.

“Người mới là tiện nhân! Người ta đã không thích người, còn lôi kéo làm gì, còn bảo không “ti tiện” hả?!” – nữ được sư không phải tay vừa, lời nói đủ thâm.

“Anh ta nói khi nào hệ thống cho phép kết hôn liền cưới ta, vậy mà nói là không thích ta sao? Người nghĩ ta là người dễ khi dễ có phải hay không?”

“Khố Nhi, thực xin lỗi!” – Long Hồn chỉ có thể nói ra lời này.

Hỉ Ca ở phía sau cảm khái lắc đầu. Trường hợp này, còn đứng nói này nói nọ làm cái gì a, động thủ ngay mới là công đạo. Hiện tại, Long Tộc đang chiếm ưu thế về số lượng, không thừa dịp ra tay, đợi thành viên của Thần Điện chạy đến, lúc đó mới là phiền phức.

Đáng tiếc, Long Tộc không ai biết nghĩ như Hỉ Ca.

Hai bên lại nói nói thêm 10 phút, kể lể chuyện xưa cái gì đó, lúc này Long Khố Nhi mới không thể nhẫn nhịn mà ra tay với nữ được sư. Lão đại vừa ra tay, đội ngũ đi theo liền lập tức động thủ.

100 người đánh nhau, không phải là khung cảnh hoành tráng gì, bất quá, vẫn có chút ý tứ. Đang hí hửng xem kịch, Hỉ Ca đột nhiên cảm giác phía sau không đúng, trực tiếp xoay người quăng ra một cái băng quang.

Thích khách tay cầm một cây chủy thủ màu xanh thoát khỏi trạng thái ẩn遁. Thấy mình bị phát hiện, tên thích khách không hàm hồ, trực tiếp hướng Hỉ Ca vọt tới. Hiểu Hiểu vùng tay, một cổ phần màu trắng bay ra, thích khách liền trúng “mê muội”, trong 10s, hắn không thể tấn công. Đây là Hoa Chướng, 80 cấp kỹ năng, học từ kỹ năng thư, là một kỹ năng không tồi khi PK, đương nhiên là tổ đội PK. Hỉ Ca ngày xưa luyện qua chút nghiệp vũ giả, đương nhiên nhận biết Hoa Chướng, cũng biết hạn chế của nó. Người học kỹ

năng này phải là vũ giả cường hãn, giữ chức vị tay đầm của tổ đội giết người. Người xui xẻo nhất chính là vị thích khách kia. Hắn vốn nghĩ chỉ là 2 nữ nhân mà thôi. Ai biết, hắn còn chưa kịp đến gần đã bị người ta phát hiện, bây giờ còn bị khống chế. Sau khi kỹ năng Hoa Chưởng hết thời hạn, bạn thích khách đã biến thành thi thể nằm dài dưới đất trước mặt bọn Hỉ Ca.

Giết người xong, Hỉ Ca không có tâm tình ở đây xem náo nhiệt nữa, chuẩn bị trở về. Còn không đợi cô bỏ đi, Sát Thần đã mang theo 10 người hướng bên này đi tới. Nhìn thi thể trên mặt đất, khóe mắt Sát Thần nheo lại. Những người hãn mang theo bên mình đều là tinh anh do chính tay hắn bồi dưỡng. Đám người này hiện tại toàn bộ đều đã 86 cấp. Bây giờ, có một người cứ như vậy bị người giết, tâm tình hắn không tệ mới là lạ. Sát Thần không động thủ, bởi vì hắn nhận ra Hỉ Ca cùng Hiểu Hiểu. Nếu chỉ có một mình Hiểu Hiểu, hắn khẳng định không buông tha. Vấn đề là, lúc ở Bằng Xuyên Giáp, thành viên của Thứ đã nói rất rõ ràng, nếu hắn động tới Hỉ Ca, ngày sau hắn khỏi cần lăn lộn ở Nam Uyên đại lục nữa. Tuy biết như vậy, nhưng chuyện hôm nay, nếu hắn không nói tiếng nào mà thả bọn họ đi, hắn làm sao ăn nói với thủ hạ đây?

“Không biết thủ hạ của ta vừa rồi đã đắc tội thế nào với hai vị tiểu thư đây?” – Sát Thần bước tới trước, thái độ coi như hòa hảo. Đáng tiếc, đã nhìn thấy bộ mặt thật của hắn, Hỉ Ca biết ngay tên này chẳng có hảo ý gì.

“Hắn vô duyên vô cớ đánh lén bọn ta. Bọn ta là phòng vệ chính đáng. Không thể nói bọn ta sai được.” – Hỉ Ca biết rõ đạo lý, ở vùng đất nào có thể lực của vùng đất ấy. Hỉ Ca biết vì sao Sát Thần có thái độ nhân nhượng như vậy. Đương nhiên, cô không ngại ra uy một lần.

Thích khách vừa được cứu sống đưa mắt trừng Hỉ Ca. Hắn vào đội tinh anh của Thần Điện đến nay còn chưa bị giết qua lần nào. Hơn nữa, còn là bị giết khi chưa chạm tới gấu vảy của đối thủ nữa. Ủy khuất này, hắn không thể nào cứ như vậy bỏ qua được.

“Phó bang chủ, hai người này núp ở đây lâu như vậy, khẳng định là có ý đồ muốn đánh lén.” – Thích khách nói xong, không thấy Sát Thần nói gì, sắc mặt trở nên khó coi, lại nói tiếp – “Khẳng định cô ta ghi hận chuyện lần trước ở Bằng Xuyên Giáp.”

Ngu ngốc!!! Sát Thần hận không thể đem người kia đi chặt đầu. Hắn chuẩn bị cấp cho Hỉ Ca một cái bậc thang để hai cô rời đi, xem như chưa có chuyện gì xảy ra. Bởi vì nếu cứ dây dưa với hai người này, khẳng định không có chuyện tốt. Cho dù giết 2 cô ở đây rồi sao? Đợi người ta đến trả thù hả?

“Câm miệng.” – Sát Thần trừng mắt nhìn thích khách kia, sau đó quay đầu nhìn Hỉ Ca – “Lần này là do chúng ta không đúng. Là hắn lỗ măng, không phân rõ phải trái. Bất quá, nơi này rất nguy hiểm, có thể mời hai người rời khỏi đây không?”

Hỉ Ca biết trong lòng tên này vẫn còn ghi hận, có điều hắn nói chuyện còn dễ nghe, trên mặt không lộ ra biểu tình gì.

“Tái kiến. Lần sau, nhớ nhắc nhở thủ hạ, nên nắm rõ tình hình rồi hẵng ra tay. Dù sao, thăng một cấp cũng mất vài ngày thời gian.” – Hỉ Ca chính là vui sướng khi thấy người gặp họa. Cô chẳng có ấn tượng tốt với Thần Điện. Sau này cô kiến bang ở Nam Uyên, mọi người sẽ là đối thủ, cần gì phải khách khí chứ.

Nhìn Hỉ Ca cùng Hiểu Hiểu rời đi, Sát Thần oán hận chửi một câu.

“Con bà nó! Về sau, nếu gặp 2 người này, các ngươi lột bang huy giấu đi, sau đó ra sức giết chúng cho ta!!!”

Bọn Hỉ Ca lại tìm một địa điểm, bắt đầu xoát quái. Lần này Hỉ Ca đem con heo ra, cho nó ăn kinh nghiệm.

“Sát Thần nhất định không bỏ qua cho người đâu.” – Hiểu Hiểu nói.

“Sát Thần là một tên tiểu nhân. Không đối phó ta mới là lạ đó.” – Hỉ Ca không chút để ý. Người muốn đối phó cô rất nhiều, viết xuống sổ còn không đủ chỗ đây này, kém gì một tên Sát Thần.

Chẳng qua, Hỉ Ca nghĩ cũng không nghĩ tới, chưa tới nửa giờ sau, lại có kẻ chạy tới chỗ của cô. Hơn nữa, người tới không chỉ có một. Năm thích khách, hai vũ giả. Bảy người đều có cấp bậc sần sần 80 cấp, đều mang mặt nạ che giấu thân phận. Hỉ Ca chỉ biết người giết cô tên là Dạ Đàm. Đương nhiên, tên này cũng không sống nổi. Hiểu Hiểu chết sau Hỉ Ca một chút, lúc đi còn kéo theo một tên chôn cùng.

Sống lại trong Nam Uyên thành, không thấy hai tên kia xuất hiện ở điểm hồi sinh. Hỉ Ca cùng Hiểu Hiểu không có ý chờ bọn hắn, rất nhanh liền ly khai. Sau khi Hỉ Ca rời đi, chừng một giờ sau, hai thích khách mới sống lại ở điểm hồi sinh.

“Hỉ Ca kia công kích rất cao. Muốn đối phó không phải là chuyện dễ dàng.” – Dạ Đàm vừa đi vừa nói chuyện với nữ thích khách bên cạnh.

“Chứ không phải do người khinh địch hả? Nghĩ đánh cận chiến với thuật sĩ thì sẽ không bị thương? Bất quá, mạng của cô ta đáng tiền thật, giết một lần được đến 3 ngàn kim.” – nữ thích khách cười cười.

“Mới không phải. Ta đã rất cẩn thận. Ai biết trước lúc chết cô ta còn vẫy ra một chiêu bạo đánh, hơn một vạn điểm thương tổn. Nhìn trang bị trên người cũng không phải đồ tốt a, thật không biết tinh thần lực của cô ta cao bao nhiêu?” – Dạ Đàm than thở.

“So với việc nghiên cứu chuyện này còn không bằng nghĩ xem lần sau làm thế nào để giết cô ta a?”

Hai người đi đến truyền tống trận, đưa tiền, sau đó biến mất.

Bị người giết, đương nhiên Hỉ Ca không dễ dàng buông tha như vậy. Người giết Hiểu Hiểu gọi là Dạ Thương. Nghe qua rất giống một tổ chức, bằng không tên gọi cũng không giống nhau như vậy. Người muốn mạng của Hỉ Ca, là Lam Sắc sao?

Hỉ Ca và Hiểu Hiểu đi đến tiệm tạp hóa, chuẩn bị bán tháo mấy thứ tạp nham trong ba lô. Đột nhiên thông tấn khí của Hỉ Ca vang lên, người gọi đến là Thiên Hạ Vô Đạo. Hỉ Ca nghĩ nửa ngày mới nhớ ra người nọ là ai. Chính là người lần trước đến giao nhiệm vụ (giết Phù Đồ).

“Hỉ Ca, xin chào. Không biết pháp trượng đã đúc xong chưa?” – Thiên Hạ Vô Đạo không dông dài, trực tiếp đi vào chủ đề.

“Lão đại của các người cần gấp sao?” – Hỉ Ca liếc mắt nhìn Hiểu Hiểu, cười mị mị không chút hảo ý.

“À, cũng không gấp. Ta thuận tiện hỏi thăm thôi.” – đây là chuyện thường tình. Mặc dù biết Hỉ Ca không thể hủy ước, nhưng cũng không thể để thời gian quá dài được.

“Đã đúc xong rồi. Ta hiện tại ở Nam Uyên thành, người có thể qua đây lấy không?”

“Người ở Nam Uyên thành? Vậy thì tốt quá, lão đại cũng đang ở đó. Chúng ta hẹn địa điểm đi, sau đó ta nói lão đại đến tìm người.”

“Cái này... không tiện lắm. Không bằng người nói lão đại của người thêm bạn tốt ta đi, sau đó ta gửi bưu ký cho hắn.” – Hỉ Ca thập phần muốn biết người kia đã đắc tội thế nào với Hiểu Hiểu. Nhưng mỗi lần nhắc tới, Hiểu Hiểu liền nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể cắn nuốt tên kia. Hỉ Ca cảm thấy cô tốt nhất không nên tò mò chuyện bất quá này.

“Như vậy sao? Cũng được. Vậy cảm ơn người.” – Thiên Hạ Vô Đạo không cưỡng cầu. Hắn không quan tâm vì sao Hỉ Ca không muốn gặp lão đại, hắn là có lý do chính đáng, chỉ cần có thể lấy tới pháp trượng là được.

Vừa tắt thông tấn khí, Hỉ Ca còn chưa đợi được Khờ Đại thêm bạn tốt đã thấy Hiểu Hiểu đứng bên cạnh hai mắt phóng lửa. Đây là chuyện gì xảy ra? Theo ánh mắt Hiểu Hiểu nhìn tới, hắc hắc, cô có ý tốt muốn giúp Hiểu Hiểu tránh mặt Khờ Đại. Ai biết, Khờ Đại đã tự mình dâng tới cửa.

“Thực xảo!” – Hỉ Ca trộm liếc nhìn Hiểu Hiểu, nhếch mép cười thật tươi. Người bên cạnh đã sắp bùng nổ rồi, hy vọng Hiểu Hiểu có thể nhẫn nại một chút – “Vừa lúc, vũ khí đã làm xong, người nhìn thử xem.”

Hỉ Ca đem pháp trượng giao cho Khờ Đại, hiệp ước giữa hai người trực tiếp giải trừ. Khờ Đại cầm Lăng Tiêu Dận xem xét một hồi, vẻ mặt yêu thích không nỡ buông tay.

“Thật cảm ơn! Nếu không khách khí, có thể cùng ta đi Cát Tường tửu lâu một chuyến không? Ta mời khách.”

171. Chương 171: Ta Cũng Gia Nhập

“À... ừm... được...”

Người ta thành tâm thành ý như vậy, trực tiếp cự tuyệt là không tốt. Hơn nữa, Cát Tường từ lâu chỉ cách có mấy bước chân, vào ngồi một chút chắc là không sao đi?! Khờ Đại là người hòa nhã, rất dễ bắt chuyện, đi chung với hắn không thấy nhàm chán. Lúc ăn cơm gần xong, bỗng nhiên Khờ Đại hỏi Hỉ Ca đã có bạn trai chưa. Mặc dù Hỉ Ca không hiểu hắn hỏi vậy là có ý gì, nhưng cô vẫn thành thật gật đầu. Vừa thấy Hỉ Ca gật đầu, Khờ Đại giống như nhìn thấy cứu tinh, nhất định nhào tới bắt đầu kể khổ. Nè, họ không thân quen như vậy có được hay không? Khờ Đại rốt cuộc muốn làm gì? Mới bắt đầu, Hỉ Ca còn không hiểu chuyện gì là chuyện gì, nhưng sau đó cô từ từ lý giải được sự tình.

Là vậy, Khờ Đại nói với Hỉ Ca rằng hắn thích một cô gái. Hắn khẳng định cô gái kia cũng thích hắn, bởi vì cô ấy đã... cưỡng hôn hắn. Đương nhiên, đây là Hỉ Ca dựa vào trí thông minh cùng năng lực suy diễn mà tìm ra điểm mấu chốt trong câu chuyện dài dòng của Khờ Đại. Bởi vì chuyện xưa còn chưa kể xong thì người ngồi bên cạnh là Hiểu Hiểu đã không thể nhẫn nại nổi.

Kể từ lúc Khờ Đại bắt đầu câu chuyện của hắn, Hiểu Hiểu liền rơi vào trạng thái khẩn trương và nóng nảy. Một lúc sau thì toàn thân Hiểu Hiểu nổi lửa, đứng lên, rất bình tĩnh cầm lấy chiếc ghế dưới mông, không chút do dự ném mạnh về phía trước.

Không thể không khen, là một thuật sĩ yếu ớt, tố chất thân thể của Khờ Đại rất không tồi. Hắn vậy mà tránh kịp. May mắn là trong gian phòng chỉ có 3 cái ghế, 2 cái còn lại đều đang có người ngồi lên. Còn bất hạnh là Khờ Đại tránh được cái ghế nhưng không tránh được đám chén đĩa.

Sau khi bị một bàn chén đĩa đầu tiên ném lên người, Khờ Đại không ngậy ngốc ngồi yên chờ bàn chén đĩa thứ hai phục kích mình, hắn bắt đầu tránh trái tránh phải, thoải mái né khỏi sự tấn công của Hiểu Hiểu. Thấy ném không tới, Hiểu Hiểu giận dữ hét lên.

“Không được động!!”

... Khờ Đại ngoan ngoãn đứng lại, trơ mắt nhìn Hiểu Hiểu dùng khí thế như chẻ tre phóng nguyên một bàn thức ăn tới. Hỉ Ca đứng ở một bên thực đau lòng. Kia là trường bào cấp sử thi đó, bị bắn rồi...

“Nói, ta khi nào thì cưỡng hôn người?!!!!”

“Là ngày đó đó...~” – Khờ Đại vẽ mặt vô tội.

“Đó là tai nạn. Là tai nạn có biết không?”

Nhớ lại ngày đó, cả người Hiểu Hiểu liền sôi trào. Cô chính là không cẩn thận bị ngã, vừa lúc ngã về phía Khờ Đại. Tên hỗn đản này không có việc gì hay sao mà lại đưa tay ra đỡ. Cho dù hào hiệp đưa tay ra đỡ cũng được đi, vì sao còn nghiêng đầu tới trước để làm gì, cứ như vậy nụ hôn đầu đời của cô liền bị hắn cướp mất.

Toàn bộ thành viên gia tộc mỗi ngày đều thích rình trộm ở góc tường mong chờ hai người bọn họ xảy ra chuyện động trời gì đó. Tốt xấu gì ngày đó không có ai chứng kiến. Cho nên Hiểu Hiểu lập tức chèn ép tâm lý, bảo rằng đó chỉ là tai nạn, bắt buộc hắn phải quên đi. Khờ Đại không chịu, hắn nói đó là nụ hôn đầu đời của hắn, bắt Hiểu Hiểu phải phụ trách.

Phụ trách cái rắm. Vậy ai tới phụ trách cho cô a~ Còn dám bảo là nụ hôn đầu đời chứ, hắn mỗi ngày đều trái ôm phải ủng bao nhiêu mỹ nữ, có quỷ mới tin hắn còn trinh tiết, lại có gan bảo cô phụ trách à. Có điều, cô nói không lại hắn, bị hắn quần quýt, phiền toái đến muốn học máu, nếu không vì sao cô phải chạy trốn đến tận Nam Uyên đại lục chứ.

“Nhưng mà...”

“Nhưng nhị cái rắm. Ta nói không phát sinh chuyện gì là không phát sinh chuyện gì!!!!” – Hiểu Hiểu rống lên.

Hỉ Ca vẫn nghĩ tính tình của Hiểu Hiểu tốt lắm, hơi ít nói xúu thôi, hơi lạnh lùng xúu thôi. Bây giờ, nhìn thấy Hiểu Hiểu rống lên với Khờ Đại, không thể bảo đây là lạnh lùng mà phải nói là phóng hỏa.

“Nhưng mà... mọi người đều biết...” – Khờ Đại ngẩng đầu, chớp chớp mắt nhìn người mang mặt nạ trước mặt, rồi nhìn xuống chiếc nhẫn trên tay cô. Nói thật, lúc đầu hắn cũng không nhận ra Hiểu Hiểu. Chính là lúc ăn cơm, nhìn thấy chiếc nhẫn trên tay Hiểu Hiểu, hắn mới có thể xác nhận thân phận của người ngồi cùng bàn đang mang mặt nạ kia. Hiểu Hiểu đeo trên tay là Mị Ảnh Nhẫn, do Khờ Đại bỏ một khoản tiền lớn mua về. Mị Ảnh Nhẫn, 85 cấp truyền kỳ trang sức, cùng một cấp bậc với cái trường bào sử thi trên người hắn, là loại trang bị mà cả thế giới không có chiếc thứ hai.

“Mọi người biết cái gì?” – Hiểu Hiểu đột nhiên rét run. Gia tộc Bán Thế toàn là mấy tên “sợ thiên hạ không loạn”, vô luận là nam hay nữ thì đều yêu thích nhất một chuyện: săn tìm bát quái.

“Ta không thấy người... liền đi tìm A Li hỏi thăm tin tức. A Li hỏi ta vì sao lại muốn tìm người. Sau đó ta liền nói...”

“Người... người nói cái gì với nàng?” – âm thanh Hiểu Hiểu bắt đầu run rẩy. A Li... tiêu rồi!!

Trong gia tộc có một nữ được sư tên gọi A Li. Hạnh phúc thứ nhất của cô ta là mỗi ngày đi đào quặng mỏ, nơi nơi đào đào cuốc cuốc. Hạnh phúc thứ hai của cô ta là mỗi ngày đi đào móc chuyện bát quái của người khác. Từ lúc gia nhập Bán Thế, A Li đã nhất quyết cho rằng giữa Khờ Đại và Hiểu Hiểu có điểm mờ ám...

“Ta liền kể hết...” – Khờ Đại ngượng ngùng đỏ mặt, còn hướng Hiểu Hiểu nháy nháy mắt.

Hiểu Hiểu hít sâu, bình tĩnh lại, vươn tay chỉnh lại y phục cho Khờ Đại, sau đó ngẩng đầu nở một nụ cười tươi sáng, cuối cùng vung quyền nhắm ngay cái mũi mà đâm. Hiểu Hiểu thề, cô đã dùng toàn lực từ hồi bú sữa đến giờ cho cú đâm này.

“Hiểu Hiểu ~” – Khờ Đại vẻ mặt đau khổ, biết là không chảy máu nhưng vẫn đau lắm a. Mọi người nói xem, hắn dễ dàng sao?!

“Gọi ta cũng vô dụng. Ta quyết định cứ giết người trước rồi nói sau!!” – Hiểu Hiểu cắn răng.

Bên trong náo nhiệt như vậy đương nhiên khiến người đứng ngoài cửa là tiểu nhị của tửu lâu chú ý.

“Xin hỏi quý khách, đây là có chuyện gì...” – Tiểu nhị lướt mắt qua một lượt. Không đành lòng nhìn Khờ Đại... haiz... không biết vị nam thuật sĩ này đã đắc tội gì với cô gái kia... ôi, bị đánh thực thảm!

“Chúng ta đi ra ngoài, lát nữa hãy vào.” – Hỉ Ca rất điềm đạm cùng tiểu nhị đi ra ngoài, dù sao chuyện bát quái đã nghe xong rồi. Sau đó, Hỉ Ca rất tự nhiên bước vào gian phòng chữ Thiên số một.

Tiểu nhị rất thành thật đứng yên ngoài cửa, nghiêng đầu lắng nghe tiếng kêu thê thảm bên trong, cả người lâu lâu lại run lên. Nửa tiếng sau, Hiểu Hiểu thần thanh khí爽 bước vào gian phòng chữ Thiên số một. Hỉ Ca nhìn người vào, buông ly trà xuống, liếc mắt ra phía sau. Không thấy ai. Phỏng chừng Khờ Đại đang âm thầm tự chữa vết thương lòng. Nam nhân đáng thương a~

“Đi xoát quái không?” – Hiểu Hiểu buông mặt nạ xuống, trả cho Hỉ Ca. Đánh đã đánh xong, Hiểu Hiểu liền khôi phục bản tính cũ.

“Có hai người bạn của ta đang tới, chờ một chút.” – Hỉ Ca nhắn tin cho Cuồng Vũ và Cô Tửu.

Cuồng Vũ nghe Hỉ Ca nói chuẩn bị xây bang hội, lập tức đòi làm phó bang chủ. Cô Tửu thì đòi chức Chủ Tịch Trưởng Lão, địa vị còn muốn cao hơn bang chủ. Hai người này đúng là không biết hai chữ “khách khí” viết như thế nào a~

“Được.” – Hiểu Hiểu im lặng ngồi một bên, khóe miệng mỉm cười, không biết đang nghĩ chuyện vui về gì.

Khoảng 20 phút sau, cửa phòng mở ra, Khờ Đại với vẻ mặt bình thường bước vào, chọn vị trí cách xa Hiểu Hiểu, yên lặng thành thật ngồi xuống.

“Hừ...” – Hiểu Hiểu hừ lạnh. Khờ Đại run run.

“Hỉ Ca, người có quen biết lão bản của Cát Tường tửu lâu à?” – Khờ Đại nghĩ, tư liệu hắn điều tra được quả không sai. Theo quy củ của Cát Tường tửu lâu, gian phòng chữ Thiên số một không cho người ngoài bước vào, Hỉ Ca lại có thể tự do ngồi ở đây, quan hệ chắc chắn không tệ.

“Ừ, chúng ta là bằng hữu.”

Hiếu Hiểu không thềm lên tiếng. Khờ Đại chỉ có thể ở một bên vừa trộm ngắm Hiếu Hiểu vừa cùng Hỉ Ca nói chuyện phiếm. Đại khái khoảng 40 phút sau, Cuồng Vũ và Cô Tửu mới như cơn gió xông vào phòng.

“Mang lên 2 đĩa bụi hoa.” – Cuồng Vũ yêu thích nhất chính là món bụi hoa. Giá cả món ăn này không hề thấp, bình thường Cuồng Vũ không dám ăn. Bất quá, ngồi ở gian phòng này thì sẽ được miễn phí, phải biết lợi dụng mà ăn cho thỏa thích.

“Thỉnh chờ.” – Tiểu nhị cười cười rời đi.

“Người muốn lập bang hội thật hả?” – Cuồng Vũ hỏi với vẻ không tin tưởng cho lắm. Ban đầu Hỉ Ca phản đối rất kịch liệt, như thế nào đột nhiên đổi ý a?

“Kiến hội lệnh đã có.” – Hỉ Ca ném kiến hội lệnh qua.

“... đừng nói là kiến thành lệnh người cũng có rồi chứ?” – Cuồng Vũ bị chấn kinh. Cô cho tới bây giờ cũng không biết, Hỉ Ca làm việc như sấm chớp xẹt đùng như vậy.

“Đúng là có rồi.”

“Người muốn lập bang hội ở Nam Uyên thành sao?” – Cuồng Vũ ngẫm nghĩ chột hiểu ra, phỏng chừng Cát Tường đã bị Hỉ Ca chèn ép thành công. Bất quá, chuyện này không quan hệ, tên kia là địa chủ, bị ép một chút cũng không chết được.

“Ừ. Dù sao hai người các người đang rảnh rỗi, không bằng giúp ta dựng bang hội chơi cho vui đi.” – Hỉ Ca cười nói. Nếu đã quyết định, sẽ không cần cố kỵ.

“Được. Gần đây thật nhàm chán, chẳng có chuyện gì làm. Hơn nữa, ân oán giữa chúng ta và Vực Sâu cũng nên tính toán rồi.” – Cuồng Vũ cười lạnh. Nhắc tới Vực Sâu, lúc ở Di Thất đại lục, Cuồng Vũ và Cô Tửu còn đụng phải đám người Lam Sắc. Bọn kia vênh mặt uy hiếp cô. Xem ra, lão hổ không phát uy liền cho rằng nó bị bệnh sao?!

“Một lời đã định.”

“Ta muốn làm phó bang chủ.” – Cuồng Vũ đưa tay.

“Ta muốn làm Chủ Tịch Trưởng Lão.” – Cô Tửu giơ tay theo.

“Ta muốn gia nhập.” – Hiếu Hiểu cũng giơ tay.

Tốt rồi, hiện tại bang hội đã có ban cán sự (lãnh đạo cao tầng) và một bang chúng.

“... ta cũng gia nhập.” – Khờ Đại biết, chuyện quan trọng bây giờ là Hiếu Hiểu đi đâu hẳn đi đó.

“Người không phải là lão đại của gia tộc Bán Thế sao?” – Hỉ Ca có chút buồn cười.

“Nếu không chê, ta mang cả gia tộc sang đầu quân cho người?”

Bán Thế có khoảng 40 người, thực lực cực kỳ cường hãn. Bọn họ là bạn bè lâu năm, tụ tập một nơi để chơi đùa cùng nhau, thật ra là không ai nở rời đi. Khờ Đại cho đến bây giờ vẫn chưa thấy qua Hiếu Hiểu chủ động bắt chuyện với bất kỳ cô gái nào. Nghĩa là Hiếu Hiểu đã xem Hỉ Ca như bằng hữu. Hẳn tin tưởng ánh mắt nhìn của Hiếu Hiểu. Mặc dù hiện tại bọn họ còn chưa thân quen, bất quá mọi người sẽ nhanh chóng kết thân thôi.

172. Chương 172: Long Môn Khách Điểm

Kiến hội thì chuyện khó khăn nhất là gì? Đánh kiến hội lệnh sao? Không phải. Năm người ngồi ở đây, tốn hơn 3 tiếng đồng hồ vẫn nghĩ không ra tên gọi cho bang hội, đây mới là vấn nạn đau đớn nhất.

“Hay gọi là Di Hoa Cung đi?” – Cô Tửu bắt đầu nói nhảm. (Di Hoa Cung là địa danh xuất hiện trong tác phẩm Giang Hồ Thập Ác – tên khác là Tuyệt Đại Song Kiêu – của Cổ Long tiên sinh)

“Người còn có thể nhắm nhí hơn nữa không?” – Cuồng Vũ châm chọc.

“Vậy người muốn đặt tên là gì?” – Cô Tửu bĩu môi.

“Ác Nhân Cốc nghe hay hơn.” – Cuồng Vũ bắt chéo chân, tà mắt liếc. (Ác Nhân Cốc cũng là địa danh trong tác phẩm Giang Hồ Thập Ác)

Hiếu Hiếu trầm mặc, tự biết bản thân không có tài năng đặt tên hay ho, cô nhàn nhã phẩy tay không thèm suy nghĩ chỉ cho một óc. Hơn nữa, cho dù nói ra cũng sẽ bị phủ quyết. Năm người nắm ý kiến, hoàn toàn bất đồng, ngồi một chỗ để thảo luận, thật là sai lầm mà.

Về phần Khờ Đại, hẳn tự biết hiện tại hẳn mở miệng nói cái gì đều sai, đều sẽ đắc tội với Hiếu Hiếu. Cho nên, hẳn tiếp tục thành thật ngậm miệng không nói gì.

“Gọi là Long Môn Khách Điểm đi.” – Hỉ Ca khổ não nửa ngày, cuối cùng chốt hạ. (Long Môn Khách Điểm nổi lên từ bộ phim cùng tên. Nơi này nổi tiếng với món bánh bao nhân thịt người)

... Bốn người còn lại rơi vào trầm lặng. Kỳ thật, bọn họ chính là kẻ tám lạng người nửa cân, ai cũng không có đầu óc như nhau. Mặc dù không tình nguyện, nhưng kiến hội lệnh trong tay Hỉ Ca, những người khác chỉ có thể tán thành.

“Thuận tiện còn có thể mở khách điểm kiếm tiền...” – một lúc sau Hỉ Ca lại nói tiếp.

Thật là, người chịu khổ vẫn là Cát Tường a~

Long Môn Khách Điểm cứ như vậy đột nhiên xuất hiện trong bảng danh sách bang hội của Nam Uyên thành. Trên bảng tổng hợp thực lực của bang phái... đại khái xếp ở hạng kế chót. Tổng đàn bang phái xây ở vùng phụ cận, mặc dù bị vây quanh bởi dần dần quái vật nhưng lại có phong cảnh non nước hữu tình.

Còn có, trong Nam Uyên Thành, Long Môn khách điểm (là cái khách điểm, bởi vì trùng tên, cho nên nếu là bang hội thì toàn bộ sẽ viết hoa, ngược lại chính là nói tới cái khách điểm) không biết khi nào thì đổi chủ, hơn nữa trực tiếp thăng lên cấp 4, độ hào nhoáng chẳng thua Cát Tường từ lâu là mấy.

Lại nói, khách điểm cũng tính là sản nghiệp nhà mình, đổi chủ thì đổi chủ, không mất đi đâu. Nhưng Cát Tường vẫn đau lòng hơn nửa tháng nha. Bởi vì trang hoàng bên trong khách điểm còn xa hoa hơn từ lâu của hắn. Tiền bỏ ra (để trang hoàng) đều móc từ trong hầu bao của hắn. Vấn đề là, tiền kiếm được bấy giờ không chui vào túi của hắn nữa. Thật thất đức a~~

Địa điểm: Nam Uyên thành, Long Môn khách điểm, gian phòng cao nhất.

Hỉ Ca nhàn nhã uống nước quả, hưởng thụ tài nghệ mát xa của Thất Tử, tâm tình thư sướng, nếu Cát Tường không giống như ruồi bọ quấy nhiễu bay xung quanh liền hoàn hảo.

“Hỉ Ca, chẳng lẽ ngươi không thấy bang hội ít người quá sao?”

“Tốt mà. Không phải đã có hơn 100 thành viên à?” – Hỉ Ca thật vừa lòng.

Trong số 100 thành viên này thì hết một nửa là người của gia tộc Bán Thế. Bọn họ hiện giờ đều tự nhận là người của Long Môn Khách Điểm, rất vô sỉ chạy tới khách điểm ăn chùa uống chùa ngủ chùa. Số thành viên còn lại là nhờ Cuồng Vũ và Hiếu Hiếu thông qua các con đường nhận thức khác nhau mà lôi kéo vào bang. Một số người trước đó là thành viên cao cấp của các bang hội khác. Không biết làm sao lại bị đám yêu nữ dụ dỗ thành công nữa?! Dù sao thì trong một tháng này, Hỉ Ca đã đắc tội không ít bang phái lớn nhỏ. Rất nhiều lão đại đã tuyên bố sẽ không để yên cho cô. Haiz... rõ ràng cô còn chưa làm cái gì nha... vì sao mọi tội lỗi đều đổ lên người cô chứ? Làm bang chủ thiệt khổ mà!!

“Một trăm người nếu đi đánh nhau còn không đủ nhét răng cho người ta á.” – Cát Tường bất mãn.

Hắn biết, 100 người kia toàn là bọn “quái vật”, cơ hồ không có một người là bình thường. Hắn không trông cậy Hỉ Ca kiến lập một cái đệ nhất công hội, nhưng ít nhất cũng mấp mé hàng top chứ a~ Vì sao lúc giúp người khác xây dựng Vực Sâu, Hỉ Ca lại dụng tâm toàn lực, còn bây giờ tự xây bang phái cho bản thân lại tùy tiện như thế chứ?! Tiền, hắn cho. Lực, hắn cấp. Nói chung, Hỉ Ca đòi cái gì hắn đáp ứng cái đó. Như thế nào đến nay đều không thấy động tĩnh gì cả?!

“Người chuẩn bị đánh với ai? Ta kiếm người cho.” – Hỉ Ca bĩu môi. Nóng nảy không thể làm nên chuyện. Bởi vì đây là bang hội của chính mình, đương nhiên muốn tìm kiếm nhân tài cấp tinh anh, hơn nữa, cô không thích người lạ tiến vào bang hội phá hỏng không khí thân thuộc này. Mấy ngày nay, người muốn trà trộn vào bang phái không ít. Mặc dù Long Môn Khách Điểm hiện tại thế lực còn yếu, nhưng có vẻ nhiều người vẫn không muốn buông tha cô.

“Cát Tường.” – Thất Tử đang ôm Hỉ Ca nằm ở ghế thượng đột nhiên mở miệng. Ánh mắt của hắn vẫn không rời khỏi tờ báo đặt trên bàn.

“Lão đại, có chuyện gì?”

“Người yêu Tư Văn lúc nào sao ta không biết vậy?” – nét cười trên mặt Thất Tử có điểm vui sướng khi thấy người gặp họa.

“...” – Cát Tường cứng người, liếc mắt nhìn xuống tờ báo trên bàn. Đáng chết, hắn nên biết độc nhất chính là nữ nhân tâm a.

Từ khi gia tộc Bán Thế gia nhập Long Môn Khách Điểm, những người đó liền trực tiếp dọn nhà sang Nam Uyên đại lục. Thỉnh thoảng Cát Tường có đến tổng đàn tìm Hỉ Ca, đương nhiên sẽ vô tình gặp gỡ người này người kia. Ngày đó, hắn bất cẩn đụng trúng một cô gái. Hắn đã thành thật nói xin lỗi, bắt quả, cô ta không chịu buông tha, mỗi ngày đều chạy đi kiếm hắn gây phiền toái. Ai bảo cô ta lớn lên có vóc dáng nhỏ bé, làm hại hắn còn tưởng cô chưa đủ tuổi trưởng thành, không phải chỉ gọi một tiếng “em gái nhỏ” thôi sao, có cần chinh hắn bằng cách tung tin đồn hắn yêu thầm Tư Văn không a!

“Người đi tìm A Li giải thích thì được rồi.” – Hỉ Ca cầm tờ báo lá cải lên xem, đọc ngay cái mục do A Li biên soạn. Cái gì mà chuyện tình lâm li bi đát của hai người nam nhân. Không thể không thừa nhận, A Li có ý tưởng thật là kinh hãi thế tục. Chuyện thành lập tòa báo lá cải ở Nam Uyên thành cũng là ý tưởng của A Li. Bang hội đúng là kiếm tiền từ chuyện buôn dưa lê này không ít, công lao phải kể tới đám thích khách dưới tay Sở Tiểu Ca. Hỉ Ca đột nhiên nghĩ tới, thật ra bọn họ có thể mở tòa soạn báo ở khắp thế giới nha. Hiện tại, các lão đại ở Nam Uyên đại lục rất khấn trương, lo sợ tin tức bất quá của bản thân bị người ta đào bới ra, sau đó còn có mặt mũi đầu mà nhìn người a. Thử nghĩ mà xem, ngay cả tin tức giết gân của hai vị lão đại của tổ chức thần bí là Thứ mà cũng bị móc ra, bảo bọn hắn không lo lắng là không được.

“Ta mới không thêm!” – Cát Tường hận đến nghiến răng nghiến lợi.

“Haiz... không đi thì không đi. Vài ngày sau, A Li sẽ đem lực chú ý lên người khác thôi.” – biết rõ chuyện này không thể xảy ra nhưng Hỉ Ca vẫn cho Cát Tường một tia hy vọng.

Ai bảo sau khi Cát Tường đụng tới A Li, hơi thở ôn hòa ít ỏi còn sót lại trong người hắn liền biến mất. Hai người này mỗi lần đụng nhau thì sẽ đấu võ mồm cứ y như phim truyền hình Hồng Kong. Làm cho cả bang hội ai cũng chăm chăm theo dõi hành tung của họ, hề nghe nói hai người giáp mặt nhau là mọi người liền bùng bùng chạy tới xem chửi nhau.

“Hệ thống đánh giá các tòa thành (do bang hội xây) trên thế giới vừa công bố danh sách top 25.” – Cát Tường chuyển đề tài, nói vào chuyện chính.

“Khổ Độ đứng thứ mấy?” – Hỉ Ca không muốn đối đầu với Minh Độ Thiên. Nhưng ai bảo cô xây bang phái ở Nam Uyên đại lục làm chi, trở thành đối thủ cạnh tranh với anh ta là chuyện không thể tránh khỏi. Tốt nhất cô nên nắm rõ tình hình đối phương.

“Thương Lan đứng nhất, Khổ Độ thứ hai, Kinh Lôi thứ ba.... Vực Sâu thứ bảy.”

Hỉ Ca chớp mắt. Không thể tưởng tượng nổi, Vực Sâu trải qua sự kiện kia thế nhưng còn có thể xếp thứ bảy. Cô có nên suy nghĩ kỹ lại chuyện đối phó với Lam Sắc không?

Nửa tháng trước, Vực Sâu đổi chủ.

Phần Thiên san hào, từ bỏ trò chơi. Trước khi đi, Phần Thiên chuyển toàn bộ tài sản qua cho Hỉ Ca, chính là phần trăm lợi nhuận của Vực Sâu thành. Sau đó, Hỉ Ca cử hành một cái đại hội bán đấu giá ở chỗ Thôn Nguyên Bảo, đem hết 23% kia ra bán. Lúc Phần Thiên rời đi, không ngờ trong tay chỉ có 23% cổ phần của

Vực Sâu, Hỉ Ca thật không biết phải nói gì. Phần Thiên tin tưởng Lam Sắc, chấp nhận đá cô ra khỏi bang hội, cuối cùng thì sao? Còn không phải bị Lam Sắc bắt tay với Liệp Sát Bang chơi cho một vỏ?

Đại hội đấu giá ngày đó bạo hỏa, toàn bộ Tinh anh đoàn của Vực Sâu đều xuất hiện. Bất quả, Hỉ Ca nghĩ bọn họ đến là để khinh bỉ cô.

Đem 23% lợi nhuận bán ra, Hỉ Ca thu vào không ít thứ tốt, thậm chí kỹ năng thư cao cấp nhất của Băng hệ thuật sĩ là Băng Tuyết Điện Vũ cũng rơi vào tay. Lực công kích cao hơn Băng Tinh đến mấy lần, chính là ác mộng của người khác đó. Quyển kỹ năng thư này Hỉ Ca mua bằng 10% cổ phần. Tuyệt đối đáng giá.

Vực Sâu xảy ra chuyện gì sau đó, Hỉ Ca không chú ý lắm. Nghe đồn Lam Sắc có ý đồ đá hết người của Linh Độ Hỏa, không ngờ bị người ta phản công. Bởi vì người của Linh Độ Hỏa mua được 10% cổ phần từ trong tay Hỉ Ca. Lam Sắc đã trả giá không ít, cuối cùng mới có thể thuận lợi đem cổ đông nhiều nhất không chế trong tay. Nhưng dù sao thì Vực Sâu vẫn tổn thất thảm trọng.

Thế mà nhanh như vậy đã khôi phục phong độ, thật khiến người ta bức bối!!

Hỉ Ca vẫn nhớ, trong vòng một tháng này, cô và Hiếu Hiếu thường xuyên bị người đuổi giết. Đám thích khách này toàn bộ đều do Lam Sắc bỏ tiền ra mướn. Hỉ Ca là người có thù tất báo, hơn nữa không phải là một ăn một trả thù bình thường đâu. Điều làm cho Hỉ Ca tò mò chính là thái độ của bang chủ Linh Độ Hỏa. Không biết rốt cuộc là người thế nào, vì sao ban đầu cùng Lam Sắc hợp tác, về sau lại quay sang đối phó Lam Sắc?

“Là Khổ Độ nhúng tay. Minh Độ Thiên rót vào Vực Sâu thành rất nhiều tiền. Ta nghĩ không lâu nữa Vực Sâu sẽ trở thành phân đà của Khổ Độ.” – Cát Tường có ý tốt giải thích.

Hỉ Ca cười cười, thủ đoạn không tồi. Lại nói, không biết Linh Độ Hỏa bên kia có quan hệ gì với Minh Độ Thiên không?

“Ngoài chuyện này ra còn có chuyện gì khác không?”

“Theo chỗ ta biết, một tháng sau, hệ thống sẽ tiến hành đánh giá thực lực các bang phái. Bang phái càng mạnh, thứ hạng càng cao, thì phúc lợi của bang chúng càng nhiều.”

“Đánh giá bằng cách nào?”

“Tạm thời còn chưa biết.”

Mỗi lần Thịnh Thế cử hành hoạt động lớn, phần thưởng luôn rất hậu hĩnh, tuyệt đối làm cho người ta thêm nhỏ dãi. Đánh giá thực lực bang phái... đây chính là cơ hội để nổi danh nha. Hệ thống đánh giá đương nhiên sẽ chuẩn xác hơn ngoạn gia tự đánh giá. Nói vậy, Long Môn Khách Điểm có phải cũng nên chen chân vào danh sách các đại công hội hay không a??

173. Chương 173: Đùng Để Ta Chờ Lâu

Long Môn Khách Điểm tìm kiếm thành viên không tính là thuận lợi. Hiện tại, đại bộ phận ngoạn gia đều đã gia nhập bang phái. Những người còn chưa có bang phái, một là loại cao thủ độc hành đại hiệp, hai là người chơi mới với cấp bậc cực thấp. Tuy nói người chơi mới là một cổ tiềm năng, nhưng đó là sự tình về sau, chứ trước mắt thì không có chỗ mà dùng. Dù sao Hỉ Ca cũng lựa chọn thu vào một ít, không biết một tháng sau, bang hội có thể bồi dưỡng ra được bao nhiêu trung tầng ngoạn gia đây nữa?! Về phần loại cao thủ độc hành đại hiệp, Hỉ Ca không dám vọng tưởng. Bang chủ cô đây còn không phải cao tầng ngoạn gia, làm sao khiến người khác tin phục chứ. Cho nên, trộm vài tên cao thủ bên Sở Tiểu Ca là được rồi.

Chỗ tốt nhất của việc làm bang chủ chính là... không phải trực tiếp nhúng tay vào bất cứ sự tình gì của bang hội. Mọi sự đã có phó bang chủ và trưởng lão gánh vác. Cho nên, Hỉ Ca không chút do dự quẳng hết lo toang, mỗi ngày lên tuyến chính là cùng Thất Tử đi bồi dưỡng tình cảm.

Hiện tại, con Băng Tuyết Long Vương đã tiến vào kỳ tiến hóa thứ 3, tốn hết 6 khối băng hệ bảo thạch trị giá hơn 10 vạn kim tệ của cô đó a. Cũng may, sau khi tiến hóa, bộ dạng con heo cho dù không bảnh chọe nhưng cũng đủ oai phong, dùng làm tọa kỵ cực oách. Đáng tiếc là nó còn chưa biết bay...

Cấp bậc của Thất Tử đã vượt qua Hỉ Ca, thiết làm cho người ta bất bình mà. Hỉ Ca 88 cấp. Thất Tử 89 cấp. Trên thế giới, tạm thời còn chưa có ai lên đến cấp 90. BXH cấp bậc gần như bị ngoạn gia 89 cấp chiếm hết.

Muốn vượt lên cấp 90, ngoạn gia phải thông qua một cái chức nghiệp khảo nghiệm, thất bại một lần rớt một cấp, đến nay còn chưa có ai thành công qua. Cái khảo nghiệm này cực khó, cần một tổ đội 50 người mới có thể hoàn thành. Có điều, việc tổ đội này là do hệ thống chọn lựa ngẫu nhiên trong số các ngoạn gia 89 cấp. Không cẩn thận lại bị tổ đội với cừu nhân, thế thì làm sao hoàn thành? Đây là lý do vì sao đến giờ cũng không có ai lên tới cấp 90.

Thất Tử tựa hồ đối với việc thăng cấp này không quá hứng thú. Mỗi lần Hỉ Ca bảo hắn đi khảo nghiệm, hắn sẽ tìm đủ mọi cớ từ chối. Về sau, Hỉ Ca lười, không thêm quản nữa.

Hỉ Ca ngồi trên hình dáng khổng lồ của con Băng Tuyết Long Vương, ngã người dựa vào lòng ngực của Thất Tử, thiêu thiêu ngủ. Đạo gần đây, cô dồn sức chế tạo vũ khí, liên tục mấy ngày chưa có ngủ. Bởi vì thời gian qua cô không ghé Thương Lan thành, thiếu chút nữa thì quên bản thân còn có một cái cửa hàng vũ khí thứ hai. Vừa mới biết được cửa hàng kia đã muốn hết hàng bày bán.

Kỳ thật, không phải cô không muốn chạy qua Thương Lan thành. Nhưng mỗi lần, Thất Tử đều không nhịn được mà chạy đi tìm Sở Niệm quyết đấu. Hỉ Ca thật không rõ, hai người này ở nhà gặp nhau mỗi ngày đều đánh tới đánh lui, vào trò chơi lại tiếp tục đánh tới đánh lui, không thấy mệt hay sao a?! Chế tạo vũ khí liên tục mấy ngày không nghỉ, hiện tại, Hỉ Ca mệt đến ngất ngư.

“Đừng ngủ, đợi lát nữa hạ tuyến hẳn ngủ.” – Thất Tử vòng tay ôm eo Hỉ Ca, nói nhỏ vào bên tai.

“Anh họ không cho em đi qua.” – Hỉ Ca thở dài.

Cô thật sự bị Thất Tử làm cho hư thân. Hồi trước, Sở Niệm căn bản không biết mỗi tối A Thất đều chui vào phòng Hỉ Ca. Bọn họ không có làm gì, A Thất chỉ thuần túy muốn ôm Hỉ Ca ngủ mà thôi. Dĩ nhiên, có lúc xúc động bậy bạ thì hắn sẽ động tay động chân, bất quá, tới thời khắc mấu chốt, A Thất đều có thể nhẫn xuống. Bình thường, nửa đêm A Thất sẽ đến, hừng đông liền rời đi. Hỉ Ca trước giờ không có thói quen ngủ chung với ai. Không ngờ, một tháng qua, cô vậy mà thích ứng với chuyện này. Cái ôm của A Thất thoải mái và ấm áp đến kỳ lạ, làm cho cô an tâm.

Có một ngày, không cẩn thận bị Sở Niệm bắt gặp. Hậu quả là buổi tối hôm đó trên dưới Sở gia không ai ngủ được, bởi vì dưới phòng khách có hai người đánh nhau đến thiên hôn địa ám. Từ ngày đó, Sở Niệm chỉ còn thiếu chút nữa là đem ván gỗ đóng kín cửa sổ phòng Hỉ Ca luôn, ngăn ngừa tên nào đó có ý đồ leo trộm vào. Mỗi ngày Sở Niệm sẽ không ngừng chạy ra chạy vào trông chừng. Hỉ Ca thật bất đắc dĩ, lại không thể phản đối. Ai biểu anh ấy là anh họ của cô, hơn nữa còn là sư phụ dạy dỗ cô hơn 10 năm cơ chứ.

Hậu quả là mấy ngày nay, vì không có sự ôm ấp của Thất Tử, buổi tối Hỉ Ca liền mất ngủ. Cho nên, cô phải thượng tuyến ngủ bù. Tốt xấu gì thì trong trò chơi, Sở Niệm không có cách chia uyên rẻ thúy.

“Sở Niệm hôm nay không ở nhà, lát nữa anh qua tìm em.”

A Thất biết rất rõ hành tung của Sở Niệm. Làm cho Hỉ Ca hoài nghi, hắn mỗi ngày rảnh rỗi không có việc gì làm, chẳng lẽ suốt ngày chăm chăm giám thị nhất cử nhất động của Sở Niệm?!

Sau khi hạ tuyến, Hỉ Ca cởi bỏ mũ giáp liền thấy mệt mỏi, ngoạn trò chơi gần 10 tiếng rồi. Hoặc cũng có thể vì mất ngủ mấy đêm, Hỉ Ca còn chưa kịp thấy A Thất đến đã lăn quay ra ngủ. Cho nên, lúc A Thất vào phòng, chỉ nhìn thấy một cô “công chúa ngủ say” mà thôi.

Đứng trước giường nhìn người yêu đang ngủ, A Thất suy nghĩ một lát, sau đó bước tới khóa trái cửa phòng, cởi áo, lên giường, chui vào chăn. Trong lúc ngủ mơ, Hỉ Ca theo bản năng cảm giác được nhiệt độ quen thuộc, nhích người chui thẳng vào vòng ngực ai đó, sau khi tìm được vị trí an ổn, Hỉ Ca nhoén miệng cười, giống như mơ thấy một giấc mộng đẹp.

A Thất không giống Hỉ Ca. Thời gian ngủ nghỉ của hắn là cố định. Mặc dù, hiện tại, hắn xem như đang ở ẩn, nhưng thói quen 10 năm không dễ dàng thay đổi được. Huống hồ, chức nghiệp của hắn có điểm đặc thù, thời thời khắc khắc đều phải bảo trì trạng thái tỉnh táo tốt nhất. A Thất vòng tay ôm lấy Hỉ Ca, cúi đầu hôn lên tóc cô. Lúc này, điện thoại trên bàn đột nhiên rung lên. Hỉ Ca ngủ rất sâu, chính là hai hàng lông mày nhíu lại, tỏ vẻ khó chịu vì bị quấy rầy. Thân người của Hỉ Ca ở trong lòng A Thất xoay tới xoay lui. Hắn hết cách, đành phải đưa tay tắt điện thoại. Ai biết người bên kia không chết tâm, tiếp tục gọi liên tục suốt 20 phút. Cuối cùng, A Thất lạnh lùng bắt máy.

“Hỉ Ca?”

A Thất cảm giác giọng nói này có phần quen quen.

“Ta là bạn trai của Hỉ Ca. Người là ai?” – A Thất phải trải qua bao nhiêu gian nan cực khổ mới có thể quang minh chính đại tuyên bố mình là bạn trai của Hỉ Ca a~ Bên kia đầu dây có tiếng hít sâu, một lúc sau, người kia mở miệng.

“Ta cùng Sở tiểu thư có hẹn ước. Nhờ người nói lại với cô, đừng để ta chờ lâu.” – nói xong liền cúp máy, chỉ còn tiếng tút tút truyền lại.

... có hẹn với Hỉ Ca sao?! A Thất sắc mặt âm trầm nhìn chằm chằm vào điện thoại trong tay. Hắn thay Hỉ Ca bắt điện thoại, chuyện này không khiến cô nổi giận. Bất quá, nội dung của cuộc điện thoại, nếu hắn không báo cáo lại, bị Hỉ Ca phát hiện ra, tương đương với án tử hình cực kỳ khủng bố a~

Rối rắm nửa ngày, A Thất rốt cuộc quyết định đợi Hỉ Ca tỉnh lại rồi nói. Hỉ Ca ngủ một lần liền ngủ suốt 4 tiếng, từ giữa trưa ngủ thẳng đến buổi chiều. Lúc tỉnh lại, cô liền nhìn thấy trên giường nhiều thêm một người. A Thất đang cầm bức thư họa của cô xem mê mẩn.

“Đẹp không?” – Hỉ Ca không có ý muốn ngồi lên, tiếp tục ôm lấy A Thất.

“Rất đẹp.” – A Thất trước giờ còn chưa nhìn thấy thư họa bao giờ.

174. Chương 174: Trở Lại Như Xưa

“Hồi nãy có người gọi điện tìm em.” – một lúc sau, A Thất mới đem di động trả cho Hỉ Ca.

“Là ai?” – Hỉ Ca ném di động qua một bên, cô mới không tin A Thất không tiếp điện thoại.

“Anh ta nói có hẹn với em, bảo em đừng để anh ta chờ lâu.” – A Thất vẫn không rời mắt khỏi bức thư họa.

“Ồ ~~ đã trễ hơn 3 tiếng rồi...” – Hỉ Ca quay đầu nhìn đồng hồ đặt ở đầu giường, không để ý cho lắm. Người hẹn cô là Danh Hoàng. Tuy không biết vì sao anh ta lại có được số điện thoại của cô, rồi còn hẹn cô ra gặp mặt để nói chuyện, Hỉ Ca đồng ý nhưng không hiểu sao bây giờ lại chẳng muốn đi.

“Có muốn đi không, anh chờ em.”

“Ừm... hay mình đi ăn lẩu hải sản đi, thuận tiện ghé qua chỗ đó một chút.” – Hỉ Ca vỗ bụng, cảm giác thấy đói, quyết định lôi kéo A Thất đi hưởng thụ mỹ thực.

Hỉ Ca nghĩ, cô trễ hẹn đến 4 tiếng, khẳng định Danh Hoàng sẽ không chờ, ai biết, cô vừa bước vào nhà hàng liền có người ra đón.

“Sở tiểu thư, thiếu gia nhà tôi đang chờ cô.” – quản gia của Danh gia vẻ mặt tươi cười.

Hỉ Ca quay đầu nhìn ra cửa, A Thất có lẽ đã nhìn thấy rồi?! Cô cần tốc chiến tốc thắng, nói chuyện xong phải đi ăn cho đỡ đói, sau đó về nhà còn phải an ủi bạn trai nữa a~

Căn phòng nhỏ trang hoàng đơn giản ấm áp. Danh Hoàng ngồi ở một bên, trên tay cầm một tách cà phê. Lúc Hỉ Ca bước vào, nhìn thấy anh ta đang xoay đầu nhìn ra cảnh đêm bên ngoài. Nghe tiếng mở cửa, Danh Hoàng liền quay đầu, nhìn thấy Hỉ Ca, ánh mắt chưa từng rời khỏi người cô.

“Đã khiến anh đợi lâu.” – Hỉ Ca thừa nhận, đây là cô cố ý.

“Không tính lâu lắm.” – Danh Hoàng cười cười nhìn Hỉ Ca ngồi xuống phía đối diện. Hỉ Ca mặc một bộ xiêm y bình thường, giá trị không quá 100 tệ, sợ là lúc này nếu không phải có quản gia đi xuống đón thì dám chừng cô còn không đủ tư cách bước chân qua khỏi cửa nhà hàng nữa. Cô vốn không nghĩ đến đây sao?! Ánh mắt Danh Hoàng thoáng nét buồn bã, khóe miệng gợn lên tự giễu cười cười.

“Danh thiếu gia không phải muốn nói cho tôi biết một chút về cừu hận của hai gia đình sao? Tôi nghe.” – Hỉ Ca không muốn cùng anh ta nói chuyện quanh co, cô đang đói bụng.

“Chúng ta vừa ăn vừa nói được không?”

“Không cần đâu. Bạn trai tôi đang đợi.” – Hỉ Ca cười, ăn cơm sao, cô sợ sẽ bị đau bụng đó, chẳng thà về nhà gặm mì gói.

Danh Hoàng nhìn Hỉ Ca thật lâu, chốc lát thì mở miệng.

“Chỉ bằng gọi cả anh bạn trai ấy lên luôn?”

“Xin lỗi, bạn trai của tôi không có thói quen gặp người sống.” – Hỉ Ca cự tuyệt thẳng. A Thất mà lên, chỉ sợ Danh Hoàng khó bảo toàn tính mạng. Cho dù, hiện tại không xuất thủ, chưa chắc sau lưng A Thất không cho người ám toán. Hỉ Ca hiểu rất rõ lối tư duy của A Thất, toàn là nhờ công lao của bọn Cát Tường.

Danh Hoàng gật đầu, bắt đầu kể chuyện: – “Sở gia và Danh gia lúc trước là cố giao (thân thiết từ ngày xưa), đến đời ông nội của anh mới trở mặt.”

“Vì sao?”

“Liên hôn. Bà nội của em chính là vị hôn thê của ông nội anh. Trước khi kết hôn lại bị ông nội em đoạt mất.” – Danh Hoàng kể chuyện thật bình thản, giống như chuyện này chẳng quan hệ gì tới hắn. Sự thật sao? Ừ, đúng là cùng hắn không quan hệ.

Hỉ Ca kích động muốn vỗ đùi một cái, la lên, ông nội vạn tuế! Cô thật không biết, ông nội lúc còn trẻ lại mạnh mẽ như vậy, người ta sắp kết hôn mà cũng có can đảm chen chân vào phá đám.

“Sau đó thì sao?” – bị người ta cướp mất vợ, giống như bị tát thẳng vào mặt, Danh gia nhất định không bỏ qua.

“Ông nội em bảo rằng đã tìm thấy đồ gia bảo của Danh gia, muốn trả lại để bồi tội.”

Đồ gia bảo? Không phải là cái bình hoa bị cô đập vỡ đó chứ? Phi phi, không đúng, là anh họ đập vỡ, đánh chết cô cũng không thừa nhận đó là do cô làm.

“Ông nội anh đồng ý sao?” – Hỉ Ca nhướn mày. Cô cảm thấy, Danh lão gia kia chắc cùng một loại người như Danh Hoàng, khẳng định chẳng có mấy tình cảm với nãi nãi, cho nên mới đầu không lại ông nội của cô.

“Đồng ý. Có điều, ba năm sau, ông nội anh mới biết, cái vật mà ông nội em đưa tới thật ra là một cặp.”

“...” – Hỉ Ca đầu đầy hắc tuyến. Ông nội quá âm hiểm, quá vô sỉ. Cái loại đồ cổ đi theo cặp này, phải đứng cùng nhau mới có giá trị. Đưa cho người ta có một chiếc, sau đó lại nói mình còn giữ một chiếc, không phải chọc cho người ta giận phát điên sao? Khó trách, Danh lão gia lại hận ông nội đến vậy.

“Câu chuyện đại khái là vậy. Lần trước, ông nội anh lời lẽ quá khích làm cho bà nội em kích động ngắt xiu. Anh thay mặt ông nội xin lỗi gia đình em.”

Thái độ của Danh Hoàng khiến Hỉ Ca chấn kinh. Nếu không phải đã biết người đang ngồi trước mặt là Minh Độ Thiên, cô sẽ không dám tin tưởng người máu lạnh trong trò chơi lại có thể cúi đầu nhận lỗi với người khác.

“... ừm... cái bình kia đã bị tôi đập vỡ từ hơn 10 năm trước rồi, cho nên ông nội mới không thể trả vật về cho chủ cũ...”

“Vỡ rồi?” – Danh Hoàng sững sốt. Hỉ Ca không cần nói dối hắn. Như vậy, lời của Sở ông nội là sự thật.

“Tôi lúc đó còn nhỏ, không phải cố ý, cũng không biết đó là đồ gia truyền của nhà anh.”

Trong nhà có con nít chạy rong, ông nội lại đem vật có giá trị như vậy để ở phòng khách, không bị đập vỡ mới là chuyện lạ đó. Hỉ Ca nén giận, nói làm sao, đó là lỗi của ông nội, không phải của cô!!!

“Quên đi. Đạo này thân thể ông nội anh không tốt. Sắp tới anh sẽ đưa ông nội ra nước ngoài tĩnh dưỡng, đại khái sẽ không trở lại sớm, một đoạn thời gian sẽ không đi tìm ông nội em.”

Đây là lời hứa hẹn sao? Hỉ Ca có chút khó hiểu nhìn Danh Hoàng. Người này chẳng lẽ rảnh rỗi lắm, không có việc gì lại hẹn cô tới kể chuyện xưa, rồi giải thích, rồi hứa hẹn, rốt cuộc anh ta muốn gì? Nếu nói anh ta hoàn toàn không có mục đích, Hỉ Ca mới không tin.

“VẬY... CHÚC ANH THƯỢNG LỘ BÌNH AN.”

Danh Hoàng cười khê một tiếng. Nét tươi cười khiến vẻ băng lãnh trên mặt anh ta tan ra, Hỉ Ca vẫn biết anh ta rất đẹp trai, lại không biết lúc anh ta cười lên trông mê người như vậy. Nhất thời, Hỉ Ca có chút hoảng hốt trong lòng. Cô không nhớ Minh Độ Thiên có từng cười với cô như vậy hay không... Hỉ Ca đột nhiên rất muốn nhìn thấy A Thất...

“Hỉ Ca~” – Danh Hoàng gọi nhẹ. Không biết là gọi tên của Hỉ Ca ngoài đời hay trong trò chơi.

Hỉ Ca rất nhanh liền khôi phục bình thường, biểu tình đậm bạc.

“Danh thiếu gia còn gì phân phó sao? Nếu không, tôi phải đi rồi.” – chuyện xưa đã nghe xong, cô còn muốn đi ăn lẩu với A Thất nha.

“Hỉ Ca... chúng ta không thể trở lại như xưa sao?”

Đang đứng lên khỏi ghế, nghe thấy lời đó, Hỉ Ca vẽ mặt kinh hoàng ngẩng đầu nhìn người trước mặt...

... trở lại như xưa?

Đầu óc tên này bị úng nước à? Hỉ Ca rất muốn nhìn cho rõ ràng. Câu này không thể nào là do Minh Độ Thiên nói ra được. Bất quá, nghe vào tai vẫn thật thích. Hỉ Ca rất muốn dùng ánh mắt khinh bỉ mà nhìn anh ta, sau đó nói: “Anh cũng có ngày này.” Bất quá, cô là tiểu thư khuê tú. Tiểu thư khuê tú thì phải khách sáo bóng gió để giữ lễ nghi một chút.

“Xin lỗi, tôi đã có bạn trai.” – Hỉ Ca cười – “Danh thiếu gia, tạm biệt.”

Hỉ Ca đi ra ngoài, từ lúc đi vào đến lúc đi ra chưa tới 20 phút. Quản gia vẫn đứng canh gác bên ngoài nhìn thấy cô bước ra, biểu tình có chút ngốc lảng. Hỉ Ca liếc mắt một cái, sau đó thật tự nhiên đi xuống lầu.

Hy vọng, về sau không cần gặp lại...

Hỉ Ca đi được 10 phút, Danh Hoàng vẫn không bước ra, quản gia gõ cửa rồi đi vào, nhìn thấy Danh Hoàng với vẻ mặt mất mát lảng người ngồi trên ghế. Từ nhỏ đến lớn, ông chưa từng nhìn thấy thiếu gia lộ ra biểu tình này. Không lẽ thiếu gia thích Sở tiểu thư? Nếu không, thiếu gia sẽ không dời hội nghị quan trọng hôm nay lại, ngồi ở trong này đợi Sở tiểu thư suốt 5 tiếng.

“Thiếu gia!”

“Bạn trai của Hỉ Ca là ai?” – Danh Hoàng hít sâu một hơi, bàn tay nắm chặt, mở miệng hỏi.

“Thuộc hạ cho rằng... người đó là Thất thiếu gia...” – quản gia trả lời, giọng điệu có chút do dự. Ông thật không dám tin, người đã mở cửa xe cho Hỉ Ca là vị ôn thần kia.

“Thất thiếu gia?” – Danh Hoàng ánh mắt tan rã, làm sao lại là người kia? Người kia như thế nào trở thành bạn trai của Hỉ Ca?

“Thuộc hạ xác định không có nhìn lầm.”

“Ra ngoài đi.”

Bao gian lại rơi vào yên tĩnh. Danh Hoàng từ từ buông lỏng bàn tay đang nắm chặt, sau đó ngẩng mặt cười to, biểu tình không rõ là vui vẻ hay là đau khổ. Nguyên lai, một khi sai lầm, vĩnh viễn không thể sửa chữa. Hẳn chậm bước rồi sao?

Hỉ Ca vừa ra ngoài liền nhìn thấy A Thất đang đứng kế bên chiếc xe thể thao màu đỏ cực kỳ chói mắt của Sở Tiểu Ca, trong tay là một bó hồng, cười mị mị hướng cô đi tới.

“Nhanh như vậy đã xong?” – A Thất đưa bó hồng cho Hỉ Ca, sau đó thuận tiện ôm cô vào ngực, cúi người hôn xuống môi.

“Kể chút chuyện xưa thôi. Là anh mua sao?” – Hỉ Ca xoay xoay bó hoa trong tay, không chút để ý hành động to gan của A Thất vừa rồi. Đây là lần đầu tiên cô được tặng hoa đỏ, thật không dễ dàng mà. Có điều, cô ngạc nhiên không tưởng loại người như A Thất mà cũng biết mua hoa tặng bạn gái.

“Ừm... vừa rồi có một cô gái bán hoa ở cái sạp đằng kia, thấy cô ấy đáng thương nên anh liền mua ủng hộ.” – A Thất cười hì hì trả lời.

“Hừ... sao anh không mua cả con gái người ta luôn?!” – Hỉ Ca trợn mắt, hung tợn dùng sức giẫm lên chân hắn. Thấy hắn không có phản ứng, chẳng lẽ không đau, cô càng tức giận, chỉ hận hôm nay không mang giày cao gót.

“Có cô gái nhà ai đẹp bằng Hỉ Ca nhà anh chứ.” – A Thất ôm Hỉ Ca, loạn hôn một phen.

Hỉ Ca quay đầu, nhìn sạp bán hoa ở gần nhà hàng, lại nhìn bó hoa trong tay, nhướn mày: – “Không được nháo. Đi chỗ khác ăn, em đói bụng rồi.”

Sau khi ăn xong, về nhà, trừ bỏ Sở Niệm vẫn không thấy bóng dáng, hai người còn lại trong nhà đều đang ngồi ở phòng khách. Sở Tiểu Ca nhìn thấy Hỉ Ca, vẻ mặt ai oán.

“Chị hai, sao không về sớm?”

“Làm sao vậy? Tiểu Cửu không nấu cơm cho em ăn à?”

“Anh họ gọi điện về, biết chị không có ở nhà, la lối đến mức làm cho lỗ tai của em muốn nổ banh luôn. Chị hai, vì sao không nói anh họ đi tìm Thất ca mà hỏi a? Làm sao lần nào cũng tìm em...” – Sở Tiểu Ca thở dài. Mọi người nói xem, cậu dễ dàng sao? Chị của cậu yêu đương, anh họ không đồng ý, nhưng vì sao người lãnh đủ lại là cậu chứ?

Hỉ Ca nhún vai, lúc ra ngoài, điện thoại của cô liền bị A Thất giấu đi, chính bởi vì không muốn Sở Niệm quấy rầy. Đáng thương Sở Tiểu Ca a~ Đưa tay vào loạn mái tóc của Sở Tiểu Ca, Hỉ Ca vui vẻ ngồi xuống mở tivi lên xem. Sở Tiểu Ca ôm gối ôm, vẻ mặt ai oán nhìn Hỉ Ca, cắn cắn góc gối, giống y như hình dáng cô vợ nhỏ ủy khuất bị chồng ngược đãi.

175. Chương 175: Tàn Thiếu Gia

Nửa đêm tỉnh giấc, cảm giác trên giường nhiều thêm một người, nếu là trước kia, Hỉ Ca sẽ xoay lại cho người kia hai đầm ra trò, chứ nhất quyết không giống như bây giờ, thập phần đạm định (đạm bạc, chán định) nằm yên. Mở mắt, nhìn một cái, sau đó nhắm mắt lại chuẩn bị ngủ tiếp.

“Hỉ Ca~~ anh mất ngủ!!” – A Thất nhích tới, nếu Hỉ Ca đã tỉnh, vậy không cần ngủ nữa, làm chuyện khác a. Hắn không khách khí đưa tay luồn vào bên trong áo ngủ của Hỉ Ca, sờ soạng xuống dưới.

Ba!!! (Chát) (tiếng đánh vào tay) A Thất ủy khuất mím môi, không dám tiếp tục hành vi vừa rồi, bắt quá, hắn cũng không rút tay về, để yên bên trong áo ngủ, chỉ cần không nhúc nhích là được đi?!

“Hỉ Ca~~ đến nói chuyện phiếm với anh đi

” – đợi nửa ngày cũng không thấy Hỉ Ca có phản ứng, A Thất nhin hết nổi, mếu máo vờ đáng thương.

“...” – Hỉ Ca như trước không có phản ứng.

“Hỉ Ca, da của em thật mịn, chân thật thon...” – A Thất vừa nói vừa vươn người lại, có ý muốn hôn trộm, ai ngờ lúc này Hỉ Ca trừng mắt mở ra.

“Anh ta là Danh Hoàng, trong trò chơi chính là Minh Độ Thiên. Được rồi, ngủ đi. Đừng làm phiền em nữa.”

“Ồ...” – lấy được đáp án mong muốn, trong lòng A Thất liền thoải mái. Bất quá, chỉ thoải mái một chút thôi, lát sau, hắn lại thấy có vấn đề.

“Hỉ Ca a~~”

“Chuyện gì, nói!” – phỏng chừng nếu chưa thỏa mãn A Thất, hắn sẽ không cho cô ngủ.

“Anh không đẹp trai bằng anh ta...” – A Thất vẻ mặt bị thương.

Hỉ Ca nhin không được liếc mắt, người này trong óc chứa cái gì a? Việc này liên quan gì đến đẹp trai hay không? Thấy Hỉ Ca trầm mặc không trả lời, A Thất ai oán bỏ nhào lên ngực cô, đem cả khuôn mặt loạn chuyển ở nơi mềm mại kia.

“Ô ô ô (huhuhu)... em nhất định chê anh xấu hơn anh ta...”

“... hỗn đản, anh đứng lên cho em.” – nơi nhạy cảm nóng lên khiến cho hô hấp của cô thay đổi. Trong lòng Hỉ Ca nảy lên một cái, linh ngộ, thì ra hành vi của cô chính là “dẫn lang nhập thất” (cho sói vào nhà). A Thất có bao giờ là nai con ngơ ngác đâu chứ!!!

“Anh thực thương tâm... thực đau lòng... em không thương anh...” – A Thất bắt đầu có ý đồ xấu, hai tay sợ soàng khắp nơi. Buổi tối, Hỉ Ca đi ngủ sẽ không mặc áo lót, đây là thói quen của cô, A Thất biết. Cho nên, hiện giờ có cơ hội hưởng phúc, hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua nha.

Biết rõ A Thất đây là giả vờ, Hỉ Ca cũng chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài, thuận tiện đem hai tay hắn giữ chặt

“Em không thích anh ta. Vậy anh ta đẹp trai hay không thì có quan hệ gì đâu...” Trừ bỏ có tác dụng bỏ mắt (ngắm giai đẹp), nhưng câu này Hỉ Ca không nói ra.

“Em thương anh đúng hay không~~”

“Vô nghĩa.” – nếu không thương, lại cho phép hắn nửa đêm chui vào phòng, ngủ trên giường, động tay động chân không thành thật thế này hay sao? Nếu không thương, Hỉ Ca đã sớm giết chết hắn rồi.

“Vậy sao em còn hẹn hò với anh ta?!”

Hỉ Ca khẳng định, A Thất đang nháo sự vô lý. Quên đi, cô phải ngủ.

Sáng hôm sau, dưới nhà vọng lên tiếng binh binh bâng bâng. Hỉ Ca ngáp một cái, đứng lên, vào phòng vệ sinh, đánh răng rửa mặt, thay quần áo, xuống lầu, liền nhìn thấy trong phòng khách có 2 người đang đánh nhau, là anh họ và A Thất.

Cao thủ quyết đấu có một chỗ tốt, đó là họ sẽ không phá hư đồ điện. Giả sử có phá hư, họ sẽ mua cái mới đền lại. Tivi trong nhà đã đổi 3 lần, hiện giờ là loại tivi màn hình phẳng tối tân nhất. Hỉ Ca cực kỳ hài lòng với tình hình thay đổi đồ nội thất trong nhà, cho nên, cô tuyệt không để ý chuyện bọn họ lâu lâu lại lôi nhau ra đánh nhau. Sở Niệm gần đây rất bận. Tựa hồ người của Tần gia thường xuyên tìm đến gây phiền toái. Anh và A Thất, một người đối phó bên ngoài, một người bảo hộ trong nhà, nhưng hề gặp mặt thì vẫn sinh khí như cũ. Có điều, Sở Niệm đã không còn phòng bị A Thất giống như trước kia nữa.

Hỉ Ca rất ít khi ra đường, nếu có đi, sẽ đi cùng A Thất. Đây là để cho hai người bọn họ yên tâm. Lúc này không thể chen vào cuộc quyết đấu để kéo A Thất ra. Cho nên, Hỉ Ca đi một mình. Cô chỉ đi mua một bình dấm chua thôi, không ngờ lại bị người ta bắt cóc. Sự thật chứng minh, thế giới quả nhiên nguy hiểm. Lúc nhìn thấy ba người đàn ông cao to uy hiếp 3 bộ vị yếu hại của mình, Hỉ Ca chỉ có thể thỏa hiệp đi cùng họ. Theo bọn họ lên xe, Hỉ Ca còn không quên quay đầu cầm lấy bình dấm chua. Lát nữa về nhà, cô còn muốn ăn cá chép ướp dấm đường đó. Đại khái trước kia đã bị bắt trói nhiều lần, cho nên lần này Hỉ Ca

cũng không lo lắng. Hơn nữa, những người trước mắt có vẻ không muốn nguy hại đến tính mạng cô, giống như họ chỉ phụng mệnh ai đó đưa cô đến địa phương nào đó thôi.

Lái xe hơn 2 tiếng, họ đưa Hỉ Ca đến một biện thự ven biển. Phong cảnh không tồi, chính là hơi vắng vẻ. Cánh cổng bên ngoài tòa biệt thự có gắn một biểu tượng rất đáng sợ. Xe dừng lại, ba người đàn ông rất lễ phép mời Hỉ Ca xuống xe. Ở đây toàn là người của họ, muốn chạy cũng không chạy được, Hỉ Ca chỉ có thể đi một bước tính một bước.

“Xin chào, Sở Hỉ Ca!” – từ dưới hồ bơi, một nam nhân nhô người lên, âm thanh ôn hòa.

Hỉ Ca nhướn mày: – “Xin chào!”

Cô thật bình tĩnh đưa mắt nhìn nam nhân tung người leo lên khỏi bể bơi, thông thả đi đến chiếc ghế gần đó, lấy khăn lau khô người, khoác lên chiếc áo choàng tắm. Đến lúc này, Hỉ Ca cơ bản đã đoán ra, người nam nhân này nhất định mang họ Tần.

“Ta là Tần Tụng. Mời ngồi!” – nam nhân chỉ vào chiếc ghế bên cạnh.

Hỉ Ca thoáng lo lắng một chút, quyết định vẫn nên ngồi nói chuyện thì hơn. (Ghế ở bể bơi phần lớn là loại ghế dài, dùng để nằm)

Tần Tụng có tướng mạo rất bình thường, là loại quăng vào đám đông liền nhận không ra. Nhưng mà, anh ta có một đôi tay thực xinh đẹp.

“Ta là chồng của Hoa Đán.”

Ôi trời ơi, cô quả nhiên bất hạnh. Bất quá, thoát nhìn hình như Tần Tụng không giống như có thâm cừu đại hận gì với cô. Hay là nói, anh ta chuẩn bị đem cô làm mồi nử, một mẻ bắt hết Sở Niệm và A Thất? Tần Tụng quan sát Hỉ Ca nửa ngày, không thấy cô lộ ra vẻ kinh ngạc hay bàng hoàng gì. Anh ta nhin không được cười rộ lên.

“Quái không được tiểu Thất lại thích cô. Cô đúng là không giống với nữ nhân bình thường.”

“... nhưng không phải vẫn bị anh bắt cóc hay sao?”

“À, ta muốn đính chính một chút. Ta không phải bắt cóc cô. Ta chỉ muốn gặp tiểu Thất mà thôi.” – Tần Tụng cười cười. Hỉ Ca cảm thấy sự tình càng lúc càng quỷ dị.

Một giờ sau, A Thất không đến. Ngược lại, anh họ thân yêu của cô lái trực thăng đến.

“Sở Nhị a, thật không may tí nào!” – Tần Tụng nhìn thấy Sở Niệm, vẻ mặt tươi cười liền thu liễm. Sao lại không hay ho như vậy? Tên này sao lại đến đây?

Sở Niệm vừa hạ trực thăng xong liền lập tức hướng Tần Tụng đi tới. Xem thái độ của anh họ, có vẻ hai người đã quen biết nhau từ trước, còn là loại thân quen đặc biệt, chứ hoàn toàn không phải là kẻ thù. Còn tình huống cụ thể thì Hỉ Ca đoán không ra.

“Tần tiểu tử, ngươi không ở nhà giả chết? Sao lại chạy tới đây? Chẳng lẽ ngươi không muốn sống nữa?” – Sở Niệm lớn tiếng nói.

“Hết cách. Bị ép phải cưới bà điên kia, ta phải chạy trốn. Mà nghe nói, gần đây ngươi với tiểu Thất ở gần nhau. Không phải hai người là tử địch sao?” – Tần Tụng ngoác thuộc hạ, người kia lập tức lấy tới một chiếc ghế nệm, thuận tiện còn cầm theo một cây dù che nắng.

Hỉ Ca rót cuộc tin tưởng, Tần Tụng quả thật không có ý bắt cóc cô.

“Hừ... chờ tên kia thành em rể của ta, ta vẫn có thể tiếp tục đánh hấn.” – Sở Niệm vẻ mặt dữ tợn. Xem chừng, anh đã đồng ý quan hệ của Hỉ Ca và A Thất, chỉ là vẫn không chịu buông tha ý định trả thù A Thất. Chuyện này... Hỉ Ca đành vô lực.

Tần Tụng đồng dạng không biết phải nói gì. Mối thù của hai người này quá sâu, không nên chen chân vào phán bậy phán bạ, xui xẻo để cho bản thân bị lôi vào bồi tội thì tiêu đời.

“Người tìm A Thất có chuyện gì? Lần sau đừng có xúc động như vậy. Hắn sẽ không đợi người giải thích, rất có thể sẽ ra tay giết chết người trước đó.”

“... ta không có biện pháp khác nha. Xung quanh các người hiện giờ đều là thuộc hạ của Tần gia.” – Tần Tụng vẻ mặt buồn rầu. – “Sở Nhị a, có thể cho ta một cái án tử hay không? Bị ép cưới vợ, ta nhẫn được. Nhưng, kia là một bà điên...” Nghĩ tới vợ sắp cưới của mình, Tần Tụng liền đau đầu.

“Cô ta hứa cho Tần gia các người cái gì?” – Sở Niệm thấy Tần Tụng buồn rầu, trái lại càng vui vẻ. Hỉ Ca hiểu được, anh họ của cô chưa bao giờ là người tốt...

“Ngoài tiền bạc ra thì còn cái gì chứ. Không ngờ tài sản ngầm của Hoa gia đều ở trong tay bà điên kia.”

“Người được cái gì?”

“Ta lấy tiền mặt, các thứ còn lại đều là của người.” – Tần Tụng nói trực tiếp. Tài sản ngầm của Hoa gia không phải là một con số nhỏ, một mình hắn không tài nào nuốt hết. Huống hồ, Hoa Đán hiện giờ trên danh nghĩa là vợ của hắn, muốn ra tay cần phải biết thu dọn tàn tích không để lại dấu vết mới được.

“Ồ... biểu muội của ta bị người bắt trời, chịu kinh hách rất nặng.” – Sở Niệm tỉnh bơ nói. Hỉ Ca ngồi bên cạnh ăn uống nhồm nhoàm đến là vui vẻ, một chút cũng không có biểu hiện gì gọi là kinh hách. Nhưng, việc cô bị trời là có thật nha.

“Ta trả thêm 5% tiền kinh hách phí.”

Tần Tụng nghiêng răng. Cho nên mới nói, hắn chưa bao giờ thích đàm phán với Sở Nhị. Bởi vì ngồi nói chuyện với tên này chính là tự đào hầm chôn mình. Mỗi lần đàm phán xong, hắn đều bị mất ngủ nửa tháng.

“Biểu muội của ta chuẩn bị kết hôn.” – Sở Niệm bắt chéo chân, không nhanh không chậm nói tiếp.

“Lại đi 5% tiền mừng cưới.” – hắn kiểm tiền dễ lắm sao?! Chớp mắt một cái liền gặm đi 10% tiền của hắn.

“Anh em, người quả nhiên thực khăng khải.” – Sở Niệm vỗ vai tán tụng, sau đó cười mị mị dắt Hỉ Ca rời đi.

Sau khi họ rời đi, Tần Tụng thiếu chút nữa đã ngồi bẹp xuống đất khóc lớn một trận. 10% đó là bao nhiêu tiền a~~ Hắn thề, về sau gặp phải Sở Nhị, nhất quyết đi đường vòng.

“Anh họ, anh ta là người Tần gia thật sao?” – lên xe, Hỉ Ca liền hỏi. Họ không trở về bằng phi cơ mà sử dụng xe hơi bình thường. Phải tiễn người ta về, còn phải đem phi cơ của người ta trả về chỗ cũ, Hỉ Ca đột nhiên có chút thương cảm cho Tần Tụng. Anh ta chính là bị anh họ của cô áp bức bóc lột.

“Đúng vậy, kỳ quái lắm sao?”

“Một chút.”

“Hắn còn có một biệt danh nữa, gọi là Tần Tứ. Mặc dù hắn là thiếu gia của Tần gia, nhưng cha mẹ ruột của hắn đã chết, bị chính ca ca ruột của hắn hại chết.” – Sở Niệm cười lạnh. Thân phận Tần Tứ này chỉ có một số ít người biết mà thôi. Cho nên, Hoa Đán đúng là xui xẻo, chạy tới chạy lui, lại cố tình gả cho Tần Tứ. Mà, những người Tần gia chỉ biết đến tiền, vì tiền, họ có thể không quản sống chết của ai!

Tần Tứ... Hỉ Ca đắm chiêu, cô thật tò mò, không biết có “nhất tam ngũ lục bát” hay không? Đến bây giờ, cô mới gặp qua 4 người còn sống mà thôi. (ngắn gọn thì bạn Tần Tứ này cùng một giuộc với mấy bạn Sở Nhị, A Thất và Tiểu Cửu, đều là thành viên của một nhóm sát thủ thần bí nào đó, có biệt danh đánh số thứ tự...)

Sở Niệm tựa hồ nhìn ra nghi hoặc của Hỉ Ca nên mở miệng giải thích. Quả thật, bọn họ 4 người có thể sống được đến tận bây giờ đã phải trải qua vô số nguy hiểm. Mặc dù giữa bọn họ luôn tồn tại mâu thuẫn nhưng tuyệt đối có thể tin tưởng đem lưng (giao mạng sống) cho đồng bọn.

176. Chương 176: Gặp Đánh Nhau

Lúc Hỉ Ca về, A Thất đã bị Sở Niệm đuổi về nhà rồi. Sở Niệm không cho phép Hỉ Ca đi qua. Có lẽ A Thất phải giải quyết chuyện gì đó. Hỉ Ca không cố chấp muốn biết, ngoan ngoãn lên lầu nghỉ ngơi. Chốc lát sau, Sở Niệm ra khỏi cửa. Xem phương hướng, hẳn là đi tìm A Thất. Chuyện của đàn ông vẫn nên để đàn ông giải quyết với nhau, cô đợi biết kết cục là được, quá trình gì đó, về sau nghe kể lại là xong.

Nhàm chán không có chuyện gì làm, Hỉ Ca nằm ườn ra xem tivi. Xem tivi được nửa giờ liền thấy chán, Hỉ Ca quyết định thượng trò chơi.

Tiến hành chiêu mộ thành viên cho bang hội khá suông sẻ. Số lượng thành viên từ 200 đã bay lên 2000. Không thể không nói, trừ bỏ bang chủ cô ra, dường như mọi người đều tận tâm tận sức cống hiến cho bang hội.

Những người mới gia nhập bang hội không phải hoàn toàn là người chơi cấp thấp. Có hơn 1000 người đã trên 70 cấp. Điểm này nằm ngoài dự kiến của Hỉ Ca. Trên thế giới, các đại công hội đã có lượng thành viên vượt hơn con số một vạn. Long Môn không thể cạnh tranh nổi. Hiện tại, Long Môn chỉ có thể duy trì ở tầng trung đẳng mà thôi. Lại nói, đây là bọn họ dựa vào đám thích khách của Thứ mới giữ vững được. Có lẽ, đã đến lúc kiến lập tinh anh đoàn cho riêng mình rồi.

Mỗi bang phái đều có một tinh anh đoàn. Vô luận xây dựng tinh anh đoàn cho mục đích gì, điều tất yếu là đoàn đội này không thể ít người, càng không thể là dân lơ tợ ngơ. Muốn kiến lập tinh anh đoàn rất dễ, những thành viên đầu tiên của Long Môn toàn là ngoạn gia tinh anh. Nhưng mà, Hỉ Ca không muốn lập một tinh anh đoàn để đi phó bản hay tranh giành thứ hạng trên bảng cấp bậc. Cô muốn một đoàn đội giống như đám thích khách dưới trướng Sở Tiểu Ca vậy. Là một đội ngũ chuyên đi giải quyết phiền toái giùm cho cô.

Người của Thứ đương nhiên tốt, cũng sẽ không bao giờ phản bội. Bất quá, bọn họ là do Thất Tử và Sở Tiểu Ca bồi dưỡng mà nên. Cô không nghĩ lợi dụng công sức của hai người kia. Cô muốn tự mình bồi dưỡng ra một đội tinh anh của riêng cô. Ý tưởng này được bọn Cuồng Vũ nhiệt liệt tán thành. Nhưng mà đám lãnh đạo của Long Môn có oán khí với sự nhàn rỗi của Hỉ Ca quá sâu, không ai chịu đứng ra nhận lấy trách nhiệm vinh quang này. Cuối cùng, Hỉ Ca phải tự mình đi làm. Đây không phải là chuyện của riêng một người. Hỉ Ca lo lắng nửa ngày, quyết định để qua một bên, từ từ làm cũng được. Thân là đương nhiệm bang chủ, việc cần làm hiện giờ của cô là nâng cao thực lực bản thân. Cô phải thăng lên cấp 89 cho bằng với người ta.

Một người xuất quái, địa điểm tốt nhất là Di Thất đại lục. Ở đây, tinh anh quái rất nhiều, điểm kinh nghiệm thưởng cho không ít, hơn nữa, nếu xuất quái một mình, hệ thống còn căn cứ vào thành tích mà tặng thêm kinh nghiệm. Cân nhắc một chút, Hỉ Ca quyết định đi Vạn Khô Sơn đánh Huyết Xương Khô tinh anh. Vạn Khô Sơn là một nơi hẻo lánh. Thời điểm ban ngày đôi khi còn xuất hiện hắc ám quái vật. Hỉ Ca chọn nơi này, một phần vì nó có nhiều cơ may xuất hiện tiểu boss, còn một phần vì chẳng ai đến đây cả.

Đến Vạn Khô Sơn, Hỉ Ca thu hồi tọa kỵ, triệu hoán tiểu nữ vương. Cô rút cuộc đem phần trăm triệu hoán tiểu nữ vương nâng lên đến 80% thành công. Hơn nữa, tiểu nữ vương nhà cô đã tiến hóa đến cấp 3, thân hình thon thả, không cao lên mấy, nhưng mà cây pháp trượng thì đúng là có dài thêm. Mỗi lần nhìn tiểu nữ vương đi dụ quái, Hỉ Ca luôn lo lắng không biết cây pháp trượng có rút xuống để chết nó vì nặng quá hay không?!

Dưới chân núi, có một đám xương khô đang đứng bao vây một liệt hộ giả. Lần nào đi qua đây Hỉ Ca cũng thấy tình huống này. Hồi trước cô không nghĩ sẽ xen vào chuyện người khác. Nhưng hôm nay, nếu muốn lên núi, cô phải tiêu diệt sạch sẽ đám xương khô này. Hỉ Ca quăng ra một cái băng đồng thuật, sau đó huy động pháp trượng, cứ cách 3s, băng tinh lại xuất hiện đầy trời, đâm xuống đám xương khô, sau đó nổ tung, mang theo mấy ngàn điểm huyết lượng của chúng. Tấn công liên tục 10 phút, pháp lực của Hỉ Ca giảm đi 1/4, rút cuộc toàn bộ đám xương khô đều bị tiêu diệt. Kỹ năng Băng Tuyết Đệch Vũ tiêu hao pháp lực thật lớn, thời gian làm lạnh căn cứ vào chỉ số pháp lực của ngoạn gia mà quyết định. Hiện tại, kỹ năng này mới ở cấp 1. Trước kia, chưa từng có người đem Băng Tuyết Đệch Vũ thăng đến cấp 10. Bởi vì ở cấp 10, tiêu hao pháp lực (khi sử dụng kỹ năng) là một con số khổng lồ. Mỗi lần công kích xong lại phải ngồi xuống chờ

pháp lực khôi phục. Ai có thời gian kia chứ?! Cũng may, kỹ năng này rơi vào tay Hỉ Ca. Việc cô không cần lo lắng nhất chính là chỉ số pháp lực. Hiện tại, Hỉ Ca chỉ cần đem kỹ năng thăng cấp là được.

Hỉ Ca đi tới nhặt những hạt châu màu xám rơi ra từ đám xương khô, đem toàn bộ ném vào balo, sau đó mới ngẩng đầu nhìn vị liệt hộ giả.

“Mạo hiểm giả kính mến, ta muốn đền đáp ơn cứu mạng của ngài. Cho nên ta sẽ nói cho ngài nghe một bí mật...”

“Mời nói.”

Đây là xúc xắc nhiệm vụ. Người chơi có 3 lượt cơ hội đánh chết đám xương khô, cứu liệt hộ giả để nhận nhiệm vụ. Thất Tử đã từng nói qua với Hỉ Ca, lần đầu tiên hắn lấy tới nhiệm vụ tìm kiếm bảo vật. Hắn tìm được một quyển kỹ năng thư của kiếm khách gọi là thạch hóa, có thể khiến cho toàn thân trở nên cứng như đá, liên tục 4s, dùng rất tốt. Có điều sau đó hắn không tài nào khởi động nhiệm vụ lần nữa.

Hỉ Ca lúc trước đã từng đến đây làm thử 2 lần, lần nào cũng là nhiệm vụ đánh Huyết Xương tinh anh, thu thập Linh Hồn Chi Hỏa, kinh nghiệm cho rất dày. Không nghĩ tới, lần này nhiệm vụ lại thay đổi.

“Tổ tiên của ta ở tòa biệt thự trên núi từng chôn giấu một cái rương báu. Ta hy vọng người có thể tìm được cái rương, mang Đơn Thủ cự kiếm gia truyền về cho ta.”

“Là vinh hạnh của ta.” – Hỉ Ca nghe xong nội dung nhiệm vụ, tâm tình liền tốt lên. Nói như vậy, trừ bỏ cự kiếm, toàn bộ đồ vật trong rương báu đều sẽ thuộc về cô?

Hỉ Ca đến nhà bác thợ săn lấy bản đồ và chìa khóa, tâm tình vui sướng đi lên núi. Tiểu nữ vương cầm cây pháp trượng to gấp 3 lần nó, chậm chạp đi phía sau Hỉ Ca. Cấp bậc của tiểu nữ vương càng cao, trí tuệ càng tăng. Nó biết địa phương này rất nguy hiểm, không nên tùy tiện chạy loạn, bởi vì rất dễ bị giết chết. Từ chân núi đi lên, Hỉ Ca gặp khá nhiều bộ xương khô. Đại khái không phải là quái tinh anh, dùng một cái băng trụ, một cái băng tiễn liền giải quyết một tên. Quái cấp thấp chỉ rơi ra tử phẩm trang bị. Hỉ Ca không thèm dừng lại nhặt, cứ một đường băng băng lên núi.

Ở lưng chừng núi, rốt cuộc Hỉ Ca đụng tới 4 con quái tinh anh. Ít người đến đây đánh quái tinh anh còn vì một nguyên nhân. Chính là vấn đề khóa cừu hận. Phải ở trong một phạm vi nhất định thì mới kéo được cừu hận của quái. Giống như Hỉ Ca hiện giờ đụng tới 4 con quái tinh anh một lúc. Muốn một mình đánh với một con, cô phải quan sát hành vi của bọn chúng, tìm ra kẻ hở khoảng cách để dẫn dụ từng con đi xa. Loại việc này, tiểu nữ vương không thể làm được, Hỉ Ca phải tự thân ra tay.

Tốt xấu gì cô từng đến đây 2 lần, sẽ không giống lần trước lúng túng tay chân. Vì suy nghĩ ra cách dẫn quái hữu hiệu, Hỉ Ca đã phải cân não thử nghiệm nhiều lần, cảm giận đến nổi suýt chút thực hiện hành vi bạo hành gia đình lên người Thất Tử. Ai bảo tên kia khoe khoang rằng hắn chưa bao giờ mắc sai lầm khi dụ quái làm chi. Để khiêu chiến với hắn, cô mới chạy đến đây đánh quái tinh anh. Bằng không, có người con gái nào lại thích đứng trước mặt một bộ xương khô a!

Lực công kích của tiểu nữ vương hiện giờ đã ngang bằng với một thuật sĩ thông thường. Nó có tổng cộng 3 kỹ năng, một cái kỹ năng đơn, một cái kỹ năng quần công, và một cái kỹ năng quần thân. Tiểu nữ vương phóng quần thân kỹ năng lên một bộ xương khô, Hỉ Ca thì phóng công kích kỹ năng. Một người một súng (vật) hợp tác, rất nhanh liền có thể dẫn dụ một bộ Huyết Xương rời khỏi bầy đàn.

Sau khi tiêu diệt xong cả 4 con quái, Hỉ Ca mới đi nhặt chiến lợi phẩm. Bình thường, Huyết Xương Khô tinh anh sẽ rơi ra mảnh ghép Huyết Hồn. Cái này không có nhiều tác dụng cho lắm. Thu thập 500 mảnh ghép Huyết Hồn có thể đổi lấy một kiện trang sức đeo quanh hông, tăng 1000 điểm huyết lượng.

Thường thì người chơi đổi Huyết Hồn vì sự đẹp mắt của món trang sức kia. Món đồ này có thể phát sáng trong đêm, giống như đèn lồng. Hỉ Ca có ý đồ muốn lấy đến một cái. Không phải vì sự đẹp mắt, cô là vì huyết lượng. Hiện tại, huyết lượng của cô so với thuật sĩ cùng cấp vẫn kém rất nhiều. Cho dù chỉ tăng một chút thì vẫn là tăng nha. Trong tay Hỉ Ca có khoảng 420 mảnh ghép Huyết Hồn, lại giết thêm 80 con quái tinh anh thì có thể đi đổi trang sức. Có mục tiêu, Hỉ Ca liền thấy tinh thần phấn chấn bừng bừng.

Cô xem bản đồ, tiếp tục đi lên. Nơi này đúng là vắng vẻ. Cô xoát quái suốt 4 tiếng đồng hồ, vậy mà còn chưa đụng mặt người chơi nào. Lên cao, quái tinh anh tụ tập một chỗ càng nhiều. Muốn dụ quái càng khó

khăn hơn. Đang lúc Hỉ Ca chuẩn bị đem một con quái dẫn dụ đi, đột nhiên có một cái hỏa cầu đánh vào 7 bộ xương khô. Thế là toàn bộ 7 con quái liền quay đầu hướng về phía đó. Hỉ Ca ngốc lảng một chút. Dẫn nhiều quái như vậy, hẳn là một đoàn đội.

Kết quả, lúc cô mon men tới gần thì nhìn thấy một nữ thuật sĩ mặc trường bào màu đỏ và một thích khách mặc dạ hành trang phục. Hai người này đang hướng phía cô chạy tới. Đương nhiên, Hỉ Ca cũng nhìn thấy phía sau họ là một đoàn người đang ra sức truy đuổi.

Nhìn lên cái tên đã chuyển sang màu đỏ của thích khách áo đen, ánh mắt Hỉ Ca sáng lên. Đây chính là oan gia ngõ hẹp? Vốn cô còn tưởng không thể tìm ra hắn, ai ngờ hắn lại dăng lên tận cửa. Thích khách áo đen trước mắt chính là người được Lam Sắc bỏ tiền ra mướn để truy sát Hỉ Ca mấy tháng trước. Hỉ Ca vẫn nhớ rõ tên của hắn, gọi là Dạ Đàm. Huyết Xương tinh anh hướng tới người phóng ra hỏa cầu là nữ thuật sĩ tên gọi Cảnh Dĩnh mà tấn công. Dạ Đàm đen mặt nhìn Cảnh Dĩnh, sau đó liền tiếm hành. Cảnh Dĩnh chẳng những không chạy, ngược lại mang theo 7 con quái chạy tới chỗ 5 người đang truy sát họ. Những người kia không nghĩ tới Cảnh Dĩnh sẽ dẫn theo quái, cho nên một số người phóng ra kỹ năng quá sớm, đánh không trúng người mà trúng phải quái. Cứ như vậy, 6 người 7 con quái liền loạn đánh một chỗ.

Hỉ Ca dựa vào thân cây, mắt căng lên vì hưng trí, pháp trượng trong tay nắm chặt, chuẩn bị tùy thời phóng thích kỹ năng.

177. Chương 177: Giết Người Cướp Trang Bị

Náo nhiệt một hồi, 7 con Huyết Xương Khô tinh anh bị xử lý 4 con, đội ngũ đuổi giết cũng chết 2 người, một tên là bị Huyết Xương Khô giết, một tên là bị Cảnh Dĩnh giết.

Tổng thể mà nói, thực lực của đám người truy sát không tốt cho lắm. Trên người bọn họ đeo bang huy của Huyết Sát Giang Hồ. Đương nhiên, Hỉ Ca chưa quên chuyện lần trước ở Băng Xuyên Giáp bị người của Huyết Sát Giang Hồ giết chết. Nữ nhân thù dai lắm a. Hỉ Ca cũng không ngoại lệ.

Cảnh Dĩnh đang là hồng danh, khi bị giết, trang bị bạo rút không còn một mảnh. Hỉ Ca đứng ở xa, đưa mắt ngó, thì ra là một cái truyền kỳ đai lưng và một đôi giày truyền kỳ.

Đội ngũ truy sát chỉ có một được sư, mà người này đã bị Cảnh Dĩnh xử lý, cho nên bọn họ không có biện pháp cứu sống đồng đội. Thế là cả đám quyết định đi về trước, dù sao xung quanh đây không có người, chẳng ai đến trộm trang bị được. Cảnh Dĩnh không có ý định hồi sinh, bởi vì cô biết, ở điểm hồi sinh nhất định có nhiều người đang trấn giữ, trở về chính là chết.

“Đường chủ, tên thích khách kia đã biến mất.” – đội ngũ còn lại 3 người, một vị lời thuật sĩ nói với tay kiếm khách.

“Đừng lo, hắn nhất định không chạy xa đâu, ta đoán... Dạ Đàm đang núp gần đây, chờ cơ hội đến giết ta.” – kiếm khách vừa nói xong, sau lưng vũ giả của đội ngũ đột nhiên xuất hiện một bóng đen. Thích khách còn chưa kịp ra tay đã bị một tia chớp sấm sét trực tiếp đánh lên người.

Dạ Đàm đâm vũ giả một đao, không thể trực tiếp giết sát người đó. Hắn nhanh chóng ẩn thân. Vũ giả vội vàng uống vào một bình dược hồi huyết.

“Phóng quần công, ta không tin hắn có thể chạy trốn được.”

Lời thuật sĩ gạt đầu, bắt đầu xuất kỹ năng quần công trên phạm vi rộng. Bọn họ vừa di chuyển vừa phóng quần công. Một lúc sau thì phát hiện ra bóng dáng của Hỉ Ca.

Dạ Đàm sau khi bị ép buộc phải hiện thân, dĩ nhiên, cũng nhìn thấy Hỉ Ca. Hắn liếc mắt một cái liền nhận ra cô. Bất quá, hiện tại, hắn không thể làm gì khác hơn. Dạ Đàm mở ra tạt phong bộ (kỹ năng di chuyển của đạo tặc) chạy tới chỗ của Hỉ Ca, vừa chạy vừa la.

“Hỉ Ca, mau tấn công tên thuật sĩ!”

Hai người này biết nhau? Đây là câu hỏi hiện ra trong đầu đội ngũ truy sát.

“Mặc kệ, giết cả cô ta.” – Kiếm khách cầm đầu quyết định nhanh chóng. Hắn không quản hai người kia có quen biết hay không, trong tình huống hiện giờ, giết cả hai mới là công đạo.

Vô duyên bị Dạ Đàm lôi vào cuộc chiến này, đương sự là Hỉ Ca không hề tỏ vẻ khấn trương. Nhìn thấy những đạo sấm sét sắp sửa đánh qua bên này, Hỉ Ca đầu tiên cấp cho mình một cái băng thuẫn. Hiện tại, băng thuẫn tiêu hao mỗi giây 50 điểm pháp lực, nhưng điểm phòng ngự của nó lại cao đến dọa người. Cho nên, khi đạo sấm sét đánh đến trên đầu Hỉ Ca, huyết lượng của cô không rút tới 1/5 nữa.

Bị người ta đánh mà không đánh trả, tuyệt đối không phải là phong cách của Hỉ Ca. Thế nên, Hỉ Ca quơ tay, tự hồi đầy máu, lại quơ tay, hướng ba người kia phóng ra kỹ năng băng tuyết điệp vũ. Được sự của bọn họ đã chết, không ai đến hồi huyết cho họ, dùng được phẩm hồi huyết sẽ có giới hạn số lượng vì bọn họ không thể đem nhiều được phẩm bên người. Thế là, nháy mắt một cái, cột máu của ba người rút hơn phân nửa.

Thật ra, 20s đầu tiên, huyết lượng của họ không rút nhiều cho lắm. Dù sao đây là người chơi, không phải quái, trên người có trang bị hỗ trợ này nọ. Nhưng sau 20s, băng điệp xuất hiện thêm một trạng thái gọi là “xé rách”, khiến lực phòng ngự của đối phương giảm một nửa. Dĩ nhiên, để thi triển trạng thái này, Hỉ Ca phải tiêu hao pháp lực gấp 3 lần. Lúc này mới thấy ưu điểm của chuyện có vô hạn pháp lực. Nếu là thuật sĩ khác, đảm bảo không thể duy trì đến 20s.

Lại nói, cho dù là người có pháp lực dồi dào như Hỉ Ca, sau 25s cũng có dấu hiệu chống đỡ không nổi. Pháp lực của cô sắp cạn kiệt. May mắn, 3 người kia đều sắp treo.

Trong lúc phóng kỹ năng điệp vũ, Hỉ Ca không thể sử dụng kỹ năng khác. Lúc bị công kích sẽ không thể tự hồi máu cho bản thân. Bất quá, ai biết cô lại quen biết Cô Tửu làm chi, được phẩm trân quý trong mắt người khác thì đối với cô chỉ như đậu đen đậu đỏ, nào là được phẩm gia tăng phòng ngự, nháy mắt hồi huyết đan, liên tục hồi huyết được...vân vân và vân vân... cứ mạnh tay bóc bỏ vào miệng mà nhai.

Cuối cùng, một mình cô xử lý hai tên, còn một tên thì lặc lè sắp chết. Có thể vì Băng Tuyết Điệp Vũ mới ở cấp 1, công kích còn chưa cao; hoặc là phòng ngự của kiếm khách kia rất cao. Thế cho nên, sau một đợt công kích cực kỳ hoành tráng, kiếm khách vẫn còn lại một tầng máu mỏng. Nhìn thấy kiếm khách chưa từ bỏ ý định muốn giết cô, xuất ra một bình dược, sau đó hướng Hỉ Ca chạy lại. Hỉ Ca chuẩn bị phóng thêm một cái kỹ năng giải quyết hần, ai ngờ, đúng lúc này sau lưng hần hiện ra một đạo bóng dáng. Dạ Đàm giương đao, kiếm khách nghiêng ngã thân người, không cam tâm ngã xuống. Dạ Đàm sợ hãi liếc mắt nhìn Hỉ Ca. Không quản đồng đội của mình lúc này bạo rút vật phẩm gì. Hắn nhanh chóng ẩn thân, quyết định chạy trốn. Hắn biết hành vi vừa rồi của mình hơi quá đáng, quăng hết phiền toái lên người Hỉ Ca, mà bọn họ chính là cừu nhân, lúc này Hỉ Ca buông tha hần mới là chuyện lạ đó. Nếu là bình thường, hần có lẽ sẽ ở lại chơi đùa một chút. Nhưng tình huống hiện tại không ổn, phía sau còn có người đuổi giết, hần không muốn chết.

Đáng tiếc, hần muốn chạy, nhưng Hỉ Ca không cho. Nào có chuyện gấp than bỏ tay người xong vỗ mông phải đích đứng lên đơn giản như vậy chứ?! Thấy pháp lực đã khôi phục, Hỉ Ca nhìn theo phương hướng tên kia vừa ẩn thân, quăng ra một cái quần công. Dạ Đàm bị đánh hiện cho nguyên hình.

“Đội đã, có chuyện từ từ nói...”

Hỉ Ca làm gì cho hần có cơ hội mở miệng. Thấy hần còn muốn co giò chạy, cô điều khiển tiểu nữ vương tung ra một cái quần thân, đem hần giữ chặt. Sau đó, Hỉ Ca không một chút lưu tình ném một cái băng trùy ngay giữa ngực hần.

“Chúng ta chẳng có chuyện gì để nói hết.” – Hỉ Ca cười lạnh.

Nhìn hiện trường, không còn ai, Hỉ Ca rất không khách khí đi tới lùm trang bị. Vừa rồi có đến 3 tên hồng danh, bạo ra 4 món trang bị, toàn bộ đều là truyền kỳ. Hỉ Ca nhếch mép, chuyện này buồn bán lời. Sau khi ném trang bị vào ba lô, Hỉ Ca liếc mắt nhìn hai thi thể còn nằm ở xa xa, Dạ Đàm và Cảnh Đình, quyết định phải rời đi ngay lập tức. Cô cảm thấy, nếu ở lại, nhất định sẽ có phiền phức lớn.

Có đôi khi, Hỉ Ca thật thống hận trực giác của bản thân. Cô vừa đi chưa tới 100 bước, lại có người tới đây.

Lướt mắt qua, ít nhất có khoảng 30-40 người. Bất quá, bọn họ phân thành 3 đội, thoát nhìn, có lẽ là 3 thế lực khác nhau. Đội ngũ đông nhất mang huy hiệu của Kinh Lôi Hội, có khoảng 20 người. Đội ngũ đông thứ hai là Huyết Sát Giang Hồ, có khoảng 14 người. Còn lại là một đội ngũ 8 người. Nếu Hỉ Ca đoán không sai, hẳn đây là đồng bọn của Dạ Đàm.

Tình hình là hai đội ngũ lớn rượt theo đội 8 người. Sau khi chạy tới chỗ này, không hiểu sao tất cả đều dừng lại. Tạm thời, không ai có ý định ra tay. Đường như Hỉ Ca bị hiểu lầm là người có liên quan. Đây là chuyện gì xảy ra???

“Phong Bảo, cho người hai lựa chọn. Một, theo chúng ta về gặp phó bang chủ, sau đó chịu rút một cấp. Hai, hiện tại bị chúng ta luân bạch. Người chọn cái nào?!” – người mở miệng nói chuyện là một thích khách mang bang huy Kinh Lôi Hội.

Ừm... nhìn rất quen mắt nha... gọi là gì nhỉ... Lôi Ảnh?!

“Người cảm thấy ta sẽ tin tưởng lời người nói hay sao?” – được sư tên Phong Bảo đang bị vây xung quanh, mở miệng cười lạnh. Trong lòng Phong Bảo rất rõ ràng, chuyện hắn giết phó bang chủ của Kinh Lôi Hội sẽ dẫn đến kết quả không hay. Chính là hắn không nghĩ tới, sự việc lại đi đến nước này. Nghĩ tới đây, Phong Bảo phần nộ trừng mắt nhìn đám người của Huyết Sát Giang Hồ.

“Phong Bảo, người ngậm máu phun người, dám vu oan cho bang chủ chúng ta, nói anh ấy sai người đi giết phó bang chủ của Kinh Lôi Hội. Người không thấy vịnh vào cái cớ này thì rất ngây thơ sao hả?”

Người của Huyết Sát nhộn nhạo, ai cũng mở miệng phụ họa.

“Hừ...” – Phong Bảo khinh miệt hừ lạnh một tiếng, trừng mắt nhìn người vừa mở miệng, cũng không nhiều lời thêm. Chuyện đã đến nước này, giải thích chỉ bằng thừa. Huống hồ, hắn biết Kinh Lôi Hội nhất định không bỏ qua cho hắn. Kinh Lôi Hội muốn báo thù. Huyết Sát Giang Hồ muốn giết người diệt khẩu. Nói tóm lại, cả hai phe đều muốn lấy mạng hắn.

“Nếu người không đồng ý, vậy chúng ta giải quyết liền tại đây (ngay và luôn).” – Lôi Ảnh không có hứng thú nói chuyện dẫn đưa.

“Chờ một chút.” – mọi người còn chưa động thủ, Hỉ Ca bước ra cản lại. Bọn họ san bằng chỗ này cũng không sao, mấu chốt là không thể liên lụy đến cô a~

“Ta chỉ là người qua đường, có thể cho ta rời đi trước hay không?”

Hỉ Ca tự thấy giọng điệu lẫn thái độ của cô rất nhã nhặn hòa ái, vậy mà có người không nhìn thấy.

“Ta như thế nào biết người có quen tên kia hay không?! Huống hồ, vì sao người lại tới nơi này?” – lên tiếng vẫn là người của Huyết Sát Giang Hồ.

Hỉ Ca tựa tiểu phi tiểu đưa mắt nhìn: – “Làm sao, bộ ngọn núi này có cấm tên chủ quyền của người à? Ta không biết Huyết Sát Giang Hồ lại có bản lĩnh như vậy đó nha~”

“Đội người chết rồi sẽ biết bản lĩnh của chúng ta...” – người nọ nghe thấy khẩu khí khinh thường của Hỉ Ca liền nổi điên.

“Thật sao? Vừa rồi có 3 người cũng nói y chang vậy, đáng tiếc, bọn hắn lại chết trước cả ta. Về sau, thời điểm các người muốn lấy thịt đè người, nên kéo đông đông một chút. Ba người đánh một người mà còn bị giết, nói thật, các người không biết xấu mặt, chứ ta thấy bề mặt giùm các người đó.”

“Vừa rồi là người giết?” – người cầm đầu đội ngũ Huyết Sát biến sắc mặt. Hắn phái 5 người đi đuổi giết 2 tên. Kết quả, cả 5 người đều bị giết trở về. Hắn còn chưa kịp hỏi thăm tình huống. Hiện tại nghe Hỉ Ca nói, trong lòng có điểm không muốn tin. Nếu là thích khách hàng cao thủ, 1 vs 3 có lẽ toàn thắng, nhưng cô ta là một thuật sĩ, làm sao có thể xử lý nổi 3 người?!

“Tránh đường.”

“Vốn ta chuẩn bị thả người đi. Bất quá, người vừa thừa nhận đã giết người của chúng ta. Vậy bây giờ đừng hòng rời khỏi đây nữa.”

Tên này đúng là vô sỉ. Hỉ Ca nghe hần nói xong, dở khóc dở cười.

“Liệt đường chủ, chuyện của các người, phiền toái các người tìm cách giải quyết riêng. Hiện tại, chúng ta chỉ muốn giết tên Phong Bảo kia thôi.” – Lôi Ảnh đột nhiên xem vào.

178. Chương 178: Gia Nhập Bang Hội Của Ta

Ý tứ của Lôi Ảnh rất rõ ràng, chính là bảo Liệt Thập Dương thả người. Lời này nếu là do người khác nói, Liệt Thập Dương đảm bảo không để vào tai. Nhưng đây là Kinh Lôi Hội, hần hiện giờ không dám đắc tội với Kinh Lôi Hội. Kinh Lôi Hội chính là đại công hội lớn nhất của Tây Vực Sa Hải. Cả Tây Vực đại lục, bọn họ chiếm hơn một nửa. Cái chính là, giao hảo giữa bọn họ và các công hội khác rất tốt. Không thể không thừa nhận, đây mới là điểm khiến Huyết Sát Giang Hồ không dám động vào Kinh Lôi Hội.

Nếu không phải Lôi Thương cướp bạn gái của bang chủ bọn hần, sẽ không có chuyện muốn Phong Bảo đi giết người. Bất quá, ra tay giết người là một chuyện, đứng ra nhận tội lại là chuyện khác. Bọn hần không thể để lộ nhược điểm được, bằng không, bọn hần hết đường lăn lộn ở Tây Vực. Cho nên, người xui xẻo nhất chính là Phong Bảo.

“Lôi Ảnh đường chủ yên tâm. Chuyện riêng tư của chúng tôi tuyệt đối không liên lụy đến người khác.” – Liệt Thập Dương nói xong liền nghiêng người hé ra một lối đi, nhường đường cho Hỉ Ca, nhưng đồng thời hần nháy mắt với tên thích khách đứng bên cạnh.

Ai biết, Hỉ Ca căn bản không có ý định bỏ đi. Ngược lại, cô đi qua chỗ Lôi Ảnh.

“Lôi Ảnh, còn nhớ ta không?” – Vốn dĩ Hỉ Ca không muốn ở lại làm gì, nhưng đột nhiên cô nảy ra một ý định cực kỳ vi diệu.

“Người là...” – nhìn người đang đi tới, Lôi Ảnh neho mắt suy nghĩ. Hần vừa rồi trông thấy Hỉ Ca đã cảm thấy quen quen rồi, nếu không hần đã không mở miệng nói câu kia. Chính là, nghĩ một hồi vẫn không nhớ ra người trước mặt là ai.

“Người không phải là bằng hữu của phó bang chủ sao?” – còn chưa đợi Lôi Ảnh nói chuyện, một nữ vũ giả đứng sau lưng hần đã phản kích nhảy ra.

“Lôi Thanh!!!” – Lôi Ảnh quát khế.

“Ca, là thật đó, em không nhớ sai đâu. Lần trước chúng ta khai chiến với Mỹ Nhân Bang, cô ấy cũng ở đó mà. Chị Khuynh Thành cũng biết cô ấy~”

“Hỉ Ca? Người là Hỉ Ca?” – Lôi Ảnh cuối cùng nhớ ra, có chút ngượng ngùng nhìn Hỉ Ca cười cười, thái độ thay đổi 180 độ.

Đừng tưởng Hỉ Ca cùng Kinh Lôi Hội không còn qua lại, bang chủ của bọn hần đã từng đích thân hạ mệnh lệnh, về sau nếu thấy Hỉ Ca gặp phiền toái, vô luận làm sao cũng phải dốc lòng giúp cô. Người có thể khiến cho bang chủ của bọn hần chủ động muốn giao hảo, không phải là người đơn giản.

“Ta muốn hỏi thăm, ở đây có chuyện gì vậy?” – nếu đã nhận ra nhau, vậy chuyện liền dễ giải quyết.

Thái độ của Lôi Ảnh đối với Hỉ Ca lộ ra vài phần thành kính, làm cho Liệt Thập Dương trong lòng cả kinh. Hần âm thầm phán đoán, nữ nhân này quen biết Lôi Ảnh, hơn nữa, tựa hồ quan hệ rất kỳ quái.

“Bọn hần phái người giết phó bang chủ, chúng ta đang truy sát báo thù.”

“Ồ... có thể chờ một chút không. Ta hỏi thăm Lôi Thương đã.”

“Không thành vấn đề.” – Lôi Ảnh gật đầu.

Người của Lôi Ảnh bất động. Đương nhiên người của Huyết Sát Giang Hồ cũng không dám động thủ trước. Phong Bao kỳ quái nhìn Hỉ Ca. Hắn thấy nữ nhân này đi ra, nói gì đó với Lôi Ảnh, kết quả là mọi người đều bất động, không biết cô ta muốn làm gì?

Vốn Phong Bao đã thấy tuyệt vọng. Gia tộc bọn hắn toàn bộ đều bị hồng danh. Vấn đề bị giết rồi rút một cấp không phải là chuyện lớn, bọn hắn quan tâm là chuyện trang bị kia. Cả gia tộc chỉ có 20 nhân số, hết một nửa đã bị người ta giết qua một lần. Bọn hắn chẳng phải là kẻ có tiền gì cho cam, toàn bộ gia tài của bọn họ đều đổ hết vào trang bị. Nếu bị giết, bạo rút hết trang bị, chỉ sợ bọn hắn hết đường lăn lộn trong trò chơi. Hiện giờ đột nhiên nhảy ra một người tên là Hỉ Ca... mặc dù không biết cô ta tính toán cái gì, Phong Bao vẫn mơ hồ sinh ra điểm mong đợi.

“Hỉ Ca? Hôm nay mặt trời mọc ở hướng Tây hả? Sao ngươi lại nhớ đến ta?” – tiếng của Lôi Thương vọng ra từ thông tấn khí, mang theo vài phần bông đùa. Hắn biết rõ, người như Hỉ Ca, nếu không có chuyện cần kíp, sẽ không bao giờ gọi cho hắn nói chuyện phiếm.

“Phong Bao, ngươi có nhớ người này không?”

“Nghe quen quen... à, nhớ rồi. Hai ngày trước hắn vừa giết ta xong. Ta kêu Lôi Ảnh dẫn người đi xử lý. Làm sao ngươi lại hỏi chuyện này? Người quen tên kia sao?” – Lôi Thương căn bản không đem mấy chuyện trả thù trả thiếp gì đó đặt ở trong lòng. Hắn đắc tội với rất nhiều người, cho nên, có rất nhiều người muốn mạng của hắn. Hơn nữa, từ trước tới nay, hắn chưa từng nghĩ bản thân là cao thủ đỉnh cao, không ai giết nổi hắn. Theo thói quen thì hắn cứ quăng phiến toái cho đám thuộc hạ đi xử lý. Nếu không phải Hỉ Ca gọi đến hỏi, phỏng chừng hắn đã quăng chuyện bị Phong Bao giết ra sau não rồi.

“Chưa quen. Nhưng ta muốn đàm phán với hắn. Cho ta chút mặt mũi được không?”

“Được thôi. Tặng cho ta một cây pháp trượng truyền kỳ là xong.” – Lôi Thương không thèm khách khí. Bán chút mặt mũi cần đòi lại chút tiện nghi. Hơn nữa, không phải lúc nào cũng đụng được cơ hội kiếm chút tốt như thế này.

“Người không phải đã có lôi bổng sao?” – Hỉ Ca mím môi. Những người cô quen đều là loại người gì a?!

“Hắc hắc... lúc đánh nhau, xuất ra pháp trượng vẫn oai phong hơn lôi bổng mà...”

“Hừ... ngươi tìm tài liệu mang tới.” – Cô rất ghét thu thập tài liệu. Kinh Lôi Hội lớn như vậy, chút tài liệu ít ỏi như vậy, hắn là có thể lôi ra đi?!

“Không thành vấn đề. Người gửi bằng danh sách tài liệu qua đây. Ta cho người đi thu thập.” – Lôi Thương nhanh chóng đáp ứng. Cho dù hắn tự thân xuất ra tài liệu vẫn còn lời chán. Thật ra, bằng vào giao tình giữa hai người, nếu Lôi Thương muốn, chỉ cần nói một tiếng, Hỉ Ca sẽ vì hắn mà đúc một cây pháp trượng. Vấn đề là, Lôi Thương sợ cái người ở bên cạnh Hỉ Ca suy nghĩ nhiều... Tên kia rất dọa người nha. Lần trước, hắn chỉ hơi đứng gần Hỉ Ca một chút, vậy mà Thất Tử mém chút đã dùng ánh mắt đâm thủng hắn. Không thể hiểu nổi, tên kia vì sao lại thích người như Hỉ Ca chứ?!

Hai người tán gẫu xong. Lôi Thương gửi tin qua. Lôi Ảnh đọc tin xong, ghé sát Hỉ Ca nói nhỏ.

“Tên Phong Bao này hơi khó chơi. Mềm yếu gì cũng không chịu.”

Hỉ Ca nhướn mày, hướng về phía Phong Bao nói: – “Phong Bao, có hứng thú đàm sinh ý với ta không?”

Lời của Hỉ Ca khiến cho Phong Bao lẫn người của Huyết Sát Giang Hồ đều sửng sốt. Bọn họ không biết chuyện gì đã xảy ra. Bọn họ chỉ biết đường chủ của Kinh Lôi Hội nhận thức Hỉ Ca. Hơn nữa, dường như đã đem sự việc giao cho Hỉ Ca xử lý. Nhất thời, không ai mở miệng nói chuyện, tâm trạng đề phòng không biết phía sau lại là chuyện gì.

“Có ý gì?” – Phong Bao nhìn nhìn, cảm giác Hỉ Ca sẽ không hại hắn, liền mở miệng.

“Ta giúp ngươi giải quyết phiền toái hôm nay. Người gia nhập bang phái của ta. Đồng ý không?”

Hỉ Ca vừa nói xong, cả đám người đều hoa mắt chóng mặt. Đây là cao chiêu gì?

Liệt Thập Dương nhìn thấy ánh mắt bất hảo của Hỉ Ca, thầm nghĩ, nữ nhân này dám tuyên bố giúp tên kia giải quyết phiền toái, nghĩa là không xem Huyết Sát Giang Hồ ra gì. Rốt cuộc, cô ta là ai?

“Ta vì sao phải đáp ứng?” – Phong Bảo thật ra đã động tâm, bất quá, hấn căn bản không quen biết Hỉ Ca, không thể tùy tiện mở miệng đáp ứng được. Với lại, là một con buôn, hấn hiểu rõ cần phải nâng giá thành phẩm trước khi đồng ý giao dịch, như vậy, người mua mới nghĩ đồ vật có giá trị, không uống số tiền họ đã bỏ ra.

“Người có thể không đồng ý. Chẳng sao cả. Bất quá, gia tộc của ngươi có 20 người đứng không? Ta phải nói xin lỗi trước. Con người ta rất nhỏ nhen, bị người ta giết nhất định sẽ tìm cơ hội trả thù triệt để.”

“Ta chưa từng giết người.” – Phong Bảo nhăn mặt, hấn không rõ Hỉ Ca có ý tứ gì?!

“Đúng là không phải ngươi trực tiếp ra tay. Nhưng Dạ Đàm và Dạ Âm, còn có vài người nữa, đã nhận tiền của Lam Sắc, giết ta vài lần. Ta chưa đi tìm người đối chứng, không có nghĩa là ta không biết. Trong trò chơi, làm bằng hữu của nhau vẫn tốt hơn làm kẻ thù, ngươi nói đúng không?!” – Hỉ Ca thật muốn biết tên này sẽ phản ứng ra sao, mềm cứng gì đều không ăn à?! Để xem ngươi còn cứng đầu đến mức nào...

“Ngươi muốn báo thù?”

Hỉ Ca cười lắc đầu: – “Nếu muốn báo thù, tháng trước, lúc các ngươi chạy tới Cực Bắc Băng Nguyên đã không tìm được đường về rồi. Bang hội của ta đang thiếu người, ta muốn nạp thêm thành viên thôi.”

Lời nói của Hỉ Ca khiến nội tâm Phong Bảo nảy lên một trận kinh hoàng. Tháng trước, bọn hấn tiếp nhận nhiệm vụ đi ám sát Thanh Lam, phó bang chủ Thương Lan Công Hội ở Cực Bắc Băng Nguyên. Tuy rằng thất bại phải chạy trốn trở về, nhưng đó là chuyện bí mật của tổ chức, không ngờ việc này mà Hỉ Ca cũng biết...

Kỳ thật, Hỉ Ca không đặc biệt điều tra gì bọn họ. Là lần trước, sau khi cô bị giết thì Cuồng Vũ cung cấp cho cô một ít tư liệu mà thôi. Trong đó có bản ghi chép thân phận từng thành viên của gia tộc ám sát này. Về chuyện xảy ra ở Cực Bắc Băng Nguyên, là do Thanh Lam kể lại.

“Ta đồng ý.” – Phong Bảo biết, hấn không chiếm nổi tiện nghi của Hỉ Ca. Hiện tại, quyền sinh sát nằm trong tay cô, hấn căn bản không có chọn lựa. Hơn nữa, chỉ là gia nhập bang phái mà thôi, cô không phải muốn mạng của hấn.

“Lão đại, phải làm vậy sao?” – đứng phía sau Phong Bảo là một cậu bé, nhỏ giọng hỏi.

“Không còn cách khác. Nếu không, hôm nay, chúng ta phải chết ở chỗ này không sai.” – Phong Bảo đang đánh cuộc, đánh cuộc xem nữ nhân này có bao nhiêu lợi hại.

“Nếu đã vậy, chuyện giữa chúng ta liền xóa bỏ.” – Lôi Ảnh là người đầu tiên bộc lộ thái độ. Hơn nữa, Lôi Ảnh nói xong còn liếc mắt nhìn Liệt Thập Dương, ánh mắt có chút kỳ quái.

“Chúng ta đi.” – Liệt Thập Dương trầm mặc chốc lát, sau đó liếc mắt nhìn Phong Bảo, xoay người ly khai. Chỉ vì một câu nói của Hỉ Ca, chuyện báo thù cho phó bang chủ liền xóa bỏ, Liệt Thập Dương không rõ Kinh Lôi Hội đây là có ý tứ gì. Bất quá, không quan hệ, cho dù sau này Phong Bảo quay ngược lại cắn bọn hấn, chưa chắc đã có người tin tưởng.

Sau khi Liệt Thập Dương bỏ đi, đám huynh đệ đứng sau lưng Phong Bảo mới thở dài một hơi. Bọn họ thực không ngờ, ngay cả Kinh Lôi Hội cũng không truy cứu. Được sự của đội ngũ nhanh chóng cứu sống Cảnh Dĩnh và Dạ Đàm. Tên này vừa đứng lên liền hướng Hỉ Ca đánh tới. Bởi vì trên người hấn chỉ còn sót lại bộ đồ lót và một thanh chủ thủy, có đánh cỡ nào cũng không ăn thua. Nhưng mà, Hỉ Ca không vì vậy mà nường tay. Cô quăng qua một cái băng trùy, hấn lần thứ hai ngã xuống.

“Ngươi có ý gì?” – Phong Bảo nổi giận.

“Trở về giáo huấn hấn vấn đề đạo đức nghề nghiệp trong trò chơi. Nếu sau này hấn còn làm ra hành động như vừa rồi, ta không ngại giết hấn xuống 0 cấp đâu.”

Lần thứ hai được cứu sống, Dạ Đàm không dám manh động nữa. Phong Bảo kéo người qua một bên, sau khi nghe kể lại sự tình, Phong Bảo trực tiếp đập lên đầu tên kia.

“Về sau, ngươi làm ơn ít tìm phiền toái cho ta...”

“Đã biết, lão đại.” – Dạ Đàm bị đập cho một cái, thành thật cúi đầu nhận lỗi.

“Thật xin lỗi, vừa rồi ta hơi nóng.” – Phong Bảo trực tiếp giải thích với Hỉ Ca. Việc này khiến ấn tượng trong lòng Hỉ Ca về hắn tăng cao thêm một chút.

179. Chương 179: Đứa Nhỏ Thành Thật

“Việc này cứ như vậy trước đã. Người mang người đến tổng đàn của Long Môn Khách Điem ở Nam Uyên thành tìm Cuồng Vũ. Có gì không hiểu cứ hỏi cô ấy.”

“Được.”

“Phải rồi. Trong vòng một tháng, các người không thể rời khỏi bang phái. Mọi chuyện đều phải lấy bang hội làm trọng. Cứ xem như đó là tiền thù lao cho lần hỗ trợ hôm nay. Sau một tháng, nếu các người muốn lui bang, liên tùy ý.” – Hỉ Ca trong lòng rất rõ ràng, muốn thu phục kẻ mạnh phải dùng đến nhân tâm.

Lời của Hỉ Ca khiến Phong Bảo hơi sửng sốt: – “Chỉ một tháng? Người không sợ một tháng sau toàn bộ chúng ta đều lui bang à?”

“Nếu ngay cả điểm tự tin này mà ta cũng không có thì cần gì xây dựng bang phái.”

“Vậy nếu sau khi rời khỏi chỗ này, chúng ta thất hứa, không đến gia nhập bang phái của người thì sao?” – Phong Bảo lại hỏi thêm một câu. Hắn trước giờ không thích gia nhập bang phái. Lại nói, hắn cũng chưa từng gặp qua bang chủ nào giống như Hỉ Ca đây.

Hỉ Ca vỗ vai Phong Bảo, cười mị mị trả lời: – “Tin tưởng ta. Ai làm cho ta không thống khoái, ta cũng sẽ làm cho họ không thống khoái. Ta ghét nhất là bị người ta lừa dối.”

Dùng tín nhiệm để đổi lấy lòng trung thành. Đó là cái giá Hỉ Ca đưa ra. Lúc trước, cô từng mắc sai lầm. Nhưng, đồng dạng sai lầm, cô sẽ không tái phạm lần thứ hai.

“Vậy được, bang chủ, chúng tôi đi trước.” – Phong Bảo cười cười. Không vì lời nói của Hỉ Ca mà biến sắc mặt. Hắn hiện giờ càng tò mò hơn là, không biết bang phái này có thể đem lại hứng thú gì cho hắn?

Sau khi bọn Phong Bảo rời đi, Lôi Ảnh rất nhanh cũng ly khai. Hỉ Ca tự hồi huyết, sau đó tiếp tục đi lên đỉnh núi làm nhiệm vụ. Rất cuộc cô thu thập đủ 500 mảnh ghép huyết hồn, quay trở về tìm NPC để đổi trang sức là được. Đến chập tối, Hỉ Ca cuối cùng tìm được cái rương châu báu.

Rương châu báu không như trong tưởng tượng của Hỉ Ca, bị chôn giấu ở nơi thần bí nào đó. Ngược lại, nó nằm khời khời bên cạnh 2 con Huyết Xương Khô tinh anh, vậy thôi.

Độc Hóa Xương Khô tinh anh, 89 cấp.

Hỉ Ca phân vân không biết có nên một mình liều mạng đánh nhau với 2 bộ xương khô này hay không. Thoạt nhìn, chúng không dễ đối phó. Cô sợ mạng nhỏ của cô không bảo toàn. Cẩn rằng. Kệ. Tốt xấu gì cũng đã đến đây, không thể tay không trở về. Quyết định liều mạng một phen rồi nói sau. Nếu không được thì chạy về tìm người hỗ trợ.

Có thích khách!!!

Đột nhiên trong lòng nổi lên cảm giác có người đang ở gần. Hỉ Ca xoay người, chuẩn bị phóng quần công, nhưng lại ngẩn ngơ đứng đực mặt ra, hình như có chỗ nào đó không đúng lắm thì phải. Hỉ Ca chậm rãi cúi đầu, phát hiện tên nam nhân nào đó đang nằm bò trên mặt đất, ôm chân cô, ngẩng mặt nhìn cô nháy nháy mắt.

“Thân ái ~~” – Thất Tử cười thật vô tội.

Bộ mặt tươi cười của hắn khiến cho Hỉ Ca có một loại xúc động muốn giơ chân đạp một cái.

“Chuyện xử lý xong rồi?” – Hỉ Ca nhẵn, quyết định không dùng bạo lực.

“Quảng cho Sở Niệm giải quyết rồi. Không có chuyện gì làm anh liên tục tuyển. Đảm bảo tên kia đang ghen tị muốn chết luôn.” – Thất Tử tính toán kỹ lắm, nếu không khiến tên kia bận rộn tối tăm mặt mũi, hẳn làm sao có thời gian mà hưởng thụ thế giới riêng với Hỉ Ca a~

“Biết rồi.” – Hỉ Ca nhin không được cười lên – “Đứng dậy. Không cần than thở đâu. Anh họ chỉ mạnh miệng chút thôi, chẳng lẽ anh còn không biết sao?”

“Hay là hôm nào mình chuốc thuốc mê tên kia xong ném hẳn ra ngoài hải đảo, em nghĩ chiêu này dùng được không?” – Thất Tử cười hì hì tiến sát lại. Thật ra hẳn đã sớm muốn làm như vậy rồi, chỉ là chưa có cơ hội thôi.

“...” – Hỉ Ca trừng mắt liếc một cái. Lúc nào đó cô phải răn dạy một chút, chứ làm sao mà trong đầu tên nam nhân này toàn nảy ra những ý tưởng dọ người không là sao?!

Có Thất Tử ở đây, chuyện đối phó với 2 bộ xương khô trở nên dễ dàng hơn nhiều. Bất quá, để ngừa vạn nhất, Hỉ Ca vẫn đưa cho Thất Tử một viên giải độc. Loại giải độc này không phải chuyên dụng (cho một loại độc tính nào), hiệu quả đương nhiên không cao, nhưng ngược lại nó có thể giải trừ tạm thời độc tính của tất cả chủng loại độc tố. Hơn nữa, Cô Tửu chế tạo ra được phẩm này còn có thêm thuộc tính cường hãn (tăng sức mạnh). Tương đối mà nói là một được phẩm không tồi. Vốn định dùng cho chính mình, hiện tại Thất Tử ở đây, đương nhiên phải vào bụng hẳn. Dù sao, có Thất Tử rồi, Hỉ Ca không cần đi liều mạng nữa. Ai biết hẳn là nam nhân cơ chứ~

Hai bộ xương khô ngoại trừ có độc ra thì không có thêm kỹ năng nào khác. Yêu cầu duy nhất là người chơi phải giết cả 2 cùng một lúc, bằng không khi huyết lượng của chúng rơi xuống một mức nào đó sẽ tự hồi huyết trở lại. Hai người thử tới thử lui vài lượt, cuối cùng mới mò mẫm được cách giết cả 2 con quái cùng một lúc. Sau khi xử lý xong, mở bảo rương, Hỉ Ca thật muốn khóc lớn. Bởi vì bên trong bảo rương, ngoài một thanh cự kiếm rỉ sét ra thì không có cái gì nữa.

Cô liều mạng như vậy để làm cu li cho người ta hả? Nhìn chằm chằm thanh cự kiếm, quan sát nửa ngày vẫn thấy nó là “một thanh sét rỉ”, lực lượng lẫn thuộc tính đều không đáng bận tâm. Hỉ Ca không muốn tham ô, thế là quyết định đi giao nhiệm vụ.

Phần thưởng nhiệm vụ càng khiến Hỉ Ca muốn khóc hơn nữa. Nhiệm vụ thưởng cho một cái danh hiệu – “đứa nhỏ thành thật”. Danh hiệu này không cần treo lên, nó tự động kích hoạt, có danh hiệu này sẽ lấy được độ hảo cảm của thương nhân (NPC), nhờ vậy mà có thể mua được một ít hàng hóa cao cấp. Bất quá, vận xui thì cũng có thể gặp phải gian thương không biết chừng, kiểu như trị giá một ổ bánh mì là một đồng nhưng cô có lẽ phải trả một kim mới mua được. Sau khi giao nhiệm vụ, Hỉ Ca mới hiểu ra, cô chính là bị lừa đó!!!!!!!!!!!!!! Vừa rồi, đáng lẽ cô không nên đem trả thanh cự kiếm cho Hộ Giả, bởi vì thanh kiếm vừa vào tay ông ta liền biến thành truyền kỳ vũ khí...

Chịu đả kích lớn, trên đường trở về, tâm tình Hỉ Ca chẳng thể nào vui nổi. Cô ghi tạc trong lòng, sau này gặp NPC có gương mặt trung hậu thành thật thì nhất định không phải là người tốt. Lại nói, từ lúc Hỉ Ca có được danh hiệu kia, Thất Tử vẫn cười trộm không ngừng. Hơn nữa, càng cười càng lớn, đến nỗi Hỉ Ca nổi xung thiên đập hẳn rớt khỏi tọa kỵ.

“Hỉ Ca a

đừng giận mà...” – Thất Tử lò mò bò lên, không dám cười nữa, từ phía sau vòng tay ôm lấy Hỉ Ca, mặt cọ cọ trên vai cô.

“Hừ...” – Hỉ Ca rất bực, rất khó chịu.

“Kỳ thật... phần thưởng không tệ lắm...”

Bởi vì phần thưởng của Thất Tử cũng là một danh hiệu, danh hiệu gọi là “đứa nhỏ dối trá”.

Chính vì vậy, mỗi lần Thất Tử đến Di Thất đại lục đều không chịu mua đồ ở cửa hàng. Lý do là vì hẳn sẽ mua phải những thứ rất rác rưởi, ngay cả thức ăn cũng là cái loại quái gì đó. Hẳn bất quá không giao trả quyền sách (nhiệm vụ) mà thôi... có cần khấu trừ hơn 1000 điểm giá trị tôn kính của hẳn không a... khiến cho đám thủ vệ của Di Thất đại lục vừa nhìn thấy hẳn liền vung đao chém...

Sau khi nghe Thất Tử kể chuyện xong, tâm tình Hỉ Ca liền cân bằng trở lại. Cô vỗ vai hắn, cười nói
“Ngoan, khiến anh chịu ủy khuất rồi.”
“Hỉ Ca, người đang ở đâu?” – Hiểu Hiểu đột nhiên gọi tới.
“Còn ở Di Thất đại lục. Có chuyện gì sao?”
“Nếu không bận, người chạy về tham gia bang chiến cái.”

180. Chương 180: Chơi Ăn Gian Thực Đáng Xấu Hổ

Mặc dù Long Môn Khách Điểm đã thành lập hơn 2 tháng, nhưng ở Nam Uyên đại lục vẫn chưa có tên tuổi là mấy. Không ngờ, khoảng 2 ngày nay, chẳng hiểu sao trên thế giới lại rộ lên chuyện các người chơi ở bang phái khác rút khỏi bang phái của họ để gia nhập Long Môn. Lúc sự việc mới diễn ra, mọi người chưa nghĩ gì nhiều. Ai biết, sự việc càng nháo càng lợi hại. Nghe đồn, có một phó bang chủ của bang phái nào đó nói rằng Đường Chủ của Long Môn hứa cho hắn một kiện truyền kỳ vũ khí để hắn gia nhập Long Môn. Hắn đã dùng lời nói chính nghĩa để từ chối. Loại đồn đãi này càng lúc càng nhiều, hơn nữa, không có dấu hiệu sẽ giảm bớt. Buồn cười nhất là, những người lui bang kia đều không gia nhập Long Môn, ngược lại đầu quân vào 2 bang phái bậc trung. Sau đó, hai bang phái bậc trung này tuyên bố Long Môn sử dụng thủ đoạn cạnh tranh thấp kém hèn hạ làm xấu mặt Nam Uyên đại lục, bọn hắn vì chính nghĩa phải tiêu diệt Long Môn. Cũng không biết bọn họ lấy tự tin ở đâu ra mà dám tuyên bố như vậy. Hai bang kéo qua đánh một bang, ý tứ ghê chứ. Thư khiêu chiến được gửi tới tổng đàn bang hội của Long Môn. Bởi vì Hỉ Ca không có mặt, cho nên mọi người vẫn chưa hồi đáp.

Hỉ Ca về đến nơi liền thấy nguyên một đám người chăm chăm nhìn cô với vẻ mặt hưng phấn khó tả. Quả nhiên, mọi sự chuẩn bị đâu vào đó rồi, còn đợi một câu hiệu lệnh của cô mà thôi!!!

“Là ta đắc tội với ai? Hay là các người đắc tội với ai?” – Hỉ Ca nhếch mép. Chiêu này lợi hại, có thể khiến 2 bang phái chia mũi dùi vào cô, là cảm thấy Long Môn dễ ăn hiếp sao?

“Tạm thời chưa tra ra. Dù sao, không phải Khổ Độ thì là Thần Điện.” – Cuồng Vũ cầm tấm thiệp trong tay, mặt trên có hiển thị tên và nhân số. Hai bang phái này cộng lại khoảng 6 ngàn người. Long Môn hiện giờ có khoảng 3 ngàn thành viên mà thôi. Long Môn còn chưa làm cái gì đã bị xem là cái đinh trong mắt. Đây có thể xem là vinh hạnh không?

Hỉ Ca nhướn mày hỏi: -“Đúng rồi, bọn Phong Bảo đã đến chưa?”

“Đến rồi. Tổng cộng có 23 người, cấp bậc đều trên 80. Trong đó có 15 thích khách, thực lực không tồi, người làm sao lừa được người ta hay vậy?”

“Bọn họ là bị mê đảo bởi sắc đẹp của ta.” – Hỉ Ca tỉnh bơ nói.

“...” – Cuồng Vũ chẳng thềm nói gì, đại khái đã thành thói quen, lâu lâu lại nghe Hỉ Ca yy (tự sướng), chai lý rồi chẳng bị đã kích nữa, thuận tay ném thư khiêu chiến qua – “Người tính sao?”

Mở danh thiệp nhìn, Hỉ Ca bĩu môi: – “Thân là phó bang chủ, người có nhiệm vụ vì bang chủ mà giải quyết ưu tư a~”

“Cho nên?” – Cuồng Vũ vẻ mặt dữ tợn, Hỉ Ca dám nói câu nào phật ý, đảm bảo sẽ chết không toàn thây.

“Nói kế hoạch của người trước đi. Mọi người bàn luận một chút.”

Trong trò chơi, việc lấy ít thắng nhiều không phải là không có khả năng. Cho dù cấp bậc chênh lệch, nhưng có trang bị hỗ trợ, rồi kỹ thuật cá nhân, 1 vs 2 không phải là chuyện gì khó khăn.

“Trong 6 ngàn thành viên này, có 5500 là người chơi 60 cấp. Phái Khờ Đại một mình đi giải quyết là được.” – còn chưa đợi Cuồng Vũ lên tiếng, Hiểu Hiểu đã chen ngang.

Hỉ Ca nghe xong, đầu đầy hắc tuyến, không biết Khờ Đại lại đắc tội gì với Hiểu Hiểu nữa đây. Cơ mà... chủ ý này không tồi nha~

“Hiểu Hiểu...” – Khờ Đại trốn trong góc tường, tròn nằm, vẻ mặt ủy khuất giống như bị bỏ rơi.

“Hừ...” – Hiểu Hiểu trừng mắt một cái, sau đó tiếp tục nói – “Còn có đám thích khách dưới tay Sở Tiểu Ca nữa, kéo qua xử lý chủ lực của đối phương chắc không có vấn đề gì. Những người còn lại cố thủ là được.”

Bang chiến lần này là do hệ thống đề ra, chơi theo kiểu chiến trường, giết đối thủ sẽ có điểm tích phân. Sau hai giờ chiến đấu, bên nào có điểm cao hơn thì thắng. Cấp bậc khác nhau, điểm tích phân sẽ khác nhau. Người chết sẽ không thể tiếp tục tham gia chiến đấu. Kỳ thật, kiểu đánh bang chiến này là sân chơi của đám tinh anh ngoạn gia, bởi vì người chơi cấp thấp chỉ là mấy con số tích phân mà thôi.

Cuồng Vũ không bố trí gì nhiều. Chủ yếu vì phần lớn thành viên Long Môn còn chưa thân thuộc với nhau, độ ăn ý khi phối hợp chẳng có bao nhiêu. Đối với kiểu bang chiến diễn ra trên phạm vi rộng như này, bọn họ chỉ có thể vừa đi vừa mò mẫm. Cuồng Vũ suy tính, trong lần bang chiến này, cô sẽ quan sát rồi tìm ra những thành viên có tiềm năng để bồi dưỡng về sau.

Hỉ Ca chấp nhận khiêu chiến xong hệ thống lập tức thông báo trên kênh công cộng 2 lần. Nhưng vì bọn họ không phải là đại bang phái nên chẳng có nhiều người chú ý cho lắm. Sau khi tiếp nhận khiêu chiến, bọn họ có 15 phút chuẩn bị, sau đó những người đang online của hai phe sẽ bị hệ thống truyền tống vào chiến trường. Bởi vì Cuồng Vũ ở kênh bang phái đã thông báo trước, cho nên thành viên của Long Môn không ai tỏ ra lo lắng.

Trên chiến trường.

Thật không ngờ, ở đây lại gặp người quen.

Quân sư của Khổ Độ sao lại ở đây? Nhìn thấy Chư Cát Hầu, ánh mắt Hỉ Ca nheo lại. Đây là mệnh lệnh của Minh Độ Thiên sao? Như vậy, hàng ngũ tinh anh của đối phương có thể là người của Khổ Độ?

“Hỉ Ca, nơi này không phải Đông Châu Xích Hỏa. Ta không phải Đoạn Lang. Người muốn sống yên ổn ở Nam Uyên đại lục, trước hết phải hỏi ý kiến của bang chủ chúng ta mới được.” – Chư Cát Hầu không nhanh không chậm mở miệng.

“Người đương nhiên không phải Đoạn Lang. Tên kia tốt xấu có thể theo ta chơi đùa một chút. Còn ngươi à? Người không xứng.” – Hỉ Ca chẳng thèm khách khí, vốn dĩ cô không có ấn tượng tốt với Chư Cát Hầu. Nếu hôm nay không có đám thích khách của Thứ, chắc hẳn thắng thua còn khó nói, nhưng mà... muốn đánh bại cô sao, vậy phải xem Khổ Độ có tài cán này hay không?!

“Có tư cách hay không... lát nữa ngươi sẽ biết.” – Chư Cát Hầu sớm biết miệng lưỡi Hỉ Ca lợi hại, hẳn không tài nào đấu võ mồm thắng cô được, hơn nữa, hẳn không muốn dây dưa.

“Đứng phía sau Chư Cát Hầu là đám người nằm trong top cao thủ của Khổ Độ. Xử lý bọn hắn đầu tiên.” – Hỉ Ca nhỏ giọng nói với Cuồng Vũ.

“Người yên tâm.”

Hệ thống tuyên bố bang chiến bắt đầu.

Người của đối thủ toàn bộ biến thành hồng danh. Hai bên lao vào nhau giống như nước thủy triều, rất nhanh liền tạo thành một trường hỗn chiến. Nhìn ra được, đối phương không xem bang chúng bình thường là cái đinh gì, những người này vốn chỉ là vật hy sinh. Ngay cả đám tinh anh cũng chỉ là vật hy sinh cao cấp. Chân chính chiến sĩ là đám người ở bên cạnh Chư Cát Hầu.

Đối phương dùng cách đánh trực diện, trong khi thành viên của Long Môn thì không như thế. Hiện tại, toàn bộ bang chúng của Long Môn đều do Khờ Đại và Hiểu Hiểu cai quản. Hai người này gặp nhau là như chó với mèo, nói hai ba câu liền lao vào đánh nhau. Đương nhiên, là Hiểu Hiểu ra tay bạo lực với Khờ Đại. Bất quá, trên chiến trường, độ ăn ý của hai người này không ai so sánh được.

Vốn Cuồng Vũ không trông cậy gì vào đám tân binh của bang phái, chẳng ngờ Hiểu Hiểu lại biết cách bố trí đội hình mang tới kết quả tốt đến không tưởng.

Bang chúng của đối thủ toàn chơi theo kiểu xấp lá cà, cho dù có tổ chức theo đội ngũ thì chạy loạn một hồi cũng tan mất đội hình. Đa phần, bọn họ cứ thấy người đứng trước mặt là giơ đao lên giết thôi. Đây chính là điểm khác biệt giữa bang phái cấp cao và bang phái hạng hai.

Long Môn thì ngược lại, có sắp xếp đội hình chỉnh chu hàng ngang. Đi đầu là kiếm khách, cơ hồ đem tất cả công kích chặn rớt. Thuật sĩ đứng cuối cùng, liên tục phóng viên trình quần công. Dư thừa và vũ giả thì đứng ở chính giữa. Đám thích khách từ lúc trận chiến bắt đầu đã len lỏi vào hàng ngũ của địch.

Chư Cát Hưu không dự đoán được đám tân binh của Long Môn lại có thể phối hợp ăn ý như vậy. Vừa ra trận liền đập ngay lên đầu hắn một gậy thị uy.

“Chư Cát Hưu, nếu cứ tiếp tục thế này, e là chúng ta sẽ thua đó.” – Ngũ Linh đứng phía sau, chậm rãi lên tiếng. Đưa mắt nhìn số lượng bang chúng phe mình không ngừng tụt xuống, khoe miệng khê nhếch, giống như chuyện này cùng cô không quan hệ gì cả.

“Bọn họ không trụ lâu được đâu. Phái thích khách qua.” – Chư Cát Hưu là người có con mắt tinh tường. Hắn nhìn ra được, tân binh cũng chỉ là tân binh. Sau khi thích khách phe hắn lọt vào vòng trong, đội hình bên kia liền hỗn loạn, không cách gì khôi phục lại nguyên trạng.

Hỉ Ca không truyền lệnh cho đám thích khách của Thứ chạy qua bên kia gây rối như cách Chư Cát Hưu đã làm. Cô, cũng giống như Chư Cát Hưu, im lặng đứng một bên quan sát. Thật ra, giữa cô và Chư Cát Hưu chẳng có thâm cừu đại hận gì. Lần duy nhất kết thù là hồi Chư Cát Hưu cướp mất pháp bảo của cô mà thôi.

“Có hứng thú theo ta chơi đùa một chút không?”

Trên bảng tổng hợp thực lực của chức nghiệp thuật sĩ, Hỉ Ca đứng dưới Chư Cát Hưu. Nhưng Minh Độ Thiên lại nói thực lực của Hỉ Ca cao hơn hắn một bậc. Mặc dù Chư Cát Hưu không đem lời Minh Độ Thiên để ở trong lòng, nhưng vô luận làm sao hắn cũng không thể chấp nhận ý kiến này. Hắn không cho rằng thực lực bản thân thua kém Hỉ Ca. Hôm nay, hắn sẽ chứng minh điều đó.

“Thắng người thì được lợi gì chứ? – Chư Cát Hưu đã chuẩn bị tốt lắm, xung quanh hoàn toàn không có người quấy rối.

“Nếu người thắng, về sau, chỗ nào có mặt người, ta tuyệt đối sẽ không xuất hiện. Nếu người thua, các người phải thừa nhận hành vi chèn ép Long Môn hôm nay là sai trái.”

“... Thành giao.”

Hỉ Ca đưa mắt nhìn, trong mắt xẹt qua một ánh sáng quỷ dị. Trang bị của Chư Cát Hưu cao cấp hơn Hỉ Ca. Phải nói là, trừ bỏ vũ khí ra, cái gì cô cũng thua kém hắn. Còn nữa, phòng ngự của hắn rất cao, nhanh nhẹn không thấp, cho nên hai người mà PK, Hỉ Ca chẳng chiếm được chút tiện nghi nào. Hỉ Ca có khả năng tự hồi huyết, đối với chuyện PK thì đây là một lỗi bug (luật PK là không cho phép dùng được phẩm để hồi huyết). Đương nhiên Chư Cát Hưu đã sớm tính toán đến điểm này. Cho nên, ngay từ đầu hắn không hề có ý muốn chân chính cùng Hỉ Ca PK. Mới đánh vài chiêu, Hỉ Ca đột nhiên cảm giác sau lưng phát lạnh. Cô xoay người, tung ngay một cái băng trụ. Thích khách trúng chiêu của cô, đồng thời cô cũng bị chém một đao. Không ngờ trên chủ thủ của thích khách còn bôi độc được, là Kịch Liệt, mỗi 3s rơi 1000 huyết, liên tục 12s.

“Vô sỉ!! Không hổ là người của Khố Độ.”

“Quá khen! Quá khen! Ai bảo chức bang chủ của ngươi cho đến 100 điểm tích phân làm chi.” – Chư Cát Hưu cười lạnh. Bất quá, hắn còn chưa cười xong, một thanh chủ thủ đã xuất hiện ngay trước ngực hắn.

“Chơi ăn gian thực đáng xấu hổ.” – Thất Tử hiện ra trước mặt Chư Cát Hưu, vừa nháy mắt vừa cười tươi rói.

181. Chương 181: Đuổi Đì

Chư Cát Hầu sẽ quang minh chính đại đấu với mình một trận? Đương nhiên Hỉ Ca không tin. Cho tới bây giờ, cô luôn biết Chư Cát Hầu chẳng phải là chính nhân quân tử. Đồng dạng, cô cũng không phải là người tốt gì cho cam. Quy tắc này nọ được đặt ra không phải để cho người ta phá vỡ hay sao?! Hỉ Ca thật tự nhiên nuốt vào một viên giải độc hoàn, thuận tiện giải quyết tên thích khách, sau đó mới quay đầu nhìn chiến trường.

Tình huống so với cô tưởng tượng còn muốn tốt hơn. Đại khái đối phương quá mức ỷ lại đám người của Chư Cát Hầu. Nhưng đám người này chưa kịp phát huy tác dụng đã bị đám thích khách dưới trướng Sở Tiểu Ca quần chân. Có điều, đám người này đúng là cao cấp ngoạn gia của Khổ Độ, thực lực rất cao, đánh chính diện với thích khách của Thứ mà còn có thể chiếm thượng phong.

“Có cần qua đó hỗ trợ không?” – Hỉ Ca nhìn chiến đấu ở xa xa, quay đầu hỏi Thất Tử, người hiểu rõ tình hình hơn cô bởi vì dù sao đám thích khách kia cũng là do hắn bồi dưỡng lên.

“Yên tâm. Sẽ không thua. Vẫn nên qua chỗ Cuồng Vũ thì hơn.” – Thất Tử rất tin tưởng vào người của hắn. Hỉ Ca không thể làm gì khác hơn, chỉ có thể tin tưởng vào phán đoán của Thất Tử.

Phải thừa nhận, nhóm người của Khổ Độ có thực lực cao hơn đội tinh anh của Long Môn rất nhiều. Nếu không có Thứ ra tay giúp đỡ, chỉ sợ người nằm đo đất là Long Môn. Bất quá, chuyện này không đáng quan tâm cho lắm, bởi vì đây chỉ mới là bắt đầu. Nếu họ không thể một lần hủy diệt toàn bộ Long Môn, vậy thì chờ bị trả thù đi. Hiện tại, trừ bỏ đoàn đội của Khổ Độ đang giao triền cùng Thứ, những người còn lại đã loạn thành một đoàn. Mới nửa giờ mà thôi, không ngờ cục diện đã rối tinh rối nùi rồi.

Đám thích khách của Khổ Độ rốt cuộc có chỗ dừng. Bọn hắn chuyên tìm ngoạn gia cấp cao của Long Môn mà xuống tay, hơn nữa còn là tổ đội 3 người đi đối phó một người. Cũng may, đám tinh anh của Long Môn có chút hiểu biết nhau, phối hợp tương đối ăn ý, sau khi bị giết vài người, cả đám nhanh chóng tụ tập thành đội nhóm, không đi riêng rẽ nữa, xoay lưng hỗ trợ nhau giết ra ngoài. Không ai nghĩ đến chuyện đi truy giết đám thích khách của Khổ Độ. Loại thời điểm này, việc đó là không đáng, chẳng bằng đi giết thêm mấy mạng người còn hơn. Huống hồ, sau khi bọn họ tụ tập cùng một chỗ, đám thích khách không dám tùy tiện ra tay nữa.

Hỉ Ca và Thất Tử không chạy lên tiền tuyến. Hai người lượn lờ xung quanh, kiểm mảy con mồi yếu mềm mà giải quyết. Không phải Hỉ Ca không muốn xông pha chiến trận, vấn đề là, cô hiện tại là bang chủ, nếu bị giết, Long Môn chẳng còn mặt mũi đâu mà nhìn người ta. Sau khi Chư Cát Hầu bị xử lý, đối phương không đặt chú ý lên người cô. Lại nói, cô đi cùng Thất Tử, cho dù họ phái qua một đội 5 người cũng không thể làm gì cô nha. Bang chúng bình thường dĩ nhiên không muốn đâm đầu vào chỗ chết.

Một giờ sau, trên chiến trường, mỗi phe còn lại khoảng 800~900 nhân mạng. Đối phương mang đến hơn 6 ngàn, vậy mà số người còn sống hiện giờ cũng chỉ xấp xỉ Long Môn. Nhưng mà những người này đa phần là ngoạn gia có thực lực mạnh. Tình hình này, Long Môn nguy hại.

Hỉ Ca biết, một giờ đầu tiên là thanh trừng, dọn dẹp những người không liên quan. Giờ đây mới thực sự là cuộc tử chiến. Hỉ Ca và Thất Tử tiến vào đội ngũ của Cuồng Vũ, cùng mọi người so vai chiến đấu.

Một lát sau, Hỉ Ca đột nhiên phát hiện một việc khá thú vị. Chẳng hiểu tại sao đối phương cứ nhắm vào người của gia tộc Bán Thế mà ra tay, hơn nữa, lúc ra tay còn trừng mắt cực kỳ hung ác, giống như muốn ăn tươi nuốt sống người ta. Nếu chỉ một người có biểu hiện như vậy cũng thôi đi, cổ tình có hơn 100 người đều biểu hiện ra như vậy. Làm cho người khác không hiểu ra làm sao cả.

“Bọn hắn vì sao lại có vẻ mặt oán hận như vậy?” – Hỉ Ca quay sang nói chuyện phiếm với Cô Tửu. Dù sao hiện giờ toàn là tinh anh đánh tinh anh, chủ yếu là so độ bền trang bị, ra tay giết người coi bộ hơi khó. Hơn nữa, Hỉ Ca là tay nắm chủ lực cho nên được nguyên một đám người bao bọc ở giữa, không bị áp lực nặng, cô có thể thông dong mà nói chuyện phiếm.

“Vừa rồi Khô Đại nhờ thích khách che chắn, sau đó phóng một cái quần công vào khu vực dày đặc nhất của đối phương.”

“Giết bao nhiêu?” – Quần công cỡ nào có thể khiến những người kia trở nên điên loạn muốn đem Khờ Đại băm thây như vậy?

“Vấy một cái, chết hơn trăm.”

“Đùa à, hiện tại sao có thể xuất hiện cảm chú?” – Hỉ Ca cao giọng hỏi. Loại quần công mà vấy một chiêu liền lấy hơn trăm mạng người, hồi xưa Hỉ Ca từng học qua. Nhưng hiện tại, cấp bậc ngoạn gia đâu có cao, với lại chân chính đầu lĩnh boss còn chưa xuất hiện, làm sao có thể học được cảm chú chứ? (kỹ năng thư của cảm chú rơi ra từ boss đầu lĩnh cấp 100 thì phải)

“Cái này ta không biết. Bất quá tình trạng của Khờ Đại không tốt cho lắm, trực tiếp rút một cấp, hơn nữa hiện tại bị rơi vào trạng thái suy yếu, pháp lực tiêu hao gấp 3 lần.” – Cô Tửu nhún vai trả lời. Ai cũng có bí mật riêng. Giống như hẳn rất muốn biết từ đâu mà Hỉ Ca có kỹ năng thêm huyết, nhưng hẳn chưa bao giờ tò mò hỏi cô, dù cho quan hệ giữa hai người thân tới đâu thì đó vẫn là chuyện riêng của Hỉ Ca. Tương tự, Khờ Đại vì đâu học tới loại cảm chú này, đó là bí mật của tên kia.

“Hắn rốt cuộc đã giết ai?” – Hỉ Ca không tin Khờ Đại hy sinh lớn như vậy mà không có dụng ý.

“Khụ khụ.... là hai bang chủ của đối phương. Ngay cả Ngũ Linh cũng bị giết.”

“...” – Hỉ Ca đơ luôn. Quái không được bọn kia giận đến tím tái mặt mày như vậy. Giết 10 tên bang chúng cấp thấp mới được đến một điểm tích phân, giết bang chúng 80 cấp trở lên thì được 2 điểm tích phân. Khờ Đại xử một chiêu liền lấy về 400 điểm tích phân cho Long Môn.

Chỗ Hỉ Ca thắc mắc là, Khờ Đại sẽ làm ra hành động vì nghĩa diệt thân như thế này sao?

Đến cuối cùng, chiến trường có thể thuận lợi chấm dứt hay không, phải chờ xem tình hình chiến đấu bên Sở Tiểu Ca. Có lẽ, Chư Cát Hầu ngàn tính vạn tính cũng không ngờ Sở Tiểu Ca lại đem tất cả thích khách dưới trướng đầu nhập Long Môn. Khổ Độ mang qua 10 ngoạn gia hàng top và 60 ngoạn gia thuộc hàng cao thủ. Nhưng bên Hỉ Ca đem ra hơn 100 thích khách, cao thủ thích khách. Hai phe đối chiến, kết quả, Thứ thắng. Không phải thắng bởi nhân số mà thắng nhờ vào thủ đoạn âm hiểm. Ta nói, đánh nhau với bọn thích khách của Thứ là hành vi ngu xuẩn. Sau khi giải quyết xong đội ngũ tinh anh kia, đám thích khách của Thứ liền tràn qua đại chiến trường càn quét. Cơ bản, mỗi một đao chém xuống là lấy đi một mạng người. Thích khách toàn bộ là lão thủ PK, giết người đối với họ đơn giản như chặt rau.

Rất nhanh, Long Môn liền chiếm tiên cơ.

Vừa đúng 2 giờ, người của cả hai phe bị hệ thống đuổi ngay ra ngoài. Cuồng Vũ lập tức đem hình ảnh quảng lên diễn đàn. Quân sư của Khổ Độ vì muốn đối phó một bang phái cấp 2 là Long Môn Khách Điểm mà đồng ý gia nhập bang hội rác rưởi này nọ, đây là phong thái của đại bang hay sao?

Bài post của Cuồng Vũ vừa xuất hiện, tin tức liền lan truyền như sóng phát thanh. Mọi người còn nhào vào mổ xẻ vấn đề. Có người cho rằng hành động này không chỉ là âm mưu của Khổ Độ, có lẽ dính líu với Thần Điện nữa. Nói làm sao, vì một bài post, thanh danh của Long Môn liền bay lên.

Hành động của Cuồng Vũ đã đem Long Môn đẩy về phía đối lập với Khổ Độ. Nhưng đồng thời đây cũng là phương thức quy tụ lòng người nhanh nhất. Vì sao Khổ Độ phải phí tâm tư đi đối phó với Long Môn? Nếu Long Môn không có thực lực mạnh, Khổ Độ vì sao phải làm như vậy chứ? Chỉ riêng điểm này đã giúp Long Môn thu tới chú ý của rất nhiều ngoạn gia. Trên đời này, người tò mò không hề ít nha.

Hỉ Ca thật không nghĩ tới, vừa chiến đấu xong liền nhìn thấy Minh Độ Thiên. Anh ta mang theo người của Khổ Độ đứng đợi ở bên ngoài võ trường. Lại nói, trên diễn đàn thảo luận đủ loại vấn đề nhưng tuyệt đối không có kẻ nào dám mang Minh Độ Thiên ra chửi xéo này nọ.

Đây là muốn ra oai sao? Hỉ Ca nhếch mép, cùng Cuồng Vũ sóng vai đi qua. Trong khi đó, toàn bộ thích khách của Thứ thì thành thật đứng sau lưng Thất Tử, ánh mắt nhìn chằm chằm đám người Khổ Độ bên kia.

Nhìn cảnh này, người sáng suốt liền biết thân phận của Thất Tử. Lại nhìn đám thích khách đứng sau lưng hắn, có thể dễ dàng liên tưởng đến bối cảnh của Long Môn. Không phải ai cũng có tư cách thỉnh toàn bộ thích khách của Thứ đồng thời xuất hiện như vậy. Nhìn ra được, Long Môn không phải là bang phái loại

xoàng. Đây chính là ý niệm trong đầu của rất nhiều ngoạn gia tự do có mặt ở hiện trường. Ý niệm này rất nhanh liền biến thành tin tức truyền đi khắp các đại lục, thậm chí trở thành tin tình báo đưa đến cho các lão đại của các đại bang phái.

“Minh bang chủ đến đón người sao? Sớm biết Minh bang chủ đau lòng Chư Cát Hầu như vậy, lúc ra tay tôi đã nương tình rồi.”

Nếu đã quyết định xây nhà ở Nam Uyên đại lục, Hỉ Ca liền không ngại đối mặt với Minh Độ Thiên. Bởi vì đối với cô mà nói, hiện giờ, anh ta chỉ là người qua đường giáp, không đáng quan tâm.

“Việc này không phải chủ ý của anh.” – Minh Độ Thiên khi nói chuyện với Hỉ Ca, vẻ lạnh lùng thường nhật bỗng nhiên biến mất, thay vào đó là vẻ mặt ôn hòa. Điều này thật khiến người khác đại khai nhãn giới.

“Vậy à? Nguyên lai quân sư đại nhân có thể vượt qua quyền hạn của bang chủ sao. Tôi hôm nay mới biết à.” – Hỉ Ca mới không tin. Nếu Minh Độ Thiên không ngầm ra lệnh, Chư Cát Hầu sao dám tự tiện ra tay đối phó với cô. Anh ta muốn lừa ai chứ? Lừa quỷ đi!

“Hỉ Ca, bằng vào quan hệ của chúng ta ngày trước, không cần phải như vậy. Anh nói là sự thật. Em tin hay không đều không sao cả. Chư Cát Hầu đã rời khỏi Khổ Độ, hẳn không còn là người của Khổ Độ nữa.” – Minh Độ Thiên tuyên bố làm cho ai cũng sửng sốt. Chư Cát Hầu chính là quân sư của Khổ Độ, còn là phó bang chủ, vậy mà bị trục xuất, chuyện này sao có thể?! Nhưng đây chính miệng Minh Độ Thiên nói ra, hơn nữa còn tuyên bố giữa chốn đông người.

Lời nói của Minh Độ Thiên chẳng làm cho Hỉ Ca vui lên tí nào. Ngược lại, cô bắt đầu lo lắng. Chư Cát Hầu là tâm phúc của Minh Độ Thiên. Làm sao anh ta có thể đuổi hẳn được. Chuyện này khẳng định có nguyên nhân ẩn tàng. Hy vọng không liên quan đến cô.

182. Chương 182: Hoạt Động Bang Phái

Nhiều người có suy nghĩ giống Hỉ Ca, nhưng người bình thường chỉ thích xem náo nhiệt, ai lại rồi hơi mà phân tích này nọ, cho dù có động não suy nghĩ thì cũng chưa chắc hiểu được ý đồ của Minh Độ Thiên. Cho nên, đại bộ phận người vây xem nghĩ rằng bang chủ của Khổ Độ đây là đến giải thích, còn là loại thành ý giải thích. Nghĩ xem, ngay cả tâm phúc dưới trướng mà anh ta còn không bao che, đủ thấy anh ta là loại người đại nghĩa diệt thân đến cỡ nào. Vốn dĩ, Hỉ Ca còn muốn gây khó dễ, nhưng hiện tại cô không thể mở miệng, nếu không sẽ mang tiếng nhỏ nhen, cô không thể bôi xấu tên tuổi của chính mình.

“Hy vọng Chư Cát Hầu thuận buồm xuôi gió.” – Hỉ Ca cười mà không cười nói một câu. Tốt nhất Chư Cát Hầu nên ly khai Nam Uyên đại lục xa một chút, nếu không, cô tâm tình không tốt, có lẽ sẽ kéo người luân bạch hẳn.

“Đa tạ.” – Minh Độ Thiên nói xong ngẩng đầu nhìn sâu vào mắt Hỉ Ca, rồi lại lơ đãng quét mắt qua người đứng phía sau cô là Thất Tử, trong mắt lóe lên vẻ kiêng kỵ. Nếu đoán không sai, người này chính là Thất thiếu gia. Không ngờ, hai người bọn họ kéo từ trò chơi ra đến đời thực. Hẳn quả nhiên đã chạm chân...

Minh Độ Thiên rời đi. Hỉ Ca nhìn lướt xung quanh, không thấy Chư Cát Hầu, xem ra hẳn đã bỏ đi từ sớm. Về phần 2 bang phái khiêu chiến với cô, bọn họ chỉ là vật hy sinh mà thôi, Hỉ Ca không có cảm giác đặc biệt gì. Chiến đấu xong rồi liền tự giải tán thôi.

Bang chiến tự nhiên có chỗ tốt của nó.

Bang phái thắng trận, cơ cấu kiến trúc của tổng đàn bang hội tăng thêm một bậc. Hơn nữa, mỗi thành viên tham gia hoạt động đều được hệ thống thưởng cho điểm cống hiến, điểm kinh nghiệm và kim tệ. Bang phái thua cuộc thì bị rút một bậc, nếu ban đầu không đủ bậc thì sau khi thua trận sẽ bị giải tán. Cho nên mới nói, ngẫu nhiên tham gia bang chiến cũng tốt, dĩ nhiên, bọn họ phải thắng trận mới được.

Như Hỉ Ca dự liệu, nhóm ngoại gia vừa mới gia nhập Long Môn sau kỳ bang chiến này đều có hảo cảm với bang phái. Kênh bang phái trò chuyện náo nhiệt hẳn lên. Mọi người trải qua một hồi đại chiến với nhau tự nhiên liền quen thuộc. Náo nhiệt một hồi, mọi người nên làm gì đều đi làm. Rất nhanh, cả võ trường không còn ai. Vừa lúc nhìn thấy Khờ Đại đang chuẩn bị đi, Hỉ Ca vội đuổi theo.

“Người muốn gì nữa?” – Khờ Đại vẫn ở trong trạng thái suy yếu, không đến nỗi đi đứng không xong nhưng sắc mặt quả thật rất kém.

Trạng thái suy yếu này duy trì suốt một ngày, cho nên hắn đang tính đi tìm một khách điểm thuê phòng nghỉ ngơi. Dĩ nhiên bang chủ trả tiền, đây là hắn vì bang phái cống hiến sức lực nha. Về phần bị rút mất một cấp, đối với hắn mà nói, không tính tổn thất lớn. Trên bảng danh sách tổng kết, hắn giết người nhiều nhất, phần thưởng của hắn đương nhiên cũng nhiều nhất. Mặc dù điểm kinh nghiệm mà hệ thống thưởng cho không đủ để hắn lấy lại cấp bậc bị mất nhưng không kém bao nhiêu. Quan trọng nhất là, hắn đạt được mục đích.

“Đến đến, bọn mình tán gẫu một chút.” – trực giác nhạy bén của Hỉ Ca nói cho cô biết, chuyện này nhất định có bí mật.

Khờ Đại cùng Hỉ Ca nhỏ to tâm sự, phía bên kia, Hiểu Hiểu và Thất Tử cứ chốc chốc lại len lén nhìn trộm, đáng tiếc không thể nghe được cái gì. Sau khi bọn họ nói chuyện xong, Khờ Đại tiếp tục về mặt suy yếu, dựa trên người Hiểu Hiểu bước đi. Hỉ Ca đứng nhìn theo, miệng nở nụ cười thật quý dị. Khờ Đại và Hiểu Hiểu, thoát nhìn, có vẻ Khờ Đại là người bị hiếp đáp, nhưng mà... sự thật thế nào, ai biết được. Hy vọng lần này Hiểu Hiểu có thể mạnh tay chặt đứt tơ tình, bằng không, tên này sẽ không chết tâm.

Sở dĩ Khờ Đại liều mạng, nguyên nhân là vì một hồi đánh cuộc với Hiểu Hiểu. Người thắng cuộc có thể yêu cầu người thua cuộc làm một việc. Rõ ràng đây là Khờ Đại đào hầm cho Hiểu Hiểu nhảy vào. Đợi đến lúc Hiểu Hiểu biết được sự thật... khẳng định sẽ có trò vui... Hỉ Ca quyết định đi mua cái bản đồ (???), sau đó trở về bang hội chờ xem náo nhiệt.

Lần này chỉ là một cái bang chiến loại nhỏ mà thôi. Trở về, bọn họ cần phải chấn chỉnh mọi sự trong bang. Hiện giờ đã không phải là thời gian mới khai phá trò chơi, không thể mò mẫm mà đi. Hiện giờ, muốn phát triển, họ phải dùng một tư thế ngạo nghễ mà quét khởi.

Trong đại sảnh của tổng đàn, chỉ có Cuồng Vũ và Hỉ Ca ngồi chơi xơi nước. Thất Tử đã bị Sở Tiểu Ca lôi đi “bồi dưỡng tình cảm”, Hỉ Ca thiệt bại phục trình độ đeo bám không tha của Sở Tiểu Ca nhà cô. Hồi trước, cấp bậc của Thất Tử không bằng Sở Tiểu Ca, tự nhiên uy phong xụi giảm, PK với Sở Tiểu Ca bị thua 2 lần, sau đó Thất Tử liền thượng ẩn (thượng tuyến ẩn danh). Kết quả, lần sau gặp lại, Thất Tử thắng liên tục hơn 80 trận. Đáng thương Sở Tiểu Ca, không biết bao giờ mới lấy lại được sự tự tin.

“Có tin! Bọn Chư Cát Hầu đi Đông Châu Xích Hỏa. Ta đoán bọn hắn qua đó tiếp quản thế lực.” – Cuồng Vũ lên tiếng.

“Lam Sắc chịu thỏa hiệp à? Thật không ngờ a~” – Hỉ Ca phải công nhận, thủ đoạn của Minh Độ Thiên đúng là lợi hại. Vừa thấy địa bàn ở Nam Uyên tạm ổn liền có ý định nhúng chân địa bàn của người khác.

“Vực Sâu rơi vào tay cô ta đúng là bi kịch. Nếu Phần Thiên biết được chuyện này, không biết sẽ có biểu tình gì đây.” – Cuồng Vũ cười lạnh nói.

Đông Châu Xích Hỏa hiện giờ giống như một khối bánh ngọt vô chủ. Đừng tưởng có Vực Sâu trụ ở đó thì người ta sẽ kiên đề. Hiện tại, căn bản không ai để ý đến Vực Sâu. Sau khi bọn Hỉ Ca rời đi, Vực Sâu đã rơi vào thế lụn bại. Đến lúc Phần Thiên bỏ đi, tình hình đã không thể挽 hồi. Bây giờ, Vực Sâu rơi khỏi vị trí bá đại bang phái, nó đã đi đến hồi suy tàn rồi. Trong trò chơi, mỗi ngày đều phát sinh rất nhiều chuyện. Vực Sâu quét khởi nhanh mà suy tàn cũng nhanh. Người ta cảm khái vậy thôi chứ không có nhiều người để tâm cho lắm.

Không có thế lực của Vực Sâu uy hiếp, Đông Châu Xích Hỏa trở thành một món mồi béo bở, ai cũng muốn giành ăn, chẳng qua Minh Độ Thiên nhanh tay hơn người khác một chút. Thật sự, nếu Hỉ Ca có đủ thực lực, cô đồng dạng không buông tha cho món mồi này, đáng tiếc...

“Chư Cát Hầu là đi tiếp quản Vực Sâu hay là thành lập bang phái mới?” – Hỉ Ca hỏi.

“Ta nghe nói là lập bang mới.”

“... Ờ... hy vọng hần có thể thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ.”

Hỉ Ca trầm ngâm... Đông Châu Xích Hỏa còn có Niếp Lăng, cô lại quên mất người này.

Thời gian cô còn ở Đông Châu Xích Hỏa, Niếp Lăng không bao giờ chủ động khơi mào tranh chấp. Nhưng chuyện này không đại biểu rằng anh ta không có thực lực. Trước kia, nếu nói Vực Sâu là hoàng đế của Đông Châu Xích Hỏa thì Niếp Lăng chính là một vị vương gia tiêu sái. Bây giờ, Vực Sâu rơi đài, Niếp Lăng có thể tiếp tục khoan tay ngồi nhìn hay sao? Cho dù Niếp Lăng và Minh Độ Thiên có quan hệ không tồi, nhưng ai biết chuyện gì sẽ phát sinh chứ?!? Hỉ Ca cảm thấy, nhất định đại lục bên đó sẽ có trò vui cho cô xem.

“Đúng rồi, đám người Phong Bao thực lực rất tốt. Bang chiến lần này, Khờ Đại có điểm tích phân cao nhất (giết người nhiều nhất), xếp cao thứ hai chính là đám thích khách của Phong Bao.”

“Ý người là?” – Hỉ Ca đã nói cho Cuồng Vũ biết bản giao kèo giữa cô và Phong Bao. Nếu Cuồng Vũ chủ động nhắc tới, vậy là có tính toán gì rồi.

“Đám thích khách này có thể bồi dưỡng, cũng có thể tiến vào tinh anh đoàn.”

“Vậy lưu bọn hần lại.” – Hỉ Ca muốn lưu bọn Phong Bao lại, kỳ thật rất dễ dàng. Thời gian một tháng, cô hoàn toàn có cái tự tin mình sẽ làm được.

“Việc này cứ để ta. Bất quá, người làm bang chủ không phải quá rảnh rỗi à?” – vừa làm phó bang chủ lại kiêm luôn chức vị thư ký cho bang chủ, có phải mình quá bi thảm rồi hay không?! Biết trước hồi đó ở lại Thiên Nhân cho xong. Hồi xưa, mỗi ngày chỉ lo đi kiếm chuyện bát quái của người khác, thiệt là vui vẻ. Điều khiến cho Cuồng Vũ thấy an ủi một chút đó là cô đã tìm được tri kỷ ở bang phái này. Người đó chính là A Ly. Công phu lấy tin bát quái của A Ly không thua kém Cuồng Vũ bao nhiêu, trình độ xào nấu chuyện xưa thì chỉ có hơn chứ không kém a~

“Đừng oán nữa. Hoạt động bang phái lần này để ta tổ chức đi.” – để giúp ngưng tụ lực lượng của bang phái, vậy thì hoạt động bang phái là lựa chọn tốt nhất. Loại hoạt động này, lần đầu tiên nên để bang chủ tổ chức. Dù sao, bang chủ mới là tâm lực chính.

“Người tính tổ chức hoạt động gì?”

“Đánh kiến thành lệnh được không?” – Hỉ Ca cười nói. Số lượng thành viên không sai biệt lắm, có thể đi đánh kiến thành lệnh. Hỉ Ca không thiếu kiến thành lệnh. Cát Tường đã sớm đưa cho cô rồi. Cô chỉ muốn đưa thành viên đi thử luyện thôi. Từ trong chiến đấu mới chân chính hiểu rõ về nhau.

“Chủ ý không tồi. Đi liền bây giờ?” – Cuồng Vũ rất ủng hộ loại hoạt động lớn như thế này. Nếu thành công, đối với bang phái mà nói, sẽ mang tới ưu đãi rất hậu hĩnh.

“Không. Trước tiên tổ chức hội luận võ trong bang phái, thành viên từ 70 cấp trở lên có thể tham gia. Hôm nay liền thông báo đi, 10 ngày sau chúng ta bắt đầu.”

Kỳ thật, từ rất lâu về trước, Hỉ Ca đã có ý tưởng muốn bày ra một hội luận võ. Bất quá, lúc còn ở Vực Sâu, không có người tán thành, mà cô khi ấy chỉ là phó bang chủ, tiếng nói không đủ trọng lượng. Hơn nữa, loại hoạt động này, phần thưởng luôn rút từ túi riêng của bang chủ. Hồi đó, Phần Thiên không đồng ý, Hỉ Ca lại không thể vượt quyền, cuối cùng ý tưởng bị bỏ dỡ. Còn hiện tại, đây chính là bang phái của cô, muốn ngoạn thế nào thì ngoạn thế đó a.

“Cũng tốt, thuận tiện có thể tìm ra vài tên có thực lực. Người là bang chủ, lần này người tự chuẩn bị phần thưởng đi.” – Cuồng Vũ bĩu môi. Ai biết Hỉ Ca là phú bà, mỗi tháng thu về mấy chục vạn kim tệ. Nếu không bắt Hỉ Ca ói bớt tiền ra, chính là có lỗi với nhân tâm à...

“Gọi Cô Tửu đến đi. Ta có chuyện muốn cùng hần bàn luận...” – Không có đạo lý bất một mình Hỉ Ca nhổ máu nha. Nói làm sao cũng phải kéo thêm người xuống nước. Cô Tửu đảm bảo còn giàu hơn cả cô. Chuyện tổn tiền như này, Hỉ Ca tuyệt đối không buông tha cho hần.

183. Chương 183: Khi Dễ Một Con Khỉ

Sau khi bang chiến chấm dứt, Nam Uyên đại lục lại trở về tháng ngày yên bình như cũ. Cho dù Long Môn thu nhập một số lượng cực lớn thành viên thì cũng không ai dám mở miệng nói cái gì. Nhiều người nhìn vào Long Môn đều thấy đỏ cả mắt. Đừng nghĩ cấp bậc (bang phái) Long Môn hiện giờ còn thấp, thế nhưng bang chúng đều thuộc thành phần nhị lưu (chỉ dưới top cao thủ). Lại nói, bang chủ Long Môn có tiền, sau lưng lại có một tòa núi cao để dựa vào. Ngay cả Khổ Độ phái người ra khiêu chiến mà cũng không làm gì được.

Trước mắt, Long Môn Khách Điểm đang trải qua thời kỳ náo nhiệt nhất từ trước tới nay. Sau khi Cuồng Vũ công bố hoạt động bang phái, cả bang hội liền sôi trào. Người trên 70 cấp thì chạy đi luyện PK. Người chưa tới 70 cấp thì chạy đi thăng cấp. Đừng nói là bang chúng của Long Môn, ngay cả Thanh Lam, người chạy tới xem náo nhiệt, cũng bị lây nhiễm sự kích động của họ.

Phần thưởng kỳ luận võ như sau.

Hạng nhất, thưởng hai viên biến dị đan dược do đại tông sư chế dược sư duy nhất của Thịnh Thế làm ra, tăng vĩnh viễn 3 điểm lực lượng và tinh thần lực. Hạng nhì, thưởng một kiện truyền kỳ vũ khí, ứng với chức nghiệp của người chơi. Hạng ba, 3 khóa bảo thạch ứng với thuộc tính của người chơi. Hạng tư đến hạng mười, thưởng kim tệ. Tính tới tính lui, số tiền chi ra cho phần thưởng lần này là một con số lớn. Tiền là do Hỉ Ca và Cô Tửu bỏ ra, ai bảo họ là hai đại tài chủ làm chi. Ngoài ra, để đề cao sự tích cực của bang chúng, những ai có thể trụ được qua 5 trận đấu đều sẽ được thưởng một phần quà nhỏ.

Thanh Lam dày công tính kế gây sức ép mới được nghỉ phép một ngày để chạy qua Nam Uyên chơi. Sau khi nhìn đến phần thưởng, hẳn một hai đời gia nhập Long Môn. Đáng tiếc, kiếm khách số một số hai của thế giới bị người ta chê bai, không ai thêm thu lưu hắn. Lại nói, trước khi trận mở màn bắt đầu, Thanh Lam đã bị Sở Nhị tóm cổ lôi trở về. Không có biện pháp, Sở Nhị là thanh nhân bang chủ, muốn thoải mái không lo bang sự thì phải bắt phó bang chủ hy sinh. Điều Thanh Lam không hiểu chính là, vì sao Sở Nhị biết hắn chạy qua Long Môn? Lúc hắn trốn đi, rõ ràng im hơi lặng tiếng không nói với ai. Đương nhiên, Thất Tử sẽ không tính toán nói cho Thanh Lam biết người chỉ điểm là hắn. Ai biểu tên kia chiếm lấy Hỉ Ca hơn một giờ đồng hồ làm của riêng chứ, tội ác tày trời này là không thể tha a~

Bang hội náo nhiệt mặc kệ bang hội náo nhiệt. Hỉ Ca cùng Thất Tử kéo nhau chạy qua Di Thất đại lục làm nhiệm vụ. Sau khi ngoạn gia lên đến cấp 89, hệ thống sẽ công bố một cái liên hoàn nhiệm vụ, chỉ khi nào người chơi hoàn thành chuỗi nhiệm vụ này thì mới có thể tiến hành chuyển chức. Mặc dù cho đến bây giờ vẫn chưa có ai thành công chuyển chức, nhưng liên hoàn nhiệm vụ thì vẫn phải hoàn thành cho xong trước đã. Hai ngày trước, Hỉ Ca rốt cuộc lên tới cấp 89.

Nhiệm vụ này không tính quá khó, có điều một người làm thì rất nhàm chán, tốc độ lại chậm. Cho nên cô liền kéo Thất Tử qua đây cùng nhau làm nhiệm vụ. Dù sao, cô không cho hắn đi theo thì hắn cũng vẫn đi theo thôi.

Liên hoàn nhiệm vụ gồm 50 nhiệm vụ con, cần làm xong trong vòng một ngày. Nếu thất bại, ngày hôm sau mới có thể nhận lại nhiệm vụ. Hỉ Ca tiếp được nhiệm vụ cực kỳ nhẹ nhàng, chỉ yêu cầu đánh một ít quái, thu thập một ít thảo dược, lượm một ít tài liệu rơi ra từ quái, bla bla bla. Chỗ khó chính là nhiệm vụ yêu cầu đánh quái ở khắp nơi trên Di Thất đại lục. Nếu không phải Hỉ Ca có con Băng Tuyết Long Vương, tốc độ bay không tồi, phỏng chừng cô vì phải chạy bộ làm nhiệm vụ mà trở thành người liệt giò (chân). Nửa ngày, hai người hoàn thành xong 49 nhiệm vụ, còn lại nhiệm vụ cuối cùng. Nhiệm vụ này không khó, chỉ yêu cầu giải quyết một con Hầu Vương. Vấn đề là, con khỉ kia không ở yên một chỗ, nó chạy loạn khắp nơi. Đánh quái, OK. Bắt quái, thật không biết làm sao luôn. Hỉ Ca không thể xác định con khỉ sẽ xuất hiện ở địa phương nào, vì vậy, cô và Thất Tử tản bộ lòng vòng, vừa đi vừa tìm. Hai người cùng ngồi tọa kỵ. Chuyện này thật ra không buồn chán như cô tưởng. Phong cảnh hai bên đường rất là hữu tình, quái vật đều là loại có ngoại hình rất đáng yêu. Nếu Thất Tử không ở một bên lơ đãng thì cô hẳn sẽ cảm thấy rất thú vị.

“Hỉ Ca a~ Hỉ Ca a~ Đi với anh về nhà điiiiiiiiiii” – Thất Tử ngồi phía sau, hai tay vòng lên ôm eo Hỉ Ca, cầm thì đặt trên hốc vai của cô.

Thiệt tình, Hỉ Ca nghĩ, nếu được, có lẽ Thất Tử mỗi ngày đều muốn bám dính lên người cô. Rõ ràng hẳn trước kia là kiểu người không thích cùng người khác tiếp xúc da thịt gần gũi. Như thế nào mới mấy tháng quen biết nhau, hẳn đã thay đổi 180 độ rồi?? Tư Văn nói, đây là biểu hiện của những người đang yêu... Hỉ Ca thật không thể hiểu nổi. Lại nhớ tới ánh mắt hâm mộ lẫn ganh tỵ của 3 tên nam nhân kia, Hỉ Ca thật muốn khóc ròng. Nhìn Thất Tử bây giờ có chỗ nào đáng cho người ta hâm mộ a???? Được rồi, cô thừa nhận, bản thân cô cũng vui vẻ chẳng kém gì Thất Tử.

“Phải qua năm mới.” – Hỉ Ca liếc mắt nói nhỏ. Thời tiết đang trở lạnh, thoáng một cái sẽ tới giao thừa. Thất Tử có việc, buộc phải về nhà một chuyến, hẳn một hai lại muốn cô đi theo.

Bình thường thì chuyện này không thành vấn đề. Chính là, sắp tới năm mới rồi, ông nội nhất định sẽ không đồng ý cho cô đi. Vốn dĩ, ông nội đã có thành kiến với Thất Tử. Nếu cô lại đi cùng Thất Tử, không chịu ở nhà đón năm mới, chỉ sợ lúc trở về sẽ bị đuổi cổ ra khỏi nhà.

“Haiz...” – Thất Tử bắt đầu dĩ thử dài. Hẳn đương nhiên không nghĩ chuyện gì sâu xa cả. Hắn đơn thuần không muốn rời khỏi Hỉ Ca mà thôi. Lại nói, chuyến đi này phải mất cả tháng thời gian. Vì sự nghiệp theo đuổi “vợ tương lai”, hẳn đem toàn bộ công việc gác cho bọn Cát Tường lo liệu, một mình chạy tới C thị. Nhưng có chút chuyện, hẳn phải tự thân xử lý mới được. Hắn bây giờ đã quen mùi trên người Hỉ Ca, hằng đêm lại có thói quen lên vào phòng ôm cô mà ngủ. Hắn thật hoài nghi, bây giờ một mình trở về, hẳn có thể hay không bởi vì tịch mịch mà mất ngủ đến chết?!

“Đừng thử dài nữa. Cũng không phải không gặp được nhau.” – Hỉ Ca thấy thật tức cười, bọn họ phần lớn thời gian đều online trong game. Trò chơi hư nghĩa mà độ chân thật lên đến 100% cho nên so với bên ngoài không khác biệt bao nhiêu. Hơn nữa, ở trong trò chơi, Thất Tử càng không biết kiêng nể là gì.

“Hỉ Ca a~~ Hay là chúng mình bỏ trốn đi

” – Thất Tử vô lực nói. Thật không muốn tách ra a~ Một giây xa cách cũng chịu không nổi. Thật muốn đem cô đánh cho bất tỉnh, sau đó vượt biên trái phép đem đến chỗ của hắn. Đáng tiếc... hắn không dám. An ủi duy nhất của Thất Tử là tên Sở Nhị kia cũng phải về nhà. Bằng không, Thất Tử lo lắng tên kia lợi dụng hắn không có ở đây liền đem Hỉ Ca ra giáo huấn đạo đức với luân thường. Dĩ nhiên, chuyện trái đạo đức cái gì đó đều sẽ nhắm vào hắn mà xoi. Cái tên tiểu nhân ti bỉ vô sỉ hạ lưu kia nhất định sẽ không bỏ qua bất cứ cơ hội nào để nói xấu hắn trước mặt Hỉ Ca.

“Ông nội nhất định đánh gãy chân của em đó ~” – Hỉ Ca vừa tức giận vừa buồn cười, đưa tay vỗ vỗ đầu Thất Tử một cái, thật không biết trong đầu người này nghĩ cái gì nữa.

“Dù sao lão cũng đâu có đáp ứng cho chúng ta cùng một chỗ.” – Thất Tử nhỏ giọng nói thầm. Trong lòng hắn cực kỳ bất mãn nhưng không dám nói ra. Hắn chẳng quan tâm thái độ của Sở lão nhân. Đối với hắn mà nói, trừ bỏ Hỉ Ca, những người khác đều không quan hệ. Nhưng bởi vì Hỉ Ca để ý đến suy nghĩ của người nhà, cho nên hắn đành phải bận tâm một chút đến cảm thụ của họ.

“Anh Thất! Em không muốn đi vào lối mòn của cô cô.” – Hỉ Ca thở dài. Cô là người có lòng tham, vừa không muốn mất đi người nhà, vừa không muốn mất đi A Thất.

Thất Tử đưa tay lên vuốt ve khuôn mặt cô, ngón trỏ xẹt qua đôi môi đỏ mọng, sau đó tiếp tục mơn trớn cánh hoa kia.

“Nếu như... ông nội của em thủy chung không đồng ý thì sao?” – Hắn không có khả năng cả đời gốc ở C thị. Hắn không thể chối bỏ thân phận của mình. Cả đời này, hắn không bao giờ thoát thân cho được. Nếu có thể, hẳn tình nguyện không đi trêu chọc Hỉ Ca. Nhưng mà, ông trời làm cho hắn vừa nhìn thấy cô liền yêu. Lại nói, đó chỉ là một tấm ảnh chân dung. Tiếng sét ái tình cái loại quái sự này, nói ra chắc không ai tin, cố tình, nó đã xảy ra với hắn. (sau này nghe kể chuyện bạn Thất phải lòng Hỉ Ca mới thấy... bạn Thất biến thái đến cỡ nào =))))))

“Hai năm! Cho em 2 năm thời gian. Nếu 2 năm sau ông nội vẫn không đồng ý, em liền bỏ trốn với anh. Được không?” – Hỉ Ca không biết sau này tình cảm của cô giành cho Thất Tử có thay đổi hay không. Cô cũng không biết Thất Tử sau này có thể yêu thích người con gái khác hay không. Cô chỉ biết, hiện tại, cô không muốn buông tha người nam nhân trước mắt này.

“Được rồi. Anh một mình trở về thôi...” – Thất Tử rất cuộc thỏa hiệp. Tuy ngoài mặt nhần nhần nhỏ nhỏ nhưng trong lòng hắn lại đang trỗi dậy. Thiệt ra, hắn là người rất dễ thỏa mãn, từ trước tới nay hắn đều không đòi hỏi gì nhiều, một câu hứa hẹn là đủ rồi.

Dễ dàng thu phục Thất Tử xong, Hỉ Ca nhẹ nhàng thở ra. Hắn không muốn rời xa cô, chẳng lẽ cô lại muốn sao? Mấy tháng nay, bọn họ mỗi ngày đều cùng một chỗ. Thời gian sắp tới, sợ rằng người cần phải học cách thích ứng là cô đây này. Thói quen thật đáng sợ. Nói chuyện yêu đương sẽ làm cho con người ta hư hỏng. Giống như Hỉ Ca vậy, trầm mê trong biển tình đến không thể tự kiềm chế.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện phiếm, thuận tiện đảo mắt tìm kiếm quái. Khoảng nửa tiếng sau, ở một mảnh rừng lá thấp, Hỉ Ca cuối cùng nhìn thấy con hầu vương toàn thân lông trắng. Chính là, con quái đang bị 3 người chơi vây công.

Rõ ràng trên đỉnh đầu con quái có một dấu hỏi to đùng, biểu hiện nó là quái thuộc nhiệm vụ đặc thù. Như thế nào còn có người nhảm chán nhào vào đánh? Hỉ Ca thật muốn thở dài. Loại nhiệm vụ liên hoàn này không trùng lặp, nếu Hỉ Ca đã tiếp nhiệm vụ, người khác sẽ không tiếp được nữa. Ngoài ra, Hỉ Ca phải giết chết con quái này thì nó mới xoát tân (reload – sinh con mới). Nói cách khác, nếu người khác giết chết con quái đang có dấu hỏi nhiệm vụ của cô trên đầu, vậy thì cô chỉ có thể buông tha cho nhiệm vụ lần này. Đợi 15 phút sau, cô có thể một lần nữa tiếp nhận nhiệm vụ, làm lại từ đầu, có điều độ khó của nhiệm vụ sẽ tăng cao một chút.

Còn may, con hầu vương không dễ đánh, mặc dù công kích không cao nhưng phòng ngự lại kinh người, 3 người kia đánh một lúc lâu mà chỉ lấy đi 1/5 huyết của nó. Hỉ Ca không thích xen vào chuyện người khác. Bất quá, đây là quái nhiệm vụ của cô, không thể buông tha dễ dàng như vậy. Hỉ Ca ngồi trên tọa kỵ, hướng những người kia đi qua. Tổ đội kia gồm 2 vũ giả và một dược sư. Hai vũ giả thì luân phiên giữ trụ quái, trong khi dược sư thì đánh quái. Hỉ Ca ban đầu còn tưởng quái này khó đánh. Ai ngờ gặp phải những người rảnh rỗi nhảm chán như này. Thấy Hỉ Ca bước tới, 3 người đồng thời quay đầu nhìn cô.

“Có thể nhường con quái này cho ta không?” – Hỉ Ca giọng điệu ôn hòa. Cô không muốn vì một con quái lại gây ra sự phiền phức gì.

“... đã nói đều tại ngươi. Không có chuyện gì làm lại muốn khi dễ một con khỉ, quơ phải quái của người ta rồi kia.” – nữ dược sư nghe Hỉ Ca nói xong, có chút xấu hổ, thụt lui về sau nửa bước, quay đầu chỉ trích tử y vũ giả (mặc áo tím).

“Rõ ràng là tại ngươi mà...” – vũ giả vẽ mặt ủy khuất.

184. Chương 184: Cẩm Y

Trong lúc nữ dược sư và tử y vũ giả đấu võ mồm, bạch y vũ giả ở bên này đã thu hồi cảm khí (vũ khí hình cây đàn), quay sang nhìn Hỉ Ca. Hóa ra là con trai. Có điều hành vi cử chỉ của hắn cực kỳ tao nhã. Hắn nở nụ cười có chút e thẹn

“Thật xin lỗi, là bằng hữu của ta tò mò muốn đùa vui một chút.”

Hỉ Ca cười cười, không biết phải nói gì. Điểm phiền toái là bọn họ đã tấn công quái, cô nếu muốn hoàn thành nhiệm vụ thì phải gia nhập tổ đội với họ.

“Đây là quái nhiệm vụ của ta. Có thể tổ đội không?”

Tự biết bản thân làm sai, 3 người lập tức thêm Hỉ Ca và Thất Tử vào đội.

Bạch y vũ giả tên là Đạp Tuyết Tầm Y (gọi tắt là Đạp Tuyết). Tử y vũ giả gọi là Huyết Nhiễm Thanh Sam (gọi tắt là Huyết Sam, không dám gọi Thanh Sam sợ lộn với bạn Thanh Lam T_T). Nữ dược sư gọi là Lâm Tuyết.

Lúc bắt đầu, Hỉ Ca không chú ý lắm, nhưng chừng một chốc sau, cô cảm thấy quan hệ giữa 3 người này thật là quỷ dị. Lâm Tuyết tựa hồ có hảo cảm với Đạp Tuyết, nhưng lại có cử chỉ thân mật với Huyết Sam, cái kiểu giống như bọn họ mới là một đôi. E hèm... cô chỉ tới đánh quái làm nhiệm vụ thôi. Chuyện riêng nhà người ta không nên tò mò.

Vốn nghĩ, đánh hầu vương xong liền cùng Thất Tử trở về giao nhiệm vụ. Ai biết, giữa đường lại nhảy ra chuyện phiền phức. Người ta nói, vận khí không tốt, cho dù uống nước cũng sẽ bị mắc nghẹn. Ở thì chuyện xảy ra với Hỉ Ca không thể gọi là “vận khí xấu” được, nhưng cũng chẳng phải chuyện tốt đẹp gì.

Trên Di Thất đại lục, mỗi cuối tuần, ở một địa điểm bất kỳ nào đó, sẽ xuất hiện bảo rương quái. Trong vòng 2 giờ đồng hồ, 4 chủng bảo rương là bảo thạch – vàng – bạc – đồng sẽ lần lượt xuất hiện. Bảo thạch bảo rương mỗi lần chỉ xuất hiện một cái, những loại khác thì nhiều hơn. Bên trong bảo rương sẽ có tài liệu, hoặc là trang bị, phẩm chất không cao nhưng cũng không quá kém.

Bọn Hỉ Ca vừa đánh xong hầu vương liền nhìn thấy bảo rương rơi ngay trước mặt, hơn nữa là loại bảo thạch bảo rương quý hiếm. Vấn đề là, cái rương vừa xuất hiện chưa tới 10 giây, cả đội ngũ còn chưa kịp phản ứng thì đã bị 2 đội ngũ bao vây.

Tốc độ kinh người a~ Hỉ Ca nhìn không được cười khổ.

Hỉ Ca đối với rương báu này nọ không có nhiều hứng thú. Với cô mà nói, cho dù là bảo thạch bảo rương thì đồ vật có giá trị cao nhất cũng chỉ đáng giá vài vạn kim tệ mà thôi. Đương nhiên, nếu người chơi may mắn, có thể lượm được kỹ năng thư bên trong bảo rương. Nhưng cái này còn mờ mịt hơn mua xổ số với mong đợi trúng độc đắc nữa. Cho nên, Hỉ Ca chưa từng nghĩ đến chuyện theo dõi chu trình xuất hiện của bảo rương.

Cô không có hứng thú với bảo rương không có nghĩa là người khác cũng không có hứng thú. Trên đời tồn tại những người chuyên môn nghiên cứu quy luật xuất hiện của bảo rương, sau đó tổ chức một đội ngũ đi rà soát những địa phương “có thể” xuất hiện bảo rương. Kế tiếp, bọn họ chính là “ôm cây đợi thỏ”. Thật bất hạnh, bọn Hỉ Ca vô duyên vô cớ trở thành “con thỏ” của họ.

Bảo rương ở ngay trước mắt, nếu không đánh thì thật có lỗi với bản thân à. Hỉ Ca không thiếu tiền, nhưng cô tuyệt đối không chê tiền nhiều a. Lại nói, người phản ứng đầu tiên trong đội ngũ không phải Hỉ Ca mà là Thất Tử. Đợi đến khi 4 người còn lại ý thức được phải hành động thì Thất Tử đã đứng trước bảo rương, tay cầm chủy thủ không ngừng đâm thọt. Bảo rương quái không công kích người chơi, nhưng huyết lượng lại dày đến bất bình thường, phòng ngự thì cao đến mức tuyệt vọng. Nghe đồn, đội ngũ có thể trong vòng 15 phút mở được bảo rương là đội ngũ có lực công kích cao dọa người.

Nhìn thấy đội ngũ của Hỉ Ca đã động thủ, hai đội nhân mã kia bỗng nhiên lùi lại. Có vẻ họ quen biết nhau. Sau khi trao đổi gì đó, bọn họ đều tự động mang người rời đi.

“Hỉ Ca, lại đây!” – Thất Tử đưa tay ngoắc.

“Vâng?!” – Hỉ Ca tổng cảm thấy chuyện này có điểm khó tin. Cô quay đầu nhìn thoáng qua khung cảnh xung quanh, sau đó mới đi tới bên cạnh Thất Tử.

“Chỉ sợ bọn họ sẽ còn trở lại. Em trai, cẩn thận chút!” – Đạp Tuyết vừa nói vừa đưa tay khảy nhẹ cây huyền cầm, khúc miệng nhếch lên, một bộ dáng không chút để ý. Nhưng Hỉ Ca vẫn cảm thấy, tên này chưa từng buông bỏ phòng bị.

“Đại ca, ai sẽ trở lại?” – Huyết Sam chính là em trai của Đạp Tuyết. Đây là nghe Lâm Tuyết nói. Lâm Tuyết là bạn thanh mai trúc mã của họ. Hai anh em nhà này chẳng những ngoại hình không giống nhau mà tính cách cũng nam bắc cách biệt một trời một vực.

“Lát nữa nhớ bảo hộ Lâm Tuyết. Còn hai người...” – Đạp Tuyết do dự.

“Bọn tôi không sao. Yên tâm.” – Hỉ Ca tin tưởng, có Thất Tử ở đây, hai người bọn họ phối hợp ăn ý một chút, đừng nói là vài ba người, ngay cả một đội ngũ họ cũng thừa sức đối phó. Chỉ hy vọng ba người kia không tạo thêm phiền phức là được.

Quả nhiên, đại khái bọn người kia đợi họ hơi thả lỏng một chút liền bắt thần quay trở lại.

Chiến đấu chấm dứt. Đối phương chết 7, bỏ trốn 3. Trong đó có 4 người là bị Thất Tử lạng yên cắt cổ. Nhìn thấy vẻ mỉm cười khi giết người của Thất Tử, ba người còn lại trong đội ngũ đều rùn mình. Không phải họ chưa từng thấy qua cao thủ, chính là chưa thấy qua dạng cao thủ như Thất Tử. Vừa rồi lúc giết người, động tác của Thất Tử trôi chảy liền mạch, hơn nữa cảm giác còn chân thật đến đáng sợ. May mắn, đây chỉ là trò chơi mà thôi. Kinh hách chỉ là cảm giác tạm thời. Rất nhanh, Huyết Sam và Lâm Tuyết liền quần lấy Thất Tử, một hai đòn lãnh giáo vài chiêu. Tựa hồ, hai người này có tâm sùng bái cao thủ. Có điều, nhìn thấy Lâm Tuyết dựa sát vào người Thất Tử, hai hàng lông mày của Hỉ Ca liền chau lại.

Những người kia sau khi bị giết, phỏng chừng có quay lại thì bảo rương cũng đã mở ra. Cho nên, thời gian sau đó không có ai đến gây phiền toái nữa. Rương báu mở ra, bên trong là một kiện trang bị ám kim. Xem ra, nhân phẩm của toàn đội ngũ đều đen đủi như nhau. Trang bị là của vũ giả. Hỉ Ca không thêm liếc mắt luôn, tùy ý bọn Đạp Tuyết xử lý.

Vốn định cùng Thất Tử trở về, ai ngờ Huyết Sam nói hấn cũng đi giao nhiệm vụ, vừa lúc tiện đường, Hỉ Ca không thể thoái thác, vì thế 5 người lại cùng nhau lội trở về thành. Bọn họ vừa đi vừa trò chuyện. Kỳ thật, chỉ có 4 người nói. Thất Tử bình thường rất ít mở miệng, nhất là với người xa lạ, hấn chẳng nói tiếng nào, trên mặt chỉ đeo một mặt cười mỉm, làm cho người khác có cảm giác hấn đang ngại ngùng. Nghe đồn, vẻ mặt này của Thất Tử đã lừa gạt không biết bao nhiêu người rồi.

Nói chuyện một hồi, Hỉ Ca mới biết, Đạp Tuyết thế nhưng là cao tăng lãnh đạo của Cẩm Y.

Cẩm Y là một bang phái loại trung của Đông Châu Xích Hỏa. Nhưng từ lúc Chư Cát Hưu tiến quân vào Đông Châu, không ngờ bang phái này lại phát sinh dị biến. Bọn họ vậy mà đứng lên đối đầu với Chư Cát Hưu, đánh bất phân thắng bại. Kết quả, thế lực ở Đông Châu Xích Hỏa hiện tại bị chia đôi, một bên là Minh Hoàng – bang phái của Chư Cát Hưu và một bên là Cẩm Y.

Người ta nói, kẻ thù của địch nhân chính là bằng hữu. Hỉ Ca tự nhiên cũng nghĩ vậy, cho nên hảo cảm với bọn Đạp Tuyết lại tăng thêm vài phần. Điều bí mật của Cẩm Y chính là không ai biết bang chủ rốt cuộc là ai. Từ sau khi Cẩm Y thay đổi bang chủ vào 2 tháng trước, đến nay còn chưa có người nhìn thấy vị bang chủ thần bí này.

Long Môn Khách Điểm ở Nam Uyên xem như có chút danh tiếng, nhưng trên bảng đánh giá của thế giới thì Long Môn chỉ là bang phái nhỏ. Cho nên trừ bỏ những người quen biết với Hỉ Ca ra, rất ít người chú ý tới sự tồn tại của Long Môn. Vì vậy, khi Hỉ Ca nói tên bang phái, bọn Đạp Tuyết đều có vẻ mặt mờ mịt như nhau.

“Hỉ Ca, có muốn đến bang phái chúng ta hay không? Đại ca của ta là trưởng lão. Hai người nếu gia nhập Cẩm Y, ta xem chưa tới vài ngày liền có thể tiến tinh anh đoàn đó.”

Tinh anh đoàn của Cẩm Y không khác các bang phái khác. Chẳng qua, muốn tiến vào tinh anh đoàn phải là người trung thành với bang phái, nghĩa là bọn họ phải vượt qua một cái khảo hạch. Huyết Sam đánh giá Thất Tử và Hỉ Ca rất cao nên mới mạnh miệng nói ra đề nghị kia. Thất Tử tiếp tục trầm mặc. Hỉ Ca chỉ cười cười. Cô nghiêng đầu nhìn Thất Tử, thấy vẻ mặt hấn hiện rõ vẻ không kiên nhẫn. Cô tin chắc, Huyết Sam mà nói đông dài thêm 2 câu nữa, hấn liền quay đầu đi xử lý tên kia ngay.

“Em trai!” – Đạp Tuyết thấy em trai không ngừng cố gắng tận lực khuyên bảo Hỉ Ca, lại nhìn biểu tình trên mặt Hỉ Ca, không nhịn được phải gọi một tiếng. Đạp Tuyết là người cẩn thận. Hấn vừa rồi phát hiện, từ lúc em trai chạy tới bên cạnh Hỉ Ca, áp khí xung quanh Thất Tử liền giảm xuống. Đại khái chỉ có em trai ngu ngốc của hấn mới không phát hiện ra sự dị thường.

“Ca, anh gọi em làm gì?” – Huyết Sam không thêm quay đầu lại.

Đạp Tuyết thật đau đầu với dây thần kinh thô của đứa em trai. Hấn đưa tay chỉ vào một NPC đứng cách đó không xa.

“Nơi giao trả nhiệm vụ của em ở trước mặt rồi.”

“À, thấy rồi. Hỉ Ca a~ người giữ gìn sức khỏe. Trở về ta lại tìm người tán gẫu nha~” – Huyết Sam lúc rời đi vẫn không quên nói thêm một câu.

Hỉ Ca gật đầu cười cười: “Tạm biệt. Có rảnh ghé Nam Uyên thành chơi, ta sẽ mời khách.”

“Không cần khách khí. Hỉ Ca, về sau có gặp phiền toái, cứ đến Cẩm Y tìm ta.” – Đạp Tuyết lễ độ đáp lời, sau đó mang theo hai người bỏ đi.

“Em muốn mời hần đi tìm chết sao?” – Thất Tử âm trầm nói. Về mặt u ám biểu lộ tâm tình của chủ nhân đang cực kỳ không tốt.

“... haiz... anh thật nhỏ mọn.” – Hỉ Ca nhin không được phụt cười, quay đầu lấy tay xĩa xĩa vào mặt Thất Tử. Ta nói, biểu tình ăn dấm chua của Thất Tử thật rất đáng yêu. Mặc dù cô không hiểu vì đâu mà hần lại ăn dấm chua đến loại trình độ vi diệu này???

“Hừ...” – Thất Tử giận dữ. Hần đâu có định làm tể tướng, nuôi bụng bự để làm gì chứ*. Cái tên Huyết Sam kia sớm muộn gì cũng chết!!!! **Hỉ Ca nói là “nhỏ bụng” nhưng mình thấy nó không rõ nghĩa nên đổi thành “nhỏ mọn”. Còn Thất Tử thì đi theo ý nói ban đầu, nên mới so sánh bụng nhỏ với bụng to. Còn vì sao hình ảnh tể tướng lại gắn liền với cái bụng bự thì mình không biết... **

Những lời nói lúc chào từ biệt nhau chỉ là lời khách sáo đầu môi. Hỉ Ca không đem lời nói của Đạp Tuyết xem như là thật. Dù sao, bọn họ biết nhau có vài tiếng đồng hồ mà thôi. Cô cho rằng Đạp Tuyết cũng đồng dạng không xem lời cô nói là thật. Ai biết bọn họ có cơ hội gặp mặt nhau nữa hay không. Vậy mà, còn chưa đến một tuần, trong lúc Long Môn vẫn đang máu lửa cử hành đại hội luận võ, Huyết Sam lại mò tới tìm Hỉ Ca.

185. Chương 185: Tranh Chấp

Trọng tài của luận võ hội là mấy vị trưởng lão trong bang phái, Hỉ Ca chỉ ở bên cạnh xem náo nhiệt thôi. Ngay lúc Hiểu Hiểu chuẩn bị lên sân khấu, Hỉ Ca bị người khác kéo ra ngoài. Nhìn thấy Huyết Sam đứng ngoài cửa, Hỉ Ca trợn mắt kinh ngạc, bất quá cô không trực tiếp hỏi thăm chuyện gì đã xảy ra, dù sao mỗi người đều có bí mật riêng.

“Đột nhiên tới tìm ta, là cần ta hỗ trợ chuyện gì sao?”

“Ta đi ngang qua nơi này, nghe nói bang phái các người đang có hoạt động nên ghé vào xem thôi.” – Huyết Sam ngượng ngùng cười.

“Vào đi. Vòng tứ kết vừa mới bắt đầu. Nếu người thích thì cùng nhau xem.” – Hỉ Ca cấp cho Huyết Sam một cái quyền hạn “khách quý” để hần có thể đi vào tổng đàn bang phái.

Nhìn thấy Hỉ Ca đi ra ngoài chốc lát liền mang về một tên đàn ông, bọn Cuồng Vũ đều trợn mắt. May mắn, Thất Tử không ở nhà. Đây là suy nghĩ trong đầu của mọi người ở hiện trường.

Mọi người đều biết mối quan hệ giữa Hỉ Ca và Thất Tử. Mọi người cũng biết bản tính ghen tuông của Thất Tử. Trong bang phái, các đấng mày râu đều không dám tới gần Hỉ Ca. Duy chỉ có Cô Tửu và Khờ Đại, hai tên không sợ chết này mới đủ can đảm ở bên cạnh Hỉ Ca mỗi ngày. Thật ra, mọi người đang chờ đợi được nhìn thấy kết cục của hai tên này!!! Nhất định chết rất khó coi!!!!

Nếu người ta đặc biệt tới đây xem luận võ, lại không quen biết ai, Hỉ Ca đành phải ủy khuất mà đóng vai chủ nhà tận tâm. Nhìn Hỉ Ca ngồi cùng một chỗ với Huyết Sam, đại bộ phận thành viên của bang phái muốn rớt tròng mắt ra ngoài luôn.

Vào trận tứ kết, Hiểu Hiểu thật bất hạnh đụng ngay Khờ Đại. Hai người này đánh tới đánh lui này giờ mà vẫn chưa phân thắng bại. Mặc dù Hiểu Hiểu rất mạnh, nhưng nhìn tình hình, vẫn là Khờ Đại đang hạ thủ lưu tình. Một chốc sau, Khờ Đại ôm đầu trốn chui trốn nhủi, bị Hiểu Hiểu rượt chạy khắp võ đường. Những người ở hiện trường đều nhin không được cười ầm cả lên. Đột nhiên, Hiểu Hiểu không cẩn thận vấp chân té một cái, Khờ Đại lợi dụng tình thế ngã đè lên. Cả hội trường liền sôi trào. Tiếng hú hét lẫn tiếng cười đùa vang lên không ngừng.

“Ta... rời khỏi bang hội rồi.” – Huyết Sam nhảm ngay lúc này mà lên tiếng.

Tuy xung quanh rất ồn ào nhưng Hỉ Ca vẫn nghe được câu nói của Huyết Sam. Cô kinh ngạc quay đầu nhìn, nghĩ một chút, vẫn không mở miệng hỏi.

Huyết Sam không nhìn Hỉ Ca, hần tiếp tục tự biên tự diễn: – “Ta cùng đại ca và Lâm Tuyết là bạn thanh mai trúc mã. Ta với Lâm Tuyết, trước kia, chính là đang nói chuyện yêu đương. Lại không nghĩ tới, hai người bọn họ... sau lưng ta lại...”

Huyết Sam chưa kể hết, dường như cũng chưa có ý định sẽ dừng lại.

Hỉ Ca thở ra. Hai người bọn họ chỉ là người qua đường, có duyên gặp mặt một lần mà thôi. Bất quá, hiện tại hần tới tìm cô, chứng tỏ hần không còn chỗ để đi nữa rồi. Đối mặt với loại chuyện này, việc duy nhất cô có thể làm là rửa tai lắng nghe hần tâm sự. Có đôi khi, trong rất nhiều trường hợp, trở thành một người biết lắng nghe đã đủ lắm rồi.

“Ta giết đại ca 4 lần. Lâm Tuyết phát lệnh truy nã ở kênh bang phái.” – Huyết Sam tự giễu cười cười – “Nguyên lai, tình cảm của hai người chúng ta, ở trong lòng cô ấy đều là con số không.”

“Nếu không còn chỗ để đi, người có thể tạm thời ở lại chỗ này.” – Hỉ Ca không cho rằng cô là “cứu tinh” của ai. Bất quá, giúp đỡ hần một phen chỉ là chuyện nhấc tay chi lao (thuận tiện vung tay làm việc tốt).

“Không cần, cảm ơn người. Lệnh truy nã của Cẩm Y không gỡ bỏ. Người khác sẽ tiếp tục truy sát không bỏ qua cho ta đâu.” – Huyết Sam rất muốn đáp ứng gia nhập bang phái của Hỉ Ca. Nhưng hần không muốn đem chuyện phiền phức tới cho người khác. Sự thật, hần vô tình nhớ tới Hỉ Ca và Thất Tử nên hôm nay mới ghé qua thăm mà thôi. Vốn dĩ, bọn họ có 3 người cùng ngoạn trò chơi. Hiện tại... hần chẳng muốn chơi tiếp nữa. Chỉ là hần buông tay chưa được. Hồi xưa, đại ca đối xử tốt với hần lắm. Thứ gì cũng nhường cho hần. Thế nhưng vì sao chuyện đến nước này lại dùng thủ đoạn tàn nhẫn như vậy mà đối xử với hần? Huyết Sam không hiểu, thật không hiểu ca của hần đang nghĩ cái gì?

“Không muốn chơi nữa à?” – Hỉ Ca hỏi.

“Vẫn muốn. Chỉ là... lưu lại tựa hồ không còn ý nghĩa gì nữa.”

“Ở đây gốc vài ngày đi. Đợi đến lúc người hoàn toàn buông tay thì hãy rời đi.” – Hỉ Ca vỗ vai Huyết Sam, nhìn về mặt muốn nói lại thôi của hần, cô cười cười – “Yên tâm. Ở Nam Uyên đại lục này còn chưa có ai dám đụng vào người của Long Môn.”

Kết quả cuối cùng của luận võ đường thật ra ngoài dự kiến. Khờ Đại hạng ba. Hiểu Hiểu mặc dù bị Khờ Đại vây khốn một chút, cuối cùng vẫn thắng. Chỉ có thể nói, anh hùng khó qua ải mỹ nhân. Nhưng sau đó, Hiểu Hiểu lại thua vào tay Phong Bảo.

Từ sau khi gia nhập Long Môn, đám người Phong Bảo rất nhanh đã dung nhập vào bang hội. Mặc dù Phong Bảo chưa từng mở miệng nói gì với Hỉ Ca, nhưng ai cũng nhìn ra, bọn Phong Bảo đã thật tự nhiên xem Long Môn là gia đình của mình. Vì đám người Phong Bảo mà đối phó với một số người không muốn buông tha cho những chuyện quá khứ, thậm chí vì đám người Phong Bảo mà xoay mặt đối đầu với một số bang phái ở Nam Uyên, đối với Hỉ Ca mà nói, chẳng là gì cả. Đơn giản bởi vì bọn Phong Bảo đáng giá. Người của cô không cần là người tốt, từng giết người hay phóng hỏa đều chẳng sao cả, chỉ cần bọn họ một lòng cùng cô bảo vệ Long Môn thì đủ rồi. Có điều, Hỉ Ca thật không ngờ bọn Phong Bảo chỉ có hai mươi mấy người mà lại xích mích với nhiều người như vậy. Cũng may trong đám kẻ thù này không có ai lợi hại cả. Tùy tiện ra uy một chút liền không ai dám đến gây phiền phức nữa. Dĩ nhiên, hai chữ “lợi hại” này trong mắt Hỉ Ca và trong mắt người ngoài là hoàn toàn bất đồng. Dù sao xuất phát điểm của mỗi người không giống nhau. Giống như, trong mắt nhiều người, bọn Phong Bảo đã là cao thủ hàng top rồi.

Hội luận võ kết thúc. Cuồng Vũ từ trong đây tìm được một số hạt mầm tinh anh, quyết định thu về dưới trướng để bồi dưỡng. Chuyện này không ngờ lại gây ra phiền phức. Không rõ vì sao Cuồng Vũ và Phong Bảo nhìn nhau không thuận mắt, sau đó liền đánh nhau.

Sáng sớm, Hỉ Ca vừa thượng tuyến liền thấy một đám người đang hưng phấn bừng bừng đứng ở luận võ trường xem náo nhiệt. Cuồng Vũ đang dùng một thanh cự kiếm chém vào Phong Bảo. Thoạt nhìn giống như hai người có huyết hải thâm thù gì đó. Cô Tiểu thì đứng ở một bên, miệng lẩm bẩm cái gì mà buông bỏ đồ đao, nhất kích thành phạt. Hỉ Ca nghe thấy lời đó, thiếu chút nữa bị sắc nước miếng!!!!

“Chuyện gì xảy ra?” – Hỉ Ca kéo kéo ống tay áo của Cô Tửu.

“Giành người...” – Cô Tửu vẽ mặt khổ sở nói. Hắn muốn đi hái thảo dược đây này. Đánh từ lúc trời mờ sáng đến tận bây giờ, hai người này sao còn chưa chết hả???

“...”

Trong bang phái, Cuồng Vũ phụ trách tinh anh đoàn; Phong Bảo phụ trách quân đoàn. Quân đoàn tập trung vào các nhiệm vụ ám sát. Đại bộ phận quân đoàn là thành viên dưới trướng của Phong Bảo trước kia. Bất quá, Hỉ Ca yêu cầu Phong Bảo phải kiến lập một đại quân đoàn có ít nhất 100 thành viên. Chính vì vậy Phong Bảo phải chạy qua tinh anh đoàn để tuyển người. Có điều, tinh anh đoàn đã được lựa chọn đầu vào đó từ lâu. Lại nói, nhân tài trong bang phái không nhiều lắm. Vì vậy mới xảy ra vụ tranh chấp sáng nay.

“Tinh anh đoàn không phải đã tuyển đủ người rồi sao?” – Hỉ Ca hỏi.

Tinh anh đoàn có 200 thành viên. Bởi vì loại hình bản sao cao nhất của hệ thống hiện giờ là bản sao 25 người. Nói thật ra, trừ bỏ thống lĩnh boss, còn thì các loại đại boss khác đều có thể bị 25 người dễ dàng đốn ngã. Tinh anh đoàn chia làm 8 đội, mỗi đội 25 người. Đây là đoàn đội đẳng cấp nhất của bang phái, hưởng thụ rất nhiều ưu đãi. Thành viên không ai dám dị nghị, dù sao tất cả bang phái đều có luật lệ ngầm như vậy.

Hỉ Ca nhớ, tinh anh đoàn của Long Môn đã đủ người rồi. Cuồng Vũ còn muốn giành người để làm gì? Nếu muốn thay đổi thành viên của tinh anh đoàn, Cuồng Vũ nhất định sẽ thông báo cho cô biết trước.

“... haiz... là không vừa mắt tên Phong Bảo thôi.” – Cô Tửu liếc mắt nhìn sàn đấu, sau đó nhỏ giọng nói khê vào lỗ tai Hỉ Ca – “Phong Bảo nói cô ấy cần (quấy).”

“...” – đúng là thù lớn rồi. Hỉ Ca nhìn lên sàn đấu, bảng điểm hiển thị 28 vs 30. Phong Bảo thắng hơn 2 trận, xem như khó phân cao thấp. Hơn nữa, cả hai đều còn tinh thần, không biết lại muốn đánh đến bao giờ.

“Hỉ Ca, tìm vài người theo giúp ta hái thảo dược đi.” – Cô Tửu nhìn ra được, hai người kia không biết đến năm nào tháng nào mới chịu dừng tay. Hắn buông tha cho chuyện lôi kéo Cuồng Vũ đi hái thuốc, chuyển qua cầu trợ Hỉ Ca.

“Người đi hái thảo dược mà cũng cần người đi theo bảo vệ hay sao hả?”

“Đi phía tây, cửa biển Nha. Bọn Khờ Dại còn chưa thượng tuyến, người tìm người có cấp bậc cao cao một chút để đi với ta.”

Cửa biển Nha là khu vực quái 100 cấp. Quái không được Cô Tửu cần người đi theo hỗ trợ. Bởi vì hái thảo dược có thời gian chờ đợi, lỡ như đang hái thảo dược mà quái lại tấn công thì hành động sẽ bị cắt đứt. Cho nên, hắn cần người dẫn dụ quái đi chỗ khác trong khi hắn làm việc. Một chế được sư có 2 cao thủ đi theo bảo vệ, đủ oai phong!!! Hiện tại, trong bang phái có khoảng 7-8 người đã lên tới cấp 89. Tuy rằng chưa có ai thành công hoàn thành nhiệm vụ chuyển chức. Lần này Cô Tửu là vì muốn giúp một đám thành viên 89 cấp của bang hội mà dày công luyện đan được cao cấp.

“Người đợi chút.” – Hỉ Ca vừa nói vừa mở danh sách bang phái ra xem. Thời gian còn quá sớm, đại bộ phận ngoại gia còn chưa thượng tuyến. Nhìn một hồi, Hỉ Ca chỉ thấy Huyết Sam là người duy nhất ở cấp 89. Thật ngạc nhiên, không ngờ chỉ mới mấy ngày mà hắn đã thăng đến cấp 89 rồi.

Nói chuyện với Huyết Sam, hắn không chút do dự đã đồng ý đi theo. Sau đó ba người ở trong thành mua một ít vật phẩm, rồi cùng cười tọt kỳ rời đi.

Cửa biển Nha cách khá xa Nam Uyên thành. Ba người vừa đi vừa nói chuyện phiếm. Tốc độ không vì thế mà chậm lại. Sau khi hệ thống nâng cấp thì tốc độ của tọa kỵ tăng lên rất nhiều. Đây là công ty trò chơi quyết định bổ sung. Dù sao, bắt người chơi lãng phí một đồng thời gian chạy tới chạy lui trên đường thì có hơi quá đáng. Gần tới cửa biển Nha, người này giờ vẫn vui vẻ trò chuyện là Huyết Sam đột nhiên trầm mặt xuống.

“Chuyện gì?” – Cô Tửu nghi hoặc hỏi.

“Đại ca của ta.” – Huyết Sam nhìn đám người ở cách đó không xa, thản nhiên nói.

186. Chương 186: Chuyện Riêng

Vùng phụ cận của cửa biển Nha đều là quái 90 cấp. Người chơi đến đây đánh quái cũng không phải là chuyện gì kỳ lạ. Điều kỳ lạ chính là Đạp Tuyết ở Đông Châu, vì có gì lại chạy tới Nam Uyên luyện cấp? Đi cùng Đạp Tuyết có 4 người, 2 nam 2 nữ, trong 2 người nữ có một người đứng là Lâm Tuyết, bạn gái cũ của Huyết Sam. Nhìn 5 người kia ở cùng một chỗ cười nói rất vui vẻ, Hỉ Ca và Cô Tửu đồng thời quay đầu nhìn phản ứng của Huyết Sam. Nếu muốn tới cửa biển Nha, nhất định phải đi ngang qua chỗ 5 người kia. Lúc này, người mà Huyết Sam không muốn nhìn thấy nhất chắc chắn là ca ca của hắn.

“Đi nhanh thôi.” – Huyết Sam trầm mặc một lát, sau đó hít một hơi, mở miệng hỏi thúc.

Hỉ Ca và Cô Tửu trao đổi ánh mắt, sau đó cũng đi theo.

Gặp lại em trai ở nơi này, vẻ mặt Đạp Tuyết hiện lên rất nhiều biểu cảm phức tạp. Ngạc nhiên nhất là, ánh mắt của Lâm Tuyết nhìn Huyết Sam chỉ có sự chán ghét và hận thù. Thật khó tưởng tượng, mới trước đây thôi, cô ta và Huyết Sam là một đôi bạn trẻ yêu đương nồng thắm. Cho dù là trở mặt, không thể nào nhanh như vậy chứ?!

“Sam Sam!” – Đạp Tuyết là người đầu tiên bước qua, ngăn Huyết Sam lại.

“Tránh đường!” – Huyết Sam gắt gao nắm chặt bàn tay, trừng mắt nhìn vị ca ca trước nay luôn ở một vị trí cao cao tại thượng trong lòng. Hắn sợ bản thân xúc động, nhất thời kích động không kiềm chế nổi, lại làm ra chuyện gì không hay.

“Sam Sam, chúng ta cần nói chuyện.” – Đạp Tuyết nói như khẩn cầu.

“Hai chúng ta không có gì để nói. Từ giờ trở đi, hai chúng ta đoạn tuyệt quan hệ. Về phần Lâm Tuyết, cô ta muốn ở cùng ai đều chẳng liên quan gì đến ta. Dù sao chúng ta đã chia tay rồi.” – Huyết Sam tự điều chỉnh cảm xúc, bình tĩnh trả lời. Sau đó liếc mắt nhìn Lâm Tuyết, thấy rõ sự chán ghét trong ánh mắt của Lâm Tuyết, hắn nhất thời tự vấn, là vì hắn giết ca ca nên Lâm Tuyết mới chán ghét hắn, hay từ trước tới giờ Lâm Tuyết đều chán ghét hắn nhưng hắn ngu muội không nhận ra?

“Sam, ngươi có ý gì? Ngươi sao có thể nói với Tuyết như vậy?” – Lâm Tuyết vẻ mặt tức giận vọt tới – “Ngươi có từng nghĩ qua chưa, ngươi mang tới cho Tuyết bao nhiêu là phiền toái? Chúng ta...”

“Đừng nói nữa.” – Đạp Tuyết nhíu mày.

“Tuyết, ngươi không thể lúc nào cũng bao che hắn.” – Lâm Tuyết bĩu môi, dùng sức chà chà chân. Bất quá cô ta rất nghe lời, đi qua đứng một bên, ôm cánh tay Đạp Tuyết, cử chỉ rất thân mật.

“Sam Sam, chúng ta nói chuyện một chút thôi, không mất nhiều thời gian đâu.” – Đạp Tuyết tiếp tục cầu tình.

Hỉ Ca biết loại sự việc này người ngoài không nên chỏ mỏ vào. Nhưng với tình huống trước mắt, nhìn ra được, Huyết Sam không muốn cùng ca ca nói chuyện.

“Xin lỗi, ta không rảnh. Hỉ Ca, chúng ta đi thôi.” – Huyết Sam biểu tình lạnh nhạt. Hắn điều khiển tọa kỵ, bợc qua chỗ của Đạp Tuyết mà đi.

“Tuyết, chúng ta về thôi.” – Lâm Tuyết kéo tay áo bạn trai.

Nhìn thấy em trai rời đi, Đạp Tuyết thở dài, hết cách, chỉ có thể cùng Lâm Tuyết trở về đội ngũ.

Tâm trạng của Huyết Sam lúc khởi hành còn tốt lắm, đụng mặt hai người kia xong, hắn liền một đường trầm mặc. Trên đường đi, gặp phải quái, không quản là quái cấp mấy, bậc gì, loại nào, hắn cứ vung đao mà chém. Hành động phát tiết của Huyết Sam thực ra rất được Cô Tửu hoan nghênh, bởi vì dọc đường đi Cô

Tửu hái được rất nhiều thảo dược cao cấp. Phải nói là, hai người phối hợp cực kỳ ăn ý. Một người bực tức chém đông giết tây. Một người hưng phấn hái hái lượm lượm. Người rảnh rỗi nhất chính là Hỉ Ca. Nhìn đông nhìn tây một hồi cũng thật nhàm chán. Biết rõ Huyết Sam sẽ không cùng cô nói chuyện phiếm, thế là Hỉ Ca xà vào tám chuyện với Cô Tửu.

Ba giờ sau, Cô Tửu cuối cùng hái đủ số lượng thảo dược cần dùng. Ba người chậm rãi trở về thành. Nửa đường, Huyết Sam đột nhiên nói có nhiệm vụ phải làm, hần liền tách ra. Sau khi về đến Nam Uyên thành, Cô Tửu rất nhanh chạy qua Thương Lan thành, ghé thăm được lí của hần. Về phần Hỉ Ca, cô ghé qua chỗ của Thôn Nguyên Bảo để lấy tài liệu rèn đúc rồi quảy trở về tổng đàn bang phái. Lúc đi ngang qua Cát Tường tửu lâu, Hỉ Ca không ngờ lại vừa lúc đụng mặt đội ngũ của Đạp Tuyết. Thật tình, không muốn tìm phiền toái mà phiền toái cũng tự tới tìm cô nha.

“Hỉ Ca!” – Đạp Tuyết tươi cười đi tới chào hỏi.

Hỉ Ca lịch sự cười đáp lễ. Lâm Tuyết coi mời có điểm bất mãn với Hỉ Ca, cho nên cô ta chỉ “hứ” một cái rồi hất đầu quay đi chỗ khác không thèm nhìn. Đạp Tuyết có vẻ xấu hổ vì chuyện này, nhưng Hỉ Ca lại chẳng quan tâm, xem như chưa từng nhìn thấy gì. Cô chính là không muốn cùng người thiếu kiến thức nói chuyện nha.

“Hỉ Ca, nghe nói Sam Sam đang ở bang phái của ngươi à?”

“Đúng vậy. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, hần sẽ tiếp tục ở lại.”

Hỉ Ca không quản giữa ba người bọn họ xảy ra chuyện gì. Lâm Tuyết là người thế nào, Hỉ Ca không có tư cách đánh giá.

“Chứ không phải các người thấy Sam đã lên 89 cấp nên mới cố tình lưu hần lại sao?” – Lâm Tuyết nói với vẻ chế giễu. Hiện tại, ngoạn gia lên tới cấp 89 đã không còn là chuyện hiếm lạ. Nhưng Huyết Sam có kỹ thuật không tồi, có thể tính là hàng cao thủ bậc trung. Lúc trước, Lâm Tuyết phát lệnh truy nã là vì Huyết Sam giết chết Đạp Tuyết. Cô nhất thời xúc động nên mới làm như vậy. Đợi cảm xúc bình ổn, cô mới biết chính mình sai lầm rồi. Nhưng ngại mất mặt mũi, cô không chịu tìm Huyết Sam giải thích. Huống hồ, trước kia, cho dù cô phạm phải lỗi lầm gì, Huyết Sam đều sẽ tha thứ, hơn nữa còn chủ động đến cầu hòa. Thế nhưng lần này, hần cứ như vậy bỏ đi. Điều này làm cho Lâm Tuyết có điểm khó chấp nhận. Thuận tiện đem sự bực bội phát tiết lên người Hỉ Ca. Huyết Sam là chủ lực của tinh anh đoàn khi ở Cẩm Y. Hần ly khai, rất nhiều người nổi giận với Lâm Tuyết. Vốn trong mắt mọi người, Lâm Tuyết mới là người có lỗi. Cố tình, Lâm Tuyết không chịu nhận sai, hơn nữa còn phát lệnh đuổi giết bạn trai cũ. Người bình thường nào có thể nhẫn nhịn cho nổi?!

Nghe thấy lời Lâm Tuyết nói, Hỉ Ca nhếch mép khinh thường. Hỉ Ca cô là người nhàm chán như vậy sao?!

“Lâm Lâm, đừng nói nữa.” – Đạp Tuyết ngăn Lâm Tuyết. Nhưng cô ta không có ý định buông tha cho Hỉ Ca.

“Đừng cho là ta không biết chuyện. Long Môn Khách Điểm của ngươi vừa mới đắc tội Khổ Độ. Sợ người ta trả thù cho nên mới tìm cách thu hút nhân tài. Thật đáng tiếc, ngươi sai lầm rồi. Sam sẽ không ở lại với ngươi.”

Khóe miệng Hỉ Ca hơi run rẩy, quay đầu nhìn: – “Xin lỗi, ngươi là gì của hần? Dựa vào cái gì ngươi có thể quyết định thay cho hần?”

“Ta là bạn gái của... ca ca hần.”

“Trời, ta còn tưởng ngươi là bạn gái của hần chứ.” – Hỉ Ca cười trào phúng – “Nếu không còn chuyện gì nữa, ta đây đi trước.”

“Đợi đã! Hỉ Ca, có rảnh không, chúng ta nói chuyện một chút đi.” – Đạp Tuyết khẩn cầu nhìn Hỉ Ca.

Hỉ Ca do dự ngừng bước. Cô nghiêng đầu nhìn vào Cát Tường tửu lâu, sau đó thở ra một hơi bước vào.

“Đi thôi!”

“Xin chào tiểu thư. Lão bản còn chưa đến!” – Tiểu nhị nhìn thấy Hỉ Ca liền tươi cười chạy ra nghênh đón.

“Hôm nay không tìm bọn hần. Làm ơn dọn giúp ta một gian phòng là được rồi.”

“Được!” – Tiểu nhị vội vã dẫn đường.

Hiện tại là giờ cơm trưa. Cát Tường từ lâu cực kỳ đông đúc. Cơ bản, tất cả các bao gian đều đã có khách. Nhưng Hỉ Ca là khách hàng đặc biệt. Bao gian bình thường không phải là loại cô sử dụng. Sau khi vào gian phòng cao cấp, Hỉ Ca không gọi đồ ăn thức uống gì hết, dù sao cô cũng không tính theo bọn người này nói chuyện đông dài. Tiểu nhị thực tự giác mang vào một mâm trà bánh.

“Có chuyện gì muốn nói thì người cứ nói đi.” – Hỉ Ca cầm một ly trà lên, nhấp một ngụm, sau đó vẻ mặt hồng bết đẩy cái chén ra xa. Không ngờ là trà lưu liên. Mặc dù uống vào sẽ có công dụng đề cao nhanh nhẹn, nhưng hương vị của nó... không phải người bình thường có thể chịu nổi.

“Ta và em trai có chút hiểu lầm nhỏ. Tạm thời, có lẽ hần chưa muốn gặp mặt ta. Hôm nay, ta chỉ muốn cảm tạ người mấy ngày qua đã chiếu cố hần.” – Đạp Tuyết nói xong liền đứng lên chấp tay khấu một cái (cúi đầu lạy như kiểu phim kiếm hiệp).

Hỉ Ca không rảnh ngồi đây đoán xem hần đang đóng kịch hay đang thật lòng. Bất quá, tư thái cúi người mà hần cũng đã làm, cô không thể lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử cho được.

“Không cần khách khí. Hiện tại Huyết Sam là thành viên của Long Môn. Chiếu cố hần là việc nên làm. Phải rồi, ta nghe nói, lệnh truy nã của Cẩm Y đối với Huyết Sam còn chưa gỡ bỏ.”

“Chuyện này...” – Đạp Tuyết bối rối – “Lệnh truy nã chỉ có bang chủ mới có thể gỡ bỏ. Mà gần đây bang chủ không thượng tuyến. Nhưng người yên tâm, ta đã dặn dò thành viên trong bang, sẽ không có người đến tìm Sam Sam gây phiền toái nữa đâu.”

“Vậy thì tốt. Ta không muốn cùng Cẩm Y đối địch.”

Lời nói của Hỉ Ca làm cho những người trước mặt lộ ra biểu tình kỳ quái. Đại khái, không ai cho rằng Long Môn có đủ tư cách đối địch với Cẩm Y. Hai bang phái không cùng một cấp bậc nha. Hỉ Ca chẳng thèm quan tâm. Tầm nhìn của mỗi người là bất đồng, cô vì sao phải để ý chứ?

“Chị hai! Chị hai! Chị ở trong này hẹn hò với ai đó?”

Hỉ Ca vừa nói xong, cửa phòng đã bị người tới mở tung. Mọi người thấy Sở Tiểu Ca vọt vào, vẻ mặt ai cũng kinh ngạc. Nhìn thấy trong bao gian có một đồng người đang ngồi, Sở Tiểu Ca gãi đầu, xấu hổ cười:

“Hắc hắc... là hiểu lầm thôi. Cái kia... em đi ra ngoài...”

Sở Tiểu Ca thề, cậu chính là tò mò nên mới chạy vô. Tuyệt đối không phải vì Thất ca mà đi làm nội gián.

“Quay lại!” – Hỉ Ca tức giận. Hiện tại Thất Tử không có ở đây, đổi lại tiểu tử này quần quýt lấy cô. Không biết Thất Tử cho nó ăn phải bùa mê thuốc lú gì rồi.

“Haiz

” – Sở Tiểu Ca nghe lời xoay người, cúi đầu đứng đợi chỉ lệnh.

“Em chạy qua Thương Lan thành tìm Thanh Lam. Nghe đâu bọn hần mấy ngày trước vừa đánh ra đồ chỉ.”

“Tốt! Em đi ngay bây giờ.” – Sở Tiểu Ca vội vàng chạy biến. Hần sợ ở lại sẽ bị nghe những lời giáo huấn.

187. Chương 187: Phiền Toái Tới

“Hỉ Ca là chị của Tiểu Khuynh Thành sao?” – Đạp Tuyết ngạc nhiên hỏi. Tựa hồ hần nhận thức Sở Tiểu Ca, có điều biểu tình có chút không đúng.

“Làm sao?” – Hỉ Ca phỏng đoán... chẳng lẽ tiểu tử kia lại kết thù kết oán gì với bọn người này?! Lại nói, Sở Tiểu Ca đã sớm trở thành “Thất Tử thứ hai”. Trên bảng liệt sát của Nam Uyên đại lục thì tên hần đứng

thứ hai. Thật ra lúc trước Sở Tiểu Ca đã vọt lên đứng hàng thứ nhất, nhưng sau khi Thất Tử trở về, vị trí đó đã bị Thất Tử đoạt lại. Hai người này đúng là có sở thích (giết người) không giống người bình thường mà.

“Không có gì. Chỉ là ngạc nhiên thôi.” – Đạp Tuyết cười có chút lạnh. Bởi vì Hỉ Ca đã bắt hạnh đoán trúng. Bọn họ quả thật có cừu oán với Sở Tiểu Ca. Bọn họ bị Sở Tiểu Ca giết qua không chỉ một lần. Bất quá, Đạp Tuyết là người thức thời, hẳn biết lúc nào nên nói lúc nào nên im lặng, chuyện gì nên nói chuyện gì nên bỏ qua. Huống hồ, người giết bọn họ là Sở Tiểu Ca, không phải Hỉ Ca.

Hỉ Ca hơi mím môi. Đại khái, cô có thể đoán ra sự tình, nhưng nếu Đạp Tuyết không muốn đề cập đến, cô sẽ không hỏi tới.

Nói chuyện thêm vài câu, Hỉ Ca vốn chuẩn bị chào tạm biệt. Ai biết, lúc này bọn Cát Tường lại thượng tuyến. Biết Hỉ Ca ở đây, Cát Tường kêu tiểu nhị dọn lên một bàn đồ ăn. Hỉ Ca bắt đầu dĩ vỹ trán. Đám trai tân này a... muốn rình coi cũng nên quang minh chính đại một chút chứ, ba tên nam nhân cao to như thế lại chen chúc đứng dòm lỗ khóa, rốt cuộc muốn cái gì đây a?!??

Đồ ăn đã bày lên, Hỉ Ca không thể mở miệng đuổi người. Đạp Tuyết đương nhiên không biết vì sao Hỉ Ca lại mời khách, có điều hẳn cũng không từ chối. Hỉ Ca vừa tước thịt thỏ vừa dùng sức trừng mắt nhìn cánh cửa phòng. Niệm tình hương vị nấu ăn lần này không tệ, tha cho bọn họ.

“Tiểu nhị, tính tiền.” – Đạp Tuyết sau khi ăn xong liền mở miệng gọi. Dù sao hẳn là nam nhân, lại có chuyện cầu cạnh Hỉ Ca, tổng không thể để Hỉ Ca trả tiền.

Tiểu nhị tiến vào bao gian có chút kinh ngạc nhìn Đạp Tuyết, sau đó quay đầu nhìn Hỉ Ca, cười cười lắc đầu: – “Khách nhân, đồ ăn là do lão bản kêu đem lên. Không cần trả tiền.”

Lão bản của Cát Tường từ lâu? Đạp Tuyết sững sờ, giương mắt nhìn Hỉ Ca.

“Chúng ta đi thôi.” – Hỉ Ca phát phát tay.

Ăn một bữa miễn phí, tâm tình liền sáng khoái. Những tưởng cô rốt cuộc có thể từ biệt bọn Đạp Tuyết. Ai ngờ, mới bước chân ra khỏi tử lâu, hai thành viên của Long Môn đã từ đằng xa chạy tới. Là A Li và Hiểu Hiểu. Hai người này trước nay đều ở trong thành quản lý khách điểm, đồng thời thu thập tin bát quái. Hỉ Ca không ngăn cản chuyện bọn họ làm, lao công miễn phí ai lại không cần chứ.

“A Li, Hiểu Hiểu, hai người định đi đâu?”

“Đi tìm Khờ Đại. Người không nhìn kênh bang phái hả? Bang phái chúng ta có người bị giết.” – Hiểu Hiểu vừa trả lời vừa lôi kéo Hỉ Ca. Có thể thấy được, Hiểu Hiểu đang rất hưng phấn!! Nữ ngoạn gia bình thường gặp loại chuyện này sẽ có phản ứng giống Hiểu Hiểu sao?! Hỉ Ca khó hiểu nhìn nhìn. Đại khái, nhóm nữ ngoạn gia của Long Môn đều không phải là người bình thường!!!

“Là ai bị giết?” – Hỉ Ca không thích mở kênh bang phái. Mọi người trong bang đều biết. Cho nên, nếu bang phái xảy ra đại sự gì, mọi người sẽ dùng kênh riêng để thông báo cho Hỉ Ca. Nếu không có người thông tri cho cô, chứng tỏ chuyện này chưa phải là đại sự.

Nếu bị giết, tự mình đi trả thù là được. Hỉ Ca tuyệt không để ý chuyện thành viên bang phái ở ngoài gây thù chuốc oán với người khác. Chỉ cần không lôi kéo cả bang hội vào chuyện trả thù riêng tư là được. Bởi vì nếu dám làm vậy, chính tay Hỉ Ca sẽ giải quyết những thành viên đó. Chuyện này đã từng xảy ra. Có điều, sau hai lần Hỉ Ca thẳng tay trừng trị thì không ai dám phạm quy nữa. Thành viên Long Môn trước giờ vẫn nghĩ bang chủ rất là tốt tình, sau vụ trừng trị liền tỉnh ngộ. Bang chủ Long Môn không phải tốt tính, mà chính là không thích quản quá nhiều. Một khi chạm đến giới hạn của Hỉ Ca, hậu quả là không thể tưởng tượng.

“Người mấy hôm trước vừa gia nhập bang phái, Huyết Sam. Hắn bị một bang phái của Đông Châu Xích Hỏa giết, mà không phải chỉ giết qua một lần.” – A Li vội vàng giải thích tình huống cho Hỉ Ca.

Hỉ Ca nhướng mày, quay đầu nhìn người đang đứng bên cạnh cô là Đạp Tuyết. Sau đó quay đầu hỏi tiếp: – “Sau đó thì sao?”

“Tiểu tử kia lại im hơi lặng tiếng, chuẩn bị một người chống trả. Nếu không phải có người vô tình nhìn thấy hấn rút 3 cấp, mọi người còn không để ý đâu. Khờ Đại đã mang 2 người qua đó. Chúng ta đang chạy tới xem tình hình. Hỉ Ca, người có muốn đi cùng hay không?”

“Đi thì đi. Người có biết bọn họ đang ở đâu không?” – Hỉ Ca có thể xác định chắc chắn, hung thủ giết Huyết Sam là người của Cẩm Y. Mới vừa rồi Đạp Tuyết còn cam đoan sẽ không có ai đến gây phiền toái. Hiện tại có người đến giết em trai của hấn, cỡ nào chậm chạp a~~

Kỳ thật, không thể đổ lỗi lên người Đạp Tuyết. Dù sao, Cẩm Y không phải là bang phái của riêng hấn. Cơ bản, hấn không tài nào quản hết cho được. Muốn biết sự thật chuyện gì đang diễn ra, cứ đi xem liền biết.

5 phút sau, bọn họ tìm thấy Huyết Sam. Huyết Sam đứng là ương ngạch. Bị người ta giết 3 lượt, hấn vậy mà không sợ, vẫn tiếp tục đi ra ngoại thành. Mà đám sát thủ kia chính là đang chờ ở cửa tây thành. Lúc Hỉ Ca tới liền thấy một đám đông đang tụ tập. Một số là những ngoạn gia ham dzui, đứng náo nhiệt xung quanh làm khán giả. Tâm điểm là bảy người mang bang huy Cẩm Y đang bao vây bốn người là bọn Khờ Đại và Huyết Sam.

“Bằng hữu, có chuyện gì thì nói, ra tay giết người là không đúng đạo nghĩa.” – Khờ Đại dạo gần đây bị ảnh hưởng bởi Hiểu Hiểu, nên mở miệng ra liền văn vẻ giảng đạo, nhỏ nhẹ khuyên can. Nghe nói, Hiểu Hiểu bắt Khờ Đại đi học hỏi Tư Văn. Đối với chuyện này, Hỉ Ca miễn ý kiến. Chẳng lẽ mọi người mắt mù cả rồi, nhìn Tư Văn tên bại hoại đó có gì đáng để người ta học hỏi sao? Đại khái chính là người ở ngoài không biết trong chốn có rệp đi. Đúng là không nên tiếp xúc nhiều với bọn Tư Văn, càng ở gần thì càng nhanh vỡ mộng.

“Không nói năng gì hết. Nếu không muốn chết thì rút. Bọn tao là tìm tên đó. Mà nếu nhiều chuyện, đừng trách bọn tao không khách khí.”

Thái độ hòa nhã của Khờ Đại không giúp được gì. Đối phương vẫn một bộ dáng “không buông tha”. Hỉ Ca thật không thể hiểu bọn người này nghĩ gì trong đầu. Trong đội ngũ của họ đã có 3 tên bị hồng danh. Vậy mà còn dám đứng ở đây nói chuyện như đúng rồi? Chẳng lẽ cho rằng Khờ Đại thật sự là người tao nhã hay sao a?!

“Bằng hữu, Huyết Sam là thành viên của bang chúng tôi. Nếu các người giết hấn, chỉ sợ sẽ khiến cho hai bang phái trở thành kẻ địch.” – Khờ Đại tiếp tục giữ vững bộ dáng “động khẩu không động thủ”. Huyết Sam thì đã nóng mặt, muốn xông lên nhưng bị hai người còn lại đưa tay ngăn cản.

Ở trong bang phái, Huyết Sam chỉ quen biết Hỉ Ca. Kỳ thật, hấn không nghĩ sẽ lưu lại, chính là không biết rời bang rồi hấn sẽ đi về đâu thôi. Hơn nữa, hấn thực thích không khí trong Long Môn. Tuy hấn còn chưa dung nhập với mọi người, không nghĩ tới lúc hấn bị giết lại có người kéo qua giúp đỡ. Hấn không muốn Khờ Đại vì hấn mà bị giết. Dù sao Khờ Đại cũng là một trong số ít người của bang phái đã luyện đến cấp 89. Nếu Khờ Đại bị rút một cấp, hấn sẽ không yên lòng.

“Hai bang đối địch? Chỉ dựa vào một mình ngươi hả? haha... Long Môn Khách Điểm sao? Đây là bang phái rác rưởi gì? Nghe cũng chưa nghe qua.”

“Haha... bọn ngươi nghĩ rằng ta thật tốt tính đi!”

“Nhớ nhìn rõ bang huy của bọn tao nha. Thấy rõ không? Đến lúc đó đừng tìm lộn người à...” – Đối phương trào phúng giễu cợt.

Khờ Đại trầm mặc một chốc, sau đó hấn thở dài một cách bất đắc dĩ, quay đầu nhìn 3 đồng bạn dặn dò: – “Các ngươi nhớ kỹ, hôm nay phát sinh chuyện gì cũng tuyệt đối không thể nói cho Hiểu Hiểu biết. Ai dám tiết lộ, ta sẽ không tha cho người đó.”

Sau đó Khờ Đại xuất ra pháp trượng, không nói hai lời trực tiếp ra tay.

Khờ Đại khác với Hỉ Ca. Hấn không thiếu máu, lại thiên về thuật sĩ tấn công. Hơn nữa, hấn còn mặc trên người một thân trang bị cao cấp. Có thể nói, bộ trang bị của hấn xếp trong 3 hạng đầu của bảng đánh giá thế giới. Huyết lượng và lực phòng ngự của Khờ Đại cao hơn thuật sĩ bình thường rất nhiều. Một chọi ba, đủ cho hấn kiêu ngạo. Mắt thấy huyết lượng càng ngày càng giảm, Khờ Đại hơi mím môi, trong lòng có điểm hối hận, biết trước lúc xuất môn liền mang theo một tên được sư. Đang lúc Khờ Đại nghĩ tới thời

điểm hán anh dừng ngã xuống, đột nhiên huyết lượng của hán dùng tốc độ hỏa tiễn phục hồi đầy. Hán quay đầu liền thấy Hỉ Ca, còn có A Li và Hiểu Hiểu đang đứng cách đó không xa.

“Dừng tay!” – Đạp Tuyết dẫn người ra ngăn cản.

Bọn người Cẩm Y nhìn thấy Đạp Tuyết liền nhăn mặt. Hỉ Ca âm thầm than trong lòng, xem ra cô đoán đúng rồi, mấy người trước mặt này không ưa Đạp Tuyết, cho nên đặc biệt chạy qua đây giết người. Nói chung... mọi chuyện vẫn là do Lâm Tuyết có phải hay không?! Hỉ Ca liếc mắt nhìn lướt qua Lâm Tuyết, phát hiện cô ta trừng mắt nhìn Huyết Sam với vẻ mặt hiểm ác.

“Ôi, không phải là Đạp Tuyết sao? Sao lại chạy tới đây rồi? Không lẽ cũng nhận lệnh truy nã của bang phái sao?” – tên cầm đầu đội ngũ Cẩm Y về mặt trào phúng đi lên hỏi.

“Chiến Kỳ, người đừng quá phận. Ta đã nói qua, lệnh truy nã lần này là một sự hiểu lầm.” – Đạp Tuyết lạnh mặt xuống.

“Thật sao? Ta còn chưa nghe Lâm Tuyết nói qua a... các người có nghe sao?”

“Không có.” – những người phía sau đồng thanh mở miệng.

“Hừ... Lâm Tuyết là người phát lệnh truy nã, cô ấy còn chưa nói đây là hiểu lầm. Người bằng vào cái gì có thể thay cô ấy quyết định chứ? Ta nghĩ, cho dù ta làm sai thì chuyện này cũng không phải lỗi của ta.”

188. Chương 188: Chẳng Phải Đại Sự Gì

“Người còn đợi ta mời người trở về sao?” – Đạp Tuyết nhướng mi. Ở bang phái, hán có địa vị không nhỏ. Hơn nữa bang chủ cố ý muốn bồi dưỡng hán, cho nên tiếng nói của hán cũng có chút uy. Trước mặt Đạp Tuyết, đám Chiến Kỳ còn không dám tỏ vẻ.

Chiến Kỳ tuy bất mãn trong lòng nhưng không dám quá phận, chỉ có thể quay đầu ra lệnh cho thủ hạ: – “Chúng ta đi.”

“Chờ một chút.”

“Người còn muốn gì?” – Chiến Kỳ chuẩn bị đi, lại thấy Hỉ Ca mở miệng ngăn cản, giọng điệu không tốt hỏi.

“Giết người của chúng ta xong liền bỏ đi như vậy, người cảm thấy chuyện này có thể sao?” – Hỉ Ca cười cười. Chẳng lẽ nhìn mặt cô giống người lương thiện lắm à?

“Chẳng lẽ người muốn báo thù?” – Chiến Kỳ bĩu môi, căn bản không tin Hỉ Ca dám làm như vậy.

“Chủ ý không tồi. Hoan nghênh lần sau lại tới.” – Hỉ Ca cười nói, sau đó nhìn Khờ Đại làm ra một cái thế thủ thế.

Khờ Đại được tới ám hiệu cho phép của Hỉ Ca liền không khách khí, hướng về phía đội ngũ đối diện mà tấn công. Đạp Tuyết căn bản không nghĩ Hỉ Ca dám động thủ. Chờ hán phục hồi sự kinh hách thì chiến đấu đã xong. Đạp Tuyết nhìn ra được, thuật sĩ vừa ra tay giúp đỡ em trai hán không phải là thuật sĩ tấn công cao bình thường. Đặc biệt khi tên này phối hợp với vũ giả tên Hiểu Hiểu thì hai người giống như sát thần.

Chiến Kỳ là kiếm khách có phòng ngự cực cao, vậy mà không thể kháng trụ được lâu. Hiểu Hiểu nắm thời cơ phóng thích kỹ năng quá chuẩn, thời gian dùng kỹ năng mê muội một chút cũng không lãng phí. Chiến Kỳ từ đầu tới cuối đều bị định thân đứng yên tại chỗ, chưa từng nhúc nhích một bước chân đã bị người ta giết chết. Nhìn lại, vũ giả bên đội ngũ của Cẩm Y đứng là dọa người. Kiếm khách của đội ngũ bị người ta chế trụ, vậy mà hán còn không có thời gian dùng kỹ năng xưa ta để trợ giúp nữa.

Giải quyết xong đám Chiến Kỳ, trên mặt đất bạo ra vài món trang bị ám kim. Hỉ Ca không thu lượm, chỉ nhìn Đạp Tuyết cười cười, sau đó mang người rời đi.

Sau khi bọn Hỉ Ca biến mất, Lâm Tuyết tựa hồ bị tình hình trước mắt dọa sợ, lo lắng kéo ống tay áo của Đạp Tuyết: – “Chiến Kỳ bị giết như vậy sẽ không có vấn đề gì chứ?”

“Không sao. Ta sẽ về xử lý.” – Đạp Tuyết nở nụ cười khở. Làm sao không xuất hiện vấn đề cho được. Chiến Kỳ dù sao cũng là thành viên của tinh anh đoàn, bị người ta giết, rút mất một cấp, bang phái nhất định sẽ điều tra. Dựa theo tính cách của Cẩm Y, khẳng định sẽ đổ hết tội lỗi lên đầu Hỉ Ca. Chuyện này nếu giải quyết không tốt, có lẽ sẽ dẫn đến bang chiến. Nếu Long Môn chỉ là bang phái hạng hai bình thường thì không nói. Đằng này, xem ra Long Môn không yếu đuối như hắc tướng. Có nên điều tra một chút bang phái của họ không?

“Thật có lỗi, ta mang phiền phức đến cho mọi người.” – Huyết Sam đi phía sau Hỉ Ca, nhỏ giọng nói.

Hỉ Ca dừng chân: – ” Huyết Sam, chỉ cần trên người người còn đeo bang huy Long Môn, liền là thành viên của Long Môn. Nếu người không thể giải quyết sự việc, bang phái sẽ giúp người giải quyết. Chuyện này còn chưa phải là đại sự gì.”

“Nhưng... Cẩm Y...” – Huyết Sam ở Long Môn đã được vài ngày, hẳn vẫn chưa nhìn ra được thực lực của Long Môn nông sâu ra làm sao. Trong lòng hẳn lo lắng Hỉ Ca sẽ đắc tội với Cẩm Y.

Khờ Đại đi ở một bên, không nhận được tiến lên vô vai Huyết Sam: – “Ta nói này, người suy nghĩ nhiều quá làm gì. Nếu Cẩm Y có cái thực lực kia, họ đã nằm trong top bát đại bang phái rồi.”

Huyết Sam còn muốn cùng Khờ Đại phân tích phân tích, kết quả Khờ Đại chẳng thêm cho hắn cơ hội, trực tiếp chạy theo Hiểu Hiểu, về mặt xu nịnh lấy lòng. Huyết Sam không tài nào hình dung về mặt đó với hình tượng cao thủ vừa rồi. Kỳ thật, nếu không phải tận mắt chứng kiến Khờ Đại ra tay, Huyết Sam căn bản không tin Khờ Đại là cao thủ. Còn có, người luôn kiêu lời Hiểu Hiểu. Cô và hắn đều luyện chức nghiệp vũ giả, nhìn cô ra tay hắn mới biết bọn họ cỡ nào chênh lệch. Không riêng gì trang bị, kỹ thuật cũng là một trời một vực. Có thể nói, tinh anh đoàn của Long Môn, tùy tiện bốc ra một người đều có thể đảm đương vai trò chủ lực trong đội ngũ của Cẩm Y. Mà hắn hiện giờ chỉ là một trợ thủ dưới trướng mà thôi. Huyết Sam nghĩ, có lẽ hắn đánh bậy đánh bạ lại đánh trúng cũng nên. Huyết Sam nhìn người đi đằng trước, Hỉ Ca, đang cùng A Li thảo luận chính sự, trên mặt khó giấu được một tia mỉm cười. Hy vọng Cẩm Y lần này biết thu liễm. Nếu thật sự cùng Long Môn đánh nhau, còn chưa biết mèo nào cắn mỉu nào đâu.

189. Chương 189: Chuyển Chức Nhiệm Vụ (thượng)

Dựa theo Hỉ Ca phỏng đoán, người của Cẩm Y tạm thời sẽ không chạy qua đây gây phiền toái. Chẳng lẽ ngay cả chuyện nhỏ nhặt này mà Đạp Tuyết cũng không biết cách xử lý cho tốt sao?! Hơn nữa, hai bang phái ở hai đại lục xa xôi cách trở. Vượt lục địa đánh nhau hả? Chỉ có mấy tên ngốc mới làm.

Sau khi chia tay bọn Khờ Đại, cô một người trở lại tửu lâu. Hai ngày trước, A Thất và Sở Niệm đều rời đi. Sở Niệm sau khi về đến nhà thì có thượng tuyến báo tin cho Hỉ Ca biết. Nhưng A Thất thì không thấy liên lạc. Cô gọi điện, đường dây lại không thông. Hiện tại, chỉ có thể tìm bọn Cát Tường hỏi thăm tình hình.

Hỉ Ca bước vào bao gian, nhìn thấy Mặc Phi và Tư Văn đang giành nhau một cái đùi gà. Hai tên đánh đến thiên hôn địa ám, mém chút ném nguyên cái đùi gà vào mặt Hỉ Ca.

Hừ... hai tên này tưởng mình là lão bản của tửu lâu à? Quăng ném đồ đạc sẽ không cần bồi thường hay sao? Hỉ Ca nhìn một đồng hồ hỗn độn dưới đất, liếc mắt xem thường. Sau đó, cô đi vào cái góc khuất nhất, ngồi xuống, chờ hai người đánh cho xong lại hỏi chuyện.

“Hắc hắc... Hỉ Ca, có phải đang nhớ lão đại hay không à?” – Mặc Phi cầm nửa cái đùi gà vừa giành được từ trên tay Tư Văn, tùy tiện ném xuống đất. Hắn không ăn được thì người khác cũng đừng hòng ăn.

Hỉ Ca cười cười, từ chối cho ý kiến. Sau khi A Thất rời đi, trong lòng cô luôn thấy trống rỗng, cảm giác giống như vừa mất đi mục tiêu của cuộc đời. Tình hình này... cô bệnh nặng rồi à~

“A Thất đã về chưa?” – Hỉ Ca chống cằm, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, không chút để ý mở miệng hỏi.

“Còn chưa. Ta đoán lão đại đi hẹn hò với tình nhân rồi.” – Mặc Phi cười hì hì trả lời.

“Ồ, vậy sao?!” – Hỉ Ca nhếch miệng hừ một tiếng. Tốt nhất là hắn đi hẹn hò thật... hừ hừ...

Tư Văn trừng mắt nhìn Mặc Phi. Lời này mà người cũng dám nói ra?! Lỡ Hỉ Ca đi tìm lão đại đối chất, không cần biết chuyện hẹn hò là thật hay giả, nếu lão đại bị Hỉ Ca xử đẹp, bọn hắn cũng sẽ te tua theo.

“Hỉ Ca? Sao người trở lại rồi?” – Cát Tường bước chân vào phòng, nhìn thấy Hỉ Ca, ngạc nhiên hỏi.

“Rảnh rồi không có chuyện gì làm.” – Hỉ Ca than thở. Lãng phí thời gian của cô quá a~ Hối hai tên kia cả nửa ngày, rốt cuộc bọn hắn cái gì cũng không biết.

“À... lão đại phải xử lý chút chuyện nhỏ, rất nhanh sẽ trở lại, người không cần lo lắng.” – Cát Tường giống như đọc được tâm sự của Hỉ Ca, không đợi cô hỏi đã tự động cho câu trả lời. Hắn không dám chọc giận Hỉ Ca nha. Người con gái này là máu là thịt của lão đại. Nếu không phải có chút chuyện cần lão đại đích thân ra tay xử lý, sợ là lão đại chẳng chịu rời khỏi Hỉ Ca nửa bước đâu. Cát Tường quen A Thất gần 30 năm, vẫn biết A Thất có cái bệnh không thích tiếp xúc với người khác. Như thế nào sau khi quen Hỉ Ca lại biến thành “con đĩa” giống nhau, bám dính cứng ngắt lên người Hỉ Ca là sao? Cái này có phải dị biến tính lúc yêu không?

“Hừ... ta mới không thêm lo lắng.” – Hỉ Ca nhỏ giọng nói, không biết bọn Cát Tường có nghe hay không.

“Hỉ Ca, người đã lên cấp 89 rồi, muốn thử làm nhiệm vụ chuyển chức không?” – Cát Tường kéo cái ghế ngồi xuống bên cạnh, bắt đầu dụ dỗ.

Bọn Cát Tường đều lên cấp 89 từ lâu, nhiệm vụ chuyển chức đã làm thử vài lần. Nhưng mỗi lần đều sai kém một chút mới có thể thành công. Đối với bọn hắn mà nói, bất kể là người chơi nào thành công đều không sao cả. Nhưng nếu là người trong nhà thành công thì vẫn tốt hơn. Bởi vì việc này sẽ khiến tên tuổi của người chơi lẫn tên tuổi của bang phái một bước nổi danh. Hiện tại, tất cả các bang phái đều nhìn chăm chăm vào nhiệm vụ chuyển chức.

“Các người còn chưa chết tâm hả?” – Hỉ Ca bĩu môi. Sở Tiểu Ca nhà cô đã thử làm nhiệm vụ chuyển chức không dưới năm lần. Lần nào cũng thất bại.

“Chơi thử cho vui mà... dù sao cũng chưa có ai thành công. Phần thưởng rất lớn nha~”

Đây là hệ thống đặt định một cái cột mốc. Đội ngũ đầu tiên thành công chuyển chức sẽ có phần thưởng vượt trội, bởi vì sau đó, nhiệm vụ sẽ giảm độ khó cho những người sau.

Bị Cát Tường lừa bả dụ dỗ một hồi, Hỉ Ca chịu không nổi, kết quả bị lừa đi đến nghiệp lý liên minh để tiếp nhận chuyển chức nhiệm vụ. Sau khi nhận nhiệm vụ, nhìn thông tin, Hỉ Ca có điểm hối hận. Nếu thất bại sẽ bị rớt một cấp đó. Từ 88 lên 89 cấp cần kinh nghiệm rất nhiều, cô phải tốn bao nhiêu thời gian mới có thể luyện trở lại đây aaaaa...

Sau 15 phút chuẩn bị, Hỉ Ca bị hệ thống truyền tống đến một Thủy Cung. Thủy Cung này xây bằng thủy tinh, trong suốt, lấp lánh, có điều hơi trống trải, trên mặt đất chỉ có những chùm san hô đủ màu sắc đang uốn lượn theo làn nước. Xuyên qua vách tường thủy tinh có thể nhìn thấy từng đàn cá nhỏ đang bơi lội tung tăng, thỉnh thoảng lại có một ít thủy quái tướng mạo xấu xí nhào ra hù dọa.

Hỉ Ca đang thỏa thuê ngắm cảnh, trước mặt cô bỗng nhiên hiện lên một đạo bạch quang, sau đó một người xuất hiện. Nhìn thấy người này, Hỉ Ca sửng sốt, trong lòng âm thầm chửi thề.

“Hỉ Ca~ thật khéo quá!” – Minh Độ Thiên nhìn thấy Hỉ Ca, biểu tình trên mặt nhu hòa đi không ít. Cho dù Hỉ Ca trưng ra khuôn mặt thối hoắc, anh ta cũng không sinh khí.

Hỉ Ca liếc mắt, chẳng buồn mở miệng. Hiện tại, cô chỉ muốn đem cái tên dụ dỗ cô đi làm nhiệm vụ chuyển chức ra bả vằm thành trăm mảnh. Nếu không phải nghe theo đề nghị của Cát Tường, cô sẽ không đụng mặt với Minh Độ Thiên. Giờ thì hay rồi, chẳng những đụng mặt mà còn phải cùng tên này làm nhiệm vụ nữa. Hy vọng chốc lát có thể gặp được người quen. Nói thật, ở một mình một chỗ với Minh Độ Thiên, trong

lòng Hỉ Ca vẫn là có chướng ngại. Hỉ Ca không trả lời, Minh Độ Thiên biết điều không hỏi nữa. Bất quá, ánh mắt của anh vẫn một mực nhìn cô, chưa từng dời đi.

Lại đợi thêm vài phút, trong Thủy Cung xuất hiện thêm ba người. May mắn, có một người là người quen.

Tư Văn được truyền tống đến Thủy Cung, nhìn thấy Minh Độ Thiên, rồi quay đầu nhìn thấy Hỉ Ca, hẩn cúi đầu cười khỏ. Hai người còn lại, một là thuật sĩ, một là thích khách. Thuật sĩ là người của Khổ Độ. Thích khách thì không phải nhưng tựa hồ cũng có quen biết Minh Độ Thiên. Kỳ thật, dưới tình huống này, cho dù không quen biết thì người ta cũng cố tạo biện pháp để quen biết. Dù sao Minh Độ Thiên là người nổi tiếng. Những cao thủ đứng đầu thế giới, có mấy ai là không muốn làm quen với anh ta đâu?!

Năm người hợp thành một đội ngũ. Rất nhanh sau đó, hộp thoại liền xuất hiện nhiệm vụ. Bất hạnh thay, bọn họ nhận đến là nhiệm vụ ghê tởm nhất của bản sao này. Trong bản sao, toàn đội ngũ phải hành động theo tình tiết mà hệ thống đã quy định. Bình thường mà nói, chỉ cần vô ý chọn sai tình tiết kịch bản sẽ ngay lập tức bị phản thất bại. Cho nên, vai trò người chỉ huy rất quan trọng. Mặc dù Hỉ Ca không phục nhưng cô buộc phải đồng ý để Minh Độ Thiên trở thành đội trưởng. Tư Văn không có ý kiến dị nghị gì. Về phần hai người còn lại, khẳng định càng muốn bỏ đỡ Minh Độ Thiên. Không khí trong đội ngũ chẳng thể nói là tốt, nhưng nhìn tổng thể thì thực lực của họ không tồi.

Nhiệm vụ bắt đầu.

Cổng Thủy Cung đột nhiên mở ra. Một nữ tử mặc trang phục màu xanh ánh bạc từ bên ngoài xông vào, vẻ mặt hoảng sợ, nhìn thấy bọn Hỉ Ca liền trực tiếp vọt qua, sau đó nắm chặt tay Hỉ Ca mà nói.

“Tiểu thư, cầu ngài cứu ta... bọn hẩn... bọn hẩn muốn giết ta.” – nữ nhân vừa nói vừa rơi lệ.

Hỉ Ca chưa từng làm qua loại nhiệm vụ tình tiết kịch bản, nhất thời không biết phải phản ứng ra sao mới đúng.

“Tiểu thư, xin chậm rãi nói, là ai đang truy sát nàng?” – Minh Độ Thiên nhìn Hỉ Ca, sau đó đi đến bên cạnh nữ nhân kia, ôn nhu hỏi.

Nữ nhân ngẩng đầu, ánh mắt có chút mê mang nhìn Hỉ Ca, rồi lại nhìn Minh Độ Thiên, nước mắt như mưa trả lời: – “Là Long Vương. Hẩn giết trượng phu của ta. Còn bắt ta trở thành Thất phu nhân... cầu đại hiệp mau cứu ta đi.”

“Xin hỏi hiện tại Long Vương có bao nhiêu vị phu nhân?” – Minh Độ Thiên chậm rãi hỏi.

“Mười bốn vị.” – nữ tử trả lời.

Minh Độ Thiên gật đầu, sau đó không chút do dự giương kiếm đâm nữ nhân bị thương. Nữ nhân nín khóc, vẻ mặt dữ tợn hướng Minh Độ Thiên tấn công. Khuôn mặt nhỏ nhắn vừa rồi phút chốc biến dạng. Chiếc miệng hoa đào chúm chím biến thành một cái mồm to đầy huyết nhục. Nhìn tới hàm răng nanh kia, Hỉ Ca nhin không được rùn mình. Tiêu diệt nữ nhân không khó. Đây chỉ là tiểu boss. Đội ngũ nhanh chóng giết chết cô ta. Nữ nhân sau khi chết liền biến thành một làn khói, nhưng trên mặt đất lại rơi xuống một kiện xiêm y. Hỉ Ca cầm lên nhìn.

>> Vật phẩm nhiệm vụ: xiêm y của Thất công chúa Long cung.

Bảng nhiệm vụ của mọi người tự động biến thành: hoàn thành 10%

Đang lật tới lật lui xem kiện quần áo, chưa kịp nhìn cho rõ, không hiểu sao bộ quần áo trực tiếp bay lên người Hỉ Ca, đồng thời Hỉ Ca xuất hiện một cái trạng thái: toàn bộ kỹ năng đóng băng, cấm sử dụng. Hỉ Ca còn đang đơ người, chưa biết xử lý phiền toái như thế nào, bên ngoài lại vọt vào mấy người nữa.

Những người đến lần này có đủ loại.

Đi đầu là một nam nhân, trên người mặc long bào, trên đầu đội long mào, làm như sợ người ta không biết hẩn là Long vương vậy. Đứng sau lưng Long vương là Quy thừa tướng. Long vương nhìn thấy Hỉ Ca đang mặc sa y, vẻ mặt kích động, lệ rơi thành hàng, nhào tới ôm lấy cô. Hỉ Ca đầu đầy hắc tuyến. Đây là chuyện gì xảy ra??? Cô là tới làm nhiệm vụ, không phải chơi trò nhận cha-con a~ Cũng may, Long vương rất nhanh liền khôi phục dáng vẻ bình thường, nhìn những người còn lại trong đội ngũ

“Đa tạ bốn vị tráng sĩ đã tìm được nữ nhi cho ta. Các vị tráng sĩ có yêu cầu gì, cứ nói, ta sẽ tận lực đền đáp.”

190. Chương 190: Chuyển Chức Nhiệm Vụ (trung)

Cứ như vậy, Hỉ Ca trở thành con gái của Long vương. Thật không biết đây là chuyện tốt hay chuyện xấu nữa. Nhiệm vụ này thật quá khoa trương. Chỗ khó chính là bọn họ phải thông qua đối thoại để kích hoạt tình tiết nhiệm vụ. Lỡ nói sai một câu liền bị phán thất bại. May mắn, Minh Độ Thiên là người từng trải, vừa gặp nữ nhân đầu tiên, thông qua đối thoại thấy được lỗ hổng, bằng không, cả đội ngũ đã rớt dài từ vòng ngoài rồi. Minh Độ Thiên giải thích với Long vương rằng Hỉ Ca không phải con gái của ông ta. Nhưng Long vương không tin, còn giận dữ bảo bọn họ là người xấu, quyết định đem cả bốn người ra xử tử. Hỉ Ca mặc dù là “công chúa giả” nhưng nói chuyện với Long vương vẫn có trọng lượng hơn một chút. Kết quả, Long vương vẫn không tin cô là “công chúa giả”, nhưng quyết định rút lại án tử hình, chỉ bắt bọn Minh Độ Thiên làm một cái nhiệm vụ rửa tội. Trong vòng một giờ, phải xử lý sạch 24 tên trộm Hắc thủy ngư. Khăng định Hắc thủy ngư không phải là quái bình thường. Phỏng chừng là quái tinh anh. Chỗ khó nhất không phải là đánh bọn chúng thế nào, mà là làm cách nào tìm được nơi bọn chúng sẽ xuất hiện. Chỉ có một giờ đồng hồ, sợ là không đủ dùng.

“Long nữ” Hỉ Ca được đặc cách ở lại trong Thủy Cung, tùy tiện dạo chơi ăn uống. Đáng tiếc, cô không thể sử dụng kỹ năng. Dùng phải quái cũng không thể đánh. Càng quý dị hơn là cô không thể liên lạc với đội ngũ. Tiếp nhận nhiệm vụ rồi, Minh Độ Thiên liền phái thích khách đi vào địa phương tối tăm nhất của Thủy Cung để tìm Hắc thủy ngư. Ba người còn lại thì đi ra bên ngoài để tìm. Về phần Hỉ Ca... Trước mặt Long vương, Minh Độ Thiên không dám mở miệng nói cái gì. Bất quá, hai người dù sao từng ở chung một chỗ trong thời gian dài, sự ăn ý là vẫn có. Ánh mắt Minh Độ Thiên đảo qua mấy thị nữ, sau đó nhìn Hỉ Ca. Cô gật đầu biểu thị đã rõ.

Đội ngũ rời đi, Long vương cũng mang người rời đi, trong phòng chỉ còn lại Hỉ Ca và ba thị nữ. Hỉ Ca bắt đầu hướng bọn họ nói chuyện phiếm. Không thể không nói, cùng NPC nói chuyện đúng là cần kỹ xảo nha. Hỉ Ca lãng phí một đoạn thời gian mới lấy được một ít thông tin có giá trị.

Thị nữ thứ nhất nói, Long Cung có một cái mật thất. Thị nữ thứ hai nói, Long Cung có một loại đan dược, ăn vào có thể loại bỏ tình trạng biến thân. Thị nữ thứ ba nói, mấy ngày trước, em trai của Long vương mất tích.

Nói chuyện xong, nhìn đồng hồ, đã gần 20 phút trôi qua. Hỉ Ca hiện tại không thể giúp ích gì cho đội ngũ. Chỉ có thể đặt hết hy vọng vào Minh Độ Thiên. Đây mới là nhiệm vụ thứ hai mà thôi. Nếu bốn người không thể hoàn thành, vậy khỏi bận tâm đến phía sau luôn. Chuyện Hỉ Ca cần làm bây giờ là tìm được loại đan dược hủy biến thân kia. Nếu cô có thể khôi phục trở lại bình thường là có thể giúp đỡ đội ngũ. Năm người vẫn tốt hơn bốn người nha.

Trong lúc Hỉ Ca đi tìm đan dược, bọn Minh Độ Thiên đã giết được 13 con Hắc thủy ngư.

Thích khách kia coi vậy mà có bốn sự thuộc vào loại cừ. Khả năng tìm kiếm quái đúng là số một. Bốn người trong đội ngũ phối hợp rất tốt, không lãng phí thời gian chút nào. Mặc dù Khổ Độ và Thứ là kẻ thù không đội trời chung. Nhưng cả Tư Văn và Minh Độ Thiên đều có phong phạm của lão đại, không phải loại kẻ thù giận đỏ mắt cứ gặp nhau là nhào vào đánh. Huống hồ, Tư Văn đối với người ngoài luôn dùng thái độ ôn hòa nhã nhặn. Cho nên, đội ngũ bốn người một đường giết quái, không phát sinh dị biến nào.

Ngược lại, Hỉ Ca một người đi tìm đan dược lại phát sinh rất nhiều tình huống, thiếu chút nữa đã đi đời nhà ma. Thật không biết người nào xây mật thất lại gần nhiều cơ quan ám khí như vậy làm gì. Hỉ Ca đi qua cái hành lang đó, hai lần bị nóc nhà rơi xuống đầu, ba lần bị trượt chân do dưới đất có chất lỏng gì đó chảy ra, hai lần bị khối đá khổng lồ rớt chạy. Nếu không phải cô nhanh tay lẹ mắt, cơ thể dẻo dai, tránh được mấy kiếp, bằng không cô đã trở thành miếng thịt vụn rồi.

Sau khi vào đến mật thất, Hỉ Ca còn phải ráp một cái hình thì mới mở được nắp hòm để lấy thuốc. Mất tám phút mới giải xong cái trò ráp hình, rốt cuộc mở được hòm. Vốn tưởng vậy là xong rồi, ai ngờ cô vừa mở nắp hòm, đột nhiên cửa thạch thất đóng chặt, bên trong thạch thất xuất hiện một con Hắc thủy ngư.

Nhìn con quái xấu xí trước mặt, Hỉ Ca cầm nín ngẩng đầu nhìn trời cảm thán. Còn 5 phút nữa là hết thời hạn của nhiệm vụ. Vậy mà con quái cuối cùng của nhiệm vụ lại nhốt chung một chỗ với cô. Thật là đáng chết mà! Con quái tựa hồ còn ở trong trạng thái mê mang. Hỉ Ca bất chấp trong hòm đựng đan dược gì, nhặt lên bỏ ngay vào miệng. May mắn, thời khắc mấu chốt, hệ thống không phạm sai lầm. Sau khi ăn được, xiêm y trên người Hỉ Ca liền quay vào balô, trạng thái giải trừ, hơn nữa công kích của cô còn tăng 50%. Đây xem như hệ thống bồi thường cho cô.

Hỉ Ca nghe tiếng Minh Độ Thiên nói trên kênh đội ngũ, kêu ba người kia chạy đi tìm con quái cuối cùng của nhiệm vụ. Hỉ Ca không có thời gian giải thích với bọn họ bởi vì cô đang phải đánh nhau xúc đầu mẻ trán với con quái. Hắc thủy ngự có phòng ngự cực thấp nhưng công kích lại cực cao. Hỉ Ca không thể quên chuyện cô là một thuật sĩ yếu ớt, máu ít phòng ngự thấp. Cho nên bằng đồng thuật liên tiếp được cô quăng ra, bằng thuần duy trì sự bảo hộ chưa từng ngừng. Bởi vì lực công kích tăng lên nên thời gian phóng thích kỹ năng của Hỉ Ca rút ngắn lại, chia đều cứ 1s là một kỹ năng. Đang lúc bọn Minh Độ Thiên tưởng phải buông tha cho nhiệm vụ, đột nhiên bằng thông tin lóe sáng, báo hiệu nhiệm vụ hoàn thành.

“Hỉ Ca, người giết con quái cuối cùng rồi?” – Tư Văn mở miệng hỏi trên kênh đội ngũ.

“Ừ, mọi người đang ở đâu? Ta chạy qua.” – Hỉ Ca vừa đi vừa giải thích tình hình.

Lúc Hỉ Ca trở về Thủy Cung, bọn Minh Độ Thiên đã có mặt. Cô đưa xiêm y cho Minh Độ Thiên. Hắn nắm giữ tiết tấu của nhiệm vụ giỏi hơn cô, để hắn giữ vật phẩm nhiệm vụ thì tốt hơn. Lúc này, Quý thừa tướng lại chậm rãi xuất hiện, giao nhiệm vụ thứ ba cho bọn họ. Nhiệm vụ lần này yêu cầu bọn họ đi tìm mảnh ghép của binh phù. Vừa đủ 5 miếng ghép, cần 5 người phối hợp. Những nhiệm vụ sau đó đều thuộc dạng dễ dàng, chỉ có giới hạn về thời gian mà thôi. Có Minh Độ Thiên chỉ huy, Tư Văn giúp đỡ phân tích, vậy mà nhiều lần đội ngũ chỉ kịp hoàn thành nhiệm vụ ngay sát thời hạn. Đại khái chuyện này cũng cần vận khí đi. Kể ra thì cả năm người đều có vận khí không tồi. Rốt cuộc bọn họ hoàn thành nhiệm vụ thứ tám, Long vương lúc này mới tin tưởng Hỉ Ca không phải con gái của ông.

Bọn họ đã giết quái, truy tìm bảo vật, lạc vào mê cung, giải đáp câu đố, Hỉ Ca thật không hiểu, đây là làm nhiệm vụ hay đi thi đại học? Còn đưa ra 50 câu hỏi trắc nghiệm, phải giải đúng 25 câu thì mới cho qua. Lúc này, Hỉ Ca không thể không bội phục Tư Văn. Hắn quả thật là một cuốn bách khoa toàn thư “sống”. Toàn bộ 50 câu hỏi là một mình hắn trả lời. Thậm chí mấy vấn đề như là “quốc ca chế độ cũ” đến “hai nhân vật nổi tiếng abc xyz ly hôn năm nào” mà hắn cũng biết luôn. Hỉ Ca thực hoài nghi, rốt cuộc Tư Văn bình thường ở nhà là làm gì? Cô phát hiện, bản thân trừ bỏ biết đánh quái, tốc độ nhanh hơn hắn một chút, ngoài ra tất cả các phương diện khác đều thua kém Tư Văn. Thật sự là tức chết mà!!!

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ thứ tám, đội ngũ bị truyền tống đến một mê cung. Ở đây có rất nhiều Thất công chúa bị bắt giữ. Nhiệm vụ của họ là cứu tới vị công chúa thật.

Nơi này sát quái không cho kinh nghiệm, nhưng mỗi con quái đều rơi ra tài liệu quý hiếm. Có tài liệu của tông sư thợ may. Có tài liệu của tông sư đầu bếp. Hỉ Ca lấy được 2 bản vẽ chế tạo sử thi vũ khí, có điều phải sử dụng quặng thạch cấp cao. Cứ tưởng cứu được Thất công chúa rồi thì nhiệm vụ sẽ thoải mái hơn. Kết quả, Thất công chúa bảo rằng Long vương là giả mạo. Làm cho cả bọn một đầu mờ mịt không hiểu chuyện gì là chuyện gì luôn. Long vương lúc này phát tới một nhiệm vụ mới, bảo rằng Thất công chúa bị kinh hách, buộc cả bọn phải đi tìm linh dược trị liệu. Trong khi Thất công chúa lại phát ra một nhiệm vụ khác, yêu cầu bọn họ đi tìm Long vương chân chính. Rốt cuộc tiếp nhiệm vụ nào mới đúng? Mắt thấy nhiệm vụ sắp hoàn thành rồi, không ai nghĩ tới sẽ thất bại trong gang tấc. Mọi người bình tĩnh lại, ngồi xuống bàn bạc với nhau.

Hỉ Ca chỉ có thể tâm bình khí hòa cùng phân tích tình hình với Minh Độ Thiên. Bọn họ rà soát lại tất cả tình tiết đã xảy ra, những lời các NPC đã nói qua. Rất khó tưởng tượng đi, nếu không phải vì nhiệm vụ, Hỉ Ca tuyệt đối không tưởng có ngày cô có thể bình tĩnh ngồi nói chuyện với Minh Độ Thiên như thế này. Chuyện xưa, bức người là cô. Tiểu Cửu từng nói, bởi vì cô là người cố chấp, sau khi bị phản bội mới có thể đau thương sâu sắc như vậy. Hiện tại, cô đã có thể buông xuống tâm tình, xem mọi chuyện như không. Minh Độ Thiên trong mắt cô hiện giờ chỉ là một người quen biết cũ.

“Hỉ Ca, người nghĩ thế nào?” – Tư Văn thấy Hỉ Ca sững người liền vỗ cánh tay cô.

“Lời nói của Thất công chúa có độ tin cậy hơn một chút...” – Hỉ Ca do dự, sau đó ngẩng đầu nhìn Minh Độ Thiên. Không ngờ, Minh Độ Thiên đang đồng dạng nhìn cô.

“Minh bang chủ thấy sao?” – Tư Văn lại nhìn Minh Độ Thiên hỏi.

Đội ngũ có 5 người, mỗi người đều có ý kiến riêng, muốn thống nhất là không dễ dàng.

“Ta nghe Hỉ Ca.”

191. Chương 191: Nhiệm Vụ Chuyển Chức (hạ)

Nghe câu trả lời của Minh Độ Thiên, Tư Văn cúi đầu, trong mắt lóe lên một tia trào phúng.

Hỉ Ca không nghĩ tới Minh Độ Thiên sẽ nói như vậy. Cô sững sốt một chút nhưng rất nhanh liền khôi phục bình thường, khẽ cười, nói: – “Nếu Minh bang chủ đã nói như vậy, chuyện này liền quyết định như thế.”

Hai người còn lại của đội ngũ đều không ý kiến. Bọn hắn đi theo Minh Độ Thiên, lão đại đã mở lời, bọn hắn nào dám phản đối.

Hỉ Ca quá hiểu nam nhân này. Cho dù hai người tách ra thời gian lâu lắm, nhưng tính tình của anh ta vẫn như xưa, chưa từng thay đổi. Trước kia đều như vậy, ở trước mặt mọi người, Minh Độ Thiên sẽ vô điều kiện ủng hộ mọi ý kiến mà cô nêu ra. Khi đó, rất nhiều người hâm mộ cô. Ai cũng cho rằng Minh Độ Thiên vì sủng cô nên mới thế. Sau này Hỉ Ca mới hiểu ra, sự thật không phải như vậy. Bởi vì ý kiến của cô vừa hay cũng là ý kiến của anh ta. Trong tình hình đó, anh ta cố ý tạo ra một loại ảo tưởng. Đối với mọi người đều có lợi.

Đó không phải là sủng nịnh. Đó không phải là tình yêu.

Sở dĩ Hỉ Ca đưa ra lựa chọn kia là vì cô đã có chủ ý trong đầu. Lúc này, cô từ miệng của 3 người thị nữ nghe được 3 câu nói, trong đó có 2 câu lúc trước nghe không hiểu, nhưng hiện giờ lại nghe hiểu.

Căn cứ theo lời của Thất công chúa thì em trai của Long Vương có tướng mạo giống y như đúc với Long vương. Một thị nữ đã nói, vài ngày trước vị vương gia này đột nhiên mất tích. Một thị nữ khác lại đề cập đến chuyện trong cung điện có hạ thất (phòng ngầm) bí mật. Từ đầu tới giờ, nhiệm vụ của bọn họ đều không liên quan gì đến hạ thất. Cho nên, nếu đoán không sai thì có lẽ Long Vương thật sự đang bị nhốt trong hạ thất đó.

Vừa tiếp nhận nhiệm vụ của Thất công chúa, tất cả người của Long cung trực tiếp biến thành quái vật hồng danh. Cũng may, vị Long Vương giả kia không đuổi theo đến đây. Nếu không bọn họ vừa phải đánh quái vừa phải bảo hộ công chúa thì thật khổ mệnh. Lại nói, nếu Thất công chúa không phải cứ thấy quái liền là người thứ nhất lao qua đánh thì nhiệm vụ của họ đã thoải mái hơn nhiều rồi. Có thể bảo hộ công chúa long tóc không thương đến gặp Long Vương thật sự khó khăn quá a~

Vung tay cấp cho Thất công chúa một cái huyết tể, nhìn máu cô ta đã hồi đầy, lúc này Hỉ Ca mới quay sang xử lý đám binh của tôm tướng ở xung quanh. Hồi này nơi đây vẫn là một tòa cung điện trống rỗng, nháy mắt một cái liền xuất hiện một đồng quái. Không biết bọn quái này là từ lỗ nào chui lên??? Haiz... hiện giờ không có thời gian để ôm oán than thở.

Nhiệm vụ này không giới hạn thời gian, nhưng đám quái vật cứ từng đàn từng đàn xông tới, giết hoài không hết. Nếu bọn họ không nhanh chóng tìm ra hạ thất kia, nói không chừng cả đám sẽ bị nước miếng của bọn quái vật này dìm chết luôn. May mắn, thích khách trong đội ngũ rất có tinh thần nghiên cứu bản đồ của Long cung, phải nói là hiểu biết thấu triệt. Theo hắn phân tích thì hạ thất nhất định ở thiên điện (chính điện). Lời thích khách nói ra, Minh Độ Thiên không phản đối mà quay ngược lại hỏi ý kiến Hỉ Ca. Hỉ Ca đối với chuyện này không mấy xác định chắc chắn, cho nên chỉ có thể thuận theo ý kiến của bọn họ. Hơn nữa, Hỉ Ca nghĩ, chạy qua thiên điện dò xét thử cũng không chết ai. Giả sử Long Vương không ở đó, bọn họ vẫn còn thời gian để đi tìm lại.

Sau khi thống nhất ý kiến, thích khách của đội ngũ dẫn theo đoàn người đi tới thiên điện. Trên đường đi, Tư Văn lại nói chuyện phiếm với Thất công chúa, không ngờ lại tìm được manh mối mới. Cuối cùng, ở thiên điện, bọn họ tìm thấy cánh cửa ngầm đằng sau một bức bình phong tú họa.

Vào lúc này, số lượng quái đang tấn công đội ngũ là 50 con, cấp 90. Cho dù cả đội ngũ đều là ngoạn gia tinh anh của Nam Uyên đại lục, không muốn nói là cao thủ trên BXH thế giới, nhưng vẫn không chịu nổi sức ép quá lớn này. Hỉ Ca đưa tay đẩy ra cửa ngầm, sau đó để mọi người đi xuống. Cô thật ra muốn là người đi đầu cơ. Nhưng ai biết cô là thuật sĩ duy nhất của đội ngũ có kỹ năng làm chậm tốc độ của quái a. Sau khi phóng ra 3-4 lần băng đông thuật, làm cho tốc độ của bọn quái xung quanh chậm lại rất nhiều, lúc này Hỉ Ca mới thông thả đi xuống mật thất, thuận tiện đem cửa ngầm đóng lại như cũ, chặn đám quái vật ở bên ngoài. Về phần làm sao để đi ra? Đến lúc đó lại tính sau.

Bên trong hạ thất có 2 đại boss Cửu Đầu Xà. Một con canh giữ bên người Long Vương. Một con thì lượn qua lượn lại như đi tuần. Bọn Hỉ Ca vừa bước vào, hai đại boss liền hướng Tư Văn và Thất công chúa đánh tới. Đúng là đại boss có khác, thật có đầu óc, có thể nhìn ra được ai là người dễ đối phó nhất trong đội ngũ. Minh Độ Thiên xem như phản ứng nhanh. Ngay lúc Cửu Đầu Xà bay đến trước mặt Thất công chúa, anh ta đã kịp vung tay ra cản lại, đem cừu hận của boss hấp dẫn qua. Sở dĩ ra tay cứu Thất công chúa đầu tiên là bởi vì nhiệm vụ. Thất công chúa là người đề ra nhiệm vụ, tổng không thể để cô ấy chết trước khi nhiệm vụ hoàn thành. Trong khi đó Tư Văn cho dù là được sự yếu đuối, nhưng trên người có trang bị tốt lại biết thêm huyết, kháng cự với đại boss trong chốc lát hẳn là không thành vấn đề.

Tư Văn đương nhiên biết nhìn tình hình. Hắn vừa tự thêm huyết vừa tự uống dược, một mình cầm cự đại boss. Hỉ Ca thì đang giúp Minh Độ Thiên hồi máu. Rất nhanh, bọn họ đã diệt được đại boss thứ nhất. Sau đó liền thuận lý thành chương xử lý đại boss thứ hai luôn.

Không ngờ vật phẩm rơi ra từ hai đại boss là phù dung nhân đồ chỉ (bản vẽ trang phục). Mặc dù chỉ là bản vẽ cấp tử phẩm nhưng lại là loại chế tạo cấm kỵ hoa phục với tốc độ nhanh. Hiện tại, người chơi đều có chút tiền rừng rinh trong túi, cho nên nhu cầu ăn mặc gì đó cũng đề cao không ít. Nghe nói, hiện tại chuyện buôn bán cấm kỵ hoa phục rất có lời. Hỉ Ca không phải thợ may, nhưng cũng nhận ra bản vẽ này có giá trị không nhỏ. Hỉ Ca không mấy hứng thú với trang phục. Cô luôn yêu thích trường bào màu lam đang mặc trên người. Cuối cùng, Minh Độ Thiên bỏ ra 5 ngàn kim mua tới bản vẽ.

Lúc này, màn đối thoại lâm li bi tráng giữa Long Vương và Thất công chúa cũng gần đến hồi kết thúc. Đại khái là hai người kể lể mấy chuyện tranh quyền đoạt lợi trong hoàng gia. Thiết ~ còn không bằng ngồi xem phim truyền hình. Hỉ Ca sắp bị nhiệm vụ này tra tấn đến phát điên rồi. Nhiệm vụ kéo dài đã gần 10 giờ. Tính nhẫn nại của mỗi người đều không sai biệt lắm sắp chạm tới cực hạn. Hiện tại sắp đến nhiệm vụ cuối cùng, hy vọng không đụng phải chuyện biến thái gì, bằng không, bọn họ sẽ bị đả kích tinh thần nghiêm trọng.

May mắn, nhiệm vụ cuối cùng rất đơn giản, giết Long Vương giả. Thời hạn là một giờ. Căn cứ vào hiểu biết của Hỉ Ca, đại khái có thể đoán ra huyết lượng của vị Long Vương giả kia không hề thấp. Cơ bản là đội ngũ 5 người không thể nào giết nổi ông ta trong thời gian quy định. Không còn cách nào khác, vì nhiệm vụ, Hỉ Ca cắn răng nhịn đau, lôi trong balo ra một đồng đan dược, cắn cứ vào chức nghiệp của từng người mà phân phát cho họ một đồng thứ.

Cùng Long Vương và Thất công chúa rời khỏi hạ thất trở lại Thủy Tinh Cung. Hỉ Ca nhìn tình cảnh trước mặt liền ngốc trệ. Thủy Tinh Cung hiện giờ có 4 con Hắc Long thủ vệ. Bên cạnh đó còn có vị Quy thừa tướng với huyết lượng cao đến dọa người và một vị Long Vương nhìn không ra thực lực. Hỉ Ca ngẩn đầu rơi lệ, thật không thấy tương lai tươi sáng đâu cả. Còn may, hệ thống không biến thái lắm. Ngay lúc Long Vương thật xuất hiện thì 4 con Hắc Long liền biến mất. Hỉ Ca nhìn không được âm thầm thở dài. Nếu Long Vương lợi hại như vậy, tại sao còn ra yêu cầu bảo bọn họ đi giết Long Vương giả làm chi a~ Rõ ràng là khi dễ người quá đáng!!!!

Trong lúc Hỉ Ca đang làm nhiệm vụ, Long Môn đã sớm loạn thành một đoàn.

Hỉ Ca mất tích một lần liền mất tích luôn 10 giờ. Ai liên hệ với cô đều không được. Cuồng Vũ đã muốn biến thành người hai đầu. (ý nói suy nghĩ nhiều, đầu to ra)

Hai giờ trước, Long Môn cùng Khổ Độ rốt cuộc đối chiến. Nguyên nhân là vì một nữ nhân. Hai nam nhân

tranh giành một nữ nhân. Mà hai nam nhân này thuộc hai bang phái đối lập. Ta nói, đầu năm nay, chuyện cầu huyết xảy ra hơi nhiều à. Vốn dĩ chuyện này là việc cá nhân, nên để người trong cuộc tự thân giải quyết. Ai ngờ, náo loạn một hồi lại dẫn lên kênh thể giới chửi mắng nhau, sau đó một người bên Khổ Độ lại nói ra một câu. Nếu người lên tiếng chỉ là ngoại gia bình thường thì không nói, cố tình người bên Khổ Độ là một vị đường chủ. Mặc dù lời nói của người này không thể đại diện cho Khổ Độ, nhưng vẫn đủ sức thuyết minh chủ ý của Khổ Độ. Vì một câu nói mà ngoại gia ở cả hai bang phái đều nóng máu lên. Hậu quả là hai phe liền ma sát, thậm chí có ý đồ muốn dẫn ra bang chiến.

Gây cản là lúc này không tìm thấy Minh Độ Thiên. Ngay cả Hỉ Ca cũng không biết đi đường nào rồi. Mặc dù Cuồng Vũ có thể chế trụ ngoại gia của Long Môn, nhưng phía bên Khổ Độ cô quản không tới. Trơ mắt như vậy, Cuồng Vũ biết, sẽ dẫn đến xung đột, mà xung đột kiểu này thì người chịu thiệt chắc chắn là Long Môn.

“Phó bang chủ, bây giờ phải làm sao?” – Phong Bảo đứng ở phía sau Cuồng Vũ lên tiếng hỏi.

“Tạm thời... chỉ có thể chờ. Người nói bọn Hiểu Hiểu chạy đi bình ổn tâm tình của thành viên một chút. Ta lại thử liên hệ với Hỉ Ca xem sao. Nếu vẫn không được...” – đáy mắt Cuồng Vũ hiện lên một tia lạnh, nếu đây là ý tứ của Minh Độ Thiên thì... cô nhất định cùng anh ta phụng bồi đến cùng!!

Lại một giờ trôi qua.

Bên Long Môn đã im hơi lặng tiếng, nhưng bên Khổ Độ vẫn không có ý định dừng lại. Bên Khổ Độ còn cho rằng bên Long Môn đang sợ, cho nên càng mắng chửi nhiều hơn. Kênh thể giới soát ra không ngừng. Ngay lúc cơn tức của hai phe đã lên đến đỉnh điểm, hệ thống lại bay ra một cái thông báo khiến cho mọi người chỉ biết nhìn nhau câm lặng.

>> Hệ thống: Ngoại gia Minh Độ Thiên, Hỉ Ca, Tư Văn Bại Hoại, Trần Châu, Tam Khóa Thái Dương đã thành công chuyển chức, trở thành đội ngũ đầu tiên hoàn thành nhiệm vụ chuyển chức, hệ thống thưởng cho...

192. Chương 192: Cô Phụ, Hảo! (dượng, Xin Chào!)

Đội ngũ đầu tiên thành công chuyển chức được hệ thống thưởng cho cực kỳ phong hậu. Hơn nữa, đội ngũ đầu tiên thành công nghĩa là những người đi sau sẽ dễ dàng hơn rất nhiều. Cho nên, lúc hệ thống vừa phát tin, mọi người trên thể giới đều không thêm chú ý xem hệ thống đang ban thưởng cho bọn họ cái gì, cả một đám 89 cấp ngoại gia đều chực chỉ chạy tới chúc nghiệp liên minh, chen chúc đi vào nhận nhiệm vụ chuyển chức.

Căn cứ quy định của hệ thống, đội ngũ đầu tiên hoàn thành nhiệm vụ chuyển chức sẽ được thưởng rất hậu. Chín đội ngũ kế tiếp cũng sẽ được thưởng rất khá. Rồi tới 100 đội ngũ kế tiếp cũng có chút phần thưởng. Về phần bên ngoài danh sách 100 này, xin lỗi, đều không có thưởng. Kỳ thật, trong trò chơi, công bằng chỉ mang một ý nghĩa tương đối. Bất kỳ ai từng đùa trò chơi đều rõ ràng điểm này. Có trả giá liền có hồi báo. Đây là sự thật.

Hỉ Ca thật vất vả mới có thể từ cấp 89 leo lên cấp 90, tâm tình đúng là đang rất tốt. Trong ba lựa chọn phần thưởng mà hệ thống đưa ra, Hỉ Ca chọn trang bị. Hệ thống lần này không xảo trá, thật sự cấp cho cô một truyền kỳ thuật sĩ bộ trang.

Minh Độ Thiên chọn kinh nghiệm, cho nên hiện tại anh ta trở thành ngoại gia có cấp bậc cao nhất thể giới, 91 cấp. Hỉ Ca tin tưởng, dựa theo biểu hiện điên cuồng muốn thăng cấp của người này, anh ta sẽ rất nhanh bay lên cấp 92. Trong khi đó, người xếp hạng ba hiện giờ là cô, rất nhanh sẽ rơi rụng khỏi BXH.

Tư Văn chọn phần thưởng “tùy ý” (hệ thống tự quyết định), sau khi nhận lấy, hần không lấy ra khoe nên không ai biết rốt cuộc hần được tới cái gì. Hơn nữa, biểu tình trên mặt hần nhìn không ra đang vui hay đang buồn, không ai đoán được hần được thưởng tới là đồ cao cấp hay là đồ cấp thấp. Hỉ Ca lại không nôn nóng, dù sao chốc lát trở về Tư Văn khẳng định sẽ nói với cô.

Từ bản sao đi ra, chưa tới 2 phút liền nhận được tin nhắn của Cuồng Vũ, đọc xong, đầu của Hỉ Ca muốn banh luân. Nhìn thấy Minh Độ Thiên còn chưa rời đi, cô muốn đi qua nói chuyện.

“Hỉ Ca, chúng ta đi thôi.” – Tư Văn vốn muốn kéo Hỉ Ca đi giao nhiệm vụ, lại bất ngờ phát hiện cô không có ý rời đi.

“Minh bang chủ, xem ra chúng ta cần phải ngồi xuống hảo hảo nói chuyện rồi.” – Hỉ Ca bước tới trước mặt Minh Độ Thiên nói.

Trên kênh thế giới hiện giờ vẫn còn nhìn thấy những câu мэng chửi rất khó nghe của người Khổ Độ. Sự vũ nhục này, Hỉ Ca không thể nào làm ngơ như không thấy được. Cho dù không phải vì chính bản thân cô thì cũng phải vì bang phái mà đòi công đạo. Minh Độ Thiên đương nhiên nghe được tin tức hồi báo từ thuộc hạ. Có điều từ đầu tới cuối anh ta đều không nói gì, không ai nhìn ra được anh ta đang nghĩ gì trong đầu.

“Chỉ là một câu nói mà thôi, Hỉ Ca vì sao phải giận dữ như vậy?!” – Minh Độ Thiên nhìn Hỉ Ca, ánh mắt đen thẳm, khóe miệng hơi nhếch. Không thể phủ nhận, nam nhân này rất biết biểu tình nào của bản thân là tối mê hoặc lòng người. Hỉ Ca phải thừa nhận, khuôn mặt của người trước mặt này quả thật đẹp trai đến độ làm cho người ta mê mẩn. Nhưng dù sao thì chuyện của Long Môn mới là trọng yếu.

“Lời của Quý đường chủ phát trên kênh thế giới, Minh bang chủ có cần ta lặp lại một lần cho ngài nghe không?” – Hỉ Ca cười cười.

Lại nói, cũng xem như tên Quý đường chủ này dụng tâm lương khổ. Ở trên kênh thế giới lời chuyện của cô và Minh Độ Thiên ra nói. Bảo cái gì mà Hỉ Ca là người mặt dày, bị người ta đá rồi vẫn vô sỉ bám lấy Minh Độ Thiên, ngay cả chuyện Long Môn đối địch với Khổ Độ cũng chỉ là một trò quynh rũ vô sỉ của Hỉ Ca. Hỉ Ca cô là người không có nhân phẩm như vậy? Hỉ Ca cảm thấy cô làm người có chút thất bại. Hình như người chửi cô là nữ nhân. Chửi cô như vậy, đây là ghen tị hay hâm mộ a?

Minh Độ Thiên không nói gì. Anh nhìn chằm chằm vào Hỉ Ca, muốn nhìn ra trong mắt cô là phần nộ hay là cảm xúc gì khác. Đáng tiếc, anh thất bại. Ánh mắt của Hỉ Ca vẫn luôn bình tĩnh. Tựa hồ, cô không quan tâm đến chuyện bị người ta sỉ nhục, ngay cả mấy lời đồn đãi gì đó đều không ảnh hưởng đến cô.

“Em nghĩ anh nên xử lý như thế nào mới phải?” – biểu tình trên mặt Minh Độ Thiên lóe lên một chút mất mát, nhưng rất nhanh liền trở lại vẻ mặt nghiêm túc của lãnh đạo.

“Vậy phải xem ý tứ của Minh bang chủ là như nào. Tôi còn phải phụ trách bang hội của mình, không rảnh để ý đến tâm tình của ngài.” – Hỉ Ca nửa cười nửa không đáp lại.

“Vậy được rồi, chuyện này để anh xử lý.” – Minh Độ Thiên hạ tầm mắt, sau đó mang người rời khỏi. Vừa xoay người, thái độ liền khôi phục băng lãnh.

Hỉ Ca lúc này mới quay đầu cười với Tư Văn: – “Đi thôi, chúng ta đi giao nhiệm vụ.”

Đối với chuyện có thể trở thành đội ngũ đầu tiên hoàn thành nhiệm vụ chuyển chức, Hỉ Ca dĩ thường phần khích. Rất muốn tìm ai đó để cùng chia sẻ niềm khoái hoạt. Đáng tiếc, người kia đến nay vẫn không có chút tin tức nào. Lúc này, Hỉ Ca chợt nhớ tới biểu tình ai oán của A Thất trước khi rời đi... không thì cùng nhau bỏ trốn. Nghĩ đến đây, Hỉ Ca nhin không được đưa tay cốc đầu một cái. Xong đời, cô bị A Thất triệt để phá hư rồi. Hỉ Ca không quan tâm Minh Độ Thiên sẽ xử lý chuyện này thế nào. Bất quá, cô biết cái người lên tiếng ở thế giới kia nhất định có kết cục rất thảm. Minh Độ Thiên ghét nhất là bị người ta lòi chuyện cá nhân ra nói. Xem như anh ta thay cô báo thù đi.

Sau khi giao nhiệm vụ, Hỉ Ca được thưởng một cái danh hiệu màu vàng, Kẻ hủy diệt. Chỉ duy nhất đội ngũ đầu tiên mới nhận được danh hiệu màu vàng. Với danh hiệu này, lúc học tập kỹ năng ở chức nghiệp liên minh sẽ được giảm giá 50%. Nghe thì tốt đó, nhưng đối với Hỉ Ca thì thực là vô dụng. Bởi vì sau khi có người đột phá qua cấp 130 thì hệ thống mới mở ra bảng kỹ năng mới. Hiện tại, không có kỹ năng nào để học.

Giao nhiệm vụ xong, có điểm hơi mệt nhưng Hỉ Ca vẫn về tổng đàn bang hội xử lý vụ việc. Chuyện mới phát sinh nếu xử lý không khéo có thể làm sĩ khí của bang phái rơi xuống. Cô không muốn vì một chuyện cón con mà bị Khổ Độ đè ép.

Hỉ Ca trở về không bao lâu, Cuồng Vũ liền nhận được tin tức. Minh Độ Thiên đã trực xuất tất cả những người lên tiếng chửi rủa trên kênh thế giới, bao gồm cả vị đường chủ kia. Kết quả này nằm trong dự kiến của Hỉ Ca. Phạm là người không làm theo chủ ý của Minh Độ Thiên, gây phiền toái cho anh ta, bất kể là

ai, anh ta đều không buông tha. Đây cũng coi như Minh Độ Thiên cấp cho cô một cái giao đãi (nể mặt). Có lẽ là lần cuối cùng không biết chừng. Hỉ Ca có dự cảm, bắt đầu từ bây giờ, cô cùng Minh Độ Thiên sẽ hoàn toàn trở mặt. Bất quá, không sao cả.

Cuồng Vũ đưa tin lên kênh bang phái, thảo luận một chút, đại bộ phận thành viên của Long Môn đều thực vừa lòng. Nhưng vẫn còn vài người không chịu từ bỏ ý định muốn tổ đội đi giết người Khổ Độ cho hả dạ. Hỉ Ca không ngăn trở họ. Cô hiện giờ đang bận rộn ngồi ở tổng đàn bang phái thuật lại quá trình 10 tiếng đồng hồ làm nhiệm vụ chuyển chức vừa qua. Mặc dù không biết nhiệm vụ của người khác thì sẽ thế nào, nhưng tổng thể vẫn có một ít chi tiết không khác biệt cho lắm.

Hỉ Ca nói xong, nhìn thời gian, quyết định hạ tuyến, chuẩn bị đi ngủ.

Hiện tại đã gần cuối năm, ngoài phố buôn bán rất tấp nập, người người đi lại ai cũng có vẻ mặt vui vẻ hơn hờ. Hỉ Ca và Sở Tiểu Ca đang nằm ườn ra ngủ thì bị Tiểu Cửu dựng đầu lôi cổ bắt đi dạo phố mua lễ vật. Từ trước tới nay, vào dịp năm mới, hai chị em sẽ về nhà tổ của Sở gia. Nếu không có gì bất ngờ thì hai chị em sẽ ngốc ở đó đến hết tháng ba. Năm nay... cũng vậy.

Tiểu Cửu thì khác. Cô được Sở ông nội đích thân mở miệng mời ghé qua nhà tổ, trong lòng không khỏi có chút hân hoan. Thế nào cũng muốn mua chút lễ vật cho Sở ông nội, Sở bà nội.

Tuy nói Tiểu Cửu cùng A Thất không có quan hệ gì cả, hơn nữa, cô cũng không phải là loại người muốn kết giao với Sở gia. Nhưng cô quả thật giúp đỡ Hỉ Ca không ít chuyện. Huống hồ, thời gian qua, Tiểu Cửu cơ bản đã trở thành quản gia của hai chị em Hỉ Ca, nấu cơm pha trà, lau chùi dọn dẹp, chuyện gì cũng làm. Cho nên, Sở ông nội không tình nguyện cũng không thể không mời Tiểu Cửu ghé nhà mừng năm mới. Chẳng lẽ bắt người ta ở lại trông nhà một mình hay sao?

Ở cửa hàng bách hóa đi dạo nửa ngày, bọn họ vẫn không biết nên mua cái gì làm lễ vật mới tốt. Hỉ Ca trước giờ chưa từng mua lễ vật mừng năm mới cho ai. Bởi vì cô chỉ biết thu lễ vật mà thôi. Về phần Sở Tiểu Ca, cậu quen biết bạn gái, trước giờ chỉ biết mua hoa, mua nhẫn, mua vòng cổ gì gì đó. Mua lễ vật tặng cho người già? Bó tay toàn tập.

Ba người đi tới đi lui nửa ngày, mệt đến rã rời, rốt cuộc Hỉ Ca nhớ ra cô còn có một vị anh họ tài năng. Anh họ nhất định có biện pháp! Hỉ Ca cực kỳ tin tưởng vào nhận định của mình. Lôi điện thoại, gọi điện cho Sở Niệm. Bất quá, người tiếp điện thoại không phải là Sở Niệm, mà là cô cô.

Cách biệt nhiều năm, lúc này nghe được giọng nói của cô cô, Hỉ Ca thật kích động. Đầu bên kia, cô cô cũng nghẹn ngào, âm thanh đứt quãng kèm với tiếng nước mắt. Hỉ Ca không vội, cô im lặng chờ. Bất quá, còn chưa kịp đợi cho cô cô bình tĩnh lại, Hỉ Ca đã nghe một tiếng chửi bậy của nam nhân ở đầu bên kia truyền qua. Hỉ Ca khẳng định, kiểu nói chuyện không chút văn nhã như thế này tuyệt đối không thể nào phát ra từ miệng của anh họ. Kia, như vậy, là đương sao??

“Ui, người là ai?” – điện thoại truyền ra tiếng nói không kiên nhẫn, âm thanh trầm thấp, biểu lộ sự tức giận.

Sở Diễn đang nóng đầu, ông thật muốn biết tên hỗn đản nào dám chọc cho vợ của ông khóc tức tưởi như vậy.

“Cô phụ, hảo! Cháu là Hỉ Ca.” – Hỉ Ca tin tưởng, cho dù chưa từng gặp mặt, đương hẳn là có biết tên của cô.

“... à, là Hỉ Ca sao? Cháu khỏe không?” – Sở Diễn rốt cuộc thu liễm, âm thanh nhẹ xuống. Người ta đã mở miệng gọi ông là “đương”, ông chẳng lẽ đi sinh khí hay sao. Đây chính là bi ai của bậc trưởng bối. Cho dù bức tức muốn chửi bậy, trước mặt hậu bối, vẫn phải nghẹn bụng ép xuống. Haiz ~

193. Chương 193: Lễ Vật

“Anh họ không có nhà à?” – Hỉ Ca dựa theo giọng nói của dưỡng mà suy đoán, hẳn biểu tình trên mặt dưỡng rất là phần khích. Đáng tiếc, bọn họ vô duyên gặp gỡ. Bất quá, Hỉ Ca đã biết, dưỡng không được tốt tính cho lắm.

“Cháu chờ một chút.”

Không lâu sau, tiếng Sở Niệm truyền vào tai nghe điện thoại.

“Hỉ Ca, sao lại tìm anh?” – Sở Niệm cúi đầu nhìn vũng nước dưới sàn nhà, nhịn không được thở dài.

Phụ thân yêu dấu nhất quyết nắm đầu lúi húi ra khỏi phòng tắm, đến cái quần còn chưa mặc xong. Hẳn thật không hiểu, vì sao phụ thân không cầm điện thoại đưa vào phòng tắm? Vì sao phải bắt hắn chạy ra phòng khách tiếp điện thoại?

“Anh họ ... anh có biết ông nội thích cái gì không?” – Hỉ Ca hỏi ra câu này thì tự thấy chột dạ, cô đúng là bất hiểu, ngay cả ông nội thích cái gì cũng không biết.

“À... là Tiểu Cửu muốn mua lễ vật sao? Ông nội thích trà cụ (dụng cụ pha trà), cứ tìm một bộ tặng cho ông là được.” – Sở Niệm lúc trước vì muốn điều tra Sở ông nội mà tốn không ít công phu.

Hỉ Ca quay qua ra hiệu cho Tiểu Cửu và Sở Tiểu Ca đi qua trà lâu mua trà cụ, còn bản thân thì tiếp tục cầm điện thoại cùng anh họ nói chuyện phiếm. Hai người thật ra không nói chuyện gì đặc biệt. Sở Niệm chỉ thuận miệng kể chuyện về ông nội và bà nội, rồi cha mẹ cô lúc trẻ làm sao. Lúc bắt đầu là Sở Niệm cùng Hỉ Ca tán gẫu, về sau lại là cô cô cùng Hỉ Ca nói chuyện phiếm. Hai nữ nhân xà vào nhau là quên trời quên đất. Một giờ sau, cô cô vẫn chưa có ý định muốn ngừng. Nhưng Hỉ Ca mơ hồ nghe thấy tiếng gầm gừ bất mãn của dưỡng. Thật là một người dễ xúc động mà. Bọn họ chỉ nói chuyện nhiều thêm hai câu mà thôi. Hỉ Ca nhanh chóng nói lời tạm biệt, gác máy, lại nhịn không được muốn cười. Nói thật, tính tình của dưỡng đúng là một trời một vực với anh họ. Cơ mà, tính tình hỏa bạo như vậy mới hợp với tính cách ôn nhuận như nước của cô cô.

Cắt điện thoại vào túi, Hỉ Ca vừa mỉm cười vừa đi lên thang lầu. Tiểu Cửu và Sở Tiểu Ca hẳn còn chưa lựa quà xong. Ở đầu cầu thang, Hỉ Ca không ngờ nhìn thấy Niếp Lăng, người đã lâu không thấy. Bên cạnh Niếp Lăng là một cô gái dáng dong dỏng cao, khuôn mặt xinh đẹp như người mẫu. Hỉ Ca nhìn thấy hai người thì hơi sững sốt một chút. Cô gái này không phải là người lần trước cô gặp. Đối bạn gái rồi? Mặc dù chuyện này chẳng quan hệ gì với cô, nhưng cô vẫn thấy tò mò. Cô gái hình như đang làm nũng, Niếp Lăng cúi đầu thân mật nói nhỏ gì đó vào tai cô ta. Và bởi vì Hỉ Ca và bọn họ không đi trên cùng một cầu thang cho nên Niếp Lăng không nhìn thấy cô. Nếu người ta không thấy mình, Hỉ Ca đành làm lơ như chưa nhìn thấy họ luôn. Với lại, từ sau khi A Thất trở về, cô và Niếp Lăng đã không còn liên hệ qua lại.

Nói đến nguyên do của chuyện này...

Một buổi tối của tháng trước, vào lúc 12 giờ đêm, Niếp Lăng gọi điện cho cô nhưng người bắt máy lại là A Thất. Đại khái Niếp Lăng chịu không nổi sự kinh hách này. Cho nên sau đó không thấy Niếp Lăng gọi điện tìm cô nữa. Về phần Hỉ Ca, chuyện lần đó chẳng làm cô dễ chịu hơn bao nhiêu. Bởi vì A Thất mỗi ngày đều nhìn cô như oán phụ, một hai đôi phải gặp cho được tên gian phu kia. Vì bảo toàn mạng nhỏ cho Niếp Lăng, Hỉ Ca rốt cuộc quyết định không liên hệ với Niếp Lăng luôn.

Vốn tưởng hôm nay hai người cứ như vậy mà bỏ qua nhau. Ai biết, Hỉ Ca mới đi được vài bước, phía sau đột nhiên náo loạn. Hỉ Ca quay đầu nhìn. Một cô gái mặc áo đầm màu trắng, vẻ mặt phức tạp đi đến trước mặt Niếp Lăng. Nhìn thấy người tới, vẻ mặt Niếp Lăng lộ ra một tia bất an.

“Đây là bạn gái hiện tại của anh sao?” – Cô gái mới đến ngửa đầu trừng mắt nhìn Niếp Lăng, giống như đang cố gắng ngăn không cho bản thân phải rơi lệ. Cô gái đứng yên, chăm chăm nhìn Niếp Lăng, đáy mắt hiện lên một chút khiếp sợ, kể đó là thất vọng, cuối cùng là chua xót.

Không riêng gì Hỉ Ca, những người đi đường xung quanh cũng đều dừng lại, tò mò ngó xem chuyện gì đang xảy ra.

“Không phải... anh...” – Niếp Lăng mở miệng muốn giải thích nhưng chung quy không giải thích nổi.

“Lăng, cô ta là ai?” – cô gái đi bên cạnh Niếp Lăng nhú mày, mở miệng hỏi.

“Tôi là vị hôn thê trước đây của anh ta. Nhưng hiện tại, chúng tôi đã không còn quan hệ gì nữa.” – cô gái áo trắng liếc mắt nhìn Niếp Lăng và người con gái kia, sau đó quyết tuyệt quay người rời đi. Không phải cô không buông tay nổi. Dù sao hiện tại cô cái gì đều không có, mất thêm một người nam nhân cũng chẳng sao.

Nhìn cô gái áo trắng từng bước vững chắc rời đi, Hỉ Ca nhú mày. Cô gái đó hình như rất suy yếu, vẻ mặt trắng bệch, không giống người khỏe mạnh bình thường. Hỉ Ca thật không ngờ cô ta là hôn thê của Niếp Lăng. Nam nhân này đúng là hoa tâm. Niếp Lăng không đuổi theo, chính là sắc mặt có hơi trầm trọng xuống.

“Lăng, cô ta là hôn thê của anh sao?” – cô gái đứng bên cạnh không buông tha, tiếp tục truy hỏi.

“Là ý của cha mẹ thôi. Hiện tại không phải nữa rồi.” – Niếp Lăng cúi đầu nhìn người bên cạnh, khóe miệng câu lên, rất nhanh khôi phục biểu tình bình thường, tiếp tục ôm eo cô gái đi xuống.

“Hỉ Ca, người xem cái này có được không?” – tiếng gọi của Tiểu Cửu từ phía sau truyền tới. Hỉ Ca quay đầu liền thấy Sở Tiểu Ca đang ôm 5-6 bao đồ, khệ nệ chạy theo Tiểu Cửu.

Hỉ Ca mỉm cười đi tới, chính là cô theo bản năng thì quay đầu một cái, không ngờ lúc này Niếp Lăng cũng quay đầu, ánh mắt hai người chạm nhau, sau đó liền dời đi, giống như họ không hề quen biết.

Đối với chuyện Tiểu Cửu mua một lúc 6 bộ ấm trà, Hỉ Ca và Sở Tiểu Ca đều không thể lý giải nguyên nhân thâm sâu trong đó. Bất quá, người bỏ tiền là cô ta, hai người đành mặc kệ.

Về đến nhà, ba người lại nảy ra một hồi tranh đấu mất nửa ngày nữa. Cuối cùng Hỉ Ca buông tha cho ý định thay đổi quan niệm thẩm mỹ của Tiểu Cửu. Còn Sở Tiểu Ca là bị “vũ lực” của Tiểu Cửu chinh phục. Sau đó, ba người thống nhất ý kiến, đem bộ ấm trà xấu xí nhất gói lại làm quà cho Sở ông nội.

Bởi vì sáng hôm sau Sở lão cha sẽ ghé qua đón ba người, cho nên sau khi ăn tối xong, Tiểu Cửu nắm cổ Hỉ Ca và Sở Tiểu Ca xuống phòng khách, bắt buộc hai người tham gia vào công việc dọn dẹp nhà cửa mùa cuối năm. Đáng thương cho Sở Tiểu Ca, một phút lơ tay khi lau chùi chùm đèn thủy tinh làm chúng rơi xuống vỡ tan tành. Hỉ Ca đứng phát ngốc hơn 20 phút vẫn không biết làm sao thu thập cho hết đồng thủy tinh vỡ kia. Hỉ Ca không dễ thở hơn bao nhiêu. Cô thật không hiểu Tiểu Cửu lôi đầu ra nhiều quần áo dơ như vậy. Hỉ Ca nhìn núi quần áo sau lưng, lại nhìn cái máy giặt nhỏ xíu trong phòng tắm, cảm giác có chút choáng váng đầu óc. Xem ra, đêm nay, Tiểu Cửu đã có ý định không cho hai chị em ngủ ngon.

Dọn dẹp lau dọn đầu ra đó xong xuôi đã là 2 giờ sáng. Cũng may Tiểu Cửu chưa mất hết nhân tính, còn biết nấu cho hai chị em một bữa ăn khuya. Sự thật chứng minh, tiềm lực của con người là vô hạn. Chỉ cần bị áp bức, chuyện gì con người cũng có thể hoàn thành tốt đẹp.

Sau khi tắm rửa, Hỉ Ca không quần tóc tai còn đang ẩm ướt, trực tiếp nhào lên giường, lăn một vòng ôm ấp chăn êm nệm ấm. Nghĩ nghĩ, hình như bên kia đã là ban ngày rồi. Tuy có chút mệt mỏi, Hỉ Ca vẫn đứng dậy, mở máy tính, liên hệ với Cát Tường. Không nhìn thấy A Thất, Hỉ Ca luôn cảm thấy bất an. Cho dù biết thân thủ của hắn rất giỏi, cơ bản không ai dám tìm đến hắn gây phiền toái. Nhưng mà, cô không khống chế được tâm tình lo lắng của bản thân. Hệ thống bên kia sau khi xác định quyền hạn của Hỉ Ca xong liền cho cô đăng nhập. Màn hình của Hỉ Ca biến đen một chốc, kế tiếp liền hiện lên khuôn mặt phóng to của A Thất, hắn đang nhe răng ra cười... có điểm dọa người a~

“Hỉ Ca

~” – A Thất đau lòng quá, chỉ có thể nhìn thấy mặt, không thể ôm vào lòng a~ A Thất quyết định, tắt máy xong liền tìm 3 tên kia đánh lộn một trận. Ai biểu bọn hắn kéo hắn về nhà làm chi.

Nhìn thấy người trước mặt không tổn hao gì, sự lo lắng của Hỉ Ca liền biến mất. Về chuyện hắn mất tích mấy ngày vừa qua... Hỉ Ca không có hứng thú muốn biết. Mỗi người đều có bí mật riêng. Cô cho rằng, hai người yêu nhau không nhất thiết phải biết rõ tường tận mọi chuyện của nhau.

“Hỉ Ca

anh nhớ em lắm. Em có nhớ anh không?” – A Thất nhìn người trên màn hình, tóc dài ướt sũng, mặc một chiếc áo ngủ màu xanh lam. Dáng vẻ thoát nhìn có thể khiến cho nam nhân đầu óc lên mây. A Thất ôm oán, ánh mắt không ngừng liếc lên liếc xuống, sợ bản thân bỏ qua cảnh sắc tuyệt vời nào đó.

“Ngoan, em cũng nhớ anh.” – Hỉ Ca ngáp một cái, không chút để ý đến sợi dây áo đã rơi khỏi một đầu vai. Nhìn thấy A Thất, đại khái tâm tình cô có chút thả lỏng nên liền buồn ngủ, chính là cô không muốn buông tha cho cơ hội trò chuyện với A Thất – “Anh phải ở lại bao lâu?”

Về nhà tổ rồi, Hỉ Ca biết chắc cô không thể quang minh chính đại cùng A Thất liên hệ. Sở ông nội mỗi lần nhắc tới A Thất đều có bộ dạng muốn ăn thịt người. Hỉ Ca không muốn khiêu chiến cực hạn của ông nội.

“Khoảng một tháng. Anh sẽ tận lực về sớm.” – A Thất nhìn chằm chằm vào đầu vai của Hỉ Ca, sao sợi dây kia còn chưa rơi xuống??? Mong chờ quá a~

“Lão đại, người ít nhất phải ở tổng bộ chừng 3 tháng. Bọn ta đã cố gắng giảm thiểu xuống còn một tháng rồi. Người không thể vô sỉ lại giảm bớt nữa a.” – tiếng nói bất mãn của Cát Tường từ bên cạnh truyền vào.

“Các người muốn chết?!” – A Thất âm trầm nghiêng rằng. Cát Tường lẫn Hỉ Ca đều rùn mình một chút.

194. Chương 194: Phần Màu Vu Thạch

Cát Tường rốt cuộc biết bản thân đã làm một chuyện ác đức không thể tha thứ. Đó là chen vào nói một câu lúc hai người kia đang tâm tình. Ai bảo lão đại luôn trốn tránh trách nhiệm, dồn mọi việc cho bọn hắn xử lý làm chi. Nếu có thể, hắn cũng muốn giống như trong trò chơi, nói Hỉ Ca đưa Sở Tiểu Ca qua đây thể thân, đứng trụ ở vị trí của A Thất. Đây quả thật là ý tưởng không tồi. Nhưng nếu hắn dám mở miệng hỏi, đừng nói là A Thất sẽ giết hắn, đến Hỉ Ca cũng sẽ hận chết hắn luôn.

Cuối cùng, buổi nói chuyện phiếm của Hỉ Ca và A Thất bởi vì sự xuất hiện đột ngột của Cát Tường mà gián đoạn. Khi A Thất sinh khí quay đầu giáo huấn Cát Tường thì Hỉ Ca đã gục đầu lên bàn phím mà ngủ mất tiêu.

Đáng thương Sở Tiểu Ca, vừa mới chớp mắt không bao lâu lại nhận được điện thoại của anh rể, thúc giục cậu đi qua phòng ngủ của chị hai, đem người bế lên giường, còn phải làm thật nhẹ nhàng, không thể đánh thức người đẹp. Sở Tiểu Ca bĩu môi, chị hai không phải đồ sứ, đâu có dễ bế như vậy, có cần khoa trương ôm trên tay sợ rớt, ngâm trong miệng sợ tan như vậy không a~ Hơn nữa, mọi người trong nhà đều biết, Hỉ Ca khi ngủ có một cái tật, đó là thích vung tay vung chân đầm đá. Sở Tiểu Ca đến bây giờ vẫn không biết đó là bản năng hay là chị hai giả vờ đóng kịch để khi dễ cậu? Dù sao, cậu đã từng bị chị hai đánh qua vài lần. Nghĩ lại, lúc trước anh rể vẫn thường xuyên chui vào phòng chị hai lúc nửa đêm, vì sao chưa từng bị đánh nhỉ? Chẳng lẽ đây là đãi ngộ khác biệt trong truyền thuyết? Rõ ràng anh rể có thể trực tiếp gọi một cú điện thoại đánh thức chị hai, kêu chị đứng dậy về giường nằm. Thế nhưng, lúc bấm số lại gọi qua cho cậu. Sở Tiểu Ca ầm ỨC, chẳng lẽ trẻ nhỏ không có nhân quyền hay sao? Sợ đánh thức chị hai, vậy chẳng lẽ đánh thức cậu thì không sao hả?

Mặc dù trong lòng không tình nguyện, nhưng anh rể đã mở miệng nhờ vả, Sở Tiểu Ca không thể không làm theo. Dựa theo phân phó của A Thất, nhẹ nhàng đi vào phòng, đem người ngồi trước máy tính ôm lấy. Đại khái do cả ngày đi dạo phố quá mệt mỏi, lúc Sở Tiểu Ca bước vào phòng, Hỉ Ca có thoáng tỉnh lại, nhưng cô không động dậy, an ổn để cho Sở Tiểu Ca ôm cô về giường, lăn người ôm lấy chân bông, ngủ ngay lập tức.

Sở Tiểu Ca đứng lên tắt máy tính, trở lại phòng, tiếp tục đi tìm chu công.

Hôm sau. Ở Sở gia đại trạch (nhà lớn).

Sở Tiểu Ca tiến vào phòng ngủ liền không chịu bước ra. Sở ông nội cực kỳ bất mãn với hành động của đứa cháu trai. Ngược lại, Tiểu Cửu rất được lòng hai người già trong nhà. Có thể thấy được, vô luận là lễ vật khó coi đến cỡ nào, chỉ cần có lòng thì người nhận đều vui vẻ.

Về nhà tổ, Hỉ Ca không quên mang theo mũ giáp. Nhìn Tiểu Cửu cũng lôi ra một cái mũ giáp từ trong vali, Hỉ Ca mới nhớ tới, Tiểu Cửu có chơi trò Thịnh Thế. Bất quá, đến giờ Hỉ Ca vẫn chưa biết Tiểu Cửu trong trò chơi tên gọi là gì. Hồi lần nữa, Tiểu Cửu vẫn như trước không trả lời câu hỏi, chỉ nói cô biết Hỉ Ca là ai, nhất định sẽ đi tìm Hỉ Ca. Người ta không muốn nói, Hỉ Ca không có biện pháp hỏi nữa, chỉ có thể đem chuyện này quảng qua sau đầu.

Tiến vào trò chơi, trời đã muộn tối.

Hỉ Ca mở bảng cấp bậc ra xem, tên của cô đã rơi khỏi top 20. Người đứng đầu bảng cấp bậc thế giới vẫn là Minh Độ Thiên, 92 cấp. Thật không biết anh ta làm cách nào thắng cấp nhanh như vậy. Ngoại gia cấp 89 của Long Môn, chỉ có Phong Bảo là gặp được vận khí hảo, cùng một tổ đội có thực lực tốt, đã thành công lên cấp 90. Trong khi đó, Khờ Đại và Hiếu Hiếu đều chưa thấy đâu, phỏng chừng vẫn còn trong bản sao làm nhiệm vụ.

Ban đêm trong trò chơi không có gì hay để xem. Bên ngoài chỉ toàn sương trắng, đứng cách nhau 5 mét chẳng thể nhìn rõ mặt nhau. Hỉ Ca bước vào tổng đàn bang phái liền thấy có 4 người đang ngồi thù lù, trên đầu giống như mọc nấm, thiếu chút nữa bị dọa đến.

“A Li, Cảnh Dĩnh, các người ở đây làm gì?” – Hỉ Ca nhìn kỹ mới thấy cả 4 người đều là con gái, hơn nữa là những người có quan hệ không tồi với cô.

“Hỉ Ca

~~ chúng ta ngồi đây đợi hơn nửa ngày rồi, rốt cuộc nhìn thấy ánh sáng. Hỉ Ca

~ theo giúp chúng ta đánh vu nữ diiiiiiiiiiiii”

Thời tiết này ngoại gia tổ đội đi đánh vu nữ không hề ít. Mặc dù đánh vu nữ không cho nhiều kinh nghiệm, nhưng nữ ngoại gia rất thích đánh vu nữ. Bởi vì đánh vu nữ có cơ hội lấy tới điệp vu thạch. Mười điệp vu thạch có thể đổi lấy một kiện trang phục. Vu nữ bộ trang có tổng cộng 9 kiện. Sau khi tập hợp đủ, mặc lên người, xung quanh cơ thể sẽ tỏa ra một tầng sương trắng mỏng. Không có biện pháp, nữ nhân luôn thích mặc đẹp.

Hỉ Ca trước kia chưa từng đi đánh vu nữ. Cô không có hứng trí với vu nữ bộ trang. Nhưng nữ nhân khác thì không như vậy. Bằng không, 4 người này cũng không đợi đến nửa đêm, mò lên trò chơi, ngồi đây hù người. Đáng thương Hỉ Ca, ngay cả cơ hội từ chối đều không có. Chưa kịp mở miệng đã bị 4 người kia chạy qua, kéo tay lôi đi.

Ban đêm, dã ngoại không chỉ có vu nữ, còn có du hồn và quỷ vu. Trải qua vài lần thắng cấp, hệ thống tăng thêm không ít quái vật xấu xí. Đánh du hồn và quỷ vu có thể lấy tới trang phục gia tăng hắc ám tầm nhìn hoặc là gia tăng hắc ám phòng ngự. Mấy kẻ cuồng luyện cấp đảm bảo dự trữ vài món trang bị kiểu này trong balo. Nhưng ngoại gia bình thường sẽ không nghĩ đến chuyện dự trữ loại trang bị này. Hỉ Ca vốn nghĩ muốn lấy chuyện này làm cớ để từ chối. Ai ngờ, cô vừa nói ra, bọn họ đã trực tiếp cấp cho cô 2 kiện hắc ám trang bị, hơn nữa là trang bị cấp 85. Nói cách khác, A Li muốn mang cô đi đánh quái khu 85 cấp?

Dọc đường đi, tổ đội gặp không ít vu nữ, cũng đụng mặt một ít tổ đội ngoại gia khác. Người ta đa phần là tổ đội 3 nam 1 nữ. Vu nữ cơ hồ có mặt khắp nơi, cơ bản không đáng giá để tranh giành. Cho nên, bình thường, thấy người ta chọn một khu vực đánh quái rồi thì người khác sẽ tự giác đi vòng. Chuyện này giống như luật bất thành văn. A Li đi một hồi thì tìm thấy một khu vực không có người. Đánh một lát thì mỗi người trong đội đều có ít nhất 2-3 vu thạch trong túi. Về phần Hỉ Ca, bởi vì cô nói không cần, kết quả đội ngũ rất tự giác đem phần của cô chia nhau. Hỉ Ca hắc tuyến, chẳng lẽ cô giống như một kẻ đi làm không công lắm à?

Đội ngũ các cô không có kiếm khách. Ba thuật sĩ, một vũ giả, một dược sư.

“Hỉ Ca, bên kia hình như có người?” – Cảnh Dĩnh đột nhiên thúc tay vào Hỉ Ca.

Hỉ Ca nheo mắt nhìn nửa ngày, mọi thứ một mảnh mơ hồ, không nhìn thấy cái gì cả. Hết cách, tầm nhìn của cô không đủ. Hỉ Ca lắc đầu, tỏ vẻ không thấy rõ.

“Hình như có người thật. Chỉ một người.” – A Li ở đằng trước lên tiếng.

Đi thêm vài bước nữa, mọi người rút cuộc nhìn thấy một lời thuật sĩ mặc trường bào màu tím, đang vung pháp trượng đánh vu nữ mặc ngoại sam màu hồng phấn.

Vu nữ mặc áo có màu khác với màu trắng đều là quái tinh anh. Loại vu nữ tinh anh này cực kỳ khó gặp. Bình thường mỗi đêm chỉ xuất hiện chừng 1-2 con, có đôi khi cả đêm đều tìm không thấy một con. Giết vu nữ tinh anh sẽ được đến vu thạch có màu sắc. Đối vu thạch loại này sẽ lấy tới bộ trang cùng màu với màu thạch. Cho nên, nhìn thấy vu nữ tinh anh kia, trừ bỏ Hỉ Ca, cả 4 người còn lại đều có ánh mắt hiện hồng tâm. Mặc dù biết con quái này là vật của người khác, chính họ vô duyên với vật phẩm nhưng cả 4 người đều không chịu bỏ đi. Cảnh Dĩnh đứng ở một bên còn không ngừng lăm bắm nguyên rửa, con quái này nhất định không rơi ra vu thạch. Đến khi con quái bị giết, thuật sĩ cầm lên một viên vu thạch màu hồng phấn, sắc mặt 4 người trong đội ngũ đều cứng ngắt.

“Như thế nào lại bạo ra chứ?” – A Li ai oán.

“Không bằng chúng ta giết người đi... nói không chừng có thể cướp được vu thạch...” – Cảnh Dĩnh đề nghị. Thật ra Cảnh Dĩnh chỉ buột miệng nói vậy thôi, vì một khối thạch mà giết người, Cảnh Dĩnh tự thấy ý tưởng này quá dọa người.

“Các người đây là...” – Lôi Thương nhặt khối đá màu hồng phấn kỳ quái trên mặt đất, quay đầu liền thấy có 5 nữ nhân đang nhìn hẩn chăm chăm như hổ rình mồi.

“Lôi Thương?” – Hỉ Ca lúc này mới nhận ra người kia là ai. Đúng là xảo a! Không biết tên này vì sao lại chạy qua đây?

Trong đội ngũ, có lẽ trừ bỏ Hỉ Ca thì chỉ có Cảnh Dĩnh biết người trước mặt là ai. Cảnh Dĩnh hừ một tiếng, xoay mặt qua chỗ khác, không thèm liếc hẩn một cái.

“Hỉ Ca? Người tới đây làm gì?” – Lôi Thương còn tưởng mấy cô nương này lợi dụng trời tối đang định tới cướp sắc đây.

“Ta đến đánh vu nữ. Người cũng đánh vu nữ sao?”

“... ta đang muốn hỏi thăm đây này. Đây rốt cuộc là quái loại gì thế? Đánh khó như vậy mà chỉ cho ta một ít điểm kinh nghiệm thôi.” – Lôi Thương ôm oán. Tây Vực Sa Hải đâu có loại quái kỳ dị như này a~

195. Chương 195: Ăn Bánh Bao

Lôi Thương thật không biết xấu hổ, bảo rằng hẩn sợ bóng tối, ngốc một mình ở nơi tối tăm này sẽ sợ hãi, cho nên nhất quyết đòi đi chung với bọn Hỉ Ca. Sợ bóng tối? Vừa mới còn không sợ, liền nhìn thấy bên cạnh Hỉ Ca có một đàn mỹ nữ thì lại sợ?? Mặc dù Lôi Thương không tính là đại soái ca, nhưng quả thật tài ăn nói của hẩn không phải tốt bình thường. Chốc lát sau, hẩn đã thân thiết nói cười với toàn đội ngũ. Dĩ nhiên, trừ bỏ Cảnh Dĩnh. Mỗi lần Lôi Thương muốn nói chuyện với Cảnh Dĩnh sẽ nhận được một cái liếc mắt. Nội tâm hẩn thật tổn thương a~ Bất quá, hẩn là ai cơ chứ. Người ta càng không đáp lại, hẩn càng muốn biết chân tướng. Kết quả, Cảnh Dĩnh liền bị Lôi Thương đeo bám.

Một buổi tối, có Lôi Thương làm tay đấm miễn phí, cả đội ngũ thu hoạch xem như không tồi. Mỗi người có trong tay đại khái khoảng hai mươi mấy khối vu thạch. Mặc dù 4 người trong đội ngũ đều thèm thuồng khối vu thạch màu hồng phấn của Lôi Thương, nhưng bởi vì bọn họ còn chưa quen thân đến loại trình độ có thể thân nhiên mở miệng đòi quà. Cho nên, họ chỉ có thể tiết hận nhìn khối thạch hồng phấn nằm yên vị trong ba lô của Lôi Thương.

Trời tờ mờ sáng. Ánh nắng tỏa ra xua đi màn đêm đen tối khiến cảnh vật rực rỡ hẩn lên, đẹp đến nao lòng.

Vốn dĩ Lôi Thương còn tính cùng mọi người đi đến tổng đàn bang phái ngồi chơi một hồi, đáng tiếc nửa đường lại bị người gọi về. Không có biện pháp, tốt xấu gì hẩn cũng là phó hội trưởng của Kinh Lôi Hội, không thể nào có thời gian tiêu xái ra ngoài đi dạo lâu cho được. Sau khi Lôi Thương rời đi, A Li nói muốn

cảm ơn Hỉ Ca đã hỗ trợ cả bọn nên quyết định mời Hỉ Ca ăn sáng. Đội ngũ đi đến thành thị gần nhất có tên là Xuyên Thành. Nơi này không phải thành thị loại lớn, nhưng nghe nói nơi đây có một tửu lâu mà đầu bếp đã lên đến cấp tông sư. Bọn họ là vì danh tiếng của người này mà tìm đến.

Xuyên Thành. Lâm Thủy Cư.

Hỉ Ca ngồi rung đùi, ăn bánh bao đến là sung sướng. Lý do? Bữa ăn miễn phí luôn có hương vị đặc biệt thơm ngon a. Hơn nữa, một cái bánh bao ở đây có giá đến 10 kim tệ. Nếu là cô bỏ tiền, chưa chắc cô đã ăn được thỏa thích như vậy. Hỉ Ca nhìn 3 thố bánh bao trống không ở trên bàn, quay người ngoắc tiểu nhị đến.

“Lại thêm một thố nữa.”

“...” – Đối với hành động vô sỉ của Hỉ Ca, mọi người trong đội ngũ đều không biết nói cái gì. Dù sao, người mở miệng mời khách là A Li. Ba người còn lại liền giả lơ, tiếp tục ăn bánh bao của họ.

A Li khóc không ra nước mắt. A Li nghĩ, nói không chừng cô sẽ trở thành người thứ nhất trên thế giới này bị phá sản vì trả tiền bánh bao mất. Đám nữ nhân này quá vô sỉ. Mặc dù bánh bao rất ngon, nhưng có cần ăn nhiều như vậy không hả? Đến 10 kim tệ một cái bánh bao đó...

Thẳng cho đến lúc bụng no căng không thể nhét thêm được nữa, Hỉ Ca mới tiếc hận mà dừng việc ăn bánh bao lại. Hỉ Ca nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Lâm Thủy Cư chỉ chuyên bán bánh bao, vậy mà khung cảnh xung quanh thật hữu tình. Nơi này có 2 tầng trúc lâu (tòa nhà làm bằng trúc), hậu viện có một rừng trúc và một ao sen, tiền viện nhìn thẳng ra con đường ngập hoa cỏ. Ngoạn gia đến nơi này ăn bánh bao phần lớn là do bạn bè giới thiệu. Lão bản của nơi này có quy củ, chỉ mở cửa bán bánh bao vào buổi sáng. Vậy mà cửa tiệm lúc nào cũng đông khách, sinh ý rất tốt. Đây cũng bởi vì hương vị bánh bao do tông sư đầu bếp làm ra quả thật đặc sắc hơn người thường.

“Hỉ Ca, người quen thân với Lôi Thương kia lắm à?” – A Li nhìn Hỉ Ca đã ăn xong, lúc này mới dám mở miệng tò mò hỏi chuyện.

“Ừ, quen biết đã lâu. Làm sao vậy?”

“Ta nghe nói Lôi Thương đang theo đuổi bang chủ phu nhân của Huyết Sát Giang Hồ, chuyện này là thật hay giả vậy?” – A Li nhìn quanh, thấy không ai chú ý mới nhỏ giọng hỏi. Chuyện này quấy nhiễu tâm trí A Li đã lâu. Tin tức bát quái này được rất nhiều người truyền tai nhau nhưng đến nay vẫn chưa có ai chứng thật được. A Li chưa mò ra được bí mật nên trong lòng nóng nảy không yên.

“Hừ...” – Cảnh Dĩnh nghe A Li hỏi xong liền hừ lạnh, ném bánh bao lên bàn.

“Cảnh Dĩnh, chẳng lẽ ngươi biết chuyện gì?” – A Li nhìn vẻ mặt mê mang của Hỉ Ca liền thấy đau lòng cho tiền bánh bao hôm nay. Bất quá, thái độ của Cảnh Dĩnh là sao?

“Có lẽ là thật. Lần trước, bởi vì chuyện này mà bang chủ của Huyết Sát mới bỏ tiền mướn đám sát thủ đi giết Lôi Thương.”

Cảnh Dĩnh càng nghĩ càng nóng máu. Hồi đó bọn họ đúng là giết được Lôi Thương nhưng người chết dưới tay tên này cũng không ít. Sau đó, bọn họ còn bị Huyết Sát cắn ngược cho một cú. Nếu không phải có Hỉ Ca ra mặt, ngày đó kết cục khẳng định rất thảm.

“A a, chuyện này ta biết.” – A Li biết rõ câu chuyện Hỉ Ca làm thế nào đem bọn Phong Bảo cùng Cảnh Dĩnh chiêu mộ vào Long Môn. A Li chỉ không biết thì ra nguyên nhân ẩn tàng đằng sau lại là như này, có chút kinh ngạc. Quái không được lúc này Cảnh Dĩnh cứ không vừa mắt Lôi Thương. Thì ra hai người có thể tính là cừu nhân. Bất quá... đầu óc A Li xoay chuyển. Đường như tờ báo lá cải kỳ thứ tám lần này của cô có chuyện bát quái hay ho rồi nha. Hai người nam nữ vốn là cừu nhân của nhau, vô tình đụng mặt ở khu vực đầm lầy hắc ám, sau đó liền... trúng tiếng sét ái tình???

“A Li, nếu ngươi dám viết bậy viết bạ...” – Cảnh Dĩnh không nói hết câu, nhưng nhìn biểu tình liền biết cô ta không phải nói đùa.

A Li run run, cười trừ: – “Hắc hắc... ta đâu dám, ta đâu dám... chỉ đang ngẫm chuyện xưa thôi... hắc hắc.”

Nếu không thì... đem báo lá cải qua bán ở Tây Vực Sa Hải? Dù sao Lôi Thương cũng là dân bên đó. Chỉ cần Cảnh Dĩnh không biết là được chứ gì. Trong đầu A Li lập tức tính toán đến kế hoạch B.

“Hỉ Ca, khi nào bang phái chúng ta mới kiến thành?” – Cảnh Dĩnh quay đầu, vẻ mặt chờ mong hỏi Hỉ Ca.

Hiện tại Long Môn phát triển không sai biệt lắm. Do độ khó của nhiệm vụ chuyển chức mà phần lớn cấp bậc của ngoạ gia đều bị tắc lại ở bậc 89. Cho nên, hiện giờ, với lợi thế có thành viên thành công chuyển chức, Long Môn đã có thể miễn cưỡng xem như một đại bang. Bất quá, toàn bộ đại bang phái trên thế giới đều tự mình có thành chủ cả rồi. Thành viên Long Môn đang nhỏ to bàn luận vấn đề này.

“Kiến thành sao?” – Hỉ Ca trầm ngâm một lát. Quả thật, Long Môn phát triển rất thuận lợi. Vốn dĩ cô còn muốn đợi thêm một đoạn thời gian nữa mới kiến thành. Dù sao, nếu không tính toán kỹ, miễn cưỡng kiến thành nhưng không đủ sức chống đỡ, về lâu về dài lại càng hỏng bét.

Cuồng Vũ từng nói qua, Long Môn hiện tại đã đủ tư cách để kiến thành rồi. Hỉ Ca cũng đã nghĩ đến chuyện tổ chức một kỳ hoạt động bang phái lớn bằng cách đi đánh kiến thành lệnh. Đối đầu với thống lĩnh boss 75 cấp, bằng vào một đám ngoạ gia hơn 80 cấp của Long Môn mà nói, chuyện này không tính khó khăn.

“Trở về ta sẽ cùng phó bang chủ nghiên cứu một chút. Sau đó chúng ta đi đánh kiến thành lệnh.” – Hỉ Ca cho một câu trả lời chắc chắn.

Trở về Nam Uyên Thành, Long Môn khách điểm, Hỉ Ca ngựa quen đường cũ chui vào gian phòng đặc biệt giành riêng cho cô. Không ngờ nhìn thấy trên giường có một người đang nằm ngủ. Trừ bỏ Thất Tử, không ai có gan dám ngủ trên giường của cô. Xốc lên màn trướng, Hỉ Ca đi lần vào trong. Thất Tử đang nằm ghé vào thành giường, đầu nghiêng qua một bên, mắt khép hờ, lông mi dài cong vút. Xem ra người này ngủ thật thoải mái!!!! Hỉ Ca nhón chân cẩn thận đi đến gần. Không tỉnh? Chẳng lẽ cảm giác trong trò chơi thấp đi? Hỉ Ca nghi hoặc nhíu mày. Lúc trước, mặc kệ là Thất Tử ngủ bao lâu, chỉ cần cô tới gần, hắt nhất định tỉnh dậy. Hỉ Ca đưa tay quơ quơ trước mặt hắn, ngay cả mí mắt cũng không giật, xem ra là ngủ thật rồi. Đây chính là cơ hội tốt! Hỉ Ca cười gian trá.

Mấy hôm trước, trong lúc ra ngoài đánh quái, Hỉ Ca lượm được một cây bút màu lục. Đồ vật này không có thuộc tính, chỉ là vật trang trí. Tác dụng không quá lớn, cho phép người chơi vẽ bậy vẽ bạ lên mọi bề mặt đồ vật, sau một ngày thì hình vẽ sẽ tự động biến mất. Nghe nói, có người từng dùng cây bút này vẽ hình mỹ nhân lên tường thành. Đáng tiếc, chưa kịp vẽ xong đã bị NPC lôi vào nhà lao, tội danh, phá hoại mỹ quan kiến trúc của thành thị. Nhưng nếu cô vẽ bậy lên mặt của Thất Tử, vệ binh sẽ không tìm cô phiền toái, đúng không? đúng không?

Hỉ Ca cười gian, lôi cây bút trong balo ra, cẩn thận cầm cây bút tiến gần tới khuôn mặt của Thất Tử. Ai biết, Hỉ Ca còn chưa kịp đặt bút xuống, người đang nhắm mắt kia đột nhiên mở to hai mắt ra. Hỉ Ca sợ tới mức trực tiếp ném cây bút qua một bên. Thất Tử nhìn cây bút, sau đó nở nụ cười thật xán lạn. Chính là, nụ cười quá xán lạn, làm cho lông tóc của Hỉ Ca muốn dựng đứng cả lên. Biết ngay mà, làm sao sự việc lại đơn giản như vậy. Không ngờ cô lại mắc mưu của hắn. Hỉ Ca cúi gầm mặt, ai oán trong lòng, tự trách bản thân không cẩn thận, làm cho người khác nắm được nhược điểm. Thất Tử ngồi lên, cười hề hề nhìn Hỉ Ca.

“Hỉ Ca a~~”

” À... à... em chính là... muốn xem... xem thử anh đã tỉnh chưa... ” – Hỉ Ca càng nói càng nhỏ giọng. Trời ơi, chính cô còn không tin tưởng lời nói của cô nữa là. Bằng vào con mắt tinh tường của Thất Tử, hắn sẽ bỏ qua cho cô sao?

“À... là như vậy sao?” – Thất Tử lại liếc nhìn cây bút, khuôn mặt tiến gần Hỉ Ca thêm một chút.

Áp lực quá lớn. Hỉ Ca muốn xoay người bỏ chạy. Cơ mà, làm như vậy lại càng biểu hiện cô đang sợ hãi. Nhưng... quả thật rất dọa người a~ Thời khắc mấu chốt, Hỉ Ca vẫn aaaaa lên một tiếng, xoay người lăn khỏi giường. Đáng tiếc, tay chân không nhanh bằng người ta. Bị Thất Tử chế trụ cả tay lẫn chân, bị đặt ở dưới thân hắn, Hỉ Ca thật muốn khóc quá. Sớm biết như vậy, lúc trước cô khổ luyện công phu nhiều hơn một chút. Nói không chừng có thể so vài chiêu với Thất Tử. Tốt xấu gì cô cũng là võ thuật thế gia đệ tử, vậy mà chịu không nổi một kích, thật quá mất mặt Sở gia rồi.

“Hỉ Ca a~~” – Thất Tử sau khi bắt được Hỉ Ca càng cười xán lạn hơn. Ánh mắt giống như phát sáng, nhìn chăm chăm cô như thiêu đốt.

“Nhìn cái gì mà nhìn. Anh nhắm mắt lại cho em!!!”

Ánh mắt của Thất Tử có tính xâm chiếm 10 phần, nhìn một lúc liền khiến da mặt Hỉ Ca nóng lên. Cô chỉ có thể giả bộ quát tháo để che giấu nội tâm. Đáng tiếc, đối với Thất Tử mà nói, lời này không có tính uy hiếp gì cả.

196. Chương 196: Lục Đạo Cẩm Y

Thất Tử quả thật đem mắt nhắm lại. Điều này là đương nhiên. Hai người hôn nhau luôn nhắm mắt mà. Bởi vì, nhắm mắt lúc hôn nhau có tính hưởng thụ hơn, không phải sao? Bị hôn, Hỉ Ca không hề phản kháng. Người ta nói, phạm cái gì làm nhiều sẽ giỏi. Hỉ Ca không cảm thấy kỹ xảo hôn môi của cô có tiên bộ gì cả. Nhưng kỹ xảo của Thất Tử đúng là tiên bộ nhiều lắm. Chẳng lẽ nói nam nhân ở phương diện này luôn có thiên phú hơn nữ nhân à?

“Anh... chẳng lẽ anh không biết bản thân rất nặng sao?” – Hỉ Ca trừng mắt, bất mãn lên tiếng.

“Có sao?” – Thất Tử không tình nguyện lặn khỏi người Hỉ Ca, sau đó xoay một cái, liền đem người ôm lên trên ngực – “Như thế này tốt hơn rồi chứ?” – Tay chân vẫn không quên sờ loạn.

“Đừng nháo.” – Hỉ Ca thở dài, bất đắc dĩ đem bàn tay không an phận của ai kia giữ chặt. Mặc dù cách quần áo, nhưng cảm giác vẫn rất chân thật nha.

“Hic... hic... thân ái a~ em không thương anh~” – Thất Tử bày ra vẻ mặt ai oán, ánh mắt vô tội, nhìn như một chú mèo con đáng thương bị bỏ rơi.

Hắn là đàn ông có được không? Vì cái gì mỗi lần đều dùng bộ mặt này, còn có giọng điệu này nữa!!!! Được rồi, cô chính là tự làm tự chịu. Bởi vì mỗi lần Thất Tử bày ra bộ mặt đáng thương như thế, lòng cô liền mềm xuống.

Người ta nói, một ngày không gặp như cách ba thu. Tính tới tính lui, hắn đã nhiều năm không thấy Hỉ Ca rồi. Thất Tử thật vừa lòng ôm Hỉ Ca ngủ thẳng đến buổi chiều. Chẳng dễ dàng gì mới mò được vào trò chơi, hắn không vội đi làm chuyển chức nhiệm vụ gì đó. Trước ôm người trong lòng ngủ cho thần thanh khí爽 đã. Chuyện khác tính sau đi. Hỉ Ca đánh vu nữ nguyên cả đêm, mặc dù đây là trò chơi, không có cảm giác mệt mỏi, nhưng cô vẫn không được thoải mái cho lắm. Cho nên, hai người cứ như vậy mà ôm nhau ngủ.

Hỉ Ca thật ra không rất lo lắng trong lúc cô ngủ thì Thất Tử có giở trò gì hay không. Từ mấy tháng trước, sau khi Thất Tử dọn đến ở sát vách, bọn họ đã xác định quan hệ. Đối với cô mà nói, danh tiết gì đó chỉ là mây bay. Thất Tử chẳng phải là người gây thơ gì cho cam. Nửa đêm chui vào phòng cô, nói cái gì sợ bóng tối, sợ ngủ một mình, một hai đòi ngủ chung, đuổi cách nào cũng không đuổi được. Nhưng, hôn đã hôn, ôm đã ôm, tay chân sờ loạn, mấy chuyện này hắn đều đã làm, duy có bước cuối cùng là hắn không vượt qua.

Hỉ Ca nhiều lần tỏ ý cho phép hắn làm đến cùng rồi. Có điều, vô luận người này có bao nhiêu khó chịu vẫn nhất định nhịn xuống. Vì nguyên nhân gì? Hỉ Ca có thể đoán đại khái. Có lẽ hắn sợ cô sẽ đổi ý. Đúng là ngốc mà. Cô nếu đã nhận định trong lòng rồi, thế nào lại đổi ý chứ? Một đời người, chẳng dễ dàng tìm được người nam nhân tốt với cô như hắn. Cô mới không ngốc mà buông tay đâu.

Đợt lúc cả hai người đều đã nghỉ ngơi không sai biệt lắm, Cát Tường tìm đúng thời cơ xuất hiện rủ hai người đi ăn cơm tối. Xoa xoa bụng, bánh bao tiêu hóa tốt rồi, Hỉ Ca liền đồng ý đi cùng Thất Tử đến Cát Tường tửu lâu. Không ngờ, bữa cơm này cô ăn không yên ổn. Bởi vì Thất Tử nghe Tư Văn kể chuyện bọn họ đi làm chuyển chức nhiệm vụ cùng với Minh Độ Thiên. Nam nhân hẹp hòi này nếu trong lòng không vui vẻ, người gặp họa đương nhiên là Hỉ Ca nha. Trước mặt quần chúng, người nào đó không biết xấu hổ mà nhào vào ngực cô, xoay a xoay, vẻ mặt thương tâm muốn chết. Hỉ Ca hận không thể đập đầu hắn xuống sàn nhà.

Ăn cơm xong, Hỉ Ca cùng Thất Tử đến tổng đàn bang phái. Cuồng Vũ nghe tin, không lâu sau liền dẫn người trở về. Hai người ngồi xuống thảo luận chuyện đánh kiến thành lệnh. Tuy nói khó khăn không lớn, nhưng vẫn phải phòng ngừa trước sau. Một đại lực tồn tại quá nhiều đại bang như Nam Uyên, mặc kệ có thực lực hay không, ai cũng muốn đánh tới kiến thành lệnh. Nhưng thống lĩnh boss chỉ xuất hiện một tháng một lần. Cho nên, hiện tại, đánh kiến thành lệnh không phải chỉ lo cách tiêu diệt boss mà còn phải tính đến chuyện bị người đánh lên nữa.

Hỉ Ca thật ra không quá lo chuyện có người muốn đến gây phiền toái cho cô. Bởi vì người nên lo lắng chuyện này là đám người Thần Điện mới đứng. Thần Điện hiện tại xem như một trong những đại bang lớn của Nam Uyên. Nhưng lần trước bọn họ đi Cực Bắc Băng Nguyên đánh kiến thành lệnh thì bị Huyết Sát ngăn trở, đến nay Thần Điện vẫn chưa kiến được thành. Lần này thống lĩnh boss xuất hiện, Thần Điện khẳng định sẽ không buông tha. Về phần vì sao bọn họ không bỏ tiền ra mua một cái kiến thành lệnh trong cửa hàng đấu giá? Ta nói, không phải ai cũng là đại phú hào có đủ tiền để mua một cái kiến thành lệnh như đám người Long Tộc, không phải ai cũng sở hữu một cái máy làm ra tiền để có thể tùy tay móc ra một cái kiến thành lệnh như Cát Tường Như Ý.

Hỉ Ca cùng Cuồng Vũ ngồi xuống thảo luận. Thất Tử ngồi ở một bên nhìn chằm chằm Hỉ Ca. Nhìn đến nỗi khiến cô nổi xung thiên, trực tiếp tổng hấn đi làm nhiệm vụ chuyển chức.

Căn cứ vào tin tình báo của Cuồng Vũ, hai ngày sau, thống lĩnh boss của Nam Uyên đại lực sẽ xuất hiện. Phải đợi thêm nửa ngày nữa mới có thể dò ra vị trí cụ thể của boss. Nếu có đám thích khách dưới trướng Sở Tiểu Ca giúp sức, tốc độ điều tra sẽ nhanh hơn. Bất quá, sau lần bang chiến kia, toàn bộ thích khách dưới trướng của Sở Tiểu Ca đều rút lui khỏi bang phái, ngay cả Thất Tử cũng đi theo. Mặc dù Thất Tử không trở về tiếp quản đám thích khách dưới trướng Sở Tiểu Ca, nhưng hấn trước sau vẫn là trụ cột tinh thần của Thứ. Nếu hấn một người ở lại Long Môn thì thật không phải. Hỉ Ca thật ra không muốn lưu Thất Tử ở bên cạnh. Hai người yêu nhau không nhất thiết mỗi ngày đều phải dính lấy nhau. Còn may, đám thích khách dưới trướng Phong Bảo được huấn luyện không tồi, thực lực không tính hàng cao thủ, nhưng xếp bọn họ cùng một chỗ, lại có thể tạo ra một lực lượng đáng gờm. Lại nói, Phong Bảo đúng là có bốn sự. Vừa mới bắt đầu, đám thích khách được tuyển chọn không phục hấn, nháo loạn không ít lần. Có điều, sự việc rất nhanh liền bình ổn. Phong Bảo có thực lực rất mạnh, thủ đoạn không sai, lần đó không biết hấn dùng phương pháp gì, chỉ biết sau đó toàn bộ thành viên đội thích khách đều tâm phục khẩu phục hấn.

Bang phái có nhiều người tài giỏi, Hỉ Ca càng thanh nhàn. Nhưng thế lực bang phái càng phát triển, áp lực lên người cô sẽ càng nhiều. Đôi lúc Hỉ Ca nghĩ, cô làm bang chủ có chỗ nào tốt?! Những gì cô có thể nghĩ ra, Cuồng Vũ cơ bản đã nghĩ xong trước đó rồi. Dù sao, đây cũng không phải là lần đầu bọn họ đánh thống lĩnh boss. Lần trước, bọn họ ở Vực Sâu, cấp bậc sản của thành viên còn thấp, vậy mà bọn họ có thể thành công, nói chi là lần này. Bất quá, để phòng ngừa người của Thần Điện, họ vẫn phải bàn bạc với Phong Bảo nên chuẩn bị một chút. Nếu Long Môn đánh thống lĩnh, Thần Điện nhất định sẽ không ngu xuẩn chạy tới đoạt quái. Bọn hấn sẽ đợi sau khi Long Môn đánh xong thì sẽ kéo đội ngũ đến giết người đoạn đồ vật. Về chuyện này, Hỉ Ca lại rất chờ mong. Hy vọng Thần Điện không khiến cô thất vọng. Chuỗi ngày nhàn tản, không ai đến tìm phiền toái, thật có chút nhàm chán rồi.

Hai ngày trôi qua rất nhanh. Phong Bảo chuẩn bị không sai biệt lắm. Trước khi thống lĩnh boss xuất hiện 2 giờ, bọn họ biết được vị trí cụ thể, sau đó Cuồng Vũ mang người rời đi. Đáng lẽ, người dẫn đội ngũ đi lần này là Hỉ Ca. Cơ mà, ngay thời điểm xuất phát, Huyết Sam không biết từ đâu lại dẫn tới một người đi gặp Hỉ Ca. Nếu đổi lại là người khác, Hỉ Ca sẽ không nể mặt mũi mà từ chối, nhưng người này...

Haiz... nhìn cô gái ngồi trước mặt trong đại sảnh bang phái, Hỉ Ca thật không biết phải mở miệng thế nào.

Huyết Sam cái tên gốc này, người muốn ở lại Long Môn không ai cản, người có cừu oán với Cẩm Y cũng chẳng ai so đo, như thế nào người chạy qua nhà người ta đem phó bang chủ kéo lại đây luôn rồi? Muốn gia nhập Long Môn? Chuyện cười gì đây. Long Môn chẳng phải chùa to điện lớn. Nào dám thu nhận vị Phật sống này chứ. Hỉ Ca thật không hiểu, người này vì sao lại nhìn trúng Long Môn?

“Ta biết ta yêu cầu hơi quá phận... Chính là nghe Sam Sam nói nơi này tốt lắm...” – cô gái cúi đầu có chút ngượng ngùng mở miệng.

Cô gái này chính là phó bang chủ của Cẩm Y, tên gọi Lục Đạo Cẩm Y.

Hỉ Ca không phải kẻ ngu, nhìn một cái liền biết địa vị của cô gái này ở Cẩm Y rất cao. Không phải bởi vì cô ta là phó bang chủ. Cái chức phó bang chủ này chẳng đáng một đồng xu các bạc nào. Nhưng, không phải phó bang chủ của bất kỳ bang phái nào cũng đủ mặt mũi để có thể lấy tên của mình đặt tên cho bang phái. Điều này khiến Hỉ Ca nghĩ tới một vấn đề khác. Bang chủ của Cẩm Y cơ bản chưa từng ra mặt, không ai thấy qua, sẽ có quan hệ thế nào với cô gái trước mặt này? Hai người bọn họ không phải yêu đương giận dỗi gì chứ? Sau đó một người chạy tới đây trốn tránh? Bang phái của cô giống nhà trọ lắm à?

“Cũng không phải vấn đề này.” – Hỉ Ca cười. Cô gái này thật thâm trầm, rốt cuộc cô ta muốn gì? – “Ta không phải không muốn giúp. Vấn đề là, ngươi là phó bang chủ của Cẩm Y. Nếu ta lưu ngươi lại, chỉ sợ sẽ rước rất nhiều phiền toái. Ta không sợ phiền toái, có điều ta chán ghét đụng phải phiền toái. Ngươi hiểu không?”

“Sam Sam, có thể để ta và Hỉ Ca nói chuyện riêng được không?” – Lục Đạo Cẩm Y quay đầu nói với Huyết Sam đang đứng một bên.

Huyết Sam gật đầu, sau đó nhìn Hỉ Ca: – “Ta đi làm nhiệm vụ.”

Hỉ Ca khoát tay. Tên nhóc này không biết bị bệnh gì, một ngày không làm xong 18 nhiệm vụ sẽ không trở về. Quên đi, Long Môn toàn là quái nhân, thêm một tên hay thiếu một tên cũng chẳng sao. Sau khi Huyết Sam đi rồi, Lục Đạo Cẩm Y mới chậm rãi mở miệng.

“Bang chủ của Cẩm Y chính là Sói Xám Ăn Cừu. Ngươi biết anh ấy, đúng không?” – đây không phải câu hỏi, đây là câu khẳng định.

Hỉ Ca gật đầu xác nhận. Quả nhiên không khác với phán đoán của cô, bang chủ Cẩm Y đúng thật là Niếp Lãng.

197. Chương 197: Phong Ba Nổi Lên

Hỉ Ca gật đầu coi như xác định cô đã biết. Trước kia, Hỉ Ca tuyệt đối chưa từng gặp qua Lục Đạo Cẩm Y (gọi tắt là Lục Y). Xem ra, sau khi cô rời khỏi Đông Châu Xích Hỏa thì Lục Y mới xuất hiện bên cạnh Niếp Lãng. Có khi nào đây chính là người bị Hỉ Ca bức (bách) phải san hào là Sánh Cùng Phong Nguyệt hay không? Bất quá, khí chất của người trước mặt này hoàn toàn bất đồng.

“Sự thật thì... Niếp Lãng là hôn phu của ta ở ngoài đời. Sau khi ngươi rời khỏi Đông Châu, ta mới đi đến đó.” – Lục Y bình tĩnh nhìn Hỉ Ca, phát hiện Hỉ Ca không lộ ra biểu tình kinh hách nào, nên nói tiếp – “Hiện tại, chúng ta đã chia tay.”

Quả nhiên, Hỉ Ca đã đoán đúng một phần của câu chuyện.

“Vì sao lại chọn bang phái của ta?”

“Ta không còn chỗ để đi.” – Lục Y nhìn thấy Hỉ Ca lộ ra thần sắc không tin, trên mặt không khỏi lộ ra một tia cười khổ – “Bạn gái mới của anh ấy xuất hiện. Ta không thể không tìm chỗ lánh mặt.”

Lần này đến phiên Hỉ Ca cười khổ. Mấy người thất tình vì sao cứ thích chạy đến chỗ của cô thế nhỉ?

“Nhận ngươi vào bang hội thật ra không có cái gì khó. Bất quá, thân phận của ngươi có bao nhiêu phiền toái, ngươi hẳn cũng biết chứ? Nếu ta thu ngươi, nghĩa là ta phải thay ngươi xuất đầu lộ diện để giải quyết phiền toái rồi.” – Hỉ Ca cố ý nói vòng vo. Lời của Lục Y, cô tin tưởng. Nhưng muốn cho cô xuất đầu, vậy phải đưa ra chút ưu đãi mới được.

“Chức nghiệp thợ may của ta sắp đột phá đến cấp bậc đại tông sư. Hẳn ta cũng coi như có điểm hữu dụng đi?” – Lục Y bình tĩnh nói. Nếu Hỉ Ca không nói gì liền thu nhận, ngược lại sẽ khiến Lục Y có chút nghi ngờ. Hiện tại, thoát nhìn tính cách của Hỉ Ca quả nhiên giống như lời đồn đãi, rất thú vị. Lục Y buông lỏng tinh thần. Cô không giống Hỉ Ca, sau khi vấp ngã vẫn có thể mạnh mẽ đứng lên làm lại từ đầu. Tạm trú ở nơi này chắc sẽ giúp cô tìm thấy sự thanh thản đi!

“Nói vậy... người tính sẽ tạm lánh ở đây bao lâu?”

“Chỉ cần người không đuổi ta đi, ta vẫn sẽ ở lại.”

Hỉ Ca sờ sờ mũi, cúi đầu cười: – “Cũng tốt. Nhưng phải nói trước, nơi này của ta không có chức phó bang chủ để đưa cho người đâu.”

Hỉ Ca nghĩ, nếu quả thật đây là vị hôn thê của Niếp Lăng, vậy chính là cô gái mặc áo trắng ở cửa hàng bách hóa lần trước. Xem như hai người có chút hữu duyên. Lại nói, nếu Niếp Lăng là bang chủ của Cẩm Y, hẳn chắc chắn sẽ không chạy tới đây gây chuyện với bạn gái cũ nhanh như vậy.

“Chức vị đó người vẫn tự mình giữ lại thì hơn.”

Sau khi thu nhận Lục Y vào bang phái, Hỉ Ca ngồi ở tổng đàn gửi tin cho Cuồng Vũ, nhờ tra tin tức của Lục Y. Dù sao, người cũng là do cô thu vào, tổng không thể cứ như thế tin hết lời người ta nói chứ?! Vốn tưởng Cuồng Vũ đang bận dẫn người đi đánh thống lĩnh boss, phải rất lâu mới có thể trả lời tin nhắn. Ai ngờ, chỉ chốc lát sau thông tấn khí của Hỉ Ca đã vang lên.

“Cuồng Vũ, người không phải đang đánh thống lĩnh boss sao? Còn có tâm tư theo ta nói chuyện phiếm hả?”

“Hừ... như người tiên đoán, đúng là có gián điệp của Thần Điện trà trộn vào.” – Cuồng Vũ âm trầm hừ lạnh.

“Tình anh đoàn sao?” – Hỉ Ca biết rõ, trong bang phái nhất định có gián điệp. Bất quá, số người gần đây gia nhập bang phái tăng lên rất nhiều mà nhiệm vụ dò la tin tức chỉ có một mình Cuồng Vũ, đương nhiên sẽ có cá lọt lưới.

“Ừ, là thuộc đoàn số 8. Có 2 tên. Con bà nó, một ngày nào đó lão nương nhất định khiến bọn hắn biết đắc tội với ta sẽ trả giá ra sao.” – Cuồng Vũ hung tợn nói. Cũng may, chỉ có 2 tên trà trộn vào gây nhiễu, không gây thiệt hại quá lớn nào. Nhưng chuyện này, đối với Cuồng Vũ đúng là một sự sỉ nhục. Trong một bang hội, người quản lý tất cả tin tức mật rất là trọng yếu. Hỉ Ca đã giao chức vụ này cho cô, Cuồng Vũ không thể thẹn với sự tin tưởng đó được.

“Đừng nổi nóng. Hai tên kia đã bị loại trừ rồi?”

Theo lý thuyết, khi đánh thống lĩnh boss, tinh anh đoàn là những người xuất trận đầu tiên, đi phía sau mới là đại đội thành viên. Hiện tại lộ ra 2 tên gian tế, nghĩa là Thần Điện đã biết các bước hành động của bọn họ. Đảm bảo bọn họ không thể nào thoát mái đánh boss cho được. Nếu làm không tốt, có thể bị Thần Điện cướp boss không biết chừng.

“Ừ... đã xấp lá cà rồi. Nhưng boss vẫn còn trong tay chúng ta. Người yên tâm, lần này là ta mang đội, nhất định sẽ mang một cái kiến thành lệnh về.” – Cuồng Vũ nói xong liền tắt tiếng.

Đúng là phiền toái lớn. Mặc dù Cuồng Vũ nói chuyện rất tỉnh táo. Nhưng Hỉ Ca hiểu rõ, hai bang phái lao vào đánh nhau, thế lực ngang ngửa, mà bọn họ còn phải canh chừng boss, nói làm sao cũng là Long Môn chịu thiệt. E là tỷ lệ để thắng trận này không quá lớn. Bây giờ chỉ có thể thuận theo lẽ trời. Bất quá, cảm giác bất lực này đúng là không tốt. Sau đó, Hỉ Ca không đi ra ngoài. Cô ngồi ở đại sảnh bang phái, hồi hộp chờ kết quả.

Ba giờ sau, mọi người trở lại. Như Hỉ Ca sở liệu, Long Môn cuối cùng thua trận.

Thành viên bang hội đau lòng cỡ nào, Hỉ Ca biết. Bởi vì, cô cũng đau lòng y như vậy. Cuồng Vũ ngồi thờ người ở đại sảnh, không nói một câu nào. Mặc dù không ai chỉ trích gì Cuồng Vũ, nhưng tâm sự Cuồng Vũ vẫn rất nặng nề.

“Bang chủ, đây không phải là lỗi của phó bang chủ. Bang chủ đừng la cô ấy. Đều là do thực lực của chúng ta không đủ mạnh.” – Có người ở kênh bang phái mở miệng nói chuyện.

Một người lên tiếng, sau đó mọi người đều ào ào góp lời. Nói loạn thất bát tao hết 10 phút, Hỉ Ca nghe ra, mọi người đều đang cầu tình giùm cho Cuồng Vũ. Hỉ Ca buồn cười liếc mắt nhìn Cuồng Vũ. Phó bang chủ đúng là làm người rất thành công. Sai phạm một lần liền có cả bang phái ra mặt nói giúp. Chẳng lẽ bang chủ cô đây chính là mẹ ghê của Lọ Lem? Kỳ thật, chuyện này không thể trách mọi người khẩn trương. Lần trước, Thần Điện bởi vì đánh mất kiến thành lệnh mà phó bang chủ bị bang chủ tổng xuất. Đó là nói hai

người ấy vốn là huynh đệ sát cánh kề vai đó. Cuồng Vũ biết, Hỉ Ca sẽ không vì chuyện này mà sinh khí, nhưng trong lòng vẫn thấy khó chịu. A Ly ngồi kế bên Cuồng Vũ, vẻ mặt thấp thỏm lo âu. Còn hơn Hỉ Ca, đám A Ly càng lo lắng Cuồng Vũ bị đả kích. Ở chung thời gian dài, bọn họ quá biết tính tình của Hỉ Ca. Chuyện này đương nhiên Hỉ Ca sẽ không đổ tội lên đầu Cuồng Vũ, nhưng nếu Cuồng Vũ bị đả kích, tự ý muốn rời khỏi bang phái, kia liền không hay ho.

“Ta không nói sẽ phạt phò bang chủ, mọi người không cần lo lắng. Bất quá, lần này sở dĩ chúng ta bị thua, mọi người có lẽ cần phải biết nguyên nhân?”

Sau đó Hỉ Ca ở kênh bang phái chậm rãi thuật lại mọi sự. Lần này thất bại xem như xong. Bởi vì mục đích chính của cô đã đạt được. Hỉ Ca cảm thấy, hiện tại, lực ngưng tụ của bang phái phát triển mạnh hơn sức tưởng tượng của cô nữa.

“Đệch!!! (tiếng chửi bậy) Chúng ta nhất định không buông tha cho Thần Điện!!!”

“Đúng, phải báo thù!!!”

“Phải khiến cho bọn chúng không thể kiến thành!!!”

Kênh bang phái nhất thời loạn thành một đoàn, mọi người đều là nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Mọi người đừng kích động. Chuyện báo thù có thể tính sau. Trước mắt, chúng ta còn có chuyện quan trọng khác cần làm. Hy vọng mọi người chuẩn bị cho tốt... cuối tuần sau, Long Môn chúng ta sẽ xây thành.”

198. Chương 198: Ai Thắng Ai Thua

Hỉ Ca đột nhiên nói sẽ xây thành, kênh bang phái nhất thời yên tĩnh. Sau đó giống như có người quăng một hòn đá xuống nước, nháy mắt khắp nơi liền sôi trào. Mặc dù cũng có người nghi hoặc, Hỉ Ca từ đâu có được kiến thành lệnh, nhưng vấn đề này nhanh chóng bị chìm xuống. Để bọn Hiểu Hiểu cùng đàm luận với các thành viên, Hỉ Ca lúc này tắt kênh bang phái.

“Người không phải muốn...” – Cuồng Vũ do dự nhìn Hỉ Ca, muốn nói lại thôi. Cuồng Vũ biết Hỉ Ca vốn thích an ổn trải qua ngày tháng bình yên. Nhưng nếu có người chọc tới vảy ngược của Hỉ Ca, kia tuyệt đối là chuyện ngu xuẩn nhất của người đó.

“Ừ... ta chỉ muốn thử xem xem. Dù sao, đến giờ còn chưa có người thử qua.” – Hỉ Ca hưng trí bừng bừng.

Thành chiến a~ Là một trò chơi rất vui nha. Chỉ không biết, ai sẽ thắng, ai sẽ thua. Nếu Thần Điện đã dám quang minh chính đại đến cướp đồ vật của cô, vậy thì đùa với họ một chút a. Dù sao, cả hai đều ở trên cùng một đại lục, đánh nhau càng dễ dàng.

Tin tức Long Môn bị cướp kiến thành lệnh rất nhanh liền lan tỏa. Dựa theo phong cách của Thần Điện, bọn hắc nếu không chạy ra ngoài khoe khoang tứ phía mới là lạ đó. Cả thế giới đều biết sự việc này, nhất thời, Long Môn trở thành trò cười cho thiên hạ. Thần Điện xem như lấy lại thanh danh sau lần bị Huyết Sát Giang Hồ cướp mất kiến thành lệnh. Chính là, Thần Điện không đắc ý được bao lâu. Bởi vì, cuối tuần sau, Long Môn thế nhưng tuyên bố sẽ xây thành. Bang chủ Cuồng Thần sau khi nghe đến tin tức này liền trợn mắt há mồm. Mặc dù hắc cướp được kiến thành lệnh, nhưng lúc trước cùng Long Môn đánh nhau, Thần Điện tổn thất thảm trọng. Hắc muốn đợi vài ngày nữa mới chuẩn bị xây thành. Không nghĩ tới, Long Môn còn nhanh tay hơn hắc.

Hệ thống phát tin tức. Long Môn Khách Điểm ở Nam Uyên đại lục xây dựng Long Thành. Toàn bộ bang chúng của Long Môn đều đứng bên trong, căng thẳng chờ đợi thời gian công thành chiến. Vì chuyện này, mọi người trên thế giới to nhỏ đàm luận mấy ngày. Sau đó, rất nhiều người bắt đầu nhớ đến cái tên Long Môn Khách Điểm. Có người còn nhận ra, Hỉ Ca chính là người nằm trong đội ngũ chuyển chức thành công đầu tiên. Không ai ngờ Hỉ Ca chính là bang chủ của Long Môn. Vì chuyện này mà tên tuổi của Hỉ Ca nổi danh hơn một chút.

Trừ bỏ Thanh Lam đang làm nhiệm vụ không thể đến, tất cả những người Hỉ Ca nhận là bạn bè đều có mặt. Người đến không nhiều lắm, chủ yếu là do Hỉ Ca không có cơ hội quen biết nhiều người. Thật ra, cho dù có gặp gỡ làm quen với ai đi nữa, tất cả nam ngoạn gia đều bị ánh mắt giết người của Thất Tử làm cho hoảng sợ mà bỏ chạy. Còn lại chỉ có vài tên thần kinh thô mà thôi.

Lúc Sở Nhị xuất hiện, ngoài trừ những người đã từng gặp gỡ hắn, những người khác thiếu chút nữa đã kích động thét chói tai. Ngay cả Phong Bảo, vốn là người ổn trọng, vậy mà nhìn thấy Sở Nhị cũng một bộ dáng kích động muốn chạy tới xin chữ ký. Không thể không nói, anh họ không trở thành idol (thần tượng) thiết là uổng phí tài nguyên mà...

“Bang chủ, người quen biết Sở Nhị thiếu sao?” – một số thành viên ghé sát vào người Hỉ Ca hỏi nhỏ.

Hiện tại, bảng tổng hợp thực lực của thế giới, Sở Nhị đứng đầu. Hơn nữa, hệ thống đánh giá Sở Nhị đã bước qua ngưỡng Kim giai chí tôn, rất nhanh có thể lấy tới Thần (danh) hiệu. Cho nên, người không biết tên tuổi hắn, trên thế giới này, đúng là không có ai.

Nhìn một lượt những vẻ mặt hưng phấn ở xung quanh, Hỉ Ca gật đầu: – “Các người muốn xin chữ ký sao?”

“Ta mới không thèm. Hỉ Ca, người nói cho ta biết, Sở Nhị thiếu cùng với phó bang chủ Thanh Lam có gì gì bí mật không thể công khai đúng hay không a?” – A Ly vẻ mặt kích động, ý đồ moi móc chuyện tình sử bí mật của đại công hội đứng thứ nhất thế giới.

“...” – Hỉ Ca ngốc lảng nhìn A Ly. Đối với sức tưởng tượng phong phú của A Ly, đúng là Hỉ Ca vô lực kính nể nha. Thanh Lam cùng anh họ sao? Chuyện này cũng nghĩ ra được hả?

“Đúng vậy. Sở Nhị thiếu nhất định là nữ vương thụ. Thanh Lam là trung khuyến công.” – Cảnh Dĩnh ở một bên thêm lời.

Mấy nam nhân đứng bên cạnh Hỉ Ca vẻ mặt mờ mịt nghe các cô nói chuyện... bọn hắn cho tới bây giờ vẫn không biết, trên đời còn có một loại con gái, tên gọi hủ nữ...

Sở Nhị đang đi tới, nghe thấy lời của Cảnh Dĩnh, thân hình liền lão đảo suýt té ngã. Hắn lướt web nhiều năm, chuyện gì cũng đã nghe, đã thấy, đã đọc qua hết rồi. Chỉ không thể ngờ, có một ngày, bản thân hắn bị người ta ghép với cái từ “thụ”. Thật là... một phen thể nghiệm kinh hoàng a~ Sở Nhị híp mắt, quyết định trở về liền đây Thanh Lam ra biên cương, ly khai hắn càng xa càng tốt, có như vậy, bất quá mới không tìm đến hắn. Thanh danh đẹp đẻ của hắn không thể bị hủy trong tay của Thanh Lam được !!!!!!!!

“Nhị ca, chỉ một mình anh tới thôi sao?” – Hỉ Ca vất vả chạy thoát khỏi vòng vây của các cô nàng hủ nữ, chạy tới bên người anh họ. Mặc dù, thực lực của Sở Nhị là lấy một địch mười. Nhưng tổng không thể cứ như vậy chỉ đến một mình chứ, không mang theo bất cứ ai, này gọi là đến hỗ trợ sao?

“Cầm lấy. Đây là lễ vật.” – Sở Nhị rất biết công đạo. Bang phái đang tổ chức hoạt động lớn, không thể kéo người qua, cho nên hắn một mình chạy tới. Để bù đắp, hắn tặng Hỉ Ca bản vẽ vũ khí thủ thành.

Cầm lấy lễ vật, tâm tình Hỉ Ca liền chuyển biến tốt đẹp.

“Tiểu Thất đâu?” – Sở Nhị nhìn trái nhìn phải nửa ngày, thế nhưng không nhìn thấy Thất Tử xúm xích bên cạnh Hỉ Ca, nhất thời có điểm không quen.

“Không biết. Cùng Sở Tiểu Ca thất tung rồi.” – Hỉ Ca thấy thật kỳ quái, vì sao hôm nay chỉ có bọn Cát Tường xuất hiện. Sở Tiểu Ca cùng Thất Tử giống nhau, không thấy bóng dáng đâu cả. Ngay cả bọn Cát Tường cũng không biết hai người kia đi đâu. Hỉ Ca cảm thấy, hai người đó ở cùng một chỗ, khẳng định chuẩn bị làm chuyện gì xấu xa rồi.

“Hỉ Ca, nghe nói Thần Điện hôm nay cũng kiến thành đó.” – Lôi Thương xuyên qua đám người, đi đến bên người Hỉ Ca.

“Thật sao?” – Hỉ Ca ngạc nhiên. Bất quá, Cuồng Thần dù sao cũng là lão đại của một đại bang, đương nhiên biết làm cách nào để lấy lại tên tuổi cho bang phái. Nhưng mà, cùng Long Môn kiến thành trong một ngày ư? Có thể tiện nghi như vậy sao? Hỉ Ca cười lạnh trong lòng.

Hiện tại đối phó với quái vật công thành không phải là việc cần chú ý nhất. Bởi vì, ngoạn gia cấp bậc tăng lên, nhưng đám quái vật công thành này lại không tăng cấp bậc. Đánh bọn chúng quá dễ dàng. Điều cần lo lắng bây giờ là có người trà trộn vào phá đám. Nếu thủy tinh thạch (đặt ở trung tâm thành) bị phá hủy, công thành chiến liền thất bại. Tính ra, Hỉ Ca đắc tội với không ít người. Cô không muốn vì thù hằn cá nhân mà hủy đi tiền đồ của bang phái.

Hỉ Ca lo lắng nói ra chuyện này, thế là nguyên một đám người tới đây hỗ trợ một hai đều nói phải ở lại canh chừng thủy tinh thạch, không ai thèm đi ra ngoài đánh quái. Kết quả, thủy tinh thạch bị một tầng người bao xung quanh... Đầu năm nay, người đến hỗ trợ chính là đại gia a... Hỉ Ca không thể trông cậy vào bọn họ, liền tự mình mang đội ra công thành trấn thủ.

Công thành chiến loại này, sau khi đánh qua một lần liền không còn thấy mới mẻ nữa. Bất quá, đại bộ phận thành viên của bang phái còn chưa trải qua loại việc này, ai nấy đều không giấu được vẻ kích động.

Quá trình chiến đấu không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Chính là lúc đánh đến một nửa thời gian, bên ngoài Long Thành xuất hiện khoảng 10 người. Bởi vì khoảng cách hơi xa nên Hỉ Ca không rõ những người đó là ai. Có điều bọn họ chỉ đứng ở phía xa, không có dấu hiệu muốn đến phá đám. Hỉ Ca nhắc nhở đội ngũ cảnh giác một chút. Không ngờ chẳng bao lâu sau, Phong Báo phát tin tức qua, nói cho cô biết đám người kia là bang chúng của Cẩm Y, tới đây giúp đỡ, mà người dẫn đội chính là Đạp Tuyết.

Hỉ Ca nhin không được tò mò, Đạp Tuyết tới đây là vì em trai của hân? Hay là vì Lục Y? Lại nói, Lục Y là do Huyết Sam đưa tới, chuyện này có tính là cô đang đào góc tường nhà người ta không?

Một giờ sau, công thành chiến cuối cùng đi đến giai đoạn cuối cùng. Hai boss thống lĩnh xuất hiện. Một con là Lam Kinh (Cá Mập hả?). Một con, thật không ngờ lại là Hắc Ám Quỷ Vu. Đối phó với Lam Kinh còn đỡ, nhưng đối phó Quỷ Vu thì phiền toái không ít. Bởi vì Quỷ Vu có thể triệu hoán. Cứ cách 5 phút, nó sẽ triệu hoán ra 10 con tiểu quỷ. Mấy con tiểu quỷ này đều có thực lực của tiểu boss. May mắn, Mặc Phi xem như có nhân tính, chủ động chạy tới hấp dẫn quái. Với thực lực của đệ nhị bảng tổng hợp thực lực thế giới, chế trụ boss đối với Mặc Phi mà nói, là chuyện vô cùng dễ dàng. Chung quy, cao thủ ra tay liền khác biệt. Một đám kiếm khách ở xung quanh đều dùng ánh mắt sùng bái nhìn Mặc Phi. Lại nói, trở thành cao thủ không thể chỉ dựa vào trang bị cùng kỹ năng, kỹ thuật cá nhân mới là quan trọng.

Thủ thành 12 giờ, cơ bản là thuận lợi. Sau khi chấm dứt, Hỉ Ca chỉ thu về trang bị rơi ra từ thống lĩnh boss. Đồ vật rơi ra từ các con quái khác, các đội ngũ tự mình phân chia. Nghe nói, hệ thống sắp tới sẽ cập nhật tư liệu về hắc ám thế giới. Trên Di Thất đại lục sẽ mở ra hắc ám bản sao. Đây cũng là lý do vì sao thời gian gần đây quái vật thuộc hắc ám hệ lại gia tăng, bởi vì hệ thống muốn người chơi sở hữu một ít hắc ám trang bị. Vận khí của Hỉ Ca đúng là tốt. Đồ vật bạo ra từ Quỷ Vu, mặc dù chỉ có một kiện, nhưng giá trị tuyệt đối không thua kém trang bị cấp sử thi.

>> Minh Thị Châu. Đặt trong ba lô, có thể gia tăng tầm nhìn trong đêm tối lên 30 thước. Hắc ám phòng ngự + 2000. Có 10% xác suất gọi ra hắc ám thuẫn, tạo hiệu quả tàng hình dưới ánh mặt trời.

Bởi vì viên Minh Thị Châu này có giá trị quá cao, không ai đủ tiền mua. Cho nên, Hỉ Ca tạm thời đặt nó trong kho hàng của bang phái. Đợi đến lúc đi khai hoang thì lấy ra dùng. Vốn nghĩ Long Thành đã thủ thành xong, Thần Điện bên kia hân cũng xong rồi. Nhưng hệ thống hồi lâu vẫn không công bố tin tức nào.

Nửa giờ sau, Cuồng Vũ phát tới tin tức. Thần Điện thủ thành thất bại...

199. Chương 199: Phương Thức Của Hân

Long thành.

Tất cả bang chúng của Long Môn đang tụ tập ăn mừng chiến thắng. Hỉ Ca đứng trên tường thành, chăm chú theo dõi video mà Cuồng Vũ vừa mới gửi qua. Nghe nói bản video này hiện giờ là chủ đề nóng hổi trên diễn đàn, lượt theo dõi đã vượt quá 10 vạn người. Lại nghe nói, hai người dẫn đầu đội thích khách đeo mặt nạ đen đã trở thành thần tượng của quảng đại quần chúng nhân dân...

Sau khi xem xong, Hỉ Ca không biết phải dùng từ ngữ gì để diễn tả tâm tình của cô vào lúc này nữa. Trong bản video, hai tên thích khách xuống tay ngoạn độc, lại phối hợp ăn ý đến hoàn mỹ kia... cô có biết. Cho

dù họ đeo mặt nạ, cô vẫn dễ dàng nhận ra. Tắt cửa sổ, Hỉ Ca xoay người định đi xuống khỏi tường thành, đột nhiên có người từ bên dưới chạy ngược lên, bổ nhào vào ôm lấy cô.

“Hỉ Ca a

”

Vòng tay ôm lấy người kia, Hỉ Ca cúi đầu nhìn nam nhân đang dùng đỉnh đầu cọ a cọ trong lòng ngực cô, không biết nên khóc hay nên cười. Ai có thể tưởng tượng, tên thích khách xuống tay tàn nhẫn trong bản video lại chính là cái người đang làm nũng trong lòng cô hiện tại?

“Anh vừa đi đâu đó?” – Hỉ Ca lấy tay nâng mặt Thất Tử lên, tựa tiểu phi tiểu hỏi.

“À... à... đi tản bộ.” – Thất Tử nói dối mà mí mắt đều không chớp lấy một cái.

“Ồ... dẫn theo 100 tên thích khách đi tản bộ à? Xem ra tâm tình của anh rất tốt nha~~” – Hỉ Ca cười. Trong bản video, ngoài Thất Tử và Sở Tiểu Ca còn có 100 tên thích khách không sợ thiên hạ đại loạn dưới trướng của bọn họ. Một đám thích khách cao thủ chạy tới phá rối, khó trách Thần Điện lại có kết cục thê thảm như vậy.

Chuyện Long Môn không đánh được kiến thành lệnh, Hỉ Ca chưa từng nhắc qua với Thất Tử, mà Thất Tử cũng chưa từng mở miệng hỏi thăm cô. Bất quá, thế giới loạn tin âm ỉ như vậy, Thất Tử không thể nào không biết chuyện cho được. Chính là, Hỉ Ca không nghĩ tới, Thất Tử sẽ dùng phương thức như thế này để xoa dịu cơn tức cho cô. Nam nhân này... thật làm cho cô không cách gì không yêu cho được!!!

Hiện giờ cả Thất Tử và Sở Tiểu Ca đều trở thành thần tượng của nữ ngoạn gia ở Long Môn. Khác biệt ở chỗ, Thất Tử đã bị dán nhãn “yên bệ gia thất”, Sở Tiểu Ca thì vẫn còn “độc thân”. Cho nên, tình hình là Sở Tiểu Ca được nhiệt liệt hoan nghênh hơn. Không có biện pháp, thời đại này, tiểu bạch kiếm (nam nhân trắng trẻo thư sinh) rất được ưa thích. Nhưng mà, phản ứng của Sở Tiểu Ca có điểm không đúng lắm. Lúc trước, bao nhiêu con gái bu quanh, Sở Tiểu Ca đều rất phóng khoáng thừa nhận tất cả. Hiện tại, mỗi lần có nữ nhân đến bên cạnh là cậu lại lộ ra vẻ mặt hoảng hốt.

Sau khi xây thành, cuộc sống của Hỉ Ca gần như bị đảo lộn hoàn toàn. Trước kia thoải mái biết bao nhiêu, hiện giờ, cô ngập đầu trong một mớ công việc lớn nhỏ khác nhau. Hỉ Ca gần như bị ép cứng trong phủ thành chủ. Cứ cách vài phút lại có người tìm đến cô thảo luận các loại sự tình, từ chuyện của Long thành cho đến chuyện của bang phái. Lúc này, toàn bộ cao tầng lãnh đạo của Long Môn đều phải tay mặt kệ, không ai có ý tốt muốn ở lại giúp đỡ bang chủ đáng thương là cô hết. Quá đáng nhất là Cuồng Vũ. Lấy lý do không đánh được kiến thành lệnh, hổ thẹn với bang phái, Cuồng Vũ tự quyết định nhốt bản thân xám hối trong 10 ngày. Sau đó, Cuồng Vũ chạy tới Long Môn khách điểm, chui vào gian phòng cao cấp nhất, trốn mất biệt.

Đúng là khi dễ người quá đáng mà!!!! Cũng may, sự việc này không kéo dài bao lâu. Cuồng Vũ chỉ thoải mái được ba ngày, sau đó đã bị Hỉ Ca không nói không rằng đập cửa vào phòng, lôi cổ đến phủ thành chủ, đặt lên ghế, bắt phải giải quyết sự vụ. Thật ra, Hỉ Ca đã làm gần hết, quy mô phát triển của Long thành không sai biệt lắm đã đi vào quỹ đạo, các cửa hàng đã phân chia đầu ra đó, định mức thuế cũng đã thông qua. Nếu không, còn lâu Cuồng Vũ mới chịu nhân nhượng. Sau khi xây thành, Hỉ Ca mới phát hiện, bang chúng của Long Môn đúng là lắm kẻ có tiền. Một nửa cửa hàng trong thành đều bị người của Long Môn mua đứt. Hai khoảng đất lớn nhất thì bị Cát Tường và Sở Nhị chia nhau.

Cát Tường tuyên bố sẽ mở một cửa hàng bán đấu giá có quy mô lớn nhất thế giới. E hèm... mọi người đều nhất trí ủng hộ hẳn. Chưa biết cửa hàng lớn làm ăn ra sao, chứ nói thật thì các cửa hàng nhỏ đúng là ăn nên làm ra. Hỉ Ca mở cửa hàng vũ khí. Cô Tửu mở được phở. Lục Y mở cửa hàng quần áo. Đối diện cửa hàng bán đấu giá chính là tửu lâu của Sở Nhị. Toàn bộ các cửa hàng này đều nằm trên trục đường chính. Hỉ Ca đứng ở đầu đường, nhìn từng cái từng cái cửa hàng thăng lên cấp bốn rồi cấp năm, Hỉ Ca mơ màng nghĩ đến viễn cảnh tiền thuế rơi đầy trong túi cô sau này. Mặt mày dần ra đầy thỏa mãn!!!

Dù sao, Long thành là thành mới, hiện tại không có nhiều ngoạn gia đi qua đi lại cho lắm. Long Môn không có danh khí như Thương Lan công hội, vừa xây thành liền có một đồng người chạy tới tham quan theo kiểu “nghe tiếng mà đến”. Cũng may, vị trí của Long thành rất tốt. Cửa nam là khu vực quái 90 cấp. Ngồi thuyền xuôi theo dòng sông có thể đi đến 3 ốc đảo, là 3 bản sao đặc thù. Những khu vực xung quanh đều

có quái cấp 60 trở lên. Quặng mỏ cũng nhiều. Tổng thể mà nói, Long thành kiến lập ở địa phương không tồi. Nhưng mà, ưu điểm như thế vẫn chưa đủ. Nếu muốn Long thành phát triển vượt bậc, Hỉ Ca phải trong một thời gian ngắn, khiến tất cả thế lực lớn trên thế giới đều phải đưa mắt nhìn về đây.

Nghĩ đến đây, Hỉ Ca không thể không bội phục Cát Tường. Chỉ sợ tên này đã sớm nhìn ra ý đồ của cô từ trước. Hẳn nhất định đoán ra được cô sẽ dùng phương pháp gì để thu hút sự chú ý của người chơi. Cho nên, Cát Tường mới bỏ tửu lâu mà bắt tay vào xây dựng cửa hàng bán đấu giá. Hỉ Ca trở về tìm Cát Tường. Hiện tại, Nam Uyên thành rất hỗn loạn. Dù sao, Thần Điện bị người ta âm một cú. Cuồng Thần chịu để yên mới là lạ.

Cuồng Thần phát ra lệnh truy nã cao cấp nhất. Bên trên viết: giết Thất Tử, một lần thưởng 5 ngàn kim.

Hỉ Ca nhìn tờ bố cáo, trong lòng chợt động, không biết có nên nửa đêm cầm dao lén lút hạ sát Thất Tử hay không? Người ta nói, nước phù sa không lưu ruộng người ngoài. Tiền vô túi cô vẫn tốt hơn chạy vào túi người khác nha~

Đại khái Cuồng Thần còn có điểm kiên kỵ, cho nên hẳn không phát lệnh truy nã Sở Tiểu Ca với đám thích khách của Thứ. Lại nói, thông qua tư liệu điều tra, Cuồng Thần chỉ biết quan hệ giữa Thất Tử và Hỉ Ca. Cho nên, hẳn nghĩ, việc làm lần này là Thất Tử bỏ tiền ra thuê thích khách của Thứ thay Hỉ Ca rửa thù báo hận. Cuồng Thần không dám đắc tội với Thứ, đành phải đổ hết tội lỗi lên đầu Thất Tử. Trong thế giới trò chơi, chỉ cần người có thực lực đủ mạnh, cho dù trở thành một tên sát nhân cuồng đều không có ai dám lên tiếng dị nghị gì, người bị giết chỉ có thể ngậm bò hòn làm ngọt, tự nhận bản thân xui xẻo mà thôi. Có điều, nếu một ngày nào đó, Cuồng Thần biết được thân phận thật sự của Thất Tử, không biết hẳn có hối hận đến khóc ròng hay không?

Loại truy nã cao cấp này, lúc đầu xuất hiện đúng là tạo ra chấn động, người người đều chú ý bàn tán. Bất quá, nó chỉ cho phép mỗi lần có 10 người tiếp nhận mà thôi, mỗi lần kéo dài 6 tiếng. Nếu hệ thống không hạn chế như vậy, chỉ sợ người chơi sẽ hòa vào lấy thịt đè người. Tính ra, Thất Tử tạm thời vẫn còn an toàn. Người thông minh trên thế giới không hề ít. Thần Điện phát lệnh truy nã. Suy đoán một chút liền biết, người bị truy nã nhất định là một trong hai tên thích khách trong bản video. Những người đã từng xem qua video, nếu là lão đại của các công hội lớn sẽ có ý định muốn chiêu dụ Thất Tử đầu quân cho họ, còn nếu là người bình thường thì sẽ không có lá gan chạy đi thí mạng cùi.

Trong lúc nhất thời, tên tuổi của Thất Tử nhờ một lần bị truy nã mà lên như điều gặp gió. Hỉ Ca không hề lo lắng. Lệnh truy nã chỉ có thời hạn trong 3 ngày, 72 tiếng mà thôi. Thất Tử muốn trốn tránh là chuyện quá dễ dàng, bởi vì đây là Nam Uyên đại lục, là địa bàn của hắn. Cho dù có người thật sự muốn tìm hắn gây sự, vậy phải xem người đó có thực lực hay không.

Lúc Hỉ Ca về đến Nam Uyên thành lại không gặp Cát Tường, bởi vì tên này đang dẫn người đi khai hoang bản sao. Hỉ Ca gửi tin nhắn bảo rằng có lẽ sẽ không về kịp. Hỉ Ca không vội, liền bảo hắn lúc khác lại bàn chuyện sau. Còn đang phân vân chưa biết nên đi đâu, thông tấn khí của Hỉ Ca chợt vang lên. Nhìn tên người gọi tới, Hỉ Ca có chút kinh ngạc. Bọn họ đã lâu rồi không liên lạc.

“Hỉ Ca, có rảnh không? Chúng ta gặp mặt một chút đi.”

“Anh ở đâu?”

“Anh ở Xích Hỏa thành chờ em.”

Hỉ Ca tắt thông tấn khí, xoay người đi đến truyền tống trận.

Sau khi rời khỏi Vực Sâu, Hỉ Ca không trở lại Xích Hỏa thành lần nào nữa. Trở lại, cảm giác vẫn không thích cho lắm. Hỉ Ca luôn thích không khí ẩm ướt của Nam Uyên hơn. Ở nơi này, không gian quá khô nóng.

Từ trong truyền tống trận đi ra, Hỉ Ca liền nhìn thấy Niếp Lăng đang đứng chờ ở bên ngoài. Trên mặt anh ta đậm đậm một nụ cười thần nhiên. Trong mắt vẫn là vẻ ôn nhu như cũ. Hỉ Ca bước tới, còn cách khoảng một thước thì dừng lại.

“Đã lâu không gặp!”

“Đúng là rất lâu rồi!” – Niếp Lăng cười. Nụ cười có chút chua xót. Hỉ Ca cúi đầu, giả lơ như không nhìn thấy.

“Anh tìm em là vì chuyện của Lục Y sao?” – Hỉ Ca mở miệng hỏi. Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có thể vì chuyện này mà anh ta mới tìm đến cô mà thôi.

Niếp Lăng không trả lời, ra dấu cho Hỉ Ca đi theo. Bọn họ đi ra cửa thành phía bắc, nơi này toàn là quái cấp 10, cơ bản không có ai lai vãng. Trầm mặc hơn 10 phút, rốt cuộc Niếp Lăng mới mở miệng.

“Cô ấy ở Long Môn có tốt không?”

“Không tệ lắm.” – Hỉ Ca nhún vai. Có thể khiến cho Niếp Lăng đặc biệt tới tìm cô hỏi thăm, xem ra Lục Y có trọng lượng không nhẹ. Hỉ Ca thật tò mò, bọn họ vì sao lại trở thành như bây giờ? Loại người như Niếp Lăng, không thể nào không biết cách xử trí nữ nhân của mình đi?!

“Cô ấy nhất định không muốn gặp anh. Cho nên... anh chỉ có thể nhờ em chiếu cố cô ấy giùm.”

“... được...” – Hỉ Ca gật đầu. Xem như đây là trả lại ân tình lúc trước Niếp Lăng đã làm cho cô. Thật ra, nếu không có Niếp Lăng, cô chẳng thể nào thuận lợi giúp Phần Thiên kiến lập Vực Sâu ở Đông Châu Xích Hỏa – “Nhưng mà... lời này là đại biểu cho Cẩm Y hay chỉ đại biểu cho một mình anh?”

“Xem như... đây là cá nhân anh nhờ cậy em.” – Niếp Lăng hiểu được ý tứ của Hỉ Ca. Nếu là ý của cả bang hội, nghĩa là về sau Cẩm Y sẽ không tìm Lục Y gây phiền toái, nhưng mà, Niếp Lăng không đủ sức đưa ra lời hứa hẹn như thế.

“Cô ấy hiện giờ là thành viên của Long Môn. Em không bao giờ để cho thành viên của mình chịu bất kỳ ủy khuất nào.”

“Haha... em quả nhiên vẫn thích hợp đứng ở vị trí bang chủ hơn.” – Niếp Lăng khẳng khái nói. Vô luận nhìn từ góc độ nào, cô gái trước mặt này, không thích hợp nép bóng đứng ở sau lưng người khác.

Minh Độ Thiên thất bại, là bởi vì anh ta có thói quen đứng từ trên cao nhìn xuống người khác, không thể chịu được nữ nhân của anh ta còn cứng cỏi hơn anh ta. Bản thân anh sao? Có lẽ, cho tới bây giờ đều không thật lòng muốn yêu thương ai hết. Thế cho nên, chỉ có Thất Tử mới thành công đứng bên cạnh cô. Chỉ có Thất Tử mới vĩnh viễn chấp nhận đứng trong bóng tối, dõi mắt nhìn theo Hỉ Ca, đem toàn bộ trở ngại dọn dẹp giùm cho cô.

“Nếu không còn chuyện gì nữa, em phải trở về rồi.” – Hỉ Ca không có ý kiến gì với lời nhận định của Niếp Lăng. Cô chẳng muốn đi trên con đường thế này đâu. Ai biết, đi đi một hồi lại đi lên như vậy.

“Hỉ Ca, cảm ơn em. Còn có, thực xin lỗi.”

Hỉ Ca xoay người rời đi, bước chân không ngừng lại, chỉ phát phát tay. Cô và Niếp Lăng, chẳng ai có lỗi với ai hết. Chỉ đáng tiếc, bọn họ lại không thể trở thành bằng hữu.

200. Chương 201: Hẳn Là Vậy

Người bạn của Thất Tử gọi là Quân Công Tử.

Hỉ Ca từng nghe Cuồng Vũ và A Li nhắc qua cái tên này vài lần. Hai nữ nhân kia rất cuồng nhiệt với những người nổi tiếng, đặc biệt là nam ngoạn gia nổi bật ở hai lĩnh vực: thực lực và dung mạo. Quân Công Tử nằm trong số những người nổi tiếng về thực lực. Bởi vì anh ta là sát thủ. Là loại người hễ ai chịu bỏ tiền ra liền có thể sai khiến anh ta đi giết người. Đặc biệt ở chỗ, chức nghiệp của anh ta không phải là thích khách, mà là vũ giả. Trên thế giới, vũ giả lợi hại không nhiều lắm. Có thể đề tên trên bảng tổng hợp thực lực lại càng ít. Cho nên, người như anh ta tuyệt đối là cao thủ trong cao thủ. Quân Công Tử xếp thứ 19 trên bảng tổng hợp thực lực thế giới, ở bảng chức nghiệp vũ giả thì đứng thứ 4. Nhưng nghe nói, thực lực chân chính của anh ta còn cao hơn thế nhiều. Quân Công Tử lần đầu tiên ra tay giết người là khi anh ta ở

cấp 60. Một mình anh ta tiến vào cổ thành di tích của Tây Vực Sa Hải, giết chết 8 ngoại gia cùng cấp bậc. Lần thứ hai, cũng là lần khiến anh ta nổi danh khắp nơi, đó là khi anh ta ra tay giết Thanh Lam. Tuy là đánh lén, nhưng trong tình huống 1 vs 1, Thanh Lam ngay cả cơ hội phản kích đều không có.

Cho nên, không thể trách Thanh Lam khi nhìn thấy mặt anh ta liền trở nên khó coi. Hiện giờ, thực lực của Thanh Lam biến cường rất nhiều. Quân Công Tử chưa chắc là đối thủ của hắn. Nhưng... là nam nhân ấy mà, đôi khi có những chuyện vẫn luôn cố chấp. Thanh Lam chưa bao giờ nói hắn là người độ lượng cả. Lúc này đây, Thanh Lam không thể làm gì khác hơn là trừng mắt nhìn Thất Tử và cái tên có vẻ ngoài ôn nhu nhả nhẹn nhưng cực kỳ ti bỉ vô sỉ – Quân Công Tử, sau đó bĩu môi an phận ngồi xuống.

Hỉ Ca biết Thất Tử là đang ghen. Bởi vì hắn nhìn thấy Thanh Lam nắm tay của cô cho nên mới không thả Thanh Lam đi. Còn may, lúc Thất Tử và Quân Công Tử nói chuyện cũng không chọc ghẹo gì tới Thanh Lam. Một nhóm người ở trong phòng chia làm hai phe nói chuyện phiếm. Bởi vì Thanh Lam không quen biết ai nên chỉ có thể chung đầu vào nhỏ to với Hỉ Ca. Lúc người hầu dọn đồ ăn lên, Thanh Lam lợi dụng thời điểm xô bồ liền không tiếng động huých một cái vào Hỉ Ca.

Hỉ Ca nhướng mày nhìn, trong mắt là ý nghi vấn: “người lại muốn làm gì?”

Thanh Lam thừa dịp Thất Tử quay mặt đi, hắn ghé vào tai Hỉ Ca nói nhỏ: – “Người không cảm thấy em gái của cái tên Quân Công Tử kia quá nhiệt tình với nam nhân của người hả?”

Hỉ Ca cười cười, sau đó nâng chân, dùng sức đạp lên bàn chân đặt ở dưới bàn của Thanh Lam, hơn nữa còn ra sức trì chiết. Thanh Lam há mồm nhưng không dám kêu đau. Nữ nhân này thật ngoan độc. Không hổ là biểu muội của lão đại. Không hổ là người ngủ chung giường với Thất Tử.

Hỉ Ca đương nhiên nhìn ra được cô em gái của Quân Công Tử tuy chưa làm ra hành động gì quá phận với Thất Tử, nhưng ánh mắt của cô ta luôn chăm chăm nhìn Thất Tử. Hơn nữa, mở miệng nói chuyện thì sẽ gọi “Thất ca” thế này, “Thất ca” thế kia. Cái này quá rõ ràng, có mù mới không thấy.

Hồi nãy, Thất Tử bảo với ba người kia hắn cần trở về gặp bằng hữu. Sau đó khi bọn họ tiến vào bao gian thì thấy Thanh Lam đang nắm tay Hỉ Ca. Cho nên ba người kia vẫn cho rằng bằng hữu của Thất Tử chính là Thanh Lam, còn Hỉ Ca là bạn gái của Thanh Lam.

Quân Công Tử và Thanh Lam có cừ oán từ trước. Nhưng xét thấy Thanh Lam là bằng hữu của Thất Tử, cho nên thái độ của anh với Thanh Lam xem như hữu lễ. Chính là, thời gian trôi qua, Quân Công Tử phát hiện sự tình tựa hồ không giống như suy nghĩ của anh.

Thanh Lam và Thất Tử căn bản không giống là bằng hữu của nhau. Vậy bằng hữu của Thất Tử là...

Cuối cùng, Quân Công Tử đem ánh mắt dời sang người Hỉ Ca. Ấn tượng duy nhất của anh về Hỉ Ca là... màu xanh lam. Trường bào trên người Hỉ Ca có màu xanh lam. Mái tóc của cô cũng có màu xanh lam. Loại màu sắc rất kích thích ánh mắt của người đối diện. Nhưng mà, dung mạo của Hỉ Ca không tính là đẹp. So với bạn gái của anh và em gái của anh đều kém rất xa. Quân Công Tử cảm thấy, đối với loại nam nhân như Thất Tử, một khi chọn bạn gái, nhất định sẽ chọn loại hình mỹ nữ. Giống như em gái anh vậy. Cho nên, hôm nay anh mới cố tình dẫn em gái tới gặp bạn cố tri. Có điều, hiện tại, anh phát hiện bản thân hình như sai lầm rồi.

Lúc Quân Công Tử thấy Hỉ Ca hướng anh mỉm cười, anh liền hỏi hện chuyện ngày hôm nay. Quay đầu nhìn em gái, vẻ mặt ngây thơ, lời nói vô ý. Lại nhìn Thất Tử, tên kia vẫn duy trì nụ cười xán lạn quen thuộc, chính là không mở miệng nói chuyện. Em gái anh nói từ từ mấy câu, Thất Tử mới ậm ờ trả lời vài chữ. Quân Công Tử biết Thất Tử tuyệt đối không phải là người kiệm lời ít nói. Trong lòng anh đã hiểu rõ mọi chuyện.

“Hỉ Ca, có bang phái sao?” – Quân Công Tử cười hỏi. Thất Tử chỉ đưa mắt liếc, không để ý.

“Có. Là Long Môn Khách Điểm.”

Hỉ Ca cười khê, Quân Công Tử người này thật thông minh, dùng cách này để thử cô. Đến tận bây giờ, cô còn chưa biểu hiện cái gì đâu, vậy mà anh ta vẫn bắt được manh mối. Thật ra, em gái anh ta vẫn chưa làm sai chuyện gì. Bất quá, ai bảo Thất Tử là nam nhân của cô cơ chứ. Cô có quyền ăn dấm chua nha.

“Ồ, Long Môn vừa xây Long Thành đúng không?”

“Đúng vậy. Mới xây vài hôm trước.” – khoe miệng Hỉ Ca lại dân thêm vài phần. Câu chuyện của họ đã hấp dẫn sự chú ý của những người khác. Thất Tử dùng một tay chống má, khoe miệng giơ lên, giống như đang cười nhìn nhìn Hỉ Ca.

Lúc đầu, Thất Tử tính mang bọn Quân Công Tử lại đây giới thiệu với Hỉ Ca. Ai ngờ bước vào phòng liền thấy cảnh Thanh Lam nắm tay Hỉ Ca, rõ ràng biết giữa hai người chẳng phát sinh chuyện gì, nhưng hẳn chính là không thoải mái. Thật vất vả mới làm cho Hỉ Ca đồng ý trở thành người của hắn. Có điều, chuyện này đối với hắn vẫn rất không chân thật. Hắn luôn muốn tìm cách nào đó để chứng minh Hỉ Ca thật sự thương hắn. Bởi vì thái độ của Hỉ Ca rất không giống nữ nhân bình thường. Hỉ Ca sẽ không làm nũng, người làm nũng luôn luôn là hắn. Hỉ Ca ít khi nói thích hoặc thương hắn, chỉ có đôi lúc thì chủ động một chút. Như thế vẫn chưa đủ. Thất Tử cảm thấy, mặc kệ làm sao, hắn đều không thấy đủ, đều sẽ lo được lo mất. Hắn âm thầm theo dõi cô nhiều năm như vậy. Ngay cả thời điểm biết cô ở cùng một chỗ với Minh Độ Thiên, hắn đều chưa từng xúc động. Hiện tại lại nhin không nổi. Cho nên mới nói, hẳn thật ra chỉ là người bình thường. Hắn cũng có lòng tham. Khi đã được một, lại muốn có mười. Tạm thời, tâm tình của Thất Tử còn chưa có người nhìn ra. Hỉ Ca không nhìn hắn, tự nhiên sẽ không biết trong đầu hắn đang nghĩ cái gì.

“Nghe nói ngày đó Thần Điện kiến thành thất bại... Tiểu Thất hôm đó đúng là oai phong!”

Rốt cuộc nói đến chủ đề chính. Quân Công Tử này thật biết cách uyển chuyển lèo lái câu chuyện nha. Hỉ Ca cười cười, gật đầu hòa theo: – “Hắn là vậy.”

Ngữ điệu bình bình, không lộ vẻ gì hết, Hỉ Ca chính là dùng 3 chữ “hắn là vậy” liền khiến Quân Công Tử nuốt nghẹn những lời muốn nói vào lòng. Trong phòng có 6 người, trong đó có 4 người nghe hiểu lời Hỉ Ca nói, còn lại 2 người không hiểu. Chẳng sao cả. Chỉ cần người nên hiểu đều đã hiểu là được. Hỉ Ca thật sự không có tâm tình đi tranh giành nam nhân với tiểu cô nương, còn là tranh giành nam nhân của chính mình nữa. Loại chuyện ngu xuẩn này, cô tuyệt đối sẽ không làm.

Hỉ Ca vẫn cho rằng cô hành động thực sáng suốt. Chính là, sau khi ăn cơm xong, cả bọn kéo nhau ra khỏi tửu lâu. Ngay cửa ra vào, cô em gái khờ dại của Quân Công Tử đột nhiên nhảy tới trước mặt Thất Tử, nói một câu

“Em thích anh!”

Thời điểm đó, đầu óc của Hỉ Ca ong một tiếng, giống như có cái gì đứt đoạn. Loại con gái bộp bạch thẳng thần thể này luôn khiến người ta hâm mộ. Nếu đối tượng của cô ta không phải là Thất Tử, có lẽ Hỉ Ca sẽ thật lòng ủng hộ cô ta.

Thất Tử có chút sững sờ, hẳn tuyệt nhiên không dự đoán được loại tình huống này. Quân Công Tử cũng đơ mặt y như vậy. Anh không ngờ đứa em gái thẹn thùng của anh lại “vừa gặp đã yêu” khi nhìn thấy Thất Tử.

Quân Công Tử nhìn Thất Tử. Người vừa mở miệng tỏ tình cũng nhìn Thất Tử. Còn Thất Tử thì chăm chăm nhìn Hỉ Ca, trong mắt một mảnh kinh hoàng. Hỉ Ca thì chưa phản ứng kịp. Cô đang tự vấn, với tình huống này, cô nên biểu hiện thế nào mới tính là “bình thường”? Chỉ sợ trên đời này có mỗi mình cô mới có tâm tư đi tự vấn lương tâm trong tình cảnh thế này mà thôi.

“Thất ca ca, em thích anh!” – Cô gái thấy Thất Tử một mực ngẩn người, không đáp ứng cũng không cự tuyệt, liền mạnh dạn tiến lên một bước, muốn cầm tay Thất Tử.

Thất Tử nghiêng người tránh, không nhìn cô ta lấy một cái, trực tiếp quay đầu nói với Quân Công Tử: – “Tạm biệt, không tiễn!”

Quân Công Tử gật đầu: – “Thật xin lỗi!”

Quân Công Tử biết anh đã khiến Thất Tử gặp chuyện phiền toái. Anh quen biết Thất Tử đã lâu, chưa bao giờ nhìn thấy cái vẻ cẩn cẩn dục dục (cẩn thận e dè) xuất hiện trên mặt Thất Tử như bây giờ. Quân Công Tử mạnh mẽ lôi cô em gái bỏ đi. Thanh Lam sợ chết nên cũng chuồn mất. Chỉ còn lại Thất Tử và Hỉ Ca hai mặt nhìn nhau. Hỉ Ca nghiêng đầu liếc một cái. Người này đang bất an? Sợ cô nổi giận à?

“Hỉ Ca à...” – âm thanh do dự vài phần. Thất Tử biết Hỉ Ca có tính khiết phích (yêu sự sạch sẽ), nhất là trong tình cảm càng cố chấp với sự khiết phích hơn nữa. Hắn không biết, hành vi vừa rồi, có nằm trong phạm vi “tha thứ” của Hỉ Ca hay không? Mặc dù chuyện này không phải lỗi của hắn, nhưng hắn vẫn thấp thỏm không yên.

Hỉ Ca thở dài, đưa tay ngoắc ngoắc. Thất Tử rất nghe lời, chạy tới trước mặt, chuẩn bị tư tưởng sẵn sàng sẽ bị đánh mắng cho một trận. Kết quả, Hỉ Ca chính là nhón chân hôn bẹp một cái lên môi hắn. Chỉ là lơ đãng thoáng qua. Chỉ là một cái chạm nhẹ. Lại khiến tâm tình người ta bay lên. Thất Tử chưa bao giờ để ý đến ánh mắt của người khác. Cho nên, khi đôi môi Hỉ Ca còn chưa rời đi bao xa, Thất Tử đã thừa thắng xông lên, hoành long đảo phượng.

Bọn họ mới mặc kệ đây là trên đường cái, hay đây là trước cửa tửu lâu của Sở Nhị. Hôn môi thì cứ hôn môi. Chẳng thèm quan tâm có bao nhiêu người qua đường sẽ nhìn thấy. Trong số những người qua đường còn có cái người lúc nãy lên tiếng tỏ tình với Thất Tử, em gái của Quân Công Tử, thoát khỏi tay anh trai, chạy vội trở về.

“Hai người...” – cô gái sắc mặt trắng bệch, vẻ không muốn tin nhìn Thất Tử đang ôm Hỉ Ca trong lòng.

Quân Công Tử vừa lúc chạy tới, thân thủ đem em gái kéo về, nhìn Hỉ Ca với vẻ xin lỗi.

Hỉ Ca bình tĩnh đảo mắt, cũng không dừng lại trên người hai anh em họ. Quân Công Tử không thể cầm chân em gái sao? Nực cười. Anh ta và em gái anh ta giống nhau, đều chưa từ bỏ ý định với Thất Tử mà thôi. Hỉ Ca ghét nhất bị người ta đùa đi giỡn lại.

Nam nhân của cô, một tay cô dạy dỗ mà nên, sẽ không để cho bất kỳ ai đến nhúng chàm. Cho dù nam nhân này cơ bản sẽ không xem ai vào mắt, ngoại trừ cô. Có đôi khi, Hỉ Ca không biết cô như thế nào lại tự tin như vậy. Có thể vì cô điều giáo Thất Tử quá tốt chăng???

201. Chương 202: Gặp Gỡ

Ở Long Thành, bang chúng Long Môn đương nhiên không ít. Chuyện bang chủ cùng áp trại phu quân hôn nhau giữa đường cái rất nhanh lọt vào tai A Li, sau đó tin tức này ngay lập tức lên trang nhất của tờ báo lá cải. Nhất thời, đi đến đâu cũng thấy bang chúng Long Môn phe phẩy trên tay một tờ báo, hơn nữa cứ nhìn Hỉ Ca là bọn họ sẽ lộ ra vẻ mặt tươi cười quý dị. Rốt cuộc, Hỉ Ca nổi giận. Người hứng chịu cơn giận của Hỉ Ca đương nhiên là kẻ đầu sỏ ngay ra vụ này – Thất Tử. Hắn bị Hỉ Ca một cước đá bay đến bên người Sở Tiểu Ca, bị bắt đi theo đội ngũ khai hoang bản đồ, trở thành lao động miễn phí.

Hỉ Ca thì nhàm chán đi cùng đám cao tăng lãnh đạo của Long Môn ra ngoài luyện cấp. Dù sao, cô hiện tại là đỉnh điểm mà người ta nhìn vào soi mói, không nhất thiết phải đứng trên bảng top ten, nhưng ít nhất cô không thể quá tụt hậu rồi làm bẽ mặt cả bang Long Môn. Chính là, sau 90 cấp, kinh nghiệm cần để thăng cấp thật sự nhiều lắm. May mà đội ngũ có Khô Đại và Cảnh Dĩnh, đều là hàng cao thủ tấn công, vậy mà sau 3 ngày miệt mài đánh quái, Hỉ Ca mới đạt tới 98% của cấp 91.

Trong đội ngũ, trừ bỏ Cô Tửu, những người còn lại đều đã trên 90 cấp. Tạm thời Hiểu Hiểu có cấp bậc cao nhất, 93. Chuyện này có liên quan đến sở thích xoát quái điên cuồng của Hiểu Hiểu. Bất quá, nhờ thế mà Long Môn cuối cùng có được một người lọt vào top 5 bảng cấp bậc.

Hiện tại, trên thế giới, người chơi đạt tới cấp 90 không hề ít, ai cũng muốn được một lần xuất hiện trên bảng cấp bậc cho oai phong. Chính vì thế, các khu vực quái cấp cao đều đầy rẫy đội ngũ đi xoát quái. Vấn đề này không phải vấn đề lớn. Có điều, quá nhiều người tụ tập ở một chỗ thì sẽ dễ dàng xảy ra va chạm. Đội ngũ của họ không đứng yên một chỗ, thường xuyên thay đổi địa điểm, vì vậy đến nay còn chưa gặp phải phiền toái gì.

Xui xẻo không chứa một ai. Xui xẻo đến cũng không ai có thể ngăn cản được.

Lần này Hiểu Hiểu chọn một địa điểm xoát quái ở gần đầm lầy. Cảnh trí không đẹp cho lắm, được cái quái vật rất nhiều, là 90 cấp Phi Xà (rắn biết bay?), trừ bỏ tốc độ nhanh hơn một chút, lại có độc, còn thì Phi Xà khá dễ đánh. Mọi người ăn giải độc tề của Cô Tửu, sau đó thả tâm đi đánh quái. Trong đội ngũ, chỉ có Cô Tửu và Khờ Đại là thân nam nhi. Được sự không thể dụ quái, cho nên nhiệm vụ quan trọng này rơi xuống đầu Khờ Đại. Còn lại 3 nữ nhân... thông thả đứng một chỗ phóng kỹ năng là xong.

Thừa dịp này, Hỉ Ca đem tiểu nữ vương của cô gọi ra. Tiểu nữ vương vẫn mang hình dạng tiểu loli (bé gái đáng yêu), cấp bậc tăng lên, trừ bỏ công kích cao hơn một chút, các mặt khác không hề thay đổi. Hỉ Ca đang phân vân, mỗi ngày tốn tiền cho tiểu nữ vương ăn trên châu có phải là lãng phí quá không? Sau khi cấp bậc tăng lên, tiểu nữ vương có thể rời khỏi Hỉ Ca ở khoảng cách xa. Cho nên, Hỉ Ca bắt nó đi dụ quái. Kết quả, quái đâu không thấy, lại thấy nó dẫn về một đám người chơi.

Nhìn 3 người đi phía sau tiểu nữ vương, Hỉ Ca nhin không được cảm thán trong lòng. Thật không ngờ lại đụng mặt bọn Quân Công Tử ở đây. Bất quá, lần này bọn họ nhiều thêm một người nam nhân, là một kiếm khách, thoát nhìn thực lực rất không tồi. Chính là diện mạo của tên này khiến Hỉ Ca khó chịu, một tên tiểu bạch kiếm cao ngạo. Hỉ Ca có rất nhiều tật xấu. Ví dụ như lần đầu tiên gặp mặt mà cô cảm thấy không thích người nào đó, từ đây về sau trong lòng sẽ luôn có khúc mắc với người đó. Mặc dù bên ngoài cô chẳng tỏ vẻ gì cả, nhưng cơ bản là cô sẽ không đặt người nọ vào trong mắt.

Gặp Quân Công Tử, cho dù lần trước chẳng thoải mái gì, nhưng dù sao hắn cũng là bằng hữu của Thất Tử, vì vậy Hỉ Ca lịch sự đi lên chào hỏi một tiếng. Quân Công Tử nhìn thấy cô bé mặc quần hồng, mũm mĩm đáng yêu như tiểu công chúa chạy đến bên cạnh Hỉ Ca liền vung vẩy pháp trượng thì ngốc lăng một chút.

“Đây là...”

“Sủng vật của ta.” – trên diễn đàn xuất hiện qua không ít sủng vật mang hình người, có người còn tỉ mỉ diễn giải quá trình nuôi dưỡng sủng vật ra làm sao, phần lớn người chơi sẽ dưỡng sủng vật có công kích kỹ năng. Bất quá, Hỉ Ca từng lướt mắt nhìn qua hình chụp mấy sủng vật tấn công này rồi, chẳng có con nào coi ra hồn cả, không có con nào xinh xắn giống như tiểu nữ vương nhà cô.

“Ah.. thực đáng tiếc!”

Em gái của Quân Công Tử vừa nghe xong liền nhẹ giọng than thở một câu. Hỉ Ca chỉ liếc mắt một cái, không tỏ vẻ gì.

“5 vạn kim tệ, ta mua sủng vật của ngươi.” – Nhìn vẻ mặt thất vọng của cô gái đứng bên cạnh, Liễu Tùy Phong liền lên tiếng, ý đồ muốn dùng tiền mua đứt sủng vật của Hỉ Ca.

Vốn dĩ, sủng vật là buộc định (sau khi nhận chủ thì không thể trao đổi), nhưng có không ít ngoại gia than phiền với công ty trò chơi về loại quy định này. Thế là trong lần đổi mới vừa rồi, Thịnh Thế đã giải trừ buộc định này. Chỉ cần bỏ ra 2 ngàn kim tệ là có thể thực hiện chuyển giao sủng vật.

Hỉ Ca cho tiểu nữ vương nhà cô ăn hắc trân châu, tính tới nay đã không biết tiêu bao nhiêu vạn kim tệ rồi. Bỏ ra 5 vạn kim liền nghĩ có thể mua sủng vật hình người của cô sao? Tên này không phải ngốc bình thường a~~ Đại khái bởi vì Liễu Tùy Phong mở miệng với thái độ quá kiêu ngạo, Hỉ Ca còn chưa kịp phản ứng, Cô Tửu đứng kế bên đã giận dữ thay cô.

“5 vạn kim có thể mua được một con sủng vật hả? Ngươi là đang quăng tiền bố thí cho ăn mày sao?” – Cô Tửu nói chuyện không chút khách khí khiến cho Liễu Tùy Phong ghen hờn, cả khuôn mặt biến đổi.

“5 vạn kim cũng không ít à.” – em gái của Quân Công Tử lên tiếng.

“Đúng vậy, rất nhiều. Ngay cả cái đầu sủng vật còn mua chưa nổi.” – Cô Tửu tiếp tục châm chọc. Không biết hôm nay hắn ăn phải thứ gì, tự nhiên bạo phát. Hỉ Ca ngăn cản không kịp.

Bất quá, Cô Tửu đây là đang nói sự thật. Từ lúc bắt đầu nuôi dưỡng tiểu nữ vương đến giờ, đứt cho nó ăn bao nhiêu hắc trân châu, Hỉ Ca đã không còn nhớ nổi. Lúc đầu chỉ thu mua hắc trân châu ở Nam Uyên đại lục, về sau tiểu nữ vương thăng cấp, sức ăn càng ngày càng khủng hoảng, Hỉ Ca đột không biết bao nhiêu tiền để thu mua hắc trân châu trên toàn thế giới. Có lẽ vì sự cứng đầu nên Hỉ Ca mới tiếp tục làm cái chuyện điên rồ đó. Cô chưa từ bỏ ý định nuôi dưỡng tiểu nữ vương đến khi nó trưởng thành. Mặc kệ sau này nó trở thành Hắc Hải Nữ Vương với thân hình khủng bố như thế nào, ít nhất Hỉ Ca sẽ thỏa mãn vì đã

hoàn thành xong một tâm nguyện. Nhắc tới mới nói, hình như Hỉ Ca toàn nuôi dưỡng mấy thứ tham ăn thì phải. Ngay cả tọa kỵ của cô, Bằng Tuyết Long Vương cũng đã ăn không biết bao nhiêu bằng hệ bảo thạch rồi, vậy mà đến nay nó vẫn không có dấu hiệu sẽ tiến hóa. Con heo của cô bao giờ mới thăng thiên aaaaa

“Em gái...” – Quân Công Tử bắt mắt trừng mắt nhìn em gái, sau đó cười cười xoay người giải thích với Cô Tửu – “Thật xin lỗi. Bằng hữu của ta không rõ tình hình cho lắm.”

Cô Tửu bị Hỉ Ca liếc mắt cảnh cáo, thế nên hắn chỉ bĩu môi, sau đó im lặng không nói gì nữa.

Vốn dĩ bọn họ không tính quá thân quen. Hỉ Ca đối với người lạ lại không nhiều lời. Quân Công Tử đại khái có điểm xấu hổ, đang muốn dẫn em gái rời đi. Cố tình, cô em gái cứ nhìn chằm chằm tiểu nữ vương không chịu nhúc nhích.

Lúc này Khờ Đại dẫn quái trở về, phía sau hắn có hơn 50 con Phi Xà. Một đám rắn nhun nhúc như thể đúng là ghê tởm. Em gái của Quân Công Tử kinh hô một tiếng, sợ hãi nhảy lùi ra sau.

Hỉ Ca chẳng quan tâm cô ta sợ hãi thành bộ dạng gì, bình tĩnh huy pháp trường, quăng ra một cái băng đồng thuật, giúp Khờ Đại bảo trì khoảng cách với đám Phi Xà. Cô Tửu quăng qua một cái hồi huyết. Lượng huyết của Khờ Đại chậm rãi nhích lên. Kế tiếp, 3 thuật sĩ bắt đầu phóng quần công. Quần công của Hỉ Ca và Khờ Đại đều học từ kỹ năng thư, hơn nữa còn là loại kỹ năng có công kích cực cao. Hai người phóng một lần kỹ năng, huyết lượng của đám Phi Xà rơi hơn 4/5. Cảnh Dĩnh rất thành thật đứng ở một bên dùng hỏa công giết từng con quái đang ngất ngư sắp chết. Bọn họ không phải là lần đầu tiên liên hợp như thế này, tuyệt đối sẽ không lãng phí một chút pháp lực nào, người trong đội ngũ nhìn mãi thì thấy quen mắt, nhưng người ngoài nhìn tới sẽ thật sự kinh ngạc.

Nhìn đội ngũ 5 người phối hợp ăn ý, có thể nói dùng một tốc độ khủng bố để xoát quái, Quân Công Tử có chút hâm mộ, ánh mắt nhìn Hỉ Ca càng thêm tò mò. Anh rất biết nhìn người. Đội ngũ của Hỉ Ca ai cũng là hàng cao thủ, là loại người không dễ chọc vào. Nhất là tên thuật sĩ dụ quái kia, một thân trạng bị cực phẩm cùng với lực công kích cao ngất, ngay cả anh nhìn thấy cũng phải hoảng sợ trong lòng.

“Công Tử, chúng ta đi trước đi.” – Liễu Tùy Phong vừa gửi đi một cái tin nhắn, sau đó kéo tay Quân Công Tử.

“Tại sao phải đi chứ? Nơi này cũng không phải là đất đai sở hữu của họ.” – em gái Quân Công Tử có chút không phục. Cô thật chán ghét Hỉ Ca, nhất là vẻ mặt bình tĩnh kia. Lại nghĩ tới cảnh Hỉ Ca ôm Thất Tử ở giữa đường cái... chuyện đó nhất định là cố ý... càng nghĩ càng hận!!!

“Nhưng là...” – Liễu Tùy Phong có chút cấp bách. Đáng tiếc, không ai để ý đến hắn. Cuối cùng hắn chỉ có thể ở lại cùng.

10 phút sau, bọn Hỉ Ca vẫn tiếp tục vừa trò chuyện vừa đánh quái, xem như bên cạnh không có bóng người.

“Người của Thần Điện tới, chạy mau!” – Khờ Đại đi ra ngoài dụ quái, không ngờ hắn thông báo một câu trên kênh đội ngũ, sau đó máu của hắn rơi ngay xuống số 0. Đại khái hắn đã trọng sinh về thành.

Hỉ Ca hiểu được, người tới nhất định rất đông. Bằng không, Khờ Đại không thể không có lấy một cơ hội phản kích như thế được. Hỉ Ca không nói hai lời, dẫn người trực tiếp quay đầu bỏ chạy. Lúc xoay người, ánh mắt của cô nhìn tới 3 người đứng bên cạnh thì liền chuyển lạnh.

Nhìn bọn Hỉ Ca chạy trốn, Liễu Tùy Phong nhếch mép cười một cái, tâm tình rất tốt. Nhưng vừa ngừng đầu thì chống lại ánh mắt như đang cười của Quân Công Tử, hắn vội thu lại vẻ mặt đắc ý.

202. Chương 203: Liễu Tùy Phong

Người của Thần Điện dường như có dự mưu từ sớm, cho nên Hỉ Ca chạy không được bao xa liền phát hiện bọn họ đã bị bao vây. Từ trong rừng rậm nhìn ra, phía trước mặt có hơn 30 người đang mò mẫm đi vào. Đúng là dụng tâm lương khổ. Oái ăm nhất là phương hướng Hỉ Ca chạy tới vừa lúc sẽ đụng đầu với đội ngũ

do lão đại của Thần Điện cầm quân. Hỉ Ca núp ở bên trong rừng, mơ hồ nghe được tiếng nói chuyện của bọn người kia.

“Bang chủ, giết Hỉ Ca sẽ không xảy ra việc gì chứ?”

“Yên tâm, ta đã an bài hết rồi.” – Cuồng Thần cười lạnh. Hắn thật không ngờ, Thần Điện cướp một cái kiến thành lệnh thôi, bọn Long Môn thế nhưng dám chạy tới phá hỏng việc kiến thành của hắn. Nếu đã như vậy, đừng ai nghĩ sẽ có ngày tháng yên bình nữa.

“Bang chủ, cái tên Liễu gì đó cho tọa độ có chính xác không?”

“Hắn là người của Thiên Nhân. Chắc chắn không có vấn đề.” – tâm trạng của Cuồng Thần đang rất tốt, cho nên cũng thoải mái vừa đi vừa nói chuyện phiếm với các thành viên.

Vốn dĩ Cuồng Thần tưởng rằng đám thích khách chạy tới phá hỏng chuyện kiến thành của hắn là do Hỉ Ca bỏ tiền ra mướn. Ai ngờ sau đó hắn mua tin tức từ nơi Thiên Nhân mới biết, núi thái sơn chống lưng cho Long Môn chính là Thứ. Nếu đã không biết mà đắc tội với một phương thế lực của Nam Uyên, vậy chịu khó đắc tội sâu một chút luôn để khỏi thiệt thòi. Hơn nữa, Nam Uyên đâu phải chỉ có một phương thế lực là Thứ. Chẳng phải còn Khổ Độ đó sao. Sau khi kiến thành thất bại, người chơi rút khỏi Thần Điện rất nhiều, số lượng thành viên hiện giờ chỉ còn khoảng 1/3 lúc trước. Chơi trò chơi mà thôi, ai cũng muốn tìm một chỗ nương tựa vững chắc. Cuồng Thần hiểu điều này, nhưng lại không thể dễ dàng bỏ qua cho được. Mà nguyên nhân cho hết thảy sự việc này là do... Hỉ Ca tạo nên. Đây chính là cái gai trong lòng của hắn.

Người ở Nam Uyên đại lục đều biết, Khổ Độ và Thứ là hai đối thủ một mất một còn. Lúc Cuồng Thần có ý định kiến thành, Khổ Độ có cho người tiếp xúc thăm dò ý tứ của hắn. Bất quá, lúc đó hắn quá tự tin, căn bản không đem Minh Độ Thiên vào mắt.

Bây giờ, hắn quay đầu đi tìm Khổ Độ, Minh Độ Thiên lại đề ra một cái yêu cầu, muốn hắn chứng minh xem hắn có đủ tư cách gia nhập Khổ Độ hay không. Cuồng Thần cho rằng, cách chứng minh tốt nhất là ra tay giết chết cao tăng lãnh đạo của Long Môn, đương nhiên còn có bang chủ Hỉ Ca. Đây là nguyên nhân cho lần hành động này. Có điều, tọa độ của Hỉ Ca rất khó nắm bắt, bởi vì cô bình thường không cùng người khác tổ đội. Nếu không phải có người lộ ra tin tức, chỉ sợ Cuồng Thần chẳng có cách nào tìm được Hỉ Ca.

“Trước mặt chúng ta có ít nhất 50 người, đằng sau khẳng định càng nhiều. Người nghĩ sao Hỉ Ca?” – Cảnh Dĩnh hỏi trên kênh đội ngũ.

“Tự sát trở về.” – Hỉ Ca nhếch mép cười. Đánh không lại, vậy thì chạy thôi.

Mọi người cởi bỏ tất cả trang bị, sau đó lao vào đám quái 90 cấp, rất nhanh liền về thành.

Ở đầm lầy rà soát khắp nơi cũng không tìm được người, Cuồng Thần thiếu chút nữa hộc máu mà chết. Hắn bỏ tiền ra mua một cái tọa độ, vậy mà đến nơi lại không thấy người.

Trong lúc Cuồng Thần ở đầm lầy nổi bão, Hỉ Ca đã ung dung trở lại tổng đàn.

Đây chính là sự khác biệt trong suy nghĩ giữa nam nhân và nữ nhân. Nếu ngược lại, người bị bao vây là Cuồng Thần, chỉ sợ hắn sẽ chẳng bao giờ nghĩ đến chuyện tự sát cả. Hỉ Ca thì không cần bảo vệ danh dự cái quái gì, việc duy nhất cô để ý là bản thân còn sống hay không. Thanh danh nhục khí cái gì đó, đối với cô, chẳng đáng một đồng tiền. Về đến tổng đàn đã thấy Khờ Đại và một đám người đang tụ tập. Vốn tính tình của Khờ Đại không phải loại hiền lành gì cho cam, bị người ta giết, hắn bỏ qua mới là lạ. Có cừu tất báo, hơn nữa, là lập tức báo, đây là quan niệm của Khờ Đại. Tám đoàn tinh anh đi theo Phong Bảo, đứng đợi ở đại sảnh.

“Bang chủ, thành viên bang phái đi dã ngoại luyện cấp bị người của Thần Điện giết hồi thành rất nhiều. Người của Thần Điện còn công khai khiêu khích chúng ta.” – Khờ Đại công tư rất rõ ràng, nói chuyện nghiêm túc liền thay đổi cách xưng hô.

“Ừ, người mang người đi đầm lầy, vậy Cuồng Thần ở đó.” – Hỉ Ca theo thói quen liền gõ gõ tay xuống ghế ngồi, sau đó nhìn về phía Phong Bảo – “Người mang người đi tìm tất cả thành viên trên 80 cấp của Thần Điện, gặp một giết một, ngoạn gia cấp thấp thì bỏ qua.”

Đây là có qua có lại mới toại lòng nhau. Nhưng đối với người cấp thấp, Hỉ Ca không muốn chèn ép quá đáng.

“Đã biết!” – Phong Bao gật đầu, khoe miệng giương lên, tâm tình rất tốt, tựa hồ rất hài lòng với công tác mà Hỉ Ca giao cho. Hắn lập tức dẫn người rời khỏi tổng đàn.

Về phần Hỉ Ca, cô không nghĩ quay lại đầm lầy để trả thù. Cô gọi Cô Tửu đến. Nhớ không lầm thì lúc Cô Tửu nhìn thấy bọn Quân Công Tử, thái độ trở nên rất kỳ lạ, lời nói đặc biệt cộc cằn. Hỉ Ca nghi hoặc trong lòng, chẳng lẽ Cô Tửu nhận biết ai trong số đó? Cô Tửu vừa đến, chẳng đợi Hỉ Ca mở miệng hỏi, hắn đã trực tiếp nói ra, người hắn nhận biết là Liễu Tuy Phong.

“Người làm sao biết tên kia?” – Hỉ Ca hỏi, Cô Tửu đột nhiên đỏ mặt xấu hổ, không thèm trả lời. Chuyện này làm Hỉ Ca tò mò hơn. Hắn không nói, Hỉ Ca càng hỏi dồn.

Cuối cùng, chịu không nổi sự đeo bám của Hỉ Ca, Cô Tửu mới phun ra đáp án, hắn sở dĩ biết tên kia... là do Cuồng Vũ.

“Có một ngày Cuồng Vũ gặp qua tên kia... bất quá, thật kỳ lạ, ta nhớ rõ hôm đó người kia cầm cây sáo trong tay, chứ không phải cầm kiếm.”

Nói tới đây, Cô Tửu đột nhiên ngẩn người. Hắn ý thức được một chuyện cực kỳ nghiêm trọng. Hắn đã nhận nhầm người!!!!!! Lúc này bị nóng đầu cho nên hắn không để ý đến tiểu tiết. Dù sao thì Liễu Tuy Phong giống như đúc với người mà Cuồng Vũ từng gặp mặt. Nhìn Cô Tửu chui vào góc phòng trồng nấm, Hỉ Ca thở dài, bất đắc dĩ mở thông tấn khí.

“Cuồng Vũ, người biết Liễu Tuy Phong sao?”

Nếu hai người giống nhau như đúc, đến Cô Tửu còn nhìn nhầm, vậy khẳng định Liễu Tuy Phong có quan hệ thế nào đó với người mà Cuồng Vũ quen biết.

“Hắn? Người làm sao lại nhắc đến tên đó? Đại ca của hắn là bằng hữu của ta.” – Cuồng Vũ nghe đến cái tên “Liễu Tuy Phong” thì thay đổi giọng điệu liền lập tức, tựa hồ thực chán ghét.

“Vừa nãy ta thấy hắn... sau đó người của Thần Điện biết được tọa độ của ta.” – Hỉ Ca không thể nghĩ ra người thứ hai có thể tiết lộ tọa độ của cô cho Cuồng Thần.

“Hắn dám đem tọa độ của người bán cho Thần Điện? Con bà nó, ta đi tìm hắn tính sổ.” – Cuồng Vũ tức giận vỗ bàn đứng lên.

“Đừng gấp. Nếu hắn không phải bằng hữu của người, ta sẽ xử lý. Nhưng nếu là bằng hữu của người, chúng ta có thể ngồi xuống đàm luận một chút.”

“Bằng hữu cái rắm!” – Cuồng Vũ gầm lên, nửa ngày sau mới nói tiếp – “Đợi đó, ta mang người qua gặp người.”

Nếu Cuồng Vũ nói vậy, hắn là có chỗ bận tâm. Hỉ Ca liếc nhìn cái tên vẫn còn trồng nấm trong góc phòng, không nhịn nổi cười lên.

203. Chương 204: Hồng Môn Yến

(chơi chữ, ám chỉ một bữa tiệc có âm mưu)

Đợi chẳng bao lâu, Cuồng Vũ mang người đi vào tổng đàn bang hội. Trong số những người mới tới, chỉ có một người là Hỉ Ca không nhận ra, còn lại là Liễu Tuy Phong và bọn Quân Công Tử.

“Đây là Vô Xá, đại ca của Liễu Tuy Phong.” – Cuồng Vũ giơ tay giới thiệu.

Đúng là Vô Xá có bộ dáng giống như đúc với Liễu Tuy Phong, nhưng khí chất hai người khác biệt hẳn. Ánh mắt của Vô Xá cực lạnh, duy chỉ có lúc nhìn Cuồng Vũ thì trong mắt mới thoáng có điểm ấm áp. Vừa nhìn

thấy Vô Xá xuất hiện, áp khí xung quanh Cô Tửu liền thấp xuống. Phỏng chừng Cô Tửu đã đưa Vô Xá vào diện “tình địch”.

“Các vị, mời ngồi.”

“Ca...” – Liễu Tuy Phong thấy Vô Xá thực sự ngồi xuống, nhin không được kêu lên. Ở trong mắt hắn, chuyện bán tọa độ của Hỉ Ca cho Thần Điện chẳng phải là đại phiền toái gì. Hắn chỉ không ngờ Cuồng Vũ lại tự thân chạy tới tìm đại ca, thậm chí còn bắt đại ca dẫn hắn qua gặp người. Cho tới bây giờ, không ai dám ra lệnh như vậy với hắn. Cuồng Vũ ỷ vào chuyện đại ca thích cô nên mới tỏ ra kiêu ngạo như thế.

“Câm miệng!” – Vô Xá lạnh băng đảo mắt nhìn, nhất thời khiến Liễu Tuy Phong nghẹn họng không dám nói thêm tiếng nào.

“Người là bằng hữu của Cuồng Vũ, mà hắn là em trai của người. Ta nghĩ muốn nghe ý tứ của người trước.” – Hỉ Ca cười cười. Nếu không phải vì tầng quan hệ này, Hỉ Ca mới mặc kệ Liễu Tuy Phong là em trai nhà ai. Bằng vào chuyện vô sỉ hắn vừa làm, Hỉ Ca có đủ lý do để giết hắn về 0 cấp.

“Người muốn gì?” – Vô Xá nhìn Hỉ Ca. Hắn quá hiểu người trước mặt. Nguyên nhân đầu tiên là do Cuồng Vũ tẩu đi theo cô. Nguyên nhân thứ hai là do quan hệ của cô và Thứ. Cho nên thông tin về cô ở trong tay hắn không hề ít. Thiên Nhân là tổ chức tình báo, chỉ chuyên bán thông tin. Cho tới bây giờ đều không chủ động trợ giúp bất kỳ thế lực nào trong các cuộc phân tranh cao thấp. Cố tình, Liễu Tuy Phong lại làm ra hành động vô sỉ kia, hơn nữa còn bị người ta tóm gáy. Vì sao hắn lại có một thằng em trai ngu ngốc như thế? Vô Xá ôm oán trong lòng.

“À... phải xem xem cấp 90 của em trai người có giá trị nhiều hay ít a~” – Hỉ Ca cười. Cô biết cùng Vô Xá nói chuyện giao tình là vô dụng. Bởi vì cô không phải Cuồng Vũ. Mà Vô Xá đối với bằng hữu của Cuồng Vũ chẳng nể nang gì. Nếu không, Cuồng Vũ sẽ không cần mang người tới tận đây để nói chuyện.

“Chẳng có giá trị bao nhiêu.” – Vô Xá liếc nhìn em trai, không chút lưu tình hờ lạnh. Nếu biết ý tứ của Hỉ Ca, hắn mới không ngu mà đưa đầu ra cho cô chiếm tiện nghi.

“Ồ... là ta nghĩ sai rồi sao? Nếu đã vậy, các vị, thỉnh, không tiễn. Yên tâm, lệnh truy nã ta tự biết treo trên bảng thưởng của Thứ. Em trai người thực may mắn, hắn sẽ biết thực lực đám thích khách của Thứ cao thấp ra sao.”

“Người dám uy hiếp đại ca của ta! Ta nói cho người biết...” – Liễu Tuy Phong giận tím mặt, há mồm muốn chửi. Không thể không nói, gia giáo nhà hắn thật không tệ, đến nước này mà hắn vẫn không dùng từ thô tục.

Vô Xá phát tay, Liễu Tuy Phong liền nuốt lời muốn nói vào. Hỉ Ca ngồi ở một bên nhìn, tâm tình rất vui vẻ.Ồ, thì ra tên này rất sợ đại ca của hắn, nhìn rất giống con chuột đứng trước con mèo nha~

Lời của Hỉ Ca làm Vô Xá thở dài trong lòng. Nữ nhân này ác độc hơn tưởng tượng của hắn. Hiện giờ, hắn không dám đánh cuộc. Nếu hắn không chịu đưa ra lợi ích gì, có lẽ em trai về sau khỏi cần chơi trò chơi nữa. Tiểu Khuynh Thành có thực lực thế nào, Vô Xá biết rất rõ. Đám thích khách khủng bố dưới trướng tên kia toàn bộ đều nằm trên BXH. Người nào bị đám này nhìn trúng, có thể sống yên ổn sao?

“Nói đi, người muốn biết cái gì?” – Vô Xá cuối cùng thỏa hiệp. Không có biện pháp, ai bảo hắn có một tên em trai ngu ngốc chứ. Hắn thật không hiểu, đều là em trai, vì sao em trai của Hỉ Ca trở thành chỗ dựa cho chị hai, còn em trai của hắn ngoại trừ mang tới phiền phức cho hắn thì không làm nên tích sự gì nữa!?

“Nghe đồn trên Di Thất đại lục có một NPC thương nhân hồng danh (tên đỏ, rất không bình thường). Ta muốn biết tọa độ của người này.” – Hỉ Ca làm chuỗi nhiệm vụ liên hoàn đến cái thứ 98, còn lại cái cuối cùng chính là yêu cầu cô đi tìm NPC thương nhân hồng danh để mua một cuốn “Cổ Dương Thoại”. Đáng tiếc, NPC này không có vị trí nhất định, thường xuyên di chuyển khắp nơi. Mà Di Thất đại lục lại lớn như vậy, Hỉ Ca tìm đã lâu vẫn chưa gặp được. Hiện tại, có người tự đưa đầu vào rỏ, cô đương nhiên không bỏ qua.

Vô Xá âm thầm mắng một câu trong lòng, cô nghĩ Thiên Nhân là vạn năng sao?! Hắn dĩ nhiên biết NPC thương nhân hồng danh. Nhưng mà tên NPC này luôn đi chung với một con boss cấp 100. Người nào gặp phải, đừng nói là mở miệng hỏi mua đồ vật gì đó, trực tiếp sẽ bị boss giết chết. Cho nên, muốn gặp được tên NPC kia, nhất định phải dẫn theo một đội ngũ giết boss.

“Làm không được sao?” – Hỉ Ca cảm thấy điều kiện của cô chưa đến mức quá phận a~

“Có thể.” – Vô Xá cắn răng lại cắn răng, rốt cuộc trả lời. Phỏng chừng thu nhập tháng này của hắn sẽ bay biến. Cho dù hắn là thủ lĩnh của Thiên Nhân, nhưng mỗi khi cầu người ta làm việc, hắn vẫn phải móc tiền túi ra trả.

“Hợp tác vui vẻ!” – Hỉ Ca mỉm cười đứng lên tiễn khách.

Vốn dĩ Hỉ Ca còn muốn mời Vô Xá dùng một bữa cơm, nhưng có vẻ tên kia không có tâm tình đâu mà ăn uống. Vô Xá nghiêm mặt xách cổ Liễu Tùy Phong đi mất. Quân Công Tử nhìn Hỉ Ca có chút xấu hổ. Dù sao chuyện lúc nãy, hắn cũng xem như là đương sự. May mà Hỉ Ca không nhắc tới, chỉ khách khí tiễn khách thôi.

Vừa rời khỏi Long Môn, em gái của Quân Công Tử liền sinh khí.

“Ca, vì sao phải khách khí với cô ta như vậy? Chúng ta đâu có làm sai chuyện gì. Ai biết Liễu Tùy Phong lại là người như thế.”

Quân Công Tử chỉ cười, không giải thích. Thủ lĩnh Thiên Nhân là loại người gì. Ai có lá gan mở miệng uy hiếp tên kia chứ. Quân Công Tử tự nhận bản thân anh có thực lực cường hãn, vậy mà cũng không có lá gan đó đâu. Người dám làm như vậy, nếu không phải là kẻ ngốc, chính là có thể lực kinh người. Xem ra, Long Môn Khách Điểm thật có ý tứ nha. Không biết, họ có thể cùng Khổ Độ tranh bá ở Nam Uyên hay không?

Sau khi tiễn hết đám người kia, Cuồng Vũ liền ngồi xuống cùng Hỉ Ca bàn luận chuyện của Long Thành, hoàn toàn xem nhẹ cái tên trông nằm trong góc phòng. Cuối cùng, Cô Tửu chịu không nổi, buồn bực bỏ đi.

“Hắn làm sao vậy?” – Cuồng Vũ nhìn tướng đi cứng ngắc của Cô Tửu, sững sốt hỏi.

“Vô Xá là bạn trai cũ của người hả?” – Hỉ Ca không màu mè, trực tiếp hỏi thẳng, dù sao đã không còn ai ở trong này.

“Ừ...” – Cuồng Vũ liếc mắt một cái, thành thật trả lời, bởi vì nếu không nói, Hỉ Ca vẫn sẽ hỏi cho đến cùng.

“Hai người chia tay rồi mà thoát nhìn tình cảm vẫn không tồi nha...” – Hỉ Ca cười mỉa. Vô Xá rất nghe lời Cuồng Vũ, chuyện này đúng là có điểm quỷ dị.

“Anh ta quá lý trí. Ta chán ghét mấy tên quá lý trí.” – Cuồng Vũ thở dài.

“Cho nên?”

“... haiz... ta đi tìm cái tên keo kiệt kia giải thích một chút...”

Nói qua nói lại vẫn là lo lắng cho Cô Tửu đi? Hỉ Ca buồn cười. Mà thật ra, cô cảm thấy Cô Tửu với Cuồng Vũ rất xứng đôi. Hai người có tính cách hoàn toàn trái ngược, giống như bổ trợ lẫn nhau?!

Sau khi Cuồng Vũ bỏ đi, Hỉ Ca nhìn thời gian, thấy không sai biệt lắm sắp đến thời hạn nên thoát tuyền luôn.

Còn 2 ngày nữa là bước qua năm mới. Ông nội đối với chuyện cô cùng Sở Tiểu Ca suốt ngày thượng trò chơi rất là bất mãn. Hỉ Ca quyết định sẽ làm cháu ngoan vài ngày cho ông nội vui lòng.

Mùa đông ở C thị không quá lạnh. Hôm nay, trời thế nhưng đổ tuyết. Mới hơn 4 giờ chiều mà bầu trời đã tối sầm. Hỉ Ca nhàm chán không có chuyện gì làm, liền thành thật ngồi ở phòng khách, vừa ăn bánh uống trà vừa nói chuyện phiếm với lão cha. Sở Tiểu Ca đáng thương bị Sở ông nội lôi vào phòng huấn luyện để khảo sát thực lực. Về phần Hỉ Ca, thời gian này Sở ông nội lạnh nhạt với cô rất nhiều, đại khái là do chuyện của A Thất đi.

“Con gái ngoan à, bạn trai của con đâu?” – Sở lão cha nhìn chăm chăm đứa con gái đang ngồi thoải mái trên ghế sofa, một tay cầm đĩa trái cây, một tay cầm điều khiển tivi bấm đổi kênh liên tục.

“Papa hỏi làm chi?” – Hỉ Ca cảm thấy lão cha của cô hứng thú mười phần với A Thất. Cái này có phải là chuyện tốt không nhỉ? Không biết nếu lão cha biết A Thất làm nghề gì thì sẽ có thái độ ra sao đây?

“Hình như ông nội không thích hắn lắm.”

Hỉ Ca liếc mắt xem thường: – “Thì tính sao chứ?”

“Khụ khụ... kỳ thực, papa nghe nói... ông nội đang chuẩn bị mở một bữa tiệc xem mắt cho con đó...”

Sở lão cha thật không hiểu, vì sao phụ thân lại muốn nhúng tay vào chuyện yêu đương của Hỉ Ca? Trong mắt ông, tiểu tử A Thất kia thoát nhìn rất tốt a!!! Nếu A Thất biết, nhạc phụ tương lai cực kỳ hài lòng với hắn, đảm bảo hắn sẽ thực vui vẻ.

“...” – Hỉ Ca thở dài. Cô vốn biết mọi chuyện không dễ dàng được bỏ qua như vậy. Thôi quên đi. Đến đâu hay đến đó vậy, bình đến tướng chẵn, nước đến đầy đập. Không biết ông nội chuẩn bị cho cô bao nhiêu bạn trai dự bị đây???

Ngày đầu năm mới, tình huống trong dự đoán rốt cuộc xảy ra.

Sở gia ở C thị xem như thượng tầng gia tộc. Khi Sở ông nội tỏ ý muốn tìm bạn trai cho cháu gái, rất nhiều người liền tìm đến ra vẻ muốn cầu thân. Thế cho nên, những ngày đầu năm, Sở gia đặc biệt tiếp đón rất nhiều “bạn cũ” của ông nội ghé qua chúc tết. Phải nói là số lượng gấp đôi bình thường.

Hỉ Ca cùng Sở lão cha, từ lúc 8 giờ sáng đã phải xuống nhà chào đón khách quý. Đến giờ cơm trưa, tay chân Hỉ Ca muốn nhũn cả ra, vậy mà có người thật quá phận, ở từ sáng đến giờ vẫn chưa chịu đi về. Cứ nghĩ đến đám khách nhân dưới phòng khách, đầu Hỉ Ca liền muốn phình to ra, thực muốn chui xuống đất trốn quánh cho rồi.

Đáng tiếc, ông trời không nghe lời cầu khẩn của cô. Ông nội thân yêu của cô không những không cho cô trốn, mà còn chuẩn bị mọi chuyện chu đáo đầu ra đó, ngay cả phải mặc cái gì cô đều không cần lo nghĩ đến. Khoác vào chiếc sườn xám màu trắng, tóc dài búi lên cao, Hỉ Ca cặp tay ông nội đi xuống đại sảnh. Vốn dĩ không khí trong đại sảnh rất náo nhiệt, ngay lúc Sở ông nội tiến vào, mọi người đều nín lặng, mọi cặp mắt đều nhìn về phía cửa. Tình hình này, đối với Hỉ Ca là thực bình thường, cô đã quá quen cho nên chẳng có biểu hiện gì. Trong lòng cô đang lo nghĩ, phải làm thế nào mới khiến ông nội chết tâm đây?

204. Chương 205: Đàm Phán Thất Bại

Phần lớn những người ở đây Hỉ Ca đều biết mặt, đó là nói tới mấy ông cụ, bạn của ông nội. Còn thì những người trẻ tuổi, Hỉ Ca chỉ nghe phong phanh tên tuổi ở đâu đó trong các cuộc trò chuyện mà thôi. Cô ở trong nhà thời gian quá dài, hiện giờ có cảm giác giống như “đã cách ly thế giới”. Ngạc nhiên là Sở Tiểu Ca có vẻ rất quen thuộc với toàn bộ khách nhân. Hay là nói, những người kia thực chất đang vây quanh Sở Tiểu Ca. Hỉ Ca còn không biết, Sở Tiểu Ca nhà cô lại có sức quyến rũ như vậy. Hỉ Ca bị Sở ông nội dẫn tới chào hỏi mấy vị trưởng bối, sau đó không lời kéo cô nữa. Hỉ Ca rất muốn bỏ trốn, có điều ánh mắt của ông nội quá ác, chỉ cần cô đi đến gần cánh cửa liền bị trừng đến nỗi phải run rẩy quay ngược vào trong. Sở Tiểu Ca có lẽ phát hiện ra hành vi quái dị của hai người, cho nên đi tới kéo Hỉ Ca theo bên cạnh.

“Tiểu Ca, làm sao còn không chịu giới thiệu với mọi người nha.” – nhìn Sở Tiểu Ca kéo Hỉ Ca tới, vài tên con trai liền cười nói. Mấy tên này có vẻ chơi thân với Sở Tiểu Ca, không quá hứng thú với vụ mai mối, chỉ thuần túy muốn tìm náo nhiệt.

“Chị của ta, Sở Hỉ Ca. Các người đừng đánh chủ ý, chị của ta đã có bạn trai.” – Sở Tiểu Ca không thêm khách khí nói thẳng. Mặc dù nam nhân xuất sắc ở nơi này không thiếu, đáng tiếc, chẳng ai địch nổi với Thất ca. Đối với anh rể của mình, Sở Tiểu Ca là 12 phần vừa lòng nha.

“Sở tiểu thư còn chưa kết hôn, mà Sở ông nội lại mời chúng ta đến, không phải bọn ta vẫn còn cơ hội hay sao?”

Hỉ Ca ngẩng đầu, nhìn nam tử trẻ tuổi vừa đi tới. Người này thoát nhìn khoảng 27-28 tuổi, mặc một thân tây trang màu trắng, bộ dáng không tồi, chưa đến nỗi là yêu nghiệt nhưng đủ sức mê hoặc một đám con gái, có điều ánh mắt quá tà tính (xấu xa).

“Người này là ai?” – Hỉ Ca nhíu mày hỏi nhỏ. Cô chán ghét ánh mắt của người này.

“Mạnh Phàm. Đại tôn tử của Mạnh gia. Gần nhất đoạt mất 2 hợp đồng làm ăn của em.” – ánh mắt của Sở Tiểu Ca còn phần nộ hơn Hỉ Ca. Chuyện này là bình thường, từ lúc Sở Tiểu Ca xuất đạo (ra đời làm ăn) đến nay, chưa từng bị cướp hợp đồng lần nào. Cừu này nói nhỏ không nhỏ, nói lớn không lớn.

“Mạnh thiếu gia.” – Hỉ Ca tươi cười bước tới chào hỏi.

“Mạnh Phàm nghe danh Sở tiểu thư đã lâu. Hôm nay mới may mắn được gặp mặt, thật là phúc khí của Mạnh Phàm.” – tươi cười đầy mặt, người hơi rướn tới, có vẻ muốn cùng Hỉ Ca nắm tay, trong khi ánh mắt vẫn quét tới quét lui đánh giá thân hình của cô.

Sở Tiểu Ca trừng mắt nhìn, chuẩn bị bước tới chặn cho chị hai, ai ngờ Hỉ Ca liếc mắt bảo hắn dừng lại.

Hỉ Ca lễ độ vươn tay ra trước: – “Mạnh thiếu gia không cần khách sáo~”

Mạnh Phàm tựa hồ không phải chỉ muốn bắt tay đơn giản như vậy. Hỉ Ca thử rút tay, đều không thể rút tay về.

“Không biết Sở tiểu thư có thể theo giúp ta nhảy một điệu hay không?”

“Ồ, ta cảm thấy Mạnh thiếu gia không nên khiêu vũ thì tốt hơn.”

“Vì sao?” – Mạnh Phàm trưng ra nụ cười (tự nhận) cực kỳ mê người, nhủ thầm, chắc đây là Hỉ Ca đang làm nũng?

“Bởi vì người tốt nhất nên đi bệnh viện trị liệu bàn tay.” – Hỉ Ca nói xong liền bóp mạnh. Một tiếng rắc vang lên. Nụ cười trên mặt Mạnh Phàm liền biến mất, sau đó, đau nhức theo bàn tay truyền lên não, hắn rống lên một tiếng.

Tình cảnh bên này vốn đang thu hút ánh mắt nhìn của mọi người. Bởi vì Mạnh Phàm sau khi trò chuyện với Sở ông nội, dường như rất được ông yêu thích, cho nên hắn mới mạnh dạn đi tới bắt chuyện với Hỉ Ca. Mọi người chỉ không nghĩ đến, kết cục lại thành ra thế này. Nhìn không vừa mắt liền bẻ gãy tay người ta?! Ai chịu cho nổi a~ Mọi người đều biết Sở gia là võ thuật thế gia. Nhưng không ngờ, vị tiểu thư thoát nhìn ôn nhu kia lại dữ dằn như vậy.

“Hỉ Ca, cháu làm gì?!” – Sở ông nội chạy tới, sờ bàn tay của Mạnh Phàm, trừng mắt nhìn Hỉ Ca.

Hỉ Ca còn chưa bẻ gãy tay của tên kia đâu. Cô chỉ vặn cho xương của hắn lệch vị trí một chút mà thôi. Sở ông nội bóp bóp, sau đó vặn một cái, trong tiếng thét chói tai của Mạnh Phàm, đem xương cốt của hắn chỉnh trở về.

“Cháu chỉ muốn nhắc nhở anh ta, thời gian bắt tay không nên dài quá thôi. Không ngờ anh ta yếu ớt đến như vậy” – Hỉ Ca giả bộ than thở.

Mấy lão gia tử đứng ở xung quanh trong lòng liền nổi nhạc (vui vẻ). Nếu không phải con cháu của họ, người thì đã cưới vợ, đứa thì quá nhỏ tuổi, bằng không đâu đến phiên tiểu tử mặt trắng này có cơ hội xuất hiện ở Sở gia chứ. Bọn họ chỉ không hiểu một chuyện, vì sao Sở ông nội lại nôn nóng với chuyện hôn sự của cháu gái như thế? Hơn nữa còn mở tiệc xem mặt. Ông ta không phải ghét nhất là tiệc tùng sao?

“Hỉ Ca, không được làm vậy.” – Sở ông nội rất không hài lòng với câu trả lời của Hỉ Ca.

“Ông nội, cháu không làm vậy. Cháu chỉ thấy, mắt nhìn người của ông nội không tốt lắm thôi.” – Hỉ Ca nói rất nhỏ, chỉ có vài người đứng gần mới nghe thấy, đây là muốn cấp mặt mũi cho ông nội.

“Hừ... lát nữa chúng ta sẽ bàn lại.” – Sở ông nội nghe thấy vài tiếng cười ở bên cạnh liền không thể làm gì khác hơn là để lại một câu nói xong xoay người bỏ đi.

Sau chuyện xảy ra với Mạnh Phàm, không còn ai dám tiến tới mời Hỉ Ca khiêu vũ nữa. Có mỗi một mình Sở Tiểu Ca lôi kéo Hỉ Ca ra sàn nhảy. Bởi vì muốn phát tiết, Hỉ Ca thiếu chút nữa đã đạp hỏng đôi giày da của em trai. Không có biện pháp, ai biểu nó là em trai của cô cơ chứ. Cho dù bị đạp, cho dù chân đau, nó vẫn phải vui vẻ nhảy cùng cô.

“Chị hai à, lát nữa đừng làm căng với ông nội. Tính tình của ông ra sao, chẳng lẽ chị còn không biết sao.” – Sở Tiểu Ca vừa khiêu vũ vừa nói chuyện – “Từ từ dạy bảo mới được.”

“Lần này nếu không đánh ngã, chỉ sợ sau này mỗi ngày ông nội đều bắt chị đi tham gia mấy cái hoạt động xem mắt này. Em quá xem thường sự cứng đầu của ông nội rồi.” – Hỉ Ca hừ một tiếng. Cô lẩn lộn với Sở ông nội nhiều năm, chẳng lẽ còn không hiểu sao.

“... vậy chị tính sao? Nếu papa biết Thất ca làm cái gì, khẳng định sẽ về phe ông nội.” – Sở Tiểu Ca lắc đầu cảm thán, đại khái trong nhà chỉ có mỗi mình cậu chấp nhận nỗi công việc của anh rể.

“Em nói xem, chị có nên bỏ nhà đi bụi không?” – Hỉ Ca thở dài. Thật là mệt mỏi. Cô không biết phải xử lý chuyện phiền toái này thế nào nữa. Thuyết phục ông nội sao? Còn không bằng đi nói chuyện với khúc gỗ, bởi vì nếu thành tâm, nói không chừng ngày nào đó có thể khiến khúc gỗ thành tinh (trở thành yêu quái, sinh ra linh hồn). Sở ông nội chính là hòn đá, vừa cứng đầu vừa ngoan cố, trên đời này chẳng ai có thể thuyết phục nổi ông. Đứng ở góc độ cha mẹ mà nhìn nhận, quả thật chuyện cô ở chung một chỗ với A Thất là không tốt. Nhưng tương lai ai có thể nói trước được. Có lẽ sau này cô và A Thất thấy không hợp nhau liền chia tay thì sao. Có điều, bắt cô phải buông tay ngay lúc này, khi còn chưa thật sự thử xem bọn họ có hợp nhau hay không, cô làm không được.

“Nếu chị nói lời này với Thất ca ngay bây giờ, anh ấy hoặc là bị dọa chết khiếp, hoặc là sướng tận trời.”

“Nếu anh ấy biết chị đi gặp nhiều đối tượng như này, nhất định sẽ đem chị phiền đến chết.” – Hỉ Ca oán hận nói một câu.

“Không, Thất ca sẽ đem toàn bộ đối tượng có tính uy hiếp ở nơi này xử lý gọn.” – Tiểu Cửu đang nhảy cùng ai đó ở gần bên, nghe hai chị em nói chuyện liền sáp vào một câu, phát hiện bạn nhảy của mình đột nhiên cứng người, Tiểu Cửu nhanh chóng xoay đầu lại, mỉm cười trấn an – “Nói đùa thôi!”

Bữa tiệc xem mắt chấm dứt, tổng thể mà nói là thuận lợi. Người xứng đôi vừa lứa không ít. Đáng tiếc, nguyện vọng tìm cháu rể của Sở ông nội lại không thể thực hiện.

Sau khi khách nhân về hết, đồng hồ điểm 5 giờ chiều, Hỉ Ca bị Sở ông nội kéo vào thư phòng. Sau khi bước vào, Hỉ Ca phát hiện cả nhà đều có mặt, trừ bỏ Sở Tiểu Ca. Đây là sợ Sở Tiểu Ca giữa đường nhảy ra làm loạn đi?! Không hổ là ông nội, nhìn một cái liền biết Sở Tiểu Ca đứng về phe ai. Hỉ Ca có một dự cảm xấu, lần này chỉ sợ phải đối mặt với sự thật. Nếu cô không chịu thỏa hiệp, có lẽ ông nội sẽ đuổi cô ra khỏi nhà. Đứng giữa thư phòng, đón nhận 8 ánh mắt chiếu thẳng vào người, có cảm giác giống như tội phạm đang bị hỏi cung. Sở ông nội không chịu mở miệng, cuối cùng, Hỉ Ca phải nhượng bộ lên tiếng trước.

“Ông nội, có chuyện gì cần nói thì nói đi, cháu nghe.” – nghe thì nghe, còn cô có làm theo hay không là chuyện khác nha.

“Nhà chúng ta gần đây có làm ăn qua lại với Tần gia. Bên Tần gia có một đứa cháu dâu gọi là Hoa Đán. Cháu biết người này không?”

“Ông nội muốn nói với cháu quan hệ giữa cô ta và A Thất sao? Chuyện này cháu biết.”

“Không phải chuyện đó. Cháu có biết vì sao cả nhà cô ta đột nhiên bị giết sạch không?” – Sở ông nội nhìn về mặt tỉnh bơ của Hỉ Ca, giận dữ vỗ bàn đứng lên.

“... Biết.”

“Cháu biết?” – Sở ông nội ngốc lảng một chút.

“Cháu nếu đã muốn cùng anh ấy một chỗ, tính cách của anh ấy ra sao, cháu đương nhiên rõ ràng. Ông nội không phải đã biết sao? Hơn nữa, nếu không phải Hoa gia chết, thì chính là nhà chúng ta chết.” – Hỉ Ca vốn không nghĩ đem chuyện này ra nói. Nhưng đến nước này, cô không thể không nói. Thay vì nghe người của Tần gia nói bậy nói bạ, chỉ bằng nghe lời nói thật từ miệng cô. Có điều, Hỉ Ca thật không ngờ, Hoa Đán còn chưa chịu yên thân, đến bây giờ vẫn muốn gây hấn.

“Cháu nói bậy bạ gì đó. Hỉ Ca, cháu làm ông thất vọng quá. Cháu...” – Sở ông nội run run chỉ tay vào Hỉ Ca, nửa ngày vẫn không nói nên lời.

“Phụ thân, người đừng kích động. Ngồi xuống rồi nói.” – Sở lão cha chạy nhanh qua đỡ lấy Sở ông nội, dìu ông ngồi xuống ghế, sau đó kéo Hỉ Ca qua một bên – “Hỉ Ca, con đi ra ngoài trước, chuyện này lúc sau lại nói.”

“Không cần. Liền nói rõ ràng một lần cho xong chuyện. Ông nội, xem ra ông sẽ không thỏa hiệp. Cháu cũng không có ý thỏa hiệp. Cho nên, cháu sẽ dọn ra ngoài.”

“Cháu...” – Sở ông nội không nghĩ tới Hỉ Ca sẽ lựa chọn như vậy. Trong lúc nhất thời, không biết nên nói gì mới tốt.

Hỉ Ca rời khỏi thư phòng, Sở lão cha cũng đi theo. Hai người đến phòng khách, nhìn thấy Sở Tiểu Ca và Tiểu Cửu đang ngồi đó, tựa hồ đang đợi Hỉ Ca. Sở Tiểu Ca nhướn mi có ý hỏi thăm, Hỉ Ca bĩu môi. Hai người trao đổi trong im lặng. Sở Tiểu Ca đã hiểu, đàm phán thất bại rồi.

“Con gái ngoan a~ con có nên nói cho papa biết, rốt cuộc A Thất làm nghề gì không?” – Sở lão cha nghe đoạn đối thoại kinh hãi trong thư phòng, chỉ cần không phải là người ngu ngốc, liền nhận ra có vấn đề.

205. Chương 206: Sau Khi Cầu Hôn Sẽ Nói Cho Người Biết

“A Thất... làm nghề giống như dương...” – nếu không thể giấu diếm nữa, Hỉ Ca đành nói thật. Hy vọng papa không có phản ứng quá khích giống ông nội. Mặc dù ngoài mặt cô tỏ vẻ chẳng sao cả, nhưng trong lòng thật ra rất để ý. Bởi vì dù sao bọn họ cũng là người thân của cô. Cô hy vọng có được sự chúc phúc từ gia đình.

Sở lão cha nghe xong liền ngây người, không tự giác chân tay run rẩy, sau đó nhẹ nhẹ gạt đầu.

“Khó trách ông nội lại phản ứng mạnh như vậy.”

Đối lập với sự kích động của Sở ông nội, phản ứng của Sở lão cha xem như trấn định hơn nhiều. Ông còn biết làm gì khác hơn đây. Ngay cả lời của ông nội mà con gái ông còn không nghe, chẳng lẽ sẽ nghe lời ông sao? Haiz... ta nói, dạy dỗ con cái độc lập quá sớm cũng là phiền toái nha. Giờ thì hay rồi, ai nói đều không nghe, chỉ biết nghe bản thân.

“Papa, thực xin lỗi!” – Hỉ Ca cúi đầu, trước đây đã nói dối ông.

“Cũng không có gì. Chỉ là... chuyện của cô cô, con đã biết. Nếu con vẫn một mực muốn ở cùng A Thất, tình trạng của con sẽ giống cô cô. Con nên hiểu rõ, con đường trước mặt không tốt cho con đâu.” – Sở lão cha thở dài. Ông hiểu tính tình của con gái, nếu đã nói thì sẽ làm, tuyệt đối không hối hận. Ông cảm thấy chuyện này giống như một giấc mơ. Ông mơ ước con gái dẫn bạn trai về ra mắt, sau đó cưới hỏi, sau đó vui vẻ ở chung. Chính là, con rể tương lai so với hình mẫu lý tưởng của ông kém xa vạn dặm a~

“Papa, hãy tin tưởng mắt nhìn người của con a~” – Hỉ Ca hận không thể quăng một cục “tin tưởng” vào lòng lão cha. Lúc lão cha lần đầu tiên gặp mặt A Thất, không phải ấn tượng rất tốt sao?!

Sở lão cha cười khổ, lắc đầu, sau đó nhìn Sở Tiểu Ca: – “Con đã biết từ sớm?”

Sở Tiểu Ca nhún vai: – “Là chị không cho con nói.”

“Hai đứa các con... haiz... việc này đợi ông nội bớt giận lại bàn sau. Con đừng dọn ra ngoài vội, bằng không ông nội sẽ tức giận mà học máu chết đó.” – Sở lão cha đối với sự bùng nổ của Hỉ Ca chỉ biết bó tay. Con gái của ông bình thường rất tốt, nhưng nếu có người chạm vào vảy ngược của cô, cô liền bùng nổ. Đây là tính cách di truyền. Cả nhà ông đều như thế.

“Papa yên tâm đi. Nhà cách vách với chúng ta là của Thất ca. Chị hai dọn ra ngoài chính là dọn qua nhà kế bên mà thôi.” – Sở Tiểu Ca đương nhiên hiểu rõ suy tính trong lòng Hỉ Ca. Nói mạnh miệng vậy chứ Hỉ Ca đã tính toán đường lui đâu đó cả rồi.

“...” – Sở lão cha lần này thật sự chết đứng, cuối cùng bất lực khoát tay – “quên đi, các con muốn làm gì thì làm.”

Sau khi nói chuyện với lão cha, Hỉ Ca cũng không dám chạy về nhà liền. Hiện tại là ngày đầu năm mới, nếu làm vậy, ông nội khẳng định sẽ nhớ thù cả một năm nha. May mắn trong nhà thời gian này luôn có khách khứa tới chơi. Hai ông cháu cho dù không thêm nói chuyện với nhau cũng chẳng gây phiền hà cho ai. Sở ông nội quyết tâm không thêm nhìn mặt Hỉ Ca. Cô càng vui vẻ chui vào phòng tự do thanh nhàn.

Ngày mừng sáu Tết, mới sáng sớm, Sở ông nội đã mở miệng đuổi người. Đại khái mấy ngày nay nuôi một bụng khí không có chỗ phát tác nên mới hung dữ như vậy. Sở lão cha không nói hai lời, ôm lão bà đông mất. Đối với bạn trai của Hỉ Ca, Sở mù mù nhất trí với chồng mình. Dù sao, chỉ cần con gái thấy tốt là được rồi. Hơn nữa, bà từng gặp qua A Thất, ấn tượng không tồi. Chỉ cần về sau, Hỉ Ca được an toàn, vậy bà chẳng còn chuyện gì để lo nữa. Sau khi thả bạn Hỉ Ca ở cửa nhà, Sở lão cha và Sở mù mù liền rời đi. Mở cửa, hai người đi trước còn chưa kịp bước vào nhà, Tiểu Cửu đi cuối cùng lại lướt người lên phía trước, trong tay không biết lúc nào đã xuất hiện một cây thương màu đen, khiến hai chị em Hỉ Ca sững sờ đứng chết trân tại chỗ.

“Là ai?”

“Khụ khụ... ta chỉ ăn vụn hai trái bồ đào thôi... đừng chém ta.” – A Thất ngồi trên sô pha, phun ra hai hột bồ đào.

“Thất ca, anh trở về khi nào?” – Tiểu Cửu cất cây thương, vui vẻ xông vào nhà. Sở Tiểu Ca đứng một bên, lướt lên lướt xuống nhìn cô. Cây thương rút cuộc giấu ở chỗ nào nhỉ?

“Vừa mới xuống máy bay thôi. Thân ái ~ em không chào đón anh aaaa~” – A Thất hướng mắt nhìn Hỉ Ca, vẻ mặt ủy khuất vạn phần.

“Lát nữa cùng đến Di Tâm ăn một bữa đi.” – Hỉ Ca đột nhiên nhìn thấy A Thất, xem như đây là niềm vui bất ngờ trong ngày đầu xuân của cô. Bất quá, nam nhân này a, thật biết che giấu, ngày hôm qua bọn họ nói chuyện, hắn còn ở bên kia bờ Thái Bình Dương đó, hôm nay đã ở trong nhà cô ngồi ăn bồ đào rồi.

“Em bảo anh đi đâu anh liền đi đó.” – A Thất bước tới, ôm chầm lấy Hỉ Ca, sau đó nâng người cô lên, xoay 2 vòng trên không.

Hai cái bóng đèn rất thức thời, đã sớm ôm hành lý chui vào phòng. Bất quá, khe cửa đang hé ra một khe nhỏ, đại khái vẫn có thể nhìn lên tình hình dưới phòng khách. Cũng may A Thất còn lý trí, chỉ ôm hôn Hỉ Ca chừng đầu 10 phút thì buông ra.

Sau khi ăn tối trở về, A Thất viện cớ nhà hắn còn chưa gắn máy sưởi, sợ buổi tối ngủ sẽ bị đông lạnh, lấy lý do chính đáng để được cho ở lại. Hỉ Ca vui vẻ gật đầu. Sức khỏe của bạn trai đương nhiên quan trọng nha. Sau đó bọn họ mở một chiếc giường mới trong phòng ngủ giành cho khách. Sở gia trong nhà có thiếu cái gì chứ nhất định không thiếu phòng ngủ!!! Ý đồ ôm người đẹp chìm vào giấc mộng không thành công. A Thất đáng thương phải ôm gối lạnh ngủ một mình một đêm. Thật ra nửa đêm hắn có mò mẫm muốn xâm nhập phòng ngủ của Hỉ Ca, không ngờ bên trong khóa đến 2 chốt?! Chẳng lẽ mưu đồ của hắn quá lộ liễu hay sao?

Nửa đêm còn lang thang bên ngoài, sau đó chỉ có thể ai oán trở về phòng tự lăn lộn. Sáng hôm sau, A Thất đeo hai con mắt gấu mèo đi xuống phòng ăn, vẻ mặt u uất nhìn Hỉ Ca ngồi đối diện với vẻ mặt thanh thanh khí sắc.

“Thất ca, anh ngủ không ngon sao?” – Sở Tiểu Ca từ phòng luyện võ bước ra, ngồi xuống bên cạnh A Thất mở miệng hỏi. Hắc hắc... nhìn ánh mắt của anh rồi kìa, giống như muốn nuốt chửng chị hai nha.

“Lạ giường.” – A Thất ừ ừ trả lời. Hắn sẽ không bao giờ nói ra chân tướng, quá dọa người.

Hỉ Ca ngẩng đầu liếc một cái, ý cười trong mắt rất sâu. Là bởi vì lạ giường không ngủ được nên nửa đêm mới rảnh rỗi chạy đi cạy cửa phòng cô hả?

“Ồ

” – Sở Tiểu Ca cầm lên một chén cháo, húp hai miếng, lại nhìn A Thất mở miệng hỏi – “Thất ca, bao giờ anh mới cưới chị hai nhà em về a?”

Câu hỏi của Sở Tiểu Ca khiến toàn trường hóa đá. Hỉ Ca phun sạch ngụm sữa vừa mới uống. Chẳng lẽ hiện tại đang lưu hành trào lưu em trau bức hôn cho chị gái hay sao?

A Thất đại khái cũng bị dọa sợ, bất quá hấn chỉ sững sốt vài giây liền khôi phục bình thường: – “Chờ ta cầu hôn xong sẽ nói cho người biết.”

“Ừ...” – Sở Tiểu Ca gật đầu, thỏa mãn, tiếp tục ăn cháo.

A Thất cúi đầu tiếp tục cắn bánh bao. Chỉ còn lại Hỉ Ca vẫn trong tình trạng hóa đá. Đây là làm sao? Chuyện này chẳng lẽ không liên quan gì đến cô? Hai người này không thêm hỏi ý kiến của cô luôn là sao?

206. Chương 207: Người Biết Ta Sao?

Trong phòng ngủ, Hỉ Ca ôm gối ngồi ở đầu giường, hồi tưởng lại lời A Thất đã nói lúc nãy. Từ trước tới nay, cô có thói quen tự mình xử lý mọi chuyện. Vô luận là chuyện của bản thân hay chuyện của em trai, cô đều tự mình giải quyết. Sau khi Sở Tiểu Ca lớn lên, Hỉ Ca không quản nó nữa, nhưng vẫn không cho phép bất cứ ai nhúng tay vào chuyện của cô.

Nhưng bây giờ, A Thất lại nói, có anh ở đây.

Nếu là trước kia, người nào mở miệng nói ra câu này, Hỉ Ca nhất định sẽ bĩu môi khinh bỉ người đó. Nhưng không hiểu sao bây giờ nghe A Thất nói, cô chỉ cảm thấy trong lòng dâng lên một cảm giác ấm áp. Cô rất cuộc có người để ý lại, có người để dựa vào. Nếu cô không thích làm chuyện gì đó, nam nhân này sẽ vì cô mà xử lý thỏa đáng, chỉ mong sao cô được vui vẻ. Thật ra, như thế đã đủ rồi. Những ý niệm xoay vần trong đầu, Hỉ Ca không hề phát giác, trên mặt cô xuất hiện một nét cười ngây ngô hạnh phúc.

Tiến vào trò chơi.

Thời điểm giao mùa, Hỉ Ca không lên tuyến. Cô có nói với Cuồng Vũ để Cuồng Vũ thay cô xử lý mọi chuyện trong bang. Kỳ thật, mặc dù mang tiếng là bang chủ nhưng cô không thích xuất đầu lộ diện nhiều.

Những ngày đầu năm mới, người chơi lên tuyến không nhiều lắm, các thế lực khắp nơi đều an phận mà không động đậy. Kỳ thật, cho dù muốn đánh nhau cũng tìm không ra nhân thủ. Đây chỉ là trò chơi mà thôi, cuộc sống bên ngoài vẫn quan trọng hơn. Bất quá, công ty trò chơi vẫn tổ chức đầy đủ các hoạt động ăn mừng này nọ. Sau năm mới là đến Tết Ta, kế tiếp là Lễ Tình Nhân. Vì chuyện này mà hệ thống tiến hành thăng cấp một lần. Chủ yếu là để cập nhật các hoạt động ăn mừng. Phần thưởng không mấy hay ho, vậy mà vẫn hấp dẫn không ít người tham gia.

Đánh chết 5 boss được thưởng một trứng sủng vật. Đánh quái thu thập 99 cái phúc tự có thể đổi một cái bảo rương. Ngoài ra còn có boss nhảy dù (xuất hiện bất ngờ không báo trước) với lễ vật mừng xuân là một con búp bê toàn thân màu hồng, cũng đáng yêu lắm. Lại nghe nói, có người đánh boss lượm được một kiện trang bị cấp sử thi. Nhưng chuyện này không biết đúng sai thế nào nữa.

Tổng thể mà nói, vừa qua năm mới, không khí trong trò chơi rất náo nhiệt. Hơn nữa, sau khi hệ thống đổi mới, tất cả thành trì đều thay đổi diện mạo. Trong vòng 10 ngày, khắp nơi trên thế giới đều bị bao phủ bởi một tầng tuyết trắng.

Đây cũng là 10 ngày duy nhất trong năm mà Nam Uyên đại lục có thể thấy tuyết. Con dân của Nam Uyên cực kỳ hưng phấn. Nơi nơi đều thấy từng ụ tuyết đọng. Ở ngã tư đường, ngõ hẻm hòa nhau đắp người tuyết hoặc là chơi ném tuyết. Nhưng mà, nghe đồn có người không cẩn thận ném trứng NPC thủ vệ, sau đó bị phán xử tử... thế là không ai dám chơi ném tuyết nữa.

Lúc Hỉ Ca lên tuyến, thành viên online trong bang không nhiều, khoảng năm sáu trăm mạng thôi. Hỉ Ca mở kênh bang phái, lên tiếng hỏi thăm và chúc mừng năm mới với mọi người. Sau đó cả bang phái rộn ràng những tiếng chúc mừng qua lại. Hỉ Ca trò chuyện với mọi người chốc lát, sau đó định bụng sẽ đi làm nhiệm vụ.

Hỉ Ca lúc này có lên trang chủ của Thịnh Thế, lướt mắt đọc sơ qua các hoạt động mừng năm mới. Cô nhớ có một nhiệm vụ mà phần thưởng là một bộ tân niên lễ phục, nhìn cực kỳ xinh đẹp. Hơn nữa, số lượng lễ phục chỉ có 100 cái, là loại phần thưởng với số lượng giới hạn. Tâm tình Hỉ Ca kích động muốn có một bộ.

Chính là, nhiệm vụ này chỉ có thể hoàn thành ở Cực Bắc Băng Nguyên. Hỉ Ca triệu hoán con Băng Tuyết Long Vương, sau đó đi vào truyền tống trận.

Hiện giờ, mặc dù cảnh trí ở hai đại lục đều giống nhau, nơi nơi phủ tuyết trắng, nhưng mà nhiệt độ đúng là khác biệt một trời một vực. May mắn áo khoác mà lần trước Chúc Nam (thành viên của Thương Lan công hội) cho cô, cô còn giữ trong balo. Bọc toàn thân cho ấm rồi Hỉ Ca mới thông thả đi vào Băng Nguyên thành.

Rất dễ dàng để có được bộ lễ phục, chỉ cần tìm gặp lễ phẩm thương nhân (người chuyên bán đồ cho các dịp lễ) rồi mua một cây búa, sau đó vào phó bản tân xuân cung, dùng cây búa đập chết quái là được. Quái vật trong phó bản tân xuân cung sẽ bạo ra ngọc phù với kiểu dáng khác nhau, thu thập đủ 20 ngọc phù là có thể đổi một kiện xiêm y. Giới hạn mỗi người chỉ có thể đổi 3 lượt.

Thịnh Thế là một công ty xấu xa! Đứng trước mặt lễ phẩm thương nhân, Hỉ Ca đã hưng tận nghi như vậy. Trời ạ! Cây búa vậy mà phân ra đến 6 cấp bậc, có loại dùng một lần, có loại dùng 5 lần, rồi 10 lần, vân vân và vân vân. Balo của Hỉ Ca không có chỗ để cất nhiều cây búa. Cuối cùng, cô bấm bụng mua luôn cây búa cao cấp nhất – không giới hạn số lần sử dụng. Cao cấp nhất là cây búa kim cương, trị giá một vạn kim. Điều đáng nhắc tới về cây búa là câu giới thiệu công dụng với cỡ chữ nhỏ ở hàng cuối cùng: “qua hết năm mới, người chơi có thể dùng cây búa để đập chết cừu nhân ngay tại trong thành thị mà không bị cộng điểm sát khí, điều kiện tiên quyết là không bị NPC thủ vệ phát hiện.” Mua ngay!!!!!! Chính vì cái dòng chữ nhỏ này mà Hỉ Ca cắn răng bỏ ra một vạn kim để mua cây búa lóe lóe thấy ghê kia. Cầm tới cây búa, Hỉ Ca liền hối hận. Sao có thể nặng tới như vậy a

Cầm cây búa đi vào truyền tống trận (của phó bản), mở mắt ra liền thấy cổng cung.

Bởi vì đây là hoạt động mừng năm mới, phó bản chỉ là loại tạm thời, cho nên quái vật ở đây công kích không cao, có điều chủng loại rất đa dạng. Hỉ Ca liếc mắt nhìn lướt qua, khắp nơi đều là quái vật. Chạy tán loạn dưới đất là quái kim nguyên bảo (hình dạng như cục vàng – tiền thời xưa). Lủng lẳng trên tường là quái gấu trúc. Ở trong góc là quái bảo rương. Dĩ nhiên, số lượng người chơi vẫn đông hơn. Cũng may, tân xuân cung chia làm 6 tầng. Đây là lý do vì sao hệ thống bán tới 6 loại cây búa. Mỗi loại dùng cho một tầng. Hỉ Ca cầm cây búa kim cương, hiên ngang đi lên tầng 6.

Kỳ thật, tầng trên không khác biệt gì với tầng dưới, có điều ít người hơn chút, quái khó đánh hơn chút mà thôi. Hỉ Ca không thích chỗ đông người. Cướp quái đối với cô là chuyện dễ như trở bàn tay, nhưng một khi lôi kéo cả đồng đội tới bên cạnh, cô lại không đủ kỹ năng để tiêu diệt chúng, vậy thì chỉ có nước chịu chết. Đây chính là, tâm có thừa mà lực không đủ. Hỉ Ca biết rõ chuyện này nên cô đi tìm một chỗ vắng vẻ mà đánh quái.

Cây búa một vạn kim tề xem ra có giá trị không tồi. Trên tầng 6, nơi nơi đều là quái vật sáng lờ lờ, toàn trường chỉ có chừng một chục người đứng rải rác. Không phải ai cũng thoải mái vung tay bỏ ra một vạn kim để mua cây búa chỉ dùng một lần nha (chỉ dùng để đánh quái trong dịp lễ này). Không lẽ muốn giữ lại cây búa để sang năm dùng tiếp hay sao???

Sau khi tìm được một nơi thích hợp, Hỉ Ca vung cây búa lên, đập vào con quái. Không ngờ hiệu ứng của cây búa còn có tiếng pháo nổ rất lớn đi kèm, làm Hỉ Ca giật mình, thiếu chút nữa bị dọa sợ. Nghe thấy tiếng pháo, một người đứng cách đó không xa ngẩng đầu nhìn qua bên này. Đó là một cô gái, mặc bộ giáp màu đỏ, đeo mặt nạ đen che kín khuôn mặt. Hỉ Ca vừa lúc cũng ngẩng lên, hai ánh mắt chạm nhau. Hỉ Ca cảm thấy người này có vẻ gì đó rất quen thuộc. Cô gái kia nhìn Hỉ Ca, sau đó quay đầu đi, một lát sau lại xoay đầu qua nhìn lần nữa, trong mắt có chút mê mang.

Hai người im lặng, mạnh ai đánh quái của người đó. Ở tầng 6, quái vật reload rất nhanh, người chơi cần bản không cần di chuyển. Trong không khí, ngoại trừ tiếng kêu thảm thiết của quái vật, chẳng có âm thanh nào nữa. Còn may, chủng loại quái vật rất đa dạng, cho nên tiếng la hét của bọn chúng cũng rất phong phú. Xoát quái kiểu này rất nhàm chán, lại buồn tẻ. Nhưng Hỉ Ca vẫn vui vẻ đánh, hơn nữa còn cố gắng giết qua

tất cả chủng loại quái vật một lần. Chốc lát sau, Hỉ Ca đã thu tập đủ 4 loại ngọc phù, mỗi loại có chừng 3 cái.

Ngay lúc này, Hỉ Ca đột nhiên cảm thấy phía sau xuất hiện một bóng đen rất lớn. Vừa quay đầu, Hỉ Ca mém chút té đập mông. Ở đâu ra con quái này thế???? Toàn thân đỏ rực, bốn chân đầy lông, trên đầu có 2 sừng, nhìn giống như hỏa kỳ lân. Một người tuyệt đối không thể đối phó với boss loại này. Theo thông tin trên diễn đàn, boss này công kích thấp nhưng phòng ngự lại cao. Muốn tiêu diệt nó, ít nhất phải có một đội ngũ 4 người, bởi vì lúc máu của nó rơi xuống còn một nửa, sẽ tự hồi huyết một lần. Cho nên, đội ngũ cần phải có kiếm khách hoặc thích khách để đánh gãy kỹ năng này mới được.

Hỉ Ca đưa mắt nhìn xung quanh, hiện giờ chỉ có mỗi cô gái nhìn quen mắt kia là đứng ở gần cô.

Đại khái cô gái kia cảm nhận được Hỉ Ca đang nhìn chằm chằm hay sao đó, rút cuộc xoay người lại, hỏi: – “Có chuyện gì không?”

“Muốn đánh không?” – Hỉ Ca rất tin tưởng thực lực bản thân. Người kia là thích khách, có thể trấn trụ quái. Chỉ cần Hỉ Ca công kích cao, hai người sẽ đủ sức tiêu diệt con boss này. Hỉ Ca không biết boss kỳ lân sẽ bạo ra đồ vật gì. Cô không nghĩ bản thân có vận số may đến nỗi sẽ lấy tới trang bị cấp sử thi. Chỉ là, boss đứng chình ình ngay trước mặt mà không đánh thì thiệt là có lỗi với bản thân à.

Ngước nhìn con boss, cô gái kia gật gật đầu: – “Đánh. Người có đủ đạn được không?”

“Ta biết thêm huyết.” – Hỉ Ca ngượng ngùng cười. Trời ơi, có người muốn dùng kim sang được và hồi huyết đạn để đánh quái kia. Sẽ tiêu tốn bao nhiêu tiền a~ Không ngờ Hỉ Ca có thể gặp được một người còn phung phí hơn Sở Tiểu Ca nhà cô nữa. Hiện tại, Sở Tiểu Ca đã thu liễm nhiều lắm, ít nhất toàn bộ hồi huyết đạn mà nó sử dụng không cần tốn tiền mua nữa, đều lấy từ chỗ Cô Tửu.

“Ồ... vậy đánh thôi.” – cô gái kia thậm chí còn không tò mò vì sao một thuật sĩ lại biết thêm huyết nữa, trực tiếp gửi qua lời mời tổ đội.

Vừa tiến vào đội ngũ, cô gái nhìn thấy tên Hỉ Ca, biểu tình liền biến đổi.

“Người tên Hỉ Ca??” – giọng nói ngập ngừng, có vẻ như không muốn tin.

“Đúng. Làm sao vậy?”

“Người... là Hỉ Ca??? Không thể nào...” – lần này thì tiến đến trước mặt Hỉ Ca, dán sát vào xăm xoi thật kỹ, sau đó lắc đầu – “... một chút cũng không nhìn ra.”

“Người biết ta sao?” – Hỉ Ca bị hành động quỷ dị của cô gái làm cho chết đứng. Vừa mới còn bình thường, nháy mắt liền biến đổi là sao?

207. Chương 208: Theo Ta Đi

Đi vòng quanh Hỉ Ca ba bốn lượt để quan sát từ trên xuống dưới, cô gái kia chậm rãi mở miệng: – “Ta là Tiểu Cửu đây.”

“Tiểu Cửu?” – đến phiên Hỉ Ca giật mình.

Hỉ Ca không cố ý đi tìm Tiểu Cửu. Không ngờ lại vô tình gặp gỡ ở nơi này. Thoạt nhìn, Tiểu Cửu lẩn lộn ở trò chơi không tệ nha.

Đánh giá một thân trang bị thích khách trên người Tiểu Cửu. Nếu nhớ không lầm, bộ sáo trang này là phần thưởng cao nhất của một nhiệm vụ liên hoàn. Khác với bộ sáo trang của Hỉ Ca, bộ sáo trang của Tiểu Cửu có thể thăng cấp, có thể tăng điểm thuộc tính. Bất quá, mỗi lần thăng cấp đều có yêu cầu hoàn thành một chuỗi nhiệm vụ gì đó. Độ biến thái ngang ngửa với nhiệm vụ thần khí của Hỉ Ca. Tiểu Cửu hiện tại đã lên

cấp 90. Hỉ Ca vẫn nhớ, cô vào trò chơi một đoạn thời gian rồi Tiểu Cửu mới tiến vào. Không ngờ hiện tại cấp bậc của 2 người vẫn sà sà nhau. Thực khiến lòng người cảm phần mà.

Ngoài dự kiến gặp nhau thật khiến hai người vui vẻ. Nhưng họ không lãng phí thời gian, trò chuyện gì đó tính sau, hiện tại giải quyết boss cái đã. Lần đầu tiên hợp tác, hơn nữa 2 người đánh một con boss dành cho đội ngũ 4 người, cộng thêm chuyện không có kiếm khách giữ cừu hận quái, khó khăn là rất lớn. Tiểu Cửu thuộc loại thích khách vừa công vừa thủ, lại phát triển theo đường nhanh nhẹn. Bình thường mà nói, thích khách vừa công vừa thủ rất khó luyện đến hàng cao thủ. Cũng may công kích lẫn huyết lượng của Tiểu Cửu đều cao. Dựa theo lời Tiểu Cửu thì thời khắc mấu chốt, có thể biến thành kiếm khách để giữ quái. Đối với chuyện này, Hỉ Ca bảo trì im lặng.

Theo Tiểu Cửu kể lại, lúc tiến vào trò chơi, tân thủ thôn của cô ở gần Cực Bắc Băng Nguyên. Sau khi rời thôn, liền trực tiếp ở lại nơi này học kỹ năng và luyện cấp. Hai người đều là băng hệ, đối phó hỏa kỳ lân sẽ có thêm điểm cộng. Quá trình đánh quái không mấy suông sẻ. Công kích của Hỉ Ca quá cao. Tiểu Cửu thường xuyên không giữ được quái. Cho nên, thỉnh thoảng lại nghe Tiểu Cửu thét chói tai. Hỉ Ca đầu đầy hắc tuyến. Người bị kỳ lân đâm trúng là cô. Cô còn không có phản ứng gì. Tiểu Cửu rút cuộc vì sao la hét như heo chọc tiết a? Boss kỳ lân không có kỹ năng độc đáo nào, chỉ có huyết lượng hơi cao thôi. Hai người mài hơn nửa giờ liền giải quyết được nửa cột máu của nó. Ngay lúc này, tự nhiên bên cạnh họ mọc ra vài người vừa truyền tống tới.

Đội ngũ có 4 người, 2 nam 2 nữ. Bọn người kia thấy Hỉ Ca và Tiểu Cửu đánh boss kỳ lân, không vội vã rời đi, ngược lại đứng ở một bên nhìn. Đây là muốn xem náo nhiệt hay muốn đợi thời cơ cướp quái??? Hỉ Ca nhìn không ra. Chỉ có thể âm thầm đề phòng tình huống xấu nhất phát sinh.

Đợi đến lúc hỏa kỳ lân âm âm ngã xuống, 4 người kia vẫn một bộ đứng yên không động đậy. Hỉ Ca tiến tới sờ thì thấy, lấy tới 2 món đồ.

Một cái là pháp trượng của hỏa thuật sĩ. Không thể không khen, pháp trượng thật quá xinh đẹp. Nguyên liệu chế tác là băng hỏa hàn thiết, khi cầm trên tay sẽ tỏa ra một tầng ánh lửa chập chờn bao bọc xung quanh nhưng không hề tạo ra cảm giác bỏng rát. Pháp trượng khảm một viên hỏa thạch cực lớn ở trên đầu, chung quanh khảm 99 viên kim cương loại nhỏ, khi ánh sáng chiếu vào, hào quang bắn ra bốn phía. Hỉ Ca khẳng định, ai cầm cây pháp trượng này lên sân PK, đảm bảo là kẻ đầu tiên bị giết. Món đồ này quá chói lợi, quá nổi bật, quá thu hút. Nói thật, Hỉ Ca nhìn cây pháp trượng liền nghĩ ngay đến Khờ Đại. Quá hợp nhau luôn.

Món đồ thứ hai là bản vẽ chế tạo đèn lồng. Hẳn là dùng cho hoạt động ngày rằm. Bản vẽ không giới hạn điều kiện, ai cũng có thể học. Hỉ Ca không có hứng thú. Vừa lúc Tiểu Cửu thấy thích, liền đưa cho cô ta. Về phần cây pháp trượng, Hỉ Ca bỏ túi. Truyền kỳ pháp trượng trong mắt Hỉ Ca không đáng bao nhiêu tiền. Nhưng nếu ném nó lên sân đấu giá có lẽ sẽ gây ra một trận phong ba. Đợi về đến Long Thành sẽ tìm Khờ Đại bàn tính sau.

Hỏa kỳ lân đã đánh chết. Đồ vật đã phân chia xong. Đội ngũ 4 người rút cuộc hướng bên này đi tới.

“Cửu Tiểu Thư, còn nhớ chúng ta không?” – người lên tiếng là một trong hai cô gái. Tuy cô ta đang cười, bắt quá là biểu tình nhe răng cười.

Hỉ Ca nhượng mày, bọn họ tựa hồ có thâm cừu đại hận với Tiểu Cửu. Ánh mắt của ai cũng tràn ngập hàn ý.

“Người nghĩ sao?” – Tiểu Cửu tỉnh bơ trả lời. Tiểu Cửu trước giờ vẫn vậy. Đối với người thân thì nói chuyện ôn nhu, đối với người lạ liền bày ra bộ mặt lạnh lùng.

“Một tháng trước, người hủy đi Cúc Thủy gia tộc của bọn ta, lại đuổi tộc trưởng của bọn ta ra khỏi trò chơi. Người có muốn chối không?”

Hỉ Ca hiểu ra, đây là đến hỏi tội. Nhưng không ngờ những người này có giáo dưỡng tốt ghê. Nếu đối lại là cô, lúc này vừa thấy người đã ra tay ngay, suy nghĩ làm gì, giết trước nói sau mới là công đạo.

“Ta giết người nhiều lắm. Người muốn nói tới người nào?” – Tiểu Cửu nhú mày. Ai nhớ chuyện của tháng trước chứ? Thật là đám người nhảm chán.

Đại khái thái độ của Tiểu Cửu chọc giận cô gái kia. Khuôn mặt cô ta thoát cái đồ bưng, hô hấp dồn dập, ngực phập phồng lên xuống, khiến cho mấy tên con trai trong đội ngũ vừa liếc mắt vừa nhieu nước miếng.

“À... lúc lâm trận mà ta chạy trốn, người sẽ không trách ta chứ?” – Hỉ Ca nói trên kênh đội ngũ.

“Không. Bất quá, ngày mai sẽ không có cơm.” – Tiểu Cửu thật tự nhiên trả lời.

“Đồ độc ác. Tương lai khẳng định không ai thèm cưới người.” – Hỉ Ca bất mãn. Vì miếng cơm, cô phải ở lại chịu khổ rồi.

“Tiểu Khuynh Thành đã nói sẽ phụ trách với ta.” – Tiểu Cửu cười thực âm hiểm. Hỉ Ca rùn mình một cái. Không ngờ Sở Tiểu Ca đã rơi vào ma trảo của yêu nữ này. Theo phỏng đoán, Sở Tiểu Ca khẳng định còn chưa biết Tiểu Cửu là ai.

“Nó không biết người là ai đúng không?” – Hỉ Ca dám chắc, nếu em trai biết, đã chạy tới báo cho cô rồi.

“Dĩ nhiên.”

Hai người nói chuyện phiếm trên kênh đội ngũ. Trong khi ở phía đội diện, cô gái kia chống nạnh chỉ trích ác trạng (danh sách chuyện xấu) của Tiểu Cửu một hơi một tràng. Hỉ Ca nghe mà nhin không được phải bội phục Tiểu Cửu. Rốt cuộc, Tiểu Cửu làm bao nhiêu chuyện xấu nha... nói này giờ còn nói chưa xong a~ Thông qua bảng cáo trạng, Hỉ Ca đã hiểu, bạn cùng nhà của cô ở trong trò chơi bị biết bao nhiêu người ghét, bị biết bao nhiêu người hận. Không hổ là đồng môn của A Thất. Bản chất giống y chang nhau. Hiện tại, người đứng đầu trên liệt sát bảng của Cực Bắc Băng Nguyên là Cửu Tiểu Thư. Đúng là làm cho người ta bất khả tư nghị (không còn gì để nói).

“Nhàm chán! Người nói nhiều như vậy làm chi. Muốn đánh thì nhào lên. Ta không có thời gian đùa giỡn với người đâu.” – Tiểu Cửu bực mình cắt ngang.

“Vị tiểu thư này, mời người cách xa một chút. Đây là chuyện ân oán giữa chúng ta và cô ấy.”

Hỉ Ca cảm thán, quả nhiên là tiểu thư khuê các, thực lễ phép. Nghe giọng nói ôn hòa của người kia, Hỉ Ca rất nghe lời, tự động lùi về sau 10 thước.

Tiểu Cửu cười lạnh một tiếng, không nói hai lời trực tiếp nhắm ngay nữ vũ giả đứng trước mặt mà tấn công. Hai chiêu dịch cốt, huyết lượng của nữ vũ giả liền giảm gần một nửa. Được sư trong đội ngũ vội vàng cấp cho cô ta thêm huyết. Mặc dù lùi ra rất xa, nhưng Hỉ Ca vẫn đứng trong phạm vi có thể công kích. Cô nhìn 4 người kia, khoe miệng nhếch lên, phóng ra một cái quần công. Băng tuyết điệp vũ. Từ trên trời rơi xuống hàng loạt băng tinh. Huyết lượng của 4 người kia giảm xuống không ngừng. Không cho được sư cơ hội hồi huyết, Hỉ Ca phóng qua 2 cái băng trùy, thoải mái đem vị được sư yếu đuối kia đẩy ngã.

Nhóm người kia không đoán được Hỉ Ca sẽ ra tay với họ. Theo chỗ họ biết thì Cửu Tiểu Thư trước giờ căn bản không có bạn bè nào hết, cũng không có đoàn đội, trừ phi là đánh boss mới tổ đội với người lạ. Lúc mới đến, bọn họ đã quan sát tình huống rõ ràng. Họ đoán, Hỉ Ca và Cửu Tiểu Thư không hề quen nhau. Khi kỳ lân xuất hiện hai người mới tổ đội để đánh boss. Cho nên bọn họ mới dễ dàng đáp ứng cho Hỉ Ca rời đi. Thật không ngờ Hỉ Ca lại ra tay với họ.

“Người và cô là người của Hỏa Nhân?” – nữ vũ giả cắn răng nuốt được, trừng mắt hỏi Hỉ Ca. Đáng tiếc, cô ta không có thời gian nghe được câu trả lời bởi vì sau lưng đã bị người ta đâm cho một đao, trực tiếp hy sinh.

Hỉ Ca nhún vai: – “Thực hiển nhiên, không phải.”

Còn lại 2 người, căn bản vô dụng. Chẳng tốn chút thời gian nào liền giải quyết xong. Hỉ Ca và Tiểu Cửu lúc phối hợp đánh boss có hơi khập khiễng, nhưng phối hợp giết người lại ăn ý mười phần. Quả nhiên, nữ nhân đều không phải là những người chỉ biết an phận.

“Bọn kia là ai thế?” – Hỉ Ca hỏi. Sau khi giết người xong, cả hai đều không có ý định rời đi. Hỉ Ca còn muốn đánh ngọc phù. Tiểu Cửu là nhàm chán, ở lại nói chuyện phiếm.

“Ta làm sao biết.”

Ngũ khí này... giống y chang Thất Tử!!! Hỉ Ca liếc mắt khinh bỉ. Ngay cả lý do vì sao người ta kết thù oán với mình cũng không biết, phỏng chừng đã giết vô số người rồi.

“Người ở Cực Bắc Băng Nguyên rốt cuộc làm gì?” – Hỉ Ca tin tưởng, cho dù Tiểu Cửu chỉ có một mình, cô ta vẫn đủ năng lực để quây phá. Có điều, hồi này Hỉ Ca nghe nữ vũ giả kia dùng tới từ “các người”, nghĩa là Tiểu Cửu đi chung với một đám người?

“Trước kia mở một cái bang hội, sau đó đem tặng cho người khác. Hiện tại, ai bỏ tiền ra mượn thì ta giết người giùm họ.”

Một câu nói, đủ gói gọn cuộc sống phong phú trong trò chơi của Tiểu Cửu.

“Bang hội nào?” – Hỉ Ca trợn mắt. Tại sao cô không gặp được vận may như này nha... tự nhiên có người đem nguyên bang hội tặng cho cô.

“Linh Độ Hỏa. Vốn ta muốn tặng cho người. Bất quá lúc đó nghe nói người đang làm phó bang chủ của Vực Sâu. Về sau, khi người rời khỏi Vực Sâu, ta liền chơi Lam Sắc một ván cho bỏ ghét.”

Lời nói của Tiểu Cửu làm Hỉ Ca trợn mắt há mồm. Linh Độ Hỏa. Bang phái này cô còn nhớ rõ tên. Là do Lam Sắc mời về cùng với Liệp Sát Bang. Về sau không trụ lại Vực Sâu, trước khi rời đi đúng là có gây khó dễ cho Lam Sắc, khiến Lam Sắc rơi vào tuyệt cảnh (đường cùng). Hồi đó Hỉ Ca còn thấy kỳ quái. Hai bên mình hữu sao lại trở mặt thành thù? Hóa ra là vì cô.

“Vì sao lại đem bang phái tặng cho người khác?” – Hỉ Ca khó hiểu hỏi.

“Ta giết người nhiều lắm, thường xuyên khiến bang phái bị lôi kéo vào chuyện phiền toái. Cho nên quăng chức bang chủ cho người khác. Bản thân thông dong không phải tốt hơn sao?”

“Vậy vừa lúc, người theo ta đi.” – Hỉ Ca chính là sợ thiên hạ không náo loạn đây.

208. Chương 209: Cẩm Y Đổi Chủ

Tiểu Cửu vui vẻ đồng ý gia nhập Long Môn Khách Đỉnh. Chính là, bắt đầu rời khỏi tầng 6 của Xuân Cung, trên đường đi, trong vòng một giờ, bọn họ gặp đến 3 nhóm địch nhân của Tiểu Cửu. Lúc này, Hỉ Ca rốt cuộc có điểm hối hận. Hình như cô vừa đào hố chôn chính mình thì phải.

Năm mới, tựa hồ trừ bỏ tham gia các hoạt động chào mừng của hệ thống thì không còn nhiệm vụ hay ho nào để làm nữa. Hỉ Ca đem toàn bộ hoạt động làm qua một lần, phát hiện, cầm cây búa đi đập quái vẫn là trò vui nhất. Bất quá, vận khí của cô không tốt. Ngọc phù mà cô thu thập được chỉ bằng một nửa của Tiểu Cửu. Hơn nữa, cô đã có hơn 20 chủng loại ngọc phù, nhưng số lượng của cùng một loại thì không có cái nào vượt quá 12. Hỉ Ca nổi giận rồi, quyết định không rời khỏi Xuân Cung cho đến khi nào lụm đủ số lượng mới thôi. Hỉ Ca mua một đồng bánh bao, ý đồ nằm ỏ ở trong này. Sau một ngày một đêm, Cuồng Vũ phái người qua lôi cổ cô về.

Nhân dịp năm mới, Long thành chuẩn bị tổ chức đại hội bán đấu giá. Thế mà bang chủ của Long Môn không lo chuẩn bị sản phẩm, lại tốn thời gian ở đây cầm búa đập quái hả? Đây là tội không thể tha.

Đại hội bán đấu giá lần này là do Cuồng Vũ cùng Thôn Nguyên Bảo phụ trách. Toàn bộ sản phẩm trưng bày sẽ do Long Môn đề ra. Thôn Nguyên Bảo lo chuyện quảng cáo và sắp xếp. Thời gian dự kiến là ngày 15. Thương nhân có rất nhiều ý tưởng, đặc biệt là loại gian thương như Thôn Nguyên Bảo lại càng có nhiều sáng kiến. Ngày 15 tháng Giêng là ngày mà trò chơi có hoạt động bắn pháo hoa. Thôn Nguyên Bảo đã đặc biệt chuẩn bị một màn bắn pháo hoa cực kỳ hoành tráng.

Từ bây giờ cho tới 15, thời gian rất eo hẹp. Tuy nói Long Môn có không ít đồ tốt trong kho hàng, nhưng chân chính đồ vật có thể khiến người ta rung động muốn chộp vào tay thì lại không có.

Lục Y vừa mới hoàn thành một đôi vũ hài (giày) cấp sử thi giành cho chức nghiệp vũ giả. Dĩ nhiên toàn bộ nguyên liệu đều lấy từ kho hàng của bang phái. Sau khi rao bán thành công, Lục Y sẽ lấy 50% số tiền, còn lại 50% vào ngân khố của bang phái. Vốn dĩ, Cuồng Vũ không muốn lấy phần tiền này, nhưng Lục Y kiên trì giữ vững lập trường, cuối cùng Hỉ Ca lấy quyền bang chủ ra đáp ứng, Long Môn thu về một nửa.

Cát Tường cũng gửi qua một món hàng cho Hỉ Ca rao bán. Là một khối triệu hoán thạch. Có thể triệu hoán phi hành tọa kỵ Ba Vĩ Hỏa Điều (chim lửa ba đuôi???). Nếu là về sau, Ba Vĩ Hỏa Điều không tính là thứ tốt. Bất quá, hiện tại thì nó là tọa kỵ đứng đầu trên bảng phi hành. Bởi vì, trên thế giới, người sở hữu phi hành tọa kỵ chưa tới con số 100. Phi hành tọa kỵ của Hỉ Ca đến nay còn chưa mọc cánh nữa kia. Haiz... cô đã quá tuyệt vọng với con heo mập kia rồi.

Về phần đan dược của Cô Tửu... Hỉ Ca chung quy vẫn có điểm lo lắng. Tuy nói Cô Tửu rất lợi hại nhưng đan dược của hắn luôn có vấn đề về công dụng, đặc biệt là cực phẩm đan dược. Hỉ Ca không mấy tin tưởng tên này có thể đưa ra thứ gì “tốt bình thường”. Nhưng Cuồng Vũ đã cam đoan, nhất định có thể moi ra từ chỗ Cô Tửu vài thứ tốt cho hội bán đấu giá. Vấn đề bây giờ là, từ thời điểm cuối năm đến giờ, Cô Tửu không hề thương tuyển. Cuồng Vũ vẫn một mực cam đoan, cho dù Cô Tửu không thương tuyển thì cô vẫn có cách tìm được hắn. Hỉ Ca trong lòng cười trộm. Hai người này hình như phát triển nhanh hơn cô tưởng tượng nha~

Vật phẩm trưng bày cho đại hội không hề ít. Nhưng dựa theo ý tưởng của Thôn Nguyên Bảo thì để có thể tạo tiếng vang cho đại hội, phải dựa vào tài nghệ của Hỉ Ca rồi. Nói đi nói lại vẫn là muốn Hỉ Ca tạo ra một kiện vũ khí. Truyền kỳ vũ khí không còn là vật hiếm lạ, cho nên chính là muốn một kiện sử thi vũ khí.

Khi Hỉ Ca thăng cấp đến tông sư thợt rên, cô có thể lựa chọn muốn hay không muốn hiển thị tên người sáng tạo trên thanh vũ khí cô đúc ra. Cho nên, có rất nhiều truyền kỳ vũ khí đang lưu hành ngoài thị trường đều không có tên thợt rên khắc trên đó, căn bản, rất ít người biết được vũ khí họ cầm trên tay là do Hỉ Ca rèn ra. Nghe nói, một khi thăng đến cấp đại tông sư, nếu lựa chọn hiển thị tên trên vũ khí, cái tên hiển thị sẽ lấp lánh ánh vàng đó. Hỉ Ca nhớ, mỗi lần sử dụng đan dược của Cô Tửu, phía trên mấy viên thuốc này đều lập lờ một cái tên có kim quang lóe lóe, nhìn cực kỳ quý dị.

Nói làm sao, hội đấu giá chính là thời cơ để tạo tiếng vang. Một bang phái sở hữu một đoàn đội ngoại gia chức nghiệp cuộc sống mạnh mẽ mới chân chính là một đại bang hội.

Vì sự phồn hoa của bang phái, Hỉ Ca bị 5 cao tăng lãnh đạo của Long Môn áp giải đến tổng đàn của Thương Lan công hội. Dọc đường đi, Hỉ Ca vô cùng hối hận. Cô không nên nói cho Cuồng Vũ biết điều kiện đàm phán giữa cô và Thanh Lam. Nếu cô giúp Thanh Lam thăm dò Tử vong chi hải bản đồ, hắn sẽ đưa cô bản vẽ của cự kiếm cấp sử thi. Cuồng Vũ đúng là đồ độc ác~ Thanh Lam xem như có chữ tín, đồng ý giao ra bản vẽ trước, sau ngày 15 mới tới đòi người đi khai hoang. Học xong họa đồ, Hỉ Ca quảng nguyên một bảng liệt kê các loại tài liệu cho Thanh Lam, sau đó chạy mất.

Trở lại bang phái, Hỉ Ca còn chưa ngồi nóng địch đã thấy Lục Y nắm tay Huyết Sam lôi kéo vào tổng đàn. Vừa nhìn thấy Hỉ Ca, ánh mắt phần nộ của Lục Y mới giảm nhiệt, đi nhanh bước qua, lại phát hiện Huyết Sam lợi dụng thời cơ được thả tay liền muốn chuồn đi, Lục Y xoay người chỉ vào hắn hét lớn.

“Người nếu không cùng bang chủ nói cho rõ ràng, về sau đừng nói người quen biết ta!!!!”

Huyết Sam dừng lại, vẻ mặt khó xử: – “Lục Y, thật sự không quan hệ đến ta... ta...”

“Người... người... cái gì. Người còn không nói. Ai luyện cấp với người, ai bị người ta giết. Cho dù không phải lỗi của người, nhưng người cũng nên vì huynh đệ trong bang phái mà ngẫm nghĩ cho rõ ràng chứ. Đây không phải là chuyện cá nhân nữa rồi.” – Lục Y giận dữ hét lên.

“...” – Huyết Sam cúi đầu, không mở miệng, nhưng cũng không có ý muốn rời đi nữa.

“Lục Y, có chuyện gì xảy ra?” – Hỉ Ca mở miệng hỏi. Nghe qua, hình như Huyết Sam gặp phiền toái không ít.

“Từ hồi đầu năm tới giờ, ngày nào cũng có thích khách đến tìm hắn gây phiền toái. Rất nhiều thành viên trong bang tổ đội với hắn đều bị sát hại. Ban đầu còn chưa nghĩ ra vấn đề, nhưng sự việc càng ngày càng nghiêm trọng. Lần này, nếu không phải ta bắt gặp tại trận, ta còn không biết có chuyện như thế phát sinh.”

“Là Lâm Tuyết làm?” – Hỉ Ca nghĩ ngay tới đối tượng khả nghi đầu tiên. Này không thể trách cô, thực sự Lâm Tuyết để lại ấn tượng quá xấu. Ở giữa hai huynh đệ lại chơi trò một chân đạp hai thuyền, không muốn bỏ bên này cũng không muốn bỏ bên kia. Hơn nữa, lần trước Lâm Tuyết đã từng phát lệnh truy nã với Huyết Sam.

“Hắn là không phải. Bất quá khẳng định là người của Cẩm Y.”

Hỉ Ca gật đầu, ngón tay vô thức gõ gõ lên mặt bàn: – “Nếu không phải Lâm Tuyết, như vậy, hành động này là có ý đồ khiêu khích cả bang phái chúng ta rồi?”

Niếp Lăng có ý gì đây? Hỉ Ca có chút nghi hoặc. Long Môn với Cẩm Y có thể nói là nước sông không phạm nước giếng. Hỉ Ca chỉ thu lưu 2 thành viên của bọn họ mà thôi. Đây không tính là tội ác tày trời gì đi? Không cần phải cố tình cấn xé lẫn nhau chứ? Hỉ Ca nghi ngờ đây không phải là ý tứ của Niếp Lăng. Cô quyết định nhắn tin qua cho Niếp Lăng, đáng tiếc anh ta không thượng tuyến. Sự việc có vẻ hơi phiền phức rồi.

Sau khi Lục Y và Huyết Sam rời đi, Hỉ Ca gọi cho Đạp Tuyết. Bất ngờ nhất là, Đạp Tuyết nói hẳn hiện giờ chỉ là bang chúng bình thường, chuyện tình bên trong của Cẩm Y hẳn đã không còn tư cách để biết nữa. Tắt thông tấn khí, Hỉ Ca nhin không được thấy kỳ quái. Cho dù Cẩm Y quyết định tẩy trừ nhân số, không thể nào lại cách chức Đạp Tuyết chứ? Thực lực lẫn năng lực lãnh đạo của Đạp Tuyết đều không tồi. Hay là, bên trong Cẩm Y xảy ra chuyện gì?

“Cuồng Vũ, biết nội bộ Cẩm Y gần đây có xảy ra vấn đề gì không?” – Hỉ Ca không thể tự mình giải thích, liền đi tìm Cuồng Vũ hỏi thăm.

Lúc này, Cuồng Vũ đang ở phủ thành chủ xử lý công văn. Nghe Hỉ Ca hỏi, Cuồng Vũ mới chợt nhớ ra một cái tin đồn vừa mới xuất hiện hồi cuối tuần.

“Nghe đồn Sói Xám Ăn Cừ chuẩn bị rời khỏi trò chơi. Anh ta nhường chức bang chủ cho bạn gái.”

“Không chơi nữa? Thật hay giả?” – Hỉ Ca sững sốt. Niếp Lăng rời khỏi trò chơi? Đây đúng là tin tức giật gân.

“Chờ ta đi tra một chút. Mà chuyện này cùng với phiên toái Huyết Sam gặp gần đây có quan hệ đúng không?” – Cuồng Vũ hỏi. Mọi sự lớn nhỏ xảy ra trong bang chưa từng lọt khỏi tầm quan sát của Cuồng Vũ. Đối với chuyện này, Hỉ Ca không thể không phục phó bang chủ nhà cô nha.

“Đúng vậy. Nếu hiện tại bang chủ Cẩm Y không phải Sói Xám Ăn Cừ, ta nghĩ muốn liên hệ với người phụ trách của Cẩm Y. Để bọn họ biết chúng ta không phải là người dễ đối phó.”

“Được. Ta đi điều tra liền.”

Nửa giờ sau, Cuồng Vũ chứng thực tin tức. Cẩm Y đã đổi chủ. Bang chủ hiện tại của Cẩm Y tên gọi Hồng Hoa, nghe nói là bạn gái thực sự của Sói Xám Ăn Cừ. Hỉ Ca từ chối cho ý kiến. Cái loại nam nhân đào hoa như Niếp Lăng, bốn chữ “bạn gái thực sự” không biết tồn tại mấy ngày mấy tháng nữa. Vừa lúc, Hiểu Hiểu truyền tới tin tức, đám thích khách vẫn gây phiền toái cho Huyết Sam đúng là người của Cẩm Y. Nghe tới đây, Hỉ Ca có chút đứng ngồi không yên. Hỉ Ca không thích ngoại giao. Nếu có thể, cô tình nguyện tìm người đến thay thế. Đáng tiếc, hai vị phó bang chủ của Long Môn hiện giờ đều đang bận bù đầu bù cổ. Chỉ có một mình bang chủ cô là rảnh rang nhất.

Vì cái gì Long Môn không có 3 bang chủ a~ Hỉ Ca đứng ở cổng tổng đàn của Cẩm Y âm thầm gào thét trong lòng.

“Hỉ Ca, vấn đề kia, người vẫn nhớ rõ chứ?” – A Li đứng kế bên kích động bóp bàn tay của Hỉ Ca.

Bang chủ Cẩm Y rời khỏi trò chơi. Phó bang chủ lên tiếp quản. Đây là tình yêu? Hay là đoạt quyền? Vấn đề kinh hoàng như này, nếu có thể mò mẫm ra, sau đó trở về viết báo, đảm bảo kiếm không ít tiền a~ A Li trong lòng gào thét. Hỉ Ca liếc mắt xem thường, lại đối với hành vi quăng A Li cho cô của Cuồng Vũ khinh bỉ một phen. Bởi vì lo sợ A Li đào ra bát quái của Cô Tửu và cô ta nên Cuồng Vũ mới ném người qua nơi này đi. A Li lá gan rất lớn. Duy nhất sau khi nhìn thấy Thất Tử giết người, kể từ đó mỗi lần gặp Thất Tử liền tìm cách đi đường vòng, ngoài ra, A Li chẳng sợ ai hết!!!

209. Chương 210: Ân Oán Cá Nhân

Hỉ Ca đứng ngoài cổng tổng đàn Cẩm Y không bao lâu, Đạp Tuyết từ bên trong đi ra, nhìn thấy Hỉ Ca, hần liền mỉm cười thân thiện.

“Hỉ Ca, người tới rồi!”

Với người của Cẩm Y, ngoài trừ Niếp Lăng, Hỉ Ca chỉ quen biết Đạp Tuyết. Cho nên, muốn cùng Cẩm Y trao đổi, chỉ có thể thông qua Đạp Tuyết. Tuy nói, Đạp Tuyết hiện tại chỉ là bang chủ bình thường. Nhưng hần vẫn có thể giúp cô liên hệ với bang chủ của Cẩm Y.

“Quý bang chủ có ở đây không?”

“Có. Bang chủ đang đợi người. Mời vào.”

Đạp Tuyết dẫn Hỉ Ca tiến vào đại sảnh. Nhìn tình hình, Hỉ Ca thầm nghĩ, sự tình tựa hồ không đơn giản nha. Bởi vì trong đại sảnh của Cẩm Y có rất nhiều người quen. Có Cuồng Thần. Có Chư Cát Hầu. Thậm chí có cả Lam Sắc. Còn cô gái xinh đẹp ngồi ở giữa chính tọa kia hần là bạn gái trong truyền thuyết của Niếp Lăng, bang chủ Hồng Hoa.

Hỉ Ca vừa xuất hiện, không khí liền trở nên quỷ dị. Cô hoàn toàn không nghĩ tới sẽ gặp phải tình huống này. Không ngờ, cánh tay của Minh Độ Thiên vươn xa hơn cô tưởng. Cô thiếu chút nữa thì quên. Niếp Lăng và Minh Độ Thiên là bạn tốt ở ngoài đời. Nếu Niếp Lăng thực sự rời bỏ trò chơi, thế lực của hần sao có thể rơi vào tay người khác chứ. Mà Cuồng Thần, vì không thể lẫn lộn ở Nam Uyên nên mới đầu quân cho Minh Độ Thiên hay sao? Hỉ Ca chỉ cảm thấy kỳ quái, vì sao Cuồng Thần lại chạy qua Đông Châu Xích Hỏa hội hợp với Chư Cát Hầu? Vì sao không ở Nam Uyên gặp thẳng mặt Minh Độ Thiên?

“Người là bang chủ của Long Môn? Mời ngồi.” – Hồng Hoa ngồi trên ghế, hai tay đặt ở hai bên, giọng điệu có phần cao ngạo lại có điểm khinh miệt. Trước khi Hỉ Ca đến, Hồng Hoa nghe những người ở đây nói qua về Hỉ Ca. Ở trong mắt Hồng Hoa thì Hỉ Ca bất quá là một nữ nhân có núi cao để dựa vào mà thôi. Bản thân Hỉ Ca không có tài cán gì, không cần quá lo lắng.

Hỉ Ca nhượng mảy, không nói gì, ngồi xuống ghế trống.

“Tìm ta có chuyện gì, nói đi.” – Hồng Hoa không khách khí nói.

Tiểu Cửu đứng sau lưng Hỉ Ca vừa nghe thấy, ánh mắt liền híp lại.

“Gần đây, bang chúng của ta bị người của Cẩm Y giết hại rất nhiều. Có thể cho ta biết lý do không?” – Hỉ Ca bình tĩnh hỏi. Nhìn thái độ của Hồng Hoa liền biết bọn họ không cùng chiến tuyến, không thể thảo luận cái gì. Bất quá, nếu đã đến đây, chuyện cần nói vẫn phải nói cho xong.

“Lý do? Ta không biết phải đưa ra lý do gì đây. Theo ta được biết, đây là ân oán cá nhân.” – Hồng Hoa hừ lạnh, sắc mặt âm trầm trả lời.

“Ân oán cá nhân sao? Nếu vậy thì đội ngũ thích khách của Cẩm Y đúng là đoàn kết nha.” – Hỉ Ca tựa tiểu phi tiểu nói.

“Theo ta biết, bọn họ bởi vì Huyết Sam trái với quy tắc, đã lấy đi trang bị của Cẩm Y, cho nên mới xuống tay đối phó với hần. Bang chủ Hỉ Ca, Long Môn không nên thu nhận loại tiểu nhân như hần. Người nên cẩn thận thì hơn.” – Hồng Hoa không hề che giấu vẻ châm chọc trong giọng nói.

“Bang chủ Hồng Hoa, một bước lên mây là chuyện tốt, nhưng cẩn thận coi chừng tèo cao thì sẽ té đau a. Đa tạ nhắc nhở của người. Ta đối với ánh mắt nhìn người của mình vẫn rất tin tưởng.” – Hỉ Ca cười cười, không quan tâm sắc mặt biến đen thui của Hồng Hoa.

Đây xem như nói trúng chỗ đau của Hồng Hoa. Cho dù nhờ vào quan hệ của Niếp Lăng mà Hồng Hoa có thể lên ngôi ở vị trí bang chủ. Nhưng cái ghế này có thể ngồi bao lâu? Có bao nhiêu người trong bang tin

phục? Huống hồ, không phải ai cũng có tài lãnh đạo. Một số thứ, không phải chỉ nhìn người ta rồi học theo là được. Nếu không sẽ chẳng có tình huống chó điên cũng có thể cắn chết hổ dữ a~

“Hừ... không cần ngươi lo lắng. Ngươi còn chuyện gì nữa không? Nếu không, mời ngươi đi cho. Về chuyện giết người, ngươi có thể tự tìm đến bọn thích khách kia để nói chuyện, ta sẽ không quản.” – Hồng Hoa càng nói càng bén nhọn. Hỉ Ca nhìn chằm chằm một lúc, không nói gì, đẩy ghế đứng lên.

“Tốt thôi. Xem ra ta chỉ có thể nói chuyện với những người kia thôi. Cáo từ.” – Hỉ Ca đi được vài bước thì dừng lại, quay đầu nhìn cái người vẫn hung tợn nhìn cô từ lúc bước vào tới giờ – “Cuồng Thần, chuyện còn chưa kết thúc đâu.”

Hỉ Ca tự nhận cô không phải là người rộng lượng. Chuyện Cuồng Thần mang người đi vây sát cô, đâu thể nhẹ nhàng mà bỏ qua cho được.

“Khẩu khí thật lớn.” – Cuồng Thần không nói gì, ngược lại Hồng Hoa nhin không được chen miệng vào.

Chư Cát Hân và Lam Sắc đều đã từng đụng độ với Hỉ Ca, đã bị cô giáo huấn qua, cho nên hiện tại đều im lặng. Bọn họ đến đây vì vấn đề liên hợp. Bất quá, tính tình của Hồng Hoa thật sự khó xơi, đến bây giờ vẫn chưa đàm phán xong. Trước mắt, bọn họ còn chưa tính là đồng minh, chính vì vậy Chư Cát Hân không thêm mở miệng nhắc nhở Hồng Hoa về Hỉ Ca. Hơn nữa, Chư Cát Hân thấy, với tính cách như Hồng Hoa, cho dù có mở miệng nhắc nhở thì cũng bằng thừa.

Hỉ Ca tươi cười rời khỏi đại sảnh. Đạp Tuyết chờ ở ngoài cửa, nhìn thấy Hỉ Ca liền chạy qua.

“Nhanh như vậy đã đi ra? Bang chủ không làm khó dễ ngươi chứ?”

“Bang chủ của các ngươi không tồi nha. Cẩm Y đúng thật là có tiền đồ như cẩm (vải)” – Hỉ Ca cười mỉ mỉ nói một câu, sau đó mang A Li và Tiểu Cửu rời đi.

Đạp Tuyết cười khổ, suy nghĩ nửa ngày, không biết hẳn có nên làm theo em trai, đổi bang phái luôn không?

Ra khỏi tổng đàn bang phái của Cẩm Y. Ba người chậm rãi dạo chơi trên đường lớn. Hỉ Ca hưng trí bưng bưng ghé hết cửa hàng này đến cửa hàng kia, giống như toàn bộ chuyện vừa rồi chưa từng xảy ra.

“Hỉ Ca, có muốn ta dạy cho Hồng Hoa kia một bài học không?” – Tiểu Cửu là người lên tiếng đầu tiên. Tiểu Cửu ngoan trò chơi cho tới bây giờ còn chưa từng gặp qua loại người kiêu căng giống như Hồng Hoa. Trong mắt Tiểu Cửu, Hồng Hoa là loại người bị giết vài lần thì sẽ học ngoan. Bất quá, ý tưởng của Hỉ Ca hoàn toàn bất đồng.

“Ngươi muốn giết cô ta?” – Hỉ Ca hỏi, nhìn thấy mọi người đang chen chúc đi vào một cửa hàng, Hỉ Ca tò mò liền đi theo.

“Chỉ cần cô ta ra khỏi thành, ta liền có thể giết.” – đây không phải là lời nói khoa trương, mà chính là sự tự tin vào thực lực của bản thân.

Hỉ Ca không nghi ngờ khả năng của Tiểu Cửu, nhưng mà, cô và Tiểu Cửu có suy nghĩ không giống nhau. Giết một người... đối với Hỉ Ca mà nói, là chưa đủ. Hồng Hoa không phải thích chơi đùa sao? Muốn Hỉ Ca đi đàm phán với thành viên của Cẩm Y? Vậy tốt lắm, Hỉ Ca liền chiều theo. Cô sẽ cùng thành viên Cẩm Y hảo hảo trao đổi một phen.

“Tiểu Cửu, chị không cần lo lắng. Đảm bảo Hỉ Ca đang nghĩ tới âm mưu càng nham hiểm hơn.” – A Li ở chung lâu ngày, đương nhiên hiểu biết tác phong làm việc của Hỉ Ca. Người ta giết một mạng trả một mạng, bang chủ nhà cô thì giết một mạng trả một trăm mạng nha. Cho nên, một mạng của Hồng Hoa làm sao đủ nhét kê răng?

“A Li, ngươi đang bôi nhọ thanh danh của ta nha~” – Hỉ Ca bắt măn than thở một câu.

“Bang chủ, ngươi mà cũng có thanh danh sao????”

210. Chương 211: Một Cái Tên Đáng Khinh

Hỉ Ca len lỏi chen vào đám đông, sau đó mới biết vật phẩm được trưng bày trên quầy hàng là một bộ trang sức, không phải loại bình thường, mà là 85 cặp ám kim bộ trang sức. Thuộc tính của nó không được người bán công khai, nhưng có giới thiệu nó là trang sức của được sư với thuộc tính thêm trị liệu. Hỉ Ca quen biết không ít được sư, nhưng Cô Tửu lẫn Tư Văn đều sở hữu những kiện trang sức tuyệt hảo, nhất định không cần cô bỏ tiền ra mua tặng.

Món đồ này thật khiến người khác thèm thuồng. Ám kim trang sức không quý hiếm. Hỉ Ca còn quen biết nhiều người đeo truyền kỳ trang sức trên người nữa kia. Nhưng đây là một bộ trang sức (nếu đi theo một bộ, hình như là gồm 3 món: hoa tai, vòng cổ và nhẫn thì phải), loại này thì đúng là hiếm gặp. Lần trước Hỉ Ca đi khai hoang bản đồ được tới một bộ trang sức, từ đó đến nay cũng chưa gặp qua một bộ trang sức nào đáng giá cả. Bộ trang sức được rao giá 10 vạn kim tệ. Tuy nói nó thuộc hàng khan hiếm, nhưng không quý đến mức đó. Thoạt nhìn, chủ quán hét giá như vậy là muốn tìm người có tiền. Người vây xem xung quanh rất nhiều, nhưng anh ta vẫn một vẻ không thèm để ý đến ai.

Tiểu Cửu và A Li chen vào đứng bên cạnh Hỉ Ca, vừa nhìn thấy bộ trang sức, hai mắt liền tỏa sáng. Người xung quanh phần lớn thuộc vào dạng “chỉ đủ sức nhìn chứ không có khả năng mua”. Sở dĩ mọi người vẫn tiếp tục vây quanh là vì muốn nhìn thấy “đại gia” chân chính.

Quả nhiên, một hồi sau, có một tốp người nghênh ngang đi tới. Mà Hỉ Ca nhận ra người dẫn đầu đám người kia. Là Lâm Tuyết của Cẩm Y. Ngạc nhiên là bên cạnh cô ta không phải Đạp Tuyết mà là một kiếm khách mặc hắc giáp, bộ dáng rất đẹp trai, có điều ánh mắt có điểm hơi hạ lưu.

Chẳng lẽ Đạp Tuyết bị “đá” rồi? Hỉ Ca sờ cằm.

Lâm Tuyết không nhìn thấy Hỉ Ca đứng trong đám người. Cô ta trực tiếp đi tới trước mặt chủ quán, chỉ vào bộ trang sức, lên tiếng.

“2 vạn kim, ta mua.”

Nói tới giá trị của bộ trang sức này, 2 vạn kim là vừa vặn, không quá cao cũng không quá thấp. Dù sao hiện tại cấp bậc của ngoại gia tăng lên, có khả năng đánh tới trang sức cấp bậc cao không phải là ít. Nhưng theo hiểu biết của Hỉ Ca, nếu bộ trang sức này quăng lên sàn đấu giá, có lẽ sẽ bán được với giá 4 vạn kim, hoặc tệ nhất là 3 vạn. Chủ quán chỉ nhượng mảy một cái, không hề lên tiếng. Lâm Tuyết thấy thái độ của anh ta như vậy, sắc mặt liền trầm xuống.

“Rốt cuộc muốn bán hay không? Người nói một tiếng coi.”

“Không bán.” – Chủ quán chém đinh chặt sắt trả lời.

Lâm Tuyết đỏ bừng mặt.

“Người anh em, 2 vạn 5, ta mua. Cho chúng ta chút mặt mũi đi. Cô ấy là trưởng lão của Cẩm Y a~” – hắc giáp kiếm khách đứng bên cạnh Lâm Tuyết lúc này lại chen vào, giọng điệu mềm mỏng nhưng ý tứ có ẩn chứa vài phần uy hiếp.

Hiện tại, đi lại trên Đông Châu Xích Hỏa, không ai là không biết đến tên tuổi của Cẩm Y. Danh tiếng của Cẩm Y đích thực rất vang dội. Mà khu vực này lại là phạm vi hoạt động mạnh nhất của bang chúng Cẩm Y, cho nên bình thường đụng phải tình cảnh thế này, ngoại gia sẽ nể mặt mũi mà nhượng nhịn Cẩm Y vài phần. Lúc khác, chỉ cần nói cái tên Cẩm Y ra, vô luận muốn mua cái gì đều sẽ được như ý. Bất quá hôm nay Lâm Tuyết gặp phải một tên cứng đầu.

Chủ quán tà nghệ liếc một cái, khinh thường bĩu môi: – “Cẩm Y tính cái rắm. Không có tiền mà còn dám đến mua đồ. Thật không hiểu vì sao bang chủ lại thả bọn này ra để dọa người nữa.”

A.. haha... mấy lời này thiệt khiến lòng người nở rộ nha. Hỉ Ca nghe chủ quán mở miệng chửi người mà tâm tình cứ thế bay lên.

“Người nói cái gì!!!!!!!!!!!!” – Hắc giáp kiếm khách thấy mặt mũi của mình bị mất sạch, giận dữ hét lên.

“Nghe không hiểu tiếng người sao? Ta nói, Cẩm Y tính cái rắm.”

Hỉ Ca nhìn ra, vị chủ quán là cố tình gây hấn, chẳng lẽ có thâm cừu đại hận gì đó với Cẩm Y?

Người vây xem nhìn tình hình, rất biết điều mà toàn bộ lui ra sau 2 mét, ai cũng sợ lỡ có xảy ra đánh nhau lại liên lụy đến bản thân thì khổ. Bọn Hỉ Ca không hề lùi bước, vẫn hừng trí bưng bưng đứng tại chỗ mở to mắt theo dõi cuộc đọ sức giữa Lâm Tuyết và vị chủ quán. Lâm Tuyết dù sao cũng là con gái, mấy lời mắng chửi khó nghe cần bản không thể nói ra miệng được, chỉ có thể đỏ mặt đứng chết trân tại chỗ nghe người ta chửi.

Hỉ Ca còn nghe được một thông tin thú vị qua mấy lời đối đáp giữa bọn họ. Thì ra, bộ trang sức trên quầy hàng là vật bạo ra từ một thành viên của Cẩm Y.

“Người tốt nhất về sau đừng xuất hiện ở Đông Châu Xích Hỏa. Bằng không, Cẩm Y chúng ta tuyệt đối sẽ không buông tha cho người!” – Lâm Tuyết rút cuộc nhẫn nhịn không nổi nữa, buông lời đe dọa.

Hỉ Ca lắc đầu cảm thán, chỉ biết lấy tên tuổi bang phái ra đe dọa cớ người khác như thế này càng làm cho thanh danh của Cẩm Y đi xuống mà thôi. Ủa mà, chuyện nhà người ta thì liên quan gì đến mình chứ?

“Sẽ không buông tha ta? Hừ... các người một đám bao vây ta, bạo rút trang bị của ta, kể từ thời điểm đó ta đã không xem các người là người lương thiện!”

Hỉ Ca đến giờ đã hiểu được căn nguyên mối thù của hai bên. Không ngờ vị chủ quán này cũng là cường giả nha... hoặc là anh ta có núi cao để dựa vào? Một người dám mở miệng chống đối cả một bang phái, nếu không phải là siêu nhân thì chính là tên gốc. Mà thoát nhìn, anh ta không giống kẻ gốc.

“Hỉ Ca, ta biết hấn.” – Tiểu Tửu đứng xem nửa ngày, đột nhiên thúc khủy tay vào Hỉ Ca.

“Người biết? Hấn là ai?”

“Hấn tên Sắc Lang (nghĩa của tên là “kẻ háo sắc”). Lúc trước là thành viên của Liệp Sát Bang. Nhưng sau đó, hấn không thích tác phong làm việc của Liệp Sát Bang nên đã đem phó bang chủ giết chết rồi cầm trang bị rời đi. Nghe nói Liệp Sát Bang vẫn đang truy nã hấn.” – Tiểu Cửu trả lời mà không giấu được vẻ bội phục trong giọng nói.

Liệp Sát Bang tiếng tăm tuy rất bại hoại, nhưng phải công nhận là thực lực của bọn họ rất khá. Mà hấn có thể đùa giỡn với bọn họ lâu như vậy vẫn chưa bị luân bạch, chứng tỏ hấn không phải tay vừa.

Cái tên thiệt là đáng khinh!! Đây là phản ứng đầu tiên của Hỉ Ca. Bất quá, theo lời Tiểu Cửu nói thì người này hấn là hàng cao thủ trong cao thủ.

“Hấn hiện tại không có bang phái đi?”

“Ừ, vẫn đơn độc. Nghe nói Thương Lan có ý muốn chiêu mộ hấn nhưng hấn không đồng ý.” – Tiểu Cửu nắm rất rõ tình hình ở Cực Bắc Băng Nguyên. Tuy Tiểu Cửu đã ly khai Linh Độ Hỏa nhưng dù sao Linh Độ Hỏa cũng do một tay cô thành lập, cho nên thành viên Linh Độ Hỏa vẫn xem cô như tiền nhiệm bang chủ, rất nhiều chuyện tình đều sẽ bấm báo.

Hỉ Ca cúi đầu, neho mắt suy nghĩ trong chốc lát, sau đó đi tới, trực tiếp xem nhẹ ánh mắt giết người của Lâm Tuyết, đứng trước quầy hàng, chỉ vào bộ trang sức, trả giá.

“3 vạn kim, ta mua.”

“Hỉ Ca, ngươi đây là ý gì?” – Lâm Tuyết đang sừng sộ với Sắc Lang, nhưng vừa nhìn thấy Hỉ Ca thì quên mất chính sự, không nói hai lời liền chĩa mũi dùi sang Hỉ Ca. Phải nói là Lâm Tuyết có ấn tượng cực xấu về Hỉ Ca.

“Không có ý tứ gì cả. Muốn mua đồ thôi.”

“Được, bán cho người.” – Sắc Lang nhìn ra được, Hỉ Ca đây là muốn cướp tay trên của Lâm Tuyết. Mà với hấn thì có người chịu bỏ tiền ra mua, hấn liền vui vẻ bán.

Hai người chẳng thèm nhìn Lâm Tuyết, trực tiếp giao dịch.

211. Chương 212: Buông Tha Một Ít, Nhận Về Một Ít

Sau khi giao dịch xong, Hỉ Ca chẳng thèm quan tâm xem Lâm Tuyết có biểu tình gì, hưng trí nhìn Sắc Lang, dụ dỗ: – “Có hứng thú theo ta đến Long Môn Khách Điểm làm khách không?”

“Long Môn Khách Điểm? Ở Nam Uyên đại lục?” – Sắc Lang hiển nhiên đã nghe qua cái tên này.

“Đúng vậy.”

“Nguyên lai người chính là Hỉ Ca!” – Sắc Lang vẻ mặt tỉnh ngộ.

“Người biết ta sao?” – Hỉ Ca kinh ngạc. Cô không nhớ mình từng quen biết loại cao thủ này nha.

“Ta biết Thất Tử. Tên kia rất mạnh, từng nhắc qua về người.”

Từ trong miệng Thất Tử biết đến tin tức của nàng? Xem ra Sắc Lang và Thất Tử không chỉ là người quen biết bình thường. Lại thêm chuyện Sắc Lang khi nhắc đến tên Thất Tử không hề nghiêng răng nghiêng lợi, suy ra bọn họ có khả năng là bạn bè?

“Tạm thời ta không muốn gia nhập bang phái. Nhưng nếu người cần hỗ trợ, tùy thời có thể đến tìm ta.” – Sắc Lang nói xong liền gửi qua yêu cầu kết bạn. Thêm bạn tốt rồi thì liền ly khai, từ đầu tới cuối đều không thèm liếc Lâm Tuyết lấy một cái.

Không thể chiêu mộ Sắc Lang, Hỉ Ca có chút thất vọng, bất quá có thể kết bạn, xem như thu thập không tồi.

Thời điểm Sắc Lang rời đi không hề bị gây khó dễ, vì người của Cẩm Y còn chưa chạy tới. Nhưng lúc bọn Hỉ Ca muốn rời đi thì lại vừa vặn có một đám người của Cẩm Y xuất hiện, bao vây bọn họ lại.

“Thanh tỷ, cô ta chính là người đã mua bộ trang sức của chị.” – Lâm Tuyết thấy người tới thì liền chạy ra nghênh đón.

Hỉ Ca nghiêng đầu nhìn người tên “Thanh tỷ” kia. Ngoại hình xinh đẹp, nhưng khuôn mặt âm trầm quá, khiến cho cả người cô ta mất đi ánh sáng. Có vẻ đó là bộ dáng vốn dĩ chứ không phải cô ta cố ý muốn làm như vậy.

“Mua rồi cũng không sao. Bang chủ nói sẽ cho ta kiện hủy diệt quang minh trong kho hàng.” – nữ được sự nâng mắt nhìn Lâm Tuyết, nói chuyện nhẹ nhàng, rất khó đoán ra tâm tình của cô ta là thế nào.

Lâm Tuyết cứng ngắc một chút, sau đó ngượng ngùng cười: – “Thật sao? Vậy em nên chúc mừng chị mới được.”

“Ừm...” – Thanh tỷ quay đầu nhìn Hỉ Ca một cái, sau đó lại chuyển đầu nói với Lâm Tuyết – “Ta muốn dẫn đoàn đi đánh bản sao. Không còn chuyện gì nữa. Ta đi trước.”

“Thanh tỷ, tái kiến.” – Lâm Tuyết cười trả lời. Trong lòng rõ ràng chán ghét người trước mặt nhưng Lâm Tuyết không thể lộ ra mặt. Ai biểu người ta là chấp pháp chương lão của Cẩm Y làm chi.

Từ lúc Sói Xám Ăn Cừu thành lập Cẩm Y đến nay, Thanh tỷ vẫn luôn giữ vững vị trí đó. Sau khi Hồng Hoa lên chức bang chủ, Thanh tỷ tiếp tục duy trì địa vị. Có thể nói, thời gian chuyển giao kia, đại bộ phận nguyên lão lúc trước đều bị thanh trừ, chỉ có Thanh tỷ vẫn an ổn ngồi trên ghế thượng. Trong bang phái, Hồng Hoa tin tưởng nhất chỉ có một người mà thôi, chính là Thanh tỷ.

“Chúng ta đi thôi.” – Hỉ Ca ra hiệu với A Li và Tiểu Cửu, sau đó 3 người lướt qua Lâm Tuyết mà bỏ đi. Lâm Tuyết chỉ có thể nắm chặt tay giận dữ chứ không thể làm gì.

Lục Y từ khi biết Hỉ Ca chạy qua Đông Châu Xích Hỏa đi gặp bang chủ của Cẩm Y liền ngồi ngốc trong tổng đàn bang phái chờ đợi. Vừa nhìn thấy đoàn người trở về, Lục Y liền chạy ra.

“Bang chủ, bọn họ nói thế nào?”

“Không liên can đến Huyết Sam. Bang chủ của Cẩm Y cố ý khiêu khích thôi, không phải chuyện lớn.” – Hỉ Ca nói đơn giản như vậy nhưng không đại biểu cô không để ý a.

Cẩm Y với Long Môn hiện tại xem như kẻ tám lạng người nửa cân. Nếu phải đánh nhau, cả hai phe đều không chiếm ưu thế tuyệt đối. Mà theo như Hỉ Ca nhìn thấy, Cẩm Y tựa hồ cố ý muốn liên hợp với Khổ Độ. Nếu Long Môn có động tác quá lớn, rất dễ bị Khổ Độ thừa cơ chèn ép. Hiện tại, Hỉ Ca chỉ hy vọng chuyện liên hợp này không thể thành công.

Hỉ Ca thật ra có chút lo lắng.

Thực lực của Minh Độ Thiên càng lúc càng lớn. Nguyên tưởng có Niếp Lăng khống chế cục diện ở Đông Châu Xích Hỏa, thế lực của Minh Độ Thiên không thể bành trướng sang bên đó. Nhưng bây giờ Niếp Lăng đi rồi, Hồng Hoa căn bản không đủ năng lực đảm đương vị trí bang chủ, nếu Cẩm Y bị Minh Độ Thiên nắm vào tay, nói không chừng ngày nào đó Khổ Độ có thể lớn mạnh đủ để áp đảo Thương Lan công hội.

“Vậy là muốn công kích ta đi?” – Lục Y nhăn mặt.

“Không. Là hướng về cả bang phái.” – Hỉ Ca vừa nói chuyện vừa mò tay vào ba lô, lấy ra một trái đào, nhăn nhoe chỉ bằng một nửa hình dạng ban đầu. Cô nghĩ nghĩ, cuối cùng không đành lòng mà ném xuống đất cho hệ thống thu lượm rác, bởi vì cô sợ ăn trúng đồ hư thối sẽ sinh ra mấy cái trạng thái dị biến gì đó.

“Vừa qua năm mới, nhỏ kia (Hồng Hoa) cũng không biết mệ hay sao trời?!” – A Li cũng đưa tay vào ba lô, sau đó lấy ra một khối bánh ngọt, trong ánh mắt ghen tị lẫn căm hận của Hỉ Ca, hung hãn cắn xuống.

Hỉ Ca từ chối cho ý kiến. Hỉ Ca xem ra, lý do của Lục Y là do cô ta tự bịa ra mà thôi. Căn nguyên của mọi chuyện sai trái này thì phải là lỗi của Niếp Lăng. Thật không biết anh ta suy nghĩ cái gì nữa. Hỉ Ca rất muốn đem đầu Niếp Lăng bẻ ra nhìn một chút. Anh ta đem bạn gái cũ và bạn gái mới cùng tiến vào trò chơi, sau đó để hai người kia tự đấu đá nhau, còn bản thân thì vỗ mông chạy mất? Lục Y hiện tại là thành viên của Long Môn, lại có nhiều cống hiến cho bang phái, Hỉ Ca không thể nhắm mắt làm ngơ được. Sau khi bị A Li và Tiểu Cửu thay phiên tẩy não, Lục Y rốt cuộc có chút thông suốt. Hỉ Ca thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi tiến bước 3 người đi rồi, Hỉ Ca chạy tới phủ thành chủ của Long thành tìm Cuồng Vũ.

Đáng lẽ Cuồng Vũ sau khi xử lý công vụ xong sẽ đi với Cô Tửu, nhưng người lúc này bị Hỉ Ca cản trở. Hỉ Ca quay đầu liền thấy Cô Tửu trưng ra bản mặt thối hoắc. Hỉ Ca bĩu môi. Tên này đúng là nhỏ mọn. Cũng không giấu lại cô đã giúp hắn bao nhiêu chuyện, thế mà bây giờ lại muốn qua sông đoạn cầu? Đồ vong ân phụ nghĩa!!!!!! Cô Tửu ngồi kế bên, hai tay gặt gao cầm chặt bàn tay của Cuồng Vũ. Trợn mắt ~ Hình như cô không có ý muốn cướp người a~

“Chuyện thế nào?” – Cuồng Vũ đại khái có thể đoán được vì sao Hỉ Ca muốn tìm mình. Bởi vì trong lòng cả hai đều biết rõ, đi gặp Hồng Hoa, cơ bản không thể đàm phán ra chuyện gì. Bất quá, suy nghĩ của riêng hai người không đủ để quyết định cho vận mệnh của toàn bang phái. Chính vì vậy, Hỉ Ca dù biết không có kết quả, vẫn phải đi sang Đông Châu Xích Hỏa một chuyến.

“Hồng Hoa nói cô ta mặc kệ. Bảo ta tự đi thương lượng với đám thích khách của Cẩm Y. Xem ra, chúng ta chỉ có thể cho người đi qua “hảo hảo nói chuyện” thôi.” – Hỉ Ca cười nói.

“Ta đã cho Hiểu Hiểu điều tra xong rồi. Danh sách sát nhân đang ở đây, người muốn giao cho Phong Bao?”

“Ừ, cứ giao cho Phong Bao xử lý. Ta thật muốn xem xem thái độ của Hồng Hoa sau khi biết chúng ta tự “thương lượng” với bang chủ của Cẩm Y sẽ như thế nào. ” – Hỉ Ca nhếch mép cười. Lời khiêu khích là do cô ta tự nói ra, vậy hết thấy hậu quả cứ để cho cô ta tự phụ trách đi.

Đám thủ hạ của Phong Bao thời gian này không có chuyện gì làm liên lụy kéo tinh anh đoàn ra PK. Nói là PK chứ kỳ thật là “chà đạp”. Gần đây, đám người trong tinh anh đoàn ngày nào cũng mắng vốn với Khờ Đại. Cho nên Khờ Đại với Phong Bao giờ nhìn mặt nhau như thấy kẻ thù truyền kiếp, không nói hai lời, trực tiếp đổ mắt (cuồng bạo, PK). Còn may, thực lực Khờ Đại rất mạnh, bình thường đánh nhau với Phong Bao đều là 3 trận thắng 2. Chứ không thì Khờ Đại đã tìm tới Hỉ Ca hoạch họa rồi.

Sự việc xử lý thỏa đáng, Hỉ Ca còn chưa kịp nói lời từ biệt, Cuồng Vũ đã bị Cô Tửu kéo chạy như bay ra khỏi phủ thành chủ. Hỉ Ca trợn mắt nhìn bóng dáng 2 người, trong lòng một trận buồn bực.

A Thất tuy đã trở về rồi nhưng lại không có thời gian để lên trò chơi. Hỉ Ca biết, hấn bay vội về nhà là vì muốn nhìn thấy cô mà thôi. Bọn Cát Tường cũng bận túi bụi, không có thời gian thượng tuyến. Vốn dĩ A Thất phải ở tổng bộ xử lý công vụ nhưng hấn bắt chắp rồi đi. Ba người bọn Cát Tường không có biện pháp, mỗi ngày đều phải thay A Thất xử lý này nọ. Ban đầu, Hỉ Ca nghe nói A Thất sở hữu một công ty liên hứng thú hỏi thăm đủ thứ chuyện. Sau khi cô nghe bọn họ đàm phán chuyện làm ăn xong thì không muốn biết bất cứ chuyện gì liên quan đến công ty của hấn nữa. Thế nhưng cô nghe được bọn họ thảo luận chuyện mua đạn đạo!!!! Còn có mạng người!!! Đây là cái gì với cái gì nha~ A Thất cam đoan, hấn chỉ là người trung gian thôi, đã lâu thật lâu hấn không động thủ rồi. Hỉ Ca nghe hấn thề thốt như thế mới an tâm xuống. Cho dù cô có thần kinh thép cũng không thể chịu nổi chuyện bạn trai theo đuổi loại sự nghiệp này a...

Đương nhiên Hỉ Ca không biết, A Thất thật lâu không động thủ, không phải bởi vì hấn hiền lành gì, mà bởi vì hấn rất cao giá. Người bình thường căn bản không đủ sức trả tiền thù lao cho hấn. Lại nói, sau khi A Thất quyết định cùng một chỗ với Hỉ Ca, hấn đã hạ quyết tâm. Hai người yêu nhau, ai có thể khẳng định chỉ có một người phải trả giá chứ. Hai cá nhân với hoàn cảnh khác biệt, muốn mặc kệ tất thấy mà đến với nhau, bọn họ phải học cách buông tha một ít, nhận lại một ít, đó chính là tình và nghĩa.

Không có A Thất, trò chơi đối với Hỉ Ca liền mất đi vẻ cuốn hút. Ngẫm nghĩ, bang phái chẳng còn chuyện gì cần xử lý nữa. Hỉ Ca trực tiếp thoát tuyến. A Thất kiên trì nói nhà hấn không có máy sưởi, không chịu dọn về, cứ ở lì trong Sở gia. May mà Sở lão cha và Sở mục mục không biết chuyện này, Hỉ Ca đành mặc kệ tính xấu của hấn. Cởi ra mũ giáp, Hỉ Ca phát hiện bên cạnh nhiều thêm một cái đầu tóc đen, bên hông nhiều thêm một cánh tay. Hỉ Ca liếc mắt nhìn ra khóa cửa... nó đã không cánh mà bay. Hỉ Ca xoay tròn mắt, thật hết cách với người này a~ Buổi tối bị mất ngủ, chẳng lẽ vì lo nghiên cứu cách phá khóa cửa phòng cô hả? Hình như mới được vài ngày thôi, không ngờ A Thất đã thành công chui vào phòng ngủ của cô rồi. Liếc mắt nhìn xuống, nam nhân lỏa nửa thân trên, Hỉ Ca vỗ trán, vô lực.

“Hỉ Ca ~” – A Thất híp mắt nâng đầu nhìn lên. Ngay lúc Hỉ Ca vừa động, hấn đã tỉnh. Hấn cùng Hỉ Ca khác nhau, chỉ cần tỉnh dậy, ánh mắt liền thanh tỉnh. Hấn thuận thể dùng cánh tay còn lại cuốn Hỉ Ca kéo lại gần hơn một chút.

“Trở về phòng của anh đi.” – Hỉ Ca khó chịu xoay chuyển.

Tiểu Cửu và Sở Tiểu Ca chắc còn chưa ngủ dậy. Tuy bọn họ là người yêu trên danh nghĩa, nhưng nếu sáng sớm A Thất lại bước ra từ phòng ngủ của cô với nửa người lỏa thể, không phải sẽ là cái cớ cực tốt để Sở Tiểu Ca đeo bám làm phiền cô hay sao? Mặc dù bọn họ chưa xảy ra chuyện gì cả, nhưng... lời này nói ra ai tin chứ?

“Đừng đuổi anh mà

” – A Thất cọ a cọ.

“Thất thiếu gia, xin hỏi anh có bán đạn đạo (lựu đạn) không?” – Hỉ Ca đưa tay bóp ngay mũi của A Thất, cười cười hỏi.

“Hỉ Ca muốn tạc (bắn, giết) ai? Anh sẽ miễn phí tặng trang bị phòng hộ cho em.” – A Thất tiếp tục cười hì hì.

“Đeo trang bị phòng hộ trên cổ anh là được rồi.”

“Hắc hắc... em nhẫn tâm quá a~ Nếu ngày nào đó chúng mình cưới nhau, lỡ như anh chọc giận em, chẳng lẽ em sẽ dùng lựu đạn ném chết anh hay sao?”

“Ai lại làm vậy... Cùng lắm thì em đem đạn lỏi (hỏa tiễn?) oanh tạc toàn bộ diện tích xung quanh nhà anh thôi.”

“...” – A Thất lần này triệt để câm nín rồi.

212. Chương 213: Thanh Tỷ

A Thất nằm yên chốc lát, sau đó đột nhiên mở miệng.

“Hỉ Ca, em có muốn anh đi tìm ông nội nói chuyện một chút không?”

Sự việc mâu thuẫn xảy ra giữa Hỉ Ca và Sở ông nội, A Thất đã nghe Sở Tiểu Ca kể lại rõ ràng. Vốn dĩ, Sở Tiểu Ca còn nghi với tính tình của A Thất, chắc chắn nghe xong sẽ nổi cáu lên. Ai ngờ, A Thất chỉ im lặng, cái gì cũng không nói. Điều này làm Sở Tiểu Ca càng bất an trong lòng hơn. Thất ca trước giờ không phải là người hiền lành nha~ Lại nói, ông nội có lẽ cũng bị chị hai làm cho hôn mê (giận đến nóng đầu), bằng không cũng không làm ra cái loại việc này (tiệc xem mắt).

“Nói cái gì mới được? Anh muốn dọa chết ông nội của em hay sao hả?” – Hỉ Ca dùng ngón tay xĩa xĩa vào trán A Thất. Hiện tại, cha mẹ đều đã biết chuyện A Thất đang ngụ ở đây. Hơn nữa, xem ra lão cha còn vì cô làm không ít chuyện, ví dụ như điều tra về A Thất. Cho nên lão cha đặc biệt gọi điện thoại đến dặn dò cô, ngàn lần vạn lần không thể để A Thất đi gặp ông nội.

“Làm sao có thể?! Anh chỉ lo lắng, lỡ như anh phải xa nhà nhiều ngày, nếu làm không tốt công tác tư tưởng với ông nội em, nói không chừng lúc anh trở về em đã cưới người khác thì sao?!” – A Thất không tỏ thái độ gì khi nói chuyện với Sở Tiểu Ca không có nghĩa là hấn không để ý (vụ tiệc xem mắt). A Thất đây là đang ôm oán với Hỉ Ca.

“Ừm... nói không chừng có thể xảy ra thật...” – Hỉ Ca gật đầu hùa theo làm khoe mắt A Thất giật giật. Có thể xảy ra thật? Hấn mới không cho phép kẻ kia xuất hiện đâu!!!!

“Anh mặc kệ, em mau gả cho anh!”

Hỉ Ca còn chưa kịp trả lời, ngoài cửa phòng đột nhiên có tiếng động. Hỉ Ca liếc mắt nhìn A Thất, đem đầu hấn trượt khỏi người cô, đi ra mở cửa. Hai người đang dán tai vào cánh cửa nghe lén cứ như thế té nhào xuống đất. Một người trong đó còn đang cầm theo một cái ly thủy tinh. (đặt ly thủy tinh lên cánh cửa gỗ sẽ nghe rõ hơn)

“Hai người...” – Hỉ Ca nghiêng răng.

“Thất ca, em vừa rồi nghe thấy anh cầu hôn nha

~~” – Sở Tiểu Ca cười hihi, định bò vào phòng, hướng tới cái người nằm trên giường. Không may, cậu bị chị hai dùng chân đá bay ra khỏi phòng.

Tiểu Cửu vô tội lắc đầu: – “Ta cái gì cũng chưa nghe thấy.” – sau đó nói vọng vào trong phòng – “Thất ca, ta cảm thấy đi Mỹ kết hôn sẽ tiện lợi hơn, phí tổn bên đó không đắt đỏ bằng ở đây.”

Tiểu Cửu nói xong liền vội vã nắm cổ Sở Tiểu Ca chạy bay xuống lầu, không cho Hỉ Ca kịp phản ứng.

“...” – Hỉ Ca tức giận dậm chân, quay đầu trừng mắt với A Thất.

Lời cầu hôn phi chính thức của A Thất... còn chưa được đáp ứng. Hỉ Ca chưa muốn trả lời ngay. Hai người cứ như vậy mặc kệ không để ý đến. Nếu muốn chính thức ở bên nhau, bọn họ còn phải xử lý rất nhiều chuyện phiền toái ở xung quanh. Có một số thứ, không phải cứ trốn tránh thì nó sẽ tự nhiên biến mất như chưa hề phát sinh. Mà A Thất thật ra không vội. Dù sao, sớm hay muộn thì người cũng là của hấn. Đợi thêm một thời gian nữa, hấn thấy chẳng sao cả. Sự kiên nhẫn của A Thất giành cho Hỉ Ca cao đến không ngờ.

Vào trò chơi.

Hỉ Ca ngoài ý muốn nhận được một tin nhắn. Nhìn tên người gửi tới, Hỉ Ca có chút mờ mịt. Bởi vì người gửi tin cho cô chính là Thanh tỷ, cái người cô mới đụng mặt bên Xích Hỏa thành. Tìm mình vì bộ trang sức sao? Hỉ Ca nghi hoặc nghĩ. Sau đó mở tin nhắn. Đọc tin nhắn xong, cô càng mờ mịt hơn nữa. Có nên tin tưởng lời người này nói hay không a? Thanh tỷ là Chấp pháp trưởng lão của Cẩm Y. Địa vị ngang ngửa với phó bang chủ. Mà chuyện đề cập trong tin nhắn... thật khiến cho Hỉ Ca bị chấn động. Mặc kệ thế nào, Hỉ Ca vẫn an bài. Nếu nữ nhân này thật sự muốn làm chuyện kia, nhất định có lý do đặc biệt ẩn đằng sau. Trở về lại kêu Cuồng Vũ đi điều tra. Hỉ Ca đem tin nhắn gửi qua cho Phong Bảo.

Ngày hôm sau, Hỉ Ca thu được tin tức điều tra về Thanh tỷ. Thật kinh ngạc, Thanh tỷ là do Lục Y giới thiệu vào Cẩm Y. Bất quá về sau lại xảy ra sự việc gì đó mà quan hệ giữa hai người bọn họ trở nên căng thẳng. Cho dù cùng xuất hiện ở một nơi thì hai người tuyệt đối sẽ không nói chuyện với nhau. Đây là lý do vì sao Hồng Hoa biết Thanh tỷ và Lục Y có quan hệ mà vẫn lựa chọn tin tưởng Thanh tỷ.

Sự việc lần này ngoài trừ Phong Bảo không có người thứ ba được biết. Hỉ Ca tin tưởng, cho dù cô bị Thanh tỷ lừa gạt thì với thủ đoạn của Phong Bảo, Long Môn cũng sẽ không chịu tổn thất quá lớn nào.

Ba ngày sau, Hỉ Ca gửi tin nhắn hẹn gặp Thanh tỷ.

Mà trong 3 ngày này, cao tầng lãnh đạo của Cẩm Y đúng là nóng (đít) như ngồi trên chảo lửa. Vô luận bọn họ xuất hiện ở đâu, thích khách của Long Môn đều có thể tìm thấy. Ngay cả bang chủ Hồng Hoa đi ra ngoài làm nhiệm vụ cũng bị người bao vây. May mắn Hồng Hoa đi chung với một đội ngũ. Nhưng hai phe còn chưa động thủ đánh nhau, Hồng Hoa đã một người bỏ chạy mất dạng. Hồng Hoa không chết, đội ngũ kia đều chết. Những người kia trong lòng liền ghim một cái oán hận. Nếu không phải bang chủ của họ lâm trận bỏ chạy, nói không chừng bọn họ có thể đem theo vài cái thi thể đi theo về âm phủ. Thân là người đứng đầu một bang phái, thời khắc mấu chốt lại bỏ rơi thuộc hạ. Vậy thì ai sẽ đồng ý bán mạng vì người? Hồng Hoa không hiểu đạo lý này, nhưng Thanh tỷ thì hiểu.

Lúc Thanh tỷ đi ra ngoài đánh quái, giống nhau, bị Long Môn bao vây. Bất quá, bọn họ 3 vs 10, trước khi chết đã cường ngạnh giết được 2 tên. Có thể nói, cao tầng của Cẩm Y, trừ bỏ Lâm Tuyết, bất luận là ai, vừa ra khỏi thành liền gặp tập kích, bị giết qua vô số lần. Về sau, Hồng Hoa ra lệnh, hễ cô ta ra khỏi thành, bang chúng phải kéo theo một đội ngũ đi theo bảo hộ. Thế nhưng lúc đụng độ địch nhân, không ai nhìn thấy bang chủ Hồng Hoa vì người khác ra tay bảo hộ.

Nhất thời, thích khách của Long Môn giết người giết đến sảng khoái, mà nội bộ của Cẩm Y bắt đầu tứ phân ngũ liệt (chia năm xẻ bảy). Không biết từ đâu truyền ra một cái tin đồn, nói rằng Lâm Tuyết cấu kết với người của Long Môn. Không thể trách, bởi vì sự việc xảy ra trước mắt quá xảo diệu, Lâm Tuyết chưa từng bị giết qua.

Còn có không ít người bởi vì thái độ của Hồng Hoa mà lựa chọn rút khỏi bang phái. Nhất thời, tiếng tăm của Cẩm Y tuột dốc không phanh. Bị sự tranh chấp trong bang phái cuốn chân, Hồng Hoa căn bản không có thời gian đi tìm Long Môn gây hấn.

Long Thành, tửu lâu.

Hỉ Ca ngồi rung đùi ăn điểm tâm, đợi khoảng nửa giờ, khách nhân mới xuất hiện.

Chưởng quầy đích thân mang người tiến vào bao gian, lại tự thân mang lên điểm tâm, sau đó mới nhẹ nhàng đóng cửa rời đi. Hỉ Ca nhìn người có khuôn mặt thâm trầm trước mặt, thần nhiên nở nụ cười.

Nói thật, Hỉ Ca không tài nào nghĩ đến, Thanh tỷ lại là loại người thích quyền thế. Cô cảm thấy, Thanh tỷ thích hợp làm tay đầm hơn, là kẻ vào sinh ra tử, xông pha trận mạc, chứ không hề có dáng dấp của một vị lãnh đạo. Bất quá, có mấy người trời sinh là lãnh đạo đâu, không phải tất cả đều chậm rãi học hỏi đứng lên sao?!

“Ta vẫn cảm thấy chuyện này rất kỳ quái.” – Hỉ Ca ăn một khối quế hoa cao, lại uống một hớp trà, lúc này mới lên tiếng.

“Chẳng có gì kỳ quái cả. Ta muốn đem Hồng Hoa đuổi ra khỏi trò chơi mà thôi.” – Thanh tỷ không chút biểu tình trả lời.

“Còn Lâm Tuyết đã đắc tội gì với người?” – Hỉ Ca nhướn mày hỏi. Khiến cho Lâm Tuyết đưa đầu chịu tội thay, nếu là người thông minh liền nhìn ra được Lâm Tuyết bị gài bẫy nhưng Hồng Hoa sẽ không. Suy ra, về sau Hồng Hoa sẽ không tiếp tục tin tưởng Lâm Tuyết nữa.

“Xú nữ nhân, phụ người lừa bạn!” – Thanh tỷ trả lời khiến cho Hỉ Ca nhin không được cười ha hả.

213. Chương 214: Hợp Tác

“Người muốn hợp tác với ta, vậy có thể đưa ra lý do để ta tin tưởng sao?” – Hỉ Ca chống cằm. Đích thực sự việc lần này bọn họ cùng nắm tay làm chuyện xấu rất vui vẻ, nhưng mà Hỉ Ca không thể cứ như thế hoàn toàn tin tưởng đối phương. Ai biết, có thể chuyện này là Thanh tỷ ra vẻ cho cô coi thì sao?

Thanh tỷ nhìn chằm chằm Hỉ Ca một lúc lâu, sau đó không chút tình nguyện nói.

“Lúc trước, ta cùng Y Y quan hệ tốt lắm. Về sau, bởi vì ta ngăn cản Y Y đến với Niếp Lăng, hai đứa mới gây lộn một trận, rốt cuộc không nói chuyện với nhau nữa.”

Hỉ Ca kinh ngạc. Thanh tỷ quen biết Niếp Lăng ở ngoài đời?! Vậy thì “Y Y” kia chính là Lục Y?

“Niếp Lăng thích người. Vốn dĩ, ta không muốn hợp tác với người.” – Thanh tỷ không cho Hỉ Ca cơ hội mở miệng, tiếp tục nói.

Lần này Hỉ Ca không kinh ngạc. Khi còn ở Đông Châu Xích Hỏa, lúc đó Hỉ Ca chưa từng để ý đến người có tên “Thanh tỷ”, bởi vì cô chỉ lo đối phó với Sánh Cùng Phong Nguyệt.

“Niếp Lăng nhờ ta chiếu cố Lục Y.”

“Ta biết. Y Y bị Niếp Lăng bức (ép) rời đi. Ta nhất định không để cho sự việc chấm dứt như vậy.”

Hỉ Ca gật đầu: – “Không ngại ta gọi Lục Y đến gặp mặt chứ?”

“Tùy tiện”

Lục Y tới, thấy Thanh tỷ cùng Hỉ Ca ở chung một chỗ, biểu tình là giật mình nhưng rất nhanh thì khôi phục bình thường.

“Ta nên sớm nghĩ tới mới phải. Nếu không có người giúp đỡ, hành động lần này sao có thể thuận lợi như vậy.” – Lục Y không ngốc. Thời gian gần đây Phong Bảo mang người đi gây khó dễ cho Cẩm Y, phải nói là làm việc như thần, hần đi tới chỗ nào đều có thể đụng tới cao tầng lãnh đạo của Cẩm Y.

Thanh tỷ cúi đầu, không lên tiếng, đối với lời nói kia từ chối cho ý kiến.

“Ta và anh ấy đã chia tay rồi.”

“Không liên quan đến người. Ta chỉ muốn đoạt lấy Cẩm Y mà thôi.” – Thanh tỷ nói vẫn không nhìn đến Lục Y.

“Bang chủ, các người tiếp tục nói chuyện đi. Ta có chuyện, đi trước.” – Lục Y nói xong liền rời khỏi.

Hỉ Ca lúc này mới nhìn người ngồi ở phía đối diện: – “Nói đi, nếu ra tay giúp người, ta được ưu đãi gì?”

“Cuối tuần sau, cho người luân bạch Hồng Hoa. Về phần ưu đãi... sau việc này, Cẩm Y chắc chắn tổn thất thảm trọng, ta chỉ có thể cho người một hứa hẹn. Ta sẽ giúp người đối phó với Chư Cát Hân và những tay sai mà Khổ Độ cài đặt ở Đông Châu Xích Hỏa.”

Hỉ Ca gật đầu tỏ vẻ vừa ý. Mặc dù tin tưởng Thanh tỷ sẽ không lừa cô, nhưng để ngừa vạn nhất, hai người vẫn ký một phần hợp đồng. Trong trò chơi, nếu vi phạm hợp đồng, hậu quả là rất nghiêm trọng.

“Hợp tác vui vẻ!”

“Ừ!”

Thanh tỷ rời đi không lâu, Hỉ Ca đột nhiên nhìn thấy tên Thất Tử sáng lên. Quả nhiên, không lâu sau, A Thất chạy tới tìm cô. Từ sau khi kiến thành, thời gian hai người ở chung một chỗ rất là ít. Lúc không có Hỉ Ca ở bên cạnh, A Thất giống như kẻ mất hồn, chạy khắp nơi giết boss giải buồn (ủa, ngày xưa cũng vậy mà?!). Dĩ nhiên, hần vẫn thích cùng một chỗ với Hỉ Ca hơn. Hai người cùng nhau xoát quái sẽ vui vẻ vô cùng. Hỉ Ca vẫn như trước không thích kiếp sống “xoát quái” buồn tẻ. Việc tối trọng yếu nhất mà cô muốn làm hiện giờ là thăng cấp.

Lần trước Vô Xá của Thiên Nhân đã đồng ý giúp cô tìm NPC thương nhân hồng danh. Anh ta tốc độ cực nhanh, chưa tới vài ngày liền hoàn thành. Thế là nhiệm vụ liên hoàn của Hỉ Ca có thể tiếp tục. Có điều,

đương bì cuốn mà Hỉ Ca mua được ở NPC thương nhân hồng danh là một bản đồ ẩn. Muốn tiến vào bản đồ này, người chơi phải đạt đến cấp 120. Hơn nữa còn phải tìm được một ít nguyên liệu quý để chế tạo chìa khóa. Hỉ Ca rất cực khổ mới tìm được bản vẽ của cái chìa khóa kia. Không ngờ yêu cầu để có thể rèn ra cái chìa khóa là thần cấp thợ rèn. Ác độc nhất là thành công dẫn chỉ có 1%. Còn không bằng giết cô đi a~~

Hỉ Ca đối với cái nhiệm vụ thần khí kia đã triệt để mất hy vọng rồi. Lên thần cấp thợ rèn á? Chắc phải đợi 150 cấp về sau mới làm nổi. Trong trò chơi, quả nhiên không có chuyện tốt từ trên trời rơi xuống nha. Tuy mất hết hy vọng, Hỉ Ca vẫn không nghĩ buông tha cho nhiệm vụ này. Dù sao, cô phải thử sức mới được, không thể chưa làm đã bỏ cuộc.

Vài ngày trước, Hỉ Ca đã đột phá lên cấp đại tông sư thợ rèn. Đáng tiếc, ngoại trừ điểm thuần thực, Hỉ Ca không được thưởng thêm cái gì. Đại tông sư và thần cách tuy nói chỉ cách một bước chân, nhưng độ khó như chuyện tu tiên để thăng thiên vậy. Nói cái gì cần ngộ tính, cần abc, xyz cái chi đó, cực kỳ mờ ảo.

Hỉ Ca rất không tình nguyện bị A Thất lôi kéo đi xoát quái thăng cấp, nhưng hai người còn chưa ra khỏi tử lâu đã bị chặn lại. Thanh Lam kéo người bên trái. Cát Tường kéo người bên phải. Sở Tiểu Ca đứng ở phía sau mỉm cười cực kỳ bỉ ổi.

“Hỉ Ca, người đã đáp ứng đi thăm dò bản đồ với ta.”

“Lão đại, đến, chúng ta bàn chuyện sinh lễ đi.”

Cát Tường vừa thưởng tuyến liền được Sở Tiểu Ca mật báo một tin tức chấn động. A Thất thế nhưng đã hướng Hỉ Ca cầu hôn... Vốn bọn hắn nghĩ lão đại sẽ độc thân cả đời, không ngờ lại ra tay nhanh hơn cả bọn hắn? Cát Tường mới không thừa nhận hắn đang hâm mộ lẫn ghen tị với A Thất nha.

Sinh lễ? Hỉ Ca tà mắt liếc Sở Tiểu Ca. Tên nhóc này muốn chết?! Sở Tiểu Ca rụt cổ núp, con mắt loạn chuyển, nhất quyết không nhìn đến chị hai nhà cậu.

Mới không dễ dàng tìm được thời gian ở chung với người đẹp, lại bị mấy tên này đến phá đám, A Thất đương nhiên tức giận. Nhưng hắn không thể trút giận lên người bọn Cát Tường. Về phần Thanh Lam, hắn cũng không thể nói gì, vì Hỉ Ca đã sớm đáp ứng với người ta.

Sau khi Thanh Lam dẫn người rời đi, A Thất âm trầm đi tới truyền tống trận.

“Thất ca, người muốn đi đâu đó?”

“Đi tìm Sở Nhị bồi dưỡng cảm tình.” – A Thất nhe răng cười. Đồ Sở Nhị đáng chết!!

Ngày 15. Hội bán đấu giá ở Long thành chính thức khai mạc. Mặc kệ là vì hiệu quả quảng cáo, vẫn là danh tiếng của Hỉ Ca, nói chung, cả đại sảnh của hội đấu giá đã chật kín người.

Mà lúc này, Hỉ Ca đang cùng A Thất ở ngoài dã ngoại đánh boss.

Ở Di Thất đại lục, muốn tìm con quái có tên đồ lấp lánh rất dễ. Hai người ngồi trên lưng Băng Tuyết Long Vương, bay lòng vòng khắp nơi, thấy biến dị quái liền hạ xuống, giết. Thu hoạch rất khả quan.

Đến giữa trưa, hội bán đấu giá vẫn chưa chấm dứt. Nhưng Cuồng Vũ đã nhắn tin qua nói lần này rất thành công. Hỉ Ca vừa lòng, vậy là đủ rồi.

Hỉ Ca dựa lưng vào gốc cây cổ thụ, khoái trá nhìn người đang đánh quái ở phía xa, A Thất.

Cho dù đã quen thuộc, Hỉ Ca vẫn không thể không bội phục kỹ thuật sát quái của bạn trai cô nha. Mặc dù nói đây là trò chơi, kỹ thuật thực tiễn ngoài đời không mấy ảnh hưởng đến khả năng vận dụng kỹ năng trong trò chơi, nhưng không thể nghi ngờ, kỹ thuật của A Thất đúng là hàng cao thủ. So với hắn, kỹ thuật của cô chỉ giống như con nít. Trong trò chơi, đương nhiên có không ít người trời sinh thiên phú bẩm sinh. Cho dù ngoài đời là một tên phế vật, vào trò chơi liền biến thành lợi hại hơn người. Mà Hỉ Ca... bất hạnh là người không có thiên phú.

Nhìn A Thất nhẹ nhàng thanh thoát giết chết Thất Sắc Hoa Yêu, Hỉ Ca đột nhiên nhớ tới một vấn đề. Chuyện này cô đã thắc mắc từ lâu, nhưng lúc trước, mỗi lần cô nhắc tới, A Thất sẽ mơ mơ hồ hồ lái sang chuyện khác.

“A Thất, anh hồi xưa vì sao lại ra tay giết Minh Độ Thiên?” – Hỉ Ca hỏi tới chính là trận chiến cuối cùng của thời beta.

214. Chương 215: Kết Hôn Rồi

“Vì em đó.” – A Thất nhặt lên một cây pháp trượng 80 cấp ám kim, cười hì hì trả lời.

“Ngày xưa anh có biết em sao?” – Hỉ Ca đại ra.

Cô đột nhiên nhớ tới anh họ trước khi rời đi có nói, (tình cảm của) A Thất không thể so sánh với (tình cảm của) anh. Hỉ Ca lúc đó bỏ ngoài tai lời nói này. Giống như, anh họ biết chắc là có khuyên bảo cũng vô dụng, lại không thể mỗi ngày ngồi đồng ở trong nhà canh chừng cô để A Thất không tìm được cơ hội giở trò này nọ, cho nên cuối cùng mới nhận mệnh, quên đi, không ngăn cản nữa. Mới đầu, Hỉ Ca còn không thấy chuyện này có cái gì không đúng. Nhưng giờ nghĩ lại, ý tứ trong lời nói của anh họ là A Thất đã thương cô từ rất nhiều năm trước!!!! Rốt cuộc là bao nhiêu năm trước mới được???

Khó có dịp nhìn thấy A Thất ngượng ngùng. Hỉ Ca còn tưởng da mặt người này dày hơn tường thành, căn bản không có mạch máu bên dưới nữa cơ. Nguyên lai, người này cũng sẽ biết đỏ mặt. A Thất càng ngượng ngùng, Hỉ Ca càng nhìn chăm chăm. A Thất nếu không trả lời, Hỉ Ca sẽ tiếp tục dùng ánh mắt đâm thủng da mặt hắn. Hai người giằng co nửa ngày, rốt cuộc, A Thất khuất phục.

“Anh nói, anh nói.... hồi anh 19 tuổi đã biết em rồi.”

“Lúc đó em bao nhiêu tuổi? 14 đi?” – Hỉ Ca trợn mắt. Đồ luyến đồng!!!!!! Đây là suy nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu cô. Đồ biến thái!!! Tín hiệu đỏ nhấp nháy nhấp nháy. (haha)

“...” – mặt A Thất lại đỏ thêm vài phần.

Hỉ Ca thở ra, vỗ xuống chỗ trống bên cạnh, ý bảo A Thất ngồi xuống, từ từ giải thích rõ ràng cho cô nghe.

Kỳ thật, A Thất biết đến Hỉ Ca, nguyên nhân bắt nguồn từ Sở Niệm.

Tuy Sở Niệm rời khỏi Sở gia nhưng ấn tượng với biểu muội rất sâu đậm. Hơn nữa, về sau anh còn giữ quan hệ “thầy-trò” với Hỉ Ca, tự nhiên trong người có giữ ảnh chụp của cô. Lại nói, cừu hận giữa Sở Niệm và A Thất bắt nguồn từ tấm ảnh chụp này. Hồi đó, hai người bọn họ xem như là sư huynh đệ đồng môn. Mặc dù bình thường không ai nhìn ai, mạnh ai lo chuyện người đó, nhưng không đến nỗi oán hận đến mức muốn cho đối phương một đao. Khi đó, Sở Niệm không cẩn thận làm thất lạc tấm ảnh chụp của Hỉ Ca. Mà người nhặt được nó, vừa vặn là A Thất. Nếu nói, A Thất bị tiếng sét ái tình ngay cái nhìn đầu tiên thì có hơi khoa trương. Thật sự, A Thất lúc bắt đầu không cảm thấy người con gái trong ảnh chụp có cái gì đặc biệt. Dù sao, Hỉ Ca khi ấy chỉ mới là một cô nhóc 14 tuổi. Nhưng Sở Niệm vì tấm ảnh chụp này mà bắt đầu đánh nhau với A Thất. Ban đầu chỉ là vật lộn vật lộn, không hiểu sao đánh tới đánh lui lại đi tới mức độ liều mạng muốn giết đối phương. A Thất rốt cuộc nhìn không được sinh ra hứng thú với người trong ảnh chụp. Ban đầu, hắn còn tưởng đây là người trong lòng của Sở Niệm. Ai biết, sau khi điều tra mới phát hiện là biểu muội của tên kia.

Ta nói, chỉ là ảnh chụp của biểu muội mà thôi, tự nhiên lại xem như báu vật?! A Thất trong lòng khinh bỉ Sở Niệm một phen.

Cho rằng chuyện này cứ như vậy là xong, cứ như vậy quên đi. Lại bởi vì A Thất không ra lệnh ngừng điều tra, cho nên thuộc hạ của hắn như trước gửi tin tức qua mỗi ngày. Không rõ từ lúc nào, hắn dần dần đem lòng yêu thích đối tượng mà hắn bỏ công ra điều tra. Người mà hắn biết rõ mọi chuyện xảy ra với cô như lòng bàn tay trong khi cô không hề biết đến sự tồn tại của hắn. Hắn cứ nghĩ mình chỉ cần đứng ở xa xa nhìn cô là đủ, không cần xâm nhập vào thế giới của cô. Nếu không phải lần đó Minh Độ Thiên phản bội cô, chỉ sợ hắn và cô đã vĩnh viễn đứng ở hai đường lộ tuyến song song, không bao giờ có cơ hội gặp gỡ.

Hỉ Ca không ngờ, chuyện tình của cô và A Thất còn có thể trở về thời điểm hồi cô 14 tuổi. Thật sâu xa. Thật xảo diệu. Chuyện ngày xưa, tuy cô không có phần tham dự vào, nhưng cứ nghĩ tới, người nam nhân này đã từng ngày từng ngày nhìn cô lớn lên, sau đó, yêu cô. Cảm giác đó... thật tốt!!!!

“Cho nên...” – A Thất khụ hai tiếng.

“Hửm?” – Hỉ Ca gác cằm trên vai hắn, hơi nghiêng đầu, nhìn đến sườn mặt của A Thất.

“Em... muốn hay không gả cho anh?”

“...” – Hỉ Ca nhin không được có chút buồn cười. Người này nha... đúng là không từ bỏ bất kỳ cơ hội nào. Cô quay đầu nhìn về phía trước, không trả lời.

A Thất âm thầm thở dài. Haiz... đời này, hắn chỉ trải qua cảm giác lo lắng bất an 2 lần mà thôi, đều vì Hỉ Ca. Cả hai lần cầu hôn của hắn đều không được đáp ứng. Hắn thật sự bị đả kích trầm trọng a~ Bất quá, cơ hội vẫn còn. A Thất nắm chặt tay. Bắt đầu nghiên cứu tình hình thuận lợi cho lần cầu hôn tiếp theo.

“Được.” – mãi một lúc lâu sau, khi mà A Thất nghĩ Hỉ Ca đã ngủ gục thì cô lại lên tiếng.

Nhất thời, A Thất không kịp phản ứng. Hắn không biết Hỉ Ca nói “được” là ý gì. Chờ tới lúc hắn hiểu ra vấn đề, Hỉ Ca đã hạ tuyến. Nhìn chằm chằm chỗ trống kế bên, A Thất hấp tấp vội vàng hạ tuyến theo. Sau đó hắn vội vã lao đến phòng ngủ của Hỉ Ca.

Hỉ Ca vừa cởi mũ giáp, còn chưa kịp đứng lên đã bị A Thất, như con sói đói nhào lên ép cô ngã lại xuống giường. Tay chân của cô đều bị hắn nắm chặt, trên mặt hắn là nụ cười ngây ngô. Hỉ Ca liếc mắt một cái. Làm sao mà đến thời khắc mấu chốt người này sẽ lộ ra biểu tình góc nghếch a~

“Hỉ Ca! Hỉ Ca! Hỉ Ca!

~” – A Thất dùng hai tay ôm lấy khuôn mặt của Hỉ Ca, sau đó loạn hôn loạn liếm khắp nơi, hơi nóng phả vào mặt làm Hỉ Ca có chút choáng váng, thân người không tự chủ được nhũn ra.

“Vâng?!”

“Bà xã! Bà xã! Bà xã!

” – A Thất cảm thấy, hai tiếng “bà xã” thật dễ nghe quá, cũng dễ gọi quá, lại gọi thêm mấy tiếng nữa – “Bà xã! Bà xã...”

“Cút!” – Hỉ Ca giận. Cô sao có thể trông cậy nghe thấy lời ngon tiếng ngọt từ tên nam nhân này cơ chứ?! Nhưng mà... hai tiếng “bà xã” đúng là dễ nghe, khiến trái tim cô nhảy lên từng nhịp.

“Cả đời này, đừng rời bỏ anh được không?” – A Thất nhìn thật sâu vào mắt Hỉ Ca.

Cô chưa bao giờ thấy A Thất nghiêm túc như vậy.

“Cả đời dài lắm, nói không chừng có lẽ ngày nào đó...”

Hỉ Ca còn chưa nói xong, A Thất đã cắt ngang: – “Không có lẽ gì cả... cho dù chết, anh cũng sẽ chết trước em.”

Đây là lời thề của A Thất. Đem tánh mạng của hắn ra thề. Hắn sẽ không nói tiếng “yêu”. Hắn không biết dùng lời ngon tiếng ngọt để dỗ cô vui vẻ. Hắn chỉ có thể dùng phương thức của hắn để biểu đạt tình cảm của mình.

Có lời này... là đủ rồi. Hỉ Ca nhắm mắt lại, mỉm cười hạnh phúc.

“A Thất~”

“Ừm...”

“Chúng ta kết hôn đi!”

“Được.”

Một khi đã xác định tình cảm, tốc độ làm việc của Hỉ Ca khiến A Thất bị dọa cho choáng váng.

Hỉ Ca lôi đầu Tiểu Cửu và Sở Tiểu Ca ra khỏi phòng, bốn người lái xe đến tòa thị chính, cục dân sự, dưới sự chứng kiến của hai người kia, Hỉ Ca và A Thất cứ như vậy kết hôn xong rồi.

Khi Hỉ Ca và A Thất đang ký tên vào chứng thư, Sở Tiểu Ca đứng ở sau lưng còn chưa hết run rẩy. Cậu mơ hồ có thể đoán được kết cục mà cậu sẽ gặp phải khi mọi người trong nhà biết tin tức này. Tồng phạm, che giấu, không thông báo tin tức lên cấp trên. Tử hình. Đến lúc đó, chị hai cùng Thất ca đi rồi, còn lại một mình, cậu biết đi tị nạn ở đâu a

215. Chương 216: Nhạc Phụ Và Nhạc Mẫu Tìm Tới Cửa

A Thất đem chứng thư kết hôn nhét vào phong bì màu hồng, cẩn thận cất trong ngực áo, lúc này mới quay lại nắm tay Hỉ Ca đi ra khỏi cục dân sự. Trên ngón áp út bàn tay trái của hai người đều đang đeo một chiếc nhẫn vàng. Đây là cặp nhẫn A Thất mua từ trước, không ngờ lại có lúc hữu dụng. Hiện tại, Hỉ Ca thật muốn lập tức đi hưởng tuần trăng mật. Bất quá, cô đã xúc động làm bấy một lần. Nếu lại xúc động làm bấy lần nữa, đảm bảo khi trở về, Sở Tiểu Ca đã bị ông nội xử trí xong. Thế là, kỳ trăng mật của cô cứ như vậy bị hoãn vô thời hạn. Mà Sở Tiểu Ca vì cảm kích đến rơi nước mắt trước sự tốt bụng của chị hai, bị buộc phải móc tiền túi ra mời cả bọn ăn cơm. Đợi đến lúc bốn người đi vào khách sạn 5 sao, Sở Tiểu Ca đã thần trí hồ đồ.

Có người trả tiền cơm, dĩ nhiên không thể ăn uống qua loa. Chỉ sợ trong số 4 người ở đây, trừ bỏ Sở Tiểu Ca, đều rất hài lòng với lựa chọn ăn cơm ở khách sạn 5 sao. Sở Tiểu Ca cầm đôi đũa chọt chọt bát cơm trước mặt, về mặt ngu ngơ nhìn chị hai.

“Tiểu tử, có phải hay không đột nhiên phát hiện chị hai rất xinh đẹp?” – Hỉ Ca ngẩng đầu nháy mắt.

“Làm gì có... chị hai a~ lát nữa, chị vẫn nên dẫn Thất ca đi gặp cha mẹ một chuyến đi. Như thế tốt hơn.” – Sở Tiểu Ca vẫn giữ thói quen gọi A Thất là Thất ca.

“Chị biết...” – Hỉ Ca gật đầu. Cô thật ra cũng đã nghĩ đến chuyện này. Tạm thời không thể đi gặp ông nội, nhưng bên cha mẹ thì phải đi. Hy vọng, hai người đó sẽ không chịu kinh hách quá mức khi nghe tin bọn họ đã kết hôn.

Toàn bộ chuyện này đều do Hỉ Ca quyết định, A Thất không ý kiến gì. Đối với hắn mà nói, chỉ cần Hỉ Ca đồng ý gả cho hắn là được, những chuyện khác không quan trọng.

Vốn dĩ Sở Tiểu Ca muốn đi cùng, nhưng Hỉ Ca không cho, tước đoạt quyền lợi xem náo nhiệt của nó. Hai chị em sớm nghĩ thông suốt rồi. Tính tình cha mẹ ra sao, họ quá rõ. Cha mẹ đối với A Thất cũng không có thành kiến gì. Sự việc lần này chỉ là... Hỉ Ca không một tiếng thông báo liền tự tiện kết hôn, khẳng định tin tức này sẽ khiến cho hai người bị dọa sợ.

Hỉ Ca và A Thất trực tiếp đi tới công ty của Sở lão cha. Lúc này Sở lão cha đang có cuộc họp. Hiện tại, nhân viên trong công ty từ cao tới thấp, không ai là không biết mặt Hỉ Ca. Bởi vì, mọi người đều nhận thức một sự kiện, thư ký riêng của tổng giám đốc bởi vì đắc tội với Sở đại tiểu thư nên mới bị tổng cổ khỏi công ty. Chính vì vậy mọi người đều nhất trí cho rằng Sở đại tiểu thư tính tình cực kỳ hỏa bạo, tốt nhất không nên chọc vào. Như vậy càng tốt, ít nhất nhờ thế mà khi Hỉ Ca vừa xuất hiện liền có người nhanh chân chạy tới thông báo cho cô biết lão cha đang làm gì.

Sở lão cha vừa tan họp, còn chưa kịp uống miếng nước đã bị thư ký chạy vào báo cáo con gái bảo bối của ông dẫn nam nhân tới tìm. Sở lão cha nhất thời ngốc lảng một chút. Nam nhân? Chẳng lẽ Hỉ Ca dám mang tên kia tới tận đây? Mặc dù ông không quan tâm lắm đến xuất thân của bạn trai con gái. Nhưng mà, ông là công dân lương thiện nha. Gặp phải dân chơi xã hội đen theo bản năng sẽ sợ hãi thôi.

“Con gái a~ như thế nào lại có thời gian đến thăm papa vậy?” – Sở lão cha nhìn thấy Hỉ Ca và A Thất đang ở ngoài phòng đợi liền tươi cười bước qua, ngồi xuống ghế sofa kế bên.

“Là có việc nên mới tới tìm papa nha. Vốn con không định nói cho papa biết...” – Hỉ Ca hơi nhú mày, ra vẻ cực kỳ khó xử. Sự thật thì sao? Cô đúng là hơi khó xử, không biết phải dùng lời lẽ thế nào mới không đem lão cha dọa sợ. Lỡ bệnh tim tái phát thì làm sao bây giờ?

“Yên tâm... papa có sức chịu đựng rất tốt...”

“Cũng là anh tới nói đi.” – Hỉ Ca lấy chân đá A Thất.

A Thất chảy một giọt mồ hôi lạnh. Nhưng hắn không có biện pháp, bà xã đại nhân ra lệnh, cho dù đưa đầu vào máy chém hắn cũng phải tiến lên. Lúc này đây, A Thất cảm thấy, quá khứ của hắn, trải qua bom rơi đạn lạc đều không tính là gì. Trong chốc lát, phản ứng của nhạc phụ đại nhân mới là chuyện giết người không đền mạng nhất.

“Khụ khụ... papa, chúng con đã kết hôn.” – A Thất rối rắm một lúc mới khó nhọc mở miệng.

Sở lão cha nghe A Thất gọi một tiếng papa, biểu tình ngốc lảng một chút, nghe đến về sau, ông hoàn toàn hóa đá luôn. Ông nghe tới chuyện gì? Kết hôn? Ai kết hôn? Kết hôn với ai? Kết hôn là sao???? Không thể nào, nhất định là ông nghe lầm rồi. Sở lão cha lắc lắc đầu, từ chối tiếp thu thông tin này. Ông quay đầu nhìn con gái, hy vọng tìm được biểu hiện đùa giỡn gì đó trên mặt cô. Xong rồi, ông vất vả nuôi dưỡng con gái hơn 20 năm, cứ như vậy bị cái tên nam nhân xấu xa này cướp mất. Ngay cả thông báo một tiếng cũng không thèm làm, đến cơ hội ngăn cản cũng không cho ông nữa.

“Hỉ Ca... huhu...” – Sở lão cha như khóc tang, một phen nhào qua ôm lấy con gái. A Thất híp mắt, nhưng hắn không dám đi qua đem bọn họ tách ra.

“Papa à, ngoan ngoan!” – Hỉ Ca vòng tay ôm lão cha, thuận tiện vỗ vỗ lưng ông như an ủi, như vuốt ve. Haiz... ai biểu cô còn phải nhờ cậy ông về nhà thu phục mẹ a~ Bằng không, nếu trực tiếp mang A Thất đi gặp mẹ, bà sẽ không quản A Thất là ai, trực tiếp đem đao bổ hắn ra làm đôi nha.

“Con gái bảo bố a~ làm sao có thể để chuyện này xảy ra? Có phải hắn ép buộc con hay không?” – Sở lão cha ngồi thẳng lên, vẻ mặt nghiêm túc nói, sau đó trừng mắt nhìn A Thất. Ánh mắt như giết người. Thật đáng sợ!

“Khụ... papa... là con ép buộc ảnh.” – Hỉ Ca nghĩ nghĩ, hắn là như vậy đi. Dù sao, người không nói lời nào lôi kéo người kia chạy tới tòa thị chính đăng ký kết hôn là cô nha.

“...” – Sở lão cha xoay chuyển 360 độ, cầm lấy tay A Thất, cảm thán – “Con rể, thật vất vả cho con.”

Sau đó, Sở lão cha bắt đầu cùng A Thất kể chuyện, bắt đầu từ những chuyện xảy ra khi Hỉ Ca mới tập nói đến những chuyện khi cô đã lớn. Ban đầu, A Thất còn thực sự chăm chú lắng nghe vì sợ làm điều không phải khiến nhạc phụ kích động, dần dần hắn phát hiện, năng lực thừa nhận sự việc của nhạc phụ cũng quá cường hãn rồi.

“Haiz... nha đầu kia tính tình quật cường muốn chết, con rể a, về sao con phải chịu khó dạy dỗ nó một chút.” Về nhà. Buổi tối.

Hỉ Ca đang tắm. A Thất đang ngồi trước máy tính cùng bọn Cát Tường bàn công sự. Lúc này cửa lớn Sở gia đột nhiên “bang” một tiếng, bị người bên ngoài đập đổ.

A Thất, Sở Tiểu Ca và Tiểu Cửu, ba người đồng thời từ phòng ngủ vọt ra. Khác biệt là, A Thất đi tay không, Sở Tiểu Ca cầm lưỡi lê, còn Tiểu Cửu xách nguyên cây súng trường! Thấy rõ người tới là ai, thừa dịp bọn họ chưa kịp phản ứng, Tiểu Cửu chạy nhanh đi giấu cây súng vào phòng, sau đó ngại ngùng đi xuống lầu, chào hỏi.

“Chú, dì, mời ngồi ạ!”

Vẫn nghĩ Tiểu Cửu là người lương thiện, Sở lão cha và Sở mụ mụ đồng thời lui ra sau 2 mét. Nguyên lai, trong nhà này, người nguy hiểm cần đề phòng nhất không phải là A Thất a!!!! Một bọn họ còn khen đứa nhỏ Tiểu Cửu này rất ngoan, cùng chị em Sở gia ở chung rất hòa thuận, nếu có thể cưới về làm dâu thì tốt biết mấy...

“Lão bà, hay là ngày mai chúng ta trở lại?” – Sở lão cha thấp giọng hỏi bà xã đại nhân.

Buổi tối, ông nhịn lâu lắm mới dám mở miệng nói tới sự việc của con gái. Ai biết, lão bà vừa nghe xong liền bùng nổ, lôi kéo ông chạy tới đây, lúc rời đi, trong tay còn đang cầm con dao cắt rau củ, không biết định dùng làm gì nữa?

“Ngày mai cái gì. Người, lại đây.” – Sở mù mù vẫn bảo trì khoảng cách an toàn với Tiểu Cửu, đưa tay chỉ người đứng đằng sau là A Thất, cực kỳ bất mãn ra lệnh.

Nhạc mẫu giận dữ, vẻ mặt thực sự dọa người. May mà Hỉ Ca nhà hần lúc nổi giận vẫn rất dễ xem. Nói thật ra, A Thất chưa từng nhìn thấy lúc Hỉ Ca nổi giận. Xem ra, tính tình Hỉ Ca hơn phân nửa là di truyền từ nhạc phụ đại nhân. A Thất tự đáy lòng thầm cảm kích nhạc phụ nha.

Hỉ Ca đang tắm, nhất thời không thể đi ra. Như vậy, chỉ có hần một người đối mặt với lang hổ. A Thất thở dài, đi xuống lầu. Sở Tiểu Ca nhìn cha mẹ, sau đó nhìn Thất ca, nghĩ nghĩ, để phòng ngừa án mạng phát sinh, cậu cũng nên đi xuống lầu.

“Tiểu tử, ai cho người cái lá gan đó hả? Ta vất vả khổ sở nuôi lớn con gái bảo bối, người liền cứ như vậy không cầu thân không sinh lễ, trực tiếp cưới luôn là sao hả? Người không thể chiếm tiện nghi như vậy được!!!!!!” – Đập bàn~~

“Không đúng! Chúng con đều là do papa nuôi lớn.” – Sở Tiểu Ca ở một bên nhỏ giọng tố giác. Câu này chỉ có A Thất nghe được.

A Thất cố gắng nhịn cười, căng da đầu, chuẩn bị nghênh đón những đòn công kích của nhạc mẫu đại nhân.

Nhìn A Thất cúi đầu, dáng vẻ nhận sai, Sở mù mù không còn tâm tình phát hỏa. Làm sao chửi hần đây? Từ miệng ông chồng của bà kể lại, chính con gái bảo bối của họ lôi kéo ép buộc người ta kết hôn a. Bà tuyệt đối tin tưởng, Hỉ Ca có thể làm ra loại chuyện này. Bất quá, bà là mẹ, nhất định phải làm ra bộ dáng một chút, không lại bị người khác khinh nhờn.

A Thất là người thông minh, phân tích tình hình lẫn biểu tình của nhạc mẫu liền minh bạch chỗ uẩn khúc.

“Nếu không... con cùng Hỉ Ca lại cử hành hôn lễ thêm một lần?”

Kỳ thật, sở dĩ Hỉ Ca kéo A Thất trực tiếp đi kết hôn là bởi vì cô lo lắng cho hần. Thân phận của hần khác thường, nếu để người khác nhìn thấy, chung quy không phải là chuyện tốt.

Nghe A Thất nói như vậy, Sở mù mù mới dịu sắc mặt xuống. Hừ... còn thông minh một chút, nếu con gái bà nhìn trúng một tên hần đần, bà khẳng định sẽ không đồng ý.

“Hôn lễ thì không cần. Dem sinh lễ bổ sung liền được.” – Sở mù mù sáng khoái nói.

“Mọi chuyện đều nghe theo mẹ.” – A Thất thở ra một hơi. Không ngờ vận khí của hần lại tốt như vậy. Xem ra, nhạc mẫu không khó nói chuyện lắm.

Lúc này, trong đầu A Thất xoay chuyển lòng vòng... nhạc mẫu đại nhân sẽ thích dạng sinh lễ gì đây? Sinh lễ mang tới Sở gia đương nhiên không thể thiếu. Nhưng đó với đây không giống nhau. Phần sinh lễ ở đây chính là dùng để an ủi cảm xúc kinh hách cho nhạc phụ nhạc mẫu. Hần không thể qua loa, phải cân nhắc kỹ mới được.

“Sinh lễ gì? Ủa, cha mẹ, hai người sao lại ở đây?” – Hỉ Ca từ phòng tắm đi ra liền nghe thấy bên ngoài có tiếng nói chuyện. Phát hiện A Thất đang bị lão mẹ thẩm vấn, cảm thấy hần thật đáng thương. Haiz... ai biểu người hần cưới là cô nha. Mấy chuyện nhỏ nhặt này đương nhiên hần phải thay mặt gánh vác rồi.

Sở mù mù nhìn thấy con gái, nhịn không được liếc mắt một cái, sau đó hai mẹ con chui vào phòng, không biết nói cái gì, để lại 3 người đàn ông đứng bên ngoài, mắt to trừng mắt nhỏ.

Hai giờ sau, Hỉ Ca tiễn cha mẹ rời đi, mà khuôn mặt cô vẫn chưa hết đỏ.

216. Chương 217: Nửa Đêm (thượng)

Mặc dù chủ ý kết hôn không phải là ý nghĩ tự phát nhưng sau khi kết hôn rồi Hỉ Ca vẫn không có tự giác của một “người vợ” gì cả. Cho nên vụ động phòng, cô hoàn toàn không nghĩ tới. Người ta nói lâm trận ma

thương (trước khi ra trận mới đi mài dao) chính là trường hợp này đây. Lúc này, Sở mụ mụ kéo con gái vào phòng để dạy cho cô một khóa giáo dục giới tính, rồi còn truyền thụ bí kíp phòng the nữa. Tóm lại, từ lúc Hỉ Ca ra khỏi phòng đi tiễn cha mẹ trở về thì cả khuôn mặt đều đỏ ửng lên. Hỉ Ca suy tính, tối hôm nay có nên đập đầu A Thất cho bất tỉnh không? Như vậy cô sẽ an toàn trôi qua một đêm này... Nếu Sở mụ mụ biết khóa học giới tính của bà đã mang tới bóng ma tâm lý cho con gái bảo bối, không biết sẽ có biểu tình gì đây.

Tóm lại của tóm lại, sau khi A Thất vào phòng, Hỉ Ca liền bắt đầu bất an, cứ có cảm giác ánh mắt của A Thất “không thành thật”. Sự thật thì... ánh mắt của A Thất có bao giờ thành thật đâu a~

“Bà xã ~” – A Thất tâm tình bay lên. Hắn nhìn nhiều năm như vậy, rốt cuộc Hỉ Ca đã trở thành người của hắn. Cảm giác này thật mỹ diệu (đẹp đẽ). À thì... nếu ánh mắt của bà xã không giống hung thần ác bá thì càng hoàn hảo hơn.

Hỉ Ca nhin. Hỉ Ca nhin. Không sợ đến nỗi lập tức đập cửa chạy trốn. Cuối cùng, nhìn ánh mắt vô tội của A Thất, cô ổn định tâm tình một chút, khoát tay nói với hắn.

“Anh đi tắm đi!”

“Tuân lệnh bà xã~” – A Thất rất ngoan ngoãn nghe lời.

“Aaaaaaaa!! Thật khấn trương!!!” – Hỉ Ca úp mặt vào gối mà gào lên. Cô ở trên giường lăn qua lộn lại. Ô ô ô (tiếng khóc) ~

Bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, Hỉ Ca đứng bật dậy. Đi đến mở cái tủ âm (trong tường) lấy ra một cuốn sách. Đây là vật phẩm Sở mụ mụ mới đưa tặng cô. Nghe đâu là vật có lịch sử lâu đời trong gia tộc. Lúc Sở mụ mụ thành thân thì được Sở bà nội truyền lại. Bây giờ đến Hỉ Ca nhận được sự chân truyền. Cô mở ra...

... đó là một quyển xuân cung đồ (sách ảnh thuộc loại cấm trẻ nhỏ hehe).

Nhiệt khí nhất thời tập trung hết lên mặt Hỉ Ca. Cô chỉ có thể chấp nhận những “tư thế” bình thường thôi. Mặc dù dựa theo lời Sở mụ mụ nói thì cô và A Thất đều là người luyện võ, hai người có thể thử rất nhiều “tư thế khó”. Bất quá, Hỉ Ca cảm thấy, nếu họ thật sự làm như vậy... nhất định sẽ gặp nguy hiểm chết người! Tập trung nhìn vào “hình” thứ nhất, xem xét kỹ lưỡng gần 2 phút, sau đó lật qua trang kế tiếp. Không phải Hỉ Ca không biết mấy chuyện này, nhưng xem xuân cung đồ đúng là mở mang kiến thức a~

“Bà xã, em đang xem gì đó?” – tiếng A Thất vang lên ngay bên cạnh, một bàn tay hắn đặt hờ trên hông cô.

Mặc dù thân thể hai người còn chưa tiếp xúc thân cận nhưng Hỉ Ca vẫn cảm giác được một trận lửa nóng xuất phát từ chỗ bàn tay kia chạy lên phía trên rồi lan tỏa khắp người. Không rõ là do nhiệt độ trên người của A Thất quá nóng? Hay là nguyên nhân khác?

“Không... không xem gì hết.” – Hỉ Ca trả lời vội vã, “ba” một tiếng, đem quyển sách gấp lại, đầu cũng không dám xoay ngang.

“Vậy à? ~” – giọng nói A Thất mang theo ý cười, có phần gian trá bên trong. Hắn sờ cằm, nhạc mẫu quả nhiên chu đáo. Vừa nãy hắn còn đang phân vân không biết nhạc mẫu nói chuyện gì với vợ hắn mà cô lại có biểu tình kỳ quái như vậy. Thì ra là chuyện tốt a~

Hỉ Ca tính toán đem vật chứng quăng vào góc kín đáo, chuẩn bị thủ tiêu, nhưng còn chưa kịp ra tay đã bị A Thất một phen đè xuống giường. Cả người hắn thuận thế nằm trên lưng cô. Hơi thở nóng hổi khiến cả hai đều mất tự nhiên. Hỉ Ca run run. Người này không mặc áo a~ Hơn nữa, tóc vẫn chưa lau, vài giọt nước ngẫu nhiên rơi xuống vai, khiến cô càng thêm khấn trương.

“Bà xã a~ chúng ta không nên lãng phí tâm ý của mẹ~” – A Thất lấy tay mở ra cuốn sách Hỉ Ca đang cầm, nhìn vào. Tình cảnh trước mắt, nói là hai người cùng đọc sách, chỉ bằng nói hắn đang tra tấn tinh thần của Hỉ Ca thì đúng hơn.

Ở phương diện này, A Thất hoàn toàn không có kinh nghiệm thực chiến. Nhưng mà, hắn là nam nhân... khụ... cho nên thiên phú dị bẩm đương nhiên trội hơn Hỉ Ca. A Thất thật không nghĩ tới, hắn chỉ đi tắm một cái, đi ra liền gặp ngay một kinh hỉ lớn!!! Ủm... cuốn sách này rất đáng giá để nghiên cứu, có thể giúp gia tăng tình thú trong gia đình. À à... tư thế kia rất tốt, đáng giá thử một lần...

“Kia... chúng ta vẫn không nên xem, tranh vẽ quá xấu...” – Hỉ Ca lúng túng. Loại sách này, lúc ở một mình xem thì không thấy gì. Chẳng rõ tại sao A Thất vừa xuất hiện, Hỉ Ca liền cảm thấy cả người từ trên xuống dưới đều bị kích thích, rất không yên lòng.

“Anh... tránh ra chút đi.” – Hỉ Ca có chút thở không ra hơi. Cái loại nhiệt khí này giống như đem toàn bộ lửa nóng từ bên trong đốt kích ra ngoài, giống như muốn thiêu đốt cả lớp da thịt cô, rất khó chịu, cô chỉ có thể khiến cho A Thất cách cô càng xa càng tốt mà thôi.

“Không thể nha! Bà xã~” – A Thất cười khê. Đầu lưỡi linh hoạt liếm lộng vành tai của Hỉ Ca. Khi hắn nói chuyện, hơi thở nóng rực vừa lúc tiến vào lỗ tai cô. Bàn tay hắn rất không thành thật chui vào áo ngủ sờ loạn. Không gặp trở ngại nào?! A Thất thở ra, cảm giác đúng là thích.

“Bà xã ~ em không mặc áo lót nha ~” – bàn tay tiếp tục hướng lên trên, cho đến khi bao bọc hoàn toàn hai ngọn đồi phía trước, A Thất nhịn không được hít sâu vào một hơi để thuận khí.

“Nói nhiều !!!” – Hỉ Ca giận. Cánh tay cong lại, định dùng cùi chỏ húc một cái vào người phía sau, đáng tiếc, âm mưu không thành.

“Bà xã ~ Chúng mình vừa mới kết hôn a, đây là mưu sát chồng đó ~~ ” – giọng nói không giống ai oán mà có điểm khàn khàn.

“Anh đây là cố ý?” – Hỉ Ca bị A Thất xoay người đặt dưới thân, bàn tay hắn không ngừng mò tới mò lui. Cả người cô bị hâm nóng đến muốn nhũn ra nhưng vẫn cố gắng phản kháng một chút.

“Đương nhiên không có. Thân ái, lại dùng sức...”

Tên nam nhân này!!!! Hỉ Ca tưởng tượng như đang đối phó với Sở Tiểu Ca, cong chân muốn một cước đá bay hắn. Cơ mà cả người cô mềm oặt, không có chút khí lực. Đối lại, bàn chân bị hắn một tay chộp lấy. Hỉ Ca bỏ cuộc, mặc hắn muốn làm gì thì làm. A Thất lẫn lộn vui đùa một hồi liền đem Hỉ Ca khóa ngồi trên người hắn. Lúc này, cả hai đều thở hổn hển.

Mặt đối mặt, Hỉ Ca mới phát hiện, ánh mắt người này, khi nhìn cô, thật nóng. Cả người cô giống như muốn tan chảy ra. Nhưng vấn đề trọng yếu nhất bây giờ là... cô nhìn thấy cái khăn tắm quấn ngang hông A Thất đang nằm dưới đất. Hỉ Ca theo bản năng cúi đầu nhìn. Vật kia của hắn đang rất khí thế đứng thẳng, run run đụng nhẹ vào bụng cô. Đáng chết~~ Cô mới không cần động phòng nha. Chỉ mới nhìn thoáng qua, Hỉ Ca đã ra quyết định, để sống sót mà mở mắt nhìn thấy ánh mặt trời vào ngày mai, cô cần phải lui binh cấp tốc. Đáng tiếc, kế hoạch không thành công. Bởi vì Hỉ Ca vừa giãy dụa thì đã nghe tiếng xé rách vang lên. Áo ngủ của cô cứ như vậy vình quang hy sinh.

“Thân ái ~ em muốn trốn?” – A Thất cười híp mắt, vẻ mặt cực kỳ lưu manh làm cho Hỉ Ca run rẩy lui ra sau.

“Chúng ta... chúng ta thương lượng một chút được không?” – Hỉ Ca cố gắng cười thật ngọt. Cô còn chưa chuẩn bị tâm lý a... nhất là sau khi nhìn thấy vật kia... càng thêm có chương ngại... không biết nếu làm thật thì có chết người không? Vẫn là không nên đi!!!!

“Có thể. Chờ chúng ta động phòng xong, em muốn thương lượng chuyện gì cũng được.” – A Thất rất dễ nói chuyện. Có điều, buổi tối hôm nay, chuyện phải xảy ra, ai cũng đừng nghĩ ngăn cản hắn.

Đêm khuya. Trong phòng tân hôn. Chuyện tốt đẹp chỉ vừa mở màn mà thôi...

217. Chương 218: Nửa Đêm (hạ)

Sở Tiểu Ca và Tiểu Cửu đứng dán tai ngoài cửa phòng. Sao này giờ vẫn chưa nghe động tĩnh gì nhỉ? Đột nhiên, phanh, rầm, hình như ai đó vừa ném vật gì vào cửa.

“Sao ta cảm thấy có điểm không đúng?” – Sở Tiểu Ca sờ cằm. Tiếng động trong phòng tựa hồ... không quan hệ lắm tới chuyện phải xảy ra đêm nay a~

“Thất ca sẽ không dùng chiêu cường bạo chứ?” – Tiểu Cửu có chút không xác định.

“Ta lại cảm thấy, người sẽ dùng chiêu cường bạo là chị hai cơ.”

Hai người ngoài cửa hăng hái buôn chuyện. Hai người trong phòng cũng phần khích không thua gì.

“Chết tiệt!” – Hỉ Ca ủy khuất trừng mắt nhìn A Thất. Nông nô vùng lên muốn lật đổ địa chủ, cuối cùng bị địa chủ khóa chặt, hai tay bị trói lại trên đầu giường.

“Thân ái ~ đây chính là đặc quyền của anh trong đêm tân hôn nha ~” – A Thất cười hihi, nhìn cái còng tay bằng bạch kim đang tỏa sáng dưới ánh đèn mờ ám, cảm giác thật thỏa mãn.

“Anh... căn bản là có mưu đồ từ trước!” – Bị hạ gục, Hỉ Ca vẫn không khuất phục, vẫn muốn thoát thân. Cô cảm giác được A Thất đang rất kích động, cho nên cô càng khấn trương.

“Đúng vậy. Nhạc phụ đại nhân nói, bước chuẩn bị là cần thiết.” – A Thất nháy mắt gian trá. Hồi nãy, nhạc mẫu mang Hỉ Ca vào phòng, Sở lão cha cũng đương trường đem con rể qua giáo dục một phen. Hiện tại, A Thất rốt cuộc hiểu được câu nói “phải cẩn thận, phải phòng ngừa” của nhạc phụ đại nhân là ý gì. Xem ra, đêm động phòng năm xưa của nhạc phụ đại nhân phần khích không thua gì đêm nay của hắn.

Lúc này, Hỉ Ca theo bản năng mà phản ứng, thấy nguy hiểm liền lập tức phản kháng. Cô liếc mắt nhìn lam thạch chủ thủ đang cầm trên cánh cửa... Cô có nên thấy may mắn vì thân thủ của A Thất giỏi hơn cô không? Mặc dù lúc ra tay, quả thật cô không dùng hết sức. Cô thật lòng không có ý mưu sát chồng trong đêm tân hôn nha. Trải qua vài giờ dần co, rút cuộc, Hỉ Ca từ hết sức phản kháng rơi xuống vô lực phản kháng. Được rồi, xem như bị đâm một đao đi. Nghe nói, sau lần đầu tiên sẽ không còn đau...

Thấy vợ yêu không còn ý đồ đem hấn đánh bất tỉnh nữa, hai mắt A Thất sáng lên, không chút khách khí mở nắp, chuẩn bị ăn cơm. Mảnh vải cuối cùng bị lột xuống. Hai cơ thể trần trụi dây dưa cùng một chỗ. Không lâu sau, tiếng rên rỉ thoát ra từ miệng Hỉ Ca.

“Bà xã ~ âm thanh của em thật dễ nghe...” – A Thất vừa thì thầm vừa di chuyển ngón tay, đi xuống vùng đất mềm mại giữa hai chân cô, ý đồ xâm lấn.

Cảm giác quái dị truyền đến khiến Hỉ Ca nhin không được rên hừ một tiếng. Nghe âm thanh của chính mình, Hỉ Ca liền đỏ mặt, sau đó cắn chặt răng, nói làm sao cũng không chịu kêu lên tiếng nào nữa.

A Thất một đường đi xuống, trên thân thể tuyết trắng rơi đầy những dấu hôn ngân.

“A Thất ~” – Hỉ Ca mềm giọng gọi. Toàn bộ cảm giác của cô đều tập trung vào vị trí giữa hai chân. Thêm một ngón tay lại xâm nhập. Cảm giác quái dị thay thế bằng cảm giác hư không.

“Uhm...” – A Thất không ngừng đầu, đầu lưỡi dọc theo bụng Hỉ Ca một đường liếm xuống.

“Anh...” – thở dốc.

“Hử?” – A Thất ngừng đầu.

“Anh... làm nhanh lên...” – âm thanh nhuỷ khí tựa như sắp khóc, ánh mắt mê mông (u mê mông lung), suýt chút khiến ba hồn bảy vía của A Thất đều bay mất.

Nguyên lai, là chê hắn chậm a~ Không sao, sắp được rồi!! A Thất vực dậy tinh thần, tiếp tục đốt lửa.

Lúc thật sự đi vào, Hỉ Ca mới biết bản thân “tự làm bậy không thể sống”. Cô vậy mà còn bảo hắn nhanh lên... Cái gì “giống như bị đao đâm một cái” thôi... đây chính là bị súng liên thanh bắn có được hay không?!! Cảm giác xé rách đau đớn làm Hỉ Ca không chút khách khí cắn vào cánh tay của A Thất. Nhìn vợ yêu lộ ra bộ dáng “liều mạng” với hắn, trong lòng A Thất có khổ mà không thể nói thành lời.

“Anh dám động đây... em liền giết anh...” – Hỉ Ca suy yếu uy hiếp. Đau quá a~ Đau quá a~ Đau quá a~

Bởi vì không đành lòng làm đau Hỉ Ca, nhưng hắn cũng không thể lui ra, thế là hai người chỉ có thể giữ nguyên tư thế. A Thất cố nhin, bất động, mồ hôi tích tụ dần dần, cơ thể càng lúc càng căng cứng.

A Thất cho tới bây giờ còn không biết trên đời tồn tại một loại cảm giác kích thích mãnh liệt đến như vậy. Hắn nghĩ, cho dù bây giờ hắn có chết cũng thấy đáng giá. Không phải chỉ là cảm giác của thân thể, lúc hắn tiến vào cơ thể Hỉ Ca, phút chốc, trái tim hắn lấp đầy một cảm giác gọi là “hạnh phúc”.

Hàm răng cắn trên cánh tay A Thất dần dần rời lỏng. Hắn lui về sau, không thấy Hỉ Ca phản đối, ngược lại, cô nhéo hắn một cái tỏ ý bất mãn. Nhận được lệnh đặc xá, A Thất không biết kiềm chế là thế nào nữa, lập tức vùng lên tấn công, đem toàn bộ nhiệt huyết phóng xuất ra. Rất nhanh chỉ còn nghe tiếng thở dốc, tiếng da thịt va chạm. Tóm lại, chỉ còn nhạc khúc động lòng người vang vọng quanh quẩn trong phòng ngủ.

Hỉ Ca chưa bao giờ hoài nghi thể lực của A Thất. Nhưng lúc này, cô quả thật hy vọng nửa người dưới của A Thất không quá xung sức mới tốt. Bởi vì cô theo trên giường bị hắn lăn một vòng, ôm vào phòng tắm không cẩn thận bị lăn thêm một vòng, trở lại giường tiếp tục không cẩn thận bị lăn thêm một vòng nữa. Ai bảo đêm xuân ngắn ngủi đâu?!

Sáng hôm sau, từ trong lòng A Thất tỉnh dậy, Hỉ Ca cảm thấy cơ thể giống như không thuộc về cô nữa, ngẩng đầu thì trông thấy đôi mắt hồ ly, dưới bụng lại có vật cứng đang ụ hiếp. Kết quả, Hỉ Ca bùng nổ.

“Anh... ngày mai ra ngủ sô pha!!!” – Toàn thân cao thấp chỗ nào cũng đau nhức, duy chỉ có ngón tay còn động đậy, Hỉ Ca dùng ngón trỏ xĩa xối vào ngực người kia.

A Thất nhìn Hỉ Ca nổi giận, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, cái miệng hồng hồng mấp máy, hắn lại có xúc động muốn đem cô đặt dưới thân hung hăng yêu thương một phen. Đáng tiếc... hắn chỉ có thể nghĩ trong đầu, không dám ra tay, bởi vì hắn sợ ngày mai sẽ phải ngủ ngoài sô pha thật.

“E hèm... bà xã à, đây là phản ứng bình thường của đàn ông, em phải tập quen dần.” – A Thất vô tội giải thích. Chuyện này... chuyện này.... Hỉ Ca cũng có trách nhiệm trong đó, có gì lại đổ hết tội lên người hắn chứ?

“Em mới không cần thói quen này!” – Hỉ Ca đỏ mặt, xoay người đẩy A Thất ra, giật lấy tấm chăn đem cả người cuộn lại như cái bánh tét.

A Thất không ngại cả người lỏa thể, tiến tới đem cái bánh tét ôm chặt trong lòng.

“Không thể được. Chúng ta phải ở cùng nhau đến cả đời nha, bà xã ~”

Cả đời! Hắn chưa bao giờ nghĩ hắn sẽ cùng một chỗ với ai đến cả đời. Hoặc là nói, hắn chưa từng nghĩ sẽ có người đồng ý ở bên cạnh hắn cả đời. Thế mà hiện tại hắn tìm được người đó rồi.

Từ trong cái bánh tét một bàn tay thon dài trắng nõn thò ra, nhẹ nhàng nắm lấy tay A Thất. Hai bàn tay xoay xoay cùng một chỗ. Đôi nhãn vàng di động trước mắt. Hỉ Ca nhếch miệng cười khế. Ông nội nói cô sẽ hối hận. Thế mà hiện tại cô cảm thấy, nếu một ngày không có A Thất ở kế bên, cô sẽ không thể nào vượt qua nổi.

“A Thất!”

“Uhm”

“Em yêu anh.”

A Thất không nói gì, nhưng thân người run rẩy của hắn đã cho cô một cái đáp án. Không sao. Cô còn có cả đời, thời gian dài lắm, nhất định sẽ có lúc cô chính mình nghe được câu nói kia.

218. Chương 219: Anh Làm Sao Vậy?

Ba ngày sau.

Hỉ Ca vào trò chơi liền bị Cuồng Vũ không nói hai lời kéo về tổng đàn. A Thất thì bị ném tới hoang dã, chỉ có thể ngửa mặt nhìn trời than vãn.

“Vội vã tìm ta có việc gì?” – Hỉ Ca vốn muốn cùng mọi người nói tới chuyện hôn sự, nhưng thoát nhìn tâm tình của Cuồng Vũ không được tốt cho lắm.

“Cầm Y đã dẹp được nội loạn. Không biết Hồng Hoa kiếm đâu ra một cao thủ đến tọa trấn, đem toàn bộ người phản đối đá ra khỏi bang phái. Hiện tại, bọn họ luôn tìm chúng ta gây phiền toái.” – Cuồng Vũ sắc mặt cực kỳ khó coi. Một cao thủ đột nhiên xuất hiện mà nội gián của Long Môn cài trong nội bộ Cầm Y không hề biết trước.

“Là người phương nào?” – Hỉ Ca nhíu mày. Vốn tưởng dễ dàng giải quyết chuyện phiền toái này, không nghĩ tới còn xuất hiện sai số. Là Thanh tỷ cùng Hồng Hoa liên thủ chơi cô sao? Có thể lắm.

“Là người của Huyết Sát, không thuộc hàng nổi danh nhưng thực lực cực cao.”

“Huyết Sát? Không phải bọn họ đang ở Tây Vực Sa Hải sao? Làm sao lại chen chân vào Đông Châu Xích Hỏa?” – Hỉ Ca tròn mắt. Thiên hạ quả nhiên thực loạn. Long Môn có phải hay không cũng nên mở rộng địa bàn, đi tranh giành một ít đất đai?

“Người còn nói. Huyết Sát lúc trước vì vụ việc của Phong Bao giết chết Lôi Thương mà đụng chạm tới Kinh Lôi Hội. Bên Kinh Lôi Hội công khai thông cáo, nhất định phải đem Huyết Sát đá ra khỏi Tây Vực.”

“Bọn hần đối phó không lại Kinh Lôi nên quay sang đối phó chúng ta?” – Hỉ Ca rốt cuộc hiểu được vấn đề. Không ngờ bọn họ là người qua đường giáp vô tội. Dám bỏ tiền ra mướn sát thủ đi giết người lại không dám đứng lên gánh vác hậu quả. Haiz... trên đời này, đúng là loại người gì cũng có thể đụng tới.

Cuồng Vũ nhún vai: – “Đó là đương nhiên.”

“Chỉ có bọn Huyết Sát động thủ thôi sao?” – Hỉ Ca cau mày. Khổ Độ không lợi dụng bỏ đá xuống giếng à? Cơ hội tốt như vậy, không lẽ lại buông tha sao?

Hiện tại, thế lực của Long Môn ở Nam Uyên bắt đầu bành trướng, lại cùng Thứ có quan hệ sâu xa. Cho nên, Minh Độ Thiên hẳn phải nghĩ Long Môn chính là một phân nhánh của Thứ. Dựa theo tính tình của anh ta, không thể nào lại không muốn đập chết Long Môn. Lần này là cơ hội tốt. Nếu anh ta biết cách xử lý, Hỉ Ca liền phải chịu áp lực giáp công từ hai thềm đại lục. Cô muốn sống sót sẽ cực khó.

“Bên này không có động tĩnh gì. Chư Cát Hần bên kia lại nháo rất lợi hại. Nghe nói cao thủ vừa gia nhập Cầm Y có ý muốn liên thủ với Chư Cát Hần. Bất quá Hồng Hoa hình như còn chưa đồng ý.”

“Phái người theo dõi. Không thể để bọn họ liên thủ được. Nếu cấp bách, cho người đem đám Huyết Sát kia đá ra khỏi Cầm Y.” – Hỉ Ca nói. Loại cục diện này thật bất lợi cho Long Môn. Nếu Cầm Y cũng chen chân vào gây hấn, phiền toái sẽ càng lớn. Cho nên, hiện tại Hỉ Ca chỉ có thể nghĩ đến chuyện liên thủ với Thanh tỷ – “Đúng rồi, Thanh tỷ gần đây có liên lạc với người không?”

“Ngày hôm qua mới tìm ta. Tin tức về mấy người kia là Thanh tỷ đưa tới.”

Thanh tỷ luôn giữ thành ý. Hơn nữa Thanh tỷ xử lý sự vụ cực kỳ ổn thỏa. Cuồng Vũ đối với người này ấn tượng rất tốt. Nhưng mà, nữ nhân này tâm tư quá sâu. Một bên có thể cùng Hồng Hoa diễn trò chị muội tình thâm, một bên lại mưu đồ lật đổ Cầm Y. Người như thế, không thể làm bằng hữu.

“Vậy tốt. Trước chậm rãi theo chân bọn họ chơi đùa một chút. Thời điểm thích hợp liền rửa sạch đám người kia. Tốt nhất là khiến cho Hồng Hoa tự thân động thủ đá người.” – Hỉ Ca rất tin tưởng Cuồng Vũ, mấy chuyện này Cuồng Vũ có thể ứng phó dễ dàng.

“Không vấn đề. Đúng rồi, mấy ngày nay rốt cuộc người làm gì? Vì sao ngay cả Thất Tử và em trai của người đều không thượng tuyến?”

“Kết hôn.” – Hỉ Ca trực tiếp quăng bom.

“Kết hôn?” – Cuồng Vũ thiếu chút nữa lộ tròng – “Người... người... thật kết hôn?”

Nếu Cuồng Vũ còn có biểu tình này, không biết bọn Cát Tường khi nghe tin sẽ còn bị kinh hách đến cỡ nào, Hỉ Ca sờ sờ mũi, ngượng ngùng.

“Ừ. Cảm thấy không sai biệt lắm liền làm thôi.”

“Cái gì liền làm? Hai người trước đó cũng chưa từng nói qua chuyện kết hôn a!!” – Cuồng Vũ đương nhiên không hoài nghi chuyện Hỉ Ca sẽ gả cho Thất Tử. Nhưng mà tốc độ có cần nhanh như hỏa tiễn thế này không?

“Ta trước đó không hề nghĩ tới chuyện lập gia đình a. Đột nhiên hai ngày trước liền quyết định thôi.” – Hỉ Ca về mặt vô tội nói. Chuyện này không thể trách cô nha.

“...” – Cuồng Vũ thật sự muốn biết cha mẹ của Hỉ Ca khi nghe tin con gái đột nhiên kết hôn thì sẽ có phản ứng gì. Cuồng Vũ bị tin tức kia kích thích, hoảng hốt rời khỏi tổng đàn bang phái.

Lúc này tin nhắn của Hỉ Ca vang lên. Là của bọn Cát Tường gửi qua. Haiz... phải đi gặp bọn hắn một chút. Hỉ Ca không hiểu, cô là nữ nhân, phải cưới chồng là đúng rồi, sao bọn họ kinh ngạc đến như vậy a~ Tư Văn gửi qua chính là một đồng dấu chấm than!!!!!!!!!!!!!!

Hỉ Ca từ bang phái đi ra, trực tiếp hướng tới Cát Tường Tử Lâu ở Nam Uyên thành. Trên đường đi, cô đụng mặt 2 người, chính là Minh Độ Thiên và một cô gái. Cô gái đang ôm cánh tay Minh Độ Thiên có vẻ rất thân thiết, mà anh ta thì đang mỉm cười. Thoạt nhìn cảm tình hai người tốt lắm.

Cô gái này không phải Ngũ Linh?! Chẳng lẽ tin đồn là sai? Không phải Ngũ Linh và Minh Độ Thiên đang cặp kè nhau à? Tin tức bất quá về đời sống các lão đại đều được A Li báo cáo cho Hỉ Ca hằng tuần. Mấy tin tức này chẳng có tác dụng gì, bất quá, nữ nhân nào không yêu bất quá đâu?

A Li cực kỳ có hứng thú với Minh Độ Thiên. Đặc biệt sau khi biết Hỉ Ca cùng anh ta có một đoạn tình cảm ngày xưa liền làm nguyên một cái chuyên mục, liệt kê toàn bộ những cô gái có dây dưa tình cảm với anh ta. Nếu nhớ không lầm thì người đứng đầu bảng danh sách kia chính là Ngũ Linh nha.

Bọn họ là thẳng mặt đi tới, Minh Độ Thiên đương nhiên nhìn thấy Hỉ Ca. Bất quá thần sắc của anh ta không có biến hóa gì, chỉ đưa mắt liếc nhìn cô một cái, sau đó quay đầu nhìn cô gái đi bên cạnh. Hỉ Ca không để ý nhiều, tiếp tục bước đi. Nhưng còn không đợi cô đi được bao xa, Mặc Phi không biết từ chỗ nào đã vọt ra như vũ bão, cầm lấy tay Hỉ Ca vừa lắc vừa nói lớn.

“Hỉ Ca~ vì sao người cùng lão đại kết hôn cũng không nói với chúng ta một tiếng a~”

“Không phải bây giờ ta tới thông báo sao? Đừng quên tặng lễ a~” – Hỉ Ca cười cười. Có người muốn đưa đầu ra tặng lễ vật, không nhận thì thật có lỗi với bản thân à.

“Người và lão đại đúng là cùng một giuộc, hắc hắc, cơ mà động tác của lão đại đúng mau, ta còn tưởng phải 2-3 năm nữa lão đại mới cưới được người đâu.” – Mặc Phi cười rất biến thái, làm khóe mắt Hỉ Ca giật giật.

Hai người vừa nói chuyện vừa bước đi. Hỉ Ca không có dịp nhìn thấy thần sắc của Minh Độ Thiên sau khi nghe được lời nói của Mặc Phi. Chỉ có cô gái kia mới biết, cô nghi hoặc hỏi.

“Minh, anh làm sao vậy?”

219. Chương 220: Tới Cửa Đá Quán (quật Phá)

Minh Độ Thiên không trả lời, chỉ đứng ngốc lảng một chỗ, không thể nào tiếp nhận thông tin vừa rồi. Cô đã kết hôn? Trong óc anh không còn tồn tại thứ gì ngoài bốn chữ kia, cứ vang vọng lặp lại hết lần này đến lần khác. Anh đã nghĩ, Hỉ Ca cùng một chỗ với A Thất bất quá vì thấy mới mẻ thôi. Dù sao với thân phận của A Thất, chuyện kết hôn căn bản là không thể nào. Sự thật chứng minh, anh sai lầm rồi.

“Minh, anh không sao chứ?”

Minh Độ Thiên quay đầu nhìn người vừa biến mất trong đám người, có chút giật mình, hồi lâu mới cúi đầu cười mỉa. Đúng vậy, anh thiếu chút nữa đã quên, anh và Hỉ Ca không còn quan hệ gì nữa. Hỉ Ca gả cho ai, đối với anh đều không quan hệ. Cho dù khi nghe tới tin tức kia, trong ngực anh một trận đau nhói, việc này đều là việc riêng của anh.

“Đi thôi.” – Minh Độ Thiên xoay người, trong mắt chỉ còn chút gợn sóng.

Hỉ Ca cùng Mặc Phi tới Cát Tường tửu lâu liền nhìn thấy một đám người đang bao vây ngoài cửa, không biết xảy ra chuyện gì. Đợi hai người chen chân lên đầu hàng mới biết thì ra có một đám người đang chắn ở cửa ra vào, lớn tiếng nói muốn gặp lão đại của Thứ. Trên thế giới, mọi người đều biết Thứ có tổng cộng 4 lão đại, mà chỗ trú chân của họ chính là Cát Tường tửu lâu. Nhưng ngoạn gia có can đảm tới tận cửa tìm người như thế này thì đây là lần đầu tiên Hỉ Ca nhìn thấy.

Gặp Hỉ Ca và Mặc Phi, tiểu nhị vội chạy tới làm lễ.

“Đây là có chuyện gì?” – Mặc Phi nhíu mày hỏi.

“Những người này muốn gặp mấy vị lão bản. Nhưng mà bang chủ của Thương Lan vừa tới mời mấy vị lão bản đi một chuyến rồi. Tôi nói với bọn họ nhưng bọn họ không tin, nhất quyết ở lại đây chờ.”

Đây là trò chơi. Ở trong thành động thủ mới dẫn tới NPC thủ vệ, còn mở miệng ra oai thì không bị gì cả. Cho nên, ở đây không ai có thể làm gì bọn người này.

“Các vị, mời vào trong rồi nói.” – Mặc Phi hướng bọn người kia lên tiếng, biểu tình trở nên trầm ổn cẩn trọng không giống bình thường.

“Người là ai? Chỗ này có phần cho người nói chuyện sao?” – Người lên tiếng là một tiểu tử, thoát nhìn không quá 18 tuổi, mái tóc chải thẳng làm người ta liên tưởng đến một con nhím. Thân người có chút gầy yếu, bất quá lại khoác một cái trọng giáp nên phát ra một loại khí thế uy vũ.

Hỉ Ca nhìn một cái, phát hiện đó là một kiện sử thi trang bị, không thua gì trang bị trên người Mặc Phi.

“Hung Vô Điểm Mặc Phi” – Mặc Phi báo tên, sau đó xoay người đi vào tửu lâu.

Thiếu niên lẳng lẳng nhìn, vài giây sau mới hiểu ra, quay đầu nhìn tên được sư đứng phía sau. Nam nhân kia gật đầu một cái, thiếu niên mới cất bước đi vào bên trong. Năm người bọn họ đi vào tửu lâu rồi mà người vây xem vẫn không có ý tản ra, ngược lại càng tụ càng đông. Tình hình có vẻ không đúng. Hỉ Ca nhăn mày.

“Hỉ Ca tiểu thư, chuyện này...” – tiểu nhị đáp ứng. Mấy lão bản đều không có mặt, hẳn chỉ có thể hỏi ý tứ của Hỉ Ca. Dù sao địa vị của cô chính là tương đương với lão bản.

Hỉ Ca gật đầu, ý bảo chuyện này cô sẽ xử lý. Hỉ Ca đứng ngoài cửa, đưa mắt nhìn xung quanh, không ngờ nhìn thấy người quen trong đám đông. Khóe miệng Hỉ Ca giương lên, không biết mấy người này là vô tình chạy tới xem kịch vui hay là cố ý tới chờ cơ hội?! Nếu là cố ý, chuyện càng có vẻ thú vị.

“Chư vị, nếu là tới dùng cơm, mời vào bên trong; nếu không phải khách nhân, làm phiền nhường một con đường cho người khác đi ra đi vào.”

“Đây cũng không phải địa phương của người, bằng cái gì bắt chúng ta nhường đường?!”

“Thứ phỏng chừng không đứng lên nổi, đừng nghĩ cầm lông gà rồi nghĩ là lông phượng.”

Hỉ Ca không nghĩ tới, chỉ một câu nói của cô lại dẫn tới nhiều lời nghị luận như vậy. Hơn nữa, Hỉ Ca còn nghe ra một cái tin tức càng kinh người hơn, Thương Lan khai chiến với Thứ!! Nhiều người lên tiếng khiến không khí đương trường ồn ào hẳn lên, Hỉ Ca nhìn không được có chút đau đầu. Cô lại nghe thêm một cái tin tức mới. Thanh Lam bị giết, mà hung thủ chính là một trong năm người vừa rồi. Nghe nói, năm người kia tới đây là để khiêu chiến. Một lúc sau, Hỉ Ca mới có sức lực đem sự tập trung trở về trong đầu. Trong đám người cố ý tới đây gây sự, vài người vẫn chưa rời đi. Nhìn bọn họ văng nước miếng đầy trời, bộ dáng kích động, Hỉ Ca không nói nữa, xuất pháp tượng ra. Nhìn thẳng cái người quen mặt kia, một đạo băng trùy phóng qua, trúng ngay giữa ngực hắn.

Khi một đạo băng trùy màu lam bay xuyên qua đám người, những tiếng nghị luận lập tức đình chỉ. Toàn trường không phát ra một tiếng động nữa. Tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn Hỉ Ca. Hỉ Ca đứng ngay cửa, biểu tình lạnh nhạt nhìn người kia, khóe miệng gợn lên.

“Ta nghe nói Huyết Sát đắc tội Lôi Thần, bị tổn thất rất nặng.”

Những người kia vừa nghe Hỉ Ca nói, sắc mặt đều trở nên khó coi. Bọn họ không ngờ thân phận lại bị người khác nhận ra.

“Thoạt nhìn Lôi Thần xuống tay còn chưa đủ ngoan độc a.” – Hỉ Ca nói xong liền quay đầu đi vào.

Rốt cuộc, không ai còn mở miệng nữa. Những người vây xem náo nhiệt, cho dù là cố ý vẫn là vô tình đều nhanh chóng tản ra. Lúc Hỉ Ca xoay người, không ai biết trong lòng cô đang nhỏ máu. Vừa rồi cô nhất thời xúc động liền ra tay đánh người ngay trong thành. Sở dĩ NPC thủ vệ không xuất hiện, không phải vì cô vận khí tốt, mà vì cô có một khối lệnh bài miễn tội, trị giá 1300 kim, chỉ dùng một lần. Một cái vậy tay kia liền đi đứt 1300 kim tệ của cô a

“Đường chủ, nữ nhân kia nhận ra chúng ta, không vấn đề gì đi?” – mấy người ngoài cửa tửu lâu lúc này sau khi tản ra liền tìm một góc vắng vẻ không người tụ tập lại.

“Hắn là không sao. Nữ nhân kia rốt cuộc là ai? Không phải nói Thứ không thu nhận nữ ngoạn gia sao?” – một người nghi hoặc.

“Cô ta là bang chủ của Long Môn. Con bà nó, chúng ta phải về thông báo với phó bang chủ một tiếng.” – vị đường chủ khuôn mặt xanh mét, chửi một câu xong liền bỏ đi. Hắn không ngờ bản thân bị nhận ra. Sớm biết trước đã phái người khác tới. Nếu nữ nhân kia đem chuyện này nói ra, cho dù bọn họ chưa làm cái gì, người của Thứ chắc chắn không tha cho họ.

“Bang chủ của Long Môn là nữ sao? Nguyên lai người mà bang chủ của Cẩm Y muốn đối phó chính là cô ta. Ta nói, hai người bọn họ có thâm cừu đại hận gì? Không phải là tranh giành tình nhân chứ?” – một người nhin không được nói, khiến cả bọn cười ầm lên.

“Bớt nói nhảm, đừng để người khác nghe được.” – vị đường chủ cảnh cáo. Nam Uyên thành không phải là Hải thành, nơi này người của Long Môn rất đông, hắn không muốn bị người ta giết người diệt khẩu.

Sau khi vào tửu lâu, Hỉ Ca trực tiếp đi lên lầu, được tiểu nhị dẫn ngay vào bao gian của Mặc Phi, năm người đến đá quán cũng đồng dạng đang ở trong phòng. Thấy Hỉ Ca tiến vào, mọi người đều chuyển lực chú ý lên người cô. Những người khác không nói gì, chỉ có thiếu niên đầu con nhím tỏ thái độ khinh thường.

“Ta nói Mặc Phi, ngươi không theo chúng ta tỷ thí, lại kêu nữ nhân tới cầu tình sao?”

Hỉ Ca nghe xong thì nhướn mày, đem ánh mắt chuyển qua Mặc Phi. Tên kia đang an ổn ngồi ở ghế trên, khuôn mặt búp bê lộ ra một nét cười quỷ dị.

“Ta vì sao phải luận võ với ngươi?”

Thiếu niên nhăn mặt, hắn nghĩ Mặc Phi sẽ giống Thanh Lam, bị khích tướng liền nóng nảy nhin không được sẽ động thủ. Ai biết người này mềm cứng gì đều không ăn. Mắng đã mắng, nói đã nói, người này chính là không đồng ý.

“Ngươi không phải là sợ thua đó chứ? Yên tâm, nếu ngươi thua, ta cũng sẽ không nói cho người khác biết.” – thiếu niên hừ lạnh.

“Đúng vậy. Ngươi sẽ không nói, chỉ đem video phát lên diễn đàn mà thôi.” – Mặc Phi bĩu môi.

Thanh Lam chính là bị bọn họ chơi một vỏ như vậy. Mặc dù, đối với Thanh Lam mà nói, thua một lần chẳng tính là gì. Nhưng video phát tán lên diễn đàn bị nhiều người nhìn đến, mà hắn lại là phó bang chủ của Thương Lan, trên BXH kiếm khách đứng thứ 2, trận thua này khiến cho bọn người đối địch với Thương Lan dựa vào mà bôi đen tên tuổi của hắn. Thanh Lam còn biết nghĩ, ngày hôm sau liền nhắn tin cho Mặc Phi, báo trước sẽ có người tìm hắn gây phiền toái. Không nghĩ tới, mới 2 ngày thôi, người đã tới cửa.

“Ngươi...” – thiếu niên cả mặt liền biến trắng biến hồng. Lúc đó hắn chỉ muốn khoe khoang một chút thôi, ai biết lại khiến nhiều người chú ý như vậy. Có điều, những người vào xem video, căn bản không một ai đàm luận kỹ thuật hay thực lực của hắn, toàn bộ đều hướng tới Thanh Lam và Thương Lan công hội mà chửi mắng. Chuyện này cũng không làm hắn thấy vui vẻ gì. Cho nên hắn mới đi tìm Mặc Phi.

Trên bảng tổng hợp thực lực của kiếm khách, Mặc Phi đứng thứ 3. Vị trí của Mặc Phi và Thanh Lam thường xuyên chuyển xáo qua lại. Cơ bản, thực lực của hai người là tương đương, không phân cao thấp.

“Em giai à, nếu không còn chuyện gì để nói, thỉnh rời đi. Ta không có hứng thú cùng các người tranh giành vị trí thứ nhất trong trò chơi. Nhớ rõ, lần sau đừng mang nhiều người đến chặn cửa quán của chúng ta. Lỡ làm ta hiểu lầm gì đó, chuyện sẽ không tốt lắm đâu.” – Mặc Phi cười có chút âm lãnh, giọng điệu mười phần uy hiếp.

Tính tình Mặc Phi rất dễ chịu, đó là đối với người trong nhà. Sự thật thì đám cao tăng của Thứ không một ai dễ đối phó cả. Bằng không, trong thế giới hỗn loạn kia, bọn hắn đã sớm bị người ta lột sạch da rồi, làm gì có cơ hội xuất đầu khi tuổi đời còn nhỏ như vậy.

“Chờ một chút.” – Mặc Phi đang định đứng lên thì bị gọi lại. Người mở miệng là vị nam dược sư có dáng người cao nhất bọn.

220. Chương 221: Bi Kịch Của Nhân Gian

Mặc Phi nhìn về phía người nọ chờ đợi.

“Nếu chúng ta thua, sẽ đưa người một kiện trang bị cấp sử thi, thế nào?”

“Mười kiện, ta liền đấu với người.” – Mặc Phi nhếch mép cười một cái. Một kiện sử thi mà muốn hắn động thủ? Tưởng hắn là ăn mày chắc? Có lẽ sử thi trang bị vẫn thuộc vào hàng hiếm gặp. Đúng thật là trên thị trường rất ít thấy. Bất quá, ở Nam Uyên đại lục, 50% trang bị xuất hiện trên thị trường là do Thứ không chế. Hắn là lão đại của Thứ, muốn thứ gì mà chẳng được.

Đoạn đối thoại kia vào tai Hỉ Ca khiến cô cảm thán vạn phần. Đây mới là đại thần chân chính nha. Cô nằm mơ cũng muốn có một kiện trang bị sử thi mà thôi. Trong khi người ta chính là khinh bỉ chê bai số lượng ít quá. Hèn gì tên này vẫn chưa tìm được lão bà. Phá của như hắn mới không ai thêm a~

“Chúng ta nhỏ khí, theo không được. Cáo từ.” – tên dược sư nghe được lời của Mặc Phi liền biến sắc, sau đó cáo từ, mang người đi luôn.

“Này, bọn họ vì cái gì tìm đến?” – Hỉ Ca đứng ở cửa sổ nhìn xuống đường, thấy bọn người kia sau khi ra khỏi tửu lầu liền hướng cửa tây thành mà đi.

“Mặc kệ vì lý do gì, đều không phải là ý tốt.”

“Ồ!”

“Nếu ta đoán không sai, bọn họ muốn tới xác nhận một chuyện...” – Mặc Phi híp mắt, vẻ mặt đầy gian trá.

Hỉ Ca nhìn Mặc Phi, biết ngay chuyện hắn sắp nói nhất định là chuyện kinh động. Quả nhiên, Mặc Phi không làm cô thất vọng.

“Hỉ Ca, ngươi biết vì sao Huyết Sát đánh nhau với Kinh Lô không?”

“Không phải vì chuyện ám sát Lô Thương sao?”

“Èo, chuyện đó xảy ra lâu như vậy, ai còn muốn lời lên chứ. Sự thật là bọn Huyết Sát lúc đi khai hoang ở Lưu Sa Tích bị một tên thích khách chơi một vỏ, hơn nữa tên thích khách này còn dụ được đội ngũ của Kinh Lô tới. Sau đó hai phe vì tranh giành trang bị rơi ra từ Sa Hoàng mà đánh nhau, đánh đến long trời lở đất.” – Mặc Phi nói tới đây thì cười haha.

Chuyện hai bang phái trên cùng một đại lục đánh nhau vì tranh giành quyền lực là bình thường. Nhưng vì tranh giành trang bị thì... tựa hồ có chút không đúng.

“Sa Hoàng bạo ra bản đồ kiến quốc.” – Mặc Phi giải thích nghi hoặc cho Hỉ Ca.

Trong trò Thịnh Thế, muốn kiến quốc, ngoại trừ sở hữu kiến quốc lệnh, còn phải tìm cho được một tấm bản đồ hoàn chỉnh. Không giống như kiến thành, một thành thị là sở hữu của một bang phái duy nhất, một

quốc gia không chỉ có một bang phái mà thôi. Sau khi có được tấm bản đồ hoàn chỉnh, người chơi mới có thể tập hợp các thành thị vào chung một chỗ để kiến tạo ra quốc gia của riêng mình.

Hiện tại, thời gian (hệ thống cho phép) kiến quốc còn khá xa. Không ngờ siêu cấp boss đã xuất hiện rồi. Đương nhiên, hệ thống không có thông báo boss nào sẽ bạo ra bản đồ kiến quốc. Đây là hệ thống phòng ngừa các đại công hội dùng quyền lực để bao vây boss. Bất quá, nội trặc ngoạn gia (những người từng chơi closed beta) có thể dùng kinh nghiệm để suy đoán, dù sao siêu cấp boss chỉ có vài con mà thôi. Sa Hoàng chính là siêu cấp đại boss của Tây Vực Sa Hải.

Khó trách bọn họ lại đánh nhau loạn cả lên.

Người có bản đồ hoàn chỉnh là người có thể kiến quốc đầu tiên. Kiến quốc và kiến thành không hề giống nhau. Kiến quốc khó khăn ngang ngửa với việc đánh hạ cả một đại lục. Dĩ nhiên, lợi ích mà một quốc gia đem lại tương đương khổng lồ. Trên đời này, người có dã tâm không hề ít.

“Thích khách kia không phải là người của các người đó chứ?” – Hỉ Ca không hề nghi ngờ đây là hành vi châm lửa đốt nhà của Thứ.

“Biết Bán Cánh Thiên Sứ chứ?”

Hỉ Ca gật đầu. Tên này cô có nghe qua, là người đứng thứ 5 trên bảng tổng hợp thực lực của thích khách. Bất quá, cô chưa từng gặp qua. Hình như là người mới. Bởi vì thời kỳ beta, cô hoàn toàn không nhớ từng nghe tới cái tên này.

“Hắn là đồ đệ trước kia của lão đại. Hiện giờ giữ chức trưởng lão ở Huyết Sát.”

“...” – Hỉ Ca câm nín rồi. Vô sỉ! Quả nhiên quá vô sỉ! Đây chính là bi kịch của nhân gian a! Cho dù người của Huyết Sát có nghĩ đến nát óc, đảm bảo nghĩ không tới kết quả này.

“Đây... người cất bản đồ trước đi. Đợi tới thời điểm đúng, lại đánh cho người kiến quốc lệnh.” – Mặc Phi lấy ra một tấm bản đồ màu đen, đưa qua cho Hỉ Ca.

Kỳ thật, điều Hỉ Ca muốn hỏi nhất hiện giờ là Thứ có cài tay trong ở Long Môn hay không? Mà thôi, quên đi, lỡ nghe được câu trả lời khiến cô bị đứng tim thì khổ.

“Việc này với 5 người vừa rồi thì liên quan gì?”

“À, không có gì. Lúc chôm tấm bản đồ, Bán Cánh Thiên Sứ thuận tiện lượm luôn một cái hộ thủ (bao tay) cấp sử thi cho ta. Hắt Kim là hộ thủ duy nhất trên thế giới, không có cái thứ hai. Có người nói thấy ta đeo qua, lại có người nói thấy Thanh Lam đeo qua. Ta đoán, bọn người đó đến đây vì muốn xác định chuyện này thôi.” – Mặc Phi lắc đầu. Cao cấp ngoạn gia như hắn và Thanh Lam lúc nào cũng có 2 bộ trang phục để thay đổi. Hắt Kim đúng là đang ở trong tay hắn. Đáng tiếc, bọn người kia vô phúc nhìn thấy. Đợi tới khi bọn họ xác định được, Huyết Sát còn nhà để về hay không đã là 2 chuyện khác nhau.

“Huyết Sát đắc tội với Thứ à?”

“Không có. Lần trước không phải bọn hắn đắc tội với người sao?”

“...” – Hỉ Ca ngửa đầu nhìn trời. Đó là chuyện xa xôi đến cỡ nào a~ Trong nháy mắt, Hỉ Ca cảm thấy cô hình như không đi chung một đường (suy nghĩ) với ai kia. Haiz... tiểu nam nhân nhà cô đúng là có con mắt tinh tường. Bất quá... cô thích.

“Vừa rồi là người của Huyết Sát? Ta chưa nghe nói Huyết Sát có loại cao thủ tới trình độ này.”

“Tên nhóc đó không phải là người của Huyết Sát, chắc chỉ là đối tượng hợp tác thôi. Nhìn ra được, tên nhóc đó chỉ muốn vang danh thiên hạ. Gần nhất, thế giới xuất hiện rất nhiều bang phái mới, thực lực không tở a~ Ngay cả Cực Bắc Băng Nguyên bên kia cũng bắt đầu loạn lên rồi.”

Hỉ Ca bĩu môi. Bên phía Sở Nhị không đến phiên cô lo lắng. Nếu ngay cả vài bang phái nhỏ mà còn đối phó không nổi thì anh họ không nên làm hội trưởng luôn. Thật ra, điều cô lo lắng là sự yên tĩnh của Nam Uyên. Sau khi Thần Điện bị diệt trừ, không còn ai gây rối nữa. Hiện tại, người của Khố Độ và Long Môn ngẫu nhiên sẽ ầm ĩ một phen rồi thôi. Thật là nhàm chán!

Ngay lúc hai người đang nói chuyện, kênh thể giới đột nhiên xoát ra một cái tin tức chấn động, khiến Hỉ Ca mém chút lộn cổ xuống lầu.

>> Hệ thống: người chơi Sở Nhị cùng người chơi Thất Tử quyết chiến ở Thế Giới Lôi Đài. Chiến đấu 10s sau sẽ bắt đầu.

Đây là làm sao? Hai người này muốn làm loạn cái gì? Hỉ Ca nhìn Mặc Phi thấy vẻ mặt hẩn mê mang y chang cô. Thế Giới Lôi Đài khác với luận võ trường. Muốn vào trong đó phải đóng phí tổn là 10 vạn kim. Đương nhiên, tin tức về trận đấu sẽ xuất hiện trên kênh thể giới. Người nào muốn nổi danh liền đi nơi đó, điều kiện là trong túi phải có tiền mới được.

“Chuyện kết hôn kia, Sở Nhị biết sao?”

“Không biết...” – Hỉ Ca thở ra. Cô rất muốn nói cho anh họ, nhưng A Thất cản lại.

Theo phỏng đoán, hiện giờ anh họ đã biết. Quên đi, tạm thời cô không nên xuất hiện trước mặt anh họ. Cứ để cho 2 người liều chết liều sống quyết đấu đi. Dù sao đây chỉ là trò chơi, sẽ không mất mạng. Cô chỉ lo lắng không biết sau khi phát tiết ở trong trò chơi rồi, anh họ có nổi điên lên chạy tới nhà cô cùng A Thất PK người thật việc thật hay không?

221. Chương 222: Có Người Khởi Nghĩa

Trong trò chơi, những người biết được quan hệ giữa Sở Nhị và Thất Tử chỉ đếm trên đầu ngón tay. Ngay cả thành viên của Thương Lan công hội cũng rất ít người biết. Cho nên, trận quyết đấu này chấn động thần kinh của rất nhiều người.

Sở Nhị là ai? Chính là danh nhân của Thịnh Thế đó. Bảng cấp bậc, bảng thực lực, nói chung là tất cả các BXH của Thịnh Thế, nhất định sẽ có tên Sở Nhị đứng ở hàng top. Ngược lại, cái tên Thất Tử không nhiều người biết đến lắm. Nhưng phàm là người biết đến hẳn đều là cường giả một phương. Lại nói, khi Thất Tử muốn tìm người gây phiền toái đều kén cả chọn canh. Người không có thực lực, hẳn mới lười động thủ.

Sở Nhị cùng Thất Tử quyết đấu ở Thế Giới Lôi Đài, không phải ý nghĩa Thương Lan quyết đấu với Thứ sao? Đây là ý niệm nảy ra trong đầu của nhiều người. Với bọn hắn mà nói, đây là tin tức tốt. Bởi vì trước kia Thương Lan và Thứ đều có quan hệ tốt với Hỉ Ca. Việc này khiến nhiều người đứng ngồi không yên. Một cái tổ chức Thứ thôi đã đủ dọa người, còn thêm đại công hội Thương Lan nữa, nếu hai nhà liên thủ, không phải những người khác sẽ hết đường sống sao?!

Kênh thể giới vì tin tức quyết đấu này mà bàn luận náo nhiệt ngất trời. Vào lúc này, A Li cấp tốc cho ra đời một bản tin nóng hổi. Có điều, đây là bản tin lá cải, bịa đặt 100%. Chuyện xưa kể rằng, Hỉ Ca chính là mỹ nhân hồng nhan họa thủy. Cô nghiễm nhiên trở thành nữ nhân vật chính trong một chuyện tình tay ba đầy máu chó. Tin lá cải vừa ra mắt, thể giới liền sôi trào, rất nhiều người muốn nhìn thấy vị mỹ nhân hồng nhan họa thủy này, muốn chứng thực xem Hỉ Ca khang quốc Khuynh Thành đến cỡ nào. Thế là từng đoàn từng đoàn người chạy tới Nam Uyên thành. Hỉ Ca đỏ mặt hôi hột, trốn trở về Long thành, chui vào phủ thành chủ biệt tâm biệt tích.

Vài ngày sau, chuyện này còn không giảm nhiệt. Không có biện pháp, bởi vì không ai biết kết quả của cuộc quyết đấu ra sao. Trừ bỏ hai đương sự, không ai biết rốt cuộc ai thắng ai thua. Người ta chỉ biết, cả hai đối thủ lúc bước chân ra khỏi lôi đài, sắc mặt đều đen thui giống nhau.

Bang chủ của Thương Lan bị thích khách của Thứ truy nã. Đây là tin tức mới nhất. Từ đó suy ra, người thua cuộc trong lôi đài là Thất Tử? Như vậy, mỹ nhân sẽ về tay ai?

Giờ phút này, mỹ nhân trong lòng mọi người đang ở tổng đàn bang phái xử lý chuyện rối rắm. Kể từ lúc Long Môn rơi vào chuyện phiền toái, những kẻ chờ cơ hội như hổ rình mồi đương nhiên không bỏ qua, nhất là người của Cẩm Y.

Kỳ thật, không riêng gì Cẩm Y. Ngay cả Khổ Độ cũng nhắm nhe muốn quấy rối.

Minh Độ Thiên ở cuộc họp cấp cao đã ra cấm lệnh. Nhưng anh ta không thể một tay che trời. Bộ hạ dưới trướng vẫn có người âm thầm trái lệnh. Ai cũng muốn thừa dịp này trừ khử Long Môn, khiến Long Môn

biến mất khỏi Nam Uyên đại lục. Kể từ sau khi Long Môn quật khởi đứng lên, Khổ Độ chịu không ít đả kích. Hơn nữa, có Long Môn ở phía trước, áp lực của Khổ Độ lên Thứ liên yếu bớt.

Trong đại sảnh bang phái của Khổ Độ.

Riêng một mình Chư Cát Hưu đứng bên cạnh Minh Độ Thiên, những người còn lại đều đứng trước mặt, nhìn chăm chăm vào vị bang chủ băng lãnh, giống như chỉ chờ một câu lệnh của anh ta thôi, tất cả sẽ đồng loạt cầm kiếm đứng lên ra trận.

“Bang chủ, vì sao không động thủ? Chẳng lẽ bởi vì...”

Ở đây, rất nhiều người từng theo chân Minh Độ Thiên trong thời kỳ beta, tự nhiên biết chuyện giữa anh và Hỉ Ca. Cho nên, bọn họ cho rằng sở dĩ Minh Độ Thiên không đụng tới Hỉ Ca là vì niệm tình cũ. Minh Độ Thiên lạnh lùng đảo mắt, Chư Cát Hưu buộc phải nuốt nghẹn nửa câu chưa kịp nói vào bụng. Chư Cát Hưu thấy có chút kỳ quái. Lúc trước, khi nhắc tới tên Hỉ Ca, biểu tình của Minh Độ Thiên sẽ không giống như hiện tại. Đã xảy ra chuyện gì sao?

“Không ai được phép động đến Long Môn. Dám kháng lệnh, trực tiếp trục xuất khỏi bang phái.” – Minh Độ Thiên chỉ nói một câu. Vài người trong lòng bất mãn nhưng không ai dám mở miệng phản bác.

Tan hội, Minh Độ Thiên một người rời đi trước. Mà nhiều người quyết định ở lại chờ nghe ý kiến của Chư Cát Hưu. Dù sao, Chư Cát Hưu chính là tâm phúc của Minh Độ Thiên, có thể nói là dưới một người trên vạn người. Đáng tiếc, lần này Chư Cát Hưu cũng không hiểu nổi suy nghĩ của Minh Độ Thiên, chỉ có thể lắc đầu kêu mọi người tán đi trước.

Phàm là giang hồ, nhất định có tổ chức.

Khổ Độ là giang hồ, tương tự, bên trong cũng có phân chia tổ chức. Hơn nữa, không chỉ có một tổ chức. Minh Độ Thiên độc tài, nhưng con mắt nhìn người nhìn việc của anh ta rất tinh chuẩn. Tất cả mệnh lệnh của anh ta đều vì sự phồn vinh của Khổ Độ. Có điều, bao nhiêu người sẽ can tâm tình nguyện vĩnh viễn chịu sự sai khiến của anh ta đây??? Người bất mãn đương nhiên có. Bất quá, bọn hắn không dám đối kháng trực tiếp với Minh Độ Thiên. Cho nên, bọn hắn chỉ có thể lựa chọn phục tùng mệnh lệnh. Minh Độ Thiên biết thủy tắc vô ngư*, anh đôi khi sẽ mất nhắm mắt mở, tùy tiện để người dưới trưởng lên lút làm trái mệnh lệnh một chút, miễn bọn họ không đụng tới điểm mấu chốt là được. (*thủy tắc vô ngư = nước tồn động sẽ không có cá còn sống, ý nói sự việc cứng ngắt quá hay gò ép quá đều không tốt)

Ở phương diện này, Minh Độ Thiên đúng là một lãnh đạo tài năng.

Không chạm tới Long Môn, không phải vì vấn đề tình cảm cá nhân, ở trong lòng Minh Độ Thiên còn có một khúc mắc rất trọng yếu. Đó là bí ẩn trong mối quan hệ giữa Hỉ Ca và Thương Lan công hội. Thời điểm Hỉ Ca còn là phó bang chủ của Vực Sâu, cô đã có thể điều động phó bang chủ của Thương Lan là Thanh Lam giúp cô đánh kiến thành lệnh. Biểu hiện rõ ràng, quan hệ giữa hai người rất tốt. Hiện tại, Thương Lan đột nhiên động thủ với Thứ. Chuyện này có chút quỷ dị. Minh Độ Thiên sớm hay muộn sẽ ra tay đối phó với Long Môn. Nhưng mà, anh nhất định không phải là người đầu tiên ra tay. Nếu Cẩm Y nôn nóng, đợi không kịp, anh đương nhiên nhường phần thử lửa cho bọn họ. Mà anh, nhân cơ hội này, đứng ở ngoài quan sát thực lực của Long Môn sâu cạn ra làm sao.

“Hai đứa... sao lại xảy ra chuyện này?” – Sở Nhị không gặp được Hỉ Ca, chỉ có thể gọi điện thoại qua chất vấn. Phải nói là anh bị Thất Tử liệt vào sổ đen, không có cơ hội chạy đến Nam Uyên để gặp người. Cho dù anh lợi hại đến mấy mà bị một đám thích khách biến thái quần lấy chân thì cũng phải thúc thủ.

“Anh họ đừng kích động. Bọn em chỉ đi cục dân sự, ký cái tên mà thôi.”

Còn dám nói “mà thôi”!! Không thông báo một tiếng liền bị người cuỗm mất. Đúng là khinh người quá đáng!!! Dù sao, trong nhận định của Sở Niệm thì mọi chuyện đều là lỗi của A Thất. Khẳng định tên biến thái kia đã đập hư em gái của anh!!!!!!!!!!!!!!

Hỉ Ca không thể làm gì khác hơn, phải ra sức an ủi Sở Niệm đang kích động. Cô chỉ sợ anh ấy xúc động đây, không nói hai lời chạy thẳng về nhà đem A Thất ra quyết đấu người thật việc thật. Cô vừa mới kết hôn nha, không muốn trở thành góa phụ. Ách... cũng không nghĩ mất đi một anh họ.

“Anh họ à, A Thất đối với em tốt lắm.”

“Hắn dám không tốt!!!!!!” – Sở Niệm muốn phun lửa.

“... à, ừ... nếu không, lần sau kết hôn em sẽ nói trước với anh một tiếng?” – Hỉ Ca toàn tâm muốn an ủi anh họ, ai dè nói xong mới phát hiện cô nói hớ. Ngẩng đầu, A Thất đang hung tợn nhìn cô chăm chăm. Chết rồi!!!!

“Này ~~ anh đừng nháo!!” – điện thoại còn đang mở, cô không muốn Sở Niệm lại chịu thêm kích thích nào khác. A Thất mới mặc kệ. Hắn đem Hỉ Ca ôm vào trong ngực, thuận thế nghiêng đầu nói nhỏ vào tai cô.

“Em chuẩn bị muốn tái hôn?” – sắc mặt của A Thất khiến Hỉ Ca cảm thấy áp lực thật lớn. Cô giả ngu cười ngây ngô... haiz... đúng là cái miệng hại cái thân.

Đáng tiếc, Sở Niệm ở bên kia không biết Hỉ Ca đang đối mặt với nguy cơ. Anh tiếp tục thêm dầu vào lửa.

“Đúng đúng. Hiện tại em liên lý hôn với tên kia. Anh lại kiếm cho em vài tên nam nhân tốt gấp trăm lần!”

“Người nằm mơ đi!!!” – A Thất rống vào thông tấn khí.

“Nằm mơ hay không, đợi ta trở về liền biết.” – Sở Niệm tiếp tục khích tướng.

Nghe hai người rống qua rống lại, Hỉ Ca nhin không được ôm tai. Có cần khoa trương như vậy không? Cô thật không ngờ anh họ thoát nhìn khí chất xuất chúng như vậy, nguyên lai cũng có lúc sẽ nói những lời thô lỗ a. Về phần ông xã của cô, người lúc nào cũng duy trì nụ cười tươi rói, không ngờ sẽ lộ ra biểu cảm thứ hai, đó là cuồng nộ, đúng là không dễ dàng mà. Hai người rống hơn nửa giờ, thế nhưng còn chưa mỗi miệng, rốt cục Hỉ Ca nhin hết nổi, trực tiếp ngắt thông tấn khí. Vốn dĩ còn muốn hôm nào kêu A Thất mang cô đi thăm nhà Sở Niệm. Hiện tại liền quên đi.

“Bà xã

em không thương anh

~” – A Thất ủy khuất chu môi. Biểu hiện hoàn toàn bất đồng với vừa rồi. Hỉ Ca toàn thân nổi da gà. Trải qua thời gian tôi luyện, Hỉ Ca đã chậm rãi quen dần với biểu tình làm nũng của A Thất, cô đưa tay xoa đầu hắn.

“Ngoan~”

“Lần sau không cho phép nói như vậy.”

“Vâng.” – tái kết hôn sao? Xin miễn. Kết hôn một lần là đủ rồi. Đời này, trừ bỏ A Thất, cô không nghĩ sẽ gặp được người thứ hai có thể khiến cô động tâm.

Lúc Khờ Đại xông vào phòng, Hỉ Ca còn đang ngồi trên đùi A Thất, tình nồng ý mật.

“Ách... thật quấy rầy...” – Khờ Đại nói mà không hề có ý định sẽ rút lui. A Thất càng không có ý định dừng tay. Hai tên da mặt dày y chang nhau!!! Hỉ Ca hai má đỏ ửng, ngượng ngùng đứng lên, đẩy A Thất qua một bên, quay đầu nhìn Khờ Đại.

“Chuyện gì vậy?”

“Hiện tại bang phái đang nội loạn. Có người bất mãn với sự lãnh đạo của ngươi.” – giọng điệu của Khờ Đại mười phần vui sướng. Ai bảo Hỉ Ca áp bức khổ ải người ta quá làm chi. Xem đi, cuối cùng cũng có người khởi nghĩa rồi. Oh yeah!!

“A? Là ai?”

“Tuyệt Nhiệm Sương Hoa.”

Hỉ Ca nhú mày, suy nghĩ nửa ngày, hoàn toàn không có ấn tượng gì với cái tên này. Cho dù cô là bang chủ, cũng không có nghĩa cô nhớ hết tên bang chúng trong bang. E hèm, ngay cả những người có tố chất lợi hại, cô cũng không nhớ hết. Trí nhớ siêu nhân kiểu này chỉ có Cuồng Vũ mới làm được.

Khờ Đại kéo một cái ghế, bĩu môi ngồi xuống, bộ dáng “ta biết trước người không hề biết”.

“Người này mới gia nhập khoảng một tháng trước. Thực lực không tồi. Hắn vừa vào bang phái liền đi tìm ta, muốn gia nhập tinh anh đoàn. Bất quá, ta từ chối.”

Tinh anh đoàn của Long Môn không chỉ cần thực lực, còn cần lòng trung thành tuyệt đối. Người vừa gia nhập bang phái mà muốn vào tinh anh đoàn? Sự việc này căn bản không có khả năng xảy ra.

“Sau đó thì sao?”

“Trong vòng một tháng, hắn tổng cộng tìm ta 3 lần để xin xỏ. Ta vẫn không đồng ý.”

“Vì cái gì?” – Hỉ Ca khó hiểu hỏi. Một tháng, nói nhiều không nhiều nói ít không ít, đủ để khảo sát một người. Dựa theo tính cách của Khờ Đại, nếu hắn nhận định thực lực của ai là “không tồi” thì nghĩa là người kia thuộc hàng cao thủ. Nếu không thể tham gia vào tinh anh đoàn chủ lực thì cũng có thể tham gia vào tinh anh đoàn dự bị a~

“Thứ nhất, hắn trước kia là người của Huyết Sát. Thứ hai, miệng lưỡi không sạch sẽ, cùng thành viên khác náo loạn vài lần.”

“Không có thứ ba à?” – Hỉ Ca cười cười.

222. Chương 223: Ngoại Ưu Nội Loạn

(bên ngoài thì có chuyện phiến toái, trong nhà thì có chuyện rối loạn)

Có người cầm giáo khởi nghĩa. Có người bỏ đá xuống giếng. Nếu đây không phải là trò chơi, Hỉ Ca thật sự sẽ nghĩ cô làm người quá thất bại rồi. Quả nhiên, ở đời, loại người gì cũng có thể đụng tới.

Nhìn bầu trời đã chuyển dần sang màu tím sẫm, Hỉ Ca cuối cùng nhớ tới một sự kiện. Mấy ngày trước, A Li có kể cho cô nghe một chuyện bất quái ở trong bang. Đó là có người tỏ tình với Hiểu Hiểu. Lúc ấy, cô còn cười phá lên, bảo rằng ai lại có lá gan to bằng trời như thế. Hiện tại, Hỉ Ca rút cuộc nhớ ra cái tên xấu số kia rồi, rất không hảo diệu, chính là Tuyết Nhiễm Sương Hoa. Khờ Đại đến bây giờ còn chưa ra tay động thủ, chỉ có thể nói hắn bỗng nhiên nổi lên tâm địa bồ tát?

“Được rồi, ta sẽ kêu Cuồng Vũ đi điều tra xem tên kia gần đây tiếp xúc với ai.”

Có một mình mà hắn dám “khởi nghĩa” ư? Cô mới không tin đâu.

“Cuối tuần trước hắn cùng một tên Đường chủ của Huyết Sát liên lạc qua. Hai hôm trước, hắn lại liên lạc với đội trưởng tinh anh đoàn của Cẩm Y. Thời gian còn lại thì cùng thành viên trong bang đi xoát quái, thăng cấp, hoặc là làm nhiệm vụ.” – Khờ Đại nói cho một tràng, biểu tình có vẻ phần nộ

Hỉ Ca khụ hai tiếng, trộm liếc một cái, dáng vẻ đàng đàng sát khí kia vậy mà trông cực oách nha.

“Người cho người theo dõi hắn?” – Hỉ Ca nghi hoặc. Loại việc này bình thường đều do Cuồng Vũ phụ trách. Rất khó tưởng tượng với công phu của Khờ Đại mà lại chịu tốn công tốn sức đi quản một chuyện nhỏ như con muỗi thế này.

Khờ Đại cười gằn: – “Điều tra rõ ràng, ta mới thuận tiện đi trừ khử hắn.”

Hỉ Ca ngửa đầu, cảm thán muốn hỏi ông trời, cô có thể rút lại lời vừa nói lúc nãy hay không? Cái gì tâm địa bồ tát a~ Từ ngữ tốt đẹp thế kia dùng trên người tên này đúng là lãng phí. Bất mãn với bang hội, một nhóm người muốn tìm bang chủ chất vấn, loại chuyện này nói nhỏ không nhỏ, nói lớn không lớn. Dù sao, Hỉ Ca nhất định phải tự mình ra mặt giải quyết. Nếu không, chuyện này sẽ tiếp tục tái diễn.

“Đi thôi. Đi gặp vị anh hùng kia.”

Nhưng Hỉ Ca còn chưa kịp đi, một tin tức nóng hổi đã truyền tới. Phong Bao bị người vây ở dã ngoại. Hai phe đang đánh loạn cả lên. Điểm bất hạnh là, cả hai phe đều là người của Long Môn. Trò đùa này có hơi quá lớn rồi a ~ Hỉ Ca vừa nhận được tin tức, sắc mặt liền âm trầm. Theo tin tức báo lại, người động thủ với Phong Bao không phải là Tuyết Nhiễm Sương Hoa mà là đội trưởng của đội dự bị. Nghe nói, người này có thù riêng gì đó. Có điều, loại thù hận gì có thể khiến hắn lớn gan như vậy?

“Hỉ Ca, có phải Khờ Đại đang ở chỗ người không? Kêu hắn về tổng đàn ngay.”

Bên này tin tức còn chưa kịp tiêu hóa, Cuồng Vũ đã đánh thông tấn khí cho cô.

“Lại có chuyện gì?”

“Thanh tỷ vừa mới báo cho ta biết Cẩm Y đang chuẩn bị động thủ. Bọn họ mang qua đây không ít người, đều là thành viên của Huyết Sát. Đám người dưới trướng Phong Bao và tám đội trong tinh anh đoàn của Khờ Đại hiện tại đang bị phân tán.”

Tin tức của Thanh tỷ không đủ chi tiết, Hỉ Ca không thể nắm rõ tình hình, chỉ vừa đủ cho cô cảm thấy đau đầu mà thôi.

“Bang phái có nội loạn, người tra ra được ai không?” – có thể tìm ra vị trí của tinh anh đoàn và bọn Phong Bao, người này giữ vị trí không thấp.

“...Là Huyết Sam.” – Cuồng Vũ có chút ngập ngừng.

Huyết Sam là do Hỉ Ca tự tay mang vào bang hội. Mặc dù trước đó hắn là người của Cẩm Y nhưng sau một thời gian dài tiếp xúc, không ai tỏ ra hoài nghi hắn nữa. Chỉ là chuyện lần này, trừ bỏ người trong đoàn đội được phái đi hành động, người biết tin tức cũng chỉ có hắn. Hơn nữa, thời gian gần đây, Huyết Sam lại bắt đầu thân cận với Lâm Tuyết. Mà căn cứ theo tin tức thám thính bên Cẩm Y thì kế hoạch lần này là do Lâm Tuyết một tay bố trí.

“Ồ... không ngờ là hắn. Ta sẽ kêu Khờ Đại trở về tổng đàn. Ta chuẩn bị đi xem tình hình bên Phong Bao. Người đi cùng không?” – Hỉ Ca bình tĩnh nói, không lộ ra chút ngạc nhiên nào.

Cuồng Vũ rờ không thấu suy nghĩ của Hỉ Ca. Bất quá, Cuồng Vũ là ai kia chứ, rất nhanh liền điều chỉnh lại tâm tình: – “Đi. Ta ở cửa thành chờ người.”

Phong Bao ở Phong Nhai bị người vây khốn. May mắn cừu nhân của hắn không đông lắm, chỉ là đoàn đội dự bị dưới tay hắn mà thôi. Bên phía Phong Bao không có nhiều người nhưng thực lực lại cao. Cho nên trận đánh vẫn giằng co chưa dứt. Lúc Hỉ Ca tới, bọn hắn thế nhưng đã chuyển từ đấu sát sang đấu khẩu, chửi nhau ầm cả lên. Bình thường Phong Bao chưa bao giờ mắng người. Nhưng đám thủ hạ của hắn thì đúng là miệng mồm lạnh lợi. Cho nên, cuộc chiến miệng đối miệng, bọn họ vẫn giữ vững cục diện, không thắng không bại.

Nhìn thấy Hỉ Ca, hai mắt Phong Bao liền sáng lên.

“Có thể giải thích chuyện gì đang xảy ra sao?” – Hỉ Ca hỏi.

Bang chủ và phó bang chủ đồng thời xuất hiện, ở đây đều là người của Long Môn, cho dù có hung hăng cũng biết kiêng nể một phần. Hỉ Ca vừa lên tiếng, hai phe đều ngậm miệng không nói chuyện. Cuối cùng, dưới ánh mắt uy hiếp của Hỉ Ca, Phong Bao rốt cuộc mở miệng.

“Ta mang người quay về liền bị chặn đánh ở đây.”

Hỉ Ca gật đầu, sau đó quay đầu nhìn bên kia, người dẫn đầu tên là Tịch Mịch Vân.

“Còn người?”

Tịch Mịch Vân khiêu khích trừng mắt nhìn Phong Bao, sau đó mới trả lời.

“Bang chủ, bọn kia luôn phách lối vì có trang bị tốt, thực lực cao, thường xuyên ức hiếp mấy người chúng ta. Hôm nay, chúng ta làm như vậy là nghĩ muốn đòi công đạo.”

“Ồ, Phong Bao từng giết qua người sao?”

Trong quy định của bang phái, nội đấu sẽ bị xử phạt rất nghiêm. Bất quá, đánh đấm bình thường thì không tính, chỉ có giết người mới bị liệt vào tội nội đấu. Đây chính là lý do vì sao Tịch Mịch Vân kéo người đến gần bọn Phong Bảo nhưng không có trực tiếp động thủ giết người. Hỉ Ca dăm chiêu nhìn Tịch Mịch Vân, sau đó xoay đầu quan sát hoàn cảnh xung quanh. Chỗ này không tồi, chung quanh toàn là cây cao 2 thước, là một nơi rất tốt để giết người diệt khẩu, hủy thi diệt tích.

“Cái đó... không có.”

“À, vậy có thể nói cho ta biết hấn ức hiếp các người như thế nào không? Đến nỗi người phải kéo người đến đây vậy đánh hấn?” – Hỉ Ca cười nói, nhưng trong mắt cô không hề có ý cười.

“Bang chủ, đây là đang trách chúng ta sao? Ta biết, nhóm chúng ta chỉ là đội dự bị. Chức vị đội trưởng của ta căn bản không đáng để vào mắt. Nhưng mọi người ở đây đều là huynh đệ của ta, ta tuyệt đối không cho phép bất cứ kẻ nào khi dễ bọn họ.” – Tịch Mịch Vân nói những lời này liền làm cho những người trong đội ngũ của hấn nhiệt huyết sôi trào. Mà Phong Bảo nghe xong chỉ cười mĩa một cái, không nói gì.

“Không, ta không trách các người.” – Hỉ Ca lắc đầu, giọng điệu ôn hòa – “Ta chỉ đang suy nghĩ, thời gian lâu như vậy, người của Cẩm Y sao còn chưa đến nha? Nơi này thật là lạnh quá đi. Lần sau, các người nên tìm một nơi gần suối nước nóng mà đánh nhau a~.”

Lời của Hỉ Ca làm cho Tịch Mịch Vân biến sắc mặt.

“Bang chủ đây là có ý gì?”

“Ý tứ gì đâu. Bang phái có rất nhiều sâu. Ta còn không biết phải làm sao để bắt chúng nó. Không ngờ nguyên một đám lại tự mình chui ra.”

“Hỉ Ca, nếu người có tâm tình ở đây nói chuyện phiếm, không bằng tự lo cho cái mạng của người đi.”

223. Chương 224: Bi Kịch Cũng Có Nhiều Kiểu

Thật đúng là nhắc Tào Tháo liền thấy Tào Tháo tới. Từ trong rừng đi ra một đám người, mà dẫn đầu chính là Hồng Hoa. Hỉ Ca bĩu môi, nhiều người như vậy, có lẽ là năm sáu tầng bao vây đi. Xem ra, lần này Hồng Hoa đúng thật rất cẩn thận.

“Hồng bang chủ!” – Tịch Mịch Vân vừa thấy Hồng Hoa liền chạy qua nghênh đón.

“Đa tạ người, Vân huynh đệ.”

“Hồng bang chủ không cần khách khí, chúng ta là người một nhà.” – Tịch Mịch Vân xoay người nhìn Hỉ Ca, vẻ mặt đắc ý – “Người chắc không nghĩ tới chuyện này đi?!”

Hỉ Ca lúc này có biểu tình thiệt cứng ngắc. Cô thật sự không biết nên có phản ứng gì mới được gọi là bình thường? Ngửa mặt lên trời khóc rống, hét lên, vì cọng lông gì các người lại lừa gạt ta? Hay là trợn mắt tức giận, chính nghĩa lăm liết hỏi, ta đã làm gì có lỗi với người để người phản bội ta?

Ngủ ngốc a~

Cuối cùng, Hỉ Ca bắt đắc dĩ thở dài: – “Nếu ta nói, ngay từ đầu ta đã biết, người có thể thất vọng không?”

Cô vô tội nha. Chuyện đấu trí cân não kiểu này, bình thường mọi người đều có thể nghĩ ra đi?!

“Nói như vậy, người đã có biện pháp để ứng phó sao?” – Hồng Hoa tựa tiểu phi tiểu hỏi. Cho dù Hỉ Ca biết Tịch Mịch Vân là nội gián, hiện tại đã không còn cơ hội trở mình.

“Tạm thời thì không có. Nhưng nói không chừng lát nữa sẽ có. Lại nói, Hồng bang chủ là người đầu tiên trong trò chơi này khiến ta bội phục nha.” – Hỉ Ca đưa mắt nhìn Thanh tỷ đang đứng sau lưng Hồng Hoa, tiếp tục nói chuyện phiếm.

“Không dám nhận. Hỉ Ca, cho dù người muốn kéo dài thời gian cũng không có ai tới cứu người đâu. Tình anh đoàn của người chỉ sợ lúc này đều đã ở điểm hồi sinh rồi.” – Hồng Hoa không vội, mọi chuyện bố trí tốt lắm, tuyệt đối không có sai sót gì. Chỉ cần đem Hỉ Ca giết trở về 0 cấp, làm cho Long Môn biến mất khỏi Thịnh Thế, đây là mục tiêu hôm nay của cô. Vì đối phó với Hỉ Ca, Hồng Hoa thật ra đã trả một cái giá rất đắt. Cho nên mới nói, nữ nhân đôi khi rất đáng sợ, không nên đắc tội với nữ nhân, đặc biệt là nữ nhân điên.

“Thật không?” – Hỉ Ca cười – “Không biết là ai chỉ điểm cho Hồng bang chủ nhỉ? Là Lâm Tuyết sao?”

Vừa nghe đến cái tên Lâm Tuyết, Hồng Hoa liền sửng sốt: – “Người làm sao biết?”

“Đây không phải trọng điểm. Trọng điểm chính là, chẳng lẽ Lâm Tuyết không nói với người, nếu đi qua Nam Uyên đại lục thì cần phải mang nhiều người theo sao?”

Hồng Hoa nhướng mày. Biểu hiện của Hỉ Ca quá mức trấn định. Chẳng lẽ còn có hậu chiêu?

“Đối phó với người, chừng này người là đủ rồi.” – Hồng Hoa khinh thường nói.

Đúng là da mặt dày, kéo hơn 100 người qua giết một mình Hỉ Ca. Nói mà không biết ngượng miệng. Nhưng mà, người ta thường nói, làm đại sự không nên câu nệ tiểu tiết. Hồng Hoa người này có tư cách làm chuyện lớn.

“Thật đáng tiếc, ta lại thấy, nhiều đây người vẫn không đủ.” – Hỉ Ca nói xong liền vung pháp trượng trong tay lên. Một mảnh bông tuyết to như bàn tay trẻ con từ không trung rơi xuống đám người Cẩm Y. Hồng Hoa vừa đụng tới bông tuyết, huyết lượng lập tức giảm xuống.

Đàn công kỹ năng, băng tuyết điệp vũ cấp 4. Luyện kỹ năng đúng là dị thường thống khổ. Nhưng đổi lại, thành tích luôn luôn xứng đáng. Hiện giờ đàn công của Hỉ Ca đã nở rộng ra 100 thước. Pháp lực hao tổn cực lớn, nếu không phải Hỉ Ca có tinh thần lực khủng bố, căn bản không sử dụng nổi kỹ năng này. Đối phương đương nhiên không ngờ tới một người đối đầu với một trăm người mà còn dám ra tay trước. Sau khi tỉnh ra, cả bọn liền hướng Hỉ Ca động thủ.

Nguy kịch sao? Đương nhiên không. Bởi vì người của Hỉ Ca đã sớm ẩn nấp ở quanh đây. Từng trận pháp thuật đánh vào đám người đứng phía sau Hỉ Ca khiến bọn họ không thể tiến lên một bước. Hỉ Ca không thích ức hiếp người khác. Cho nên lần này cô chỉ mang theo 8 đội tinh anh mà thôi. Đại khái chừng đầu 200 người. Về phần, tinh anh đoàn bị người đồ sát trong miệng Hồng Hoa nói vì sao có thể chạy tới đây? Ai biết được.

Hồng Hoa nhìn thấy Khờ Đại mang theo một đám người xuất hiện, liền thất thần đứng ở đó. Những tưởng bản thân là một nữ anh hào, liều mạng vì một chữ “danh” trong trò chơi. Đáng tiếc, kẻ bị loại bỏ lại chính là mình.

Huyết Sam đứng kế bên Khờ Đại, cùng Hiểu Hiểu và Cô Tửu lập thành một cái đội.

“Người dám gạt ta?” – Hồng Hoa cho dù có ngốc, đến lúc này cũng nên biết bản thân bị Huyết Sam chơi cho một vỏ. Đáng tiếc, trong đầu Hồng Hoa không nghĩ tới Huyết Sam lừa cô. Mà lại đổ hết tội lỗi lên đầu Lâm Tuyết. Cho rằng Lâm Tuyết cấu kết với Hỉ Ca.

Mặc dù đây không phải kết quả Hỉ Ca muốn, nhưng tốt xấu gì phương hướng phát triển vẫn đều giống nhau. Cho nên, ừ, liền để Lâm Tuyết mang tiếng người xấu đi.

“Thực hiển nhiên.” – Huyết Sam có lẽ bị lây nhiễm từ bọn Khờ Đại, lúc này dùng ánh mắt cao thâm nhìn Hồng Hoa.

“Hỉ Ca, chuyện này không dễ dàng chấm dứt đâu. Người chờ đi!!!!” – đại khái bị giết năm sáu chục lượt, cứ giết rồi được cứu sống, Hồng Hoa ngẩng đầu hung tợn nói.

Kỳ thật, Hồng Hoa còn giữ khí phách như vậy là có nguyên nhân. Bởi vì đoàn đội chủ lực của cô ta vẫn ở Đông Châu. Đáng tiếc cô ta đánh giá thấp cừu nhân nên chỉ mang theo tinh anh đoàn qua đây.

Hỉ Ca đứng khoanh tay ở một bên, nhìn Huyết Sam không lưu tình một lần lại một lần giết chết Hồng Hoa, trong khi Cô Tửu thì một lần lại một lần cứu sống cô ta. Hỉ Ca cảm thấy, nam nhân quả nhiên là thù dai

như đĩa.

“Yên tâm, ta ở đây, sẽ không chạy đi đâu. Hoan nghênh ngươi tùy thời tìm tới báo thù.” – Hỉ Ca âm thầm vì bang chúng Cẩm Y mặc niệm 2 phút. Hiện tại là Long Môn giết người, thủ đoạn xem như sạch sẽ. Nếu bọn họ rơi vào tay của Thứ, cái đám biến thái kia, không biết bọn họ có thể bị bóng ma tâm lý hay không a~

Có cùng đả ngộ với Hồng Hoa là một cao tăng của Huyết Sát. Nếu hai bang liên thủ, vậy đều tính là địch nhân của mình. Mặc dù đám người Huyết Sát có Kinh Lôi xử lý, nhưng mấy tên ở đây thì xem như... giết gà dọa khỉ đi. Khi Hồng Hoa chỉ còn vài cấp là rơi xuống 0 cấp, để tỏ vẻ chính mình rất đại nhân đại lượng, Hỉ Ca liền vung tay lên, ý bảo Huyết Sát đừng tay, thả người.

Này trường máu tanh đều nằm trong kế hoạch của Hỉ Ca. Giết người thật là thoải mái khoái trá. Chẳng qua, trở về bang phái, một số người sẽ gặp bị kịch a. Cho nên, ý đồ khởi nghĩa chống lại bang chủ Long Môn còn chưa châm ngòi đã bị dập tắt. Hỉ Ca vẫn chưa quên Tuyệt Nhiễm Sương Hoa. Tên này thật ra là một người rất phong lưu. Gia nhập bang phái chỉ mới một tháng, vậy mà trước sau liền có quan hệ tốt với các nữ ngoạn gia, thường xuyên đóng vai bạch mã hoàng tử. Được rồi, Hỉ Ca thừa nhận, cô đây là đang ức. Vì cái gì tên kia không tới tìm cô chơi trò bạch mã hoàng tử nha? Cô chính là bang chủ đó, thật là không nể mặt mũi.

Hỉ Ca ngồi ở đại sảnh bang phái, nhìn người đang ngồi đối diện, vẻ mặt bình tĩnh nhưng toàn thân đang đưa lộ ra tâm tình đang bất an. Hỉ Ca trầm mặc một lát, sau đó mới gõ tay xuống bàn hỏi Tuyệt Nhiễm Sương Hoa.

“Nói đi, ngươi bắt mần ta chuyện gì? Chẳng lẽ giống như Phong Bảo ức hiếp Tịch Mịch Vân, ta đây từng khi dễ ngươi sao?”

Tịch Mịch Vân phản bội, sự việc này Hỉ Ca vừa trở về liền thông báo trên kênh bang phái. Chính là cô không có nói rõ chi tiết. Nhưng uẩn khúc bên trong rất nhanh liền được truyền bá ra ngoài. Sớm hay muộn gì người ta cũng biết, chỉ bằng để cho A Li đăng thành tin giật gân để kiếm chút tiền, này tốt hơn.

Tuyệt Nhiễm Sương Hoa vừa nghe Hỉ Ca nói liền vội lắc đầu, cố gắng lộ ra một mặt mỉm cười.

“Bang chủ, ngươi hiểu lầm. Ta... ta là bị nóng đầu nên mới làm như vậy.”

Không phải Tuyệt Nhiễm Sương Hoa không muốn chạy trốn. Chính là lúc hần nghe được tin tức, đang chuẩn bị rút lui thì mới biết đã bị người bao vây.

“Ta biết, ta là nữ nhân mà lại giữ chức bang chủ, các người sẽ có người không phục. Nếu cảm thấy thực lực của ta không đủ để người kính trọng, vậy ta sẽ không lưu giữ người nữa.” – Hỉ Ca giọng điệu ôn hòa, biểu tình cao thâm. Tuyệt Nhiễm Sương Hoa không biết rốt cuộc lời này là nói thật vẫn là nói khoe.

“Bang chủ, ta...” – Hần đang tính giải thích một chút, Hỉ Ca khoát tay chặn lại.

“Chuyện này liền chấm dứt tại đây. Ngươi đi đi.”

Nếu Hỉ Ca đã mở miệng thả người, không chạy mới là kẻ ngốc. Tuyệt Nhiễm Sương Hoa nếu là kẻ có âm mưu soán vị, kia sẽ là một chuyện khác, nhưng hần lại là gián điệp, ý đồ sang bằng bang phái của người ta, cho nên sự tình liền khác đi.

Sau khi hần đi rồi, Cuồng Vũ ngồi xuống bên người Hỉ Ca, hỏi.

“Ngươi xác định hần trở về sẽ báo cáo với Hồng Hoa?”

“Ngươi thấy sao?” – Hỉ Ca nhướn mày, cười dài hỏi lại.

Cuồng Vũ nhếch mép: – “Đáng thương Lâm Tuyệt.”

Tuyệt Nhiễm Sương Hoa rời khỏi tổng đàn liền bị trục xuất khỏi bang phái. Hần không nói hai lời trực tiếp đi tới truyền tổng trận, chạy qua Đông Châu Xích Hỏa. Lúc này, nội bộ của Cẩm Y đã loạn thành một đống.

Hồng Hoa mang theo tinh anh đoàn, cơ bản toàn là người tâm phúc, bị giết rớt cấp còn chưa tính, trang bị thượng phẩm bị bạo rớt mới là điều khiến cô đau lòng muốn chết. Điều khiến cô thương tâm hơn nữa là cấp bậc của bản thân. Hơn chín mươi cấp aaaaa, cứ như vậy, trong vòng một giờ bị người xóa sạch. Huyết Sam!!! Hỉ Ca!!! Ta với các người thề không đội trời chung!! Hồng Hoa đối với Huyết Sam và Hỉ Ca là cảm hận ngút trời. Mà lúc này, tâm tình đối với Lâm Tuyết không rõ ràng lắm. Bởi vì cô là người kêu Lâm Tuyết đi liên hệ với Huyết Sam. Bây giờ xảy ra chuyện, cô không có chứng cứ để khép tội Lâm Tuyết cấu kết với Hỉ Ca. Mà Tuyết Nhiễm Sương Hoa vừa lúc xuất hiện giúp cô giải quyết vấn đề khó nghĩ này. Hần nói với Hồng Hoa rằng Lâm Tuyết và Huyết Sam kỳ thật đã sớm dọn tới ở chung với nhau. Đây là tin tức hần từ miệng đại ca của Huyết Sam biết tới. Nếu là tình nhân, vậy chứng tỏ Huyết Sam và Lâm Tuyết là một phe.

Bởi vì một câu nói này, Lâm Tuyết rơi vào hiểm cảnh. Kỳ thật, Hồng Hoa không thèm đi chứng minh xem tin tức này là thật hay giả. Cô ngay lập tức nhận định Lâm Tuyết là nguyên nhân khiến cô tổn thất thảm trọng. Cho nên, Lâm Tuyết phải lập tức biến mất khỏi tầm mắt cô. Bởi vì chỉ như vậy mới có thể tiêu giảm mối hận trong lòng cô.

224. Chương 225: Ác Danh Vang Xa

Vô duyên vô cớ bị trục xuất khỏi bang phái, giống như từ thiên đường rơi xuống địa ngục, Lâm Tuyết vẫn không rõ bản thân đã làm sai chuyện gì? Huyết Sam!!!! Là hần. Hồng Hoa nói cái người trăm y trăm thuận Huyết Sam đã bán đứng cô. Nếu không phải có thành viên trong bang thông tri sớm khiến cô rời khỏi Đông Châu Xích Hỏa trước khi đụng độ với Hồng Hoa thì chỉ sợ lúc này cô đã bị giết xuống 0 cấp rồi.

Đứng ở quảng trường trung tâm của Nam Uyên thành, Lâm Tuyết mở thông tấn khí, rút gào với người ở bên kia đầu dây.

“Huyết Sam!!! Vì sao ngươi lại đối xử với ta như vậy???”

Bên kia trăm dặm một lát, sau đó, âm thanh trong trẻo nhưng lạnh lùng của Huyết Sam vang lên.

“Xin lỗi, ngươi là ai?”

“Ta là ai? Ngươi không biết ta là ai!!!!!!!!!!!!” – Lâm Tuyết nhất thời phẫn nộ, hần dám không biết cô?!?!?!

Đợi nửa ngày cũng không thấy bên kia có phản ứng. Lâm Tuyết cắn răng, đem lửa giận dè xuống, mở miệng nói tiếp.

“Ta là Lâm Tuyết. Ta hỏi ngươi, vì sao lại làm vậy?”

“Ồ... ta làm gì?” – vẫn giọng nói đều đều không có chút cảm xúc nào, cố tình làm cho người khác giận sôi lên.

“Ngươi dùng tin tức giả đến gạt ta.” – Lâm Tuyết uất ức.

“Ta có nói tin tức là thật sao?”

“Ngươi!!! Ngươi... đủ ác. Ta liều mạng với ngươi!” – Lâm Tuyết rút cuộc hiểu được. Huyết Sam ngay từ đầu đã lừa cô. Vậy mà cô còn ngu ngốc cho rằng hần đối với cô tình cũ chưa quên.

Tất thông tấn khí, Huyết Sam nhìn một vòng nữ nhân đang vây quanh hần xem trò vui, bắt đầu dĩ thử dài. Tuy hần đối với Lâm Tuyết đã hoàn toàn mất hết hy vọng, cũng biết cô ta là loại người gì. Nhưng mấy câu nói tổn thương người vừa rồi... tuyệt đối không phải do hần tự nghĩ ra. Huyết Sam đột nhiên phát hiện, kỳ thật cái người ít nói nhất trong đám, Bán Thế Hiểu Hiểu mới là kẻ có lòng dạ đen tối nhất. Khó trách Khô Đại luôn bị cô quay như dế.

Những gì cần làm Hỉ Ca đã làm xong. Nếu Hồng Hoa muốn phản công, vậy sẽ xảy ra trong thời gian 2-3 tháng tới. Cô không nghĩ đến chuyện thò tay qua Đông Châu, tiêu diệt toàn bộ Cẩm Y. Đó không phải là tác phong làm việc của cô.

Chuyện tình về sau, liền dựa vào thủ đoạn của Thanh tỷ.

Bản video quay trận quyết đấu giữa Cẩm Y và Long Môn không biết bị ai post lên diễn đàn. Mặc dù không phải là bản đầy đủ, chỉ chiếu lại cảnh Hồng Hoa bị giết rớt từng cấp mà thôi. Sau khi video được post lên, “Quái Tử Thủ” Huyết Sam liền nổi tiếng trong nháy mắt. Đại khái 2-3 giờ sau thì bài post đó bị xóa bỏ. Nhưng mọi người vẫn không ngừng to nhỏ nghị luận.

Trong 100 người thì hết 50 người mắng Huyết Sam “không phải nam nhân”, “lãnh huyết”, “sát nhân máu lạnh”. Trong 100 người thì có 30 người mắng Long Môn ti bỉ vô sỉ, là một bang phái rác rưởi. Trong 100 người thì có 15 người chơi trò đánh tương du, nghĩa là nói chuyện hai hàng, không theo phe nào cả. Còn lại 5/100 người là thành viên của Long Môn, lộ mặt ra để biện giải cho bang hội của mình. Đáng tiếc, mấy người này vừa lên liền bị nước miếng dìm cho chết đuối.

Đại khái Thịnh Thế vì muốn duy trì hòa bình thế giới, cho nên video mới bị xóa bỏ. Cơ mà thảo luận trên diễn đàn vẫn xôn xao không ngớt. Mà cái người bị thế nhân chửi rửa, Huyết Sam, lúc này rất bình đạm cùng Phong Bảo đi xoát quái thăng cấp. Trước khi đi còn lôi kéo Hỉ Ca đòi cô phải trả phí tổn tổn thương tinh thần cho hắn. Nói cái gì mà hắn chịu đả kích tâm lý rất trầm trọng, cần một kiện trang bị sử thi đến an ủi.

Hắn mà cần an ủi sao?! Người cần an ủi nhất chính là Hỉ Ca cô nha. Nhớ năm đó, Huyết Sam là một đứa bé thuần khiết đáng yêu biết chừng nào. Hiện giờ, hắn đã bị bọn người xấu đồng hóa mất rồi. Đúng là bị kịch a~

Mấy lời mắng chửi trên diễn đàn không ảnh hưởng gì tới sinh hoạt của Long Môn. Lại nói, người ta không có gan động thủ, chẳng lẽ cấm người ta động khẩu luôn chắc?! Làm người phải biết tích đức cho con cháu nha~

“Bà xã ~ Mua giùm anh 2 khối thịt gà đi...” – Thất Tử lúc này lại phát tin tức tới.

“Anh đang ở đâu?”

“Hắc Hải.” – Thất Tử đang ngồi ngoài biển vẽ vòng tròn.

Bà xã đại nhân ra lệnh hắn đi giết vài chục người. Trước khi đi, cô có căn dặn hắn không thể giết quá nhiều, sợ bị hồng danh sẽ không thể vào thành. Giờ thì tốt rồi, tên của hắn không phải màu đỏ mà chuyển sang màu tím đen luôn. Mà sau khi giết người xong, hắn mới phát hiện thức ăn bổ sung thể lực đã hết. Hắn không thể làm gì khác hơn, phải gọi điện cầu cứu Hỉ Ca. Hỉ Ca nghiêng rằng, cô vốn biết cái tên nam nhân này sẽ không nghe lời mà. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hỉ ca vẹo một chút nhưng vẫn đi tới cửa hàng mua 2 cái đùi gà nướng.

Đến Hắc Hải, tìm thấy Thất Tử, không thể để hắn một người ở nơi này xoát quái tẩy sát khí được, thế là hai người chọn một địa phương an toàn, tổ đội cùng nhau xoát. Hỉ Ca nhìn thấy cái tên màu tím đen trên đầu Thất Tử liền khẩn trương. Nhưng Thất Tử thì một chút lo lắng cũng không có. Đại khái do thói quen. Tuy nhiên, hắn rất nghe lời, im lặng chạy tới chạy lui giết quái tẩy sát khí.

Hai người đánh quái rất nhàn chán. Hỉ Ca ngồi ở một bên, nhàn rỗi lướt diễn đàn.

Hiện tại, trên diễn đàn, 10 bài post thì có đến 8 bài nói tới Long Môn. Không biết là ai nhàn rỗi, bắt đầu bôi mớ chuyện tốt xấu của Long Môn. Kiểu như đến giờ mọi người mới phát hiện ra một nửa trang phục thượng đẳng giành cho nữ giới trên thị trường là do người của Long Môn tạo ra. Hỉ Ca càng bất ngờ hơn là, nhờ một lần giết người, tiếng tăm của Long Môn liền áp đảo toàn bộ đại bang phái trên thế giới. Ngay cả Thiên Nhân cũng lập tư liệu phiền, sau khi so sánh đã liệt Long Môn vào hàng bát đại bang phái. Trước kia, vì không có ai bỏ công ra điều tra, cho nên, nhắc tới Nam Uyên, mọi người chỉ nghĩ tới Khổ Độ, không ai cho rằng Long Môn cũng là đầm rồng hang hổ.

“Bà xã ~~ cứu mạng ~~”

“Hửm?” – Hỉ Ca bị tiếng kêu của Thất Tử kéo trở về hiện thực. Nhìn thấy sau lưng Thất Tử là một đàn bạng yêu (con trai), Hỉ Ca ngượng ngùng thêm tý huyết cho hấn, sau đó thuận tay quăng ra một cái đàn công kỹ năng. Lúc phóng kỹ năng, Hỉ Ca vô tình nhìn thấy một đội ngũ đứng không xa nơi đó. Địa phương này không tính hẻo lánh, đừng phải người chơi khác không có gì là kỳ quái. Những người kia đại khái nhìn thấy hồng danh trên đầu Thất Tử, lại nhìn thấy một thân trang bị cực phẩm trên người hấn, thế là bọn hấn chậm rãi di chuyển tới gần. Bất quá, lúc còn cách vài trượng, cái tên dẫn đầu trông thấy Hỉ Ca đang ngồi một bên, sắc mặt hấn liền biến đổi, không nói hai lời đem người bỏ chạy.

Hỉ Ca nhìn thấy một màn kia, thập phần tủi thân, cô cái gì cũng chưa làm nha, vì sao lại trốn cô như trốn bệnh dịch a?

225. Chương 226: Bị Đuổi

Có những người không thể dùng suy nghĩ bình thường để đối đãi. Tỷ như Lâm Tuyết.

Hỉ Ca vẫn nghĩ, Lâm Tuyết bị những lời châm chích của Huyết Sam làm cho học máu, nếu không phải san hào thì cũng sẽ biến mất khỏi tầm mắt của Long Môn. Kết quả đâu? Hỉ Ca mới biết cô thật sai lầm rồi. Đúng là cô không hiểu suy nghĩ của phụ nữ là làm sao nữa.

Lúc Lâm Tuyết tìm cô, Hỉ Ca và Thất Tử đang ở tân thủ thôn hái được thảo. Cô đang làm một cái nhiệm vụ từ NPC di động. Từ được cốc đi đến di thất bỏ hoang, tìm được sừ giao nộp liền nhận tới một phần thưởng thần bí. Bình thường, NPC di động rất khó gặp, lấy tới nhiệm vụ của họ đều phải dựa vào vận may. Vừa lúc Hỉ Ca và Thất Tử không có chuyện gì làm, cho nên mới tiếp nhận nhiệm vụ, ở được cốc chạy tới chạy lui đi tìm báu vật bị thất lạc. Thất Tử không có hứng thú trợ giúp Hỉ Ca, hấn lúi cấn câu ra bờ sông ngồi câu cá.

Lâm Tuyết đi vào được cốc, người đầu tiên nhìn thấy chính là Thất Tử hồng danh. Lâm Tuyết chần chờ. Người bán tin tức không có nói Hỉ Ca và Thất Tử đang ở cùng một chỗ. Lâm Tuyết do dự. Nhìn thấy Lâm Tuyết đi tới, Thất Tử không thêm động đậy, chỉ liếc mắt một cái.

“Có việc tìm ta sao?” – Hỉ Ca ngẩng mái đầu đầy dất lên. Cô cảm thấy hình như cô bị NPC lừa cho một vỏ rồi. Cái gì mà được sừ, căn bản là không có a

.

“Ta muốn nói chuyện riêng với ngươi.” – giọng nói của Lâm Tuyết thiếu đi vài phần uy phong nhưng vẫn không bỏ được vẻ cao ngạo.

Đây chắc là do tính cách tạo nên. Mà thôi, Hỉ Ca chẳng thêm để ý.

“Nói chuyện gì?” – Hỉ Ca không nghĩ cô và Lâm Tuyết có chuyện gì cần nói với nhau. Hai người vốn không quen biết. Trước đây luôn là địch nhân. Hiện tại sao? Chẳng lẽ có thể trở thành bằng hữu à?

“Giúp ta quay lại Cẩm Y. Ta liền nói cho ngươi biết kế hoạch tiếp theo của Hồng Hoa và Huyết Sát.”

Hỉ Ca không hiểu vì sao Lâm Tuyết lại chấp nhất muốn trở về như vậy. Chẳng lẽ cho rằng ngã ở nơi nào thì phải đứng lên từ nơi ấy sao? Bất quá, yêu cầu này có phải quá tức cười hay không? Muốn trở về Cẩm Y, vì sao lại chạy tới tìm cô chứ?

“Ồ? Giao dịch không tồi. Ta giúp ngươi như thế nào?” – Hỉ Ca không trả lời mà hỏi ngược lại.

“Tìm một người gánh tội thay không phải được rồi sao?” – Lâm Tuyết cười lạnh. Đối tượng bị bôi đen cũng đã có. Chỉ cần Hỉ Ca chịu phối hợp, Lâm Tuyết sẽ dễ dàng có lại sự tín nhiệm của Hồng Hoa. Sau đó, Lâm Tuyết sẽ khiến cho Hỉ Ca và Hồng Hoa trả giá đắt!!!!

Ánh mắt gian trá chột lóe lên của Lâm Tuyết bị Thất Tử nhìn thấy. Cấn câu trong tay hấn bị bóp chặt một chút. Nhưng khi nhìn thấy nụ cười nhợt nhạt trên mặt Hỉ Ca, hấn rất nhanh liền bình tâm trở lại, quay

đầu nhìn xuống sông, tiếp tục công cuộc câu cá của hần. Hần thiếu chút nữa đã quên, bà xã đại nhân đầu phải là cừu non, càng không phải là cô gái ngây thơ chưa hiểu sự đời. Âm mưu nhỏ bé của Lâm Tuyết làm sao qua mắt nổi Hỉ Ca.

“Chủ ý này... không thể thực hiện.” – Hỉ Ca cười cười – “Ai biết tin tức của người có chính xác hay không. Hơn nữa, tình trạng bây giờ của Cẩm Y, cho dù được Huyết Sát toàn lực ủng hộ cũng không thể làm gì được Long Môn ta.”

Ngôn tại ý ngoại (ý ẩn trong lời nói), Hỉ Ca chính là từ chối thẳng.

“Như thế nào người mới đồng ý?” – Lâm Tuyết đương nhiên biết một điểm này không đủ để Hỉ Ca động tâm. Giao dịch thôi, phải cò kè mặc cả.

“Như thế nào đều không đồng ý.” – Hỉ Ca cười dài – “Thật có lỗi, người đã chậm. Ta đã giao dịch với người khác rồi.”

Cùng Lâm Tuyết làm giao dịch rất dễ bị cản trở. Hỉ Ca không muốn lúc nào cũng phải lo lắng đề phòng. Với Thanh tỷ thì khác. Mặc kệ Thanh tỷ có phải vì Lục Y hay không, ít nhất khẩu vị người kia hợp với cô hơn, thực lực lại đủ mạnh để khống chế cục diện bên Đông Châu.

“Là Thanh tỷ?! Hai người các người thế nhưng liên thủ!!!!” – Lâm Tuyết là người thông minh. Nói một câu liền đoán ra được. Vậy mà còn muốn chạy tới đây đàm phán giao dịch với Hỉ Ca. Thật buồn cười. Nguyên lai, bản thân mới là con tốt thí bị người ta đem ra đùa giỡn. Mọi người đều biết, Hồng Hoa bị giết rớt xuống cấp 10, tạm thời không thể giữ chức bang chủ. Mà tâm phúc của Hồng Hoa chỉ có 2 người, Lâm Tuyết và Thanh tỷ, cũng chỉ có 2 người này mới có khả năng trở thành tân bang chủ tạm thời nhất.

Lâm Tuyết ly khai, nghĩa là chỉ còn có Thanh tỷ.

Thanh tỷ sau khi ngồi lên chức vị bang chủ rồi có thể đem trả lại chiếc ghế đó cho Hồng Hoa sao? Chỉ có kẻ ngốc mới làm như vậy. Mà Hồng Hoa chính thực là một kẻ ngốc. Sợ rằng lúc giao quyền bang chủ, ngay cả kẻ ước đều không ký.

“Người không sợ ta đem chuyện này nói ra ngoài sao?”

Dám uy hiếp cô? Hỉ Ca cười: – “Người cứ việc nói. Ta chẳng sao cả. Chỉ cần có người tin lời người mới được.”

Hiện tại, thanh danh của Long Môn đã đen đến không thể đen hơn. Tô thêm chút mực cũng chẳng tổn hại gì. Lời nói của dư luận chưa bao giờ đủ kích được Hỉ Ca. Những việc Hỉ Ca làm, trước giờ, đều không cần giải thích với ai. Nếu tất cả mọi người khi chơi trò chơi đều phải nhìn trước ngó sau, quan tâm đến tâm tình của người khác, chẳng phải sẽ mệt chết hay sao?

“Người thắng.” – Lâm Tuyết cúi đầu, xoay người bỏ đi.

Đi được vài bước, cước bộ của Lâm Tuyết đột nhiên chậm lại. Không phải Lâm Tuyết muốn đi chậm, mà do trúng phải bẫy đồng thuật.

“Đưa lưng về phía đối thủ là hành vi ngu xuẩn.” – Hỉ Ca thở dài. Không phải bằng hữu chính là địch nhân. Chẳng lẽ Lâm Tuyết cho rằng Hỉ Ca sẽ dễ dàng buông tha như vậy? Không biết đây gọi là khờ dại hay là ngu ngốc nữa? Đặc biệt dưới tình huống này, Lâm Tuyết rất có thể đã đem hành tung của Thất Tử tiết lộ ra ngoài. Lâm Tuyết đấu với Hỉ Ca, cơ bản là chịu không nổi một kích. Trước khi chết, Lâm Tuyết quay đầu nhìn về phía bờ sông. Thân ảnh của Thất Tử đã biến mất không thấy đâu.

Giết Lâm Tuyết xong, Hỉ Ca tự sát trở về thành. Quả nhiên lúc này thu tới tin tức tốt. Thanh tỷ đã ngồi lên chức bang chủ của Cẩm Y.

Hiện giờ người trong Cẩm Y mà Hồng Hoa có thể tin nhiệm rất ít. Hồng Hoa lại không thể đem chức vị bang chủ giao cho đám người Huyết Sát. Cho nên chỉ có thể chuyển giao cho Thanh tỷ. Thanh tỷ đúng là làm việc cực kỳ mau lẹ. Vừa ngồi lên ghế bang chủ chưa tới 2 giờ, liền đem toàn bộ người của Huyết Sát và tay chân của Hồng Hoa rửa sạch. Vốn dĩ Hỉ Ca còn tưởng căn cơ của Thanh tỷ chưa sâu. Sự thật trái ngược hoàn toàn. Thế lực của Cẩm Y hiện giờ hết 80% là người của Thanh tỷ. Hỉ Ca đoán, lúc này Hồng Hoa không bị tức chết thì cũng là hộc máu chết.

Cầm Y cứ như vậy lặng yên đối chủ. Từ đầu tới cuối giống như một vở kịch hài.

Ngoạn gia bình thường sẽ không để ý bang chủ của Cầm Y là ai. Nhưng không lâu sau, Thiên Nhân xác thực tin tức, Cầm Y đổi chủ. Trên thế giới, người thông minh không ít. Quan sát một chút liền hiểu rõ, cần gì phải bô lô ba la đi rêu rao ra ngoài. Đúng như dự liệu của Hỉ Ca, những bài post trên diễn đàn về Long Môn dần dần trôi tuột xuống trang sau. Không ai nói, nhưng ai cũng hiểu, bang chủ của Long Môn không phải là người dễ chọc vào. Cứ lấy tấm gương của Hồng Hoa mà coi.

Bảng đánh giá thực lực bang phái mới nhất của Thiên Nhân đã xếp Long Môn vào vị trí thứ tư. Những người đã từng, hoặc đang có ý đồ muốn nhắm nhe nhào vào cấu xé Long Môn, đọc đến bản tin này liền lặng im biến mất. Được Thiên Nhân khẳng định thực lực, Hỉ Ca đương nhiên rất vui vẻ. Có bao nhiêu thành tựu, cô trong lòng tự biết. Nhưng nếu người khác nhìn ra được, dĩ nhiên sẽ khiến cô cao hứng hơn.

Hồng Hoa không phải là người hiền lành gì. Chỉ sợ sau lần này, Hồng Hoa sẽ không dễ dàng buông tha cho Thanh tỷ. Bất quá, việc này đã không còn liên quan tới cô nữa.

Thoát trò chơi, A Thất chạy tới đưa trả Hỉ Ca cái di động, xem bộ dáng thì hình như hẩn vừa thay cô tiếp điện thoại của ai đó.

“Ai vừa gọi đến vậy?”

“Là papa của em.” – A Thất ngồi xuống giường, thuận tay đem Hỉ Ca ôm vào lòng, cầm gác lên vai cô, thoáng có chút buồn bực.

“Chẳng lẽ không phải là papa của anh?” – Hỉ Ca liếc mắt, bất mãn với câu trả lời của hắn.

“Phải phải, là papa của chúng mình.” – A Thất cười hì hì cọ tới cọ lui – “Papa nói, lão nhân gia đã biết tin.”

Trong lòng Hỉ Ca bỗng nhiên thất lạc một chút. Biết rõ chuyện này sớm hay muộn gì cũng sẽ tới. Chính là, khi nó thật sự xảy ra, tâm tình cứ bất an rối loạn. Giống như cô là phạm nhân đang chuẩn bị ra pháp trường, chờ pháp quan tuyên bố lệnh chém đầu vậy. Không phải là cảm giác tuyệt vọng bình thường!!!

“Rồi sao nữa?”

“Cút! Ngay lập tức cút ra ngoài cho ta!!!” – giọng điệu lặp lại y chang. Hỉ Ca không cần nghĩ cũng biết ông nội đã không muốn nhìn thấy mặt cô nữa. Hỉ Ca thở dài. Ông nội bảo “cút ra ngoài” nhưng không cho cái phạm vi a~ Ai biết là cút ra khỏi Sở gia? Vẫn là cút ra khỏi C thị?

“Papa nói thế nào?”

“Ông đang ở bệnh viện...”

... xem ra uy phong của ông nội không hề suy giảm. Hỉ Ca cảm thấy thực có lỗi với lão cha. Đã lớn tuổi rồi, vậy mà còn vì hôn nhân đại sự của con gái bị ông nội đánh cho một trận. Ông nội nhất định ra tay không nương tình, mà Sở lão cha khẳng định không dám chống trả. Thật thảm!

Cùng A Thất đi đến bệnh viện, Hỉ Ca không ngờ nhìn thấy Sở Tiểu Ca và Tiểu Cửu. Hai người họ đã đến đây từ sớm. Sở Tiểu Ca ngồi ở đầu giường. Tiểu Cửu thì đang cắt hoa quả cho cậu ăn. Xem ra, lão cha vào bệnh viện lại tiện nghi cho tên nhóc kia. Lão cha vẫn y như trước sinh long hoạt hổ (ý nói khỏe mạnh bùng bùng), tinh thần cũng tốt lắm, trừ bỏ trên mặt có vài khối bầm, một chân bị bó bột, còn thì các bộ khác đều nằm nguyên vị trí, không có bị sai lệch. Nhìn ra được, ông nội đã thả hạ lưu tình.

“Con gái a~ Con đến bây giờ mới tỉnh ngủ sao?” – cha mình bị đánh thảm như vậy, con gái thế nhưng ở nhà ngoạ trò chơi, có ai đáng thương như ông không? Sở lão cha quả thật muốn khóc.

“Papa, đừng kích động.” – nhìn lão cha có ý muốn nhồm khỏi giường, Sở Tiểu Ca chồm tới, ấn ông trở xuống.

“Các con ra ngoài trước. Papa có chuyện cần nói với Hỉ Ca.” – Sở lão cha mở miệng đuổi người. Sở Tiểu Ca kéo Tiểu Cửu chạy đi. A Thất do dự một chút, cũng nhắc chân đi ra, thuận tay đem cửa đóng lại.

Hỉ Ca thành thật cúi đầu đứng trước giường, chuẩn bị nghe chửi.

226. Chương 227: Có Vợ Rồi Không Dậy Nỗi Luôn A~

“Ông nội giận lắm!” – Sở lão cha dựa vào đầu giường, nhìn con gái, âm thanh trầm ổn.

“Con biết.” – trình độ phẫn nộ của ông nội Hỉ Ca có thể tưởng tượng ra. Hơn nữa, lão cha còn chưa nói hết. Ông nội hẳn rất thương tâm. Chuyện của cô sẽ khiến ông nhớ tới cô cô.

“Con cùng A Thất đi đi thôi.” – Sở lão cha đưa tay xoa đầu Hỉ Ca, trên mặt là nụ cười cứng chiều.

Hỉ Ca cúi đầu không nói, hồi lâu mới chậm rãi gật đầu. Cô rất muốn đi gặp ông nội để tranh luận, khiến cho ông phải thay đổi quan niệm. Chính là, làm như vậy thật quá ích kỷ. Từ lúc bắt đầu cô đã biết cô sẽ cưới ai, tương lai sẽ gặp phải cản trở gì, con đường này là do cô tự chọn, không thể bắt cả nhà cùng mạo hiểm. Nếu không thể làm gì hơn cho gia đình, vậy điều duy nhất cô có thể làm lúc này là... rời xa Sở gia, càng xa càng tốt.

Nói thì dễ. Làm mới khó.

Hỉ Ca ngồi trên giường trong phòng ngủ, nhìn giá sách đối diện, trên đó trưng rất nhiều búp bê vải nhiều màu sắc. Thật lâu trước kia, cô ép Sở Tiểu Ca đi học làm búp bê vải. Sau đó, mỗi năm nó sẽ làm tặng cô một con. Bất tri bất giác đã có 10 con.

“Bà xã, đi thôi.” – A Thất đứng ở cửa, mặc dù không muốn quấy rầy Hỉ Ca, nhưng cô đã ngồi ngốc trong này hơn 2 giờ đồng hồ, hẳn có điểm lo lắng, sợ rằng Hỉ Ca sẽ hối hận.

“Vâng.” – Hỉ Ca đứng dậy, mặc áo khoác vào.

Sở Tiểu Ca cầm lấy chìa khóa Hỉ Ca giao cho, trên mặt lộ ra vài phần khó tin: – “Chị...”

Hỉ Ca đi tới đứng trước mặt Sở Tiểu Ca, dùng sức nhéo hai ngò má vừa nộn vừa dãn của nó, mỉm cười nói: “Sở nhị thiếu, căn nhà này liền giao cho em.”

Những người bên ngoài đều gọi Sở Tiểu Ca là nhị thiếu. Đây là cách mọi người khẳng định năng lực của nó. Mà trong mắt Hỉ Ca thì cho dù nó có lợi hại thế nào vẫn chỉ là tên tiểu tử thú vị em trai của cô.

“Em biết. Chị, em chờ hai người trở về.”

Sau khi phi cơ cất cánh, nụ cười trên mặt Hỉ Ca rốt cuộc biến mất, cô không nhìn được ngã vào lòng A Thất khóc rống lên. A Thất không mở miệng an ủi, chỉ biết đem cô ôm chặt. Hắn không thể nói gì, đây là kết quả hắn vẫn mong đợi, không phải sao?

Hắn không thích nhìn thấy vẻ mặt đau khổ của Hỉ Ca. Thế nhưng sự đau khổ này chỉ sợ sẽ theo cô cả đời. Cúi đầu nhìn người đang cố gắng tiêu diệt cái áo sơ mi của hắn, A Thất có chút thất bại thở dài.

Sau khi Hỉ Ca đi được 10 ngày, Sở ông nội nhận được một phong thư. Bởi vì ông không chịu gặp ai, cho nên phong thư mãi hôm nay mới tới tay ông. Phong thư không đề tên người gửi, bên trong chỉ có một dòng chữ.

Ông nội, thực xin lỗi. Ông nội, tái kiến. Ông nội, bảo trọng!

Sở ông nội đọc xong, đem phong thư nhét trở lại phong bì, sau đó đem phong bì thả vào ngăn kéo tủ. Bên trong ngăn kéo cũng có một phong bì màu trắng, có lẽ thời gian đã lâu nên có chút ố vàng.

Đúng là gen di truyền a! Ngay cả phương thức từ biệt cũng giống nhau như đúc. Sở ông nội đưa tay sờ phong bì, trên mặt không biết là cao hứng hay là mất hứng.

Con gái là người thông minh, chỉ có trái tim hơi yếu mềm một chút. Con gái rời đi nhiều năm như vậy, ông là phụ thân vẫn không hết lo lắng. Cháu nội cũng là người thông minh, nhưng lại là đứa bé kiên cường, có thể đối mặt hết thảy khó khăn, cho dù rời xa gia đình vẫn sẽ sống tốt. Chỉ cần 2 người họ sống tốt, vậy đã đủ rồi.

Kỳ thật, con gái và cháu gái lựa chọn trượng phu, ông đều không chán ghét. Nếu không muốn nói ông rất hân hưởng (ca ngợi, khâm phục) hai tên đó. Nhưng mà ông ngồi ở vị trí trên cao nên phải phụ trách sự sinh tồn của toàn Sở gia.

Ngồi trên phi cơ, Hỉ Ca khóc hồi lâu, mệt quá liền lăn ra ngủ. Lúc cô tỉnh dậy, phát hiện đang nằm trên giường. Ngoài cửa sổ, ánh nắng chói lọi rực rỡ, làm cho cô có cảm giác giống như cả cơ thể đang được bao bọc trong một vòng tay ấm áp. Mở ra lớp chăn lông mềm mại, Hỉ Ca ngồi lên, nhìn quanh phòng. Cảm thấy nơi này hơi quen quen. Uhm, hình như cô từng thấy nơi này lúc chat webcam với A Thất khi hắn bị thương nằm liệt giường.

Có chút đói bụng. Tiếng cô lỏ vang lên từ dạ dày làm Hỉ Ca có chút khó chịu, rên rỉ một tiếng.

“Đói chết người ~ Cứu mạng a ~~

Lúc A Thất bừng mắt thức ăn đi vào phòng, chính là nhìn thấy Hỉ Ca đang cắn khăn trải giường, bộ dáng hung ác như muốn ăn thịt người, Tóm lại, thực là đáng yêu ~~

“Làm sao vậy?” – A Thất tiến tới, ôm Hỉ Ca vào lòng.

Hỉ Ca ngay cả nói cũng nói không nổi, trực tiếp cướp lấy khay thức ăn, đặt lên đùi, cầm cúi ăn. A Thất tủi thân. Hắn không có sức hấp dẫn bằng thức ăn nữa... hic... Giả bộ đáng thương đến nửa ngày vẫn không thấy Hỉ Ca có phản ứng gì, A Thất không chút khách khí xán lại.

“Bà xã ~~” – cọ a cọ, vẫn không phản ứng, A Thất quyết định xoay người, đem Hỉ Ca ôm lên, đặt lên đùi.

“Hừm?!”

“Chúng ta về sau sẽ ở đây, có được không?” – hắn có rất nhiều nơi trú ngụ ở khắp nơi trên thế giới. Bất quá, chỗ này là an toàn nhất.

“Được.” – Hỉ Ca gật đầu, đưa tay loạn xoa mái tóc của hắn, cười rộ lên. Đời này, hắn ở đâu, cô sẽ ở đó.

A Thất ôm Hỉ Ca, nói nhăng nói cuội đủ thứ chuyện. Lâu thật lâu, ngoài cửa rốt cuộc có người đợi không nổi nữa. Hỉ Ca nghe thấy vài âm thanh kỳ quái vang lên, nghiêng đầu nhìn ra, cửa đã khóa kỹ đúng không? Hỉ Ca xuống giường, mở cửa, nguyên một đoàn người lẫn vào. Thật sự là chồng lên nhau lẫn vào. Mà người bị đè ở phía dưới cùng chính là Phương Cát Tường đồng chí.

“Chào buổi sáng, Hỉ Ca!” – Cát Tường đồng chí gian nan ngẩng đầu, cười xán lạn.

“Đại tẩu, chào buổi sáng!” – Trừ bỏ 3 người bọn Cát Tường là Hỉ Ca có biết mặt, còn lại 3 người Hỉ Ca chưa từng gặp bao giờ. Thấy Hỉ Ca đưa mắt quan sát, ba tên lập tức đứng thẳng, nghiêm cẩn cúi ngấp người 90 độ, hô to.

“Ừm...chào mọi người!”

“Rất rảnh rồi sao?” – A Thất giận dữ bước xuống giường, trừng mắt nhìn đám người đang đứng gần cửa.

“Đúng vậy...” – Mặc Phi nhỏ giọng than thở, thấy A Thất hung tợn nhìn mình, hắn vội xoay đầu nhìn sang hướng khác.

“Bọn ta lại không phải đến xem người.” – lá gan của Tư Văn vẫn là lớn nhất – “Hỉ Ca, đi, ta mang người đi tham quan nơi này.”

“À... được.” – Hỉ Ca gật đầu. Nghe nói cô đã ngủ 8 tiếng đồng hồ. Mặc dù vẫn thấy hơi khó chịu trong người nhưng cô không thể cứ nằm ườn trên giường cả ngày. Lại nhớ trước đây Tư Văn từng nói nơi này có nhiều chỗ rất thú vị, trong nội tâm Hỉ Ca có chút mong chờ.

“Không cần người lo. Vợ của ta, ta tự mang đi.” – A Thất đặc biệt nhất mạnh chữ “vợ”, sau đó, đông một tiếng, dùng sức đập mạnh cánh cửa.

“Có vợ rồi không dậy nổi luôn a ~” – Mặc Phi bất mãn.

“Chính xác! ” – Cát Tường thở dài. Haiz... ai bảo bọn hắn là mấy tên độc thân cô đơn đâu.

227. Chương 228: Anh Họ Trên Tivi

Nơi này thực ra không hề nhỏ. Nó là một hòn đảo ngoài Thái Bình Dương, không xuất hiện trên bản đồ thế giới vì nó thuộc sở hữu tư nhân. Hệ thống phòng hộ đặt trên đảo hoành tráng đến kinh ngạc. Đây là Cát Tường nói, chứ cụ thể hệ thống phòng hộ này mạnh mẽ đến đâu Hỉ Ca còn chưa có cơ hội chứng kiến.

Trên đảo có nhiều hộ gia đình khác nữa. Nghe nói, đây là nơi tổ chức xây dựng để làm chỗ nghỉ ngơi cho bọn hắn sau khi hoàn thành nhiệm vụ. Có bao nhiêu người sống trên đảo, Hỉ Ca không biết. Tạm thời cô mới nhìn thấy 3 người ngoài bọn Cát Tường mà thôi. Hỉ Ca vẫn nghĩ, làm nghề sát thủ, hẳn toàn là mấy tên có khuôn mặt lạnh khốc. Sự thật thì... cô bị ảnh hưởng bởi tiểu thuyết hơi nhiều. Bởi vì, bọn họ đều là người bình thường. À, ngoài trừ chức nghiệp của họ có chút đặc thù. E hèm, duy nhất một thời điểm, bọn họ quả thật trông rất đáng sợ, chính là thời gian ăn cơm.

Trên đảo có một tòa nhà trung tâm, dùng làm nhà bếp và nhà ăn chung. Những tổ viên vừa trở về, có điểm mệt mỏi, không muốn tự tay xuống bếp, sẽ chạy tới đây mua thức ăn. Nghe nói, giá tiền một suất ăn của nơi này cao gấp 10 lần bên ngoài. Lần đầu tiên Hỉ Ca nghe được giá tiền của một phần cơm, cô có một xúc động muốn đi học nấu ăn ngay lập tức. Không ngờ làm đầu bếp lại có thể kiếm được nhiều tiền như vậy!!!!

Hỉ Ca ở trên đảo được 5 ngày. Hôm nay là lần đầu tiên cô đi tới nhà ăn. Sau đó cô nhìn thấy một màn khó tin.

Khách gọi một đĩa cơm, lập tức có một đĩa cơm bay cái véo từ tay ông chủ đến trước mặt khách. Khách hỏi xin khăn ăn. Ông chủ dùng phi tiêu móc vào cái khăn, phóng cái véo đến bàn của khách. Hình như dùng dao và phi tiêu thì sẽ nhanh hơn??? Bàn ăn nơi này toàn bộ đều bằng gỗ. Trên bề mặt có rất nhiều vết tích lỗi lổm như những vết sẹo minh chứng cho năm tháng phong ba của nó.

Hỉ Ca đứng ngoài cửa, nhìn một màn chén đĩa bay đầy trời. Cô cảm thấy đến nơi này chắc không phải để ăn cơm mà là ăn chén đĩa. Ông chủ mất nửa ngày mới nhìn thấy Hỉ Ca, tươi cười đi tới.

“Tiểu thư là người mới sao?”

Cái gì người mới? Hỉ Ca có chút không hiểu, chỉ có thể mở to mắt nhìn ông ta. Kỳ thật, cô còn muốn ở trong nhà. A Thất bảo hắn sẽ trở tài nấu ăn. Đáng tiếc, phòng bếp được trang hoàng xa hoa kia ngoài trừ muối, cơ bản không có gia vị nào khác. Hỉ Ca thắc mắc, không lẽ bọn hắn ăn cơm với muối?

“À... tôi mới đến mấy hôm trước.” – Hỉ Ca bị ông chủ nhìn chằm chằm nửa ngày, không thể làm gì khác hơn là mở miệng giải thích.

“Ồ... thực không dễ dàng. Cuối cùng tổ chức cũng xuất hiện thêm một cô gái~” – Ông chủ nhiệt tình vỗ vai Hỉ Ca, ra vẻ thân thiết – “Muốn ăn gì? Ta sẽ giảm 20% cho người.”

“...” – Hỉ Ca còn tưởng cô sẽ được ăn miễn phí chứ. Được rồi, là cô nghĩ quá nhiều.

“Lão mập, 7 cân thịt bò, xào 3 cân...” – Người thì chưa thấy nhưng âm thanh đã tới trước.

Sau đó 2 người xuất hiện từ con đường lát sỏi, vừa đi vừa quần áo. Đợi tới khi đến trước cửa, bọn họ mới nhìn thấy Hỉ Ca.

“Ủa, sao đại tẩu lại đến đây?” – vừa nói vừa ló đầu vào bên trong phòng ăn quét mắt một vòng, thấy chỉ có vài khách nhân, lúc này mới thở ra.

Hai tên này chính là người Hỉ Ca gặp hôm mới tới. Người nhỏ gầy, gọi là Quý Thủ. Nghe nói, cả nhà hắn từ đời ông cố tổ đều là tiểu thâu (móc túi). Đến đời này, hắn đã đem sự nghiệp phát dương quang đại, trở thành thần thâu (móc túi như thần). Bình thường, lúc A Thất đi ăn cơm, trong phạm vi 100 mét xung quanh nhà ăn đều không có một con ruồi chứ đừng nói là con người. Xem hoàn cảnh hiện tại, chỉ có một mình Hỉ Ca tới đây mà thôi.

“À, ta tới hỏi mượn chút xì dầu...” – Hỉ Ca còn chưa nói hết. Quý Thủ liền vọt vào nhà ăn như chốn không người, cầm lấy một bình xì dầu.

“Đại tẩu, đi thông thả.”

“Ai da, tên Quý Thủ chết bầm, chai xì dầu của ta...” – Ông chủ tức giận đến thở phì phì túm lấy Quý Thủ hét ầm lên. Ông lại không để ý đến cách xưng hô của Quý Thủ.

“Xì dầu cái rắm. Ông nói coi, chai xì dầu đáng tiền, hay mạng của ông đáng tiền hơn? Coi chừng lão đại đích thân đến đây là toi đời.” – Mặc dù A Thất sẽ không xuống tay với họ, bất quá, sự xuất hiện của hắn đủ để mọi người có bóng ma tâm lý.

Không có biện pháp, bởi vì đại đa số người ở đây đều do A Thất đích thân truyền thụ. Sau khi bị hắn dày vò qua, trong lòng ai cũng tồn tại một nỗi sợ hãi mơ hồ. Ông chủ quán ăn là một trong những nạn nhân đáng thương nhất. Cho nên mỗi lần A Thất tới đây dùng cơm, đều là ăn quịt.

“Lão đại đã trở lại?” – Lão mập cảm thấy hai chân có chút run run, tính toán ông có nên đóng cửa nghỉ bán vài ngày hay không?

“Đâu chỉ trở lại, lão đại còn dẫn theo đại tẩu. Người vừa rồi chính là đại tẩu.” – Quý Thủ nói xong, mọi người đều trầm mặc, vẻ mặt bi ai. Không cần hoài nghi, bọn họ là bị thương giùm Hỉ Ca.

Lúc Hỉ Ca về nhà, A Thất vẫn đang vật lộn với một đồng rau củ. Cô thích nhìn A Thất cắt thực vật. Không hổ thẹn là người chuyên dùng dao. Ngay cả động tác cắt gọt rau củ mà cũng đẹp mắt đến như vậy. Sản phẩm sau khi cắt xong có thể tính là một tác phẩm nghệ thuật. Mặc dù là nghệ thuật trừu tượng.

“Bà xã, em về rồi.” – A Thất quay đầu nhìn Hỉ Ca cười, trên tay vẫn không ngừng gọt vỏ khoai tây.

“Anh xác định còn muốn nấu tiếp?” – Không phải Hỉ Ca không tin A Thất. Mà là cô đói quá a~ Còn chưa biết bao giờ mới có đồ ăn nữa.

“Đương nhiên, anh sẽ chuẩn bị bữa ăn sáng cho em!” – A Thất kiên định gật đầu.

Hỉ Ca liếc mắt. Giờ là cơm trưa chứ bữa sáng gì nữa. Quên đi, cô ra phòng khách gặm bánh mì. Hiện giờ cô đã hiểu vì sao vừa nghe tới A Thất sẽ nấu bữa sáng thì Mặc Phi liền đưa cho cô nguyên khúc bánh mì.

Có lẽ trước khi hai người trở về, A Thất đã đặc biệt căn dặn, cho nên ngôi biệt thự này được trang trí không khác gì Sở gia. Ở mới vài ngày, Hỉ Ca đã muốn quên đây không phải là Sở gia. Cô ngồi xuống sofa, gặm bánh mì, trong bếp tiếp tục vang lên những âm thanh bình bình bang bang gì đó. Hỉ Ca vô lực vỗ trán, sau đó cầm remote mở tivi. Điều quý dị chính là trên tivi không hiện chương trình của đài truyền hình, ngược lại, cô trông thấy vẻ mặt dữ tợn của anh họ.

“A Thất!!! Trong vòng ba ngày, phải giao em họ của ta ra!!!” – Sở Niệm nghiêng răng nghiêng lợi nói. Sau đó hình ảnh biến mất, ngay vị trí Sở Niệm vừa rồi xuất hiện một con quái thú với cái đầu phun lửa.

“Ông xã ~”

“Làm sao vậy?”

“Nhị ca xuất hiện trên tivi.” – Hỉ Ca không nghi ngờ tài năng của anh họ. Xâm nhập vệ tinh không quá khó. Chuyện này Hỉ Ca cũng có thể làm. Nhưng mà cô từng thử xâm nhập hệ thống vệ tinh của nơi này, kết quả bị thủ hạ của Tư Văn đánh bại. Xem ra, so với anh họ, trình độ hacker của cô vẫn còn rất kém.

“Tên kia lại muốn gì?” – A Thất bất mãn mà không kinh ngạc, chắc đã quen. Nguyên lai hai người dùng cách này để liên lạc với nhau. Quả nhiên không phải là phương pháp mà người bình thường có thể nghĩ ra.

“Bắt anh giao em ra.” – Hỉ Ca nhún vai. Cô bây giờ chính là áp trại phu nhân của thổ phỉ.

228. Chương 229: Đi Thăm Kinh Lôi Hội

“Hắn cứ mơ đi!!!!” – A Thất một chút cũng không lo lắng. Bởi vì Sở Niệm không tài nào đặt chân lên hòn đảo này. Uy hiếp hắn sao? Hữu dụng à?

Chính vì nguyên nhân này mà hiện tại Sở Niệm đang ở nhà phát hỏa. Ngay cả Sở Tiểu Ca cũng bị bén lửa đốt mông, không cách nào hơn phải gọi điện cho chị hai. Kỳ thật, Sở Tiểu Ca rất muốn nói, anh họ hãy tự đi tìm anh rể mà lý luận ấy. Cơ mà, cậu không có cái lá gan đó. Vì sao mọi bi kịch đều rơi xuống đầu cậu a???

Rời khỏi trò chơi hơn 10 ngày, Hỉ Ca rốt cuộc mới nhớ tới chuyện chạy vào xem tình hình bang hội. Ngày xưa, cô luôn cảm thấy trò chơi chính là một phần cuộc sống của cô. Hiện tại, lực hấp dẫn của trò chơi đã tuột xuống.

Trước kia, cô chính là không biết bản thân nên làm cái gì, chỉ có thể ngốc trong trò chơi để giết thời gian. Hiện tại, cô vẫn như thế, không biết bản thân nên làm cái gì, nhưng ít nhất bên cạnh cô có một người cùng nhau ngốc.

Cuộc sống mỗi ngày của hai vợ chồng trôi qua rất đổi bình thường. Cùng nhau nấu cơm. Cùng nhau dọn dẹp phòng ốc. Cùng nhau xem phim. Ngẫu nhiên có thể nắm tay cùng nhau đi dạo bờ biển. Chỉ vậy thôi mà Hỉ Ca thấy thực thỏa mãn.

Hỉ Ca vẫn nghĩ, A Thất ngoạn trò chơi là vì hứng thú. Kết quả, sau khi nói chuyện với bọn Cát Tường, cô mới phát hiện ra sự thật đáng hổ thẹn của hắn... nghĩ tới chuyện này, cô vẫn không tìm được phải đổ mắt.

“Tên kia theo chân người mới ngoạn trò chơi. Chủ yếu vì muốn ngắm người nhiều hơn chút. Quả thực không thể hiểu nổi.” – Đây là lời Tư Văn.

“A Thất nhà chúng ta là một nam nhân thuần khiết. Người nhất định phải phụ trách với hắn. Bằng không về sau sẽ không ai chịu cưới hắn.” – Đây là lời của Cát Tường.

“Ta nói, lão đại thật khoa trương. Muốn tiếp cận người mà thôi, còn bắt chúng ta phải đi vào trò chơi để giúp hắn che dấu mưu đồ. Có làm hay không a~ Người vô sỉ như hắn rốt cuộc làm thế nào đeo đuổi được người thế?” – Đây là Mặc Phi nói.

Mặc dù nghe mấy lời này sẽ khiến Hỉ Ca cảm thấy xấu hổ đến quần bách, nhưng đồng thời trong lòng lại dâng lên một cổ ngọt ngào không thể tả, miên man mãi trong lòng không cách gì tiêu tan.

Vào trò chơi.

Hỉ Ca phát hiện, hình như cô từ trên trời mới rớt xuống.

“Có thể nói lại lần nữa không?” – Hỉ Ca lẳng lẳng nhìn Cuồng Vũ. Không lẽ cô mới đi có mấy ngày mà thế giới đã đảo lộn rồi?

“Ba ngày sau, trên Di thất đại lục sẽ xuất hiện Boss Hoàng Kim, bạo ra kiến quốc lệnh.”

“Người đang nói giỡn hả?” – Hỉ Ca không dám tin. Mới có 10 ngày mà thôi, như thế nào kiến quốc lệnh đã muốn xuất hiện rồi?

Từ lúc bắt đầu, do sự hạn chế về cấp bậc nên open beta phát triển chậm hơn so với closed beta (chỗ này không hiểu rõ lắm T__T). Chính vì vậy Hỉ Ca mới nghĩ kiến quốc lệnh không thể xuất hiện trong khoảng thời gian này. Lại nói, sở dĩ thời closed beta kiến quốc lệnh trễ hơn là do vấn đề nhân số, người quá ít, không đủ sức đánh. Còn bây giờ, thực hiện nhiên, nhân số không phải là vấn đề nữa.

Có thể nói, phần phấn khích nhất của trò chơi chính là thời kỳ sau khi kiến quốc thành công. Mặc dù đến nay còn chưa có người biết được mức độ “phấn khích” kia là thế nào. Nói làm sao thì hiện tại, cả Thịnh Thế, mọi người đều chờ mong ngày đó đến.

“Ta không rảnh để nói giỡn nha. Hiện tại, tất cả các đại công hội đều đang thương lượng đối sách. Ta nghe nói, Khổ Độ đã liên minh với 8 công hội hạng hai, và trong bát (8) đại công hội thì đã ký giao kèo với 4

người.” – Cuồng Vũ luôn phá lệ quan tâm tình hình của Khổ Độ nhiều hơn các bang phái khác, bởi vì dù sao bọn họ cũng nằm trên một đại lục, có thể tính là đối thủ đối đầu trực tiếp.

Có 8 đại công hội, anh ta cuồn mốt bốn. Xem ra, lần này Minh Độ Thiên đã quyết tâm giành lấy kiến quốc lệnh. Hỉ Ca nhú mày. Cô có bản đồ hoành chính trong tay. Nhưng vật này không đủ sức uy hiếp Minh Độ Thiên. Bởi vì bản đồ có xác suất cố định bạo rút từ đại boss, nhưng kiến quốc lệnh thì không. Thời gian kiến quốc lệnh xoát tân là 2 tháng, hơn nữa xác suất drop là cực thấp. Mà 2 tháng thời gian đã đủ để một quốc gia vươn lên dẫn đầu trong nhiều mặt. Vì vậy, nếu để Minh Độ Thiên lấy được kiến quốc lệnh trước, cái giá phải trả là rất lớn.

“Để ta đoán thử, 3 công hội không bị anh ta lôi kéo là Thương Lan, Kinh Lôi và chúng ta?”

Cuồng Vũ nhún vai: – “Còn phải nói.”

Thương Lan khẳng định sẽ không giúp Minh Độ Thiên. Cuồng Vũ sớm biết quan hệ giữa Hỉ Ca và Sở Nhị. Về phần Kinh Lôi, đến giờ vẫn không đoán ra suy nghĩ của Lôi Thần là như thế nào. Cuồng Vũ không quen biết Lôi Thần, muốn đối thoại, chỉ sợ phải kêu Hỉ Ca đi qua đó, mà thời gian chỉ còn lại 3 ngày.

Chính vì vậy, Hỉ Ca giống như hòa thân công chúa, bị người ta đóng gói trang trí vác sang Tây Vực. Ở tổng đàn của Kinh Lôi Hội, ngoài Lôi Thần còn có Lôi Thương.

Hỉ Ca và Lôi Thần chỉ gặp mặt vài lần, không tính là quen. Mà Lôi Thương thì có thể tính là chiến hữu luyện cấp của cô. Đây là do bản tính nhiều chuyện của Lôi Thương mà ra. Mỗi lần hắn đi xoát quái luyện cấp, cứ thấy nhàm chán là hắn sẽ gọi điện cho Hỉ Ca, sau đó bắt đầu tám quên trời quên đất. Hỉ Ca đến bây giờ còn không biết, đàn ông cũng có người nói nhiều đến như vậy!!!!!! Mỗi lần nghe các nữ ngoạn gia đàm luận về Lôi Thương, nói cái gì, hắn là người đẹp trai phong độ lại trầm mặc ít nói. Hỉ Ca chỉ muốn ngửa mặt lên trời khóc rống. Trời biết (và Hỉ Ca biết), thời điểm hắn mở miệng nói chuyện có bao nhiêu khủng bố.

“Hỉ Ca a~ Ta nói, người trốn đâu mắt biệt. Nếu hôm nay người còn không đến, ca ca của ta sẽ chạy qua tìm người đó.” – Lôi Thương đứng trước cổng tổng đàn bang phái, vừa thấy Hỉ Ca liền chạy ra đón.

Ai cũng là người thông minh, có chuyện cần nói, có chuyện không cần. Nếu người ta đã cấp mặt mũi cho cô, Hỉ Ca đương nhiên không thể giả lơ. Giải thích là phải có.

“Thật có lỗi. Hai vợ chồng ta chuyển nhà, bận rộn quá nên không lên trò chơi.”

“Người có chồng???” – hai huynh đệ đồng thời trợn mắt há mồm.

“... ủa, ta chưa thông báo cho hai người sao? Mới đây không lâu, ta cùng Thất Tử kết hôn ở ngoài đời.”

“Không có. Chuyện quan trọng như vậy mà người không thèm báo với ta một tiếng.” – Lôi Thương bi phẫn. – “Phải rồi, bang chủ của Thương Lan không phải cũng yêu người đó chứ?”

Tin bất quá của A Li vậy mà có người tin. Quan trọng là trận quyết đấu kia đến giờ vẫn không một ai biết kết quả ra làm sao. Lôi Thần mặc dù rất hiếu kỳ nhưng hắn không dám hỏi thẳng. Dù sao quan hệ giữa hắn và Hỉ Ca không thân thiết bằng Lôi Thương và Hỉ Ca, để Lôi Thương mở miệng vẫn tốt hơn.

“Ồ, nhị ca chỉ giận lấy một chút vì ta kết hôn mà không thông báo với anh ấy thôi.” – Hỉ Ca rùn mình. Đầu chỉ giận lấy, hiện tại, Hỉ Ca căn bản không dám mở tivi ra coi, bởi vì khuôn mặt của anh họ luôn luôn xuất hiện trên màn hình. Lại nói, anh họ nếu muốn đổi nghề, có thể chuyển qua làm diễn viên nha. Với vẻ ngoài và khí chất độc đáo như anh ấy, đảm bảo khối người chết mê chết mệt.

“Người gọi hắn nhị ca?”

“Đúng vậy. Anh ấy là anh họ ngoài đời của ta. Có điều, anh ấy và ông xã của ta có chút thù vặt từ ngày xưa.”

Uhm, mặc dù “thù vặt” kia hiện giờ đã bay lên thành thâm thù đại hận muốn lấy mạng đối phương. Nhưng Hỉ Ca không dám nói sự thật, sợ dọa hai người này.

Lôi Thần gật đầu, vừa lòng, xem ra hắn lựa chọn vợ này không sai. Lôi Thần sở dĩ đợi Hỉ Ca tới bái phỏng, không phải vì sĩ diện, mà đây là một loại ước định. Theo quy củ, ai giữ vị trí chủ đạo mới là người đi gặp

bang phái khác. Lôi Thần tự biết thực lực bản thân không tồi, nhưng loại chuyện kiến quốc này không đến phần của hắn chủ đạo. Kỳ thật, Minh Độ Thiên đã đến tìm hắn, bắt quá hắn cự tuyệt. Minh Độ Thiên là “nhân hổ” (đầu người thân hổ). Lôi Thần không muốn bị ăn đến xương cốt cũng không còn. Cho nên lựa chọn của hắn chỉ còn lại Long Môn với Thứ là bệ đỡ đằng sau. Hắn chính là đánh cuộc. Đánh cuộc mối quan hệ giữa Hỉ Ca và bang chủ của Thương Lan. May mắn, hắn thắng. Như vậy, cuộc chiến tranh giành kiến quốc lệnh lần này hắn sẽ cực kỳ thú vị.

229. Chương 230: Ai Mới Có Tư Cách

Đến thời điểm này, Hỉ Ca không cần thiết giấu diếm quan hệ giữa cô và Sở Nhị nữa. Bất quá, cô không tìm được thời điểm đúng để nói chuyện với anh họ. Hơn nữa, muốn thuyết phục anh họ, sợ là phải tốn không ít khí lực. Mâu thuẫn giữa anh họ và A Thất là chuyện nhỏ, Hỉ Ca để ý chính là quan điểm của Thương Lan công hội. Dù sao Thương Lan cũng là đại công hội đứng đầu Thịnh Thế. Vô luận là nhân lực hay tài lực đều vượt xa Long Môn. Mặc dù, nếu hai bang thực sự bước vào trường chiến đấu sống còn, kết quả còn rất khó nói. Nếu Hỉ Ca tùy tiện chạy qua Thương Lan. Cho dù anh họ đồng ý, đại đa số ngoại gia của Thương Lan sợ là sẽ không đồng ý. Bọn họ đứng ở vị trí thứ nhất lâu như vậy, làm sao chịu hạ người chứ?!

Vốn dĩ Hỉ Ca còn đang rối rắm suy nghĩ, không ngờ cô vừa trở về từ Tây Vực, đã thấy Thanh Lam cùng thư ký của Thương Lan công hội đến Long thành. Anh họ đúng là không thích tìm phiền toái nha. Thế mà phái Thanh Lam qua đây.

Hỉ Ca đi tới tổng đàn, chưa vào cửa, từ ngoài nhìn vào, điều đầu tiên cô thấy là vẻ mặt cười khổ của Cuồng Vũ. Ngồi đối diện Cuồng Vũ là một nữ được sư đang không ngừng nói nói. Thấy cô ta nói năng hùng hồn hăng say như vậy, Hỉ Ca không muốn quấy rầy, thế là quyết định đứng ngoài cửa... nghe lén.

Quá nửa ngày, Hỉ Ca hiểu ra vấn đề mấu chốt. Thương Lan muốn hợp tác với Long Môn. Điều kiện hợp tác không sai. Nhưng họ muốn đứng ở vị trí quốc chủ (hoàng đế). Kỳ thật, mỗi quốc gia cứ cách nửa năm sẽ có một lần tái tuyển cử quốc chủ. Chẳng qua, làm vị quốc chủ đầu tiên của Thịnh Thế, đối với nhiều người mà nói, có ý nghĩa rất trọng đại. Hỉ Ca không thích cai quản cả một vương quốc. Cô chính là muốn cái danh hiệu quốc chủ đầu tiên kia thôi. Không phải vì lần thất bại trước. Cô muốn đứng lên vị trí cao cao kia để nói cho mọi người biết, cô có thể bị đánh hạ nhưng cô cũng có thể đứng lên trở lại.

Nữ được sư nói xong, người đứng bên cạnh Thanh Lam ra hiệu, lúc này mọi người mới thấy Hỉ Ca đang đứng dựa vào cửa, mồm miệng cười, không biết đã nghe được những gì.

“Hỉ Ca, người về rồi?” – Thanh Lam cười nói.

“Thanh Lam, đã lâu không gặp. Xem ra, người thắng cấp không tồi nha~” – Hỉ Ca đưa mắt đánh giá, cơ bản hiện giờ toàn thân Thanh Lam đều là trang bị cấp sử thi. Thanh Lam dù sao cũng là chủ lực của công hội, lại đứng trong bảng top kiếm khách. Trang bị này nọ không thể quá xuề xòa. Hỉ Ca quay đầu nhìn lại trang bị trên người mình, vẫn là truyền kỳ bộ trang, còn cấp bậc thì đang lắc lư gần tới 100 cấp. Ta nói, bang chủ cô thực không xứng với chức danh a~

“Các vị, mời ngồi.” – Hỉ Ca cười cười. Vị nữ được sư vừa rồi còn hăng hái nói chuyện, nhìn thấy Hỉ Ca liền lộ ra vẻ khiếp sợ. Hỉ Ca phải điều chỉnh thái độ, tỏ ra khách khí, giả bộ như cô chưa nghe thấy gì.

Cuồng Vũ đứng lên nhường chỗ. Hỉ Ca ngồi xuống ghế thành chủ, mỉm cười nhìn Thanh Lam.

“Phó bang chủ Thanh Lam không biết tìm ta có chuyện gì trọng yếu muốn nói sao?”

Hỉ Ca xưng hô như vậy làm cho Thanh Lam đỏ mặt xấu hổ, có chút không quen. Bất quá, lần gặp gỡ này là dưới danh nghĩa của bang hội, tình nghĩa và lợi ích không thể nhập nhằng, hắn thân là phó bang chủ của Thương Lan không thể làm gì gây tổn hại đến công hội được.

“Là về kiến quốc lệnh. Hỉ Ca hẳn là có hứng thú đi.” – Thanh Lam mở miệng liền đi ngay vào vấn đề. Kỳ thật, vấn đề giữa bọn họ không phải là tranh giành kiến quốc lệnh, mà là sau khi lấy tới kiến quốc lệnh thì

ai sẽ ngồi lên ngôi vị. Mặc dù hiện tại bàn tới vấn đề này thì hơi sớm, nhưng nói trước đỡ mất lòng, nếu đợi đến lúc có được kiến quốc lệnh, lỡ lúc ấy có ý kiến bất đồng về vị trí quân chủ, không lẽ hai bên lại đánh nhau vỡ đầu đổ máu hay sao?!

“Đương nhiên. Ai lại không muốn làm vua chứ?!”

“E hèm, cho dù liên minh với Kinh Lôi thì cơ hội thắng Khổ Độ của ngươi vẫn không lớn.”

Thanh Lam nói lời này đã đủ khách khí. Cái gì “cơ hội không lớn”, cơ bản chính là “không có cơ hội” gì luôn. Khổ Độ có bao nhiêu nhân số? Long Môn lại có bao nhiêu nhân số. Khổ Độ chỉ dùng nước miếng cũng đủ dìm chết bọn họ nha~ Muốn cô buông tha ý niệm làm vua sao? Cho dù bàn tay thì nhỏ nhưng Hỉ Ca lại có dã tâm rất lớn. Hỉ Ca mỉm cười hỏi lại.

“Chẳng lẽ Thương Lan thì sẽ có cơ hội thắng Khổ Độ sao?”

“Ách...” – Thanh Lam sững sốt một chút, lập tức cười khổ. Hỉ Ca đúng là không chút lưu tình, chẳng nề mặt mũi. Hắn sớm nghe nói miệng lưỡi Hỉ Ca rất độc. Không ngờ hôm nay mới có dịp nếm thử.

“Cho nên ta nghĩ tới chuyện hợp tác.” – Thanh Lam không muốn màu mè, nói ngay trọng điểm.

“Có thể. Ta muốn chức vị quân chủ, những cái khác thì sao cũng được.”

“Hỉ Ca...” – Thanh Lam thở dài. Trừ bỏ Hỉ Ca, có lẽ không có người thứ hai dám nói chuyện với hắn như vậy.

“Phó bang chủ, ta có thể nói đôi lời không?” – nữ được sư mở miệng, đại khái bị lời nói của Hỉ Ca làm cho nổi giận. Thanh Lam liếc mắt một cái, hơi nhíu mày, lại nhìn Hỉ Ca, phát hiện cô tỉnh rụi nghiêng người chuẩn bị lắng nghe, thế là hắn không ngăn cản.

“Hỉ Ca bang chủ, ngươi có biết Thương Lan công hội có bao nhiêu thành viên không?”

Cuồng Vũ định mở miệng trả lời đã bị Hỉ Ca gờ tay ngăn lại. Người ta muốn phô trương thanh thế, như thế nào không cho người ta cơ hội chứ.

“Ta không biết. Muốn nói gì, mời người nói thẳng.”

“Được, ta sẽ không khách khí. Thương Lan có 3 vạn thành viên. Là đại bang đứng đầu Thịnh Thế. Chắc hẳn không cần bàn tới vấn đề thực lực của chúng ta. Vậy ta xin hỏi, Long Môn có thể so sánh với chúng ta sao?”

“Không thể.” – Hỉ Ca trả lời ngay. Cô tự biết khả năng của Long Môn.

“Còn có, theo chỗ ta biết, thời gian vừa rồi Long Môn trải qua một vụ nội loạn. Lực ngưng tụ của quý bang khiến ta không thể khen ngợi à...”

Hỉ Ca gật đầu, đây là sự thật. Xem ra, người ta trước khi tới đây đã tìm hiểu kỹ càng, thiết đáng khen. Lại nhìn biểu tình trên mặt Thanh Lam, phỏng chừng chuyện này trở về hắn sẽ tăng lương cho cô ta rồi.

“Ta thừa nhận quý bang thực vĩ đại. Nhưng cùng với Thương Lan chúng ta so sánh là không thể nào. Xin hỏi, người vì sao lại cảm thấy bản thân có đủ tư cách ngồi lên vị trí quân chủ kia?”

Hỉ Ca nhin không được cười khổ, đúng là một châm đâm thẳng nha. Nếu không có tinh thần vững vàng, sợ rằng người nghe được những lời này sẽ nghĩ bản thân thật vô dụng, sau đó kiếm sợi dây thừng treo cổ cho xong.

“Còn nữa sao?” – Hỉ Ca thấy nữ được sư ngừng lời liền hỏi.

“Tạm thời chỉ có nhiều đó.”

“Vậy đến ta. Xin hỏi, Thương Lan công hội có người từng kiến quốc qua sao?” – Hỉ Ca chậm rãi nhìn lướt qua những thành viên Thương Lan vì màn độc thoại kia mà rơi vào trạng thái hưng phấn.

“Chuyện này có quan hệ gì? Cho dù chưa từng kiến quốc qua, chúng ta vẫn có thể từ từ tìm hiểu.” – nữ được sư có lẽ hiểu được ý đồ của Hỉ Ca nên nhanh miệng phản bác.

“Từ từ tìm hiểu?” – Hỉ Ca cười lạnh – “Người có bao nhiêu thời gian để tìm hiểu đây? Để kiến quốc cần kiến quốc lệnh và bản đồ hoàn chỉnh. Cần bao lâu để đánh tới bản đồ hoàn chỉnh? Quốc chiến cần bao lâu? Quốc phòng cần bao lâu? Xây dựng ngân khố cần bao lâu? Đợi người tìm hiểu cho xong mấy vấn đề này, sợ rằng người chưa kịp hoàn thành quốc phòng thì đối phương đã kiến quốc xong rồi. Vậy, cho ta hỏi, người tân tân khổ khổ chiếm được tiện nghi vào lúc này để làm gì thế?”

Những lời này Hỉ Ca nói ra có chút khi dễ người khác. Bởi vì đối phương cho dù có tài ăn nói sắc bén, chung quy chưa từng chân chính đứng trên vị trí thống lĩnh của một quốc gia, cơ bản không thể nào lường tượng được chuyện này phức tạp cỡ nào.

“Chúng ta không làm được, chẳng lẽ người làm được sao?” – nữ được sư không phục.

“Thời kỳ nội trác, ta và Minh Độ Thiên cùng nhau kiến quốc. Hiện tại, trừ bỏ Minh Độ Thiên, chỉ có ta mới đủ khả năng trong vòng 2 tháng hoàn thành chuyện này mà không lãng phí một giây nào cả.”

Hỉ Ca cảm thấy bản thân thực may mắn. Lúc trước vì tò mò nên cô đi theo Minh Độ Thiên giải quyết chuyện trong chuyện ngoài khi kiến quốc. Quả thật là một hành động sáng suốt!!!!!!

Nữ được sư không nghĩ tới Hỉ Ca có thể tự tin trả lời như vậy, vẫn không phục.

“Ta nhớ rõ, cuối cùng đế đô vẫn bị Minh Độ Thiên đem người vây công phá hủy. Xem ra, người cũng không phải là một quốc vương vĩ đại gì.”

Nữ nhân đấu với nữ nhân, minh tranh ám đấu (đánh trước mặt lẫn đánh lén) là chuyện không thể tránh khỏi. Đáng tiếc, vấn đề này đã không còn lực sát thương với Hỉ Ca nữa.

Hỉ Ca cười cười lắc đầu: – “Chuyện này và chuyện ta có đủ tư cách ngồi ở vị trí quân chủ hay không là hai vấn đề khác nhau. Kia là việc riêng giữa ta và Minh Độ Thiên.”

“Việc riêng? Ha ha, vì một chút việc riêng mà hủy diệt cả một quốc gia sao?” – đối phương không tin.

Sự thật thì chuyện điên cuồng kiểu này nói ra sẽ không có mấy người tin. Nhưng mà sự thật vẫn là sự thật. Lại nói, những người có thực quyền thường có chút máu điên trong người, không phải sao?

“Bởi vì người không phải là ta. Nếu có một ngày người đứng ở vị trí trên cao kia, có lẽ người sẽ hiểu.” – lời này mười phần cao ngạo, khiến đối phương hoàn toàn biến sắc. Nhìn thấy đối phương lại chuẩn bị nói cái gì, Hỉ Ca đứng lên, hai tay chống lên bàn, từ trên cao nhìn xuống, nói tiếp.

“Nếu người đang lo lắng chuyện kia sẽ xảy ra lần nữa (Hỉ Ca bị giết ở quốc chiến), vậy thì người cứ yên tâm. Chắc hẳn người có xem qua bản tuyên truyền video của trò chơi đi? Thích khách áo trắng từng giết Minh Độ Thiên, theo ý người, là người thế nào?”

“Rất mạnh.” – ở điểm này tất cả ngoạn gia đều nhất trí với nhau.

“Cho nên, lần đầu tiên hẳn có thể giết được Minh Độ Thiên, vậy lần thứ hai cũng có thể giết quân chủ của đối phương.” – ánh mắt Hỉ Ca chợt lạnh, cô hận nhất là bị người phản bội. Cô tuyệt đối sẽ không để cho chuyện này xảy ra lần nữa.

“Người biết hẳn?” – Thanh Lam kích động vọt tới trước mặt Hỉ Ca. Không riêng gì Thanh Lam, cơ hồ toàn bộ thành viên của Thương Lan đang có mặt đều chấn kinh.

“Hắn không phải là muội phu (em rể) của bang chủ các người sao?!” – Cuồng Vũ ngồi ở một bên chen miệng nói vào. Cuồng Vũ hiểu ý đồ của Hỉ Ca. Thông tin này, nên để người ngoài nói ra vẫn tốt hơn.

“Muội phu của bang chủ?” – Thanh Lam trợn mắt, chăm chăm nhìn Hỉ Ca – “Không phải là... tên kia chứ?”

Thất Tử? Là Thất Tử. Tên kia tuy rằng rất mạnh, nhưng mà... Phải biết rằng thích khách áo trắng trong bản video chính là thần tượng trong lòng Thanh Lam. Khi trở lại trò chơi, hẳn mém chút đã theo nghề thích khách rồi. Giờ so sánh nhân vật trong truyền thuyết kia với... Thất Tử... hai hình tượng thiệt là khác xa nhau một trời một vực a~ Thanh Lam tuyệt vọng rồi.

230. Chương 231: Liên Minh

Vốn dĩ, Thanh Lam ôm ý định đến đây thuyết phục Hỉ Ca. Không ngờ ngược lại bọn họ bị Hỉ Ca thuyết phục. Thiệt là bi kịch. Thanh Lam trở về, còn chưa kịp báo cáo, Sở Nhị ngồi trên ghế, đang nhàn nhã dùng chủy thủ khắc hoa lên bình gốm, bình đàm hời.

“Người đồng ý cho Hỉ Ca ngồi ở vị trí quân chủ đúng không?”

“Lão đại, người đã sớm biết...” – Thanh Lam thở dài, biểu tình thất bại, kiếm cái ghế ngồi xuống. Hắn không ngờ Hỉ Ca lại có tài ăn nói như vậy. Những người đi theo hắn toàn bộ đều là người có miệng lưỡi sắc bén. Cuối cùng, nói cũng không nói lại. Thật không thể tưởng tượng. Lại nói, không riêng gì hắn, toàn bộ thành viên đi theo hắn đều đồng ý với yêu cầu của Hỉ Ca. Bọn họ nhường như quên luôn ý đồ lúc ban đầu, trước khi đi cả bọn đã đứng trước toàn bang, thề rằng sẽ hoàn thành nhiệm vụ lần này.

“Bởi vì các người đã đánh giá thấp năng.” – Sở Nhị cười dài.

Hỉ Ca thoát nhìn trẻ tuổi, nhưng những chuyện cô đã trải qua tuyệt đối phong phú hơn người bình thường nhiều lắm. Nếu không phải không có hứng thú, thành tựu của cô ở Thịnh Thế nhất định không chỉ có nhiều đây thôi đâu. Haiz... ai bảo người ta hiện giờ lo yêu đương a. Không đúng, con bà nó, đã muốn kết hôn luôn rồi!!! Nghĩ đến chuyện này, sắc mặt của Sở Nhị lại trở nên dữ tợn. Em gái xinh đẹp, em gái thông minh, cứ như vậy bị con heo thú kia cuỗm mất. Làm sao anh không buồn bực đây?!?

Phát hiện Sở Nhị biến sắc mặt, Thanh Lam khôn ngoan đổi ghế, chạy qua cái ghế xa nhất. Gần đây lão đại giống như đến “tháng”, tính tình hỏa bạo. Vài lần đoàn đội đi đánh boss, lão đại liền một người lao vào đấu tay đôi với boss, đợi đến lúc đoàn đội tỉnh ra thì boss đã bị băm vằm thành trăm mảnh. Không biết, lão đại nhìn con boss lại liên tưởng đến ai?

“Những người khác thì sao?” – Sở Nhị ngồi thở một hồi mới trấn định xuống, khôi phục biểu tình bình thản.

“À... đều đồng ý cả.” – Lúc bắt đầu còn có chín người mười ý, nhưng sau khi phân tích cẩn thận lời của Hỉ Ca, mọi người đều hiểu, vị trí quốc chủ, chỉ Hỉ Ca mới có tư cách ngồi.

“Tốt. Người lo truyền tin tức, ta đi gặp Hỉ Ca.”

“Đã biết.” – Thanh Lam thở ra. Lão đại nói truyền tin tức không đơn giản là lên kênh bang phái thông báo một tiếng. Bởi vì nếu Thương Lan quyết định kiến quốc mà vị trí quốc chủ lại không thuộc về lão đại, nhất định có không ít người dị nghị. Loại chuyện phiền toái này, phó bang chủ là hắn phải ra mặt giải quyết – “Đúng rồi lão đại, muội phu của anh... ách, ý ta là Thất Tử. Hắn... có mạnh không?”

Thấy sắc mặt Sở Nhị không tốt, Thanh Lam liền sửa miệng. Kỳ thật, hắn muốn hỏi, Thất Tử và lão đại ai mạnh hơn? Nhưng hắn không dám. Hắn vẫn luôn tò mò, không biết cuộc chiến ở lôi đài kia, rốt cuộc ai thắng?

“Người lại nghe ai nói cái gì?” – Sở Nhị liếc.

“A... không, không nghe gì cả.” – Thanh Lam rùn vai. Thiệt là uất ức quá mà~

Xem Thanh Lam một bộ muốn nói lại thôi, Sở Nhị nhếch mép, trả lời.

“Tên kia và ta... không phân cao thấp.”

Nói xong, Sở Nhị liền co chân chạy đi. Anh mới không thừa nhận anh đánh không lại Thất Tử nha. Cuộc chiến kia, quả thực là một sự sỉ nhục. Anh vậy mà thua... Anh đã nói mà, Hỉ Ca gả cho Thất Tử chính là sai lầm. Anh làm sao lại có một tên muội phu vô sỉ đáng khinh như vậy a~ Sau trận tỷ thí, Sở Nhị uy hiếp Thất Tử, nếu tên kia không chịu xuất ra 10 vạn kim, anh sẽ cho Hỉ Ca xem tấm ảnh tên kia bị giáo quan đánh mông hồi bọn họ đang huấn luyện. Kỳ thật, bọn họ là kẻ tám lạng người nửa cân, độ vô sỉ là như nhau. Bất quá, Sở Nhị không hề có loại nhận thức này.

Bang chủ của Thương Lan và Kinh Lôi đồng thời tới Long thành. Tin tức này vừa xuất hiện, không khí trong Long thành chưa từng nào nhiệt đến như vậy.

Khi Hỉ Ca không ở, Cuồng Vũ đã thay mặt chuẩn bị tốt mọi sự. Trong số các bang phái hạng hai, Cuồng Vũ tuyển ra hai bang không quá kém. Trừ bỏ Long Môn, hai đại bang còn lại cũng tuyển thêm mỗi người 2 bang hạng trung.

Tại tổng đàn của Long Môn.

Trong đại sảnh có mặt đủ 9 vị bang chủ, tuy bọn họ là bang phái hạng trung, nhưng nói làm sao cũng là lão đại của một phương.

“Hỉ Ca, người còn chờ ai thế?” – Lôi Thương mở miệng hỏi, kỳ quái, người hần là đến đông đủ rồi chứ?

“Bang chủ của Cẩm Y.” – Hỉ Ca cười.

“Cẩm Y??? Không phải các người vừa mới đánh nhau sao?” – sự việc lần đó trở thành đề tài nóng hổi trên diễn đàn, thế giới ồn ào huyên náo một hồi.

“Tân bang chủ của Cẩm Y là do em đỡ lên à?” – Sở Nhị ngồi kế bên, cong khóe miệng hỏi.

“Trừ bỏ vợ của ta, còn ai có bản lĩnh đó chứ?” – tiếng của Thất Tử từ bên ngoài truyền vào. Hần là đại biểu của Thứ.

Hỉ Ca lập tức thấy đau đầu, bởi vì hai người nam nhân vừa nhìn thấy nhau đã tiến vào trạng thái chuẩn bị “chiến đấu”. Cô đã dặn Sở Tiểu Ca không thể để Thất Tử tới đây. Tiểu tử kia đúng là không có bốn sự. Sở Tiểu Ca đi phía sau Thất Tử, thấy vẻ mặt bất mãn của Hỉ Ca, vô tội nhún vai. Anh rể không thèm nghe cậu nói, mà cậu lại không có gan dùng bạo lực. Nghĩ tới nghĩ lui, làm theo lời anh rể vẫn là tốt nhất. Ít nhất, anh rể sẽ không nói không rằng túm cổ cậu ném lên tường nha~ Haiz... người ta nói, chị gái gả đi như bát nước đổ ra ngoài a~ Nếu Hỉ Ca có thể nghe thấy tâm sự của Sở Tiểu Ca, dám chừng cô đã tại đường trường giết chết nó.

Theo sát Thất Tử chính là tân ban chủ của Cẩm Y – Thanh tỷ. Vừa nhìn thấy Thanh tỷ, mọi người có mặt tại đây liền à lên trong lòng. Không ngờ trường nháo kịch (chuyện lộn xộn buồn cười) lần trước của Cẩm Y là tự chơi tự diệt, mọi việc tự chung đều nằm trong lòng bàn tay của bang chủ Long Môn. Thủ đoạn quả nhiên cao minh.

Sở Nhị và Lôi Thần đều cho rằng không có chuyện gì có thể kích thích đến tâm trạng của họ, nhưng khi Cuồng Vũ xuất ra “chiến đấu bộ thư”, cả hai người đều biến sắc.

Nguyên nhân? Không phải vì Long Môn sớm như vậy đã lên kế hoạch đầu ra đó, mà là kế hoạch của Long Môn gom tất cả các bang phái có mặt ở đây vào luôn!! Ngay cả chuyện mỗi bang phái có bao nhiêu tình anh, thực lực thế nào, đều liệt kê tỉ mỉ. Sở Nhị và Lôi Thần không học máu không được mà.

Hỉ Ca thấy các vị đồng minh đều nhìn cô với biểu tình muốn ăn thịt người, chớp mắt vô tội, không thể trách cô nha, ai biểu phó bang chủ của cô lợi hại quá làm chi... Vị phó bang chủ đang bị mọi người đồng loạt khinh bỉ kia vẫn tỉnh như không, xem thường mọi ánh mắt, lấy ra một bản vẽ kế hoạch.

“Đây là cái gì?” – có người tò mò hỏi.

“Kế hoạch của Khổ Độ.”

Đủ độc!! Ngay cả chuyện này cũng làm được. Thế là Cuồng Vũ từ hình tượng ác ma trở thành thiên sứ trong mắt mọi người. Loại bản vẽ kế hoạch chi tiết này, trừ bỏ các vị lão đại trong liên minh của Khổ Độ, không ai có thể thấy được. Không biết Cuồng Vũ rốt cuộc dùng thủ đoạn gì??

“Cuồng Vũ... ừm... có hứng thú đến Kinh Lôi không? Ta sẽ nhường vị trí phó bang chủ cho người?” – Lôi Thương không nể mặt, tại chỗ muốn đào góc tường nhà người khác.

“Này... ta còn ngồi đây nha.” – Hỉ Ca bất mãn.

“Cuồng Vũ nên đến chỗ ta thì tốt hơn.” – Sở Nhị không khách khí lên tiếng.

“Tạm thời... ta chưa nghĩ đến chuyện đổi chỗ.” – Cuồng Vũ bình tĩnh trả lời.

Mọi người cười giỡn náo loạn một hồi, sau đó mới bắt đầu phân tích kế hoạch của Cuồng Vũ. Chiến đấu bộ thư phân tích thực lực của từng bang phái trong liên minh rất rõ ràng, nhưng đó dù sao chỉ là phân tích từ bên ngoài, một số chuyện vẫn cần tự thân bang chủ của bang phái đó cho ý kiến.

Hỉ Ca căn cứ vào chủ ý của các vị bang chủ kia mà thay đổi bản kế hoạch một chút.

Lần này, chủ lực tay đấm đối kháng với boss vẫn là Thương Lan và Kinh Lôi. Các bang hội hạng trung thì chịu trách nhiệm bảo an vòng ngoài. Bởi vì thống lĩnh boss lần này không xuất hiện cô độc, nó sẽ mang theo vài vạn tinh anh quái. Tình cảnh đó không thể gọi là “kinh khủng” bình thường. Về phần Long Môn và Cẩm Y, bọn họ chịu trách nhiệm ngăn cản Khổ Độ.

“Năm chắc không?” – Sở Nhị hỏi Hỉ Ca.

“Không.” – Hỉ Ca trả lời thẳng thắn.

“Chúng ta nhất định thắng.” – Sở Nhị mỉm cười vỗ đầu Hỉ Ca. Anh để Thanh Lam đi qua gặp Hỉ Ca là vì anh muốn cho bang hội một cái công đạo. Với anh mà nói, chỉ cần Hỉ Ca muốn, anh sẽ toàn lực toàn tâm giúp cô. Em gái của anh có bao nhiêu vĩ đại, tự thân anh biết rõ. Thanh Lam bị Hỉ Ca thuyết phục vốn nằm trong dự tính của anh.

“Đó là đương nhiên.” – Hỉ Ca cười lên. Không lừa người gạt mình, cũng không tự tôn tự đại. Cô chính là tràn đầy tự tin, tin tưởng chính mình và tin tưởng đồng bạn.

Còn hai ngày nữa thì đến sự kiện, Hỉ Ca đột nhiên biến mất. Mọi sự lớn nhỏ đều do Cuồng Vũ xử lý. Không ai biết Hỉ Ca đi đâu, chỉ biết cô vẫn online trong trò chơi. Vì muốn chiến thắng cuộc chiến lần này, Hỉ Ca phải hảo hảo chuẩn bị. Lúc trước, cô còn tưởng đến thời gian kiến quốc, cô sẽ cầm trong tay kiện thần khí đầu tiên của Thịnh Thế. Đáng tiếc, độ thuần thực của cô không đủ, phải nói là xa đến vạn dặm. Như vậy, liền dùng phương thức khác để tỏa sáng đi.

Tại căn cứ của Khổ Độ.

Minh Độ Thiên ngồi dựa vào lưng ghế, hai chân gác lên mặt bàn, ánh mắt nhìn vào bản đồ tác chiến nhưng tâm tư không ở đây. Anh đang nghĩ tới một người. Cô sẽ tham dự cuộc chiến này! Nghe tới tin tức đó, nội tâm anh có chút kích động. Thế giới hiện giờ chia làm hai phe. Một phe do anh cầm đầu. Một phe do Hỉ Ca cầm đầu. Anh không nghĩ tới, đối thủ của anh lại là Hỉ Ca. Anh còn nghĩ anh sẽ đấu với Sở Nhị cơ. Xem ra, anh quả nhiên chưa từng hiểu cô. Ngay từ lúc đầu đã không hiểu. Sau khi mất đi, anh mới bắt đầu nảy sinh hứng thú, rồi trong quá trình từng bước từng bước nhận thức cô, anh đã không thể kiềm chế mà thích cô. Minh Độ Thiên tự giễu mỉm cười, đây gọi là tự làm tự chịu.

“Bang chủ, kế hoạch tác chiến của chúng ta có thể đã bị đối phương biết.” – Chư Cát Hưu đứng bên cạnh lên tiếng. Hiện tại, Vực Sâu của Đông Châu đã hoàn toàn thuộc về Khổ Độ, công tác hoàn thành nên Chư Cát Hưu trở về với chức vị quân sư.

“Không quan hệ. Thực lực chân chính của chúng ta còn chưa dùng tới.” – Minh Độ Thiên híp mắt, lãnh quang chợt lóe. Hắn là người chỉ biết đến thành công, cho nên, lần này hắn nhất định sẽ thắng.

231. Chương 232: Đánh Boss Thống Lĩnh (thượng)

Hỉ Ca lần đầu tiên mới biết trò chơi có nhiều người đến như vậy. Đứng ở lối vào Tử Vong Hạp Cốc, một đường từ đây đến ngọn núi phía xa, chỉ toàn thấy đầu người, đen nghìn nghịt.

“Đúng là thời khắc lịch sử a~ Thiệt là kích động!” – Cuồng Vũ đứng bên cạnh lên tiếng cảm thán.

Mặc dù thời điểm thống lĩnh boss xuất hiện còn đến 2 giờ, nhưng mọi người đều đến sớm để chờ. Nếu không phải Tử Vong Hạp Cốc chỉ có thể chứa cao nhất là 4 vạn người, khẳng định sẽ có nhiều người tham gia tràng kịch chiến này hơn.

Đứng đối diện với Hỉ Ca toàn bộ là người của Khổ Độ. Hiện tại, hai phe chia thành 2 mặt trận đối địch nhau. Nhưng mà, trước khi boss xuất hiện, không ai ra tay cả bởi vì bọn họ đang chờ “một cơ hội”.

Cướp quái – chuyện này phải dựa vào tốc độ và lực công kích. Hiện tại, hai phe đều đang đặt cược vào một vận may, đó là thống lĩnh boss sẽ ở gần phe nào hơn. Bởi vì thực lực hai phe hơn kém không nhiều. Tuy liên minh của Hỉ Ca ít người hơn nhưng cấp bậc trung bình lại cao hơn.

“Gần đến giờ rồi, chuẩn bị tốt cả chưa?” – Hỉ Ca hỏi Cuồng Vũ. Cô là tổng chỉ huy, sẽ không tham gia chiến đấu. Các vị bang chủ khác cũng vậy, bọn họ đều đứng một chỗ phát mệnh lệnh.

“Mọi người đã vào vị trí.” – Cuồng Vũ hơi run run.

Không riêng gì Cuồng Vũ, cơ bản tất cả mọi người ở đây đều đang trong trạng thái khẩn trương cực độ. Tình cảnh hoành tráng trước mắt này rất khó gặp ở trò chơi chứ đừng nói là ở cuộc sống thật. Cho nên, dưới tình huống này mà không bị kích động, chỉ có thể là người ngoài hành tinh.

Cuồng Vũ vừa nói xong, chợt “oanh” một tiếng, mặt đất vỡ ra một khe nứt, vừa khít chia hạp cốc thành hai nửa bằng nhau.

Màn khói đen bốc lên dày đặc, khói đen đi kèm với lửa đen, lượn lờ lan tỏa ra xung quanh, chốc lát đã phủ kín toàn bộ hạp cốc. May mắn đây là khói lửa độc hại bình thường, chỉ lấy đi một ít máu của người chơi. Điều phiền toái là nó khiến tầm nhìn của mọi người bị hạn chế. Trong lúc nhất thời, mọi người chỉ có thể nhìn thấy từng đạo bạch quang lóe lên khi được sử dụng kỹ năng hồi huyết.

Sau đó thì nhân vật chính xuất hiện. Từ dưới cái khe trời lên một bàn tay, nó lớn đến nỗi một cái chộp có thể gom vào khoảng 20 người. Kế tiếp là cái đầu nhô lên, mặc dù có thể nói là mặt người nhưng diện mạo đó... Hỉ Ca tuyệt đối không dám nhìn kỹ. Cuối cùng mới tới thân hình, cao khoảng 200 mét, mặc một bộ chiến giáp màu đen bọc trong ánh lửa hừng hực.

Sau khi thống lĩnh boss hoàn toàn đứng trên mặt đất, các đốm lửa đen lập tức biến thân thành quái vật lửa có hình dạng con người. Quái vật lửa nhân dạng này có sức chiến đấu ngang ngửa với đại boss của bản sao. Nhìn lướt qua, có khoảng một vạn con quái vật lửa nhân dạng. Xa xa, thống lĩnh boss giống như Hắc ngục diêm hoàng đang thao túng đám quái vật lửa tấn công người chơi. Xem ra, bọn họ đã đánh giá thấp thực lực của thống lĩnh boss rồi. Trường chiến đấu này không phải chỉ là “cướp quái” nữa, mà là vừa cướp quái vừa đánh quái. May mắn một vạn con quái vật lửa chia đều tấn công hai mé. Hiện tại, cả hai phe đều không rảnh để đi khiên chiến Hắc ngục diêm hoàng. Bởi vì bọn họ đang sức đầu mẻ trán đánh nhau với quái lửa. Bọn quái này không chỉ số lượng nhiều mà còn có chiêu tự bạo, đánh không lại liền tự nổ tung, làm chết theo không biết bao nhiêu nhân mạng. Mặc dù được sự có thể làm sống lại đồng đội, nhưng áp lực vẫn là rất lớn.

Đại khái khoảng 10 phút sau, quái lửa bị diệt hơn một nửa. Lúc này hai phe mới đem ánh mắt dời tới Hắc ngục diêm hoàng.

“Hỉ Ca, cho thích khách xuất trận sao?” – Cuồng Vũ hỏi.

Bởi vì thích khách có lực công kích cực cao. Nhưng Hỉ Ca đã chậm một bước. Minh Độ Thiên ra lệnh nhanh hơn cô. Cơ hồ anh ta vừa hạ lệnh thì toàn bộ thuật sĩ dưới trướng đã đồng loạt tấn công thống lĩnh boss. Từng chùm ánh sáng diêm lệ theo dưới đất đánh lên trên thân của Hắc Ngục Diêm Hoàng. Nhưng boss không xi nhê gì cả. Nó chỉ vung tay lên một cái, một đám lửa xuất hiện giữa đám người Khổ Độ, sau đó biến thành một đám quái vật lửa.

“Kiếm khách chia làm 2 đội. Đội thứ nhất đi lên dụ quái. Thuật sĩ và vũ giả theo sau. Thích khách trên 110 cấp toàn bộ đi tìm Thất Tử, sau đó nghe lệnh của hần.”

Điều lệnh vừa ban ra, tất cả đội hình đồng loạt biến đổi. Không ai phát hiện ra, Long Môn đột nhiên mất đi vài trăm bóng người.

Minh Độ Thiên cũng nhanh chóng nhận ra dùng thuật sĩ đánh từ xa là sai lầm, bắt đầu thay đổi chiến lược.

Hơn 2 ngàn kiếm khách của Long Môn đồng thời sử dụng kỹ năng chiến hống vậy mà thống lĩnh boss chỉ hôn mê 7s mà thôi. Quả thực là chuyện ngoài sức tưởng tượng. Lúc bắt đầu, vì phối hợp chưa ăn ý cho lắm

nên con số tử vong là rất lớn. Mỗi lần boss đập tay một cái sẽ lấy mạng của khoảng 50 kiếm khách, may mà tần số tấn công của boss không cao nên bọn họ còn đủ sức chống chọi. Nhìn thanh huyết lượng hơn mấy ngàn vạn của boss bị hơn một vạn người đồng thời công kích mà mỗi lần chỉ rớt khoảng vài ngàn điểm máu, Hỉ Ca thiết muốn đập đầu vào tường. Đại khái bởi vì bọn họ còn chưa phá được lớp giáp phòng ngự.

Long Môn vừa ổn định tình huống thì Khổ Độ đã xuất kích, toàn bộ kiếm khách của họ đồng loạt tấn công, một chiêu liền có thể cướp đi cừu hận của quái. Không thể không nói, lấy thịt đè người luôn hữu dụng nha.

“Hỉ Ca, làm sao bây giờ?”

Bởi vì giáp phòng ngự của boss còn chưa bị phá cho nên chưa xuất hiện chuyện phiên toái. Nhưng một khi phá được giáp phòng ngự của boss, trong vòng 5 phút sau đó sẽ phân rõ thắng thua. Tình hình này không mấy tốt.

“Nếu không, để đội thứ hai của kiếm khách cũng đi lên dụ quái?” – có người đề nghị. Hiện tại, viễn trình công kích của cả hai phe đều không hữu dụng, bởi vì chỉ cần đến gần boss sẽ xảy ra thảm trạng bị vây trong quái vật lửa như Khổ Độ bị hồi nãy, hiện giờ chỉ có thể trông cậy vào công kích của kiếm khách.

“Không, chờ một chút.” – Hỉ Ca nheo mắt nhìn thống lĩnh boss ở phía xa. Trận chiến chân chính còn chưa bắt đầu đâu. Đợi đến lúc Hắc ngục diễm hoàng tung quần công kỹ năng thì cho dù sử dụng kỹ năng chúc phúc toàn quân cũng không cứu vãn kịp. Một khi phái toàn bộ kiếm khách đi ra, lỡ xảy ra chuyện gì, cô sẽ hối hận.

Khổ Độ chậm rãi lôi kéo lực chú ý của boss, đến mức gần như boss không còn đếm xỉa gì tới Long Môn nữa. Mọi người lo lắng xoay tới xoay lui, chính là Hỉ Ca vẫn một mực im lặng không ra lệnh.

“Hỉ Ca, sắp được rồi.”

“Ừ...” – Hiện tại, giá trị tổn thương của boss ngẫu nhiên sẽ xuất hiện 5 con số. Điều này có nghĩa giáp phòng ngự của boss rất nhanh sẽ bị phá vỡ. Năm phút đồng hồ kể tiếp mới là màn diễn chính thức.

“Hai đội kiếm khách đổi vị trí cho nhau. Đội thứ nhất đi theo được sự, dùng cách nhanh nhất khôi phục lại pháp lực.” – Hỉ Ca vừa nói xong, thống lĩnh boss ngửa mặt lên trời hét lớn một tiếng, mặt đất run chuyển nửa ngày, tiếng âm âm vang vọng khắp nơi, tất cả ngoại gia đều bị dính nguyên rửa, nhanh nhẹn giảm một nửa. Đợi sau khi trạng thái nguyên rửa tiêu tan, công kích của người chơi lên boss đã có thể xuất hiện con số vài vạn điểm.

“Phòng ngự đã vỡ, mọi người tấn công nhanh lên.” – tiếng la từ bên phe Khổ Độ truyền tới làm thành viên của Long Môn bên này cũng khẩn trương theo, tốc độ tấn công nhanh lên không ít.

Thành viên Long Môn nhìn thấy phe đối phương kéo quái qua bên đó, công kích chiếm giữ hơn 80% thế là mọi người quên luôn mệnh lệnh đầu tiên của Hỉ Ca, không thể dùng toàn lực tấn công. Theo lý thuyết thì điểm máu chốt của vấn đề là ở chỗ, bên nào cướp được (cừu hận của) quái thì xác suất thắng lợi sẽ cao hơn. Cho nên, cái mệnh lệnh “hạn chế tấn công từ xa” của Hỉ Ca đã bị mọi người quăng ra sau não.

Viễn trình công kích bên phe Long Môn điên cuồng oanh tạc, nháy mắt có thể thấy được lực chú ý của boss sắp chuyển dời sang đây, không ngờ lúc này Hỉ Ca lại ra lệnh “viễn công toàn bộ rút lui”. Đại bộ phận người chơi đối với mệnh lệnh của cô là không thể lý giải, rất nhiều người vẫn tiếp tục tấn công, các vị bang chủ thì nhăn mặt.

“Hỉ Ca, ngươi đây là ý gì?” – có người mở miệng chất vấn.

Hỉ Ca lạnh lùng liếc mắt một cái: – “Nếu trái lệnh, lập tức dẫn người rời khỏi. Cuồng Vũ, thông báo xuống dưới, ai không nghe lệnh sẽ bị phán là “nội gián”, giết ngay lập tức.”

“Đã hiểu.”

Câu nói của Hỉ Ca vừa truyền xuống, chưa tới 20s, toàn bộ viễn công của Long Môn đều dừng tay. Bên kia, Minh Độ Thiên nhìn thấy tình hình liền kéo khóe miệng cười lên. Anh đã xem nhẹ khả năng thống lĩnh của Hỉ Ca rồi, vốn muốn để cho cô chịu một phen, không nghĩ tới bị cô phát hiện âm mưu.

Công kích ngưng độ 5 phút, Hỉ Ca mới hạ lệnh tiếp tục nhưng phải áp chế tốc độ và lực lượng, cho dù cừu hận của boss bị Khổ Độ lôi kéo thì Hỉ Ca vẫn bình tĩnh bảo các đội ngũ thay đổi luân phiên nhau.

“Còn bao lâu?”

“Còn khoảng 5 phút.” – Cuồng Vũ trả lời.

“Ừ... Cát Tường, thông báo cho Thất Tử, hiện tại có thể động thủ.”

“Đã biết.” – Cát Tường đứng sau lưng Hỉ Ca, mỉm cười trả lời, sau đó phát tin. Ngay lúc này, đội ngũ kiếm khách của Khổ Độ, những người đang đứng gần boss nhất, bỗng nhiên xảy ra náo động. Mọi người còn chưa kịp nhìn ra chuyện gì thì một đám kiếm khách đã bị người ta cắt cổ.

3000 kiếm khách 100 cấp vs 700 thích khách 110 cấp. Nếu là tình huống bình thường còn chưa biết ai thắng ai thua. Nhưng đây là tình huống hỗn loạn, Thất Tử mang theo đám thích khách biến thái của hắn lấy một tốc độ không tưởng đi cắt cổ hơn 1000 kiếm khách của Khổ Độ.

“Lại là Thứ!!!!” – Minh Độ Thiên ngăm lên.

Nhìn thấy đội hình của đối phương xảy ra đại loạn, Hỉ Ca nhếch mép cười. Kế hoạch của Minh Độ Thiên rất hoàn mỹ, đáng tiếc, Hỉ Ca quá hiểu anh ta, cho nên nắm được một thói quen không mấy tốt của anh ta.

232. Chương 233: Đánh Boss Thống Lĩnh (hạ)

Minh Độ Thiên mỗi lần đánh đại boss đều không thích sử dụng thích khách. Có thể do anh ta thích không chế cục diện hoặc là do anh ta lo lắng bị tập kích, cho nên mỗi lần đều lưu toàn bộ thích khách ở vòng ngoài.

Trận chiến ở Tử Vong Hạp Cốc lần này Minh Độ Thiên chỉ dẫn theo khoảng 1 ngàn thích khách bên mình, hơn nữa cấp bậc cũng không cao. Từ lúc bắt đầu, Hỉ Ca đã phái người theo dõi sát sao đám thích khách này. Đáng tiếc, Minh Độ Thiên không hề có ý muốn sử dụng họ.

Nói anh ta tự tin cũng được, mà nói anh ta tự phụ cũng đúng nốt. Tóm lại, lần này, anh ta thua là thua ở thói quen tính cách. Thói quen là một thứ rất đáng sợ.

Bên cạnh Minh Độ Thiên có không ít người tài giỏi, đơn cử là Chư Cát Hầu. Chư Cát Hầu là người thông minh, có thể dễ dàng nhìn ra được điểm yếu trong kế hoạch, nhưng hắn không đưa tay ngăn cản Minh Độ Thiên. Không phải bởi vì hắn không dám nói, mà là hắn có thói quen nhìn Minh Độ Thiên như một vị thống soái, người luôn dẫn bọn hắn đi tới chiến thắng. Tóm lại, những người xung quanh Minh Độ Thiên đều xem nhẹ tiểu tiết này. Nhưng bọn họ đã quên mất một chuyện, cho dù Minh Độ Thiên có lợi hại đến đâu, anh ta cũng chỉ là một con người mà thôi. Phàm là con người, sẽ mắc sai lầm.

700 thích khách cấp 110 đồng thời ra tay, hiệu quả tuyệt đối là trí mạng. Hiện tại, Minh Độ Thiên đã lĩnh giáo sự lợi hại của chức nghiệp thích khách rồi.

Thất Tử vừa đắc thủ liền lập tức ra lệnh đội ngũ theo bên mình boss thoái lui về trận doanh. Con số tử vong của họ chỉ chừng 50 mạng. Nói thật, cho dù lần này Hỉ Ca có thua thì trận công kích của đám thích khách đã đủ để Khổ Độ bề mặt đến suốt đời.

Kiểm khách của đối phương bị giết gần một nửa. Lúc này Hỉ Ca lợi dụng ngay ưu thế, hạ lệnh cho toàn bộ kiếm khách bên Long Môn đồng thời công kích. Cơ hồ không phí chút sức lực nào, Long Môn liền kéo cừu hận boss về cho phe mình. Tất cả chuyện này chỉ xảy ra trong vòng 3 phút.

Sau khi ổn định cừu hận boss, kiếm khách và thích khách đồng thời được lệnh rút lui. Viễn trình công kích lên tiếp giá. Bởi vì kế tiếp, Long Môn phải đối mặt với hai luồng công kích, từ boss và từ Khổ Độ.

Mất đi ưu thế, sắc mặt Minh Độ Thiên biến đen, nhưng chưa đến nỗi luống cuống. Trên chiến trường, không phải người chết thì là ta sống, mưu kế gì đều có thể sử dụng tới. Mặc dù anh không cam lòng nhưng phải thừa nhận, Hỉ Ca đủ sức là đối thủ của anh. Trước kia, anh chưa bao giờ cho rằng, nữ nhân có thể đứng

ngang hàng với nam nhân cả. Minh Độ Thiên cứ như vậy nhận thua sao? Làm sao có thể. Đây bắt quá mới là bắt đầu mà thôi. Chưa đến thời điểm cuối cùng, còn chưa biết ai thắng ai thua đâu.

“Bang chủ, hiện tại phải làm sao?” – Chư Cát Hầu cúi đầu hỏi.

“Hiện tại bắt đầu kế hoạch B, giết được sư của đối phương.”

“Vâng.” – Chư Cát Hầu gật đầu, sau đó xoay người rời đi. Nhưng lúc này, khoe miệng của hắn khê nhếch lên trào phúng, lóe nhanh đến độ không ai nhìn thấy.

Công kích của Khổ Độ lên Long Môn cực kỳ mãnh liệt. Bọn họ không chịu áp lực từ boss nên ra tay càng ngoan độc. Người này chết liền có người từ bên ngoài cốc tiến vào bổ sung. Nhân số vượt xa Long Môn rất nhiều. Nhất thời, Long Môn bị vây vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan, nước sôi lửa bỏng. Tình huống này, trừ bỏ chống cự tới cùng, Long Môn không còn biện pháp khác. Trừ phi có người học tới cấm chú, có thể một mình đấu với thống lĩnh boss để thành viên khác dễ thở hơn. Nhưng chuyện này là ước vọng xa vời. Cho dù có thêm sự hỗ trợ của đám thích khách Thứ, mặt trận đối kháng với boss không khả quan hơn bao nhiêu. Chẳng lẽ vào lúc này lại đầu hàng sao? Thật không cam lòng a~

Đúng lúc này, thống lĩnh boss đột nhiên xảy ra biến hóa. Trên người boss tỏa ra một tầng kim quang, toàn bộ công kích đều miễn trừ. Phía trên không của hạp cốc hiện ra một lỗ xoáy khổng lồ màu đen, dần dần bao trùm cả hạp cốc. Sau đó Hắc ngục diễm hoàng giơ cao hai tay, vô số hắc diễm (đốm lửa màu đen) từ trên trời giáng xuống. Phàm là người đứng trong hạp cốc, toàn bộ đều nằm trong phạm vi tấn công của boss. Huyết lượng của mọi người nháy mắt rơi xuống mức nguy hiểm. Cơ bản, tất cả mọi người chỉ còn một tầng da mỏng, bị người khác đánh một chiêu liền sẽ lăn quay ra chết. Lúc này, đội ngũ được sư không tài nào thêm huyết kịp.

“Cô Tửu, lát nữa, cứu ta sống lại.” – Hỉ Ca xuất ra pháp tượng, quay đầu nói với Cô Tửu.

“Người định làm gì?” – Cô Tửu không hiểu ý của Hỉ Ca.

Đừng nói là Cô Tửu, trừ bỏ bản thân Hỉ Ca, không ai biết được Hỉ Ca đang định làm gì.

Mang lên người danh hiệu “cứu thế chủ” (người cứu giúp cả thế giới) một chút cũng không tốt. Đây là suy nghĩ trong đầu của Hỉ Ca vào lúc này. 30 vạn điểm pháp lực, cô miễn cưỡng mới đạt tới thôi. Cô khổ bức luyện cấp mà dễ dàng sao? Pháp tượng rời khỏi tay Hỉ Ca, bay tà tà trước mặt cô. Vốn dĩ chỉ là một cây pháp tượng bình thường hiện tại lại tỏa ra một vàng hào quang đỏ rực, giống như lửa.

Hỉ Ca chấp hai tay cầm lấy pháp tượng, nhỏ giọng đọc chú ngữ (một đoạn văn tự, giống như đọc kinh). Kỹ năng bình thường của thuật sĩ không cần đến chú ngữ (vung pháp tượng là được). Chỉ có cấm chú mới yêu cầu đọc chú ngữ, không may, sinh mệnh huyết tế là một loại cấm chú. Theo từng câu chú ngữ phát ra, từng đạo lam quang xoay vòng quanh thân thể Hỉ Ca, sau đó tiến vào bảo thạch trên đầu pháp tượng. Hào quang đỏ rực của cây pháp tượng theo từng câu chú ngữ bắt đầu lan tỏa ra xung quanh, trong phạm vi 5 hải lý (5 ngàn mét vuông?), huyết lượng của tất cả thành viên trong liên minh nháy mắt phục hồi đầy.

Đây chính là kỹ năng sinh mệnh huyết tế, dùng sinh mạng để hiến tế chúng sinh. Chính là hành vi quên mình cứu độ thế giới đó...

Bạch quang trên người Hỉ Ca nháy lên 10 lần. Khuôn mặt Hỉ Ca liền trắng bệch, ngã xuống. Một lần sử dụng sinh mệnh huyết tế liền rút 10 cấp. Đau lòng quá đi~

Cô Tửu trợn mắt nhìn thi thể dưới đất, ngó lên thanh huyết lượng của bản thân, hoàn toàn ngốc lăng lún. Hắn còn theo nghề được sư làm gì a~ nên bỏ nghề theo chân Hỉ Ca đi làm thuật sĩ vẫn hơn. Chẳng lẽ năm nay lưu hành trào lưu thuật sĩ đóng vai cứu thế chủ à? Kỹ năng này cũng quá nghịch thiên rồi.

“Người còn thất thần làm gì, mau cứu người, lát nữa còn phải làm một lần nữa.” – Cuồng Vũ hối thúc. Boss khẳng định không chỉ có một cái kỹ năng quân công. Nếu có thể lợi dụng Hỉ Ca, đương nhiên không thể lãng phí nha. Cuồng Vũ chuẩn bị “ép” Hỉ Ca đến khô. Cuối cùng cũng tìm được một ưu điểm của Hỉ Ca, thiệt không dễ dàng mà.

“Một lần nữa? Có thể sao?” – Cô Tửu ngạc nhiên nhìn Cuồng Vũ. Vừa rồi Hỉ Ca rút liền 10 cấp, nếu lại sử dụng kỹ năng thêm một lần, Hỉ Ca có thể khóc tang luôn đó.

“Đương nhiên có thể!”

“Người có nhân tính không vậy?” – Hỉ Ca vừa được cứu sống, vẫn ngồi trên mặt đất, vừa thở vừa trách móc Cuồng Vũ. Hỉ Ca không ngừng không nghỉ luyện kỹ năng suốt hai ngày hai đêm, rốt cuộc đem sinh mệnh huyết tế thăng đến cấp cao nhất. Vừa nãy dùng một lần liền rút 10 cấp, nếu dùng thêm lần nữa, cô sẽ rút xuống cấp 80???? Trời ơi, muốn làm nữ vương thiệt không dễ dàng, đầu tiên còn phải xả thân vì dân nữa.

Hiện tại, căn bản không ai có thời gian để truy cứu chuyện gì vừa xảy ra. Thành viên của Long Môn nhìn thấy huyết lượng đột nhiên hồi đầy, sĩ khí dâng lên, một đám nhào vào đánh boss, một đám khác thì nhào lên đám người Khổ Độ. Đối phương chỉ còn một chút máu, nếu không tiêu diệt nhanh thì thiệt có lỗi với bản thân à.

Khổ Độ vốn đang chiếm ưu thế, không ngờ xảy ra một lần đại biến, sự việc liên xoay chuyển 180 độ. Lần này, sắc mặt Minh Độ Thiên thật sự biến đen. Thành viên Khổ Độ từng đám từng đám bị làm thịt mà được sự căn bản không cứu kịp. Hơn nữa, thích khách của Thứ đều chằm chằm vào đội ngũ được sự mà xuống tay. lát sau, một lượng lớn thành viên Khổ Độ không thể làm gì khác hơn là bị hệ thống tổng cổ về thành. (trong trò chơi, khi bạn chết, trước mắt sẽ xuất hiện một thanh thời gian đếm ngược, nếu trong khoảng thời gian này mà đồng đội của bạn không cứu sống bạn tại chỗ, bạn sẽ sống lại theo cách mặc định của hệ thống là trở về điểm phục sinh ở thành trấn gần nhất)

“Chư Cát, gọi người của Vực Sâu tiến vào.” – Minh Độ Thiên hạ lệnh. Bên ngoài tử vong hạp cốc còn 8 công hội hạng trung cùng đội ngũ của Vực Sâu. Đây là đội quân dự bị của Khổ Độ, hơn một vạn người, không chút thương tích. Nếu đám người này tiến vào hạp cốc, thế cục rất có thể sẽ lật ngược trở lại.

Chư Cát Hầu gật đầu rồi đi ra ngoài.

Minh Độ Thiên nóng lòng chú ý tình huống trước mắt cho nên không ý thức rõ ràng. Vì sao Chư Cát Hầu không dùng thông tấn khí để liên hệ mà lại rời đi? Đợi nửa ngày, người đứng là đến, nhưng bọn họ không tấn công Long Môn mà quay đầu giết đám tàn quân của Khổ Độ.

Minh Độ Thiên cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới, nguyên lai có một ngày anh sẽ bị người thân tín phản bội. Minh Độ Thiên nhếch mép cười lạnh. Một đám phản chủ.

“Bang chủ, thực có lỗi.” – Chư Cát Hầu đứng phía sau đội ngũ, thản nhiên mỉm cười – “Ta lúc trước cảm thấy đứng phía dưới người là tốt rồi. Nhưng sau này ta mới phát hiện, phong cảnh ở trên đỉnh vẫn là đẹp nhất.”

“Lam Sắc...” – Minh Độ Thiên liếc mắt nhìn người đứng kế bên Chư Cát Hầu – “Tôi đã đánh giá thấp cô.”

“Minh bang chủ quá khen. Đứng rồi, ta quên, qua khỏi hôm nay, người sẽ không còn là bang chủ nữa. Thật không ngờ, nguyên lai thành viên của Khổ Độ lại có nhiều người bất mãn với người như thế.” – Lam Sắc ôm cánh tay của Chư Cát Hầu, châm biếm cười.

Cũng bởi vì Minh Độ Thiên quá tín nhiệm Chư Cát Hầu, làm cho Chư Cát Hầu một tay chưởng quản toàn bộ nội vụ của Khổ Độ. Cơ bản, toàn bộ bang phái chi nhánh của Khổ Độ đều chỉ biết liên hệ với Chư Cát Hầu. Mà Chư Cát Hầu chính là bị cường quyền áp chế quá lâu nên vùng lên phản kháng.

Minh Độ Thiên chết, lần này không phải trong tay của địch nhân, mà là chết trong tay của người thân cận nhất. Khi cảnh vật trước mắt trở thành một màu đen trắng nhàn nhạt, anh rốt cuộc hiểu được cảm giác của Hỉ Ca lúc ngã xuống dưới tay anh ngày xưa.

Tình huống trên chiến trường biến ảo đến mức không ai tưởng tượng nổi.

Minh Độ Thiên đứng ở địa phủ, nghe hệ thống thông báo từng cái tên thành viên rút khỏi bang phái, sắc mặt lại bình tĩnh dị thường. Anh một tay sáng tạo nên Khổ Độ, danh tiếng vang vọng khắp thế giới trò chơi. Giờ khắc này, cái tên Khổ Độ liền biến mất khỏi dòng lịch sử. Trong tay anh chỉ còn một ngôi thành trống, một kho hàng rỗng. Nói cách khác, anh đã hoàn toàn trắng tay.

Độc!!! Thật sự là đủ độc!!! Chư Cát Hầu!! Anh rốt cuộc dụng tâm nhớ kỹ tên một người.

233. Chương 234: Đây Là Thịnh Thế Của Chúng Ta (đại Kết Cục)

Hỉ Ca không dự đoán được trường chiến tranh sẽ dùng phương thức này để kết thúc. Nội tâm có điểm mất mát. Minh Độ Thiên bị đánh bại như vậy, cô cho dù lấy tới kiến quốc lệnh thì cũng không có ý nghĩa gì. Nhưng nói sao thì kiến quốc lệnh đã thuộc về cô.

Sau khi dùng thêm hai lần sinh mệnh huyết tế để cản trở quân công của boss, Long Môn đại thắng. Mọi người đều vui vẻ, trừ Hỉ Ca. Cuối cùng, Lôi Thương ở bên cạnh để vào một câu, ai bảo người là nữ vương làm chi, xả thân quên mình là chuyện đương nhiên. Hỉ Ca giận! Hắn không bị rớt cấp nên nói thật thoải mái. Hắn thử rút liên một lúc 30 cấp xem, đảm bảo hắn sẽ chạy vào góc tường ngồi trông nấm.

Ngày hôm sau, Khổ Độ giải tán. Bang phái truyền kỳ của Thịnh Thế cứ như vậy biến mất trong tầm mắt mọi người. Nghe Cuồng Vũ kể lại toàn bộ sự tình, Hỉ Ca nhin không được muốn cười. Thật không ngờ là Lam Sắc. Nữ nhân này đủ thủ đoạn. Có thể khiến Chư Cát Hưu cúi đầu quy thuận. Mà sau đó, đại bộ phận thành viên Khổ Độ sau khi lui bang đều đầu quân vào Vực Sâu.

Nhưng mà, Hỉ Ca vẫn không xem trọng bọn họ.

Chư Cát Hưu sở dĩ có thể đứng bên cạnh Minh Độ Thiên, là bởi vì hắn thích hợp với vai trò quân sư quạt mo. Hắn vĩnh viễn không thể trở thành Minh Độ Thiên. Cho nên mới nói, thói quen là một thứ rất đáng sợ. Chư Cát Hưu đã có thói quen nghe lệnh từ người khác. Một khi hắn đứng trên vị trí cao nhất, lúc đó sẽ hiểu ra rằng, người hạ mệnh lệnh mới là người chịu áp lực nhiều nhất. Hắn sẽ kiên trì được bao lâu?

Trò chơi vẫn tiếp tục. Long Môn bận rộn với chuyện kiến quốc, xây quốc khố, dựng quốc phòng. Hiện giờ, hệ thống ai đeo bang huy của Long Môn thì mọi người đều tỏ vẻ hâm mộ không thôi. Với vai trò là bang chủ của Long Môn, Hỉ Ca xem như đã thành công rồi.

Sau khi bỏ phiếu rút thăm, mọi người quyết định xây dựng quốc gia mới trên Di thất đại lục. Hỉ Ca vẫn nghĩ chỉ có đám người Long Môn mới điên điên khùng khùng với cô, không ngờ ngay cả biểu ca và Lôi Thần cũng hòa theo. Từ một mảnh đất hoang vu dựng lên tân đế quốc, thật không biết mọi người đây là tự tin hay là đang tin nhiệm cô?! Hỉ Ca thầm nghĩ, khối đại lục này, bởi vì để đồ biến mất mà trở nên điêu tàn, như vậy, lần này, hãy để nó vì sự trở về của cô mà khôi phục lại sự cường thịnh. Hãy để mọi thứ bắt đầu từ nơi này đi.

Đêm hôm đó, mấy vạn người tụ tập ở quảng trường trung tâm trên Di thất đại lục. Những tàn tích của đế đô, sau một vòng hào quang liền thay đổi thành 15 tòa thành hùng vĩ. Đêm đó, các loại pháp thuật hoa lệ nổ tung trên tường thành mãi không ngừng. Đêm đó, Hỉ Ca đứng nơi cao nhất của tường thành, nhìn mọi người nhảy nhót vui đùa bên dưới, mỉm cười hài lòng.

“Bà xã ~” – A Thất từ đằng sau đi tới, vòng tay ôm lấy Hỉ Ca. Gió đêm thổi nhẹ nhàng, hương thơm lan tỏa. Hỉ Ca thỏa mãn thở ra.

“Vâng?”

“Em đầu tiên phải phong cho anh chức Hoàng Phu* đi.” – Thất Tử nghiêm túc nói. Việc này cực kỳ trọng yếu. Hắn nghiên cứu rất lâu mới phát hiện ra cái chức này. (*Hoàng Phu hình như là “chồng bé” (phi tần) của nữ vương thì phải. Bởi vì đọc truyện cổ đại nữ quyền thì mình biết chức vị tương đương với hoàng hậu là Phụng Quân cơ)

“Ừm... để em suy nghĩ đã...” – Hỉ Ca cười khoái trá khi thấy Thất Tử xụ mặt. Được rồi, cô thừa nhận cô là cố ý. Thường xuyên bị hắn áp, ngẫu nhiên có cơ hội trở mình, cảm giác thật tốt.

“Hỉ Ca, mau xuống dưới đây. Tiệc mừng sắp bắt đầu rồi. Hai người tính đứng ở trên đó hứng gió đông bắc hả!?” – Cuồng Vũ quát lớn.

“Hỉ Ca, người lại phóng sinh mệnh huyết tế một lần nữa đi. Chiêu thức kia thật là đẹp mắt.” – Lôi Thương không sợ chết nói. Hỉ Ca cười dịu dàng, lôi từ trong balo ra cây búa kim cương cô mua lúc trước, hung hăng nện lên đầu hắn.

Đêm đó, mọi người uống rượu, ca hát, nướng thịt, đốt lửa cho đến hừng đông. Mà đồng chí Lôi Thương thì nằm bất tỉnh trong một góc âm u suốt đêm với cục u trên đầu. Kinh nghiệm đau thương của hắn chính là minh chứng cho câu nói: nữ vương bệ hạ là người không dễ chọc.

Một năm sau.

Thịnh Thế nâng cấp hệ thống. Kỷ nguyên mới mở ra. Thời điểm này, nhân vật chính được mọi người nhắc tới nhiều nhất là Minh Độ Thiên.

Có những người, vĩnh viễn không biết đến thất bại. Cho dù có thất bại, cũng sẽ nghĩ cách đứng lên. Minh Độ Thiên chính là người như vậy. Từ lúc anh ta bị phản bội, hoàn toàn trắng tay, bị người đuổi giết, trong vòng một năm sau đó, anh ta dẫn theo một bộ phận người chơi mới đi khiêu chiến một cái quốc gia. Anh ta thắng. Sau đó mọi chuyện liền thuận lợi.

Khi Hỉ Ca theo dõi trường quốc chiến kia, cô đã nghĩ có khi nào đột nhiên xuất hiện một tên thích khách, sau đó đem Minh Độ Thiên giết hay không? Đáng tiếc, chuyện đó đã không xảy ra. Ông xã của cô lúc đó đang bận đóng vai người chồng hiền tuệ, không có thời gian lên trò chơi.

Hỉ Ca mang theo cái bụng bự thật bự nằm ở trên giường, vừa ăn ô mai vừa xem video. A Thất nằm kế bên, thấy bà xã chăm chăm nhìn cái người trong video, nội tâm hắn bất mãn muốn gào thét. Nhưng mà, trời đất bao la, vợ là lớn nhất. Hắn nhin!!

Vốn Hỉ Ca không muốn mang thai sớm. Nhưng A Thất lại rất hào hứng với chuyện sinh em bé. Thật ra, Hỉ Ca hoài nghi, tên nam nhân này hào hứng với “quá trình” chế tạo em bé mới đúng. Tóm lại, âm kém dương sai, bụng cứ thế mà to lên. Hiện giờ mới đến tháng thứ năm mà thôi, bụng của cô lại to như kinh khí cầu. Bản thân Hỉ Ca không cảm thấy gì. Vấn đề là, người nào đó còn khổ trương hơn cả cô.

“Bà xã...”

Hỉ Ca há mồm, một viên ô mai hồng hồng liền được đưa lên miệng. Thật ngọt ~ Thỏa mãn rồi, cô mới liếc mắt, hỏi: – “Chuyện gì vậy?”

“Em trai muốn tới thăm chúng ta.”

Quả nhiên sau khi nghe thấy những lời này, lực chú ý của Hỉ Ca dời từ máy tính sang người nằm bên cạnh. A Thất đắc ý liếc mắt nhìn người trên màn hình, xí, người đẹp trai thì đã sao, còn không phải ế vợ.

Thấy biểu tình trên mặt ông chồng nhà mình, Hỉ Ca vừa tức giận vừa buồn cười. Cô sao lại không biết ông xã của cô lại có những suy nghĩ ngây thơ như vậy a. Giống như mỗi buổi sáng thức dậy, việc đầu tiên hắn làm chính là ôm cái bụng bầu của cô ca hát véo von. Haiz... nếu hắn ca hát dễ nghe còn đỡ, đằng này... Quái không được Cát Tường từng nói, âm thanh của A Thất có thể giết người. Cô thực lo lắng, đứa nhỏ trong bụng cô có khi nào bị âm thanh của cha nó dọa sợ tới mức không muốn chui ra hay không?

“Chỉ một mình?” – Hỉ Ca đột nhiên mang thai, cả hai vợ chồng son đều không có kinh nghiệm gì, cho nên cô phải gọi điện về cầu cứu mẹ. Vừa nói ra một cái liền dọa cho hai vợ chồng già bên kia mém chút đứng tim. Nếu không phải sợ ông nội sinh khí, nói không chừng Sở gia đã lập tức di dân lên đảo này luôn rồi. Lần này Sở Tiểu Ca tới thăm, vậy là ông nội đã đồng ý?

“Tiểu Cửu cũng đến.”

Hỉ Ca gật đầu. Hiện tại, Tiểu Cửu và Sở Tiểu Ca đang ở trong tình cảnh chịu nắng chịu gió. Mặc dù Tiểu Cửu đã ly khai tổ chức, nhưng ông nội vẫn có khúc mắc với tiểu sử của cô. Hơn nữa, Tiểu Cửu lớn hơn Sở Tiểu Ca vài tuổi. Đầu óc của ông nội vẫn dừng lại ở hình ảnh “tình chị-em” liền không chấp nhận nổi. Có điều, cả nhà đã để mặc cho hai người họ ở chung một chỗ, điều đó chứng tỏ khoảng cách họ được thừa nhận là rất gần.

Mặc kệ làm sao, miễn mọi người hạnh phúc liền tốt rồi.

Phi cơ hạ cánh. Hỉ Ca đứng ở dưới đất chờ Sở Tiểu Ca bước ra. Kết quả, người đầu tiên cô nhìn thấy là ông nội. Ông nội cứ đứng đó, trên mặt không mang biểu tình gì, chỉ nhìn chăm chăm Hỉ Ca một lúc, sau đó ánh mắt dần dần dịu đi, đưa tay ngoắc ngoắc. Hỉ Ca nghe lời, đi tới đứng trước mặt ông. Sở ông nội đưa tay vỗ lên đầu cô.

“Cháu đó... dám gạt ông đi kết hôn còn chưa nói, bây giờ lại có bầu sắp sinh đứa nhỏ luôn. Không biết còn muốn làm thêm chuyện tà trời gì nữa?”

“Ông nội ~” – Hỉ Ca nhào tới, choàng tay ôm cổ ông nội.

“Tử lão đầu (ông già chết tiệt), không cho phép ôm vợ của ta!!!” – A Thất đứng trong một góc âm u, vừa cắn khăn tay vừa hung tợn trừng mắt nhìn cái người đang ôm vợ của hắn. Không đúng, hiện giờ hắn phải kêu tử lão đầu kia hai tiếng “ông nội” luôn rồi. AAAAAAA!!!!

“Anh rể a~ phải học cách nhẫn nhịn.” – Sở Tiểu Ca không biết đi ra từ lúc nào, đứng bên người A Thất vỗ vai.

“Hả?”

“Ông nội chuẩn bị ở lại đây lâu dài.”

“... nói giỡn??”

“Không hề. Ông nội mang cả bà nội tới đây luôn rồi.” – Sở Tiểu Ca đồng tình nhìn A Thất. Phải nói là cậu làm người thuyết khách (đứng giữa hòa giải) rất thành công a~

Nửa năm trước, A Thất đi tìm Sở Niệm, đưa ra một đồng ý đãi, cuối cùng khiến Sở Niệm đồng ý chạy một chuyến về nhà đàm phán với Sở ông nội. Hiển nhiên, đàm phán thành công. Nhưng vì sao hiện tại hắn cảm thấy bản thân thua lỗ a? cảm giác giống như hắn đã tự đào lỗ chôn chính mình là sao? Không được, ngày mai liền bàn với bà xã lập tức chuyển nhà. Hắn mới không muốn ở chung một chỗ với lão già kia.

Vài năm sau.

Thất cô nương với bộ dáng tròn tròn nho nhỏ, trắng trắng mềm mềm như viên trôi nước, đang ôm một cuốn sách to bề, nằm trên ngực ông cố lật dở loạn xạ. Đột nhiên cô bé nhìn thấy một tấm ảnh rất kỳ quái. Đưa bàn tay nhỏ xíu giựt râu ông cố, đem người đang mơ ngủ kéo tỉnh, vẻ mặt vô tội, hai mắt chớp chớp.

“Ông cố, đây là con rồng ạ?” – âm thanh non nớt ngọt lịm khiến cho Sở ông nội không cách gì nổi giận được.

Trong ảnh chụp, một nam nhân đang ôm một nữ nhân ngồi trên đầu một con rồng bay lơ lửng giữa tầng mây, mà bên dưới là đại lục phồn thịnh nhất của Thịnh Thế. Trên đại lục ấy có một quốc gia. Quốc gia ấy có một nữ vương. Nữ vương kia tên gọi Hỉ Ca.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thinh-the-khoi-lua>